

Quan Thương

Contents

Quan Thương	10
1. Q.1 - Chương 1: Trở Về Tỉnh Hải	10
2. Q.1 - Chương 2: Tình Hình Tỉnh Hải	12
3. Q.1 - Chương 3: Thiếu Phụ Xinh Đẹp	15
4. Q.1 - Chương 4: Đưa Mỹ Nữ Về Nhà	17
5. Q.1 - Chương 5: Bắt Đầu Kế Hoạch	19
6. Q.1 - Chương 6: Kiểm Khoản Tiền Đầu Tiên	22
7. Q.1 - Chương 7: Lộ Mặt Gian Thương	24
8. Q.1 - Chương 8: Chạm Trán Lưu Manh	27
9. Q.1 - Chương 9: Tổ Hợp Ưu Tú	29
10. Q.1 - Chương 10: Chuyển Hướng Kinh Doanh	31
11. Q.1 - Chương 11: Cấm Ôn Cậu	34
12. Q.1 - Chương 12: Nữ Yêu Tinh	36
13. Q.1 - Chương 13: Mách Lối Cũ Rích (1)	38
14. Q.1 - Chương 14: Mách Lối Cũ Rích (2)	40
15. Q.1 - Chương 15: Lâm Tinh Sơ	43
16. Q.1 - Chương 16: Phó Thư Ký Trưởng Thành Ủy	45
17. Q.1 - Chương 17: Chỉ Là Bàn Đạp	48
18. Q.1 - Chương 18: Có Giỏi Thì Nói Với Ba Tao	50
19. Q.1 - Chương 19: Gặp Lại Cảnh Nhất Dân	52
20. Q.1 - Chương 20: Gặp Lại Cảnh Nhất Dân (2)	55
21. Q.1 - Chương 21: Cuộc Sống Của Tiền Bí Thư Thành Ủy (1)	57
22. Q.1 - Chương 22: Cuộc Sống Của Tiền Bí Thư Thành Ủy (2)	59
23. Q.1 - Chương 23: Con Dấu	61
24. Q.1 - Chương 24: Phải Tạo Ra Đề Tài	63
25. Q.1 - Chương 25: Số 5 Đường Hoa Viên	65
26. Q.1 - Chương 26: Suy Nghĩ Của Cảnh Nhất Dân	68
27. Q.1 - Chương 27: Đăng Ký Công Ty	70
28. Q.1 - Chương 28: Lần Đầu Gặp Tôn Phi Phi	72
29. Q.1 - Chương 29: Cáo Mượn Oai Hùm	74
30. Q.1 - Chương 30: Mời Khách	77
31. Q.1 - Chương 31: Mời Khách (2)	79
32. Q.1 - Chương 32: Mời Khách (3)	81
33. Q.1 - Chương 33: Say Rượu	83
34. Q.1 - Chương 34: Một Thoáng Nhu Tình	86
35. Q.1 - Chương 35: Tình Hồ Uyển	88
36. Q.1 - Chương 36: Khó Khăn Của Tinh Hồ	91
37. Q.1 - Chương 37: Thời Nay Cũng Có Danh Kỳ	93
38. Q.1 - Chương 38: Nội Tình Phúc Tụ	96
39. Q.1 - Chương 39: Có Người Ứng Tuyển Rồi	98
40. Q.1 - Chương 40: Phỏng Vấn	100

41. Q.1 - Chương 41: Cần Có Bạn Gái Rồi	102
42. Q.1 - Chương 42: Cậu Là Thạch Phất Lâm Tuyền ?	104
43. Q.1 - Chương 43: Con Ông Cháu Cha.	107
44. Q.1 - Chương 44: Bắt Cóc Tôn Phi Phi.	109
45. Q.1 - Chương 46: Bắt Cóc Tôn Phi Phi (3)	111
46. Q.1 - Chương 47: Ngưỡng Cửa Ngân Hàng.	114
47. Q.1 - Chương 48: Giao Kèo.	117
48. Q.1 - Chương 49: Đi Mua Nhà.	119
49. Q.1 - Chương 50: Đi Mua Nhà (2)	122
50. Q.1 - Chương 51: Nhà Máy Trần Lục Hồng.	124
51. Q.1 - Chương 52: Trần Minh Hành Nổi Giận.	126
52. Q.1 - Chương 53: Thái Độ Của Ngân Hàng.	128
53. Q.1 - Chương 54: Tôi Là Khổng Lập Dân Của Đông Đô.	130
54. Q.1 - Chương 55: Lễ Vật Của Khổng Lập Dân.	132
55. Q.1 - Chương 56: Mở Đầu Hoa Lệ.	134
56. Q.2 - Chương 1: Lập Kế Hoạch	137
57. Q.2 - Chương 2: Vua Không Ngại Bị Đánh	139
58. Q.2 - Chương 3: Tiến Về Phía Trước	142
59. Q.2 - Chương 4: Quy Hoạch Tương Lai Tú Thủy Các	144
60. Q.2 - Chương 5: Gọi Điện Xin Chỉ Thị	147
61. Q.2 - Chương 6: Đi Xin Lỗi	149
62. Q.2 - Chương 7: Cô Gái Đánh Đá	151
63. Q.2 - Chương 8: Gặp Gỡ Trên Tàu	153
64. Q.2 - Chương 9: Bạn Bè Đại Học	156
65. Q.2 - Chương 10: Căn Hộ Tân Hôn	158
66. Q.2 - Chương 11: Bị Nhìn Thấy Hết Rồi	160
67. Q.2 - Chương 12: Cô Gái Bán Nhà.	163
68. Q.2 - Chương 13: Sao Sơn Chấn Hổ (1)	165
69. Q.2 - Chương 14: Sao Sơn Chấn Hổ (2)	167
70. Q.2 - Chương 15: Sao Sơn Chấn Hổ (3)	169
71. Q.2 - Chương 16: Đòn Bẫy Nâng Địa Cầu.	171
72. Q.2 - Chương 17: Cảnh Xuân Trong Phòng	174
73. Q.2 - Chương 18: Trương Đào Thất Tình	176
74. Q.2 - Chương 19: Con Nhớ Mẹ Lắm	179
75. Q.2 - Chương 20: Đẩy Giá Nhà Lên Cho Tôi.	181
76. Q.2 - Chương 21: Ủy Ban Chủ Nhà	183
77. Q.2 - Chương 22: Tiểu Khu Nhất Định Phải Đẹp	185
78. Q.2 - Chương 23: Giao Dịch Ngầm	187
79. Q.2 - Chương 24: Kế Hoạch Bị Lật Nhào	189
80. Q.2 - Chương 25: Kế Hoạch Bị Lật Nhào 2	191
81. Q.2 - Chương 26: Cuộc Đời Phương Nam 1	194
82. Q.2 - Chương 27: Cuộc Đời Phương Nam 2	196
83. Q.2 - Chương 28: Gọi Ba Đi!	198
84. Q.2 - Chương 29: Công Việc Lặng Lẽ Tối	201
85. Q.2 - Chương 30: Ngày Đặc Biệt	203
86. Q.2 - Chương 31: Lòng Loạn Rồi (1)	205
87. Q.2 - Chương 32: Lòng Loạn Rồi (2)	207
88. Q.2 - Chương 33: Bệnh Rồi	209
89. Q.2 - Chương 34: Phòng Bệnh Cao Cấp	211
90. Q.2 - Chương 35: Thường Ủy Tỉnh Ủy Thăm Bệnh (1)	214
91. Q.2 - Chương 36: Thường Ủy Tỉnh Ủy Thăm Bệnh (2)	216
92. Q.2 - Chương 37: Chu Văn Thiên Đòi Tiền	218
93. Q.2 - Chương 38: Giữ Lại Trương Bích Quân	221
94. Q.2 - Chương 39: Chỉ Hơi Nhớ	223

95. Q.2 - Chương 40: Còn Chưa Quên Tiểu Tình Nhân	225
96. Q.2 - Chương 41: Vết Thương Thành Phố	227
97. Q.2 - Chương 42: Vết Thương Thành Phố 2	229
98. Q.2 - Chương 43: Chúc Tết Thật Là Mệt.	231
99. Q.2 - Chương 44: Trần Vũ Và Trần Thần	233
100. Q.2 - Chương 45: Tiệc Tân Gia	237
101. Q.3 - Chương 1: Tiền Vi Ghen Ty	239
102. Q.3 - Chương 2: Quốc Tế Duy Lợi	241
103. Q.3 - Chương 3: 10.000 Chỉ Là Khởi Đầu	244
104. Q.3 - Chương 4: 10.000 Chỉ Là Khởi Đầu 2	246
105. Q.3 - Chương 5: Không Có Ý Đồ Tốt	249
106. Q.3 - Chương 6: Lục Nhất Mạn	251
107. Q.3 - Chương 7: Lục Nhất Mạn 2	253
108. Q.3 - Chương 8: Lục Nhất Mạn 3	255
109. Q.3 - Chương 9: Lãnh Đạo Thị Sát	258
110. Q.3 - Chương 10: Công Trình Chính Tích	260
111. Q.3 - Chương 11: Lần Đầu Tới Tần Hoài	263
112. Q.3 - Chương 12: Chung Cư Đàn Sơn	265
113. Q.3 - Chương 13: Kế Hoạch Tân Thành Trấn	267
114. Q.3 - Chương 14: Kế Hoạch Tân Thành Trấn 2	270
115. Q.3 - Chương 15: Tới Tân Thành Trấn (1)	272
116. Q.3 - Chương 16: Tới Tân Thành Trấn (2)	274
117. Q.3 - Chương 17: Tăng Cân Gấp Đôi, Trả Lương Gấp Đôi.	276
118. Q.3 - Chương 18: Công Cuộc Hợp Tác 1	278
119. Q.3 - Chương 19: Công Cuộc Hợp Tác 2	281
120. Q.3 - Chương 20: Công Cuộc Hợp Tác 3	283
121. Q.3 - Chương 21: Bị Lừa Tới Tỉnh Hải	285
122. Q.3 - Chương 22: Tôi Sẽ Nhận Cô Làm Tình Nhân	287
123. Q.3 - Chương 23: Chuyện Không Bao Giờ Kẽ	290
124. Q.3 - Chương 24: Cảm Giác Ưu Việt	292
125. Q.3 - Chương 25: Chọn Trợ Lý Là Để Hầu Tôi	295
126. Q.3 - Chương 26: Cắn Câu Như Cá	297
127. Q.3 - Chương 27: Đấu Giá Bị Đổ Bể	300
128. Q.3 - Chương 28: Phải Làm Cho Tốt Nhất	302
129. Q.3 - Chương 29: Suy Đoán	304
130. Q.3 - Chương 30: Tụ Hạp Không Hẹn Trước	306
131. Q.3 - Chương 31: Ôn Nhu Bất Ngờ	308
132. Q.3 - Chương 32: Nhuận Vật Tế Vô Thanh	311
133. Q.3 - Chương 33: Số Điện Thoại Luôn Bận	313
134. Q.3 - Chương 34: Đó Là Ái Tình (1)	316
135. Q.3 - Chương 35: Đó Là Ái Tình (2)	318
136. Q.3 - Chương 36: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Lâm Tuyền	320
137. Q.3 - Chương 37: Chạm Trán Ổ Yến Kinh	323
138. Q.3 - Chương 38: Câu Kết Chưa Chắc Không Phải Chuyện Tốt	325
139. Q.3 - Chương 39: Khách Hàng Quyết Định Giá Cả	327
140. Q.3 - Chương 40: Có Kẻ Lợi Dụng	330
141. Q.3 - Chương 41: Cãi Nhau ?	332
142. Q.3 - Chương 42: Cổ Vấn Tài Chính	334
143. Q.3 - Chương 43: Trần Phi Lăng (1)	337
144. Q.3 - Chương 44: Trần Phi Lăng (2)	339
145. Q.3 - Chương 45: Đấu Giá Chung Cư Đàn Sơn	342
146. Q.3 - Chương 46: Lại Đêm Thiên Hỉ Nửa	344
147. Q.3 - Chương 47: Lục Nhất Mạn Đau Lòng	346
148. Q.3 - Chương 48: Con Người Ai Cũng Có Lúc Mất Bình Tĩnh	348

149. Q.3 - Chương 49: Nỗi Đau Khắc Cốt	350
150. Q.3 - Chương 50: Lâm Tuyền Không Về	353
151. Q.3 - Chương 51: Cho Vào Bao Tải Mang Đi	355
152. Q.3 - Chương 52: Nên Tạo Điều Kiện	358
153. Q.3 - Chương 53: Cô Ấy Đi Rồi.	360
154. Q.3 - Chương 54: Chân Tướng	363
155. Q.3 - Chương 55: Tin Dữ	365
156. Q.3 - Chương 56: Gia Tài Của Lâm Tuyền	368
157. Q.3 - Chương 57: Tỉnh Lại	370
158. Q.3 - Chương 58: Làm Việc Trên Giường Bệnh	372
159. Q.3 - Chương 59: Tư Hữu Hóa Giáo Dục	374
160. Q.3 - Chương 60: Quá Khứ Của Lâm Tuyền	377
161. Q.3 - Chương 61: Quá Khứ Của Lâm Tuyền (2)	379
162. Q.4 - Chương 1: Không Học Nữa	382
163. Q.4 - Chương 2: Lâm Cẩm Nam	384
164. Q.4 - Chương 3: Vết Thương Nhức Mất	387
165. Q.4 - Chương 4: Vết Thương Nhức Mất (2)	389
166. Q.4 - Chương 5: Dễ Khống Ché Sao?	391
167. Q.4 - Chương 6: Nước Mắt Tiểu Sơ	393
168. Q.4 - Chương 7: Điều Khê Cố, Hoành Điểm Thẩm Lục (1)	396
169. Q.4 - Chương 8: Điều Khê Cố, Hoành Điểm Thẩm Lục (2)	398
170. Q.4 - Chương 9: Tình Lý Và Lễ Thường (1)	400
171. Q.4 - Chương 10: Tình Lý Và Lễ Thường (2)	402
172. Q.4 - Chương 11: Giảo Hoạt	404
173. Q.4 - Chương 12: Trần Ai Sơ Định	407
174. Q.4 - Chương 13: Bỏ Cục Bước Sau	409
175. Q.4 - Chương 14: Em Gái Mãi Mãi Chỉ Là Em Gái (1)	411
176. Q.4 - Chương 15: Em Gái Mãi Mãi Chỉ Là Em Gái (2)	413
177. Q.4 - Chương 16: Chúng Ta Cướp Của Ăn Cướp (1)	416
178. Q.4 - Chương 17: Chúng Ta Cướp Của Ăn Cướp (2)	418
179. Q.4 - Chương 18: Tất Cả Trôi Theo Nước Mắt	420
180. Q.4 - Chương 19: Bước Ngoặt Của Phương Nam (1)	423
181. Q.4 - Chương 20: Bước Ngoặt Của Phương Nam (2)	425
182. Q.4 - Chương 21: Bước Ngoặt Của Phương Nam (3)	427
183. Q.4 - Chương 22: Bước Ngoặt Của Phương Nam (4)	430
184. Q.4 - Chương 23: Bước Ngoặt Của Phương Nam (5)	432
185. Q.4 - Chương 24: Bắt Đầu Cuộc Đời Giáo Viên (1)	435
186. Q.4 - Chương 25: Bắt Đầu Cuộc Đời Giáo Viên (2)	437
187. Q.4 - Chương 26: Giáo Viên Lưu Mạnh (1)	440
188. Q.4 - Chương 27: Giáo Viên Lưu Mạnh (2)	443
189. Q.4 - Chương 28: Cuộc Sống Luôn Xoắn Vào Nhau (1)	445
190. Q.4 - Chương 29: Cuộc Sống Luôn Xoắn Vào Nhau (2).	448
191. Q.4 - Chương 30: Cuộc Sống Luôn Xoắn Vào Nhau (3).	450
192. Q.4 - Chương 31: Giá Trị Tồn Tại Của Mỹ Nữ.	453
193. Q.4 - Chương 32: Xô Xe (1)	456
194. Q.4 - Chương 33: Xô Xe (2)	458
195. Q.4 - Chương 34: Có Người Muốn Mua Nhà (1)	461
196. Q.4 - Chương 35: Có Người Muốn Mua Nhà (2)	463
197. Q.4 - Chương 36: Vụ Mua Bán Chớp Nhoáng.	466
198. Q.4 - Chương 37: Hộp Đem Kim Sắc Niên Hoa	468
199. Q.4 - Chương 38: Hộp Đem Kim Sắc Niên Hoa (2)	471
200. Q.4 - Chương 39: Trương Giai Minh Là Cái B Gì (1)	473
201. Q.4 - Chương 40: Trương Giai Minh Là Cái B Gì (2)	476
202. Q.4 - Chương 41: Ân Oán (1)	479

203. Q.4 - Chương 42: Ân Oán (2)	481
204. Q.4 - Chương 43: Trần Minh Hành Nghi Hoặc	483
205. Q.4 - Chương 44: Lấy Nhỏ Nuốt Lớn (1)	486
206. Q.4 - Chương 45: Lấy Nhỏ Nuốt Lớn (2)	488
207. Q.4 - Chương 46: Sát Nhập.	490
208. Q.4 - Chương 47: Công Trình An Cư Lạc Nghiệp	492
209. Q.4 - Chương 48: Công Trình An Cư Lạc Nghiệp (2)	495
210. Q.4 - Chương 49: Thịnh Yên (1)	497
211. Q.4 - Chương 50: Thịnh Yên (2)	499
212. Q.4 - Chương 51: Tiểu Nhân Hoảng Sợ (1)	502
213. Q.4 - Chương 52: Tiểu Nhân Hoảng Sợ (2)	504
214. Q.4 - Chương 53: Chảnh Giận Nổi (1)	507
215. Q.4 - Chương 54: Chảnh Giận Nổi (2)	509
216. Q.4 - Chương 55: Chảnh Giận Nổi (3)	511
217. Q.5 - Chương 1: Đi Thông Nam Nghi Mát (1)	514
218. Q.5 - Chương 2: Đi Thông Nam Nghi Mát (2)	517
219. Q.5 - Chương 3: Đi Thông Nam Nghi Mát (3)	520
220. Q.5 - Chương 4: Tái Ngộ Trần Phi Lăng (1)	522
221. Q.5 - Chương 5: Tái Ngộ Trần Phi Lăng (2)	525
222. Q.5 - Chương 6: Scandal	527
223. Q.5 - Chương 7: Tân Năng Liên Hợp	530
224. Q.5 - Chương 8: Độc Xà Xuất Động	532
225. Q.5 - Chương 9: Thu Mua Ác Ý	534
226. Q.5 - Chương 10: Chúng Em Muốn Gặp Trần Phi Lăng (1)	537
227. Q.5 - Chương 11: Chúng Em Muốn Gặp Trần Phi Lăng (2)	539
228. Q.5 - Chương 12: Phản Ứng Trong Dự Liệu	542
229. Q.5 - Chương 13: Hàng Xóm	544
230. Q.5 - Chương 14: Ôn Nhu	547
231. Q.5 - Chương 15: Đi Anh Du Học (1)	550
232. Q.5 - Chương 16: Đi Anh Du Học (2)	552
233. Q.5 - Chương 17: Trở Về Tỉnh Hải	555
234. Q.5 - Chương 18: Nhà Địa Chủ Cũng Không Có Dư Lương	557
235. Q.5 - Chương 19: Xung Đột (1)	559
236. Q.5 - Chương 20: Xung Đột (2)	562
237. Q.5 - Chương 21: Xung Đột (3)	564
238. Q.5 - Chương 22: Xung Đột (4)	567
239. Q.5 - Chương 23: Bỏ Đi (1).	570
240. Q.5 - Chương 24: Bỏ Đi (2).	572
241. Q.5 - Chương 25: Bỏ Đi (3).	575
242. Q.5 - Chương 26: Bỏ Đi (4).	577
243. Q.5 - Chương 27: Bỏ Đi (5)	579
244. Q.5 - Chương 28: Hồ Hán Tam Trở Về (1)	582
245. Q.5 - Chương 29: Hồ Hán Tam Trở Về (2).	584
246. Q.5 - Chương 30: Hồ Hán Tam Trở Về (3)	587
247. Q.5 - Chương 31: Hồ Hán Tam Trở Về (4).	589
248. Q.5 - Chương 32: Cướp Đoạt Và Kiến Thiết (1)	591
249. Q.5 - Chương 33: Cướp Đoạt Và Kiến Thiết (2)	594
250. Q.5 - Chương 34: Cướp Đoạt Và Kiến Thiết (3)	596
251. Q.5 - Chương 35: Đầu Tư Mới.	599
252. Q.5 - Chương 36: Đừng Xem Thường Phụ Nữ (1)	601
253. Q.5 - Chương 37: Đừng Xem Thường Phụ Nữ (2)	604
254. Q.5 - Chương 38: Đừng Xem Thường Phụ Nữ (3)	606
255. Q.5 - Chương 39: Nhà Có Em Gái Lớn	608
256. Q.5 - Chương 40: Phong Vân Lại Nổi Lên	611

257. Q.5 - Chương 41: Phong Vân Lại Nổi Lên (2)	613
258. Q.5 - Chương 42: Phong Vân Lại Nổi Lên (3)	616
259. Q.5 - Chương 43: Phong Vân Lại Nổi Lên (4)	618
260. Q.6 - Chương 1: Mâu Thuẫn (1)	620
261. Q.6 - Chương 2: Mâu Thuẫn (2)	623
262. Q.6 - Chương 3: Thiếu Nữ Mới Trưởng Thành (1)	625
263. Q.6 - Chương 4: Thiếu Nữ Mới Trưởng Thành (2)	627
264. Q.6 - Chương 5: Trái Tim Thiếu Nữ.	630
265. Q.6 - Chương 6: Kế Hoạch Điên Rồ.	633
266. Q.6 - Chương 7: Khởi Đầu Hơi Khó Khăn	636
267. Q.6 - Chương 8: Sinh Hoạt Về Đêm Ở Tỉnh Hải	638
268. Q.6 - Chương 9: Âm Mưu Trong Phòng Bao.	640
269. Q.6 - Chương 10: Gặp Gỡ Tình Cờ (1)	643
270. Q.6 - Chương 11: Gặp Gỡ Tình Cờ (2)	645
271. Q.6 - Chương 12: Ký Rồi	648
272. Q.6 - Chương 13: Gặp Gỡ Ở Venice	650
273. Q.6 - Chương 14: Lại Có Chuyện Rồi.	653
274. Q.6 - Chương 15: Đợi Xử Phạt (01)	655
275. Q.6 - Chương 16: Đợi Xử Phạt (02)	658
276. Q.6 - Chương 17: Làm Công Ích Tới Tận Mặt Trăng (1)	661
277. Q.6 - Chương 18: Làm Công Ích Tới Tận Mặt Trăng (2)	663
278. Q.6 - Chương 19: Đêm Tiễn Cũng Là Một Loại Hạnh Phúc	666
279. Q.6 - Chương 20: Mây Tan, Thắng Lợi Định	668
280. Q.6 - Chương 21: Ba Điều Kiện	671
281. Q.6 - Chương 22: Chín Cự Đầu	673
282. Q.6 - Chương 23: Quan Hệ Giữ Quan Và Thương (1)	676
283. Q.6 - Chương 24: Quan Hệ Giữ Quan Và Thương (2)	678
284. Q.6 - Chương 25: Triết Học Của Ứng	680
285. Q.6 - Chương 26: Thành Thị Dụ Hoặc (01)	682
286. Q.6 - Chương 27: Thành Thị Dụ Hoặc (02)	685
287. Q.6 - Chương 28: Ông Trời Sẽ Nguyên Rủa Mày	687
288. Q.6 - Chương 29: Thủ Tướng Muốn Biết Quá Trình Phát Triển Của Liên Hợp Tỉnh Hải (1)	689
289. Q.6 - Chương 30: Thủ Tướng Muốn Biết Quá Trình Phát Triển Của Liên Hợp Tỉnh Hải (2)	692
290. Q.6 - Chương 31: Tương Phùng Tàn Khốc.	694
291. Q.6 - Chương 32: Mẹ Con Không Nhận Nhau (1)	697
292. Q.6 - Chương 33: Mẹ Con Không Nhận Nhau (2)	699
293. Q.6 - Chương 34: Nhất Dao Cuối Cùng (1)	702
294. Q.6 - Chương 35: Nhất Dao Cuối Cùng (2)	704
295. Q.6 - Chương 36: Nhất Dao Cuối Cùng (3)	707
296. Q.6 - Chương 37: Nhất Dao Cuối Cùng (4)	709
297. Q.7 - Chương 1: Thân Thích Nghèo (01)	712
298. Q.7 - Chương 2: Thân Thích Nghèo (02)	714
299. Q.7 - Chương 3: Trần Gia Không Chấp Nhận Kẻ Tầm Thường	717
300. Q.7 - Chương 4: Trần Gia Không Chấp Nhận Kẻ Tầm Thường (2)	720
301. Q.7 - Chương 5: Đến Không Khí Cũng Có Mùi Âm Mưu (1)	722
302. Q.7 - Chương 6: Đến Không Khí Cũng Có Mùi Âm Mưu (2)	725
303. Q.7 - Chương 7: Tân Liên Hợp (1).	727
304. Q.7 - Chương 8: Tân Liên Hợp (2)	730
305. Q.7 - Chương 9: Khả Năng Sát Nhập	732
306. Q.7 - Chương 10: Ngân Hàng Là Cái Máy Vay Tiền (1)	734
307. Q.7 - Chương 11: Ngân Hàng Là Cái Máy Vay Tiền (2)	737
308. Q.7 - Chương 12: Anh Em Tụ Hợp	739
309. Q.7 - Chương 13: Trần Gia Sẽ Quạt Khỏi (1)	742
310. Q.7 - Chương 14: Trần Gia Sẽ Quạt Khỏi (2).	745

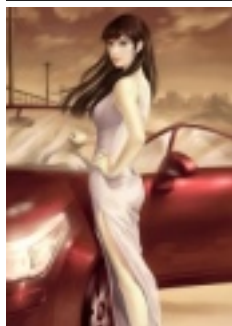
311. Q.7 - Chương 15: Gặp Lại Thì Sao?	747
312. Q.7 - Chương 16: Muốn Địa Vị Ngang Hàng	750
313. Q.7 - Chương 17: Ngày Tuyển Cử (1)	752
314. Q.7 - Chương 18: Ngày Tuyển Cử (2)	755
315. Q.7 - Chương 19: Tập Kích Đơn Giản	757
316. Q.7 - Chương 20: Chưa Kết Thúc	759
317. Q.7 - Chương 21: Chưa Kết Thúc (2)	762
318. Q.7 - Chương 22: Thái Độ Của Cố Hiến Chương	764
319. Q.7 - Chương 23: Đêm Không Ngủ (1)	766
320. Q.7 - Chương 24: Đêm Không Ngủ (2)	769
321. Q.7 - Chương 25: Trần Nhiên Dạy Con	771
322. Q.7 - Chương 26: Thiên Hô Vạn Ứng, Thư Nhã Xuất Hiện (1)	773
323. Q.7 - Chương 27: Thiên Hô Vạn Ứng, Thư Nhã Xuất Hiện (2)	776
324. Q.7 - Chương 28: Thiên Hô Vạn Ứng, Thư Nhã Xuất Hiện (3)	779
325. Q.7 - Chương 29: Vận Mệnh Luôn Do Người Khác Thúc Đẩy (1)	783
326. Q.7 - Chương 30: Vận Mệnh Luôn Do Người Khác Thúc Đẩy (2)	785
327. Q.7 - Chương 31: Nhật Ký Xem Mắt	788
328. Q.7 - Chương 32: Phương Án Của Chính Phủ Tân Bác	791
329. Q.7 - Chương 33: Lương Tâm Của Lâm Tuyền	793
330. Q.7 - Chương 34: Quá Khứ Của Minh Tuyết	795
331. Q.7 - Chương 35: Lưu Tinh Bị Ủy Khuất	797
332. Q.7 - Chương 36: Đòn Sát Thủ Của Trần Nhiên	800
333. Q.7 - Chương 37: Trần Minh Hành Tính Kế Thoát Thân	802
334. Q.7 - Chương 38: Trần Minh Hành Tính Kế Thoát Thân (2)	804
335. Q.7 - Chương 39: Thư Nhã Còn Có Em Gái (1)	806
336. Q.7 - Chương 40: Thư Nhã Còn Có Em Gái (2)	808
337. Q.7 - Chương 41: Đối Thoại Giữa Phương Nam Và Thư Nhã (1)	811
338. Q.7 - Chương 42: Đối Thoại Giữa Phương Nam Và Thư Nhã (2)	814
339. Q.8 - Chương 1: Liễu Diệp Thiên Sợ Ném Chuột Vỡ Đồ	818
340. Q.8 - Chương 2: Mật Mưu	820
341. Q.8 - Chương 3: Mật Mưu (2)	822
342. Q.8 - Chương 4: Lâm Minh Đạt Nổi Giận	825
343. Q.8 - Chương 5: Thái Độ Phái Nam Phong	827
344. Q.8 - Chương 6: Lâm Tuyền Bất Mãn	829
345. Q.8 - Chương 7: Khí Phái Của Tiểu Đệ	831
346. Q.8 - Chương 8: Ai Cũng Nhìn Vào Ví Tiền	834
347. Q.8 - Chương 9: Thị Trưởng Nam Phong	836
348. Q.8 - Chương 10: Tình Cờ Dừng Bước Tại Xuân Giang	839
349. Q.8 - Chương 11: Ôn Nhu Không Dám Hưởng Thụ	841
350. Q.8 - Chương 12: Sinh Nhật Thư Kính Côn (1)	843
351. Q.8 - Chương 13: Sinh Nhật Thư Kính Côn (2)	846
352. Q.8 - Chương 14: Mưa Gió Sắp Tới	848
353. Q.8 - Chương 15: Biến Cố Lễ Khai Trương (1)	850
354. Q.8 - Chương 16: Biến Cố Lễ Khai Trương (2)	853
355. Q.8 - Chương 17: Loạn Rời (1)	855
356. Q.8 - Chương 18: Loạn Rời (2)	857
357. Q.8 - Chương 19: Lâm Tuyền Trong Mắt Trương Đào (1)	860
358. Q.8 - Chương 20: Lâm Tuyền Trong Mắt Trương Đào (2)	862
359. Q.8 - Chương 21: Trương Giai Minh Bỏ Trốn	865
360. Q.8 - Chương 22: Trần Vũ Trở Về (1)	867
361. Q.8 - Chương 23: Trần Vũ Trở Về (2)	869
362. Q.8 - Chương 24: Cuộc Đời Hai Mặt Của Trần Minh Hành (1)	872
363. Q.8 - Chương 25: Cuộc Đời Hai Mặt Của Trần Minh Hành (2)	874
364. Q.8 - Chương 26: Hé Lộ Chân Tướng (1)	877

365. Q.8 - Chương 27: Hé Lộ Chân Tướng (2)	879
366. Q.8 - Chương 28: Quyết Định Của Trần Vũ (1)	882
367. Q.8 - Chương 29: Quyết Định Của Trần Vũ (2)	884
368. Q.8 - Chương 30: Tuyển Dụng (1)	886
369. Q.8 - Chương 31: Tuyển Dụng (2).	888
370. Q.8 - Chương 32: Tuyển Dụng (3)	891
371. Q.8 - Chương 33: Phương Án Giải Quyết Tài Vụ (1)	893
372. Q.8 - Chương 34: Phương Án Giải Quyết Tài Vụ (2)	896
373. Q.8 - Chương 35: Phương Án Giải Quyết Thế Kỷ Thành.	898
374. Q.9 - Chương 1: Trợ Lý Đặc Biệt (1)	902
375. Q.9 - Chương 2: Trợ Lý Đặc Biệt (2)	904
376. Q.9 - Chương 3: Cuộc Đời Mấy Độ Tương Phùng? (1)	907
377. Q.9 - Chương 4: Cuộc Đời Mấy Độ Tương Phùng? (2)	909
378. Q.9 - Chương 5: Scandal.	912
379. Q.9 - Chương 6: Tiến Tới Đi Thư Nhã (1)	915
380. Q.9 - Chương 7: Tiến Tới Đi Thư Nhã (2)	917
381. Q.9 - Chương 8: Lại Tới La Nhiên (1)	920
382. Q.9 - Chương 9: Lại Tới La Nhiên (2)	922
383. Q.9 - Chương 10: Thẩm Đại Thiếu Gia	924
384. Q.9 - Chương 11: Tự Sát	927
385. Q.9 - Chương 12: Cường Long Khó Áp Địa Đầu Xà	929
386. Q.9 - Chương 13: Bình Tĩnh Và Lạnh Lùng	932
387. Q.9 - Chương 14: Nhiệt Huyết Và Chính Nghĩa (1)	934
388. Q.9 - Chương 15: Nhiệt Huyết Và Chính Nghĩa (2)	936
389. Q.9 - Chương 16: Thử Xe Giữ Tướng	939
390. Q.9 - Chương 17: Cùng Một Loại Người	941
391. Q.9 - Chương 18: Trừng Phạt (1)	944
392. Q.9 - Chương 19: Trừng Phạt (2)	946
393. Q.9 - Chương 20: Mẹ Con Thù Địch	948
394. Q.9 - Chương 21: Bạn Bè Tù Hội (1)	951
395. Q.9 - Chương 22: Bạn Bè Tù Hội (2)	954
396. Q.9 - Chương 23: Di Chuyển Trần Địa (1)	957
397. Q.9 - Chương 24: Di Chuyển Trần Địa (2)	959
398. Q.9 - Chương 25: Đại Minh Tinh Và Tiểu Minh Tinh	962
399. Q.9 - Chương 26: Lâm Tuyền Cui Trọng Anh.	965
400. Q.9 - Chương 27: Tiểu Yêu Tinh.	968
401. Q.9 - Chương 28: Thư Sướng Gây Họa	970
402. Q.9 - Chương 29: Chuyển Đi Thuận Nghĩa (1)	973
403. Q.9 - Chương 30: Chuyển Đi Thuận Nghĩa (2)	975
404. Q.9 - Chương 30: Chuyển Đi Thuận Nghĩa (2)	977
405. Q.9 - Chương 31: Bạn Học Thừa Thiếu Thời	980
406. Q.9 - Chương 32: Bạn Học Thừa Thiếu Thời (2)	982
407. Q.9 - Chương 33: Gặp Lại Trương Tiểu Bân (1)	984
408. Q.9 - Chương 34: Gặp Lại Trương Tiểu Bân (2).	987
409. Q.9 - Chương 35: Có Kẻ Theo Dõi	989
410. Q.9 - Chương 36: Cuộc Họp Bất Thường	992
411. Q.9 - Chương 37: Bày Ra Để Giấu Kỵ Hơn	994
412. Q.9 - Chương 38: Liên Hợp Tinh Hải Sản Sàng Đón Địch	996
413. Q.9 - Chương 39: Liên Hợp Tinh Hải Sản Sàng Đón Địch (2)	999
414. Q.9 - Chương 40: Chúng Ta Cùng Tiến (1)	1001
415. Q.9 - Chương 41: Chúng Ta Cùng Tiến (2)	1003
416. Q.9 - Chương 42: Chân Tướng Bị Thời Gian Che Lấp	1005
417. Q.10 - Chương 1: Quân Bài Domino Đầu Tiên	1008
418. Q.10 - Chương 2: Quân Bài Domino Đầu Tiên (2)	1010

419.	Q.10 - Chương 3: Minh Tu Sạn Đạo, Âm Độ Trần Thương (1).	1013
420.	Q.10 - Chương 4: Minh Tu Sạn Đạo, Âm Độ Trần Thương (2)	1015
421.	Q.10 - Chương 5: Điều Phải Tới Đã Tới.	1018
422.	Q.10 - Chương 6: Mâu Thuẫn Trong Nội Bộ Lệ Cảnh (1)	1020
423.	Q.10 - Chương 7: Mâu Thuẫn Trong Nội Bộ Lệ Cảnh (2)	1022
424.	Q.10 - Chương 8: Đòn Bẫy Thúc Đẩy Địa Ốc	1025
425.	Q.10 - Chương 9: Đệ Nhất Gia Tộc (1)	1028
426.	Q.10 - Chương 10: Đệ Nhất Gia Tộc (2)	1030
427.	Q.10 - Chương 11: Lệ Cảnh Chia Rẽ	1032
428.	Q.10 - Chương 12: Đính Hôn (1)	1035
429.	Q.10 - Chương 13: Đính Hôn (2)	1038
430.	Q.10 - Chương 14: Cuộc Sống Nhàn Nhã	1040
431.	Q.10 - Chương 15: Thời Cơ	1042
432.	Q.10 - Chương 16: Hé Lộ Chân Tướng (1)	1045
433.	Q.10 - Chương 17: Hé Lộ Chân Tướng (2)	1047
434.	Q.10 - Chương 18: Vây Thì Chiến Tranh Đi (1)	1050
435.	Q.10 - Chương 19: Vây Thì Chiến Tranh Đi (2)	1053
436.	Q.10 - Chương 20: Vây Thì Chiến Tranh Đi (3)	1056
437.	Q.10 - Chương 21: Vây Thì Chiến Tranh Đi (4)	1059
438.	Q.10 - Chương 22: Cạm Bẫy Liên Tiếp	1061
439.	Q.10 - Chương 23: Khoản Nợ 1.8 Tỷ	1063
440.	Q.10 - Chương 24: Mật Mưu Trong Thư Phòng	1065
441.	Q.10 - Chương 25: Tiệc Mừng	1068
442.	Q.10 - Chương 26: Muốn Tiền Hay Cổ Phiếu?	1070
443.	Q.10 - Chương 27: Tranh Quyền Khống Chế	1072
444.	Q.10 - Chương 28: Quyết Chiến	1074
445.	Q.10 - Chương 29: Đêm Trước Khi Sụp Đổ	1077
446.	Q.10 - Chương 30: Sụp Đổ	1079
447.	Q.10 - Chương 31: Chiến Tranh Cổ Phiếu	1081
448.	Q.10 - Chương 32: Chiến Tranh Cổ Phiếu (2)	1083
449.	Q.10 - Chương 33: Người Yêu Thương	1085
450.	Q.10 - Chương 34: Trương Giai Minh Trở Về (1)	1088
451.	Q.10 - Chương 35: Trương Giai Minh Trở Về (2)	1090
452.	Q.10 - Chương 36: Lâm Tuyền Quá Nhiều Địch..	1092
453.	Q.10 - Chương 37: Hồi Lộ Kinh Động	1095
454.	Q.10 - Chương 38: Cục Tin Tức	1097
455.	Q.10 - Chương 39: Lựa Chọn Của Trương Đào	1100
456.	Q.10 - Chương 40: Xông Vào Lệ Cảnh	1103
457.	Q.10 - Chương 41: Phản Ứng Của Thường Ủy	1105
458.	Q.10 - Chương 42: Cạm Bẫy Diên Cuồng (1)	1107
459.	Q.10 - Chương 43: Cạm Bẫy Diên Cuồng (2)	1109
460.	Q.11 - Chương 1: Muốn Bắt Phải Thả (1)	1111
461.	Q.11 - Chương 2: Muốn Bắt Phải Thả (2)	1113
462.	Q.11 - Chương 3: Bắt Đầu Rút Lui (1)	1116
463.	Q.11 - Chương 4: Bắt Đầu Rút Lui (2).	1118
464.	Q.11 - Chương 5: Gặp Cũng Vô Ích..	1120
465.	Q.11 - Chương 6: Cái Chết Của Trương Giai Minh (1).	1123
466.	Q.11 - Chương 7: Cái Chết Của Trương Giai Minh (2)	1125
467.	Q.11 - Chương 8: Thẩm Thị Hồn Loạn..	1127
468.	Q.11 - Chương 9: Bộ Giám Sát.	1129
469.	Q.11 - Chương 10: Tinh Thần Sụp Đổ.	1131
470.	Q.11 - Chương 11: Công Viên Hồ Tiên Nữ.	1133
471.	Q.11 - Chương 12: Dừng Tay Đi	1136
472.	Q.11 - Chương 13: Xoay Chuyển Kinh Người	1138

473. Q.11 - Chương 14: Có Về Hay Không?	1140
474. Q.11 - Chương 15: Cội Nguồn Sự Việc.	1143
475. Q.11 - Chương 16: Chân Tướng Mơ Hồ	1145
476. Q.11 - Chương 17: Nên Để Trắng Đen Lẫn Lộn?	1148
477. Q.11 - Chương 18: Dòng Chảy Ngầm	1150
478. Q.11 - Chương 19: Thế Công Truyền Thông	1153
479. Q.11 - Chương 20: Chuyến Lữ Hành Công Ích.	1155
480. Q.11 - Chương 21: Đáp Trả.	1157
481. Q.11 - Chương 22: Âm Độ Trần Thương.	1159
482. Q.11 - Chương 23: Khốn Cảnh Tù Đồ.	1162
483. Q.11 - Chương 24: Rở Nhà.	1164
484. Q.11 - Chương 25: Đến Lúc Kịch Hết Người Tan.	1167
485. Q.11 - Chương 26: Người Có Tình.	1169
486. Q.11 - Chương 27: Vì Thanh	1171

Quan Thương

Giới thiệu

Quan Thương được viết ngay trước Quan Lộ Thương Đồ, là tác phẩm bàn đạp đưa Canh Tục đi theo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-thuong>

1. Q.1 - Chương 1: Trở Về Tĩnh Hải

Ánh sáng mờ mờ, chỉ có một bóng đèn nê ông phát ra ánh đèn mờ mịt ở cuối con đường.

Y kinh hoàng đứng giữa con đường vắng tanh.

Chỉ có tiếng nước mưa tí tách nhỏ lên mặt đường xi măng, không còn tiếng động nào nữa, nhưng lời mẹ y lúc bỏ đi vang bên tai :” Đào Đào, đợi mẹ ở đây ...”

Bóng đèn nê ông lập lờ, đột nhiên tắt phụt, một ý nghĩ giống như bóng tối sâu thẳm choán lấy trái tim non nớt của y :” Mẹ không quay lại nữa đâu.”

Lâm Tuyền bật dậy từ trong mơ, nước mắt lã lã trên gò má, hai mắt cay xè nhức buốt, đại khái trong mơ nhìn theo hướng mẹ biến mất quá lâu. Lau sạch nước mắt, hít liền mấy hơi thật sâu, lấy chăn trùm kín đầu, tựa hồ bóng tối trong phòng khiến y sợ hãi. Gần như cùng lúc chăn trùm lấy đầu, Lâm Tuyền dứt khoát kéo chăn xuống, mở to mắt nhìn vào bóng tối thăm thẳm.

Đó là đêm cuối cùng Lâm Tuyền ở trong phòng này vào mùa hè năm 99, ngày mai y sẽ rời khỏi trường đại học Đông Hải ngọt ngào buồn tẻ này, về Tĩnh Hải trải qua một kỳ nghỉ hè với kế hoạch mà y trù tính từ lâu.

.....

Ngồi trong toa tàu thuộc loại sớm phải đảo thải, hàng ghế gỗ cứng đau lưng dành cho ba người mà chen chúc tới năm người, nếu chẳng phải ngồi sát bên cạnh Lâm Tuyền là một thiếu phụ tú lệ đem bầu vú đồ sộ áp vào sườn y thì y đã chẳng chịu nổi sự chật chội này.

Thiếu phụ ấy tuổi chừng 24, 25 hoặc ít hơn một chút, do tiêu tụy nên người có vẻ già hơn tuổi, cô ngủ dấp vào người Lâm Tuyền mà chẳng cố kỵ gì, chắc là cô đã phải chịu đựng trong khoang tàu nóng nực thời gian rất dài, tới ga tỉnh thành mới kiếm được chỗ ngồi.

Thiếu phụ mặc một chiếc sơ mi vải nhả nhện, không biết phải đứng bao nhiêu lâu, áo sơ mi bị chen lấn tới nhả nhúm xộc xệch, mái tóc mềm che đi khuôn mặt chỉ để ra cái cổ trắng mịn mượt mà, tựa hồ chỉ nhìn thôi cảm giác được khi chạm vào sẽ khiến lòng người quấy động.

Chiếc áo thấm ướt mồ hôi dấp vào cơ thể nóng bỏng, ở vị trí mẫn cảm như ngực vào hông còn có mấy dấu bàn tay rõ ràng.

Khóe môi Lâm Tuyền hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười không lời mờ: Ở khoang đứng chật chội ngay cả xoay người cũng khó kìa, thấy thiếu phụ xinh đẹp nhường này, ai mà nhịn nổi không đưa tay đụng chạm, chẳng nói người khác nếu như không bị hai bên kẹp cứng không nhúc nhích nổi, Lâm Tuyền cũng muốn đưa tay ra chạm thử vào cơ thể mê người đó.

Lâm Tuyền ngồi kẹt cứng ở đó, chân tay không duỗi ra nổi, vì không chỉ ghế ngồi mà khoảng trống giữa hai hàng ghế còn có một phụ nữ trung niên bế con, đứa bé da mặt khô nứt nẻ, cái đầu rúc vào lòng mẹ, miệng còn nhỏ tong tong một đồng nước dãi. Phụ nữ trung niên cởi áo sơ mi bằng chất liệu vải rẻ tiền ra, chỉ hơi nghiêng người đi, đút núm vú màu nâu sậm vào miệng đứa bé.

Lâm Tuyền nhìn thấy tên bạn xấu Quách Bảo Lâm ngồi phía đối diện vờ ngủ gật đang hé hé mắt ra nhìn trộm, liền háy mắt cười với hắn. Quách Bảo Lâm nhe răng ra cười rồi áp mặt vào cửa sổ xe mát lạnh nhắm mắt ngủ, cái đầu bị tàu chạy nhanh làm nảy tung tung.

Cơ chân vào dưới ghế, Lâm Tuyền cẩn thận để không chạm vào phụ nữ trung niên kia, lại sợ đánh thức thiếu phụ thanh tú bên cạnh. Chân cảm giác vướng vào cái gì đó, cúi đầu nhìn xuống, thấy ngay cái chân to lông lá rậm rạp, té ra vị đại ca vừa rồi còn đứng ở lối đi, cầm chống lại lưng ghế ngủ, lúc này đã không chịu nổi nữa, chui vào không gian chật hẹp dưới ghế, duỗi thẳng chân tay chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Chân tay tê cả rồi, trong một thoáng Lâm Tuyền khao khát cũng được chui xuống cái gầm ghế đó, duỗi thẳng người một lúc, nhưng mà chỉ chốc lát thôi, có đánh chết y cũng không nhường cái chỗ này cho ai.

Quách Bảo Lâm thân hình cao lớn, áo T-shirt vén tới vai lộ ra cơ bắp cuộn cuộn, đầu đinh, mặt còn có hai vết thương vừa mới đóng vảy, vết thương đỏ hồng như môi trẻ con, trông cực kỳ hung ác. Một mình hắn chiếm hai chỗ ngồi, không ai dám ý kiến, ghế ba người chỉ có hai, nhìn đầu dựa vào thành khoang xe, để chân dắt cuộn mình lên ghế, tư thế thoải mái đó làm Lâm Tuyền nhìn mà ao ước.

Từ tỉnh thành tới Tỉnh Hải, tiền xe sang máy lạnh là 83 đồng, xe thường máy lạnh là 46 đồng, đi tàu dùng thẻ học sinh giảm giá chỉ mất 11 đồng, đó là nguyên nhân khiến Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm phải rúc vào cái toa tàu này chịu cái nóng cái chật chội dày vò.

Quách Bảo Lâm gia cảnh giàu có, nhưng cuối kỳ hắn và cha hắn Quách Đức Toàn cãi nhau ầm ĩ một trận, cha hắn cắt tiếp tế, thường ngày hắn sống vụng vãi không biết tiết kiệm, 11 đồng tiền xe này còn do Lâm Tuyền trả giúp.

Cha của Lâm Tuyền là hiệu trưởng một trường trung học loại hai ở Tỉnh Hải, nói thể nào nhỉ? Ông thuộc về loại người thanh cao, được ca tụng trong tiểu thuyết, bị nhạo báng trong cuộc sống. Cho nên phí sinh hoạt trong đại học của Lâm Tuyền luôn hạn hẹp.

Thời gian qua Quách Bảo Lâm ăn chực trong túc xá của Lâm Tuyền, đợi tất cả các môn học của Lâm Tuyền hoàn thành mới cùng ngồi xe về Tỉnh Hải.

Trước khi lên tàu, hai tên đã chia nhau gói mì ăn liền cuối cùng, lên tàu hỏa, cả hai luôn mồm tán phét về Tỉnh Hải phải tới "Bát Đại Oản" ăn cho đã đời. Bát Đại Oản là nhà hàng do Quách Đức Toàn mở, lấy lời

Quách Bảo Lâm mà nói, cha hấn là tên gian thương, mỗi ngày tới Bát Đại Oản ăn uống là lấy của người giàu chia cho người nghèo.

Lâm Tuyền lại trầm nghĩ :” Gian thương? Có trời biết mục tiêu vĩ đại nhất đời này của mình là làm một tên gian thương.”

Thời cao trung, hai người mặc dù học cùng trường song không cùng lớp, với không khí học tập áp lực trong trường cao trung trọng điểm của tỉnh, người khác lớp khó mà phát triển được tình bạn vượt mức thông thường.

Quách Bảo Lâm vào năm thứ ba cao trung ra ngoài trường thuê phòng, nói là để chuyên tâm học tập, thực chất là lập ổ ngoài trường biến nó thành chốn xem phim đen với đám bạn.

Lâm Tuyền từng cùng một cậu bạn ở lớp kế đi tới đó một lần, về sau quen đường thuộc lối, có điều khi ấy còn chưa quen Quách Bảo Lâm lắm, đôi khi cả hai cùng ngồi một cái ghế xem phim cũng chẳng nói những lời tiêu chuẩn của huynh đệ thân thiết như “sau này cùng cầm súng lên chiến trường, cầm cuốc xuống nông thôn, cầm tiền đi chơi gái”. Nhưng cùng xem phim đen đủ để hai người xa lạ sản sinh tình cảm thân thiết.

Khi ấy Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm thi thoảng gặp nhau trong trường cũng nở nụ cười thiện ý.

Quách Bảo Lâm là tên học sinh du côn đánh nhau có tiếng, có điều hấn xử sự khá thông minh, không bao giờ lôi những chuyện thối tha tới trường, cho nên không để trường học tóm được điểm yếu, thêm vào cha hấn cũng có chút lai lịch làm trường học cổ kị phần nào. Thành tích học tập của Quách Bảo Lâm tuy rất tệ, nhưng cũng thuận lợi vượt qua ba năm trong trường trung học trọng điểm của tỉnh.

Sau khi thi đại học, Lâm Tuyền đỗ vào Đh Đông Hải, đó trường điểm toàn quốc trực thuộc bộ giáo dục, hiệu trưởng có cấp phó bộ. Lâm Tuyền biết thành tích của Quách Bảo Lâm rất kém, nên ngại không hỏi hấn trúng tuyển trường nào, từ đó hai người không liên lạc nữa.

Thế rồi vào một ngày trong tháng quân huấn đầu tiên của Lâm Tuyền, trong trường đột nhiên mất điện, tất cả tân sinh viên đều mừng rỡ, không cần phải chen nhau trong phòng học nóng như cái lò thiêu lại còn phải cao giọng hát bài ca cách mạng đúng mà một loại hạnh phúc.

Tối hôm đó ánh trăng lập lờ, bóng người lay lắt, đen xì xì chẳng nhìn rõ được mặt nhau, Lâm Tuyền căn cứ vào giọng êm ái hoặc khàn khàn để đoán dung mạo các cô gái đi qua, chợt nghe thấy trong bóng tối phía trước có người dùng tiếng Tĩnh Hải nói chuyện.

Tiếng Tĩnh Hải rất nhà quê, trong thành phố Tĩnh Hải cũng chẳng có mấy người dùng tiếng Tĩnh Hải trò chuyện nữa, Lâm Tuyền đến Kiến Nghiệp, hơn nửa tháng cũng không nói mình là người Tĩnh Hải, đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện bằng tiếng Tĩnh Hải, lòng nổi lên một niềm vui tha hương gặp cố nhân.

2. Q.1 - Chương 2: Tình Hình Tĩnh Hải

Lâm Tuyền dùng tiếng Tĩnh Hải bắt chuyện bọn họ, không ngờ Quách Bảo Lâm từ trong đám đông chen ra, đi về phía Lâm Tuyền gọi tên y một cách mừng rỡ.

Quách Bảo Lâm gặp đúng thời cơ tốt trường đại học tuyển thêm người, vào một cái khoa của học viện giáo dục do tỉnh Đông Hải thành lập, tới nay hấn còn chưa biết tên đầy đủ của cái khoa đó, dù sao hấn đi học chỉ để lấy uy tán gái thôi.

Nói ra thật xấu hổ, khi đó Lâm Tuyền còn không nhận ra đó là Quách Bảo Lâm lừng lẫy thời trung học, nhưng tất cả đều không làm trở ngại tình bạn của bọn họ phát triển nhảy vọt từ sau hôm đó.

Tình bạn này nhanh chóng đạt tới mức khi Quách Bảo Lâm và bạn gái ở trong khách sạn phát hiện bao cao su trong túi chỉ còn lại một cái, lại không thoát thân được, liền gọi điện thoại cho Lâm Tuyền dùng ám hiệu nhờ y mua hộ, sau đó khi cùng ăn cơm tối Lâm Tuyền lên đưa bao cao su cho Quách Bảo Lâm dưới gầm bàn, để hấn và bạn gái cùng về khách sạn, còn Lâm Tuyền cô đơn lủi thủi một mình trở về phòng chật chội ở KTX.

Y và Quách Bảo Lâm thân nhau thế đấy.

Quách Bảo Lâm đầu dựa vào khoang xe, miệng cười dâm dăng, Lâm Tuyền nghĩ chắc là đang mơ thấy cảnh dâm uế nào đó rồi.

Trường Giang từ vùng đất tuyết phủ chảy quanh co vạn dặm, nước chảy cuộn cuộn, cho tới khi đến hạ du, thể nước mới trở nên hiền hòa như xử nữ. Mang theo hàng triệu tấn phù sa trầm tích ở cửa sông, tạo thành mảnh đất bồi. Nước sông chảy mãi đem phù sa trút vào bờ bắc, hình thành một đồng bằng dài hẹp. Đó chính là Tỉnh Hải, viên minh châu rực rỡ phía đông Hoa Hạ.

Sắp tới trạm Tỉnh Hải rồi, Lâm Tuyền xoay cái cổ tê nhừ, khẽ đẩy thiếu phụ nằm dựa vào y ngủ mấy tiếng đồng hồ, liếc nhìn làn da mịn màng ở cổ, bầu vú no căng làm áo sơ mi đội lên, thấp thoáng còn thấy màu da bên trong, khiến cho đan điền của y nóng lên.

Giọng nữ ngọt lịm thông báo sắp tới Tỉnh Hải trong loa như viên đá ném vào trong hồ nước tĩnh lặng, khiến khoang xe liền trở nên náo loạn.

- Mấy năm nay Tỉnh Hải phát triển không được như trước nữa, trong bảng xếp hạng các thành phố lớn ven biển, không còn nhìn thấy cái tên Tỉnh Hải ...

Một giọng nam tiếc nuối vang lên:

- Sao không nhìn thấy? Lật tới trang cuối cùng mà xem, xếp thứ 7 từ dít lên đây.

Một giọng nói mỉa mai cắt ngang lời cảm khái của đối phương:

- Sau khi Trần Nhiên xuống đài rồi, Chu Bình, Dương Văn đều là đồ phá hoại, đã bảy tám năm trôi qua, cứ nói thay đổi diện mạo của Tỉnh Hải, nhưng thay đổi được bao nhiêu? Chu Bình làm được bí thư thành ủy hai năm, đến khi đổi khóa bị người ta bóc trần tài sản lên tới 20 triệu. Những 20 mươi triệu, dù không có chứng cứ tham ô hối lộ thì riêng khoản tài sản lai lịch không rõ ràng cũng đủ cho ông ta ngồi tù hết đời, ai mà ngờ ông ta phải dít tới Trì Châu làm bí thư thành ủy.

Người kia thở dài nảo ruột, giọng mang vẻ phẫn nộ:

- Dương Văn thì sao? Làm bí thư thành ủy năm năm, Tỉnh Hải trong tay ông ta cũng chẳng khởi sắc.

- Khởi sắc thế quái nào được, Trần Nhiêu và Chu Bình là do ông ta ngầm lật đổ, ông ta bận chiêu mộ thân tín, mua quan bán tước, thời gian đâu ra để phát triển kinh tế Tỉnh Hải? Cái gì không nói, riêng tiền mua bán quan chức kia ông ta kiếm được còn nhiều hơn Chu Bình, thành phố Tỉnh Hải ra giá công khai, bí thư xã thị trấn 200.000 tới 500.000, Tỉnh Hải có tới hơn ba trăm xã thị trấn, thay một lượt thì Dương Văn kiếm được bao nhiêu?

- Có 50 vạn thì ai thèm làm bí thư xã gì chứ, chẳng qua là đãi ngộ cấp chính khoa.

Người kia tỏ vẻ không tin tưởng:

- Nay người anh em không có nhãn quang gì cả, làm bí thư xã ở Tỉnh Hải còn sướng hơn làm bí thư huyện ủy phía tây đấy, biết nhà máy dệt Chính Hoài không? Vốn là xí nghiệp tập thể trấn Chính Hoài, hai năm trước cải cách, tài sản gần chục triệu, hiệu ích cũng khá tốt, nhưng cuối cùng đánh giá chưa tới ba triệu. Kết quả thế nào, bí thư trấn ủy bỏ ra 1,5 triệu cùng với ông chủ tư nhân biến nó thành nhà máy tư. Nghe nói 1,5 triệu kia của bí thư trấn ủy còn là do ông chủ tư kia bỏ, anh nghĩ xem, nếu không chiếm cái ghế bí thư trấn ủy, làm gì có chuyện ngon lành thế.

Lâm Tuyền ngoái đầu nhìn hai người trung niên đang châu đầu vào vào một cuốn tạp chí tên là (Điều tra thành thị), bên trên chỉ chít những cái tên thành phố và con số phát triển kinh tế, một người trung niên tiều tụy nghe lời đồn đại kinh người từ miệng bạn mình, không kiềm được tiếng thở dài đầy bi phẫn và bất lực.

Trung niên ngời đôi diện với Lâm Tuyền mặt nhạo báng:

- Lão Trương ơi, thói đời hiện nay anh còn chưa nhìn thấu hay sao? Luôn là quan thương câu kết cướp bóc bình dân.

- Thành ủy Tỉnh Hải vừa đổi ban bộ khóa mới, có lẽ tình thế Tỉnh Hải sẽ tốt hơn một chút, trước kia Tỉnh Hải xếp thứ hai toàn tỉnh chỉ thua mỗi thủ phủ Kiến Nghiệp, mấy năm nay tuy nói chỉ tụt xuống mấy hạng, nhưng tổng lượng kinh tế thua thứ hạng trên khoảng xa tắp, đuổi không kịp nữa.

Kiến nghiệp là thành phố cấp phó tỉnh, thủ phủ tỉnh Đông Hải, trường Đh Đông Hải cũng đặt ở đó.

- Cảnh Nhất Dân cũng thế mà thôi, lên nhậm chức hai ba tháng luôn hò hét chống hủ bại đề cao liêm khiết, nhưng có động tĩnh gì đâu? Tôi thấy bản chất ông ta cũng thối hoắc rồi.

Nói tới chỗ đặc ý, người trung niên vung tay lên:

- Còn chẳng bằng để Trần Nhiên tiếp tục làm bí thư thành ủy.

- Chẳng phải Trần Nhiên vì vấn đề kinh tế mà phải lui về à?

Người kia làm ra vẻ hiểu biết:

- Cũng gần như thế, nghe nói con cái ông ta tham lam, trong thời gian Trần Nhiên tại chức, hai đứa con trai ông ta đứa nào cũng có gia sản vài chục triệu ...

- Thật hết nói ...

- Trần Nhiên mặc dù dung túng con cái vợ vét tiền tài, song dù sao ông ta cũng có vài phần tài cán thực sự, ông ta tại nhiệm chín năm, Tỉnh Hải phát triển rất nhanh! Dù sao có ai làm quan lại không tham, song tham cũng phải kiếm kẻ có trình độ ...

Người trung niên thấy Lâm Tuyền quay đầu nhìn mình, trông y giống thành phần trí thức liền khẽ gật đầu, xem như lễ tiết giữa những người xa lạ.

Lâm Tuyền gật đầu đáp lại, thời buổi này có rất nhiều người bất mãn với thời cuộc, nhưng bàn luận chuyện bí mật trên quan trường lại rất hào hứng. Tuy chỉ là đồn thổi vô căn cứ, song lời trong miệng người trung niên kia đúng là thấy được vài phần thực tế ở Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền là một sinh viên bình thường ở Đh Đông Hải, tuy nói bình thường, nhưng chẳng hề xa lạ quan trường Tỉnh Hải, vì vị bí thư thành ủy tiền nhiệm Trần Nhiên mà hai người trung niên kia nói chính là ông ngoại của Lâm Tuyền, mẹ của Lâm Tuyền là Trần Tú con nuôi Trần Nhiên.

Nói ra cũng thú vị, Lâm Tuyền cũng chẳng phải con đẻ của Trần Tú mà bốn tuổi mới được Trần Tú nhận về mang tới Lâm gia.

Mặc dù giữa Lâm Tuyền và Trần Nhiên mặc dù chẳng có quan hệ máu mủ gì, nhưng lại là đứa cháu Trần Nhiên yêu thương nhất, yên tâm nhất. Sau khi Trần Nhiên vì vấn đề kinh tế mà rời nhiệm, hào quang phú quý hoa lệ trong một đêm vỡ tan như bong bóng, khi ấy Lâm Tuyền mới chỉ 15 tuổi, cái độ tuổi thiếu niên nhạy cảm, tâm lý gặp phải tác động lớn, bị lời chế nhạo mỉa mai vô cùng vô tận nuôi dưỡng thành tính cách trầm tĩnh lãnh đạm.

Ngay cả bí thư thành ủy hiện nhiệm là Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền cũng chẳng lạ gì. Cảnh Nhất Dân là thời bạn đại học của cha y Lâm Minh Đạt. Khi Trần Nhiên tại chức, Cảnh Nhất Dân là phó thư ký trưởng thành ủy, bí thư khu ủy Tỉnh Nam, mặc dù không thêm lấy lòng Trần Nhiên, nhưng lại khá thân với nhà Lâm Minh Đạt.

Sau khi Trần Nhiên rời nhiệm, Cảnh Nhất Dân làm thư ký trưởng thành ủy, phó bí thư thành ủy rồi bí thư thành ủy, đại khái vì tị hiềm, cho nên quan hệ với Lâm gia lạnh nhạt dần.

Triệu Tăng, thư ký của Cảnh Nhất Dân, tháng tư năm nay lên làm phó thư ký trưởng thành ủy còn là học sinh của Lâm Minh Đạt khi ông là phó hiệu trưởng trường Trung học Nhất Trung.

Mặc dù quan hệ giữa Cảnh Nhất Dân và Lâm gia đã phai nhạt đi, nhưng Triệu Tăng nhận rất nhiều ân nghĩa từ Lâm Minh Đạt, phí học cao trung, đại học của Triệu Tăng là do Lâm Minh Đạt tài trợ riêng, luôn qua lại mật thiết với Lâm gia. Khi Triệu Tăng lên làm phó thư ký trưởng thành ủy mở tiệc riêng tại nhà, Lâm Tuyền còn chuyên môn xin nghỉ phép về Tỉnh Hải một lần.

3. Q.1 - Chương 3: Thiếu Phụ Xinh Đẹp

Cuộc đàm luận của hai người trung niên thu hút mấy chàng trai vây quanh, bọn họ thì thoảng xen vào vài câu, rồi cùng hòa nhau trách cứ đám tham quan ô lại của Tĩnh Hải, cứ như bản thân bị những quan viên kia bóc lột tàn tệ vậy.

Tới đó thì Lâm Tuyền chán chẳng muốn nghe nữa, dựa vào cái lưng ghế cái bần dĩnh nhóp, nhìn phong cảnh quen thuộc ngoài cửa sổ, cảm giác có một sức mạnh to lớn kéo mình về cái thành phố quen thuộc mà xa lạ này.

Từ khi Cảnh Nhất Dân bắt ngờ chiến thắng trong lần đổi khóa, Lâm Tuyền ở xa tận Kiến Nghiệp đã hiểu, cơ hội của mình cuối cùng đã tới, mấy tháng qua y miệt mài lên kế hoạch cũng vì ngày này.

Đang miên man suy nghĩ thì có một giọng êm nhẹ ngái ngủ vang lên bên tai:

- Đây là Tĩnh Hải à?

Thiếu phụ ngồi sát bên Lâm Tuyền ngủ bốn năm tiếng liền lim dim mở mắt ra, trong tích tắc đó, Lâm Tuyền nhận ra khuôn mặt mỗi một và chiếc áo nhả nhúm không làm dung mạo tuyệt trần của cô giảm sút bao nhiêu.

- Tới rồi, chị cũng xuống Tĩnh Hải à?

Thiếu phụ đưa mắt nhìn ra cửa sổ một lúc rồi thần thờ gật đầu.

Không xuống Tĩnh Hải, tàu sẽ rẽ một vòng lớn đi về phía bắc. Trong cái tàu trừ hạng sinh viên tới cuối kỳ thành không đáng giá một xu như Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm thì đa phần là những nhân viên công vụ làm việc vất vả ở thành phố, phần đông trong số bọn họ đổ vào Tĩnh Hải, vì sự phát triển của Tĩnh Hải mà dâng hiến mồ hôi nước mắt, nhưng chỉ đổi lại được thù lao bèo bọt đủ sinh tồn, ai cũng nói quốc gia đang tiến bộ thần tốc, chẳng bao lâu sẽ thành cường quốc thế giới, nhưng người dân vất vả vẫn cứ vất vả, tài phú luôn luôn chỉ thuộc về số ít.

Ánh mắt thiếu phụ hoang mang yếu đuối, làm người ta nhìn không khỏi thấy thương xót. Tuy cô xuống tàu ở Tĩnh Hải, nhưng từ đôi mắt hoảng loạn đó, Lâm Tuyền nhìn ra cô không có người quen ở Tĩnh Hải, hoặc là cũng không xác định được mục tiêu mình tới Tĩnh Hải.

- Chị tới Tĩnh Hải tìm việc à?

Quách Bảo Lâm đem cái miệng đầy ghé tới, tay chống lên cái mặt bàn bằng gỗ ép, đầu vai thiếu chút nữa chạm vào bà mẹ bé con ngồi dưới đất.

Hành động một mình chiếm hai chỗ ngồi của Quách Bảo Lâm suốt dọc đường sớm làm người ta liên hệ hẳn với hạng lưu manh hung hãn. Đầu hẳn vươn tới, hai vết sẹo trên mặt làm thiếu phụ giật mình, sợ hãi lùi về đằng sau.

Thiếu phụ thấy Lâm Tuyền cũng đang nhìn mình chằm chằm, đầu hơi cúi xuống, phát hiện một cái cúc áo bị tuột ra, mặc chiếc áo lót đen riềm ren hoa chẳng làm được nhiệm vụ nâng niu che chở mà chỉ bầu vú cao ngất kia chỉ càng dụ dỗ người ta phạm tội muốn lột phăng nó tìm hiểu bí ẩn giấu đằng sau, cô bối rối cài cúc lại, tóc che đi cái trán trơn bóng, đôi mắt như con nai nhỏ hoảng sợ làm người ta nhìn mà tim đập thình thịch.

Tướng mạo của con người phân ra làm mấy tiêu chuẩn, trừ xấu và đẹp ra, còn có cả trung hậu và hung ác. Quách Bảo Lâm cao lớn, mặt lại còn có hai vết sẹo, làm người ta nhìn một cái là thấy bản chất thích đánh nhau của hắn.

Lâm Tuyền thì lại gầy thanh thoát, mũi thẳng tắp mắt hiền hòa, trên người mang đậm mùi sách vở nho nhã. Quách Bảo Lâm hay nói :” Tiểu Ba, tướng mạo của mày đúng là tương phản với nội tâm xấu xa của mày.”

Tiểu Ba là tên gọi ở nhà của Lâm Tuyền.

Lúc này trong tay Lâm Tuyền cầm một cuốn sách tên (Nguyên lý số học của triết học tự nhiên), tên sách cũng đủ làm người ta yên tâm về y. Thiếu phụ kia dựa vào người y ngủ ngon lành như vậy, có thể thấy về bề ngoài của con người quan trọng thế nào.

Thiếu phụ vừa tỉnh lại còn xấu hổ vì dựa vào Lâm Tuyền mà ngủ, tới khi Quách Bảo Lâm rút về chỗ ngồi mới lí nhí đáp như tự lẩm bẩm một mình:

- Tôi có một người cùng quê làm việc ở Tỉnh Hải một thời gian, lần này tôi định theo cô ấy đi cùng, một ngày trước khi lên xe, cô ấy đột nhiên có chuyện không đi được. Tôi tiếc tiền vé nên đi trước, cô ấy cũng bảo cứ đi trước

Không có công việc, không có nhà ở, không có người quen, trên người chẳng có mấy tiền, Lâm Tuyền cũng phải lo âu cho hoàn cảnh của thiếu phụ:

- Chúng tôi là sinh viên đại học tỉnh Đông Hải ..

Gập sách lại, cho thiếu phụ nhìn hàng chữ “nhà xuất bản đại học tỉnh Đông Hải”.

- Tôi nhìn thấy rồi.

Thiếu phụ khi nói lời này môi hơi cong lên, làm người ta cảm thấy hoạt bát, vẻ mặt nhẹ nhõm hơn. Cô ngủ trong khoang xe một giấc, chính vì nhận ra Lâm Tuyền là sinh viên, mới dám liều mình chợp mắt bên cạnh y. Ngủ thật sáng khoái, thức dậy mới nhận ra hai bầu vú đầy đà dán lên người y, cơ thể hai người vừa tách nhau ra, chỉ thấy máu cuồn cuộn chảy về nửa người còn lại, cảm giác tê tê như điện giật ấy chẳng biết làm người bên cạnh tơ tưởng tới điều khác không.

Lâm Tuyền lúc này không biết trong lòng cô lại có tâm tư như thế, chiếu đúng sự thực mà nói:

- Nhà máy rất ít khi tuyển người vào giữa năm, đồng lương của chị có nói cho chị biết địa chỉ của nhà máy không, cô ấy giới thiệu chị tới nhà máy cô ấy làm việc à?

Thiếu phụ ngơ ra, Lâm Tuyền không có lý do gì nói dối cô, có vẻ bối rối, lắc đầu:

- Cô ấy chỉ nói ở Tỉnh Hải chỗ nào cũng kiếm được việc làm.

Người tới Tỉnh Hải làm việc đa phần tốt nghiệp sơ trung đã đi làm, ít người tới 24, 25 tuổi đầu mới xa nhà lần đầu. Lâm Tuyền đoán trong nhà thiếu phụ có biến cố cho nên mới phải ra ngoài làm việc, loại chuyện này cũng không tiện nghe ngóng.

Hỏi ra mới biết thiếu phụ tên Phương Nam, Lâm Tuyền cẩn thận nhìn kỹ cô, mấy năm qua Lâm Tuyền được ông ngoại bồi dưỡng, trình độ nhìn người không tệ. Mặc dù chen lẩn trong khoang xe làm y phục của Phương Nam nhàu nhĩ, mặt chẳng hề trang điểm, nhưng Phương Nam không phải là phụ nữ nông nữ chỉ có tướng mạo, là do hoang mang khi tới mảnh đất xa lạ khiến cho khí chất điềm tĩnh trên người cô nhạt đi.

Phương Nam năm nay cô mới 24, nhiều hơn mình hai tuổi, do đi đường mệt nhọc, cho nên trông mới già hơn, dù là thể dung mạo tú mỹ của cô vẫn làm Lâm Tuyền nhìn mà tim đập từng từng.

- Nếu như chị chịu được khổ, tôi có thể giới thiệu cho chị một công việc, mới đầu tiền lương không cao, chừng sáu bảy trăm thôi.

- Tôi không sợ khổ, có điều tôi có hẹn với bạn rồi, cô ấy còn đưa tôi địa chỉ người thân, bảo tôi có thể tới đó ở tạm đợi cô ấy.

Giọng Phương Nam rất nhỏ, có chút ngượng ngùng vì hành động bộp chộp ngốc nghếch của mình, nhưng khiến trái tim Lâm Tuyền rung rinh.

Một cô gái xinh đẹp như thế, Quách Bảo Lâm tất nhiên không để cho Lâm Tuyền chiếm hết ấn tượng tốt, ngồi nghiêm chỉnh lại, đề nghị:

- Địa chỉ bạn chị ở đâu, nếu thuận đường chúng tôi đưa chị tới đó, chị đi xa tới đây làm việc, chắc mang nhiều hành lý.

- Đây này ...

Phương Nam lấy ra một tờ giấy được gấp cẩn thận đưa cho Quách Bảo Lâm.

Quách Bảo Lâm vừa mở tờ giấy ra xem thì mặt rất lạ, nhào người tới chỉ Lâm Tuyền:

- Tiểu Ba, mày xem đi, chẳng lẽ tao nhầm.

Lâm Tuyền mày nhú lại, Phương Nam lo lắng hỏi:

- Sao thế, chẳng lẽ tôi chép địa chỉ sai à?

Lâm Tuyền ra hiệu cho Quách Bảo Lâm không nói gì vội trả lời Phương Nam:

- Không sai, cũng gần chỗ chúng tôi ở, để chúng tôi đưa chị đi.

Ngồi trong toa tàu chật kín người tuy nóng nực, nhưng khi tàu chạy gió thổi vào không tới mức khiến người ta khó chịu. Xuống tàu rồi, đứng trong dòng người nườm nượp, hơi nóng ập tới khiến mồ hôi mồ kê tuôn ra.

Tỉnh Hải từ tháng bảy liền vào thời tiết oi bức, cho tới tháng chín hơi nóng mới giảm bớt một chút, còn bị cái nóng này hành hạ tận hai tháng trời nữa, nghĩ tới đó thôi cũng thấy trong lòng bức rứt. Quách Bảo Lâm không có hành lý, Lâm Tuyền chỉ có một cái va ly để đựng sách. Ngược lại Nam Phương lần đầu rời nhà, chẳng những quần áo mùa đông đầy đủ, trong cái túi lưới nylon còn đựng chậu nhựa, cốc đánh răng, đủ thứ đồ lặt vặt. Lâm Tuyền liếc mắt nhìn cái học hành lý lớn dùng ga giường gói lại, nghĩ e trong đó có cả chăn bông dày.

Tới lúc này Lâm Tuyền mới biết, cái đóng lớn hành lý kia Phương Nam phải nhờ vị đại ca ngủ dưới gầm ghế giúp đỡ mới mang hết lên tàu được.

4. Q.1 - Chương 4: Đưa Mỹ Nữ Về Nhà

Phương Nam đem cái túi lưới đựng đồ lặt vặt sách trong tay, thời tiết khô nóng làm má cô đỏ hồng, Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm giúp cô xách hành lý xuống xe. Quách Bảo Lâm nhiều năm đánh nhau, người rắn chắc, ột mét tám nặng 85 kg, không cảm thấy gì. Lâm Tuyền cao 1m72, thể trọng 62 kg, ngại không tranh với Phương Nam xách cái túi lưới nhẹ nhất, nên xuống xe mặt đỏ tía tai, mồ hôi ướt đầm lưng.

Quách Bảo Lâm đánh mắt bảo Lâm Tuyền đi qua một bên, nghiêng người sang liếc nhìn Phương Nam hỏi nhỏ:

- Sao mày không nói luôn cho cô ấy biết?

- Đừng nói vội, cứ tới nơi xem thế nào đã.

- Đúng thì sao, chẳng lẽ mày định quản chuyện này thật? Không giống mày chút nào, có tính toán đen tối gì thế?

Quách Bảo Lâm cười thâm dật:

- Phạt động lòng trần à?

Lâm Tuyền không chút khách khí đá cho hắn một cái:

- Không phải vừa rồi mày nháy mắt với tao à? Nói thế nào thì cô ấy cũng đủ tư cách tới nhà hàng của nhà mày làm phục vụ mà.

Quách Bảo Lâm nhìn Phương Nam khấp lượt, nhà hàng Bát Đại Oản thích tuyển các cô gái trẻ trung xinh đẹp tăng tỉ lệ khách hàng quay trở lại. Có điều dưới đủ mọi sự dụ hoặc của cuộc đời, những cô gái trẻ trung xinh đẹp đó làm việc ở nhà hàng chẳng được lâu.

- Làm phục vụ của Bát Đại Oản chẳng phải khiến người ta mất giá à? Thôi được, ném cô ta tới Bát Đại Oản, một tháng cho 800, cô ta không chịu được khổ cực bỏ đi cũng chẳng thể trách chúng ta. Trông cô ta rất mộc mạc, chắc chịu được hai tháng.

Lâm Tuyền dùng ống tay áo lau mồ hôi ở trán và chóp mũi, cổ họng khát khô tới khó chịu, nhớ tới bác gái bán dưa trước cổng trường mà nuốt nước bọt ừng ực.

Ở cửa bắc trường đại học của Lâm Tuyền có một phụ nữ trung niên người như cái thùng phi cắt dưa Ha-mi thành từng miếng, đặt trên cái bàn lầy từ phòng học nào đó rao bán. Ngày nóng bức, ai ai cũng nhìn chăm chăm vào miếng dưa hầu đổ nước thêm thưởng.

Lâm Tuyền lấy khuỷu tay huých Quách Bảo Lâm một cái:

- Nếu chỗ này cũng bán dưa thì bao tiền một miếng nhỉ?

Quách Bảo Lâm mồ hôi như suối, miệng khô cổ khát, nghe tới dưa hầu là hai mắt sáng lên, bóp vai Lâm Tuyền kêu lớn:

- Chỗ nào, chỗ nào? Tao nhớ trong túi mày còn có 20 đồng, dưới gầm giày còn dấu 10 đồng, phải mua được 30 miếng dưa.

Hắn quá hưng phấn, tay bắt giắc bóp chặt, Lâm Tuyền rút vai lại thoát khỏi tay hắn, thầm nghĩ thế nào bả vai cũng đỏ cả mảng rồi, giang tay ra ý bảo chỉ nói mà thôi, làm gì có ai bán dưa:

- Mày đi đem cái xe chở hàng của cha mày tới đây, có cả đồng đồ đấy.

Lâm Tuyền đẩy hắn một cái, bảo hắn xéo cho nhanh, quay lại bên cạnh Phương Nam:

- Nhiều đồ thế này khó bắt xe, tôi bảo Quách Tử lái cái PICK UP tới.

*** Tên loại xe tải.

Phương Nam mặt còn chưa tan hết đỏ, cũng bị nóng làm hoa mắt. Lâm Tuyền đứng một chút, đẩy kính từ sống mũi lên, thấy hai chân mỗi nhừ, bất kể hình tượng thuận thế ngồi xồm xuống. Phương Nam còn có chút lo lắng, ngồi xuống bên cạnh y, giọng ngập ngừng nhỏ nhẹ như sợ người ta nổi giận:

- Này lúc này, chẳng may đúng như lời cậu nói thời gian này người ta không tuyển người nữa, liệu tôi có thể ... cậu giới thiệu cho tôi việc gì ... Ừm .. Một số việc tôi không làm đâu.

Tựa hồ phải tốn rất nhiều dũng khí mới nói được câu “một số việc”, nên khi ánh mắt Lâm Tuyền chuyển tới mặt cô, má Phương Nam đỏ như uống rượu, dáng vẻ lúng túng rất mê người.

Lâm Tuyền không kìm được đưa mắt nhìn vào cổ áo hé mở của Phương Nam, trái tim run rẩy, thấy nửa bầu vú hồng hào vô tình tiếng nuốt nước bọt quá lớn, khiến bản thân y giật mình, người loạng choạng thiếu chút nữa mông hôn đất, tay vịn vào cái va ly, ho khù khụ mấy tiếng, tâm tư vẫn còn chưa thoát khỏi “một số việc” kia”

- Chị Phương Nam, về chuyện này, công việc đang hoang lại nhàn nhả thì trong thời gian ngắn khó mà kiếm được. Nhà Quách Tử mở nhà hàng, lát nữa bố trí xong chỗ ở cho chị, chúng ta tới đó xem ... Ý tôi là, kỳ nghỉ này tôi và Tiểu Quách kiếm chút việc làm, chị muốn làm việc cho chúng tôi, chúng tôi trả tiền công cho chị. Nếu chị không muốn thì chúng tôi đưa chị tới nhà hàng làm việc cũng được.

- Các cậu muốn tôi làm cái gì?

- Đợi Tiểu Quách tới chúng ta sẽ thương lượng, cũng chỉ là kiếm chút tiền thực tiễn cho kỳ nghỉ hè thôi, chúng tôi có thể trả tiền lương trước cho chị.

- Vậy tới khi trường các cậu khai giảng thì sao?

Phương Nam hiện không thân không quen, đang lúc bơ vơ, đem y thành cọng cỏ cuối cùng, sự tín nhiệm ấy làm lòng Lâm Tuyền có chút hồ thẹn hiếm có:

- Khi trường khai giảng, nếu chị muốn, chắc chắn có thể tới nhà hàng làm việc.

Lâm Tuyền và Phương Nam ngồi trên mặt đất tùy ý chuyện trò, nam nhân qua qua lại lại luôn bắt giắc quay đầu nhìn, Phương Nam đỏ mặt túm chặt cổ áo, cô hiểu tâm tư xấu xa của nam nhân trên đời này, cũng biết chỗ hút mắt nam nhân trên người mình.

Lâm Tuyền nghiêng đầu qua, liếc nhìn mảng da lưng nho nhỏ lộ ra khi áo Phương Nam co lên, biết vì sao nam nhân đi qua sau lưng cô đều muốn vòng qua trước mắt nhìn một cái.

Lâm Tuyền vờ mỗi chân vươn người đứng dậy, tiếc là thời gian quá ngắn không tìm được góc nhìn để thấy được nhiều hơn. Trời vừa oi vừa nóng, ngồi năm phút tưởng chừng cả tiếng rồi, đang sốt ruột thì Quách Bảo Lâm đã thay quần áo, đứng ở cổng thò đầu vào gọi. Thấy Lâm Tuyền vẫy tay đáp lại, chen giữa hai tên nhân viên công tác bên xe chen ra, cách khá xa, không nghe thấy hẳn quay đầu chửi hai tên ngốc kia cái gì.

Xe đi vào một con phố ngắn, lúc này là xế chiều, trời lại nóng không có những hình ảnh đặc trưng của khu phố đèn đỏ, nhưng nhìn cách trang trí, những biển hiệu quán gọi đầu, mát xa ở nơi này là rõ rồi, Tỉnh Hải mấy năm qua kinh tế thì đi xuống nhưng thứ phục vụ này lại đi lên.

Phương Nam nhìn những biển hiệu hai bên đường mà mặt tái dần đi, cô chợt hiểu vì sao lúc này sắc mặt Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm lại lạ như thế.

Quách Bảo Lâm dừng xe ở đối diện với địa chỉ người bạn kia ghi cho Phương Nam, “nhà hàng Ánh Tuyết”, trước cửa nhà hàng có bốn người ngồi tụ tập dưới một tán cây lớn đánh bài, ba tên thanh niên mặc áo ba lỗ, mặt mày bặm trợn và một cô ả mắt xanh mỏ đỏ ăn mặc hở hang nhìn đủ hiểu là thành phần thế nào.

Đúng lúc này có phụ nữ trung niên từ trong nhà hàng đi ra, nói:

- Này, quá giờ rồi sao vẫn chưa thấy người đâu, đừng chơi nữa, chú ý đi, hàng hiếm đấy.

Một tên thanh niên cười hềnh hếch:

- Chị cả yên tâm chắc chậm tàu chậm xe gì đó thôi, một cô em xinh đẹp như thế, làm sao lọt qua mắt thằng em này được.

Không cần phải nói cũng biết mấy người đó nhắc tới Phương Nam rồi, thậm chí Lâm Tuyền có thể hình dung ra được bảy phần câu chuyện, nhà Phương Nam có biến cố, rồi đột nhiên một người quen lâu không gặp hoặc không thân thiết lắm đột nhiên tới nhà, nhiệt tình giới thiệu công việc.

Thử nghĩ xem một cô gái như Phương Nam, đến một nơi hoàn toàn xa lạ trong tình cảnh này phải làm gì, trước tiên chắc chắn đành tạm ở lại, tiếp đó đám người kia đủ thủ đoạn để khiến cô phải nghe lời chúng.

Cô bạn kia của Phương Nam chẳng có việc gì, chỉ lấy cớ không đi theo để đẩy Phương Nam vào tình cảnh bơ vơ mà thôi.

Nhìn Phương Nam ngồi đó thần thờ mặt trắng bệch, Lâm Tuyền không nói gì thêm đẩy vai Quách Bảo Lâm:

- Lái xe đi.

Quách Bảo Lâm đúng là một số giây thần kinh bị đứt rồi, còn hỏi:

- Đi đâu?

- Cứ đi đi, tới nơi khắc biết.

5. Q.1 - Chương 5: Bắt Đầu Kế Hoạch

Quách Bảo Lâm thời cao trung thuê phòng bên ngoài, tiền thuê cũng rẻ, tới giờ chưa trả lại, hẳn chẳng mấy khi ở đó, ngược lại đám đồng bọn đem nơi đó thành chỗ ăn chơi phá phách.

Đằng sau trường Nhất Trung của thành phố có mấy chục viện tử tạo hình cổ kính, cánh cửa sắt loang lỗ rỉ sét, cây ngô đồng cao ngất tỏa xuống bóng mát xanh biếc. Chiếc Pick up đỗ ở bên ngoài viện tử, người vừa bước vào bóng cây, dường như tới một thế giới mát mẻ.

Chủ nhà dựng một gian phòng trái qui định ở hậu viện, căn phòng này một tháng tiền thuê chỉ có 200 đồng, còn bao gồm cả hậu viện trong đó, có thể coi là chỗ tốt giá rẻ rồi.

Tiếng khóa kêu đánh “tách” một cái, tựa hồ đẩy người ta vào thời gian hoan lạc, mùi dịch thể nam nữ hoàn trộn với mùi ẩm mốc và mùi thức ăn thiu thối để lâu ngày ập tới, Lâm Tuyền bịt lấy mũi, thiếu chút nữa ném luôn cả chìa khóa xuống mặt sàn gạch.

- Mày vẫn đem chìa khóa cho đôi cậu nam nữ đó à, phòng này còn sống thể chó nào được.

Lâm Tuyền bực dọc chữ um lên, đồng thời cũng e ngại sự kiện vừa nảy cộng thêm tình hình này khiến Phương Nam không an tâm:

Quách Bảo Lâm đứng ở bên cạnh, chắc là sớm dự liệu được chuyện này rồi, hết sức phớt bỏ còn cười khi khi:

- Có mùi nữ nhân vào là hết ngay, giống như phun thuốc khử trùng ấy.

Phương Nam che mũi đi vào, nhìn mặt cô đỏ như máu, hẳn là ngửi ra được mùi đó là mùi gì. Nhưng hiển nhiên cô mạnh mẽ hơn Lâm Tuyền nghĩ, nhanh nhẹn mở cửa sổ thông gió, biết nơi này sẽ là chỗ an thân của mình, không cần y phải giải thích nhiều.

Trong đình viện có bốn cái ghế nhựa quây quanh bàn xi măng, trên bàn là ba chai bia rỗng, dưới bàn một đồng mảnh thủy tinh vỡ, mấy chục cái *** dùng dây điện xoắn thành hai giây, treo trên cành cây phía trên bàn, một trận gió nhẹ thổi qua, phát ra tiếng lách cách.

Quách Bảo Lâm châm điếu thuốc, ném bao thuốc và bật lửa cho Lâm Tuyền, tay phải kẹp điếu thuốc, chìa vào trong phòng, ý hỏi xử lý người trong phòng thể nào.

Lâm Tuyền đi tới, kéo một cái ghế, nhìn vệt bùn đen để lại trên ghế sau khi nước mưa bốc hơi, lấy mấy cái lá lau qua loa rồi ngồi xuống.

- Việc này mày đi mà nói với ông già nhà tao, ông ấy thấy tao là nổi đóa rồi. Lúc này về lấy xe, thiếu chút nữa bị ông tao ột trận, may mà tao chạy nhanh.

Quách Bảo Lâm ở ngoài đánh nhau không ngán ai, nhưng trước mặt Quách Đức Toàn thì hết võ, dùng nguyên văn lời của hắn là :” Không một ai có thể ngoan cố kháng cự trước khuôn mặt âm hiểm của ông già tao.”

Nhà hàng Bát Đại Oản mà Quách Đức Toàn kinh doanh cách ký túc xá của trường Nhất Trung một con đường, thời cao trung mặc dù Lâm Tuyền nghèo đói, cũng thường kéo bạn tới Bát Đại Oản uống rượu tiêu sầu. Quen Quách Đức Toàn trước cả quen Quách Bảo Lâm, có điều khi đó bọn họ gọi Quách Đức Toàn là Lão Quách Ngốc, gọi quen mồm rồi, khiến bây giờ cũng hay buột miệng nói trước mặt Quách Bảo Lâm.

- Chuyện này không vội, tao mày tới đường Ngọc Song trước đã.

- Tới làm gì? Nói không chừng ông già đang ở chỗ đó.

Trong lòng Lâm Tuyền cũng chưa chắc, nên lười giải thích cho Quách Bảo Lâm, sân ở bên xe tới người bán nước cũng hiếm, lúc này cổ khát như bốc cháy, giục Quách Bảo Lâm đi mau, thò đầu vào bảo Phương Nam:

- Chị Phương Nam, chị dọn dẹp trước nhé, tôi và Quách Tử ra ngoài chút, chị xem thiếu cái gì, bọn tôi khi ra ngoài mang tới cho.

Phương Nam đi ra, ồng tay áo xắn lên, cánh tay trắng lóa mắt, cô không còn vẻ mệt mỏi như ở trên xe nữa, phong thái trên mặt làm người ta nhìn là thấy cô không phải từ thôn núi nào đó ra:

- Các cậu cứ đi đi, đồ đạc tôi mang cả rồi, không thiếu gì cả đâu.

Quách Bảo Lâm chào một tiếng, lái chiếc Píck up tới đường Ngọc Song. Đường Ngọc Song dài 3 km, chợ hoa quả lớn bán buôn nhất của Tỉnh Hải mở ở đây.

Tà dương đang đậm, vừa như máu lại giống như mây lửa cháy rừng rực trên mái nhà màu xanh. Quách Bảo Lâm nheo mắt lại, nhưng hẳn chẳng thêm giảm ga, lái thẳng xe vào chợ. Lâm Tuyền ngồi bên ghế phụ, cảm giác rõ ràng đuôi xe quẹo đi.

Lúc này đã muộn, chợ hoa quả trống không, những người chủ sạp hoa quả uể oải kết thúc một ngày buôn bán vất vả, không khí đầy mùi thơm hoa quả cùng mùi hoa quả bị thối ủng, đây là chỗ cuối cùng người ta muốn tới trong buổi chiều nóng thế này .

Lâm Tuyền nhìn những tấm biển bằng nhựa chia ra hai bên đường, chỉ Quách Bảo Lâm khu bán dưa, dưa Ha Mi vỏ màu vàng chanh xếp chỉnh tề, tỏa mùi thơm ngọt ngào.

*** Một loại dưa vàng Tân Cương.

- Mẹ nó, mày bảo Phương Nam có ngọt bằng dưa Ha Mi không?

Quách Bảo Lâm đỗ xe lại, mở cửa nhảy xuống, miệng ba hoa:

Lâm Tuyền không thèm đáp lời hắn, ngó nghiêng chọn mục tiêu.

Sau sạp hoa quả, người trung niên đầu hói trông giống Quách Đức Toàn đứng đây, người ngả về phía trước đợi bọn họ trả giá.

Lâm Tuyền chặn Quách Bảo Lâm đói khát thèm thuồng nhìn những quả dưa ngon ngọt, kéo hắn ra sau, hỏi thẳng:

- Có quả dưa nứt gần nhũn không, nhũn một chút cũng không sao cả.

Chủ sạp nhìn cái xe Pick Up sau lưng bọn họ, trên xe có ký hiệu Bát Đại Oản, nhỏ phỉ một cái, mặt khinh bỉ:

- Bát Đại Oản cũng có chút tên tuổi mà chọn thứ hoa quả như vậy à, con mẹ nó, còn ai mà tới đó ăn cơm nữa.

Cúi người xuống lấy dưới gầm sạp hàng ra hơn 20 quả dưa nứt vỏ, một số chỗ sẫm màu, đã bắt đầu nẫu rồi, giọng bực bội:

- Mười đồng, mang cả đi, ném thùng rác tôi còn tốn công mang vác.

Quách Bảo Lâm hoàn toàn không có ý thức bảo vệ chuyện làm ăn của gia đình, còn nháy mắt với Lâm Tuyền, ghé vào tai y nói nhỏ:

- Hoa quả trong nhà hàng tuy toàn tặng miễn phí nhưng không cần nhiều thế đâu.

****! Biết ngay cái thứ Bát Đại Oản tặng miễn phí không phải loại tử tế gì, Quách Đức Toàn mà vác cái mặt dày hơn thốt tới đây, có khi còn bắt chủ sạp bù tiền cho ông ta đem vứt hộ. Số dưa Ha-mi này mỗi quả chừng 5 kg, nếu như không phải hơi nẫu, giá bán buôn cũng phải 40 - 50 đồng, giờ xem như tặng miễn phí rồi.

Quách Bảo Lâm có một cái hay là không tò mò lắm, thấy Lâm Tuyền rút tiền ở để giày ra trả, liền sẵn tay áo lên xách đồng dưa nẫu lên xe, không hỏi han gì.

Xe đi qua cửa siêu thị, Lâm Tuyền nhảy xuống mua hai cái chậu lớn và mấy cái dao bào, cùng với tấm trúc, tới trước Bát Đại Oản, không thấy chiếc Jetta của Quách Đức Toàn trong bãi đỗ xe, bảo:

- Quách Tử, mày đi trộm hai cái hộp giao hàng lại đây.

Quách Bảo Lâm xưa này chưa từng xấu hổ vì vụ ăn trong rào ngoài, điểm này càng làm Lâm Tuyền tán thưởng hơn, lại chẳng, y là người hưởng lợi nhiều nhất mà, chẳng mấy chốc Quách Bảo Lâm ôm hai cái hộp mới tính sáng bóng tới. Lâm Tuyền thấy nặng nề, mở ra xem bên trong có một con gà quay, một cái móng giò, một miếng thịt bò, mở tiếp hộp dưới ra, thấy xếp đầy chặt bìa.

Lâm Tuyền khề ho một tiếng, chỉ cái túi của Quách Bảo Lâm:

- Túi của mày căng phồng, thó được tiền rồi à? Lấy 1000 ra đây để tao tiêu trước.

Quách Bảo Lâm tán được con gái bạn cha hắn, lời con người ta lên giường, hai tháng sau chơi bởi chán chê liền vẫy tay bãi bai rất dứt khoát. Có điều cô gái đó bình thường chẳng khác gì nữ lưu manh, ở Kiến Nghiệp thay bạn trai còn chăm chỉ hơn thay y phục, vậy mà Quách Bảo Lâm bỏ cô ta một lần, cô ta liền đòi sống đòi chết.

Nói thực tình, tuy là bạn thân của nhau, song Lâm Tuyền chẳng thấy bên trong Quách Bảo Lâm có cái gì khiến người ta bém dính lấy hắn. Trong lòng đoán có lẽ là em gái kia đã người ta quen rồi, lần này bị người ta đá không bỏ thể diện xuống được.

Quách Đức Toàn nổi danh gian trá ở Tỉnh Hải, nhưng cũng có mấy người bạn nổi khổ cực kỳ thân thiết, ông ta bắt con trai phải có trách nhiệm tới cùng, trong lời nói còn có ý muốn con trai đính hôn với nữ lưu manh kia, làm Quách Bảo Lâm nổi sùng đập nát điện thoại, chửi bới mấy câu.

Thực ra đó cũng chẳng phải chuyện đại nghịch bất đạo gì, song Quách Bảo Lâm không chịu cúi đầu nhận thua, Quách Đức Toàn liền cắt tiền tiếp tế của hắn, đó là nguồn cơn khiến Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm sống kham khổ thời gian qua.

6. Q.1 - Chương 6: Kiểm Khoản Tiền Đầu Tiên

Mỗi lần Quách Bảo Lâm mò tới phòng Lâm Tuyền ăn chực, Lâm Tuyền đều khuyên hắn:

- Mày chơi em nó hơn tháng, để em nó chán trước bỏ mày chẳng phải mọi người đều vui à? Mày cũng chẳng cần ăn mì gói với tao, tao lại có thể theo mày ăn cá ăn thịt.
- Bị đá một lần danh tiết cả đời bị hủy, tao thà chịu đói chứ không thể để tổn thất danh tiết.

Khi nói lời này Quách Bảo Lâm húp súp một hơi hết bát nước mì chẳng có chút dinh dưỡng nào. Đạo lý thì Quách Bảo Lâm hiểu nhưng hắn không chịu tiếp thụ. Mẹ nó chứ, cùng ăn mì thì sao nào? Mì cũng có vitamin ... mì.

Quách Bảo Lâm chuyển này mò về nhà không phải dễ, khi ra túi sau phòng lên, Lâm Tuyền nghĩ tám phần là mẹ hắn ngấm tiếp tế cho hắn rồi.

Quách Bảo Lâm nhích mông sang, Lâm Tuyền thò tay vào túi hắn móc ra một xấp tiền, ước chừng phải 3000. Nhà hắn thường ngày chi tiêu đều trong sổ sách của nhà hàng, mẹ hắn chẳng lấy đâu ra nhiều tiền mặt. Lâm Tuyền lấy một nửa, số còn lại nhét vào túi Quách Bảo Lâm:

- Mày nên cầu nguyện cho cách của tao thành công đi, nếu không mùa hè này tao với mày sẽ sống khá thảm đấy.
- Đồng đưa thối kia là kế hoạch của mày đấy à? Mày đúng là thằng chó máu lạnh, có em gái ngọt như mật đang đợi ở nhà, còn chạy đi làm cái này, để mai làm thì chết ai nào?

Dọc đường Quách Bảo Lâm hỏi mấy lần, Lâm Tuyền lại chẳng nói thứ đưa nẫu này làm gì.

Phương Nam ở trong nhà nghe thấy tiếng bánh xe nghiêng lên đường xi măng, cô đi ra ngoài viện tử, nhón chân nhìn vào thùng xe, thấy hơn hai mươi quả dưa nát, hết sức ngạc nhiên:

- Kiếm đâu ra nhiều dưa vậy?

Chỗ dưa vốn đã nát, dọc đường xe lắc lư va đập vào nhau, trông càng chẳng đẹp dễ gì.

Tiếng cười im bật, cả Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm đều há hốc mồm nhìn, một thiếu phụ dịu dàng xinh đẹp xuất hiện trước mặt mọi người, cô mặc chiếc áo phông vải nhẹ, cả hai tên lưu manh không ai bảo ai ánh mắt liếc từ cổ xuống ngực không chỉ vì mảng da thịt trắng nõn mà chiếc áo chẳng biết làm gì lại hơi ướt dán lên bầu ngực căng tròn, thấp thoáng còn nhìn thấy được áo lót bên trong hơn cần lên thật cuốn hút, mái tóc đen nhánh cột lên cao, mặc chiếc quần cộc dài quá gối đi chiếc dép lê hồng đáng yêu, đúng là thứ họa nước hại dân.

Chuyến này nhặt được vàng rồi, trong đầu hai tên cùng nảy ra ý nghĩ đó.

Lâm Tuyền tỉnh lại trước tiên, vội vàng nhảy xuống xe che dấu tội chứng ở đũng quần, vào phòng hít sâu một hơi rồi mới gọi Quách Bảo Lâm còn đang thộn mặt nhìn khiến Phương Nam đỏ mặt:

- Ê Quách Tử phong độ chút, chuyển hết đồ vào đây đi.

Cả hai ra ngoài ước chừng một tiếng rưỡi, chỉ chừng đó thời gian mà phòng ốc được Phương Nam dọn dẹp sạch sẽ không nhận ra nữa, làm Lâm Tuyền nhìn mà chẳng nỡ dẫm vào, hít hít vài hơi, những thứ mùi khó chịu đã được Phương Nam rửa sạch, sàn nhà có vết nước chưa khô, y đi qua để lại mấy cái vết giày khiến bản thân thấy tội lỗi.

- Dem đồng dưa nấu chuyển vào nhà làm gì?

Phương Nam nhăn mặt nhìn đồng dưa:

Lâm Tuyền nghiêng người ra ngoài cửa:

- Chị Phương Nam ở đây, bọn tôi chẳng lẽ không bao ăn ở? Chỗ dưa này đủ cầm cự một thời gian đấy.

- Tôi đã bảo lương tâm nó bị chó tha mất rồi, chỉ có người lòng dạ lương thiện như chị mới bị vẻ ngoài thành thật của nó lừa gạt. Được, chị theo tôi về nhà hàng cho xong.

Nhưng lời này của Quách Bảo Lâm cũng chẳng phải là bôi nhọ Lâm Tuyền, ít nhất hẳn nghĩ thế:

Phương Nam cười khanh khách làm Lâm Tuyền xấu hổ, nếu chẳng phải số dưa này y có mục đích khác thì có khi thực sự y đã dùng tạm cho cô làm cơm ăn rồi.

Hai người kia bận rộn đem chỗ dưa nấu vào trong phòng, Lâm Tuyền ngồi chễm chệ ở mép giường, còn hết sức dè dặt quay cái quạt máy duy nhất trong phòng về phía mình, thổi tóc bay ngược ra sau, mắt lim dim hưởng thụ. Quách Bảo Lâm thuận tay cầm cái chậu làm động tác muốn ném, Lâm Tuyền liền quay cái quạt về phía hắn.

- Thằng kia thích thân lừa ưa nặng à? Nói đi, mang cái chỗ dưa nấu này vào phòng làm gì?

- Học kỳ này không phải yêu cầu thực tiễn kỳ nghỉ sao?

- Cái gì vụ ấy à, trước khi về trường có thể lấy con dấu của nhà hàng đóng một cái nhưng mà đừng mong ông già tao viết đánh giá cho nhé.

Quách Bảo Lâm nhìn đồng dưa trên sàn, cùng đồng chậu dao cạo:

- Hay là mà định luyện điêu khắc?

Thấy Nam Phương đi vào cửa, Lâm Tuyền vẫy tay gọi cô qua:

- Chị Nam Phương, từ hôm nay trở đi chị là nhân viên ngoại vi của nhà hàng Bát Đại Oản, nhân viên ngoại vi không có thời gian thử việc, lương 600, bao ăn ở.

Lấy bốn tờ giấy trong xấp tiền đưa cho cô:

- Đầu tháng trả trước 400, 200 còn lại cuối tháng thanh toán, chăm chỉ làm việc còn có thưởng.

Quách Bảo Lâm lấy số tiền kia từ ngăn kéo văn phòng của cha hắn, hiện giờ Lâm Tuyền lấy trả tiền cho Phương Nam, coi như đứng là nhân viên ngoại vi của Bát Đại Oản rồi.

Lúc nhận tiền Phương Nam có chút do dự, hai ngón tay trắng muốt như cọng hành thò ra ấn tiền lại vào tay Lâm Tuyền, cách làm tiền giấy mà làm y ngứa ngáy chỉ muốn vứt số tiền đi nắm lấy tay cô.

- Tạm thời ở chỗ các cậu đã ngại lắm rồi.

Dù tiền là của cha hắn, phòng do hắn thuê, còn bao nhiêu cảm kích thì Phương Nam lại dành hết cho Lâm Tuyền, song Quách Bảo Lâm vẫn sảng khoái khoát tay nói:

- Chị cứ nhận lấy đi, Tiểu Ba làm việc đáng tin hơn tôi nhiều.

- Chuyện này ...

Lâm Tuyền rút tay lại, vo tiền nhét vào túi sau:

- Chị Phương Nam cũng nhìn ra rồi đó, số dưa này vô hơi dập, bán cả quả đi là không được, cắt thành từng miếng, khoét đi chỗ bị nấu, cắm tăm vào, cho vào hộp mang ra bên xe để bán lắm. Nếu chịu thấy việc này

vất vả lại mất mặt thì tôi dẫn chị đi gặp cha Quách Tử, để chị vào nhà hàng làm việc. Nhà hàng không sắp xếp ăn ở, chị tạm thời ở nơi này. Được rồi, Quách Tử, mày lấy chìa khóa lái xe.

Nói rồi đứng dậy kéo Quách Bảo Lâm ra ngoài.

- Dừng ...

Phương Nam giữ lấy Lâm Tuyền, cuống cả lên, chẳng kịp suy nghĩ lấy hai ngón tay móc bốn đồng tiền mà y vo lại nhét vào túi:

- Ý tôi không phải thế, tôi không kén chọn gì đâu, nếu có chuyện để làm, tôi sẽ vui vẻ mà làm.

Chỉ là cô cho tay vào túi Lâm Tuyền chẳng lấy được tiền, lại khiến mông y tê tê ngứa ngứa, thấy thằng em ở dưới sắp bêu xấu trước mặt Quách Bảo Lâm, Lâm Tuyền vội cho tay vào túi lấy tiền, Phương Nam không kịp rút tay lại, làm tay hai người chạm nhau.

Quách Bảo Lâm thấy hai người kia lúng túng thì thầm nghĩ, đến ngực cũng dâng hiến cho người ta mấy tiếng trên xe rồi, chút chuyện này có quái gì mà xấu hổ:

- Chị đừng mừng vội, Tiểu Ba nó không phải là đứa mờ mắt vì mỹ nữ đâu, nó trả chị 600 thì chị đợi nó bóc lột đi.

Kéo Lâm Tuyền ra ngoài nói nhỏ:

- Mày quá thật đấy, cái thứ dưa nẫu này nhà tao đem tặng không lấy tiền, mày lại có gan đem ra phố bán, còn lừa gạt cả thiếu phụ vô tri. Hi hi, mày nóng tính thế từ lúc nào thế, giả vờ giống lắm, tốt cũng do mày đóng, xấu cũng do mày đóng, vai gì mày cũng diễn rồi, tao còn diễn gì nữa.

- Ám thị mày nửa ngày mày không phối hợp tao mới phải gánh lấy. Chuyện này có thể thành được không nhỉ?

- Chẳng biết, có điều hai tháng không có việc gì làm cũng buồn chán, ông già nói tao văn dốt vô dốt, chúng ta xông pha một phen, làm ra vẻ thanh niên tài cao, nói không chừng ông ấy cao hứng quên chuyện của Triệu Tĩnh đi. Chẳng qua một tháng 600 thôi chứ gì, kiếm một mỹ nữ cả ngày tiếp chuyện còn tốn kém hơn, giá công khai ở phố Ngọc Lâm là một tiếng 30 đồng, động chân động tay thì tốn 50. Chuyện này đáng lắm.

Triệu Tĩnh là cô gái lưu manh hại thảm Quách Bảo Lâm thời gian qua.

Theo cách tính toán của Quách Bảo Lâm, để Phương Nam học môn mát xa càng phù hợp hơn.

7. Q.1 - Chương 7: Lộ Mặt Gian Thương

Hai người đang nói chuyện thì Phương Nam rút rờ thò đầu ra:

- Đây ... Tôi còn chưa biết tên cậu, phải xưng hô thế nào đây?

Lâm Tuyền tối giờ mới nhớ ra đúng là từ lúc quen nhau tới giờ còn chưa giới thiệu bản thân, hứng thú hỏi:

- Chị không sợ chúng tôi lừa bán mất à?

- Lúc mới lên xe thì rất là quyết tâm, nhưng càng đi xa nhà tôi càng sợ, nghe loa thông báo đến trạm Tĩnh Hải, chân nhũn cả ra, thiếu chút nữa thì khóc rồi, lại còn chuyện kia nữa, nếu không có các cậu tôi đã chẳng biết phải làm sao?

Phương Nam vành mắt đỏ hoe, gương nở nụ cười thật rạng rỡ:

- Các cậu được mấy tuổi chứ, tôi coi cả hai như em trai mình thôi, còn lừa được tôi à? Chúng ta quen nhau một lúc rồi, cậu phải nói cho tôi biết tên chứ, chỉ biết Quách Bảo Lâm gọi cậu là Tiểu Ba Ba.

Lâm Tuyền chà tay, chen qua bên cạnh Phương Nam vào phòng, bả vai trong chớp mắt chạm vào thứ gì đó mềm mềm, không dám nhìn phản ứng của cô, nói:

- Chị cứ gọi tôi là Tiểu Ba Nhi là được, bọn Quách Tử đều gọi tôi như thế. Đại danh của tôi là Lâm Tuyền, là suối chảy trong rừng, nghe không khí thế lắm.

- Lâm Tuyền, Lâm Tuyền ...

Phương Nam lẩm bẩm tên của y:

- Cái tên rất nhã, hợp với cậu đấy.

- Đọc rất là quái phải không?

Quách Bảo Lâm cũng học Lâm Tuyền chen vào:

Phương Nam tránh sang trước, không để hấn chạm vào mình:

- Làm gì có? Cái tên này rất có học thức, nhưng không thân thiết bằng cái tên Tiểu Ba.

Hiện giờ trời đã tối, thời tiết rất tốt, Quách Bảo Lâm lấy báo trải lên mặt đất, đặt gà quay, chân giò, thịt bò lên đó, kéo cái hộp đựng bia ở vách tường ra, ném cho Lâm Tuyền một ***, Phương Nam một ***.

Phương Nam giật mình, *** bia sút nửa thì tuột tay rơi xuống:

- Tôi không biết uống đâu.

- Bia thôi mà không sao, chúng ta không có cơm, uống chút cho no.

Phương Nam ngần ngừ mở nắp ***, ngồi dựa vào vách tường. Lâm Tuyền đang chuyên chú xé miếng đùi gà béo ngậy, vô tình nhìn thấy Phương Nam từ trán tới cổ bừng lên một sắc đỏ như hoa đào, cầm lấy *** bia lắc lắc, chưa uống được bao nhiêu, nói:

- Thôi, chị đừng uống nữa, ăn chút thịt cho đỡ đói.

Quách Bảo Lâm bị dung mạo của Phương Nam làm ngây ra như gà gỗ, mất một lúc mới tỉnh lại, ghé đầu qua nói nhỏ:

- Mà y nữ để chị ấy mai mang dưa thối ra bên xe bán à?

- Mà y nói dưa thối à?

Lâm Tuyền xách tai Quách Bảo Lâm, quay người hấn đi nói:

- Tiền chi tiêu kỳ nghỉ hè này của chúng ta cùng với tiền lương của Phương Nam trông cả vào số dưa thối đó đấy, mà y không đành lòng thì mà y mang đi bán nhé.

- Rồi, rồi, xem như tao chưa nói gì cả.

Quách Bảo Lâm rời rít xua tay, cười cầu tài:

Lâm Tuyền quay đầu lại, mặt Phương Nam không tự nhiên lắm, chắc là mấy lời thì thầm vừa rồi của bọn họ, cô đã nghe hết rồi. Tuy nói chỉ là tạm bợ, dù sao cũng không phải là công việc đảng hoàng, Phương Nam không nói ra, có thể thấy vì cuộc sống mà phải nhẫn nhục rồi. Quách Bảo Lâm không dám nhìn Phương Nam nữa, với sức dụ hoặc mỹ nhân say rượu của Phương Nam, nói không chừng nhìn thêm vài cái, sợ mai hấn sách hộp ra bên xe bán dưa thay cô lắm.

Lâm Tuyền nhìn phản ứng của Phương Nam, đá Quách Bảo Lâm một phát:

- Mà y tới nhà hàng lấy một bộ đồng phục nhân viên đi.

Chuyện trên đời này vốn là vậy, nếu có được công việc đảng hoàng nghiêm chỉnh, khiến đa phần mọi người có cảm giác tự hào.

Phương Nam nghe thấy lời này quả nhiên mặt nhẹ đi, song Quách Bảo Lâm lại do dự:

- Việc này để lộ ra sẽ ảnh hưởng tới nhà hàng.

Thường ngày hấn ăn uống chơi bởi phóng túng, nhưng chuyện lớn không hồ đồ.

- Truyền thông cũng chỉ có thể chụp trộm từ xa thôi, mà y lấy được đồng phục rồi, lấy bút màu kẻ một vạch lên chữ “bát - ”, để nó “bát” không giống “bát”. ” kỷ - ” chẳng ra kỷ. Dù có để bị lộ ra, ông già mà y cũng

có thể nghiêm khắc chỉ trích tiểu thương không phép làm sằng làm bậy lừa gạt người dân, thừa cơ quảng cáo cho Bát Đại Oản một hồi.

Lâm Tuyền thể hiện bản mặt gian manh, Quách Bảo Lâm lập tức hờn hở, cầm *** bia tu một hơi hết sạch, không nói thêm gì nữa, đi ra ngoài luôn.

Quách Bảo Lâm đi chưa bao lâu, Lâm Tuyền ăn như gió cuốn mây tàn, đem nửa con gà quay, một miếng thịt bò, bốn *** bia rót vào bụng, làm Phương Nam trở mắt nhìn:

- Cậu ăn như thế mà không béo à?

Nhìn thể trạng gầy gò của y, vậy mà chứa được nhiều thức ăn như thế, làm người ta khó tin.

- Trước giờ tôi vẫn ăn thế đấy, vậy mà chẳng béo lên được, tôi cũng muốn béo lắm, trông đường bệ uy nghi hơn.

Phương Nam hâm mộ lắm, đó là chẳng phải là điều đa phần các cô gái mơ ước sao.

Nếu chẳng phải Lâm Tuyền muốn để bụng ăn khuya với Quách Bảo Lâm thì còn khiến Phương Nam ấn tượng sâu sắc hơn nữa. Về tới nhà là có thể tới Bát Đại Oản ăn uống rồi, cho nên trước khi lên xe y không ăn gì cả, hôm qua huynh đệ trong túc xá đã tan đàn xẻ nghé hết, vất vả lắm mới lục lọi được hai gói mì ăn liền, làm y và Quách Bảo Lâm trải qua một ngày gian nan nhất trên đời.

Nhân lúc rảnh rỗi, Phương Nam đem số dưa chất đồng ra cắt thành từng miếng, bỏ đi chỗ bị hỏng, cầm tăm trúc vào, ngâm trong chậu nước sạch một lúc rồi cắt vào hộp

Quách Bảo Lâm đẩy cửa đi vào, nhìn từng miếng dưa Ha-mi xếp chỉnh tề đầy chặt trong hộp, trông tươi ngon mà mặt trắng bệch, hần nhớ tới bà bán dưa ở cổng trường. Bà bán dưa đó đó mắt như cái chuông, eo như thùng phi, đôi vú trước ngực vĩ đại kinh người miệng lưỡi ngọt hơn mật, lần nào hần đi qua cũng mua dưa ủng hộ. Hần chỉ Lâm Tuyền:

- Mỗi lần tào mồi mày ăn dưa mày đều không ăn, có phải là biết trước chuyện này rồi không?

- Mặc dù hơi nẫu, nhưng chỗ nẫu không nhiều, bóc vỏ cắt vuông vức, trông cũng không tệ. Nho nhà mày đem tặng miễn phí cũng là chọn từ những quả thối nát ra, ngay điều này mà máy không nghĩ tới thì không thể trách tao không nhắc mày được, ha ha ha ...

Cười thì cười, có điều nhất định phải tránh trước, Lâm Tuyền sút va phải Phương Nam ra ngoài đổ chỗ dưa nẫu.

.....

Sáng hôm sau, Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm ngồi vắt vẻo lan can cửa bên xe, ngắm nhìn bóng hồng qua lại, đây thú vui tao nhã của hai tên.

Từ phía đông bắc sân trước bến xe có một nữ tử mặc áo sơ mi cổ bẻ, quần jean bạc màu, tóc dài ngang vai, da dẻ trắng trẻo, khuôn mặt hiền dịu, khiến không ít ánh mắt xung quanh đổ dồn vào đó.

Lâm Tuyền ngồi cạnh Quách Bảo Lâm trên lan can sơn trắng, đá cho hần một phát:

- Hà hà, nhìn kia, cô bé này trông không tệ.

Vóc dáng đầy đặn, nhất là chiếc quần jean vừa vặn ôm sát lấy đùi, toát lên sự mềm mại mà săn chắc mà chỉ nữ giới mới có. Ở nhận thức thẩm mỹ, Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm giữ sự nhất trí cao độ.

Quách Bảo Lâm đem ánh mắt đang tìm kiếm chỗ khác nhìn về phía Lâm Tuyền chỉ, vừa đúng lúc gái đó xoay người hướng về phía trạm xe buýt, đem cặp mông tròn vành vạch đập vào tầm mắt hần, cặp đùi căng đét khời lên lông háo sắc của nam nhân, gấu quần vén lên một đoạn nhỏ lộ ra gót giày màu đỏ.

- Mẹ nó, gọi cảm thật, không biết phía trước thế nào nhỉ?

- Nhìn vai mềm như nước thế kia, phía trước đương nhiên không tệ.

Đối với cô gái không tự tin vào dung mạo của mình bờ vai sẽ cứng, vai mềm như nước, chính diện cho dù không đẹp tới làm người ta choáng ngợp thì nhất định khí chất cũng rất cao, Quách Bảo Lâm chưa từng hoài nghi phán đoán của Lâm Tuyền, nhảy khỏi lan can, muốn đến nhìn cho kỹ.

Quách Bảo Lâm thân hình vạm vỡ, tướng mạo tuấn lãng, áo sơ mi trắng, quần âu màu da trời, cái miệng nhếch lên mang vẻ bất cần đời cùng với ánh mắt buồn bã chán chường, có sức dụ hoặc trí mạng với thiếu nữ vô tri.

Nhưng với cô gái này không xong.

8. Q.1 - Chương 8: Chạm Trán Lưu Manh

Có điều Lâm Tuyền còn chưa nói hết, khuôn mặt ôn nhu, quần áo đơn giản, song giày cao gót đỏ chói, tính cách hướng nội cùng mâu thuẫn sắc bén, thể hiện một cách hài hòa trên người cô gái này, tuyệt đối không phải là loại cô gái trẻ kiêu thước nông cạn dễ dàng bị nam nhân xa lạ tiếp cận thành công.

Quách Bảo Lâm lấy bao thuốc lá ra, vòng qua trước mặt cô gái, rút một điếu nhét vào khóe miệng, khi rút bật lửa thì một đồng tiền giá trị lớn lời ra theo bay qua giữa hai chân cô gái, hất vòng ra sau cô gái cúi xuống nhặt, khi đứng lên, ánh mắt thô bỉ dừng lại phút chốc ở cặp mông tròn căng của cô gái.

Không ngờ hần không có dũng khí đối diện với ánh mắt của cô gái.

Quả không ngoài dự liệu, Quách Bảo Lâm nhặt tiền xong là đi thẳng về, vẻ mặt ủ rũ, có vẻ bị tổn thương nặng.

- Thôi đi, mỗi ngày ba bốn vạn người đi qua nơi này, thời buổi này nghệ thuật trang điểm lại phát triển như thế, chỉ là trăm chọn một cũng khiến mắt mày sáng lên rồi, cơ hội nhiều lắm, việc gì phải vì thất bại nhỏ nhỏ mà để trong lòng.

Kết quả dự đoán trước, Lâm Tuyền quá hiểu thằng bạn này rồi, cảm giác thất bại của Quách Bảo Lâm cơ bản tan biến khi mỹ nữ thứ hai xuất hiện trong tầm mắt bọn họ thôi, nhưng là bạn bè, không thể không nói vài câu an ủi.

- Để Phương Nam một mình ở bên kia hình như không ổn lắm.

Quách Bảo Lâm cũng có lúc lương tâm thức tỉnh làm Lâm Tuyền kinh ngạc:

- Chẳng phải có tới hai cái hộp sao? Mày cứ tới lấy một cái hộp chia ra mà bán, tao không ngăn mày đâu.

Quách Bảo Lâm tỉnh bơ quay đầu sang chỗ khác, mắt dõi theo một bóng hồng mới, cứ như câu vừa rồi không phải do hần nói vậy.

Lâm Tuyền ngẩng đầu nhìn trời, mây nhẹ lững lờ trôi, thi thoảng có bóng mây mờ, không nóng bức như ngày hôm qua. Hôm qua sau khi mọi việc chuẩn bị đầy đủ, Quách Bảo Lâm liền lái xe đưa y về nhà, buổi sáng ra ngoài, Lâm Tuyền tới thẳng Bát Đại Oản tìm Quách Bảo Lâm, biết hần đã đi tụ họp với Phương Nam rồi. Lâm Tuyền yên tâm ở lại Bát Đại Oản ăn sáng rồi đứng đỉnh ngồi xe đi tìm bọn họ.

Quách Bảo Lâm không bỏ thể diện xuống được, nên Phương Nam đứng ở cổng phía đông bên xe bán dưa, hần thì ngồi ở phía tây thưởng thức mỹ nữ. Sân bên xe rất rộng vì nơi này vừa là bến ô tô vừa là ga tàu, ngăn cách bởi phòng đợi xe ở chính giữa, bốn phía đều có lối vào phòng đợi, sân ga xây ở dưới mặt đất, mỗi khi có xe vào bến đều làm mặt sân khẽ rung rinh, khiến người ta hoài nghi tích tắc nào đó, cái sân rộng nghìn mét vuông kia sẽ sụt xuống, bốc lên bụi mù kín trời.

Phía nam bắc đều có trạm xe buýt, phía đông là trạm vận chuyển khách đường dài, mỗi ngày ít nhất phải có bảy tám vạn người nhét vào đủ loại xe.

Ngồi trên lan can thưởng thức mỹ nữ luôn là chuyện làm tâm tình người ta vui vẻ, thấy mặt trời dần tới chính giữa, bóng mát cuối cùng đi qua đỉnh đầu, Lâm Tuyền mới nhớ ra phải đi xem tình hình phía Phương Nam như thế nào.

Quách Bảo Lâm nặng hơn Lâm Tuyền gần 20 kg, cho nên hắn đạp xe chở Lâm Tuyền là thiên kinh địa nghĩa, trong dòng người ngược chiều, Lâm Tuyền nhìn thấy vô số khuôn mặt xinh đẹp, đúng là một loại hạnh phúc không ngôn ngữ nào diễn tả được.

Bị Quách Bảo Lâm thúc vào hông bảo xuống, Lâm Tuyền vươn đầu ra nhìn, chỉ thấy mấy thằng bắt lương ăn mặc hoa hòe hoa sói vây Phương Nam vào giữa. Một thằng để đầu dính nhưng chỏm tóc phía trước nhuộm vàng một tay chống hông, một tay bóp cằm dưới của Phương Nam, thằng đầu nhuộm xanh nhuộm đỏ như con vẹt ở bên cạnh hắn càng to gan, đưa tay ra đẩy, rõ ràng hắn cố ý, nên vừa vịn trúng vào ngực Phương Nam, đang định bóp một cái thì Phương Nam lấy sức gạt mạnh, nhưng lại làm cái hộp đồ nhào, tiếng loảng xoảng làm mọi người giật mình, tiền rơi cả ra đất.

Lâm Tuyền lòng đau xót, dưa còn chưa bán hết, phải nhặt về rửa, vừa hao tâm lại tốn sức.

Quách Bảo Lâm gân cổ gồ lên :” Con mẹ nó chứ, bố mày còn chưa được chạm vào mà mày đã dám sờ mò trước à?” Phẫn nộ này làm hắn nổi khùng.

Hắn nhắc ghi đông xe, bánh trước rời đất, ném thẳng vào thằng Lông Vàng, làm thằng đó loạng choạng, thằng Đầu Vẹt quay người lại, vừa vịn khiến bánh xe trước va vào đũng quần. Đầu vẹt rống lên đau đớn, nhìn thấy Quách Bảo Lâm đang hung dữ nhìn mình, ngẩn người, ôm lấy hạ bộ ngồi xuống.

Quách Bảo Lâm đạp một phát, Đầu Vẹt lùi liền mấy bước, định đứng dậy, sống lưng va vào đá, đau tới mặt nhăn nhúm.

- ****, mày không nhìn thấy chiêu bài của Bát Đại Oản à?

Quay người lại định cho thằng Lông Vàng một cước, bên cạnh có người nhận ra Quách Bảo Lâm, vội vàng lao tới ôm lấy hắn:

- Dừng! Dừng! Quách Tử, Lông Vàng biết chữ có hạn, ba chữ Bát Đại Oản hắn chỉ nhận ra hai chữ đầu, có khi còn nhầm “bát” với “kỷ”, hắn cũng chưa làm được gì, vừa rồi ngã thế là đủ.

Quách Bảo Lâm thu chân lại, dẫm lên xe, trong mắt hung quang càng tợn, nhìn chăm chăm vào tên ngăn hắn, găm gừ:

- Vậy còn mày có biết chữ không?

Chỉ vào Phương Nam:

- Đó là người chị mà Tiểu Ba mới nhận hôm qua đấy, mày cũng muốn sờ một cái phải không? Mẹ mày, Lão Thử, mày giỏi rồi, tới cả bên xe trâu ghẹo con nhà lành.

Quách Bảo Lâm khí thế đang thịnh, mấy tên lưu manh sợ hắn phát tác, mặt tái xanh tái xám, tên thanh niên biệt hiệu Lão Thử (Con chuột) hai mắt ti hí, trên miệng để ria thưa thưa. Lâm Tuyền có chút ấn tượng với thằng này, hình như lần nào đó đi uống rượu có gặp qua rồi. Khu phụ cận bến xe do đồn cảnh sát Quy Tây quản, đám lưu manh Lão Thử là “lực lượng dự bị” đồn cảnh sát, giúp cảnh sát trị an, biết sao được đồn cảnh sát chỉ có hai mấy người, nếu không có đám lưu manh này phối hợp giúp giữ trật tự thì sức nào quản cho nổi.

Bọn Lão Thử thấy Phương Nam bán hàng ở đây định thu chút phí bảo kê, lại thấy cô xinh đẹp nên muốn đụng chân đụng tay một chút chứ cũng không có ý làm quá.

Phương Nam chẳng hề kinh hoàng như trong tưởng tượng, cũng chẳng hét lên, thấy đám Lâm Tuyền, vội vàng chạy tới, khi đi qua người Đầu Vẹt, tựa như vô ý dẫm lên ngón tay của hắn, Đầu Vẹt cắn chặt răng, cổ sức kìm tiếng kêu trong cổ họng.

Quá ác độc, bàn tay này cả thàng coi như khối cầm nắm được gì rồi ! Lâm Tuyền lại sinh thương hại Đầu Vẹt, cắn tới mức đó không, chỉ chạm một cái thôi mà chịu tội lớn như vậy à?

Quách Đức Toàn vốn là lưu manh lâu năm khu Thành Tây, về sau mở nhà hàng, xem như quay về chính đạo, Quách Bảo Lâm “kế nghiệp cha”, giỏi đánh nhau, trong nhà lại có tiền, ở Thành Tây cũng có chút tên tuổi.

Lão Thử nhận ra Quách Bảo Lâm, nhưng “Tiểu Ba” là ai thì không có chút ấn tượng nào, thấy mặt Lâm Tuyền khó coi, vội đi tới giảng hòa:

- Tiểu Ba ca, vừa rồi chỉ là hiểu lầm.

Lâm Tuyền không để ý đến hắn, nhìn số tiền bị rơi xuống đất, nắp cống ngằm ở bên cạnh, thế nào cũng có một ít tiền rơi xuống đó rồi:

- Chị Phương Nam, thu tiền lại đi, vừa rồi bán được bao nhiêu?

- Dưa bán hết rồi, còn chưa kịp đếm tiền, đang định đi tìm các cậu thì bọn họ tới, nói muốn thu phí quản lý bến xe.

Bị vẻ hung ác của Quách Bảo Lâm trấn áp, lại thấy Lâm Tuyền mặt âm trầm, Lão Thử vội vàng gọi người tới cùng nhặt tiền. Gom cả lại, trừ số bị rơi xuống khe nắp cống thì còn 297 đồng, tiền lẻ đa phần tiền xu bằng kim loại, bỏ hết vào túi áo trước của Phương Nam, tiền xu nặng trĩu kéo trĩu cổ áo xuống một đoạn, lộ ra khe vũ trắng muốt, ẩn chứa phong tình mê đắm lòng người.

Phương Nam chạm vào ánh mắt của Lâm Tuyền mới ý thức được y đang nhìn cái gì, má ửng hồng, kéo cổ áo lên, nghiêng người qua, nhưng càng khiến y nhìn thấy nhiều nội dung bên trong hơn.

9. Q.1 - Chương 9: Tổ Hợp Ưu Tú

Lâm Tuyền chưa tới mức kém cỏi như vậy, thu ánh mắt lại. Lòng Vàng ngồi trên mặt đất, nửa bên mông hơi nhấc lên, chắc chỗ đó bị Quách Bảo Lâm đá nát rồi, Đầu Vẹt càng không dám ngồi dậy, nắm ngón bàn tay trái rướm máu, đó là do Phương Nam đâm. Không biết là hạ thể còn đau không?

Chuyện này là do Lão Thử cầm đầu, Lòng Vàng, Đầu Vẹt chẳng qua là háo sắc, nam nhân háo sắc không tính là lỗi lớn, Lão Thử cũng đã cấp thể diện rồi. Lâm Tuyền không muốn dây dưa với bọn chúng quá mức, muốn làm ăn ở đây không thể đắc tội với bọn chúng, bảo Quách Bảo Lâm:

- Đừng làm lớn quá, tao và chị Phương Nam đi trước.

Lão Thử nghe khẩu khí ra lệnh của Lâm Tuyền mà giật mình.

Cả thành phố này nếu như xếp theo chuỗi thức ăn thì Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng chắc chắn là chiếm cứ vị trí trên cùng chuỗi thức ăn, Lâm Tuyền là kẻ không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào hiểu rõ, chỉ cần nắm được cơ hội lần này, đám lưu manh Lão Thử chỉ có thể là nguồn thức ăn của y.

Phương Nam có chút tức giận là khó tránh khỏi, song không để ý chút thua thiệt nhỏ vừa rồi, bề ngoài cô có vẻ ngây thơ, cô không phải là thiếu nữ đơn thuần coi việc bị người ta đụng chạm cơ thể là chuyện quá lớn.

Khi rẽ vào Ngân hàng Công thương góc đông nam sân bên xe thì Phương Nam đã quên hết chuyện vừa rồi, chỉ còn lại hưng phấn vì kiếm được tiền, lúc bán hàng chẳng thấy cô có mấy mồ hôi, lúc này ở trong đại sảnh ngân hàng trán lấm tấm mồ hôi, đúng là đang phấn khích quá độ:

- Không ngờ số dưa này lại dễ bán đến thế, chỉ cần có người đi qua là tay không ngừng lại được, phí nhập dưa của các cậu cũng không cao phải không, hai tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

- Tỉnh Hải rất nhiều người thích ăn dưa Ha-mi, một quả thì quá nhiều, nhà bình thường ăn không hết. Dưa Ha-mi vừa giải khát lại chống đói được, chị biết Tỉnh Hải mỗi ngày có bao nhiêu người không ăn đủ ba bữa, khi đi qua bến xe bị dạ dày quấy rối không? Còn chi phí nhập vào, khu ...

Mười đồng chứ còn sao nữa, chủ sạp còn muốn vứt đi như rác, thực ra khéo mồm một chút là có thể bớt luôn cả mười đồng này, đúng là làm nghề không vốn. Lâm Tuyền hàm hồ cho qua, lấy chứng minh nhân dân đưa vào trong quầy mở một tài khoản, nhân lúc rảnh rỗi ngắm nghía cô nhân viên trắng trẻo bên trong, bọn họ suốt ngày trốn trong phòng điều hòa, khi mặt trời khuất bóng rồi mới rời ngân hàng còn làm bộ làm tịch khoác áo dài tay, đeo kính râm, vậy mà da dễ trông chẳng tốt bằng Phương Nam.

Quách Bảo Lâm từ ngoài đi vào, mép bàn tay xước ít da, Phương Nam cầm lấy tay hắn đưa lên gần miệng thổi nhẹ nhẹ, cứ như là hắn bị thương tích nặng nề lắm vậy, thẳng khốn còn giả vờ đau đón nhãn mặt nhãn mũi, khiến Lâm Tuyền ghen tị hận không thể đâm cho hắn vài phát:

- Xử lý thế nào?

- Tất nhiên không dễ dàng cho bọn chúng rồi, tao đã nói Phương Nam là chị mày rồi mà, Long Vàng phạm đại kỵ ...

Quách Bảo Lâm giơ tay lên có chút máu:

- Không cẩn thận bị trầy da tí thôi, Long Vàng và Đầu Vẹt sau này không làm ăn ở bên xe nữa.

Liếc nhìn sổ bìa đỏ trong tay Lâm Tuyền:

- Gửi rồi à?

Lâm Tuyền cười với Phương Nam, chỉ vào đầu mình:

- Bộ óc thông minh nhất trường Nhất Trung.

Lại chỉ Quách Bảo Lâm:

- Còn đây là tay đâm xuất sắc nhất, tổ hợp ưu tú số một Tỉnh Hải.

- Đúng là miệng chó, cứ bốc phét đi.

Quách Bảo Lâm giật lấy quyển sổ, mở ra xem:

- Hôm nay không tệ, chỉ tiêu hai tháng đều có thể lấy từ trong này ra. Chị Phương Nam, tôi nói không sai chứ? Tiểu Ba không phải hạng bị mỹ sắc mê hoặc đâu, chị xem, một tháng chị chỉ cần làm 2 ngày là kiếm đủ tiền nó trả cho chị, còn 28 ngày kia chị làm không công cho nó đấy.

Lâm Tuyền mặt tỉnh queo, không bình luận lời Quách Bảo Lâm:

- Sổ trong tay mày, sau này do mày quản.

- Mật mã là gì?

Quách Bảo Lâm chưa hôn hử được lâu thì nhớ ra một việc:

- ****, mày bắt tao mỗi ngày phải đếm tiền lẻ à?

- Còn nhớ môn số học tiểu học của mày cũng không đạt tiêu chuẩn, chuyện đếm tiền lẻ tao giao ày coi như giúp mày kiến thức.

Khi nói câu này Lâm Tuyền đã ra tới cổng chính ngân hàng.

Lúc này là giữa trưa, tiền đã gửi vào sổ, đương nhiên hiện đi tới Bát Đại Oản ăn uống.

Buổi sáng chiếc Pick Up của Quách Đức Toàn tất nhiên là phải phục vụ cho công việc của nhà hàng, tành ra ba người mà chỉ có một cái xe đạp, phương án duy nhất là Lâm Tuyền đạp xe, Phương Nam ngồi ở phía trước, rúc vào lòng y, Quách Bảo Lâm ôm hai cái hộp ngồi ở phía sau.

Nếu chẳng phải có hương thơm thoang thoảng từ người Phương Nam tỏa ra thì Lâm Tuyền đã đá ngay Quách Bảo Lâm xuống rồi, cũng tội nghiệp cho hắn, thường ngày hắn luôn là người đạp xe chở Lâm Tuyền, đến khi có cơ hội được chở mỹ nữ thì không được hưởng.

Đạp xe tới Bát Đại Oản, chưa nói Lâm Tuyền lưng đâm mồ hôi, bánh xe trước sau đều biến hình thấy rõ, bánh sau còn gãy một cái đĩa xe.

Phương Nam vẫn mặc đồng phục của Bát Đại Oản, chính là bộ bị Lâm Tuyền dùng bút màu gạch một nét lên chữ “bát”. Thời gian giữa trưa, Quách Đức Toàn nhất định ở nhà hàng tọa trấn, vừa mới tới cửa, từ xa xa đã thấy một cái chân phỉ nộn của ông ta bước xuống thêm, tiếp đó là cái đầu hói thò ra.

Lâm Tuyền nắm tay Phương Nam quay ngay ra ngoài.

- Tiểu Ba Nhi, thấy chú sao lại bỏ đi?

Quách Đức Toàn và Lâm Tuyền biết nhau lâu rồi, có điều khi đó quen nhau chỉ là chủ nhà hàng thân thiết nịnh nọt thực khách, không biết tên nhau, giống giang hồ bèo nước gặp nhau vậy. Sau khi quan hệ với Quách Bảo Lâm trở nên thân thiết mới phát hiện ra Quách Đức Toàn còn có quan hệ sâu xa với nhà y.

Rất nhiều thân thích còn chẳng buồn qua lại, càng chẳng nói tới bạn bè thửa ngày xưa ngày xưa, nhưng một khi quan hệ sâu xa được đào bới ra, sẽ biến thành qua lại tấp nập, đặc biệt là sau khi Quách Đức Toàn phát hiện ra Lâm gia còn có chút liên quan tới Triệu Tăng, Cảnh Nhất Dân, càng qua lại mật thiết.

Bị phát hiện ra rồi, Lâm Tuyền đành phải quay lại, chỉ vào Phương Nam:

- Chú Quách, đây là người chị mà cháu và Quách Tử mới nhận, chị ấy đang giúp bọn cháu chuyện thực tiễn kỳ nghỉ, áo chị ấy bị bẩn, lại gần chỗ này, nên lấy tạm đồng phục nhân viên thay.

Ánh mắt Quách Đức Toàn vừa mới chạm lên người Phương Nam liền híp lại, chẳng biết có tin lời Lâm Tuyền không, rồi nhìn sang con trai, mặt sa xầm:

- Ra sau lấy ít đồ, nhớ còn tao với mẹ mày đấy.

Rồi hết sức thân thiết nói với Lâm Tuyền:

- Tiểu Ba, cháu cứ coi đây là nhà mình, chú không tiếp các cháu nữa.

Lại bước lên cầu thang.

Hôm nay là thứ bảy, lại là giữa trưa, nhưng bên trong lại khá vắng khách, Lâm Tuyền chẳng kịp nghĩ tới chuyện khác thường, bọn họ tìm một vị yên tĩnh sau cầu thang.

Quách Bảo Lâm thì thầm:

- Chị Phương Nam sau này mỗi ngày đều tới nhà hàng ăn cơm, mày nói như thế lần sau ba tao lại gặp chị ấy mặc đồng phục này thì giải thích thế nào?

- Chị Phương Nam sau này không cần mặc bộ y phục này nữa.

- Thế ai bán dưa?

Quách Bảo Lâm rụt người lại, không biết ý Lâm Tuyền thế nào, song hấn cứ gạt bỏ liên quan trước đã, cứ như sợ bị Lâm Tuyền bắt đi bán dưa vậy.

- Đi vào bến xe có bốn con đường, ở giữa hai trạm xe buýt cũng là nơi người qua lại, bến xe đường dài tuy không đông bằng ga tàu hỏa, nhưng cũng là bến xe đường dài lớn nhất Giang Bắc, tao hi vọng một mình chị Phương Nam chiếm hết lấy chỗ này.

- Bảo sao tao thấy hôm nay ánh mắt hôm nay khác thường, mỹ nhân ngồi trong lòng mà mắt lại thiếu vài phần dâm đãng, thì ra là đang suy tính chuyện này. Mày định chiếm hết cả những chỗ đó à?

Mắt Quách Bảo Lâm sáng lên như mèo mù thấy cá rán:

Phương Nam lườm Quách Bảo Lâm một cái, song cũng hơi quen kiểu nói chuyện hai tên này rồi nên không giận.

10. Q.1 - Chương 10: Chuyển Hướng Kinh Doanh

- Cỡ tao với mày chả lẽ lại chỉ bán có chút xiu đó thôi à, tất nhiên phải làm lớn.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Chỗ đông người tao đều xem qua rồi, chiều phải đi một vòng nữa, xác định xem đại khái cần bao nhiêu người.

- Đúng đúng, tao với mày là tổ hợp ưu tú của Tỉnh Hải mà, nhưng kiếm người đâu ra? Hay tao đi nói với ông già tao, vay trước 10.000 tiêu tạm.

- Không cần, đây là kinh doanh không vốn, chỉ đủ cho chúng ta làm trong hai tháng thôi, tạm thời kiếm bốn người, canh bốn phía sân bên xe, còn chỗ khác thì để qua vài ngày nữa xem tình hình hăng nói.

- Mời người ta mà không trả tiền trước thì người ta lấy gì tin chúng ta?

- Chuyện này thì để tao nghĩ cách, mày phải bao hết hoa quả thối trong chợ hoa quả. Còn nữa, lấy nhiều đồng phục từ nhà hàng như thế, chỗ ông già mày không có vấn đề gì chứ?

Quách Bảo Lâm nghĩ một lúc mà không đoán ra đầu óc Lâm Tuyền đang tính toán gì, trong nhà hàng cũng chỉ có bốn người phục vụ, lấy thêm một bộ đồng phục là phải lột trên người bọn họ ra. Có điều Quách Bảo Lâm đang phấn khích về chuyện “tay trắng lập nghiệp”, nên hàm hồ đồng ý luôn.

Phương Nam thấy bọn họ bàn bạc cũng hưng phấn tham gia:

- Vậy thì tôi làm gì?

Lâm Tuyền nhìn cô, có chút không đành lòng, có điều để bản thân y suốt ngày bào vỏ cắt miếng thì y càng không nhẫn tâm:

- Thời tiết này dưa Ha-mi nẫu một chút là phải vứt đi, ở chợ bán buôn có không dưới mười bảy sạp bán dưa Ha-mi, mỗi ngày thu về 200 - 300 quả dưa là không có vấn đề, chuyện bào vỏ cắt miếng không thể để người ngoài làm. Làm xong rồi còn phải đưa tới bến xe, chuyện này do chị và Quách Tử làm.

- Thế là mày không làm gì cả à?

Quách Bảo Lâm trừng mắt lên khiến người ta rợn xương sống, Lâm Tuyền vội giải thích:

- Thế nào cũng cần một người linh hoạt cơ động, chỗ nào thiếu người thì tao chạy tới đó giúp.

- Các cháu đang nói chuyện gì đấy.

Lâm Tuyền nhìn lên, mẹ Quách Bảo Lâm đang đứng sau lưng y. Trên mặt Chu Nhã Trân đã xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, song không che đi được sự thực bà từng xinh đẹp như hoa. Bà đặt tay lên vai Lâm Tuyền, nhưng mắt lại nhìn Phương Nam, bà là người hiền lành có phần nhút nhát, sợ đông người, người đông huyền não làm bà đau đầu, nên buổi trưa tuy nhà hàng bận rộn, nhưng bà thường không ra phía trước mà luôn ở sau nhà hàng.

Phương Nam mặc váy đồng phục màu xanh nhạt của Bát Đại Oản, đang ngồi nên không lộ ra vóc người tha thướt của cô, song da dẻ sáng như ngọc, mắt như vàng trắng, rực rỡ mê người. Bất kỳ ai nhìn thấy cô ngồi cùng bọn họ sẽ không nhận được đi “mách lẻo” với Chu Nhã Trân.

Lâm Tuyền lại phải giới thiệu lần nữa:

- Thím Quách, đây là người chị mà cháu và Quách Tử vừa nhận, đang nói chuyện thực tiễn kỳ nghỉ.

Quách Bảo Lâm chuyện gì cũng đối đầu với trong nhà, làm nổi bật Lâm Tuyền ngoan ngoãn hiểu chuyện, Chu Nhã Trân thân thiết với Lâm Tuyền còn hơn con mình, ngồi xuống cạnh y:

- Tiểu Ba, nhà hàng vừa thay đầu bếp, cháu còn chưa được ăn, thím bảo làm mấy món cho cháu nếm thử.

Nói chuyện hai mắt vẫn không rời khỏi người Phương Nam.

Phương Nam hơi sợ, hơi nhồm người, gật đầu với Chu Nhã Trân, định gọi là thím Quách giống như Lâm Tuyền, nhưng không sao gọi được.

Chu Nhã Trân mỉm cười bảo:

- Tiểu Ba rất đẹp trai, có điều tính cách lãnh đạm, hiếm khi có duyên với con gái thế này. Cháu cứ gọi là Thím Quách giống Tiểu Ba là được, à phải, thím nên gọi cháu là gì?

- Thím Quách, thím cứ gọi cháu là Tiểu Nam.

Quách Bảo Lâm không thích nghe câu này của mẹ mình, lấy đũa gõ loạn lên bát, lại thấy Phương Nam thuận theo lời mẹ mình gọi “Thím Quách”, khác gì thừa nhận có chút quan hệ với Lâm Tuyền, trong lòng càng không thích. Lâm Tuyền bỡ ngỡ nhìn chỗ khác, không để ý tới cảm thụ của hắn.

Sáng hôm nay Lâm Tuyền lòng chỉ vẩn vít chuyện bán dưa, không chú ý tới nhà hàng trang hoàng khác hẳn với lần trước, lúc này nghe Chu Nhã Trân nói đã đổi đầu bếp, mới hỏi Quách Bảo Lâm:

- Thím Quách, nhà hàng trang hoàng lại khi nào đấy?

- Năm nay cái lầu phụ phía bắc, viện tử đằng sau đổi đổi sang họ Quách rồi, ông già thay đổi phong cách nhất gan sợ việc trước kia, nói là phải để Bát Đại Oản nâng lên hai tầng ới. Tháng trước mày ở lại trường không theo tao về nhà, chính là trang hoàng vào thời gian đó.

Quách Đức Toàn đứng trên cầu thang khẽ ho một tiếng, Lâm Tuyền ngẩng đầu lên thấy mặt ông không vừa lòng, có lẽ là ngăn Quách Bảo Lâm nói lời khó nghe. Đột nhiên Lâm Tuyền nhớ ra, đứng ở vị trí của ông ta nhìn xuống, có thể nhìn xuyên qua cổ áo của Phương Nam thấy được cảnh xuân bên trong.

Hành vi này nếu là của Quách Bảo Lâm, Lâm Tuyền chỉ cười xòa, có khi còn trêu ghẹo hần vài câu, nếu là nam nhân khác có khi y cũng thấy bình thường, nhưng Quách Đức Toàn làm thế khiến y không thoải mái, dù sao ông ta là bậc cha chú mà, hau háu nhìn bạn con mình coi sao được, có điều cũng chỉ là một chút thôi, tính y lãnh đạm, chẳng để trong lòng.

Quách Đức Toàn mua hết cả mặt tiền rồi, nhà hàng kinh doanh không cần phải trả tiền thuê nữa, chẳng trách gan ông ta lớn hơn, muốn nâng cao quy cách nhà hàng, có điều nhà hàng mới đầu quá mức bình dân, không thích hợp phong cách và đẳng cấp mới, nghĩ tới đó Lâm Tuyền nghiêng đầu hỏi Chu Nhã Trân:

- Nhà hàng muốn đổi tên mới à thím?

- Tiểu Ba đúng là thông minh, chỉ nhìn một cái mà đoán ra rồi.

- Có suy tính này, nhưng mà cái tên Bát Đại Oản đã dùng mười năm rồi, nói đổi cũng có chút do dự.

Quách Đức Toàn đi xuống ngồi đối diện với Phương Nam, vẫy tay gọi nhân viên thu ngân Dịch Bình ở sau quầy tới, nhỏ giọng bảo vài câu, nói cô ra đằng sau chuyển lời cho đầu bếp, quay lại nhìn Lâm Tuyền:

- Thủ tục bên phía công thương đã làm xong rồi, hiện đang kinh doanh thử, cuối tháng chính thức thay biển. Phía thành ủy chú phát thiệp mời, có điều trước đó Tiểu Ba Nhi có thể mời Thư ký trưởng Triệu ghé qua vài lần không?

Lâm Tuyền hiểu vì sao Quách Đức Toàn lại hạ quyết tâm thay biển hiệu gần mười năm. Cảnh Nhất Dân lên chấp chính, thành quan phụ mẫu của Tỉnh Hải, Triệu Tăng theo ông ta nhiều năm cũng nước lên theo thuyền, lúc mình một cái biển thành phó thư ký trưởng thành ủy.

Thông qua quan hệ của Triệu Tăng, chỉ cần nhà hàng trở thành nơi chi tiêu của cục nào đó, sẽ đem lại cho Quách Đức Toàn lợi nhuận gấp nhiều lần. Nhưng muốn Triệu Tăng giúp thì thể diện của Quách Đức Toàn không đủ dùng, ông ta gửi gắm hi vọng lên quan hệ giữa Lâm gia và Triệu Tăng.

Quá hiểu tính cha mình, ông tuyệt đối sẽ không vì loại chuyện này mà đi nhờ vả người khác, tay cầm dưa dừng lại, Lâm Tuyền không nói lời nào.

Quách Đức Toàn biết Lâm Tuyền tuổi tuy ít, nhưng hoàn toàn không có thành phần bóc lột trong tính cách như con mình, thấy mặt y nghiêm túc, biết y đã hiểu ý mình rồi, quay sang chủ đề khác:

- Nói chuyện thực tiễn kỳ nghỉ của các cháu đi.

- Cũng chẳng có gì ạ, trường học quy định thực tiễn xã hội trong kỳ nghỉ này phải có 20 ngày, Quách Tử nói với cháu, dù sao cũng rảnh rồi, kiếm chút chuyện để làm, vừa giết thời gian lại kiếm được chút tiền tiêu.

- Nó là có cái tâm tư ấy à?

Giọng điệu xem thường của Quách Đức Toàn không che dấu được. Tỉnh Hải có một câu tục ngữ, khen vợ người khác, quá nửa khiến người ta dè phòng; khen con trai người khác, sẽ không ai vội phủ nhận, cha nào cũng thích người ta khen con mình, Quách Đức Toàn lại hoàn toàn không tin đứa con này.

Có qua có lại, Quách Bảo Lâm lại rất được Lâm gia hoan nghênh, hần chăm về nhà xin tiền mẹ, cũng chăm sang nhà Lâm Tuyền chơi, trong khi Lâm Tuyền ngoài kỳ nghỉ hoặc dịp đặc biệt thì không về nhà.

11. Q.1 - Chương 11: Cám Ơn Cậu

Lâm Tuyền nghĩ tới quan hệ giữa mình và Quách Bảo Lâm, tuy cảm giác bị Quách Đức Toàn lợi dụng, nhưng chuyện nhà hàng không thể lờ đi như không biết:

- Nhà hàng đổi tên là gì ạ?

Cũng là muốn chuyển đề tài, nếu không cha con nhà này cãi nhau thì bữa cơm này mất ngon, mà y ăn uống kham khổ cả tháng rồi.

- Tú Thủy Các.

Lâm Tuyền nhìn ra con sông hộ thành bên ngoài cửa sổ, sóng nước lặn tẩn, dương liễu phơ phất, cái tên Tú Thủy các đúng là phù hợp với ý cảnh. Chỉ là đột nhiên đổi tên, thay đổi phong cách kinh doanh, sẽ ảnh hưởng cực lớn tới nhà hàng, giữa trưa mà người tới ăn cơm kém xa trước kia, xem ra thay đổi phong cách khiến nhà hàng mất đi nguồn khách cũ, lại chưa thu hút được khách mới. Thay biển hiệu tức thì biến thành nhà hàng vô danh, muốn thành nhà hàng chỉ định của một cục thậm chí là thành ủy sẽ rất khó khăn.

Quách Đức Toàn mặt tươi cười, nhưng lông mày nhíu lại, một lúc sau chẳng biết nghĩ thông điều gì mới cười thực sự, xua đi lo âu trong lòng.

Lúc ấy Lâm Tuyền cũng không nghĩ nhiều, ăn trưa xong đạp xe tới sân bến xe, Phương Nam ngồi sau, tay nắm chặt lấy áo của Lâm Tuyền, khi sắp đến nơi mới ý thức được làm thế khiến cổ áo thít vào cổ Lâm Tuyền, nhưng không ôm lấy thắt lưng y, mà chuyển sang nắm lấy khung dưới yên xe.

Lão Thử đang ngồi hút thuốc ở bậc thềm phía nam phòng chờ, cổ găng phun ra từng vòng khói. Hai tên thanh niên mặc áo ba lỗ, vai sẫm trở ngồi trên nền xi măng sau lưng hắn, hưởng thụ hơi lạnh từ trong cửa lọt ra ngoài. Nhìn thấy Lâm Tuyền đạp xe tới, định đi tới chào hỏi, lại cảm thấy làm thế giảm thân phận của mình.

Quách Bảo Lâm là thằng đánh nhau có tiếng ở vùng này, nể mặt nó đã đành, thằng này trông thư sinh công tử bột, chắc là quen biết gì đó Quách Tử thôi, bố mày việc đếch gì phải lấy lòng nó.

Lâm Tuyền xoay bàn đạp chống xe dựa vào bậc thềm, Phương Nam đã nhảy xuống xe từ trước, đứng ở bên trái y.

Lão Thử thấy tránh không được, đành phải miễn cưỡng đi xuống.

Chuyện tìm người cần phải nhờ Lão Thử làm mới được, những người rao bán vé xe, phim đen, thẻ điện thoại, chặn khách vào nhà nghỉ cho chuyển xe đường dài, đều phải nhìn sắc mặt Lão Thử làm việc.

Lâm Tuyền bảo Lão Thử tìm vài người, tướng mạo đoan chính, ít nhất phải trông sạch sẽ gọn gàng mới được. Dưa Ha-mi một đồng một miếng, hắn trả người ta bao nhiêu tiền Lâm Tuyền không hỏi tới. Nhưng tránh bọn họ nuốt mất tiền bán được, phải thu chứng minh thư của họ trước.

Lão Thử biết một buổi sáng Phương Nam bán được hơn 300 đồng tiền dưa, có điều chỉ lấy 10%, 10 % này hắn còn phải chia cho người bán dưa, mặt có vẻ khó coi, ậm ừ không chịu đồng ý.

Kế hoạch của Lâm Tuyền là cho hắn 20%, nhưng trước lúc đó, nói với hắn chỉ phí mình mua dưa, trong nhà còn phải an bài hai người làm việc, lại còn mặc đồng phục của Bát Đại Oản, mất trắng cho Lão Quách Ngốc một phần, cho nên than vãn mình kiếm được còn chẳng bằng Lão Thử:

- Chỗ dưa này của chúng tôi đều do nhà hàng liên hệ mua cho, Quách Tử được chia phần nhiều hơn tôi, hay là anh đi nói với hắn xem.

Lão Thử nghe thế mặt tái đi, Lâm Tuyền không biết buổi sáng Quách Bảo Lâm xử lý tên Lông Vàng và Đầu Vẹt thế nào mà khiến Lão Thử cũng phải ngán.

Lão Thử suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Những người tôi kiếm cho anh, lấy giao tình của chúng ta mà nói, số tiền này tôi không nên lấy, mà cho người bán dưa hết.

Lâm Tuyền lúc này vẫn chưa nhớ ra tên của Lão Thử, cũng không định có quan hệ sâu hơn với hắn, giả dối vài câu rồi cùng Phương Nam về cứ điểm.

Xe rẽ vào con đường xi măng ở cổng viện tử, Phương Nam mới không kìm được hỏi nhỏ:

- Số đưa kia nhặt được không tốn bao nhiêu tiền phải không?
- Nhặt được thì không cần tốn tiền, tôi và Quách Tử ra chợ hoa quả mua đầy, tốn những 10 đồng.

Lâm Tuyền nói tới mười đồng thì khoa trương lên giọng như to tát lắm, Phương Nam ngồi sau cười rúc rích, chợt bánh xe đi qua một hòn đá, người Phương Nam đổ về trước, vội vàng đưa tay chống lên lưng Lâm Tuyền, làm y cảm giác được cả những sợi tóc của cô gái lên lưng mình.

Phương Nam không thu tay về, nửa đỡ nửa nắm, lòng bàn tay áp vào sống lưng Lâm Tuyền, trời oi bức, cách lớp áo mỏng, lại cảm thấy tay cô mát lạnh.

- Vừa rồi cái bộ dạng bịa đặt dọa người của cậu, tôi cũng thiếu chút nữa là tin rồi. Giờ mới biết cậu tay không bắt sói ra sao, cho người ta một sợi lông, cậu được tận chín sợi.
- Chuyện này tôi phải vắt óc suy nghĩ không ít, hơn nữa còn các cả ba người chúng ta vào hay sao?

Con người nói ra thật là lạ, hình như cùng làm một chuyện xấu lại khiến con người ta thân cận hơn, tới chỗ ở, thần sắc Phương Nam tự nhiên, đã không còn vẻ gò bó như buổi sáng nữa, cứ như không phải ngày hôm qua mới quen Lâm Tuyền vậy.

- Tiểu Ba, cảm ơn cậu.

Hôm qua Phương Nam đã cảm ơn rồi, Lâm Tuyền cảm giác cô không phải cảm ơn mình giúp cô có một công việc hay chỗ ở, nhưng y không hỏi, chỉ cười.

Phương Nam ở trong phòng thay quần áo, Lâm Tuyền đứng đợi ở cửa. Rèm cửa nhăn nhúm, còn ngăn mất một đoạn tất nhiên không thể nào che kín bên trong được, Lâm Tuyền dựa vào tường, mắt không khống chế được liếc qua khe hở nhìn vào. Phương Nam chẳng phải cô gái ngây ngô, sớm có đề phòng rồi, tránh khe hở đi, khi cởi y phục người đè lên rèm cửa, đường nét lả lướt ánh lên rèm cửa, khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ.

Lúc Phương Nam cúi người xuống cởi váy, đột nhiên có một cơn gió lùa vào, rèm cửa sổ bị thổi tung lên lướt qua lưng cô, chầm lấy mặt cô vào trong, lộ ra tấm lưng ong mượt mà trắng mịn như lụa, làm Lâm Tuyền nhìn hoa cả mắt.

Mặc váy không nhìn ra mông Phương Nam đầy đặn như thế, bờ mông dưới mé quần lót trắng như bông, Lâm Tuyền sao chịu nổi kích thích nhường ấy, luồng khí nóng chạy loạn xạ trong lòng.

Phương Nam bối rối quay lại đè rèm cửa xuống, chạm vào ánh mắt của Lâm Tuyền, vội lách ra sau cửa, Lâm Tuyền tần ngần đứng ngây đó, đầu óc lấp đầy hình ảnh nửa bầu vú lộ ra ngoài áo lót khi Phương Nam xoay người lại.

Phương Nam mở cửa ra, chiếc quần dài màu ca phê làm đôi chân dài khỏe khoắn thêm nổi bật, trên mặc một cái áo màu xanh không tay, đem mái tóc vén ra sau tai, lỗ tai vẫn đỏ hồng vì xấu hổ.

Vừa nãy khi gió thổi tung rèm cửa Lâm Tuyền còn có thể xem là vô tình quay đầu nhìn cô, lúc này đáng về hồn vía lên mây của y thì không chối cãi vào đâu được nữa, Phương Nam cong môi, nhỏ giọng mắng:

- Nam nhân đều chẳng phải thứ tử tế.

Lâm Tuyền chỉ cười hì hì không nói, giúp cô khóa cửa lại, dắt xe ra ngoài. Tới lúc này Phương Nam mới quên chuyện xấu hổ vừa rồi, ngồi xuống sau, bám lấy khung dưới ghế ngồi, không dám ngồi gần Lâm Tuyền, đại khái cũng hiểu trái tim tuổi trẻ xao động của Lâm Tuyền không chịu nổi cô khiêu khích nữa.

Bầu trời xanh ngắt một màu, chẳng có lấy một bóng mây che phủ, mặt trời tận tình phả hơi nóng xuống, con đường từ tiểu khu tới Bát Đại Lâu mới tu sửa, hàng cây trồng bên đường trông còn khẳng khiu hơn cả Lâm Tuyền, không có bóng mát. Phương Nam chịu không nổi ánh mặt trời, bất giác kê vào lưng Lâm Tuyền, nấp sau bóng của y.

Lúc này trong nhà hàng không có khách khứa gì, mấy tiểu cô nương gục mặt trên bàn ngủ gật, nghe thấy có tiếng đẩy cửa, cảnh giác ngồi dậy, nhận ra Lâm Tuyền lại lại lừ đừ nằm xuống, chỉ có thu ngân Dịch Bình chỉ ra đằng sau, ý bảo Quách Bảo Lâm đang ở viện tử phía sau.

12. Q.1 - Chương 12: Nữ Yêu Tinh

Nhà hàng Bát Đại Oản được xây dựng gần bờ đông sông hộ thành, lâu trước có bốn tầng, mái cong, ngói lưu ly, theo phong cách kiến trúc cổ. Đường Ngọc Lâm là con đường ẩm thực tây thành Tinh Hải, người mở quán ăn đều thích chen lấn vào đây, tiền thuê tất nhiên cứ lên ãi, chẳng biết vì sao chủ cũ của nó lại đồng ý bán cho Quách Đức Toàn. Phía bắc nhà hàng có một lầu phụ, đằng sau còn có một viện tử dựa vào sông, ngoài hành lang quanh co là mảnh rừng trúc rậm rạp.

Nghe thấy tiếng Phương Nam đang tò mò hỏi chuyện Lâm Tuyền, Quách Bảo Lâm từ trong rừng trúc chui ra, trong rừng trúc vẫn có tiếng xào xạc, Lâm Tuyền ngạc nhiên nhìn về cuối hành lang, một cô gái xinh đẹp như phù dung từ nước trong trời lên, chui ra sát ngay sau Quách Bảo Lâm, đầu còn đang cúi xuống nhìn qua nhìn lại người mình, tựa hồ sợ y phục có chỗ nào sơ hở.

Cô gái này dáng không cao, chỉ tới vai Quách Bảo Lâm, để tóc đuôi ngựa, mặc áo dây đeo màu vàng nhạt, da không trắng như của Phương Nam, nhưng rất mịn, bờ vai lộ ra ngoài tinh xảo như món đồ sứ, ngực không to, nhưng tương xứng với dung mạo thanh lệ của cô, vòng eo nhỏ nhắn, mặc chiếc quần cộc nhạt màu, để lộ bắp chân nhỏ nhắn.

Về Tinh Hải được một ngày mà thằng thú vật kia kiếm đâu ra thứ hàng tuyệt phẩm như thế này? Lâm Tuyền nháy mắt với hân đây ẩn ý, cô gái kia thấy vậy cười khúc khích:

- Tiểu Ba, không nhận ra tôi nữa à?

- Tôi mà biết cô trước thì làm gì tới lượt Quách Tử chứ.

Lâm Tuyền nhìn kỹ cô gái, hình như quen quen:

- Thôi đi, mày đừng vờ vĩnh. Triệu Tinh, chúng ta ra phía trước.

Lâm Tuyền há hốc mồm, trong ấn tượng của y, Triệu Tinh đem tóc làm xù lên nhuộm thành ba màu, môi son tím ngắt, mười cái móng tay dài nhọn hoắt sơn đen bóng khiến người ta rợn người, móng chân sơn nhũ bạc, mặc quần phải lộ nửa cặp mông mới đúng.

Cô gái thanh thuần trước mắt là Triệu Tinh sao? Còn nữa, chẳng phải tháng trước Quách Bảo Lâm mới đá em nó sao, thế nào mà lúc này lại cùng nhau chui vào rừng trúc? Triệu Tinh yểu điệu đi phía trước, còn có mấy lá trúc từ trong ống quần rơi xuống.

Lâm Tuyền quay sang nhìn Phương Nam, má cô phơn phớt hồng, cũng đã hiểu đôi câu nam nữ kia vừa làm cái gì trong rừng trúc.

- Triệu Tinh, sao cô lại bỏ cái nghề có tiền đồ như tiểu thái muội chứ?

Lâm Tuyền còn chưa hết ngỡ ngàng hỏi:

Tiểu thái muội: từ ngữ bắt nguồn từ Đài Loan, đầu tiên chỉ cô gái đứng quán bar, về sau nghĩa rộng hơn nói các cô gái lưu manh nói chung.

Gặp ma rồi, mặt Triệu Tinh lại còn thoáng chút ngượng ngùng nữa, chắc không phải xấu hổ vì chuyện vừa làm trong rừng trúc chứ? Quách Bảo Lâm ở bên cạnh thì ưỡn ngực bước đi như con gà trống vừa thắng trận.

Quách Bảo Lâm giới thiệu Phương Nam cho Triệu Tinh làm quen, mặt tiểu nha đầu lộ vẻ cảnh giác. Quách Bảo Lâm đem chuyện bọn họ làm từ lúc xuống xe hôm qua cho tới hôm nay khoác lác một hồi, đương nhiên tất cả chỗ hay ho đều biến thành ý tưởng bất chợt của hắn, mà Lâm Tuyền thì biến thành kẻ háo sắc, mang mưu đồ lừa gạt con gái nhà lành mới ra vẻ đạo mạo tử tế vươn tay ra viện trợ Phương Nam.

Phương Nam nhớ lại lúc thay quần áo vừa nãy, lờm Lâm Tuyền một cái.

Lâm Tuyền nghĩ Triệu Tĩnh quen biết bọn họ gần một năm rồi, ít nhất hẳn nhận ra sự thực là y còn thủ thân như ngọc hơn Quách Bảo Lâm. Nhưng Triệu Tĩnh bị Quách Bảo Lâm làm mơ hồ, nghe thấy hẳn nói vậy, mắt nhìn Lâm Tuyền có vẻ ngờ vực, song vì thế mà thu sự thù địch với Nam Phương lại. Như thế cũng tốt, ít nhất sau này mình nhìn trộm Phương Nam cũng khỏi phải áy náy vì bỏ bạn ăn vụng một mình.

Triệu Tĩnh nghe bọn họ nói chuyện bán dưa Ha-mi, hai mắt liền tỏa sáng, ầm ỉ muốn tham gia. Nhân lúc Triệu Tĩnh nói chuyện với Phương Nam, Lâm Tuyền kéo Quách Bảo Lâm qua một bên, hỏi:

- Chuyện này là sao?

- Sau khi bọn mày đi, ba cô ấy chở tới, trông cô ấy như biến thành người khác hẳn vậy, tao cũng giật mình. Mày biết đấy tao không kháng cự nổi sự dụ hoặc của cô gái thanh thuần, nên không cẩn thận biến thành bò nhai lại.

- Tao thấy mày chén thực nữ nhiều rồi, đổi khẩu vị thì có.

Lâm Tuyền chưa bao giờ thấy con gái bị đá một lần lại bám dính như vậy, trong lòng sợ thay cho thằng bạn, Triệu Tĩnh nhìn nhỏ nhắn nhưng lại hạng yêu tinh ăn thịt người, nghĩ tới Quách Bảo Lâm bị Triệu Tĩnh ăn chỉ còn lại đồng xương trắng, rùng mình một cái.

- Mày cùng Phương Nam đi tìm Lão Thử nói chuyện sao mất nhiều thời gian thế?

- Người sẽ nhờ Lão Thử kiểm hộ, bán được 1 miếng dưa chia 10%.

- Chỉ 10% thôi?

Giọng Quách Bảo Lâm hơi cao, rồi lập tức cười phá lên, gen thừa hưởng của Lão Quách Ngốc bắt đầu thức tỉnh, cảm thấy 10% hình như cũng nhiều rồi.

Gần tới giờ hẹn Lão Thử, thấy bên ngoài nắng vẫn gắt, Lâm Tuyền cũng chỉ đành lấy bốn bộ đồng phục nhân viên nhét vào giỏ xe, đạp xe ra ngoài. Quách Bảo Lâm đem chiếc Pick Up của nhà hắn ngự trang một chút, theo mách cũ dùng sơn phun lên đầu chữ bát một nét nữa. Chuyện này quá nửa Quách Đức Toàn nhìn ra, nhưng không ai nói ông ta cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Lão Thử kiếm được bốn cô gái, ba người tuổi chừng 30, còn lại là một tiểu nha đầu khoảng 17 - 18, cằm gầy nhon, tóc hơi khô quăn, ống tay áo sần quá khuỷu tay, cúc cài tới tận cổ, quần phía dưới hơi ngắn, lộ ra đôi giày thể thao nhem nhuốc và cẳng chân gầy gò xương, mặt có chút sợ hãi, hình như bị ép tới.

Lâm Tuyền đem công việc nói qua một lượt với họ, rồi lại dẫn họ tới địa điểm mình chọn trưng xem trước, bảo bọn họ sáng sớm mai đứng đợi ở đây rồi phát đồng phục Bát Đại Oản cho bọn họ, muốn họ giao chứng minh thư ra:

- Làm việc ở chỗ này cho tốt, tôi sẽ tiến cử vào nhà hàng làm việc. Đương nhiên, khả năng không kiếm được nhiều tiền như ở đây, có điều cũng được một tháng 800 đồng, lại không phải dãi nắng dầm mưa.

- Vậy làm ở đây thì được bao nhiêu tiền một tháng?

Tiểu nha đầu đưa chứng minh thư tới, còn chưa yên tâm lắm, rụt rè hỏi:

Lâm Tuyền liếc nhìn chứng minh thư, Trương Dịch Phi, tuổi 19 rồi, có điều người mảnh khảnh, ngực phẳng lì, còn chưa phát dục. Nhìn bộ dạng suy dinh dưỡng của cô bé, Lâm Tuyền nhú mày lại, song không nói gì:

- Trong vòng hai tháng, nếu như các cô không kiếm được 1600, thì tôi sẽ bù cho đủ.

Thuận miệng hứa xong, Lâm Tuyền nhét chứng minh thư vào túi.

Chuyện đã xong, bảo bốn người bọn họ rời đi, Lâm Tuyền và Lão Thử ngồi dưới bóng cây tán phét. Lão Thử tuy ấn tượng với Lâm Tuyền không hay lắm, song hẳn là người sáng khoái, không suy nghĩ nhiều, thấy Lâm Tuyền biết nói chuyện nên chuyện cũ cũng quên nhanh.

Tên thật của Lão Thử là Vũ Cường, không tốt nghiệp được sơ trung nên ra ngoài lăn lộn, lưu manh ở Tỉnh Hải rất kém, đọc thông viết thạo đã là có văn hóa lắm rồi.

Hai người hút gần hết một bao thuốc lá, mặt trời khuất sau núi, phòng chờ mới đem cái bóng khổng lồ của nó đè lên người đi đường, mắt thường đã không còn nhìn rõ huyền ảo ở cõi trần nữa rồi. Lâm Tuyền đứng dậy, đá vài cái cho chân đỡ tê, liếc thấy Trương Dịch Phi đứng sau một thân cây đằng xa, thấy y nhìn qua vội xoay đi, bên cạnh chân còn có một túi du lịch xanh thẫm.

Lâm Tuyền chỉ cô ta hỏi:

- Kiểm em này đâu ra thế?

- Buổi trưa hôm nay mới xuống xe, đứng xem từng tờ quảng cáo tuyển người một thì tôi thấy được, trông cũng có vẻ con nhà tử tế. Nếu cậu không vừa lòng thì tôi kiếm người khác.

- Không sao, thế này là được rồi, tối nay tôi còn có chuyện, mai tôi và Quách Tử mời anh ăn cơm, anh gọi cả hai tiểu huynh đệ theo.

Về mặt Trương Dịch Phi ngấp ngừng do dự, ánh mắt đó Lâm Tuyền quá quen thuộc rồi, không khác gì bản sao Phương Nam lúc mới tới Tỉnh Hải, tất nhiên không nói về dung mạo.

Lâm Tuyền đợi một lúc thấy cô ta không có dũng khí đi tới liền tạm biệt Lão Thử, đạp xe nửa đường thì thở dài, quay lại dặn Lão Thử vài câu rồi mới về gian phòng Quách Bảo Lâm thuê.

13. Q.1 - Chương 13: Mách Lối Cũ Rích (1)

Chiếc Pick Up của nhà hàng đã đỗ ngoài đường, hàng rào sắt của viện tử được dùng giấy dán kín rồi, từ khe cửa nhìn vào, chỉ thấy mấy trăm quả dưa thối chất đống ở góc sân, trông mà hãi người. Dưới đống dưa trải mấy lớp ni lông mỏng, Quách Bảo Lâm đi chân đất đá gạt gì đó trong đống dưa, Triệu Tinh ngồi bên chậu nhựa, Phương Nam thì đang cầm ống hút đi tới.

Kế hoạch của Lâm Tuyền không nhanh như thế, Quách Bảo Lâm và Phương Nam phần khích hơn nhiều với dự đoán của y, nhìn đống dưa kia có lẽ cắt tới tối cũng chẳng xong, đang suy nghĩ xem có nên quay lại phét lác với Lão Thử vài tiếng nữa hay không thì Phương Nam tình mắt nhận ra bóng của y lay động đằng sau lớp giấy dán:

- Tiểu Ba Nhi, sao bây giờ mới tới? Chúng tôi đã làm việc một lúc rồi.

Lâm Tuyền đã có cách đối phó:

- Lần đầu tuyển người mà, cẩn thận lựa chọn một lúc thành ra tốn thời gian.

Triệu Tinh hăm hở đưa cho y con dao bào:

- Công việc còn nhiều lắm, chúng ta phải làm nhanh mới kịp, không thì dưa hỏng hết.

Trong lúc Lâm Tuyền ra bến xe thì Quách Bảo Lâm và Phương Nam lái chiếc Pick Up, đem theo một người làm của nhà hàng, đi khắp một vòng hai cái chợ hoa quả bán buôn của Tỉnh Hải, chưa hết giờ tan chợ đã thu được hơn 100 quả dưa Ha-mi bị dập.

Lâm Tuyền giúp đỡ bọn họ chưa được bao lâu đã mưu tính đánh bài chuồn, hôm qua mới về Tỉnh Hải, tới nhà đã là nửa đêm khuya khoắt, bị cha y mắng ột trận, hôm nay thế nào cũng phải về nhà ăn tối đã rồi mới kiếm cơ hội lên ra được. Nhìn bóng mình trong chậu nước, đầu tóc bù xùi, tóc mai đã dài tới mũi, nghĩ phải chỉnh trang lại mái tóc một chút, nếu không trên bàn cơm thế nào cũng bị chửi mắng thêm lần nữa.

Lâm Tuyền sống trong một gia đình quan niệm truyền thống, thân là hiệu trưởng trường trung học khu khai phát Tinh Hồ, cha hần Lâm Minh Đạt không cho phép con cái có chút hành động nào vượt ngoài khuôn khổ, cho dù Lâm Tuyền chỉ là con nuôi của ông cũng bị quản rất nghiêm khắc.

Phòng thuê mặc dù không có điều hòa, nhưng hai cái cây cổ thụ cảnh lá xum xuê che kín cả sân vườn, cho nên rất mát mẻ. Lâm Tuyền đạp xe rời tiểu khu, bị hơi nóng hầm hập trên con đường xi măng tập kích, chẳng bao lâu đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Đạp xe tới trấn Giang Vu, rẽ vào đường Giang Lộ, mặt đường mấp mô lồi lõm, hai bên đường đều là nhà trệt cũ rích. Lâm Tuyền thấy trong một hiệu cắt tóc không có khách, chỉ có bà chủ buồn chán ngồi đếm

người đi đường thưa thớt qua lại, mặc váy hoa màu xanh nhạt, một hàng cúc kim loại kéo dài từ ngực cho tới tận mép váy, ba cái cúc cuối cùng không cài, bà chủ ngồi vắt chân lên nhau, lộ ra một đoạn da thịt, chẳng nhìn thấy cái gì cả, nhưng lại dụ dỗ người ta sinh tưởng tượng.

Cánh cửa kính đóng chặt, trông có vẻ như có điều hòa bên trong, ngoài cửa có một cái điện thoại công cộng.

Lâm Tuyền dừng xe lại, đẩy cửa đi vào trong, liếc nhìn ba chủ một cái, tuổi khoảng trên ba mươi một chút, trắng trẻo nõn nà, xinh xắn hiếm có, thầm nghĩ một hiệu cắt tóc thế này đáng lẽ phải chật kín khách mới đúng chứ. Y đi tới dưới điều hòa, đứng một lúc cho hơi lạnh thổi khô lưng áo ướt đầm, hỏi:

- Cắt tóc bao nhiêu tiền?

- Chỉ cắt tóc thôi thì năm đồng. Trời nóng thật đấy, cậu có gội đầu không, chỉ thêm mười đồng thôi.

Bà chủ nhìn ước chừng chiều cao của Lâm Tuyền, cúi xuống điều chỉnh ghế cho đúng tầm, cổ áp vừa vặn lọt vào tầm mắt y.

Hai bầu vú trĩu xuống, từ trong cổ áo nhìn thấy khe vú mề hoặc, bên trong không có áo lót, Lâm Tuyền nhìn thấy không khỏi sinh ra ý nghĩ cái hiệu này có khi còn cung cấp thứ dịch vụ khác. Đại khái từ năm 96, những hiệu gội đầu của Tỉnh Hải phồn vinh chưa từng có, theo điều tra nghiên cứu của phóng viên lâu năm Nhật báo Tỉnh Hải, chỉ riêng con phố Tường Căn đông thành đã tập trung 60 hiệu gội đầu, khu nội thành Tỉnh Hải đoán chừng phải có không dưới 1000 hiệu.

Lâm Tuyền hoài nghi tay nghề của bà chủ:

- Chỉ cắt tóc thôi, tay nghề chị ra sao?

- Gội đầu trước đi, lát nữa người cắt tóc về.

Hưởng thụ hơi lạnh của máy điều hòa, thực sự không ai muốn ra ngoài trời nóng nực làm người ta ngạt thở nữa, Lâm Tuyền suy nghĩ, cuối cùng vẫn ngồi xuống, tháo kính ra cho vào túi áo.

Ngón tay bà chủ bóp nhẹ đầu Lâm Tuyền, sau đó lấy hai cái khăn khô lót dưới đầu của y, để đầu Lâm Tuyền gối lên bầu ngực đầy đặn của mình.

Biết ngay là chỗ này không lành mạnh gì mà, Lâm Tuyền vội ngồi thẳng dậy:

- Người cắt tóc chưa về à?

Bà chủ thấy chàng trai này non tơ như vậy thì thích thú cười tùm tùm:

- Một lúc nữa là về.

- Vậy vò đầu trước, tôi ngồi đây đợi.

Đang vò đầu thì cửa kính bị người ta đẩy ra, Lâm Tuyền quay đầu lại nhìn, một nam nhân trung niên đang bước chân vào, nhìn thấy bên trong hiệu có người thì vịn cửa đứng lại:

- Có rảnh không?

- Cậu ấy xong ngay đây, anh gội đầu à?

Người trung niên bấy giờ mới đi vào, đem cặp công văn thuận tay đặt lên quầy, cũng học Lâm Tuyền đứng dưới máy điều hòa. Lâm Tuyền nhận lấy khăn khô từ tay bà chủ, vừa lau đầu vừa nhìn bóng lưng người trung niên: Quách Đức Toàn gia sản bạc triệu cũng ăn vận thế này, song ông ta sẽ không bao giờ tới hiệu nhỏ bên đường, cũng không thần nhiên vào kiếm phục vụ khác như thế.

Lâm Tuyền cầm cái lược gỗ, soi gương chải mái tóc rối thẳng xuống, tóc ướt gần như dài tới môi y rồi, che đi nửa khuôn mặt, Lâm Tuyền vẫn dùng khóe mắt quan sát người trung niên trong gương. Bà chủ tựa hồ nhìn thấy khách sộp, dẫn người tới:

- Ông chủ lần đầu tới cửa hiệu của chúng tôi à?

Lại có một nữ nhân đẩy cửa đi vào, mặc áo sơ mi rẻ tiền, đi dép nhựa công nhân, mồ hôi làm tóc dính bết vào trán, môi khô nứt ra, cô ta vừa mới vào cửa đã kêu nóng, chen tới dưới máy điều hòa, suýt dẫm phải chân người trung niên.

Người trung niên bực bội tránh sang bên, giọng khó chịu:

- Dẫm vào người ta rồi đấy.
- Xin lỗi nhé.

Cô gái kia dùng giọng vùng ngoài xin lỗi, vẻ mặt cầu nể.

- Bỏ đi.

Người trung niên căm ghét lui lại, dán sát vào người bà chủ:

- Sửa tóc bao nhiêu tiền.

Cô gái kia tựa hồ rất thích hơi lạnh của điều hòa, vén mép áo lên quạt phành phạch, bụng hở ra ngoài, động tác thô lỗ đó làm người ta sinh ghét, còn nói oang oang:

- Khát khô cả cổ rồi, cô cứ cắt tóc cho bọn họ đi, tôi đi mua nước giải khát rồi về, nhớ tôi xếp thứ ba nhé.
- Vừa dứt lời thì người cũng đi ra ngoài cửa, sáng khoáy dứt khoát như con gái vùng nông thôn trung bộ. Một lúc sau chai Kiện Lực Bảo quay lại, tay trái cầm nắp *** đang sắp soi, thiếu chút nữa va vào cửa kính.
- Này anh, xem xem có phải tôi trúng lớn rồi không?

Cô gái kia đưa nắp *** tới trước mặt người trung niên, người trung niên định cầm lấy xem, cô ta lại nắm chắc trong tay, cứ như sợ bị người trung niên thừa cơ cướp mất vậy:

- Anh cứ thế xem được rồi.

Lại đem nắp *** đặt vào tay người trung niên, chỉ chữ bên trên:

- Giải nhất là chữ A đỏ.
- Đúng là chữ A đỏ.

Người trung niên kinh ngạc la lớn:

- Cô may mắn thật đấy, giải nhất tận hơn 40.000 đồng.

14. Q.1 - Chương 14: Mách Lối Cũ Rích (2)

Bà chủ nhón nghe thế thì chân ghé vào nhìn, người trung niên chỉ chữ trên *** nước đọc cho bà chủ nghe:

- Khuyến mãi mùa hè, một giải đặc biệt, xe hơi sang trọng giá trị 260.000 đồng, mười giải nhất, du lịch Châu Âu mười ngày, giá trị 42.000 đồng 5000 giải tư, đồng hồ thể thao. Giải đặc biệt, giải nhất, giải nhì đều có thể đổi sang tiền mặt, tự nộp thuế, à còn phải nộp 20% thuế thu nhập, tức là hơn 30.000. May thật đấy, đi mua một chai nước mà được chừng đấy tiền ...

Người trung niên nắm cổ tay cô gái, đem cái nắp chai cô ta giữ chặt trong tay cho bà chủ xem.

- Đúng thật rồi.

Bà chủ vừa kinh ngạc và ghen tỵ, chỉ hận vận may không rơi vào mình.

- Thật à?

Cô gái kia có vẻ không tin lắm:

- Đương nhiên là thật.

Người trung niên nói chắc như đinh đóng cột:

- Trên chai nước có số điện thoại, 800 là số miễn phí, cô lấy điện thoại ở đây gọi xem ...

Hắn hết sức nhiệt tình cầm ống điện thoại lên, nghiêng đầu bấm số, vừa bấm vừa đọc thật to số lên:

- 80050 ... A lô, a lô, đây là điện thoại đổi thưởng của Kiện Lực Bảo phải không? Đúng, đúng, xin hỏi phải đổi giải thưởng thế nào? Tỉnh Hải, thành phố Tỉnh Hải, tôi ở Tỉnh Hải.

Rồi bịt ống nói hỏi cô gái:

- Cô muốn đổi tiền mặt à?

- Tự được bao nhiêu tiền, ai còn đi Châu Âu quỳ quái gì chứ. Đổi tiền, anh ơi, phiền anh hỏi giùm tôi đổi tiền ra sao?

- Đổi tiền, à, vâng vâng, được ạ.

Người trung niên đánh mặt với với cô gái:

- Giấy bút, ghi điện thoại.

Bà chủ lấy giấy bút ở ngăn kéo dưới quây ra.

- 051 ...888, số điện thoại này thật dễ nhớ, không hổ là điện thoại của công ty lớn, văn phòng ở Tỉnh Hải mà cũng dùng số đẹp thế này, phải tốn hơn 20.000 cho cục điện tín đấy.

Người trung niên đặt điện thoại xuống, nhất lấy tờ giấy từ tay bà chủ, xem qua rồi đưa cho cô gái:

- Chuyện đổi thưởng thì đến thẳng văn phòng của Kiện Lực Bảo ở Tỉnh Hải là xong, cô gọi điện thoại là biết.

- Anh à, tôi hoảng quá, nói chuyện cũng run, anh hỏi hộ tôi đi, tới lúc đó tôi nhất định cảm tạ.

- Chính cô nói cảm tạ đấy nhé, trong hiệu nhiều người như vậy, cô may mắn nên chia sẻ ọi người cùng hưởng.

Người trung niên cười, lần này hắn ần loa ngoài điện thoại ọi người nghe cùng, bấm số điện thoại trên tờ giấy:

- A, lô có phải văn phòng Kiện Lực Bảo ở Tỉnh Hải không?

- Đúng rồi, có phải anh muốn hỏi chuyện đổi thưởng không?

Nghe khẩu âm đầu kia điện thoại, Lâm Tuyền thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng mặt càng thêm lạnh lùng. Bà chủ nhìn cô gái ghen tị ra mặt.

- Đem chứng minh nhân dân cùng nắp chai trúng thưởng tới số 31 đường Hồng Giang ạ, hạn đổi thưởng cuối cùng là ngày mừng 6 tháng 7, vâng, vâng vâng ...

Tất loa ngoài, người trung niên nhìn cô gái:

- Cô thật may mắn, nếu bốn ngày nữa cô mới uống chai nước này thì vô dụng, khi ấy quá hạn đổi thưởng rồi. Mau mau đem chứng minh thư tới số 31 đường Hồng Giang đi, nhớ phải cảm tạ bọn tôi đấy.

- Nhưng, nhưng chứng minh thư của tôi mang đi làm giấy tạm trú rồi, phải mười ngày sau bọn họ mới trả ...

- Mười ngày kia à? Thế thì quá hạn rồi.

- Phải làm sao bây giờ?

Cô gái sốt ruột đi vòng tròn, lúc thì nhìn chăm chăm vào cái nắp chai trúng thưởng, lúc thì cầm cái vỏ chai đập bồm bộp vào đầu, tựa hồ niềm vui trúng thưởng và phiền toái chứng minh thư dày vò.

- Hay là thế này, tôi dùng chứng minh thư giúp cô lĩnh thưởng.

- Sao anh tốt bụng thế?

Cô gái cảnh giác nhìn người trung niên:

- Lấy tiền xong anh không trả cho tôi thì sao?

- Tỉnh Hải cũng có người tốt mà, thế này nhé, tôi lập tức về nhà lấy 5000 đưa cho cô, cô theo tôi đi lĩnh thưởng, có điều lấy được tiền, cô phải chia cho tôi 10.000.

- Những 10.000?

Cô gái kia do dự một chút rồi trở nên hết sức kiên quyết:

- Được, thì 10.000. Bỗng được 20.000, về quê có thể xây một căn nhà.

Người trung niên vội vàng cầm cặp công văn trên quầy chạy ra khỏi hiệu cắt tóc.

- Giúp cô đổi thưởng là được chia 10.000 à?

Lâm Tuyền móc túi lấy 10 đồng đặt lên quầy:

- Bà chủ, đây là tiền gọi đầu, tôi đi đây.

Rồi cũng vội vàng rời khỏi hiệu cắt tóc, xe đạp gửi vào bãi để xe gần đó, đi sang đường đối diện, người trung niên kia đi tới đầu đường, rẽ một cái rồi không thấy đâu nữa. Lâm Tuyền mượn cây bên đường che chắn, từ xa quan sát tình hình bên trong hiệu cắt tóc.

Một lúc sau cô gái kia cầm một gói giấy báo căng phồng rời khỏi hiệu cắt tóc, đi nhanh về phía người trung niên kia biến mất, đắm chìm trong trạng thái hưng phấn sau khi thành công, không hề để ý Lâm Tuyền theo sau lưng cô ta.

Người trung niên đứng dưới tàng cây phía cuối đường, thấy đồng bọn thành công, vẫy tay gọi cô gái tới, đột nhiên nhìn thấy Lâm Tuyền theo sau, vẻ mặt dắc ý. Cô gái kia vừa mới giờ bọc giấy báo lên, chợt thấy tay trống không, quay đầu lại thấy khuôn mặt bị tóc ướt che đi qua nửa của Lâm Tuyền thì hoảng hồn.

- Cậu muốn làm cái gì?

- Tới tận Tỉnh Hải giờ trò lừa đảo, các người không muốn sống nữa sao?

Lâm Tuyền hung dữ trợn mắt lên, đập một phát vào lưng cô gái, cô gái không đề phòng, ngã lảo đảo xuống cống thoát nước bên đường, đau đớn kêu lên. Thấy người trung niên đi tới, Lâm Tuyền giờ gói giấy báo, nói:

- Các người chắc được treo thưởng trong cục công an.

- Mày đừng ôm rơm rặm bụng, không còn mạng để hưởng số tiền đó đâu.

Người trung niên rút từ trong lòng ngực ra một con dao bấm, hươ hươ trước mắt Lâm Tuyền, mũi dao sáng loáng làm chân người ta run lấy bầy:

- Trả tiền đây, mau.

- Chơi dao à, tiền mày đây.

Lâm Tuyền ném bọc tiền cách chân chừng một mét, cúi xuống nhặt hai viên gạch, cười khẩy:

- Xem ai không mạng mà hưởng.

Lúc này Lâm Tuyền không còn bộ dạng một thanh niên trông giống như học sinh hiền lành nữa, rõ ràng là tên lưu manh quen “chính chiến”, làm kẻ lừa đảo thì đầu tiên phải có mắt nhìn người, người trung niên ngửi được mùi nguy hiểm, không dám đâm Lâm Tuyền mà đột nhiên kéo đồng bọn bỏ chạy thực mạng.

Tên đó có dao trong tay, chỉ kẻ ngốc mới đuổi theo thật, Lâm Tuyền nhặt tiền lên chạy theo một đoạn, vờ tặc chân dừng lại, người trung niên luyến tiếc, định tới cướp bọc giấy báo trong tay y, nhưng cô gái đồng bọn giữ lại, bắt một chiếc xe, thoáng cái không thấy tung tích đâu.

Lâm Tuyền nén cười, đúng là số phát tài nó tới muốn tránh cũng không được mà, mở bọc giấy báo ra, quả nhiên là hai xấp tiền giấy, hai kẻ lừa đảo kia biết trong hiệu cắt tóc có 20.000 tiền mặt, xem ra đã theo dõi rất lâu rồi mới ra tay.

Lâm Tuyền xác định không có ai nhìn thấy cảnh vừa rồi, đi tới phía trước vẫy một cái taxi, rất xa xỉ bảo tài xế lái lên đề đi một vòng hóng mát, tài xế cứ tưởng là gặp công tử nhà giàu lúc xuống xe còn cho y số đi động, bảo y cần đi đâu cứ gọi sẽ đưa đón tới nơi tới chốn, Lâm Tuyền cầm tờ danh thiếp xuống xe quảng

xuống đường, đi gần hiệu cắt tóc, chia tiền ra lấy 5.000 tiền mặt cầm trong tay, nghe thấy bên trong hiệu cắt tóc có tiếng cãi nhau gay gắt.

- *** cô bị mù rồi à? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

Giọng nam nhân ồm ồm, đang ở trong phần nộ vì phát hiện bị lừa gạt.

15. Q.1 - Chương 15: Lâm Tĩnh Sơ

- Đồ chết đâm chết chém, hiệu đang kinh doanh, anh bỏ đi đâu? Bị lừa mất 20.000 thì làm sao nào, đều là tiền bà đây cho người ta xoa móng bóp vú kiếm được, bằng cái tay nghề cắt tóc chó má của anh mà nuôi được tôi à?

Cô gái tất nhiên không phải hạng vừa tru tréo:

- Bây giờ phải làm sao, thức khuya dạy sớm làm lụng hai năm trời, báo cảnh sát đi.

- Báo cảnh sát thì được cái rắm ấy, mẹ cái đám chó đó chỉ biết bóp vú bà, bọn chúng biết bắt trộm à? Báo cảnh sát thì có tác dụng gì? Bọn chúng lấy được tiền là cao chạy xa bay rồi, ở đó à tóm à?

- Không báo thì làm sao?

Lâm Tuyền đợi cho tiếng cãi vã trong hiệu cắt tóc lắng dần, nhảy tại chỗ mấy chục cái, đột nhiên xông tới, đẩy văng cửa kính ra, nhìn một lượt, thấy bà chủ thì nhón nhác hỏi lớn:

- Bà chủ, người kia đâu, người trúng thưởng đâu?

- Trúng cái cục *** ...

Nam nhân gầy gò chừng 30, mặt như cái lưới cày, lúc này hẳn nghe thấy trúng thưởng là nổi khùng, chửi luôn:

Bà chủ tóm ngay lấy nam nhân kia lôi ra sau, nam nhân kia thiếu tí nữa ngã chống vó. Bà chủ ổn định lại tâm tình, hỏi:

- Cậu là chàng trai vừa mới gọi đầu à?

- Đúng là tôi, vừa rồi chẳng phải nói đi cùng cô gái linh thiêng sẽ tặng 10.000 sao? Tôi vừa lấy 5.000 đưa cho ấy ấy để đi linh thiêng.

Lâm Tuyền mắt đảo quanh hiệu cắt tóc:

- Chẳng lẽ cái anh kia lấy tiền trước đưa cô gái đi rồi à? Ôi, nhà tôi ở tận Tân Phổ, hơi xa một chút, nếu không số tiền kia là của tôi rồi.

Hai mắt đỏ hoe của bà chủ đảo vài vòng, gắng gượng lắm mới rặn ra được nụ cười giả dối:

- Người nam kia còn chưa quay lại, cô gái kia có chuyện gấp đi rồi, lấy chỗ tôi 5.000. Nắp chai trúng thưởng còn ở chỗ tôi, đợi tôi đổi tiền thưởng rồi cô ấy sẽ tới chia phần.

Lâm Tuyền thở dài nuôi tiếc:

- Chị may thật đấy, bỗng dưng được 10.000.

- Người anh em, cậu không biết, tôi cũng đang rầu thối ruột đấy.

Bà chủ làm bộ mặt đưa đám:

- Lúc này tôi mới nhớ ra, tôi và chồng tôi cũng đều nộp chứng minh thư để làm giấy tạm trú rồi, mấy ngày nữa không thể đổi được tiền. Chẳng những có lỗi với cô ấy, còn khiến cô ấy vất vả tới chỗ chúng tôi lấy lại tiền. Người anh em, cậu có chứng minh thư Tỉnh Hải không?

- đương nhiên rồi.

Lâm Tuyền vội vàng mở ví lấy chứng minh thư ra vẩy vẩy.

- Vậy cậu đưa cho tôi 5.000, chúng tôi đưa nắp chai cho cậu đi lĩnh thưởng. Lĩnh thưởng xong cậu chỉ cần đưa cho tôi 15.000 để tôi đưa cho cô gái kia.

- Thật sao?

- Chúng tôi không có chứng minh thư, muốn kiếm số tiền này cũng chẳng được, thôi thì để cậu hưởng vậy. Cậu đem số chứng minh thư ghi lại đi, để chúng tôi tìm cậu lấy tiền.

- Cái gì, hai người không tin tôi à?

Lâm Tuyền bực bội giơ xấp tiền ra:

- Tôi vất vả chạy về nhà lấy tiền, giờ mồ hôi còn chưa khô, chị lại không tin tôi.

- Tin, tôi tin.

Bà chủ lòng bàn loạn đưa tay ra định lấy tiền.

Lâm Tuyền rút tay lại:

- Nắp chai trúng thưởng đâu.

- Nắp chai đâu rồi, đâu mất rồi.

Bà chủ nhớ lúc nãy tức giận cầm cái nắp chai ném vào mặt nam nhân của mình, giờ cuống cuống đi tìm, chỉ mong Lâm Tuyền không nghi ngờ, có thể lấy lại được 5000, là ông trời không quá tệ bạc với bọn họ rồi.

Tên nam nhân gầy gò loay hoay tìm kiếm một hồi, nhặt được nắp chai dưới bồn rửa tay, hớn hờ đưa tới trước mặt Lâm Tuyền:

- Có phải cái này không? Tôi chưa bao giờ thấy thứ nào đáng tiền như thế, không cần thận xúc động quá đánh rơi xuống đất.

Lâm Tuyền cầm lấy nắp chai, nhặt cái chai ở góc nhà lên đối chiếu hoa văn:

- Đúng là nó rồi.

Đưa tiền cho bà chủ:

- Chị đếm đi, năm nghìn đấy, mai tôi đi đổi tiền, đổi xong đem tiền dư tới cho chị.

Bà chủ mừng hết cỡ, không muốn chuyện xảy ra biến cố gì nữa, luôn mồm nói tin tưởng Lâm Tuyền không cần đếm.

Lâm Tuyền rời hiệu cắt tóc, luyến tiếc nhìn bà chủ một cái, dắt xe tới đầu đường, thuận tay ném ném nắp chai vào rãnh thoát nước.

Lâm Tuyền sống ở tiểu khu Giang Vu, diện tích nhà 82 mét vuông, trong 3 triệu người dân thành phố Tĩnh Hải, điều kiện như thế xem như trên trung bình rồi. Nhưng với Lâm gia đã từng có thân thể hiển hách mà nói, ngôi nhà xây từ giữa thập niên 80 này hiện giờ đã quá cũ kỹ rồi.

Lâm Minh Đạt từng là phó hiệu trưởng Nhất Trung trực thuộc thành phố, vợ Trần Tú là con nuôi của tiền bí thư thành ủy Trần Nhiên. Khi Trần Nhiên tại nhiệm, Lâm Minh Đạt không lợi dụng mối quan hệ này leo lên vị trí cao hơn, đến khi Trần Nhiên rời nhiệm lại bị liên lụy, điều tới trường trung học Tĩnh Hồ làm hiệu trưởng.

Lấy sức sáng tạo của người trong nước mà nói, cho dù là viện trưởng của cô nhi viện cũng có năng lực đi xe BMW, Lâm Minh Đạt nếu để ý tới tiền tài, dù là cái trường nghèo rớt kia cũng moi ra được một đồng vàng. Nhưng ông ta tự mình thanh cao, ngay cả khi cha vợ làm bí thư thành ủy còn chẳng lợi dụng để mưu lợi, kiên quyết không đi lên sĩ đồ, dù cái chức phó hiệu trưởng trước kia cũng là do dân tuyển.

Trong cái quốc gia này, Lâm Minh Đạt là dị loại, mà thứ khác loài thì luôn bị bài xích.

Trên chiến bàn gỗ thu, cờ đen cờ trắng đan cài, ở giữa bàn hai con rồng nhỏ quần lấy nhau, những nơi khác thể cờ bình hòa, Lâm Minh Đạt tập trung nhìn thế cờ, lúc này chuông cửa vang lên, ông quay đầu nhìn vợ Trần Tú.

Trần Tú đặt vỏ sủi cỏ trong tay xuống, đưa tay tới dưới vòi nước, rửa bột dính trên đó đi, vừa lau sạch tay vào tạp dề vừa trách:

- Triệu Tăng, cậu và thầy giáo cậu ở nhà chưa bao giờ biết giúp đỡ gì cả.

Triệu Tăng từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại, lúc này mới nghe thấy tiếng chuông cửa, vội đứng dậy đi mở cửa, Lâm Minh Đạt đưa tay ngăn lại:

- Tiểu Ba về đây, để sư nương của cậu đi mở, dù sao bà ấy sẽ cầu nhàu nó.

- Tiểu Ba vẫn không mang chìa khóa à?

- Ừ.

Lâm Minh Đạt khẽ thở dài, mày chau lại như phiền não vì chuyện gì đó:

- Tiểu Ba tới cái nhà này đã 18 năm rồi, khi ấy cậu mới vào lớp của tôi. Chớp mắt một cái cậu đã lên cương vị lãnh đạo, Tiểu Ba cũng sắp đại học năm thứ ba rồi.

- Tiểu Ba về rồi hả ba?

Cửa phòng bật mở, một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo giầy màu xanh lam xuất hiện, vừa đi vừa lười nhác vặn mình, cái áo bó co lên lộ ra vòng eo nhỏ thon thả và làn da mịn màng, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười vui mừng:

- Hôm qua Tiểu Ba về mọi người chẳng đánh thức con, sáng sớm con dậy Tiểu Ba lại đi tìm Quách Tử rồi.

Trần Tú mở cửa phòng ra, thấy Lâm Tuyền đứng ở cửa cười mắng:

- Lần nào về cũng bắt mẹ ra mở cửa, lần sau nhớ mang chìa khóa đấy.

Thấy đằng sau có hương thơm ập tới, Trần Tú vội tránh đường, nhìn con gái chạy vút qua bên cạnh, nhào vào người Lâm Tuyền.

Cô gái đó không phải ai khác mà chính là Lâm Tĩnh Sơ, con gái út nhà họ Lâm, từ nhỏ hai anh em đã rất thân thiết, Lâm Tĩnh Sơ không khác gì cái đuôi của Lâm Tuyền, lúc nào cũng quấn lấy y, giờ là thiếu nữ 16 xinh đẹp vẫn không có gì thay đổi, Lâm Tuyền đã chuẩn bị trước rồi, nếu không thế nào cũng bị cô em xô ngã.

Lâm Tĩnh Sơ ôm cổ Lâm Tuyền nhõng nhẽo:

- Nói trước anh đợi em ở tỉnh thành, ở nhà chỉ cả mấy ngày, sau đó cùng về Tĩnh Hải, sao anh nuốt lời về trước?

- Toàn do một mình em nói đấy chứ, anh có nhận lời đâu. Nhà chị cả cũng chẳng có để ở đâu, nhà chị ấy cũng một căn phòng, em mà ở đó thì Dương Minh phải ra đầu đường mà ngủ à?

Dương Minh là bạn trai của Lâm Tĩnh Di, chị gái Lâm Tuyền, hiện chỉ còn đợi ngày kết hôn, đang ở cùng nhau.

16. Q.1 - Chương 16: Phó Thư Ký Trưởng Thành Ủy

Trần Tú cười mắng con gái:

- Tiểu Sơ, buông anh con ra, không thấy anh con mồ hôi thế kia à?

Lâm Tĩnh Sơ dẫu môi không chịu nghe, người gần như treo trên người Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền thò đầu vào, thấy cha và Triệu Tăng đang ngồi trước bàn cờ, tới cửa phòng gõ tay Lâm Tĩnh Sơ:

- Để anh thay quần áo đã, đi phụ mẹ nấu ăn đi, anh đói ngấu rồi đây này.

Lâm Tĩnh Sơ nghe vậy bấy giờ mới nghe lời buông Lâm Tuyền ra, y vào phòng, đem bọc giấy báo có 15.000 đồng cẩn thận giấu trong ngăn kéo cuối cùng, thay bộ quần áo đầy mồ hôi rồi quay lại phòng khách xem

cờ, cờ đã tới thu quan, Lâm Minh Đạt yếu thế hơn một chút, đang cướp cờ với Triệu Tăng, thấy cha mình vừa đi nhầm một bước thì cau mày.

- Tiểu Ba, anh biết em giỏi tính toán nhất, thu quan gần như không có sai lầm gì, xem cờ không được nói đầu nhé, anh lâu lắm rồi không thắng được thầy Lâm.

Triệu Tăng ngược đầu lên cảnh cáo:

- Ý cậu là ván này tôi không thắng được cậu à? Cậu nói xem sức cờ của tôi so với Cảnh Nhất Dân như thế nào?

- Mỗi người đều có sở trường, bí thư Cảnh hiện đánh cờ trở nên dữ dội, còn thầy thầy thì nuôi dưỡng thế lớn, cả hai người em đều phải bỏ công sức để học.

- Cậu là đồ ma mãnh, mấy cái lời quan cách trợn như trạch của Cảnh Nhất Dân dạy đừng có lặp lại trước mặt tôi. Anh ta đang chính lúc đắc ý, quan phụ mẫu của hơn chục triệu người sáu huyện một thành phố mà, hiện giờ cờ không dữ dội một chút thì chẳng lẽ phải đợi tới khi rời nhiệm à?

Lâm Tuyền nhìn thấy bên tay phải Triệu Tăng có một túi tài liệu, tiện tay cầm lấy, hỏi:

- Công việc gì mà mang tới nhà em làm?

Thấy Triệu Tăng không ngăn cản, lấy tài liệu bên trong ra, liếc qua tiêu đề đã giật mình, tim đập mạnh hơn tới mấy nhịp, :

- Anh Tăng và ba đang bàn chuyện này à?

- Bản sơ thảo kế hoạch khu khai phát mới này còn chưa hoàn thành, bí thư Cảnh chỉ hỏi ý kiến vài người, tin tức không tiện truyền ra ngoài.

Triệu Tăng dặn:

- Lão gia tử khi tại vị đã đề xuất kế hoạch khu khai phát mới rồi, giữa phía nam khu khai phát, phía tây khu phong cảnh Duyên Giang và khu nội thành trống gần 60 kilomet vuông, khu khai phát mới kế hoạch là đặt ở đó, muốn xây lên khu thành phố mới, nối liền ba nơi kia lại làm một, cùng tăng tốc phát triển của Tỉnh Hải. Khi ấy Cảnh Nhất Dân là bí thư khu ủy khu Tỉnh Nam cũng ủng hộ kế hoạch này, đề tài này không còn mới nữa.

Lâm Minh Đạt nói:

- Khu khai phát mới bao gồm đại học thành phố, trung tâm thương mại số hai, phố thương mai điện tử, thư viện thành phố, trung tâm thể thao thành phố, trung tâm hành chính, khu nhà ở cao cấp v.v.v.. Lúc lão gia tử tại vị kế hoạch khai phát đại học thành phố đã được bên trên phê duyệt, chưa thực thi thì lão gia tử vì vấn đề kinh tế mà lui về. Bên trên khoan dung với lão gia tử, cuối cùng chỉ xử phạt trong đảng rồi cho qua. Nhưng những ý tưởng hữu ích lão gia tử đề xuất cũng trở thành chủ đề cấm kỵ, kế hoạch đại học thành phố mắc cạn, kế hoạch khai phát chính thể khu thành mới càng không ai dám nói. Chu Bình làm bí thư tạm quyền hai năm, rồi nhiệm kỳ của Dương Vân cũng chẳng làm được tích sự gì đã tới tuổi lui về tuyền hải. Bấy năm qua Tỉnh Hải âm u sa sút, một thành phố điều kiện ưu việt như thế mà trở thành đô thị hạng hai.

Ông càng nói càng tỏ ra khó chịu:

- Mấy năm qua Tỉnh Hải nổi lên đủ những luận điệu kỳ quái, nói cái gì mà chẳng bằng để lão gia tử tham một chút, ít nhất kinh tế Tỉnh Hải đi lên. Xem xem, hiện giờ ngôn luận hoang đường như thế đấy, nhân danh không giám sát được việc làm của chính phủ, lại đem hi vọng gửi gắm lên đám tham quan ô lại.

Nghe thấy vợ ho khê trách móc, Lâm Minh Đạt đổi chủ đề:

- Cảnh Nhất Dân tuổi trẻ khí thịnh, khởi động lại kế hoạch khu khai phát mới là tốt ...

Lâm Minh Đạt nói tới đó thì ngưng bật, đại khái là không nghĩ ra từ ngữ chính xác nào để hình dung Cảnh Nhất Dân mà ông ta biết.

Nhân lúc hai người bọn họ nói chuyện, Lâm Tuyền tham lam đọc bản sơ thảo còn chưa hoàn thành kia. Rồi khu thành chính tới phía bắc khu khai phát chỉ có lộ trình 8 km, nằm ở giữa đó là một mảnh đất rộng lớn. Thông qua kế hoạch khu khai phát mới, việc kiến thiết thành thị của Tỉnh Hải sẽ chuyển biến từ cải tạo thành phố làm chủ sang mô hình phát triển khu thành mới làm chủ.

Lâm Tuyền đọc sơ qua một lượt, mặc dù chỉ có mấy chục trang giấy mỏng manh, nhưng Lâm Tuyền nghĩ hẳn Cảnh Nhất Dân đã mời người bổ sung hoàn thiện trên cơ sở của quy hoạch cũ rồi. Có điều kế hoạch này liên quan tới sự thay thế của thể lực cũ và mới trong Tỉnh Hải, nên Cảnh Nhất Dân mới phải cẩn thận như thế.

Ông ngoại tính toán quả nhiên chuẩn xác, không ai biết rằng cách đây mấy tháng Trần Nhiên đã gửi cho Lâm Tuyền một bản kế hoạch gần tương tự, chỉ khác một điều kế hoạch đó lập trên cơ sở tình hình đầu những năm 90, quan trọng ở chỗ Trần Nhiên tính chính xác được Cảnh Nhất Dân sẽ khởi động lại kế hoạch này.

- Thầy có cho rằng hiện giờ khởi động kế hoạch khu khai phát mới có hơi gấp một chút không?

Triệu Tăng hỏi:

- Cảnh Nhất Dân có được sự ủng hộ ở tỉnh, tuy căn cơ ở Tỉnh Hải hơi mỏng một chút, nhưng nếu một lòng thi hành kế hoạch này cũng không phải không làm được. Khi lão gia tử còn tại vị, rất nhiều người nhiệt tình với kế hoạch này, quan trường chìm nổi song vẫn có khá nhiều người không quên chí hướng. Lão gia tử lui về rồi, nhưng công hiến của ông vì sự ổn định phồn vinh của Tỉnh Hải được những người đó ghi nhớ trong lòng.

Lâm Minh Đạt đột nhiên vỗ đầu tựa nhớ ra cái gì:

- Bản kế hoạch này là do Cảnh Nhất Dân bảo cậu đưa cho tôi xem à?
- Bí thư Cảnh nói thầy nhất định sẽ đoán ra, em còn không tin nên cố tình không nói gì cả.
- Hiện giờ cậu lên vương vị lãnh đạo rồi, những lời này phải do tôi tới trước mặt cậu nói.

Triệu Tăng thấy Lâm Minh Đạt không vui, vội nói:

- Em có ngày hôm nay đều nhờ ơn của thầy. Không chỉ học phí và tiền sinh hoạt thời cao trung đều do thầy chi trả, thầy còn tài trợ cho em học đại học, trước kia em muốn ra ngoài làm việc, cũng là thầy kiên trì bắt em học hết nghiên cứu sinh ...
- Nhắc tới những chuyện đó làm gì?

Lâm Minh Đạt phát tay:

- Mấy năm qua cậu trả hết tiền cho tôi rồi.
- Sao mà trả hết được ạ? Trong lòng em luôn đem thầy là người tôn kính nhất, còn cả bí thư Cảnh.

Triệu Tăng ngồi thẳng lưng dậy nói:

- Ha ha ha, đừng nói nghiêm túc như thế.

Lâm Minh Đạt cười lớn, ngẩng đầu nhìn Lâm Tuyền hỏi:

- Tiểu Ba, con thấy kế hoạch khu khai phát mới thế nào?

Triệu Tăng thường xuyên tới thảo luận chuyện công việc với Lâm Minh Đạt, cũng không hề tránh Lâm Tuyền. Nhưng kế hoạch này cả thành ủy cũng chẳng mấy người biết, tất nhiên là phải bảo mật nghiêm ngặt. Lâm Tuyền hiểu dụng ý của hẳn, gãi đầu nói:

- Không phải muốn con đi nói với ông ngoại chuyện này chứ ạ? Ông ngoại lui về đã bảy năm rồi, còn có mấy sức ảnh hưởng tới Tỉnh Hải nữa đâu.

Thấy con trai hiểu nhanh như thế, Lâm Minh Đạt cũng không dấu làm gì:

- Ông ngoại con biết những ai thực lòng ủng hộ kế hoạch này, đó là điều Cảnh Nhất Dân muốn biết nhất. Cha và ông ngoại con không qua lại đã gần mười năm rồi, không có mặt mũi nào tới gặp ông ấy, con không đi, chẳng lẽ muốn mẹ con nói với ông ngoại con chuyện này à? Tỉnh Hải bị trì trệ bảy năm rồi, không còn thời gian tiếp tục chơi cái trò cân bằng nữa, Cảnh Nhất Dân vừa nhậm chức liền đưa ra kế hoạch này, tuy hơi gấp gáp, nhưng cần phải thế. Cờ của Cảnh Nhất Dân đúng là dữ dội hơn rồi, thi hành kế hoạch này rất tốt, ông ta vừa có chính tích, địa vị ở Tỉnh Hải cũng được củng cố.

17. Q.1 - Chương 17: Chỉ Là Bàn Đạp

Em đang muốn nói chuyện này với anh Tăng, học kỳ này em có hai tháng thực tiễn, có thể cho em tới thành ủy thực tập không?

Lâm Tuyền không trả lời cha đột nhiên lãng sang chuyện khác:

- Để anh nói với bí thư Cảnh một tiếng, hẳn là không có vấn đề. Mai em tới thành ủy tìm anh, nếu không có vấn đề gì, anh sẽ làm giấy ra vào cho em.

Triệu Tăng lấy làm lạ hỏi:

- Trước kia em bỏ khoa quan hệ cộng đồng, chạy đi học số học kinh tế, giờ sao lại muốn vào thành ủy thực tập? Bí thư Trần đã lui về bảy năm, Chu Bình, Dương Văn cũng không còn, anh thấy em tốt nghiệp xong tới thành ủy đi, nói không chừng em còn có tiền đồ hơn anh.

- Tiểu Ba không giống cậu, nói không hợp vào sĩ đồ.

Lâm Minh Đạt nhẹ giọng nói:

- Sao thế ạ, thiên phú của Tiểu Ba tốt hơn em năm xưa nhiều, tính tình cũng trầm tĩnh. Bí thư Cảnh mới 52 tuổi, còn em dù chỉ là phó thư ký trưởng nho nhỏ, cũng có thể nâng đỡ cho Tiểu Ba, Trần gia cũng không phải là không gượng dậy được.

- Chỉ phó thư ký trưởng nho nhỏ à, Tỉnh Hải có mấy cán bộ chính xử ít tuổi hơn anh? Lời này nghe sao là lạ? Phải nói là một ngôi sao chính trị đang lên ấy chứ, em thấy anh Tăng chưa tới 40 là lên tới cấp sở rồi. Em còn hai năm nữa mới tốt nghiệp, nghĩ chuyện xa xôi thế làm gì, chỉ muốn vào cơ quan nhà nước để hiểu thêm thực tế thôi.

Cấp bậc quan trường TQ là Quốc - Bộ/ Tỉnh - Sở - Xứ - Khoa.

Lâm Minh Đạt nghiêm nghị nói:

- Cậu khác với Tiểu Ba, Tiểu Ba là con trai tôi, nói thông minh thì thông minh đấy, xử sự cũng khéo léo, hoàn toàn không có tính kiêu ngạo và bốc đồng ở cái loại tuổi của nó, đây vốn là điều kiện cực tốt. Nhưng nó không quang minh lỗi lạc như cậu, tiến vào sĩ đồ rồi sẽ mất phương hướng, nó lại tham công hám lợi, tôi chỉ lo sau này nó đi theo con đường của ông ngoại nó.

- Sao anh nói con nó như thế?

Trần Tú gấp một cái sủi cỏ, đang thổi cho nguội để thử mặn nhạt ra sao, nghe chồng nói xấu con út luôn miếng sủi cỏ nóng hổi vào miệng chồng?

- Oa oa oa ...

Lâm Minh Đạt bị bóng kêu rầm trời, khó khăn lắm mới nuốt được miếng sủi cỏ xuống:

- Anh cũng nghĩ cho con thôi, lão gia tử dạy nó mấy cái thứ chẳng hay ho gì, giờ anh đâm lo nó quá thông minh, sợ nó bị thông minh làm hại, rồi hại mình hại người ... oa oa...

Thì ra Lâm Tĩnh Sơ cũng học mẹ út cho Lâm Minh Đạt một miếng sủi cỏ nóng, không để ông nói xấu anh trai.

Lâm Tuyền nhún vai không bình luận, y không phủ nhận mình rất giống ông ngoại, Trần Nhiên là người ảnh hưởng nhiều nhất tới y, chỉ có điều khác, y không thích bị gò bó bởi thể chế, quan trường chỉ là điểm tựa và bàn đạp cho y.

Vợ đưa con về nhà mẹ đẻ chơi, Triệu Tăng ở lại ăn cơm tối, hẳn ăn cơm nhà họ Lâm nhiều hơn ở nhà, ăn cơm tối xong, Triệu Tăng và Lâm Minh Đạt tiếp tục bày cờ khai chiến, Lâm Tuyền quay về phòng đọc thật kỹ bản thảo chưa hoàn thành kia, kế hoạch này trong nội bộ thành ủy còn chưa lan truyền, tất nhiên không thể đặt trong tay Lâm Tuyền. Lâm Tĩnh Sơ muốn tìm Lâm Tuyền nói chuyện cũng bị Trần Tú đuổi đi, làm tiểu nha đầu phụng phịu không vui.

9 giờ, Quách Bảo Lâm gọi điện thoại tới, ba người bọn họ đến lúc này mới xử lý xong đồng dư nẫu, trách móc Lâm Tuyền một trận. Lâm Tuyền cười nói:

- Phó bí thư thành ủy Triệu Tăng đang ở nhà tao, nếu chẳng phải nhớ chuyện ông già mày dặn, tao đã chuồn đi tìm mày chơi rồi.
- Thôi, thôi, quên mày mấy năm rồi, tao còn chẳng biết bản lĩnh kiếm cớ của mày hay sao, nếu mày thực sự muốn đi đâu thì ai cản được? Triệu Tĩnh hôm nay thấy mới mẻ hăng máu thôi, giờ đang oán trách bàn tay nhỏ bé ngâm nước phồng da kia kìa, mai tới lượt mày đích thân ra tay đấy.

Lâm Tuyền giở thói vô lại:

- Vậy tao kể chuyện nhà hàng nhé.
- Mày giỏi lắm, bỏ đi, chuyện nhà hàng mày nắm chắc vào, chuyện bên này tao cố chống đỡ, Triệu Tĩnh cũng không yên tâm tao suốt ngày dính lấy Phương Nam nên ở bên giám sát, ít nhất còn giúp được một tay, mai mày kiếm cho tao một người nữa.

Lâm Tuyền nhớ tới tiểu nha đầu gặp chiều nay, nói:

- Mai tao đi xem sao, buổi trưa gặp nhau ở nhà hàng.
- Tận trưa à, buổi sáng là mệt nhất mày có biết không hả? Mày là lãnh đạo, thế nào cũng phải thò mặt ra lúc khởi công để cổ vũ sĩ khí chứ?

Lâm Tuyền xem đồng hồ tính toán thời gian rồi đồng ý. Cầm bản kế hoạch đi ra phòng khách, ván cờ đã tới lúc thu quan, thấy còn một lúc nữa bọn họ mới đánh xong, Lâm Tuyền liền đi vào phòng Lâm Tĩnh Sơ.

Trong nhà chỉ có một cái máy vi tính, đặt ở trong phòng Lâm Tiểu Sơ, lúc này trên màn hình đang liên tục lóe lên ảnh chân dung, Lâm Tĩnh Sơ nghe thấy tiếng mở cửa vội vàng thu nhỏ cửa sổ, thấy Lâm Tuyền lăm lết thò đầu vào, thuận tay cầm một cái bút chì ném tới:

- Vào phòng của nữ sinh sao không gõ cửa.

Vừa mới kết thúc năm thứ nhất cao trung Lâm Tĩnh Sơ liền có sự thay đổi lớn, trở nên đầy đặn yếu điệu rồi, sở hữu một vóc người đáng kiêu ngạo không tương xứng mới tuổi, cao 1m64, cái áo hai giấy nhỏ nhắn bị bầu ngực đẩy lên cao, vòng eo nhỏ nhỏ, cái mong cong cong, đúng là một tiểu mỹ nhân đầy hứa hẹn. Làn da không trắng lắm, nhưng tràn ngập sức sống khỏe khắn.

Thành tích của Lâm Tĩnh Sơ còn tốt hơn thời Lâm Tuyền học cao trung, lại là con gái út, cho nên thường ngày vợ chồng Lâm Minh Đạt, Trần Tú chỉ chiều một mình cô.

Lúc ông ngoại Trần Nhiên vì vấn đề kinh tế phải rời nhiệm, hoàn cảnh xung quanh biến đổi kịch liệt, Lâm Tuyền và chị cả Lâm Tĩnh Di đều cảm thụ được thói đời bạc bẽo, chịu rất nhiều thiệt thòi, nhưng biết bảo vệ đứa em út này. Tiểu nha đầu này hiện giờ là tiểu thư đồng danh của Lâm gia, Lâm Tuyền rất chiều em, bị đánh không bao giờ đánh trả, bị chửi cũng không chửi lại.

- Anh gõ cửa rồi đấy chứ, tại em chăm chú vào máy nên không nghe thấy thôi.

Lâm Tuyền ném cái bút lại:

- Có xem nội dung không lành mạnh không đấy, để anh xem cái nào.

Lâm Tiểu Sơ vội tắt giao diện đi:

- Anh chẳng bao giờ tôn trọng sự riêng tư của người ta gì cả.
- Nhóc con mà cũng riêng tư với không riêng tư cái gì?
- Ai nói em nhóc con?

Lâm Tĩnh Sơ ưỡn ngực lên:

- Đừng ưỡn, có ưỡn cũng chỉ đến cỡ 32 A thôi.

Thấy Lâm Tiểu Sơ cầm cái ống bút lên, Lâm Tuyền vội vàng đổi giọng:

- Tiểu Sơ cũng thành tiểu mỹ nữ rồi, đẹp hơn chị Tĩnh Di hồi trước nhiều.

*** 32A thì 32 nghĩa là band size (vòng băng của áo) còn kí tự A là cup size (cúp ngực), tầm 85 cm ... Thế là ngon rồi.

Lâm Tĩnh Sơ cười ngọt lịm:

- Cùng bàn của em có một tiểu mỹ nữ rất muốn làm quen với anh, khi nào để em giới thiệu hai người với nhau, em còn gọi bạn ấy là chị dâu.
- Nhóc con chơi cái trò yêu sớm à? Bọn em lên năm thứ hai rồi, có kế hoạch thi vào trường nào chưa?
- Em và Trần Thần luôn lấy trường của anh làm mục tiêu, vốn định qua mấy ngày nữa cùng bạn ấy tới tỉnh thành chơi, tham quan trường học của anh, vậy mà anh về trước.

Lâm Tiểu Sơ trề môi nói:

Lâm Tuyền kéo bằng miệng của cô ra, cười nói:

- Đại học vớ vẩn thì có gì hay mà xem? Với thực lực của tiểu mỹ nữ Lâm gia, nhắm mắt cũng thi vào được.

Kéo Lâm Tiểu Sơ khỏi ghế:

- Anh dùng máy vi tính một cái, có thể dùng cả đêm đấy, em ngủ ở phòng của anh đi.

18. Q.1 - Chương 18: Có Giỏi Thì Nói Với Ba Tao

- Không, em ngủ ở đây cơ.

Lâm Tĩnh Sơ chui vào cái chăn tơ mỏng, chỉ hai cánh tay thon dài thò ra dè lên chăn, nhưng chẳng chịu đi ngủ mà riu rít kể chuyện ở lớp, thấy Lâm Tuyền chỉ ậm ừ rõ ràng không nghe mình nói thì phụng phịu ngồi im đó.

Lâm Tuyền đang tập trung tìm kiếm thông tin cho nên cũng không để ý lắm, chợt cảm thấy vai có cảm giác kỳ dị, về nhà rồi nên y chỉ mặc áo ba lỗ, cảm giác thấy một sự mềm mại tuyệt vời, ý thức ngay được đó là bầu ngực của Tiểu Sơ, lúc này y nói thể trên cô bé thôi, phải thừa nhận Tiểu Sơ phát dục không tồi, mọi thần kinh xúc giác như tập trung hết lên vai phải, sao đột nhiên gió đi đâu hết thế nhỉ, nóng quá, Lâm Tuyền làm bộ xem thông tin màn hình hơi nhòai người về phía trước.

- Anh tra cái gì thế ... Nhà ở khu khai phát, anh tra cái này làm gì

Lâm Tĩnh Sơ cứ như không ý thức được, người càng nhích tới áp sát vào tay Lâm Tuyền :

- Á, anh muốn ra ngoài ử à?

Tiểu nha đầu đột nhiên hét lên, ôm chặt lấy cổ Lâm Tuyền:

- Mẹ ơi! Tiểu Ba muốn chuyển ra ngoài ử.

Trần Tú nghe con gái hét chói tai, vội đẩy cửa vào:

- Cái gì, sao chuyển ra ngoài ử.

Thấy con gái quần lấy Lâm Tuyền, cười mắng:

- Lớn tướng rồi còn thân thiết như thế?

Ghé đầu nhìn trang web Lâm Tuyền tìm kiếm, tò mò hỏi:

- Con tra giá phòng của Tỉnh Hải làm gì ?

Lâm Minh Tuyền và Triệu Tăng nghe thấy ồn ào cùng đi vào, Triệu Tăng nhìn qua màn hình nói:

- Tỉnh Hồ Uyển nằm bên trung học Tỉnh Hồ, kế hoạch khu khai phát mới sau khi thực thi, giá nhà đất nơi đó nhất định bị ảnh hưởng.

Lâm Tuyền gỡ hai tay Lâm Tĩnh Sơ ra, quay đầu lại nói:

- Tỉnh Hồ Uyển nằm rìa bắc khu khai phát, vốn là chỗ chơi vơi, giá nhà không tăng lên được, mỗi mét vuông chỉ có 800 đồng, sau khi lập khu khai phát mới, Tỉnh Hồ Uyển sẽ là thị khu loại ba, giá nhà thị khu loại ba hiện là 1.6000.

Lật một trang giấy trắng, dùng bút màu vẽ nhanh vài hình trên đó, vừa vẽ vừa giải thích:

- Nếu như không suy nghĩ tới môi trường nhà đất trong nước, chỉ riêng dựa vào ảnh hưởng của khu khai phát ... Đây là biểu đồ xu thế giá đất xung quanh khu khai phát mới, nếu xét cả môi trường nhà đất trong nước vào thì không thể dễ dàng tính được biểu đồ. Nhưng có thể khẳng định, biểu đồ này sẽ biến đổi càng lớn càng có lợi cho kế hoạch khu khai phát mới. Trong bản thảo này chỉ nhắc tới tài chính khởi động, không nhắc tới tài chính nối tiếp, anh Tăng không thể sơ xuất được, nói cách khác bí thư Cảnh nắm chặt quyền phê duyệt đất đai khu khai phát mới trong tay, chuẩn bị thả ra một phần nhỏ đất đai lấy tiền.

Triệu Tăng nhìn thán phục Lâm Tuyền thán phục:

- Bí thư Cảnh cũng xuất thân học kinh tế chắc chắn sẽ thích Tiểu Ba. Máy thường ủy xem qua bản thảo này, nhưng bọn họ không thông hiểu chuyện kinh tế, chưa chắc đã thấy được nhiều thứ hơn Tiểu Ba đâu.

Rồi chỉ trang web giới thiệu giá nhà đất:

- Hiện chuyện còn chưa đâu vào đâu, Tỉnh Hồ Uyển nằm rìa khu khai phát, cũng là rìa khu khai phát mới, đợi khu khai phát mới có quy mô sơ bộ cũng phải mất ba bốn năm nữa. Phát triển tới Tỉnh Hồ Uyển còn lâu hơn nữa.

Lâm Tuyền chỉ cười không nói, trả bản thảo cho Triệu Tăng:

- Em xem xong rồi, thứ cần nhớ đã ghi hết ở trong đầu, mai em và Tiểu Sơ tới nhà ông ngoại ăn cơm sẽ nhắc tới chuyện này. Sáng mai em tìm anh nói chuyện thực tập.

- Được, nếu anh không ở thành ủy sẽ dẫn Tiểu Tần của phòng hành chính, em tìm anh ấy cũng được.

Tới tận ba giờ sáng Lâm Tuyền mới hiểu thấu triệt tất cả mất tích trong đó, đem chi tiết cần chú ý ghi lại. Nhìn Lâm Tĩnh Sơ cuộn mình trong chăn tơ ngủ, áo lót cởi ra treo lên tủ đầu giường, tư thế ngủ rất xấu chẳng có chút vẻ thực nữ nào, Lâm Tuyền mỉm cười, quay về phòng của mình, do trong đầu có chuyện suy nghĩ, nên ngủ không say, thức dậy đầu còn hơi nhức, nhìn trong gương thấy hai mắt đầy tơ máu, y bị bộ dạng của bản thân làm giật mình.

Đã nhận lời Quách Bảo Lâm buổi sáng tới bến xe, Lâm Tuyền xem đồng hồ, đã gần 8 giờ rồi, đẩy cửa phòng ra, chuẩn bị đánh răng rửa mặt, vừa đúng lúc Lâm Tiểu Sơ đang mắt nhắm mắt mở đi ra khỏi phòng, giây áo tụt xuống bên vai, quá nửa bầu ngực mơn mẩn phơi ra ngoài mà chẳng biết gì.

Lâm Tiểu Sơ thấy Lâm Tuyền cũng vừa mới dậy, tóm ngay lấy y:

- Tiểu Ba, anh cũng dậy muộn nhé, không được mắng em là sâu lười.

Lâm Tuyền lắc đầu, hết sức tự nhiên đưa tay cầm kéo quai áo của em gái lên vai, nhưng cái áo mỏng manh chẳng thể che đậy được cái gì, thấp thoáng thấy được hai núm vú xinh xắn.

- Á ...

Lâm Tiểu Sơ hét lên, xoay người chui tọt vào trong phòng, đợi Lâm Tuyền rửa mặt xong cũng không thấy vào.

Lâm Tuyền nhìn vào phòng khách, không thấy cha đâu, gõ gõ cửa phòng của Lâm Tĩnh Sơ :

- Tiểu Sơ, ba đâu rồi?

- Đến trường trực, năm nào cũng thế.

Trong phòng truyền ra tiếng lí nhí như muỗi kêu của Lâm Tĩnh Sơ.

Lâm Tuyền cười, bảo Lâm Tĩnh Sơ một tiếng có việc ra ngoài, dặn Tiểu Sơ cứ đến nhà ông ngoại trước y sẽ đi sau, rồi xuống lầu lấy xe đạp đi.

Từ nhà tới bến xe tây thành mất nửa tiếng, khi đi qua hiệu cắt tóc hôm qua, chỉ thấy cửa sắt khóa chặt, y nghe ngóng người xung quanh đó, quả nhiên bà chủ cùng nam nhân gầy gò kia sau khi bị lừa 20.000 lại cho rằng mình lừa 5.000 của người khác, sợ Lâm Tuyền quay lại đòi tiền nên bỏ đi ngay trong đêm đã rời Tĩnh Hải rồi.

Lâm Tuyền cũng chỉ khẽ thở dài một tiếng, nếu hôm qua lúc y quay lại, bà chủ nói cho y biết rằng hai người kia là kẻ lừa đảo, bảo y đừng mắc lừa, có khi bọn họ đã không mất số tiền đó, thế nên y cũng không cảm thấy áy náy gì.

Đạp xem về phía bến xe, từ xa đã thấy chiếc Pick Up của Bát Đại Oản đỗ ở góc sân bến xe, Quách Bảo Lâm cùng Vũ Cường (Lão Thử) ngồi dưới bánh xe, vừa hút thuốc nhả khói vừa bình phẩm những cô gái xinh đẹp đi qua, cười hô hô chẳng kiêng dè gì.

- Sao bây giờ mày mới tới, chuyện thư ký trưởng Triệu đã làm xong chưa?

Lâm Tuyền thấy Quách Đức Toàn tự đi tìm Triệu Tăng mới đúng, nên hôm qua không nhắc tới chuyện này, chỉ hàm hồ đáp:

- Nhà hàng của ông già mày trước giờ luôn đi theo đường bình dân, ở tầng trên chẳng có tên tuổi gì, phó thư ký trưởng Triệu đang đợi lên chính chức, làm việc phải cẩn thận, chuyện này không tiện nói. Hai tháng tới khả năng tao đến thành ủy thực tập, còn có cơ hội.

Vũ Cường nghe bọn họ nói chuyện mà miệng há hốc không khép lại được, hẳn là ăn ở bến xe, chỉ cần có quan hệ với chỉ đạo viên, đồn trưởng đồn cảnh sát bên xe là có thể bình yên phát tài rồi. Phó thư ký trưởng thành ủy không dám leo cao, có điều trong lòng lại cho rằng Lâm Tuyền đang khoác lác nên hơi khinh thường y.

Quách Bảo Lâm sốt ruột, chẳng bận tâm đến tên lưu manh Vũ Cường nghĩ cái gì:

- Đừng chỉ nói cơ hội chứ, nhà hàng cuối tháng chính thức thay tên rồi, không đợi mày lâu được đâu, ông già tao bảo tao theo dõi chuyện này. Ông già vì chuyện nhà hàng mà vay 8 triệu, nhà hàng mà không khởi sắc, thì ăn nuốt không trôi, ngủ không ngon giấc.

- Câu này dùng rất hay, mới học hôm qua à?

- Mẹ nó, đúng là học hôm qua thật. Không có ba mày làm gì có Triệu Tăng hôm nay? Người khác thì thôi chứ ba mày mà nói, Triệu Tăng nhất định không cự tuyệt.

- Mày có giỏi thì đi mà bảo ba tao nhờ Triệu Tăng ấy, ba tao là người như thế nào mày đâu phải không biết, cả Tĩnh Hải không tìm được người thứ hai. Chuyện này không thể để ba tao biết, Triệu Tăng là học sinh đặc ý nhất của ba tao, nên hi vọng anh ta giống bản thân, thanh cao liêm khiết, chính trực thẳng thắn. Ông già nhà mày là người thế nào, chuyện bản thân làm được lại mở miệng nhờ thẳng con cháu như tao à? Ông ấy tìm Triệu Tăng rồi, đúng không?

19. Q.1 - Chương 19: Gặp Lại Cảnh Nhất Dân

Quách Bảo Lâm xấu hổ gãi đầu:

- Hình như là tìm rồi, nhưng không có tác dụng, chỉ đồng ý hôm đổi biển tới hưởng ứng.

Lâm Tuyền biết nhà họ Quách đang rất sốt ruột, chịu khó giải thích :

- Chuyện này muốn anh Triệu Tăng trực tiếp giúp đỡ là không thể, anh ấy đi theo Cảnh Nhất Dân chịu đựng bài xích lạnh nhạt mười năm mới có vị trí hôm nay, mà cũng không thể trách anh ấy không giúp. Cảnh Nhất Dân là loại người như thế nào, ông ta tới Tỉnh Hải 11 năm, mà bao giờ nghe nói ông ta dùng quyền mưu lợi chưa? Nếu Triệu Tăng làm việc này, tin đồn lan tới tai ông ta, Triệu Tăng còn mong được ông ta nâng đỡ hay sao?

Quách Bảo Lâm nghe thế thì càng quỳnh lên :

- Vậy chuyện nhà hàng phải làm sao? Ông già ném hết vốn liếng vào đó rồi.

- Ông già nhà mà nói chuyện không thật chút nào, mà làm con chưa chắc đã biết nội tình đâu. Tối mời Vũ Cường và huynh đệ của hắn tới ăn cơm, lúc ấy hãy nói.

Nói xong Lâm Tuyền lên xe chuẩn bị rời đi :

- Ê, này này, giờ mà đi đâu ?

Ghi đông bị Quách Bảo Lâm túm lấy, không nhúc nhích được chút nào, Lâm Tuyền cười yếu ớt:

- Đi tới văn phòng thành ủy báo danh, còn chẳng phải vì chuyện của nhà mà nhọc công sao?

- Đi, đi nhanh lên, cẩn thận xe cộ.

Quách Bảo Lâm cười giả lả thúc giục:

Vũ Cường hết nhìn Lâm Tuyền lại nhìn Quách Bảo Lâm, nghe hai tên này nói chuyện không giống đóng kịch, lẽ nào Lâm Tuyền quen biết lãnh đạo thành phố thật?

Lâm Tuyền đạp xe tới bên ngoài tòa nhà thành ủy, tìm bộ điện thoại gần đó rồi gọi vào trong, Triệu Tăng đang tham gia cuộc họp thường lệ của thành ủy, có điều hắn đã dặn dò Tần Minh của phòng hành chính, Lâm Tuyền vừa mới đợi một phút ở ngoài cửa đã thấy Tần Minh vội vàng từ trong chạy ra.

Tòa nhà thành ủy do ba kiến trúc chủ thể là lầu sảnh, lầu làm việc, trung tâm hội nghị tạo thành. Trần Nhiên khi còn tại nhiệm chủ trì xây dựng, hoàn thành vào năm 91, Lâm Tuyền tất nhiên không lạ lẫm gì bố cục ở nơi này. Khu làm việc thành ủy chiếm ba tầng lầu có chút cũ kỹ, hai mặt tường xám xịt đầy cây trường xuân xanh biếc.

Tần Minh tuổi ước chừng 34 - 35, cũng là sau khi Cảnh Nhất Dân lên chức, trong lần điều chỉnh nhân viên thành ủy mới làm chủ nhiệm phòng hành chính. Lâm Tuyền thấy hắn là Tiểu Tần trong miệng Triệu Tăng nói hôm qua, thăm nghĩ Triệu Tăng làm phó thư ký trưởng chưa được mấy tháng mà đã có khẩu khí lãnh đạo rồi.

Lâm Tuyền tới văn phòng thành ủy thực tập, không hi vọng được vào cơ cấu hành chính có tính bảo mật. Văn phòng thành ủy trừ phòng thư ký, phòng tin tức, phòng tổ chức nhân sự, phòng điều tra còn phòng nghiên cứu chính sách là những phòng ban bảo mật. Ngoài ra còn có đơn vị biên chế sự nghiệp như phòng hành chính, phòng tổng hợp, đội xe.

Triệu Tăng chỉ dặn dò Tần Minh tiếp đãi Lâm Tuyền chứ không nói rõ thân phận của y. Tần Minh vì quan hệ với Triệu Tăng mới lên được cấp chính khoa, cho nên không dám qua loa, dẫn Lâm Tuyền đi một vòng trung tâm hội nghị, lại dẫn y vào lầu làm việc, Lâm Tuyền cũng không mấy chú tâm, chỉ cần nhớ tên các cơ cấu ở đây để lúc cần có thể tới đúng chỗ cần tìm là được, còn mấy người Tần Minh giới thiệu y không chú tâm lắm, Tần Minh cũng chẳng giới thiệu những nhân vật có trọng lượng cho y, đơn giản y chẳng là gì.

Đi hết một vòng chuẩn bị quay về văn phòng làm việc thành ủy thì thấy cầu thang bên trái có một đoàn người đi xuống, Cảnh Nhất Dân năm nay mới 52, hai mai đã nhuộm sương, vóc người vẫn gọn gàng nhanh nhẹn, trông không giống viên quan bụng bự do ngồi văn phòng lâu năm, về mặt đây thân thái, bị mọi người xúm xít ở giữa. Triệu Tăng đi trước một bậc thang, đang quay đầu lại nói gì đó với ông ta.

Trông thấy người đàn ông đó, lửa giận dè dặt trong lòng Lâm Tuyền bao lâu âm ỉ cháy, cách đây nhiều năm, người này giống như Triệu Tăng hiện giờ, thường xuyên tới nhà y, hay vò đầu y như một ông chú thân thiện, Lâm Tuyền rất quý ông ta, rồi đột nhiên một ngày biến cố đó xảy ra, không còn thấy mặt ông ta nữa, Lâm Tuyền từng có lần hỏi cha y “ba, sao lâu rồi không thấy chú Cảnh tới chơi?”, cả cha về mẹ y đều im

lặng, thực sự so với rất nhiều người thời đó tới nhà y nói và làm những điều khủng khiếp, Cảnh Nhất Dân không làm gì cả, song y cảm nhận được từ cha y, hành động của Cảnh Nhất Dân mới làm cha y tổn thương nhất.

- Chú Cảnh.

Dần cảm xúc không nên xuống, kế hoạch này y chuẩn bị lâu rồi, mà mấu chốt chính là Cảnh Nhất Dân :

Đột nhiên có người gọi mình một cách hết sức thân thiết, Cảnh Nhất Dân sửng sốt một lúc, sau khi Trần Nhiên rời nhiệm, ông ta liền xa lánh nhà Lâm Minh Đạt, ẩn tượng với Lâm Tuyền dừng lại ở sáu bảy năm trước. Có điều Triệu Tăng đã đem chuyện hôm qua báo cáo với ông ta rồi, bước chân hơi khựng lại trong thoáng chốc, rồi đi nhanh tới nắm lấy tay Lâm Tuyền:

- A, Tiểu Ba, đã lớn thế này rồi. Triệu Tăng đã nói với chút chuyện của cháu rồi, sau này cháu chính là một người lính của chú đấy, hiện giờ thực tập, tốt nghiệp xong theo bên chú làm việc nhé.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Lâm Tuyền chăm chăm, Cảnh Nhất Dân tới Tỉnh Hải làm việc bao năm, trước tiên là từ tỉnh nhảy dù xuống làm phó thư ký trưởng thành ủy, sau đó là bí thư khu ủy khu Tỉnh Nam, thư ký trưởng thành ủy, phó bí thư thành ủy. Mặc dù ba tháng trước ông ta luôn bị đẩy ra khỏi trung tâm quyền lực Tỉnh Hải, nhưng cũng là nhân vật trọng yếu ở đất này, quan hệ thân thích của ông ta đã bị người thành ủy tìm hiểu thấu rồi, không nghĩ ra chàng thanh niên tuần tú cao gầy trước mặt là ai.

Lâm Tuyền vốn không muốn cấp thiết bắt liên hệ với Cảnh Nhất Dân như thế, nhưng ở đây toàn là nhân vật dẫm chân một cái khiến Tỉnh Hải rung chuyển, cơ hội tốt như vậy tất nhiên y không muốn bỏ lỡ.

Trần Nhiên làm bí thư thành ủy Tỉnh Hải 9 năm, thành ủy Tỉnh Hải thành nhà riêng của ông ta, mặc dù Tỉnh Hải phát triển rất nhanh, nhưng cũng tồn tại vấn đề kinh tế nghiêm trọng.

Khi ấy Cảnh Nhất Dân mới nhảy dù từ tỉnh xuống được ba năm, không muốn gia nhập phe của Trần Nhiên, bị liệt vào nhóm cô lập, nhưng qua lại rất thân thiết với người bạn đồng môn Lâm Minh Đạt.

Lâm Minh Đạt không dựa dẫm vào quyền lực của cha vợ, thậm chí ở vấn đề căn bản còn có tranh chấp, không hay qua lại nhà cha vợ, nhưng dù sao vẫn là con rể Trần Nhiên. Cảnh Nhất Dân thông qua mối quan hệ này vừa không quá thân mật với phe Trần Nhiên, lại không bị Trần Nhiên cố ý chèn ép, cảm thấy chắc chắn ở Tỉnh Hải.

Sau khi Trần Nhiên rời nhiệm, Cảnh Nhất Dân cũng không bị liên lụy, bên trên có ghế trống, ông ta tự nhiên leo lên.

Do cục diện Tỉnh Hải mấy năm qua có chút hỗn loạn, quan viên bị kéo ngã khá nhiều, Cảnh Nhất Dân không thuộc bất kỳ phe phái nào, lại dùng tốc độ nhanh nhất leo lên đỉnh kim tự tháp quyền lực của Tỉnh Hải.

Cảnh Nhất Dân sợ bị vấn đề của Trần Nhiên để lại làm liên lụy, nên không qua lại với Lâm Minh Đạt. Khi ấy Lâm Tuyền chỉ 15 tuổi, đã cảm nhận được sâu sắc thái độ ảm lạnh, con người vì thế trưởng thành nhanh chóng, tính cách trở thành lãnh đạm trầm tĩnh, hoàn toàn không giống thiếu niên sôi nổi ở độ tuổi ấy.

Nhớ lại thời đó, Lâm Tuyền còn rất nhiều oán hận Cảnh Nhất Dân, lúc này không biết bị thái độ thân thiết của ông ta làm động lòng, hay là y quen nhìn thấy sự đời bạc bẽo, không ngờ cảm thấy chuyện vong ân phụ nghĩa của Cảnh Nhất Dân năm xưa chẳng còn là gì nữa, cứ như nó trôi hết theo tiếng « chú Cảnh » kia rồi vậy.

Công bằng mà nói, người duy nhất có quyền phán xét việc làm của Cảnh Nhất Dân những ngày đó là ba y.

Cứ như có một con người khác khống chế bản thân nở nụ cười hơi ngượng ngùng của chàng thanh niên mới vào đời, Lâm Tuyền thân nhiên nhận làm cháu Cảnh Nhất Dân, trước mặt quan viên chủ yếu của Tỉnh Hải, nói chuyện vài câu mang tính chất tư nhân với Cảnh Nhất Dân, chỉ trong thời gian ngắn đã để lại ấn tượng sâu sắc với những người có mặt ở đó.

Cảnh Nhất Dân có một cuộc họp gấp, thân thiết hỏi thăm vài câu rồi tạm biệt.

20. Q.1 - Chương 20: Gặp Lại Cảnh Nhất Dân (2)

Lâm Tuyền tiếp tục theo Tần Minh tham quan tòa nhà văn phòng thành ủy, Tần Minh bị cuộc đàm thoại ngắn vừa rồi ở hành lang làm kinh sợ, càng thêm tò mò về thân phận của của Lâm Tuyền, lòng thầm nghĩ chàng trai này tới văn phòng thành ủy quá nửa do ý của bí thư Cảnh, tiếp đãi càng thêm chu đáo.

Thư ký trưởng thành ủy do thường ủy thành ủy Tư Vũ Khánh kiêm nhiệm, còn có một phó thư ký trưởng tên là Lý Minh Quý. Theo thông lệ cũ, chỉ có chỉ có thư ký trưởng mới nhà chính, làm việc bên cạnh bí thư, còn phó thư ký trưởng thì làm việc ở trong văn phòng ở nhà phụ.

Cảnh Nhất Dân lên làm bí thư thành ủy, Triệu Tăng cũng lên cương vị lãnh đạo, thành ủy phái cho Cảnh Nhất Dân một thư ký mới là Đinh Hương Dương, nhưng chuyện thường ngày Cảnh Nhất Dân dựa dẫm vào Triệu Tăng quen rồi. Với năng lực và con người của Đinh Nhất Dân tạm thời còn chưa thể để Cảnh Nhất Dân hoàn toàn yên tâm, cho nên văn phòng của Triệu Tăng cũng ở nhà chính, đối diện với văn phòng làm việc của Cảnh Nhất Dân.

Thăm quan xong, Tần Minh dẫn Lâm Tuyền vào văn phòng của Triệu Tăng ở lầu bốn.

- Chủ nhiệm Triệu theo bí thư Cảnh phải đi tham gia một cuộc họp điều hòa, đoán chừng trong thời gian ngắn khó mà về được, tôi dẫn cậu tới văn phòng anh ấy đợi, rót cho cậu nước giải khát.

Triệu Tăng còn kiêm nhiệm chức chủ nhiệm văn phòng thành ủy, trước đó hẳn là phó chủ nhiệm, cho nên Tần Minh đã quen gọi Triệu Tăng là “chủ nhiệm Triệu”, cũng không có gì không thỏa đáng.

Họp điều hòa khó mà nói chắc được thời gian, may là Tần Minh hết sức nhiệt tình, giỏi ăn nói, không ngừng khơi lên đề tài nói chuyện, chẳng bao lâu đã trở nên hết sức quen thuộc với Lâm Tuyền, không làm Lâm Tuyền có chỗ nào cảm thấy không được tự nhiên.

Hơn 11 giờ mới nghe thấy có người lên cầu thang, đẩy cửa ra nhìn thấy Triệu Tăng theo sát Cảnh Nhất Dân lên lầu, đệ nhất thư ký Đinh Hương Dương thì tụt lại phía sau.

Mặc dù giành chiến thắng trong cuộc tranh giành quyền lực, nhưng Cảnh Nhất Dân biết đa phần là kết quả cân bằng quyền lực, thị trưởng Trương Quyền và phó bí thư thành ủy Hương Nghĩa Sơn đều có phái hệ riêng, có căn cơ khá sâu ở Tỉnh Hải, ngược lại bản thân ông ta là bí thư thành ủy lại chỉ có một thân một mình, trừ đám Triệu Tăng có vài người ít ỏi ra thì không có cấp dưới thuận tay nào khác.

Cũng chính nguyên nhân này mà Cảnh Nhất Dân mới vội vàng lập khu khai phát, chỉ có hành động lớn như thế, trong thời gian ngắn mới có thể làm kết cấu quyền lực của Tỉnh Hải xáo bài lại.

Cảnh Nhất Dân đã 52 tuổi, nếu như còn muốn thăng lên cương vị lãnh đạo cấp tỉnh, thì không thể bị nú chân ở Tỉnh Hải quá lâu.

Nếu tra tận gốc vấn đề kinh tế của Trần Nhiên thì đủ cho ông ta dựa cột, nhưng về sau chẳng những không giao cho cơ quan kiểm sát điều tra, cũng chẳng bị kỷ ủy song quy, mà lấy cớ sức khỏe, hạ cánh an toàn.

Trần Nhiên rời khỏi trung tâm quyền lực của Tỉnh Hải bảy năm rồi, nhưng không ai thấu hiểu quan trường Tỉnh Hải hơn ông ta, ông ta ở cương vị lãnh đạo thành phố gần 20 năm, riêng thời gian làm bí thư thành ủy đã 9 năm. Mặc dù về sau Chu Bình, Dương Văn kế nhiệm đều tích cực tiến hành thanh tẩy, nhưng nhân mã Trần hệ không dễ bị bài trừ khỏi hệ thống vốn có, chẳng qua là bị chèn ép mà thôi, chỉ cần có nhân vật đứng đầu vậy cơ, những người này tụ lại sẽ thành một thế lực đáng kể.

Cảnh Nhất Dân nhìn thấy Lâm Tuyền từ khe cửa thò đầu ra, thoáng do dự rồi vẫy tay gọi y tới, bảo Đinh Hương Dương:

- Cậu pha trà cho Tiểu Ba, tôi và Tiểu Ba ôn chuyện cũ.

Lâm Tuyền đâu dám để đệ nhất thư ký pha trà ỉnh, xoay người vào phòng Triệu Tăng cầm cốc trà ra, nói:

- Chú Cảnh, cháu có sẵn trà đây rồi.

Đinh Hương Dương biết thân phận của Lâm Tuyền, có lẽ hẳn đoán được suy tính thực sự trong lòng Cảnh Nhất Dân, có lẽ là do tổ đường chính trị của hắn, nên mặt ôn hòa đẩy vai Lâm Tuyền vào phòng bí thư.

Văn phòng của Cảnh Nhất Dân ở trong ban thư ký, bên trong có gian tiếp khách và gian nghỉ ngơi thông nhau. Sau khi tòa nhà thành ủy xây xong, Trần Nhiên làm việc ở nơi này bảy năm, Lâm Tuyền còn có chút ấn tượng về cách bố trí ở đây.

Đem so với Trần Nhiên xa hoa thì Cảnh Nhất Dân đơn giản hơn nhiều, tường bên phải là một giá sách lớn chạm tới tận trần nhà, góc tường có hai chậu trúc, ngoài ra không có đồ trang trí nào khác.

Khi Cảnh Nhất Dân vừa mới điều tới Tĩnh Hải, Triệu Tăng cũng tốt nghiệp đại học vào thành ủy công tác, nói ra cũng khéo, hai người bọn họ quen nhau trên một chuyến tàu thủy về Tĩnh Hải, khi ấy Cảnh Nhất Dân đã là phó thư ký trưởng thành ủy, quen đi tàu thủy qua lại tỉnh thành và Tĩnh Hải.

Triệu Tăng bị khí độ và học thức uyên bác của Cảnh Nhất Dân cảm phục, Cảnh Nhất Dân thì tán thưởng chàng thanh niên nhiệt huyết Triệu Tăng. Từ đó Triệu Tăng làm việc bên cạnh Cảnh Nhất Dân, rất được Cảnh Nhất Dân tín nhiệm và ý lại, về sau được Cảnh Nhất Dân làm mai, Triệu Tăng kết hôn với Trần Yến cháu ngoại của ông ta.

Trước mặt Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng không có chút câu nệ nào, hẳn từ nhỏ không có nơi nương tựa sớm coi Cảnh Nhất Dân là người thân của mình.

Cảnh Nhất Dân nhìn Triệu Tăng bận rộn phân loại văn kiện đặt lên bàn, tựa hồ giải vây hộ mình, cười nói:

- Triệu Tăng, cậu cũng thành lãnh đạo rồi, mấy chuyện này nên để Tiểu Đình làm mới đúng, tôi phải khắc phục cái tật xấu dựa dẫm vào cậu. Cậu nên rèn luyện ở cương vị lãnh đạo, điều kiện của cậu tốt hơn tôi, sau này phải tiến xa hơn tôi mới được.

Triệu Tăng cười xòa, chọn ra bản thảo khu khai phát mới đưa cho Cảnh Nhất Dân:

- Tôi lại cứ muốn làm việc bên cạnh bí thư mãi.

Lâm Tuyền liếc nhìn qua, tiêu đề không thay đổi, nhưng độ dày đã tăng lên một chút, thứ mà y nhìn thấy hôm qua không phải là bản kế hoạch hoàn chỉnh, chắc là do Cảnh Nhất Dân sai bảo. Nhưng nội dung y đọc được cũng đã đủ rồi, trong đầu Lâm Tuyền gần như có thể tưởng tượng ra quy mô cùng các bước thành lập khu khai phát mới, thứ chi tiết hơn thì y có biết cũng vô ích.

Cho dù Lâm Tuyền không thể nhìn thấu suy tính của Cảnh Nhất Dân, nhưng cũng biết thái độ thân thiết của ông ta với mình hôm nay có liên quan trực tiếp với ông ngoại, Cảnh Nhất Dân có điều nhờ tới ông ngoại mình.

Trần Nhiên sau khi lui về, sống bán ẩn cư, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với những nhân vật thượng tầng của Tĩnh Hải, ngay cả cư dân xung quanh cũng rất ít liên hệ.

Cảnh Nhất Dân trực tiếp đi gặp Trần Nhiên, sợ rằng chuyện còn chưa có khởi đầu, Trương Quyền và Hướng Nghĩa Sơn đã hiểu được toàn bộ kế hoạch của ông ta, từ đó có có biện pháp hạn chế Cảnh Nhất Dân đoạt quyền. Cho dù phải đại biểu đi cũng chỉ có Triệu Tăng đủ khiến Cảnh Nhất Dân tín nhiệm, nhưng Triệu Tăng ra tay cũng vẫn khiến hai người kia kinh động.

Dù sao Trần Nhiên từng là chúa tể của Tĩnh Hải, nhất cử nhất động của ông ta, chuyện xoay quanh ông ta vẫn có rất nhiều người bận tâm.

Chỉ có thân phận của Lâm Tuyền là thích hợp nhất, lại không làm đám Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn chú ý. Mới đầu Cảnh Nhất Dân còn hơi lo lắng, trong ấn tượng của ông ta, bảy năm trước Lâm Tuyền là thiếu niên tính khí thất thường, tuy thông minh, song quá ngông cuồng.

Không ngờ biến cố của Trần gia khiến thiếu niên năm xưa nhanh chóng trưởng thành, Cảnh Nhất Dân nhìn thấy Lâm Tuyền trầm ổn chừng chạc hiện tại, lo lắng trong lòng hoàn toàn tiêu tán.

Cảnh Nhất Dân hứng thú quan sát Lâm Tuyền, trầm ổn tự nhiên, gật gù nói :

- Chắc chắn, nổi không tận mắt chứng kiến, chứ không tin nữa ...

Lâm Tuyền cười khì :

- Chuyện cũ mà chú, cháu lớn rồi, tất nhiên phải hiểu chuyện hơn.

21. Q.1 - Chương 21: Cuộc Sống Của Tiên Bí Thư Thành Ủy (1)

Nghe Triệu Tăng nói Lâm Tuyền học kinh tế, Cảnh Nhất Dân nổi hứng hỏi y mấy vấn đề, kết quả làm ông ta kinh ngạc.

Từ khi biết Cảnh Nhất Dân bắt ngờ chiến thắng trong kỳ đổi khóa của thành ủy, được ông ngoại phân tích thể cục chỉ dẫn, Lâm Tuyền đã chờ đợi cơ hội như thế này, mặc dù chương trình học còn chưa hoàn thành, nhưng y đã đem các loại văn chương kinh tế của Cảnh Nhất Dân trong hai mươi năm qua đọc thuộc hết, đặc biệt là ở luận văn kiến thiết thành thị hiện đại.

Hiện đàm luận vấn đề kinh tế, Lâm Tuyền không chỉ trả lời hoàn mỹ từng câu hỏi của Cảnh Nhất Dân, lại còn lấy thái độ khiêm tốn học hỏi, đề xuất một số vấn đề trúng vào tâm khảm của Cảnh Nhất Dân, làm Cảnh Nhất Dân hăng hái phát huy kiến thức của mình.

Nói ra chẳng ai tin, bí thư thành ủy mỗi ngày đầu tắt mặt tối lại cùng một chàng thanh niên mới ra đời đàm luận từ văn phòng cho tới bàn ăn.

Cảnh Nhất Dân không muốn bị người khác chú ý, chỉ an bài dùng cơm ở phòng ăn nhỏ, có điều được cả phó thư ký trưởng thành ủy lẫn đệ nhất thư ký Đinh Hường Dương đều bồi tiếp, lòng hư vinh của Lâm Tuyền bành trướng cực độ.

Triệu Tăng khởi nói tới, sau này ánh mắt Đinh Hường Dương nhìn y sẽ phải nghiêm túc thêm vài phần.

Đinh Hường Dương là nhân vật số bốn của văn phòng thành ủy, nếu Triệu Tăng lên chính chức hoặc xuống khu huyện rèn luyện, chức phó thư ký trưởng để trống ra nhất định là đồ trong túi Đinh Hường Dương, ở Tỉnh Hải hần cũng là nhân vật phong vân rồi, điều này liên quan tới căn cơ của Đinh gia ở Tỉnh Hải.

Buổi chiều Lâm Tuyền lại theo Tần Minh đi một vòng văn phòng thành ủy, gặp mặt người phòng hành chính, làm giấy thông hành cho Lâm Tuyền xong, y rời tòa nhà thành ủy, tới bến xe.

Quách Bảo Lâm tràn trề tự tin chuyện kinh doanh ở bến xe, không bàn với Lâm Tuyền đã tự tuyển thêm hai người nữa, Triệu Tinh vì chuyện khổ sai hôm qua luôn miệng oán trách, cho nên tất cả các hoạt động không hi vọng gì vào cô nàng được, một mình Phương Nam thì làm không xuể, cho nên giữ tiểu nha đầu Trương Dịch Phi ở bên người, đó là do Lâm Tuyền dặn Vũ Cường chiều cổ cô bé.

Lúc Lâm Tuyền tới nơi thì Quách Bảo Lâm đã dẫn Trương Dịch Phi tới chợ hoa quả thu mua quả nẫu, trong viện tử chỉ còn lại Phương Nam và Triệu Tinh.

Triệu Tinh buồn chán ngồi trên mép giường, để quạt không ngừng thổi tung mái tóc của mình, cô nàng chịu không nổi cái nóng như đổ lửa của ngày hè, mặt mày hơi nhợt nhạt, da lấm tấm mồ hôi. Thi thoảng không chịu được còn kéo cổ áo xuống cho gió thốc vào người, trông mặt thì rất là ngây thơ thánh khiết, song hành động lại lộ bản chất tiểu thái muội.

Phương Nam tay chân bận rộn không ngừng, nhưng mặt đỏ bừng bừng vì nóng lại ánh lên vẻ đẹp khỏe khoắn, Lâm Tuyền đứng ngây ra nhìn, không kiểm soát được đôi mắt thì thoảng nhìn qua cổ áo trẻ xuống của Phương Nam.

Phương Nam đưa tay vén mái tóc ra sau cái tai sáng bóng như ngọc, không chú ý tới ánh mắt thiếu lành mạnh của Lâm Tuyền, tuy vất vả nhưng vui vẻ nói:

- Đúng là ăn cướp tiền, Quách Tử vừa mới gửi vào tài khoản một nghìn, hôm nay đã kiếm được 4.000 rồi, đoán chừng tối tới có được 6.000. Quách Tử tuyển thêm bốn người, mai định thêm hai người nữa.

Lâm Tuyền nghe mà giật mình, chính y là người lập kế hoạch từ lâu cũng không ngờ bán đất khách như thế, đại khái là ở bến xe không có ai cạnh tranh, ở Tỉnh Hải cũng chưa có tin tức không tốt về chuyện này.

- Tôi vừa tới bến xe, chỉ thấy hai người, còn hai người nữa ở bên trạm vận chuyển đường dài à?

Lâm Tuyền nghĩ chuyện này phải cần Vũ Cường trao đổi thật kỹ càng, món lợi lớn như thế, khó nuốt một mình được. Hiện phải đi gặp ông ngoại rồi, nếu không tối khó thoát thân đi ăn cơm với đám Vũ Cường được, nhìn vào đôi mắt to mỹ lệ của Phương Nam xin lỗi:

- Chuyện bên này nhờ cả vào chị đấy, tôi còn có việc.
- Anh có việc gì chứ, còn chẳng phải lười quen rồi hay sao?

Triệu Tĩnh nghe thấy tiếng Lâm Tuyền, từ trong phòng nhảy ra lên tiếng bất bình:

Lâm Tuyền nhe răng cười với Triệu Tĩnh, trước kia nhìn quen trang phục kỳ dị hở hang của cô nàng, hiện giờ nhìn trang phục thực nữ này không quen lắm:

- Nam nhân của cô còn không ý kiến, cô kêu ca cái gì? Hay là cô theo tôi ra ngoài chơi, ở lại đây chỉ vướng chân vướng tay, chẳng giúp được gì.
- Nam nhân của ai, khó nghe chết đi được.

Triệu Tĩnh trề môi, đây là cô gái không dễ bị khuất phục:

Lâm Tuyền kệ Triệu Tĩnh, vẫy tay chào Phương Nam đạp xe rời tiểu khu lại tiếp tục ngồi xe buýt mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới tới được chỗ ở của Trần Nhiên ở ngoại thành.

Đó là một trạch viện xưa cũ, bao phủ bởi không khí ẩm đạm u sầu, thế nhưng không có nghĩa là nó hoàn toàn không có chỗ hay, trạch viện nằm trong một hồ nước rộng chừng ba mẫu, bốn xung quanh trạch viện là nước, chỉ có phía nam có một chỗ bờ chừng bốn năm mét là có thể ra vào được.

Trong hồ lá sen chen chúc kín mìn, hai bên bờ hồ trồng những hàng cây liễu, hòe, đào, mận, bạch quả cao lớn, tán lá um tùm đem hồ nước ngăn cách với xung quanh. Ở hậu viện gần sát hồ nước còn có một mảnh rừng trúc nhỏ.

Nơi này gần với đại học thành phố trong kế hoạch, một khi Cảnh Nhất Dân thi thành kế hoạch khu khai phát mới, chẳng tới mấy năm nơi này sẽ bị thành phố trưng dụng hết.

Trần gia là gia tộc lớn ở Tĩnh Hải, có rất nhiều chi khác nhau, thừa niên thiếu Lâm Tuyền có những hồi ức khó phai ở nơi này, sau khi ông ngoại lui về, nơi này trở nên vắng vẻ hơn nhiều, Lâm Tuyền và Lâm Tĩnh Sở mỗi năm tới kỳ nghỉ đều đến đây chơi mất quá nửa thời gian.

Lâm Tuyền đẩy cửa đi vào, một con chó chăn cừu màu vàng phóng ra sủa gâu gâu, làm Lâm Tuyền hoảng hồn, liền vung tay tát cho con chó cao gần bằng nửa người lớn, đang hớn hỏ vẩy đuôi.

Lúc này Lâm Tĩnh Sơ nghe thấy động tĩnh cũng ở bên trong chạy ra:

- Thế mà nói buổi trưa tới ăn cơm, báo hại mọi người đợi lâu ơ là lâu, đói teo cả ruột.

Một tiểu mỹ nữ theo đằng sau, tiểu nha đầu liền đẩy ra trước mặt mình:

- Tiểu Ba, đây chính là Trần Thần em nói với anh hôm qua đấy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Thần tức thì đỏ rực như máu, vùng vẫy thoát khỏi tay Lâm Tĩnh Sơ, trốn ra sau lưng bạn, xấu hổ quên cả chào Lâm Tuyền.

Thấy vẻ thẹn thùng đáng yêu của cô bé, nội tâm Lâm Tuyền có chút nhộn nhạo, thoáng nhìn đáng vẻ cùng cách ăn mặc cũng biết Trần Thần sinh ra trong gia đình khá giả, thuộc mẫu tiểu thư mơ mộng ngồi bên cửa sổ đợi hoàng tử bạch mã của mình tới, đưa tay ra gõ đầu Lâm Tĩnh Sơ một cái, ý bảo em gái đừng bắt nạt bạn, hỏi:

- Ông ngoại đâu?

Lâm Tĩnh Sở phùng mang trợn mắt, bất mãn nói:

- Người ta giới thiệu mỹ nữ cho anh làm quen, sao còn đánh người ta. Ông ngoại đang nhỏ cổ ở đằng sau.
- Các em chơi với Tiểu Vĩ nhé, anh đi tìm ông ngoại.

Con chó chặn cừu đuôi ngắn nghe thấy Lâm Tuyền gọi tên mình, phe phẩy cái đuôi sấn đến, Lâm Tuyền ngồi xuống vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, rồi ấn vào lòng Lâm Tiểu Sơ, xoay người đi tới hậu viện, bên tai còn nghe thấy Lâm Tiểu Sơ thì thầm với Trần Thần:

- Thấy anh mình đẹp trai không? Trai tân đây nhé ...

Lâm Tuyền chỉ biết cười khỏ, hết cách với cô em gái này, đi ra phía sau nhìn thấy ông ngoại đang đứng trong ruộng đưa tay đầm lưng, tay kia còn có một nắm cỏ dại.

22. Q.1 - Chương 22: Cuộc Sống Của Tiên Bí Thư Thành Ủy (2)

Tòa trạch viện này là đình viện kiểu cũ vốn thuộc về một địa chủ nào đó bị đầu tó rồi đem trưng dụng, trước thập niên 70 còn có một cái vườn rộng một mẫu, có thủy tạ, có suối nhỏ, trong vườn trồng đủ thứ hoa thơm cỏ lạ. Đầu thập niên 70 vì nhiều nguyên nhân, mấy thứ xa xỉ bị dẹp bỏ hết, vườn sửa thành vườn rau, chỉ có mảnh rừng trúc nhỏ gần hồ là giữ lại. Ông ngoại y từ khi nghỉ hưu luôn sống trong trạch viện này.

Thấy Lâm Tuyền đi tới, Trần Nhiên vui vẻ vẫy tay, song câu đầu tiên lại hỏi:

- Tiểu Ba đến rồi hả, trông cháu có tinh thần hơn nhiều đấy.

Lâm Tuyền đi tới, đưa tay nhẹ nhàng đầm lưng cho ông ngoại đỡ ông đi vào nhà:

- Con bé kia chỉ ham chơi thôi, không biết giúp ông một tay.

Trần Nhiên bỏ công việc đấy, cười ha hả:

- Ôi, thôi thôi, cô công chúa ấy mà giúp nó lại nhổ cỏ rau lẫn cỏ của ông ấy chứ.

Lâm Tuyền cũng bật cười lắc đầu tỏ vẻ hết cách.

- Ông nghe Tiểu Sơ nói hôm nay cháu tới thành ủy gặp Triệu Tăng à?

- Dạ, kỳ nghỉ này cháu muốn tới thành ủy học tập.

Lâm Tuyền được ông ngoại yêu thương, dạy cho rất nhiều điều, quan hệ ông cháu rất tốt, chuyện gì cũng chia sẻ được, cho nên vừa đầm lưng cho ông vừa đem tất tần tật chuyện trải qua ở thành ủy ngày hôm nay nói ra.

Trần Nhiên nghe xong ồ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, qua một hồi lâu nghĩ thấu điểm mấu chốt trong đó mới bật cười:

- Tiểu Ba, cháu nhìn nhận chuyện này thế nào?

- Cảnh Nhất Dân muốn thông qua khu khai phát ổn định thể cục Tỉnh Hải, khai thác chính tích, hi vọng ông phát huy chút sức ảnh hưởng.

Lâm Tuyền kết luận ngắn gọn:

- Cảnh Nhất Dân mặc dù có người trên tỉnh, nhưng dù sao cũng là người ngoài, trước giờ chưa thực sự bước vào trung tâm quyền lực của Tỉnh Hải. Cho dù ông ta muốn làm một phen sự nghiệp cũng thiếu sự hỗ trợ từ địa phương. Nếu ông ta còn muốn lên tỉnh thì kế hoạch này tuy hơi vội, nhưng là nước cờ duy nhất ông ta có thể đi, cũng là nước cờ hiểm.

Trần Nhiên gật gù:

- Ông chỉ còn lại nắm xương già này, ở Tỉnh Hải có được mấy sức ảnh hưởng nữa? Cảnh Nhất Dân muốn biết trong thành ủy có bao nhiêu người ủng hộ khu khai phát mới, nhưng bảy năm trôi qua rồi, thay đổi rất lớn, chuyện có ích bảy năm trước, hiện giờ mới làm chưa chắc đã có ích, cái nhìn của nhiều người cùng đang âm thầm chuyển biến.

- Vâng, Cảnh Nhất Dân tựa hồ cũng rất do dự, bản kế hoạch thư cháu đọc từ chỗ anh Triệu Tăng tuy không hoàn chỉnh, nhưng có thể nhìn ra ông ta có ý lấy đại học thành phố làm điểm khởi đầu tất cả. Thủ tục phê

duyet đại học thành phố đã đi hết trình tự trong tay ông ngoại, chỉ thiếu mỗi tài chính thôi, Cảnh Nhất Dân mà kiếm được tài chính thì chuyện không thành vấn đề.

Trần Nhiên lắc đầu, có điều cũng không có gì là không hài lòng với phán đoán của Lâm Tuyền, dù sao đứa cháu này của ông ta mới chỉ 22 tuổi thôi, có thể tình tâm nghiền ngẫm vấn đề này đã là hiếm có rồi, huống hồ y suy nghĩ vấn đề chu toàn đi sâu hơn tuyệt đại đa số những người cùng tuổi.

- Kế hoạch thành lập Đh thành phố đã trì hoãn bảy năm, khởi động lại không còn phù hợp với yêu cầu chính trị đổi mới nữa. Thứ hai, sẽ khiến tàn dư của Chu Bình, Dương Văn còn ở trong hệ thống bất an. Vấn đề quan trọng nhất là tài chính, cho dù có công văn phê duyệt của bộ giáo dục, nhưng một số trình tự phải làm lại một lần nữa. Cứ coi như mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng rồi, nhưng không có địa phương ủng hộ, Cảnh Nhất Dân làm sao vay nổi cả tỷ đồng? Có điều cháu nói đúng, Đh thành phố là điểm khởi đầu, sau này ảnh hưởng lan tỏa tới với khởi động toàn diện khu khai phát mới.

Trần Nhiên nhìn xung quanh, mặt luyến tiếc:

- Không cần mấy năm, xung quanh đây sẽ biến đổi hoàn toàn. Nếu kế hoạch khu khai phát mới thực thi thành công thì cháu nghĩ sao?

- Nếu thế địa vị của Cảnh Nhất Dân sẽ ổn định, là một việc tốt cho Tỉnh Hải, mấy năm qua Tỉnh Hải trì trệ quá rồi.

- Chỉ có thể thôi à? Tiểu Ba, không nên chỉ nhìn thấy một chút như thế. Không có lợi cho thu thế tài chính, Cảnh Nhất Dân vừa mới nhậm chức đã khởi động kiến thiết quy mô lớn như thế, với Tỉnh Hải chưa chắc là điều tốt. Nhưng có một điều khẳng định được, khu hai phát mới sẽ là một bữa tiệc thịnh soạn để quan viên và thương nhân cấu kết cướp đoạt của người dân.

Lâm Tuyền trầm mặc không nói, câu nói này trên đường trở về Tỉnh Hải đã nghe thấy một lần rồi, lúc này khuôn mặt người trung niên nói lời ấy đã trở nên mơ hồ.

Nhìn thần sắc của cháu ngoại, Trần Nhiên nói tiếp:

- Cháu nhìn ra rồi cho nên mới nóng vội muốn chen vào vòng tròn đó, bữa tiệc mở đầu không đợi ai cả, mặc dù cháu còn chưa tốt nghiệp, nhưng ông không phản đối cháu tham dự vào. Trần gia thế nào cũng phải có người đứng lên chấn hưng, đảm chú bác của cháu thì khỏi cần nhắc tới nữa. Nói ý nghĩ của cháu đi, cháu định làm gì, ông già rồi, một số việc có thể góp ý cho cháu.

Lâm Tuyền đem kế hoạch được y bắt đầu tính toán từ khi biết Cảnh Nhất Dân nhậm chức nói ra, Trần Nghiênn im lặng lắng nghe, sau đó nghĩ kỹ rồi mới nói:

- Ngân hàng đang cải cách, có một số khe hở để chui vào, cho dù Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng không muốn ra mặt thì vẫn có cách. Nhưng vấn đề là kinh tế quá nóng, bên trên thu hẹp ngân sách, cháu có thể chắc chắn là lấp kín được hết lỗ hổng không? Quốc gia ổn định vĩ mô là có chu kỳ đầy, chỉ ba bốn năm nữa thôi. Ài, đầu óc ông không đủ dùng nữa, không tính toán tỉ mỉ được, nhưng người thông minh trước tiên là người cẩn thận không để bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm. À ... Con rể lớn của ông hai cháu hình như đang làm việc ở Ngân hàng kiến thiết, mối quan hệ của nó còn dùng được, cháu tìm nó đi.

Lâm Tuyền mím chặt môi, giọng căm ghét:

- Biện pháp thế nào cũng sẽ có, còn tìm họ thì thôi ạ.

Người già rồi, chỉ muốn trong nhà vui vẻ hòa thuận, nhưng Lâm Tuyền không thích, Trần Nhiên cũng không gượng ép:

- Cũng phải, cái bản mặt của bọn chúng đến ông nhìn cũng ghét, cháu đi theo ông, có thứ này muốn cho cháu xem.

Lâm Tuyền không biết ông ngoại có thứ gì mà y chưa thấy, hiếu kỳ theo ông từ hành lang về sương phòng, hành lang sàn gỗ kiểu cổ bước lên nghe cọt két, cửa sổ vốn dán giấy đã đổi thành thủy tinh màu, ánh sáng hơi kém một chút.

Trần Nhiên lấy trong rương ra một chồng văn thư, đưa cho Lâm Tuyền:

- Cảnh Nhất Dân vừa lên đài là ông nghĩ tới hần sẽ thi hành kế hoạch này, Trần gia có thể nắm được cơ hội này cũng chỉ có cháu mà thôi. Ông lui rồi, chẳng để lại được cái gì, mỗi tòa trạch viện cũ kỹ này là còn của ông, tháng trước ông đã cho người đem nó sang tên cho cháu, đây là giấy tờ nhà đất, cháu cầm lấy đi.

Lâm Tuyền hoàn toàn không ngờ tới, dù tính cách của y có trầm tĩnh tới đâu cũng sẽ sờ luồng cuống:

- Ông ... Chuyện này, nếu mà để các bác biết, trong nhà nhất định sẽ cãi vã tung trời.

- Hiện giờ cứ giấu bọn chúng, tới khi cháu không cần cái trạch viện này nữa thì chuyển quyền sở hữu lại là được. Hiện giờ cháu không có gì cả, khó mà cạy được cửa ngân hàng. Hơn nữa sau khi khu khai phát mới khởi động, nơi này sẽ bị trưng dụng, có giữ được cái trạch viện này không chỉ trông vào cháu. Cái nhà này mà rơi vào tay bọn chúng, bọn chúng chỉ nghĩ làm sao đổi ra tiền chia chác cho xong

Trần Nhiên nói tới đó không khỏi đau lòng, hận con cái không ra gì, nhét giấy tờ nhà đất vào tay Lâm Tuyền không cho y từ chối.

Trạch viện này nếu bị thành phố trưng dụng nhiều lắm chỉ bồi thường 50.000, song dù tiền có nhiều tới đâu cũng không bằng được tình cảm của ông ngoại sống ở nơi này cả đời dành cho nó.

Ở ngoài cửa Lâm Tiểu Sơ và Trần Thần ríu ra rít rít không ngừng, thi thoảng lại vang lên tiếng cười trong trẻo, ngây thơ mà hạnh phúc, nhiều năm trước cũng có một thiếu niên đùa nghịch vui cười như thế, hồi ức chua cay mặn ngọt của Lâm Tuyền cũng đều có ở nơi này, y mấp máy môi một lúc không nói được gì, tiếng cười ngoài càng vui vẻ, y càng nắm chặt giấy tờ trong tay.

23. Q.1 - Chương 23: Con Dấu

Trần Nhiên gạt đầu hài lòng, rút ra một tờ giấy trắng viết một loạt những cái tên lên đó, toàn là khách quen của tòa trạch viện này, Trần Nhiên đem danh sách giao vào trong tay Lâm Tuyền, buông một tiếng thở dài:

- Những người này năm xưa có quan hệ rất sâu với ông, cho dù đi theo Chu Bình, Dương Vân cũng bị nghi kỵ, xa lánh. Ông nghĩ lâu quá rồi, khi tại vị cũng không có xung đột gì với Cảnh Nhất Dân, hần ta dùng bọn họ không phải lo gì cả.

Lấy trong ngăn kéo ra một cái hộp gỗ li, lấy con dấu trong đó ra:

- Cảnh Nhất Dân chẳng có giao tình gì với ông, nhưng năm ông 60 tuổi, hần tặng cho ông con dấu này, cháu thay ông trả lại cho hần, thêm vào danh sách này, xem như ông trả lễ.

Lâm Tuyền mân mê con dấu trong tay, giống ngọc mà không phải ngọc, trên đỉnh khắc hình sư tử bán thân, thiếu một cái sừng, trông khá là rĩ, không biết bằng chất liệu gì, trên con dấu có sáu chữ Triệu, Lâm Tuyền không nhận ra. Lại cầm danh sách lên xem, một số cái tên không lạ, mấy năm gần đây mới dần đi xuống.

- Ông ngoại, có cần đánh tiếng với bọn họ trước không?

- Nếu Cảnh Nhất Dân thấy cần thiết sẽ có biểu thị, còn chúng ta nếu ngầm có hành động gì, sẽ khiến hần ta nghi ngờ, vả lại trong quan trường đừng có hi vọng người ta biết đền ơn đáp nghĩa. Ông nửa người đã chôn dưới đất vàng rồi, dù bọn họ có hiểu ân tình này là do ông tặng bọn họ thì bọn họ cũng thêm để ý tới một ông già sao? Đợi Cảnh Nhất Dân chấp nhận bọn họ rồi, cháu hãy qua lại với bọn họ, họ đều là tinh anh trong cán bộ trung tầng Tỉnh Hải, sẽ giúp được cho cháu vài việc.

Trần Nhiên cẩn thận dọn dò lần nữa:

- Hãy nhớ có thể dùng bọn họ để giải quyết vấn đề, nhưng tuyệt đối không nên đặt hi vọng vào bọn họ.

- Vâng, cháu hiểu ạ.

Lâm Tuyền tới tây sương phòng gọi điện cho Triệu Tăng, Triệu Tăng biết y tới gặp Trần Nhiên, đang ở thành ủy đợi điện thoại của y để báo cáo cho Cảnh Nhất Dân. Lâm Tuyền nhắc tới chuyện con dấu, lúc này mà tới thành ủy sẽ lọt vào mắt kẻ chú tâm, sinh ra suy đoán không cần t hiết, Lâm Tuyền hi vọng buổi tối tới bãi phỏng Cảnh Nhất Dân, trong lòng y cũng có nguyện vọng tăng cường thêm quan hệ với Cảnh Nhất Dân.

Nghe thấy đầu bên kia có tiếng thì thầm nghị luận, Lâm Tuyền đoán Cảnh Nhất Dân đang ở bên cạnh, chắc Triệu Tăng nhận điện thoại trong văn phòng ông ta, thầm nghĩ di động đúng là tiện, không cần ngồi chết dí một chỗ ôm cái điện thoại.

Buổi tối Cảnh Nhất Dân còn phải tham gia một bữa tiệc, không có thời gian rảnh, Lâm Tuyền đại biểu Trần Nhiên tới thăm, Cảnh Nhất Dân không thể quá qua loa, con dấu là thứ yếu, nó chỉ đại biểu cho thái độ của Trần Nhiên, ông ta nóng lòng với cái bản danh sách kia, lo lắng nếu đem kế hoạch khu khai phát mới lên cuộc họp thường ủy thảo luận không thể thuận lợi thông qua, liền bảo Triệu Tăng hẹn Lâm Tuyền sau chín giờ sẽ phải xe tới đón y.

Lâm Tuyền nghĩ tối phải ăn cơm với đám Vũ Cường, bảo Triệu Tăng đưa xe tới Tú Thủy Các đón y.

Triệu Tăng nghe thấy tên Tú Thủy Các thì hơi do dự, nhớ tới Quách Đức Toàn, không biểu lộ gì, chỉ bảo đến lúc đó sẽ phải sẽ đến đón.

Lâm Tuyền cúp điện thoại, mới nhớ ra đem chuyện Tú Thủy Các hỏi ý kiến ông ngoại, Trần Nhiên cười:

- Cảnh Nhất Dân lên nắm quyền, sóng gió ở Tỉnh Hải liên cuộn trào, trên từ thành ủy, các khu huyện đều xào bài lại, dưới tới nhà hàng khách sạn tìm cách mưu lợi. Quách Đức Toàn nhìn thấy quan hệ giữa nhà cháu và Triệu Tăng, mới có quyết tâm và dã tâm lớn như vậy, cũng là kẻ thú vị đấy. Biện pháp thì có, trước tiên là phải biến Tú Thủy Các thành một đề tài nói chuyện, ít nhất để người thành ủy đều biết, như thế mới có người nhắc tới, ân tình thuận nước đẩy thuyền thì Triệu Tăng sẽ làm thôi.

- Chẳng phải là quảng cáo sao ạ? Truyền thông bình thường thì không được rồi, thật là đau đầu.

Lâm Tuyền giờ mới hiểu sao Quách Đức Toàn bỗng nhiên to gan như vậy, chuyện chưa chắc đã dám làm liều, xem ra làm ông chủ nhà hàng nhiều năm vẫn chưa rửa hết tính đại ca giang hồ, Quách Bảo Lâm là bạn thân thiết ít ỏi của y, không thể không thấy chết không cứu, có lẽ Quách Đức Toàn chính là nhắm vào điểm này. Lâm Tuyền ôm đầu nói:

- Ông ngoại, cháu không thể ở lại ăn cơm với ông rồi.

- Không sao, cháu về thành phố đi, mang cả Tiểu Sơ đi, buổi trưa nó đã than văn rồi, nói ở với ông già như ông chẳng thú vị gì.

Trần Nhiên cười ha hả, quay đầu sang phía cửa sổ, neho mắt nhìn bóng người tràn đầy sức sống của Lâm Tiểu Sơ và Trần Thần đang đuổi theo Tiểu Vĩ.

Có giấy tờ nhà đất, con dấu cổ, danh sách ở trên người, Lâm Tuyền liền quay trở về thành phố, Trần Thần ở trước mặt Lâm Tuyền vẫn cứ xấu hổ, chỉ nói chuyện với Lâm Tĩnh Sơ, đầu nghiêng đi ngay cả nhìn Lâm Tuyền cũng không dám.

Lâm Tĩnh Sơ ôm tới muốn theo tới Tú Thủy Các ăn cơm, Lâm Tuyền không muốn em gái tiếp xúc với đám Vũ Cường, song lại không dám trái ý tiểu công chúa Lâm gia, chỉ đành dặn dò cô không được đem chuyện nhìn thấy nghe thấy nhắc lại trước mặt cha.

Đem dưa nấu tới bên xe bán dù không tới mức thương thiên hại lý, cũng tuyệt đối đáng gọi là lương tâm đã bị chó tha mất. Lâm Tuyền dù vô cùng kính trọng cốt cách con người của cha mình, nhưng y không muốn đi theo con đường giống ông, có thể nói y chịu sự ảnh hưởng của Trần Nhiên lớn hơn nhiều.

Đem giấy tờ cất vào trong ngăn kéo phòng mình, may mà Lâm Minh Đạt còn chưa về, Lâm Tuyền khỏi phải đau đầu kiếm cớ lừa ông, để lại một tờ giấy nhắn, rồi cho danh sách và con dấu vào chiếc hộp gỗ đàn, tới thẳng Tú Thủy Các.

Cô nhóc con Trần Thần cũng mặt đầy hưng phấn, đây là loại hưng phấn được tham dự cùng người lớn làm chuyện xấu.

Tới Tú Thủy Các, Quách Bảo Lâm mặt mày sốt ruột đứng ở bãi đỗ xe chờ đợi, thấy Lâm Tĩnh Sơ xuống xe trước tiên, tức thì đổi sang nụ cười xấu xa:

- Tiểu công chúa hôm nay sao lại nể mặt giá lâm tề xá thế này, Tiểu Ba không bị em hành hạ chết chứ.

Lâm Tiểu Sơ cong môi nguyệt Quách Bảo Lâm một cái, cô tất nhiên cũng rất thân với Quách Bảo Lâm nên không thêm đáp câu nói đùa này, kéo Trần Thần sang một bên thì thầm vào tai, còn chỉ chỗ Quách Bảo Lâm, chắc chắn nói những điều không hay ho gì.

Thấy Trần Thần nhìn mình là lạ, Quách Bảo Lâm hối hận không thôi, biết còn có tiểu mỹ nữ khác vừa rồi không trêu vào bà cô kia để mang vạ.

Quách Đức Toàn có lẽ cũng đang ở trong nhà mong ngóng, chạy ra hỏi:

- Tiểu Ba, cháu vừa từ thành ủy ra, sao không mời anh Triệu Tăng đi cùng.

Tối ăn cơm cùng đám lưu manh Vũ Cường, mời Triệu Tăng tham gia không phải là tát vào mặt người ta à? Nhưng Lâm Tuyền chỉ cười, nhà hàng không khởi sắc chút nào, khó trách Quách Đức Toàn nóng vội như thế.

- Cháu vừa từ chỗ ông ngoại tới, chú Quách, văn phòng của chú ở đâu, cháu gửi nhờ cái này, buổi tối cháu lấy.

Quách Bảo Lâm cướp lấy cái hộp muốn mở ra xem, cái hộp có khóa ngầm, không mở được, mím môi mím lợi dùng sức một hồi không ăn thua, còn bị Lâm Tiểu Sơ ở bên cạnh mỉa mai, Quách Bảo Lâm đòi Lâm Tuyền mở ra cho hắn mở rộng kiến thức.

Lâm Tuyền làm sao có thể cho hắn biết giao dịch giữa ông ngoại và Cảnh Nhất Dân được, không thêm để ý tới hắn, giao hộp cho Quách Đức Toàn, Quách Đức Toàn dẫn y lên lầu, cho hộp vào két an toàn, còn đưa chìa khóa két cho Lâm Tuyền.

Trong két an toàn còn có mấy chục xấp tiền mặt, Quách Đức Toàn đúng là khéo lấy lòng người, Lâm Tuyền xoa tay:

- Chẳng có gì quý trọng đâu ạ, cháu cầm trong tay còn thấy phiền.

Liền trả chìa khóa cho ông ta.

24. Q.1 - Chương 24: Phải Tạo Ra Đề Tài

Tiệc được an bài trong phòng bao tầng hai, có Lâm Tiểu Sơ đi tới đâu chỗ đó không lo buồn tẻ, Lâm Tuyền tới nơi thì Lâm Tiểu Sơ đã kéo Triệu Tinh và Trần Thần tụ lại một chỗ tíu ta tíu tít ôn chuyện cũ ở trường Nhất Trung.

Lâm Tuyền tận mắt chứng kiến cái tính cách hoang dã của Triệu Tinh thời lúc ở Nhất Trung cùng với vừa vào đại học, nếu để Lâm Tiểu Sơ và Trần Thần học theo, thế nào cũng làm chó gà ở Nhất Trung không yên thân, thấy ba cô gái nói chuyện sôi nổi, Lâm Tuyền cảm thấy không yên tâm chút nào.

Vũ Cường cùng một thanh niên gầy gò người dài ngoằng ngồi ở một góc phòng hút thuốc, toàn nói những chuyện truyền kỳ ở đầu đường xó chợ, Lâm Tuyền cũng tới góp vui, cùng bọn họ phết lác một phen, đợi Quách Bảo Lâm đón Phương Nam tới.

Quách Đức Toàn thi thoảng lại qua hỏi han, làm Vũ Cường và thanh niên kia nhấp nhồm.

Phương Nam đưa cô gái tên Trương Dịch Phi theo cùng, nhìn ra được Phương Nam đối xử với cô gái này rất tốt, đại khái vì tâm lý đồng bệnh tương lân, hai người chiều cao xấp xỉ nhau, Phương Nam liền lấy quần áo của mình cho cô ta mặc.

Trương Dịch Phi mặc dù gầy trơ xương, chẳng được đầy đặn diễm lệ như Phương Nam nhưng dung mạo thanh tú, mặc đồ của Phương Nam vào trông hoàn toàn không có vẻ quê mùa như hôm qua nữa, vừa đi vừa nhìn trang trí sang trọng của nhà hàng, thấy Lâm Tuyền trong phòng bao, ánh mắt có chút sợ hãi, ấp a ấp úng muốn xin lại chứng minh thư ở chỗ Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền chỉ nhìn cô ta một cái cũng chẳng trả lời, Quách Bảo Lâm ngăm ra hiệu cho y biết hôm nay thu nhập hơn 6.000. Lâm Tuyền gật đầu, nhớ hôm nay còn đi gặp Cảnh Nhất Dân, liền ra hiệu bảo hắn mình hôm nay không uống rượu được.

Bữa tiệc bắt đầu, Quách Đức Toàn đi vào, còn liếc Phương Nam một cái, sau đó cười ha hả nói lớn:

- Hôm nay mấy tiểu huynh đệ uống rượu, tôi chủ xị, đám tiểu nha đầu uống nước ngọt, cứ kệ bọn chúng.

Tửu lượng của Quách Đức Toàn có chút tiếng tăm ở tây thành, hạ gục đám Vũ Cường hoàn toàn không thành vấn đề, ông ta xem như là tiền bối giang hồ của bọn họ, hai tên đó phải kiềm chế một chút.

Có Lâm Tĩnh Sơ ở đây, Lâm Tuyền sợ bọn họ đem tính lưu manh bại lộ ra, làm hai tiểu nha đầu kia sợ hãi.

Lâm Tuyền không uống một ngụm rượu nào, đám Vũ Cường, Cao Tuấn không hài lòng cho rằng y xem thường mình, lúc đầu còn câu nệ chỉ mời rượu cha con Quách Đức Toàn, về sau rượu vào bụng liền lớn gan hơn, nhất định cầm chén đòi Lâm Tuyền uống.

Quách Đức Toàn lấy ba cái chén xếp hàng dọc, nói:

- Cháu tôi hôm nay không thể uống rượu, tôi làm chú uống thay nó, quy củ của Tĩnh Hải là uống rượu thay ba bù một.

Rồi rót đầy rượu vào , uống liền cả ba chén.

Vũ Cường chớp mắt liên hồi, không dám tin vào chuyện trước mắt. Tĩnh Hải cực kỳ chú trọng bối phận, rất ít khi có chuyện trưởng bối uống thay vãn bối, hẳn cực kỳ ngạc nhiên, lòng thầm nghĩ lai lịch của Lâm Tuyền nhất định không nhỏ, khiến cho vị lão đại ca lẫn lộn mấy chục năm như Quách Đức Toàn ra sức lấy lòng.

Vũ Cường không dám thất lễ, cũng uống liền ba chén, nhưng không áp nổi hơi rượu, loạng choạng đứng dậy, mím môi một lúc vội chạy vào nhà vệ sinh.

Cao Tuấn cầm chén không dám mời rượu Lâm Tuyền nữa, lời Quách Đức Toàn còn đó, nếu hắn cố mời Lâm Tuyền uống, chẳng phải ép Quách Đức Toàn uống liền ba chén sao? Bực bội uống cạn chén rượu trong tay.

Quách Đức Toàn bảo vệ Lâm Tuyền như thế cũng là vì nhà hàng, Lâm Tuyền 9 giờ đi gặp Cảnh Nhất Dân rồi, phải kết thúc bữa tiệc trước lúc đó, hiện chưa tới 8 giờ, rượu cũng đã ngà ngà, liền bảo Quách Bảo Lâm uống rượu nhanh với bọn họ.

Tới khi Vũ Cường từ nhà vệ sinh quay về, bước chân không vững, đẩy cửa đi vào thiếu chút nữa nhũn người ngã xuống, mặt tái xanh, miễn cưỡng áp chế hơi rượu xộc lên. Quách Đức Toàn thừa thắng truy kích, bốn người xử hết một bình, Vũ Cường, Cao Tuấn say bất tỉnh nhân sự, bị Quách Bảo Lâm nhét vào xe taxi.

Lâm Tuyền rời phòng bao, súc sạch hơi rượu trong miệng, lấy kẹo cao su ra ăn, đi quanh tầng hai một vòng, hiện giờ chính là thời điểm bắt đầu cuộc sống trác táng về đêm, nhưng tầng hai chỉ có hai phòng bao sáng đèn. Lâm Tuyền về phòng, bát đĩa đã được thu dọn sạch sẽ, chỉ có khay hoa quả để giữa bàn, Chu Nhã Trân lúc này cũng tới, Triệu Tĩnh ở trước mặt bà đóng giả bộ dạng thực nữ hết sức tự nhiên.

Lâm Tuyền xoa tay ngồi xuống, nhìn đĩa hoa quả tươi ngon trước mắt nhưng không dám động tới. Quách Đức Toàn cười mắng:

- Hiện giờ đã đổi tên thành Tú Thủy Các rồi, cháu tưởng còn giống Bát Đại Oản trước kia à? Yên tâm đi, chỗ hoa quả này không có vấn đề, khác thứ các cháu bán ở bên xe.

Lâm Tuyền cười khì khì, dùng tăm cầm một quả nho, xoay tròn trong tay nghịch.

- Chuyện buôn bán ở bên xe là thế nào?

Đám Vũ Cường, Cao Tuấn có mặt, bọn họ quá đậm chất lưu manh giang hồ, làm Lâm Tĩnh Sơ, Trần Thần không quen, nãy giờ nín nhịn không nói chuyện, hiện giờ phòng yên tĩnh trở lại, lòng hiếu kỳ liền mạnh lên.

Trần Thần cũng luôn liếc mắt nhìn về phía Phương Nam, tiểu nha đầu xinh đẹp tú lệ, vẻ thanh xuân ngây thơ là đặc điểm lớn nhất của các cô ở độ tuổi này, nhưng ở trước mặt Phương Nam tỏa ra vị nữ nhân thành thục, phong tình mê đắm, trong lòng có chút ghen tỵ.

Triệu Tĩnh là bạn gái Quách Bảo Lâm, còn Phương Nam sau khi vào phòng, Lâm Tuyền chỉ giới thiệu đơn giản mỗi cái tên, nhưng nghe Lâm Tuyền gọi “chị Phương Nam”, chẳng biết sao nội tâm tiểu nha đầu dần dần từ ghen tỵ biến thành thù địch.

Lâm Tuyền ghé đầu tới bên cạnh Quách Bảo Lâm, nói:

- Chú Quách, Tú Thủy Các không có tiếng tăm, chuyện này hơi khó.
- Chú đem hết vốn liếng kiếm được bao năm qua ném vào hết rồi, còn vay 8 triệu, đợi có được tiếng tăm chẳng biết phải mất bao lâu, kinh doanh thử được một tháng rồi, phí quảng cáo cũng ném vào cả trăm nghìn, vẫn không có hiệu quả.
- Những người thượng tầng xem báo chí, TV sao? Cháu nghĩ, quảng cáo trên truyền thông chỉ thích hợp với những nhà hàng tầm trung thấp. Chuyện này cháu kể với ông ngoại cháu rồi, ông cháu nói phải tạo ra đề tài, chỉ cần Tú Thủy Các trở thành chủ đề nóng của Tỉnh Hải, mọi chuyện sẽ được giải quyết thuận lợi.
- Tạo ra đề tài?

Quách Đức Toàn ngăn người, không hiểu dụng ý trong đó, nhưng lời này phát ra từ miệng Trần Nhiên thì không sai được, bất chấp đám Triệu Tinh ở bên, nắm lấy tay Lâm Tuyền, cầu khẩn:

- Tiểu Ba, cháu là đứa thông minh, có cách gì thì nói đi, chú đang đợi cháu cứu mạng đây.
- Tạo ra đề tài không phải chuyện khó, bên trên luôn nhấn mạnh phải coi trọng nhân tài, chủ đề của thành ủy chính là nhân tài. Hôm nay cháu ngồi ở thành ủy một lúc, người của phòng hành chính bàn tán chuyện nhà máy Liêu Giang bỏ ra tiền lương hơn mười vạn một năm để tuyển một kỹ sư cao cấp. Tú Thủy Các nếu muốn thành nhà hàng cao cấp cũng phải mời chuyên gia tới kinh doanh, chú Quách sẵn lòng bỏ ra bao nhiêu tiền để mời nhân tài chuyên nghiệp tới giúp quản lý nhà hàng?
- Ài, phong cách Tú Thủy Các thay đổi hoàn toàn so với trước, chú cũng hơi lực bất tòng tâm, định mời giám đốc quản lý, lương mỗi năm khoảng 60 - 70 nghìn. Cháu muốn đem chuyện tuyển người thành chủ đề bàn tán, nhưng so với số tiền 100.000 kia thì chắc chẳng ai để ý ...

Quách Đức Toàn cắn răng tính nhẩm:

- Bỏ ra 150.000 thì sao?
- Lương thế là rất cao rồi, năm ngoái tập đoàn Trung Liên tuyển phó giám đốc, tiền lương cũng chỉ tới 150.000, nhưng sức oanh tạc không mạnh, cho dù có người đàm luận cũng chẳng thể kéo dài được bao lâu.
- Vậy thì làm sao đây ...

Quách Đức Toàn do dự, số tiền đó đã gấp đôi dự tính ban đầu của ông ta rồi, mà hiện ông ta cũng không có nhiều tiền mặt trong tay:

25. Q.1 - Chương 25: Số 5 Đường Hoa Viên

Lâm Tuyền nói trước:

- Chú Quách đã hỏi ý kiến của cháu thì cháu cũng đóng giả ông già nói vậy, chỗ nào không đúng chú đừng trách.

Quách Đức Toàn phát tay:

- Cháu nói gì thế, cháu giúp chú là tốt rồi, sao trách cháu được.
- Trừ thành ủy chỉ định, người thực sự tiến vào ngành nhà hàng quán ăn quy cách cao, đều là cán bộ quản lý cấp cao sĩ nghiệp, đa phần những người đó đều là người bốn nước Đức Mỹ Nhật Hàn. Xí nghiệp dân doanh có thực lực ở Tỉnh Hải đa phần có mặt dịch qua lại với bốn nước này, nhà hàng mới giám đốc kinh doanh, cháu thấy còn cần phải tinh thông bốn thứ ngoại ngữ Anh Đức Nhật Hàn. Vậy chủ đề bàn tán quan trọng là tinh thông bốn ngoại ngữ kia, tiền lương hàng năm 300.000, cuối năm chia hoa hồng, còn về phần có hiểu kinh doanh nhà hàng hay không thì không quan trọng, chuyện này cũng không cần đem lên TV quảng cáo, chỉ cần dùng thiệp đồ dán ở cửa nhà hàng, nếu thành chủ đề bàn tán, không tới ba ngày toàn bộ Tỉnh Hải đều biết.
- 300.000, còn cuối năm chia hoa hồng nữa ...

Quách Đức Toàn hít một hơi khí lạnh, trước kia Bát Đại Oản kinh doanh nửa năm cũng chỉ kiếm được chừng đó tiền.

Quách Bảo Lâm cũng bị điều kiện Lâm Tuyền đề ra làm giật mình:

- Kiểm đầu ra nhân tài quản lý tinh thông bốn loại ngoại ngữ? Có phải mày chỉ định dọa người ta, để Tú Thủy Các thành đề tài bàn tán?

Mấy cô gái đang thì thầm nói chuyện với nhau cũng dừng lại nghe, 300.000 tiền lương một năm là điều bọn họ không ngờ, chỉ có Trần Thần là tỉnh bơ.

- Cháu đã học tiếng Anh, đang học tiếng Đức, đợi vài năm nữa học thêm tiếng Hàn, tiếng Nhật thì hợp điều kiện rồi. Chú Quách mời cháu nhé, 300.000, cha cháu làm mười năm mới bằng được.

Lâm Tinh Sơ đột nhiên chen vào:

Lâm Minh Đạt luôn than thở có ba đứa con mà chẳng đứa nào giống mình, may có Triệu Tăng thừa hưởng được phần nào phong thái của ông.

Lâm Tuyền nắm hai má Lâm Tiểu Sơ nhéo nhẹ:

- Bằng vào trình độ đối thoại tiếng Anh của em, người Anh nghe được còn tưởng em đang nói tiếng Pháp đấy, tỉnh lại đi công chúa.

Người trong phòng nghe vậy thì cười rộ lên.

Lâm Tinh Sơ bực tức gạt tay Lâm Tuyền ra, đang phồng má lên định cãi lại thì có người gõ cửa, phục vụ dẫn Dương Côn lái xe của Cảnh Nhất Dân đi vào. Triệu Tăng thường dùng xe của Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền tất nhiên quen Dương Côn, vội đứng dậy:

- Anh Dương tự mình tới à?

Rồi giới thiệu cho cả nhà Quách Đức Toàn:

- Đây là anh Dương Côn lái xe của Bí thư Cảnh.

Dương Côn là lái xe cho lãnh đạo đứng đầu thành phố, tất nhiên có sự kiêu ngạo của mình, chỉ gạt đầu, xem như chào hỏi, ánh mắt dừng trên người Phương Nam chốc lát, liền thúc dục Lâm Tuyền:

- Bí thư Cảnh đang đợi cậu ở nhà, Triệu Tăng cũng ở đó.

Quách Đức Toàn lúc này mới biết cái hộp đàn hương mà Lâm Tuyền nhờ mình cất là đem tặng cho Cảnh Nhất Dân, thầm nghĩ bỏ công sức lên người thẳng nhóc này đúng là sáng suốt, lòng đặc ý lắm. Hoàn toàn không để ý tới thái độ khinh miệt của Dương Côn, tươi cười đi tới mời thuốc, rồi về văn phòng lấy hộp. Nói thật nếu Triệu Tăng không cưới cháu ngoại của Cảnh Nhất Dân cũng chẳng sai bảo được Dương Côn.

Quách Đức Toàn là nhân vật khôn khéo, biết chuyện này không nên rêu rao, Lâm Tuyền chưa chắc muốn để Dương Côn biết, lấy một cái cặp nhỏ cho hộp gỗ vào rồi mới đưa cho Lâm Tuyền, nói nhỏ:

- Chú để trong cặp đấy.

Lâm Tuyền hé cặp ra xác nhận, nói:

- Chuyện mời giám đốc chú cứ suy nghĩ đi, dù sao cũng không vội trong ngày một ngày hai. À, anh Dương quen nhiều biết rộng, chú có thể nhờ anh ấy giúp xem.

Dương Côn có chút bực mình, có điều vẫn thuận theo khẩu khí của Lâm Tuyền hỏi:

- Mời giám đốc gì?

- Tú Thủy Các chúng tôi muốn mời một giám đốc cao cấp, lương hàng năm 300.000, ngoài ra cuối năm còn chia hoa hồng, chỉ là không tìm được người thích hợp.

- Hả?

Dương Côn kinh ngạc, ánh mắt nhìn Quách Đức Toàn thay đổi hẳn, ghé đầu tới châm thuốc lá từ bật lửa trong tay Quách Đức Toàn:

- Mời giám đốc kiếu gì mà tiền lương cao như thế, so với đám lái xe chúng tôi cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Một câu nói của Lâm Tuyền làm thái độ của Dương Côn xoay chuyển 360 độ, khiến Quách Đức Toàn hả hê lắm, lĩnh hội ngay ý của Lâm Tuyền, thẳng nhóc này đúng là không bỏ sót cơ hội nào, mau mắn nói nịnh bợ tên lái xe thực dụng:

- Lái xe cho bí thư Cảnh, lương có cả triệu cũng không đổi được, cái gì chưa nói, riêng thân phận ấy, tiền nào có thể sánh bằng chứ?

Dương Côn rất hài lòng với thái độ của Quách Đức Toàn, nghênh mặt làm ra vẻ nhân vật lớn, nói:

- Đúng thế đấy, tôi cũng quen mấy người bạn mở nhà hàng, ông chủ Quách có yêu cầu gì nói cho tôi nghe xem nào, nói không chừng tôi giới được người thích hợp cho ông.

- Cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ cần là nữ giới tinh thông tiếng Anh, tiếng Đức cùng với tiếng Hàn tiếng Nhật, tướng mạo ưa nhìn chút là được.

- Tận bốn ngoại ngữ, bí thư Cảnh cũng chẳng có, bí thư Cảnh chỉ nói được tiền Anh tiếng Đức, mấy ngày trước tôi còn nghe thấy ông ấy nói chuyện với người Mỹ.

Dương Côn lần nữa kinh ngạc, hẳn quen đâu ra thành phần trí thức cấp cao như vậy, hứng thú giảm hẳn, lắc đầu giục Lâm Tuyền mau xuống lầu:

Nhà hàng chẳng có mấy khách khứa, Quách Bảo Lâm mượn tạm một người, cho nên Phương Nam cơ bản cũng ứng phó được với công việc, không cần lo. Lâm Tuyền nhờ Quách Bảo Lâm đưa Lâm Tinh Sơ và Trần Thần về nhà, rồi theo Dương Côn tới thẳng khu tập thể thành ủy.

Số 5 đường Hoa Viên, từng khóm Lan Lưỡi Rồng từ tường bao màu đỏ sẫm buông những chiếc lá mảnh xuống, đây là một trong số những nơi được canh gác nghiêm ngặt nhất Tỉnh Hải, tường sát đường cứ cách 20 mét lại có một cảnh sát vũ trang cầm súng đứng gác, ở cửa có một nữ quân nhân.

Lâm Tuyền hăm mộ nhìn cô thêm vài lượt, y không lạ gì nơi này, ông ngoại y tuy quen sống trong trạch viện ở ngoài thành, nhưng nơi này từng là chỗ ở chính thức của ông.

Chiếc Nissan màu đen chậm chậm đi qua cửa, ở tường có ánh đèn dịu dịu, trong sân lại rất tối, hai bên đường nhỏ đều là cái cây cao lớn, cành lá rậm rịt che kín đường, chỉ có đèn xe chiếu sáng bóng tối phía trước, làm cho người ta có cảm giác bị chìm ngấm trong bóng tối, song Lâm Tuyền không có chút khẩn trương nào.

Xe rẽ một vòng lớn, tòa tiểu lâu hai tầng kiểu cổ xuất hiện, đó chính là chỗ ở mới của Cảnh Nhất Dân.

Ở bên cạnh lãnh đạo lâu, Dương Côn cũng nhiễm chút tính khí lãnh đạo, nhưng hẳn xem thường nhà Quách Đức Toàn, với Lâm Tuyền không dám có chút sơ xuất nào, hẳn không có đầu óc đến mấy cũng biết đang đêm đặc biệt phái xe tới đón là quan trọng thế nào. Nhất là từ chỗ Đình Hương Sơn hẳn biết được buổi trưa Cảnh Nhất Dân còn nói chuyện riêng với Triệu Tăng, Lâm Tuyền những hai tiếng liền.

Lái xe cho lãnh đạo thì cũng to đấy, nhưng với người ngoài thôi, còn với những người xung quanh lãnh đạo thì xếp thứ bét.

Cảnh Nhất Dân đứng ở cửa sổ, nhìn thấy Lâm Tuyền cầm cặp xuống xe mới quay về ghế ngồi, Triệu Tăng đang ngồi trên ghế sofa đọc văn kiện thành ủy phát ra, vợ hẳn Trần Yến cùng Trương Hữu Lan vợ Cảnh Nhất Dân trò chuyện về bộ phim truyền hình mới xem.

Trần Yến ít hơn Triệu Tăng ba tuổi, năm nay vừa mới qua 30, ăn mặc khá tây, bảo dưỡng lại tốt, da trắng mịn, trông chỉ như mới 25 - 26, nhìn qua không hề nhận ra là người đã sinh con, chân co lên ghế sofa, nghe thấy tiếng chuông cửa cũng chẳng đi mở, quay đầu tìm người giúp việc.

- Lâm Tiểu Ba, sao lại đến đây?

Trần Yến không biết Cảnh Nhất Dân và Triệu Tăng đang đợi Lâm Tuyền, thấy y theo sau Dương Côn đi vào thì ngạc nhiên ngồi thẳng dậy:

- Chị Trần Yến cũng ở đây à, trường vừa mới nghỉ hè, em tới thăm chú Cảnh, dì Trương.

Trương Hữu Lan nghi hoặc nhìn Lâm Tuyền, không nhớ bỗng dưng đâu ra đứa cháu này.

26. Q.1 - Chương 26: Suy Nghĩ Của Cảnh Nhất Dân

Cảnh Hữu Dân đứng lên cười giới thiệu:

- Nó là cháu ngoại của Trần Nhiên, con Lâm Minh Đạt.

Lúc này Trương Hữu Lan mới có ấn tượng, trước kia bà cũng không ít lần theo chồng tới nhà Lâm Minh Đạt:

- A, lớn thế này rồi kia à, gặp trên phố đúng là không dám nhận, cháu là đứa thứ hai của nhà Lâm Minh Đạt phải không, sao Yến Tử gọi cháu là Lâm Tiểu Ba?

Cảnh Nhất Dân biết nguyên do, giải thích:

- Trần Tú là Tiểu Ba Nhi của Trần Nhiên, ông ấy yêu nhất Trần Tú, cũng yêu đứa cháu ngoại này, cho nên lấy nhũ danh cho nó là Tiểu Ba.

Liếc nhìn cặp trong tay Lâm Tuyền:

- Triệu Tăng chúng ta vào thư phòng.

Nói rồi đi thẳng.

Lâm Tuyền không chậm trễ lễ phép xin lỗi Trương Hữu Lan rồi đi theo.

Cảnh Nhất Dân chìm nổi trong quan trường mấy chục năm, Lâm Tuyền biết mình không diễn kịch trước mặt ông ta được, khách sáo giả dối chỉ khiến người ta ghét, thẳng thắn lấy chiếc hộp gỗ ra đặt lên bàn, rồi chuyển ý tứ của ông ngoại.

Cảnh Nhất Dân thông thuộc mở khóa ngăn ra, cái hộp này do ông ta tặng cùng với con dấu cho Trần Nhiên, bản danh sách đặt ở dưới. Chuyện đã tới đây rồi, Cảnh Nhất Dân không vội xem danh sách nữa, cầm lấy con dấu, mân mê trong tay, thưởng thức nó từ các góc độ khác nhau. Năm đại thọ 60 tuổi của Trần Nhiên, Cảnh Nhất Dân đem con dấu mà mình thích nhất tặng đi, hiện nó quay trở lại tay mình, điều này đại biểu cho cái gì? Nó đại biểu Trần Nhiên cũng thừa nhận địa vị của ông ta ở Tỉnh Hải.

Nếu như người mà Trần Nhiên tiến cử có thể đảm đương được việc lớn, rất nhiều vấn đề sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. Cảnh Nhất Dân thở lòng mở bản danh sách ra, vừa cúi đầu xem, ngón tay trái khẽ nhíp lên bàn theo một tiết tấu nào đó.

Triệu Tăng thở phào, hẳn hiểu rõ tính khí sở thích của Cảnh Nhất Dân, biết ông ta rất rất hài lòng với bản danh sách này, những người có tên trong đó, ở lần đại hội thường ủy mở rộng sắp tới khả năng sẽ thành quý nhân của Tỉnh Hải. Trần Nhiên mặc dù không có khả năng quay lại đường chính trị, nhưng sức ảnh hưởng của Trần gia có thể nhân cơ hội này khôi phục phần nào.

Cảnh Nhất Dân biết Lâm Minh Đạt không nể mặt cha vợ, đoán chừng người bạn học cũ này cũng chẳng được nể nang, không dám tùy tiện mời Lâm Minh Đạt tới dự tiệc nhà, tránh bị người ta từ chối thì mình bẽ mặt, nhưng nếu mời riêng Lâm Tuyền thì chẳng ra làm sao cả, dù thanh niên này có địa vị lớn hơn ông nghĩ ở Trần gia, dù sao vẫn bối chỉ là văn bối thôi.

Trần Nhiên mau chóng soạn ra danh sách này cho thấy trí tuệ chính trị của ông ta không hề suy giảm theo thời gian, ngược lại còn có tầm nhìn rộng lớn bao quát toàn cục của người đứng ngoài, nhưng Cảnh Nhất Dân không hề lo Trần gia nhân cơ hội này khôi phục sức ảnh hưởng.

Cảnh Nhất Dân hi vọng sức ảnh hưởng cùng trí tuệ chính trị của Trần Nhiên sẽ giúp mình củng cố địa vị ở Tỉnh Hải, hiện giờ phải lung lạc cho được Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền lần này tới thành ủy học tập, đợi hai năm nữa mới tốt nghiệp, không rõ cuối cùng có đi vào sĩ đồ hay không, nghe Triệu Tăng kể, có vẻ Lâm Minh Đạt rất phản đối đưa con này đi theo con đường đó.

Dù thế nào thì ông cũng muốn tạo điều kiện cho Lâm Tuyền, chuyện năm xưa, Cảnh Nhất Dân không làm gì hổ thẹn, nhưng dấu sao vẫn áy náy với người bạn thời đại học, muốn thông qua Lâm Tuyền bù đắp phần nào.

Vẫn ngồi chiếc Nissan do Dương Côn lái rời khỏi nhà số 5 đường Hoa Viên, khi Lâm Tuyền về tới nhà thì mệt mỏi cả ngày trời kéo tới, thấy cha đang ngồi ở phòng khách đọc báo, chào một tiếng rồi đẩy cửa phòng Lâm Tĩnh Sơ, cô bé đã ngủ say, cái miệng xinh xinh cong lên, như trong mơ còn oán hận Lâm Tuyền vứt mình và Trần Thần ở nhà hàng.

Đứng dựa cửa nhìn công chúa say giấc hồng một lúc, Lâm Tuyền đi tới bên cạnh cha, liếc nhìn qua trang báo, phần xã hội chẳng có tin tức gì đáng chú ý, liền đi tắm.

Lâm Minh Đạt ngáp ngừng muốn nói gì đó lại thôi, ông hiểu đứa con trai này có tính độc lập rất mạnh, trông qua thì có vẻ hiền hòa, nhưng một khi đã nhận định việc gì thì khó mà lay chuyển được.

Quan trọng hơn nữa, việc làm của con trai ông bây giờ có cha vợ đứng sau ủng hộ, hưởng hồ cả Triệu Tăng, Cảnh Nhất Dân tựa như vô tình như cố ý kéo con ông vào vòng tròn đó.

” Tiểu Ba mới 22 tuổi, còn chưa ra ngoài đời, sức phán đoán và quan niệm đúng sai chưa chừng chạc, tất cả đối với nó mà nói liệu có sớm quá không? Để nó lạc đường thì quá muộn ...” Lâm Minh Đạt suy nghĩ như thế, rất nhiều lo lắng nén trong lòng, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, thở dài một tiếng rồi về phòng ngủ.

.....

Khi bị chuông đồng hồ hẹn giờ đánh thức thì Lâm Tuyền đang gặp ác mộng, chẳng biết bị ác mộng làm tỉnh hay đồng hồ làm tỉnh, Lâm Tuyền ôm chần ngồi dậy tắt chuông đi, sờ lên má thấy ướt đầm, người ngoài luôn thấy y điềm tĩnh bình thản, không biết nước mắt y chảy trong đêm tối, hít sâu một hơi rồi giới rường.

Nhà họ Lâm có năm người, diện tích 82 mét vuông, có hai gian phòng ngủ, một là của vợ chồng Lâm Minh Đạt và Trần Tú, một là của con gái lớn Lâm Tĩnh Di và con gái út Lâm Tĩnh Sơ. Lâm Tĩnh Di tốt nghiệp đại học xong liền ở lại tỉnh thành công tác, đại khái vì Tỉnh Hải để lại những ký ức quá tệ, cho nên dù là ngày lễ tết cô cũng không về nhà.

Còn có một gian thư phòng, sửa thành phòng ngủ cho Lâm Tuyền, trong phòng trù giường, bàn học ra chỉ có hai giá sách đặt sát tường, bên trên đầy ăm ắp đủ các loại sách vở.

Lâm Minh Đạt nghe thấy tiếng động trong phòng Lâm Tuyền, ngay cả kỳ nghỉ hè cũng không ngủ nướng, làm ông đau lòng.

Lâm Tuyền đứng trước cửa sổ ngả người ra đằng sau kéo dãn người, có vẻ vì ác mộng mà cơ thịt khấn trương buông lỏng, y không vội đi rửa mặt, rút từ trong ngăn kéo ra một cuốn sách, ngồi lên bệ cửa sổ, nhưng lúc này đầu óc không tỉnh lại được, bị tâm tình nhiễu loạn lấp đầy mất rồi.

Gặp mặt Cảnh Nhất Dân hai lần, hẳn đã để lại ấn tượng khá sâu trong lòng ông ta, nếu như Lâm Tuyền muốn vào sĩ đồ, đây chắc chắn là một khởi đầu làm người ta phấn chấn, nhưng với Lâm Tuyền, thì điều này còn xa mới đủ.

Lâm Tuyền một lòng muốn để quan hệ giữa y và Cảnh Nhất Dân âm thầm mà lại khoa trương truyền bá tới những người hữu dụng với y.

Những cái tên trên bản danh sách mà Trần Nhiên viết hôm qua được Lâm Tuyền ghi nhớ trong lòng, đúng như Trần Nhiên nói, trên quan trường không hề có cái gọi là nhớ ơn đền đáp, bọn họ nếu được Cảnh Nhất Dân trọng dụng, có lẽ sẽ ghi nhớ ân tình của Trần Nhiên, nhưng nếu muốn bọn họ báo đáp, cũng phải xem người Trần gia có đủ thực lực hay không.

Lâm Tuyền bóp cái đầu nhưng nhức, thâm nghĩ sống trong cái thế giới suốt ngày đấu đá giả dối đó không phải chuyện vui sướng gì, vậy mà thế giới này lại có một đám người cứ đâm đầu vào nó, một khi bị đẩy ra ngoài cái vòng tròn đó, cứ như mất đi linh hồn vậy.

Ngày hôm qua đã dậy muộn không giúp gì được cho đám Quách Bảo Lâm, Phương Nam, hôm nay chưa chắc giúp được gì, nhưng thái độ thì phải có, đi sớm cũng để tránh Lâm Tĩnh Sơ dậy gặp phải oán trách chuyện bỏ rơi cô bé, Lâm Tuyền chào cha mẹ rồi lấy xe đạp rời nhà.

Lâm Tuyền chống xe đạp dưới Tú Thủy Các, trước nhà hàng dựng một bảng thông báo cao bằng người trưởng thành, dùng giấy đỏ mực đen viết quảng cáo tuyển người đã bàn bạc hôm qua.

” Nhà hàng chúng tôi vì nhu cầu phát triển nghiệp vụ, nguyên dùng mức lương 30 vạn một năm mời một vị giám đốc, người ứng tuyển cần hiểu kinh doanh nhà hàng, tinh thông bốn thứ ngoại ngữ Anh Đức Nhật Hàn, dung mạo ưa nhìn. Nếu có thể xúc tiến nghiệp vụ nhà hàng phát triển, được chia 5% hoa hồng của nhà hàng.”

Chữ viết trên giấy đỏ hết sức bắt mắt, Lâm Tuyền khi nhỏ học thư pháp vài năm, tuy không viết đẹp được như thế, nhưng có mắt nhìn, lòng lấy làm lạ Quách Đức Toàn đêm hôm kiểm đầu ra ngoài viết chữ đẹp như thế.

27. Q.1 - Chương 27: Đăng Ký Công Ty

Lâm Tuyền vừa mới vào nhà hàng thì Quách Bảo Lâm đã đợi sẵn, mặt mày hớn hở nói:

- Hôm qua sướng con mẹ nó thật, thằng kia tên là gì nhỉ? ... À Dương Côn, mẹ nó, chẳng qua là lái xe của Cảnh Nhất Dân chứ gì. Ông già tao mời hẳn thuốc, hẳn chỉ liếc xéo một cái, nhìn bên ngoài ông già tao không thấy, trong bụng sắp nổ tung rồi. Mày vừa mới nhắc tới chuyện bỏ 300.000 ra thuê người, mắt hẳn thay đổi ngay, ông già châm lửa, không ngờ hẳn cúi đầu xuống hút làm ông già sướng mê. Mày vừa đi một cái, ông già liền quỳ định luôn, trông bộ dạng dù ném đi 30 vạn cũng muốn một lần ngồi trên đầu trên cổ người khác.

Quách Bảo Lâm nói oang oang, không chú ý thấy Quách Đức Toàn từ đằng sau đi tới:

“Chát” một cái, Quách Đức Toàn bộp vào đầu con mình:

- Chủ ý bí thư Trần đưa ra thì làm sao có vấn đề được, cái mồm rộng của mày nói thành cái gì rồi?

Xong quay sang Lâm Tuyền cười toét miệng:

- Tiểu Ba, chú nghĩ suốt cả một đêm, cảm thấy cách này có thể thành, nếu không dù nhờ tới Triệu Tăng cũng khó mà mở miệng được. Chữ này là do đứa bạn học của Tiểu Sơ viết đấy, đẹp thật, cháu giúp chú một việc lớn rồi.

Trần Thần viết? Lâm Tuyền không ngờ tiểu nha đầu bên lén đó lại viết chữ đẹp như thế.

- Cháu ăn uống miễn phí ở đây bao nhiêu bữa rồi, giúp chú chút đó có là gì.

Lâm Tuyền đưa cặp hồ sơ cho Quách Đức Toàn:

- Chú Quách, đây là cái cặp hôm qua chú cho cháu mượn.

- Tiểu Ba hôm nay tới tới thành ủy làm việc phải không? Không có cặp sao được, đây là quà chú tặng cháu, chú dùng mấy ngày rồi, nếu cháu chê cũ, lát nữa chú tới Quốc Tế Tinh Hải mua một cái mới.

Cặp da Armani của Ý kiểu năm mới ra năm 99, chỉ có trong Quốc Tế Tinh Hải trung tâm thương mại lớn nhất của Tinh Hải mới bán, mà không tốn 2.000 không mua được một cái cặp thấp nhất.

Lâm Tuyền nếu như muốn phát triển ở sđ thì phải chú ý không được quá phô trương, hiện giờ y chỉ hận mình không đủ bắt mắt, nếu không ai thèm để ý tới thằng nhãi hai mấy tuổi đầu, may là trời nóng, mua một bộ trang phục hàng hiệu cũng không tốn là bao. Nhưng tiết kiệm được thì phải tiết kiệm, trong lòng y cũng chẳng muốn trả chiếc cặp cho Quách Đức Toàn. Số tiền 15.000 đang cất bên trong, Lâm Tuyền chẳng chối từ:

- Vậy cháu cảm ơn chú Quách.

Thuận nước đẩy thuyền nhận lấy cái cặp, làm Quách Bảo Lâm trông mà thèm.

Thời gian còn sớm, Lâm Tuyền theo Quách Bảo Lâm đi gặp Phương Nam trước, chuyện kinh doanh bên này, thực ra Quách Bảo Lâm có ích hơn Lâm Tuyền, hẳn nổi danh “côn đồ” khu thành tây, chỉ cần trao đổi với Vũ Cường là có thể thuận lợi chiếm lĩnh bến xe tiêu thụ hoa quả nữa.

Buổi sáng Phương Nam rất bận rộn, Lâm Tuyền chẳng giúp được gì nên không làm phiền lâu, ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của cô lấy thêm sức sống ột ngày làm việc rồi để Quách Bảo Lâm đưa tới thành ủy.

- Ông già đem hi vọng gửi gắm lên người mày cả đấy, cái cặp này mua ở Quốc Tế Tỉnh Hải giá 3800 đồng, ông già mua để người ta khỏi coi khinh, bản thân dùng còn thấy tiếc vậy mà mày nhận không thèm chớp mắt một cái.

Lâm Tuyền giở giọng vô lại:

- Ông già mày không có con tư sinh, cái nhà hàng này về sau là của mày, mày tiếc gì ... hề hề, yên tâm chuyện của đại ca, em sao dám không tận tâm.

- Cút, ông già mày mới có con tư sinh ấy, ông già tao nói, mày ở thành ủy có cần mời khách xã giao gì cứ yên tâm đưa tới nhà hàng, không thu tiền của mày.

Lâm Tuyền cười ha hả, lòng nghĩ :” Để tao mời mấy người không đủ cấp bậc tới xem ông già mày có ý kiến hay không?”

Phòng hành chính thuộc văn phòng thành ủy là biên chế đơn vị sự nghiệp, phụ trách tài vụ, quản lý hậu cần cùng công tác bảo vệ cho văn phòng thành ủy. Biên chế được tài chính cấp tiền có 11 người, trong đó 1 lãnh đạo hai cấp phó.

Người có năng lực đều hi vọng đem con cái đưa tới bên cạnh lãnh đạo làm việc, như thế thăng tiến nhanh, ngoại trừ yếu tố gần gũi lãnh đạo ra, thì vì không lo có năng lực làm việc mà không ai biết tới. Biên chế hành chính của lãnh đạo cấp khoa trở lên trong văn phòng thành ủy gần 40 người, tùy tiện có một vị trí trống được điền vào, làm bốn năm năm, rồi tới khu cục phía dưới đã là cán bộ trung tầng rồi.

Phòng hành chính mặc dù không so được với các cơ cấu khác của thành ủy, nhưng có thể vào đó đều là người có bối cảnh, để đợi chén vào biên chế hành chính. Lâm Tuyền hôm qua được Tần Minh dẫn đi giới thiệu gặp mặt hết người phòng hành chính rồi, có điều không một ai coi y ra gì, chỉ nghĩ lại là một con cháu của người có bối cảnh nào đó đưa vào đây như bao người khác thôi.

Tất nhiên có Tần Minh giới thiệu, không ai dám giở trò ma cũ bật nạt ma mới, bắt y pha trà rót nước gì đó, Lâm Tuyền tới căn bản không ai để ý tới y, Lâm Tuyền vui vẻ vào chỗ làm việc của mình.

Mặc dù chưa tốt nghiệp, nhưng hiện giờ bắt đầu thực tập, sau này chính thức vào thành ủy công tác, có thể coi là có mấy năm tuổi nghề rồi.

Tần Minh tận mắt nhìn thấy quan hệ thân thuộc giữa Lâm Tuyền và bí thư Cảnh, hôm qua lại còn ăn cơm cùng với bí thư Cảnh ở nhà ăn nữa, biết bối cảnh y rất sâu, có điều không hiểu quan hệ thực sự giữa y và bí thư Cảnh là gì.

Người ở phòng hành chính chỉ tới văn phòng cho có, giờ làm việc là 8 giờ, tận 9 giờ mới có người đứng đỉnh đến, mà có phải làm việc ngay đâu, còn trò chuyện tán gẫu chán chê, thì thoảng có vài cú điện thoại gọi tới thì lạnh lùng đáp “chờ, nhiều việc lắm chưa tới lượt anh”, rồi đến gần 10 giờ 30 đã không thấy bóng dáng ai nữa.

Lâm Tuyền ngồi quan sát nửa buổi sáng, ngoài lắc đầu chỉ biết lắc đầu, không biết các phòng khác có kiểu làm việc như vậy không, song y chẳng buồn tìm hiểu làm gì, đồng thời càng thêm quyết tâm không muốn tốn thời gian, nhiệt tình ở thể chế.

Làm việc trong thể chế có lẽ quan trọng nhất cần có tố chất đặc biệt, Lâm Tuyền thấy mình không có tố chất đó.

Coi như nắm bắt tình hình nơi này rồi, mình có làm việc hay không cũng chẳng ai quan tâm, Lâm Tuyền liền đi tìm tới mấy nhân viên liên quan, lán la bắt chuyện rồi hỏi chuyện đăng ký công ty, không ngờ đăng ký một công ty vô công ty đơn giản hơn tưởng tượng của y rất nhiều.

Năm 99, đại diện đăng ký một công ty rỗng ruột tài sản 1 triệu chỉ cần 7518 đồng, trong đó phí xét duyệt, phí giấy phép kinh doanh, phí con dấu, phí đăng ký công thương, phí thông báo, phí đăng ký thuế vụ v.v..v.. Mất 2518 đồng, phí đại diện mất 5000 đồng. Xác nhận tên công ty xong, người đăng ký chỉ cần cung cấp bốn bản sao chứng minh thư, hộ khẩu, một tấm ảnh là được. Cung cấp tư liệu xong, chỉ cần 5 ngày làm việc là có thể hoàn thành tất cả thủ tục.

Lâm Tuyền không biết Triệu Tăng có chuyện đột xuất muốn tìm mình hay không, nên không thoát thân được, người đại diện công ty vừa nghe y làm việc ở thành ủy thì hết sức nhiệt tình, thủ tục đầu không cần y làm, trực tiếp hỏi qua điện thoại tra duyệt tên công ty cho y. Năm sáu cái tên Lâm Tuyền nghĩ trước đều bị trùng, cuối cùng xác định là “Công ty đầu tư hữu hạn liên hợp Tỉnh Hải”.

Hộ khẩu của Lâm Tuyền ở trường học Đại học Đông Hải, không có bản sao hộ khẩu, may mà người của công ty đại diện chỉ cần bản sao chứng minh nhân dân, hẹn hai giờ chiều người của công ty đại diện đích thân tới thành ủy lấy tư liệu.

28. Q.1 - Chương 28: Lần Đầu Gặp Tôn Phi Phi

Lâm Tuyền tranh thủ thời gian nghỉ trưa chụp mấy bức ảnh lấy nhanh ở phòng công chứng, khắc một con dấu, chuẩn bị bốn bản sao chứng minh thư, tất cả tốn một tiếng đồng hồ, thấy thời gian còn sớm vào bưu điện gán thành ủy.

Lâm Tuyền tìm cô hướng dẫn xinh đẹp nhất đại sảnh, ngồi trên ghế xoay trước mặt cô, hai tay chống cằm áp lên quầy thủy tinh.

Tôn Phi Phi vừa ứng phó với câu hỏi của người khác, vừa kín đáo quan sát chàng thanh niên nhàn nhã ngồi ở ghế xoay. Người khác chọn mua di động đều chọn di động xong mới chọn số, còn y thì lại tới quầy doanh nghiệp di động làm xong số mới đứng đỉnh đi chọn máy.

Lâm Tuyền không phải cố ý làm ra vẻ khác người, công ty đại diện có một hạng mục phục vụ, chọn một số điện thoại, có thể chuyển tiếp tới bất kỳ di động chỉ định nào. Hôm nay không nhất định phải mua di động, nhưng số di động thì nhất định phải có trong đơn thẩm định. Quách Bảo Lâm đồng ý đem cái điện thoại Ericsson đào thải cho y dùng, cho nên lúc này Lâm Tuyền mới do dự có nên mua cái di động đắt như thế không?

Mái tóc dài quá mũi vẫn chưa có lúc nào rảnh rỗi để cắt, liền vuốt ra đằng sau, tuy hơi rối nhưng mang cho y một cảm giác lãng tử không hề luộm thuộm nhếch nhác, y mặc quần tây màu xám, áo sơ mi ngắn tay xanh da trời, sạch sẽ lại nghiêm túc, khiến cho Lâm Tuyền trông có vẻ nhiều tuổi hơn thực tế, trông phải chừng 25 - 26 rồi, chiếc cặp da Armani cao cấp càng tăng cường thêm ấn tượng đó với người khác.

Đợi cho người khách hỏi đầu phiên nhiều kia đi tới quầy khác, Tôn Phi Phi chủ động đi tới trước mặt Lâm Tuyền:

- Chào anh, anh muốn chọn chiếc di động nào, tôi có thể lấy máy thật cho anh thử công năng.

Lâm Tuyền đưa mắt nhìn tấm biển đề tên bằng kim loại trước ngực cô:

- Cô tên là Tôn Phi Phi? Cả cái đại sảnh này cô là bận rộn nhất, xem ra lãnh đạo nói rất đúng cặp mắt của quần chúng rất sáng suốt.

Tôn Phi Phi mặt thoáng hồng, nhưng lời nói tự nhiên không có chút bông đùa khinh mạn nào của Lâm Tuyền không khiến cô cảm thấy ghét, mỉm cười lấy mô hình chiếc Nokia 6110, đó là máy mới Nokia đưa ra tháng 10 năm ngoái, vỏ ngoài màu xám, ăng ten dài ít nhất 2cm.

- Chiếc điện thoại Nokia này chỉ nặng 142 g, thời gian chờ dài tới 260 tiếng, cho phép nhắn tin tiếng Trung, lưu trữ 50 số điện thoại, hiện là chiếc di động có công năng tốt nhất, chỉ là giá hơi ...

Tôn Phi Phi giọng nhẹ nhàng dễ nghe, lưu loát giới thiệu máy:

Lâm Tuyền mắt nhìn thẳng vào mặt Tôn Phi Phi, không để cô nói tiếp lời tổn hại tình cảm:

- Cô lấy máy thật cho tôi thử công năng xem.

Còn nhớ cái Ericsson của Quách Bảo Lâm có thể ném chết người, mang theo rất vất vả, chiếc Nokia 6110 này ít nhất có trọng lượng và thời gian chờ làm y hài lòng.

Nhìn Tôn Phi Phi xoay người đi, vòng eo nhỏ nhắn cùng bờ mông tròn trịa, nhớ vừa rồi mình dùng lời trêu ghẹo, cô gái này chỉ thẹn thùng hạ mí mắt xuống, lòng nóng lên, khi thử điện thoại thì một cô gái bán hàng khác mặt có mấy cái trứng cá tới giúp, Lâm Tuyền không tiện tiếp cận Tôn Phi Phi nữa.

Mụn Trứng Cá sai Tôn Phi Phi đi chỗ khác, nhiệt tình giới thiệu công năng điện thoại, mồm miệng liếng thoắng.

Lâm Tuyền căm ghét ngồi lý ra đó chẳng nói chẳng rằng, đầu quay sang bên cạnh, làm như bức tường có gì đó đáng ngắm nhìn lắm vậy, Mụn Trứng Cá nói một thôi một hồi mới nhận ra thái độ của y, tức tối nhét di động vào trong tay Tôn Phi Phi, bước sầm sầm vào gian phòng sau quầy.

Lâm Tuyền hát hàm về phía cánh cửa hỏi:

- Các cô cũng tính doanh số à?

Tôn Phi Phi quay đầu lại, Mụn Trứng Cá đã đóng ầm cửa lại, cười áy náy với Lâm Tuyền, không trả lời mà hỏi:

- Tôi thử tính năng cho anh nhé.

Cô gái này không phải vừa nhưng lại không muốn rắc rối, chắc chắn làm việc ở đây bị người ta bắt nạt không ít. Lâm Tuyền không cần thử máy, đưa chiếc sim chọn sẵn lúc nãy cho Tôn Phi Phi:

- Cô lắp cái này vào.

Đợi Tôn Phi Phi lắp sim xong, Lâm Tuyền bấm số Quách Bảo Lâm.

“Tu tu tu ...” Máy thông rồi Lâm Tuyền không nói gì, đặt di động lên quầy.

- A lô, Quách Bảo Lâm đây.

-

- Ai đấy, sao không nói.

Bên kia có tiếng Quách Bảo Lâm đập máy, hoài nghi điện thoại mình bị trục trặc, giọng lớn hơn:

- A lô, a lô, sao không nói gì? Tôi không nghe thấy tiếng của anh, a lô, anh tìm ai vậy?

Lâm Tuyền vẫn không nói gì, nghe thấy Quách Bảo Lâm cúp điện thoại, cười với Tôn Phi Phi:

- Âm thanh cũng được đấy.

- Anh không quen người kia à?

- Một thằng ngốc, kệ hần.

” Tít tít tít ...” Di động đặt ở trên quầy vừa reo vừa quay tròn.

Lâm Tuyền ấn nút nghe, nhưng vẫn không nói gì.

- A lô, vừa rồi anh gọi điện thoại tìm tôi phải không, anh là ai? A lô, sao không nói? A lô, a lô ... Đcm, Tiểu Ba, mày đừng vờ vịt nữa, mày mua di động đem khoe đấy à?

Quách Bảo Lâm chờ một hồi, thấy bên kia vẫn không nói, đâm ngờ vực phán đoán của mình:

- Không phải Tiểu Ba à? Mày là ai, a lô ... ***, chơi bố mày à, mày là ai ? Bố mày mà tìm được nhà mày ày đi nuôi chó ...

Lâm Tuyền cố nhịn cười, hắng giọng một cái, dùng giọng mũi nghiêm nghị nói:

- Tôi là Triệu Tăng, Lâm Tuyền có ở chỗ cậu không? Lập tức gọi cậu ta tới thành ủy.

- Á, anh anh Triệu Tăng ạ ...

Lâm Tuyền có thể tưởng tượng ra vẻ mặt Quách Bảo Lâm lúc này thế nào, nhất định chân nhũn ra rồi, quả nhiên đầu kia giọng xoay chuyển 180 độ:

- Anh không nghe thấy lời em vừa nói chứ ạ? .. Vừa rồi .. Tiểu Ba không có ở chỗ em, em tìm giúp anh, đây là di động của anh ạ? Em tìm thấy nó sẽ gọi điện cho anh ạ.

Lâm Tuyền giang tay ra với Tôn Phi Phi đang mím môi nhin cười, cô gái thông minh đoán ra trò đùa của Lâm Tuyền rồi, Lâm Tuyền cười nói:

- Cô xem, đúng là thằng ngốc. Cô viết hóa đơn đi, tôi chọn cái máy này. Sim không rút ra nữa, tôi dùng luôn.

- **** Lâm Tuyền, mẹ mày, mày dám trêu bố mày à, mày giỏi thì về đây

Lâm Tuyền không cho Quách Bảo Lâm cơ hội phát tiết, tắt máy luôn.

Tôn Phi Phi nhin cười tới đỏ cả mặt, xinh đẹp mê người, đôi mắt cong vút như trăng non, hàng mi bị nụ cười nhăn lại hết sức đáng yêu, Lâm Tuyền thầm khen :” Con gái cười đúng là đẹp hơn nhiều.”

Tôn Phi Phi đưa cho Lâm Tuyền giấy trắng, bảo y viết lại tên và địa chỉ, y tiện tay viết luôn cả số di động.

- Viết tên và địa chỉ để làm hóa đơn, anh ghi số di động vào làm gì.

Lâm Tuyền làm bộ tiu nghỉu, định xóa số di động đi:

- Tôi còn tưởng cô muốn phương thức liên hệ của tôi chứ, nhưng mà chắc cô nhớ số di động của tôi rồi.

Tôn Phi Phi đưa tay ra cướp lấy tờ giấy:

- Ai thèm nhớ số di động của anh.

Lâm Tuyền lấy giấy thông hành của thành ủy trong cặp giơ lên trước mặt Tôn Phi Phi:

- Tôi ở trong tòa nhà thành ủy bên cạnh buồn sắp mọc cả người rồi, nếu cô rảnh rồi gọi điện thoại cho tôi, tôi tới chơi giết thời gian với cô.

- Thành ủy ...

Tôn Phi Phi bị hào quang thành ủy làm chói mắt:

- Tôi làm gì tốt số như người thành ủy các anh, phải đứng ở đây suốt ngày, chân sưng cả lên rồi.

Thấy Lâm Tuyền thò đầu tới nhìn, liền co chân ra sau, bấp chân đi tất da trông hết sức manh mai yếu ớt.

29. Q.1 - Chương 29: Cáo Mượn Oai Hùm

Thời gian cũng đã gần hai giờ chiều, Lâm Tuyền tạm biệt Tôn Phi Phi, quay trở về thành ủy.

Một người thanh niên mặc áo ngắn tay bị chặn lại ở cổng sắt, Lâm Tuyền nhìn qua, quả nhiên là người của công ty đại diện. Bảo vệ cửa thuộc phạm vi chức quyền của phòng hành chính, Lâm Tuyền tuy mới chỉ tới thành ủy có một ngày, nhưng bảo vệ đều biết y vì hôm qua y được chính Tần Minh ra đón, nói với bảo vệ một tiếng rồi đưa thanh niên chừng 30 tuổi kia vào thành ủy.

Nghĩ người của công ty đại diện nếu để nhân viên trong phòng hành chính nhìn thấy thế nào bị đám người nhàn rỗi đó lan truyền tin đồn không hay, cho nên Lâm Tuyền cố ý ở ngoài để chặn người của công ty đại diện ở cổng.

- Vừa rồi ở cổng anh có nói chuyện đăng ký công ti không?

- Sao thế được ạ? Chúng tôi bảo vệ tin tức khách hàng chứ.

Người thanh niên trông rất tinh minh, dùng hai tay đưa danh thiếp ra.

- Công ty hữu hạn đại diện đăng ký xí nghiệp Kế Thụy, thành phố Tĩnh Hải, Lăng Cổ Quân, phó tổng giám đốc.

Lâm Tuyền lẩm nhẩm đọc danh thiếp:

- Ô, không ngờ giám đốc Lăng Cố Quân thân qua đây, vậy chúng ta vào phòng họp nhỏ nói chuyện.
- Không biết chức vụ của anh Lâm ở thành ủy là ...
- Tôi còn chưa tốt nghiệp, làm gì có chức vụ? Chú tôi bảo tôi tới thành ủy thực tập tăng thêm quan hệ thôi.

Lâm Tuyền nói rất hàm hồ, nhưng không cho Lăng Cố Quân hoài nghi. Giờ làm việc của thành ủy buổi chiều bắt đầu từ hai giờ, nhưng trong văn phòng chỉ có Tần Minh, Lão Cố và một cô gái mới tới làm việc, còn những người khác ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy đâu.

Lâm Tuyền cất linh kiện đi kèm của điện thoại vào ngăn kéo bàn làm việc, mượn chìa khóa phòng họp từ chỗ Tần Minh. Tần Minh nhìn Lăng Cố Quân đợi ngoài cửa, cũng không hỏi gì cả, đưa chìa khóa cho Lâm Tuyền luôn.

Lăng Cố Quân ngồi xuống chiếc ghế sofa bằng da thật ở phòng họp, cảm khái nhìn trang trí xa hoa trong phòng, có lẽ vì vừa rồi Lâm Tuyền giới thiệu là chưa tốt nghiệp làm hắn bớt đi một phần cẩn thận, hỏi:

- Người vừa rồi là ai thế?

Lâm Tuyền thấy Lăng Cố Quân thăm dò thông tin về mình, nghĩ nếu mình có sức nặng trong mắt hắn, nói không chừng phí đại diện còn có ưu đãi, nên không hề ngần ngại nói:

- Trưởng phòng hành chính.

Nói rất thoải mái như kiểu không đáng gì, rồi lấy tài liệu làm xong buổi trưa ra, đưa cho Lăng Cố Quân:

- Anh xem có còn thiếu gì không?
- Anh Lâm cũng ở phòng hành chính à?

Lâm Tuyền chín phần thật một phần giả đem chuyện mình thực tập ở thành ủy kể sơ qua một lượt, Lăng Cố Quân là người giỏi luân cú, làm nghề này lâu cũng hiểu người của thành ủy đều là hạng mất cao hơn trời, một cậu thanh niên choai choai mà sai phải được trưởng phòng hành chính, nói rõ đằng sau có nhân vật khá trọng yếu, càng không dám có chút qua loa nào, đem trình tự đăng ký công ty giải thích thật tỉ mỉ cho Lâm Tuyền.

Công ty được đăng ký chọn ở khu khai phát, công ty đại diện cung cấp miễn phí một địa chỉ ảo, địa chỉ này chỉ tồn tại trên giấy tờ (mỗi năm thu 360 đồng tiền quản lý), cung cấp một số điện thoại chuyển trực tiếp tới di động của Lâm Tuyền.

Lăng Cố Quân tự động đem tất cả chi phí giảm xuống còn 5000 đồng, gần như do công ty đại diện trả phí đăng ký cho Lâm Tuyền.

- Thứ ba tuần sau tôi sẽ tự mình đem các loại giấy chứng nhận tới cho anh Trương, đến khi đó mới kết toán các loại chi phí. Ngoài ra, công ty còn cung cấp kế toán viên tính toán thuế vụ và sổ sách cả năm, anh Lâm nếu cần, chúng tôi cũng sẽ cung cấp giá ưu đãi.

Nghệp vụ của công ty đại diện đúng là rất toàn diện, liên sổ sách và thuế vụ cũng làm hộ luôn. Lâm Tuyền mỉm cười, hiện giờ y chỉ cần các loại giấy chứng nhận mà Lăng Cố Quân nói. Toàn bộ giấy chứng nhận có được sau khi đăng ký bao gồm: Giấy phép kinh doanh bản gốc và bản sao, báo cáo nghiệm tra tài sản, sổ tài khoản ngân hàng, chứng nhận số hiệu cơ cấu tổ chức, thẻ IC, sách quy định hóa đơn con dấu, giấy chứng nhận đăng ký thuế.

Đối với Lâm Tuyền mà nói, quan trọng nhất là báo cáo nghiệm tra tài sản, bằng vào báo cái này, ở ngân hàng trình tự thẩm tra không nghiêm khắc lắm, có thể lấy làm chứng minh thu nhập cá nhân thực tế của y, cũng có thể làm chứng minh tài sản của công ty.

(1 triệu tiền đăng ký tài sản do công ty đại lý trả hộ, sau khi lấy được báo cáo nghiệm tra tài sản, công ty đại diện sẽ đem tài chính chuyển ra, từ đó thu 0.5% phí đại diện)

Khi Lâm Tuyền tiễn Lăng Cố Quân ra khỏi tòa nhà thành ủy thì gặp Triệu Tăng đi cùng một tên béo trên 30 tuổi vào tòa nhà. Triệu Tăng chặn y lại, nói:

- Tiểu Ba, hôm nay tính là ngày đầu tiên cậu tới thành ủy làm việc, buổi tối anh mời em và người phòng hành chính ăn cơm, địa điểm do em chọn.

- À, cứ để em mời đi, địa điểm là Tú Thủy Các. Anh Đình, anh Dương có thể xin chú Cảnh nghỉ phép không?

Triệu Tăng thấy y chọn địa điểm là Tú Thủy Các thì biết ngay dụng ý của y, hôm qua Lâm Tuyền đã nhắc tới Tú Thủy Các, song Triệu Tăng chỉ ầm ừ cho có, ít nhất định đưa người của thành ủy tới cổ vũ, cho nên mới để Lâm Tuyền chọn địa điểm. Triệu Tăng sợ dĩ muốn mình ra mặt tổ chức bữa cơm là sợ Lâm Tuyền mới tới phòng hành chính, không mời nổi đám người kiêu ngạo kia.

Thấy Lâm Tuyền kiên trì muốn mời khác, Triệu Tăng gật đầu:

- Được rồi, cậu mời đi, anh chỉ sợ Quách Đức Toàn xẻo anh một phát.

Rồi giới thiệu tên béo bên cạnh:

- Chủ nhiệm Ngô Quốc Tân của ngân hàng kiến thiết.

Lâm Tuyền sáng mắt lên, đang lo không biết phải tiếp cận với người ngân hàng ra sao, vội đi tới bắt bàn tay phi nộn của Ngô Quốc Tân:

- Tôi là Lâm Tuyền, mời chủ nhiệm Ngô tối nay nể mặt, bảy giờ tối tới Tú Thủy Các đường Ngọc Lâm.

Ngô Quốc Tân chẳng biết Tú Thủy Các, chỉ thấy Triệu Tăng có vẻ như phải lấy lòng thanh niên này, đang tìm cách vót nhỏ đầu để chui vào, thấy y mở miệng mời, làm gì có chuyện không nhận lời? Miệng cười toét cả ra, lấy danh thiếp trong cặp đưa tới:

- Kể hèn này là Ngô Quốc Tân, chi nhánh ngân hàng đường Tân Giang, kính mong người anh em chỉ giáo.

Lâm Tuyền không hiểu vì sao Triệu Tăng lại đi cùng chủ nhiệm một chi nhánh nhỏ ngân hàng vào thành ủy, nếu thành ủy cần tài chính, ít nhất mời nhân vật ở chi nhánh trung tâm tới bàn bạc mới đúng.

Việc đăng ký công ty không cần cố ý che dấu Triệu Tăng, nhưng không thể để người ngoài biết, nên Lâm Tuyền không giới thiệu Lăng Cổ Quân. Lăng Cổ Quân thấy Triệu Tăng tuổi còn trẻ, lại đi cùng một chủ nhiệm chi nhánh nhỏ, nên cũng chẳng coi là nhân vật lớn, lại không hiểu Lâm Tuyền kỳ huy gì, biết điều đứng bên không nói, đợi hai người kia đi rồi mới thuận miệng hỏi:

- Vị vừa nãy là ai thế?

- À, phó thư ký trưởng thành ủy Triệu Tăng.

- Hả!

Lăng Cổ Quân quay ngoắt đầu lại nhìn, nhưng Triệu Tăng và Ngô Quốc Tân đi lên cầu thang rồi, ánh mắt nhìn Lâm Tuyền càng thêm kinh ngạc:

- Anh Lâm đúng là nhân vật phi phàm, ngay cả phó thư ký trưởng thành ủy cũng phải lấy lòng.

Lâm Tuyền cười thâm trong bụng, người ngoài không biết quan hệ giữa Triệu Tăng và nhà y, cho nên thấy Triệu Tăng che chở bảo vệ mình lại nhìn thành nịnh bợ lấy lòng. Đương nhiên y không giải thích gì, chỉ giữ nụ cười bình thản.

Lăng Cổ Quân đi ra ngoài cổng một đoạn, bỗng dừng quay lại:

- Anh Lâm, anh Lâm.

Lâm Tuyền ngạc nhiên không biết Lăng Cổ Quân quên mất điều gì chưa nói.

- Chú Cảnh vừa rồi anh Lâm nói là bí thư Cảnh Nhất Dân à?

Lâm Tuyền khẽ hừ một tiếng, không đáp. Lăng Cổ Quân lại tự có câu trả lời khẳng định, vội nói:

- Anh Lâm, chuyện đăng ký công ty xin anh cứ yên tâm, tôi nhất định mau chóng làm xong cho anh. Anh Lâm làm việc lớn, đăng ký tài sản 1 triệu ít quá, hay 5 triệu nhé? Anh yên tâm, chi phí đại diện không tăng, khi nào anh giới thiệu giúp tôi thư ký trưởng Triệu.

Lăng Cổ Quân thấy Lâm Tuyền ít tuổi lấy mỗi ra như, nhưng xem như còn tự biết mình, không yêu cầu gặp Cảnh Nhất Dân.

Đăng ký tài chính tăng lên 5 triệu, ít nhất tiết kiệm được mấy vạn phí đại diện, Lâm Tuyền thấy hẳn tặng phần ân tình này cũng là muốn thân cận lãnh đạo, giới thiệu thì giới thiệu, chẳng phải là bảo y cầu cạnh gì, tất nhiên là được.

- Anh Triệu Tăng à, vậy để hôm khác cùng uống trà nhé.

30. Q.1 - Chương 30: Mời Khách

Lâm Tuyền vừa về tới văn phòng thì nhận được điện thoại của Triệu Tăng, Triệu Tăng tinh ý cỡ nào, thấy vừa rồi Lâm Tuyền không giới thiệu người bên cạnh, biết y không tiện nói trước mặt Ngô Quốc Dân.

Triệu Tăng đúng là coi Lâm Tuyền như em trai mình, che chở bảo vệ, Lâm Tuyền tuy thông minh nhưng nói thế nào cũng chưa chính thức bước vào xã hội, kinh nghiệm cuộc sống chưa đủ, Triệu Tăng lo y bị người ta lợi dụng, trường hợp của Quách Đức Toàn là minh chứng rõ rệt.

Lâm Tuyền liền đem chuyện đăng ký công ty nói với Triệu Tăng, song không nhắc tới tài sản đăng ký, nếu không riêng cái xác rỗng 5 triệu cũng đủ làm Triệu Tăng tăng huyết áp.

- Công ty đại diện đăng ký xí nghiệp à?

Triệu Tăng ở bên đầu kia điện thoại trầm mặc một lúc:

- Khi anh vào thành ủy làm việc, thầy Lâm có tặng anh bốn chữ “như phủ băng mỏng”, bốn chữ này làm anh hưởng lợi cả đời. Cậu làm gì anh không phản đối, nhưng anh đem bốn chữ này tặng lại cho cậu, cậu nhớ kỹ lấy.

Lâm Tuyền cảm thụ được tình cảm của Triệu Tăng, nắm điện thoại, nẹn giọng không nói ra lời, chỉ ra sức gật đầu. Lúc này Dương Côn đá cửa đi vào, vỗ mạnh vai Lâm Tuyền:

- Tiểu Ba, nói chuyện với ai mà mặt đỏ cả lên thế?

Triệu Tăng nghe thấy tiếng Dương Côn, liền nói:

- Tạm thời vậy đã, anh cúp điện thoại đây.

Lâm Tuyền đặt điện thoại xuống, kéo ghế tới đặt ngay dưới móng Dương Côn:

- Em đang định đi tìm anh Dương thì anh tới rồi.

- Bí thư Cảnh đã duyệt cho nghỉ, Đinh Hường Dương bảo tôi tới hỏi một tiếng, cậu chuẩn bị bao nhiêu người, để đội xe hơi chuẩn bị xe.

Triệu Tăng sợ Lâm Tuyền không mời nổi khách, bảo Dương Côn tới trợ uy, lái xe của bí thư thành ủy đích thân tới dự, người của phòng hành chính dám làm kiêu hay sao?

- Đừng, anh Dương uống rượu làm xe số một bị xước thì em đền không nổi, để em bảo nhà hàng an bài xe, tối nay anh Dương có uống thoải mái. Lát nữa anh Dương cùng em đi mời đội trưởng Cố.

- Lão Cố tối nay chưa chắc đã rảnh.

- Chắc chắn phải mời một câu, anh Dương đừng chê phiền.

Tần Minh thấy Dương Côn đi vào, từ gian trong văn phòng làm việc đi ra, hỏi:

- Đội trưởng Dương, buổi tối chuẩn bị uống gì thế, ai mời khách?

Dương Côn chỉ Lâm Tuyền:

- Thằng nhóc này sợ người của phòng hành chính bắt nạt nó, cho nên mời khác mong các anh nhẹ tay cho.

Tần Minh cười xòa:

- Anh Dương phải cho tôi mượn gan mới dám làm thế.

- Sau này mong anh Tần và mọi người trong phòng chiếu cố cho nhiều hơn, buổi tối nay 7 giờ ở Tú Thủy Các.

Lâm Tuyền chấp tay một vòng với mọi người phòng hành chính:

- Mong mọi người nể mặt, tan ca chúng ta đi, tới Tú Thủy các trước chơi bài. Anh Tần, nhờ anh giúp thông bao cho những đồng nghiệp khác trong phòng, tôi còn phải tới phòng thư ký mời anh Đình.

Lúc này có thêm bốn người nữa về văn phòng, thấy một tên thực tập sinh nho nhỏ lại kinh động tới cả người bên cạnh bí thư thành ủy như Đình Hường Dương và Dương Côn thì giật mình, mặc dù chưa nghe thấy tên Tú Thủy Các bao giờ, song không dám ngồi tại chỗ ỷ mà mới lên mặt nữa, đều vây quanh tới nhiệt tình nói nhất định sẽ đi.

Tìm được Đình Hường Dương ở trong phòng đốc sát, thuận tiện mời luôn phó chủ nhiệm phòng đốc sát Cố Hiểu Linh. Lâm Tuyền cũng không muốn cáo mượn ao hùm quá mức phô trương, tránh truyền tới tai Cảnh Nhất Dân khiến ông ta có suy nghĩ gì không hay, nên không nhờ Triệu Tăng mời lãnh đạo các phòng ban khác nữa.

Từ phòng đốc sát đi ra, Lâm Tuyền gọi điện thoại Quách Bảo Lâm, chưa kịp nói gì đã bị chửi mắng xa xả:

- Mày bay giờ lớn gan rồi, mua cái di động gì, tối cho tao xem nào, tao sớm ngứa mắt với cái Ericsson rồi, tao với mày đổi cho nhau dùng Cái gì, bảo tao 7 giờ về nhà hàng à, bận rưng mẹ nó dài rồi, thời gian đầu mà về ... Bóp cái gì mà bóp? À, không phải nói mày ... Này về nhà khách có chuyện gì thế? Mời khách à, tốt cứ lôi hết tới Tú Thủy Các cho ông già xốt của ... Cái gì đệ nhất thư ký thành ủy, lại có thằng phân chó hôm qua à, Triệu Tăng cũng tới ...

Giọng Quách Bảo Lâm trở nên phấn khích:

- Tốt rồi, mày lập tức nói với ông già chuẩn bị ày.

Lâm Tuyền bị giọng oang oang của Quách Bảo Lâm làm cho tai bưng nhùng, Quách Bảo Lâm bận tối mắt, buổi trưa lại bị y trêu, cho nên đang sôi máu. Lâm Tuyền vội dí sát di động vào tai, tránh những lời dơ dáy đâm uế của hắn lộ ra ngoài.

Cúp điện thoại của Quách Bảo Lâm, Lâm Tuyền liền gọi ngay cho Quách Đức Toàn, đem chuyện mời khách nói với ông ta, mới đầu chỉ nói, Quách Đức Toàn nhận lời an bài một phòng bao, tiếp ngay đó Lâm Tuyền đắc ý nói:

- Khả năng có thư ký Đình, lái xe Dương Côn mà chú gặp tối qua, còn một vị phó chủ nhiệm phòng đốc sát, không có lãnh đạo cấp bậc chính xử, chú cứ chiêu đãi bình thường là được.

- À giỏi cho thằng Tiểu Ba, đến chú Quách cũng dám trêu à? Khi nào tới, chú bảo người chuẩn bị ngay, xếp hai bàn ở phòng yến tiệc nhỏ trên tầng ba.

Quách Đức Toàn kích động thiếu chút nữa rơi luôn ông nghe, giọng cũng run run:

- Phải mời cho bọn họ uống thoải mái, thành ủy không phải xe, chú Quách cho xe tới đón nhé.

- Không thành vấn đề.

Quách Đức Toàn đồng ý ngay:

- À, chú có một người bạn lâu năm, Triệu Khôn Nghĩa, là cha của Triệu Tĩnh ấy, xe của ông ấy tốt, là chiếc Audi A6, bảo ông ấy lái xe tới đón, không làm mất mặt lãnh đạo.

Đúng là một chuyện kỳ diệu, phó thư ký trưởng thành ủy, đệ nhất thư ký, doanh nhân nào chẳng muốn tiếp cận.

Quách Đức Toàn đã đề xuất rồi, tất nhiên Lâm Tuyền đồng ý giới thiệu Triệu Khôn Nghĩa cho Triệu Tăng, Đình Hường Dương.

Dù sao đây là lần đầu tiên Lâm Tuyền mời Đinh Hướng Dương, Dương Côn ăn cơm, không dám sơ xuất, thấy thời gian còn sớm, chưa tới 4 giờ, liền bắt xe tới Tú Thủy Các, để cùng Quách Đức Toàn xác định chi tiết của bữa tiệc.

Cuộc sống xa xỉ trước kia của Lâm Tuyền đều là do Quách Bảo Lâm lôi đi theo, quy củ tiệc rượu y không hiểu lắm. Thấy trước cửa Tú Thủy Các đỗ một chiếc Audi A6, thầm nghĩ chắc là xe của Triệu Khôn Nghĩa rồi, đi lên lầu, thấy Quách Đức Toàn đứng cùng một người trung niên bờ vai vạm vỡ, mặt chữ điền.

Triệu Khôn Nghĩa kinh doanh một công ty công trình kiến trúc, chính đang lo lắng sự điều chỉnh ban bộ thành ủy sẽ tác động tới mối quan hệ của ông ta trong khu tây thành, nghe Quách Đức Toàn nói có cơ hội làm quan nhân vật quan trọng, không nói một lời cho vào cốp xe hai chai Mao Đài, sáu tút thuốc là Gấu Mèo, lái chiếc Audi phóng thẳng tới Tú Thủy Các.

Triệu không nghĩa chưa từng gặp Lâm Tuyền, nhìn chàng thanh niên đeo kính cận, người xương xương, mặt mang vẻ thư sinh ấy đi vào, cảm giác hết sức thân thiết. Trong mắt ông ta thì bất kỳ ai có khả năng đều thân thiết, không vì y tuổi còn nhỏ mà xem thường. Hai bàn tay to nần nẫn thịt đưa tới, nắm chặt lấy tay Lâm Tuyền:

- Chú cũng ỷ già gọi cháu một tiếng cháu nhé, cháu đừng khách khí.

Lâm Tuyền liếc nhìn số thuốc lá rượu trên quầy, Tú Thủy Các không kinh doanh cái này, có hai người này ở đây, chuyện bữa tiệc buổi tối không cần y lo nữa. Triệu Khôn Nghĩa là cha Triệu Tĩnh, tính bối phận gọi tiếng chú cũng phải, chỉ là tay bị ông ta nắm tới đau, vội rút lại, cười nói:

- Chú Triệu nói gì thế, cứ gọi cháu là Tiểu Ba được rồi, chuyện tiệc tối nhờ các chú.

Triệu Khôn Nghĩa quay đầu lại:

- Tiểu Tĩnh và thằng nhóc nhà anh đầu, buổi tối gọi chúng nó tới ở mang kiến thức.

- Thằng nhóc nhà tôi và Tiểu Ba quan hệ thân thiết nhất rồi, tối không thiếu nói được, nó và Tiểu Tĩnh đang lêu lổng bên ngoài.

Triệu Tĩnh tất nhiên không về nhà nói chuyện kinh doanh dưa nẫu, Quách Đức Toàn không quản được, nhưng ông ta chẳng đại gì tự bêu cái xấu ra, dù sao Lâm Tuyền mới là tên đầu xỏ:

- Thông báo bên ngoài nhà hàng là chủ ý của Tiểu Ba đấy, ông bạn già, thấy thế nào?

31. Q.1 - Chương 31: Mời Khách (2)

Thực ra trong mắt Quách Đức Toàn, việc tổ chức người bán hoa quả nẫu thu mua ở chợ bán buôn đúng là tuyệt diệu, có điều Lâm Tuyền mới về ba ngày đã bắt được quan hệ với bí thư thành ủy, năng lực này mới làm ông ta hâm mộ. Trước kia ông ta luôn thấy thằng con mình chẳng được tích sự gì, nhưng làm bạn với đứa như Lâm Tuyền, làm ông ta khá vui mừng, thấy con mình cũng có chút ánh mắt nhìn người.

Quách Đức Toàn thầm nghĩ, Lâm Tuyền không có cơ hội thì đành, để con mình tốt nghiệp xong ngoan ngoãn kinh doanh nhà hàng, nếu Lâm Tuyền có khả năng bay cao, con mình theo nó sẽ không thua thiệt.

- Thông báo gì?

Vừa rồi trong đầu Triệu Khôn Nghĩa chỉ có bữa tiệc tối, khi đi vào không chú ý bảng thông báo, lúc này mới ra xem:

- Cách này tuyệt thật, Tú Thủy Các thế nào cũng đông nghịt khách.

Lâm Tuyền nghĩ một lúc, nói:

- Chú Quách, tạm thu biển vào đi, tránh cho Đinh Hướng Dương nhìn thấy có cảm giác bị lợi dụng, tin tức từ ngoài truyền vào thành ủy, mới có thể thoải mái thuận nước đẩy thuyền.

Quách Đức Toàn vỗ đầu bồm bộp:

- Tiểu Ba chu đáo lắm, may mà cháu tinh táo, nếu không chú làm hỏng việc mất.

Liền sai nhân viên ra cất tấm bảng đi.

Lâm Tuyền thấy ở nhà hàng không có gì đáng lo nữa, trước 5 giờ tối thành ủy đón người, tránh đám Tần Minh không tìm được.

Xuống xe trước tòa nhà bưu chính, đi xuyên từ cửa đông ra cửa nam tới thành ủy, không thấy Tôn Phi Phi đâu, ngược lại Mụn Trứng Cá vẫn còn nhớ mặt y, “tặng” cho y một cái lườm.

Quay về văn phòng, mỗi bàn đều có người ngồi, không biết Tần Minh có bùa phép gì triệu tập hết được đám thần tiên này trở về, ngay cả vị phó phòng lâu năm hai ngày qua không thấy mặt mũi đâu cũng cười hỉ hả tới bắt tay Lâm Tuyền coi như làm quen.

Lúc này Cố Hiểu Linh cũng đang ở phòng hành chính trên lầu Tần Minh, cô đã 36 tuổi rồi, khi mím môi cười, khóe mắt xuất hiện mấy nếp nhăn, nhưng không hề làm sụt giảm phong tình thành thực mê người, làn da lộ ra ngoài trang phục xanh nước biển vẫn trắng trẻo mịn màng, khuôn mặt đẹp đẽ, vóc dáng đầy đặn yêu kiều. Tần Minh trên cô là đệ nhất mỹ nữ thành ủy không có chút khoa trương nào.

- Tôi nhiều lắm là đệ nhất mỹ nữ già thôi, nhìn Tiểu Liễu kia, da cứ như trứng gà bóc vỏ vậy, mỗi năm tiết kiệm được bao nhiêu phần trang điểm. Tiểu Lâm, cậu ở trường học có bạn gái chưa, hay là làm thành một đôi với đệ nhất tiểu mỹ nữ của văn phòng thành ủy chúng ta.

Người tốt nghiệp xong được vào ngay thành ủy ai biết sau lưng bối cảnh sâu thẳm nào, dính vào rồi là bỏ không được, nếu không sẽ rước lấy rắc rối vô cùng vô tận, Lâm Tuyền không muốn đem chuyện tình yêu, hôn nhân ra trao đổi. Liễu Trí hơn 20, vừa tốt nghiệp xong, mặc dù là tiểu yêu tinh xinh đẹp, nhưng Lâm Tuyền còn muốn học hai năm nữa, nào dám đáp lời Cố Hiểu Linh?

- Chị Cố, Tiểu Lâm mới tới ngày đầu, chị đừng bắt nạt cậu ấy.

Triệu Tăng từ ngoài đi vào, người phòng hành chính lần lượt đứng dậy, cũng không lên tiếng chào, dường như có thể mới thể hiện được quyền uy của Triệu Tăng.

- Tiểu Lâm là người được thư ký trưởng Triệu chiếu cố, tôi mượn gan của ai mà dám bắt nạt cậu ấy? Tiểu Liễu không tệ, có tư cách làm bạn gái Tiểu Lâm không?

Triệu Tăng biết Liễu Trí là cháu gái của phó bí thư thành ủy, phó thị trưởng trưởng vụ Liễu Diệp Thiên, cũng biết quan hệ giữa Cố Hiểu Linh và Liễu Diệp Thiên, nếu để cô ta dây dưa ở chủ đề này, Tiểu Ba không xuống thang được.

Tâm tư Tiểu Ba thế nào Triệu Tăng rất rõ, sinh viên 22 tuổi, còn chưa trải qua yêu đương, đây là chuyện hiếm thấy trong thế hệ của y, mà Tiểu Ba lại thuộc kiểu rất được các cô gái hoan nghênh, Triệu Tăng hi vọng y có thể chuyển tâm vào học tập và sự nghiệp.

Triệu Tăng cười xua tay, không nói thêm với Cố Hiểu Linh nữa, bảo Lâm Tuyền:

- Anh và Đinh Hướng Dương sẽ tới muộn một chút, đám đội trưởng Cố đợi lát nữa sẽ đi trước.

Đội trưởng Cố của đội lái xe vốn có việc, không biết vì sao cũng nhận lời tới góp vui.

5 giờ kém 10 Triệu Khôn Nghĩa, Quách Đức Toàn lái xe tới dưới tòa nhà thành ủy, còn mượn hai chiếc xe nữa. Lâm Tuyền định đợi tới hết giờ làm nhưng không muốn Cố Hiểu Linh thừa cơ nhắc lại chuyện bạn gái liền đi trước.

Trong những người ở đây cấp bậc của Cố Hiểu Linh là cao nhất, phó chủ nhiệm phòng đốc sát, cấp chính khoa, so với cấp chính khoa của Tần Minh thì có sức nặng hơn nhiều.

Lâm Tuyền cùng Cố Hiểu Linh, Dương Côn ngồi xe của Triệu Khôn Nghĩa, còn Tần Minh và các đồng nghiệp cùng phòng chui vào ba cái xe còn lại.

Cố Hiểu Linh chưa từng nghe tới Tú Thủy Các, nên nghĩ chỉ là nhà hàng bình thường, sơ dĩ nhận lời tới dự tiệc là vì Triệu Tăng, Đinh Hướng Dương, Dương Côn có mặt, ba người đó là tâm phúc của Cảnh Nhất Dân, đặc biệt Triệu Tăng càng khác những người còn lại, chắc chắn sẽ được Cảnh Nhất Dân trọng dụng, cả ba tham gia bữa tiệc này, cô ta không lý do nào từ chối, huống hồ có một số tin tức từ Liễu Thiên Diệp truyền vào tai cô ta, tựa hồ quan hệ giữa Lâm Tuyền và Cảnh Nhất Dân không phải tầm thường.

Tú Thủy Các nằm cuối đường Ngọc Lâm, là kiến trúc cổ xây kề bên sông hồ thành, phong cách cổ kính, đường hoàng xa hoa.

- Mời mọi người tới hậu viện nghỉ ngơi trước, tiệc sẽ tổ chức ở phòng yến tiệc tầng ba.

Quách Đức Toàn đi trước, dẫn mọi người vào hậu viện phong cách khác biệt.

Hậu viện đầu là nhà nhỏ xây sát sông, cửa sổ bốn xung quanh rộng mở, rừng trúc mượt mắt, gió sông hiu hiu, chẳng cần bật điều hòa mà cảm thấy mát lạnh tim gan, cứ như giữa thu vậy.

Cố Hiểu Linh càng đi vào trong càng ngạc nhiên, nghe tiếng trúc xào xạc, tiếng chuông gió leng keng, thốt lên:

- Nơi này hoàn cảnh không tệ, sao tôi chưa bao giờ nghe thấy cái tên Tú Thủy Các nhỉ?

Lâm Tuyền mỉm cười:

- Nhà hàng lọt vào tai chị Cố làm sao tôi mời nổi? Chị Cố đừng chê tôi nhỏ nhen nhé.

- Xí, trước mặt Tiểu Liễu giả bộ non tơ, lại dám nói đùa với tôi à? Nhà hàng này ai mở đấy?

Quách Đức Toàn mau mắn lấy danh thiếp ra, đưa vào bàn tay mềm mại không xương của Cố Hiểu Linh:

- Nhà hàng mới mở cửa, mong được chủ nhiệm Cố tới ghé thăm nhiều hơn.

Lâm Tuyền mở một tút thuốc lá Trung Hoa mềm, chia ổi người phòng hành chính một bao, riêng Tần Minh nhét hai bao Gấu Mèo. Tần Minh là cấp trên trực tiếp của Lâm Tuyền, nhưng hiểu phòng hành chính hôm nay chỉ là vai phụ, bảo hai phó phòng mời mọi người đánh bài, hần và Dương Côn, Lâm Tuyền, Cố Hiểu Linh làm thành một bàn, Lâm Tuyền từ chối nói phải đi tiếp khách, đem vị trí nhường cho Triệu Khôn Nghĩa. Đám Triệu Khôn Nghĩa chỉ đợi cơ hội này, tất nhiên không từ chối.

Liễu Trí cũng không đánh bài, yên tĩnh đứng ở sau lưng Cố Hiểu Linh xem mọi người chơi.

Triệu Khôn Nghĩa là nhân vật cực kỳ khéo léo, giỏi giao tiếp, có ông ta, không một ai cảm thấy mình bị lạnh nhạt. Lâm Tuyền yên tâm đi tới phòng khác một lượt rồi về tiền sảnh, Quách Đức Toàn đang đứng lau mồ hôi ở đại sảnh bắt điều hòa hết cỡ.

- Chú Quách, Quách Tử đâu rồi, nó không thể đến muộn hơn thư ký trưởng Triệu được.

- Đang ở nhà thay quần áo, một lát nữa sẽ tới cùng Triệu Tĩnh.

Lâm Tuyền quay đầu đi cười, Quách Bảo Lâm mà thay quần áo với Triệu Tĩnh thì thế nào cũng phải mất ít nhất cả tiếng mới xong, liền đi tới phòng yến tiệc, gọi điện cho chủ nhiệm Ngô Quốc Tân của chi nhánh ngân hàng kiến thiết đường Tân Giang, có thể đoán được Ngô Quốc Tân đang chờ điện thoại của y, chuông mới reo hai tiếng đã nhắc lên ngay.

- Ha ha, tôi tới ngay đây, đường Tân Giang cách đường Ngọc Lâm gần lắm, tôi có xe, đi 20 phút là tới.

32. Q.1 - Chương 32: Mời Khách (3)

Đường Tân Giang ở khu khai phát, đi theo đường ngoại ô, tình hình kẹt xe giờ cao điểm không nghiêm trọng lắm, hần là không lo đến muộn. Kế hoạch của Lâm Tuyền, ngân hàng là mấu chốt quan trọng, nên cần bắt quan hệ với Ngô Quốc Tân, song y không thể không nghĩ cho Triệu Tăng, không rõ quan hệ giữa Ngô Quốc Tân và Triệu Tăng mật thiết tới độ nào, chuyện vay vốn từ Ngô Quốc Tăng vẫn cần cân nhắc, tránh để Triệu Tăng cũng bị cuốn vào vòng xoáy.

Hai mươi phút sau Ngô Quốc Tân tới nơi, Lâm Tuyền dẫn hần vào trong, thấy hần tỏ thái độ nịnh nọt với đám Tần Minh, Lâm Tuyền không lo lắng nữa, nếu Ngô Quốc Tân có quan hệ mật thiết với Triệu Tăng thì chẳng cần phải cúi mình với đám Tần Minh như thế.

Lâm Tuyền không dám đứng ở đằng sau Cố Hiểu Linh xem bài, đứng ở đó ánh mắt không nhìn được nhìn qua cổ áo cô, thi thoảng đi qua nhìn xuống một cái là được rồi, thường thì phụ nữ trong quan trường ăn mặc cố gắng trung tính nghiêm nghị hết mức có thể, vì nói thế nào quan trường đất nước này vẫn ngầm

hiếu là thế giới của nam nhân, phụ nữ muốn tiến thân trên con đường này phải khiến người ta không để ý tới giới tính của mình.

Từ cách ăn mặc khá gợi cảm, từ ăn nói cử chỉ luôn tận dụng ưu thế nữ giới của mình, có thể thấy Cố Hiểu Linh không phải là phụ nữ có tham vọng lớn, người quan trường như thế thì hám hư vinh, thích lợi nhỏ, đó chẳng phải là điều xấu, đa phần con người đều như vậy.

Trên bàn đang chơi "đấu địa chủ ba đánh một", do ba người Tần Minh đều không phải là nhân vật chủ yếu hôm nay, Triệu Khôn Nghĩa không chơi lớn, mới chỉ thua hơn một nghìn đồng.

Nhìn chồng tiền trước mặt Dương Côn xếp còn cao hơn của Cố Hiểu Linh là biết tính cách của hắn, nếu không cấp bậc hắn thấp hơn, phải biết kiềm chế bớt trước mặt Cố Hiểu Linh, đây là một trong yếu lĩnh của nghệ thuật nhìn người mà ông ngoại dạy cho Lâm Tuyền, chi tiết nhỏ để lộ bản tính.

Tần Minh đánh thêm một lúc rồi đứng dậy nhường chỗ, Ngô Quốc Tân rới rít xua tay:

- Tôi đánh kém lắm, trưởng phòng Tần cứ đánh đi.

- Ngân hàng chẳng phải để cấp tiền ọi người sao?

Cố Hiểu Linh mắt lúng liếng:

- Tần khoa, để chủ nhiệm Ngô phát tiền cho chúng tôi đi.

*** Tần Minh cấp bậc chính khoa, trong cơ quan còn có thói quen gọi tên kèm cấp bậc.

Ngô Quốc Tân đành thế chỗ Tần Minh, Tần Minh đi tới bên cạnh Lâm Tuyền giải thích nhỏ cho y:

- Thư ký trưởng Triệu phụ trách phối hợp ủy ban ngoại thương, mâu dịch, có quan hệ hợp tác với ngân hàng kiến thiết. Ngô Quốc Tân muốn chi nhánh đường Tân Giang vượt mặt các chi nhánh khác ở Tỉnh Hải, nên thường tới làm công tác với thư ký trưởng Triệu.

Đại khái là trong chuyện cạnh tranh nội bộ ngân hàng, Ngô Quốc Tân có người bên trên hỗ trợ, nếu không ủy ban ngoại thương, ủy ban mâu dịch cần tài chính, một chi nhánh nhỏ không giải quyết được.

Trên bàn chơi đấu địa chủ khởi đầu là 20 đồng, Ngô Quốc Tân rút ra một xấp 100 đồng, Lâm Tuyền cảm lấy nói:

- Để tôi đi đổi tiền lẻ cho chủ nhiệm Tần.

Đi tới tiền sảnh, lấy từ trong ví của mình ra 1000 đồng, bảo Quách Đức Toàn đổi thành tiền lẻ, đặt bên trên đồng tiền 100 đồng, vừa mới quay về hậu viện nghe thấy Dương Côn hò hét đòi Ngô Quốc Tân trả tiền.

Ngô Quốc Tân nhận lấy tiền từ Lâm Tuyền, hắn là người trong nghề, sở một cái biết ngay số tiền 100 đồng phía dưới không thiếu tờ nào, gạt đầu với Lâm Tuyền, không nói gì đưa tiền lẻ cho Dương Côn.

Tần Minh đứng sau lưng Ngô Quốc Tân, mắt cũng tinh không kém, chỉ một động tác nhỏ Ngô Quốc Tân là hiểu ngay ảo diệu bên trong, lòng ngạc nhiên lắm, Lâm Tuyền hoàn toàn không việc gì phải lấy lòng Ngô Quốc Tân, nhưng chớp mắt cái đã hiểu ra: Dương Côn, Cố Hiểu Linh rõ ràng là muốn xỏ tiền của Ngô Quốc Tân, ép hắn ta phải chơi thua tiền, trong lòng sẽ không dễ chịu gì, Lâm Tuyền hôm nay là chủ, không thể làm méch lòng khách. Đối với Ngô Quốc Tân mà nói, lại có cảm giác được coi trọng, sau ván bài sẽ trả tiền lại cho Lâm Tuyền, tiền hắn vẫn cứ mất, nhưng trong lòng sẽ dễ chịu.

Lâm Tuyền tuổi còn trẻ mà đã xử sự lão luyện như vậy, làm Tần Minh cực kỳ khâm phục, nghĩ nếu y theo sát bước tiền Triệu Tăng vào sĩ đồ, nhất định có tương lai lớn.

Đến 7 giờ, Triệu Tăng, Đinh Hương Dương, đội trưởng Cố mới tới nơi.

Phòng yến tiệc 80 mét vuông ở tầng ba mặc dù chỉ bày hai bàn, nhưng không thấy trống vắng, người của phòng hành chính ngồi một bàn, bên đó do Quách Đức Toàn, Quách Bảo Lâm tiếp đãi.

Cố Hiểu Linh vẫn kéo Liễu Trí đi theo mình, thêm Triệu Tăng, Đinh Hương Dương, Dương Dật, Dương Côn, Tần Minh ngồi bàn còn lại, Lâm Tuyền và cha con Triệu Khôn Nghĩa, Triệu Tĩnh bồi tiếp.

Dương Côn hám rượu, bảo phục vụ bỏ chén rượu nhỏ đi, đổi sang ly thủy tinh, trù Liễu Trí và Triệu Tĩnh ra, bốn nhân viên nữ khác của phòng hành chính cũng bị rót đầy ly.

Lâm Tuyền bảo Quách Đức Toàn thu biển thông báo tuyển người lại, song trên bàn rượu Dương Côn lại khơi lên, mọi người nhao nhao truy hỏi tới cùng, Quách Đức Toàn biết lúc này không thể hám cái lợi trước mắt, chỉ cười không nói quá kỹ, nhiệt tình mời mọi người uống rượu.

Chén qua chén lại, hai thùng Mao Đài vừa đủ, cuối cùng Triệu Tăng đứng dậy nói mai còn có việc, bảo Quách Đức Toàn an bài xe, đưa người phòng hành chính về trước, trong đó có bốn người say khướt. Triệu Tăng, Đinh Hướng Dương, đội trưởng Cổ cũng đi trước. Tần Minh cũng say tới tám phần, song cố cầm cự tới cùng, thấy người đi gần hết, liền đứng dậy cáo từ.

Triệu Khôn Nghĩa làm chủ lực tiếp rượu một hồi, cũng lờ đờ lơ đãng, cố lắm được tới lúc Triệu Tăng rời đi, liền tới gian phòng tầng bốn nghỉ ngơi.

Lâm Tuyền đã uống thuốc giải rượu trước bữa cơm, lúc này vào nhà vệ sinh nôn một hồi liền tỉnh táo hơn nhiều, quay lại thấy Dương Côn ngồi đó cứ như không, còn Cổ Hiểu Linh mặt như hoa đào, kiêu diễm ướt át, đôi mắt long lánh ánh sáng, thấy Lâm Tuyền đi tới, gọi thẳng:

- Tiểu Lâm, chúng ta đổi chỗ uống tiếp đi, Tiểu Dương làm việc bên cạnh bí thư Cảnh, hiếm có cơ hội uống rượu, hôm nay nhất định cho anh ấy uống thật thống khoái.

Quách Đức Toàn được Triệu Khôn Nghĩa chia lửa, hơn nữa tửu lượng ông ta cũng ghê người, nhìn không khác biệt bình thường là bao:

- Tôi bảo nhà bếp làm mâm nữa ọi người nhấm rượu rồi.

Cổ Hiểu Linh xua tay:

- Tiểu Dương đi theo bí thư Cảnh thì sơn hào hải vị nào còn chưa ăn, tới quán ăn đêm uống thích hơn.

Triệu Tăng không nói rõ bối cảnh của Cổ Hiểu Linh, nhưng Lâm Tuyền nhìn ra được đám Triệu Tăng, Đinh Hướng Dương đều có phần kiêng kỵ cô ta, biết bối cảnh của cô ta đặc thù, cũng muốn nhân cơ hội này quan hệ mật thiết hơn, thấy cô ta đề nghị uống rượu đêm, tất nhiên nhận lời.

Quách Đức Toàn tất nhiên muốn giữ khách, song biết chuyện không thể gấp, hôm nay thế này đã là nằm ngoài mong đợi của ông ta rồi, nhiệt tình chạy đi gọi taxi.

Liễu Trí ra ngoài gọi điện một lúc, khi quay về đỡ Cổ Hiểu Linh bước chân đã không được vững lắm, theo Lâm Tuyền, Dương Côn cùng chui vào xe ta xi.

- Tiểu Lâm, cha cậu là ai? Sao tôi cảm giác đã gặp cậu ở đâu đó rồi.

Cổ Hiểu Linh ngồi ở ghế phụ lái, quay đầu lại nhìn Lâm Tuyền ngồi co quắp giữa Liễu Trí và Dương Côn.

Lâm Tuyền ngồi giữa, Dương Côn bên trái, Liễu Trí bên phải, ba người cùng chui vào hàng ghế sau chật hẹp, có thể cảm nhận được hơi ấm từ cái đùi của Liễu Trí qua lớp vải mỏng. Lâm Tuyền nhìn sang phía Liễu Trí còn chút khoảng trống, nhưng không cố ý tránh ra, sống lưng thấy ớn lạnh, khả năng là Liễu Trí mượn hơi rượu, dùng phương thức này biểu đạt thiện cảm với mình. Thế nhưng trong đầu Lâm Tuyền chẳng hề cảm thấy kích thích ám muội, chỉ cảm thấy rất phiền toái.

33. Q.1 - Chương 33: Say Rượu

Triệu Tăng tuy chưa kịp nói rõ với y, nhưng bằng vào khả năng quan sát của mình, Lâm Tuyền biết quan hệ giữa Liễu Trí và Cổ Hiểu Linh phức tạp. Lúc ở văn phòng, Cổ Hiểu Linh gán ghép y với Liễu Trí, Triệu Tăng vắng đi, Lâm Tuyền biết phải giữ khoảng cách với Liễu Trí.

Lâm Tuyền nhích người sang phía Dương Côn, lúc này rời khỏi tiếp xúc với cái đùi căng dẹt kia lòng lại cảm thấy luyến tiếc, dù Liễu Trí không kiêu diễm như Cổ Hiểu Linh, nhưng cũng hết sức xinh xắn, đặc biệt sức sống tươi trẻ trên người tỏa ra làm nam nhân ngây ngất.

- Cha tôi là Lâm Minh Đạt, hiệu trưởng trường trung học Tỉnh Hồ khu khai phát.

- Lâm Minh Đạt sao?

Cố Hiểu Linh vỗ cái đầu hơi chậm chạp vì say rượu, khi Trần Nhiên chưa lui về, người của văn phòng thành ủy không thể không biết tới tên tuổi Lâm Minh Đạt, nhưng chuyện đã qua nhiều năm, một số cái tên đã trở thành ký ức mơ hồ.

Nghĩ một lúc mà không ra Lâm Minh Đạt là ai, Cố Hiểu Linh nói:

- Trường trung học Tinh Hồ thì tôi biết, phía đầu nam trấn Nam Cảng, hình như thuộc khu khai phát. Tiểu Lâm, cậu và thư ký trưởng Triệu thân nhau lắm à?

- Anh Triệu Tăng là học sinh của cha tôi.

- Triệu Tăng tốt nghiệp trường Tinh Hồ à?

Cố Hiểu Linh thấy khó tin, thấy Lâm Tuyền chỉ nói hời hợt, hiển nhiên không hề có ý định nói ra quan hệ với Triệu Tăng, cảm thấy y không hề có sự kích động bột chộp như người cùng tuổi.

Người của thành ủy đều rất kiêu ngạo, đặc biệt là người có bối cảnh, đối với người dưới có chuyện nhờ tới mình đều mang ưu thế tâm lý bề trên, đứng trên à nhìn xuống.

Cố Hiểu Linh luôn chú ý tới hành động của Lâm Tuyền, chi tiết y đối tiền lẻ cho Ngô Quốc Tân cũng bị cô ta thấy hết, khi ấy đã biết Lâm Tuyền không đơn giản, nếu là người khác ở vị trí đó, chỉ sợ không ai có tâm tư đi chú ý tới cảm thụ của người khác một cách tinh tế như vậy. Ngô Quốc Tân hẳn là cảm kích chàng thanh niên này lắm.

Khi tới bên sông thì mới chỉ 10h 30', ngoài rìa đường Tân Giang có hàng quán đêm, chỉ dùng giấy dầu đơn giản dựng thành lều, xếp vài cái bàn. Gió sông tanh tanh, nhìn ánh trăng trong mang chiếu bóng xuống dòng sông, nghe tiếng sóng ì oạp vỗ vào bờ đã, đúng là rất dễ chịu.

Mùa hè Lâm Tuyền thường cùng Quách Bảo Lâm tới đây ăn khuya, không ngờ Cố Hiểu Lâm cũng là khách quen.

Liễu Trí lúc ở Tú Thủy Các nói rất ít, lúc này không có gì gò bó nữa, dần dần trở nên cởi mở, giới thiệu cả mình là cháu gái phó thị trưởng thường vụ Liễu Diệp Thiên:

- Bác tôi không cho tôi tùy tiện nhắc tới tên bác ấy, hôm nay tôi nói với anh, anh đừng nói lung tung ở trong văn phòng nhé.

Lâm Tuyền gật đầu, trong lòng càng cảm thấy quan hệ giữa Cố Hiểu Linh và Liễu Diệp Thiên có gì đó khác thường.

Hơi rượu tích lũy ở Tú Thủy Các tới nơi này được gió sông lồng lộng thổi qua đã tan đi phần nào, liền gọi bia lạnh, uống vào chỉ thấy bụng phình lên, nhưng càng uống đầu óc càng tỉnh táo.

Mặc dù chỉ mới tới thành ủy một ngày, Lâm Tuyền đã mơ hồ nhìn ra quan hệ rối rắm trong đó, Triệu Tăng ở văn phòng thành ủy thế đơn lực mỏng, điều này gián tiếp nói rõ Cảnh Nhất Dân còn xa mới tới lúc đứng vững chân ở Tỉnh Hải.

Gần 12 giờ Quách Bảo Lâm gọi điện tới, hẳn đã hoàn toàn tỉnh táo rồi, Lâm Tuyền bảo hắn lái xe mang hai tút Gấu Mèo còn lại tới. Thuốc là Triệu Khôn Nghĩa mang tới có sáu tút Gấu Mèo, trên bàn tiệc đã mở một tút, trước khi đi biếu cho Đinh Hướng Dương, đội trưởng Cổ, Tần Minh mỗi người một tút, còn hai tút nữa giành cho Dương Côn và Cố Hiểu Linh. Bọn họ bắt taxi đi uống rượu, mang theo không tiện, nên để lại Tú Thủy Các.

Quách Bảo Lâm lái xe tới nơi thì Dương Côn cũng đã uống tới nhũn chân, chiều mai hắn còn đưa Cảnh Nhất Dân lên tỉnh, nên Quách Bảo Lâm lái xe đưa từng người một về nhà.

Cố Hiểu Linh ở Tân Quạt Giang, rất gần tiểu khu Giang Vu nhà Lâm Tuyền, đưa cô ta tới dưới lầu, Lâm Tuyền lấy thuốc lá ra, thấy rõ ràng ánh mắt Cố Hiểu Linh chờ đợi, lập tức nhận ra mình đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, lúc uống rượu bên sông, Cố Hiểu Linh say rượu còn than mình hồng nhan số khổ, tới nay vẫn độc thân, mình tặng cô ta thuốc lá chẳng phải ám thị biết quan hệ không bình thường của cô ta với ai đó sao? Đúng là uống rượu hại người mà.

- Hiện giờ đi đâu?

Quách Bảo Lâm nhìn gương lồi xe khỏi tiểu khu:

- Nếu quá mười giờ là mày không bao giờ về nhà, vì sao vậy?

Lâm Tuyền không nói mình không có chìa khóa, về nhà sẽ đánh thức người trong nhà mở cửa không thích hợp, ánh mắt u buồn nhìn bóng đêm không trốn thoát được ở bên ngoài.

- Tới chỗ Phương Nam, xem các cô ấy đã ngủ chưa?

Quách Bảo Lâm nhìn đồng hồ dạ quang, đã 12 giờ 30 rồi:

- Chắc vẫn còn đang làm việc, hôm qua tới một giờ hơn mới xong, hôm nay còn nhiều việc hơn, mà tao lại phải về trước.

Hơi rượu bị ý chí dồn nén lúc này từng chút từng chút một xông lên, Lâm Tuyền chỉ cảm thấy đầu óc xoay vòng vòng, đem y quay lại ác mộng khiến y chảy nước mắt.

Ánh sáng mờ mờ, chỉ có chiếc đèn nê ông leo lét cuối con đường, y kinh hoàng đứng giữa con đường trống trơn, trừ tiếng nước mưa tí tách rơi trên đường xi măng thì không còn âm thanh nào khác, chỉ có câu mẹ y nói lúc bỏ đi vẫn vang bên tai :” Đào Đào, đợi mẹ ở đây..” Đèn nê ông chớp chớp rồi tắt phụt, một ý nghĩ giống như bóng tối sâu thẳm choán lấy trái tim non nớt của nó :” Mẹ không quay lại nữa đâu.”

Trần Tú đẩy cửa ra, thấy chồng ngồi trên ghế sofa xem báo, đồng hồ treo tường chỉ 12 giờ 38 phút rồi, bà biết vì sao chồng còn chưa ngủ, mỗi lần Lâm Tuyền về muộn, ông đều ngồi thức đợi con.

- Tiểu Ba vẫn chưa về à?

Lâm Minh Đạt bỏ tờ báo xuống nhìn đồng hồ thở dài :

- Ủ, buổi tối nó gọi điện về, nói cãi cọ cùng với đám Triệu Tăng ở chỗ Quách Đức Toàn.

- Ồ, vậy thì không sao cả. Anh nói xem bao nhiêu năm rồi, vì sao nó không muốn cầm chìa khóa nhà?

- Tiểu Ba tới cái nhà này khi bốn tuổi, chúng ta cho rằng nó không nhớ gì cả, nhưng khả năng nó nhớ hết, chỉ là không nói với chúng ta mà thôi.

Lâm Minh Đạt thở dài, nhìn ra cửa sổ tối om om, có những vết không bao giờ lành lại được, thương tổn tâm lý nằm trong số đó :

- Nó là đứa nhạy cảm, cũng rất yếu đuối.

- Thôi, anh đi ngủ đi, có lẽ nó không về.

Lâm Minh Đạt lắc đầu:

- Em cứ ngủ trước, anh chờ nó thêm lát nữa đã.

....

Lâm Tuyền một lần nữa tỉnh lại từ trong giấc mộng, nước mắt lăn dài theo gò má, mắt xót vô cùng, đại khái là vì trong mơ cứ nhìn theo hướng mẹ mình biến mất quá lâu, nghiêng đầu sang, thấy Phương Nam đang chăm chú nhìn mình.

Chân trời xanh ngắt, ánh nắng ban mai chiếu lên người Phương Nam, khuôn mặt lim dim ngái ngủ đó mang vẻ đẹp thắm sâu vào lòng người.

Chắc chắn Phương Nam thấy cả rồi, nghe thấy lời mình nói trong mơ, Lâm Tuyền luôn dùng nhiều bộ mặt khác nhau che dấu con người thật của mình, y sợ người khác chạm tới tâm linh miễn cảm của y, như con có nhò không chịu nổi hơi nóng từ bàn tay người, một phần vì thế y không tiếp nhận được tình cảm từ Trần Tú, Lâm Minh Đạt, nhưng ánh mắt Phương Nam làm y cảm thấy nhẹ nhàng, lần đầu tiên không ngại thể hiện sự yếu đuối của mình, đưa tay lau vội nước mắt trên má:

- Gặp ác mộng.

Duỗi chân ra, chạm phải cái gì đó mềm mềm, cúi đầu nhìn xuống té ra tiểu nha đầu Trương Dịch Phi nằm cuộn mình ở cuối giường:

- Ấy, sao tôi lại ngủ ở đây ?

- Khi Quách Tử đưa cậu tới đây thì cậu đã say như chết rồi, còn nôn bên ngoài hai lần nữa

34. Q.1 - Chương 34: Một Thoáng Nhu Tình

Ở hiệu tạp hóa đầu ngõ, Phương Nam tay nắm chặt điện thoại, cổ lấy giọng bình tĩnh nói :

- Mẹ, không có gì đâu, chỉ là đột nhiên nhớ Tư Vũ, muốn nghe giọng nó thôi, mẹ đánh thức nó cho con ...

Một lúc sau bên đầu kia điện thoại truyền tới giọng cô bé còn ngái ngủ :

- Mẹ, sao mẹ đi lâu thế chưa về ? Con nhớ mẹ lắm ...

Nghe giọng cô bé, Phương Nam không kìm được hai hàng nước mắt :

- Tư Vũ ngoan, mẹ nhớ con ... mẹ sẽ về sớm ...

....

Khi Lâm Tuyền tỉnh dậy lần nữa thì đã tám giờ rồi, bên ngoài có tiếng hắt nước, Lâm Tuyền ngồi dậy nhìn qua rèm cửa, thấy bóng người bận rộn bên ngoài, tiếng Quách Bảo Lâm và Triệu Tĩnh trêu ghẹo lẫn nhau nghe rất rõ. Trên bàn đặt một bát cháo thịt nạc trứng muối, chắc là Quách Bảo Lâm mang từ Tú Thủy Các tới, còn có bàn chải đánh răng đã dùng, một bộ quần áo để thay.

Do những thứ ăn vào hôm qua đã nôn sạch sành sanh rồi, lúc này cơn đói cồn cào ruột gan kéo tới, Lâm Tuyền vội vàng lấy bàn chải đánh răng, nặn ra ít kem đánh răng, chạy ra sân, chẳng rửa mặt, cũng mặc kệ Quách Bảo Lâm đánh răng cho nhanh rồi chạy vào nhà húp sạch bát cháo, đợi phục hồi chút sức lực mới ra ngoài chào hỏi.

- Thằng chó, cảm giác thế nào?

Quách Bảo Lâm háy mắt hỏi:

- Mày cứ thử qua là biết, ở Tú Thủy Các đã nôn một lần rồi, nôn xong lại uống bia tiếp, cảm giác không dễ chịu chút nào.

Lâm Tuyền làu bàu:

Quách Bảo Lâm cười trên đau khổ của người khác:

- Ai hỏi cái đó, tao hỏi mày “nhất dạ ngự lưỡng nữ” ra sao?

- Ngự cái đầu mày, mày uống như tao rồi ngự cho tao xem.

- Thì ra là mày cũng có cái tâm tư ấy, chẳng qua có lòng không có sức

Quách Bảo Lâm cười càng lúc càng đều:

- Áo sơ mi là đồ cũ của tao, còn quần sịp là đồ mới, tao không có sở thích mặc chung quần sịp với mày.

Lâm Tuyền thấy quần áo được gấp gọn gàng để đầu giường, trên bàn còn có bát cháo :

- Mày chu đáo như thế từ khi nào vậy, ngay cả cháo thịt nạc cũng chuẩn bị sẵn.

- Ài, tao làm sao mà nghĩ tới những việc đó được, là Phương Nam bảo, cô ấy đối xử với mày thật chu đáo, tiếc là mày vừa vào nhà đã nôn hết lên người cô ấy.

Lâm Tuyền quay đầu đảo một vòng, không thấy bóng hình xinh đẹp của Phương Nam:

- Phương Nam đâu, tới bến xe à?

- Vừa rồi còn ở đây cơ mà, Tiểu Nha Đầu, Phương Nam đâu rồi?

Trương Dịch Phi đang lấy một miếng dưa ngâm trong nước ra:

- Chị Phương Nam có việc ra ngoài rồi, một lát nữa sẽ về.

Lâm Tuyền vào phòng tắm nước lạnh, thay quần áo Quách Bảo Lâm đem tới, rất vừa vặn, chiếc áo sơ mi nam màu cà phê chưa được mặc, cổ áo, ống tay còn chưa biến hình. Lâm Tuyền lấy làm lạ, Quách Bảo Lâm cao 183 cm, nặng 86 kg, lúc nào lại gầy như thế, Lâm Tuyền nhẹ hơn Quách Bảo Lâm tới 40 cân.

Quách Bảo Lâm lái chiếc Pick Up, đưa đưa tới bến xe, ở nhà chỉ có một mình Trương Dịch Phi, đợi một lúc thấy Phương Nam vẫn chưa về, Lâm Tuyền kẹp cặp dưới nách, đẩy cửa ra ngoài.

Bên xe, bến xe khách đường dài, xe buýt tây thành, ba nơi này tổng cộng dùng 15 người.

Thu nhập ngày hôm qua gần 7.000 đồng, Lâm Tuyền ước chừng, chỉ cần truyền thông không đưa tin xấu, quản lý bến xe sẽ không ra mặt, không có người khác tham dự cạnh tranh, thu nhập mỗi ngày có thể duy trì ở khoảng từ 6.000 tới 7.000.

Nhưng có thể duy trì được mấy ngày thì Lâm Tuyền không chắc, có điều cũng chẳng sao cả, cái việc cướp tiền này thêm được ngày nào hay ngày đấy, tới khi việc không thể che giấu được nữa, tiếc tàn người tan, để Phương Nam và Trương Dịch Phi tới nhà hàng làm việc là được, chẳng tổn thất gì.

Vừa qua khúc rẽ thì gặp ngay Phương Nam, Lâm Tuyền đang muốn xin lỗi vì hôm qua nôn lên người cô, chợt nhận ra Phương Nam đi như người mất hồn, những giọt nước mắt long lanh lăn trên gò má mà không chút tí vết, làm trái tim y quặn đau, vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

Phương Nam hơi nghiêng đầu đi lau nước mắt, cười nhẹ:

- Không có gì, vừa gọi điện thoại về nhà.

Lâm Tuyền sớm biết nhà Phương Nam có biến cố, y muốn đi tới ôm lấy cô an ủi, nhưng không biết làm thế có ổn không, cứ đứng đó nhìn đôi mắt long lanh ngấn lệ, như muốn hòa tan trái tim y, cả hai cứ đứng đó chừng năm phút, cảm giác trái tim hòa chung nhịp đập nhẹ nhàng, bất giác lòng đều dịu xuống, nhìn nhau cười.

- À ...

Lâm Tuyền đi tới, đưa tờ giấy ghi số di động cho cô:

- Có chuyện chị gọi vào số này tìm tôi.

- Ủ, cậu đi đường cẩn thận, sáng đông người lắm.

Phương Nam cầm lấy tờ giấy, dịu dàng dặn :

Lâm Tuyền đạp xe đi, được một quãng quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng Phương Nam cho tới khi cô khuất sâu hàng cây.

Hôm nay văn phòng càng ít người hơn, chắc là có vài người hôm qua say rượu còn chưa phục hồi, những người khác trở nên nhiệt tình với Lâm Tuyền hơn nhiều, bọn họ đã nhận định Lâm Tuyền tới thành ủy kiểm tư lịch, tốt nghiệp xong nhất định tới thành ủy làm việc, đặc biệt hôm qua cả ba người bên cạnh bí thư thành ủy đều tham dự tiệc, khiến lai lịch của Lâm Tuyền thành đề tài ọi người bàn tán sôi nổi.

Nhưng loại đề tài này cơ bản là nghe ngóng sau lưng, rất ít người hỏi thẳng thường như Cố Hiểu Linh, nếu không một số nhân viên lâu năm trong văn phòng có lẽ còn nhớ cái tên Lâm Minh Đạt.

Liều Trí khôi phục tư thái lạnh nhạt thanh cao, có lẽ là cảm thấy sự lạnh nhạt của Lâm Tuyền, hôm nay cô mặc áo dệt kim màu tuyết, quần jean, trẻ trung khỏe khoắn, làm những cô gái khác trong văn phòng hoàn toàn bị lấn át.

Lâm Tuyền gật đầu chào Liều Trí rồi đi tới phòng đốc sát tìm Cố Hiểu Linh, không biết Cố Hiểu Linh có liệu pháp thần kỳ gì mà dung nhan rạng ngời, chẳng hề có dấu hiệu say rượu, chút không vui do Lâm Tuyền tặng thuốc lá hôm qua hoàn toàn không thể hiện trên mặt.

Lâm Tuyền rời phòng đốc sát lại tới tổ xe hơi, sau này cáo mượn oai hùm, không thể thiếu chuyện mượn xe hơi của thành ủy lấy uy, phát hết hai tít Gấu Mèo thì gần tới giờ ăn trưa.

Dương Côn lái xe đưa Cảnh Nhất Dân, Đinh Hường Dương lên tỉnh, Triệu Tăng đến ủy ban ngoại thương, Tần Minh kéo Lâm Tuyền ra ngoài, nói có người mời cơm.

Thì ra cục xây dựng khu Tây Thành vì muốn lên tin văn của thành ủy, một vị phó cục trưởng ra mặt mời hai vị trưởng phòng của phòng tổng hợp, thuận tiện mang Tần Minh theo, Tần Minh tiện tay lôi theo Lâm Tuyền, mọi người ngồi ở bàn ăn đợi một lúc thì Cố Hiểu Linh và thư ký thường ủy tới, mặc dù buổi chiều bí thư Cảnh không có nhà, nhưng những người hi vọng có thể tiến bộ, buổi trưa không uống nhiều rượu.

Buổi chiều không cần phải ngồi thủ trong văn phòng, Lâm Tuyền ra cửa thành ủy bắt xe đến khu khai phát, thời tiết đúng lúc nóng bức nhất, xe buýt điều hòa thành phố Tỉnh Hải vừa nhập về còn chưa phổ tới tuyến đường từ khu nội thành tới khu khai phát.

Cẩn rằng chịu đựng trong khoang xe ngột ngạt gần nửa tiếng đồng hồ, mồ hôi đầm lưng, do hôm qua say rượu, khi xuống xe thiếu chút nữa kiệt quệ. Lâm Tuyền lết tới quầy giải khát mua chai nước khoáng lạnh, trốn dưới gốc cây uống hết chai nước mới dần hồi sức.

Tỉnh Hồ Uyển nằm ở góc tây bắc khu khai phát, gần khu phong cảnh Tân Giang, nói tới điều kiện địa lý thì cũng không phải là tệ, nhưng ở nơi này chỉ xây dựng được một khu nhà lẻ loi, không có các công trình phụ trợ hoàn thiện, mặc dù giá cơ bản chỉ có 800 đồng/ m², bằng một nửa giá nhà dải ngải rìa nội thành, so với các nơi khác giá cũng chỉ bằng phân nửa, nhưng số nhà bán được chưa tới 1/3.

Lâm Tuyền dự kiến chỉ cần kế hoạch khu khai phát mới được thi hành, hoặc chỉ cần kế hoạch lộ ra ngoài, giá nhà đất xung quanh khu khai phát mới sẽ tăng vọt, đặc biệt là giá trị khu Tỉnh Hồ Uyển sẽ được khai quật ra. Lo lắng duy nhất của Lâm Tuyền là mình có kiếm được lợi ích trước khi tin tức lọt ra ngoài hay không.

Đây là mới thực sự là bước đầu tiên trong kế hoạch của y.

Canh Tục lúc viết truyện này còn non tay lắm, nhưng đây là tác giả mình thích nhất nên mới dịch, chắc chắn không có mấy độc giả, chẳng biết có ai đồng cảm với Canh Tục giống mình không nữa.

35. Q.1 - Chương 35: Tỉnh Hồ Uyển

Lâm Tuyền đứng xem tâm biển quảng cáo khổng lồ trước trung tâm tiêu thụ Tỉnh Hồ Uyển :” Nhà ở trang nhã, tận hưởng cuộc sống“, bên cạnh là dấu gạch ngang cực lớn đi qua chữ ”15%“, Lâm Tuyền nhếch môi cười:

- Chuỗi tài chính của khu Tỉnh Hồ có vấn đề rồi chẳng?

Con đường trải đá rậm nối liền với đường chính dẫn thẳng tới trước cánh cửa kính sáng choang, chính giữa đại sảnh là mô hình tòa nhà bằng nhựa, sau cái quầy cực lớn màu vàng chỉ có hai cô gái, đang châu đầu nghiên cứu thời trang trên tạp chí Thụy Lệ, không chú ý thấy Lâm Tuyền đẩy cửa đi vào.

Lâm Tuyền vốn tưởng rằng chỉ có khu biệt thự mới có cô gái bán nhà xinh đẹp thôi, có điều hai cô gái kia cúi đầu trò chuyện, cô bên trái làn da mịn màng, hàng mi dài trên chiếc trắng trắng bóng, làm người ta nhìn là nhận ra đó là một mỹ nhân.

Lâm Tuyền ghé đầu tới nhìn, góc cổ áo sơ mi trắng là mép áo lót riềm đăng ten màu đỏ, váy công sở màu đen gấp tầng kiểu cách, đối với các cô gái xinh đẹp, áo lót ren và áo sơ mi vĩnh viễn là sự phối hợp kinh điển, hướng hồ còn tất lụa đen bọc lấy cặp chân thon dài, cô gái này quả có tiềm chất của một người mẫu.

- Á ...

Trương Bích Quân đột nhiên giật mình hét lên, có lẽ là xuất phát từ bản năng, có lẽ là cái liếc mắt kia của Lâm Tuyền quá ám muội, làm phản ứng đầu tiên của cô không phải đứng dậy mà cúi đầu nhìn xem trên người có chỗ nào hở không?

Cô gái bán nhà ở bên cạnh đứng cũng giật nảy mình, đứng dậy hỏi:

- Xin hỏi anh cần gì ?

Trông y như mấy cảnh cướp ngân hàng trên phim vậy.

- Ấy, chẳng lẽ không phải cô nên nói, xin hỏi anh muốn xem loại phòng thế nào sao?

Lâm Tuyền tỏ ra ngạc nhiên:

Cô gái bán nhà bối rối sửa sai:

- Khụ, xin hỏi anh muốn xem loại phòng thế nào?

Lâm Tuyền thấy thái độ cô gái không nhiệt tình lắm, đặt chiếc cặp Armani lên quầy:

- Cô có thể giới thiệu qua các loại phòng không?

Mắt liếc nhìn Trương Bích Quân ở bên cạnh, cô gái bán nhà đang nói chuyện với y trông cũng ưa nhìn đấy, tiếc là so ra thì da hơi thô, cũng hơi đen.

Trương Bích Quân từ trong kinh hoàng khôi phục lại, vì vừa rồi phản ứng thái quá mà xấu hổ, nữ nhân xấu hổ luôn làm sức quyến rũ tăng lên bội phần, Lâm Tuyền hi vọng cô tới giới thiệu ình, đáng tiếc Trương Bích Quân chẳng nhìn cái cặp Armani đắt tiền, cũng chẳng nhìn Lâm Tuyền một cái đã quay về căn phòng sau quầy.

Cô gái bán nhà hình như không nhận ra chiếc cặp đắt tiền, hoặc là đã gặp quá nhiều người chỉ hỏi mà không mua, nên rút mấy tờ giấy giới thiệu đưa cho Lâm Tuyền, chẳng hề có ý giới thiệu.

Lâm Tuyền thầm nghĩ lần sau nên đánh cái giấy chuyển vàng thật to đeo lên cổ xem ra mới có tác dụng, cầm lấy mấy tờ giấy ngồi xuống ghế ở khu tiếp khách thong thả đọc, tới khi y rút chiếc Nokia 6110 thời thượng, cùng bao thuốc lá Gấu Mèo đặt lên bàn, cô gái bán nhà mắt lóe sáng, giày cao gót nện rầm rầm, chạy từ sau quầy ra, nhận lấy mấy tờ giấy nhiệt tình giới thiệu.

Lâm Tuyền cười thầm :” Cặp bạc các cô gái hám của ở Tỉnh Hải kém quá, không nhận ra được đồ Armani.”
Đợi cô gái giới thiệu xong liền hỏi:

- Tinh Hồ Uyển bán được bao nhiêu phòng rồi?

- Gần được 80% rồi, hiện giờ giảm giá còn 85%, công ty đem số phòng còn lại bán đi để thu hồi vốn, tiếp ngay sau đó sẽ khởi động công trình kỳ hai, không cần tới hai năm, diện tích nơi này sẽ tăng thêm gấp đôi, biến nó thành tiểu khu sinh sống hoàn thiện...

Cô gái bán nhà trả lời máy móc :

- Cho tôi xem sổ tiêu thụ được không?

Cô gái bán nhà ngớ người, sổ tiêu thụ ghi chép lại tình hình tiêu thụ thực tế, người mua phòng bình thường gần như chẳng mấy ai đòi xem cả:

- Nếu anh muốn xem sổ tiêu thụ thì phải cần giám đốc phê chuẩn mới được.

- Giám đốc của các cô có đây không? Nếu không có thì hôm khác tôi lại tới, đây là số điện thoại của tôi, mời giám đốc các cô liên hệ lại với tôi.

Trương Bích Quân ngồi trong văn phòng, còn đang tức giận vì ánh mắt vừa nảy của chàng thanh niên kia, người tuy đẹp trai đấy, nhưng con mắt mang tà khí, khí sắc cũng kém, nhìn một cái là biết ngay cái hạng háo sắc, chuyên môn ăn chơi trác táng thâm đậm. Một lúc sau thấy Tiểu Từ đẩy cửa đi vào, hỏi:

- Người kia đi chưa?

- Anh ta muốn xem sổ tiêu thụ, có vẻ muốn mua phòng thật.

Trương Bích Quân không tin :

- Không thể nào, chắc kiểm soát gái thôi, trông chẳng giống gì cả.

- Anh ta có tiền lắm đấy, hút cả thuốc Gấu Mèo mà giám đốc Từ cũng không nỡ hút.

- Làm gì có chuyện người lắm tiền mua nhà ở nơi này.

Trương Bích Quân vẫn không tin:

- Có lẽ là mua cho bà bé ở.

- Xì, anh ta được mấy tuổi mà đòi nuôi bà bé?

Trương Bích Quân nửa tin nửa ngờ lấy sổ tiêu thụ từ trong ngăn kéo, mở cửa đi ra ngoài, thấy chàng thanh niên kia đang xem ghi chép điện thoại ở quầy, khẽ ho một tiếng nhắc nhở.

Lâm Tuyền chẳng hề xấu hổ còn nói:

- Tôi xem hai trang ghi chép điện thoại, tổng cộng có tới 5 lỗi chính tả.

Trương Bích Quân chưa gì mặt đã đỏ trước, đặt sổ tiêu thụ lên quầy, lấy một tờ danh thiếp đưa tới:

- Tôi họ Trương, xin được chỉ giáo.

- Tên cô là Trương Bích Quân à? Ồ, tôi họ Lâm, Lâm Tuyền, tuyền trong suối chảy qua đá xanh. Chức trách của giám đốc Trương ở nơi này là lấy sổ tiêu thụ cho khách xem à?

Lâm Tuyền vừa lơ đãng xem sổ tiêu thụ vừa hỏi:

- Vừa rồi cô gái kia nói chỗ các vị bán được trên 80% số phòng, tôi không biết làm sao nhìn từ sổ tiêu thụ ra con số đó, mong giám đốc Trương chỉ cho tôi biết.

Lâm Tuyền quay trở lại khu tiếp khách, thuận tay ném sổ tiêu thụ lên bàn kính, có vẻ lúc này không được tiếp đãi chu đáo mà tức giận.

Trương Bích Quân cười ngượng ngùng, lúc này mới hiểu mình đã hơi xem thường chàng thay niên này rồi, đồng thời đau đầu vì ngữ khí chất vấn của y:

- Anh Lâm hình như hiểu rõ tình hình địa ốc, phải chăng cũng ở ngành nghề tương quan? Vừa rồi cô Tiểu Từ nói là những hộ có ý mua phòng, đã cơ bản ký hiệp nghị rồi, cho nên con số mới vênh so với sổ sách.

- Vừa rồi Tiểu Từ nói công trình kỳ hai của Tinh Hồ Uyển sắp khởi động, năm sau là có thể giao dịch, phải thế không?

Lâm Tuyền nhìn thẳng vào mắt Trương Bích Quân, do dự, né tránh là dấu hiệu cô gái này chuẩn bị nói dối.

- Công ty đúng là có kế hoạch ấy, tài chính đã đầy đủ, nhưng một số công văn còn chưa cấp xuống, giám đốc công ty cũng đang vì chuyện này mà bôn ba, nếu thuận lợi thì công trình kỳ hai có thể khởi động.

Dù trợn mắt nói dối nhưng Trương Bích Quân cũng là người khéo léo, Lâm Tuyền thấy cô tuổi chỉ 25 - 26 mà đã giỏi ăn nói thế rồi, nếu chẳng phải trước khi tới đây mình đã chuyên môn tìm hiểu tình hình nhà đất Tinh Hồ Uyển thì không chừng chẳng thể nhận ra được ý tứ thực sự trong lời nói mập mờ này.

Lâm Tuyền gõ tàn thuốc lên bàn, đứng đĩnh nói:

- Tinh Hồ Uyển giao dịch chín tháng rưỡi, tháng tư năm nay giao phòng, công trình kỳ một mười hai tòa nhà, 500 phòng, thực tế bán được 170 phòng, còn chưa đầy 1/3. Nếu giám đốc của quý công ty ở đây, tôi hi vọng có thể đối diện bàn bạc.

- Giám đốc Từ của chúng tôi buổi chiều lên thành phố, anh có yêu cầu gì, tôi sẽ chuyển đạt thay.

Trương Bích Quân cười rất chuyên nghiệp, câu trả lời cũng tiêu chuẩn không có vẻ gì là chột dạ cả :

Lâm Tuyền xua tay:

- Bỏ đi, mời giám đốc Trương dẫn tôi đi tham quan tòa nhà.

36. Q.1 - Chương 36: Khó Khăn Của Tinh Hồ

Đúng như dự liệu của Lâm Tuyền, công trình kỳ một của Tinh Hồ Uyển có 12 tòa nhà, trong đó 70% chưa bán được, trong đó bốn tòa nhà còn nguyên xi. Mỗi tòa nhà có 48 hộ, tổng diện tích một tòa nhà từ 5.000 tới 6.000 mét vuông. Nhiều phòng để trống như thế, ước chừng chiếm dụng khoảng 30 triệu của chủ đầu tư, có lẽ một phần trong đó là nợ hoặc đi vay.

Công văn phê duyệt kỳ hai của Tinh Hồ Uyển đã được phê duyệt từ lâu, Lâm Tuyền đã tra đọc tư liệu từ cơ cấu liên quan, sở dĩ công trình chưa khởi động một là vì thiếu tiền, hai e là chủ đầu tư cũng đã mất niềm tin vào khu vực này rồi.

Từ bản vẽ quy hoạch, tổng hạng mục Tinh Hồ Uyển có diện tích trên 500 mẫu, xây dựng trên 2000 căn nhà ở, Lâm Tuyền không khỏi hăm mộ vị giám đốc đang đau đầu vì không bán được phòng, đúng là đang ngồi trên đồng vàng.

Quy mô kỳ hai tương đương kỳ một, đội kế hoạch khu khai phát mới thực thi, vị giám đốc này trong vòng ba năm có thể kiếm được lợi nhuận từ 30 - 50 triệu. Dem so với quy mô địa ốc được khai phát, tỷ lệ thu hồi tài chính này sẽ là kinh người.

Về sau trong quá trình tiếp xúc với Ngô Quốc Tân, Lâm Tuyền dần tìm hiểu được tình hình thực sự của công ty địa ốc Tinh Hồ, hiện giờ tiền mặt của công ty chưa đầy 1 triệu, nhưng lại gánh khoản vay thương nghiệp gần 20 triệu, mỗi tháng phải trả lãi gần 100 nghìn. Lại còn nợ mấy triệu nữa, bốn tháng nữa là tới kỳ hạn hoàn lại rồi, đến khi ấy còn chưa tiêu thụ được 50%, ngay cả cơ kéo dài thời hạn trả nợ cũng không có, chỉ còn cách tuyên bố phá sản.

Từ Kiến, tổng giám đốc của Cty khai phát đầu tư Tinh Hồ, ngày nào cũng mặt mày âu sầu nhăn nhó, cho tới khi Lâm Tuyền xuất hiện mới làm y thấy chút sinh cơ.

Kỳ hạn khoản vay ngân hàng sắp đến, tình hình tiêu thụ phòng ốc chẳng có chút dấu hiệu chuyển biến nào, Từ Kiến đang chạy vay khắp nơi hồng thoát khỏi cảnh khó, nỗ lực để khỏi phá sản. Tay đặt trên vô lăng, mày nh皺 chặt, đầu ảo tưởng trung tâm tiêu thụ bị dòng người mua nhà chen nhau chật kín, tình hình phát hiện mình vừa mới vượt đèn đỏ mà không biết, toát mồ hôi hột, định thần lại rẽ vào đường Tinh Hồ.

Lúc này Lâm Tuyền đang từ đường Long Thành đi ra ngoài, nơi này rất ít taxi, Từ Kiến liếc nhìn thấy cái cặp Armani dưới nách Lâm Tuyền, cùng là một loại với chiếc cặp để bên ghế phụ của ông ta, thầm nghĩ gần đây chỉ có Tinh Hồ Uyển và khu phong cảnh Tân Giang phải đi thêm 3 km nữa, chẳng lẽ là người tới xem phòng?

Từ Kiến dấm ga, tăng tốc chạy tới trung tâm tiêu thụ, nhìn thấy Trương Bích Quân hỏi vội:

- Lúc tôi về nhìn thấy một chàng thanh niên trẻ, cậu ta đang dọc theo đường Tinh Hồ đi ra ngoài.

Rồi đặt cái cặp lên bàn:

- Cậu ta cũng cầm cái cặp giống như thế này. Có phải tới xem phòng không?

Tiểu Tử sán đến:

- Hình như đúng là thế, giám đốc Từ, cái cặp này giá bao nhiêu.

- Armani model 99, giá 3888 đồng.

Tiểu Tử ôm lấy cái miệng nhỏ, thốt lên khoa trương :

- Hả, bằng bốn tháng tiền lương của tôi rồi, vừa nãy do giám đốc Trương tiếp đãi.

Trương Bích Quân nói:

- Anh ta hiểu rất rõ tình hình tiêu thụ, hẳn trước khi tới đã nghiên cứu kỹ rồi. Có điều anh ta yêu cầu giảm giá thấp hơn 85%, nếu còn giảm giá thì bằng với chi phí của chúng ta mất, đang bàn bạc thì anh ta nhận được điện thoại rồi đi mất.

- Cậu ta tên là gì, số điện thoại bao nhiêu?

- Anh ta tên Lâm Tuyền, tôi có hỏi lai lịch, anh ta chỉ nói sẽ liên hệ trực tiếp với giám đốc, nhìn không rõ thành ý được bao nhiêu. Tuổi khoảng 23, cử chỉ có vẻ làm bộ làm tịch, cứ như sợ người ta xem thường mình.

Từ Kiến trầm ngâm lấy thuốc lá ra, Tiểu Tử reo lên:

- Anh chàng đó cũng hút loại thuốc này, nhưng mà hình như dài hơn một chút.

Từ Kiến thấy mình lấy ra thuốc Gấu Mèo liền cất vào, rút vỏ Trung Hoa ra.

Trương Bích Quân cười khúc khích:

- Người đó cũng giống giám đốc tử, Gấu Mèo chỉ là làm bộ, tôi tiếp anh ta ba tiếng, chỉ thấy anh ta hút có một điếu, vậy mà Tiểu Tử bị một điếu thuốc của anh ta dọa cho chết khiếp.

Từ Kiến ngậy ngất nhìn đôi mắt câu hồn đoạt phách của Trương Bích Quân, trước kia tuyển cô vào công ty chẳng qua nhìn trúng dung mạo của cô, có ý định kéo cô lên giường, về sau thấy năng lực của Trương Bích Quân không tệ, cho nên ông ta không vội ra tay, tiếp đó kinh doanh rơi vào khốn cảnh, chẳng còn tâm tư nào nữa. Rất nhiều công ty địa ốc đưa ra lời mời với Trương Bích Quân, nhưng cô cự tuyệt hết, là người rất có tình có nghĩa với công ty.

Từ Kiến hỏi:

- Cô thực sự thấy cậu ta không có thành ý?

- Chi tiết thiết kế phòng anh ta không quan tâm chút nào, ngược lại thi thoảng dò hỏi tình hình kinh doanh của công ty, nếu chẳng phải anh ta làm cao, tôi còn tưởng công ty khác phải tới nghe ngóng.

Từ Kiến thở dài:

- Nếu như có người hứng thú với kỳ hai công trình, tình hình của công ty có thể hóa giải được đôi chút.

- Ủm, giám đốc Từ tới Lệ Cảnh bàn chuyện ra sao?

- Vừa rồi ngồi ở văn phòng của Trần Minh Hành được một lúc, ông ta nói có cuộc họp gấp phải đi, chỉ để lại một giám đốc nghiệp vụ.

Từ Kiến chán chường lắc đầu:

Trần Minh Hành là chủ tịch kiêm tổng giám đốc của Tập đoàn Lệ Cảnh, một trong số tập đoàn xưng hùng xưng bá ở Tỉnh Hải mười năm qua, có điều thanh danh không được tốt.

Trương Bích Quân lo lắng hỏi :

- Phí đất kỳ hai công trình công khai là 18.000 mỗi mẫu, đó là giá tới tay nông dân, nhưng công ty phải trả 40.000 mỗi mẫu. Chúng ta đầu tư vào kỳ một nhiều như thế, dần sang kỳ hai, mỗi mẫu tính 80.000 là chúng ta đã nhượng bộ lớn rồi, họ còn muốn như thế nào nữa ?

- Trần Minh Hành là kẻ độc ác, ông ta biết tình hình tài vụ của chúng ta, nên bóp chết con đường ở phía ngân hàng, không để lại đường cho chúng ta hoạt động. Công ty xây dựng Tây Thành có 4 triệu kỳ phiếu của chúng ta, ba tháng sau phải thực hiện. Nghe nói Trần Minh Hành đang chuẩn bị nhập cổ phần vào Cty xây dựng Tây Thành, xem ra ông ta đợi kỳ phiếu đến hạn, như thế ông ta khống chế hai đầu, từ ngân hàng đến công ty xây dựng, sẽ ép giá mua lấy Tỉnh Hồ với giá rẻ.

- Giám đốc Từ có nghĩ tới tìm nhà đầu tư khác hợp tác không?

- Sau lưng Lệ Cảnh là thị trưởng Trương Quyền.

Từ Kiến thở dài nói:

Ông ta không nói hết nhưng Trương Bích Quân cũng hiểu, khuôn mặt xinh đẹp buồn bã, vấn đề của Tỉnh Hồ Uyển không phải ở bên trong mà tới từ bên ngoài.

Sau khi công trình kỳ hai, kỳ ba của Tỉnh Hồ Uyển, hoàn thiện, hình thành quy mô tiểu khu, giá trị nhà đất ở nơi này mới thể hiện ra được, vậy cần tìm nhà thầu có thực lực hợp tác mới được. Nhưng Lệ Cảnh

đang thêm khát Tinh Hồ, không nhà đầu tư có thực lực nào lại không hiểu nhân vật đứng sau Lệ Cảnh, chỉ sợ không ai dám đi vượt râu hùm.

Nghe Trương Bích Quân giới thiệu, đồ trên người Lâm Tuyền cộng vào phải hơn vạn, là người có gia cảnh dư giả, đúng là chẳng có lý nào lựa chọn tới đây mua nhà. Tinh Hồ Uyển là khu nhà có giá thấp nhất Tinh Hải rồi, so với giá nhà ở huyện còn thấp hơn một bậc, đó là do khu khai phát phát triển trì trệ tạo thành. Nhưng chỗ kỳ quái của Lâm Tuyền cũng làm Từ Kiến sinh chút ảo tưởng.

Có điều mấy ngày sau đó Từ Kiến không nhận được điện thoại của Lâm Tuyền. Còn Lâm Tuyền vừa mới từ khu khai phát trở về nội thành đã nhận được cú điện thoại mà y muốn: Điện thoại của Ngô Quốc Tân.

Trên bữa tiệc hôm qua Ngô Quốc Tân có ấn tượng cực sâu với Lâm Tuyền, có thể mời được hai tân quý nhân của Tinh Hải là Triệu Tăng và Đinh Hương Dương. Đủ nói lên bối cảnh của Lâm Tuyền cực lớn, hiếm có nhất là tâm tư chu đáo tinh tế, không có kiểu kiêu căng đứng trên cao nhìn người như Dương Côn, Cố Hiểu Linh.

Ngô Quốc Tân làm giám đốc chi nhánh bốn năm rồi, tất nhiên không bận tâm chút tiền kia, nhưng Lâm Tuyền chiếu cố, làm hắn có cảm giác được người ta tôn trọng, làm sâu trong nội tâm sinh cảm kích với chàng thanh niên chưa quen bao lâu ấy.

Ngày hôm qua Ngô Quốc Tân luôn kiếm cơ hội trả lại tiền cho Lâm Tuyền, có điều Lâm Tuyền theo sát bên Triệu Tăng, làm hắn không có lúc nào trả được tiền.

Có điều như thế cũng tốt, Ngô Quốc Tân đang lo không có cái cơ tiếp cận chàng thanh niên lai lịch bất phàm này, nên đề xuất tối nay được mời lại Lâm Tuyền.

37. Q.1 - Chương 37: Thời Nay Cũng Có Danh Kỳ

Lâm Tuyền thu điện thoại lại, mỉm cười khê, Ngô Quốc Tân có qua có lại nằm trong dự liệu của y rồi, 1.000 chỉ là chuyện nhỏ, có được sự tín nhiệm của Ngô Quốc Tân trong thời gian ngắn, để vay tiền từ chi nhánh đường Tân Giang mới là điều mấu chốt.

Ánh mắt xa xăm nhìn phong cảnh trôi qua hai bên đường, Lâm Tuyền thu lại nụ cười thường trực khi ở trước mặt người khác, người như co lại trong chiếc ghế sau chiếc taxi, trông cô đơn lạc lõng, đột nhiên có điện thoại gọi tới.

Lâm Tuyền mới mua di động, không mấy người biết số, bấm nút nghe hỏi :

- A lô, ai đấy ạ ?

Bất ngờ giọng Lâm Minh Đạt ở bên kia truyền tới :

- Tiểu Ba, là ba đây.

Lâm Minh Đạt từ chỗ Triệu Tăng biết được Lâm Tuyền mua di động, gọi điện vào di động của y, không truy hỏi tiền ở đâu ra, chỉ nói :

- Tiểu Ba, ba đặt chìa khóa dự phòng trong hòm thư ở cầu thang, dù bất kỳ muện thế nào cũng có thể về nhà.

- Dạ, con biết rồi.

Lâm Tuyền vừa cảm kích vừa hổ thẹn mất một lúc mới đáp nhỏ, vợ chồng Lâm Minh Đạt và Trần Tú thương y không khác gì con đẻ, nhưng với con đường y chọn không hề có ý thay đổi.

Chấp tới, theo lệ tới Tú Thủy Các ăn cơm, hôm nay trừ Tần Minh bồi tiếp ra thì không còn ai khác. Tần Minh không có cái tính kiêu căng làm cao như Cố Hiểu Linh, Dương Côn, đối đãi với người khác thân thiết, tuy chỉ là một trưởng phòng hành chính của văn phòng thành ủy, Ngô Quốc Tân vẫn vui vẻ thân cận với hắn, đặc biệt mời Tần Minh dự tiệc.

Phòng hành chính chủ quản công tác hậu cần như bảo vệ, vệ sinh, xanh hóa, thủy điện, đất đai, phòng ốc, phúc lợi cán bộ và quản lý tòa nhà văn phòng thành ủy. Ban bộ thành ủy đổi khóa, nhân sự của văn phòng

thành ủy cũng vừa mới điều chỉnh xong, tài chính cấp cho văn phòng thành ủy dùng để xanh hóa và tu sửa phòng ốc không ít.

Tần Minh là một người rất hữu dụng với công ty xây dựng không lớn lắm của Triệu Khôn Nghĩa.

Lâm Tuyền, Tần Minh, Ngô Quốc Tân vừa mới tới Tú Thủy Các không lâu thì Triệu Khôn Nghĩa lái xe tới. Triệu Khôn Nghĩa mặt đầy mừng rỡ vì “tình cờ gặp mặt”, nhưng Lâm Tuyền thừa biết Quách Đức Toàn ở sau lưng bản tin.

Bữa tiệc hôm qua, Ngô Quốc Tân cũng có ấn tượng với tính cách hào sảng của Triệu Khôn Nghĩa, thấy ông ta không mời mà tới cũng chẳng hề bất mãn, ít nhất chỉ phí tới nay có người san sẻ, có gì không nhận?

Đem so với sự vắng vẻ hai ngày trước, tám bảng tuyển người trước Tú Thủy Các đã thu hút ánh mắt của một số người, hôm nay “hơi người” trong nhà hàng trông dễ coi hơn nhiều. Bốn người uống rượu, khí thế càng khác hẳn tối qua, chưa hết một chai Mao Đài xong, Triệu Khôn Nghĩa mời tới khu giải trí ở ngã rẽ.

Ở chỗ rẽ đường Ngọc Lâm, quán hàng giải trí cái nọ nổi nhà kia, sau chín giờ tối, con đường không dài này đang trang trí đèn màu rực rỡ huy hoàng. Triệu Khôn Nghĩa đỗ xe trong một cái ngõ tối tăm, Lâm Tuyền đi ra, phát hiện trong bóng đêm mê hoặc ở con đường này có rất nhiều xe công mang biển thành ủy hoặc chính phủ.

Trong bóng đêm, nảy sinh những chuyện xấu xa dơ bẩn, đó là góc khuất mà ánh sáng không chiếu tới được. Triệu Khôn Nghĩa chưa bao giờ coi Lâm Tuyền là hạng tiểu bối, nhưng khi Lâm Tuyền bước chân lên bậc thềm trung tâm giải trí Bắc Thần lộ vẻ rụt rè thiếu tự nhiên, ông ta nhìn thấy hết.

Lúc vào tới phòng bao, khi Triệu Khôn Nghĩa gọi vào một nhóm tiểu thư trang điểm lòe loẹt, Lâm Tuyền lại khôi phục sự trấn tĩnh và bình thản vốn có, làm Triệu Khôn Nghĩa bội phục thanh niên này.

*** thời nay “tiểu thư” ở TQ, mang hàm ý khá rộng gái bar, gái gọi, gái điểm v...v...v...

Lâm Tuyền để Tần Minh chọn tiểu thư, Tần Minh nheo mắt lại, chấm một cô gái mặc váy vàng, khí chất khá giống minh tinh Hàn Quốc. Lâm Tuyền nhìn khắp một lượt rồi nói:

- Nhìn những người còn lại là biết anh Tần tinh mắt nhất.

Triệu Khôn Nghĩa bảo các cô gái lui ra, một lúc sau lại có một nhóm khác đi vào, Lâm Tuyền vẫn chỉ cười mỉm, không nói gì. Triệu Khôn Nghĩa mặt sầm xuống, nổi khùng với viên giám đốc:

- Các người lấy thứ hàng gì ra lừa khách thế hả, có biết tôi là ai không, gọi ông chủ Ngô của các người ra đây.

Viên giám đốc hoảng hồn đuổi đám tiểu thư ử rũ ra khỏi phòng, không lâu sau ông chủ Ngô đi vào, chỉ Triệu Khôn Nghĩa nói to:

- Giám đốc Triệu qua đây sao không thông báo trước một tiếng vậy?

Rút thuốc lá ra niềm nở mời một vòng.

Ông chủ Ngô để đầu đình, nhưng bản chất khiến người ta cảm thấy đậm mùi son phấn, trông trắng bóc, đôi mắt có chút âm hiểm, chào hỏi Triệu Khôn Nghĩa nhưng mắt thì lại quan sát ba người còn lại, chỉ tiếc rằng ánh mắt ông ta lại rõ ràng loại bỏ Lâm Tuyền đi trước tiên, chỉ coi là loại đàn em bám đuôi mà thôi.

Lâm Tuyền nhận lấy điếu thuốc lá, không nói gì cả, khi ông chủ Ngô mời thuốc tới Ngô Quốc Tân thì dừng lại, cười tươi hơn hớn:

- Người anh em quý tính gì, vừa rồi không hài lòng với các em gái à?

Bảo với viên giám đốc đi cùng:

- Đi xem xem Tiểu Hoa rảnh không? Tôi nhớ cô ta tới giờ rồi.

Tiếp tục quay đầu lại nhận lấy danh thiếp của Ngô Quốc Tân:

- A, ra là chủ nhiệm Ngô của chi nhánh ngân hàng kiến thiết, là ngân hàng gia. Kể hèn này cũng họ Ngô, Ngô Bảo Hoa, tổng giám đốc Công ty trách nhiệm hữu hạn giải trí Bắc Thần. Có khi năm trăm năm trước tôi và chủ nhiệm Ngô là người cùng nhà, sau này mong chủ nhiệm Ngô chiếu cố nhiều hơn.

Ngô Quốc Tân nháy mắt với Lâm Tuyền, cũng không để lộ ra ai mới thực sự là VIP ở đây, quả nhiên Ngô Bảo Hoa đưa danh thiếp cho Tần Minh, cuối cùng mới là Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền xua tay:

- Ông chủ Ngô không cần lãng phí, tôi không có danh thiếp để đổi với ông đâu.

- Người anh em nói thế là coi thường họ Ngô tôi rồi đấy.

Ngô Bảo Hoa cố nhét danh thiếp vào tay Lâm Tuyền.

Lúc này cô gái tên Tiểu Hoa mà Ngô Bảo Hoa vừa nói đẩy cửa đi vào, nhan sắc quả thực hơn hai nhóm người vừa rồi một quãng xa, tuổi chừng 25, 26. Tần Minh nhìn mà thầm hồi hận, cười nhạo bản thân không kiên nhẫn bằng Lâm Tuyền.

Ngô Quốc Tân lại nháy mắt với Lâm Tuyền, Lâm Tuyền đã nhìn ra khi Tiểu Hoa đi vào, mắt hấn sáng lên, sao đoạt cái người khác yêu thích được, liền khế lắc đầu.

Ngô Quốc Tân chẳng khách khí, vỗ ghế sofa, bảo Tiểu Hoa ngồi bên cạnh mình.

Đúng là Ngô Bảo Hoa không coi Lâm Tuyền vào đâu, hỏi:

- Giám đốc Triệu đợi Tiểu Ngọc hay tạm gọi một em gái vào bồi tiếp.

Để đám Lâm Tuyền biết bản thân là khách quen ở nơi này, Triệu Khôn Nghĩa cũng chẳng hề xấu hổ:

- Tôi không sao, anh chọn một em gái cho Tiểu Lâm. Thôi, đừng chọn nữa, cứ bảo Tiểu Tuyết tới đây, lúc tôi vào thấy biển của cô ấy chưa hạ xuống.

- Chuyện này ...

Ngô Bảo Hoa khó xử:

- Hôm nay Tiểu Tuyết làm mình làm mẩy, Triệu Tiểu Minh công tử của Triệu Tĩnh Thiên có hơi nóng lòng, bị cô ấy tát ột phát. Anh không thấy tôi toát mồ hôi, bị Triệu Tiểu Minh đuổi đi, tôi phải cúi mình xin lỗi không biết bao nhiêu cái, thiếu chút nữa gãy cả lưng.

Lâm Tuyền đã nghe nói tới Triệu Tiểu Minh rồi, hấn là con trai của Triệu Tĩnh Thiên bí thư khu ủy khu Tây Thành. Triệu Tiểu Minh cũng là học sinh của trường Nhất Trung, hơn Lâm Tuyền một khóa, rất nhiều năm sau trong trường Nhất Trung còn lưu truyền sự tích về hấn, Lâm Tuyền cũng nghe qua ít nhiều.

Cha con họ Triệu đều nổi danh háo sắc, nhà khách Nam Sơn là nơi chiêu đãi của chính phủ khu Tây Thành, phục vụ viên trong đó ai nấy tướng mạo tú lệ, Triệu Tĩnh Thiên biến nơi đó thành hậu viện hoàng cung của ông ta.

Triệu Tiểu Minh ý quyền thế của cha thường tới nhà khách Nam Sơn chơi bồi, chỉ là chuyện bị người khác che dấu, cả hai cha con đều không biết hành vi của nhau. Thế rồi về sau Triệu Tiểu Minh đụng vào trái cấm của Triệu Tĩnh Thiên, bị Triệu Tĩnh Thiên vốn đa nghi lại hay ghen dẫn người chặn cửa, lúc này hai cha con mới biết chuyện hay ho mình làm.

Nghe đâu vì chuyện này mà nhân sự nhà khách Nam Sơn thay hết một lượt.

Không ngờ một tiểu thư ngồi quây lại tát Triệu Tiểu Minh một cái, xem ra rất có phong phạm của danh kỹ thời thịnh Đường. Nói ra cũng phải, người xưa nuôi thiếp, người thời nay bao gái, chẳng gì khác nhau. Lâm Tuyền chỉ cười không tỏ thái độ gì.

38. Q.1 - Chương 38: Nội Tình Phức Tạp

Triệu Khôn Nghĩa giúp chàng thanh niên kia gọi Tiểu Tuyết, tất nhiên y mới là khách chính ngày hôm nay, Ngô Bảo Hoa chỉ muốn tát mình một cái, không ngờ hôm nay lại nhìn nhầm người, nếu là bình thường ông ta cũng chẳng dám, nhưng vì chuộc lỗi không từ chối nữa:

- Để tôi đi khuyên cô ấy thử xem, nhưng không dám đảm bảo với Lâm huynh đệ.

Mọi người vốn không hi vọng mấy, không ngờ Minh Tuyết đi vào, khiến người ta choáng ngợp, vừa rồi Tần Minh còn nhìn trộm Tiêu Hoa, lúc này hoàn toàn bị Minh Tuyết hấp hồn.

Minh Tuyết mặc áo sơ mi cộc tay màu sáng, một chiếc quần jean, hết sức mộc mạc chẳng hề giống tiểu thư hộp đêm, vóc dáng động lòng người, nhưng cân đối chứ không nảy nở một cách khoa trương như Tiêu Hoa, trang điểm càng thêm lộng lẫy, mặt trái soan, cằm thon thon, mái tóc dài dùng một cái nịt buộc thành đuôi gà cong cong sau gáy, đôi mắt không to nhưng sáng và trong, lãnh đạm nhìn người khắp phòng, dừng trên mặt Lâm Tuyền, đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào, tích tắc làm cô càng thêm xinh đẹp điên đảo, thần nhiên đi tới bên cạnh Lâm Tuyền ngồi xuống.

Lâm Tuyền liếc mắt nhìn Minh Tuyết, thầm đem so sánh với Phương Nam, Tôn Phi Phi cùng với Trương Bích Quân gặp ngày hôm nay, có lẽ mấy cô gái đó đứng cùng Minh Tuyết cũng trở thành thua sút.

Triệu Khôn Nghĩa ngầm đưa cho y một xấp tiền, Lâm Tuyền miết thử, có năm tờ. Mặc dù Lâm Tuyền lần đầu tiên đến chốn như thế này, nhưng quy củ chung của Tỉnh Hải nghe đám Quách Bảo Lâm tán phét cũng biết ít nhiều, tiểu thư tiếp rượu thường một tờ thôi, không ngờ Minh Tuyết là ngoại lệ, riêng phí ngồi cùng đã năm tờ.

Tính cách Minh Tuyết rất yên tĩnh, có thể nói là rất lãnh đạm, chỉ khi nào Lâm Tuyền quay đầu sang nhìn cô, mới khẽ cười một cái, vậy mà không khiến người ta cảm thấy cô đóng kịch hay giả dối gì. Minh Tuyết nhỏ giọng chuyện trò với y, Lâm Tuyền nghĩ các cô gái chốn này chẳng nói được gì thật lòng, nên tự nhiên cũng chỉ nói những nói cuội cùng cô.

Lâm Tuyền tuy thường xuyên cùng Quách Bảo Lâm tới chỗ công cộng bình phẩm mông ngực các cô gái, thực ra y có chút mơ mộng, với các cô gái với chuyện tình yêu còn thuần khiết, không thích chỗ trần tục thế này, các cô gái ở đây không khiến y có hứng thú, ngay cả nhìn cơ thể lồ lộ của các cô gái dưới bộ y phục hở hang cũng chẳng có cảm xúc gì.

Chẳng biết Triệu Khôn Nghĩa nghe đâu ra được tin tức tường ngoài lầu phụ của tòa nhà thành ủy muốn trang hoàng lại, lầu phụ là tòa nhà cũ, năm 91 khi xây lầu chính, để lại tòa nhà này để thành ủy tạm thời chuyển sang đó làm việc. Về sau xây một cái hành lang nối liền với lầu chính, thế là nó thành lầu phụ. Lầu này trang hoàng là để hai tòa nhà có phong cách nhất trí với nhau.

Tu sửa phòng ốc thuộc phạm vi chức năng của phòng hành chính, nhưng chuyện này chỉ có Triệu Tăng định đoạt được, Triệu Khôn Nghĩa từ chỗ Quách Đức Toàn biết chạy con đường Triệu Tăng rất khó, Triệu Tăng rất có tiền đồ chính trị, hẳn không dễ dàng để lý lịch của mình bị vấy bẩn.

Nhưng Triệu Tăng cũng không ôm hết quyền lực vào trong tay, Triệu Khôn Nghĩa biết lúc này lo lót tầng dưới rất quan trọng, chỉ cần Tần Minh đem công ty của ông ta báo lên, hẳn Triệu Tăng cũng không ngầm cản trở, khả năng sẽ đề xuất chút yêu cầu về chất lượng công trình. Còn nếu Triệu Tăng ngầm cản trở, khi đó thông qua Lâm Tuyền chữa cháy cũng không muộn.

Triệu Khôn Nghĩa kéo Tần Minh vào một góc, thì thầm chuyện trò, vừa vận thích hợp cho Lâm Tuyền nói chuyện với Ngô Quốc Tân.

- Chủ nhiệm Ngô có biết giám đốc của Cty địa ốc Tinh Hồ không?

- À, Từ Kiến hả? Có gặp qua mấy lần, coi như biết. Sao thế chú em, Tinh Hồ là cái công ty nhỏ, vay chỉ nhánh 20 triệu, cuối năm nay tới hạn, Tinh Hồ Uyển mà ông ta khai phát bán rất kém, nghe nói còn nợ công ty xây dựng mấy triệu.

Lâm Tuyền không ngờ tình hình tài vụ của Tinh Hồ tệ như vậy, phòng trống chiếm dụng 30 triệu tài chính đã đẩy nó tới bờ vực phá sản, xem ra thực lực của Từ Kiến cũng chẳng hùng hậu gì.

- Thành ủy có báo cáo ngắn đánh giá về tình hình nhà đất của Tỉnh Hải, tôi thấy cái tên Tỉnh Hồ ở đó, kỳ một của bọn họ cũng không có quy mô lớn lắm, chừng năm sáu trăm hộ, tổng giá bán trên 15 triệu một chút, nhưng vì hạng mục này mà nó nợ gần 30 triệu, chẳng phải nói trước khi khởi động hạng mục, bản thân không có bao tiền?

Đó là một trong mục đích Lâm Tuyền tới thành ủy thực tập, dễ dàng tiếp cận với thông tin người ngoài khó biết :

Ngô Quốc Tân trả lời như chuyện hiển nhiên :

- Thì có ai lấy tiền của mình khai phát nhà đất đâu? Toàn là khi chứng thu đất đai đầu tư một chút, sau đó lấy đất thế chấp ngân hàng, dùng tiền để xây dựng, nếu bán tốt thì thu hồi lại được tiền, Tỉnh Hồ Uyển mở cửa giao dịch 10 tháng rồi, bán tẻ lắm. Ngân hàng đang thúc Từ Kiến trả khoản vay, công ty xây dựng lại đòi nợ, Từ Kiến chỉ còn đợi phá sản thôi.

- Từ Kiến ban đầu vay được nhiều tiền như vậy chứng tỏ có quan hệ sâu với ngân hàng, lúc này vì sao lại bị ngân hàng thúc dục trả tiền, nếu tuyên bố phá sản, ngân hàng đấu giá nhà sao bán được giá tốt? Chẳng bằng kéo dài thời gian trả nợ một năm, thủ tục hẳn là không có vấn đề gì.

Người khác hỏi câu này chưa chắc Ngô Quốc Tân đã nói, nhưng hiện ông ta tìm cơ hội lấy lòng Lâm Tuyền mà chẳng được, tất nhiên biết gì nói hết :

- Từ Kiến kiếm được cái hạng mục này năm năm trước, nghe nói có chút quan hệ với bí thư Chu Bình, Chu Bình lui rồi, Dương Văn lên nắm Tỉnh Hải 5 năm, lúc này còn ai nhận ra Từ Kiến nữa? Ngân hàng tổn thất hay không, tổn thất bao nhiêu chẳng ai bận tâm, chỉ cần có một vài kẻ hưởng lợi trong đó là được.

Lâm Tuyền “ồ” một tiếng, không nghĩ chuyện bên trong còn phức tạp như vậy:

- Có người được lợi à?

- Mấy nhà đầu tư có quy mô ở Tỉnh Hải đều có liên hệ với ngân hàng kiến thiết chúng tôi, muốn biết nội tình của bọn họ, chú em hỏi anh đây là đúng người rồi đó. Chuyện Tỉnh Hồ, trừ Lệ Cảnh thì chẳng còn ai khác.

- Lệ Cảnh à? Có phải là Lệ Cảnh có quan hệ với thị trưởng Trương Quyền không?

Ngô Quốc Tân bảo cô gái bên cạnh đi chọn bài, làm ăn ở đây tất nhiên tinh ý, cô gái biết ông ta có điều bí mật muốn nói, liền ngồi tránh ra. Ngô Quốc Tân mới nói nhỏ với Lâm Tuyền :

- Đúng vậy, nghe nói được thị trưởng Trương can thiệp, Lệ Cảnh đang tích cực nhập cổ phần vào Cty xây dựng Tây Thành, mà Cty xây dựng Tây Thành lại là công ty xây Tỉnh Hồ Uyển, quy mô không lớn, Lệ Cảnh khống chế Tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải có tên trên TTCK, cần gì phải nhắm vào một công ty nhỏ như vậy? Chẳng qua là nhìn trúng Cty xây dựng Tây Thành nắm khoản nợ mấy triệu của Tỉnh Hồ. Chủ tịch Trần Minh Hàng của Lệ Cảnh là hạng lòng dạ tàn độc, ông ta nhập cổ phần vào Cty xây dựng Tây Thành là hòng tiếp nhận Tỉnh Hồ với giá thấp. Tỉnh Hồ ngoài Tỉnh Hồ Uyển còn có mấy miếng đất giá trị không nhỏ, đều kiếm được thời Chu Bình tại nhiệm. Chuyện này các ngân hàng và nhà đầu tư của Tỉnh Hải đều biết, nhưng Lệ Cảnh có thị trưởng Trương chống lưng, không ai dám xen vào.

Lâm Tuyền biết chuyện không đơn giản như thế, các nhà đầu tư thực lực cường đại đều có bóng dáng quan viên chính quyền đứng sau lưng, song y không lo lắng, Cảnh Nhất Dân muốn đứng vững chân ở Tỉnh Hải, không có đường nhượng bộ thị trưởng Trương Quyền, phó bí thư thành ủy Hướng Nghĩa Sơn.

Nhất định phải thu hồi lại quyền lực trong tay hai người đó, đây cũng là căn nguyên ông ta muốn thúc đẩy kế hoạch khu khai phát mới. Cảnh Nhất Dân không trụ được, Triệu Tăng sẽ bị liên lụy, Lâm Tuyền cũng không thể tham dự vào bữa tiệc thịnh soạn này.

Cảnh Nhất Dân mà đứng vững rồi thì còn sợ gì Trương Quyền? Chỉ là mình phải tránh trở thành vật hi sinh trong cuộc tranh đấu này.

- Sao thế, chú em cũng hứng thú với địa ốc à?

Lâm Tuyền cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chuyển sang đề tài khác.

Mọi người đều tự trọng thân phận, nên trong phòng bao chỉ uống rượu chuyện trò rồi chia tay, Lâm Tuyền về nhà, những người kia có tiếp tục ca ba ca bốn không thì y không hứng thú muốn biết, ngay cả hồ ly tinh xinh đẹp Minh Tuyết kia, y bước ra ngoài cửa là quên luôn.

39. Q.1 - Chương 39: Có Người Ứng Tuyển Rồi

Chuyện Tú Thủy Các bỏ ra 30 vạn tuyển giám đốc đã thành đề tài bán tán trên đường phố Tĩnh Hải, thông qua quan hệ của Triệu Tăng, Lâm Tuyền quen với chủ biên mảng xã hội của Nhật Báo Tĩnh Hải, mời hẳn tới Tú Thủy Các ăn cơm, Quách Đức Toàn khéo léo lo lót, ngày hôm sau chuyện Tú Thủy Các bỏ lương cao kén hiền tài đã chiếm một vị trí trọng yếu trên Nhật Báo Tĩnh Hải, không ngờ còn xếp bên bài phát biểu phải coi trọng nhân tài của Cảnh Nhất Dân.

Cảnh Nhất Dân đẩy tờ báo tới trước mặt Triệu Tăng, chỉ vào trang xã hội, không nói gì cả.

Chủ biên mảng xã hội do Triệu Tăng giới thiệu cho Lâm Tuyền, khi ấy không nghĩ nhiều, sáng nay đọc được bài báo này mới giật mình, nhớ ra hôm đó ăn cơm ở Tú Thủy Các, Dương Côn đã nhắc tới chuyện đó rồi, hiện Triệu Tăng hiểu tất cả do một tay Lâm Tuyền bài bố.

Cảnh Nhất Dân có bài phát biểu trên báo, như thế trước khi báo phát hành, tòa báo phải đem bản thảo cho Đinh Hướng Dương thẩm duyệt, tức là Đinh Hướng Dương cũng biết chuyện này.

Chuyện Tú Thủy Các tuy cùng với chủ đề bí thư Cảnh phát biểu, nhưng cũng có hiềm nghi lợi dụng quảng cáo, không được trang trọng lắm. Triệu Tăng nhất thời đoán không thấu ý tứ Cảnh Nhất Dân ra sao, thấy ông ta đẩy tờ báo tới trước mặt mình, ngó ra một lúc liền đem ngọn nguồn sự việc thành thực báo cáo ra.

Cảnh Nhất Dân nghe xong cười lớn, Triệu Tăng không nói, ông ta làm sao biết được quan hệ giữa Triệu Tăng, Lâm Tuyền có quan hệ đó với Tú Thủy Các, ông ta chỉ thấy người kinh doanh Tú Thủy Các rất có đầu óc kinh tế thôi, có điều Triệu Tăng tiết lộ nguồn cơn, làm ông ta càng vui mừng.

- Nếu Cảnh Nhất Dân tôi có loại tác dụng này thì cũng không ngại để bọn họ lấy ra lợi dụng, đầu óc của Tiểu Lâm đúng là rất linh hoạt, bài báo quảng cáo đặt cùng với lời phát biểu của tôi, cho người ta cảm giác được tôi khẳng định, so với quảng cáo trên truyền hình còn hiệu quả hơn. Lâm Tuyền, Lâm Tuyền ... Chú nhóc này không đơn giản.

- Lâm Tuyền tính tình bừa bãi, loại chủ ý méo mó này mà cũng dám nghĩ ra, lại còn lợi dụng thực tập ở thành ủy mời các đồng chí trong văn phòng tới Tú Thủy Các ăn cơm, chủ đề này hiện lan khắp nội bộ thành ủy rồi.

Triệu Tăng lấy lui làm tiền, mắng mấy câu để hồng giải vây cho Lâm Tuyền, tránh y để lại ấn tượng xấu với Cảnh Nhất Dân, chẳng may Cảnh Nhất Dân không hải lòng thì nghe hẳn nói thế cũng nghĩ Lâm Tuyền còn trẻ thích làm bừa thiếu suy nghĩ, chứ không phải là âm mưu dàn xếp lợi dụng ông ta.

Cảnh Nhất Dân xua tay:

- Còn mang lại tác dụng quảng cáo, dù sao cũng tốt hơn là đi ăn miễn phí của người ta. À, tác phong làm việc của văn phòng thành ủy phải tăng cường, cậu mới lên cương vị, phải vượt khó xông lên, phá bỏ cái thói xấu trong thành ủy. Mai thằng tiểu tử nhà tôi từ tỉnh thành về thăm hai vợ chồng tôi, cậu mời cả Tiểu Lâm tới cho náo nhiệt.

Thấy Cảnh Nhất Dân không có ý trách móc, còn mời Lâm Tuyền tham gia tiệc nhà tối mai, có thể thấy ông ta rất tán thưởng việc làm của Lâm Tuyền. Triệu Tăng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, rời văn phòng Cảnh Nhất Dân, lấy một tờ báo đi thẳng tới phòng hành chính, ném trước mặt Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền giật mình:

- Chú Cảnh giận rồi ạ.

Thằng nhóc này đúng là đầu óc nhanh như chớp, mình không bằng được nó. Triệu Tăng không định dọa Lâm Tuyền, lắc đầu nói:

- Cái đấy thì không, nhưng em làm thế là không tôn trọng lời phát biểu của bí thư Cảnh, em làm bừa làm bậy đã đành, còn xúi bẩy người khác làm gì, cẩn thận người ta bị vạ lây.

Với Lâm Tuyền chỉ cần nói tới là dừng, y thông minh như vậy hẳn sẽ hiểu, y không sao, nhưng những người như chủ biên mảng xã hội Nhật báo Tỉnh Hải có khi để lại ấn tượng xấu với Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền có quan hệ với Tú Thủy Các nên giúp bạn một tay có thể không là gì, nhưng chủ biên kia liên quan gì tới Tú Thủy Các? Chẳng phải ăn tiền của người ta sao?

- Bí thư Cảnh rất yên tâm về em đấy, mai Cảnh Thiên Sơn con tri bí thư Cảnh sẽ từ tỉnh thành về, tôi mai cậu nhớ để trống lịch, anh phải người tới đón.

Cảnh Nhất Dân cho y tham gia cuộc tụ hội riêng tư thế này, trong lòng Lâm Tuyền tất nhiên cao hứng:

- Có bao nhiêu người tham gia? Em thấy giúp việc của bí thư Cảnh chưa chắc đã lo được, để em bảo với Tú Thủy Các một tiếng, phải hai người tới giúp.

- Em định tính kể bí thư Cảnh à?

Triệu Tăng vừa tức vừa buồn cười:

- Không cần vội như vậy, có anh đây, cứ từ từ thôi, cẩn thận khéo quá hỏng việc.

Thấy Lâm Tuyền gật đầu rồi mới nói tiếp:

- Thiên Sương cũng học ở Đh Đông Hải, có điều là học thạc sĩ khoa quan hệ quốc tế, ngày mai không chỉ đơn giản là tụ hội gia đình đâu, Thiên Sương sẽ lần đầu tiên đưa bạn gái về nhà giới thiệu. Em cân nhắc xem có nên đưa theo một cô bạn gái không, để khỏi quá cô đơn.

Lâm Tuyền ngẫm nghĩ:

- Không biết chú Cảnh còn nhớ Tiểu Sơ không?

- Em biết chọn người thật đấy, bí thư Cảnh nhất định đồng ý. Anh nhắc em trước, Thiên Sương chắc chắn sẽ vào sĩ đồ, bí thư Cảnh có lẽ cho rằng em sẽ giúp ích được cho sự phát triển của Thiên Sương sau này, cho nên mới mời em tham gia tụ hội gia đình. Em muốn tiến thêm một bước được bí thư Cảnh thừa nhận thì phải đạt được tình hữu nghị với Thiên Sương.

Lâm Tuyền thầm than, tiến vào vòng tròn đỏ rồi, làm gì có tình cảm thuần khiết nữa:

- Em biết, vậy còn Tú Thủy Các?

Triệu Tăng hết cách với sự cứng đầu của Lâm Tuyền, thở dài:

- Chuyện này để anh nói với bí thư Cảnh, bất kể thành hay không, đều không cho em tiết lộ tin tức ra ngoài.

Lâm Tuyền nghiêm túc nói:

- Anh yên tâm, em không phải đứa không biết tốt xấu. Nhưng tin tức khẳng định là không che dấu được, em đảm bảo tuyệt đối sẽ không có tin tức ảnh hưởng xấu với chú Cảnh truyền ra ngoài.

Triệu Tăng lại làm chân truyền tin, đem việc Tú Thủy Các sẵn lòng giúp tổ chức tiệc báo cáo lên, Cảnh Nhất Dân mỉm cười:

- Tiểu Lâm có lẽ càng thích hợp phát triển trong thương trường hơn, tôi nhớ cậu ta học kinh tế, nếu có tâm tư này thì cậu an bài đi, dù sao lần đầu Tiểu Thiên đưa bạn gái tới thăm hai vợ chồng chúng tôi, lại là con gái của Dương Thiên Hoa, không thể qua loa.

Dương Thiên Hoa là trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy, thường ủy tỉnh ủy, người góp sức không nhỏ đưa Cảnh Nhất Dân lên ghế bí thư thành ủy ngày hôm nay.

Lâm Tuyền không vội đem tin tức báo cho Quách Đức Toàn, muốn nhìn thấy cảnh ông ta luống cuống chân tay, dù sao vợ Cảnh Nhất Dân là Trương Hữu Lan hẹn 8 giờ tối tới đường Hoa Viên thảo luận thực đơn ngày mai. Không ngờ vừa vào nhà ăn thành ủy đã nhận được điện thoại của Quách Bảo Lâm.

Quách Bảo Lâm trong điện thoại thúc giục luôn mồm, bảo Lâm Tuyền mau tới nhà hàng:

- Mày mau tới nhanh, quái vật trong truyền thuyết đã xuất hiện.

Quái vật? Lâm Tuyền ngó ra mắt một giây mới phì cười hiểu ra:

- Có phải có người ứng tuyển rồi không?

- Mẹ nó, giọng London tiêu chuẩn, nha đầu Triệu Tĩnh cũng choáng váng luôn, học kinh doanh nhà hàng, có bằng tốt nghiệp học viện Cambridge, nhưng bọn tao đều không hiểu ba thứ ngôn ngữ kia. Mày cũng biết, ta chỉ quen tiếng rên rỉ trong phim đen, chẳng lẽ bảo người ta đóng nhân vật nữ trong phim cấp 3 trước mặt mọi người à? Tiểu Ba, mày đi tìm hai giám khảo nữa tới đây.

Nghe giọng hưng phấn của Quách Bảo Lâm ở đầu kia điện thoại, hình như còn có điều bất ngờ nào khác. Cảnh Nhất Dân biết tiếng Đức, Triệu Tăng biết tiếng Nhật, nhưng hai người này không thể gọi đi làm giám khảo được rồi.

Dù sao cũng cần phải tới gặp Quách Đức Toàn thảo luận bữa tiệc ngày mai, Lâm Tuyền báo với Tần Minh một tiếng, bắt xe tới thẳng Tú Thủy Các.

Thực lòng Lâm Tuyền không ngờ có người tới ứng tuyển thật, vì sao? Nếu là người có trình độ như y yêu cầu thì người ta vào các công ty nước ngoài làm việc, ai tới cái nhà hàng nhỏ tẹo của Quách Đức Toàn làm gì?

40. Q.1 - Chương 40: Phỏng Vấn

Quách Bảo Lâm sốt ruột đứng ở trước nhà hàng đợi Lâm Tuyền, hần cao 1m83, ngó nghiêng nhấp nhóm làm trông hần lúc này rất ngốc.

Thấy Lâm Tuyền tới một mình tức thì làm om lên:

- ***, tiếng Nhật của mày cũng học trong phim sex như tao làm ăn được chó gì, giám khảo bảo mày tìm đâu rồi? Người ta đang đợi kiểm tra đó.

- Xem sao rồi tính, mày nặng xì lên làm gì, khí thế không thể để người ta đoạt mất, phải điềm tĩnh phong độ, hiểu không?

Lâm Tuyền hất hàm, vuốt lại cổ áo cho thẳng, hỏi:

- Chuyện bên xe có vấn đề gì không?

Quách Bảo Lâm xoa xoa tay, ánh mắt lộ vẻ tham lam:

- Mày thu hết chứng minh thư, nên bọn họ cũng an phận, có Phương Nam và Vũ Cường ở đó trông coi nên không sao, mày cứ đợi mỗi ngày đếm sáu bảy nghìn đi.

Mấy ngày qua Vũ Cường ngày càng giống đàn em của Quách Bảo Lâm, bên xe trải qua mấy lần chỉnh đốn, hạng lưu manh như Vũ Cường lẫn lộn ở bên xe khó mà có tiền đồ, bọn họ cũng chẳng có thể lực dựa vào thân xác nữ nhân kiểm tiền như Ngô Bảo Hoa.

Văn phòng của Quách Đức Toàn ở tầng bốn, Lâm Tuyền theo cầu thang cảm thạch xoay tròn kiểu tây đi lên trên.

Diệp Linh Thư mặc áo sơ mi cổ bẻ, quần jean giặt bạc màu, tóc dài tới vai, da dẻ trắng mịn, khuôn mặt đẹp dịu dàng, cặp đùi tròn căng thẳng tắp như muốn khơi lên sắc tâm của nam nhân, ống quần gấp lên một đoạn nhỏ lộ ra giày cao gót màu đỏ cót phía dưới.

Lâm Tuyền nhìn thấy trước tiên là cặp mông tròn trịa căng mẩy của Diệp Linh Thư, tiếp đó là vòng eo thanh mảnh mang sức sống vô hạn, từ bóng lưng đã cảm thấy như đã gặp cô gái này ở đâu rồi, đợi khi cô quay lại, cảm giác này càng mạnh mẽ.

- Anh chính là anh Lâm mà chúng tôi đợi này giờ à?

Diệp Linh Thư dùng tiếng Anh chính thống hỏi:

- Không biết anh Lâm định kiểm tra tôi như thế nào?
- Please... Slow... My English is very poor...

Tiếng Anh là môn học mà Lâm Tuyền kém nhất thật đấy, nhưng là để so với các môn khác của y thôi, chứ không phải hạng xoàng, có điều cô gái trước mắt có một khí chất khiến nam nhân thiếu tự tin, làm Lâm Tuyền biến thành thằng ngốc:

- Slowly? Anh Lâm, hay chúng ta cứ nói tiếng Trung đi, anh định kiểm tra tôi ra sao?

Diệp Linh Thư cười tủm tỉm, nói lại bằng tiếng Trung:

- Ồ, cô hỏi cái đó à?

Lâm Tuyền lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi còn bảo Quách Bảo Lâm đừng để người ta đoạt mất khí thế, giờ tới lượt mình bêu xấu, lảng đi ngồi xuống bên cạnh Quách Đức Toàn, cầm lấy hồ sơ trước mặt, trên đó Quách Đức Toàn viết hai chữ “có thể”, Lâm Tuyền đặt hồ sơ xuống, quan sát Diệp Linh Thư, y thấy quen mỹ nhân rồi mà cũng phải sáng mắt, thực sự không ngờ được mỹ nhân trước mắt đã 29 tuổi, tri thức và từng trải phong phú làm cô có một khí chất cao quý khác biệt, trừ tình thông bốn thứ tiếng Anh Đức Nhật Hàn, Lâm Tuyền thấy trong hồ sơ Diệp Linh Thư ngoại trừ thời gian du học ở Anh thì cũng đã sống và làm việc ở Pháp một thời gian.

Người ta tốt nghiệp đại học Cambridge, tấm bằng đó là sự xác nhận tốt nhất rồi, Lâm Tuyền không nghĩ có ai đem bằng giả tới đây lừa đảo :

- Cô Diệp, cô đã thông qua phỏng vấn của nhà hàng chúng tôi rồi, nhà hàng cuối cùng có dùng cô hay không, quyền quyết định hoàn toàn nằm ở những vị khách của nhà hàng, cho nên từ hôm nay trở đi, cô sẽ vào kỳ thử việc dài ba tháng ...

Lâm Tuyền nhìn Quách Bảo Lâm, thấy ông ta xòe ba ngón tay dưới gầm bàn, không kịp nghĩ đã nói:

- Lương thử việc là 30.000 một tháng, nếu như qua thời gian thử

Ấy, sao lương thử việc lại còn hơn lương chính thức thế này? Lâm Tuyền bấy giờ mới ý thức được Quách Đức Toàn xòe ba ngón tay ra, là chỉ muốn trả 3.000.

Quách Đức Toàn mặt trắng bệch, vội đứng dậy nói một câu xin lỗi rồi kéo Lâm Tuyền vào gian nghỉ ngơi bên trong:

- Sao lương thử việc cao thế?

Lâm Tuyền là chuyên gia vụng chèo khéo chống, không ai có cái đầu linh hoạt hơn y, đành hoàng nói:

- Đây vốn là một kế sách quảng cáo liên hoàn, hiện giờ nếu đề tài bàn tán mà ngừng lại, danh tiếng của Tú Thủy Các còn chưa tới mức truyền khắp Tỉnh Hải. Bây giờ biến quảng cáo trước nhà hàng thay đổi thành thế này ” Nhà hàng chúng tôi vì phát triển nghiệp vụ, đã tuyển được một giám đốc tình thông bốn thứ tiếng, tên Diệp Linh Thư, giới tính nữ, đoan trang xinh đẹp, thời gian thử việc ba tháng, lương thử việc 30.000/tháng, hoan nghênh bạn bè các nơi tới nhà hàng chất vấn năng lực của cô ấy, để xác định cô ấy có tư cách giúp đỡ nhà hàng phát triển hay không. Ngoài ra, nếu ai cảm thấy có thể hơn cô Diệp Linh Thư, có thể tự tiến cử, nhà hàng sẵn lòng dùng lương ưu đãi cùng hoa hồng tuyển dùng.”

Sắc mặt Quách Đức Toàn thay đổi hẳn, vừa vỗ đùi bôm bốp vừa nói:

- Tuyệt! Quá tuyệt! Như thế trong vòng ba tháng, miệng người Tỉnh Hải không rời được chủ đề Tú Thủy Các rồi, chú còn lo tốn quá nhiều tiền, đúng là hẹp hòi, hẹp hòi quá. Tiểu Ba đừng trách, lần này cháu giúp chú một việc lớn, cứu mạng của chú, hiện giờ dù không hi vọng thành nhà hàng chỉ định của thành ủy, chú cũng có lòng tin kinh doanh được nhà hàng rồi.

- Tú Thủy Các nên thu hút quản lý cấp cao của doanh nghiệp nước ngoài, cùng nhà doanh nghiệp dân doanh có liên quan mật thiết tới doanh nghiệp nước ngoài, bọn họ mới là quân chủ lực chi tiêu ở nhà hàng cao cấp. Con mắt nhìn người của chú Quách không kém, năng lực của Diệp Linh Thư không cần nghi ngờ, chỉ cần

trong vòng ba tháng, thu hút được lòng hiếu kỳ của những quản lý cấp cao kia, bọn họ sẽ thường xuyên tới Tú Thủy Các dùng bữa, trong thời gian đó là thời điểm mấu chốt để giữ khách.

- Anh Lâm quả nhiên tinh thông đạo kinh doanh.

Diệp Linh Thư đẩy cửa đi vào, chỉ vào mép cửa:

- Cửa phòng đóng không kín, bên ngoài nghe thấy hết cả rồi.

Lâm Tuyền nhìn ra ngoài, thấy Quách Bảo Lâm mặt cứng đờ, chắc là nghe thấy lời đối thoại bên trong, đang cố nhịn cười. Quách Đức Toàn há mồm mất một lúc, đỏ cả mặt, đi ra ngoài, ngồi lên ghế ông chủ.

Vừa mới lấy lại tư thế ông chủ, Quách Đức Toàn chưa kịp nói gì thì Diệp Linh Thư đã lên tiếng :

- Ông chủ Quách đồng ý cho tôi ba tháng thử việc, nhưng tôi không nhất định sẽ ở lại nhà hàng. Tôi muốn thời gian thử việc ngắn hơn, một tháng thôi, sau một tháng, nếu tôi không hài lòng với nhà hàng, tôi sẽ bỏ đi. Xin ông chủ Quách ký trước một chi phiếu kỳ hạn xa cho tôi.

Quách Đức Toàn rút ngăn kéo lấy chi phiếu “xoẹt xoẹt xoẹt” viết luôn con số 30.000 lên trên đó, lại viết thêm một hàng chữ sau chi phiếu, đưa cho Diệp Linh Thư:

- Đây là chi phiếu kỳ hạn, một tháng sau có thể rút tiền. Cô Diệp từ nay trở đi sẽ là phó tổng giám đốc của nhà hàng, xin hỏi cô Diệp có kiến nghị gì về sự phát triển của nhà hàng?

Lâm Tuyền càng nhìn Diệp Linh Thư càng thấy quen, buột miệng nói:

- Hình như tôi gặp cô Diệp ở đâu đó rồi, quen lắm.

Diệp Linh Thư cười, hẳn là thấy cái cố tiếp cận của chàng trai này thật khờ khạo, trả lời Quách Đức Toàn:

- Tôi không hiểu tình hình kinh doanh của nhà hàng lắm, hiện chưa thể đưa ra kiến nghị gì có ích cho nhà hàng.

Quách Bảo Lâm rón rén đi tới, miệng ghé sát vào tai Lâm Tuyền nói nhỏ:

- Mày còn nhớ cái hôm đầu tiên lừa Phương Nam đi bán dưa ở bến xe không ?

Quách Bảo Lâm vừa nhắc, Lâm Tuyền liền nhớ ra ngay, đó là ngày thứ hai sau khi về Tỉnh Hải, y và Quách Bảo Lâm ngồi ngắm gái gặp Diệp Linh Thư từ bến xe đi ra, Quách Bảo Lâm còn đuổi theo định làm quen, nhưng phụ nữ trưởng thành, có tri thức có cá tính như Diệp Linh Thư tất nhiên không thèm để ý tới một thằng choai choai như Quách Bảo Lâm.

41. Q.1 - Chương 41: Cần Có Bạn Gái Rồi

Chuyện Tú Thủy Các dùng đãi ngộ cao tuyển giám đốc mấy ngày qua đã truyền bá xôn xao Tỉnh Hải, có điều chuyện này nhìn qua giống một mảnh lời hơn là sự thực, Diệp Linh Thư sau khi xem báo đưa tin mới quyết tâm tới thử.

Nói thật, sau khi cô thấy Quách Đức Toàn trong lòng rất thất vọng, người này không có khí chất lẫn tài cán để kinh doanh nhà hàng cao cấp, đã định dù Quách Đức Toàn có trả lương cao hơn cũng không nhận việc này, nhưng sự xuất hiện của Lâm Tuyền làm cô tò mò, chàng thanh niên vội vàng chạy tới ấy hình như có sức ảnh hưởng lớn tới nhà hàng.

Lâm Tuyền, Quách Đức Toàn đưa Diệp Linh Thư đi thăm quan nhà hàng, cố gắng trong thời gian ngắn để cô làm quen với tình hình kinh doanh của nhà hàng. Diệp Linh Thư rất ít phát biểu ý kiến, nhưng Lâm Tuyền giỏi quan sát sắc mặt người khác biết cô có rất nhiều điều không hài lòng về nhà hàng.

Sau khi để Diệp Linh Thư gặp mặt nhân viên nhà hàng, trở về văn phòng chỉ còn có Quách Đức Toàn, Quách Bảo Lâm, Diệp Linh Thư. Lâm Tuyền liền đem chuyện tổ chức tiệc nhà cho Cảnh Nhất Dân vào ngày mai nói ra:

- Đại khái là chừng mười người, thức ăn không cần cao cấp lắm, nhưng phải thể hiện được tâm tư của nhà hàng, cô Diệp có ý kiến gì hay không?

Diệp Linh Thư ngồi trước bàn làm việc của Quách Đức Toàn lật xem thực đơn của nhà hàng, Quách Đức Toàn dốc toàn bộ tâm lực nâng cao cấp bậc của nhà hàng, toàn lấy món ăn cao cấp như yến sào bào ngư làm chủ, Diệp Linh Thư chỉ coi Lâm Tuyền lúc này vẫn khảo nghiệm mình, nhướn mi mắt lên, nhìn y nói:

- Người ta tổ chức tiệc nhà, chọn ít món ăn gia đình là được, rồi cuộc chọn món ăn gì, phải biết trước sở thích của chủ nhân. Bố trí tiệc nhà, sử dụng đồ dùng của nhà hàng, lễ nghi cũng phải chú trọng, người tham gia bữa tiệc tuy ít, nhưng quy cách càng nghiêm ngặt hơn bữa tiệc thường. Người tham gia tiệc lớn dễ bị không khí tạo ra ảnh hưởng, bị chuyện khác phân tán chú ý. Nhưng tiệc nhà mười mấy người biết quan hệ của nhau, phải làm sao cho không một ai cảm thấy gò bó. Anh Lâm muốn tổ chức tiệc nhà sao?

Lâm Tuyền mỉm cười nói:

- Bí thư Cảnh muốn tổ chức tiệc nhà, tôi tiến cử Tú Thủy Các, tối nay tám giờ sẽ có xe tới đón chúng ta tới nhà bí thư Cảnh xác định chi tiết bữa tiệc ngày mai.

- Thật à?

Quách Đức Toàn không dám tin, chồm người tới nói:

- Tiểu Ba, cháu không đùa đấy chứ?

- Con trai của bí thư Cảnh lần đầu tiên dẫn bạn gái về nhà ra mắt cha mẹ, cháu và Tiểu Sơ cũng tham gia, tin tức giữ kín, đừng để do nhà hàng truyền ra.

Bữa tiệc này rất quan trọng với Tú Thủy Các cũng như cá nhân ý, cho nên Lâm Tuyền nói thật rõ ràng:

- Thế này chẳng phải tuyên bố tạo cơ hội cho nhà hàng sao, anh Lâm vì Tú Thủy Các đã thành công biến nó thành đề tài, sao có thể bỏ qua cơ hội này được.

Diệp Linh Thư đứng dậy, càng tò mò về thân phận của Lâm Tuyền, không biết chàng thanh niên này là ai lại có thể tham gia bữa tiệc lần đầu tiên bí thư thành ủy gặp con dâu, chẳng phải bí thư thành ủy cũng coi y là người nhà sao? Chẳng trách khi Tú Thủy Các còn chưa kiến thiết hoàn thiện đã vội tiến vào tranh đoạt thị trường nhà hàng cấp cao. Ngành ẩm thực một thành phố, thậm chí có 60% lợi nhuận đều bị các nhà hàng khách sạn cấp cao chia nhau.

- Ông ngoại tôi thường nói với tôi một câu, hăng quá hóa dở. Giám đốc Diệp hôm nay xem như chính thức đi làm, buổi tối có thể đợi chúng tôi về cùng thảo luận chi tiết.

Quách Đức Toàn ở bên vẫn lảng lảng phần khích, chỉ sợ làm hỏng cơ hội này, sẵn sàng nhường cả cơ hội được gặp bí thư thành ủy:

- Hay là mới giám đốc Diệp đi cùng, bữa tiệc ngày mai do cô ấy chủ trì.

Lâm Tuyền cười nhẹ, liếc nhìn Diệp Linh Thư một cái:

- Lần này thì thôi.

- Anh Lâm sợ tôi nổi bật hơn cả chủ nhân phải không?

Nhân vật chính ngày mai là cô bạn gái mà Cảnh Thiên Sương lần đầu tiên dẫn về, Lâm Tuyền đương nhiên lo vẻ đẹp của Diệp Linh Thư lấn át cả nhân vật chính, khiến người ta không vui, đó là thất bại lớn nhất. Lâm Tuyền chỉ cười, tuổi trẻ nhưng khuôn mặt không hề có chút non nớt nào, bị Diệp Linh Thư nói trúng tâm tư vẫn ung dung bình thản.

Tối hôm đó Lâm Tuyền về nhà sớm ăn cơm tối, nói chuyện hôm sau sẽ tới nhà Cảnh Nhất Dân ăn cơm, Tiểu Sơ cũng sẽ đi cùng, Trần Tú không yên tâm, dù chồng bà không giận Cảnh Nhất Dân, nhưng trong mắt bà, ông ta không phải là người tốt, chỉ sợ con mình bị người ta lợi dụng, có điều biết đứa con này quyết rồi thì khuyên cũng không được, định bụng mai tối nói chuyện với cha xem thế nào, có gì nhờ cha mình khuyên con, dù sao Lâm Tuyền nghe lời ông ngoại nhất.

Ăn cơm xong, Lâm Tuyền kéo Tiểu Sơ vào phòng, nhìn cô em gái một lượt, Tiểu Sơ mặc quần short vải chỉ đủ che hông, trên mặc chiếc áo hai dây chỉ cần giơ tay là rón hờ cả ra ngoài, dù ở nhà ăn mặc vào trời nóng thế này là bình thường, nhưng Lâm Tuyền không tin vào gu ăn mặc của em gái.

Tiểu Sơ thấy Lâm Tuyền nhìn mình, bắt chiếc người mẫu đi một vòng, hai tay chống bên hông làm dáng :

- Thế nào, em có đẹp không ?

- Không ổn, không ổn !

Lâm Tuyền lắc đầu quày quặt :

Tiểu Sơ tức thì trừng mắt lên :

- Cái gì ? Có chỗ nào không ổn ?

Lâm Tuyền không trả lời mà đi tới mở tủ quần áo của Tiểu Sơ ra, một mùi hương nhẹ dễ chịu luồn vào mũi, tủ quần áo xếp gọn gàng, đồ cần treo thì treo, cái cần gấp thì gấp, khác hẳn tủ áo của y, Lâm Tuyền vừa định chọn mấy bộ quần áo thì thấy vai mình bị hai bàn tay nhỏ nắm lấy, tiếp đó y bị vừa bị đá vừa bị đẩy ra ngoài một cách hết sức thô bạo, rồi cửa đóng lại đánh sầm.

Trần Tú đang rửa bát, nghe tiếng động vội chạy tới :

- Sao thế, hai anh em có chuyện gì ?

- Con cũng không rõ, tự nhiên Tiểu Sơ nổi khùng ...

Lâm Tuyền loạng choạng đứng dậy, mặt ngơ ngác :

Tiểu Sơ ở trong phòng hét lên :

- Có anh bị khùng thì có ! Mẹ, anh ấy mở tủ quần áo của con.

Trần Tú bật cười, chỉ Lâm Tuyền :

- Con thật là, Tiểu Sơ bây giờ là thiếu nữ rồi, tủ quần áo của con gái đâu thể tùy tiện mở xem được ? Mẹ thấy con nên có bạn gái đi thôi ... mẹ bảo này, mẹ có cô bạn.

- Mẹ, con có việc phải đi gấp đây.

Lâm Tuyền biết mẹ mình chuẩn bị đề tài muôn thủa, chạy ù mất.

.....

Cảnh Thiên Sương sau khi tốt nghiệp đại học, làm việc ở văn phòng tỉnh ủy hai năm mới thi nghiên cứu sinh học viện quan hệ quốc tế, thời gian học hai năm rưỡi, năm nay đã 29 tuổi. Cảnh Thiên Sương cuối năm nay sẽ về văn phòng tỉnh ủy công tác, an bài ở ban bí thư, hơn hai năm học tập làm trên người hẳn thêm phần điềm đạm, hoàn toàn không còn vẻ ngây ngô khi mới tham gia công tác.

Người mà Cảnh Thiên Sương khâm phục nhất là cha hẳn Cảnh Nhất Dân, trước kia Cảnh Nhất Dân bảo hẳn rồi thành ủy quay về trường học tập, hẳn còn không hiểu dụng ý của ông, hai năm qua mới dần dần hiểu ra.

Cha hẳn lên làm bí thư thành ủy Tỉnh Hải, với hẳn mà nói, quay về văn phòng tỉnh ủy cũng sẽ bước lên một bậc thang mới. Mặc dù giữa hẳn và Dương Oánh có chút mùi vị hôn nhân chính trị, song là con nhà nòi, từ nhỏ Cảnh Thiên Sương đã biết kiểm chế tình cảm của bản thân, trong nửa năm ở bên Dương Oánh, không có tình yêu nồng cháy, song lại có sự ын ý và hòa hợp, đây chính là cuộc sống hôn nhân mà một chính trị gia cần.

Cảnh Nhất Dân có thể lên làm bí thư thành ủy, trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy Dương Thiên Hoa phải bỏ sức lớn trên tỉnh, Dương gia và Cảnh gia là thế giao, trong đầu Dương Oánh còn có chút ын tượng về Cảnh Nhất Dân, chỉ là lần này tới gặp gia trưởng Cảnh Thiên Sương mang ý nghĩa khác biệt nên Dương Oánh ngồi bên hẳn, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

42. Q.1 - Chương 42: Cậu Là Thạch Phậ Lâm Tuyền ?

Ngồi trên xe, Dương Oánh bắt ын hỏi :

- Lần gặp mặt này sao còn có người ngoài?

- Anh Triệu Tăng đã mấy lần lên tỉnh em đều gặp rồi đấy, không phải là người ngoài, Đinh Hường Dương là thư ký của cha anh. Còn Lâm Tuyền, nghe nói là con trai người bạn cũ của cha anh ở Tĩnh Hải ...

Cảnh Thiên Sương cũng không hiểu sự xuất hiện của Lâm Tuyền là thế nào, nên chẳng biết lấy lý do gì vỗ về tâm tình bất an của bạn gái:

Mười một năm trước chỉ một mình Cảnh Nhất Dân tới Tĩnh Hải nhậm chức, để vợ Trương Hữu Lan và con trai ở lại tỉnh thành, khi Cảnh Thiên Sương thi đỗ đại học mới đưa vợ tới Tĩnh Hải. Cảnh Thiên Sương vào đại học tỉnh thành, một năm sau Trần Nhiên lui về, Cảnh Nhất Dân cũng xa lánh Lâm gia, cho nên hẳn chưa bao giờ nghe nói tới Lâm Tuyền.

Cảnh Thiên Sương đã hai năm rồi chưa về Tĩnh Hải, xe đi qua trạm thu phí, rẽ vào đường quốc lộ thành bắc, kiến trúc hai bên lộn xộn cũ kỹ, hai năm trôi qua Tĩnh Hải vẫn chẳng có gì phát triển. Cảnh Thiên Sương thường giao lưu với cha, biết cha muốn thi triển một phen hùng tâm tráng chí ở Tĩnh Hải, nhưng hiện thực khó khăn trùng trùng.

Dương Vân rời nhiệm, nhân vật số hai thị trưởng Trương Quyền, nhân vật số ba phó bí thư Hường Nghĩa Sơn không leo lên được, vậy mà phó bí thư thường ủy Cảnh Nhất Dân bất thành linh vượt mặt, kết quả này còn làm người ta khó chấp nhận hơn cả việc tỉnh ủy thả dù một vị bí thư thành ủy xuống.

Dưới sự ảnh hưởng của cha, tác phong sinh hoạt của Cảnh Thiên Sương rất kín đáo, điều này gần với nề nếp gia phong của Dương gia, Cảnh Thiên Sương không mượn xe của phòng tổ chức tỉnh ủy, cùng Dương Oánh ngồi xe khách tới Tĩnh Hải, ở bên xe gặp Dương Côn đã chờ sẵn ở đó mới lên xe con về số 5 đường Hoa Viên.

Lâm Tuyền hôm nay mặc bộ vét xám, trông không có chút ngây thơ nào, vẻ mặt chừng chạc trầm ổn, trong mắt Cảnh Thiên Sương ít nhất phải 24 tuổi, có điều nụ cười thân thiết, trước mặt Triệu Tăng hết sức tự nhiên nhận lấy quà mà hân sách ở tay:

- Anh Cảnh tới rồi, chú Cảnh và dì Trương đang đợi bên trong đó.

Tiếp ngay đó Trần Yến, Tiểu Sơ cũng đi ra chào đón Dương Oánh vào nhà.

Tiểu Sơ là cô bé thông minh, không cần Lâm Tuyền phải dặn, tự biết chọn bộ váy hoa nền nã, còn buộc tóc hai bên, trông hết sức hồn nhiên thánh khiết, ăn nói thì nhỏ nhẹ nữ tính, làm Trương Hữu Lan hết sức yêu thích, cứ than tiếc, bảo hồi xưa không để thêm một đứa con gái. Tiểu Sơ thì thoáng nhân lúc không có ai chú ý lên vênh mặt lên đắc ý nhìn Lâm Tuyền.

Cảnh Nhất Dân sống ở Tĩnh Hải rất đơn giản, ít khi tham dự tiệc tùng do người khác mời, Lâm Tuyền bảo Tú Thủy Các làm tiệc không dùng nguyên liệu đắt tiền, nhưng phụ liệu, gia vị đều là thứ cực phẩm. Ví dụ như dùng vây cá Hải Hồ làm phụ liệu hầm chim bồ câu, dùng bào ngư gần 2.000 đồng một con làm phụ liệu ón nấm xào ngan, khiến ón ăn rất bình thường, nhưng mùi vị thì thức ăn thường tuyệt đối không sánh bằng.

Triệu Tăng ăn vài món liền hiểu qua được mánh lới của Lâm Tuyền, nhưng không nói ra. Bí thư thành ủy mời Tú Thủy Các làm tiệc nhà, tin tức truyền đi, đủ cho đánh tiếng Tú Thủy Các vang lên rồi.

Nhìn Trương Hữu Lan vừa ăn vừa khen không ngớt, Triệu Tăng biết sao Lâm Tuyền nói chuyện này muốn dấu cũng không được, chỉ e thanh danh của Tú Thủy Các sẽ từ miệng bà truyền ra, không khỏi bội phục thứ đầu óc quái quỷ của Lâm Tuyền, không ngờ lúc đó chỉ ngồi nói chuyện vài câu mà trong đầu thẳng rạch đó đã có mưu đồ hoàn thiện rồi.

Ở trên bữa tiệc, Lâm Tuyền không hề tỏ ra rụt rè, y ngồi bên cạnh Cảnh Thiên Sương chuyện trò thoải mái, từ trong miệng Triệu Tăng, Lâm Tuyền biết cuối năm Cảnh Thiên Sương về ban thư ký văn phòng tỉnh ủy làm việc, có lẽ qua hai ba năm, Cảnh Thiên Sương sẽ thành bí thư chuyên chức của vị lãnh đạo tỉnh ủy nào đó.

Con đường Cảnh Nhất Dân an bài cho con, chắc chắn là con đường siêu tốc ở sĩ đồ. Mà Cảnh Thiên Sương lọt vào mắt xanh của lãnh đạo cũng giúp ích Cảnh Nhất Dân ổn định địa vị ở Tĩnh Hải.

Được nửa bữa tiệc Dương Oánh mới giảm chút gò bó dần dần tự nhiên hơn, tham gia vào câu chuyện, hiện giờ cô vẫn học ở đại học Đông Hải, tới tháng 4 năm sau mới tốt nghiệp, với Lâm Tuyền học cùng trường, cảm thấy rất thân thiện, tìm được đề tài nói chuyện.

- Cậu học chuyên ngành gì?

- Tôi ở học viện thương mại.

- Học viện thương mại, Lâm Tuyền! Thạch Phật Lâm Tuyền, thiên tài của học viện thương mại ...

Dương Oánh há miệng ra, không tìm được tiếng kêu kinh ngạc:

Lâm Tuyền gật đầu thừa nhận, khiêm tốn nói :

- Chị quá lời rồi, vài người bạn trêu đùa đặt cho tôi biệt danh Thạch Phật ...

- Bảo sao tôi thấy cái tên này nghe quen như vậy. Cậu chính là Lâm Tuyền chỉ dùng một năm rưỡi đã hoàn thành toàn bộ khóa trình học học bốn năm. Thiên Sương, em đã nói học viện thương mại bọn em có nhân vật không kém gì anh mà, anh cứ không tin, xem đi, Lâm sư đệ ở ngay trước mặt anh đó, anh còn lời gì để nói? Xem anh sau này anh còn dám tự cao tự đại không?

- Anh đã bao giờ tự đại đâu?

Cảnh Thiên Sương cười khổ vì lời phỉ báng của Dương Oánh.

Cảnh Nhất Dân cũng tham gia:

-Ồ chuyện này chú chưa bao giờ nghe Triệu Tăng nói tới.

Triệu Tăng cười:

- Tiểu Ba làm việc không thích khoe khoang, chuyện này tôi cũng lần đầu tiên nghe thấy. Đại học tỉnh bắt đầu áp dụng chế độ học phần, nghe nói hoàn thành hết học phần là có thể tốt nghiệp, đúng thế không Tiểu Ba?

- Muốn lấy được học vị học sĩ, còn phải viết luận văn nữa.

*** học sĩ : học vị thấp nhất, do trường đại học cấp khi tốt nghiệp đại học.

Lâm Tuyền biết Dương Oánh là con gái út của trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy, thường ủy tỉnh ủy Dương Thiên Hoa, học nghiên cứu sinh học viện thương mại đại học tỉnh. Nghiên cứu sinh ở khu trường học mới, ngoại trừ học chung giáo sư ra, Lâm Tuyền không biết trong học viện của mình có một vị sư tỷ nặng ký như thế.

Chỉ có mỗi Tiêu Sơ nghe được tin vừa này không có phản ứng gì lớn, nhưng Lâm Tuyền quá hiểu cô em gái mình rồi, nhìn ánh mắt sáng lung linh kia, y biết tối nay thế nào cũng bị vạ hỏi tới nơi tới chốn, nếu không khó ngủ yên, thậm chí ăn cơm xong có nên tính bài chuẩn không.

Dương Oánh trông hiền lành thân thiện, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ cao hơn Trương Hữu Lan một chút, cử chỉ ăn nói nhỏ nhẹ rụt rè rất vừa ý Trương Hữu Lan, bà không thích con gái tính cách quá sôi nổi hướng ngoại.

Ăn cơm tối xong, Trương Hữu Lan, Trần Yến, Lâm Tĩnh Sơ, cùng Hứa Tú Nam vợ Đinh Hương Dương cùng Dương Oánh ra phòng khách nói chuyện. Đinh Hương Dương nói muốn xem kỳ nghệ của bí thư Cảnh và thư ký trưởng Triệu, nên đám nam nhân vào cả thư phòng.

Triệu Tăng bố cục không tệ, nhưng tới trung bàn bị thế cờ mạnh mẽ của Cảnh Nhất Dân ép cho bại trận liên tục, chưa tới một tiếng đã nhận thua. Lâm Tuyền đứng ngoài quan sát, Triệu Tăng không hề có ý nhường cờ, sở dĩ nhận thua là vì bị khí thế của Cảnh Nhất Dân áp đảo. Cảnh Nhất Dân húng trí rất cao, gọi Đinh Hương Dương ngồi xuống thử sức, nhìn hấn thua trận mà không để lộ sơ hở nào là biết sức cờ của hấn hơn xa Triệu Tăng.

Phong trào cờ vây ở Trung Quốc hiện giờ đi xuống rồi, không còn được như những năm 80 -90, lớp trẻ bây giờ không còn mấy người thích chơi cờ vây nữa, nên Cảnh Thiên Sương đối với việc cha mình giành thắng

lợi trên bàn cờ chẳng có chút hứng thú nào, kéo Lâm Tuyền qua một bên nói chuyện. Qua bữa cơm vừa rồi, hẳn biết Lâm Tuyền là cháu ngoại của Trần Nhiên, cha hẳn muốn trụ lại được Tỉnh Hải phải dựa vào sức ảnh hưởng của Trần Nhiên, nên chủ động thân thiết với Lâm Tuyền.

43. Q.1 - Chương 43: Con Ông Cháu Cha.

Những nhân vật có tên trong bảng danh sách kia Cảnh Nhất Dân không tiện ra ra mặt, Triệu Tăng mấy ngày qua thay ông ta tới nhà báo phỏng từng người một. Những người đó đa số được trọng dụng khi Trần Nhiên thúc đẩy trẻ hóa cán bộ, sau khi Trần Nhiên lui về, bị đẩy tới các cơ quan huyện cục cho làm phó chức để uống trà hóng mát, hiện giờ vừa vận tuổi chính trị chín mười.

Cảnh Nhất Dân coi trọng Lâm Tuyền còn một suy nghĩ không nói với bất kỳ ai. Chu Bình, Dương Văn năm xưa tốn bao công sức mới lật đổ được Trần Nhiên, khí thế bừng bừng liên kết với cả Trương Quyền khi ấy đang là phó thị trưởng, Hướng Nghĩa Sơn phó thị trưởng thường vụ, ai cũng nghĩ chuyển này Trần Nhiên bị dựa cột là cái chắc rồi, đoàn kiểm tra kỷ ủy tỉnh xuống cũng muốn làm cho ra nhẽ, vậy mà đột nhiên im bật, không có chuyện gì xảy ra hết, Trần Nhiên vì lý do sức khỏe về nghỉ hưu, không bị bất kỳ hình thức xử phạt nào, ba đứa con ông ta cũng bình an ôm tiền chạy lên tỉnh thành kinh doanh.

Cảnh Nhất Dân biết bên trên có người đang bảo vệ Trần Nhiên. Trần Nhiên là cán bộ từ bộ đội chuyển nghiệp về Tỉnh Hải, người ở trên bảo vệ ông ta là ai, tới ngay cha vợ Cảnh Nhất Dân là phó thư ký trưởng tỉnh ủy Trương Kỳ Sơn nghỉ hưu mười năm trước cũng không biết, chỉ biết nhân vật này phải cực lớn, nếu không đã chẳng nhẹ nhàng giải quyết vấn đề mà không để lại di chứng nào cả.

Trần Nhiên lui về bảy năm rồi, quan hệ bên trên còn hay không? Cảnh Nhất Dân không biết.

Khi Trương Kỳ Sơn lui về liền đưa Cảnh Nhất Dân xuống Tỉnh Hải để tránh thị phi trên tỉnh, ở Tỉnh Hải xem như Cảnh Nhất Dân cũng thuận buồm xuôi gió, nhưng muốn dựa vào quan hệ cũ của cha vợ, cùng quan hệ thông gia với Dương Thiên Hoa để tiến lên một bước là khá khó khăn. Hoặc phải có thành tích vượt trội làm người ta chú ý, hoặc là tìm kiếm mạng lưới quan hệ sâu hơn.

Lâm Tuyền đoán không ra suy tính trong lòng Cảnh Nhất Dân, y và Cảnh Thiên Sương có rất nhiều chủ đề chung, nói chuyện khá hợp ý. Cảnh Thiên Sương rất tán thưởng tri thức uyên bác cùng kiến giải sâu sắc của Lâm Tuyền, lại không có sự nóng cạn của đám hoàn khổ, hẹn sau khi Lâm Tuyền về trường khai giảng, nhất định sẽ đi tìm y.

Cho dù không có lời hẹn này, chuyên gia cơ hội như Lâm Tuyền làm sao bỏ lỡ được.

Kế hoạch của Cảnh Thiên Hoa là thứ hai tuần sau về tỉnh thành, Trương Hữu Lan rất thích Dương Oánh, giữ bọn họ ở lại một ngày. Đến thứ hai, Cảnh Nhất Dân không cho con trai dùng xe thành ủy, Lâm Tuyền tắt nhiên nhờ Quách Bảo Lâm mượn chiếc Audi của Triệu Khôn Nghĩa, đưa Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh đi chơi Tỉnh Hải một ngày. Buổi tối hiển nhiên tới Tú Thủy Các ăn cơm, trừ Triệu Tăng, Đinh Hướng Dương, Dương Côn ra còn có hai phó huyện trưởng trên tỉnh gửi xuống rèn luyện.

Tới thứ ba, Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm dùng xe đưa Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh tới tỉnh thành. Lâm Tiểu Sơ cũng đi theo thăm chị cả Lâm Tinh Di, ở tỉnh thành, bất ngờ nhận được điện thoại của Tôn Phi Phi, nói chiếc Nokia mà y mua đang tổ chức khuyến mãi giảm giá.

Chiếc Nokia mà Lâm Tuyền mua đến ngày mai mới tròn một tuần, trước đó có thể trả lại hàng không cần lý do, nói cách khác được hưởng thụ ưu đãi giảm giá.

Tòa nhà Bưu Chính kê sát tòa nhà thành ủy, Lâm Tuyền ở văn phòng buồn chán, lại không dám tùy tiện trêu ghẹo Liễu Trí, nên thường tốt sang bên cạnh tìm Tôn Phi Phi giết thời gian, chỉ có điều Tôn Phi Phi luôn tỏ ra hờ hững lạnh nhạt, không hiểu sao lại đột nhiên báo tin này cho y.

Chuyện đăng ký công ty, Lăng Cổ Quân đã liên hệ với y, ngày mai sẽ có thể hoàn thành tất cả thủ tục, giấy chứng nhận. Lâm Tuyền liền bỏ Tiểu Sơ ở chỗ chị Tinh Di, cùng Quách Bảo Lâm ngay trong đêm trở về Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền vẫn tiếp Lăng Cổ Quân trong phòng họp nhỏ của văn phòng thành ủy, y tới văn phòng thành ủy thực tập chưa tới 10 ngày, nhưng ai cũng biết y có quan hệ mật thiết với bí thư thành ủy, khiến sau lưng nảy sinh đủ loạn tin đồn cùng suy đoán.

Lúc này Lăng Cổ Quân vào văn phòng thành ủy, từ ánh mắt thân thiết và thái độ lấy lòng của người khác, càng cảm nhận được người thanh niên trước mắt lai lịch không đơn giản, chần chừ loại con ông cháu cha rồi.

Hắn không biết cái công ty rỗng ruột mà Lâm Tuyền đăng ký kia liệu có liên quan tới tầng cấp cao hơn không, đây là điều hiện hắn chưa đủ tư cách để biết, nhưng một khi được tham gia vào, sẽ mang lại cho hắn tài phú cuộn cuộn không ngừng.

Lâm Tuyền đem số tiền đại diện ước hẹn sẵn ra:

- Đây là 5.000, giám đốc Trương đếm đi rồi viết hóa đơn cho tôi.

- Năm nay anh ba mươi tư, nếu cậu không ngại, anh gọi cậu một tiếng anh em nhé. Số tiền này lấy ra không phải làm tổn hại tình cảm anh em chúng ta sao. Anh tuy chỉ là một phó giám đốc, nhưng 5.000 vẫn có thể tự định đoạt được.

Lăng Cổ Quân kiên quyết đẩy số tiền lại:

Lâm Tuyền cũng thay đổi cách xưng hô:

- Tôi còn có chuyện muốn nhờ anh Lăng giúp đỡ, anh không nhận số tiền này, sao tôi dám mở miệng được.

- Giúp đỡ anh em là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà, cậu cần gì cứ việc nói, nếu còn nhắc tới tiền là tôi đi ngay đây, coi như người anh em ở thành ủy cao sang xem thường người anh lẫn lộn giang hồ này.

- Anh Lăng đã nói như thế ...

Mấy ngày qua chi tiêu rất nhiều, trong tay Lâm Tuyền chẳng còn mấy tiền mặt, thuận nước đẩy thuyền cho 5.000 vào cặp:

- Tôi còn chuyện này nhờ anh Lăng giúp đỡ, anh Lăng hẳn rất quen thuộc các xí nghiệp của Tỉnh Hải. Tôi mặc dù đăng ký một công ty, nhưng hiện nó không mấy tác dụng, mấy năm qua kinh tế Tỉnh Hải không tốt, nhiều nhà máy lao đao, nhất là ở trấn Lục Hồng, những nhà máy không duy trì được nữa kia, tôi chuẩn bị dùng danh nghĩa công ty hữu hạn đầu tư liên hợp thua mua một xí nghiệp sắp phá sản.

Lăng Cổ Quân tiếp xúc với chuyện này nhiều rồi, hiểu ngay:

- Lâm huynh đệ muốn dựng cái vỏ rỗng kia lên à?

Khu khai phát mới lấy đại học thành phố làm đường khai phá, trong quy hoạch nó được đặt ở trấn Lục Hồng, nơi ông ngoại y định đặt trường đại học, ở đó phê duyệt xây dựng nhà máy, kiến trúc đã bị bóp chết. Một số xí nghiệp sắp đổ bể chỉ vất vả cầm cự, đợi ngày chính phủ trưng dụng đất để được đền bù lớn. Nhưng tám năm trôi qua rồi, chẳng có tin tức gì về khu khai phát mới, chắc hẳn những chủ nhà máy không duy trì nổi nữa kia không còn mấy kiên nhẫn nữa.

Lâm Tuyền tất nhiên không đem tính toán của mình nói với Lăng Cổ Quân, mỉm cười nói:

- Mặc dù tôi mượn danh nghĩa thành ủy làm việc, nhưng các phương diện đều chăm chăm nhìn vào đây, chỉ đăng ký một công ty rỗng ruột, người có ý đồ muốn tra là biết trong đó có vấn đề. Nếu công ty có thực thể thì sẽ khác, còn nhờ anh Lăng nhọc công thêm.

- Chuyện này là đương nhiên rồi, để anh về tra cho cậu, trấn Lục Hồng có tin đồn sắp xây trường đại học thành phố, một số xí nghiệp sắp phá sản đều đợi chính phủ trưng thu đất, đoán chừng hơi khó, chọn nhà máy ở gần đó được không?

Lăng Cổ Quân trầm ngâm:

Không ngờ hắn lại miễn cảm như vậy, Lâm Tuyền thoải mái nói:

- Đúng là có tin đó, nhưng mà thủ tục bảy năm trước chưa phê duyệt, lại đổi tới ba nhiệm kỳ bí thư, ai còn nhớ chuyện này nữa? Làm tốt thì nói là nhân quang, công lao người tiền nhiệm, làm hỏng thì trách nhiệm bản thân chịu. Tôi có một trạch viện cũ ở phía tây trấn Hồng Lục, cũng hi vọng nơi đó xây trường đại học đấy. Nếu nhà máy trấn Hồng Lục khó mua thì gần đó cũng được, tốt nhất là gần khu khai phát, kế hoạch của thành ủy chuyển dời khu khai phát về phía bắc, giá mua đất của khu khai phát rẻ, một mẫu nông canh mới mười mấy vạn, giá chuyển nhượng chỉ hai mươi vạn. Hiện chính phủ thành phố quản lý đất phía nam rất ngặt, không lấy được đất nông nghiệp, kiếm ít nhà máy sập, ít nhất không thua lỗ.

Nghe Lâm Tuyền nói thế, hứng thú của Lăng Cổ Quân nhạt hẳn, nhà máy có rách nát tới đâu cũng phải mấy chục vạn mới mua được, bỏ đi thuê phí tháo dỡ, san mặt bằng ... Chỉ mua bán đất chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

44. Q.1 - Chương 44: Bắt Cóc Tôn Phi Phi.

Lăng Cổ Quân nhận định Lâm Tuyền mua nhà máy đa phần là lấy cái xác, tiến hành giao dịch ngầm, thấy y còn trẻ mà xử sự lão luyện, không che giấu nữa, nói trực tiếp luôn:

- Lâm huynh đệ, có cơ hội phát tài đừng quên nói với người anh em này một tiếng nhé.

- Sao có thể quên được, anh Lăng mà có hứng thú thì đầu tư tài chính vào tài khoản công ty đi, chỗ tôi tính 5 triệu, anh lăng đầu tư bao nhiêu, tính bấy nhiêu cổ phần.

Lăng Cổ Quân giật mình, lòng tham của Lâm Tuyền đúng là lớn, mình vất vả tích góp mười mấy năm mới được chưa tới 1 triệu, ném vào chưa được tròn 20% cổ phần, nếu Lâm Tuyền đăng ký thêm một công ty rộng ruột nào khác nữa, 1 triệu mình ném vào thành bong bóng hết.

Thường có câu kẻ làm quan ăn thịt không nhả xương, không ngờ Lâm Tuyền chỉ tới thành ủy thực tập cũng thấu hiểu đạo thuật trong đó. Nhưng cơ hội ở ngay trước mắt, hôm nay đầu tư 1 triệu, ngày mai công ty sẽ nhận được nghiệp vụ lớn thì sao?

Lăng Cổ Quân lúc này hồi hận trước kia vẽ rắn thêm chân, đem tài sản đăng ký của Lâm Tuyền từ 1 triệu tăng lên 5 triệu. Nếu chỉ có 1 triệu, mình ném vào 200.000 mạo hiểm có sao.

Lâm Tuyền thấy sắc mặt Lăng Cổ Quân thay đổi liên hồi, không nói thêm gì nữa, đem giấy chứng nhận, con dấu của công ty nhét căn phòng cả cặp.

Nói thật là Lâm Tuyền không hề có ý ăn bản tiền của Lăng Cổ Quân, nếu hắn có khí phách, Lâm Tuyền sẵn sàng chia cho hắn một chén canh. Có Lăng Cổ Quân giúp đỡ, đồng thời có tài chính khởi động, chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều, đừng thấy Lăng Cổ Quân đeo cái mác phó tổng giám đốc, nhưng không có màu mỡ thực là bao, khả năng chỉ là một trong số người hùn vốn của công ty đại diện kia thôi.

Lâm Tuyền đứng dậy vỗ vai Lăng Cổ Quân, nói:

- Anh Lăng giúp đỡ nhiều như thế, tôi tôi thiết đãi cảm ơn ở Tú Thủy Các, bây giờ nhé, đừng quên.

Lăng Cổ Quân lúc này mới nhận ra mình hoàn toàn bị khí thế của Lâm Tuyền áp một bậc, mặt hết xanh lại trắng, thấy mình ra đời lần lộn mười mấy năm rồi trước mặt Lâm Tuyền thành công cốc hết.

Lâm Tuyền thấy Lăng Cổ Quân đứng không phải ngồi cũng đỡ, kê nửa cái mông xuống ghế, ngại ngùng nói:

- Anh Lăng, anh làm ở công ty đăng ký, quan hệ thân thuộc với thuế vụ, công thương, nhưng tôi chỉ làm một nghề, cánh cửa ở chỗ tôi, e anh dùng không được.

- Lâm huynh đệ muốn chỉ đường cho tôi à?

- Thư ký trưởng Triệu thì anh đừng nghĩ cách kéo xuống nước nữa, lãnh đạo cơ quan thị cục, tôi sẽ tìm cơ hội giới thiệu cho anh vài người. Tục ngữ có câu, triều vua nào thần tử đó, bí thư Cảnh vừa lên ngôi, nhân sự Tỉnh Hải sớm muộn cũng có thay đổi, anh đừng vội, hiện những vị cục trưởng, xử trưởng hôm nay anh cố công làm quen, ngày mai đã đi uống trà hết rồi.

Lăng Cổ Quân gật đầu liên hồi.

Đội Lăng Cổ Quân rời văn phòng thành ủy, Lâm Tuyền mang hóa đơn mua chiếc Nokia sang bên bưu chính, Tôn Phi Phi vẫn như thường ngày, mặc đồng phục màu xanh duyên dáng, đứng sau quầy, nhìn thấy Lâm Tuyền đi tới, khuôn mặt tươi cười thay đổi, đi sang quầy khác.

Lâm Tuyền ngồi xuống ghế xoay, làm mặt nghiêm nghị gõ lên quầy thủy tinh, một cô gái lùn đi tới, y trải hóa đơn ra, giọng không hài lòng:

- Cái di động này tôi vừa mua chưa được mấy ngày, sao đã giảm giá rồi.
- Tốc độ thay mới của ĐTDD rất nhanh, cho nên giá giảm nhanh, chúng tôi chẳng có cách nào.

Cô gái lùn liếc nhìn hóa đơn, người kê khai là Tôn Phi Phi, liền đi sang chỗ Tôn Phi Phi thì thầm vài câu, kéo Tôn Phi Phi sang.

Tôn Phi Phi dùng đôi mắt lúng liếng đa tình của mình lườm Lâm Tuyền một cái, làm khớp xương của y nhũn ra ba phần, nhận lấy hóa đơn do mình viết, hỏi:

- Máy có vấn đề gì sao?
- Tôi mua máy bảy ngày trước, phải được hưởng giá ưu đãi hiện giờ, gọi giám đốc của các cô ra đây một chút.

Tôn Phi Phi bảo cô gái lùn vào văn phòng gọi giám đốc, ghé sát bên tai Lâm Tuyền nói:

- Chẳng phải bảo anh em phụ kiện qua để trả hàng sao, anh làm gì thế, cẩn thận giám đốc làm khó anh.
- Bầu ngực no căng theo cơ thể nghiêng tới mà trĩu xuống, làm bộ đồng phục căng lên, thiếu chút nữa áp lên mặt kính, bị hơi thở ấm áp của Tôn Phi Phi thổi tới, Lâm Tuyền thấy tai ngứa ngứa, tâm hồn rung động:

- Buổi tối mời cô đi ăn cơm nhé, cô tan ca lúc 5 giờ, tôi nghe ngóng rồi.

Thấy mắt Lâm Tuyền nhìn chằm chằm vào ngực mình, Tôn Phi Phi đỏ mặt vội đứng thẳng lên.

- Lát nữa tôi đợi cô ở cổng nam nhé, được không?
- Hôm nay không được.

Tôn Phi Phi nghiêm mặt cự tuyệt:

Cô gái lùn dẫn một thanh niên chừng ba mươi tuổi đi ra.

- Tôi là giám đốc ở nơi này, xin hỏi anh có chuyện gì?

Viên giáo đốc mặt có hơi lệch sang trái, làm con mắt biến đổi, trông rất là thiếu tự nhiên, Lâm Tuyền để ý thấy hắn đang nhìn khuôn mặt ứng hồng diễm lệ của Tôn Phi Phi.

Lâm Tuyền búng hóa đơn trước mặt hắn, hỏi gọn:

- Có thể bù lại tiền giảm giá cho tôi không?

Viên giám đốc khó chịu:

- Chỗ chúng tôi có thể trả hàng không lý do trong bảy ngày, nhưng không liên quan gì tới hoạt động này.
- Tôi tới trả hàng, rồi dùng tiền mua máy giảm giá, như thế là được chứ gì?
- Anh mang máy tới đây, tôi cho anh trả hàng, anh có mua hay không là chuyện khác, thủ tục không thể loạn.
- Mấy giờ các anh đóng cửa?
- Thứ hai đến thứ năm, năm giờ tan ca, còn 20 phút nữa, anh đem máy và phụ kiện tặng kèm tới đây, tôi sẽ làm thủ tục trả hàng cho anh.

Lâm Tuyền nhìn đồng hồ treo tường, đã 4h 40' rồi, viên giám đốc mặt bình tĩnh, hẳn là nhận định Lâm Tuyền không kịp đem đủ đồ tới trả, y liếc nhìn Tôn Phi Phi:

- Thế nào?

Tôn Phi Phi trừng mắt lên, suýt bị y làm tức chết, thế nào là thế nào? Viên giám đốc rõ ràng không muốn trả tiền chênh lệch cho y, cô có thể làm được gì? Hôm qua trong điện thoại đã dặn y kỹ như thế rồi, mang cả pin, sạc đến để trả hàng, y không nghe giờ thì hay rồi, tự dưng đâm ra rầy ra phiền phức. Chẳng thèm để ý tới y nữa, Tôn Phi Phi đi sang quầy bên cạnh.

Lâm Tuyền cười khỏ, tham lam nhìn nửa người Tôn Phi Phi, cái mũi xinh xinh, cánh môi hồng cong lên đầy khiêu khích nam nhân chiếm đoạt, làn da nhẵn nhụi, khiến Lâm Tuyền say mê. Thốt thần nhìn một lúc, Lâm Tuyền mới quay lại viên giám đốc kia:

- Từ nơi này về nhà chắc là không kịp, anh làm giúp tôi được không?

Viên giám đốc nhìn Tôn Phi Phi:

- Cô quen anh ta à?

Tôn Phi Phi phải hít một hơi lấy bình tĩnh mới trả lời được:

- Một người bạn thôi, giám đốc Trương giúp anh ấy được không?

Lâm Tuyền cười đắc thắng:

- Hiện giờ thừa nhận tôi là bạn rồi nhé, tôi đợi cô hết giờ làm chúng ta đi ăn.

Đẩy hóa đơn tới trước mặt giám đốc Trương:

- Cảm ơn giám đốc Trương.

Giám đốc Trương đột nhiên mặt sa sầm, đôi mắt nhìn xoáy vào Lâm Tuyền cực kỳ âm trầm, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống y vậy, đẩy trả tờ hóa đơn, do tay dùng sức quá lớn, làm hóa đơn rách toạc:

- Xin lỗi, không đủ phụ kiện, không làm được.

Xoay người vào văn phòng, bỏ lại Lâm Tuyền ở đó.

Lâm Tuyền cười thâm, quả không sai, anh chàng dám đốc kia có ý cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, liền đi tới chỗ Tôn Phi Phi, làm ra vẻ ngơ ngác hỏi:

- Sao mà anh ta nổi nóng như thế?

- Lần này bị anh hại chết rồi, mai lại phải đổi công việc.

- Ai bảo cô xinh đẹp như thế chứ, có nam nhân nào nhìn thấy cô mà không có tâm tư méo mó, có điều vị giám đốc Trương này trông bộ dạng hơi kém.

Lâm Tuyền nhăn mặt lắc đầu:

- Không trả được mấy nữa anh còn tâm tình mà cười à?

Tôn Phi Phi tức tới dậm chân :

- Ai bảo tôi không trả được?

- Trả thế nào?

45. Q.1 - Chương 46: Bắt Cóc Tôn Phi Phi (3)

Nguồn Bị Nhảy Chương 45 nhé mọi người

Lâm Tuyền thân thiết nắm tay kéo Tôn Phi Phi tới gần, giới thiệu:

- Tiểu Phi, đây là chị Cố, đây là Tôn Phi Phi, sau này còn mong chị Cố chiếu cố nhiều hơn.

Tôn Phi Phi lần này phối hợp nói:

- Chào chị Cố.

Liễu Trí vẻ mặt rất kỳ quái nhìn Tôn Phi Phi một hồi rồi quay người trở lại cửa hiệu, Cố Hiểu Linh nháy mắt với Lâm Tuyền rồi cũng đi theo.

Hài người kia vừa đi, Tôn Phi Phi rút ngay tay lại, mặt lạnh lùng hỏi y:

- Té ra tôi chỉ có chút tác dụng ấy thôi à?
- Làm gì có, chỉ tình cờ gặp thôi mà.
- Nhưng mà chuyện tình cờ này chắc chắn sẽ xảy ra, không sớm thì muộn phải không ?

Tôn Phi Phi sắc xảo nói :

Lâm Tuyền chỉ cười không đáp, không thể nói Tôn Phi Phi nói sai, nhưng cô rất xinh đẹp, thu hút y, xem như một công đôi việc đi.

Tôn Phi Phi nhìn chằm chằm Lâm Tuyền một lúc, đột nhiên nói :

- Anh là kẻ thù của phụ nữ.
- Không nghiêm trọng vậy chứ.

Lâm Tuyền ngó ra, y thừa biết Tôn Phi Phi hôm nay gọi y tới cũng có dụng ý lấy y làm lá chắn với tên giám đốc kia, có qua có lại thôi mà.

Anh chàng này hết sức đẹp trai, đôi mắt buồn xa xăm, nụ cười như có như không, đúng là sát thủ với những trái tim ngây thơ, miệng thì vừa dẻo vừa ngọt, Tôn Phi Phi không thừa nhận lúc mới gặp cô trái tim xao động, còn tưởng hoàng tử bạch mã của mình xuất hiện rồi, nhưng việc y làm thì sai hết cả, chàng hoàng tử này rõ ràng chẳng hiểu gì về các cô công chúa. Nhìn Lâm Tuyền ngó người, Tôn Phi Phi chẳng buồn giải thích, quay về chuyện lúc này :

- Tôi thấy rất kỳ lạ đấy, tiểu mỹ nhân đó trông không tệ mà, sao lại đẩy người ta đi ?

Tư duy các cô gái đúng là kỳ quái, đang chuyện nọ xọ chuyện kia, đầu óc y chẳng theo kịp, Lâm Tuyền nhún vai :

- Không tệ thì đúng là không tệ, có điều chú cô ta là phó thị trưởng thường vụ Liễu Diệp Thiên, tôi không chọc vào được.
- Hi hi, biết ngay là anh có ý này mà. Phó thị trưởng thường vụ không phải tốt sao, biết bao nhiêu người muốn tới cửa làm quen, nếu chú tôi mà là phó thị trưởng thường vụ thì đâu phải chịu bao nhiêu ầm ỨC như vậy?

Liễu Diệp Thiên xếp thứ sáu trong thường ủy Tỉnh Hải, trong mắt rất nhiều người là nhân vật xa không với tới, nhưng Lâm Tuyền hiểu ít nhất ở Tỉnh Hải, mình cần phải theo sát Cảnh Nhất Dân, chệch một bước cũng không được. Ai mà biết quan hệ giữa Cảnh Nhất Dân và Liễu Diệp Thiên là gì, hướng hồ Lâm Tuyền không muốn đem chuyện tình cảm ra giao dịch.

Tôn Phi Phi thở ngắn than dài:

- Ôi, mai lại phải chạy khắp nơi xin việc, hận chết cái tên mặt lếch háo sắc kia, hần không háo sắc như vậy, ai đem chuyện di động giảm giá nói cho anh làm gì? Kết quả công việc cũng mất luôn.

Lâm Tuyền nhớ tới tên giám đốc Trương có cái mặt lếch kia, không nhịn được cười, bảo sao Tôn Phi Phi ngày thường hồ hững với mình bỗng nhiên gọi điện thoại báo tin, biết ngay cũng có ý lấy mình ra làm lá chắn. Vỗ cặp da, nói:

- Trong này có một nửa công lao của cô, cách giờ cơm còn xa. Tôi tháp tùng cô đi dạo phố, nghe nói các cô gái mua sắm là cách xả giận tốt nhất.
- Được, coi như anh còn chút lương tâm.

Tôn Phi Phi quả nhiên phần chân hần lên:

Đi dạo gần một tiếng, Lâm Tuyền liền hối hận vì lời nói của mình, vai trái tay phải, rồi ngay cả cổ y cũng đeo lưng lẳng đủ thứ đồ, Tôn Phi Phi còn gập ngón tay tính xem đã mua được bao nhiêu tiền:

- 5126 đồng rồi, phải cố gắng thêm mới được, nhất định tiêu hết 6.000. Í, về nhà phải nói sao bây giờ, tôi chưa bao giờ mua nhiều đồ như thế?

Lâm Tuyền nghĩ ngay ra một cái cớ:

- Mất việc, buồn, mua vé số quay nhanh thế là trúng thưởng, hơn nữa còn trúng phiếu mua hàng.
- Đúng, đúng, cứ nói như thế. Tôi chịu đựng tên mặt lệch đó bốn tháng rồi, ngày nào phải nhẫn nhịn hần quấy nhiễu, 6.000 này xem như phí tổn thất tinh thần của hần trả tôi.

Tôn Phi Phi hung hăng nói một hồi rồi gục đầu xuống:

- Nghĩ thật là nản, tốt nghiệp hai năm rồi, đổi tới 6 công việc, không việc nào làm được quá nửa năm. Anh nói xem đám bạn của anh không khắc chế một chút được à?

- Đám bạn nào của tôi.

Lâm Tuyền thoáng cái hiểu ra, cô gái này chửi xéo mình háo sắc, cười khổ:

- Ai bảo cô xinh đẹp như thế, nếu cô phối hợp, tôi nhịn không được muốn tán tỉnh cô rồi.
- Chết đi.

Tôn Phi Phi lườm y một cái:

- Tôi có bạn trai rồi, không đến phiên anh tán tỉnh.
- Bạn trai cô làm việc ở đâu, anh ta không lo cô à?
- Anh ấy còn đang học.

Tôn Phi Phi mở ví lấy một tấm ảnh bán thân ra:

- Trông thế nào, không kém gì anh chứ?
- Cả đời này tôi chỉ hi vọng người đẹp trai hơn tôi thì không giỏi bằng tôi, người giỏi hơn tôi thì không đẹp trai bằng tôi.

Tôn Phi Phi cười rũ rượi:

- Anh ấy là sinh viên xuất sắc ở đại học Đông Hải, có điểm nào thua kém anh chứ?
- Được, trong mắt tình nhân có Tây Thi mà, bỏ đi, mà sao anh ta không ở bên cạnh cô ?
- Anh ấy ở tỉnh thành làm việc để kiếm tiền sinh hoạt cho học kỳ sau. Ôi ! sao tôi lại tiêu nhiều tiền như thế, đưa số tiền này cho anh ấy, anh ấy không phải đi làm công nữa.

Tôn Phi Phi miệng nói tay làm, bỏ hết những thứ treo trên người Lâm Tuyền xuống:

- Mau, mau giúp tôi trả những thứ này lại.

Đã 6h 30 rồi, Lâm Tuyền không có thời gian tiếp tục lằng nhằng với Tôn Phi Phi nữa, vội giữ cô lại:

- Nam nhân đều có lòng tự tôn, anh ta không muốn dùng tiền của cô đâu.
- Dùng tiền của chị gái thì không sao, mau đi trả cùng tôi.

Lâm Tuyền cướp lấy ví của cô, chàng trai trong ảnh đúng là có vài phần giống Tôn Phi Phi, cực kỳ điển trai. Lâm Tuyền thường ngày cũng tự kiêu mình đẹp trai, nhưng đem so với em trai Tôn Phi Phi mà còn dám xưng đẹp trai thì không biết xấu hổ rồi :

- Đi ăn cơm trước đã, muốn trả đồ cũng phải đợi ngày mai đi trả từng cái một, hôm nay mệt rồi, bị các cô gái bán hàng lườm nguyệt cũng có sức sát thương lắm đấy.

Nói tới ăn cơm, đi mua sắm suốt một tiếng bụng Tôn Phi Phi cũng lên tiếng hưởng ứng, làm cô đỏ mặt, lại treo từng thứ một lên cổ Lâm Tuyền.

Bắt taxi tới Tú Thủy Các, Lâm Tuyền đem túi lớn túi nhỏ của Tôn Phi Phi ném hết vào một gian phòng xa hoa trên tầng bốn.

Tôn Phi Phi trừng mắt đe dọa:

- Anh đừng có ý nghĩ méo mó đấy nhé.
- Làm sao tôi dám? Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, nếu cô không phối hợp, tôi tuyệt đối không tán tỉnh cô.

Lâm Tuyền thu bộ mặt cười cợt lại, kéo một cái ghế tới trước mặt Tôn Phi Phi:

- Nói với cô chuyện này nhé.
- Chuyện gì?
- Cô đem tình huống chi tiết của cô nói qua một lần, để tôi suy nghĩ một việc.
- Anh suy nghĩ cái gì? Muốn hỏi lý lịch của tôi à, nhà tôi ở tổ 3 thôn Chu Gia - Nam Cảng. Họ tên đầy đủ Tôn Phi Phi, 23 tuổi, giới tính nữ, chưa kết hôn, sức khỏe tốt, ngũ quan đoan chính, tốt nghiệp chuyên khoa khóa 2 năm học viện quản lý tài vụ. Tốt nghiệp xong tới trung tâm y tế Nam Cảng làm kế toán, làm được năm tháng từ chức, sau đó làm việc ở công ty vận chuyển Hải Lập, tiểu học số một thuộc Học viện Sư phạm Tỉnh Hải, nhà khách Nam Hồ, chi nhánh công ty Nokia tại Tỉnh Hải

Tôn Phi Phi nói liền một lèo, nghênh mặt lên:

- Thế nào, đã đủ chi tiết chưa, có cần tôi lấy chứng minh thư ra không? Anh muốn giới thiệu công việc cho tôi hay thế nào?

Lâm Tuyền lấy điều mục hợp đồng của Cty hữu hạn liên hợp Tỉnh Hải ra, giơ lên trước mặt Tôn Phi Phi:

- Cô soạn một bản hợp đồng sử dụng nhân viên, tôi đóng dấu cho cô.

Tôn Phi Phi giật mình:

- Không phải anh mở công ty rộng ruột đấy chứ?

46. Q.1 - Chương 47: Ngưỡng Cửa Ngân Hàng.

Cô gái này rất nhạy bén, không uống hai năm trời đối 6 chỗ làm, Lâm Tuyền mở cặp, đưa các loại giấy tờ công ty ra:

- Bị cô nói trúng rồi, nhưng không phải định mà là đã lập rồi.
- Không phải anh định bán tôi tới vùng núi hẻo lánh nào đó chứ?
- Sao thế được, mấy vùng núi hẻo lánh làm sao trả nổi giá ột mỹ nhân như cô?

Tôn Phi Phi bĩu môi :

- Công ty anh định kinh doanh cái gì ?

Lâm Tuyền còn chưa trả lời thì “cộc cộc cộc”, tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên, giọng Diệp Linh Thư truyền vào:

- Anh Lâm, giám đốc Lãng mà anh hẹn đã tới.

Đầu cần đích thân Diệp Linh Thư tới gọi, hẳn người của nhà hàng có chút hiểu lầm rồi, nên Diệp Linh Thư mới lên đây xem mặt Tôn Phi Phi, Lâm Tuyền vội đi tới mở cửa để chứng tỏ thanh bạch:

- Giám đốc Diệp, tôi và cô Tôn đang bàn chút việc, sẽ xuống ngay.

Đôi mắt đẹp của Diệp Linh Thư dừng trên mặt Tôn Phi Phi một lúc, cười tủm tỉm rồi đi, rõ ràng không tin lời Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền không dám đóng cửa lại nữa, hỏi:

- Cô thấy thế nào?

- Người vừa rồi là ai thế?

Tôn Phi Phi không trả lời mà hỏi ngược lại, thò đầu nhìn ra ngoài, cô rất tự tin về dung mạo của mình, nhưng một thoáng vừa rồi thấy Diệp Linh Thư khiến cô có chút nhụt chí. Tôn Phi Phi tướng mạo lẫn vóc dáng đều không thua kém, nhưng so với Diệp Linh Thư, lại thiếu khí chất đậm nết của người từng trải, thiếu vài phần phong tình thành thực, điều tự hào duy nhất là Liễu Trí ở trước mặt cô có phần non nớt.

- Phó tổng giám đốc của Tú Thủy Các, tên Diệp Linh Thư, 29 tuổi, tinh thông các loại ngoại ngữ Anh Đức Nhật Hàn Pháp, không ai có thể tự tin trước mặt cô ấy, cô đừng để trong lòng.

- Anh Đức Nhật Pháp Hàn.

Tôn Phi Phi xòe tay ra:

- Tận năm loại ngoại ngữ, xem ra cô ấy rất tôn trọng anh, anh mở công ty rộng ruột, vì sao không mời cô ấy hợp tác?

- Tiền lương mỗi năm của cô ấy là 30 vạn, tôi mời không nổi.

Lâm Tuyền thấy Tôn Phi Phi kinh ngạc quên cả ngậm miệng lại, đưa tay đóng cửa lại, kéo xuống lầu.

Chuyện đăng ký công ty, Lâm Tuyền không muốn để người khác biết, ít nhất hiện giờ là thế, chỉ mời một mình Lăng Cố Quân để cảm ơn. Lăng Cố Quân nhìn thấy Tôn Phi Phi ở bên cạnh Lâm Tuyền, nghĩ là bạn gái của y, càng thấy được xem trọng.

Lâm Tuyền chỉ muốn Lăng Cố Quân giúp y tìm những nhà máy sắp phá sản chứ không muốn hiện giờ kết giao sâu hơn với hắn, vừa qua chín giờ thì cũng tiệc tàn người tan, không có kế hoạch mời hắn đi giải trí ca hai, đưa Tôn Phi Phi về nhà.

Quách Bảo Lâm ở chỗ Phương Nam xử lý chỗ dưa nẫu, giữa chừng gọi điện tới bảo nhân viên nhà hàng mang mấy hộp thức ăn qua, đến khi Lâm Tuyền gọi taxi đưa Tôn Phi Phi về cũng không thấy hắn xuất hiện. Cũng may là đám Quách Đức Toàn, Diệp Linh Thư ánh mắt khác thường, song cũng không lăm chuyện tới mức nói cho toàn thiên hạ biết.

Chịu đựng vô số ánh mắt khinh bỉ và những lời châm biếm ngọt nhạt, tới tận 12 giờ Tôn Phi Phi mới đem toàn bộ những thứ hôm qua điên cuồng mua sắm trả lại. Đứng ở trong đại sảnh tầng chót của trung tâm mua sắm Quốc Tế Tỉnh Hải, hưởng thụ không khí lạnh thấm vào tận tim gan, Tôn Phi Phi nhìn bốn xung quanh, lòng liên tục lẩm bẩm :” Sau này bà đây có tiền sẽ mua toàn bộ Quốc Tế Tỉnh Hải, đuổi việc bọn chúng.”

Lâm Tuyền đi vào Quốc Tế Tỉnh Hải, nhìn một cái là thấy ngay Tôn Phi Phi đứng ngây ra chìm trong mơ tưởng, nói mất một lúc cô mới chịu theo, lên tầng trên cùng ăn cơm, rồi giới thiệu tình hình của Tinh Hồ Uyển và Cty khai phát địa ốc Tinh Hồ.

Đứng sau lưng Trần Minh Hành của Lệ Cảnh là thị trưởng Trương Quyên, Trần Minh Hành hiện đang tích cực nhập cổ phần vào Cty xây dựng Tây Thành là vì nhắm vào khoản tiền công tình mấy triệu Tinh Hồ đang nợ bọn họ. Phía đầu ngân hàng đã bị Trần Minh Hành lập kín, những người tương quan đại khái đều bị ông ta cảnh cáo, chỉ cần Trần Minh Hành muốn đòi khoản nợ của công ty xây dựng, Cty Tinh Hồ sẽ phải tuyên bố phá sản.

Thế nhưng Trần Minh Hành hạ giá mua lại khoản vay trong ngân hàng là có thể chiếm lấy công trình kỳ một của Tinh Hồ Uyển làm của mình.

Lệ Cảnh càng thúc ép dữ dội, ông chủ của Tỉnh Hồ càng có khả năng hạ giá bán nhà trong tay để gom tài chính hóa giải áp lực.

Trước khi gặp Tôn Phi Phi, Lâm Tuyền đã gặp riêng Ngô Quốc Tân, đem báo cáo nghiệm tra tài sản công ty đưa cho hắn xem:

- Anh Ngô, bằng vào bản báo cáo này, chi nhánh ngân hàng của anh có thể soạn một giấy cam kết khoản vay tầm 2 triệu không?

Ngô Quốc Tân xem bản báo cáo nghiệm tra tài sản, thời gian báo cáo là bảy ngày trước, lại lật xem tài liệu của Cty liên hợp Tỉnh Hải, dòng đại biểu pháp nhân không ngờ lại là tên Lâm Tuyền.

- Giấy cam kết cho vay cũng có hiệu lực pháp luật, tính chất không khác gì vay 2 triệu, chỉ cần có người đưa giấy cam kết tới ngân hàng, ngân hàng phải cho vay khoản tiền tương ứng, cho nên soạn giấy cam kết cho vay cũng giống như hạng mục cho vay, thẩm tra rất nghiêm ngặt, phải đi theo trình tự hạng mục cho vay. Câu hiện giờ đi theo đường nào, sổ sách công ty chẳng phải có 5 triệu sao?

Ngô Quốc Tân cẩn thận hỏi:

Lâm Tuyền búng bản báo cáo trong tay:

- Có 5 triệu này tôi cũng chẳng cần nhờ tới anh Ngô, đó là tài sản đăng ký, đăng ký xong là tiền bị rút đi rồi. Hiện giờ chỉ có một cuộc mua bán sang tay, có người dặt mồi, nhưng trong tay không có tiền, không được người ta tin tưởng, cho nên mới phiền anh Ngô soạn giấy cam kết cho vay. Anh yên tâm, chuyện mua bán sang tay này, thực tế không cần tôi bỏ tiền, giấy cam kết cho vay chỉ lấy làm bằng chứng tín dụng, tuyệt đối không đem đổi ra tiền, một tháng sau sẽ đem tới chi nhánh của anh thủ tiêu.

Khoản vay 2 triệu vừa vặn nằm trong quyền hạn của chủ nhiệm chi nhánh, Ngô Quốc Tân không hoài nghi lời Lâm Tuyền nói, y không cần phải lừa gạt vì 2 triệu, cho dù khoản tài chính này có vấn đề, Triệu Tăng, Cảnh Nhất Dân ở sau lưng y cũng đứng ra xử lý hộ, nói không chừng nhờ thế mình móc nối được quan hệ với hai nhân vật lớn đó.

Những gì Ngô Quốc Tân suy nghĩ chính là toan tính của Lâm Tuyền, nên y mới đề xuất con số đó.

Ngô Quốc Tân do dự một lúc mới nói:

- Chỉ là giấy cam kết cho vay 2 triệu thì giám sát của chi nhánh trung tâm không nghiêm, tôi làm cho cậu, cậu đem giấy phép kinh doanh, báo cáo nghiệm tra tài sản, bản sao chứng minh thư, giấy vay tiền cho tôi, những tài liệu khác tôi làm cho cậu. Buổi chiều cậu tới chi nhánh đường Tân Giang điền đơn xem xét là xong.

Lâm Tuyền mỉm cười, lấy từ trong cặp ra một cái phong bì lớn bên trong sớm đã có toàn bộ giấy tờ mà Ngô Quốc Tân cần.

Ăn cơm cùng Tôn Phi Phi xong, hai người đi dạo quanh trung tâm mua sắm giết thời gian, tới gần hai giờ, bọn họ bắt xe tới chi nhánh ngân hàng đường Tân Giang.

Buổi sáng sau khi chia tay Lâm Tuyền, Ngô Quốc Tân quay trở về chi nhánh sai hai nhân viên công tác chuẩn bị tài liệu xin xét duyệt hạng mục đáng lẽ phải do người cần xét duyệt nộp lên, buổi trưa cũng không nghỉ ngơi, đến khi Lâm Tuyền tới nơi thì tài liệu xin xét duyệt chỉ có mỗi chỗ ký tên là chưa điền.

Thấy Lâm Tuyền rất thận trọng đem một túi văn kiện đóng dấu ngân hàng cho vào ngăn trong của cặp, còn giấy tờ công ty thì cất rất tùy tiện, Tôn Phi Phi hỏi:

- Thứ gì mà anh cẩn trọng như thế?

- Tài liệu này có thể dùng như 2 triệu, không cần trọng sao được?

Lâm Tuyền vỗ cặp nói :

Tôn Phi Phi mảy mui lại, nghi ngại nói :

- Chuyện anh mời tôi tới làm việc ấy, để tôi suy nghĩ thêm đã.

- Không phải cô sợ tôi làm chuyện gì khuất tất rồi để cô thể mạng chứ ?

- Một phần thôi.

Tôn Phi Phi cũng không phủ nhận :

- Có điều tôi chuyển việc quá nhiều, ba mẹ tôi ở nhà nói ghê lắm, tôi muốn tìm nơi nào chính quy một chút, cho ba mẹ tôi bớt lo.

47. Q.1 - Chương 48: Giao Kèo.

Chiếc xe Nissan màu đen mang biển thành ủy chậm chậm đi vào khu sinh hoạt của nhà máy Nam Cảng, nhà máy Nam Cảng từng là nhà máy cơ khí lớn nhất Tỉnh Hải, công chức chính thức của nhà máy có gần 3000, cộng thêm vào người nhà và công nhân tạm thời, người bên ngoài tới đây kiếm sống, đủ mọi thành phần gộp lên, khu sinh hoạt này có hơn vạn người.

Thế nhưng thời huy hoàng của nhà máy Nam Cảng đã qua lâu rồi, những căn nhà ở đây được xây từ quãng thập niên 70, ngôi nhà ngói đỏ xinh xắn ngày nào nay xám xịt, tường bóc tróc không được vôi ve, bù lại một điều nó có rất nhiều cây cỏ thụ cảnh lá xum xuê đầy sức sống, đi trong đó cứ như lạc vào quá khứ, có cảm giác rất lạ.

Đương nhiên đó là đối với người ngoài thôi, người dân sống ở nơi này chắc chắn không có tâm tình nghệ sĩ được như thế.

Đầu khu sinh hoạt có một cái chợ nhỏ, nhưng hiện giờ là 8 giờ hơn rồi, mặt trời bắt đầu lên, khách khứa không còn nhiều nữa, chỉ có người bán hàng uể oải nhìn khách hàng lác đác đi qua, chẳng buồn chào mời.

Lâm Tuyền ra hiệu cho lái xe dừng lại ở chỗ đất trống, hỏi :

- Anh Từ, vào ăn sáng chứ ?

Lái xe Từ lắc đầu, chỉ vào đồng hồ :

- Cậu đi một mình đi, cánh lái xe chúng tôi dậy sớm ăn sớm, đầu thông dong như các cậu, tôi ngồi đây đọc báo cập nhật tình hình xã hội.

Lâm Tuyền xuống xe, đi tới một quán ăn sáng nhỏ gần đó, trông khá lụp xụp, nhưng được cái gọn gàng sạch sẽ, trong quán không có khách, chỉ có một phụ nữ trung niên đang lau bàn, có lẽ sắp dọn hàng rồi :

- Bác gái ơi, còn cái ăn không ?

Phụ nữ trung niên ngẩng đầu lên, bà tuổi trên 40, vóc dáng cao khỏe khoắn, giọng khẩu âm phương bắc :

- Còn, chàng trai, cậu may mắn đấy, mọi khi giờ này là tôi dọn hàng rồi.

- Tôi có số ăn mà, bác gái ở đây bán những thứ gì ?

Người phụ nữ trung niên không nhận ra bồ quần áo hàng hiệu Lâm Tuyền mặc cùng với chiếc Armani, nhưng vừa rồi thấy y từ chỗ chiếc xe đen mang biển thành ủy đi xuống, ăn mặc đâu ra đó, người mang phong thái phóng khoáng tự nhiên, giọng thêm vài phần khách khí :

- Mấy món hết rồi, song vẫn còn xủi cảo gà, bánh cuộn nóng, mì sợi thì có, cậu thích loại nào? Nói không phải khoe, tuy không có món gì đặc biệt nhưng tay nghề tôi quanh đây không ai bằng được.

- Một bát mì, một đĩa xủi cảo ... ừm, thêm một đĩa bánh cuộn đi, buổi sáng, ăn tạm thế thôi.

Chủ quán giật mình, nhìn lại vóc dáng có phần mảnh khảnh của Lâm Tuyền, tốt bụng nhắc :

- Cậu chắc ăn được hết chứ ? Ở đây tôi làm thức ăn cho nhân viên nhà máy, họ ăn khỏe, mỗi suất đều dùng bát đĩa lớn, không giống như trong các nhà hàng sang trọng, dùng bát nhỏ tí ti đâu.

Lâm Tuyền xoa bụng :

- Bác gái yên tâm, tôi ăn hết mà.

Chẳng bao lâu thức ăn được đưa lên, nhìn Lâm Tuyền ăn một cách ngon lành, thoảng cái đã ăn hết quá nửa số thức ăn, nhìn tốc độ ăn của y không giảm chút nào, chủ quán mới tin y nói thật. Lúc này trong quán không có khách, bà chủ có vẻ người thích chuyện, ngồi xuống đối diện với Lâm Tuyền hỏi han :

- Chàng trai, cậu làm việc ở thành ủy à ?

- Vâng, cháu làm việc ở thành ủy.

Lâm Tuyền gật đầu, thời buổi này anh có thể không biết ngoại ngữ, không học đại học, nhưng nên biết biển số xe chính phủ :

- Bây giờ thành ủy đãi ngộ tốt vậy à ?

Lâm Tuyền biết bà chủ nói tới quần áo mình mặc, thật thật giả giả đáp :

- Công chức nhà nước, ăn lương nhân dân làm sao dám xa xỉ ạ, cháu à ? Vào thành ủy làm vì trong nhà muốn thế thôi, chứ thanh niên bọn cháu mấy ai thích gò bó, như cháu mở công ty riêng, hôm nay đi nhờ xe thành ủy thôi.

Bà chủ tắc lưỡi :

- Cậu chắc 24- 25 à, trẻ thế đã mở công ty rồi, ài chẳng bù nha đầu nhà tôi, lông ba lông bông, chẳng làm gì nên hồn, khiến tôi lo não ruột.

Lâm Tuyền cười, tiếp tục cầm cúi xử lý chỗ thức ăn còn lại.

- Cậu tới nhà máy có việc à ?

- Vâng, cháu tới gặp người quen, nghe nói nhà máy hiệu quả không tốt, cho nghỉ việc nhiều, trong đó có không ít người kinh nghiệm làm việc lâu năm, am hiểu quản lý tài vụ. Cháu xưng là giám đốc cho oai, chứ công ty nhỏ lắm, chưa có mấy người, việc gì cũng tự làm hết, chẳng khác gì nhân viên thường.

- Cậu đi tuyển người thật à ?

- Mẹ, hết hàng chưa, để con dọn dẹp.

Lâm Tuyền chưa trả lời thì có một cô gái đi vào, dáng người thon cao, tóc dùng một cái khăn buộc gọn gàng trên đầu, mặt thanh tú có vài phần giống chủ quán, cô gái đang nói dở câu thì đứng khựng lại thốt lên :

- Lâm Tuyền, sao anh tới đây ?

- Hả, đây là quán nhà cô, tới tới ăn sáng.

Lâm Tuyền tỏ ra hết sức ngạc nhiên :

Bà chủ hết nhìn Lâm Tuyền lại nhìn con gái, không hiểu nghĩ gì mắt sáng lên :

- Hai đứa quen nhau à ? Tốt quá, không phải tôi khen con mình chứ Tiểu Phi nhà tôi học giỏi lắm đấy, lại học tài vụ, đúng người cậu đang cần.

Lâm Tuyền cười khổ :

- Cháu mời cô ấy về công ty cháu làm việc, cô ấy chưa đồng ý...

- Nó không đồng ý ?

Chủ quán há mồm, như nghe chuyện rất hoang đường :

- Cậu cứ ăn đi, để tôi nói chuyện với nó.

Rồi nắm tay Tôn Phi Phi kéo sang một bên :

- Bao giờ con mới biết suy nghĩ chín chắn đây hả?

Tôn Phi Phi bực tức nhìn Lâm Tuyền, cô cảm giác không phải y vô tình tới đây ăn sáng, mà có dự mưu trước :

- Mẹ, chính mẹ bảo con phải tìm chỗ làm đảng hoàng ổn định là gì, anh ta mở công ty riêng, công ty cũng mới, chưa biết sau này thế nào, con mới từ chối.
- Con ngốc lắm, thử nghĩ mà xem, cậu ta có thể sử dụng xe thành ủy, chắc chắn trong nhà có người làm to, bằng không với tuổi tác cậu ta thì làm sao mà dùng xe được. Quan trọng không phải ở công ty cậu ta, công ty phát triển tốt rồi, còn không có gì sau này còn tạo quan hệ tốt với cậu ta, xin lấy chỗ làm trong thành ủy. Nói chung con cứ theo cậu ta là không phải lo.
- Sao phải lấy lòng anh ta, mẹ bán con gái đấy à ?

Bà chủ dí tay vào mặt Tôn Phi Phi :

- Sư bố cô, tôi mà muốn bán cô thì nhận lời chú Lục hàng xóm gả cô đi cho xong rồi, nuôi tới tận bây giờ làm gì ?

....

Tôn Phi Phi thay trang phục đi làm, mặt nặng mày nhẹ vào xe đóng sầm cửa lại, Lâm Tuyền tươi cười vẫy tay chào mẹ cô, lên ở phía bên kia. Tôn Phi Phi nhìn cái mặt y hơn hờ mà tức không để đâu cho hết, nghiến răng sin sít nói :

- Giao kèo !
- Giao kèo cái gì ?
- Chỉ là đồng nghiệp, anh không được phép tán tỉnh tôi.
- Xong !

Lâm Tuyền đưa tay ra :

Tôn Phi Phi nhìn y một lúc rồi bỏ xung:

- Không đủ, không những không được phép tán tỉnh, anh cũng không được kể chuyện cười, không được nói những lời làm người ta cảm động, không được ...

Đợi Tôn Phi Phi liệt kê chừng 10 điều kiện, cái nào Lâm Tuyền cũng gật đầu, hỏi:

- Hết chưa?

Tôn Phi Phi chừng vẫn chưa yên tâm lắm:

- Tạm thời thế đã, sau này còn có bổ xung.
- Tốt, vậy chúng ta bắt đầu vào việc, trước tiên là cái này ...

Lâm Tuyền lấy ra một hộp danh thiếp, tối qua chuyên môn tìm một hiệu làm danh thiếp, tranh thủ làm gấp danh thiếp cho Tôn Phi Phi, tốn mất 400 đồng, lúc này y rất giàu, song tiền toàn trên giấy tờ, tiền mặt thì tuần qua đi xã giao khiến y kiệt quệ, xót tiền không làm danh thiếp ỉnh.

- Biết ngay mà, anh có mưu đồ từ trước.

Lâm Tuyền không phủ nhận, tiếp đó lấy tài liệu về Tinh Hồ Uyển cho Tôn Phi Phi xem, y nghe thấy Tôn Phi Phi vừa cầm tài liệu vừa lẩm bẩm cái gì đó như “kẻ thù của phụ nữ”, tới giờ Lâm Tuyền vẫn chưa hiểu sao y bị gán cho tội danh tày trời như thế ...

48. Q.1 - Chương 49: Đi Mua Nhà.

Đại sảnh của trung tâm tiêu thụ không mở điều hòa, Trương Bích Quân và Tiểu Từ ngồi trước một chiếc quạt máy chạy vù vù, trên mặt Tiểu Từ không ngừng có mồ hôi túa ra, vừa lấy giấy thấm mồ hôi, vừa mặt mày cau có than vãn:

- Ngày mai lại mọc mụn trứng cá à xem, thời tiết thế này mà không cho bật điều hòa.

Đột nhiên nhớ ra cái gì, nói :

- Chị Bích Quân, bao nhiêu nơi mời chị như thế, chị nhận lời đi, với khả năng của chị, chắc chắn địa vị không thấp hơn ở bên này, chị đi sang đó kéo em sang với. Em thấy cái chỗ này chẳng còn hi vọng gì nữa.

Trương Bích Quân còn chưa kịp nói gì thì một chiếc xe Nissan công vụ đeo biển thành ủy êm ru đỗ trước cửa kính, cả hai đều ngạc nhiên, không biết người thành ủy có việc gì ở đây. Tới khi thấy Lâm Tuyền và Tôn Phi Phi từ trong xe bước ra, Trương Bích Quân kêu “á” một tiếng huých hông Tiểu Từ, bảo Tiểu Từ đi bật điều hòa lên, còn bản thân mau chóng cầm lấy điện thoại, ấn một dãy số:

- Giám đốc Từ, cái tên nhà giàu họ Lâm đến rồi, còn ngồi xe thành ủy, mang cả vợ bé theo.

Nếu như không phải là vì tình nhân, con cháu nhà giàu liệu thèm tới đây mua phòng? Trương Bích Quân khinh bỉ nhìn Lâm Tuyền đang đẩy cửa bước vào, thầm nghĩ :” Trông đẹp trai đàn ông lắm, sao cũng chẳng hơn gì nam nhân khác?” Song mặt nở nụ cười mê hồn, đi khỏi quầy:

- Anh Lâm hôm nay dẫn bạn gái đi xem phòng à?

” Sao ai cũng nghĩ thế, chỉ tại tên xấu xa kia!” Tôn Phi Phi mặt lạnh xuống, giọng vô cảm:

- Tôi là trợ lý của anh Lâm, Tôn Phi Phi.

Rồi rút danh thiếp mà Lâm Tuyền chuẩn bị sẵn ỉnh ra.

Trương Bích Quân sững sốt, máy móc nhận lấy danh thiếp:

- Cty hữu hạn đầu tư liên hợp, trợ lý tổng giám đốc, Tôn Phi Phi. Ồ, tôi là Trương Bích Quân giám đốc nghiệp vụ của Cty khai phát địa ốc Tinh Hồ, xin được chỉ giáo.

Nhìn địa chỉ danh thiếp, không ngờ ở ngay Nam Cảng khu khai phát. Vội lấy danh thiếp đưa ra.

Nhận lấy danh thiếp của Trương Bích Quân xem qua một lượt, Lâm Tuyền giao cho Tôn Phi Phi, đi tới khu tiếp khách ngồi xuống.

Trương Bích Quân đem một chồng tài liệu tới:

- Anh Lâm thích kiểu phòng thế nào? Tôi sẽ giới thiệu chi tiết cho anh.

- Công ty chuẩn bị mua một lô nhà làm nhà ở phúc lợi cho nhân viên, giám đốc của các cô có đây không, chuyện này tôi nghĩ thảo luận với giám đốc của các cô thích hợp hơn.

- Nhà ở phúc lợi cho nhân viên?

Trương Bích Quân phản chấn hẳn lên:

- Giám đốc Từ của chúng tôi ba giờ chiều sẽ tới công ty, mời anh Lâm đợi chốc lát. Không biết anh Lâm chuẩn bị mua bao nhiêu căn phòng, đây là địa chỉ công ty của anh phải không? Tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ tư liệu gửi tới đó.

Trương Bích Quân chỉ vào địa chỉ ảo trên danh thiếp của Tôn Phi Phi, nếu thực sự theo địa chỉ này mà tìm tới có thể sẽ thấy một nhà xí, hoặc là một cái thùng rác.

Lâm Tuyền không trả lời cầm lấy một quyển sách mỏng giới thiệu nhà ở ra sức quạt:

- Sao nóng thế này, có phải tiếc tiền không bật điều hòa?

- Điều hòa trung ương đang bảo dưỡng, một lúc nữa sẽ dùng được, mong anh Lâm thông cảm.

- Ồ, tôi nghe nói tài vụ của Tinh Hồ có vấn đề, còn tưởng ngay cả điều hòa cũng không dùng nổi ...

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Giám đốc Trương, nhà ở phúc lợi chỉ là kế hoạch của công ty, còn chưa xác định. Chúng tôi cũng đang bàn bạc với cả Lệ Cảnh, Hoa Thành về hạng mục này. Là nhà ở phúc lợi, cho nên giá bản là điều kiện mà công ty suy tính trước tiên, ở điểm này, Tinh Hồ rất có ưu thế.

- Điều này là đương nhiên rồi, hân anh Lâm đã có điều tra toàn diện về giá phòng ốc ở Tỉnh Hải. Vị trí của Tỉnh Hồ Uyển có hơi vắng vẻ, nhưng điều kiện địa lý không phải tệ, phía đông là trường trung học Tỉnh Hồ, đi về phía tây chưa tới 3km là khu phong cảnh Tân Giang. Đi xe buýt tuyến 22, 13 chỉ mất 25 phút là tới được trung tâm thành phố.

Trương Bích Quân phát huy tài ăn nói của mình:

- Phía tây Tỉnh Hồ có 200 mẫu đất là nơi chuẩn bị cho kế hoạch Đông Đô, sẽ khởi động cùng với công trình kỳ hai của Tỉnh Hồ Uyển, chỉ cần chưa tới hai năm, nơi đây sẽ thành tiểu khu sinh sống đông đúc, cùng với công trình hoàn thiện như siêu thị, trung tâm mua sắm, nhà trẻ, bệnh viện, sân vận động v..v..v.. Hiện giá phòng rất thích hợp để quý công ty mua làm nhà ở phúc lợi cho nhân viên, cũng có thể làm tăng giá trị đầu tư.

- Tỉnh Hồ Uyển bán phòng thăm như vậy, có còn thực lực khởi động công trình kỳ hai không? Đông Đô hiện giờ còn không dám khởi động kế hoạch của mình nữa là. Theo tôi biết, con đường tới ngân hàng của Tỉnh Hồ Uyển bị lấp kín rồi, còn phía Đông Đô đã không đánh giá cao khu vực này nữa, ngừng kế hoạch khai phát. Có lẽ Đông Đô đang đợi Tỉnh Hồ đổi chủ xong mới liên thủ với chủ mới khai phát mảnh đất này ...

Lâm Tuyền vừa quạt mát vừa thản nhiên nói:

Trương Bích Quân ngẩn ra, công ty có thể mua nhà phúc lợi cho nhân viên đều là công ty dân doanh có thực lực, nhưng cô thì chưa bao giờ nghe thấy cái tên công ty "Liên hợp Tỉnh Hải". Trong mắt cô, Lâm Tuyền thích lên mặt làm bộ làm tịch thôi, to tiếng nói mua một lô nhà cuối cùng lấy lý do này nọ chê bai, mua một căn cho bà bé là cùng.

Có điều Lâm Tuyền biết được nhiều nội tình như thế, có thể thấy y đã chuẩn bị mà tới, nhất thời không đoán ra mục đích thực sự của Lâm Tuyền là gì, tiếp tục nói những lời ngon ngọt lừa người mua nhà bình thường với y là vô ích rồi, đang không biết ứng phó ra sao thì thấy Từ Kiến đã tới vội đứng dậy giới thiệu:

- Anh Lâm, đây là giám đốc Từ của chúng tôi.

- Xin chào anh Lâm, tôi là Từ Kiến, đợi đại giá của anh từ lâu. Nếu tiện, mời anh tới văn phòng của tôi bàn bạc.

Từ Kiến đã nhìn thấy chiếc Nissan công vụ đỗ bên ngoài, chủ động đưa tay ra, âm thầm đánh giá người thanh niên có vẻ thân phận không tầm thường này :

- Giám đốc Trương chuẩn bị một bộ tài liệu mang tới văn phòng cho tôi.

Trong tài liệu Trương Bích Quân chuẩn bị có kẹp một tờ giấy viết "biết rất tường tận", Từ Kiến ngạc nhiên nhìn cô, thấy ánh mắt khẳng định của Trương Bích Quân, liền hiểu người trẻ tuổi này đã điều tra nội tình của Tỉnh Hồ. Đối phương bỏ công sức càng nhiều, nói lên hứng thú càng lớn, Từ Kiến cũng chẳng có gì bất mãn, đích thân đưa chén trà Trương Bích Quân bê lên tới trước mặt Lâm Tuyền.

Từ Kiến lấy danh thiếp ra:

- Kể hèn này là Từ Kiến, mong được anh Lâm chỉ giáo nhiều hơn.

Lâm Tuyền nhận lấy danh thiếp, chân vắt chéo, người ngả ra sau dựa vào lưng ghế, thông thả lật qua lật lại xem.

Trương Bích Quân lấy danh thiếp của Tôn Phi Phi đưa cho Từ Kiến:

- Anh Lâm chuẩn bị mua một lô nhà ở phúc lợi cho nhân viên, cô Tôn là trợ lý của anh Lâm.

- À, tôi không có danh thiếp.

Lâm Tuyền cầm lấy danh thiếp của Tôn Phi Phi viết tên mình lên, cười tự trào:

- Thường ngày tôi chẳng làm gì cả, không biết còn phải phát danh thiếp, khiến giám đốc Từ chê cười rồi.

- Anh Lâm định mua bao nhiêu căn nhà phúc lợi?

Từ Kiến cầm lấy danh thiếp:

- Ở địa chỉ công ty ở Nam Cảng à, trông có vẻ lạ, không biết công ty anh Lâm kinh doanh cái gì?
- Những công ty mà giám đốc Từ biết đại khái sẽ không tới Tinh Hồ mua phòng đâu. Công ty tôi ở đâu kinh doanh gì không quan trọng, quan trọng là ...

Lâm Tuyền lấy từ trong cặp ra tờ giấy cam kết cho vay ngân hàng kiến thiết cấp:

- Quan trọng là ngân hàng kiến thiết thừa nhận công ty của tôi, đồng ý cung cấp 2 triệu để mua nhà ở phúc lợi cho nhân viên.

.

49. Q.1 - Chương 50: Đi Mua Nhà (2)

Từ Kiến hồ nghi nhìn Lâm Tuyền, công ty mà có thực lực mua nhà ở phúc lợi cho nhân viên, đáng lẽ không cần vì 2 triệu mà dùng giấy cam kết cho vay của ngân hàng mới đúng.

Lâm Tuyền khoát tay:

- Mời giám đốc từ phái một nhân viên theo trợ lý Tôn tới ngân hàng kiến thiết gần đây kiểm nghiệm văn kiện này, nếu ông có nghi ngờ, chuyện mua nhà không bàn tiếp được.

Sắc mặt Từ Kiến biến đổi liên hồi, dù sao là vụ mua bán lớn tới 2 triệu, cho dù có hoài nghi cũng cố gắng không để lộ ra, thấy Lâm Tuyền chủ động đề xuất tới ngân hàng kiến thiết nghiệm chứng, đúng là không thể tốt hơn, trả giấy cam kết cho Lâm Tuyền:

- Vậy phiền cô Tôn và giám đốc Trương tới ngân hàng một chuyến.

Hai cô gái vừa rời văn phòng, Từ Kiến đã tin tờ giấy cam kết cho vay kia là thật rồi, ông ta kinh doanh nhiều năm, hiểu ngay cái gọi là Cty liên hợp Tinh Hải kia chỉ là công ty rỗng ruột, Lâm Tuyền mua loạt nhà phúc lợi như thế chắc chắn có ý đồ khác, ngầm suy đoán bối cảnh của y.

- Vì sao anh Lâm lại tới Tinh Hồ Uyển mua nhà phúc lợi ?
- Nghe nói Lệ Cảnh dồn ép Tinh Hồ rất gắt, tôi nghĩ giá nhà của Tinh Hồ Uyển dễ bàn bạc, tôi hi vọng giá 600 đồng/ m2. Tổng cộng mua 3.000 m2, giấy cam kết cho vay sẽ lấy làm đồ đặt cọc trước, tới khi quyền sở hữu chuyển giao hoàn tất, trong vòng một tháng tôi sẽ trả đầy đủ số tiền.
- Nếu Anh Lâm không gom đủ tiền thì sao?
- Hẳn là giám đốc Từ cũng hiểu ý nghĩa của giấy cam kết cho vay, chỉ cần giám đốc Từ hoàn thành nghĩa vụ quy định trong hợp đồng, tới khi đó, dù Cty hữu hạn liên hợp Tinh Hải không tồn tại nữa, ông vẫn có thể tới ngân hàng đem tờ giấy đổi thành tiền.

Từ Kiến ngần ngại gật đầu, nếu giấy cam kết này có hiệu lực thật, về thủ tục tuy hơi phiền hà một chút, nhưng với địa ốc Tinh Hồ mà nói, đúng là không mạo hiểm nhiều lắm, rất nhiều công ty có thực lực cũng thường xin ngân hàng cấp giấy cam kết cho vay để làm bằng chứng tín dụng, thậm chí tới chục triệu trăm triệu.

Còn về phần chuyện vi phạm quy định hay là phạm pháp đằng sau thì lúc này Từ Kiến không cần xét tới.

- Giám đốc Từ thấy sao?
- Khụ, anh Lâm khá hiểu tình hình của Tinh Hồ chúng tôi, hẳn không cần tôi phải nói anh Lâm cũng biết, chỉ phí mỗi mét vuông nhà ở Tinh Hồ Uyển không chỉ có giá 600 đồng, khi mới mở cửa giao dịch, giá là 1.000 đồng, sau đó giảm tới còn 800, hiện giảm giá 15 % đã chạm vào giá thành phẩm của Tinh Hồ Uyển.
- Vậy hay là đợi giám đốc Từ có thể tiếp nhận cái giá này chúng ta hãy bàn tiếp.

Lâm Tuyền tựa hồ chẳng buồn nghe Từ Kiến giải thích:

- Nghe nói Tinh Hồ nợ Cty xây dựng Tây Thành hơn 4 triệu, còn hai tháng nữa là tới kỳ hạn. Cho thêm giám đốc Từ nửa tháng, chắc là chấp nhận giá của tôi rồi.

Thấy Lâm Tuyền đã nhìn thấy cửa tử của mình, trong vòng hai tháng phải gom được tiền trả cho Cty xây dựng Tây Thành, Từ Kiến chỉ biết gượng cười, ông ta bị Trần Minh Hành ép cho không thở nổi rồi, hiện lại không làm gì nổi tên nhóc con này, sống mấy chục năm trên đời chưa bao giờ bị người ta ức hiếp như thế, nhưng biết làm sao, ông ta không còn ở tuổi thanh niên có thể tung hô mọi thứ làm lại nữa, không có thời gian, mà cũng không có dũng khí:

- Xem ra Tinh Hồ không còn bí mật gì với anh Lâm nữa, cái giá 600 đồng/ m² tôi có thể chấp nhận được, nhưng chỉ thể chấp bằng giấy cam kết cho vay thì chưa đủ, anh Lâm có thể thêm điều kiện gì để Tinh Hồ yên tâm hơn không?

Lâm Tuyền lắc đầu, mặc dù trong tay có giấy tờ nhà đất ông ngoại cho, nhưng y không muốn lấy ra. Hiện giờ Từ Kiến gần như đã lâm vào bước đường cùng, dù nguy hiểm hơn nữa cũng không còn đường cho ông ta lựa chọn.

- Anh Lâm công tác ở thành ủy à?

Từ Kiến thấy chuyện bế tắc, chuyển đề tài, cũng là hòng tìm cơ thuyết phục bản thân.

- Lái xe với xe là tôi mượn để cho oai thôi, tránh giám đốc từ coi thường.

- Anh Lâm nói đùa, có thể mượn xe của thành ủy chứng tỏ năng lực của anh Lâm rất lớn.

Lâm Tuyền càng tỏ ra không có gì, Từ Kiến càng thấy thân phận y đáng tin hơn, cân nhắc nói:

- Anh Lâm thấy thế này có được không? Công ty của anh Lâm có giấy cam kết của ngân hàng, hoàn toàn có thể xin ngân hàng cho vay cầm cố cá nhân, tôi có người bạn làm luật sư, có thể làm một bản chứng minh thu nhập hoàn hảo cho anh Lâm.

Nghe có vẻ hay, thực chất vẫn đang khéo léo thăm dò tình hình của Lâm Tuyền.

- Đem giá phòng ấn định ở mức 860 đồng, lấy 70% để thế chấp vay, vừa vặn là 600 đồng/ m². Sẽ do ngân hàng trả toàn bộ số tiền cho anh Lâm trước, sau khi chuyển giao quyền sở hữu, chỉ cần anh Lâm gom được tiền trả cho ngân hàng là được, không liên quan gì tới Tinh Hồ.

-Ồ, chủ ý này hay lắm.

Lâm Tuyền cười lớn:

- Không bằng định giá phòng là 1710 đồng, ngân hàng sẽ phải bỏ ổi mét vuông phòng 1200 đồng, như thế chỉ cần lấy một nửa số phòng đi thế chấp là có thể trả tiền cho toàn bộ số phòng rồi. Số phòng còn lại trực tiếp chuyển giao cho Cty liên hợp đầu tư.

Mục đích của Từ Kiến nói đơn giản là đem nhà cầm cố cho ngân hàng, chẳng qua cửa tới ngân hàng của ông ta bị người ta chặn rồi, nên mượn tay Lâm Tuyền làm việc ấy, song bị khẩu khí của y làm thất kinh:

- Anh Lâm thần thông quảng đại, không biết là ngân hàng nào sẽ cung cấp khoản vay thế chấp này cho anh Lâm? Nếu chuyện lừa vay này lộ ra ...

- Lừa vay? Giám đốc Từ nói đùa đấy à? Tôi trả lãi mỗi tháng đúng hẹn, sao có thể gọi là lừa vay? Nếu người bạn luật sư của giám đốc Từ có thể làm cho tôi một bản chứng minh thu nhập, tôi có thể suy nghĩ dùng giá 3.8 triệu mua tòa nhà số 9, như thế giám đốc Từ không cần đau đầu về khoản tiền xây dựng nữa ...

“Cộc cộc cộc...” Trương Bích Quân gõ cửa đi vào, thấy sắc mặt Từ Kiến nhợt nhạt, còn mắt Lâm Tuyền thì tỏa sáng, người ngả về phía trước, khí thế dồn ép, không biết lúc mình đi ra ngoài hai người này bàn bạc cái gì mà không khí lại quái dị như vậy.

Lâm Tuyền dựa lưng vào ghế, nhận lấy giấy cam đoan trong tay Tôn Phi Phi:

- Giám đốc Trương, giấy cam đoan này có hiệu lực không?

Trương Bích Quân nói với Từ Kiến:

- Tôi đã tới chi nhánh trung tâm, đúng là chi nhánh đường Tân Giang cấp cho Cty hữu hạn đầu tư liên hợp giấy cam kết này.

Lâm Tuyền nhìn thẳng vào Từ Kiến:

- Giờ giám đốc Từ muốn dùng phương án nào?

Từ Kiến cần tài chính hóa giải áp lực tài vụ của công ty, trong lòng ông ta hiểu, Lâm Tuyền kiếm được giấy cam kết cho vay thì vay thế chấp cũng có thể qua được thẩm tra của ngân hàng, đứng dậy vươn tay ra:

- Kiến nghị của anh Lâm rất tốt, tôi sẽ đích thân làm thủ tục cho anh Lâm.

Lâm Tuyền bắt tay Từ Kiến:

- Tốt rồi, ngày mai trợ lý Tôn sẽ đại biểu cho tôi tới thảo luận chi tiết liên quan.

Lâm Tuyền vẫn đem trạch viện cũ định giá cao, làm chứng minh tài sản cá nhân, rồi lấy giấy tờ của công ty rỗng ruột đưa cho văn phòng luật sư làm chứng minh thu nhập, giao cả cho chi nhánh ngân hàng kiến thiết đường Tân Giang. Thông qua quan hệ với Ngô Quốc Tân, chuyện đánh giá giá trị phòng ốc ở Tỉnh Hồ Uyển, tài liệu đánh giá tài sản cá nhân, thu nhập cá nhân được thẩm hạch không có gì khó khăn.

50. Q.1 - Chương 51: Nhà Máy Trần Lục Hồng.

Mười sáu ngày sau 24 căn phòng của tòa nhà số 9 thuộc Tỉnh Hồ Uyển được đem làm thế chấp vay tiền ở chi nhánh ngân hàng đường Tân Giang, còn 24 căn phòng chuyển vào tài sản của Cty liên hợp Tỉnh Hải, cùng lúc đó 3.8 triệu trong tài khoản công chứng ngân hàng chỉ định được chuyển vào chuyển vào tài khoản Cty địa ốc Tỉnh Hồ.

Lâm Tuyền lại lấy 24 căn phòng dưới tên công ty làm vật thế chấp, vẫn nhờ quan hệ của Ngô Quốc Tân, cho liên hợp Tỉnh Hải vay 5 triệu, dùng khoản tiền này đem trả cho khoản vay cá nhân trước đó.

Quay ngoắt một cái Lâm Tuyền lại nộp đơn xin vay tiền của chi nhánh Tân Giang, yêu cầu đem 3.8 triệu vừa trả lại kia cho vay ra, thứ thế chấp là 24 gian phòng sắp chuyển từ sở hữu cá nhân vào công ty liên hợp.

Một loạt những thao tác vốn lấy mỡ nó rán nó làm người ta choáng đầu hoa mắt, những ngày qua Tôn Phi Phi vất vả chạy làm thủ tục cho vay, chỉ cần văn phòng luật sư mà ngân hàng kiến thiết chỉ định thông qua thẩm tra tài liệu, khoản tiền lớn 3.8 triệu kia sẽ chuyển vào tài khoản công ty.

Chỉ trong vòng chưa tới nửa tháng, được sự phối hợp của Ngô Quốc Tân, Cty liên hợp đầu tư đã có 48 căn phòng thương phẩm, tài khoản có gần 5 triệu, đương nhiên Liên hợp Tỉnh Hải cũng gánh ngân hàng gần 9 triệu đồng.

Lâm Tuyền báo sai giá phòng, đem phòng thế chấp với giá cao, được 5 triệu đồng, chuyện này Tôn Phi Phi rõ hơn bất kỳ ai, vì tuyệt đại đa số thủ tục là do cô làm thay Lâm Tuyền. Tôn Phi Phi có kiến thức cơ sở về phương diện tài chính, không khỏi sợ hãi, đây đúng là biến không thành có.

Khi mua phòng ở Tỉnh Hồ Uyển, Lâm Tuyền và Từ Kiến ước định, trong vòng một năm, giá phòng của Tỉnh Hồ Uyển không được thấp hơn 1.500/ m², làm như thế về mặt trình tự pháp luật không bởi móc gì được, song không ai biết sự phồn hoa bề ngoài này duy trì được tới bao giờ.

Tôn Phi Phi chỉ là cô gái gia đình bình thường, thậm chí còn hơi dưới mức bình thường một chút, phải vất vả kiếm miếng ăn hàng ngày, chưa bao giờ làm việc với những số tiền lớn như vậy, lúc đầu cô rất sợ, nhưng bất tri bất giác bị cuốn vào bước tiến của Lâm Tuyền lúc nào không hay, dần dà từng chuyện từng chuyện hoang đường được Lâm Tuyền giải quyết, Tôn Phi Phi cảm thấy hưng phấn khó diễn tả.

Từ khi quen biết Lâm Tuyền tới nay, cô được tiếp xúc với những người trước kia bản thân chỉ có thể đứng xa mà nhìn, như được y đưa vào một mộng cảnh bí mật, thế giới hoàn toàn mới.

Đầu tháng 8, cuối cùng Lăng Cổ Quân cũng tìm được một nhà máy sập xệ phụ hợp với yêu cầu của Lâm Tuyền, đó là đúc linh kiện được xây dựng vào đầu thập niên 80, tiền thân xưởng nhỏ trong thôn ở trấn Lục Hồng, ước chừng rộng 60 mẫu, trong sân chỉ có một cái lò luyện lớn, các loại linh kiện chất đông khắp nơi, rỉ sét hết cả, có mấy người gia lấy ghế đặt trước lò, dùng cời gạt đồng thép phế liệu mỡ lò.

- Đầu thập niên 90, hiệu ích của nhà máy còn khá tốt, khi đó còn muốn mở rộng quy mô, mua cả viện tử ở đằng sau, làm một con đường xi măng nối liền nhau. Thế rồi nghe nói sắp xây trường đại học gì đấy, không cho nhà máy mở rộng nữa, nhà máy cũng xảy ra biến cố nhỏ, từ đấy chẳng còn ai hứng thú kinh doanh nữa.

Giám đốc nhà máy mặc một bộ đồ công tác nhẵn nhúm, nếp nhăn trên mặt cũng chẳng thua kém gì, nhìn qua hơn cái tuổi 50 nhiều lắm, đôi mắt mờ đục chìm vào hồi ức quá khứ.

Lăng Cổ Quân làm việc rất chu đáo, gần như nghe ngóng toàn bộ tin tức mà Lâm Tuyền muốn biết, năm 94 nhà máy xảy ra sự cố, một công nhân bị nước thép trong lò bắn phải, nửa người bị thương tích, ở vấn đề tiền bồi thường, nhà máy nổ ra tranh chấp với thân nhân công nhân, trong quá trình tranh chấp, con trai viên giám đốc nhà máy đó bị đánh què chân, tới giờ vẫn đi tập tễnh.

Giờ con trai ông ta lấy vợ, con dâu đòi cha chồng an bài công tác và nhà ở tại thành phố, cho nên mới phải bán nhà máy đi.

Nhà máy rách nát như thế ở trấn Lục Hồng còn có mấy cái nữa, trước giờ cứ nói sẽ xây trường đại học, làm chẳng ai kinh doanh gì được chỉ đợi ngày đất bị trưng thu, nhưng đợi bảy năm liền chẳng thấy động tĩnh gì, một mặt mấy nhà máy đó muốn đợi thêm vài năm xem tình hình, một mặt do người khác không muốn mua khi tin tức còn chưa rõ ràng.

Trước kia trong thôn có ba tòa nhà, hai tòa đầu thuộc về nhà máy đúc, đều xây mới từ năm 91, nhưng phủ đầy bụi sắt vàng nhợt, trông còn cũ kỹ hơn cả tòa nhà xây từ thập niên 70.

- Viện tử đằng sau hiện thuộc về thôn à?

Lâm Tuyền vừa đi vừa quan sát xung quanh, hỏi Lão Trương :

Lão Trương đưa tay sờ vách tường bám bụi:

- Toàn là rỉ sắt, nhà máy đúc không kinh doanh được nữa, thanh lý cả thôi, đều mới cả đấy, cậu vào mà xem cột nhà, xem gạch lát là biết. Viện tử phía sau mới quét vôi tường, chuẩn bị cho những người già cô đơn trong thôn ở, nhưng mà phòng ốc hơn 30 năm rồi, chưa nói dột, gió lớn một cái, nhìn vách tường rung rung, chỉ sợ nó sập thôi.

- À, tôi mua nhà máy sử dụng, chắc giám đốc Lăng đã nói với ông rồi, không cần nhiều đất như thế đâu, ủy ban thôn ở đâu, nếu thích hợp thì tòa nhà đó phá đi xây lại cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền.

- Phá đi xây lại tốn hơn mười vạn, phòng ốc phía trước dọn dẹp một chút có thể đưa vào sử dụng rồi, với anh Lâm mà nói, chẳng tiếc gì chút tiền đó.

Lâm Tuyền nhìn lò cỡ nhỏ cao chừng bảy tám mét ở sân, nhíu mày nói:

- Số thiết bị này tôi không dùng tới, nhưng ông lại tính vào trong tổng giá trị, không bằng ông đem đồng sắt vụn này bán thanh lý đi, dọn dẹp mặt bằng rồi chúng ta bàn bạc thêm các chi tiết khác.

- Tôi thanh lý hết rồi anh không mua nữa thì tôi tìm ai mà khóc.

- Giám đốc Trương, vị trí xem như tôi hài lòng, có điều giá cao quá, cho tôi sẽ nghĩ thêm.

Lâm Tuyền quay đầu bảo Tôn Phi Phi:

- Cô đi hỏi xem ủy ban thôn ở đâu, xem xem viện tử phía sau có mua được không?

- Giá đất khu khai phát mỗi mẫu mười mấy vạn, trên có vài cái nhà xưởng, không thấp hơn một triệu, chỗ tôi sáu mẫu đất, hai tòa nhà, chỉ đòi anh có 800 ngàn, đi đâu kiếm được cái giá này chứ?

Lâm Tuyền cười:

- Xuống xã trấn phía dưới, tiền thuê một năm có một nghìn một mẫu, nhà máy của ông xây năm 83, ban đầu thuê đất của thôn, tới năm 90 mới mua, khi đó trả cho thôn 180 nghìn. Khi ấy giá đất cao, hai tòa nhà mỗi gian 100 nghìn, cái nhà máy này giám đốc Trương tổng cộng đầu tư 380 nghìn, còn sử dụng bao nhiêu năm như vậy. Tôi thấy, tính toán giá đất nơi này, 380 nghìn là hợp lý, tôi còn muốn đầu 40 - 50 nghìn xây một con đường xi măng nối với quốc lộ phía trước.

- 380 nghìn?

Lão Trương thốt lên:

- Quá thấp, anh Lâm không phải là không biết, mấy năm qua giá đất cứ tăng vùn vọt, vả lại nơi này có khi xây đại học thành phố thật, đợi tới lúc giải tỏa giá sẽ còn tăng lên không chỉ gấp đôi.

- Ông là người hiểu, ông đợi được tới ngày đó đã không bán nhà máy cho tôi. Chúng ta không nói chuyện giải tỏa nữa, tôi đầu tư vào đây, nếu giải tỏa thật, tiền giải tỏa chưa đủ bù đắp cho tổn thất của tôi.

Được Lăng Cổ Quân dẫn đường, Lâm Tuyền và Tôn Phi Phi tới ủy ban thôn, trong thôn đang vì tòa nhà kia mà đau đầu, trấn Lục Hồng đình chỉ phê duyệt xây dựng cơ bản đã bảy năm rồi, nhà ở làm mới chỉ có thể xây dựng trên đất đai vốn có, tòa nhà kia cũng chẳng thể coi như mặt bằng bán đi được. Mời cán bộ trong thôn lên trấn ăn tối, Lâm Tuyền dứt ối người một cái phong bì, viện tử rộng hai mẫu đó cuối cùng định giá 120 ngàn, tổng giá trị của nhà máy đúc cũng được quyết định ở giá 480 nghìn.

51. Q.1 - Chương 52: Trần Minh Hành Nổi Giận.

Cùng với việc đại hội thành ủy mở rộng lần thứ hai tới gần, lượng công tác của Triệu Tăng tăng vọt, đương nhiên một phần quan trọng nhất là dựa theo bản danh sách Trần Nhiên cung cấp, đại biểu cho Cảnh Nhất Dân đi trao đổi giao lưu với những người đó, cũng đại biểu cho việc ngày càng nhiều người biết Cảnh Nhất Dân sẽ thực hiện kế hoạch khu khai phát mới.

Mặc dù những người này đều bị yêu cầu giữ bí mật tới khi đại hội thành ủy mở rộng diễn ra, nhưng Lâm Tuyền không thể khẳng định bí mật sẽ bị phong tỏa nghiêm ngặt. Thủ tục mua nhà máy không giao cho Lăng Cổ Quân mà để Tôn Phi Phi tự mình chạy đi làm, y có thời gian cũng đi liên hệ với các phía, tốn một tuần làm xong hết các thủ tục mới thở phào.

Chuyện Lâm Tuyền là cháu ngoại bí thư thành ủy cũ cũng bị người ta phát hiện ra, dần dần lan truyền trong thành ủy, quan hệ giữa Lâm Minh Đạt và Triệu Tăng, Cảnh Nhất Dân cũng không phải là gì bí mật. Tuy qua hai lần thanh trừng của Chu Bình và Dương Văn, thành ủy vẫn còn nhiều người cũ lưu lại, quan hệ thân mật giữa Lâm Tuyền và Cảnh Nhất Dân tất nhiên khiến người ta sinh liên tưởng liên miên.

Trần Minh Hành tốn không biết bao nhiêu công sức mới chinh phục tới dưới tay tập đoàn kiến thiết công nghiệp Tinh Hải do ông ta khống chế, đang định lợi dụng số nợ mấy triệu kia để gây khó dễ với Tinh Hồ, ai ngờ Từ Kiến trả tiền xây dựng đúng thời hạn.

Năm nay 49 tuổi, Trần Minh Hành đang độ tuổi sung mãn chín muồi trí tuệ và kinh nghiệm, lại thêm quan hệ với thị trưởng Trương Quyền, làm ông ta ở thương trường Tinh Hải như cá gặp nước, tuy nói Trương Quyền và người bên cạnh Trương Quyền mỗi năm vườn cánh tay tham lam ra lấy của Lệ Cảnh hơn chục triệu, nhưng trong hai mươi năm, Lệ Cảnh thành một trong số tập đoàn lớn nhất của Tinh Hải cũng khiến người ta tự hào rồi.

Hai năm qua mắt của Trần Minh Hành bắt chặt vào địa ốc Tinh Hồ, khi Chu Bình còn tại vị, Từ Kiến lấy chiêu trò hành chính, gần như lấy được miễn phí mảnh đất Tinh Hồ Uyển gần 400 mẫu kia, nay đất dùng công nghiệp của khu khai phát đã lên giá tới 160 nghìn, huống hồ là đất ở?

Khi Tinh Hồ Uyển đưa ra mức giá bán còn 85%, Trần Minh Hành hận không thể ăn tươi nuốt sống toàn bộ Tinh Hồ Uyển, chỉ cần tiếp tục khởi công hạng mục kỳ hai, kỳ ba cùng với Hoa viên Đông Đô ở bên cạnh, hình thành khu sinh hoạt hoàn thiện, ưu thế địa lý ở gần khu phong cảnh Tân Giang sẽ phát huy cực lớn.

800 đồng/ m²? Đến 1800/ m² cũng bán được, quan trọng phải hình thành quy mô tiểu khu ở nơi đó, nhưng nhà đầu tư địa ốc có thực lực tiến hành khai phát quy mô lớn chỉ có hai ba nhà.

Từ Kiến đề xuất với ông ta, Tinh Hồ và Lệ Cảnh liên hợp với nhau khai phát mảnh đất đó, Trần Minh Hành không thèm để ý, miếng thịt béo đã tới bên mép rồi, làm gì có chuyện nhả ra cho người khác ăn cùng?

- Người tên Lâm Tuyền đó liền một lúc mua nửa tòa nhà từ Tinh Hồ Uyển, còn là vay của chi nhánh ngân hàng kiến thiết, mới khiến Từ Kiến có được 4 triệu tiền quay vòng, vì sao tôi không biết chút tin tức nào, các người làm việc kiểu gì thế hả?

Trần Minh Hành rống lên với đám phó tổng giám đốc dưới quyền:

- Mau đi tra thông tin về y cho tôi.

- Trung tuần tháng 7, Tinh Hồ Uyển đột nhiên nâng giá nhà lên 1500, khi đó người của phòng thị trường đều nói Từ Kiến bị điên, giá cả cao như thế chắc chắn là không bán được, cho nên phòng thị trường không đủ coi trọng, mới khiến Từ Kiến có thể thừa cơ. Tôi tới trung tâm đăng ký nhà ở tra được, ngày 26 tháng 7, tòa nhà số 9 gồm 48 căn nhà của Tinh Hồ Uyển đã chuyển giao tới dưới tên của Lâm Tuyền và công ty liên hợp Tinh Hải.

Một giám đốc trẻ đứng lên nói:

- Cty liên hợp Tinh Hải dùng tiền mặt trả cho toàn bộ số nhà, Lâm Tuyền vay của chi nhánh ngân hàng đường Tân Giang 3.8 triệu, giá nhà là 1700/ m2, chủ nhiệm chi nhánh là Ngô Quốc Tân.

- Nói vậy tức là Từ Kiến thông qua quan hệ với Ngô Quốc Tân, báo giả giá nhà, lừa lấy khoản vay?

Trần Minh Hành cười gằn, nếu tóm lấy chuyện này làm chút thủ đoạn, tình thế xoay chuyển càng có lợi hơn cho ông ta:

- Giọi điện cho giám đốc Cung tố cáo cho ông ta người nội bộ ngân hàng cấu kết với ông chủ Tinh Hồ lừa tiền vay chưa?

- Chúng tôi đã tính toán, chi phí của Tinh Hồ Uyển chừng 650 - 700 đồng/ m2, nhưng suy xét tới giá trị mảnh đất, hoàn toàn có thể tăng lên 200 -300 đồng, người của cục vật giá cũng thừa nhận chi phí là khoảng 900 đồng/ m2. Tinh Hồ báo giá cơ bản là 1500 không đủ để nói là báo giả giá nhà, hướng hồ lần này đánh giá cho Tinh Hồ là văn phòng luật sư ở Kiến Nghiệp, bọn họ có quan hệ rất mạnh trên tỉnh, đến thị trường Trương còn phải chiếu cố nghiệp vụ của bọn họ ở Tinh Hải.

Đám người này ngồi trong văn phòng quá lâu, quen dùng mộng suy nghĩ hay sao? Trần Minh Hành tức tới nói:

- Ai bảo đi tra chuyện báo giả giá phòng, mà tra người tên là Lâm Tuyền, tra xem y có tư cách gì mà có thể thế chấp vay tới gần 4 triệu? Tra tài liệu chứng minh của y, rồi thuận theo manh mối đó tra tiếp, không lo không tóm được điểm yếu của Từ Kiến.

- Dưới tên Lâm Tuyền sở hữu 24 gian nhà, vào ngày mùng 2 tháng 8 đã chuyển hết vào Cty liên hợp Tinh Hải, khoản vay của Lâm Tuyền trước đó một ngày do Cty liên hợp Tinh Hải trả cho ngân hàng.

- Cty liên hợp Tinh Hải?

Hai mắt Trần Minh Hành như muốn phun ra lửa:

- Ngày 26 tháng 7, Cty đầu tư liên hợp đó dùng tiền mặt mua 24 gian nhà, cùng tòa nhà Lâm Tuyền mua ...

- Vấn đề là đại biểu pháp nhân của Liên hợp Tinh Hải chính là Lâm Tuyền, trước tiên bọn chúng lần lượt lấy nhà của Tinh Hồ Uyển làm thế chấp để vay khoản vay thời hạn ba năm là 5 triệu và 3.8 triệu. 3.8 triệu khoản vay lần thứ hai, vừa vặn do Cty liên hợp Tinh Hải đại diện cho Lâm Tuyền trả lại ngân hàng, vay của ngân hàng trả tiền cho ngân hàng. Biết rõ trong đó có vấn đề, biết rõ Liên hợp Tinh Hải trước này 26 tháng 7 còn là công ty rỗng ruột, nhưng Lâm Tuyền là kẻ rất thông minh, tinh thông nghiệp vụ tài chính, y đã bịt kín toàn bộ sơ hở về mặt trình tự.

Giám đốc trẻ kia đẩy mắt kính lên, tiếp tục trình bày:

- 5 triệu tiền đăng ký của Liên hợp Tinh Hải đã bị rút đi ngay sau đó, nhưng tới ngày 26 tháng 7 lại có một lô nhà giá trị 4 triệu vào sở hữu của công ty, thủ tục cho vay thương nghiệp cũng không có vấn đề gì gì lớn. Đương nhiên rất có khả năng toàn bộ là thao tác đăng sau của Từ Kiến, ông ta làm như thế, chỉ cần nắm thông quan hệ chi nhánh phía dưới là có đủ tài chính. Chúng ta hoặc là yêu cầu phòng điều tra kinh tế lập án điều tra, hoặc là yêu cầu giám đốc Cung ra tay từ nội bộ ngân hàng, đòi khoản vay lên thương nghiệp lên tới 8.8 triệu của Cty liên hợp Tinh Hải.

Trần Minh Hằng nghe một hồi, dần bình tĩnh lại:

- Phương án nào tốt hơn?

- Lập án điều tra thì hơi miễn cưỡng, Từ Kiến còn có chút quan hệ cũ ở trên thành phố, mà chuyện làm kinh động tới Hưởng Nghĩa Sơn, Cảnh Nhất Dân cũng không phải là hay, nên ra tay từ nội bộ ngân hàng vẫn hơn. Tuy có thứ thể chấp, nhưng hạng mục khoản vay thương nghiệp khẳng định là giả, bắt đầu từ hạng mục đầu tư, sẽ dễ dàng lấy cổ ” đánh giá sai lầm trong đầu tư mạo hiểm”, để đòi lại khoản vay 8.8 triệu của Liên hợp Tỉnh Hải trước thời hạn.

- Làm thế là có thể nhìn ra được quan hệ giữa Từ Kiến và Lâm Tuyền thế nào rồi, 8.8 triệu trừ trả khoản vay cá nhân của Lâm Tuyền, trong tài khoản của Liên hợp Tỉnh Hải.

Trần Minh Hành thở hắt ra một hơi, cười âm hiểm:

- 5 triệu này chắc đã tới Tỉnh Hồ ... Gọi điện cho giám đốc Cung của Ngân hàng kiến thiết cho tôi.

52. Q.1 - Chương 53: Thái Độ Của Ngân Hàng.

Trần Minh Hành không biết Lâm Tuyền là ai, nhưng Cung Chí Siêu là giám đốc chi nhánh trung tâm ngân hàng kiến thiết ở Tỉnh Hải biết y là cháu ngoại của Trần Nhiên, là khách quý của nhà bí thư thành ủy Cảnh Nhất Dân, buổi tối hôm qua Lâm Tuyền cùng cùng Triệu Tăng dùng cơm ở nhà ông ta.

Có thể lấy được được một tháng chuẩn bị đã nằm ngoài dự liệu của của Cảnh Nhất Dân, ông ta thấy tin tức truyền đi, cũng tăng cường bố trí, dùng thái độ mạnh mẽ tỏ rõ mình sẽ mở đại hội thường ủy mở rộng lần thứ hai vào trung tuần tháng 8, để cải cách nhân sự Tỉnh Hải.

Cảnh Nhất Dân cũng để Lâm Tuyền theo Triệu Tăng đi báỉ phỏng người còn lại trong danh sách, để những người được Trần Nhiên trọng dụng trước kia có thể yên tâm đi theo mình.

Những người này tự có tư cách cùng mạng lưới quan hệ của mình ở Tỉnh Hải, chỉ là bị Dương Vân, Chu Bình chen ép cho nên tuyệt đại đa số bọn họ bị khuất mình ở phó chức, hiện giờ Cảnh Nhất Dân, Trần Nhiên cho bọn họ cơ hội trở mình, bọn họ không thể không theo.

Hệ thống ngân hàng nằm độc lập bên ngoài quan trường Tỉnh Hải, nhưng Cung Chí Siêu công tác ở Tỉnh Hải, lăn lộn 20 năm, đã chẳng thể tách rời khỏi quan trường Tỉnh Hải, chỉ là so với người lún sâu vào quan trường thì độc lập hơn một chút.

Cảnh Nhất Dân từ vị phó bí thư không có thực quyền, ngồi trực thăng vượt qua người đứng thứ hai và thứ ba trực tiếp lên làm bí thư thành ủy. Cung Chí Siêu luôn cho rằng Cảnh Nhất Dân có lên làm bí thư thành ủy cũng bị Trương Quyền và Hưởng Nghĩa Sơn gốc sâu rễ dày gặt sang bên lề, không ngờ ông ta lại dùng một kỳ chiêu như vậy, chiêu an cấp dưới cũ của Trần Nhiên.

Nước cờ này của Cảnh Nhất Dân phải nói cực khéo, đại hội thành ủy mở rộng này, Trương Quyền và Hưởng Nghĩa Sơn giữ vững được trận doanh đã là khá rồi. Dương Vân lui về, rất nhiều người mong chưa chùi sạch mất đi ô dù bảo hộ, chỉ mong sao có thể hạ cánh an toàn lui về tuyến hai là tốt lắm rồi, vị trí bị trống rỗng, Cảnh Nhất Dân sẽ an bài người chiêu an vào đó, ít nhất Tỉnh Hải sẽ xuất hiện cục diện chân vạc.

Trước ngày hôm qua, Cung Chí Siêu còn cho rằng nước cờ này của Cảnh Nhất Dân chỉ đi tới đó, sau khi nhận được điện thoại của Trần Minh Hành, cung Chí Siêu lập tức ang tài liệu về khoản vay thương nghiệp của Cty hữu hạn liên hợp tới.

Cty Liên hợp Tỉnh Hải vì sao liền một lúc mua nhiều căn hộ như thế? Tỉnh Hồ là nơi như thế nào? Cung Chí Siêu phải tìm hiểu rõ mọi nội tình trong đó mới ra quyết định, liền cầm điện thoại lên:

- Tiểu Đào, tôi là Cung Chí Siêu đây, giúp tôi tra thử địa chỉ xác thực của Tỉnh Hồ Uyển ... Tây bắc khu khai phát, nam trấn Nam Cảng, gần khu phong cảnh Tân Giang ... Ừ, tốt, được ...

Cung Chí Siêu chìm vào trầm tư, là một giám đốc ngân hàng nằm hoài hai hệ thống thành ủy và chính phủ, ông ta không cần thiết phải tỏ thái độ sớm như thế, mà thực tế ông ta cũng chẳng tỏ thái độ vội, ai chiếm thế chủ động ở quan trường sẽ chiếm nhiều quyền chi phối ngân hàng hơn.

Xem tình hình thì Cảnh Nhất Dân đã quyết tâm muốn thi hành kế hoạch khu khai phát mới, nếu không Liên hợp Tỉnh Hải cũng không vội vàng mua nhiều nhà ở nơi gần khu khai phát như thế.

Cảnh Nhất Dân bức thiết thúc đẩy kế hoạch này là để củng cố địa vị ở Tỉnh Hải, rồi bước tiếp theo là thu lấy thành tích chói mắt, để leo lên tỉnh.

Năm xưa vào được hệ thống ngân hàng là nhờ Trần Nhiên nói giúp vài câu, Cung Chí Siêu cảm thấy đây là cơ hội để trả lại ân tình cũ, cũng dễ thông qua Lâm Tuyền tỏ thiện chí với Cảnh Nhất Dân. Cung Chí Siêu nghĩ mình ở vị trí giám đốc chi nhánh trung tâm thời gian quá dài rồi, cũng nên tiến lên trên một bước, nghe đâu Cảnh Nhất Dân có quan hệ mạnh ở trên tỉnh, nói không chừng có thể mượn lực được.

Nghĩ tới đó Cung Chí Siêu lại cầm điện thoại lên:

- Tiểu Đào à, tôi là Cung Chí Siêu đây, giúp tôi chuyển máy tới với văn phòng thành ủy Ồ văn phòng thành ủy phải không ạ? Ừm, gọi hộ tôi Lâm Tuyền ... Tiểu Lâm hả, bác Cung đây, hôm qua cậu nói lão bí thư mỗi lần gặp trời mưa có chút đau nhức, chỗ tôi có mấy bình rượu thuốc, rất hiệu quả, mấy năm qua lão bí thư không gặp người ngoài, tôi cũng ngại quấy rầy, tối cậu tới chỗ tôi lấy rượu thuốc cho ông ngoại nhé, nhớ tới ăn cơm nữa đây ... Ài, có hai vợ chồng già chúng tôi, bọn nhỏ không ở bên cạnh, cậu thường tới ăn cơm cho đỡ buồn, ha ha ha , được được ...

Đặt điện thoại xuống, nhìn giấy ghi chép viết ba chữ “Trần Minh Hành”, Cung Chí Siêu hừ một tiếng, lẩm bẩm:

- Vấn đề vay vốn? Ông không chế Lê Cảnh, vay khoản trái quy định còn lớn hơn bất kỳ nhà nào. 8.8 triệu đã là cái gì, có Cảnh Nhất Dân đỡ cho y, dù cáo là 88 triệu cũng chẳng thành vấn đề.

Lâm Tuyền cầm điện thoại ngó người ra, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, chẳng hiểu vì sao Cung Chí Siêu lại đột nhiên tỏ thiện chí, y biết mình thành công mua nhà được ở Tỉnh Hồ Uyển sẽ chọc giận Lê Cảnh, chỗ hở duy nhất của y chỉ có thể khai thác qua ngân hàng, hôm qua cùng Triệu Tăng tới gặp, Cung Chí Siêu còn tỏ ra không nóng không lạnh, thái độ không rõ ràng.

Trước đó Triệu Tăng còn phân tích qua thái độ của Cung Chí Siêu, cho rằng với vị trí độc lập của ông ta, sẽ không tỏ rõ lập trường trước đại hội thường ủy mở rộng.

Nếu như chẳng phải hạng mục đại học thành phố cần rất nhiều tài chính khởi động, thái độ của ngân hàng rất quan trọng, Triệu Tăng cũng đã không đại biểu Cảnh Nhất Dân tới báai kiến Cung Chí Siêu vào lúc tranh thủ từng giây từng phút này.

Tần Minh từ gian làm việc bên trong đi ra, thấy Lâm Tuyền đực mặt cầm điện thoại, cười trên:

- Điện thoại của Tôn Phi Phi hả?

Thời gian qua Lâm Tuyền hay mượn xe thành ủy đi khắp nơi, Tôn Phi Phi cũng đi cùng y, sớm qua lời lái xe truyền khắp văn phòng thành ủy rồi, tất cả đều nhận định đó là bạn gái của Lâm Tuyền, y chẳng gật cũng chẳng lắc.

- Ừm ...

Lâm Tuyền cười ứng phó, gọi điện tới văn phòng Triệu Tăng:

- Anh Tăng, em là Lâm Tuyền đây, lát nữa em tới văn phòng của anh, chú Cảnh có đấy không ạ?

Thái độ của Cung Chí Siêu đột nhiên thay đổi có thể mang tới hiệu quả lớn, ít nhất trước khi thảo luận hạng mục đại học thành phố trên đại hội thành ủy mở rộng, Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơm không thể lấy vấn đề lực cản tài chính để phản đối khởi động hạng mục này, làm thế nào dùng cho tốt con cờ Chung Chí Siêu, là điều Triệu Tăng và Cảnh Nhất Dân phải suy tính kỹ. Đương nhiên với bản thân Lâm Tuyền mà nói cũng có tác dụng lớn.

Lâm Tuyền không chậm trễ, gọi điện thông báo xong là tới ngay văn phòng Triệu Tăng, đem cuộc điện thoại vừa rồi của Cung Chí Siêu kể tường tận cho Triệu Tăng. Triệu Tăng vui mừng nói:

- Đây là tin tức tốt, đi nào, chúng ta tới báo cho bí thư Cảnh.

Văn phòng của Cảnh Nhất Dân chỉ cách đó vài bước, Đinh Hường Dương thấy Triệu Tăng dẫn Lâm Tuyền tới thì vui vẻ chào đón, nhưng trong lòng tính toán, đáng lẽ là thư ký thứ nhất của thành ủy, hẳn phải là thân tín nhất của Cảnh Nhất Dân, đại biểu cho ông ta mới đúng, nhưng hiện nay vị trí này là của Triệu Tăng, điều này không thể nói là làm hắn hài lòng được.

Muốn được sự tin tưởng của Cảnh Nhất Dân, phải gắn kết được người bên cạnh ông ta, như vậy cần quan hệ tốt hơn với Lâm Tuyền.

- Tiểu Lâm, buổi tối cháu tới nhà Cung Chí Siêu ăn cơm, phải xác định được thái độ của ông ấy về kế hoạch khu khai phát mới ...

Cảnh Nhất Dân chăm chú nghe hệ rồi căn dặn:

- Triệu Tăng, cậu liên hệ với Trần Dục của Học viện sư phạm, nếu Cung Chí Siêu ủng hộ kế hoạch này. Cậu, Trần Dục, Cung Chí Siêu tranh thủ trong vài ngày tới soạn thảo ý hướng thành lập đại học thành phố. Như thế có thể xác định được hạng mục trước đại hội. Tiểu Lâm rất am hiểu chuyện tài chính, cung tham gia để rèn luyện thêm.

Lâm Tuyền đồng ý ngay, thái độ của Cung Chí Siêu rất vi diệu, ông ta không có tác động trực tiếp tới quan trường Tỉnh Hải, nhưng chính vì là người ngoài, cho nên ông ta thành kim chỉ hướng gió cho rất nhiều người, ông ta ủng hộ khu khai phát, kéo theo nhiều người đối hưởng, chỉ cần kế hoạch thi hành thuận lợi Cảnh Nhất Dân sẽ đứng vững ở Tỉnh Hải.

Còn 7 ngày nữa là đại hội thành ủy mở rộng rồi, tới khi đó kế hoạch khu khai phát, đại học thành phố là chủ đề sôi nổi nhất của thành phố Tỉnh Hải.

53. Q.1 - Chương 54: Tôi Là Không Lập Dân Của Đông Đô.

Rời văn phòng của Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền chui vào một cái góc vắng vẻ, bấm số Tôn Phi Phi:

- Liên hệ với Từ Kiến, lần này tôi muốn mua cả tòa nhà số 8 với giá 3.8 triệu, quyền sở hữu dưới tên Cty liên hợp Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền lo Từ Kiến hoài nghi mình đã sớm biết được tin tức nội tình, không gọi điện thoại cho ông ta. Về tới văn phòng, chỉnh trang lại đầu tóc y phục, dọn dẹp đồ trên bàn làm việc, chuẩn bị tới nhà của Cung Chí Siêu ở số 31 đường Long Tuyền. Vừa định rời văn phòng thì Từ Kiến gọi điện thoại tới:

- Anh Lâm, tôi vừa nhận được điện thoại của trợ lý Tôn, nói anh có ý tiếp tục mua tòa nhà số 8 của Tỉnh Hồ Uyển.

Lâm Tuyền rời khỏi văn phòng mới trả lời:

- Ừm, về mặt giá cả trợ lý Tôn chắc đã nói rồi, giám đốc Từ thấy sao? ... Buổi tối tôi phải tới nhà giám đốc Cung ăn cơm rồi, thế này đi, khoảng 9 giờ tối chắc là tôi về được, ông lái xe tới số 31 đường Long Tuyền đón tôi, chúng ta đến Tú Thủy Các ăn khuya.

Cung Chí Siêu bày tỏ thái độ rõ ràng ủng hộ kế hoạch đại học thành phố, động thời sẵn sàng cùng Triệu Tăng, Trần Dục đưa ra thư ý hướng ủng hộ tài chính hạng mục đại học thành phố. Mặc dù tài chính khởi động phải trải qua tầng tầng phê duyệt thẩm hạch, nhưng thái độ của Cung Chí Siêu đại biểu ý nguyện tích cực từ ngân hàng, trừ bỏ được trở ngại lớn nhất rồi.

Lúc Lâm Tuyền xách hai lọ gốm tinh xảo chứa rượu thuốc rời nhà Cung Chí Siêu thì đã là 9h 15 phút, Từ Kiến bật đèn xe chậm chậm đi tới, đỗ bên cạnh Lâm Tuyền. Lâm Tuyền mở cửa xe ra, ngồi ở ghế phụ lái, lúc này mới chú ý tới trong bóng tối ở ghế sau có một người trung niên, mặt thanh thoát, đôi mắt trong bóng tối như phát sáng, rất có thần, khí chất cương nghị vững trãi, thấy Lâm Tuyền quay đầu lại, cười ôn hòa:

- Tôi là Không Lập Dân của Đông Đô, nghe giám đốc Từ nói Lâm tiểu đệ tuổi trẻ tài cao, xin giám đốc Từ đưa đi ăn khuya cùng, Lâm tiểu đệ không chê chứ?

- Ô, ngài Khổng, hân hạnh quá.

Lâm Tuyền thấy ông ta vươn bàn tay tò ra, vội nhổm dậy đưa tay nắm lấy, do quá kích động nên động tác hơi mạnh, đầu chạm cả vào nóc xe, trước mặt y chính ông chủ của tập đoàn Đông Đô, đại phú hào của Tỉnh Hải, cho dù là Lâm Tuyền cũng cảm thấy luống cuống.

Chào hỏi xong, Lâm Tuyền ngồi lại ghế, mắt nhìn bóng tối bên ngoài, suy nghĩ hỗn loạn, suy tính mục đích của Khổng Lập Dân.

Chiếc Bentley màu xám bạc của Khổng Lập Dân giống như con cá biển trầm mặc, theo sát xe của Từ Kiến đi vào bãi đỗ xe trước Tú Thủy Các. Vị trí văn phòng của Quách Đức Toàn có thể bao quát toàn bộ mặt tiền của nhà hàng, ông ta sớm đã nhìn thấy chiếc Bentley độc nhất của Khổng Lập Dân, dùng tốc độ nhanh nhất rời văn phòng ra đón.

Một phú hào đẳng cấp cỡ Khổng Lập Dân tới đây, chắc chắn chứng minh với người khác Tú Thủy Các có điều kiện đầy đủ của một nhà hàng đỉnh cấp, điều này tốt hơn bất kỳ lời quảng cáo hoa mỹ nào.

Khổng Lập Dân, Từ Kiến, Lâm Tuyền xuống xe, nhìn thấy Quách Đức Toàn đang cười toe toét đứng trước chiếc Bentley, Lâm Tuyền biết còn có hỏi:

- Chú Quách đứng đó làm gì thế?

Lúc này cửa chiếc Bentley mở ra, hai thanh niên cao lớn mặc véc đen, giày da, trông cực kỳ “mật thám” xuất hiện, làm Lâm Tuyền trông mà thêm chết luôn :” Chẳng biết bao giờ mình mới có thể ngồi Bentley, đem vệ sĩ theo cùng đây? »

Quách Đức Toàn đang ngờ người thì thấy Lâm Tuyền hỏi, quay lại nhìn thấy Khổng Lập Dân đứng bên cạnh y, chẳng hề xấu hổ vì chuyện vừa rồi, lại lật đặt chạy tới:

- Tiểu Ba, cái thằng nhóc này, cứ thích làm người khác bất ngờ, khiến chú Quách xấu mặt ... Ha ha, chào ngài Khổng, tôi là Quách Đức Toàn, ông chủ cái quán nhỏ này.

- Tú Thủy Các mà chỉ là cái quán nhỏ thì không ít nhà hàng cấp cao ở Tỉnh Hải phải đóng cửa mất.

Khổng Lập Dân đối đáp rất khách khí, cười cũng thân thiện, nhưng hoàn toàn không có ý bắt tay. Quách Đức Toàn biết đẳng cấp mình chưa đủ, hôm nay Khổng Lập Dân tới đây là sự quảng cáo tốt nhất cho Tú Thủy Các rồi, không cần bám lấy khiến người ta ghét, vả lại có Lâm Tuyền ở đây thì cơ hội còn nhiều, vội nhiệt tình mời khách vào trong.

Kế hoạch tối nay của Lâm Tuyền là cùng Từ Kiến thảo luận chuyện mua bán, nên bảo Tôn Phi Phi tới Tú Thủy Các đợi, không ngờ Khổng Lập Dân xuất hiện, biết rất có khả năng ông ta đã nghe ngóng được tin hạng mục đại học thành phố sẽ khởi động lại, hoặc còn có thể biết nhiều hơn, một số chuyện không tiện cho Tôn Phi Phi biết.

Lâm Tuyền bảo Quách Đức Toàn an bài cho bọn họ một phòng bao có thể yên tĩnh nói chuyện, chuẩn bị ít trà bánh đưa vào là được.

- Giám đốc Khổng thực sự làm người ta bất ngờ, sao lại tới tìm một người vô danh tiểu tốt như tôi?

Khổng Lập Dân đánh giá Lâm Tuyền, ông ta có một mảnh đất ở Tinh Hồ, phía Tinh Hồ có động tĩnh gì, ông ta gần như cũng biết cùng lúc với Lê Cảnh. Tinh Hồ bất ngờ nâng giá nhà lên cao gấp đôi, phòng thị trường của Lê Cảnh không coi trọng đủ mức, nhưng Khổng Lập Dân ngửi ra được chút mùi vị trong đó.

Khi Tinh Hồ chuyển mấy chục căn hộ sang quyền sở hữu của Lâm Tuyền và Cty liên hợp Tỉnh Hải, ngay hôm sau Khổng Lập Dân đã có được tin tức. Lê Cảnh phục kích Tinh Hồ, muốn kéo sập Tinh Hồ rồi mới mua là chuyện truyền khắp trong giới bọn họ rồi. Từ Kiến không có khả năng tìm được người hợp tác trong nội bộ ngân hàng, Khổng Lập Dân suy đoán Từ Kiến khả năng có được nhân vật có thể lực ủng hộ, nhân vật này không sợ thị trường Trương Quyền.

Đông Đô gần hai năm nay mới chuyển ánh mắt sang mảnh địa ốc, trong tay có một miếng đất ở phía tây Tinh Hồ, đang chuẩn bị xây dựng khu nhà ở cao cấp Đông Đô thì Trần Minh Hành của Lê Cảnh phát ra tin tức muốn kéo sập Tinh Hồ.

Đạo trước Từ Kiến cũng đi cầu viện Khổng Lập Dân, nhưng khi ấy Đông Đô mới bước chân vào địa ốc, quan hệ với chính phủ không mật thiết như Lệ Cảnh, tất nhiên không thể chỉ vì 20 triệu lợi nhuận mà Tỉnh Hồ nhượng ra mà đi đối đầu với Lệ Cảnh, nên ngừng hạng mục khu nhà ở cao cấp Đông Đô, chuyển tài chính sang hạng mục khác.

Khi ấy còn là thời đại của bí thư tiền nhiệm Dương Vân, Trần Minh Hành là khách quen ở nhà Dương Vân lẫn Trương Quyền.

Cảnh Nhất Dân lên làm bí thư thành ủy nắm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Khổng Nhất Dân nhạy bén ý thức được Tỉnh Hải có biến động lớn. Nhưng Cảnh Nhất Dân nhậm chức từ tháng tư, luôn tỏ thái độ không đoạt lại quyền lực từ tay của Trương Quyền và Hướng Nghĩa Sơn, cực ít tiếp xúc với các tầng lớp của tinh anh của Tỉnh Hải.

Khổng Lập Dân mơ hồ đoán được nhân vật đứng đằng sau Từ Kiến là Cảnh Nhất Dân, bởi vì có thể đối đầu với Trương Quyền chỉ có Cảnh Nhất Dân và Hướng Nghĩa Sơn. Nhưng Hướng Nghĩa Sơn cũng là địa đầu xà của Tỉnh Hải, sớm đã cùng Trương Quyền phân chia phạm vi lợi ích rõ ràng, sẽ không nhúng tay vào chuyện của Tỉnh Hồ.

Khổng Lập Dân liền đích thân tới bái phỏng Từ Kiến, yêu cầu Từ Kiến giới thiệu cho đại nhân vật đứng sau lưng ông ta, không ngờ người đứng sau một loạt hành động của Tỉnh Hồ lại là Lâm Tuyền.

Qua lời giới thiệu của Từ Kiến, Khổng Lập Dân mới biết Lâm Tuyền mới trên 20, có quan hệ mật thiết với ngân hàng thành ủy. Khi Trần Minh Hằng đang lúng lúng vì Lâm Tuyền đột nhiên xuất hiện phá ngang kế hoạch của mình thì Khổng Lập Dân thông qua người quen trong thành ủy nghe ngóng rõ ràng thân phận của Lâm Tuyền.

Với con mắt chính trị nhạy bén của mình, Khổng Lập Dân nhìn ra ngày được tác dụng thực sự của Lâm Tuyền trong mạng lưới quan hệ kia: Cảnh Nhất Dân muốn mượn tay Lâm Tuyền chiêu an cấp dưới của Trần Nhiên, để củng cố địa vị.

Khi Trần Minh Hành yêu cầu ngân hàng kiến thiết thúc giục Liên hợp Tỉnh Hải trả khoản tiền vay, Khổng Lập Dân cũng hay tin ngay lập tức, song ông ta không liên hệ với Lâm Tuyền, để xem địa vị của Lâm Tuyền trong mắt Cảnh Lập Dân là thế nào. Nếu nhân vật đứng sau Liên hợp Tỉnh Hải là Cảnh Nhất Dân, đừng nói 8.8 triệu, dù là 88 triệu cũng không thành vấn đề.

54. Q.1 - Chương 55: Lễ Vật Của Khổng Lập Dân.

Ngồi trong xe của Từ Kiến, thấy Lâm Tuyền từ nhà Cung Chí Siêu đi ra, xách theo hai chai rượu thuốc, Khổng Lập Dân biết đây là nhân vật mấu chốt để mình đánh bại Trần Minh Hành, tiến quân vào ngành địa ốc.

Có thể nói Khổng Lập Dân là đại phú hào của Tỉnh Hải, ánh mắt rất chuẩn, nhưng ông ta cũng như phần đông, suy nghĩ theo quán tính, cho rằng Lâm Tuyền là quân cờ trong tay Cảnh Nhất Dân, mà không hề biết Lâm Tuyền mới là người thực sự bày mưu tính kế, Cảnh Nhất Dân mới là người bị y lợi dụng, Lâm Tuyền biết tất cả nghĩ y nhận chỉ thị từ Cảnh Nhất Dân, và y vui vẻ để người khác nghĩ như thế.

Khổng Lập Dân chăm chú nhìn Lâm Tuyền, cười nói:

- Lâm tiểu đệ có thể khiến Trần Minh Hành nổi điên chứ bởi làm sao là người vô danh tiểu tốt được? Nghe giám đốc Từ nói, Lâm tiểu đệ có kế hoạch mua tiếp một tòa nhà nữa của Tỉnh Hồ, vụ làm ăn lớn như vậy, không mấy người ở Tỉnh Hải làm được.

Lâm Tuyền nhìn Từ Kiến:

- Còn chưa rõ ý giám đốc Từ.

Từ Kiến thăm dò lại:

- Anh Lâm chắc chắn đất của Tỉnh Hồ Uyển sẽ tăng giá.

Khổng Lập Dân nhất định biết được tin tức bí mật rồi, Lâm Tuyền thản nhiên nói:

- Bảy ngày sau ở đại hội thành ủy mở rộng sẽ có một cuộc biểu quyết trọng đại, kế hoạch khu khai phát mới sẽ được đưa ra thảo luận, trong quy hoạch khu khai phát mới bao gồm trấn Lục Hồng và trấn Nam Cảng.

Từ Kiến cứ như được bơm khí vào trong người, làm ông ta lơ lơ lửng lửng, chịu đựng bao nhiêu năm, nhất là khi hạn mức kỳ một Tỉnh Hồ Uyển thiếu chút nữa phát sản, cuối cùng đã tới lúc khổ tận cam lai.

Quả nhiên Khổng Lập Dân thần sắc vẫn bình thường:

- Buổi trưa gặp giám đốc Từ tôi đã có chút suy đoán, nhưng giờ được Lâm tiểu đệ chứng thực, đúng là làm người ta hứng phấn. Không dẫu gì cậu, mấy ngày qua tôi cùng giám đốc Từ đàm phán chuyện hợp tác của hai nhà, kế hoạch là khởi động cùng lúc kế hoạch Đông Đô hào viên và công trình kỳ hai của Tỉnh Hồ Uyển, xây khu sinh hoạt cao cấp ở trấn Nam Cảng, hai nhà liên hợp khai phát tổng cộng 2000 căn hộ, Lâm tiểu đệ thấy sao?

Bất kể Khổng Lập Dân nói thật hay giả, nhưng ánh mắt sắc bén cùng tư duy kín đáo của ông ta khiến Lâm Tuyền bội phục.

- Nhân quang của ngài Khổng đúng là hơn người, bất kể kế hoạch khu khai phát mới có được thông qua trong thời gian tới hay không, trọng điểm kiến thiết thành thị hóa khu khai phát cũng sẽ di chuyển tới cận trấn Nam Cảng, vừa vận gom Tỉnh Hồ Uyển, Hoa viên Đông Đô vào đó. Đây cũng là dọn đường trước, giảm thiểu trở lực cho kế hoạch khu khai phát mới, hai vị hợp tác vừa vận phù hợp với xu thế của chính phủ.

Lâm Tuyền ám thị rõ ràng lắm rồi, Khổng Lập Dân cười lớn:

- Lăn lộn trong thương trường bao lâu, chút nhân quang phải có chứ, Lâm tiểu đệ quá khen. Lâm tiểu đệ định mua tòa nhà số 8 của Tỉnh Hồ Uyển, giám đốc Từ thấy sao?

Chỉ có hợp tác với tập đoàn Đông Đô thì công trình kỳ hai mới có thể triển khai thuận lợi, thấy Khổng Lập Dân muốn dùng một tòa nhà của mình bán giá rẻ để tặng ân tình, Từ Kiến không vừa lòng, đợi mãi mới tới ngày này, lại phải xẻ thịt cho người khác à?

Nhưng không muốn cũng không được, nghĩ tới quan hệ giữa Lâm Tuyền và Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, Cung Chí Siêu. Chỉ cần kiến lập quan hệ sâu hơn, có thể lợi dụng thế lực sau lưng y kiếm được nhiều lợi ích hơn, chút đầu tư này có là gì, nên thoải mái nói:

- Anh Lâm có thể bỏ ra 3.8 triệu nữa vừa vận hóa giải áp lực của công ty, tôi hết sức hoan nghênh.

Lâm Tuyền vội hứa bừa, y thực sự sợ Từ Kiến nuốt lời, đổi lại y là Từ Kiến cũng tiếc nữa là:

- Khoản vay 20 triệu của Tỉnh Hồ ở ngân hàng kiến thiết có thể kéo dài thêm một năm, như vậy hẳn là có thể hoàn toàn hóa giải áp lực tài chính của công ty rồi chứ?

Thực ra chỉ cần không có Lệ Cảnh cản trở, hạn mức đại học thành phố, kế hoạch khu khai phát mới sẽ khiến mảnh đất chất lượng mà Tỉnh Hồ sở hữu thành tài sản có giá trị khai phát cực lớn, khoản vay 20 triệu được trì hoãn cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Thấy Lâm Tuyền lập tức có qua có lại, không dựa vào thế lực muốn ăn không, Từ Kiến rất cảm kích, khởi công kỳ hai còn cần tiếp tục đầu tư tài chính, mà Trần Minh Hành chặn lối, muốn nhảy vào ngân hàng rất khó.

- Chuyện này mong anh Lâm giúp cho, nếu không bốn tháng nữa, Tỉnh Hồ đúng là sẽ rất khó sống.

Khổng Lập Dân cười nói:

- Khi lão bí thư còn tại chức, là lúc Đông Đô phát triển nhanh nhất, mấy năm qua nhà ở cho nhân viên thành vấn đề, tôi mua mảnh đất bên cạnh Tỉnh Hồ là có ý xây chung cư cho nhân viên. Trong tay Lâm tiểu đệ có tới hai tòa nhà, không biết có thể tạm thời cho Đông Đô thuê làm chỗ ở cho nhân viên không?

Lâm Tuyền không cho lời của Khổng Lập Dân là thật, bất kể ông ta có mục đích gì thì điều kiện này làm tim y đập thình thịch, cầm lấy chén trà uống một ngụm, tranh thủ trấn định lại:

- Ngài Khổng suy nghĩ cho tôi như thế, làm sao tôi không nhận lời cho được?

- Hai tòa nhà, tiền thuê một năm là 2.4 triệu, tôi trả liền hai năm. Nhưng tôi có một yêu cầu nho nhỏ, hẳn Lâm tiểu đệ cũng biết, đãi ngộ của nhân viên Đông Đô luôn là tốt nhất ở Tỉnh Hải, tôi mong chi phí trang hoàng của cậu ở hai tòa nhà đó không thể thấp hơn 3 triệu.

Có thể nhận từ Đông Đô 4.8 triệu tiền thuê, phải trả tiền mua nhà 3.8 triệu, tiền trang hoàng là 3 triệu, như vậy lần này chỉ cần đầu tư 2 triệu là quyền sở hữu tòa nhà số tám sẽ sang tên cho Liên hợp Tỉnh Hải.

Quan trọng nhất là trang hoàn hai tòa nhà, rồi toàn bộ cho tập đoàn Đông Đô thuê, hai tòa nhà này sẽ thành tài sản chất lượng cao của Liên hợp Tỉnh Hải, không chỉ là công ty trống ruột nữa, như thế những sơ hở trong hạng mục vay vốn thương nghiệp sẽ bị lấp kín hoàn mỹ.

Lễ vật này của Khổng Lập Dân phải nói là cực kỳ dự hoặc, đương nhiên Khổng Lập Dân nói ra điều kiện này là muốn quan sát phản ứng của Lâm Tuyền, để xem Trần gia có thể dựa vào chàng thanh niên này mà quật khởi hay không?

Lâm Tuyền biết Khổng Lập Dân phải điều tra thấu triệt thân phận của mình rồi mới đưa ra điều kiện này, cũng biết mình không thể từ chối được, khi có hai tòa nhà này làm tài sản, có thể lợi dụng quan hệ của Cung Chí Siêu, Ngô Quốc Tân thuận tiện vay được hơn 10 triệu từ ngân hàng.

Nhưng Khổng Lập Dân chỉ có điều kiện kia thật sao?

Lâm Tuyền nheo mắt lại, đánh giá nhân vật truyền kỳ chỉ chưa đầy 42 tuổi của thương trường Tỉnh Hải:

- Có vẻ ngài Khổng có kế hoạch lớn gì đó, nếu tiện cho tôi được mở rộng kiến thức xem.

Khổng Lập Dân không xem thường Lâm Tuyền, nhưng đó là vì thế lực đứng sau y, nhưng chỉ qua khoảng thời gian ngắn tiếp xúc, ông ta đã có đánh giá mới, tư duy nhạy bén, năng lực hơn người, khả năng khống chế tốt, nguồn trợ lực mạnh mẽ từ ngân hàng và chính quyền, người thanh niên này nhất định có tiền đồ phát triển cực lớn. Tới đây Khổng Lập Dân mới ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt Lâm Tuyền:

- Anh Lâm hẳn là rất rõ tình hình tại vụ của Tinh Hồ, chắc cũng biết giá trị đất đai khu vực xung quanh Tinh Hồ Uyển, đặc biệt là sau khi kế hoạch khu khai phát mới được thông qua, tiềm lực đất đai ở nơi đó càng khiến người ta kỳ vọng, tôi và giám đốc từ mấy ngày qua luôn thảo luận chuyện phòng hạng mục địa ốc của Đông Đô sát nhập với Tinh Hồ. Giá trị đất đai ở công trình kỳ hai của Tinh Hồ là 30 triệu, số căn hộ còn lại của Tinh Hồ Uyển tính theo giá thực tế cuối tháng 7 là 800 đồng/ m², có giá trị 24 triệu, trừ đi 20 triệu vay ngân hàng, tổng ngạch đầu tư của Tinh Hồ của Tinh Hồ sẽ là 40 triệu, giá trị đất đai của Đông Đô hào viên là 30 triệu, tài chính khởi động 20 triệu, tổng đầu tư là 80 triệu. Nếu anh Lâm cũng có hứng thú, Liên hợp Tỉnh Hải có thể đầu tư 12 triệu.

55. Q.1 - Chương 56: Mở Đầu Hoa Lệ.

Đem hai tòa nhà kia trang hoàng rồi cho thuê, hoàn toàn có thể vay được 12 triệu để đầu tư thập lập công ty khai phát địa ốc mới.

Điều kiện Khổng Lập Dân đưa ra có sức hấp dẫn rất lớn, đem tất cả chuyện Lâm Tuyền cần suy tính đều cân nhắc chu toàn cho y. Lâm Tuyền thực tế chỉ cần bỏ ra 1.8 triệu tiền mặt mua lấy toàn nhà số 8 của Tinh Hồ Uyển là sở hữu 12% cổ phần của một công ty khai phát địa ốc cỡ lớn.

Mà thực tế trong công ty mới, đất đai, mặt bằng của Tinh Hồ và Đông Đô đều được định giá thấp, không xét tới tiềm lực tăng giá sau khi kế hoạch khu khai phát khởi động vào trong đó.

Lâm Tuyền biết mình biết người, không bị lợi ích làm mê hoặc, Khổng Lập Dân không coi trọng bản thân y, mà coi trọng thế lực đứng sau lưng y. Công ty mới thành lập phải được chính sách ngả về mới có thể thi triển quyền cước được.

Nói trắng ra thì đây chẳng khác gì hối lộ, Lâm Tuyền không lập tức tỏ thái độ, chuyện trọng yếu thế này phải trao đổi với Triệu Tăng, Cảnh Nhất Dân mới có thể quyết định, nói lời mờ:

- Trước đại hội thành ủy mở rộng, hạng mục đại học thành phố sẽ làm một bản ý hướng đầu tư, đó là văn kiện trọng yếu cần phải thông qua. Thật ngại quá, buổi chiều tôi mới nhận được tiên bị đưa vào tiểu tổ

hạng mục này, cho nên không có thời gian. Liên quan chuyện mua tòa nhà trang hoàng cùng cho thuê, tôi sẽ để trợ lý Tôn trao đổi với giám đốc Từ và người phụ trách bên phía Đông Đô. Còn về phần công ty mới, tạm thời tôi chưa thể quyết định, ít nhất khi xác định vay được tài chính cần thiết, tôi sẽ tới Đông Đô bãi phỏng ngài Khổng.

Đây là một bữa tiệc thịnh soạn, sau Trần Nhiên, Khổng Lập Dân không còn liên hệ mật thiết với quan trường Tỉnh Hải nữa, ông ta chuyên tâm kinh doanh nghiệp chế tạo. Giờ Cảnh Nhất Dân chiêu an cấp dưới của Trần Nhiên, như vậy kế hoạch khu khai phát nhất định đã lưu truyền trong phạm vi nhỏ, người có khứu giác mẫn cảm, có thực lực tham gia bữa tiệc này không chỉ có một mình Đông Hồ.

Khổng Lập Dân liên hợp với Tinh Hồ là nhìn trúng vào kinh nghiệm khai phát địa ốc của Tinh Hồ, liên hợp với Lâm Tuyền là vì nguồn lực chính phủ và bối cảnh lớn sau lưng y.

Khổng Lập Dân bỏ ra một cái giá cao thuê hai tòa nhà trống của Lâm Tuyền có thể tính là một lễ vật trọng hậu, Lâm Tuyền nhận lấy lễ vật này là Khổng Lập Dân biết trong lòng y đã đồng ý, không tỏ thái độ ngay tại chỗ có lẽ vì y thận trọng, có lẽ người quyết sách thực sự sau lưng Liên hợp Tinh Hải chính là Triệu Tăng, hoặc Cảnh Nhất Dân.

Khổng Lập Dân cười nói:

- Phó chủ nhiệm ủy ban khu khai phát Đào Tuyền Hà, phó bí thư khu ủy khu khai phát Trần Nhi Lập, có chút giao tình với tôi, bọn họ cũng biểu thị nhất định ủng hộ bí thư Cảnh mưu cầu phúc lợi cho nhân dân Tinh Hải.

Cảnh Nhất Dân rất coi trọng sự ủng hộ mặt chính trị, Lâm Tuyền hiểu điều ấy, Khổng Lập Dân có thể cung cấp chút hỗ trợ chính trị, y càng nắm chắc thêm một phần thuyết phục Cảnh Nhất Dân.

Khổng Lập Dân ngồi thêm một lúc rồi cùng Từ Kiến cáo từ, Lâm Tuyền đứng trước Tú Thủy Các, nhìn chiếc Bentley đi vào bóng đêm mê ly.

- Tiểu Ba, mỗi lần cháu tới đều làm chú phải trở mắt, Khổng Lập Dân là đại phú hào có hạng ở Tinh Hải này, tài sản tập đoàn Đông Đô nắm giữ không dưới 2 tỷ.

Quách Đức Toàn nhìn chiếc Bentley thêm thường:

- Chiếc Bentley Arnage này giá bốn triệu đấy, đỗ ở đây 2 tiếng đồng hồ mà chú cảm giác Tú Thủy Các được nâng lên một cấp bậc mới, hận không thể đập nát cái Passat của mình ra.

- Mẹ nó, xe tới 4 triệu, đi trong thành phố khác gì chịu tội, đi chiếc Passat cho thoải mái, có bị xước vài cái cũng chẳng sót.

Quách Bảo Lâm vừa mới trở về, nhìn thấy chiếc Bentley đỗ trước Tú Thủy Các, hỏi:

- Tiểu Ba, vừa rồi là Khổng Lập Dân thật đấy à?

Chuyện đăng ký Liên hợp Tinh Hải, cùng giao dịch của nó chỉ một mình Tôn Phi Phi biết, cho nên Lâm Tuyền chỉ gật đầu không nói gì thêm.

Quách Đức Toàn đoán Khổng Lập Dân đi cùng Lâm Tuyền là do Cảnh Nhất Dân đằng sau, ẩn tình trong đó không phải điều ông ta nghe ngóng được, vậy tay gọi con trai tới, bợp một cái vào gáy:

- Bảo mày về trước buổi tối giúp đỡ, mày lang thang ở đâu tới giờ mới về?

- Nhà hàng có chị Diệp rồi mà, vả lại con cũng bận rộn tới giờ còn chưa được nghỉ, ba cứ ngủ mê trên người con mà xem.

Lâm Tuyền nhớ ra một việc:

- Quách Tử, chuyện ở bến xe mày chuẩn bị rút đi, Cao Cường bên nhật báo nhắc tao chuyện này rồi, có người đã phản ánh lên tòa báo, lên truyền hình.

Quách Bảo Lâm luyến tiếc nói :

- Bỏ như vậy sao, một ngày được tới 6.000, hay làm thêm vài ngày xem tình hình.

Lâm Tuyền cũng biết Quách Bảo Lâm ném mặt ngọt, bảo hấn buông tay lúc này rất khó :

- Vậy bảo bọn họ thay đồng phục đi, không để bất kỳ điều gì dính dáng tới Bát Đại Oản, bảo cả đám Vũ Cường không cần bảo kê nữa, người khác muốn tham gia chia một phần canh thì cho họ tham gia.

Dừng một chút y bổ xung :

- Bảo Phương Nam nghỉ đi, tao đăng ký một công ty rồi, để cô ấy tới giúp tao.

Y không muốn nhất là để Phương Nam gặp thêm phiền toái.

Quách Bảo Lâm sửng sốt:

- Mỹ mở công ty à ? Công ty gì? Từ bao giờ.

Lâm Tuyền đưa tay về phía Tôn Phi Phi:

- Lấy một tấm danh thiếp cho nó mở rộng tầm mắt.

- Công ty hữu hạn đầu tư liên hợp Tỉnh Hải, trợ lý tổng giám đốc Tôn Phi Phi.

Quách Bảo Lâm kinh ngạc đọc danh thiếp:

- Bọn mày mỗi lần tới Tú Thủy Các đều trốn vào phòng bao, trừ làm cái chuyện kia còn thương lượng nghiệp vụ à ... Á, sao cô đá tôi?

- Chúng tôi làm chuyện gì, cậu nói rõ ra xem nào?

Tôn Phi Phi trợn trừng mắt hung dữ nhìn Quách Bảo Lâm.

Quách Bảo Lâm sợ hãi nhìn mũi giày cao gót nhọn hoắt, ông đồng bị trúng một cước vẫn còn đau buốt tim, Lâm Tuyền thường đưa Tôn Phi Phi tới Tú Thủy Các lừa ăn lừa uống, ai ngờ cô bị Lâm Tuyền lừa tới công ty rỗng ruột làm cu li.

Lâm Tuyền ra can bọn họ, hỏi Quách Bảo Lâm:

- Trong tài khoản hiện có bao nhiêu tiền?

- Hơn 265 nghìn, số tiết kiệm ngày nào tao cũng mang theo, nhưng mày không nói cho tao mật mã, làm người ta nóng ruột.

- Tao còn nhớ Vũ Cường là người trấn Lục Hồng, ngày mai mày và Phi Phi đi đăng ký một công ty giải tỏa, lấy danh nghĩa mày và Vũ Cường, chuyện tổ chức công ty do Phi Phi giúp bọn mày.

Rồi bảo Tôn Phi Phi:

- Địa chỉ công ty giải tỏa là nhà máy đúc kia, nhớ thủ tục cho thuê lại phải làm đầy đủ.

- Khoan khoan.

Quách Bảo Lâm bị Lâm Tuyền nói một thôi một hồi làm mụ mị cả đầu óc:

- Mày đăng ký một cái công ty rỗng ruột giữ lại bảo bọn tao đăng ký một công ty rỗng ruột nữa, mày đăng ký nhiều công ty thế làm gì, mày tưởng đăng ký công ty rỗng ruột thì không tốn tiền à?

- Tốn tiền hay không tao rõ hơn mày.

Người có mặt ở đây không phải người ngoài, hạng mục đại học thành phố không cần bảo mật với họ, Lâm Tuyền nói:

- Trường học sư phạm, học viện y tế, học viện công nghiệp, sẽ tổ kiến thành đại học Tỉnh Hải, chuyện này bảy năm trước đã được bộ giáo dục phê duyệt, xây dựng ở trấn Lục Hồng cũng cơ bản được xác định. Vũ Cường dẫn mấy tên tiểu lưu manh lặn lội ở bến xe cũng chẳng có tiền đồ gì, thời gian qua hấn tận tâm tận lực giúp bọn mày, xem ra cũng có ý muốn làm việc tử tế, có thể kiếm chút hạng mục nhỏ để làm.

- Mày càng nói tao càng chẳng hiểu gì cả.

Quách Đức Toàn tất nhiên khác con mình, ông ta hiểu ngay, hỏi:

- Không Lập Dân tới cũng vì chuyện này à?

Lâm Tuyền gật đầu, hàm hồ đáp:

- Có chút liên quan.

- Khởi động đại học thành phố, quy mô giải tỏa rất lớn, chưa nói mặt bằng xây dựng trường đại học mà con đường nối với thành phố cũng sẽ giải tỏa không ít nhà cửa.

Lâm Tuyền cười mỉm, công ty giải tỏa có quy mô, có thực lực, lại có thể lực đứng sau ở Tỉnh Hải có vài nhà, công ty giải tỏa mới thành lập được chia mẩu bánh lớn thế nào khó mà nói trước. Lâm Tuyền ra đường vẫy một cái xe, đưa Tôn Phi Phi về nhà trước, khi Tôn Phi Phi xuống xe, đem giao dịch giữa Tỉnh Hồ và Đông Đô nói với cô:

- Chuyện tòa nhà số tam cơ bản tôi và Từ Kiến đã định đoạt rồi, sau khi chuyển sang tên công ty chúng ta, sẽ cùng tòa nhà số 9 đem cho tập đoàn Đông Đô thuê làm túc xá của nhân viên. Đông Đô và Tỉnh Hồ chuẩn bị hợp tác với nhau, cho nên hai chuyện này có thể làm cùng lúc, trước tiên làm xong hợp đồng và thủ tục đã, tiền có thể kết toán sau cùng. Mai cô đi tìm Từ Kiến và người phụ trách phía Đông Đô, xác định chi tiết hợp đồng, làm thật nhanh. Tôi và Đông Đô đã ước hẹn trang hoàng hai tòa nhà không ít hơn 3 triệu, Đông Đô sẽ giúp giám sát toàn bộ quá trình trang hoàng. Như vậy cũng tốt, chúng ta không đủ người, công tác tiền kỳ, đặc biệt là dự toán chi phí cứ để Đông Đô làm, đợi bọn họ đưa ra phương án, chúng ta mới đi tìm công ty trang trí.

Lâm Tuyền nhớ tới Triệu Khôn Nghĩa, không trang hoàng cao cấp tinh tế thì công ty xây dựng của ông ta chắc là đảm nhiệm được, hiện đợi Đông Đô đưa ra phương án rồi đi bàn giá cả với Triệu Khôn Nghĩa cũng được, quá trình trang trí do người Đông Đô giám sát tiến trình và chất lượng, không thể tốt hơn được nữa.

Lâm Tuyền lại dặn thêm:

- Từ ngày mai trở đi, đại khái có bảy ngày tôi không thể thoát thân được, cô bảo Từ Kiến chuẩn bị cho cô một gian văn phòng ở Tỉnh Hồ, nói ra thật mất mặt cô theo tôi lang thang bên ngoài cả tháng rồi, tôi cố gắng mỗi tối tới gặp cô, buổi trưa gọi điện liên hệ. Còn một điều nữa cô cần chú ý, việc mua nhà của Tỉnh Hồ, vay vốn và giao dịch Đông Đô chỉ mình cô biết, đừng nói với ai.

++++

Hết quyển (1)

56. Q.2 - Chương 1: Lập Kế Hoạch

Sáng hôm sau Lâm Tuyền tới thành ủy, Triệu Tăng đã tới phòng hành chính đợi y, cả đêm qua nhện không gọi điện thoại tới hỏi rõ tình hình đúng ra làm khó hẩn.

Lâm Tuyền theo Triệu Tăng tới văn phòng của Cảnh Nhất Dân, đem chuyện hôm qua ăn cơm thế nào kể lại một lượt. Đương nhiên, chi tiết khoản vay của Liên hợp đầu tư thì không cần phải báo cáo chi tiết làm gì.

Cảnh Nhất Dân chính đang lo lắng chuyện này, đợi Lâm Tuyền nói xong, lập tức gọi điện thoại tới văn phòng của Cung Chí Siêu:

- Chuyển điện thoại cho giám đốc Cung, tôi là Cảnh Nhất Dân của thành ủy ... Chào giám đốc Cung tôi là Cảnh Nhất Dân đây, ý kiến của tôi hẩn là Tiểu Lâm đã nói với đồng chí hôm qua rồi, hạng mục đại học thành phố cần sự ủng hộ của ngân hàng, đặc biệt là công tác tiền kỳ như giải tỏa, làm đường, san lấp mặt bằng, tổ hạng mục đã đưa ra phương án cụ thể, tôi mong ngân hàng có thể ột bản thư ý hướng đầu tư, như vậy ở đại hội thành ủy mở rộng, có thể tăng cường lòng tin ột số đồng chí ... Được được bên thành ủy sẽ do phó thư ký trưởng Triệu, Tiểu Lâm ra mặt, phía đại học Tỉnh Hải sẽ do Trần Dục dẫn đầu, tổ chức hai tới ba người. Phương diện ngân hàng xin nhờ giám đốc Cung, địa điểm công tác sẽ do đồng chí Trần Dục phụ trách, đại hội đã ngay trước mắt rồi, tôi thấy chiều mai phải tiến hành luôn.

Tiếp đó Cảnh Nhất Dân liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, đem chuyện định đoạt.

Lâm Tuyền nhớ tới đề nghị hấp dẫn của Khổng Lập Dân, nhân lúc Cảnh Nhất Dân tâm tình rất tốt đem chuyện đề xuất ra, dù không phù hợp với tâm ý của ông ta cũng sẽ không có vấn đề quá lớn:

- Chú Cảnh, trước khi vào thành ủy công tác, để ứng dụng kiến thức được học tập, cháu có lập một công ty nhỏ, có chút nghiệp vụ qua lại với tập đoàn Đông Đô ...

- Đông Đô của Khổng Lập Dân liên tục bốn năm liền vào top 10 xí nghiệp toàn tỉnh, trong tỉnh xí nghiệp dân doanh lớn hơn Đông Đô không có mấy, có nghiệp vụ qua lại với Đông Đô không phải là công ty nhỏ.

Cảnh Nhất Dân cười:

- Không phải muốn chú phê duyệt giấy tờ gì đó chứ?

- Cháu ủng hộ công tác của chú Cảnh còn không kịp, sao có thể kéo chân chú được, chuyện phê duyệt gì đó cháu tuyệt đối không làm, mở công ty chỉ là rèn luyện năng lực của bản thân, hiện giờ chỉ có hai ba người, giống đám thanh niên bọn cháu chơi đùa chút mà thôi.

Lâm Tuyền nếu đã mở công ty, khó tránh khỏi dùng danh nghĩa của ông ta và Triệu Tăng làm việc, điều này Cảnh Nhất Dân không ngại. Nếu Lâm Tuyền lấy ra giấy tờ gì đó cần phê duyệt, chỉ cần không làm trái với nguyên tắc, Cảnh Nhất Dân sẽ không từ chối, song nghe thẳng nhóc này tựa hồ còn có lời khó nói, Cảnh Nhất Dân nheo mắt lại, ra hiệu Lâm Tuyền nói tiếp.

- Hôm qua Khổng Lập Dân đột nhiên tìm cháu, làm cháu giật mình, trước kia cháu chỉ mới gặp qua giám đốc bộ phận của Đông Đô đã thấy lớn lắm rồi. Không biết ông ta có được tin tức từ đâu, cũng biết chú Cảnh có quyết tâm lập hạng mục đại học thành phố, rồi từ đó đoán ra chuyện khu khai phát mới. Ông ta rất ủng hộ suy nghĩ của cháu, nói Tỉnh Hải phát triển trì trệ đã 7 năm rồi, giờ tới lúc phải ra sức thúc đẩy tiến về phía trước.

- À, chú nhớ ra rồi, tập đoàn Đông Đô chủ yếu sản xuất linh kiện điện tử, năm nay còn muốn lắp một dây chuyền sản xuất xe hơi.

Cảnh Nhất Dân nghi hoặc, doanh nghiệp làm thực nghiệp vì sao cần ông ta tổ thái độ? Nhìn Triệu Tăng, thấy hẳn không biết gì, càng hứng thú không biết vấn đề gì mà Lâm Tuyền dẫu cả Triệu Tăng.

- Chú Cảnh đã nghe nói tới Trần Minh Hành của tập đoàn Lệ Cảnh chưa?

- Trần Minh Hành ...

Cảnh Nhất Dân không biết người này, hừ một tiếng:

- Kể dựa vào xâm chiếm tài sản của Tỉnh Hải để lập nghiệp, hẳn ý sự ủng hộ của Trương Quyền, đem tải tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải chuyển sang Lệ Cảnh thuộc sở hữu của hắn, khiến xí nghiệp ngôi sao của Tỉnh Hải nợ nần chồng chất, là tội nhân của thành phố này. Khổng Lập Dân và Trần Minh Hành thì có quan hệ gì với nhau?

Lâm Tuyền đem ân oán giữa Lệ Cảnh và Tỉnh Hồ giải thích một lượt, chỉ bỏ đi tình tiết mua nhà của Tỉnh Hồ:

- Lệ Cảnh dựa vào quan hệ với chính phủ thành phố, chèn ép Tỉnh hồ, chặn bị làm Tỉnh Hồ phá sản rồi mua lại với giá thấp. Đông Đô chuẩn bị liên kết với Tỉnh Hồ khai phát địa ốc, đầu tư quy mô lớn vào Tỉnh Hồ, cũng muốn có chút công tác thực chất để hỗ trợ chú Cảnh.

Nói thế là Cảnh Nhất Dân hiểu ngay, Đông Đô nhắm chuẩn cơ hội thành lập khu khai phát mới, tiến quân vào ngành địa ốc.

Cảnh Nhất Dân từ lúc lên làm bí thư thành ủy tới nay do căn cơ mỏng, luôn bận rộn tìm kiếm sự hỗ trợ chính trị, không kịp lôi kéo sự ủng hộ của giới doanh nghiệp, đặc biệt chuyện kiến thiết đô thị quy mô lớn, không có nhà đầu tư thực lòng làm việc ĩnh là không được. Cảnh Nhất Dân lúc này mới nhận thấy thực tế Lâm Tuyền đã giúp mình lấp kín chỗ hở lớn nhất trong kế hoạch.

Một điều nữa càng quan trọng hơn, doanh nghiệp lớn luôn có ảnh hưởng khá lớn tới chính trị đương địa.

Cảnh Nhất Dân suy nghĩ rồi nói:

- Khổng Lập Dân là nhân vật đại biểu cho doanh nghiệp dân doanh Tỉnh Hải, ông ta ủng hộ hạng mục đại học thành phố, ủng hộ khu khai phát mới là chuyện tốt. Tiểu Lâm, à không, Triệu Tăng, cậu gọi điện tới Đông Đô, trước đại hội tôi sẽ bỏ ra nửa ngày tới tham quan tập đoàn Đông Đô, khi đó tôi muốn nghe ý kiến của Khổng Lập Dân về việc kiến thiết thành phố của Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền nghĩ, mình làm tới nước này, chắc Khổng Lập Dân không có lý do gì không hài lòng nữa.

Chuyện khởi động hạng mục đại học thành phố đã không còn lực cản nào nữa, buổi chiều tổ chức tám người, thành lập tiểu tổ lãnh đạo dự bị hạng mục đại học thành phố, chuẩn bị hạng mục sau khi thông qua được biểu quyết ở đại hội thường ủy, sẽ bỏ đi hai chữ “dự bị”.

Bí thư đảng, hiệu trưởng Học viện Sư phạm Trần Dục làm tổ trưởng, hiệu trưởng học viện y tế, hiệu trưởng học viện công nghiệp, Triệu Tăng, Cung Chí Siêu làm phó tổ trưởng. Sau khi hạng mục khởi động, lại bổ nhiệm thêm Chu Thu Phúc giám đốc ngân hàng phát triển thành phố, Bao Chí Quân bí thư đảng ủy trấn Lục Hồng làm phó tổ trưởng làm phó tổ trưởng.

Vì sao một cái tổ nhỏ mà lắm lãnh đạo thế? Đừng hỏi, làm thế thể hiện sự trọng thị của lãnh đạo mà.

Có điều lúc mới đầu tiểu tổ dự bị không có nhiều người như thế, phía trường học bỏ ra bốn người, ngân hàng góp bốn người, thêm ba người liên lạc nữa, tổng cộng 11 người sẽ làm việc ngày đêm để đưa ra thư ý hướng đầu tư hạng mục có diện tích đạt tới 3.000 mẫu tổng đầu tư gần 4 tỷ trước đại hội thường ủy mở rộng, thời gian chưa tới 7 ngày, đây tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Địa điểm công tác an bài ở nhà khách Nam Sơn, bao luôn một phụ lâu ba tầng bao gồm một phòng hội nghị lớn, một phòng hội nghị nhỏ cùng 12 gian phòng cho tiểu tổ dự bị làm việc.

Tới khi thư ý hướng đầu tư soạn thảo xong, trong sáu ngày đó trừ lúc ăn và ngủ, Lâm Tuyền không có lúc nào rảnh rỗi cả.

May mà hợp đồng, thủ tục giữa Tỉnh Hồ và Đông Đô không liên quan tới giao dịch tài chính, 1.2 triệu tiền đảm bảo cho trang trí tòa nhà của Đông Đô cấp cho Liên hợp Tỉnh Hải chặn lại. Tất cả thu tục do Tôn Phi Phi cùng với Từ Kiến và người Đông Đô soạn ra, chỉ đợi Lâm Tuyền rảnh rỗi tới ký tên đóng dấu.

Nhìn từng chồng bản thảo chất kín mít bàn làm việc, Lâm Tuyền không dám tin trong sáu ngày qua bọn họ làm được khối lượng công việc lớn đến thế. Tới 6 giờ tối ngày 8 tháng 8, thư ý hướng đầu tư chính thức làm xong, Lâm Tuyền thiếu chút nữa kiệt sức, Triệu Tăng, Trần Dục, Cung Chí Siêu đều là người tổ chức, so với người phải vùi đầu soạn thảo văn kiện như Lâm Tuyền thì thoải mái hơn nhiều.

57. Q.2 - Chương 2: Vua Không Ngai Bị Đánh

Sau khi đại học thành phố xây dựng xong, Trần Dục sẽ thành hiệu trưởng Đại học Tỉnh Hải có danh có thực rồi, trước đó Đại học Tỉnh Hải chỉ được thành lập trên danh nghĩa, bốn học viện đều ở chỗ khác nhau, về hành chính, nghiên cứu đều chẳng có liên hệ gì thực tế, cho nên chỉ có hiệu trưởng học viện mà không có hiệu trưởng đại học, cấp bậc hành chính của Trần Dục là cấp xử, không phải cấp sở.

Ăn bữa cơm mừng công xong thì đã tám giờ hơn, chuyện đại hội thường ủy mở rộng ngày mai không dính dáng gì tới mình, nếu mà có thì cũng chỉ là việc quét dọn, trà nước của phòng hành chính, y chẳng ham, liền cáo từ rời nhà khách Nam Sơn, bắt xe tới thẳng Tỉnh Hồ Uyển, khuôn mặt tiêu tụy gầy gò của y làm Tôn Phi Phi giật nảy mình.

- Mấy ngày qua anh làm chuyện gì, sao đột nhiên bị nhốt vào nhà khách Nam Sơn, di động cũng tắt máy, có phải là trêu ghẹo phụ nữ để xảy ra chuyện không?

Tôn Phi Phi lo lắng hỏi:

- Tôi có trêu ghẹo cũng chỉ trêu ghẹo cô thôi, ở Tỉnh Hải làm gì có ai đáng để tôi trêu ghẹo. Di động hết pin, mà khi lập hạng mục cũng cấm chỉ liên hệ với bên ngoài. Ngày đêm chỉ biết soạn thảo văn bản, tôi thế này còn khá đấy, có người trong tiệc mừng công ngắt xiu luôn, đang truyền nước trong bệnh viện kia kìa.

Thực ra Lâm Tuyền thấy mình còn khổ hơn người kia, bên này còn đồng hợp đồng phải thẩm duyệt nữa, chẳng thà ngắt xiu có cơ nghỉ vài ngày.

- Quách Bảo Lâm có chuyện gấp muốn gặp anh, tôi nói anh ở nhà khách Nam Sơn, anh ta không tới tìm anh à?

Lâm Tuyền có linh tính không lành:

- Không, hạng mục này rất quan trọng, ngoài cửa có cảnh sát vũ trang đứng gác, Quách Bảo Lâm khó gặp được tôi. Xảy ra chuyện gì thế?

- Vũ Cường đánh người của ĐTH, bị đồn công an bên xe Tây Thành bắt đi.

Lâm Tuyền bị tin tức này làm thất kinh, đã bảo Quách Bảo Lâm dừng chuyện bên xe lại rồi, không ngờ để xảy ra chuyện này, Vũ Cường là cánh tay nối dài của đồn công an bên xe, như vậy hẳn đụng vào nhân vật không nên đụng tới thì đồn công an mới bắt.

Quách Bảo Lâm không trực tiếp đi tìm Triệu Tăng, nói rõ chuyện này không nghiêm trọng lắm. Lâm Tuyền lấy di động của Tôn Phi Phi gọi cho Quách Bảo Lâm:

- Chuyện Vũ Cường là sao, nghe nói hắn đánh phóng viên, đối phương có bị thương nghiêm trọng không?

- Tiểu Ba, mày xéo đi đâu thế, di động cũng không gọi được, tiểu tình nhân của mày nói mày tới nhà khách Nam Sơn, tao chạy khắp nhà khách rồi mà không thấy, chỉ có mỗi chỗ bị cảnh sát vũ trang canh gác, nghe đâu là nơi nhốt giam tội phạm cường hiếp cho nên không tìm ...

Lâm Tuyền bực mình cắt ngang không cho hắn ba hoa:

- ***, lửa cháy ngang mày rồi còn nói nhiều thế, rốt cuộc Vũ Cường xảy ra chuyện gì?

- Vũ Cường ra rồi, may mà nhờ anh Đình giúp cho, anh Đình đang ở Tú Thủy Các, mày đích thân tới cảm ơn một tiếng đi.

Mai tổ chức đại hội thường ủy rồi, lúc này Đình Hướng Dương còn rảnh rồi tới Tú Thủy Các à? Lâm Tuyền cũng không kịp suy nghĩ, kéo Tôn Phi Phi đi luôn.

Quách Bảo Lâm đứng ngoài Tú Thủy Các đợi sẵn, thấy khuôn mặt hốc hác của Lâm Tuyền, chưa kịp nói gì thì đã bị Lâm Tuyền chặn họng:

- Mấy suy tưởng bậy bạ trong đầu mày khỏi cần nói ra làm gì, nếu không coi chừng bị Phi Phi đá. Mọi người đâu cả rồi?

- Tên tăng bốn, đông đủ hết thiếu hai đứa gian phu dâm phụ bọn mày.

Quách Bảo Lâm đi sang một bên cẩn thận né tránh mũi giày của Tôn Phi Phi.

Đi qua tầng 1, tầng 2 Lâm Tuyền không để ý lắm, đến tầng 3 mới nhận ra điều khác thường, đứng lại nhìn xuống dưới:

- Hôm nay vắng khách thế? Nhà hàng không gặp chuyện gì đấy chứ?

- À, mày trồn vào chỗ ăn chơi trác tác nên không biết rồi, hôm nay là ngày đính hôn giữa con trai Trương Quyền và con gái của Trần Minh Hành. Mẹ nó cả tuần qua cả Tỉnh Hải chỉ bàn tán chuyện này, Trần Minh Hành bao hết cả khách sạn Tỉnh Hải với mấy nhà hàng xung quanh, tổ chức cực kỳ rình rang, mời tới nửa Tỉnh Hải này, cứ như chỉ sợ người ta không biết mình có quan hệ với nhà thị trưởng vậy.

Lâm Tuyền “ồ” một tiếng, Trần Minh Hành chủ tịch tập đoàn Lệ Cảnh, ở Tỉnh Hải này có thể so với Lệ Cảnh chỉ có Đông Đô của Khổng Lập Dân thôi, tiền tài ông ta tích lũy được đủ mời cả Tỉnh Hải này tới dự tiệc miễn phí.

Quách Bảo Lâm tặc lưỡi nói:

- Nghe nói con gái của Trần Minh Hành là hoa khôi của Nhất Trung đấy, sư muội của tao và mày. Con trai Trương Quyền được bồi dưỡng làm người kế thừa Lê Cảnh. Mẹ nó Trương gia chuyển này lợi đơn lợi kép, làm chó cho người ta tới mức như Trần Minh Hành đúng là thiên hạ vô song rồi ...

Tới nơi, trừ Phương Nam, Trương Dịch Phi, Vũ Cường, Quách Đức Toàn, Đinh Hưởng Dương, Cao Tuấn đàn em của Vũ Cường, còn có một cảnh sát mang hàm cảnh sát cấp hai.

Phương Nam nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Tuyền giật mình, nhưng chỗ này đông người không tiện hỏi, nhưng ánh mắt thể hiện quan tâm vô hạn, Lâm Tuyền khẽ gật đầu, mọi người nghĩ y chào hỏi, nhưng Phương Nam hiểu y muốn nói với cô mình không sao, tích tắc ngăn ngừ đó gian phòng chỉ hai người dùng ánh mắt giao lưu với nhau.

- Tiểu Lâm, đây xử trưởng Vương Hiểu Dương phòng điều tra hình sự cục công an thành phố.

Đinh Hưởng Dương đứng lên giới thiệu:

- Vương xử, đây chính là Lâm Tuyền mà tôi nhắc tới với anh, mấy ngày qua cậu ấy bị bí thư Cảnh điểm danh bắt vào nhà khách Nam Sơn, tham gia một hạng mục trọng đại.

Lâm Tuyền nhìn qua Vũ Cường trước, có Đinh Hưởng Dương lại thêm vị xử trưởng này ra mặt, chuyện hẳn là được xử lý xong rồi, thấy Vương Hiểu Dương cao lớn khác thường đưa tay ra, vội bắt lấy.

Thì ra là ĐTH nhận được “quần chúng” tố cáo, một người chủ trì của tiết mục điều tra thành phố đích thân hóa trang cùng với hai đồng nghiệp ĐTH mang máy quay tới bên xe theo dõi tìm hiểu. Cao Tuấn phát hiện ra hành vi của bọn họ, định cướp lấy máy quay, thế là xảy ra tranh chấp với người ĐTH, Vũ Cường hay tin chạy tới, còn chưa kịp ra tay thì người của đồn công an tới, bắt lấy cả hai.

- Chủ yếu là Cao Tuấn đánh ba người ĐTH khá thảm, mày biết người chủ trì của tiết mục điều tra thành phố không, cô ta tên Vương Tuyết Phi, xinh đẹp quyến rũ, bị Cao Tuấn đánh ột trận, bốn ngày liền không lên hình được, làm tao nhớ ...

Quách Bảo Lâm nói tới đó tức tối chĩa tay vào mặt Cao Tuấn:

- Sao mày nở lòng ra tay, mày không biết thời thanh xuân của anh Tiểu Ba của mày mỗi tối đều dán mắt vào TV xem tiết mục điều tra thành thị à? Vương Tuyết Phi chính là người tình trong mộng của Tiểu Ba đó.

Quách Bảo Lâm có thể nói đùa như thế, nói rõ hẳn đã khá thân quen với Vương Hiểu Dương rồi.

- Hôm qua tôi tới ĐTH xem tình hình chế tác tiết mục bí thư Cảnh tới thăm tập đoàn Đông Đô, chuyện này làm người của ĐTH rất kích động, bàn tán xôn xao, tôi tò mò xem băng bọn họ ghi được, thấy tiểu nha đầu này thì đầu ra trước ống kính

Đinh Hưởng Dương chỉ Trương Dịch Phi:

- Còn nhớ mấy lần tới Tú Thủy Các ăn cơm có nhìn thấy, cho nên tôi mới gọi điện cho Tiểu Quách hỏi thăm, quả nhiên đúng là tiểu nha đầu đó, vội vàng xin giám đốc Trương của ĐTH tạm áp chuyện này xuống, lại tìm Vương xử giúp đỡ, thả hai người bọn họ ra trước, phía ĐTH tôi thấy phải xin lỗi chuyện này mới êm được.

- Thực sự cảm ơn anh Đinh, Vương xử nhiều lắm, phía ĐTH, tôi không quen biết giám đốc Trương, còn mong phiên anh Đinh giới thiệu.

- Quan trọng là đương sự Vương Tuyết Phi, khi ấy cô ta bị Cao Tuấn đẩy ngã, trầy da đầu, mặt cũng bị xước xước. Cô ta quen biết rất nhiều ở thành phố, nhất định muốn truy cứu chuyện này thì e cần bí thư Cảnh ra mặt mới áp được.

Nếu chuyện này phải kinh động tới Cảnh Nhất Dân ra mặt, Lâm Tuyền thà để Vũ Cường ngồi nhà giam cho xong, đúng là họa vô đơn chí, trong tay còn một đồng hợp đồng với thủ tục cần xem, hai tên kia còn gây ra chuyện này, có điều nếu như nhân cơ hội này mà bắt được quan hệ với Vương Hiểu Dương thì cũng không tính là uống phí thời gian.

58. Q.2 - Chương 3: Tiến Về Phía Trước

Lâm Tuyền cân nhắc nói:

- Anh Đình, tôi biết anh nhất định đã nghĩ sẵn giúp tôi biện pháp tốt rồi, đừng làm khó tôi nữa, hôm khác tôi sẽ mời anh Đình uống rượu. Chồng hoặc người nhà gì đó của Vương Tuyết Phi, chỉ cần là nhân vật trọng yếu nào đó có thể quyết định thay cô ấy, mai tôi sẽ tới nhà cầu khẩn, nào dám kinh động tới chú Cảnh, cho dù để anh Triệu Tăng biết, tôi cũng bị mắng cho tởm mắt.

- Khổng Lập Dân do cậu giới thiệu cho bí thư Cảnh phải không? Chồng Vương Tuyết Phi họ Trần, là một phó tổng giám đốc của Đông Đô.

- Phù, anh dọa chết tôi rồi đấy

Đúng là quả đất tròn, nếu thế chuyện này coi như xong rồi, Lâm Tuyền thở phào, quay đầu sang hỏi Tôn Phi Phi:

- Phó tổng giám đốc họ Trần của Đông Đô là ai thế?

- Chắc là Trần Chí Lập, phân quản mảng khai phát địa ốc của Đông Đô đúng không?

Tôn Phi Phi nhìn Đình Hường Dương:

- Đúng, chính là hắn, sao cô biết?

- Hạng mục trang hoàng túc xá nhân viên Đông Đô là do Phi Phi làm giúp tôi, tôi vừa mới được phóng thích từ nhà khách Nam Sơn, chuyện nhân sự ở Đông Đô, tôi còn không rõ bằng Phi Phi.

Dù sao cũng không tránh được bại lộ quan hệ với Đông Đô, Lâm Tuyền tránh nặng tìm nhẹ, lấy bản thiết kế trang trí cùng phương án dự toán mua sắm, đưa cho Quách Bảo Lâm:

- Mày xem phương án này trước đi, mai tao liên hệ với cha vợ của mày, hỏi xem chú ấy có nhận hạng mục này không?

Trong phương án và dự toán chỉ nhắc tới hai tòa nhà, không nhắc tới cụ thể là Cty liên hợp đầu tư, Đình Hường Dương chẳng có gì không tin, trong mắt hắn, Lâm Tuyền lợi dụng các loại quan hệ chuyển thầu các loại hạng mục là chuyện quá bình thường.

- Nếu cậu đã có nghiệp vụ qua lại với Đông Đô, còn quen biết Khổng Lập Dân, chuyện này chắc là không thành vấn đề nữa. À, cậu bắt đầu nhận hạng mục khi nào thế, phát tài rồi đừng quên người anh nghèo này nhé.

- Anh Đình sao mà nghèo được? Vừa vặn tôi đang có ý tưởng hay, anh Đình và Vương xử có hứng thú không?

Đình Hường Dương nói trước:

- Chuyện giống như ở bến xe thì cậu đừng tìm tôi.

- Sao thế được.

Lâm Tuyền hỏi Quách Bảo Lâm:

- Xảy ra chuyện thế này thì chuyện công ty giải tỏa thế nào rồi?

Quách Bảo Lâm lắc đầu, Lâm Tuyền ho một tiếng bảo Cao Tuấn:

- Đưa tiểu nha đầu về chỗ ở, giúp cô ấy dọn dẹp chỗ đó.

Quách Đức Toàn biết Lâm Tuyền muốn kéo Vương Hiểu Dương, Đình Hường Sơn vào công ty giải tỏa, ông ta có tị hiềm hay không cũng không quan trọng, song để Lâm Tuyền có thể thoải mái nói chuyện, liền theo Cao Tuấn, Trương Dịch Phi rời phòng.

Lâm Tuyền liền giải thích cho Đinh Hường Dương:

- Khổng Lập Dân muốn tiến vào lĩnh vực địa ốc của Tỉnh Hải, những việc khác thì không kiếm được chứ chỉ cần là hạng mục giải tỏa cho hạng mục của Đông Đô, tôi có thể nhận, đang chuẩn bị thành lập một công ty giải tỏa, anh Đinh và Vương xử có hứng thú không?

Đinh Hường Dương mắng:

- Tên nhóc nhà cậu còn mưu đồ với khu khai phát và đại học thành phố kia à? Mỗi người chúng tôi góp 10% được không? Đầu tư bao nhiêu tiền cậu phải nói thật với tôi, tôi không chiếm lợi của cậu.

- Anh Đinh xem thường chuyện kinh doanh của bọn này ở bến xe, vậy cho anh Đinh biết, từ kỷ nghỉ hè tới giờ đã có hơn 300 nghìn vào tài khoản rồi đấy.

Lâm Tuyền thấy Đinh Hường Sơn kinh ngạc thì đắc ý nói:

- Tôi dùng số tiền này thành lập công ty, chuyện bến xe anh Đinh và Vương xử giúp đỡ lớn, vốn nên nhận một phần, thôi thì lấy đó xem như tiền nhập cổ phần. Anh Đinh, Vương xử, trong nhà có người thân nào công tác không quan trọng lắm bảo họ sau khi công ty giải tỏa thành lập liền tới làm, lương 5.000, 10% cổ phần kia cũng chuyển vào danh nghĩa của họ, như vậy là không còn vấn đề gì nữa.

Tiến Đinh Hường Dương, Vương Triều Dương ra tới tận cửa, đám Lâm Tuyền quay trở lại phòng bao, Lâm Tuyền bảo với Quách Bảo Lâm, Vũ Cường:

- Chuyện này may mà nhờ anh Đinh gặp được, chứ nếu không để lên TV rồi thì anh chuẩn bị vào trại ngồi nửa năm đi, tôi cũng không có mặt mũi nào đi nhờ vả người ta. Sau này phải chú ý hơn, gặp phải loại chuyện này thì bỏ cái nhỏ giữ lấy cái lớn, ngàn vạn lần đừng để vấn đề làm lớn lên.

Cầm thấy nói như thế giống ông già quá, tự mình phì cười:

- Nhận lấy bài học này về sau mới biết kiếm chế hơn. Vả lại quen được với Vương Hiểu Dương coi như cũng đáng. Vốn kế hoạch công ty giải tỏa là của hai đứa mày, nhưng giờ phải thay đổi thôi.

Lâm Tuyền lấy giấy bút trong cặp ra:

- Đinh Hường Dương 10%, Vương Hiểu Dương 10%, Vũ Cường 15 %, mày, Quách Bảo Lâm 25%, tao, Lâm Tuyền 40%. Đó là kết cấu cổ phần của công ty giải tỏa, tao chia như thế, bọn mày không ý kiến gì chứ?

- Tao đếch có ý kiến gì, chỉ là Phương Nam thời gian qua là người vất vả nhất, hay là ...

Quách Bảo Lâm thấy không có phần của Phương Nam thì bất ngờ lắm:

Lâm Tuyền tự có tính toán của mình rồi, với Phương Nam, y muốn cô tránh xa mọi rắc rối, công ty giải tỏa chưa nói thành phần phức tạp, không muốn cô dính lú vào:

- Chuyện công ty giải tỏa đầu tư bao nhiêu tiền cũng chỉ là chuyện nhỏ, có thể giúp ích được mới được phần trăm. Tao cũng biết chị Phương Nam là người vất vả nhất, lấy ra 40.000 cho chị ấy.

Lâm Tuyền nói như vậy, Quách Bảo Lâm liền không có ý kiến gì nữa, hẳn biết thành lập công ty giải tỏa rồi, tác dụng thực sự của hẳn không bằng Vũ Cường. Hẳn học chuyên khoa ba năm, tới tháng sáu năm sau mới tốt nghiệp, ít nhất phải cuối năm nay mới có thể đem tinh lực tập trung vào công ty giải tỏa.

- Trọng điểm của công tác giải tỏa sẽ đặt ở Nam Cảng, Lục Hồng. Giai đoạn đầu tiên là ở Lục Hồng, tao nhớ Vũ Cường là người trấn Lục Hồng, mấy ngày tới bọn mày theo Vương Hiểu Dương qua lại trấn Lục Hồng nhiều chút, lát nữa tao sẽ đưa cho bọn mày một bản danh sách, bọn họ nhất định sẽ vào tiểu tổ lãnh đạo giải tỏa, bọn mày nghĩ cách tiêu sạch tiền trong tay đi, không phải xốt của.

Lâm Tuyền quay sang nhìn Phương Nam, bận rộn hơn một tháng trời, làn da vốn non mịn của Phương Nam bị mặt trời chói chang làm hơi đỏ, cầm nhón lại, lúc này còn uống chút rượu, gò má hồng hào, đôi mắt như viên ngọc đen bóng ngấm trong suối nước trong.

Phương Nam thuộc tuýp dù có da dẻ hơi thô một chút cũng không ảnh hưởng tới mỹ cảm chính thể của cô, nhớ lại nhu tình đêm đó Phương Nam ghé đầu ngủ sát mặt mình, nhìn ngắm cô một lúc mới nhẹ nhàng nói:

- Chị Phương Nam, chị tới giúp tôi nhé?

Phương Nam nhớ lại chuyện trải qua ở Tỉnh Hải 50 ngày qua, ngày hôm đó lúc nghe báo xe tới Tỉnh Hải thì hoang mang hoảng hốt, tất cả vẫn rõ ràng trước mắt, sau đó dù tiếp xúc với Quách Bảo Lâm nhiều hơn, nhưng Lâm Tuyền để lại cho cô ấn tượng khó phai mờ, đôi khi cô thường nghĩ :” Rốt cuộc trong mơ cậu ấy gặp chuyện gì mà khóc thương tâm như vậy?”

Chạm ánh mắt dịu dàng hiem thấy của Lâm Tuyền, Phương Nam thoáng xao động, hít sâu một hơi, nói:

- Tiểu Nha Đầu năm nay vừa mới tốt nghiệp cao trung, nhà nghèo không có tiền không cho nó đi học tiếp, nó bỏ thi đại học ra ngoài làm việc. Tôi bảo nó, ít nhất phải thi đại học xong xem tình hình rồi mới quyết định chứ, nó nói, thi trúng rồi càng không cam lòng, nghe mà chua xót. Nó gọi điện về nhà khóc dữ lắm, tôi thấy Tiểu Nha Đầu rất muốn đi học. Tháng vừa rồi nó cũng chịu khổ không ít, chuyện gì cũng tranh lấy làm, 40.000 này nên chia cho nó một nửa.

Trương Dịch Phi tuy đã 19 tuổi, nhưng do thiếu dinh dưỡng nên kém phát triển, lại là người ít tuổi nhất nhóm, nên đám Quách Bảo Lâm quen gọi là Tiểu Nha Đầu.

Đúng là cô gái thiện lương, Lâm Tuyền tất nhiên không phản đối:

- Chị Phương Nam, tiền đã là của chị rồi, chị muốn tiêu thế nào cứ tùy ý. Em thấy thấy tiểu nha đầu tính tình rất háo hức, cho cho tiền, chưa chắc cô ấy đã nhận. Nếu cô ấy đồng ý, có thể tới nhà hàng hoặc công ty giải tỏa làm việc. Tôi nghĩ cách cho cô ấy tới trường cao đẳng đại học ở Tỉnh Hải dự thính, tham gia thi, như vậy thích hợp với cô ấy hơn.

Thấy thời gian đã muộn lắm rồi, nói:

- Có việc gì mai hẵng nói, chị Phương Nam, em đưa chị về chỗ ở trước, mai tám giờ đợi em ở nhà hàng.

59. Q.2 - Chương 4: Quy Hoạch Tương Lai Tú Thủy Các

Lâm Tuyền vừa dẫn Phương Nam và Tôn Phi Phi ra cửa thì Quách Đức Toàn đuổi theo nhét một túi tài liệu dày vào tay y.

- Chú Quách, cái gì thế?

Lâm Tuyền mở ra xem, bên trong là bản photo rất dày.

- Bản quy hoạch tương lai cho Tú Thủy Các của giám đốc Diệp, cô ấy nói nếu chúng ta chấp nhận bản quy hoạch này, cô ấy sẽ ở lại Tú Thủy Các làm việc ...

- Lương 300 nghìn mà cô ấy còn điều kiện sao?

Lâm Tuyền nhú mày nhớ tới đồng hợp đồng trong cặp của mình, đầu đầu hết sức, chuyện mình còn lo chưa xong, lại nảy nòi ra bản quy hoạch này:

- Cái này là giám đốc Diệp làm cho chú Quách xem mà, có liên quan gì tới cháu.

- Chú xem xong vẫn cần cháu quyết định, mấy thứ nhiều học vấn này chú không so với cháu được.

Quách Đức Toàn cười ha hả, nhét cái túi vào lòng Lâm Tuyền:

- Chú thấy giám đốc Diệp nể mặt cháu cho nên mới cho Tú Thủy Các cơ hội này.

Quách Đức Toàn rất coi trọng Diệp Linh Thư, mong mỗi cô có thể ở lại Tú Thủy Các làm việc, Lâm Tuyền biết thế cười nói:

- Năng lực của giám đốc Diệp là không cần bàn cãi, tuyệt đối là nhân tài chuyên nghiệp mà Tú Thủy Các đang cần nhất. Tú Thủy Các không thể thiếu cô ấy, ít nhất là trước khi mọi thứ đi vào quỹ đạo thì không thể thiếu cô ấy. Chú nói đi, theo kế hoạch của cô ấy thì Tú Thủy Các còn phải đầu tư bao nhiêu tiền?

- 4 triệu.

- Vậy hiện giờ nhà hàng còn bao nhiêu tiền có thể lấy ra đầu tư thêm?

- Tiểu Ba, chú ý của cháu đúng là đã cứu chú, nửa tháng qua doanh thu tới 800 nghìn, trong sổ còn 500 nghìn, hai ngày nữa phải phát lương tháng trước, số còn lại đều là tiền lưu chuyển cần dùng.

Nói cách khác là chẳng còn xu mẹ nào.

- Vậy chỗ chú Triệu thì sao?

- Lão Triệu vừa mới nhận việc trang hoàng tường ngoài của lầu phụ tòa nhà thành ủy, công trình chiếm dụng hết rồi, cũng không còn tiền dư.

Triệu Khôn Nghĩa không có dư tiền thì trang trí hai tòa nhà kia biết phải làm sao, Lâm Tuyền bóp đầu, không ngờ sáu ngày bị nhốt, vừa thả ra gặp phải nhiều chuyện đau đầu như thế.

Tú Thủy Các doanh thu rất được, nhưng từ lúc kinh doanh tới giờ vẫn chưa kiếm được đồng lãi nào, nhớ lại thời gian qua mình dẫn người tới ăn uống cũng phải 20 lần là ít, mặc dù lấy danh nghĩa là quảng cáo cho Tú Thủy Các, nhưng đa phần Lâm Tuyền vì bản thân, hiếm có là Quách Đức Toàn chưa từng có chút bất mãn nào.

Lâm Tuyền thở dài:

- Để cháu về xem bản quy hoạch đã, chắc là có cách.

Trở về nhà thì đã hơn 12 giờ đêm, Lâm Tuyền nhìn thấy có ánh đèn hắt ra từ khe cửa, lấy chìa khóa đặt trong hòm thư, lòng có chút do dự.

Cửa mở ra từ bên trong, Lâm Minh Đạt lưng xoay phía ánh đèn, mái tóc bị ánh đèn chiếu vào phát ra ánh sáng bàng bạc, Lâm Tuyền hồ nghi cha mình có tóc bạc rồi.

Lâm Minh Đạt năm nay mới trên 50, con gái lớn Lâm Tĩnh Di mới 25 tuổi, ông ngồi ở phòng khách nghe thấy có tiếng xe taxi, nghe thấy tiếng bước chân cố ý bước chậm lại của Lâm Tuyền, đợi một lúc không có tiếng mở cửa, liền biết y đang do dự.

- Triệu Tăng gọi điện thoại tới, nói việc ở phía nhà khách Nam Sơn hôm nay kết thúc.

Lâm Tuyền có chút xấu hổ, không nghĩ tới phải gọi điện thoại về thông báo một tiếng, cha nhất định ngồi đợi ở phòng khách cho tới tận bây giờ. Đối với cái nhà này, cảm giác của bản thân Lâm Tuyền rất kỳ lạ, dường như hoàn toàn không có cách nào hòa nhập vào niềm vui gia đình của họ, đại khái mọi người cũng hiểu tâm tình của y, cho nên để y tự do.

- Nghe Triệu Tăng nói, con giúp đỡ rất nhiều cho hạng mục, ngay cả chuyên gia ngân hàng cũng khen ngợi con.

Lâm Minh Đạt nhìn con trai, giọng hài lòng:

-Dạ, con cũng học được rất nhiều điều, tuy hơi mệt một chút. Nhiều chi tiết trước kia học, đến khi ứng dụng thực tế mới ý thức được. Ba, rượu thuốc đã đưa cho ông ngoại rồi chứ ạ?

- Ủ, đưa rồi.

- Tiểu Sơ đâu, sắp khai giảng rồi, chắc nó cũng từ tỉnh thành về rồi chứ ạ? Hay là con bảo Quách Tử tới tỉnh thành đón em nó.

- Ngày con vào nhà khách Nam Sơn thì Tĩnh Di và Dương Minh đã đưa nó về rồi.

-Ồ, kỳ nghỉ này con chẳng gặp chị Tĩnh Di lần nào cả, lần trước Dương Minh và chị Tĩnh Di nói muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn mang về, có phải lần này lấy rồi không ạ?

Lâm Minh Đạt gật đầu, có rất nhiều lời muốn nói với đứa con này, nhưng đến khi gặp nó, cảm thấy nói thế nào cũng khó, ông biết chuyện gì Lâm Tuyền cũng xử lý sạch sẽ, dấu kín trong nội tâm, không cho bất kỳ ai thấy. Cha mẹ khác sợ con mình yêu đương sẽ phân tâm, Lâm Minh Đạt và vợ thì chỉ mong có một cô gái mở được trái tim đóng chặt của con mình.

Cuộc nói chuyện rất bình đạm của hai cha con diễn ra thêm một lúc nữa, Lâm Minh Đạt trở về phòng ngủ, còn Lâm Tuyền đi tắm rửa qua, nước lạnh kích thích tạm xua đi mệt mỏi và cơn buồn ngủ, bật đèn bàn lên, cầm lấy chồng văn kiện dày cộm ra đặt lên bàn.

Mười ngày nữa phải về tỉnh thành khai giảng rồi, khi khai giảng đặc biệt nhiều việc, không biết qua bao nhiêu lâu nữa mới có thể trở về Tỉnh Hải, phải tận lực tranh thủ trong mười ngày này đem toàn bộ vấn đề chính lý ra đầu ra đũa, để sau cứ theo đó mà làm.

Hợp đồng mua hai tòa nhà ở Tinh Hồ, bản vẽ tòa nhà, các loại văn kiện chứng minh, đơn xin xét duyệt. Hợp đồng cho thuê túc xá nhân viên với Đông Đô, hợp đồng phụ kiện. Dự toán và phương án trang trí rồi bản quy hoạch tương lai Tú Thủy Các của Diệp Linh Tú. Xem qua tất cả một lượt thì trời đã tờ mờ sáng, nhưng đầu óc vẫn còn chưa có khái niệm cụ thể về tương lai của Tú Thủy Các, lẫn việc trang trí nhà.

Quá mức mệt mỏi, Lâm Tuyền chớp mắt một lúc, cảm giác chỉ vừa mới thiếp đi thì tiếng chuông báo thức đã kêu inh ỏi. Lâm Tuyền cho hết văn kiện vào cặp, rửa mặt vội vàng, đang định rời nhà thì thấy Lâm Tiểu Sơ mặt đầy tui thân mở cửa phòng bước ra:

- Tiểu Ba, lâu như vậy rồi chưa gặp mà anh không nhớ em à?

Lâm Tuyền khẽ bóp cái má hơi phúng phính của em gái:

- Sao lại không nhớ, nếu em mà ở tỉnh thành đợi thêm mười ngày nữa, nhất định anh sẽ tới thăm em.

- Có ma mới tin anh, mười ngày nữa anh tới trường khai giảng thì có ...

Lâm Tinh Sơ chun mũi hết sức đáng yêu, đi tới ôm lấy cánh tay Lâm Tuyền:

Lâm Tuyền hồ thẹn không thôi, buổi sáng hôm nay có nhiều chuyện phải làm vẫn bỏ thời gian ngồi trò chuyện với Tiểu Sơ, bắt xe tới Tú Thủy Các, Phương Nam đã ở đó đợi y rồi, ăn sáng xong, đi vội cho kịp thời gian làm việc của Tinh Hồ Uyển, đúng giờ tới được văn phòng ở trung tâm bán nhà, hội họp với Tôn Phi Phi.

Từ Kiến và Diệp Kinh Cường giám đốc hạng mục của Đông Đô biết trước hôm nay Lâm Tuyền sẽ tới, cho nên đến từ sớm.

Lâm Tuyền cười xin lỗi:

- Đến hôm nay mới gặp mặt giám đốc Diệp, thực có lỗi quá.

- Anh Lâm khách khí rồi.

Diệp Kinh Cường chưa tới 30 tuổi, mặc áo lê, đeo kính, trông rất trí thức, hẳn không biết nhiều nội tình lắm, song nếu như Từ Kiến kiên nhẫn chờ đợi chàng thanh niên có vẻ rất bình thường này, hẳn không tỏ ra có gì không vui:

Lâm Tuyền lúc này rất tiêu tụy, mệt mỏi làm đôi mắt y không có chút tinh thần nào, đem so với trước kia, đúng là khác nhau như trời với đất, Từ Kiến cũng giật mình:

- Anh Lâm trông có vẻ mệt mỏi lắm.

Lâm Tuyền yếu ớt gật đầu:

- Bị bắt tới nhà khách Nam Sơn, mỗi ngày chỉ được ngủ hai ba tiếng, đến hôm qua mới xong việc, còn tưởng sắp được ngủ bù một giấc, Tôn Phi Phi lại tổng cho tôi một đồng tài liệu, nên mới chỉ chớp mắt được hai tiếng. Hợp đồng mua nhà tôi đã xem qua rồi, giám đốc Từ và Tôn Phi Phi xác nhận lại một lần đi, đây Phương Nam, cũng là trợ lý của tôi, bắt đầu từ bây giờ cô ấy sẽ cùng Tôn Phi Phi giúp tôi xử lý chuyện ở Liên hợp Tỉnh Hải ... Được rồi, tôi không nói chuyện với giám đốc Từ nữa, văn phòng an bài cho tôi ở đâu, tôi phải ngủ một chút, mọi người xác nhận hợp đồng xong hãy gọi tôi

60. Q.2 - Chương 5: Gọi Điện Xin Chỉ Thị

Lâm Tuyền ngủ một giấc ngon lành, tỉnh lại phát hiện mặt bàn có một vệt nước, nhìn thấy Phương Nam và Tôn Phi Phi mỉm cười trộm, vội ngồi thẳng dậy, lấy tay áo lau sạch niềng miếng bên mép, đưa tay lên nhìn chiếc đồng hồ cơ ông ngoại tặng khi đỗ vào cao trung:

- Hả, hai giờ chiều rồi, giám đốc Từ và giám đốc Diệp đâu?

Tôn Phi Phi cười nhạo:

- Người ta nhìn thấy anh ngủ chảy cả nước dãi, chẳng lẽ còn mặt dày đánh thức à?

- Toi rồi, hình tượng cán bộ thành ủy đẹp trai thế là hỏng hết. Khi nào bọn họ quay lại?

Phương Nam mang một hộp cơm tới:

- Giám đốc Từ và giám đốc Diệp vẫn ở đây đợi cậu, cậu ăn cơm trước đã.

Hiện giờ thứ Lâm Tuyền thiếu nhất là thời gian, nuốt trọn nuốt trạo cho xong bữa trưa, mời Diệp Kinh Cường vào, đề xuất rõ ràng phương án trang trí không thể làm điều kiện phụ của hợp đồng thuê nhà:

- Bản phương án trang trí này tôi chưa mới người đánh giá, nhưng trong đó có mấy thứ vật liệu dùng với số lượng quá lớn, mùa thu và hè năm nay vẫn đang tăng giá, ngoài ra chi phí công trình tính quá thấp, ít nhất phải bằng 20% dự toán. Về phương diện này giám đốc Từ có kinh nghiệm, tôi thấy tổng giá trị trang trí khả năng sẽ quá ba triệu, là điều kiện phụ của hợp đồng, nó không thích hợp.

- Nếu anh Lâm cho rằng như vậy thì chúng ta sửa phương án trang trí đã rồi mới ký hợp đồng cho thuê.

Diệp Kinh Cường không vội nhận lời ngay, hắn không biết vì sao công ty lại bỏ giá cao ký hợp đồng cho thuê này, nhưng nếu như cao tầng đã có quyết định, hắn phải tranh thủ lợi ích lớn nhất cho công ty.

- Vậy cũng tốt.

Lâm Tuyền gật đầu, không để ý tới ngữ khí cứng rắn của Diệp Kinh Cường:

- Anh gọi điện cho ông Diệp, nói với ông ấy chuyện này.

- Chuyện này ...

Diệp Kinh Cường đứng sững tại chỗ:

- Thế nào, chẳng lẽ cấp bậc của anh chỉ có thể liên hệ với phó tổng giám đốc Trần?

Lâm Tuyền quay sang nói với Từ Kiến:

- Giám đốc Từ, kế hoạch hợp tác giữa Đông Đô và Tinh Hồ thế nào rồi, vị giám đốc Diệp này có phải là một trong số nhân viên Đông Đô phái tới Tinh Hồ không?

Từ Kiến bảo Diệp Kinh Cường đang hoang mang nhìn hai bọn họ:

- Anh gọi cho Trần Chí Lập xin chỉ thị đi, anh Lâm đây tương lai cũng là phó tổng giám đốc của Thiên Tinh Hồ?

Diệp Kinh Cường nghe Từ Kiến nói như thế, sắc mặt biến đổi, ngồi đó nhấp nha nhấp nhồm, không biết có nên gọi điện cho Trần Chí Lập hay không.

Lâm Tuyền cười:

- Giám đốc Diệp gọi điện thoại mời Trần Chí Lập qua đây, không cần nói chuyện trang trí, chuyện ấy anh đi bàn với hai trợ lý của tôi.

Diệp Kinh Cường ngạc nhiên theo hai trợ lý xinh đẹp động lòng người của Lâm Tuyền ra ngoài.

Trước đại hội thường ủy mở rộng, Cảnh Nhất Dân tới tập đoàn Đông Đô thăm quan, chuyện gây dựng lại công ty khai phát Tinh Hồ đã được xác định, Từ Kiến giới thiệu kết quả đàm phán giữa Tinh Hồ và Đông

Đô mười mấy ngày qua cho Lâm Tuyền biết, nếu như được Lâm Tuyền thừa nhận, chuyện thành lập công ty mới sẽ lập tức được lên chương trình.

Công ty cổ phần hữu hạn Thiên Tinh Hồ mới thành lập, tập đoàn Đông Đô khống chế 51% cổ phần, nguyên công ty Tinh Hồ của Từ Kiến khống chế 37% cổ phần, Cty liên hợp đầu tư khống chế 12%. Hạng mục đại học thành phố sẽ biểu quyết trong vài ngày tới, thời gian để lại cho Thiên Tinh Hồ không còn nhiều nữa.

Khổng Lập Dân tổ thái độ 12 triệu đầu tư của Liên hợp Tinh Hải có thể kéo dài tới trong vòng hai tháng sau khi công ty thành lập mới gửi vào tài khoản công ty mới. Nếu như tới lúc đó Lâm Tuyền vẫn không thể gom đủ tiền, công ty mới sẽ giữ 2% cổ phần cho Liên hợp Tinh Hải, còn 10% kia sẽ đi tìm nhà hợp tác chiến lược khác.

Đại hội sáng lập Thiên Tinh Hồ nhanh nhất cũng phải 30 ngày công tác mới có thể diễn ra được, Khổng Lập Dân để cho Lâm Tuyền ba tháng gom tiền, về mặt thời gian không phải là vấn đề. Khi đó sẽ thành lập HĐQT, ban giám sát, tập đoàn Đông Đô khống chế 51% cổ phần, tất nhiên do Khổng Lập Dân làm chủ tịch HĐQT, Từ Kiến làm tổng giám đốc, Trần Chí Lập làm phó tổng giám đốc chấp hành, Lâm Tuyền không đảm nhận bất kỳ chức vụ nào, Tôn Phi Phi sẽ làm phó giám đốc phòng tài vụ, đồng thời đại biểu cho công nhân viên vào ban giám sát.

Tập đoàn Đông Đô đem 150 mẫu đất của Đông Đô hào viên cùng 20 triệu đầu tư vào Thiên Tinh Hồ, vốn kết cấu hùn vốn của Tinh Hồ khá phức tạp, nhưng nửa tháng trước Lâm Tuyền đã nghiên cứu công ty khai phát Tinh Hồ, quen thuộc các loại tài sản của Tinh Hồ còn hơn những nhân vật tương quan của Đông Đô.

Từ Kiến biết rằng muốn đem tài nguyên đất chất lượng ỉnh nằm trong tay chuyển hóa thành tài phú bạc tỷ, chỉ dựa vào mỗi thực lực của bản thân Tinh Hồ không đủ.

Công trình kỳ một thiếu chút nữa bị Lệ Cảnh ép cho phá sản, mặc dù Lệ Cảnh không thành công, nhưng mối thù này đã kết, Tinh Hồ muốn đứng được ở sản nghiệp địa ốc của Tinh Hải với có nhà hợp tác chiến lược có thực lực lớn hơn, cường đại hơn Lệ Cảnh.

Tập đoàn Đông Đô của Khổng Lập Dân, Liên hợp Tinh Hải của Lâm Tuyền, chính là tổ hợp chiến lược hùng mạnh hơn Lệ Cảnh, đặc biệt là sau khi biết tin tức phần chấn lòng người về khu khai phát mới kia, Từ Kiến thấy không đợi được nữa rồi, khi đánh giá giá trị tài sản và đất đi đều nhượng bộ lớn.

Trước tập đoàn Đông Đô mạnh mẽ, Tinh Hồ bỏ quyền khống chế cổ phần, lại phải chia cho Lâm Tuyền đủ cổ phần, tài sản của Tinh Hồ chỉ tính 37 triệu góp vào công ty mới.

Trần Chí Lập, tuổi 42, có hơi hói, răng vổ, khi hấn ta tới Tinh Hồ thì đã là bốn giờ chiều, Lâm Tuyền ngủ một giấc say ở văn phòng, tinh thần đã khôi phục được phần nào, nhưng bề ngoài trông vẫn rất đáng thất vọng, mặt hốc hác, tóc rối bời, đôi mắt hờn sâu, da mặt nhợt nhạt, đúng là hình tượng đẹp trai sáng láng bị hủy cả rồi.

Là quản lý cao tầng của Đông Đô, Trần Chí Lập mặc dù không để người thanh niên này vào mắt, nghe nói tuy là sinh viên đại học, nhưng năng lực không tầm thường, hơn nữa Cảnh Nhất Dân trước đại hội thường ủy mở rộng, bớt thời gian tới tập đoàn Đông Đô tham quan là do một tay y tác thành, y cũng là người mở rộng cánh cửa cho Đông Đô tiến quân quy mô lớn vào sản nghiệp địa ốc, lại thêm quan hệ với ngân hàng, thực sự làm người ta hâm mộ.

Lâm Tuyền thì nhớ tới dung mạo như hoa như nguyệt của Vương Tuyết Phi ở trên TV, nghĩ tới mỗi đêm cô quần lấy Trần Chí Lập sao có thể chịu nổi được, cảm giác thế giới thật kỳ lạ.

Thậm chí Lâm Tuyền còn nghĩ, để Trần Chí Lập làm phó tổng giám đốc của Thiên Tinh Hồ liệu có ảnh hưởng tới hình tượng của công ty hay không. Đặc biệt thấy ánh mắt dâm tà của hấn khi nhìn Tôn Phi Phi và Phương Nam, làm Lâm Tuyền hết sức cảnh giác.

Lòng nghĩ gì không hề ảnh hưởng tới khuôn mặt tươi cười của Lâm Tuyền khi bắt tay Trần Chí Lập, đó là y được ông ngoại rèn rũa cho trước tiên:

- Đây chính là giám đốc Trần danh tiếng lẫy lừng của Đông Đô đấy sao, hôm nay được gặp đúng là may mắn của tôi.

- Lời này phải do tôi nói mới đúng, chủ tịch Khổng khen ngợi anh Lâm không ngớt, Đông Đô từ trên xuống dưới đều muốn gặp anh Lâm.

Trần Chí Lập khách sáo lại, nhìn tài liệu bừa bộn trên bàn:

- Anh Lâm vừa mới từ nhà khách Nam Sơn ra đã bị giám đốc Từ bắt tới đây bàn việc rồi à?

Lâm Tuyền xua tay:

- Giám đốc Từ và giám đốc Trần làm việc rất chi tiết đầy đủ rồi, tôi xem tài liệu phát hiện ra mình không có việc gì để làm. À, nghe nói cô Vương Tuyết Phi người chủ trì ĐTH là phu nhân của giám đốc Trần.

Y thừa cơ nói tới chuyện đánh người ở bến xe, mắt chăm chú quan sát phản ứng của Trần Chí Lập.

Trần Chí Lập chỉ nghĩ Lâm Tuyền nghe người ta đồn thổi về chuyện này, tức tối nói:

- Tôi đang nổi điên về chuyện này đây, mấy ngày trước có kẻ đem dưa thối ra bến xe bán lừa gạt người dân, Tuyết Phi cùng hai nhân viên ĐTH cải trang tới bến xe ngằm phỗng vắn, không ngờ bị lưu manh hành hung tại chỗ, may mà cảnh sát kịp thời ra mặt cho nên mới không xảy ra chuyện lớn. Hôm qua ĐTH chuẩn bị phát cuốn phim quay được, không ngờ tiết mục đột nhiên bị chặn lại, nói cái gì mà tin tức không khớp với sự thực, sự kiện ở bến xe chỉ là chuyện riêng của đám lưu manh, đã do cơ quan công an tiến hành xử phạt hành chính. Thế là sao chứ, tôi vừa mới từ ĐTH trở về ...

61. Q.2 - Chương 6: Đi Xin Lỗi

Nhìn khuôn mặt hầm hầm của Trần Chí Lập, Lâm Tuyền thấy khó mà mở miệng được, nhìn Phương Nam và Tôn Phi Phi, xem hai cô có kể gì hay không?

Từ Kiến cũng đã nghe nói tới chuyện này, hỏi:

- Là ai gây áp lực có ĐTH vậy?

- Thư ký Đinh Hương Dương của Cảnh Nhất Dân, chỗ đồn cảnh sát nghe nói là một xử trưởng của phòng điều tra hình sự ra mặt. Cục tức này khó nuốt trôi được ...

Trần Chí Lập tỏ ra khá bất lực khi nhắc tới Đinh Hương Dương, với tình thế hiện nay không thể có mâu thuẫn với Đinh Hương Dương được.

Lâm Tuyền thở dài một tiếng, áy náy nói:

- Khi chuyện xảy ra tôi bị bí thư Cảnh nhốt ở nhà khách Nam Sơn, 8 giờ tối hôm qua mới được thả ra, thư ký Đinh đã nói với tôi chuyện này ...

Y cẩn thận quan sát sắc mặt Trần Chí Lập, lựa chọn từ ngữ nói:

- Người đánh quý phu nhân là Cao Tuấn, nhưng chuyện ở bến xe có liên quan tới một người bạn của tôi, cậu ấy liền đi tìm thư ký Đinh và xử trưởng Vương. Tôi mà biết chuyện này nhất định mặc kệ bọn họ, có điều khi ấy thư ký Đinh không tiện liên hệ chuyện này với tôi, cho nên đành áp chuyện xuống trước. Tên Cao Tuấn kia tôi đã cho người trông chừng rồi, nếu giám đốc Trần còn chưa hả giận, tôi lập tức bào xử trưởng Vương nhốt hẳn vào cục. Chuyện này để tẩu phu nhân chịu thiệt thòi, tối nay tôi sẽ dẫn người bạn kia tới nhà tạ tội ...

Trần Chí Lập hít sâu một hơi, Lâm Tuyền đã lên tiếng nói đỡ, cho dù hắn có muốn hay không cũng chỉ đành chấp nhận. Lâm Tuyền không biết chuyện mà bạn của y còn có thể thông qua quan hệ của y bảo Đinh Hương Dương đứng ra xử lý, nếu bản thân y mà ra mặt, chẳng phải chuyện này tới chút gợn sóng cũng không nổi lên được sao?

Rốt cuộc năng lực của người thanh niên này lớn cỡ nào?

Nghĩ tới quan hệ hợp tác sau này, nghĩ tới Lâm Tuyền là cổ đông khổng chế cổ phần thứ ba của công ty mới thành lập, địa vị của bản thân mình ở công ty mới, y cũng có quyền định đoạt tương đối lớn. Cẩn nhắc thiệt hơn, Trần Chí Lập trầm mặc một chút rồi nói:

- Tuyết Phi cũng chỉ chịu chút ầm ứ, anh Lâm đã đích thân hỏi tới, chút ầm ứ ấy cũng tan rồi, chuyện tạ tội không cần nhắc tới nữa.
- Vậy hãy coi như tôi tới phủ thăm tẩu phu nhân vậy.

Mượn có việc phải làm, Lâm Tuyền cáo lỗi rời văn phòng, bảo Phương Nam:

- Chị gọi điện cho Quách Tử, bảo nó lái xe tới trung tâm thành phố hội họp với chị, chị và nó tới Quốc Tế Tỉnh Hải mua cái dây chuyền làm quà, chừng 10.000. Bên này chừng 8 giờ mới có thể kết thúc được, chị đợi tới lúc đó hẵng đến.

Trừ tạ lỗi ra thì tất nhiên cũng hi vọng Trần Chí Lập nói lỏng ột chút ở phương án trang trí cùng thuận tiện cho việc hợp tác sau này ở Thiên Tinh Hồ, đó là năng lực của Lâm Tuyền, y luôn biết nhìn ra cơ hội kể cả trong nghịch cảnh để tận dụng nó.

Sáu giờ chiều, Lâm Tuyền đang thảo luận chi tiết tương quan của Cty Thiên Tinh Hồ cùng Trần Chí Lập và Từ Kiến thì Triệu Tăng gọi điện tới, bí thư thành ủy Cảnh Nhất Dân ở trên đại hội thành ủy mở rộng lần thứ hai đưa ra (kiến nghị kiến thiết liên chính và kiến thiết tăng cường tác phong đảng, thành ủy Tỉnh Hải thiết thực tăng cường kết thiết đội ngũ cán bộ và ban bộ lãnh đạo), (Thúc đẩy tiến trình kiến thiết và hiện đại hóa thành phố Tỉnh Hải), (Thúc đẩy kiến thiết trường Đại học Tỉnh Hải), trải qua chia tổ thảo luận, thẩm định, đều được thông qua.

Mặc dù không phải là niềm vui bất ngờ, nhưng cảm giác chân thực khi chuyện đã được định đoạt làm người ta đặc biệt hưng phấn, Lâm Tuyền đẩy hết tài liệu trước mặt qua một bên:

- Hội nghị kết thúc rồi, chuyện đã xong, công tác của chúng ta cũng phải đẩy nhanh hơn. Tôi thấy tối nay phải làm phiên giám đốc trần, chúng ta cùng tới quý phủ uống một phen.
- Trong nhà không có chuẩn bị gì cả, chỉ e thất lễ với anh Lâm thôi.
- Không sao cả, nhà giám đốc Trần chắc thể nào cũng có nhà bếp chứ, vậy tôi mời Tú Thủy Các phái một đầu bếp tới mượn nhà bếp của giám đốc Trần dùng tạm, không cần chúng ta phải lo lắng gì cả.

Tập đoàn Đông Đô mua một mảnh đất rộng 20 mẫu ở bên sông khu khai phát, xây dựng một khu biệt thự cỡ nhỏ, nằm sát khu biệt thự Tân Giang, gồm mười sáu tòa biệt thự độc lập, chỉ có cao tầng tập đoàn Đông Đô mới có tư cách vào ở.

Toàn bộ tiểu khu rất yên tĩnh, biệt thự đều chỉ mới được xây lên hai năm trước, cây cỏ hóa lá bên trong đề bỏ rất nhiều tiền đem từ nơi khác đến trồng, xây dựng theo kiểu viên lâm, hai bên đường đều là những cây cổ thụ cao ngất. Trừ đường chính ra, giữa các biệt thự nối liền với nhau bằng con đường nhỏ rải đá.

Đường xe chạy của khu biệt thự được thiết kế rất khéo léo, từ hai hướng nam bắc đi vào tiểu khu, không thể nhầm đường nhà khác, giữa hai tòa biệt thự cách nhau mấy chục mét, đảm bảo tính độc lập và không gian riêng tư ỗi tòa biệt thự.

Thực lực của Đông Đô thể hiện ra ở nơi này, hoàn cảnh bên trong khiến khu biệt thự Tân Giang liền kề phía đông cũng phải thua chị kém em.

Lâm Tuyền đặc biệt bảo Trần Chí Lập tới trước nhà Khổng Lập Dân đi một vòng, đem so với biệt thự của các cao tầng khác, nhà của Khổng Lập Dân ít gây chú ý hơn, nhưng trước cửa nhà ông ta có một bảo vệ đi lại canh gác.

Đem so với hình tượng trên TV, Vương Tuyết Phi mặc trang phục ở nhà càng thêm tươi trẻ mê đắm lòng người, không hề để Tôn Phi Phi, Phương Nam, Trương Bích Quân trẻ trung hơn lần áp, phong tình ướt át của nữ nhân có gia đình là điều Tôn Phi Phi và Phương Nam thiếu sót.

Trần Vương Tuyết Phi còn dán băng, vẻ mặt không có chút nào thiếu tự nhiên. Trần Chí Lập qua điện thoại đã giải thích hết sự việc với cô rồi, lúc này Quách Bảo Lâm đem quà tạ lỗi cùng với một bó hoa bách

hợp tới, mồm mép ngọt sớt khéo léo của Lâm Tuyền cùng sự phối hợp thành khẩn của Quách Tử làm chút bực tức dồn nén trong lòng nhanh chóng tan biến.

- Nghe nói yền sào có công hiệu làm đẹp duy trì dung mạo, nhưng tôi thấy tẩu phu nhân không cần nữa rồi.

Lâm Tuyền tận dụng ưu thế ít tuổi, thoải mái ngắm Vương Tuyết Phi nói:

Đầu bếp của Tú Thủy Các đã tới trước đó một tiếng mang theo vật liệu nấu nướng, mấy ngày qua Vương Tuyết Phi giận dữ nhốt mình ở nhà, lúc này đang hưng phấn chỉ huy làm cái này cái nọ.

Lâm Tuyền, Trần Chí Lập, Từ Kiến, Quách Bảo Lâm, Trương Bích Quân, Tôn Phi Phi, Diệp Kính Cường ngồi ở căn phòng khách rộng rãi treo bức tranh phong cảnh Hà Lan tán gẫu, một lúc sau Khổng Lập Dân cũng đưa phu nhân tới.

Chiếc bàn gỗ lim dài 20 mét xếp đầy đủ các loại thức ăn, giúp việc nhà Trần Chí Lập đứng bên phục vụ mọi người, địa vị của Cảnh Nhất Dân thông qua đại hội này đã được xác lập, kế hoạch khu khai phát, hạng mục đại học Tinh Hải đã được thông qua, Khổng Lập Dân liền có chút nóng lòng, ông ta biết cả ngày hôm nay Lâm Tuyền ở Tinh Hồ Uyển xem xét hạng mục, vừa uống rượu vừa nói tới chuyện Thiên Tinh Hồ.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy Lâm Tuyền nắm bắt được hết các chi tiết, làm Khổng Lập Dân giật mình, nhìn lại người thanh niên này, có lẽ y được Cảnh Nhất Dân coi trọng và tín nhiệm, nhờ lão bí thư Trần Nhiên chỉ là một nhân tố, quan trọng nhất là năng lực hơn người của y.

- Giai đoạn hiện nay Đông Đô phải khống chế cổ phần của Thiên Tinh Hồ, điều này tôi hiểu, đối với 12% cổ phần phân phối cho Liên hợp Tinh Hải tôi cũng không có bất kỳ ý kiến gì. Nhưng Thiên Tinh Hồ cần đưa thêm vào những nhà đầu tư chiến lược, khi Đông Đô bỏ quyền khống chế cổ phần tuyệt đối với Thiên Tinh Hồ, tôi hi vọng Liên hợp Tinh Hải có quyền ưu tiên mua từ giám đốc Từ và Đông Đô mỗi bên 4% cổ phần. Hay nói cách khác, nếu ngài Khổng cảm thấy không cần thiết phải nắm giữ cổ phần tuyệt đối của Thiên Tinh Hồ nữa, tôi hi vọng Liên hợp Tinh Hải có thể tăng cường đầu tư vào Thiên Tinh Hồ, cho tới khi cổ phần đạt tới tỉ lệ 20%.

62. Q.2 - Chương 7: Cô Gái Đanh Đá

Lâm Tuyền hi vọng cổ phần trong Thiên Tinh Hồ có thể đạt tới 20%, để trong bữa tiệc tài phú thịnh soạn sắp tới, được chia miếng bánh lớn hơn.

Khổng Lập Dân ngón tay gõ nhẹ lên bàn, miệng mang nụ cười nhẹ, ông ta rất tán thưởng tính cách trầm ổn tinh táo của Lâm Tuyền, nhớ tới con trai của mình, biểu hiện của Lâm Tuyền khiến ông ta ghen tị.

- Tiểu Lâm, sao cậu cho rằng Thiên Tinh Hồ cần đưa thêm nhà hợp tác chiến lược nữa?

Nếu như thêm người, Đông Đô sẽ phải nhường ra lượng cổ phần nhất định, bỏ quyền khống chế cổ phần tuyệt đối với Thiên Tinh Hồ, đối với lợi ích cuối cùng thu được không có ảnh hưởng quá lớn. Lâm Tuyền đề nghị tiến thêm một bước tăng cường tỉ lệ cổ phần, xem ra y rất tự tin vào bữa tiệc tài phú này.

- Sau khi Thiên Tinh Hồ thành lập, đối thủ lớn nhất sẽ là địa ốc Lệ Cảnh, địa ốc Minh Thành, muốn tranh được phân ngạch trong tay bọn họ, với kết cấu hiện tại của Thiên Tinh Hồ còn có chút khiếm khuyết.

Khổng Lập Dân cảm giác Lâm Tuyền đang phê bình dự vọng khống chế của mình quá mạnh, im lặng một lúc nhìn sang Từ Kiến:

- Giám đốc Từ thấy sao?

Từ Kiến thì thà hi vọng ngay bây giờ đem thêm 8 phần trăm cổ phần của hai nhà chuyển sang cho Liên hợp Tinh Hải, mặc dù lợi nhuận thu được ít hơn, nhưng ít nhất ông ta có thể liên kết với Lâm Tuyền khống chế Tinh Hồ, chứ không cần chuyện gì cũng phải nhìn sắc mặt Khổng Lập Dân để làm việc.

Từ Kiến hơi ngần ngại:

- Thiên Tinh Hồ đem so với Lệ Cảnh, Minh Thành còn thua kém một chút, ít nhất ở nguồn lực xây dựng còn khiêm khuyết.

Minh Thành cũng là tập đoàn lớn ở Tỉnh Hải, nếu nói riêng mảng địa ốc còn mạnh hơn Đông Đô.

Khổng Lập Dân gật đầu:

- Vậy trong hợp đồng kèm thêm một điều kiện, Thiên Tinh Hồ cần đưa thêm nhà hợp tác chiến lược, trước khi bỏ quyền khống chế tuyệt đối, ưu tiên chuyển cổ phần cho Liên hợp Tỉnh Hải, để đạt tới 20%.

Vương Tuyết Phi vốn chỉ cho rằng Lâm Tuyền là con ông cháu cha, dựa vào các loại quan hệ, tới đây để dẹp yên chuyện bến xe thôi, trông dáng vẻ hốc hác tiêu tụy, ánh mắt lơ đãng như có vẻ sống buông thả tử sắc quá độ của y càng tin vào phán đoán đó. Không ngờ rằng hạng mục mới của Đông Đô, y lại là một trong số các cổ đông, làm cô phải có đánh giá mới.

Khổng Lập Dân thì thấy đáng tiếc vì Lâm Tuyền còn phải học đại học hai năm nữa, không thể đảm nhận chức vị hành chính ở Thiên Tinh Hồ, nếu không y còn phát huy tác dụng lớn hơn nữa, rèn luyện thêm hai ba năm, hoàn toàn có thể thay Từ Kiến, làm tổng giám đốc của Thiên Tinh Hồ.

Có Khổng Lập Dân chủ trì, bộ khung cơ bản của Thiên Tinh Hồ đã được định đoạt.

Dùng cơm tối xong, trong lúc tán gẫu, thấy Từ Kiến tỏ ra hết sức thích thú với biệt thự ở nơi này, Khổng Lập Dân cười nói:

- Còn có bảy tám biệt thự để trống, giám đốc Từ và Tiểu Lâm xem như đều là nhân vật có cấp bậc ở Đông Đô, vậy mỗi vị chọn lấy một cái đi, đều là sản nghiệp của công ty mà.

Khổng Lập Dân tỏ thiện chí, Lâm Tuyền tất nhiên không khách khí.

Rời khu biệt thự Đông Đô, đưa Tôn Phi Phi về nhà trước, Lâm Tuyền, Quách Bảo Lâm, Phương Nam tới căn nhà đi thuê ở sau trường Nhất Trung, qua một ngày dọn dẹp, nơi này khôi phục sự dễ chịu ngày trước, cây ngô đồng cao lớn chắn giữa chừng không, chỉ có ánh trăng lác đác chiếu xuống mặt đất.

Lâm Tuyền cấm chỉ Quách Bảo Lâm đem chuyện y tham gia cổ phần vào Thiên Tinh Hồ nói với bất kỳ ai. Đám Vũ Cường, Cao Tuấn, Trương Dịch Phi đều có mặt, cho nên Quách Bảo Lâm nén cả một bụng nghi vấn xuống, cảm giác cực kỳ khó chịu, ngược lại Phương Nam thì không có nhiều câu hỏi lắm, tựa hồ cô dễ dàng tiếp nhận sự thực trước mắt hơn nhiều.

Lâm Tuyền không ở lại lâu, bảo Quách Bảo Lâm lái xe, đưa Vũ Cường, Cao Tuấn đi tới nhà máy đúc ở trấn Lục Hồng, ngồi trong xe chỉ nhà máy trông vô cùng thảm hại dưới ánh trăng trong như nước, sự tương phản làm cảnh tượng thêm phần thê lương:

- Nơi này về sau là chỗ làm việc của công ty giải tỏa, trước khi công ty thành lập, hay dọn sạch hết những thứ ở bên trong, cái lò kia không cần dùng tới, cứ coi nó như kiến trúc mang tính tiêu chí.

Việc bồi thường giải tỏa nhà máy có tiêu chuẩn khác biệt rất lớn giữa nhà máy đang hoạt động và ngừng hoạt động cho nên cần phải giữ lại lò luyện đó.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Tuyền cùng Đông Đô ký xong hợp đồng cho thuê hai tòa nhà, lại đem phương án, dự toán trang hoàng tu sửa lại cho hoàn chỉnh. Trên giấy tờ tổng giá trị là 3 triệu, song Lâm Tuyền ước định với Triệu Khôn Nghĩa giới hạn trong 2.4 triệu, lấy thẳng luôn 600 nghìn. Đông Đô gửi trực tiếp 1.2 triệu vào tài khoản của Triệu Khôn Nghĩa, coi như tiền ứng trước công trình.

Trong một thời gian dài, Triệu Khôn Nghĩa cho rằng đây là công trình chuyển thầu ăn chênh lệch của Lâm Tuyền.

Tôn Phi Phi cũng đem tinh lực di chuyển sang chuyện thành lập công ty Thiên Tinh Hồ.

Quyền sở hữu của tòa nhà số Tám được làm rõ, có hợp đồng trang trí cao tới 1.2 triệu đồng, lại có hợp đồng cho thuê tới 1.2 triệu một năm, muốn làm ra một bản đánh giá tài sản trị giá 12 triệu đồng không phải là chuyện khó.

Được sự giúp đỡ của Lâm Tuyền, Cung Chí Siêu, phó giám đốc Lý đều đã nói vị trí của Ngô Quốc Tăng nên được điều động rồi, vị trí dự tính là phó chủ nhiệm phòng tín dụng chi nhánh khu Tĩnh Nam. Chủ nhiệm phòng tín dụng sắp tới tuổi nghỉ hưu, an bài Ngô Quốc Tân tới đó làm phó chức, là để hấn ta thuận tiện nhanh chóng thăng chức. Ngô Quốc Tăng càng thêm nhiệt tình, các loại văn kiện như báo cáo đánh giá tài sản, giấy tờ xin vay vốn đều do hấn chủ động dẫn Phương Nam đi làm.

Cho tới hai ngày trước khai giảng, Lâm Tuyền mới có thời gian rảnh rỗi để đọc cẩn thận bản quy hoạch tương lai của Tú Thủy Các.

Tú Thủy Các muốn chen chân vào thị trường cấp cao của ngành ẩm thực Tĩnh Hải, muốn phân chia miếng bánh lớn nhất, song công tác chuẩn bị trước đó còn chưa đủ.

Cố ý tạo ra chủ đề dùng lương cao tuyển nhân tài làm Tú Thủy Các có ảnh hưởng thương hiệu nhất định ở Tĩnh Hải, trang thiết bị của nhà hàng khá tiên tiến, nhưng trừ hai thứ đó ra thì không có ưu thế cạnh tranh nào rõ ràng. Chỉ chú trọng món ăn mà xem nhẹ quản lý và chất lượng phục vụ. Tầng cấp chi tiêu đơn nhất, không hình thành được bản sắc riêng, không có gì phân biệt với nhà hàng khác. Không có chiến lược phát triển vĩ mô, chức năng quản lý yếu, chỉ chú trọng nhu cầu vận hành còn mục tiêu và trách nhiệm kinh doanh rất nhạt.

Bản quy hoạch rất chuyên nghiệp lại có trọng điểm.

- Tú Thủy Các mặc dù muốn chen chân vào thị trường ẩm thực cao cấp, nhưng bản chất vẫn là Bát Đại Oản trước kia, không có tố chất của nhà hàng cao cấp.

Lâm Tuyền tay chỉ lên câu đó trong bản quy hoạch, không biết lúc Quách Đức Toàn vừa mới nhận được bản quy hoạch này từ Diệp Linh Thư có cảm giác thế nào, như ngồi trên bàn chông hay là mồ hôi ướt đầm lưng? Bao nhiêu nỗ lực trước kia của Tú Thủy Các bị Diệp Linh Thư chê bai toàn bộ, Lâm Tuyền nhớ tới hàng mi nhướng lên khi gặp chuyện không hài lòng của Diệp Linh Thư, tự lẩm bẩm:

- Đúng là một cô gái đánh đá.

- Tú Thủy Các muốn chen chân vào thị trường cấp cao, cần hình thành tầng kinh doanh và đội ngũ quản lý ổn định của mình, năng lực cả Quách Đức Toàn chỉ đủ tổng quản nhà bếp.

Lâm Tuyền đọc tới đó thấy trán mình toát mồ hôi, cô gái này điên rồi, quên cả ai trả lương ỉnh sao?

Một ngày trước khi rời Tĩnh Hải về trường học, từ nhà Cảnh Nhất Dân ăn tối trở về, thời gian còn sớm, Lâm Tuyền nhờ Dương Côn lái xe đưa tới Tú Thủy Các. 9 giờ tối, bãi đỗ chật kín xe hơi của người tới ăn cơm, trong nhà hàng đèn màu sáng rực, khi cố ý tạo ra chủ đề bàn tán làm Tú Thủy Các duy trì phồn hoa bề ngoài, khi chủ đề nguội dần, vẫn không giữ được khách, thì Tú Thủy Các chỉ có dần lụi bại, lúc đó muốn gượng dậy lần nữa càng khó khăn.

Dương Côn đưa Lâm Tuyền tới Tú Thủy Các, không ở lại mà đi luôn.

63. Q.2 - Chương 8: Gặp Gỡ Trên Tàu

Lâm Tuyền vào trong thì gặp Quách Đức Toàn từ trên cầu thang bước xuống, hấn là vừa mới từ trong phòng bao nào đó nhìn thấy chiếc Nissan thành ủy.

- Tiểu Ba, mai cháu phải về trường rồi à?

Lâm Tuyền mỉm cười, Quách Đức Toàn đúng là giỏi nhẩn nại.

Trong bản quy hoạch của Diệp Linh Thư không chỉ đề xuất dùng 4 triệu tăng cường kiến thiết Tú Thủy Các, càng đề xuất muốn nó đi theo con đường công ty, Quách Đức Toàn không đủ kiến thức kinh doanh nhà hàng phải lùi lại khỏi vị trí kinh doanh, chuyên tâm vào chức trách hành chính nhà bếp.

- Bản quy hoạch cháu đã xem rồi, có điều quan trọng là ý chú Quách ra sao?

Lâm Tuyền vừa lên bậc thềm vừa hỏi, bị chuyện Thiên Tinh Hồ quán lấy, tới nay mới có tinh lực chú ý tới chuyện Tú Thủy Các, Lâm Tuyền thấy có chút hồ thẹn.

- Tú Thủy Các từ khi khai trương tới nay, chú có nhận thức sâu sắc, nó ở trong tay chú sẽ không có cơ hội phát triển lớn, kế hoạch của chú là muốn hai đứa tốt nghiệp xong sẽ về giúp chú, nhưng Tú Thủy Các chỉ là ao nước nhỏ, cháu sẽ không giới hạn mình ở đó. Cái thằng con của chú mà không ai nâng đỡ thì nó chưa chắc đã làm tốt hơn chú.

- Chú Quách quá coi trọng cháu rồi, cháu không hiểu chuyện kinh doanh nhà hàng lắm đâu, nhất là nhà hàng cao cấp thế này thì càng không hiểu gì, cho nên mới bảo chú mời giám đốc kinh doanh. Công ty hóa kinh doanh, chú Quách sẽ phải lui về sau màn, liệu có quen không?

- Có gì mà không quen, ít nhất chuyện nhà bếp chú rất tinh thông, đó là cái gốc của nhà hàng, giao cho người khác chú lại chẳng yên tâm.

Quách Đức Toàn nói như thế thì Lâm Tuyền không còn điều gì băn khoăn nữa, đẩy cửa vào văn phòng của Diệp Linh Thư, đặt bản quy hoạch trước mặt cô:

- Liên quan tới đề nghị thành lập Cty cổ phần hữu hạn ẩm thực Tú Thủy Các, tôi đã bàn bạc với chú Quách, cảm thấy khả thi, mời cô đưa ra phương án thao tác tỉ mỉ hơn, còn về 4 triệu kia, tôi sẽ nghĩ biện pháp.

Cty liên hợp Tỉnh Hải còn có hơn 4 triệu trong tài khoản, nhưng Lâm Tuyền không muốn động vào số tiền này, thăm nghĩ cái nhà máy đúc rách nát kia có lẽ có thể đem thế chấp.

Không để công ty phá sản xe tiền, chấp tới ngày hôm sau, Lâm Tuyền ngồi tàu thủy đi ngược dòng tới tỉnh thành. Trong hai tháng ở Tỉnh Hải, Lâm Tuyền sống cuộc sống bận rộn, gập ngón tay tính, không ngờ chưa ăn lấy một bữa cơm ra hồn với người nhà, sự bận rộn và tiết tấu quá nhanh, làm tâm lý kiên định của y cũng tích lũy rất nhiều mệt mỏi.

Khổng Lập Dân đã nói muốn Từ Kiến, Lâm Tuyền ở trong khu biệt thự Đông Đô, ngay ngày hôm sau một trưởng phòng hành chính của tập đoàn Đông Đô liền mang tới một chuỗi chìa khóa để Từ Kiến và Lâm Tuyền lựa chọn.

Biệt thự đều được trang trí tỉ mỉ, Lâm Tuyền hiện tại cũng chẳng có tiền thêm thắt cái gì, để Phương Nam và Trương Dịch Phi tới đó ở, thì thoảng Tôn Phi Phi cũng có thể tới đó, dù sao thì phòng cũng đủ nhiều rồi, thế là Lâm Tuyền không tiện vào ở nữa.

Lâm Tuyền lựa chọn phương thức chậm nhất nhưng lại nhàn nhã nhất trở về trường học, mặc dù rất nhiều việc còn rối tinh rối mù, nhưng kệ xác nó, dù sao mới khai giảng, chắc chắn là không thoát thân được rồi, chẳng bằng tranh thủ thả lỏng một chút.

Quách Bảo Lâm học chuyên khoa ba năm, đây là năm học cuối cùng, vừa bắt đầu đã có hai tháng thực tập, hẳn liền ở lại Tỉnh Hải phụ trách sự vụ công ty giải tỏa, một công đôi việc.

Lâm Tuyền đứng trên sàn tàu, đón nhận gió sông mát rượi, chẳng hề có cái nóng cháy da ở trên bờ. Những người ngay cả khoang hạng 5 cũng không mua nổi trải chiếu đầy trên sàn, còn có người mặc cả màn, những người đó hẳn là đi tới Hán Giang hoặc xa hơn nữa, ít nhất phải ngồi tàu thủy năm sáu ngày.

Ở gần cửa khoang thuyền, nường vào ánh đèn hắt ra, có hai hán tử mặc áo ba lỗ đang đánh cờ Tướng, một người cất đầu đỉnh, tuổi chừng 28, người kia chạc 30 dưới mũi có một vết sẹo, đó là vết bỏng. Cả hai đều có da dẻ đỏ au, cơ bắp cuộn cuộn rắn chắc, mỗi người cầm một chai rượu trắng, một cái túi ni lông đựng đồ nhắm, vừa ăn vừa đánh cờ.

Ván cờ đặc sắc thu hút Lâm Tuyền, y hiếm khi thấy được ván cờ tốt như thế ở ngoài.

Lâm Tuyền ngồi đó xem hai ván, Đầu Đinh thua cả hai, Mặt Xẹo đẩy Đầu Đinh sang một bên, nói với Lâm Tuyền:

- Cậu tới đây làm một ván đi.

Mặt Xẹo sức cờ rất tốt, Đầu Đinh căn bản không phải là đối thủ, Lâm Tuyền xem một lúc cũng ngứa ngáy, ngồi xuống đối diện, nhanh nhẹn bày cờ. Đầu Đinh hỏi:

- Uống rượu không?

Đưa một chai rượu trắng khác tới.

Cùng bọn họ vừa ăn thịt sấy khô vừa đánh cờ, đánh liền năm ván thua mất ba, đầu óc khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, Lâm Tuyền không muốn tổn hao tâm trí nữa, liền nhận nhận thua. Đầu Đinh lại luôn miệng khen y đánh hay:

- Tôi đánh cờ với lão Cố, chỉ khi nào tâm tình anh ta tốt mới thi thoảng thắng được một ván.

Mặt Xeo họ Cố tên Lương Vũ, Đầu Đinh họ Phàn tên Xuân Bình, cả hai cùng tốt nghiệp một trường cao trung, cùng ra ngoài làm việc nhưng chẳng nên cơm cháo gì, lần này lại chuẩn bị lên tỉnh làm thuê. Phàn Xuân Bình rất khỏe nói, kể bọn họ đã từng làm qua rất nhiều công việc, phụ bếp, dọn vệ sinh, kéo xe, chuyển phát nhanh, bán báo, còn cùng đi thu nhặt rác, mở hiệu photo, làm môi giới địa ốc, đa phần đều lỗ vốn sạch.

- Người thành phố xem thường chúng tôi, chúng tôi đi tới nhà thu báo cũ, thu phế phẩm, người ta đề phòng chúng tôi như phòng trộm, các tiểu khu không cho chúng tôi vào, cho rằng chúng tôi tới tìm cơ hội ăn trộm. Rồi thuê một cái hiệu photo, tốn mất 20.000 sang tay một cái máy photo, nói là còn mới 90%, dùng được một tháng thì hỏng luôn ...

Nghe người khác thuật lại cuộc đời của mình, cứ như hòa vào dòng đời cuốn họ đi vậy, bất tri bất giác nói chuyện với hai người bọn họ tới tận đêm khuya, Lâm Tuyền mới về khoang hạng nhất của y ngủ. Lúc đi, Lâm Tuyền cố ý để rơi điện thoại ở một cái góc khó thấy. Ngủ dậy đánh răng rửa mặt xong, chuẩn bị tới nhà ăn thì nhìn thấy Phàn Xuân Bình cầm chiếc di động của y cách ô cửa kính vẫy vẫy.

Thì ra là nhân viên trên tàu thủy không cho bọn họ vào khu hạng nhất, cũng không tin bọn họ quen biết người ở khu này.

- Lão Cố đâu, các anh mời tôi uống rượu, tôi mời các anh ăn sáng, 8h30 tàu mới cập bờ.

- Chẳng biết vì sao tâm tình lão Cố không ổn, vốn cùng tôi tới đợi trả điện thoại cho cậu, sau lại về ngủ một mình.

- Đi nào, chúng ta tìm anh ấy.

Cố Lương Vũ đang đứng trên boong, người dựa vào mạn tàu hút thuốc, thấy hai người bọn họ liền đi tới.

Tâm tư của Cố Lương Vũ tinh tế hơn Phàn Xuân Bình, nhìn ánh mắt của hắn là Lâm Tuyền đoán ra được hắn nghi mình cố ý để điện thoại ở đấy. Nghĩ cũng phải thôi, làm gì có ai mất di động đắt tiền như vậy mà không quay lại tìm?

Đúng như nhận định ban đầu của Lâm Tuyền, hai người này một thành thật, hai tự trọng.

Lâm Tuyền nhìn Cố Lương Vũ búng tàn thuốc xuống sông, chỉ lãnh đạm gật đầu với mời, cũng không biết phải nói thế nào, rút bao thuốc lá bị bóp méo từ trong tay hắn, lấy một điếu cho Phàn Xuân Bình, tự châm một điếu inh, ném bao thuốc rỗng xuống dòng nước đục ngầu.

- Lão Cố, các anh tới tỉnh thành chuẩn bị làm việc gì?

- Tìm được việc gì thì làm việc nấy, thời buổi này đâu tới lượt những người như chúng tôi chọn việc?

Phàn Xuân Bình than vãn:

- Các anh đã từng làm môi giới địa ốc, tôi bỏ tiền, các anh làm lại nghề cũ, thế nào?

Cố Lương Vũ buông một tiếng thở dài, mắt nhìn chăm chăm vào dòng nước, hình như đưa ra một quyết định gian nan, một lúc sau quay lại, nhìn nửa điếu thuốc lá rế tiền hút khế hòng trong tay:

- Được, chúng tôi chẳng có trình độ gì cả, nhưng làm cái chân chạy thì vẫn được.

Q1,2 hơi nhạt, đến Q3 mới có kịch tính, dù sao khi đó Canh Tục mới viết truyện, chỉ là tay mơ thôi, đọc QT cũng như chứng kiến sự tiến bộ của Canh Tục vậy.

64. Q.2 - Chương 9: Bạn Bè Đại Học

Thời gian còn sớm, Lâm Tuyền gọi bữa sáng vào khoang, Phan Xuân Bình kinh ngạc nhìn gian phòng sạch sẽ nhưng không quá xa hoa:

- Cậu có nhiều tiền như thế sao không ngồi máy bay cho nhanh?

- Ngồi máy bay thì làm sao quen được các anh.

Lâm Tuyền cười, từ Tỉnh Hải tới Tỉnh Thành, đi đường cao tốc là hợp lý nhất, còn máy bay, trừ khi là máy bay riêng, nếu không đi tới sân bay chờ đợi làm thủ tục còn tốn nhiều thời gian hơn.

Vừa ăn vừa trò chuyện, Lâm Tuyền có đánh giá sơ bộ về kiến thức hai người, Phan Xuân Bình thì rất bình thường không có gì nổi trội, nhưng Cố Lương Vũ có kiến thức khá sâu quản lý kinh tế, mặc dù không có hệ thống lắm, đây là đặc điểm của những người tự học, hoặc đúc rút từ cuộc sống.

Lúc xuống tàu, Cố Lương Vũ kiên trì cuộn cái chiếu rách lại, vác trên lưng, rồi ột người lang thang ở bến tàu. Lâm Tuyền bắt xe đưa Cố Lương Vũ, Phan Xuân Bình tới Chung Cổ Lâu, năm 99, nhà ở cao cấp mà tỉnh thành khai phát đều tập trung ở gần Chung Cổ Lâu, nơi đó giá nhà bình quân lên tới 4.000 đồng / m².

Lâm Tuyền rút ví lấy ra 5.000 đồng nhét vào tay Cố Lương Vũ:

- Lão Cố, các anh tìm một căn phòng quanh đây, hai gian một sảnh, sảnh phải rộng, điều kiện tốt một chút, tôi phải về trường trước đây, tìm xong phòng thì gọi điện cho tôi.

Phan Xuân Bình ngạc nhiên:

- Cậu không sợ chúng tôi cầm tiền chạy mất sao?

- Tất nhiên là có rồi, nhưng nếu thế chỉ trách tôi không biết nhìn người, dù sao cũng là tôi chủ động mà.

Lâm Tuyền ra đường cái vẫy tắc xi:

- Nhưng các anh nên biết, nếu làm như thế, người hối tiếc hơn sẽ là các anh, vì những thứ tôi có thể đem lại cho các anh nhiều gấp vô số lần 5.000.

Cố Lương Vũ, Phan Xuân Bình nhìn nhau, chàng thanh niên này rất tự tin, cũng rất lập dị.

Lâm Tuyền trừ một cái ba lô nhỏ thì không có hành trang nào nữa, trong ba lô có cái điện thoại Ericsson mà Quách Bảo Lâm đào thải, hai cuốn Hồi ức tuổi xuân như nước, trong quyển đầu kẹp một thư tín dụng kỳ hạn giá trị 4 triệu do ngân hàng kiến nghiệp cấp, quyển sau kẹp một thẻ VIP giá trị 1 triệu, ngoài ra còn có một tờ giấy chứng minh tài sản của Liên hợp Tỉnh Hải, và một món quà tân hôn cho chị cả Lâm Tĩnh Di.

Lâm Tuyền bắt taxi tới bệnh viện nhân dân tỉnh nơi Lâm Tĩnh Di làm việc, Lâm Tĩnh Di nhận điện thoại đi ra đón.

Lâm Tĩnh Di năm nay 25 tuổi, tốt nghiệp đại học y được hai năm, dáng người dong dong cao, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, mặc áo blu trắng, ấn tượng đầu tiên người khác nhìn vào là “đùng có đùa với cô gái này”, vẻ nghiêm nghị của Lâm Tĩnh Di khiến khuôn mặt cô có phần hơi cứng, giảm đi vẻ đẹp vốn có, nhưng Lâm Tuyền nói rằng đó là một may mắn, y bảo “chị Tĩnh Di mà cười, không nam nhân nào kháng cự nổi.”

Lâm Tĩnh Di nhận được thoại em trai chạy ngay ra đón, má vẫn còn hơi hồng vì đi gấp, thân mật khoác tay Lâm Tuyền đi vào tòa nhà tổng hợp:

- Em gầy đi nhiều đấy, lần trước về Tỉnh Hải cũng không gặp được em, nghe nói em bị Triệu Tăng bắt đi làm chạy vật rồi.

- Dạ, trấn Lục Hồng xây trường đại học, lần đó em cùng người ngân hàng soạn thư ý hướng đầu tư. Dương Minh đầu, anh chị nói lấy giấy chứng nhận là lấy luôn, cũng chẳng báo trước một tiếng, khi nào về Tỉnh Hải làm tiệc cưới?

- Ngay cả đồng nghiệp, bạn bè ở nơi này chị còn chẳng mời nữa là, phòng bọn chị thuê sắp hết hạn rồi, định sau này định cư ở tỉnh thành, thuê nhà chẳng bằng mua nhà, mấy ngày qua Dương Minh bận đi tìm nhà, phơi nắng thành đen xì như nạn dân Châu Phi rồi. Nhà ở tỉnh thành thật là đắt, hai năm qua giá cả lại càng tăng vọt, nghe người của chuyên san địa ốc nói, dự kiến giá nhà năm nay sẽ còn tăng lên thêm 10% nữa.

Lâm Tĩnh Di có vẻ sầu não:

- Chị nhớ căn nhà tốt nhất ở Tỉnh Hải mới 3.000, giá nhà ở Chung Cổ Lâu đã trên 3.000 rồi, muốn tìm nhà giá 2.000 chỉ có thể ra ngoài Tỉnh An Môn tìm thôi. Trả lần đầu mất tới 50.000, còn phải trang trí nữa chứ, lần trước chị về nhà khóc nghèo kể khổ với ba, chuyện tiệc cưới sẽ hoãn lại một thời gian ... Xem kìa, chị nói với em chuyện gì vậy chứ. Hôm nay trường học báo danh rồi, sao em không tới trước vài ngày?

- Thời buổi này nhà địa chủ cũng chẳng có gạo thừa, con người của ba đâu phải chị không biết, trong nhà làm gì có tích góp? Chị thiếu bao nhiêu, em nói với chú Quách.

Lâm Tĩnh Di quay sang gõ trán Lâm Tuyền, mắng yêu:

- Bỏ cái bộ dạng ông cụ non đi. Chị nói thì nói thế thôi, bọn chị tự nghĩ cách được, em tới trường báo danh trước rồi tới đi ăn với bọn chị.

Lâm Tuyền biết chị mình không muốn mình lo thêm, Tĩnh Di mà nghĩ được cách thì đã chẳng về Tỉnh Hải cầu viện, Tĩnh Di hiện chỉ là bác sĩ thực tập, Dương Minh làm việc ở tòa báo, chỉ là phóng viên quen lương cũng chẳng cao. Lâm Tuyền không nói gì cả, theo Tĩnh Di vào lầu tổng hợp trò chuyện, lấy quà kết hôn tốn công lựa chọn tặng chị, rồi ngồi xe về trường, báo danh nộp học phí.

Lâm Tuyền nhập học năm 97, học phí chưa tăng mạnh lắm, học phí cả năm là 2700, năm nay tân sinh viên nhập học, học phí là 3500.

Đại học tỉnh thành năm 99, túc xá sáu người một gian đã coi là điều kiện tương đối tốt, sinh viên học viện ngoại thương năng lực giao tế rất cao, biểu hiện nổi bật là ở khoản tán gái. Phòng của Lâm Tuyền trong túc xá có 6 người, thì 4 người thuê phòng sống với bạn gái ở ngoài, nhân khẩu thường trú trong phòng chỉ có Lâm Tuyền và tiểu nữ Trương Đào.

Tiểu Nữ thấy Lâm Tuyền khoác ba lô vào phòng cười nói:

- Còn tưởng anh không về kịp, Lão Nhị đang tính bảo mọi người gom tiền nộp học phí hộ, buổi trưa tới nhà lão nhị ăn cơm.

Trong sáu người thì Lâm Tuyền có tuổi cao nhất, năm nay đã 22, thời tiểu học y đi học muộn hơn người khác một năm, năm thứ ba sơ trung bị đuổi học phải học học lại một năm. Quách Bảo Lâm cũng gần giống như y, sơ trung học lại một năm, cao trung cũng học lại một năm, cho nên Lâm Tuyền, Quách Bảo Lâm chừng chặc hơn bạn cùng khóa nhiều.

Ngoài cổng bắc trường có một tiểu khu mới xây dựng, vài người mua nhà ở đó rồi cho sinh viên trong trường thuê. Lão nhị, lão tam, lão tứ, lão lục đều đưa bạn gái tới đó trải nghiệm cuộc sống gia đình, còn thuê phòng sát nhau làm láng giềng.

Lão Ngũ cũng ngứa ngáy lắm, nhưng còn chưa chinh phục được cô bạn gái nhỏ nhắn xinh xinh mặt có mấy cái tàn nhang của hắn.

Kế hoạch của đám bạn cùng phòng của Lâm Tuyền là thuê trọng một tầng chung cư rồi cùng chuyển vào đó sống chung.

Vào cái thời buổi mà người người ra ngoài sống thử đó, loại người không có bạn gái như Lâm Tuyền trở thành sinh vật hiếm, y cũng chẳng có thời gian hòa nhập vào cuộc sống gia đình của người khác, cho nên quan hệ khó tránh khỏi xa lạ, đương nhiên ngày khai giảng cùng nhau ăn một bữa cơm là điều cần thiết.

Lâm Tuyền đem mấy quyển “Hồi ức tuổi hoa như nước và mấy bạn văn kiện chứng minh khóa trong tử quần áo, ở chỗ bắt mắt đặt mấy trăm đồng. Nếu có trộm ghé thăm cũng phải là loại trộm học thức ới vợ tiền xong lấy luôn cả sách. Lâm Tuyền bỏ thẻ ngân hàng vào ví, đem một cuốn tạp chí học thuật kinh tế, mấy nghìn tiền mặt và hai chiếc di động bỏ vào cặp, cùng Trương Đào đang luôn mồm thúc dục rồi túc xá.

Đi qua cổng bắc, bác gái to béo như cái thùng phi qua một kỳ nghỉ da mặt bị phơi nắng như thoa lên một lớp mỡ, ngồi sau cái bàn học, trên bàn bày một cái chậu nhựa, trong đó là dưa Ha-mi vàng óng được cắt thành từng miếng đều đặn ngon lành, cắm tăm trên đó, hết sức dụ hoặc.

Lâm Tuyền chợt nhớ lại lời Quách Bảo Lâm từng nói “không biết Phương Nam có ngọt như dưa Ha-mi không”, trên môi bắt giắc nở một nụ cười.

- Nóng chết người, Lão Đại, hay là mua mấy miếng.

Lâm Tuyền nhìn từng miếng dưa trông cực kỳ bắt mắt, cười khẽ lắc đầu:

- Cậu ăn đi, tôi uống nước khoáng thôi.

- Anh bảo xem có nên mua một ít cho đám Lão Nhị không?

Lâm Tuyền nhún vai tỏ ý sao cũng được, Trương Đào xách túi ni lông dưa đi tới nhà lão tứ Cừu Học Chí, lão lục Trần Lập thuê chung, bạn gái của hắn thấy hắn tới vội hét lớn:

- Tiểu Đào, Tiểu Đào, anh mau tới báo thù giúp em, anh đi một lúc, bọn họ liên hè nhau bắt nạt em đấy.

65. Q.2 - Chương 10: Căn Hộ Tân Hôn

Căn nhà hai gian một phòng nhét tới 11 người vào đó có hơi chật chội, nhìn ai cũng có đôi có cặp cả, Lâm Tuyền cũng cảm thấy chút cô đơn.

Ăn cơm xong mọi người tụ tập chơi bài, bạn gái Trương Đào đứng sau lưng y bắn tin, bạn gái Cừu Chí Siêu càng khùng bố, chẳng những mách bài mà còn đứng reo hò nhắc xấu, Lâm Tuyền chẳng thắng được ván nào.

Ở lại chơi một lúc cho trọn tình bạn cùng phòng, Lâm Tuyền thấy buồn tẻ, khi đang định đi thì lão lục Trần Lập gọi lại:

- Lão Đại, trường học muốn mở hiệp hội sáng nghiệp, cấp quỹ sáng nghiệp 10 triệu, em kiếm được 200 nghìn, anh muốn tham gia không?

- Ồ, thế sao?

Trần Lập hưng phấn kể:

- Là hạng mục phòng giặt sinh viên tự phục vụ mà anh nhắc tới trước kỳ nghỉ ấy, trường học rất ủng hộ kế hoạch đó, em và Lão Ngũ về nhà 10 ngày rồi quay lại trường học, thuê hai gian phòng của nhà ăn phía tây, thiết bị giặt cũng đã bàn bạc xong với người ta cả rồi, đang đợi chuyển vào trường.

Trương Đào từ trong phòng thò đầu ra:

- Lão Đại, anh em ta cùng làm đi, ý tưởng là của anh, kế hoạch thư cũng do anh soạn thảo mà, chúng ta cùng nhau khai quật thùng vàng đầu tiên.

- Chuyện đều được các cậu làm gần hết rồi, tôi xen vào làm gì nữa.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Học kỳ này tôi định tới tuần san địa ốc của anh rủ tôi thực tập, kế hoạch học thêm ban đầu cũng phải sửa lại, chẳng còn thời gian nữa.

Tất nhiên y kiếm có thể thôi.

- Ấc, anh mà còn cần học thêm gì nữa chứ, em không tin dù có lời người viện nghiên cứu sinh tới còn hơn được anh, kế hoạch của anh sau này tới tòa báo làm việc à, vậy uống quá, đầu óc của anh mà kinh doanh thì khối kẻ khóc thét.

- Tôi còn hai năm nữa mới tốt nghiệp mà, không vội nghĩ chuyện đấy ...

Lâm Tuyền vẫy tay bỏ đi, đầu cũng không quay lại, Trần Lập và Trương Đào nhìn nhau thở dài tiếc nuối.

Rời tiểu khu, Lâm Tuyền liền gọi điện cho Cảnh Thiên Sương.

- Anh Cảnh, tôi là Lâm Tuyền đây, hôm nay vừa mới tới trường, hôm kia còn nghe chú Cảnh nhắc tới anh, khi nào cùng về Tĩnh Hải.

Lần trước Cảnh Thiên Sương đưa Dương Oánh về ra mắt, Lâm Tuyền để lại ấn tượng rất tốt mà sâu sắc với hắn, mỗi lần Cảnh Thiên Sương nói chuyện với cha gần như đều nhắc tới Lâm Tuyền, cũng biết Lâm Tuyền làm rất nhiều việc giúp cha mình củng cố địa vị ở Tĩnh Hải, năng lực hoạt động so với người cùng tuổi cực kỳ nổi bật. Năng lực ở phương diện chuyên nghiệp như tài chính, kinh tế khiến chuyên gia ngân hàng khen không ngớt.

Quen biết với một người có thể trợ giúp mình là một nguyên tắc trọng yếu của chính trị gia, khi Lâm Tuyền gọi điện thoại tới, Cảnh Thiên Sương đang ở chung cư mới tân trang, liền hẹn y tới đó.

Cảnh Thiên Sương hết sức thân thiết hẹn y tới nơi riêng tư như phòng tân hôn, dụng ý tận lực lôi kéo quan hệ hai người, điều này cũng là tâm ý của Lâm Tuyền, nên nhận lời luôn.

Kế hoạch của Lâm Tuyền là mỗi tuần về Tĩnh Hải một lần, nhưng chuyện cần y xử lý quá nhiều, quan hệ với Cảnh Nhất Dân nói không chừng sẽ trở nên xa lạ. Cho nên nhất định phải làm tốt quan hệ với Cảnh Thiên Sương, chỉ cần là người có lợi cho sĩ đồ của Cảnh Thiên Sương, cho dù không thường xuất hiện bên cạnh Cảnh Nhất Dân, nhưng ông ta cũng sẽ coi là thân tín. Huống hồ thông qua Cảnh Thiên Sương quen biết được lãnh đạo tỉnh, hiện Dương Thiên Hoa cha Dương Oánh là mục tiêu thứ nhất của y.

Tư liệu liên quan tới Dương Thiên Hoa thì Lâm Tuyền không rõ lắm, nên phải làm công tác bắt đầu từ Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh.

Chung cư tân hôn mà Cảnh Thiên Sương chọn nằm giữa khu nội thành và khu quần thể trường đại học cao đẳng ngoại ô, sát với tường thành cổ, sông hồ thành, phía bắc là công viên Nguyệt Nha Hồ, phía nam thuận theo con dốc đi xuống là khu phong cảnh Bạch Mã Sơn cảnh sắc tú lệ.

Năm 99, khu nhà ở cao cấp mà tỉnh thành khai phát đều tập trung ở khu trung tâm thành phố nằm trong phạm vi tường thành cổ, đây cũng là trọng điểm cải tạo thành cổ mà tỉnh thành thúc đẩy, khu Nguyệt Nha Hồ là khu sinh hoạt cao cấp hàng đầu nằm ngoài khu trung tâm thành phố.

Có thể nói nhà đầu tư muốn biến tiểu khu Nguyệt Nha Hồ thành tiểu khu cao cấp, nhưng tháng 7 giao phòng thì giá phòng mới chỉ 2700 đồng/ m². Từ khu phong cảnh phía nam Bạch Mã Sơn ra thì nơi đây thành chỗ có giá phòng cao nhất ngoài khu thành chính rồi, do nơi này khá heo lánh, cách xa khu sinh hoạt có công trình hoàn thiện, mà giá lại cao hơn 20%, cho nên tình hình tiêu thụ không được lý tưởng cho lắm.

Những thông tin đó Lâm Tuyền đổi được bằng hai bao thuốc lá và một tiếng trò chuyện cùng với hai người bảo vệ già rảnh rỗi.

Chào tạm biệt hai người bảo vệ, Lâm Tuyền lưỡng lự thường đi trong tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, đem so với khung cảnh xung quanh thì tình hình xanh hóa ở nơi này quá kém, mấy cành cây khô quắt lưa thưa mấy cái lá, làm người ta hoài nghi mấy cái cây giống mới được trồng này liệu còn sống hay không? Đúng vậy, thời buổi ấy nhà đầu tư còn chưa chú trọng tới hoàn cảnh lắm.

Theo thói quen, Lâm Tuyền đi hết một vòng rồi mới tới nhà của Cảnh Thiên Sương.

Nhà chung cư của Cảnh Thiên Sương là loại hình hai phòng hai sảnh, màu gỗ sồi và màu nhũ là hai sắc màu chủ đạo ở đây, thông với gian phòng khách lớn là thư phòng hình vòng cung được ngăn cách bằng phê lê mờ, thư phòng không lớn lắm, bày một cái bàn, một cái ghế, sát cửa sổ là hai chậu trúc xanh biêng.

Giá sách cùng với khung tranh màu trắng treo trên ghế sofa của phòng khách hình thành đường trục tuyến, ngăn giữa là lớp pha lê, trong khung tranh có ba bức tranh chữ.

- Cách điệu ưu nhã, đặc sắc phong cách, mùa hè này tôi cũng đọc qua mấy cuốn sách về nhà ở, chưa thấy có bố cục không gian khéo léo như thế này. Anh Cảnh, giới thiệu nhà thiết kế cho tôi làm quen một chút,

chị tôi và anh rể tôi cũng đang suy tính mua nhà, tiếp đó là phải trang hoàng rồi ...

Lâm Tuyền vờ như không nhìn thấy Dương Oánh mỉm môi cười, hết sức nghiêm túc yêu cầu Cảnh Kiến Sương:

Cảnh Thiên Sương ẩn vai Dương Oánh đẩy tới:

- Đây chính là nhà thiết kế cậu muốn tìm đấy, tôi thấy cô ấy không làm trang trí nhà ở thật đáng tiếc.
- Thật sao?

Lâm Tuyền nhìn Dương Oánh khắp một lượt, tỏ ý ngờ vực làm cô ngênh mặt lên thách thức, mới nói:

- Tôi phải xem qua phòng ngủ ...
- Khoan đã ...

Dương Oánh vội nhảy ra chặn trước mặt Lâm Tuyền:

- Hiện phòng ngủ không thể cho cậu xem.

Chắc là trước khi y tới, Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh chẳng làm chuyện gì hay ho, dùng phòng tân hôn trước rồi. Lâm Tuyền nháy mắt trêu ghẹo:

- Cả hai đều là vợ chồng lâu năm rồi, còn làm như mới yêu vậy. À, anh Cảnh, hai người tính toán thế nào mà lại mua nhà ở Nguyệt Nha Hồ, vì sao không mua ở gần Chung Cổ Lâu, cách chính phủ tỉnh cũng gần.
- Loại chuyện này tôi không định đoạt được, từ mua nhà, trang trí đều một mình Dương Oánh lo liệu, tôi chỉ gọi điện thoại hỏi thăm tình hình thôi. Tiểu Ba, coi cậu cứ là hạng mặt trắng ăn bám là được, nhìn cô ấy gầy dộc đi, lòng tôi đau nhói.

Thấy Dương Oánh nguyền hấn một cái, cả hai thần nhiên thân mật tình tứ trước mặt y, Lâm Tuyền thầm cảm thấy vui mừng cho bọn họ, một cuộc hôn nhân chính trị có kết cục tốt đẹp như thế này càng đáng quý trọng.

- Hoàn cảnh nơi này tốt, tương đối yên tĩnh, chỉ là các công trình phụ trợ hơi kém, nhưng giá cũng rẻ.
- Tối tận 2.700, tối thành bắc xem thử, khu sinh hoạt hoàn thiện chừng 2.300, tôi thấy chỉ hoàn cảnh nơi này tốt hơn một chút.

Lâm Tuyền tán đồng:

- Tôi thấy vẫn là do nhân quang của chị Dương Oánh tốt, ở khu sinh hoạt cao cấp, có ai mắc bệnh mà tới bệnh viện khu, có ai đem con mình tới nhà trẻ khu? Rồi ai tự mình đi tới chợ trong khu mua thức ăn về làm cơm chứ?

66. Q.2 - Chương 11: Bị Nhìn Thấy Hết Rồi

- Chỉ là cảnh quan trong tiểu khu hơi kém một chút.

Dương Oanh lại rất biết mình, tiếc nuối nói:

- Nhà đầu tư xót tiền không chịu xanh hóa, nếu không tôi nghĩ Nguyệt Nha Hồ không thua kém gì Chung Cổ Lâu.

Lâm Tuyền gật đầu, y khen Dương Oánh có nhãn quang không phải là tăng bốc, giá trị của khu Nguyệt Nha Hồ này còn chưa thể hiện được hết.

- À, ba tôi luôn khen nhãn quang của cậu tốt, còn nói cậu mở một công ty, còn có nghiệp vụ qua lại với doanh nghiệp lớn như Đông Đô, cậu có suy tính gì không?

- Lúc tôi tới đây có đi quanh xem một vòng, hiện chưa có mấy hộ chuyển vào đây sống, tình hình tiêu thụ hẳn không lý tưởng. Người có thân phận, song không có nhãn quang như chị Dương Oánh không thèm vào ở, cảnh quan trong tiểu khu lại kém một chút, công trình phụ trợ không theo kịp. Định giá không phù hợp, người bình thường không muốn tới đây mua nhà, phòng kế hoạch của công ty này vào tay tôi thế nào cũng bị thôi việc hết.

- Ha ha ha, Tiểu Ba, cậu nghĩ thấy gì rồi.

- Do tường thành cổ nằm trong khu phong cảnh Bạch Mã Sơn, cho nên nhà bị hạn chế độ cao, mật độ kiến trúc cũng bị hạn chế, cả tiểu khu rộng hơn 200 mẫu đất mà chỉ có 18 tòa nhà, diện tích kiến trúc hẳn là chừng 90 nghìn mét vuông.

Dương Oánh tròn mắt:

- Không phải cậu xem qua tư liệu rồi đấy chứ, làm sao nhìn ra con số chuẩn như vậy.

Lâm Tuyền cười khê, chỉ cần đi một vòng y có thể ước lượng ra những con số ấy, nhưng chẳng cần thiết phải nói ra để thể hiện đầu óc mình khác người:

- Anh Cảnh, anh quen giám đốc của công ty này không?

- Đây toàn là nhà của địa ốc Giai Thành, tổng giám đốc Chu Vân Thiên, xem như là quen. Sao, có cần tôi giới thiệu cho không?

- Gặp thì đương nhiên phải gặp rồi.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Cuối tháng 9 Khổng Lập Dân sẽ tới tỉnh thành tổ chức một bữa tiệc, mời những nhân vật trong thương trường tỉnh thành, tôi sẽ nghĩ cách đưa Chu Vân Thiên vào danh sách khách mời, tới khi đó nhờ anh Cảnh giúp giới thiệu cho.

Cuối năm nay Cảnh Thiên Sương cũng về tỉnh ủy nhậm chức, loại tiệc như thế là cơ hội cực tốt để hẳn làm quen với nhân vật trong thương trường, tất nhiên nhận lời ngay.

Đang nói chuyện thì Cố Lương Vũ gọi điện tới, hẳn đã thuê được nhà theo yêu cầu của Lâm Tuyền, tiền thuê mỗi tháng là 1.500 đồng, trả luôn hai tháng. Lâm Tuyền bảo hẳn dùng số tiền còn lại mua đồ dùng sinh hoạt cùng vài bộ y phục tươi tắn cho hẳn và Phàn Xuân Bình.

Buổi tối, Lâm Tuyền chọn một nhà hàng phong cách trang nhã, mời Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh dùng cơm, biết bọn họ đang độ ân ái mặn nồng, ăn tối xong không quấy nhiễu nữa, lúc này mới là 8h30, liền bắt xe tới nơi Cố Lương Vũ thuê nhà.

Căn nhà Cố Lương Vũ thuê điều kiện khá ổn, mang tân trang, sạch sẽ sáng loáng, phòng khách trải đá cẩm thạch, phòng ngủ sàn gỗ, gia dụng đầy đủ, Lâm Tuyền gật gù:

- Lão Cố biết chọn chỗ lắm, 1.500 đồng một tháng có được nơi như thế này coi như rẻ rồi.

Hiện xem như đã là người làm công cho Lâm Tuyền, Cố Lương Vũ liền đổi cách xưng hô:

- Nhà ở của anh Lâm sao có thể qua loa được.

- Mà tôi nói này, chọn nhà không tệ, song mua y phục thì kém quá rồi, mua ở chợ trời về phải không? Căn nhà này là thuê cho hai anh ở, ăn mặc sao cho nó phù hợp chứ, tạm thời tôi ở trong trường. Đi nào, còn chút thời gian, chúng ta tới nơi này một chút ...

Lâm Tuyền đưa hai bọn họ tới trung tâm thương mại, thay đổi trang phục xong, Lâm Tuyền trông Cố Lương Vũ mặc áo vét, nghiêm nghị khỏe khoắn, còn giống ông chủ hơn cả mình, gật gù về ánh mắt nhìn người của mình.

Phàn Xuân Bình còn đang hưng phấn vì bộ trang phục mới giá không rẻ trên người, còn Cố Lương Vũ thì sắc mặt vẫn trấn tĩnh, trên đời này không có cái gì miễn phí hết. Lâm Tuyền mở một cánh cửa rực rỡ sắc màu trước mặt bọn họ, có thể là thánh quang trên thiên đường, cũng có thể là ánh lửa từ địa ngục.

Từ khu thương mại trở về nhà thuê, Phan Xuân Bình hận không thể đem toàn bộ trang phục mặc trước kia ném vào đồng rác, Cổ Lương Vũ ngăn lại:

- Vẫn còn tốt, có người cần tới nó, giữ lại mai mang đi cho.

Lâm Tuyền rất tán thưởng tính cách của Cổ Lương Vũ, một người từng trải qua nhiều gập ghềnh cuộc sống, tính cách chưa trở nên vụn vặt biến dạng đúng là đáng quý. Lâm Tuyền đem kế hoạch môi giới địa ốc nói với hai người bạn họ:

- Thủ tục công ty bán bất động sản sẽ do hai anh lo liệu, lấy đại diện pháp nhân là lão Cố, địa điểm công ty, trang bị cho văn phòng, hai anh đều làm nghề này rồi, có kinh nghiệm, cũng do hai anh phụ trách luôn, làm bản dự toán cho tôi, đem việc cần dùng tới tiền tập trung lại trong vài ngày, tôi đi xử lý cùng các anh. Tiền thuê văn phòng công ty không quan trọng, song nhất định phải ở con phố thương nghiệp, rộng rãi sáng sủa, chúng ta bán nhà cao cấp, tiếp đãi cũng là những người thu nhập cao, các anh phải mau chóng hòa nhập vào cuộc sống người thành thị. Sau khi công ty thành lập, lão Cố làm giám đốc, lão Phan làm nhân viên, ngoài ra tuyển thêm hai cô gái mặt mày dễ coi, ăn nói khéo léo một chút, chuyện sổ sách công ty, tôi sẽ tìm người phụ trách.

Đầu năm 99, các bộ ủy ban TW liên hợp phát ra văn kiện (Đem sản nghiệp địa ốc phát triển thành điểm sáng mới của tăng trưởng kinh tế), cái đầm nước địa ốc này định sẵn sẽ bị quấy lộn lên. Môi giới địa ốc là một mắt xích cực kỳ trọng yếu trong đó, so với việc tìm người khác hợp tác, chẳng bằng mở một công ty khống chế nó trong tay.

Lâm Tuyền về tới túc xá thì đã là 12 giờ, mở cửa ra, trong phòng không có lấy một bóng người, chỉ có một tờ giấy :” Chị anh gọi điện thoại tới, bây giờ là 9 giờ 10, em rời phòng thì chị anh đã gọi 6 cú điện thoại!”

Lâm Tuyền vỗ đầu, chị Tinh Di bảo y tới tới ăn cơm, khi chị nói thì đầu óc y còn đang suy nghĩ chuyện khác, không để trong đầu.

Nhìn đồng hồ thì đã hơn 12 giờ, Lâm Tuyền cầm điện thoại lên lại bỏ xuống, mai gọi thì hơn, định đi tắm át rồi đi ngủ, vừa mới vào phòng tắm chung cối sạch sẽ thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, hình như là trong phòng y vang lên, vội chạy ra. Đột nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai, một cô gái mặc áo ngủ đứng ở cửa gian phòng sát bên che mắt hét ầm lên.

Giờ này rồi sao còn có nữ sinh trong túc xá, lại còn mặc áo ngủ nữa? Lâm Tuyền bối rối chạy về phòng, cầm lấy chăn cuốn người, nhắc điện thoại lên, quả nhiên là chị Tinh Di.

- Cứ mười lăm phút chị gọi điện thoại một lần đấy, sao giờ này mới về, có phải là có bạn gái rồi, nên quên chị hay không?

Đúng là quên mất thật, Lâm Tuyền ấp a ấp úng xin lỗi.

- Mai chị và Dương Minh có việc ra ngoài, em tới xử lý hết thức ăn thừa đi, chìa khóa để ở dưới mái nhà, em mang theo que sắt cời ra mở cửa là được ...

Vừa mới cúp điện thoại thì Trương Thịnh ở phòng bên cạnh mặc mỗi quần sịp lách qua khe cửa đi vào:

- Người anh em, nghe nói cậu vừa biểu diễn một màn chạy khóa thân.

- Cô gái phòng bên là ai, sao lại mặc áo ngủ ở trong phòng các cậu.

- Bạn gái mới của Chân Thối, tiếc tiền không ra ngoài thuê phòng, chỉ treo chăn trong phòng che đi rồi làm chuyện hay ho kia, mẹ nó làm tôi nghe chỉ muốn nhảy vào tham gia. Trương Đào không ở đây à, lát nữa tôi ngủ ở giường Trương Đào nhé.

Cô gái kia quá thiếu tự trọng rồi, Lâm Tuyền lắc đầu, gái hộp đêm như Tiểu Tuyết thì y không ghét, nhưng loại con gái này thì không ưa chút nào, giống như các cụ nói “ lấy đi về làm vợ chứ đừng lấy vợ về làm đi”.

Bị người ta nhìn thấy, Lâm Tuyền tự nhận xui xẻo, quần chắn vào phòng tắm dội nước lạnh, quay về phòng thì Trương Thịnh đã ngủ khò khò, cũng chìm vào giấc ngủ nặng nề.

67. Q.2 - Chương 12: Cô Gái Bán Nhà.

Lâm Tuyền ngủ không sâu, tới khoảng sáu giờ thì nằm trên giường không ngủ được nữa, nghe thấy có người rửa ráy, tưởng rằng thời gian không còn sớm nữa, mặc quần để thân trần đi rửa mặt.

Trong phòng tắm có một cô gái để tóc đuôi ngựa, dung mạo tú lệ mặc chiếc phong áo vàng chanh, bó chặt lấy khuôn ngực hoàn mỹ, bên trong không có áo lót, hai núm vú thấp thoáng khiêu khích, chiếc áo phong dài che cặp mông tròn lẳn, không biết mặc quần lót hay là quần cộc, chỉ thấy đôi chân dụi hoặc dưới mép áo.

Cảnh xuân trước mặt nhưng Lâm Tuyền nhú mày, đi tới bồn rửa mặt bên cạnh rửa mặt.

- Anh tên là Lâm Tuyền phải không, người của học viện ngoại thương đều gọi anh là Thạch Phật?

Cô gái nhìn thấy y đi vào chủ động bắt chuyện:

- Tôi nên gọi anh là Lâm Tuyền hay Thạch Phật?

Lâm Tuyền chẳng nói chẳng rằng, chỉ ậm ừ tỏ ý có nghe.

Cô gái có lẽ biết qua chuyện về y, không phật ý mà còn cười tươi đưa bàn tay trắng nõn ra:

- Tôi tên Điền Lệ của học viện pháp luật.

- Ủ ...

Lâm Tuyền bê chậu nước đi ra ngoài, chẳng thềm bận tâm tới Điền Lệ hừ mũi một tiếng đằng sau, chỉ coi cô là một thứ đồ hi sinh trong cuộc sống phóng túng của Chân Thối, có lẽ từ nay về sau chẳng bao giờ gặp lại chưa biết chừng.

Nhưng y đã nhầm.

Những chuyên khoa thiên về văn của đại học Đông Hải đều học ở trường ngoại thành phía đông cả rồi, song trong trường không thiếu các cô gái xinh đẹp mê người, Điền Lệ chẳng phải là mỹ nữ có thể để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người ta.

Qua chuyện này Lâm Tuyền cảm thấy phải chuyển ra ngoài ở rồi, một là y cần điện thoại liên hệ mật thiết với phía Tỉnh Hải, trong túi xách người qua người lại rất không tiện, hai là y có nhiều tài liệu quan trọng, để trong phòng không yên tâm chút nào.

Buổi sáng, Lâm Tuyền làm một cái sim điện thoại, dùng chiếc di động mà Quách Bảo Lâm đảo thải, lần lượt gọi cho Tôn Phi Phi, Phương Nam, Quách Bảo Lâm, tìm hiểu tình hình thành lập công ty Thiên Tinh Hồ, đánh giá tài sản đi vay, cùng tiến độ công ty giải tỏa. Rồi tiếp tục gọi điện cho Triệu Tăng, Từ Kiến, Ngô Quốc Tân.

Ngồi ở trong khu nghỉ ngơi của doanh nghiệp di động, hưởng thụ hơi lạnh phả ra từ máy điều hòa, gọi liên một loạt cuộc điện thoại thì pin cũng tuyên bố đình công, tít một cái tự động tắt máy. Hai người Cổ Lương Vũ cần phải có một cái di động để giữ liên lạc thường xuyên, Lâm Tuyền liền mua một chiếc di động mới, chuẩn bị đem chiếc Ericsson cho Cổ Lương Vũ. Ăn cơm xong đứng đỉnh tới nơi bán nhà của Nguyệt Nha Hồ.

Hôm qua vội đi gặp Cảnh Thiên Sương cho nên không kịp tìm hiểu tỷ mỉ tình hình nhà đất nơi này, tiểu khu Nguyệt Nha Hồ giữa năm ngoái mở cửa giao dịch, định giá là 2.700. Tới tháng 7 năm giá vẫn cứ là 2.700 có thể thấy tình hình tiêu thụ không phải là tốt, tra duyệt qua sổ tiêu thụ, lượng nhà được bán còn chưa được 30%, hơn nữa đều tập trung vào trong một năm từ thời gian đặt trước cho tới khi giao phòng, hai tháng sau đó, lại chỉ bán được đúng 3 căn nhà.

Cảnh sắc xung quanh tiểu khu cực kỳ vừa lòng người, nhưng nhà đầu tư chăm chút cảnh sắc bên trong tiểu khu rất ít, trước sau chỉ trồng được mấy cái cây giống còi cọc khẳng khiu cho có. Đứng trên tường thành cổ nhìn xuống, tiểu khu Nguyệt Nha Hồ đặc biệt bắt mắt, song không phải mang nghĩa tốt.

Trong tài liệu quảng cáo của nhà đầu tư, kiến thiết cây xanh trong tiểu khu được đầu tư không thấp, Lâm Tuyền nghĩ có lẽ do tình hình bán nhà không được tốt như trong dự kiến, khiến cho tài chính gặp vấn đề mới phải trừ bỏ một phần chi phí xanh hóa, đúng là quyết sách sai lầm, hàng không bán được thì càng phải đóng gói cho thật đẹp mới đúng, làm thế này chẳng trách tình hình tiêu thụ không khá lên được.

Lâm Tuyền nhàn nhã ngồi ở chiếc ghế dài trong khu vực tiếp khách, híp mắt nhìn cô gái bán nhà đứng trước mắt, dưới cái váy quây màu cà phê là đôi chân nhỏ đặc biệt lay động lòng người.

Cho dù điều hòa bật hết công suất, chớp mũi Tiền Vi lại có giọt mồ hôi lóng lánh, cô nuốt nước bọt, nặn ra nụ cười không tự nhiên lắm, hỏi:

- Anh Lâm, anh còn chỗ nào không hiểu không?

Trong lòng thì hận bầm gan tím ruột, hoài nghi thanh niên gầy gò trước mắt phải chăng tới đây để trêu ghẹo mình.

Mấy ngày qua Lâm Tuyền không bận rộn lắm, thần thái hoàn toàn khôi phục lại như vẻ thường, đẹp trai phong nhã, lúc đẩy cửa vào trung tâm bán nhà, Tiền Vi còn sáng mắt lên, tranh giành với đồng nghiệp ôm một chồng giấy quảng cáo tới đón, không ngờ Lâm Tuyền lại liên tục hỏi những vấn đề chi tiết rườm rà.

Ví dụ câu hỏi như tiêu hao xi măng sắt thép ra sao còn coi là bình thường, đến khi y hỏi trong số người tới mua nhà có nhiều mỹ nữ hay không, trông có giống gái bao hay không thì Tiền Vi muốn nổi khùng rồi, khẳng định thanh niên trước mặt ăn no dưỡng mỡ, tới đây ghẹo gái.

- Cô Tiền, có thể đưa tôi đi xem phòng một chút được không?

- Dạ ...

Tiền Vi ôm chồng tài liệu trước ngực:

- Anh Lâm muốn đi xem phòng ngay trong hôm nay à?

- Ủ, hai tòa nhà phía bắc để trống, chúng ta tới đó xem sao.

- Nhà trống ...

Tiền Vi quay đầu đi, hết sức tội nghiệp nhìn đám chị em đứng sau quầy :” Chẳng lẽ y định lừa mình tới chỗ nhà trống để cưỡng bức?”

Lâm Tuyền thấy Tiền Vi ngần ngừ, cũng không nghĩ tới vấn đề khác, chỉ cho rằng là sắp tới giờ tan ca, nên bọn họ không tích cực lắm:

- Sao vậy, không thể xem phòng à?

- Chuyện này, anh Lâm, anh không còn câu hỏi nào khác nữa à? Từ lúc anh vào đây, đã hỏi từ kết cấu nhà, chất lượng công trình, lượng tiêu thụ, quản lý tài sản, còn cả tuổi tác, trình độ, công tác của người mua nhà, cái gì cũng hỏi rõ ràng. Lại còn hỏi kế hoạch tiêu thụ của chúng tôi, tình hình chấp hành, nhưng vấn đề mà anh nên quan tâm nhất lại không hỏi tới ...

Lâm Tuyền hứng thú hỏi:

- Cái gì mới là vấn đề tôi nên quan tâm nhất?

- Ví dụ như giá phòng, phí quản lý, rồi trả góp hay không v..v..v..

- Hỏi những cái đó làm gì?

Lâm Tuyền “ồ” một tiếng, nhìn đồng hồ, bất tri bất giác đã 5h 30:

- Hết giờ rồi, cô Tiền đưa tôi đi xem phòng đi, tôi muốn xem cả ba tòa nhà gần hồ, hay là chúng ta tìm chỗ ăn cơm rồi buổi tối bàn bạc tiếp.

Thấy Lâm Tuyền đứng dậy, Tiền Vi giật mình lui lại:

- Anh, anh muốn làm gì?

- Hả, cô nghĩ đi đâu thế? Mặc dù cô rất xinh đẹp, nhưng tôi không định theo đuổi cô. Tôi đi mua bánh mì, tôi đói thật rồi, cô đợi tôi trở về rồi đi xem phòng.

- Xin lỗi sắp hết giờ làm, có thể mời anh mai hẵng quay trở lại không?

- Cái gì?

Lâm Tuyền nhìn Tiền Vi với vẻ không sao tin nổi, làm gì có chuyện từ chối khách hàng dứt khoát như thế, cô ta không muốn làm việc ở đây nữa sao:

- Thời gian của tôi rất eo hẹp, các cô có thể an bài một người cùng tôi đi xem phòng không?

Ngẩng đầu lên, mấy cô gái lúc nãy chen nhau ở quầy nhìn về chỗ này đều xoay người bỏ đi:

- Giám đốc của các cô đâu.

- Chính tôi đây.

Viên giám đốc chừng ba mươi tuổi từ văn phòng đi nhanh ra, mặt nghiêm nghị nắm lấy cánh tay Lâm Tuyền:

- Chỗ chúng tôi không hoan nghênh anh, mời anh tự trọng.

Rồi kéo y ra ngoài.

Lâm Tuyền tới lúc này vẫn không hiểu đầu cua tai nheo ra sao :” Chẳng lẽ bọn họ từ chối mua phòng để đầu cơ? Lương tâm Chu Thiên Vân tốt như vậy à?”

Phải nói Lâm Tuyền rất thông minh, nhưng đôi khi hơi ngớ ngẩn, nhưng điều người bình thường đều hiểu thì y lại không hiểu, coi như đó là mặt trái của một thiên tài.

68. Q.2 - Chương 13: Sao Sơn Chấn Hổ (1)

Ngồi xe tới nhà Lâm Tĩnh Di, đó là căn nhà nằm tận trên tầng 6, thuộc về chung cư của tòa báo, chỉ y chỉ là bác sĩ thực tập còn chưa được phân nhà ở. Căn chật hẹp hai gian, một gian là phòng làm việc chung của Lâm Tĩnh Di và Dương Minh, một gian là phòng ngủ, phòng khách bé tí tẹo chỉ thêm một cái tủ lạnh đặt vào cũng thấy chật, chưa kể leo hết 6 tầng cầu thang vừa hẹp vừa dốc trong cái thời tiết này chẳng khác gì đầy đọa.

Lâm Tuyền mở cái bàn gấp nhỏ, lấy thức ăn trong tủ lạnh ra hâm nóng ăn một mình, những thứ ăn không hết thì cho hết vào túi, đem ra bãi rác phi tang, Lâm Tĩnh Di không nói đùa, số thức ăn này mà y không xử lý hết thế nào bị nhéo rách tai.

Ngày hôm sau Lâm Tuyền tới chung cư Thanh Niên chỉ cách tiểu khu Nguyệt Nha Hồ bức tường thành cổ, thuê một gian phòng đơn được trang trí cầu kỳ. Chung cư Thanh Niên áp dụng phương thức quản lý kiểu khách sạn, tiền thuê không rẻ, hay một cái là làm hợp đồng thuê xong là có thể mang hành lý vào ở ngay trong ngày, chẳng cần phải chuẩn bị thêm cái gì.

Lâm Tuyền xót tiền thuê phòng đắt đỏ, song nhìn thấy phong cách trang hoàng trong phòng liền cảm thấy dễ chịu một chút, trước cửa sổ sát trần là một chiếc bàn gỗ sồi cao bằng giường, còn trang bị một chiếc máy vi tính mới tinh cấu hình khá cao. Hôm đó Lâm Tuyền không về túc xá, nằm trên sàn gỗ đánh một giấc.

Ở trường mười ngày liền, Lâm Tuyền mới dứt ra về Tĩnh Hải được, trong mười ngày đó, Cố Lương Vũ đã an bài xong công ty bán địa ốc, văn phòng hai gian mặt đường đặt ở đường Xuân Khê, riêng tiền thuê một năm đã tốn mất 50.000. Hai chiếc máy vi tính, một chiếc photo, một cái máy fax, một cái máy in, hai cái điện thoại, tuyển hai nhân viên, còn định ra đồng phục làm việc, 100 nghìn Lâm Tuyền cấp đã tiêu mất bảy tám phần.

Có kinh nghiệm làm việc Cố Lương Vũ triển khai công tác hết sức nhanh chóng, hẩn và Phàn Xuân Bình đã bắt đầu cùng hai nhân viên đi khắp nơi tìm nguồn nhà rồi.

Lâm Tuyền ở Tỉnh Hải ba ngày, mới biết thành ủy đã thành lập tiểu tổ lãnh đạo hạng mục đại học thành phố, vì thúc đẩy hạng mục này, đem chức vụ của Trần Nhi Lập phó bí thư, phó khu trưởng thường vụ khi Tỉnh Nam nâng lên một cấp. Đúng như dự liệu của Lâm Tuyền, Triệu Tăng làm phó tổ trưởng tiểu tổ, lại đảm nhận tổ trưởng tiểu tổ công tác giải tỏa.

Quách Bảo Lâm, Vũ Cường đã dựng lên bộ khung của công ty giải tỏa, Trương Dịch Phi cũng tới đó làm.

Công tác thành lập Thiên Tinh Hồ cũng được tiến hành đúng trình tự đầu ra đó, đại hội sáng lập công ty ấn định vào ngày mùng 5 tháng sau, theo hiệp nghị, Lâm Tuyền phải chuyển 12 triệu vào tài khoản công ty trước ngày mùng 5 tháng 12 mới có được 12% cổ phần.

Ngày đầu tiên Lâm Tuyền về Tỉnh Hải, Ngô Quốc Tân đích thân tới báo cáo tiến trình khoản vay, thái độ nhiệt tình tới mức làm Lâm Tuyền hoài nghi bản thân mình chính là giám đốc ngân hàng kiến thiết.

Hiện giờ quan trọng nhất là thiếu hụt tài chính của Tú Thủy Các, trong năm người thành lập Cty cổ phần hữu hạn ẩm thực Tú Thủy Các, Quách Đức Toàn với tài sản 5 triệu xếp ở vị trí thứ nhất, Diệp Linh Thư 1.5 triệu ở vị trí thứ ba, Quách Bảo Lâm 50.000, Chu Nhã Trân góp 50.000, hai bọn họ lấy ra cho đủ số, người thành lập công ty cổ phần hữu hạn phải có từ 5 trở lên. Vị trí góp vốn thứ 2 được để trống, công ty cổ phần hữu hạn ít nhất phải có hạn ngạch đầu tư là 10 triệu, như thế còn thiếu 3.9 triệu nữa.

Những 3.9 triệu.

Một số chuyện Lâm Tuyền chỉ muốn làm người đứng sau màn không chế, như để Quách Bảo Lâm đi làm đại biểu pháp nhân cho công ty giải tỏa, rồi lại điều biểu công ty giải tỏa ký một bản hợp đồng thuê nhà xưởng, văn phòng của nhà máy đúc linh kiện, thuê liền bảy năm. Y đem cả hợp đồng cho thuê cùng giấy chứng minh quyền sở hữu nhà máy đúc linh kiện, kế hoạch ý hướng đầu tư của Tú Thủy Các, đặt trước mặt phó giám đốc Lý, chủ quản vay tín dụng ngân hàng kiến thiết:

- Chú Lý, bằng chừng này có thể vay được 4 triệu không?

Lần trước bị nhốt ở trong nhà khách Nam Sơn làm kế hoạch hạng mục đầu tư đại học thành phố, phía ngân hàng do Lý Tín dẫn đội, cho nên quan hệ giữa hắn và Lâm Tuyền rất quen thuộc rồi, chuyện vay tiền không cần phải đi tìm Cung Chí Siêu.

- Cái nhà máy này trong phạm vi giải tỏa của đại học thành phố, lấy làm vật thế chấp thì ... Chi nhánh con do chi nhánh bên trên giám sát, thế này vậy, tôi giới thiệu cậu với chi nhánh con phía dưới. À sau này nếu cậu cần tài chính, nhất định rất nhiều, chi nhánh con khó mà thỏa mãn được, tới chi nhánh Tây Thành đi, tôi cũng đánh giá cao hạng mục Tú Thủy Các, càng đánh giá cao Liên hợp Tỉnh Hải, tôi sẽ đích thân gọi điện thoại căn dặn ngay, buổi chiều cậu xuống đó làm việc.

- Nghe nói tháng sau là sinh nhật 20 của con gái chú Lý rồi, sinh nhật người trẻ tuổi phải náo nhiệt một chút, cứ chọn ở Tú Thủy Các đi, coi như giúp Tú Thủy Các quảng cáo trong hệ thống ngân hàng, chi phí là phí quảng cáo ...

- Ha ha ha, cậu đúng là, nghe nói tiệc riêng của nhà bí thư Cảnh cũng do Tú Thủy Các bao hử? Tiệc sinh nhật còn đang định nhờ cậu đây, đặt 40 bàn, có điều chi phí nhất định tôi sẽ trả, Tú Thủy Các mở cửa để đón khách làm ăn mà. À, tiền chi nhánh con đường Tân Giang gần như bị cậu hút cạn rồi, cả năm ngoài bọn họ thu hút được tiền gửi vào chưa tới 100 triệu, trong hai tháng đã nhả vào tay cậu 20 triệu, tôi nói trước với cậu nhé, tài khoản của Thiên Tinh Hồ nhất định của ngân hàng kiến thiết.

Vốn 20 triệu của Tỉnh Hồ muốn kéo dài kỳ hạn vay là của ngân hàng kiến nghiệp, 12 triệu đầu tư vào Thiên Tinh Hồ, Lâm Tuyền cũng vay của ngân hàng kiến thiết, các hạng mục sau này cũng hi vọng móc được nhiều tiền hơn từ bọn họ, chẳng có lý do gì không đặt tài khoản ở ngân hàng kiến thiết, Lâm Tuyền mỉm cười đồng ý ngay.

Về nhà chẳng được nghỉ ngơi, hết tới nhà Cảnh Nhất Dân, lại tới nhà Triệu Tăng ăn cơm tối, nói chuyện tình hình cuộc sống trong trường học.

Tối hôm rời Tỉnh Hải, ăn cơm cùng Khổng Lập Dân, Từ Kiến. Lâm Tuyền đem tình hình ở Nguyệt Nha Hồ ra bàn bạc với Khổng Lập Dân, y có vận dụng hết nguồn lực cũng chỉ điều động được 5 triệu, chút tài chính này không đủ gây chút tác động nào ở Nguyệt Nha Hồ, cần phải dùng khoản tài chính cực lớn mới

hoàn toàn không chế được cục diện, song hứng thú của Khổng Lập Dân không cao, thực tế ông ta đầu tư vào hạng mục Thiên Tinh Hồ chỉ có 20 vạn, đó là vì tin tức tốt lành về khu khai phát mới, còn tinh lực chủ yếu của Khổng Lập Dân vẫn đặt vào thực nghiệp của tập đoàn Đông Đô.

Từ Kiến bị Lâm Tuyền làm động lòng, có điều tiền mặt trong tay ông ta còn không nhiều bằng Lâm Tuyền. Lâm Tuyền có quan hệ với ngân hàng, có thể dùng tay trắng kiếm được 20 triệu từ ngân hàng, ông ta không có năng lực đó.

Lâm Tuyền kiên nhẫn nói:

- 12 triệu cuối tháng sẽ gửi vào tài khoản của Thiên Tinh Hồ, chủ tịch Khổng có thể lấy danh nghĩa mua 12% cổ phần của Liên hợp Tỉnh Hải ở Thiên Tinh Hồ, cấp một chứng nhận tín dụng dài hạn, ba tháng sau, tôi không hủy được giấy tín dụng này, 12% cổ phần sẽ thuộc về Đông Đô.

- Diện tích còn trống của Nguyệt Nha Hồ lên tới hơn 50.000 mét vuông, với giá phòng hiện tại, muốn nuốt hết phải mất hơn 100 triệu, với 12 triệu thì làm được gì? Vả lại tôi cần cổ phần của cậu ở Thiên Tinh Hồ làm gì, Đông Đô đã khống chế cổ phần tuyệt đối rồi. Còn Thiên Tinh Hồ không thể thiếu cậu, tôi đang mong cậu dồn thêm tinh lực vào Thiên Tinh Hồ, nếu cậu kiên trì như vậy, Đông Đô có thể cho cậu vay 10 triệu.

12 triệu góp vốn của mình còn chưa tới được Thiên Tinh Hồ, Khổng Lập Dân sẵn lòng cho vay nóng 10 triệu, đúng là coi trọng mình.

69. Q.2 - Chương 14: Sao Sơn Chấn Hồ (2)

Mặc dù Khổng Lập Dân hơi nặng lời, nhưng Lâm Tuyền cảm giác được ông ta có ý bảo vệ mình, trách mình không chuyên tâm vào việc chính. Đầu tư nhà đất có chu kỳ dài, có lẽ đúng như cha mình nói, mình quá tham cái lợi gần.

Khổng Lập Dân đã rộng rãi như thế, Lâm Tuyền cũng phải tỏ thái độ nên có:

- Kinh nghiệm của trợ lý Phương còn thiếu sót, hi vọng ngài Khổng giúp phái một chuyên gia tài chính tới hỗ trợ trợ lý Phương trong việc xin khoản vay 12 triệu, cùng với chuyển khoản sau đó.

Như thế hướng đi khoản vay này nằm dưới sự giám thị của Đông Đô.

Ăn tối xong, Khổng Lập Dân phái tài xế dùng xe Bentley của ông ta đưa Lâm Tuyền tới tỉnh thành.

Ngày 21 tháng 9, hệ thống ngân hàng kiến thiết mở hội nghị công tác toàn tỉnh, được Cung Chí Siêu và Lý Tín giới thiệu, Lâm Tuyền làm quen được với phó giám đốc La Ngộ Lương chủ quản tín dụng chi nhánh tỉnh. Lâm Tuyền không trực tiếp vay tiền từ Đông Đô, có chứng nhận tín dụng của Đông Đô, lại có Cung Chí Siêu giới thiệu, hoàn toàn có thể vay được 10 triệu từ ngân hàng kiến thiết tỉnh.

Được La Ngộ Lương giúp đỡ, 10 triệu này không gửi vào tài khoản của Liên hợp Tỉnh Hải mà chuyển thẳng vào tài khoản cá nhân của Lâm Tuyền.

Ngày 27 tháng 9, Khổng Lập Dân tổ chức tiệc tại tỉnh thành, Cảnh Thiên Sương và Chu Vân Thiên nhận lời mời tham gia. Lâm Tuyền đem chuyện tiền gửi vào tài khoản cá nhân nói với Khổng Lập Dân.

Khổng Lập Dân giật mình, ông ta cho rằng Lâm Tuyền muốn dùng chiêu cũ vay thế chấp. Đầu năm TW đưa ra văn kiện chỉ đạo thúc đẩy địa ốc thành điểm sát phát triển kinh tế, vì văn kiện này hệ thống ngân hàng vào tháng tám đưa ra biện pháp tương ứng, tỉ lệ thế chấp cao nhất đạt tới 80%, cổ vũ các ngân hàng quốc hữu lớn phát triển nghiệp vụ vay thế chấp địa ốc. Lâm Tuyền chỉ có một công ty rỗng ruột, có quan hệ trong nội bộ ngân hàng, muốn lợi dụng 10 triệu trong tài khoản cá nhân, điều động khoản vốn 50 triệu.

10 triệu không thể khơi lên chút gợn sóng nào ở Nguyệt Nha Hồ, 50 triệu thì có thể làm nên chuyện, nhưng nguy hiểm ẩn chứa trong đó quá lớn. Mặc dù có chính sách cổ vũ của TW, song khoản vay trái quy định lên tới 40 triệu không phải là vấn đề nhỏ.

Nhân lúc rảnh rỗi ở bữa tiệc, Khổng Lập Dân nghiêm túc nhìn Lâm Tuyền:

- Cậu đi con đường quá nguy hiểm đấy.

Ông ta thực sự tán thưởng tài năng của Lâm Tuyền, không muốn y vì cái lợi trước mắt mà hủy mất tiền đồ bản thân.

Lâm Tuyền cúi đầu xuống, nói nhỏ:

- Lần trước về Tĩnh Hải tôi có đi gặp ông ngoại, ông tôi nhắc tới văn kiện đầu năm TW đưa ra, có nói một câu, ở cái quốc gia này, rất ít có chuyện gì ngay từ đầu đã đi vào vòng tuần hoàn tốt được, cải cách giáo dục, cải cách y tế cũng vậy, hiện tới cải cách địa ốc cũng thế.

Ngừng một lúc nói thêm:

- Đi con đường vay thế chấp quá hiểm, điều này tôi cũng rõ, có thể làm một lần không thể làm lại, lần này tôi sẽ nghĩ biện pháp khác.

Khổng Lập Dân có đường đi khác, lại thấy y không có ý nói tiếp, đành thăm thở dài, quan hệ hai người mới chỉ dừng ở mức độ công việc, dù ông ta coi Lâm Tuyền như bậc hậu bối có tiền đồ, muốn nâng đỡ bồi dưỡng y, nhưng biết người tài thường kiêu ngạo, nên chuyển đề tài:

- Khi tôi mới tiến vào thương trường, gặp được một người thầy tốt, ông ấy từng nói với tôi, có người phát lên, tức là có người bị cướp đoạt. Đôi khi bữa tiệc tài phú chính là bữa tiệc cướp đoạt.

- Đúng thế, hơn hai mươi năm qua, người dân cần cù lao động, tích lũy được chút tài phú, tới lúc cướp đoạt tiền trong tay bọn họ rồi.

Lâm Tuyền cười lớn:

- Đây không phải là chuyện ý chí cá nhân có thể thay đổi, TW muốn điểm sáng tăng trưởng mới, quan viên muốn chính tích, nhà đầu tư muốn phát lên mau chóng, bằng đầy yếu tố kết hợp, chỉ cần qua giai đoạn đầu chuếch choạng, thị trường địa ốc sẽ tiến vào thời kỳ bùng nổ. Chủ tịch Khổng chẳng phải cũng nhìn thấy những điều này cho nên mới tiến quân vào sản nghiệp địa ốc sao?

Khổng Lập Dân khẽ lắc đầu thở dài, chỉ mặt Lâm Tuyền cười:

- Lâu lắm rồi không có ai dùng ngữ khí này nói chuyện với tôi, tôi luôn kiên trì làm thực nghiệp, thực nghiệp báo quốc mả. Có lẽ mấy năm nữa thanh danh nhà đầu tư địa ốc không được hay ho lắm đâu, chuyện của cậu tôi không tham gia. Nếu cậu thiếu người, tôi có thể cho cậu mượn vài người ở chi nhánh của Đông Đô trên tỉnh.

Lâm Tuyền thực lòng chấp tay bái Khổng Lập Dân một cái:

- Cảm ơn ngài Khổng, cuối cùng trước khi tài chính chuyển vào công ty tôi cũng dám lên tiếng nói rồi. Ha ha, tôi đề nghị để Trương Bích Quân làm giám đốc phòng kế hoạch Thiên Tinh Hồ. Nhà đất vốn có của Thiên Tinh Hồ không vội bán đi, Trương Bích Quân ở lại đó cũng không có tác dụng gì, nhờ ngài Không nói với giám đốc Từ một tiếng, đem Trương Bích Quân cho tôi mượn dùng vài tháng.

Khổng Lập Dân gật gù :

- Nhà đầu đó năng lực không tệ, tôi thấy cậu cũng đang bồi dưỡng vài người của mình.

- Cũng chỉ là không có người đành tạm dùng bữa thôi, hiệu quả thế nào chưa rõ, cho nên cần người am hiểu chuyên môn hỗ trợ. Chủ tịch Khổng cũng biết tình huống của tôi rồi đấy, trừ mượn người thì tôi chỉ có thể vắt kiệt bản thân thôi, tôi đâu mời nổi người ta? Đợi hai tòa nhà kia trang trí hòm hòm rồi, Phương Nam có thể thoát thân tới giúp tôi. Nhưng mà bây giờ thì không được, người làm trang trí là Triệu Khôn Nghĩa, nhìn ông ta thiếu một cái cũng không được, chủ tịch bảo người của Đông Đô giúp coi chừng ông ta thật kỹ, tránh ông ta lấy đồ kém làm đồ tốt, cất giấu nguyên vật liệu.

Đúng là nói người không biết nghĩ tới ta, Lâm Tuyền không nhớ y đã xẻo trước 600 nghìn rồi.

Phương Nam ngoại trừ giám sát chuyện trang trí còn phải cùng Diệp Linh Thư xử lý khoản vay 4 triệu của Tú Thủy Các, cùng với thành lập công ty Tú Thủy Các, thực sự không biết tới bao giờ cô mới có thể thoát thân.

Quách Bảo Lâm một tháng nữa mới trở về trường, có điều hẳn phải theo dõi chuyện công ty giải tỏa, trong tay Lâm Tuyền không có người để dùng, vì thế mới quyết định chóng vánh dùng Cố Lương Vũ, Phan Xuân Bình, xem như y gặp may, hai người này làm việc cũng ra dáng lắm, ít nhất không cần y ném tiền vào đó nữa.

Đúng theo lịch trình, hôm đó Khổng Lập Dân tổ chức tiệc ở tỉnh thành, Lâm Tuyền vừa tới nơi thì nhìn thấy Cảnh Thiên Sương ngồi trong góc vẫy tay gọi mình tới, bên cạnh hẳn là Chu Vân Thiên.

Chu Vân Thiên tuổi gần 50, bụng đã bắt đầu phệ ra, trông có vẻ nặng nề, công ty Giai Thành phát tích nhờ đi đường thượng tầng, thân phận con rể của thường ủy tỉnh ủy không khác gì ánh vàng chói mắt với Chu Vân Thiên.

Lâm Tuyền, Khổng Lập Dân cùng nhau đi tới, Khổng Lập Dân luôn có hứng thú với con trai của Cảnh Nhất Dân, chỉ là không có cơ hội tiếp cận.

Cảnh Thiên Sương chỉ Lâm Tuyền nói:

- Giám đốc Chu, đây là Lâm Tuyền bạn thân thế giao của tôi.

Chu Vân Thiên thấy Lâm Tuyền còn rất trẻ, mà lúc Cảnh Thiên Sơn giới thiệu lại không nói tới gia thế, nghĩ cái gọi là thế giao chẳng qua là họ Lâm leo cao bắt quan hệ với Cảnh gia, ví dụ con người làm chẳng hạn cũng gọi là thế giao được, chỉ khê gặt đầu cho có.

Khổng Lập Dân chạm ly với Chu Vân Thiên, nói:

- Lâm Tuyền là cháu họ tôi, cũng là một trong số đại cổ đông của Đông Đô, mong giám đốc Chu chiếu cố nhiều hơn.

Không nói là cổ đông của Thiên Tinh Hồ, mà nói là cổ đông của Đông Đô, tất nhiên là có ý tăng vốn cho Lâm Tuyền. Chu Vân Thiên cũng không quen Khổng Lập Dân, nhưng danh tiếng Đông Đô không nhỏ, ngạc nhiên nhìn lại Lâm Tuyền:

- Anh Lâm đúng là tuổi trẻ tài cao, Lâm Tuyền ... Cái tên này hình như tôi nghe nói tới rồi.

70. Q.2 - Chương 15: Sao Sơn Chấn Hổ (3)

Nguyệt Nha Hồ chỉ là sản nghiệp nhỏ của ông Chu, nơi đó xảy ra chuyện gì, ông Chu đương nhiên không để ý tới.

- Nói vậy, anh chính là Lâm Tuyền mấy ngày trước dùng 4 triệu tiền mặt, đặt trước hai căn nhà ...

Chu Vân Thiên kêu thất thanh, khiến người xung quanh chú ý:

- Chính là tôi đây, giám đốc chỗ các vị không quyết định được giá phòng, bảo tôi mang 4 triệu đó về. Không ngờ ông Chu cũng tham gia bữa tiệc của chú Khổng.

Lâm Tuyền nường theo lời giới thiệu lúc nãy của Khổng Lập Dân thay đổi cách xưng hô:

- Chú Khổng, có thể cho cháu mượn chỗ trò chuyện với ông Chu một lúc không?

Khổng Lập Dân lấy làm lạ, sau lần Lâm Tuyền về Tỉnh Hải nhắc tới Nguyệt Nha Hồ, ông ta liền bảo người dưới thu thập tài liệu, Nguyệt Nha Hồ khai phát toàn nhà cỡ lớn, hai tòa nhà tổng diện tích phải tới 3000 mét vuông, Lâm Tuyền lấy đâu ra nhiều tiền như thế? Chẳng lẽ là xao sơn chấn hổ? Nhìn vẻ mặt vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc của Chu Vân Thiên thì chắc là mắc bẫy rồi.

Tổng diện tích của Nguyệt Nha Hồ còn lớn hơn Tinh Hồ Uyển rất nhiều, nhưng do hạn chế độ cao kiến trúc và mật độ sử dụng đất, nên tổng cộng chỉ hơn 600 căn hộ. Hiện giờ chưa bán nổi 200 căn, còn tới hơn 400

cần ở trong tay, chiếm dụng khoản tài chính cực lớn, thành tâm bệnh lớn nhất của Chu Thiên Vân một năm qua, tóc cũng thưa đi không ít.

Đột nhiên một ngày có người mang 4 triệu tới đặt trước 200 căn hộ, muốn hưởng giá ưu đãi 90%, nhưng vì bất mãn với thái độ ngần ngại của giám đốc tiêu thụ nên mang tiền bỏ đi. Chu Vân Thiên nổi điên, chửi cho viên giám đốc đó tối tăm mặt mũi, ông ta quên mất khi đó bản thân đang bận cày cuốc trên bụng nhân tình, di động tắt máy, khiến viên giám đốc kia không liên hệ được.

Sau chuyện đó đuổi viên giám đốc đó cùng người của phòng tiêu thụ ra ngoài đường tìm người, ông ta đích thân tọa trấn trung tâm bán nhà, đợi ba ngày liền không thấy động tĩnh gì, không ngờ rằng lại gặp người đó ở bữa tiệc của Khổng Lập Dân. Người này nếu đã là đại cổ đông của Đông Đô, vậy thì không cần đùa với ông ta, t hực sự có năng lực mua 200 gian phòng kia.

Lâm Tuyền đề xuất nói chuyện riêng, Chu Vân Thiên đồng ý vạ cái ý, mong chờ nhìn Khổng Lập Dân.

Người có mặt ở đó còn một người nữa rất kinh ngạc, đó chính là Cảnh Thiên Thương, hẳn chỉ nghe cha mình nói Lâm Tuyền có nghiệp vụ qua lại với Đông Đô, Lâm Tuyền hi vọng được gặp Chu Vân Thiên, Cảnh Thiên Thương còn tưởng y nhìn trúng căn hộ ở Nguyệt Nha Hồ, chuẩn bị mua vài căn để đầu cơ, không ngờ lại là vụ mua bán lớn như thế, muốn bao cả một phần ba khu Nguyệt Nha Hồ.

Khổng Lập Dân gọi một người phục vụ tới:

- Cậu đưa ông Chu tới phòng khách quý.

Khổng Lập Dân còn phải chiêu đãi khách khứa, không đi cùng với bọn họ, nhưng trong lòng không yên tâm. Tới khi tiễn từng người khách về rồi mà đám Chu Vân Thiên vẫn chưa ra, liền vào phòng khách.

- Không biết ông Chu bàn bạc với cháu tôi ra sao rồi?

Tinh thần của Chu Vân Thiên có chút sa sút.

Lâm Tuyền cười nói:

- Cháu đề xuất một phương án hợp tác với ông Chu, hi vọng ông ấy đem căn hộ còn trống ủy thác toàn quyền cho công ty của cháu tiêu thụ hộ, với giá sàn là 2400 đồng /m², vượt quá coi như doanh lợi, hai bên phân chia 50/50, nhưng 10 triệu lợi nhuận đầu tiên coi như chi phí quảng cáo và cải tạo cảnh quan. Nếu không đủ, cháu sẽ bù thêm vào. Lấy hạn là một năm, sau một năm nếu còn nhà trống, công ty của cháu sẽ tăng 10% giá so với giá sàn, là 2640 đồng / m² mua hết nhà còn lại. Để biểu thị thành ý đôi bên, cháu và Cty Giai Thành sẽ nộp một phần tiền bảo đảm hợp đồng vào công ty kiểm toán chỉ định, hiện giờ đang thảo luận tiền đảm bảo.

Khổng Lập Dân giơ ngón tay cái lên, dùng số vốn ít nhất điều động khoản tài chính lớn nhất, chỉ dùng ít tiền đảm bảo hợp đồng có thể khống chế một lượng lớn nhà đất trong tay Chu Vân Thiên, một năm sau, cho dù còn nhiều căn hộ chưa được bán hết, Lâm Tuyền cũng có thể điều động đủ tài chính nuốt gọn.

Với Chu Vân Thiên mà nói, đảm bảo một năm sau có thể thù hồi toàn bộ tài chính không chút tổn thất là chuyện quan trọng nhất. Điều kiện Lâm Tuyền đề xuất, so với giá hiện giờ ở Nguyệt Nha Hồ, tương đương với việc lấy 5% thù lao toàn quyền ủy thác cho Lâm Tuyền tiêu thụ, đồng thời còn tiết kiệm được rất nhiều chi phí nhân lực.

Lâm Tuyền lấy một bản văn kiện, đưa tới trước mặt Chu Vân Thiên:

- Ông Chu, đây là hiệp nghị do tôi soạn thảo, nếu có thể tôi nay chúng ta xác định luôn thư ý hướng, ngày mai tôi đưa trợ thủ tới quý công ty thương lượng chi tiết hợp đồng, nếu như ông Chu còn có gì băn khoăn, chúng ta có thể mời chú Khổng của tôi cùng ký thư ý hướng này.

Chỉ là thư ý hướng có lực ước thúc bình thường, Khổng Lập Dân tất nhiên không từ chối giúp “cháu” mình một tay, Lâm Tuyền sớm đã chuẩn bị những thứ này, xem ra tất cả đều nằm trong mưu tính của y, bao gồm cả lợi dụng sức ảnh hưởng của Đông Đô làm dao động ý chí của Chu Vân Thiên.

- Với tình cảnh hiện tại của Nguyệt Nha hồ, tôi cũng không nghĩ ra lý do gì để không ký. Giá hiện nay của Nguyệt Nha Hồ là 2700, tôi nghĩ anh Lâm cũng nắm rõ rồi, lấy ra 5% ra làm thù lao kế hoạch tiêu thụ cũng

là hợp tình hợp lý, ngài không đã coi trọng anh Lâm như vậy, nhất định anh Lâm phải có chỗ phi phạm, tôi thấy tiền đảm bảo mỗi bên cho vào 10 triệu.

10 triệu gần như đạt tới 10% tổng giá trị hợp đồng, có thể nhìn ra lòng tin của Chu Vân Thiên vào tiền cảnh của địa ốc không lạc quan như Lâm Tuyền.

Khổng Lập Dân thấy Chu Vân Thiên cẩn thận thẩm duyệt đọc thư ý hướng hợp tác rồi ký tên vào, liền nhận lấy đọc qua một lượt, cũng trình trọng ký tên của mình bên dưới tên Lâm Tuyền.

Chu Vân Thiên đi rồi, Không Lập Dân bảo lái xe đưa ông ta, Lâm Tuyền, Cảnh Thiên Sương tới tiểu khu Nguyệt Nha Hồ đi một vòng, cảm thán nói:

- Chỉ 10 triệu đã khống chế toàn bộ nhà đất, ý tưởng này đúng là không đơn giản, tôi thấy chỗ này có thể làm lớn đấy, 10 triệu đó cậu cứ dùng đi, không cần trả vội, Đông Đô không thiếu 10 triệu.

Lâm Tuyền cười với Cảnh Thiên Sương:

- Tiền trong tay tôi đều là vay của Đông Đô, anh Cảnh giật mình chứ hả?

- Cậu có thể mượn của ngài Khổng 10 triệu, đàm phán thành công vụ kinh doanh 100 triệu, năm lực này tôi không có.

Cảnh Thiên Sương tâm phục khẩu phục nói:

- Anh Cảnh nói thế phải chăng là định khoanh tay mặc kệ?

- Sao thế được.

Cảnh Thiên Sương cười ha hả:

- Tôi cảm thấy mình chẳng chỗ nào dùng được, muốn tiền không có tiền, muốn sức chẳng có sức.

Khổng Lập Dân hỏi:

- Chi phí tiền kỳ rất lớn, có cần tôi giúp cậu không?

- Chú Khổng cho tôi vay 10 triệu là đã giúp giải quyết vấn đề khó nhằn nhất rồi, không dám mặt dày nhận thêm sự trợ giúp nào nữa. Giai Thành đem nhà cửa toàn quyền ủy thác cho tôi tiêu thụ quản lý, tôi phải lo biện pháp giải quyết chi phí tiền kỳ mới đúng.

Lâm Tuyền mượn Trương Bích Quân tới tỉnh thành, nhưng Thiên Tinh Hồ đang ở giai đoạn sáng lập, là trụ chủ yếu của Từ Kiến, Trương Bích Quân không cách nào thoát thân được.

Trong thời gian 8 ngày tước đại hội sáng lập Thiên Tinh Hồ, Lâm Tuyền và Chu Vân Thiên định đoạt các chi tiết của hợp đồng ủy thác tiêu thụ, trong thời gian đó, Nguyệt Nha Hồ đình chỉ bán nhà.

Mặc dù liên quan tới diện tích nhà đất lên tới 60.000 mét vuông, nhưng do đội ngũ tiêu thụ của bản thân Giai Thành không hoàn thiện, làm Chu Vân Thiên cũng nóng vội muốn đẩy củ khoai nóng này đi, giao cho công ty mua bán địa ốc Tinh Hồ thuộc sở hữu của Lâm Tuyền.

Chỗ này tác giả có nhầm lẫn một đoạn, được độc giả phát hiện ra, đó là đoạn Lâm Tuyền bị đuổi ra khỏi trung tâm mua nhà vì tán gái, lúc đó tác giả viết xong xóa đi nên nhớ nhầm, về sau không tìm thấy bản cũ không sửa lại, dù sao khi viết Q2 tác giả viết miễn phí, chưa vào Vip nên khá là vớ vẩn.

71. Q.2 - Chương 16: Đòn Bẫy Nâng Địa Cầu.

Công ty môi giới địa ốc này được thành lập chưa tới một tháng, nhưng sau lưng Lâm Tuyền có công ty đầu tư địa ốc Thiên Tinh Hồ sắp thành lập, cùng với tập đoàn Đông Đô hùng mạnh đứng sau lưng, cấp cho Chu Vân Thiên tự tin khá lớn.

Cho dù thành tích tiêu thụ của công ty môi giới Tinh Hồ không được như ý, hiệp nghị cường chế thu mua một năm sau cũng có thể làm Chu Vân Thiên kịp thời thu hồi toàn bộ tài sản.

Để báo đáp, Cty môi giới Tinh Hồ phân chia 50% lợi nhuận ngoài giá cơ bản cho Chu Vân Thiên, tiền môi giới Tinh Hồ đầu tư vào chi phí cải tạo cảnh quan cùng quảng cáo sẽ khấu trừ từ doanh thu dư kia. Nguyên nhân viên tiêu thụ nhà, nhân viên quản lý tài sản của Nguyệt Nha Hồ, sẽ do môi giới Tinh Hồ tiếp quản toàn bộ, môi giới Tinh Hồ chuyên môn thành lập tài khoản hạng mục Nguyệt Nha Hồ, do Chu Vân Thiên phái hai kế toán tới tiến hành giám sát.

Ngoài ra, Lâm Tuyền cùng Chu Vân Thiên ước định, 4 triệu Liên hợp Tinh Hồ mua nhà của Nguyệt Nha Hồ sẽ coi như là tài chính khởi động hạng mục Nguyệt Nha Hồ để trong tài khoản hạng mục chuyên môn.

Một ngày trước khi trở về tham gia đại hội sáng lập Thiên Tinh Hồ, Lâm Tuyền và Chu Vân Thiên ký hợp đồng ủy thác tiêu thụ quản lý nhà của Nguyệt Nha Hồ, đồng thời tới phòng công chứng làm giấy ủy thác toàn quyền, đóng bằng 10 triệu của mỗi bên trong tài khoản chỉ định.

Văn phòng của Cổ Lương Vũ thành chi nhánh Môi giới Tinh Hồ ở đường Xuân Khê.

Ngày mùng 5 tháng 10, Lâm Tuyền trở về Tinh Hải. Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, Trần Nhi Lập, Cung Chí Siêu cũng tham gia đại hội sáng lập, Khổng Lập Dân, Từ Kiến lần lượt đi lên phát biểu, Lâm Tuyền thì cùng Phương Nam ngồi ở một góc phòng hội nghị tán gẫu.

Thời gian qua Phương Nam theo Diệp Linh Thư, cũng bị ảnh hưởng khá nhiều, hiện cô uốn mái tóc hơi uốn bông bênh dợn sóng, mặc áo sơ mi, váy quay, đã giống một mỹ nhân công sở lắm rồi.

Sau khi sát nhập phòng sự nghiệp địa ốc Đông Đô, địa ốc Tinh Hồ, quy mô Thiên Tinh Hồ lớn gấp đôi Tinh Hồ trước kia, có 112 nhân viên, bao gồm phòng hành chính, phòng công trình, phòng kế hoạch tài vụ, phòng chấp hành, phòng kiểm tra giám sát, phòng quản lý tài sản, phòng tiêu thụ.

Tôn Phi Phi mặc dù chỉ là một phó giám đốc phòng kế hoạch tài vụ, nhưng cô lại đại diện của Lâm Tuyền ở Tinh Hải, cũng phải ngồi trên dây bàn của nhân viên hành chính cao cấp, khó khăn lắm mới đợi được tới lúc Từ Kiến phát biểu xong, liền lui xuống ngồi bên Lâm Tuyền, cô biết buổi tối Lâm Tuyền sẽ ngồi xe quay về tỉnh thành.

Lâm Tuyền làm bộ hoảng sợ nhìn quanh:

- Làm gì thế, cô đi tới đây ánh mắt toàn bộ nam nhân có mặt đều như muốn lột da róc thịt tôi, tôi trên chộc cô khi nào mà cô hại tôi.

Tôn Phi Phi lườm Lâm Tuyền một cái, hỏi:

- Nghe nói Phương Nam theo anh tới tỉnh thành?

Người biết rõ nhất nội tình của Lâm Tuyền chính là Tôn Phi Phi, tới Cảnh Nhất Dân và Triệu Tăng khi nhận lời mời tham gia đại hội sáng lập mới biết Lâm Tuyền là một trong ba đại cổ đông.

Chuyện sáng lập công ty ẩm thực Tú Thủy Các vẫn đang tiến hành thuận lợi, không giống Thiên Tinh Hồ có sẵn nhân mã của Tinh Hồ và phòng địa ốc Đông Đô để dùng, tình hình Tú Thủy Các hỗn loạn hơn một chút, chuyện quản lý thường nhật vẫn do Quách Đức Toàn phụ trách, còn Diệp Linh Thư, Phương Nam thì phụ trách bồi dưỡng huấn luyện nhân viên.

Lâm Tuyền cười khổ nói:

- Kế hoạch vốn là thế, nhưng không phải chị ấy tới làm trợ lý cho tôi, mà giám đốc Diệp ngày mai tới tỉnh thành, họ tới trường du lịch tỉnh tuyển một số thực tập sinh chuyên ngành khách sạn, phía Triệu Khôn Nghĩa, cô chú ý một chút. Chút giao tình giữa tôi và Đông Đô không thể hủy trong tay ông ta.

Lâm Tuyền rất muốn Phương Nam tới giúp việc ình, Phương Nam cũng đã đồng ý, nhưng thời gian qua làm việc, Phương Nam nhận ra kiến thức của mình còn chưa đủ, muốn đi theo Diệp Linh Thư học tập một thời gian đã.

- Ông ấy cũng không biết anh là đại cổ đông của Thiên Tinh Hồ, nhưng biết Đông Đô hùn vốn vào Thiên Tinh Hồ, ông ta còn đang mong mỗi sau này có công trình lớn thì lọt ít cho ông ta làm, công trình đầu tiên ông ta không dám qua quýt đâu, còn đích thân tới giám sát, công trình phía thành ủy chỉ phải một phó cấp.

Nhìn thấy Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, Khổng Lập Dân rời đài chủ tịch vào phòng nghỉ đằng sau, Lâm Tuyền đứng dậy:

- Theo tôi đi chào bí thư Cảnh một tiếng.

Hai người sóng vai đi qua hội trường, tới phòng nghỉ hậu trường.

Diệp Kính Cường từ trên sân khấu đi xuống, nói nhỏ với Lâm Tuyền:

- Anh Lâm, tiếp theo là an bài truyền thông phỏng vấn...

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Để giám đốc Từ lên phía trước chống đỡ, ông ấy phốp pháp hình tượng tốt khí chất cao, có tác dụng tăng cường hình ảnh của công ty, gầy gò như tôi mà lên người ta nghi ngờ thực lực công ty ...

Tôn Phi Phi phì cười thành tiếng.

Triệu Tăng sau khi biết Lâm Tuyền là một trong ba đại cổ đông của Thiên Tinh Hồ đã giáo huấn y một tiếng đồng hồ, ở thành ủy còn ai không biết y và Cảnh Nhất Dân quan hệ mật thiết, lúc này mà lộ diện với tư cách đại cổ đông của Thiên Tinh Hồ trước giới truyền thông, ắt ảnh hưởng bất lợi với Cảnh Nhất Dân.

Chuyện của Lâm Tuyền trong nội bộ của Thiên Tinh Hồ cũng chỉ giới hạn trong vài quản lý cấp cao như Từ Kiến, Trần Chí Lập, Tôn Phi Phi, Trương Bích Quân biết mà thôi. Lâm Tuyền vừa mới bước vào phòng nghỉ, đám Cảnh Nhất Dân liền ngừng nói chuyện, nhìn cả vào y, Lâm Tuyền cười ngượng ngịu làm bộ thanh niên ngây ngô mới vào đời.

Trên mặt Cảnh Nhất Dân không có vẻ gì là không vui, tay chỉ Lâm Tuyền, cười với Khổng Lập Dân:

- Ông khổng, thằng cháu này của tôi gan to lắm, nó nói với tôi có chút nghiệp vụ qua lại với Đông Đô, hôm nay làm tôi giật cả mình. Chuyện ở trên tỉnh thành tôi cũng nghe Thiên Sương nói tới rồi, toàn là chuyện lớn tới chục triệu đồng, sau này mong ông Khổng giúp tôi trông coi nó cho chặt một chút, đừng để nó gây ra họa lớn.

Khổng Lập Dân cười:

- Trước mặt Lâm Tuyền tôi cảm thấy mình có thể về nghỉ hưu được rồi.

Lâm Tuyền gỡ đầu gỡ tai, lúc này đóng giả bậc tiểu bối ngoan hiền là sáng suốt nhất, đi tới bên cạnh Triệu Tăng nói nhỏ:

- Anh Tăng, chuyện này tạm thời đừng cho ba em biết nhé.

- Em đó.

Triệu Tăng kéo Lâm Tuyền sang một bên, mặt không có chút vẻ đùa cợt nào:

- Thầy Lâm chỉ sợ em quá gấp gáp nóng vội, song không ngờ gan cậu lại to như thế, còn chiếm cổ phần lớn ở Thiên Tinh Hồ, khoản tiền này là sao, còn cả hạng mục Nguyệt Nha Hồ là thế nào? Bí thư Cảnh rất coi trọng em, phải có câu trả lời đằng hoàng với ông ấy.

Lâm Tuyền tránh nặng tìm nhẹ, chọn một số chuyện khai báo ra, làm Triệu Tăng toát mồ hôi.

- Em đúng là giỏi đấy, chỉ ba tháng thôi đã vay ngân hàng 26 triệu, mượn Đông Đô 10 triệu. Nhưng em đã nghĩ tới chưa, hạng mục Nguyệt Nha Hồ có thể khiến chuỗi tài chính mà em dệt lên bị cắt đứt hoàn toàn.

- Dự luận chung dự báo giá nhà ở trong nước tại các thành thị năm nay tăng 10%, em thì cho rằng như thế quá bảo thủ, ít nhất tăng lên 15% ...

- Em còn có lòng tin hơn chúng tôi đấy.

Triệu Tăng thở dài, biết Lâm Tuyền đã lún sâu vào rồi, không có khả năng thoát thân được, hẳn cũng có cái nhìn tương đồng về sản nghiệp địa ốc toàn quốc, cho nên không quá trách Lâm Tuyền:

- Chỗ thầy, cậu tìm thời cơ thích hợp nói cho rõ ràng, cậu bảo tôi nói dối thầy, lòng tôi không yên.

72. Q.2 - Chương 17: Cảnh Xuân Trong Phòng

Bữa tiệc tiếp theo đó trừ những nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nghiệp Tỉnh Hải, còn có những nhân vật chính trị quy tụ quanh Cảnh Nhất Dân sau đại hội thành ủy mở rộng thứ hai. Nhật báo Tỉnh Hải, báo nhà doanh nghiệp, tuần san giải trí, hai ĐTH cùng các phóng viên tòa báo lớn trú ở Tỉnh Hải đều đổ dồn tới Thiên Tinh Hồ, ống kính liên tục chĩa vào những quan viên chính phủ và nhà doanh nghiệp y phục trang trọng.

Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Tôn Phi Phi, Trương Bích Quân, Phương Nam cũng là đối tượng bị ống kính tìm kiếm, phong thái của người tổ chức bữa tiệc là Diệp Linh Thư càng khiến người ta chao đảo, thêm vào trước kia chuyện Tú Thủy Các mời nhân tài bàn tán xôn xao Tỉnh Hải, khiến cô còn chiếm ống kính của Cảnh Nhất Dân không ít.

Phóng viên của tuần san giải trí còn đặc biệt tìm hai người khách nước ngoài, thử xem Diệp Linh Thư có thực sự tinh thông bốn thứ tiếng hay không, bọn họ mang theo ánh mắt khâm phục, nói nhất định viết một bài phỏng vấn chuyên đề cho Tú Thủy Các.

Quần áo đơn giản, khuôn mặt tiêu tụy, Lâm Tuyền bê một đĩa thức ăn, trốn vào trong một cái góc mà ống kính không chiếu tới, nhân nhả thưởng thức những món ăn ngon lành do Tú Thủy Các cung cấp, đối đáp câu được câu chăng với đám Quách Bảo Lâm, Quách Đức Toàn, Triệu Khôn Nghĩa, Vũ Cường.

- Mẹ nó, Tú Thủy Các cũng phải tổ chức một bữa tiệc sáng lập, để ông đây cũng nổi bật một phen.

- Mà là ông ai?

Quách Đức Toàn không chút do dự bộp gáy Quách Bảo Lâm một phát:

- Tú Thủy Các lấy đâu ra tiền, biết thân biết phận, đừng đua đòi.

Lâm Tuyền chợt nhớ tới chuyện con gái Lý Tín:

- Chú Quách, tiệc sinh nhật con gái giám đốc Lý đã an bài tốt chưa?

- Giám đốc Lý đã đặt tiền trước rồi, chú thấy hay là cháu đem số tiền này trả lại.

- Ông ấy không bận tâm chút tiền đó đâu, quan trọng là tiệc sinh nhật phải làm cho linh đình một chút, cháu chắc là tới ngày hôm đó mới về được, xin nhờ chú Quách cả.

Sau bữa tiệc, tiễn hết khách quý đi rồi, Lâm Tuyền đứng trước chiếc xe phái tới tỉnh thành, nhìn Từ Kiến nói:

- Xin lỗi giám đốc Từ, tôi nay giám đốc Trương nhất định phải đi với tôi rồi, ông xem này thời gian qua tôi vất vả giảm mất mấy chục căn rồi, giám đốc Từ không giúp tiểu đệ, tiểu đệ sẽ ngọc vắn hương tiêu mất.

- Tối nay thì thôi vậy, giám đốc Trương không có chuẩn bị gì cả.

- Tôi không ở Tỉnh Hải, ông kiếm cơ giữ giám đốc Trương lại, tôi cũng đành chịu. Nhân lúc chú Khổng tôi ở đây, nhất định đòi ông thả người. Cô ấy cần cái gì, tôi đích thân làm chân chạy vặt cho cô ấy, muốn gì cũng có, tuyệt đối không để cô ấy chịu thiệt.

Từ Kiến bị giọng điệu vô lại của y làm bật cười, biết chuyện Nguyệt Nha Hồ như cung lên giấy, không thể không bắn, Lâm Tuyền cần một trợ thủ đắc lực mới được, hướng hồ tới tỉnh thành xem như là rèn luyện, có lợi cho Thiên Tinh Hồ sau này.

Từ Kiến tìm một đồng lý do thuyết phục bản thân, sau khi nguy cơ của công ty được giải quyết, tâm tư cũ muốn đưa Trương Bích Quân lên giường lại nhen nhóm bùng lên, định qua giai đoạn thành lập công ty này lấy cớ đi nghỉ để ra tay, sao đành lòng để Trương Bích Quân đi, nhìn cô hỏi:

- Ý giám đốc Trương ra sao?

Trương Bích Quân vẫn giữ nụ cười đúng mực mê người:

- Thế nào cũng phải để tôi chuẩn bị hành trang chứ, hướng hồ tới tỉnh thành đã rất khuya rồi, chưa chắc thuê được phòng ở khách sạn.

- Hành trang, à, tôi vừa bảo trợ lý Tôn tới nhà cô rồi, đồ dùng thường ngày, y phục thay đổi đều nhờ cô ấy đi lấy hộ cô rồi, đặt cả trong xe ấy. Chỗ ở tôi cũng chuẩn bị xong, cô yên tâm, tôi không đánh thêm chìa khóa, nếu cô vẫn chưa yên tâm, tối nay cô thay khóa rồi hẵng ngủ.

Thanh niên đúng là có ưu thế, mình mà nói những lời thế này sớm, có khi chuyện gì cũng xong rồi, Từ Kiến thầm tiếc.

Trương Bích Quân đi tới mở cốp xe ra, chiếc va li màu hồng quen thuộc đúng là đã xếp ngay ngắn bên trong, nghiêng đầu sang, đôi mắt nhìn chăm chú nhìn bộ dạng lồi thoi của Lâm Tuyền, vì quá cực nhọc, môi hằn bong chóc cả, mắt còn vô lại nhìn cô, làm Trương Bích Quân vừa tức vừa buồn cười.

Cứ như thế Trương Bích Quân bị Lâm Tuyền bắt cóc lên xe cùng tới tỉnh thành, mới đầu Lâm Tuyền còn tinh thần phấn chấn giới thiệu tình hình nhà đất ở Nguyệt Nha Hồ, xe đi được nửa chừng thì cơn buồn ngủ vô bờ kéo tới, nhấn chìm ý chí của y. Tới khi tỉnh lại thì đã tới dưới chung cư Thanh Niên rồi.

Lâm Tuyền đưa chìa khóa chung cư cho Trương Bích Quân:

- Phòng 1507, cô tạm thời tới đó ở một đêm, mai tôi sẽ sai người an bài nơi ở cho cô. Cứ đi thẳng con đường này qua cổng thành cổ là sẽ tới Nguyệt Nha Hồ. Hai giờ chiều mai, sẽ mở hội nghị nhân viên, đây là tài liệu tôi chuẩn bị mấy ngày qua, cô xem đi.

Lâm Tuyền bảo xe đưa y về trường, may mà giường chiếu còn nguyên, không cần tới quán nét ngủ. Lâm Tuyền ngồi ở mép giường, nhìn giường Trương Đào phía đối diện, gọn gàng sạch sẽ hơn nhiều, không còn đồng sách vở và đồ lặt vặt chiếm quá nửa giường nữa, thì ra Trương Đào cũng đã chuyển ra ngoài mà không hay biết gì.

Tới góc phòng mò mẫm thùng rác tìm một cái vỏ *** rỗng làm gạt tàn, châm một điếu thuốc, tắt hết đèn đi, nhìn làn khói xanh lướt lơ bốc lên dưới ánh trăng.

Vào năm thứ ba đại học, môn học chung đều đã kết thúc, phải chọn môn chuyên ngành, môn học phụ, Lâm Tuyền sớm đã học xong toàn bộ, trừ mỗi tuần tới trường lên lớp của giáo Lâm Cẩm Nam ra thì một tháng qua y gần như không ở trường.

Lâm Cẩm Nam là giáo sư kinh tế thuộc hàng quốc bảo, bài giảng của ông không theo sách vở nào, toàn dựa theo tình hình thực tế, lên lớp giảng bài giống tọa đàm hơn, Lâm Tuyền thích kiểu học này, nhưng đa phần sinh viên không theo kịp.

Tất cả mọi chuyện hình như sắp đi vào quỹ đạo, nhưng cho dù có bớt căng thẳng được một chút, Lâm Tuyền vẫn phải chạy qua chạy lại tỉnh thành và Tỉnh Hải.

Ngồi ở bậc cửa sổ, chìm vào bóng tối, Lâm Tuyền chợt nhớ tới Phương Nam, một thoáng kích động cầm di động lên định gọi cho cô, nhưng không biết phải nói gì.

Lâm Tuyền đang suy nghĩ xuất thần thì có tiếng chìa khóa tra vào ổ, tiếp đó hai bóng đen nóng vội len qua khe cửa mà vào, nương theo ánh đèn đường ngoài túc xá, Lâm Tuyền nhìn thấy Trương Đào không ngờ đang ôm Điền Lệ, bạn gái của Chân Thối phòng kế bên.

Trương Đào ấn Điền Lệ lên cửa, cho tay vào váy cô ta xoa bóp, làm Điền Lệ thở hổn hển, chẳng mấy chốc biến thành tiếng rên ư ử. Trương Đào hôn hít khắp môi, mũi, má, cắn dãi tai Điền Lệ, tiếng chút chút vang lên khắp phòng, Điền Lệ cũng nhiệt tình hưởng ứng, tiếng rên siết càng lúc càng rõ, càng lúc càng kích động, đưa tay ôm lấy Trương Đào.

Trương Đào rút tay khỏi váy Diên Lệ, thừa lúc cô ta không để ý, đưa lên mũi ngửi, đại khái không ngửi thấy mùi vị gì lạ, hai tay mới nắm áo phong Diên Lệ kéo lên, cái áo bị cặp tóc làm làm kẹt lại, song Trương Đào thêm để ý, vì cặp vú tròn căng béo mập, núm vú vểnh lên mời gọi, Trương Đào chẳng chậm trễ, lưỡi liếm từ cái cổ rướn cao, liếm tới hai núm vú.

Diên Lệ vội vàng cởi chiếc áo phong ném xuống đất, hai chân không ngừng uốn éo, như con rắn động tình.

Nhìn thấy Trương Đào ngồi xuống, tay đặt lên hông Diên Lệ, muốn lột váy của cô ta, Lâm Tuyền mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, nhét điều thuốc khác vào miệng, bật lửa đánh tách một cái, nhàn nhã châm thuốc hút.

Trương Đào bị ánh lửa đột nhiên lóe lên trong phòng làm hoảng hồn, quay ngất lại, thấy một bóng đen xì dựa lưng vào tường ngược hướng ánh trăng, bật vội công tắc trên tường, làm Diên Lệ vừa mới cởi áo phong ra hoàn toàn phơi mình trước ánh đèn.

73. Q.2 - Chương 18: Trương Đào Thất Tình

- Á

Diên Lệ thét chói tai, hoảng hốt vợ lấy cái áo phong muốn mặc vào, một tay cho vào ống tay áo, nhưng do qua sợ hãi, tay kia không sao cho đúng lỗ được, hai bầu vú trắng bóc rung rinh, trông vô cùng bắt mắt.

- Em sao thế Diên Lệ?

Cửa phòng bên cạnh bật mở, Chân Thối Lý Tân Nghĩa đứng ở hành lang gọi, không thấy ai trả lời, chạy vào phòng tắm, rồi nhà vệ sinh, vẫn không thấy người đâu:

- Diên Lệ, Diên Lệ, em ở đâu?

- Xuyt

Trương Đào đặt tay lên môi ra hiệu Lâm Tuyền đừng lên tiếng, rón rén đi tới bên cửa sổ, cười xấu hổ, nói thật nhỏ:

- Để Chân Thối biết bạn gái nó trong phòng chúng ta, sẽ xảy ra án mạng đấy.

Diên Lệ vất vả lắm mới mặc y phục xong, đầu cúi gằm xuống không dám nhìn Lâm Tuyền, đi tới bên Trương Đào ngồi xuống, từ tai tới cổ đỏ dừ, mặc cho Lý Tân Nghĩa ở ngoài chạy đi chạy lại gọi cũng không lên tiếng.

- Chuyện này là sao?

Đội tiếng gọi của Lý Tân Nghĩa xa dần, Lâm Tuyền búng tàn thuốc vào nắp ***, chỉ Diên Lệ hỏi:

- Sau khi anh đi rồi, Chân Thối rảnh rồi là lại đổi phòng với em ngủ

Trương Đào thấy Lâm Tuyền quay đầu sang nhìn giường của y, vội giải thích:

- Không, không, không ngủ giường của anh, bọn em biết anh thích sạch. Cô ấy và Chân Thối đều ngủ giường của em, hì hì, Lão Đại, anh biết em đó, hôm qua cô ấy vào nhằm phòng, chui lên giường của em, em không kìm được, nên chuyện gì tới phải tới thôi ... hôm qua là lần đầu, hôm nay là lần thứ hai ...

Lâm Tuyền mỉm cười, dám vụng trộm ngay dưới vành mắt của người ta, tên nhóc Trương Đào này cũng to gan lắm. Còn cô Diên Lệ này thì không biết nói gì nữa rồi, hôm qua nhằm đã đành đi, hôm nay là sao? Có điều y chẳng buồn hỏi tới loại chuyện này:

- Sao hôm nay lại không đổi phòng mà ngủ?

- Thứ sáu, thứ bảy người trong phòng Chân Thối đều đi suốt đêm, nếu không em có gan cũng chẳng có cơ hội ...

” Cộc! Cộc! Cộc ...” Lý Tân Nghĩa gõ cửa:

- Trương Đào, mày có thấy Điền Lệ không?

Trương Đào chấp tay vái Lâm Tuyền, Lâm Tuyền hiểu ý nói vọng ra cửa:

- Cái gì thế Chân Thối, muộn rồi sao chưa ngủ?

- A, Lâm Tuyền, anh về rồi, vừa xong anh có nghe thấy tiếng nữ sinh kêu không?

- Đồ điên, mày nằm mơ à, đâu ra tiếng nữ sinh kêu? Tao nghe thấy tiếng nữ sinh rên rỉ thì có.

Lâm Tuyền thấy Trương Đào giờ nắm đấm lên với mình, ghé đầu tới, hạ giọng uy hiếp:

- Ba bữa cơm.

Lý Nghĩa Tân đứng ngoài cửa nói:

- Có thật mà, bạn gái em vừa mới đi nhà vệ sinh, giờ không thấy đâu, chính là cô gái lần trước nhìn anh chạy khóa thân đó.

Lâm Tuyền xua tay, bảo Trương Đào dẫn Điện Lệ nấp sau cửa, y đi dép vào ra mở cửa, thấy tấm thân to béo núc ních mặc mỗi cái quần sịp của đứng ở cửa:

- Vừa rồi nghe thấy có tiếng người đi xuống lầu, không thấy ai kêu.

Lâm Tuyền đứng dựa vào cửa, Lý Tân Nghĩa đi xuống thang, một lúc sau thấy hắn đi lên, vờ vịt hỏi:

- Tìm thấy chưa? Sao mày lại đưa bạn gái vào túc xa qua đêm, để quản lý biết được thì sao?

- Ai mà biết cô ta chạy đi đâu rồi, ngủ thôi, không tìm nữa, con hàng nát này mấy hôm nay giở chứng với em, muốn cởi quần áo nó, còn ông ọ giữ lấy không cho cởi. Con mẹ nó vờ vịt ngây thơ, nói đi vệ sinh mà thoáng cái không thấy đâu, chắc là không muốn em chơi rồi. Trương Đào đâu anh? Bọn em về cùng nhau, nó chạy đâu rồi?

- Vừa cùng nhau về, sao tao không thấy mày nhỉ? Tao gặp Trương Đào ở cửa phòng số ba, nó đi tới quán nét chơi đêm rồi.

Lâm Tuyền nói với Lý Tân Nghĩa bên ngoài, nhưng mắt nhìn Điện Lệ, Trương Đào ở sau cửa. Điện Lệ bị Lý Tân Nghĩa nói mình không ra gì, vành mắt đỏ hoe, thấy Trương Đào còn vô tình vô nghĩa nhe răng cười, bấm móng tay vào thịt hắn.

- Ngủ thôi, mai tìm cô ta cũng được. Lâm Tuyền, anh cũng kiếm lấy một em học vũ đạo đi. Điện Lệ trước kia học vũ đạo, tư thế nào cũng bày ra được, muốn chơi thể nào thì chơi. Em cũng khoái cái đó mới chọn cô ta thôi, hạng gái chỉ để giải sầu ...

Lâm Tuyền không nói gì, đóng cửa lại nhìn Điện Lệ một cái, đi tới cửa sổ châm một điếu thuốc nữa, Trương Đào vì lời của Chân Thối cũng có chút bực bội, cũng lấy một điếu thuốc, nhưng bị Điện Lệ cướp mất, hít được hai hơi thì thuốc tắt, đưa tay lấy bật lửa, tay vẫn hơi run rẩy vì tức giận, cầm bật lửa không chắc, để nó rơi xuống chân Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền đưa chân đá bật lửa qua, Điện Lệ nhận thấy thái độ khinh miệt của Lâm Tuyền, đứng bật dậy, nhìn chăm chăm Lâm Tuyền, cắn chặt môi, ánh mắt rất tủi thân:

- Tôi biết anh coi thường tôi.

Lao ra ngoài đóng cửa đánh sầm một cái.

Lâm Tuyền ngờ người, không ngờ Điện Lệ phản ứng mạnh mẽ như vậy, không biết nhìn lại xem bản thân cô ta làm gì. Nhìn Trương Đào cũng đuổi theo, Lâm Tuyền nhặt cái bật lửa Zippo bằng đầu do Quách Bảo Lâm tặng lên, không ngủ được. Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Trương Đào quay về một mình.

- Tinh thần của cô ấy có vẻ bất ổn, anh đừng để trong lòng.

- Cậu làm cái chuyện quái gì vậy, Tiểu Tinh thì sao?

Tiểu Tĩnh là bạn gái Trương Đào quen được một năm, họ gì thì Lâm Tuyền quên rồi, mà hình như Trương Đào cũng chẳng giới thiệu tên đầy đủ của Tiểu Tĩnh.

- Lần trước tới nhà Lão Nhị ăn cơm, tối hôm đó cô ấy liền đòi chia tay.

Mắt Trương Đào hơi đỏ lên:

- Cái gì?

Lâm Tuyền hết sức bất ngờ:

- Lần trước tới nhà Lão Nhị đánh bài, cô ta còn đứng sau gà bài cho cậu cơ mà. Lần đó mười người các cậu còn chẳng phải thảo luận với nhau thuê chung một căn nhà lớn à, sao nói chia tay là chia tay được?

- Đem, tâm tư đám phụ nữ, ai mà đoán được. Hôm ấy em còn tưởng cô ta nói đùa, hôm sau cô ta đã cùng một thằng bên quản trị kinh doanh ra ngoài thuê phòng ở ...

Trương Đào cay đắng nói :

- Em định hỏi cho ra nhẽ, cuối cùng gặp cô ấy thằng đó tay trong tay đi về nhà thế, cứ đứng đó như thằng đàn, chẳng nói được gì.

Lâm Tuyền thấy Trương Đào bóp điều thuốc rơi lả tả, khuôn mặt đầy đau đớn phần uất, lòng không dễ chịu chút nào:

- Bỏ đi, người ta khoét góc tường của cậu, cậu cũng xem như khoét góc tường người khác.

- Cũng phải.

Trương Đào ngửa đầu lên, không cho nước mắt chảy xuống:

- Lão Đại tháng vừa rồi anh bạn làm gì thế? Em tìm anh uống rượu giải sầu mà không tìm thấy, cùng em ra quán bar đi.

Lâm Tuyền nhìn đồng hồ đeo tay, sắp 3 giờ sáng rồi, đi đâu uống được? Nhớ ra ngoài cổng trường có hiệu tạp hóa bán suốt đêm, mua hai chai rượu ra thao trường uống. Đi tới cổng, bắt gặp Điền Lệ cầm một chai nước ngọt đi lại dưới ánh đèn, bóng người bị ánh đèn kéo dài tít tới cuối đường, trông có chút cảm giác cô đơn.

- Không phải là em nói về túc xá sao?

- Lúc này mà về gọi cửa không phải dễ bị chửi chết à? Đợi một lúc là trời sáng rồi, các anh đi đâu ?

Bên túc xá nữ nghiêm ngặt hơn bên túc xá nam nhiều, mỗi tối tới 11 giờ là khóa cửa từ bên trong.

Trên đường về tỉnh thành Lâm Tuyền đã đánh một giấc rồi, hiện giờ không buồn ngủ mấy, ba người bọn họ mua sáu chai rượu nhỏ, một đồng đồ ăn vặt, tới bãi cỏ bên hồ Tử Hà. Lâm Tuyền vốn chỉ định mua hai chai thôi, không ngờ Điền Lệ lấy thêm bốn chai nhét vào giỏ.

Điền Lệ vì vừa nảy nổi khùng với Lâm Tuyền có chút bối rối. Còn Trương Đào ở trước mặt Điền Lệ lại khôi phục về tự nhiên, đem hết thương tâm vừa nảy dấu kín dưới đáy lòng, giải thích hộ Lâm Tuyền:

- Điền Lệ, không phải Lão Đại coi thường em đâu, mà bản tính anh ấy có sức miễn dịch tuyệt đối với mỹ nữ. Em không biết nhân vật và sự kiện oanh động nhất học viện ngoại thương năm 98 à?

Điền Lệ biết tiếng Thạch Phất của Lâm Tuyền, hứng thú hỏi:

- Chuyện gì?

74. Q.2 - Chương 19: Con Nhớ Mẹ Lắm

Trương Đào tu một ngụm rượu, bắt đầu kể :

- Lục Nhất Mạn hoa khôi học viện thương mại, hoa khôi đại học tỉnh, ngôi sao đài phát thanh trường, chắc em có biết chứ? Năm ngoái Lục Nhất Mạn theo đuổi Lão Đại của bọn anh, nhưng bị Lão Đại lạnh lùng từ chối, khi đó bọn anh ra khỏi cửa cũng thấy cao hơn người khác một bậc.

- Thật á?

Điền Lệ nhìn Lâm Tuyền, không khỏi có ý nghĩ chẳng lẽ giới tính anh ta không bình thường:

Lâm Tuyền, đám Trương Đào một cái không cho hẳn bốc phét tiếp, nói với Điền Lệ đang mở to mắt hết cỡ:

- Đừng nghe Trương Đào bốc phét, làm gì có theo đuổi, Lục Nhất Mạn nhờ tôi phụ đạo một khóa trình kinh tế, hẹn tôi buổi tối cùng ôn tập, khi đó tôi đang chuẩn bị thi môn khác, cho nên không nhận lời. Về sau nghe các cô gái trong ký túc xá nữ nói tới chuyện này, hóa ra Lục Nhất Mạn nói đùa với bạn cùng phòng, lấy tôi ra đánh cuộc.

- Đánh cuộc gì?

- Đánh cuộc xem tôi có chống lại được sự dụ hoặc của mỹ nữ không, nói thực khi đó tôi rất động lòng, chẳng qua vì thời gian thi cử quá eo hẹp, nếu không đã thành vật hi sinh dưới váy hồng của Lục Nhất Mạn rồi, như thế sẽ chết rất khó coi, trong trường không biết bao thanh niên tài tuấn thầm mong trộm nhớ cô ấy.

- Anh đừng tưởng nói như thế là có thể không á này nữa, nếu Lục Nhất Mạn không có chút ý tứ gì với anh, làm gì có chuyện rảnh rỗi lấy anh ra đánh cuộc? Đó chẳng qua là lời chửi ngược sau khi bị anh vô tình từ chối thôi. Anh biết bao nhiêu nam sinh trong trường cam tâm để cô ta lấy làm trò chơi không?

Trương Đào bắt bình chỉ trích Lâm Tuyền, mượn hơi rượu, quỳ xuống trước mặt Điền Lệ:

- Em biết không, khi đó nhìn thấy dáng vẻ thương tâm của Lục Nhất Mạn khi bị anh ấy từ chối, đám bọn anh thiếu chút nữa thủ túc tương tàn. Để mở cửa trái tim của Lão Đại, năm người bọn anh luôn phiên chuốc rượu anh ấy, Lão Nhị gục rồi, anh ấy vẫn tỉnh, Lão Lục cũng ngã, anh ấy còn trêu ghẹo, về sau ấy ấy gục trong tay anh. Anh và bạn gái của Lão Nhị mới thừa cơ anh ấy say rượu tra khảo, hỏi mối tình đầu của anh ấy là ai, anh ấy cười ngớ ngẩn. Hỏi anh ấy còn đồng nam không? Anh ấy vẫn cười. Hỏi anh ấy có thích Lục Nhất Mạn không, anh ấy lại gọi mẹ. ****, không biết là anh ấy yêu mẹ quá nghiêm trọng hay là coi Lục Nhất Mạn thành mẹ anh ấy nên mới từ chối, hỏi tiếp anh ấy chỉ luôn miệng “mẹ ơi”, “mẹ ơi” ...

- Khụ khụ khụ ...

Lâm Tuyền bị sặc rượu, đưa tay lau nước mắt, muốn cười nhưng không cười ra được, lại cầm chai rượu lên tu.

- Không ngờ anh lại đáng yêu như thế ...

Điền Lệ bị Trương Đào làm bật cười, cười tới đau cả bụng, thấy Lâm Tuyền cúi đầu xuống, còn tưởng rằng y xấu hổ, xoay người ghé mặt xuống đất nhìn Lâm Tuyền, định trêu y, nhưng phát hiện ra sắc mặt khác thường của y, hai má ửng nước mắt.

Điền Lệ ngẩn người, thấy Trương Đào còn định nói nữa, vội kéo góc áo hắt.

Lâm Tuyền làm một hơi cạn sạch nửa chai rượu còn lại, ném úm xuống hồ nước dưới nắng sớm nhợt nhạt.

Trương Đào, Điền Lệ thần thờ nhìn theo bóng lưng trắng vắng của Lâm Tuyền biến mất.

Một đứa bé ba bốn tuổi có thể nhớ được những gì ? Lâm Tuyền không biết, y được ông trời ưu ái ban cho trí nhớ siêu hạng, chưa bao giờ quên chuyện gì từ khi lên 2, y còn nhớ rõ khuôn mặt của mẹ mình, mẹ y lúc đó còn trẻ lắm, có lẽ mới chỉ qua 20 thôi, vẫn còn nét trẻ con.

Nhà y nghèo, đó là sau này lớn lên Lâm Tuyền mới nhận ra, lúc đó y sao biết được nghèo là gì, mẹ con sống rất vui vẻ, mẹ y cười đẹp lắm.

Nhưng rồi mẹ y ít cười dần, rồi đến một buổi tối, buổi tối tới nay vẫn là ác mộng hành hạ y, Lâm Tuyền vừa đi vừa lẩm bẩm :

- Mẹ ơi, mẹ về với con đi, Đào Đào nhớ mẹ lắm ...

Lâm Tuyền bị tiếng chuông di động đánh thức, chiếc Nokia cầm sim Tĩnh Hải, còn nhớ hôm qua hơi say, tâm tình mất kiểm soát, ngệm rượu cuối cùng cố uống hết, làm y say tám phần, ngủ một lèo tới tận bay giờ, đầu vẫn còn nhức.

Nhìn thấy Trương Đào dưới mép chăn thò đầu ra nhìn mình, Lâm Tuyền cười ngượng, không biết phải nói gì, cảm thấy không tự nhiên chút nào. Người không quen lộ tâm sự của mình trước mặt người khác mới có cảm giác thiếu tự nhiên ấy, Lâm Tuyền biết mình loại người che dấu tình cảm quá sâu, đôi khi cảm thấy bản thân sắp mọc meo rồi, không nói gì cả, ra ngoài nhận điện thoại.

Đã 12 giờ trưa, Trương Bích Quân thấy Lâm Tuyền còn chưa gọi điện liên hệ với mình nên gọi điện thoại tìm.

Về người của Giai Thành, Lâm Tuyền tiếp xúc với Chu Vân Thiên và giám đốc tiêu thụ kéo y ra khỏi cửa, còn người dưới thì y không rõ mả đã hẹn Chu Vân Thiên 2 giờ chiều tới tiểu khu Nguyệt Nha Hồ tiếp quản nhân viên công tác ở đó, tới khi ấy Cố Lương Vũ, Phàn Xuân Bình cũng trình diện.

Chu Vân Thiên thấy Lâm Tuyền vẫn dùng những người cũ của phòng tiêu thụ, lòng lấy làm lạ, Nguyệt Nha Hồ thăm như thế còn chẳng phải vì đám con rùa đó không nỗ lực làm việc sao? Lâm Tuyền lại có suy nghĩ khác, y luôn cho rằng chỉ có người quản lý không xứng chức, chứ không có nhân viên không xứng chức, huống hồ y cũng chẳng có thời gian và tinh lực tuyển mộ người mới.

Trương Bích Quân đã ở bên phía Nguyệt Nha Hồ suốt cả buổi sáng, không thấy Lâm Tuyền tìm mình, rất là sốt ruột.

Lâm Tuyền đánh răng rửa mặt, còn cạo râu sạch sẽ, lấy ba lô định đi thì Trương Đào gọi lại:

- Anh đi đâu đấy? Gần đây chỉ tới giờ thầy Lâm giảng mới thấy mặt anh.

Chỉ giờ giảng của Lâm Cẩm Nam mới có giá trị ngồi nghe, còn những người khác, nghe hay không cũng thế, Lâm Tuyền viết số di động ở tỉnh thành của y:

- Tôi sống ở chung cư Thanh Niên, gần Tĩnh An Môn, có việc gì gọi tới số điện thoại này tìm tôi, đặc biệt nếu có buổi giảng ngoài lịch của thầy Lâm, nhất định phải thông báo cho tôi.

.....

Tiền Vi nhìn thấy Lâm Tuyền mặc áo sơ mi ngắn tay màu cà phê, quần phẳng, khoác chiếc ba lô thể thao trên lưng, cùng với một cô gái ăn mặc kiểu văn phòng tiêu chuẩn bước lên bậc thềm đại sảnh trung tâm tiêu thụ, liền trở nên khẩn trương, không biết y còn nhớ chuyện xảy ra tháng trước không?

Ông chủ không hài lòng với thành tích tiêu thụ ở nơi này, đem việc bán nhà ủy thác ột công ty môi giới địa ốc làm, nhân viên tiêu thụ và quản lý ở đây nếu không công ty kia tiếp nhận thì chỉ đành tìm công tác khác, mà thời buổi này tìm được một công việc đâu phải dễ dàng.

Từ hôm giám đốc tuyên bố ông chủ công ty môi giới kia chính là người thanh niên hay tới quấy phá, Tiền Vi cứ luôn thấp tha thấp thỏm, nghĩ lại thì chẳng qua y hời hợt quá chi tiết thôi, đều tại mình mẫn cảm nên hiểu lầm.

Cố Lương Vũ, Phàn Xuân Bình, Chu Vân Thiên, cùng Chu Thành Đông giám đốc hạng mục Nguyệt Nha Hồ của Giai Thành, Lý Thiệu Bình giám đốc tiêu thụ, Tiền Vệ Quốc giám đốc quản lý tài sản, chuyên gia kế toán Lý Mai, Phương Đình đều đã ngồi trong phòng hội nghị, chỉ có Lâm Tuyền đứng giờ mới tới.

Lâm Tuyền đứng ở cửa gọi điện thoại cho Cảnh Thiên Sương:

- Anh Cảnh, hôm nay tôi chính thức tiếp nhận Nguyệt Nha Hồ, anh có ở nhà không? Ba giờ, đúng, ba giờ tôi sẽ mở cuộc họp nội bộ, mời anh và chị Dương Oánh tham gia.

Tiền Vi nghe thấy mà rùng mình, ba giờ chiều, chắc lúc ấy sau khi tiền Chu Vân Thiên đi, y sẽ vung đồ đao lên chém người rồi. Đợi Lâm Tuyền thu điện thoại lại, Tiền Vi đi tới nở nụ cười nghề nghiệp:

- Anh Lâm, cô Trương, giám đốc Chu đã đợi mọi người trong phòng họp.

Buổi sáng Trương Bích Quân đã tiếp xúc với bọn họ.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Tiền Vi, cô cũng theo tôi tới phòng hội nghị.

Hừm, gọi thẳng đại danh của bản tiểu thư, chẳng lẽ y định đuổi mình đi? Tiền Vi nghĩ như thế, nỗ lực để nụ cười của mình tươi tắn một chút, nhu hòa một chút.

75. Q.2 - Chương 20: Đẩy Giá Nhà Lên Cho Tôi.

Lâm Tuyền chẳng nhận ra, đi thẳng tới phòng hội nghị, trong số những người ở trong văn phòng có lẽ Chu Thành Đông giám đốc hạng mục Nguyệt Nha Hồ là mắt mặt nhất, hẳn vốn là nhân viên hành chính cao cấp của Giai Thành, sau chuyện này chắc bị Chu Vân Thiên đẩy vào lãnh cung.

Lâm Tuyền giới thiệu Trương Bích Quân trước tiên:

- Giám đốc Chu, đây là cô Trương Bích Quân, giám đốc chấp hành Thiên Tinh Hồ, lần này sẽ do cô ấy chủ trì hạng mục Nguyệt Nha Hồ, Thiên Tinh Hồ vừa mới thành lập, hiện có hơi loạn, nhân viên khác sau này sẽ tới.

Trương Bích Quân biết Lâm Tuyền đang nói láo, Thiên Tinh Hồ chẳng liên quan gì tới hạng mục này, tất nhiên không thể phái người tới, cô vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng mê người, khẽ nắm bàn tay béo núc của Chu Vân Thiên rồi rút lại:

- Anh Lâm có ánh mắt rất độc đáo, tôi sẽ hiệp trợ anh ấy đem ưu thế anh ấy nhìn thấy ở Nguyệt Nha Hồ thể hiện ra.

Chu Vân Thiên cười nói:

- Chuyện tiêu thụ nhà cửa tôi là dân ngoại đạo, cứ giao cho dân chuyên nghiệp làm thì hơn, người ở đây thì anh Lâm đã gặp qua vài lần rồi, chúng ta bàn giao với nhau một chút, mười tám nhân viên của trung tâm tiêu thụ cùng phòng quản lý tài sản đã chính thức gạch tên khỏi Giai Thành, hiện giờ phải xem sự an bài của anh Lâm ra sao.

Các loại tài liệu cùng giấy tờ chứng minh tương quan bàn giao rất đơn giản, 2h 40 phút, Chu Vân Thiên, Chu Thành Đông lên xe rời tiểu khu Nguyệt Nha Hồ.

Hai chuyên gia kế toán đều là nhân viên của Giai Thành, những nhân viên khác sẽ chuyển sang làm việc cho Môi giới Tinh Hồ, phải làm hợp đồng lao động mới. Lâm Tuyền để Thiệu Bình, Tiền Về Quốc gọi hết người thấp thò ở bên ngoài vào, Cố Lương Vũ lấy ra một chồng hợp đồng tuyển dụng, Lâm Tuyền đọc tên, phát hợp đồng cho từng người.

- Cơ cấu tiền lương của mọi người ở Tinh Hồ sẽ có khác biệt lớn với ở Giai Thành, phòng hạng mục Nguyệt Nha Hồ sẽ thiết lập ba tiểu tổ, tổ kế hoạch, tổ chấp hành, tổ cải tạo. Chức năng tiêu thụ sau này giao cho tổ chấp hành kế hoạch, chức năng quản lý tài sản giao cho tổ cải tạo. Lương cơ bản của mọi người là 800. Hẳn mọi người đều rõ, tôi và giám đốc Chu định giá cơ bản là 2400 đồng/ m², tiền thưởng của mọi người có liên quan rất lớn tới cái giá này. Tôi sẽ lấy 4% tổng doanh lợi ra làm tiền thưởng cố định, 4% tổng doanh lợi làm tiền thưởng tiêu thụ. Mọi người thấy rồi đấy, nhà ở của Nguyệt Nha Hồ bán càng đắt thì tôi càng kiếm được nhiều tiền, tiền thưởng của mọi người càng cao, đó là mục tiêu chung của chúng ta. Làm sao để bán được với giá cao, đó là vấn đề chúng ta cùng suy nghĩ. Nguyệt Nha Hồ từ khi mở cửa giao dịch tới nay

đã được một năm bốn tháng rồi, nhưng 600 căn hộ mà bán không được tới 200, ai giải thích nguyên nhân cho tôi biết được không?

Lâm Tuyền nhìn Thiệu Bình.

Trong quá trình Lâm Tuyền và Chu Vân Thiên ký kết hợp đồng, Thiệu Bình tham gia từ đầu tới cuối, hẳn có ấn tượng khá sâu về người thanh niên này, tư duy rõ ràng, logic chặt chẽ, tri thức uyên bác. Một mình đi đàm phán hợp đồng với đội ngũ luật sư, kế toán, nhân viên kế hoạch, nhân viên tiêu thụ của đối phương mà không hề tỏ ra sợ sệt. Trong mắt Thiệu Bình, rất nhiều điều khoản hợp đồng có lợi cho Lâm Tuyền, đại khái vì ấn tượng này mà Chu Vân Thiên cũng đủ tin tưởng với Lâm Tuyền.

- Về địa vực tiểu khu Nguyệt Nha Hồ có thể so với nhà ở tại hai nơi, một là quần thể chung cư cao cấp bên trong Tỉnh An Môn, một là khu Vệ Kiêu ở phía đông bắc thành phố. Chỗ này cách chung cư Tỉnh An Môn một kilomet, nơi đó là địa khu giá cao truyền thống của khu trung tâm, dung nhập với hoàn cảnh sinh hoạt của chủ thành, giá nhà trên 3000, chung cư Thanh Niên càng có giá trên 5000. Tiểu khu Vệ Kiêu cách đây 2 kilomet, tuy xa phạm vi khu trung tâm, nhưng công trình phụ trợ sinh hoạt đầy đủ, giá từ 2.2000 - 2.500. Nguyệt Nha Hồ có cảnh quan kiên trúc đặc sắc, kết cấu phòng ốc thoải mái khí phái, nhưng cách ly khỏi khu trung tâm, lại không có công trình phụ trợ sinh hoạt đầy đủ, mà cũng không thể đầy đủ, không thể mở một cái chợ ở gần đây, cũng không thể vì 600 hộ gia đình mà xây một bệnh viện, ngay lời hứa có nhà trẻ cũng khó thực hiện được, cho nên giá 2.700 đồng thật khó mà bán nổi.

Lâm Tuyền nhìn Trương Bích Quân, Trương Bích Quân quay mặt sang bên: Tỉnh Hồ Uyển còn thắm hơn cả nơi này, đâu phải là anh không biết? Tôi biết nói gì đây?

Lâm Tuyền hắng giọng, nói tiếp:

- Tôi không rõ sản nghiệp địa ốc lắm, lời Thiệu Bình vừa mới nói hẳn mọi người có mặt ở đây cũng hiểu phần nào đấy. Tôi tổng kết lại nguyên nhân nhà của Nguyệt Nha Hồ không bán được, theo tôi có ba điều: Người nghèo không mua nổi, người giàu không thèm mua, người có thực lực mua nhà lại không muốn mua nhà ở đây. Ai có thể nói cho tôi biết, trên tiêu liệu giảng dạy tổ cấu thành nhà cao cấp là gì không?

Tiền Vi lấy dừng khi, hai tay nghiêm chỉnh đặt trên cặp văn kiện, nói:

- Có bảy yếu tố cấu thành nhà cao cấp, mảnh đất khan hiếm hoặc truyền thống, bề ngoài kiến trúc đặc sắc, không gian khí phái dễ chịu, cảnh quan phong phú, quản lý tài sản tốt, thiết bị an toàn và tiềm lực tăng giá trác việt.

Lâm Tuyền mỉm cười:

- Vậy Nguyệt Nha Hồ có những yếu tố nào? Khu phong cảnh Bạch Mã Sơn, sông hồ thành, tường thành cổ, công viên Nguyệt Nha Hồ, cảnh quan phong phú, đất đai hiếm có. Giới hạn tầm cao công trình, chỉ có thể xây kiến trúc bốn tầng, mỗi tầng thuộc cỡ lớn, không có loại nhà dưới 100 mét vuông, kết cấu phòng ốc khí phái dễ chịu, ba điểm này có thể quyết định nhà ở đây có tiềm lực tăng giá cao, vì thể hiện điều này, giá cơ bản lập tức phải sửa thành 3600 đồng / m².

Thiệu Bình bị lời của Lâm Tuyền làm giật nảy mình, không giảm giá mà lại còn tăng nhiều như thế, bán được mới quái.

Không chỉ người của Giai Thành mà Trương Bích Quân cũng không ngờ, không làm bất kỳ biện pháp nào khác, lập tức tăng giá lên 30%, thế này làm sao bán nổi?

Lúc này Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh đẩy cửa đi vào, bọn họ thấy người bên trong thần sắc khác thường, hỏi:

- Cậu lại có quyết định kinh người gì dọa mọi người thế?

Dương Oánh mua nhà ở đây nên đã tiếp xúc với Thiệu Bình, Tiền Vi và Tiền Vệ Quốc của phòng quản lý tài sản. Bọn họ nhìn thấy hai người Dương Oánh đẩy cửa vào lúc bọn họ đang họp, lại có vẻ rất quen thuộc với ông chủ mới của mình thì hơi ngạc nhiên.

Lâm Tuyền giới thiệu Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh ọi người làm quen:

- Anh Cảnh, cô Dương đây là đại biểu chủ nhà mà tôi mời tới.

Rồi bảo họ ngồi xuống bên cạnh mình, ra hiệu cuộc họp tiếp tục.

Thiệu Bình nói:

- Nâng giá nhà lên tới 3.600, khả năng mấy tháng cũng chẳng bán được một căn.

- Cái gì, cậu trực tiếp nâng giá lên tới 3.600 đồng?

Dương Oánh tròn mắt kinh ngạc:

Lâm Tuyền cười:

- Chỗ mà tôi không hài lòng nhất ở Nguyệt Nha Hồ chính là giá quá thấp, gạt đối tượng thực sự muốn mua ra ngoài, những cái khác từ từ sửa sau. Tôi có chuẩn bị tâm lý trong vòng ba tháng không bán được nhà rồi, thiếu ót nơi này như quản lý tài sản, thiết bị an toàn, cảnh quan trong tiểu khu đều có thể cải tạo. Người giàu sẽ không dùng tới các công trình sinh hoạt phụ trợ mà chúng ta chuẩn bị cho họ đâu. Sống ở cửa Tỉnh An Môn là tách biệt với trung tâm? Vậy chúng ta phải giương cao chiêu bài di chỉ Tỉnh An Môn. Hiện tôi quyết định cô Trương Bích Quân làm giám đốc tổ hạng mục, anh Cố Lương Vũ làm tổ trưởng tổ cải tạo, Tiền Vệ Quốc làm phó tổ trưởng, tổ chấp hành, kế hoạch tạm thời không đặt tổ trưởng, phó tổ trưởng lần lượt là Thiệu Bình, Tiền Vi.

76. Q.2 - Chương 21: Ủy Ban Chủ Nhà

Tiền Vi đang thấp thỏm không biết có giữ được bát cơm này không, vậy mà thoáng cái đã thành phó tổ trưởng tổ kế hoạch, mặt cứ ngơ ngác ngác nhìn Lâm Tuyền.

- Cô không cần phải nhìn tôi, năng lực lập kế hoạch của cô có thể kém một chút, nhưng các vị ngồi đây không một ai quen thuộc tình trạng nhà cửa hơn cô. Mấy ngày tôi tới hỏi, Hạ Vân cầm cự được 15 phút, Diệp Mỹ Quyên thì khá hơn chỉ được nửa tiếng, chỉ có cô là trả lời câu hỏi của tôi hơn một tiếng, có điều, tôi vẫn còn một câu nữa nhin từ hôm đó tới giờ, hôm đó tôi có hỏi vấn đề gì quá đáng không, để Thiệu Bình phải đích thân đuổi tôi ra ngoài?

Tiền Vi đỏ mặt tía tai, nói như muỗi kêu:

- Không hỏi gì quá đáng cả, chỉ là anh hỏi hơi lâu một chút, ánh mắt hơi thiếu đứng đắn một chút, lại còn chọn nhà để xem hơi xa một chút, thời gian hơi muộn một chút ...

Nhắc tới ánh mắt thiếu đứng đắn của Lâm Tuyền, Trương Bích Quân nhớ cảnh lần đầu gặp Lâm Tuyền, cái ánh mắt của y, làm người ta trước tiên tưởng mình bị hở chỗ nào.

Hắc hắc, ra là thế, Lâm Tuyền cũng hơi đỏ mặt, vờ như không nghe thấy, quay sang thì thầm với Cảnh Thiên Sương che dấu vẻ mặt xấu hổ.

Những người có mặt đều tự giác coi như không nghe thấy, ai bảo đó là ông chủ của bọn họ, chỉ có Dương Oánh che miệng cười khúc khích.

- Công tác hạch tâm của tổ hạng mục Nguyệt Nha Hồ là: Nhà cao cấp, giá cấp cao. Cả tổ kế hoạch, chấp hành, cải tạo đều lấy tiêu chí đó làm trung tâm, trước khi phương án mới làm ra, tôi đề nghị có vài việc phải làm ngay. Thứ nhất, Cty Liên hợp Tỉnh Hải của tôi sẽ bỏ 4 triệu mua nhà, số tiền đó làm tiền khởi động hạng mục. Tiền Vi, cô phụ trách làm thủ tục chuyển giao quyền sở hữu. Thứ hai, phải để cho trong lòng công chúng có ấn tượng trong vòng một năm qua giá nhà Nguyệt Nha Hồ đã tăng lên 3.600 đồng. Tổ trưởng Thiệu, anh liên hệ với bạn bè tòa báo đưa tin này ra, rồi liên hệ với các công ty môi giới nhà ở, bảo bọn họ treo giá nhà Nguyệt Nha Hồ là 3.600 đồng, cứ mỗi nửa tháng lại tăng 50 đồng, để công chúng ý thức được nhà ở Nguyệt Nha Hồ đang tăng lên ...

Lâm Tuyền háng giọng nói lớn để át đi chuyện xấu mặt vừa rồi:

- Thứ ba là cải tạo cảnh quan trong tiểu khu, đem tiểu khu hiện tại cải tạo thành tiểu khu viên lâm dung hòa với hoàn cảnh xung quanh. Cố Lương Vũ, Tiền Vệ Quốc phụ trách liên hệ với đơn vị thiết kế thi công liên quan. Thứ tư, đem những người đã mua nhà liên hợp lại, tổ chức thành ủy ban chủ nhà, mời bọn họ tham gia hoạt động nâng cao hoàn cảnh tự nhiên và nhân văn của tiểu khu, đương nhiên, nâng cao chi phí quản lý tài sản là công tác khó triển khai. Thứ năm tổ chức các chủ nhà tham gia các hoạt động công ích, phải lập nên ấn tượng thế này trong lòng công chúng: Chủ nhà ở Nguyệt Nha Hồ đều là người có trí thức có tổ đường, công việc này

Nói tới đó thấy phía dưới chỉ có Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ, Thiệu Bình còn đang tập trung lắng nghe, chứng tỏ theo kịp mạch tư duy của y, Tiền Vi thì cầm bút viết như gió, những người còn lại đều đực mặt ra, Lâm Tuyền đứng dừng lại dành thời gian ọi người tiêu hóa, quay sang Cảnh Thiên Sương:

- Anh Cảnh, chị Dương Oánh, hai người đại biểu chủ nhà tham gia cuộc họp, tôi thấy chuyện ủy ban chủ nhà ...

Dương Oánh chưa để Lâm Tuyền nói hết đã ngạc nhiên hỏi:

- Chúng tôi thành đại biểu chủ nhà bao giờ thế?

Cảnh Thiên Sương cười:

- Em còn chưa hiểu ra, từ khi chúng ta bước qua cánh cửa kia, ăn lĩnh lừa người lên thuyền giặc của Tiểu Ba không kém. Không biết cậu đã điều tra qua chưa, có điều một số người mua nhà mà tôi tiếp xúc đều có trình độ nhất định, rất nhiều người có suy nghĩ như cậu, chỉ là bọn họ không có dũng khí làm. Nâng cao hoàn cảnh tự nhiên nhân văn của tiểu khu là chuyện chúng tôi đều hưởng lợi, tất nhiên có nghĩa vụ phải bỏ một phần công sức ra, phía các chủ nhà khác, tôi và Dương Oánh sẽ phối hợp giúp các cậu liên hệ.

- Vậy phải làm phiền anh Cảnh, chị Dương Oánh rồi.

Lâm Tuyền quay sang Trương Bích Quân:

- Tôi chỉ muốn nói thế thôi, cô có bổ xung gì không?

- Tôi còn chưa tìm hiểu đủ về tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, trước tiên sẽ dựa theo điểm trọng yếu mà anh liệt kê ra để lập kế hoạch công tác, một tuần sau tôi sẽ nộp bản phương án hoàn thiện để tiến hành thảo luận.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Tổ chấp hành, tổ kế hoạch, cô bỏ công sức thêm một chút, việc phân phối nhân viên, cùng hợp đồng tuyển dụng giữa ba tổ, do cô, lão Cố, Thiệu Bình, Tiền Vi, tiền Vệ Quốc năm người trao đổi với nhau.

Lâm Tuyền thì thầm với Cố Lương Vũ một hồi, Cố Lương Vũ lấy từ trong cặp ra một bản văn kiện đưa cho y, Lâm Tuyền liền cùng Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh sang phòng bên cạnh.

Cảnh Thiên Sương nhận lấy văn kiện Lâm Tuyền đưa cho, đọc nhanh nội dung:

- Hợp đồng nhận mua thời hạn một năm, tiền đảm bảo 10.000, sáu căn nhà, giá cơ bản là 2.400.

Lâm Tuyền cười tủm tỉm, lấy một cái bút từ trong ống bút ra đưa cho Cảnh Thiên Sương:

- Anh Cảnh có đánh giá cao tiền cảnh của hạng mục Nguyệt Nha Hồ không?

Nếu như kế hoạch của Lâm Tuyền thành công, ký bản hợp đồng này, trong vòng một năm sẽ thu lợi hơn 1 triệu, hơn nữa tổn thất chỉ là 10.000 tiền đảm bảo. Tâm ý của Lâm Tuyền sao hẳn không hiểu? Chính vì hiểu cho nên hẳn mới do dự:

- Chuyện này, có vẻ không hay lắm.

- Có gì mà không hay? Toàn nhờ vào nhân quang cá nhân của anh Cảnh, ký bản hợp đồng này, tôi sẽ đòi tiền đảm bảo của anh, ngoài ra ký xong rồi, tôi mới có thể mặt dày vô sỉ yêu cầu anh ra sức vì thế hoạch này.

Dương Oánh đọc xong bản hợp đồng đặt mua, sớm đã động lòng, đây rõ ràng là một vụ đầu tư thu lời cao nguy hiểm thấp, là một đại lễ Lâm Tuyền tặng cho Cảnh gia, lại hết sức quan minh chính đại.

Vừa rồi Lâm Tuyền lừa bọn họ tới muốn họ làm ủy ban chủ nhà gì đó, trong lòng Dương Oánh còn không vui lắm, lúc này lại trở nên hưng phấn. Sáu căn nhà, tổng diện tích hơn 1000 mét vuông, nếu như có thể tăng lên giá 3600 như Lâm Tuyền lập kế hoạch, lợi ích thu được là 1.2 triệu. Đợi tới khi cô tốt nghiệp nghiên cứu sinh, phải tới năm tháng nào mới có thể tích góp được số tiền này?

Cảnh Thiên Sương nhìn Dương Oánh hỏi ý rồi nhận lấy bút ký tên vào, Lâm Tuyền nhận lấy bản hợp đồng, nhìn nét chữ cứng cỏi sắc cạnh của Cảnh Thiên Sương, không giống bản thân mấy năm qua càng viết chữ càng xiên xẹo, cười ha hả:

- Vạn sự khởi đầu nan, hợp đồng này mấy ngày nữa làm ổn thỏa sẽ đưa lại cho anh Cảnh. Những người bên ngoài, trừ Trương Bích Quân, Cổ Lương Vũ thì đều là nhân viên của Giai Thành, nếu để bọn họ biết tôi còn là sinh viên, e khó mà quản lý được, còn mong anh chị giúp giữ bí mật cho.

- Được, cậu đang nhiều việc, tôi và Dương Oánh về trước.

Nguyên nhân viên phòng quản lý tài sản Nguyệt Nha Hồ chuyển vào tổ cải tạo, nhân viên phòng tiêu thụ chuyển vào tổ kế hoạch, tổ chấp hành. Giá nhà đột nhiên tăng lên, có nghĩa là sẽ dọa người vốn có ý định mua nhà trước đó dọa chạy mất, trước khi thu hút được đối tượng mua nhà mới, việc tiêu thụ sẽ dừng lại, công tác tiếp đãi ở đại sảnh bán nhà sẽ do tổ kế hoạch, tổ chấp hành mỗi ngày phái một nhân viên tới phụ trách.

Cổ Lương Vũ điều tới tổ hạng mục, hiệp trợ Lâm Tuyền cải tạo cảnh quan tiểu khu, Phàn Xuân Bình phụ trách công việc phía bên Chung Cổ Lâu, bọn họ đã làm công tác môi giới nhà đất ở Tỉnh Hải, quen thuộc trình tự trong đó, tới tỉnh thành được hơn một tháng, sự vụ công ty cũng dần dần được triển khai, trừ Phàn Xuân Bình còn có một tiếp đãi viên và một nghiệp vụ viên.

Thiệu Bình đem văn phòng giám đốc tiêu thụ nhường cho Lâm Tuyền, Trương Bích Quân, còn hân chuyển sang văn phòng tổ chấp hành.

77. Q.2 - Chương 22: Tiểu Khu Nhất Định Phải Đẹp

Văn phòng cũ của phòng quản lý ở ngay tầng dưới, cửa mở hướng về phía trong tiểu khu, Cổ Lương Vũ ngồi trên chiếc ghế tựa lớn trong phòng giám đốc, thấy Tiền Vệ Quốc bê một cái hộp giấy vào, chuẩn bị thu dọn vật phẩm đem ra văn phòng chung bên ngoài, liền đứng dậy cười nói:

- Lão Tiền, anh vẫn làm việc ở đây đi, bảo người ta mang thêm một cái bàn vào, tôi với anh dùng chung văn phòng.

Tiền Vệ Quốc lo lắng hỏi:

- Ông chủ đẩy giá nhà lên cao như thế, thực sự có thể bán được sao?

Nghiêm túc mà nói, Cổ Lương Vũ mới quen Lâm Tuyền được có 36 ngày, khi quen Lâm Tuyền, hắn và Phàn Xuân Bình chỉ là người làm thuê quanh năm mang chần chiếu đi phiêu bạt khắp nơi kiếm miếng ăn, ở những thành thị xa lạ không có chút địa vị nào, không một ai hứng thú nghe bọn họ oán trách cùng giải bày lý tưởng trong lòng. Hiện giờ hắn mặc âu phục bằng chất liệu cao cấp làm thủ công, ngồi trong văn phòng rộng rãi, tất cả cứ như một giấc mộng vậy.

Nguyệt Nha Hồ có thể bán được nhà với giá cao như vậy không, trong lòng Cổ Lương Vũ không nắm chắc chút nào, nhưng Lâm Tuyền trải một con đường gian nan mà lấp lánh ánh vàng chói mắt trước mặt, mình có lý do gì không tận lực chạy về phía trước.

Cổ Lương Vũ nhớ lại một câu nói: Dùng lễ quốc sĩ đối đãi ta, sẽ dùng lễ quốc sĩ báo đáp lại, đại khái là nói tới tâm cảnh này. Lâm Tuyền ở trong mắt hắn là một người thanh niên cực kỳ đặc biệt, lá gan hơn người và cá tính đặc biệt độc lập, làm y có khí phách và sức hút khác người.

Cổ Lương Vũ vỗ vai Tiền Vệ Quốc, cười:

- Lão Tiền, ông chủ Lâm không đánh những trận không chắc thắng đâu.

Đang bận rộn sự vụ của Nguyệt Nha Hồ thì Lâm Tuyền nhận được điện thoại của Diệp Linh Thư và Phương Nam, có điều tiếp tới là bữa cơm với toàn thể nhân viên, bữa cơm đầu tiên Lâm Tuyền tất nhiên không thể vắng mặt, y đành phải xin lỗi hai cô gái, bảo họ tìm chỗ ở trước, ngày mai sẽ tới gặp.

Ăn cơm xong, Lâm Tuyền triệu tập đám Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ tới, thảo luận tới nửa đêm mới thả cho bọn họ về. Trương Bích Quân trả chìa khóa phòng cho y, buổi sáng cô đã thuê một gian phòng ở khách sạn gần đó rồi.

Tất cả mọi việc bắt đầu cùng một lúc, Cty cổ phần hữu hạn Thiên Tinh Hồ, Cty cổ phần hữu hạn Tú Thủy Các, Cty giải tỏa Lục Hồng, Cty môi giới Tinh Hồ, làm Lâm Tuyền chỉ hận mình không có ba đầu sáu tay, trừ mỗi tuần trở về Tinh Hải một lần, thi thoảng tới nghe Lâm Cẩm Nam giảng bài thì Lâm Tuyền đem toàn bộ thời gian còn lại đặt vào Nguyệt Nha Hồ.

Nguyệt Nha Hồ bán được chưa tới 200 căn nhà, hiện giờ người vào ở chưa được 1/3, trước khi mở đại hội chủ nhà, để thể hiện sự coi trọng, giấy mời được đưa tới tận tay từng chủ nhà một, làm Lâm Tuyền, Trương Bích Quân, Tiền Vi chạy gãy cả chân.

Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh là người sáng lập ủy ban chủ nhà, liên tục mấy tối liền, từ tám giờ tới chín giờ, không ngừng gọi điện cho các chủ nhà. Một là con trai bí thư thành ủy, một là con gái thường ủy tỉnh ủy, bất kể hai bọn họ kín tiếng tới đâu, dưới sự nỗ lực không ngừng của Lâm Tuyền, tin tức vẫn cứ truyền khắp chủ nhà ở Nguyệt Nha Hồ.

Có ai không muốn lập quan hệ tốt đẹp với bọn họ? Thế nên một tuần sau đại hội chủ nhà diễn ra thuận lợi, chỉ là khi thành lập ủy ban chủ nhà có chút bất ngờ, thành viên ủy ban nhà ở tại các khu nhà khác do phụ nữ gia đình đảm nhận là chính, còn ở Nguyệt Nha Hồ, thành viên ủy ban đều là chủ gia đình thực sự, hơn 100 chủ nhà vì mười mấy cái ghế thành viên mà xảy ra tranh chấp.

Bản thân Cảnh Thiên Sương tiền đề chính trị còn chưa rõ, nhưng với thân phận công tử bí thư thành ủy Tinh Hải, con rể thường ủy tỉnh ủy, là đủ khiến người đánh nhau võ đầu muốn bắt quan hệ với hắn. Ủy ban chủ nhà mỗi tuần mở một lần, trao đổi làm sao nâng cao hoàn cảnh tự nhiên nhân văn của tiểu khu, tổng kết công tác quản lý tiểu khu, đó là cơ hội tốt nhường nào, ai chẳng muốn nhân cơ hội đó tiếp xúc nhiều hơn với Cảnh Thiên Sương.

Thế nên ủy ban chủ nhà Nguyệt Nha Hồ là nơi có năng lực hoạt động mạnh nhất trong các ủy ban của khu sinh hoạt cao cấp.

Chẳng hề khó khăn như trong tưởng tượng của Lâm Tuyền, đề án nâng cao giá trị nội tại, cải thiện hoàn cảnh tự nhiên nhân văn, nâng tầm quản lý, tăng cường an toàn của tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, được thuận lợi thông qua ngay cuộc họp ủy ban chủ nhà lần thứ nhất. Trọng tâm của đề án này là nâng cao chi phí quản lý tài sản của tiểu khu tới trình độ một khu nhà cao cấp, tức là vùi thêm tiền quản lý, còn cái khác chỉ là thứ yếu.

Cải tạo cảnh quan tiểu khu không phải chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, nhưng trước tiên Lâm Tuyền hứa sẽ cho hai bảo vệ tuổi gộp lại quá 100 nghỉ việc, tuyển 12 quân quân giải ngũ tuổi trẻ khỏe mạnh làm người ta có cảm giác an toàn tới phụ trách công tác an ninh cho tiểu khu.

Được Cảnh Thiên Sương, Chu Vân Thiên giúp đỡ, Lâm Tuyền bắt đầu tiếp xúc với báo đài lớn của tỉnh thành, tuần san địa ốc vào tháng 11 đưa ra bảng nhà ở tăng giá, tiểu khu Nguyệt Nha Hồ xếp thứ hai, từ giá 2700 tới 3600, biên độ tăng trưởng 26%, tiền lực tăng giá trong tương lai cũng đứng ở vị trí thứ hai, dự đoán một năm sau sẽ tăng lên thêm 30%.

Bài báo này được các báo khác chuyển đăng, tiểu khu Nguyệt Nha Hồ xuất hiện trên báo ngày một nhiều, hình tượng khu nhà ở cao cấp của Nguyệt Nha Hồ đã lọt vào tầm mắt công chúng tỉnh thành. Nhưng công tác tiêu thụ bị Lâm Tuyền cố ý áp xuống, trở nên đình trệ, tạo thành ấn tượng khan hiếm cùng có người cố ý đầu cơ tích trữ.

Năng lực hoạt động của ủy ban chủ nhà cũng dần dần được thể hiện ra, không nhắc tới chuyện bọn họ cố ý nịnh nọt lấy lòng Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh, việc nâng cao giá trị tiểu khu cũng có lợi lớn với bọn họ. Trước kia việc định giá sai lầm của Nguyệt Nha Hồ đã gạt bỏ bộ phận mua nhà tiềm năng ra ngoài,

trong căn hộ đã được bán đi, có một số người thực sự nhìn trúng cảnh quan xung quanh và kiến trúc khí phái của Nguyệt Nha Hồ, cũng có một số người giống Lâm Tuyền, nhìn trúng tiềm lực tăng giá của nó.

Hạ Chấn là một điển hình trong đó, khi Nguyệt Nha Hồ mở cửa giao dịch, hắn mua liền một hơi mười căn nhà, nhưng hơn một năm rồi, giá nhà chẳng nhúc nhích được chút nào, làm hắn nhụt chí, nhưng hiện giờ nhà bán ra chẳng có ai mua, làm lòng hắn nóng ruột. Đúng lúc ấy Lâm Tuyền xuất hiện thấp lên ngọn đèn hi vọng cho hắn, qua một cuộc trò chuyện, hắn tràn cẻ tự tin vào kế hoạch của Lâm Tuyền, hiện hắn là thành viên chủ lực trung kiên của ủy ban chủ nhà.

Lâm Tuyền định ra bộ khung, Trương Bích Quân cùng Tiền Vi, Thiệu Bình đặc biệt soạn ra bản kế hoạch chi tiết nhắm vào địa ốc tỉnh thành. Vì gây dựng lại hình tượng tiểu khu Nguyệt Nha Hồ trong mắt công chúng, công tác trọng yếu nhất của Lâm Tuyền là cổ động người mua nhà đầu tư tiếp tục tăng cường đầu tư, tiến hành trang trí nhà cửa, hiện nhà không thể bán được, ủy thác cho Môi giới Tỉnh Hồ cho thuê.

Nguyệt Nha Hồ là khu nhà ở cao cấp gần nhất ở khu quần thể trường cao đẳng đại học ngoại thành phía đông thành phố, trong trường cao đẳng đại học, quần thể chi tiêu không phải ít, do trình độ văn hóa của bọn họ tương đối cao, giá trị cảnh quan xung quanh Nguyệt Nha Hồ dễ được bọn họ thừa nhận nhất.

Lâm Tuyền quyết định cải tạo trước tiên là khu vực gần hồ, khu vực này không rộng, cùng nước của Nguyệt Nha Hồ tôn lên giá trị của nhau, cảnh quan đặc sắc, lại dễ cải tạo.

Công ty công trình viên lâm Trung Sơn được Cố Lương Vũ mời tới có kinh nghiệm tương đối hoàn thiện trong việc thiết kế và kiến tạo viên lâm.

Lâm Tuyền yêu cầu công ty viên lâm cải tạo khu vực gần hồ tiết kiệm và khéo léo sử dụng tài chính, chẳng phải là y keo kiệt tiền cải tạo, mà tiểu khu Nguyệt Nha Hồ cần phải tạo ra được một khu vực đại biểu làm người ta ước mơ trong thời gian ngắn, thời gian cho tổ cải tạo không được nhiều lắm.

78. Q.2 - Chương 23: Giao Dịch Ngầm

Đương nhiên chu kỳ cải tạo hoàn cảnh chỉnh thể của tiểu khu sẽ tương đối dài, Lâm Tuyền quyết định đầu tư vào đó khoản tiền khá lớn, y lợi dụng 4 triệu trong tài khoản của Liên hiệp Tỉnh Hồ mua 10 căn nhà, đợt quyền sở hữu làm xong, y lại đem đi thế chấp vay từ ngân hàng kiến thiết tỉnh 6 triệu.

Trước kia Lâm Tuyền dùng danh nghĩa Cố Lương Vũ thành lập công ty môi giới địa ốc Tỉnh Hồ, lúc này dùng 6 triệu, đem 90% cổ phần của nó nhập vào dưới quyền sở hữu cả Liên hợp Tỉnh Hải, 6 triệu kia gửi vào tài khoản của Môi giới Tỉnh Hồ để làm chi phí cải tạo cảnh quan.

Lúc mới xây dựng tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, Chu Vân Thiên cũng muốn bỏ ít tiền vào kiến tạo cảnh quan của tiểu khu, chỉ là thành tích bán nhà không lý tưởng, làm Chu Vân Thiên chùn tay, không tiếp tục đầu tư vào hạng mục Nguyệt Nha Hồ nữa, khiến đầu tư kiến thiết cảnh quan càng bị thu hẹp, vốn ở bản thiết kết, chi phí xanh hóa là 50 đồng / m², nhưng thực tế Chu Vân Thiên đầu tư chưa được một nửa. Khi Lâm Tuyền đem quy hoạch mới của y ra, mọi người thêm một lần nữa giật mình, 300 đồng / m², gần bằng mức độ của biệt thự trong thành phố, cao gấp 20 lần tiêu chuẩn xanh hóa mà thành phố yêu cầu các khu sinh hoạt vào năm 99.

Lâm Tuyền không để ý tới sự ngờ vực của người dưới, kiên quyết yêu cầu Cố Lương Vũ, Trương Bích Quân quán triệt ý chí của y, cải tạo triệt để cảnh quan bên trong tiểu khu.

Ngày 9 tháng 11, Môi giới Tỉnh Hồ đưa ra đợt nhà cao cấp cho thuê đầu tiên, một căn nhà 100 mét vuông qua trang trí tỉ mỉ, tiền thuê là 2500 đồng, so với giá nhà ở của khu Vệ Kiều cao hơn một khoảng lớn. Phan Xuân Bình và nghiệp vụ viên đều bị Lâm Tuyền đuổi tới các trường đại học làm tuyên truyền.

Lâm Tuyền nói với Phan Xuân Bình:

- Không đem cho thuê được thì các anh tự thuê lấy mà ở, tiền thuê phải trả cho tôi không thiếu một xu.

Phan Xuân Bình mặt nhăn như quả mướp đắng, lương cơ bản của Lâm Tuyền mới là 800 đồng, không ăn không uống cũng chẳng thuê nổi căn nhà như thế. May mắn là cảnh quan tự nhiên tươi đẹp của Nguyệt

Nha Hồ được quần thể tiêu phí cấp cao ở trường xung quanh thừa nhận, trong vòng chưa tới một tuần, 20 căn nhà đã được cho thuê hết, chỉ là đám Phàn Xuân Bình thì gầy tọt đi.

Tiền cho thuê cao tiến thêm một bước khẳng định giá trị nội tại và giá trị đầu tư của Nguyệt Nha Hồ.

Sau khi cảnh quan bên trong tiểu khu dần được cải thiện, Lâm Tuyền tiến thêm một bước đem những căn nhà còn trống của những chủ hộ đầu tư tập trung lại, đem cho du học sinh ngoại quốc, quản lý xí nghiệp cấp cao, trí thức cao cấp thuê, tiền thuê của Nguyệt Nha Hồ tiếp tục bỏ lại tiểu khu xung quanh ở phía sau, ngay cả Tỉnh An Môn cách đó một bức tường thành cũng chỉ có chung cư Thanh Niên quản lý kiểu khách sạn là có tiền thuê cao hơn Nguyệt Nha Hồ.

Mặc dù bán nhà vẫn trì trệ, nhưng làm đám Thiệu Bình, Tiền Vi, Tiền Vệ Quốc hưng phấn là từ tháng 11, số người quan tâm tới chuyện mua nhà ở Nguyệt Nha Hồ dần nhiều lên.

Tổ hạng mục Nguyệt Nha Hồ quản lý căn hộ còn trống, một số xen lẫn với những căn hộ được bán, có một số thì để trống hoàn toàn. Phía bắc, phía tây tiểu khu được xây gần sông, nơi đó cảnh quan thoáng đãng nhất, từ khi nhà được bán ra, 200 căn nhà đại đa phần tập trung ở sáu tòa nhà tại nơi đó, hiện giờ chỉ còn hơn 40 căn nhà còn trống.

Trung tuần tháng 11, Triệu Khôn Nghĩa hoàn thành việc trang trí hai tòa nhà ở Tinh Hồ Uyển, đội công trình của ông ta liền bị Lâm Tuyền kéo tới tỉnh thành. Lâm Tuyền bỏ ra 2 triệu từ phí cải tạo tiểu khu, chuẩn bị đưa 40 căn hộ kia cho Triệu Khôn Nghĩa trang trí.

Mặc dù thu được tiền thuê cao, nhưng Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ đều cảm thấy nên đem tài chính hữu hạn giành cho chỗ cần thiết thì hơn.

Lâm Tuyền tự có chủ trương của mình, thậm chí y cho rằng kế hoạch mà đám Trương Bích Quân dày công chế định có rất nhiều sơ hở:

- Có một tính toán của mọi người bị khiếm khuyết, đó chính là vấn đề tiếng ồn khi cải tạo. Thử nghĩ mà xem, nếu như người ở tại nơi này phải chịu đựng tiếng búa tiếng máy khoan suốt hơn một tháng của hàng xóm tầng trên tầng dưới thì ai còn cho rằng chỗ ở của mình là dễ chịu thoải mái nữa? Sau này đi bán nhà phải suy nghĩ một chút, hạn chế thời gian trang trí của người mua nhà, phải khống chế thời gian trang trí một ngôi nhà đều bằng nhau.

Trương Bích Quân cười nói:

- Người ta mua nhà, có người lập tức trang trí, cũng có người không thể, chúng ta không bắt ép người ta vào luật cứng được, chẳng lẽ chúng ta phải bài trừ bọn họ ngoài đối tượng mua nhà?

Lâm Tuyền gật đầu, thần nhiên nói:

- Chúng ta phải đem Nguyệt Nha Hồ thành khu sinh hoạt cao cấp, bán cho giai tầng giàu có, như vậy phải suy nghĩ chu toàn thay bọn họ, một người muốn hưởng thụ cuộc sống cao cấp, thực ra ước thúc bản thân cũng cao. Để nâng cao hình tượng tiểu khu, tôi sẽ để trống tòa nhà thứ ba, thứ tư, thứ bảy, thứ tám, thứ mười, tiến hành trang trí trong thời gian tập trung, đồng thời còn bồi thường nhất định cho chủ nhà xung quanh vì tiếng ồn trong thời gian trang trí. Chi phí trang trí cùng tiền thu được khi cho thuê, tôi sẽ ký một hợp đồng với Chu Vân Thiên, coi như phần phụ của hợp đồng ủy thác quản lý.

Lần này Triệu Khôn Nghĩa cũng theo đội công trình tới tỉnh thành, nếu như giới hạn thời gian trang trí với chủ nhà, như thế chủ nhà rất có khả năng sẽ dùng phòng tiêu thụ thúc dục đội công trình. Tức là đội công trình của ông ta trong thời gian một năm ở lại tỉnh thành không lo không có việc làm. Lâm Tuyền ở lại tỉnh thành tiếp tục phát triển, đội công trình của ông ta có thể dựa vào Lâm Tuyền để sinh tồn, cho tới khi bén rễ ở tỉnh thành.

Triệu Khôn Nghĩa nói rất hào khí:

- Tôi chuẩn bị thành lập chi nhánh công ty ở tỉnh thành, lấy thiết kế và trang trí nội thất làm nghiệp vụ kinh doanh chính, chuẩn bị toàn lực ủng hộ hạng mục tiểu khu Nguyệt Nha Hồ của cậu.

Lâm Tuyền xoa tay cười gian:

- Nhà của Nguyệt Nha Hồ dự định sẽ bán ra với quy mô lớn vào tháng 12, chú Triệu nếu thực sự muốn ủng hộ tôi, liệu có thể cho tôi hoãn khoản tiền công trình tới tháng một năm sau không?

Triệu Khôn Nghĩa cười ha hả:

- Chú đây cũng nghèo rất mừng tôi, hai tòa nhà của Tinh Hồ Uyển chẳng kiếm được lấy một xu, còn ứng trước hộ cậu một khoản tiền công trình, giờ mà tiếp tục ứng trước nữa thì ngay tiền lương cho công nhân cũng chẳng trả nổi. Hay là thế này nhé? Hiện giá nhà của Nguyệt Nha Hồ là 3700, chú cũng không chiếm lợi của cậu, sẽ bỏ ra 2 triệu để mua nhà, như thế cũng giúp cậu giải quyết phần nào vấn đề tài chính.

Lâm Tuyền viết một hàng chữ trên giấy, nói:

- Mặc dù hiện giờ treo biển bán với giá 3700 đồng, nhưng không cho bán ra một căn nhà nào, kế hoạch của cháu là tới cuối tháng 12, đưa ra giá 4000, trừ đợt đầu bán ra 20% số nhà, sau này mỗi tháng chỉ bán 10%, tiếp tục đẩy giá lên cao. Số nhà đợt đầu cháu cho thuê mỗi mét vuông tiền thuê hơn 1000, sau này tiền thuê sẽ còn tiếp tục tăng lên, tiền thuê văn phòng khu thương mại ở tỉnh thành cũng chỉ tới giá này, tiền thuê thu được với giá cao như vậy, giá nhà có thể đẩy tới 4500 ...

Lâm Tuyền uể oải nói một hồi, Triệu Khôn Nghĩa chẳng nghe vào được một câu, ông ta nhìn chằm chằm vào hàng chữ trên giấy Lâm Tuyền viết :” Giá cơ bản, một nghìn mét vuông, tiền công trình Tinh Hồ Uyển xóa bỏ.” Trong lòng thầm tính toán, tính khoản tiền công trình 1.2 triệu vào trong đó, thực tế giá nhà còn thấp hơn bây giờ, huống hồ ông ta đã tới tiểu khu Nguyệt Nha Hồ xem qua, biết tiểu khu đó dưới thao tác của Lâm Tuyền, giá nhà sẽ còn tiếp tục tăng cao, khê gặt đầu:

- Ý Tiểu Ba là ...

Lâm Tuyền xóa hàng chữ trên giấy đi, cảm kích nói:

- Chú Triệu vì ủng hộ hạng mục Nguyệt Nha Hồ đặc biệt thành lập chi nhánh công ty, hiện giờ biết hạng mục thiếu tiền, lại bỏ tiền ra thuê nhà ... Cháu thấy lấy giá cơ bản 2.400 bán cho chú Triệu, diện tích giới hạn trong 1000 mét vuông, công tác sau này mong được chú Triệu ủng hộ nhiều hơn.

Trương Bích Quân không biết mảnh khoe trong vụ trao đổi giữa Lâm Tuyền và Triệu Khôn Nghĩa, trong lòng hoang mang, quan hệ giữa Lâm Tuyền và Triệu Khôn Nghĩa đâu phải là thân thiết gì, vì sao vô duyên vô cớ nhường ra lợi ích hơn 1 triệu, huống hồ cái giá 3700 là do Triệu Khôn Nghĩa chủ động đề xuất.

Mặc dù Lâm Tuyền có toàn quyền xử lý bộ phận lợi nhuận vượt giá cơ bản, nhưng doanh lợi sẽ phải chia cho Chu Vân Thiên, ở đây không chỉ có 2 chuyên gia kế toán, còn có Tiền Vi, Thiệu Bình là người của Giai Thành, làm sao đâu được họ, làm sao Chu Vân Thiên không có ý kiến cho được?

Trương Bích Quân đem nghi vấn dấu trong lòng.

Truyện dịch đã mệt, đọc cũng mệt, post lên cũng thấy mệt

Sau truyện này kiểm truyện nhẹ nhàng hơn, ít kiến thức hơn cho thoải mái.

79. Q.2 - Chương 24: Kế Hoạch Bị Lật Nhào

Lâm Tuyền nhìn những nhân viên hành chính cao cấp có mặt ở đó, nói:

- Sau hơn một tháng hành động, hẳn mọi người đã có lòng tin vào kế hoạch rồi chứ? Vì tiến một bước khích lệ mọi người, các vị ở đây đều có quyền mua một căn hộ bình thường với giá cơ bản, còn thành viên hạng mục khác, có quyền mua căn hộ bình thường với giá hiện tại.

Hiện Thiệu Bình, Tiền Vệ Quốc, Tiền Vi là nhân viên của Tinh Hồ, tất nhiên không nghi ngờ gì, Lâm Tuyền bán cho Triệu Khôn Nghĩa giá cơ bản, cũng bán cho bọn họ giá cơ bản, hoàn toàn là khích lệ khích lệ nội bộ, chỉ là Triệu Khôn Nghĩa được mua hơi nhiều một chút.

Hai chuyên gia kế toán đấu tranh nội tâm, qua một tháng thao tác dưới tay Lâm Tuyền, hoàn toàn có lý do nhận định giá nhà đất của Nguyệt Nha Hồ có giá trị hơn nhiều giá cơ bản, Lâm Tuyền lấy giá cơ bản cho người nội bộ mua, thực chất là chiếm đoạt lợi ích của Chu Vân Thiên.

Là chuyên gia kế toán, bọn họ càng có lòng tin vào giá trị của Nguyệt Nha Hồ hơn thành viên hạng mục bình thường, hiện giờ mua với giá cơ bản, ít nhất có lãi 150 nghìn.

Lâm Tuyền chăm chú nhìn hai chuyên gia kế toán do Chu Vân Thiên phái tới:

- Đây là việc làm để kích lệ tính tích cực trong nội bộ nhân viên, giảm thiểu tỉ lệ nhà bỏ trống, cũng là thể gom tài chính cho bước tiếp theo của kế hoạch, phía giám đốc Chu sẽ không có vấn đề gì, không cần phải giải thích thêm với ông ấy.

Hai chuyên gia kế toán cúi đầu, ngầm thừa nhận quyết định của Lâm Tuyền.

Thông qua đặt mua nội bộ, gom được khoản tiền gần 10 triệu, theo kế toán thì bộ phận doanh lợi vượt quá giá cơ bản chưa tới 2 triệu, kém xa so với kế hoạch đầu tư tiền kỳ 10 triệu của Lâm Tuyền, nhưng tổ hạng mục đã thoát khỏi ngày tháng thiếu thốn. Sau khi tài chính tổ hạng mục dư dả rồi, Lâm Tuyền liền đem 6 triệu tổ hạng mục vay từ Tinh Hồ trả lại về tài khoản của Liên hợp Tinh Hồ.

Kỳ hạn khoản vay 10 triệu từ Đông Đô là tháng 3 năm sau, mặc dù Khổng Lập Dân nói quá hạn có thể trì hoãn thêm, nhưng tín dụng giữa doanh nhân với nhau cực kỳ quan trọng, Lâm Tuyền không muốn vì chút tiền đó mà khiến Khổng Lập Dân xem thường, với tình hình bây giờ mà xét, tới tháng 1 năm sau gom được 10 triệu không phải là hạng mục lớn.

Hạng mục đại học thành phố sớm được Trần Nhiên quy hoạch từ tám năm trước khi còn tại nhiệm, trải qua tám năm vật chuyển sao dời, một số chỗ trong quy hoạch không còn hợp với thời cuộc nữa, cần phải sửa lại, nhưng công tác giải tỏa đã bắt đầu.

Địa điểm đại học thành phố chọn là phía đông thị trấn Lục Hồng, công trình kỳ một chiếm diện tích 500 mẫu, cần giải tỏa 67 căn nhà, liên quan tới một xí nghiệp tập thể. Quy hoạch khu khai phát mới cần thông qua phê duyệt của HỖND, nhưng Cảnh Nhất Dân lại nóng vội thúc đẩy kiến thiết đường xá ở khu khai phát mới, một con đường chính sáu làn, cùng công trình kéo dài con đường bốn làn của thành thị, tổng cộng dài tới 60 km. Giải tỏa xây dựng đường ảnh hưởng tới 3 xã 8 thôn, cần giải tỏa 226 căn nhà, liên quan tới 26 xí nghiệp tập thể, 4 quốc xĩ.

Giải tỏa thống nhất do cục tài chính cấp tiền, phân chia cho năm công ty bao thầu, gồm cả Cty hữu hạn giải tỏa bất động sản Lục Hồng. Nhiệm vụ của Cty giải tỏa Lục Hồng là công trình kỳ một của đại học thành phố.

Mặc dù nói Quách Bảo Lâm tháng 11 đã quay về trường, nhưng sau khi về trường làm thủ tục nhập học xong, lại trở về Tinh Hải ngay, đem tinh lực chủ yếu đặt vào công tác giải tỏa.

Tiêu chuẩn bồi thường của hạng mục đại học thành phố cao hơn đất trưng dụng làm đường, hơn nữa trấn Lục Hồng từ năm 91 ngừng phê duyệt xây dựng cơ bản rồi, người người chờ đợi giải tỏa đền bù, cho nên dưới thủ đoạn hành chính, công tác giải tỏa tiến hành rất nhanh.

Trọng điểm thành thị hóa của Tinh Hải là dịch chuyển về phía bắc, khu sinh hoạt trong kế hoạch mới chủ yếu là tập trung ở trấn Nam Cảng, đem Tinh Hồ Uyển và hơn 300 mẫu đất dũ trữ của Cty đầu tư địa ốc Tinh Hồ gộp vào đó.

Mặc dù tầm nhìn của các nhà đầu tư Tinh Hải đều tập trung vào kiến thiết khu khai phát mới, nhưng khu khai phát thực sự lập nên vẫn cần một thời gian dài nữa, công trình di chuyển thành thị hóa sang phía bắc liền thành trọng điểm tranh đoạt của mọi người. Hiện các nhà đầu tư địa ốc tranh nhau tích trữ đất.

Đám người Từ Kiến, Trần Chí Lập cũng cho rằng công tác trọng điểm hiện tại của Thiên Tinh Hồ có hai điều: Khởi động hạng mục kỳ hai của Tinh Hồ Uyển, mua hơn 300 mẫu đất nằm giữa Tinh Hồ Uyển và trường trung học Tinh Hồ làm dự trữ.

Khoản tiền dùng để bố trí nhà định cư cho các hộ bị giải tỏa lại không thu hút được nhà đầu tư địa ốc, có thể nói kiến thiết khu khai phát mới, đợt nhà định cư đầu tiên chính là công trình mua lòng dân được

Cảnh Nhất Dân theo dõi sát sao, chất lượng công trình không được có chút qua loa nào, lợi nhuận thu được không bằng khai phát nhà thương phẩm bình thường, chỉ có những nhà đầu tư không đủ vốn tinh trử đất mới có chút hứng thú.

Cảnh Nhất Dân bảo Triệu Tăng đích thân tìm Lâm Tuyền, hi vọng thuyết phục được các cổ đông khác của Thiên Tinh Hồ, để Thiên Tinh Hồ xây dựng nhà định cư cho các hộ giải tỏa.

Cảnh Nhất Dân đưa ra yêu cầu này, Lâm Tuyền tất nhiên không từ chối, nhưng phương hướng phát triển tương lai của Thiên Tinh Hồ lại nằm trong tay Khổng Lập Dân. Lâm Tuyền từ chỗ Tôn Phi Phi biết rằng, công ty từ trên xuống dưới cực kỳ ủng hộ phương hướng phát triển do Từ Kiến, Trần Chí Lập đề xuất.

Từ Kiến gặp bất lợi ở hạng mục Tinh Hồ Uyển, dưới kiến nghị của Lâm Tuyền, việc tiêu thụ nhà của Tinh Hồ Uyển tạm thời đóng băng. Nhưng căn nhà để trống đó thành tiêu chí thất bại của nhân viên cũ của Tinh Hồ, mau chóng thúc đẩy công trình kỳ hai, mau chóng tiêu thụ nhà để trống, làm nhân viên cũ của Tinh Hồ được nở mày nở mặt, đây không chỉ là vấn đề lợi nhuận còn là sĩ khí lòng tin.

Còn Trần Chí Lập khi phụ trách sự vụ phòng địa ốc Đông Đô đã mua mảnh đất bên cạnh Tinh Hồ Uyển, cho tới nay không sinh ra được một đồng lãi nào cho Đông Đô, nội tâm của hắn, bị tới Thiên Tinh Hồ làm phó tổng giám đốc chấp hành, mang ý giáng chức, cho nên cũng nôn nóng muốn lập nên thành tích chứng minh bản thân.

Nhưng ở khai phát địa ốc, nhân quang của hắn còn không bằng Từ Kiến, nên tuy trong lòng không thoải mái cho lắm, song chỉ có cách phụ họa với Từ Kiến.

Lâm Tuyền ngồi trong phòng khách ở biệt thự của Trần Chí Lập, tay cầm ly rượu Cognac năm 82 được Trần Chí Lập cất kỹ nhiều năm, khế lắc ly rượu, chăm chú nhìn rượu màu đỏ tươi trong đó, cùng Khổng Lập Dân im lặng nghe Từ Kiến trình bày phương châm phát triển của Thiên Tinh Hồ.

Trần Chí Lập thỉnh thoảng lại quay đầu sang nhìn Lâm Tuyền, có chút không vừa lòng, vì kế hoạch này cũng mang ý chí của ông ta, Lâm Tuyền có vẻ chẳng chú tâm cho lắm.

Vấn đề không phải là ông ta không phục năng lực của Lâm Tuyền, mà y quá trẻ địa vị ở Thiên Tinh Hồ còn trên ông ta, lại được Khổng Lập Dân coi trọng, vì thế Trần Chí Lập tâm lý hơi mất cân bằng, mỗi hành động của Lâm Tuyền với ông ta đều khá nhạy cảm.

Đợi Từ Kiến nói xong, Lâm Tuyền đặt ly rượu xuống, nghiêm mặt nói:

- Tôi có ý kiến bất đồng về bản kế hoạch phát triển này ...

Phòng khách rộng rãi có thể tổ chức tiệc chứa 30 người hiện giờ chỉ có bốn người Khổng Lập Dân, Từ Kiến, Trần Chí Lập, Lâm Tuyền trở nên có chút trống trải.

Trần Chí Lập không có quyền xử trí với Thiên Tinh Hồ, nghe Lâm Tuyền nói có ý kiến bất đồng mắt hơi nheo lại song không nói gì cả, Khổng Lập Dân đặt chén rượu trong tay xuống, cười nói:

- Cậu ở tỉnh thành bận tới mông bốc khói, tôi còn tưởng cậu quên chuyện có cổ phần ở Thiên Tinh Hồ rồi chứ, nói ra tôi nghe xem nào.

Lâm Tuyền cười ngượng, nhìn Từ Kiến xin lỗi trước:

- Nếu có chỗ nào không thỏa đáng lắm, mong giám đốc Từ đừng cười tôi.

Từ Kiến biết rõ kế hoạch Lâm Tuyền đặt ra cho Nguyệt Nha Hồ, lòng khá phục, thấy y có ý kiến bất đồng, xem ra sớm nghiên cứu kế hoạch phát triển của mình rồi, không giận mà còn vui mừng:

- Cậu khiêm tốn làm người khác cảm thấy thấp thỏm đấy, mau nói đi.

80. Q.2 - Chương 25: Kế Hoạch Bị Lật Nhào 2

Hoàn toàn lật nhào kế hoạch của Từ Kiến làm Lâm Tuyền nhất thời không biết phải nói gì, cẩn thận lựa chọn câu từ để không mất lòng người khác, đặc biệt là Trần Chí Lập:

- Chuyện khởi động hoàn toàn khu khai phát mới cần thời gian nhất định, tôi dự tính đến khi những kiến trúc mang tính tiêu chí như khu trung tâm hành chính, thư viện, nhà thi đấu được xây dựng lên, việc kiến thiết khu khai phát mới đi vào giai đoạn triển khai toàn diện, đó là chuyện của 2 - 3 năm sau. Trước thời điểm đó thành phố sẽ có hai trọng điểm: đem kiến thiết thành thị của khu khai phát dịch chuyển sang phía bắc, xây dựng khu sinh hoạt quy mô lớn ở trấn Nam Cảng, một phương diện nữa là hướng khu trung tâm thành phố dịch chuyển về phía nam. Nhưng trước khi khu khai phát mới thông qua HĐND phê duyệt, trước khi con đường chính ở khu khai phát mới được làm xong, đại khái sẽ tồn chừng hai năm, chuyện mọi người có thể làm là gia nhập kiến thiết đô thị hóa khu khai phát, đây là chỗ dựa cho quy hoạch phát triển của giám đốc Từ.

Từ Kiến gật đầu:

- Tôi đưa quy hoạch phát triển lên thành phố, còn sợ cậu lười không đọc.

Lâm Tuyền cười:

- Sau khi tôi về, có gặp mặt bí thư Cảnh, có được một tin tức rất quan trọng.

Lấy bản đồ Tỉnh Hải ra, dùng bút đỏ vẽ mấy vòng tròn lên đó:

- Đây chính là trung tâm thị chính trong quy hoạch, bí thư Cảnh nói rồi, quy hoạch chỉnh thể của khu khai phát muốn thông qua phê duyệt sẽ tốn thời gian khá dài, ông ấy thúc đẩy lập hạng mục trung tâm hành chính mới, bản thiết kế do viện kiến thiết tỉnh làm ra, là tòa nhà lớn 28 tầng, hết sức đồ sộ.

Khổng Lập Dân nhìn bản đồ xác nhận thông tin Lâm Tuyền nói:

- Chúng tôi cũng biết được một số tin tức, có vẻ năm sau sẽ bắt tay vào thực thi.

- Giám đốc Từ cho rằng khu trung tâm thành phố dịch chuyển về phía nam phải đợi sau khi đường cái xây dựng xong, tôi lại có cái nhìn hơi khác một chút. Tôi thấy cùng với việc công trình trung tâm hành chính được khởi động, góc đông nam khu trung tâm thành phố, hướng đông tới Đh thành phố, hướng nam tới trung tâm hành chính, khu vực này chắc chắn được khởi động trước, sẽ là khu tình hoa mới. Thiên Tinh Hồ muốn thực sự phát triển lớn mạnh ở Tỉnh Hải, cần phải một trong hai mảnh đất gần đại học thành phố hoặc gần trung tâm hành chính. Lấy càng sớm chi phí càng thấp, đặc biệt khi tiền chuyển nhượng đất ở khu khai phát mới còn chưa tăng vọt.

Khổng Lập Dân chìm vào trầm tư, tầm nhìn của Lâm Tuyền không ngờ là rộng lớn hơn Từ Kiến nhiều.

- Tiểu Lâm cho rằng các nhà đầu tư tới giữa năm sau sẽ tiến hành tranh đoạt hai mảnh đất đó?

Khổng Lập Dân tư duy nhanh nhạy, không cần y phải tốn nhiều nước bọt, Lâm Tuyền gật đầu:

- Hai mảnh đất đó bán ra khẳng định phải thông qua đấu giá, trước năm sau, chúng ta cần gom lượng tài chính lớn, tiến hành tranh đoạt đẫm máu.

Từ Kiến suy tư:

- Nói như thế thì công trình kỳ hai của Tinh Hồ Uyển không vội khởi động, trước tiên mua lấy mảnh đất giữa Tinh Hồ Uyển và trung học Tinh Hồ, tới lúc đó có thể thế chấp ngân hàng vay tiền.

Khổng Lập Dân không tỏ thái độ, ông ta biết Lâm Tuyền đã nói tới đây ắt có kế hoạch đã được cân nhắc kỹ càng.

Lâm Tuyền nói tiếp:

- Công trình kỳ hai của Tinh Hồ Uyển không khởi động thì số phòng trống trước sang năm khó có thể tiêu thụ thuận lợi với giá thích hợp. Phải khởi động công trình kỳ hai, thêm vào tuyên truyền thỏa đáng, giá nhà mới có thể tăng lên chừng 1600 đồng/ m².

- Cậu nói thế làm tôi hồ đồ mất rồi, nếu khởi động công trình kỳ hai sẽ chiếm dụng rất nhiều tiền, năm sau tuyệt đối không thể gom được tiền tham gia tranh đoạt.

- Tôi có một biện pháp biến thông, khu vực giữa Tinh Hồ Uyển và trung học Tinh Hồ rộng 296 mẫu, Thiên Tinh Hồ không tranh mảnh đất này, nhường cho Hào Thành hoặc Minh Đô, sau đó dùng đất đai mà chúng

ta đã san bằng để giao hoát với họ, thu lấy 10 -15 triệu tiền san lấp mặt bằng. Như thế Hào Thành hoặc Thiên Đô bớt thời gian chuẩn bị tiền kỳ, bọn họ có thể nhanh chóng lập hạng mục trên đất đai của chúng ta. Hơn nữa chúng ta có thể đợi tới nhà đất ở đây lên giá mới khai phát đất đai trao đổi, đương nhiên chủ yếu nhất là lợi dụng Hào Thành khai phát nơi này, để tiêu thụ nhà trống ở công trình kỳ một, như thế ít nhất có thể gom được 60 triệu.

Đúng là liên hoàn kế lợi hại, vừa mượn lực của đối phương lại phá sức của đối phương, Khổng Lập Dân nhìn sang Từ Kiến, Từ Kiến lòng chua chát, Lâm Tuyền gần như đã phủ định sạch sẽ quy hoạch của ông ta, mà ông ta lại không có luận điểm đủ mạnh để phản bác, ngay Khổng Lập Dân có vẻ bị y làm động lòng rồi.

Từ Kiến ngần ngại:

- Theo tính toán của cậu, trước năm sau, Thiên Tinh Hồ không có công tác nào thực sự để triển khai.

Lâm Tuyền nói:

- Tôi kiến nghị công ty làm là định cư.

- Nhà định cư, bí thư Cảnh yêu cầu à?

Trần Chí Lập im lặng từ đầu tới giờ bất chợt hỏi:

Lâm Tuyền không hề che giấu:

- Chú Khổng, giám đốc Từ, cùng với tôi đều không phải loại người gỡ trò bòn rút chất lượng công trình định cư, đặc biệt là đợt nhà định cư này là mở đầu cho công trình định cư quy mô lớn ở khu đô thị mới. Không chỉ bí thư Cảnh mà đám người Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn cũng sẽ vạch lá tìm sâu với công trình nhà định cư. Bí thư Cảnh còn tiến một bước yêu cầu, không ép chi phí của đơn vị xây dựng, nhưng khu Tỉnh Nam sẽ miễn trừ phí chuyển nhượng, như thế tài chính đầu tư tiền kỳ của chúng ta sẽ tương đối thấp, có khu Tỉnh Nam đảm bảo, tài chính sau này cũng không thành vấn đề. Chỉ cần đảm bảo chất lượng công trình, việc tiêu thụ nhà định cư sẽ không thành vấn đề, còn có thể tiết kiệm 3% chi phí tuyên truyền quảng cáo.

Ba người kia tương đối động lòng, lợi nhuận của nhà tái định cư khá là thấp, nhưng thu lợi được đảm bảo, không có nguy hiểm gì, quan trọng là không chiếm dụng tài chính hữu hạn của Thiên Tinh Hồ.

Lâm Tuyền nâng ly lên, uống sạch rượu bên trong, thông thả nói:

- Tôi đã giao lưu với thành viên của tiểu tổ lãnh đạo giải tỏa, vì đề phòng hộ giải tỏa đem tiền đền bù dùng tùy ý vào mục đích khác, cho rằng cần thiết phải thành lập tài khoản bồi thường riêng dành cho khoản tiền đền bù giải tỏa, do ngân hàng giám sát thay, chỉ cần chúng ta lấy được giấy cho phép đặt mua, công tác tiêu thụ sẽ nhanh chóng được triển khai, tôi cho rằng đây chính là chỗ hấp dẫn nhất với chúng ta.

Lâm Tuyền nói như thế, Từ Kiến hiểu ngay:

- Chỉ cần tổng đầu tư không quá 20% là được, hiện giờ bắt đầu triển khai công tác, tới tháng 4 - 5 năm sau, tiến hành đặt mua nhà tái định cư, khoản tiền này không vội trả ngân hàng, tới khi đó còn có thể dùng vào lúc khẩn cấp.

Khổng Lập Dân cười:

- Giám đốc Từ bị Tiểu Lâm thuyết phục rồi à?

Từ Kiến giang tay biểu thị còn cách nào khác đâu:

- Làm nhà định cư, không cần phải lo khâu tiêu thụ, chu kỳ thu hồi vốn bằng một nửa so với khai phát nhà ở bình thường, tỉ lệ trung chuyển tài chính tăng lên gấp đôi, tổng lợi nhuận hạng mục nhìn có vẻ không bằng hạng mục khác, nhưng tỉ lệ lợi nhuận bình quân lại không thấp hơn.

Khổng Lập Dân thấy Từ Kiến, Trần Chí Lập đều không có ý kiến gì, liền tổng kết lại thay cho Lâm Tuyền:

- Tôi thấy công ty có thể tập trung vào hai phương hướng phát triển, một là khai phát nhà thương phẩm cao cấp, hai là khai phát nhà kinh tế (giá rẻ), làm chút việc thực cho người dân Tỉnh Hải. Chúng ta xác định phải làm chút chuyện ủng hộ công tác của bí thư Cảnh, chứ không phải chỉ nói mồm. Tiểu Lâm, cậu

thay tôi chuyển lời cho bí thư Cảnh và thư ký trưởng Triệu, Thiên Tinh Hồ sẵn lòng tham gia đấu thầu nhà định cư. Ngoài ra, ở vấn đề Tinh Hồ Uyển, tôi thấy nên tìm Hào Thành hợp tác, Lưu Hoa Đông của Hào Thành có chút giao tình với tôi, công tác tiến triển sẽ nhanh hơn, trước tiên giúp chúng ta lấy được mảnh đất giữa Tinh Hồ Uyển và Trung học Tinh Hồ, sau đó tiến hành trao đổi đất đai. Chúng ta không vội khai phát, công tác san lấp mặt bằng có thể thông thả triển khai. Nhưng nhất định phải yêu cầu Hào Thành sau khi đổi đất phải tiến hành khai phát, không thể làm lỡ việc tiêu thụ nhà ở của Tinh Hồ Uyển.

Khổng Lập Dân định ra tư tưởng chủ đạo, chuyện liên được quyết định như thế, Lâm Tuyền cũng có câu trả lời với Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng.

81. Q.2 - Chương 26: Cuộc Đời Phương Nam 1

Lâm Tuyền hoàn toàn phủ định quy hoạch phát triển của Thiên Tinh Hồ do đám Từ Kiến, Trần Chí Lập đề xuất, đưa ra đường lối phát triển mới, bản quy hoạch mới cần Lâm Tuyền hiệp trợ mới có thể hoàn thiện thuận lợi. Lâm Tuyền lần nào cũng rạng sáng về Tinh Hải, rồi đến khu do Khổng Lập Dân đưa tới tỉnh thành, về lặng lẽ, đi âm thầm, nếu cần xử lý chuyện liên quan tới Tú Thủy Các, mới khiến Quách Đức Toàn biết, nếu không chỉ có Phương Nam, Tôn Phi Phi, Quách Bảo Lâm biết được hành tung của y.

Rời khỏi căn biệt thự xa hoa của Trần Chí Lập, Lâm Tuyền đi dưới con đường u ám rợp bóng cây, biệt thự Khổng Lập Dân an bài cho y nằm ở góc đông nam, trước biệt thự là một vách đá đột ngột nhô lên, dưới là một con đường dốc thoải, nối liền với đê sông, ánh sáng như tuyết, tiếng sóng như sấm.

Lâm Tuyền đứng trên vách đá nhìn dòng nước đen xì, hút hết một điếu thuốc mới về chỗ ở. Đem so với biệt thự của Trần Chí Lập thì nơi này có chút đơn sơ, nhưng so với căn nhà ở Giang Vu thì dễ chịu hơn nhiều.

Tôn Phi Phi gập gối ngồi trên ghế sofa, miệng ngậm một cái bút bi, thi thoảng lại hí hoách viết gì đó, cô đang quyết tâm thi kế toán trung cấp, lấy lời của cô mà nói, không có bằng kế toán trung cấp thì có lỗi với tiền lương mình nhận. Tôn Phi Phi là nhân viên hành chính cao cấp của Thiên Tinh Hồ, lương cơ bản là 5.000, đãi ngộ phúc lợi ngang cấp giám đốc, đó còn là trong thời kỳ khó khăn của công ty, để thuận tiện cho công việc, cô chuyển vào đây sống cùng với Phương Nam.

Tôn Phi Phi mặc áo len màu hồng phấn, bó rít lấy cơ thể gợi cảm mê người, chỉ là gần cánh môi cong ướm át, bị bút bi vạch mấy đường lên mặt mà không hề hay biết gì, nhìn dáng vẻ chăm chú của cô, Lâm Tuyền cố ý dẫm chân thật mạnh, đi qua trước mặt.

- Ừm, anh thương lượng với chủ tịch Khổng xong rồi à, vẫn dùng xe ông ấy về tỉnh luôn chứ?

Tôn Phi Phi vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ thuận miệng hỏi:

- Ừ, bản quy hoạch phát triển Thiên Tinh Hồ cần phải soạn thảo lại, tôi sẽ ở Tinh Hải hai ngày, nơi này chính là địa điểm công tác của tôi, có chuẩn bị văn phòng cho tôi không?

- Anh ngủ ở đây á

Tôn Phi Phi nhảy dựng dậy từ ghế sofa, đẩy Lâm Tuyền ra ngoài:

- Không được, không được! Phương Nam đã thường trú ở nội thành không về nữa, một mình tôi ở đây rất sợ, cho nên để ba nữ đồng nghiệp thuê phòng trống ở lầu trên rồi, bọn họ tối nay đi hát, một lát nữa sẽ về. Anh đi mau, đợi bọn họ về thấy anh ở đây thì thanh bạch của tôi hỏng hết.

- Í Phi Phi, người này là ai thế?

Ba cô gái tuổi tương đương với Tôn Phi Phi đang bước lên bậc thềm, thấy Tôn Phi Phi và Lâm Tuyền đứng ở cửa “lôi lôi kéo kéo”.

- Anh ấy, anh ấy à? Anh ấy là ai nhỉ

Tôn Phi Phi không ngờ bị đồng nghiệp bắt tại trận, má phấn đỏ hồng, lúng ta lúng túng một lúc không nghĩ ra được thân phận thích hợp cho Lâm Tuyền.

- Tôi là Lâm Tuyền, tới tìm Phương Nam.

- Phương Nam à? Chị ấy rất ít khi ở đây, muộn thế này rồi, chắc chị ấy không về đâu.

Cô gái mặc áo khoác vàng, nhìn Lâm Tuyền từ trên xuống dưới:

- Anh gọi điện thử xem.

- Liên hệ không được, tôi đang định đi thì Tôn tiểu thư cứ cố giữ tôi lại, nói có thể ở trong phòng của Phương Nam.

Tôn Phi Phi phùng mang trợn mắt, mình cố giữ y trở lại bao giờ chứ?

- Tôi tên là Trương Đình, các cô ấy là Đào Lệ Lệ, Chu Hà.

Trương Đình chỉ hai cô bạn gái sau lưng giới thiệu, thoải mái vươn tay ra bắt tay Lâm Tuyền, nghĩ Tôn Phi Phi bảo y ngủ trong phòng Lâm Tuyền, nói rõ quan hệ giữa y và Lâm Tuyền rất thân mật.

Phương Nam chỉ thu tiền thuê phòng các cô với giá tượng trưng, với người chỉ mới tốt nghiệp một năm như các cô, tiền lương tất nhiên không được như ý, nhưng lại có thể ở cùng khu biệt thự với tổng giám đốc, phó tổng giám đốc. Các cô không dám ngồi xe của Từ Kiến, song mỗi ngày tan ca có cơ hội đi nhờ xe của Trần Chí Lập, đãi ngộ này đủ khiến cho các cô gái khác ở công ty hâm mộ.

Trương Đình cắt tóc ngắn chỉ quá mang tai, tính cách phóng khoáng tự nhiên, làm Lâm Tuyền rất thích, khẽ nắm tay cô, rồi gật đầu chào hỏi Đào Lệ Lệ, Chu Hà ở đằng sau, quay về phòng khách trước. Tôn Phi Phi theo sau, ghé sát tai y nói:

- Cần thận bị lộ tẩy, lúc đó không liên quan gì đến tôi đâu nhé.

Không nghĩ Trương Đình tuy không nghe thấy cô nói gì, song động tác này thì quá thân mật rồi.

Trong phòng còn có chút mùi hương thoang thoảng, là mùi vị đặc biệt chỉ trên người Phương Nam mới có, Lâm Tuyền theo thói quen tắt hết đèn, khoanh chân ngồi trên bệ cửa sổ rộng rãi, vừa hút thuốc vừa nhìn bóng đêm bên ngoài, ánh đèn biến bóng cây thành con quái vật ghê sợ, Lâm Tuyền sợ bóng tối, nhưng y thích bóng tối, chỉ có hòa mình vào y mới cảm giác được bản thân, sự mâu thuẫn đó khó diễn tả với người ngoài.

Tầng dưới có người mở cửa đi vào:

- Tiểu Phi, Tiểu Phi.

Là tiếng của Phương Nam, cô gọi mấy tiếng không có ai trả lời, xác định đám Tôn Phi Phi đã ngủ, động tác càng nhẹ nhàng. Lâm Tuyền đợi một lúc không thấy Phương Nam lên lầu liền bật đèn đi xuống. Đại sảnh không bật đèn, ánh sáng yếu ớt chiếu qua cửa pha lê, một bóng đen cuộn mình trên ghế sofa, tay cầm di động, không biết vừa nói chuyện với ai mà người thất thần.

Phương Nam nghe thấy tiếng bước chân từ trên gác đi xuống, còn tưởng là Tôn Phi Phi:

- Sao muộn thế này rồi mà chưa ngủ?

Quay đầu lại thấy một bóng người cao hơn nhiều đám Tôn Phi Phi, liền giật mình.

- Là em.

Thấy Phương Nam định cầm di động ném, Lâm Tuyền vội lên tiếng.

- Á, sao cậu lại về đây?

Phương Nam chạy đi bật đèn tường lên, ánh đèn màu vàng nhu hòa chiếu lên khuôn mặt diễm lệ, đôi mắt trông có vẻ rất cô đơn, đại khái là vì chuyện vừa rồi nghĩ tới khi ngồi trên ghế sofa.

Từ khi gặp Lâm Tuyền trên cái xe chật cứng người cho tới nay đã hơn bốn tháng, Lâm Tuyền chưa bao giờ hỏi cô nguyên nhân tới Tĩnh Hải làm việc, hình như với y mà nói những chuyện này đều là thứ vụn vặt không đáng nói. Nếu như y hỏi tới, Phương Nam sợ mình triệt để đem điều cất trong lòng thổ lộ với y, nhưng y chưa bao giờ hỏi tới.

- Chuyện nhà hàng thế nào rồi?

Lâm Tuyền đi tới, ngồi xuống ghế sofa, rất tùy ý co cả chân lên ghế:

- Trông chị hơi phờ phạc.

- Vẫn tốt, tôi theo sau giám đốc Diệp, phải học rất nhiều thứ.

Nhớ tới khí chất cao quý và cách ăn nói có phần danh đá của Diệp Linh Thư, Lâm Tuyền mỉm cười, Diệp Linh Thư đúng là cô gái mê người, vậy mà 29 tuổi rồi vẫn còn độc thân, chẳng lẽ nam nhân thiên hạ trước mặt cô ấy đều mất hết tự tin hay sao?

Ghế sofa đối diện cách khá xa, Phương Nam ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyền.

- Cậu, tôi với cả Tiểu Phi đều thích ôm chân ngồi trên ghế sofa, ba chúng ta có chung một tật xấu.

Phương Nam cười nhẹ, thay đổi tư thế ngồi gò bó, thu chân lại dệm dưới mông, lại cảm thấy ngồi nói chuyện như thế hơi thân mật quá mức, mặt ửng hồng, kể tình hình ở nhà hàng.

Lâm Tuyền ngửi mùi hương trên người cô, nhìn hàng mi dài khẽ rung rung, chiếc mũi thẳng nhỏ nhắn, cặp môi mọng ửng màu hồng, cái cằm uốn cong đẹp đẽ, Lâm Tuyền ngồi thẳng dậy, nhìn từ bên trên xuống, thấy khe vú mê người của Phương Nam, đúng là làm người ta ý loạn tình mê.

- Cậu nhìn đi đâu thế hả?

Phương Nam ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt Lâm Tuyền lảo liên nhìn qua cổ áo mình, mặt đỏ bừng bừng.

Bị bắt quả tang, Lâm Tuyền cười gượng gạo, dựa lưng vào tay vịn ghế, duỗi chân ra, tùy ý mà vô lại chiếm quá nửa cái ghế sofa:

- Chị cứ nói tiếp đi, tôi đang nghe đây. Chị mà mặc cái áo này vào bếp, thức ăn đầu bếp làm ra, e bị người ta kiện. Hiện chị là trợ lý của giám đốc Diệp, không cần thiết phải tìm hiểu rõ từng chi tiết làm gì.

82. Q.2 - Chương 27: Cuộc Đời Phương Nam 2

Phương Nam lườm y một cái, biết qua cách tư duy nhảy cóc của y, không phải Lâm Tuyền muốn đánh trống lảng vụ nhìn trộm vừa rồi:

- Không tìm hiểu rõ từng chi tiết của nhà hàng thì làm sao theo chị Diệp học quản lý.

Thấy Lâm Tuyền không đi tắt, hỏi:

- Cậu không sợ lạnh à?

- Không sao, chúng ta ở ngoài này nói chút chuyện rồi đi ngủ, hai ngày tới chị ngủ trong phòng Tiểu Phi nhé, tôi ngủ ở phòng chỉ.

Lâm Tuyền hít một cái thật sâu, mặt đầy hương thụ:

- Phòng của chị mùi thơm lắm.

Phương Nam lấy một cái đệm dựa mang hình vẽ nhân vật hoạt hình đặt ở chân Lâm Tuyền, không để cho cái đệm dựa rơi xuống, một tay dè lên cái đệm, người ngả về phía trước, một tay không quên túm lấy cổ áo hơi hé ra.

Khuôn mặt diễm lệ của Phương Nam lộ ra vẻ hồn nhiên mà quyến rũ, Lâm Tuyền bật cười, khẽ đá cái đệm lên người cô:

- Chẳng đẹp gì cả.

Lại đá vào cái đệm trong lòng Phương Nam, không ngờ Phương Nam gạt cái đệm ra, không thu chân lại kịp nữa, chân rúng vào đùi Phương Nam, cách một lớp tất mỏng mỏng, cảm thụ được sự mềm mại và sức đàn hồi kinh người. Lâm Tuyền cảm thấy tâm hồn chao đảo, không muốn thu chân lại, Phương Nam cũng bất ngờ, nửa người cứng đờ, cảm giác chân y gác lên đùi mình truyền ra một hơi nóng làm cô muốn xỉu, không nghĩ tới gạt chân y ra, có lẽ sâu trong nội tâm cô hi vọng cứ tiếp tục như thế.

Căn phòng rơi vào im lặng.

Chẳng biết mất bao lâu Lâm Tuyền mới tỉnh lại, xấu hổ tới nóng mặt, vội vàng rút chân lại, bỏ chân xuống đi dép lê vào, đây là dép lê của Phương Nam, chân Lâm Tuyền không to, vẫn cứ đi vừa. Lại cảm thấy hành động như thế thì lộ liễu quá, học Phương Nam thu chân lại gối dưới mông.

Phương Nam nhớ lại ngày thứ hai sau khi gặp Lâm Tuyền, thiếu chút nữa bị y nhìn hết toàn thân, Lâm Tuyền biểu hiện ra vừa giống như kẻ háo sắc lại vừa giống như chàng thiếu niên ngây ngô tò mò về cơ thể người khác giới.

Lại nhớ hôm y sau rượu, mình nằm bên cạnh y, nhìn y không ngừng khóc gọi mẹ trong mơ, lòng cô như dao cứa. Bối cảnh gia đình phức tạp cùng với trí thông minh hơn người, làm những hành vi cùng lối tư duy của Lâm Tuyền chừng chặc hơn người cùng tuổi rất nhiều, cũng mang một khí phách khác thường.

Phương Nam hơi hối hận vì vừa rồi thiếu kiềm chế, nói nhỏ:

- Tôi đi lên lầu trước đây, có chuyện gì mai tôi sẽ báo cáo cho cậu.

Thái độ né tránh và lãnh đạm của Phương Nam làm Lâm Tuyền nhớ tới ánh mắt cô đơn lạc lõng vừa nãy khi cô ngồi một mình trên ghế. Tôn Phi Phi xinh đẹp nhưng kiêu kỳ, Diệp Linh Thư cao quý làm người ta khó tiếp cận, chỉ có mỗi Phương Nam dịu dàng chu đáo khiến trong lòng y sinh ra chút nhu tình, nhưng có vẻ cô không muốn hoặc không nỡ dứt bỏ quá khứ.

Lâm Tuyền ngồi im lặng trên ghế sofa, một lúc sau mới đi lên lầu, nhưng lại phát hiện ra Phương Nam ngồi ở cửa cầu thang, trong bóng tối, cô ôm lấy vai khóc thút thít, chỉ nghe tiếng khóc đã cảm nhận được mức độ thương tâm của cô, Lâm Tuyền cảm thấy tim như bị gai đâm.

Không biết cái gì sai bảo, Lâm Tuyền ngồi xuống, bế Phương Nam vào phòng, Phương Nam cho người ta cảm giác đầy đặn, nhưng người lại nhẹ bẫng.

Lâm Tuyền ngồi ở bệ cửa sổ, để Phương Nam dựa vào lòng mình, thủ thủ :

- Chị cứ khóc đi, khóc cho nhẹ lòng.

Phương Nam ôm chặt lấy người y, đầu gục lên vai y khóc nức nở , chỉ một lúc nước mắt của cô làm ướt đầm áo Lâm Tuyền.

Phương Nam xoay người lại nhìn đôi mắt như sáng lên trong đêm tối của Lâm Tuyền:

- Vì sao cậu chưa bao giờ hỏi quá khứ của tôi, vì sao cậu không hỏi tôi tới Tỉnh Hải làm việc.

Lâm Tuyền không nói gì cả, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc hơi rối của cô, da thịt Phương Nam rất lạnh.

- Có lẽ giống như người xưa vẫn nói, hồng nhan họa thủy, tôi đã kết hôn ở Xuân Khê, anh ấy là bạn học cao trung, sơ trung của tôi, dần dà có cảm tình với nhau, ba tôi và ba anh ấy là bạn của nhau, hai nhà đồng ý cho nên cứ thế tốt nghiệp xong rồi kết hôn, bắt đầu đi làm, còn có một đứa con gái, Tư Vũ, nhũ danh là Nhiếp Nhiếp, mới hơn hai tuổi, cuộc sống trôi qua hết sức bình lặng.

Phương Nam giọng đều đều, không có chút tình cảm nào :

- Nhưng mọi việc thay đổi, ở đơn vị, tôi thường bị người ta ức hiếp, là loại ức hiếp ấy ... đó là lãnh đạo của tôi, một nam nhân trên bốn mươi, mới đầu tôi còn nhẫn nhịn, vì chồng tôi hay ghen. Nhưng hấn càng ngày càng quá đáng, hôm đó gọi tôi vào văn phòng muốn giở trò đồi bại, tôi vất vả chống cự mãi mới thoát nổi, quá hoảng sợ tôi liền về nhà nói với chồng tôi. Anh ấy nóng tính, chạy tới đơn vị đâm nam nhân kia ba nhát, may mà không xảy ra án mạng, song kẻ kia thế lực, dứt tiền khắp nơi làm anh ấy bị phán 10 năm. Tôi không thể ở lại đơn vị được nữa, cha mẹ chồng cũng hận tôi, nói tôi hại con trai họ, liền đuổi tôi ra khỏi nhà. Anh ấy ở trong tù viết đơn ly hôn với tôi, nhưng anh ấy vì tôi mà mới bị vào tù, làm sao tôi ly hôn với anh ấy được ...

Lâm Tuyền hoàn toàn không biết phải nói gì, y vốn biết nhà Phương Nam có chuyện, nhưng nó còn phức tạp hơn sự tưởng tượng của y.

Phương Nam nhìn Lâm Tuyền, cười nhẹ tiếp tục :

- Xuân Khê nhỏ lắm, có chút gió lay cỏ động gì là mọi người đều biết, gia đình nam nhân kia tung tin tôi quyến rũ lãnh đạo không thành nên trở mặt, một người nói rồi nhiều người nói, dần dà tôi như biến thành nữ nhân đề tiện ai ai cũng có thể đùa bỡn. Cha vốn có bệnh, sau khi chuyện xảy ra sức khỏe ông càng yếu, hàng xóm dè bủ, cha tôi không chịu nổi qua đời ... tôi không thể sống ở Xuân Khê được nữa liền đem con gái ẹ tôi nuôi, một mình bỏ ra ngoài. May mà gặp được cậu, nếu không tôi không biết mình còn đứng khi sống tiếp ở nơi xa lạ như thế này không ...

Nghe Phương Nam thông khổ tới lạnh lùng kể lại chuyện của mình, Lâm Tuyền đau đớn vô cùng.

- Hồng nhan họa thủy ư?

Lâm Tuyền ôm Phương Nam chặt hơn, đặt cằm lên tóc cô:

- Làm gì có chuyện đó, đều do kẻ khốn kiếp lấy cớ bao biện cho việc làm xấu xa của bọn chúng thôi. , chị làm chị em đi, ở lại bên cạnh em, em sẽ không cho bất kỳ ai ức hiếp chị nữa, còn có cả Quách Tử nữa, nó cũng sẽ không để người ta ức hiếp chị. Chúng ta sẽ Tư Vũ tới đây đi, cả mẹ chị nữa, em nghĩ họ ở Xuân Khê cũng không tốt lắm đâu, tiền lương của chị ở Tú Thủy Các đủ nuôi dưỡng bọn họ rồi.

Người Phương NAM mềm đi, rồi bắt đầu run run, từ đôi mắt khép chặt nước mắt chảy ra, chảy dọc theo gò má trắng như tuyết đầu mùa rơi xuống.

Lâm Tuyền bế Phương Nam đã ngủ say lên giường, đắp chăn cho cô, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh trăng mờ, hàng mi trong mơ vẫn hơi run run, không tìm được cúi người xuống, khẽ hôn lên vành mắt cô, ôm chần gối rời khỏi phòng.

Tôn Phi Phi sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy Phương Nam từ phòng mình đi ra:

- Á, hai người

Tôn Phi Phi bịt ngay miệng lại, nỗ lực không để ý nghĩ xông vào đầu hô ra khỏi miệng, “bốp” một cái, Phương Nam đánh gạt tay cô ra:

- Cái gì mà hai người hai tôi? Hôm qua chị gọi em mở cửa, em ngủ say như lợn chết không nghe thấy, hại Lâm Tuyền phải xuống ghé sofa ngủ đấy.

- Không phải chứ, cơ hội tốt như thế, cái cơ quang minh chính đại như thế mà anh ta không biết nắm bắt à?

Tôn Phi Phi không chịu tin:

- Cái gì, em nghĩ đi đâu thế? Lâm Tuyền còn ít hơn chị hai tuổi, cậu ấy muốn làm em của chị đó.

- Em thấy anh ta giống như ông già vậy, người ba bốn chục tuổi không có tâm cơ thâm trầm như anh ta, ấy

Tôn Phi Phi vừa lau bầu vừa đi xuống thang, nhìn thấy Lâm Tuyền cuộn chần nằm trên sàn gỗ sồi ở phòng khách, một cái chân còn gác lên ghế sofa, miệng vừa vắn “gặm” đúng vào cái chân bàn mạ kẽm.

Tôn Phi Phi đột nhiên nổi tính trẻ con, ghé vào bên tai y hét lớn:

- Đây

“Cốp!” Lâm Tuyền bị Tôn Phi Phi làm giật mình tỉnh lại, đầu đập vào mặt dưới bàn kính, xoa đầu u một cục, khiến hai cô gái cười ngặt nghẽo.

83. Q.2 - Chương 28: Gọi Ba Đi!

Xuân Khê tiếng là một thành phố, nhưng chỉ là thành phố loại 3 vừa mới được thăng cấp chưa lâu cho nên không rộng lắm, gọi taxi đi từ đầu này sang đầu kia thành phố nhiều nhất chỉ mất 10 đồng.

Nhà Phương Nam nằm trong khu tập thể nhà máy ở rìa thành phố, xe đi tới cửa khu tập thể thì Phương Nam đột nhiên khẩn trương vô cớ, khuôn mặt tuyệt trần trở nên nhợt nhạt:

- Tiểu Ba, tôi sợ lắm.

Theo kế hoạch Lâm Tuyền sẽ ở lại Tĩnh Hải hai ngày soạn thảo kế hoạch mới cho Thiên Tinh Hồ, song y thay đổi đột ngột, bảo Tôn Phi Phi chuẩn bị tài liệu tài vụ công ty, y gọi Quách Bảo Lâm tới kể qua chuyện của Phương Nam, bảo hân chuẩn bị ngày mai tới Xuân Khê đón Tiểu Tư Vũ.

Quách Bảo Lâm tới nơi thì Lâm Tuyền lại thay đổi kế hoạch, suy nghĩ chuyện Phương Nam như thế, đột nhiên trở về cùng hai nam nhân xa lạ có khi gây ra đàm tếu không hay, Lâm Tuyền bảo Quách Bảo Lâm gọi cả Triệu Tĩnh tới, muốn tới Xuân Khê ngay hôm nay, làm mọi người chóng cả mặt.

Phương Nam là lờ mờ hiểu được, Lâm Tuyền sốt ruột như vậy có lẽ liên quan giấc mơ kia của y, lòng vừa thương vừa cảm động, cô cũng nóng lòng muốn về nhà gặp con, mấy tháng qua chưa có cơ hội, đến khi sắp gặp con cô lại hoảng sợ.

Quách Bảo Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Chị sợ cái gì?

- Không biết, tôi chỉ thấy sợ thôi.

Lâm Tuyền nắm nhẹ lấy tay Phương Nam vỗ nhẹ nhẹ để:

- Chúng ta dừng xe ở đây đi bộ vào nhé.

Y muốn để Phương Nam có thêm thời gian cho lo âu dịu lại.

Nơi này không lớn mấy, chiếc Audi đắt tiền của Triệu Khôn Nghĩa vừa xuất hiện ở cổng khu tập thể tức thì thu hút ánh mắt của mọi người. Ông bảo vệ còn chạy ra, cho rằng lãnh đạo nào đó của nhà máy tới thăm.

Tới khi Phương Nam từ trên xe bước xuống, bộ váy công sở, vẻ đẹp lộng lẫy trang nhã, thời gian qua làm việc tiếp xúc với nhiều phương diện, khiến khí chất cô thay đổi không ít, tăng thêm nhiều vẻ tự tin, đã khác hoàn toàn cô gái lần đầu tới Tĩnh Hải rồi.

Ông bảo vệ há hốc mồm mà nhìn, mấy phụ nữ trung niên gần đó ánh mắt vừa ghen tị vừa tức tối, có người hình như định nói gì đó nhưng Quách Bảo Lâm với bộ mặt hung thần ác sát đi xuống làm tất cả lảng đi, không ai dám ngó nghiêng gì nữa.

Phương Nam không để ý tới họ, trong lòng như có lửa đốt bước nhanh vào khu tập thể, bất chợt bước chân khựng lại, phía trước là góc sân được cải tạo làm chỗ chơi cho trẻ em, không có gì nhiều nhận, chỉ có một cái cầu trượt làm bằng xi măng, một cái đu quay sắt, một cái bập bênh, mấy đứa bé đang nô đùa ở đó cười nói hết sức vui vẻ.

Nhưng ở rìa sân chơi có cô bé mặc váy hồng đơn giản, đi giày hồng, thắt hai bím tóc, mặt hoa da phấn, đáng yêu hơn bất kỳ một thiên sứ nào, đôi mắt to long lanh nhìn đám bạn chơi đùa, những đứa bé kia không cho cô bé chơi cùng.

Phương Nam trông thấy cảnh cảnh trước mắt hai hàng nước mắt lăn chã tuôn rơi, Tiểu Tư Vũ như có linh tính, nhảy bật lên cứ như gắn lò xo ở chân nhào tới, gọi to:

- Mẹ, mẹ! Mẹ về rồi ...

- Ủ, mẹ về rồi, mẹ về với con đây.

Phương Nam ôm siết lấy con khóc nức nở:

Tiểu Tư Vũ ôm lấy đầu mẹ, tủi thân kể lể:

- Mẹ ơi, các bạn không cho con chơi chung, các dì các thím không cho các bạn chơi với con.

- Mẹ biết, tội nghiệp con tội quá.

Nhìn hai mẹ con ôm nhau khóc giữa sân, không ít người đưa con ra sân chơi thấy hổ thẹn đi tới dắt con mình về, cách đó không xa có một người phụ nữ trung niên, tuổi gần 50, dung mạo từng mỹ lệ bị cuộc sống gian nan và tháng năm hủy hoại, song thần thái hiền hòa, vô cùng thân thiết, có thể đoán ra đó là mẹ Phương Nam, hai mẹ con trông rất giống nhau.

Triệu Tĩnh mắt hoe hoe đỏ, lau nước mắt nói:

- Thật cảm động ... Í Tiểu Ba anh khóc đấy à? Không ngờ anh cũng đa cảm như thế.

Lâm Tuyền quay mặt sang bên, nói cứng:

- Làm gì có chuyện đấy, vừa rồi không may bị gió thổi bay vào mắt.

Triệu Tĩnh phì cười:

- Nam nhân các anh đúng là chúa sĩ diện, khóc thì sao, cảnh cảm động như thế, ai đứng dung được thì tìm làm bằng đá rồi. Anh không biết, phụ nữ thích nam nhân mạnh mẽ, nhưng càng dễ động lòng bởi những phút yếu mềm của nam nhân.

Lâm Tuyền đang ngẫm nghĩ đạo lý này giống như nam nhân thích nữ nhân dịu dàng, nhưng càng bị nữ nhân cá tính mạnh mẽ khơi lên ham muốn, lại nghe Triệu Tĩnh nói với giọng nửa bực mình nửa buồn cười:

- Trông anh ấy kìa, lắm lúc phổi bò khiến người ta phát bực.

Thì ra Quách Bảo Lâm chẳng biết nghĩ gì đi tới phá hỏng giây phút đoàn tụ hai mẹ con, đòi bế Tiểu Tư Vũ, cô bé sợ hãi giấu cái môi nhỏ lên chực khóc, nấp ra sau lưng mẹ với vẻ cảnh giác.

Quách Bảo Lâm liền lôi ra một đồng bánh kẹo màu sắc bắt mắt với mấy thứ đồ chơi xinh xinh, tức thì trừ bỏ cảnh giác của Tiểu Tư Vũ, tranh thủ thời cơ bế cô bé, cầm cái kẹo dụ dỗ:

- Gọi ba nuôi đi ... ba nuôi! Ba nuôi.

Tiểu Tư Vũ không kháng cự được dụ hoặc, nhìn mẹ được mẹ gật đầu, cất giọng trẻ thơ gọi:

- Ba nuôi!

- Tiểu Tư Vũ ngoan quá.

Quách Bảo Lâm sung sướng hôn chụt lên má cô bé, đưa cho nó cái kẹo, rồi quay sang kêu lên với giọng đắc thắng:

- Tiểu Ba, mày thua chưa?

- Mày đắc ý cái gì chứ?

Lâm Tuyền đi nhanh tới, bế Tiểu Tư Vũ vào lòng, nói:

- Tiểu Tư Vũ, gọi “ba” đi, từ hôm nay ba sẽ là ba của con.

Có lẽ là duyên phận, cũng có lẽ do khuôn mặt Lâm Tuyền dễ nhìn hơn Quách Bảo Lâm nhiều, Tiểu Tư Vũ không thấy lạ, chỉ tò mò nhìn y một lúc rồi gọi:

- Ba!

- ***, Tiểu Ba, mày chơi ăn gian ...

Quách Bảo Lâm bất mãn hét toáng lên, nhưng được nửa câu thì bị Triệu Tĩnh xách tai kéo qua một bên:

- Trước mặt trẻ con mà anh nói bậy nói bạ cái gì thế?

Phương Nam lau nước mắt giàn dụa, nhưng miệng lại nở nụ cười thật tươi, khiến cô đẹp hơn bao giờ.

Tối hôm đó mọi người ở lại Xuân Khê ăn cơm, cùng bàn tính bố trí chuyện sau này ẹ con Phương Nam, Phương Nam đã thuê một căn hộ một căn hộ ba phòng ở gần Tú Thủy Các, trừ đưa mẹ, con gái của cô, còn dư phòng cho Trương Dịch Phi ở. Lâm Tuyền bảo Phương Nam đưa con gái tới nhà trẻ Tây Thành, còn mẹ cô cũng tới Tú Thủy Các làm việc, cho dù là phụ bếp rửa chén quét dọn, cũng phải để bà nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống Tĩnh Hải.

Lương của Phương Nam ở Tú Thủy Các không thể so với Diệp Linh Thư, nhưng cũng đủ cho cô không phải lo chuyện cơm áo, huống hồ cô còn đeo chức vị trợ lý tổng giám đốc Cty Liên hợp Tĩnh Hải, Lâm Tuyền tất nhiên không để cô bị thiệt.

Sáng sớm hôm sau Phương Nam đưa Tiểu Tư Vũ đi cùng đám Lâm Tuyền trở về Tĩnh Hải trước, mẹ Phương Nam còn thu xếp xong chuyện nhà sẽ tới sau.

Lâm Tuyền về đến nơi thì Tôn Phi Phi cũng đã chuẩn bị tài liệu cần thiết, y đột nhiên biến mất một ngày làm Từ Kiến gọi điện tìm mấy lần, Lâm Tuyền liền nhốt mình trong căn phòng của Phương Nam ở biệt thự soạn thảo kế hoạch, xong xuôi mọi chuyện, vốn định ở lại Tỉnh Hải thêm vài ngày để gần gũi với Tiểu Tư Vũ hơn, nhưng công việc ở tỉnh thành đang hết sức bận bịu, Trương Bích Quân mới tới ứng phó không xuể phải gọi điện tìm y, Lâm Tuyền không cách nào khác đưa bản kế hoạch cho Từ Kiến, ăn được bữa cơm trưa cùng mẹ con Phương Nam rồi lại vội vàng vàng chạy lên tỉnh thành.

84. Q.2 - Chương 29: Công Việc Lặng Lẽ Tới

Ngày 24 tháng 12, ở trung tâm triển lãm quốc tế tỉnh thành mở triển lãm nhà ở cao cấp, Lâm Tuyền chính thức đem tiểu khu Nguyệt Nha Hồ sau khi trang trí lại hiện diện trước mặt công chúng, y không triển khai thể công quảng cáo kiểu bom trái thả trên truyền thông, chỉ dựng ở nơi người đi đường sẽ dừng chân đứng lại xem Chung Cổ Lâu, dựng lên một tấm biển quảng cáo cũng không có gì bắt mắt, bên trên phong cảnh non xanh nước biếc của Nguyệt Nha Hồ viết thêm một dòng chữ cổ xưa “thủy tú danh thành”.

Lâm Tuyền tin rằng tin tức quảng cáo thực sự đã thông qua các công ty môi giới địa ốc truyền tới tai người mua nhà có tiềm năng, thông qua các hoạt động của ủy ban chủ nhà, người thực sự có hứng thú với Nguyệt Nha Hồ đều đã biết tin rồi.

Khác với kế hoạch ban đầu, Lâm Tuyền trực tiếp định giá nhà tới 4200 đồng/ m², bằng luôn giá nhà mới ở khu Chung Cổ Lâu.

Những người đi xem nhà đều dùng xe xa hoa, Lâm Tuyền mượn lấy 12 chiếc xe nổi tiếng, mượn 2 chiếc Benz, một chiếc BMW của Đông Đô, Triệu Khôn Nghĩa cũng cảm thấy lấy chiếc Audi A6 của mình ra bày mất mặt.

Khác với giấy giới thiệu nhà đất ở các nơi khác phát miễn phí làm người mua nhà đọc xong tiện tay vứt đi như rác, Nguyệt Nha Hồ in sách màu 36 trang, bán mỗi quyển 100 đồng. Chỉ có người xem triển lãm có giấy giới thiệu mới được ngồi vào những chiếc xe sang trọng mà Lâm Tuyền đặc biệt chuẩn bị, đưa tới khu nhà cao cấp hòa nhập vào khung cảnh nên thơ xung quanh, đảm bảo mỗi người tới xem nhà đều được tiếp đãi cực kỳ ân cần chu đáo, trong bay ngày triển lãm chỉ giới hạn tiếp đãi 98 người tới xem nhà.

Nhưng 72 căn nhà Nguyệt Nha Hồ đưa ra bán đã được đặt hết sau cuộc triển lãm này.

Trong vòng chưa tới ba tháng, công tác lớn nhất mà Lâm Tuyền làm chính là cải tạo cảnh quan bên trong tiểu khu, làm tiểu khu Nguyệt Nha Hồ hoàn toàn hòa nhập vào cảnh núi sắc hồ xung quanh, riêng cây cổ thụ tuổi trên 50 năm được đem tới trồng đã có hơn 100 cây, còn một con đường trải đá cuội cuốn quanh hồ đã dài tới 1 km, cầu gỗ cổ kính nối hài hòa với bậc thềm lát đá, đầu đông mà bãi cỏ vẫn xanh mướt.

Quản lý tài sản cũng được tiến hành tăng cường, trọng tâm đặt vào an toàn và bảo an, toàn tiểu khu có đội ngũ bảo an do 12 quân nhân giải ngũ lập thành, đảm bảo cả góc hẻo lánh của tiểu khu đều được bảo vệ.

Lâm Tuyền đem gần 100 căn nhà trang hoàng đẹp đẽ cho sinh viên nhà giàu ở trường học xung quanh, cùng giới trí thức, quản lý xí nghiệp cấp cao thuê, bọn họ tiến thêm một bước cải thiện hình tượng tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, cải tạo hoàn cảnh nhân văn.

Lần đầu đưa nhà ra bán giành được thành công hoàn mỹ, cho thấy chiến lược định giá cao cả Nguyệt Nha Hồ được công chúng và nhà đầu tư ở tỉnh thành khẳng định, lợi nhuận của hạng mục Nguyệt Nha Hồ đã là điều chắc chắn.

Tới ngày 31 tháng 12, toàn bộ số tiền đặt trước lên tới 4 triệu đồng đã được gửi vào tài khoản, chỉ cần trong 20 ngày công tác tiếp theo làm xong thủ tục, bàn giao quyền sở hữu, 40 triệu nữa sẽ được gửi tới, trừ đi giá cơ bản, tiền đầu tư cải tạo cảnh quan và tuyên truyền, doanh lợi đạt gần 10 triệu đồng.

Hai tháng trước và sau tết là mua tiêu thụ nhà cửa ảm đạm, Lâm Tuyền đem trọng điểm công tác tiếp theo là vào hội triển lãm nhà vào trung tuần tháng ba, trong thời gian đó tiếp tục tăng cường ấn tượng về khu sinh hoạt phẩm vị cao trong mắt công chúng tỉnh thành.

Liên tục hai tháng liền chỉ nhận được lương cơ bản, trong cuộc họp tổng kết công tác tiền kỳ, Lâm Tuyền tuyên bố lấy ra 400.000 làm tiền thưởng cố định, 200.000 làm tiền thưởng tiêu thụ, nội dung sau đó thì Tiền Vi không nghe lọt vào tai nữa, vội vàng lấy máy tính ra ngồi bấm bấm tính tính, xem xem tháng này thu nhập của mình là bao nhiêu.

72 căn hộ được đưa ra bán lần đầu tiên được người mua nhà hưởng ứng nhiệt tình, nhân viên hành chính cao cấp, được mua một căn nhà với giá cơ bản 2.400 đồng, chưa tới một tháng sau giá trị tăng lên gần 20.000, điều này khiến cho nhân viên hành chính cao cấp tham dự cuộc họp như uống phải thuốc kích thích, qua ba bốn ngày rồi mà Thiệu Bình còn chưa hết hưng phấn.

Thiệu Bình ra ngoài công tác đã được bốn năm, năm kia kết hôn sinh con, vợ là bạn thời đại học, là hoa khôi trong trường, tâm cao khí ngạo, song bị hấn chinh phục. Có điều hai năm qua sự nghiệp của Thiệu Bình không hề thuận lợi, mặc dù trở thành giám đốc tiêu thụ của Giai Thành, thu nhập còn chẳng bằng vợ làm ở cục kiểm dịch vệ sinh.

Kết hôn xong ở nhà cha vợ, khi đó anh vợ mới có bạn gái, chuẩn bị nửa năm sau kết hôn, ăn nói với Thiệu Bình không còn khách khí nữa, vợ hấn xót tiền thuê nhà, không chuyển ra ngoài ở, thế nên mâu thuẫn với anh vợ càng ngày càng lớn, cuối cùng khiến vợ cũng đem oán giận trút lên đầu hấn, trách hấn chỉ biết nói mồm, đến nhà cho vợ ở Chung Cổ Lâu cũng không mua nổi.

Vợ hấn sinh ra và lớn lên ở khu vực Chung Cổ Lâu, luôn cho rằng ra ngoài Tỉnh An Môn là nhà quê, nhưng lại rất thích cảnh quan quanh Nguyệt Nha Hồ, thêm vào mâu thuẫn với anh vợ sắp kết hôn, lúc nội bộ ua nhà với giá ưu đãi, vợ hấn không chút do dự bảo hấn mua lấy.

Vợ chồng Thiệu Bình chỉ có tiền đặt trước, suy tính tới chi phí trang hoàng, nên chỉ mua một căn nhà 90 mét vuông, hiện giờ hối hận rồi, sớm biết nhà bán ra được hoan nghênh như vậy thì tháng trước thế nào cũng phải vay mượn cho đủ tiền mua nhà 110 mét vuông.

Nhà còn đang trang trí, nhưng quan hệ với anh vợ đã được cải thiện, hình tượng khu sinh hoạt cấp cao của Nguyệt Nha Hồ dần dần đi vào lòng người, anh vợ nói chuyện với hấn cũng thành nịnh bợ lấy lòng.

Dù sao cũng là anh của vợ mình, Thiệu Bình không ghi hận chuyện trước kia, nhưng cảm giác thỏa mãn và thành tựu làm hấn hưởng thụ rất lâu, hai tháng trước lương chỉ có 800 đồng, không dám giải thích gì, tự an ủi dù sao còn tốt hơn bị thất nghiệp, nghĩ tới tiền thưởng tháng này cộng lại sẽ hơn 20.000, hấn ánh mắt anh vợ nhìn mình sẽ phải thay đổi.

Giống như rất nhiều người khác, vợ hấn có chút không nhẽo, tham hư vinh, Thiệu Bình từ nông thôn đi ra, thi được vào đại học tỉnh, ở lại tỉnh thành công tác, vợ hấn chịu cưới hấn, trong phần tình cảm giành cho vợ, trừ tình yêu còn có rất nhiều sự cảm kích, tuy vợ thường giận dỗi, nhưng trước mặt người ngoài, đặt biệt là người anh sắp kết hôn, trước mặt cha mẹ hấn lại cực kỳ bảo vệ Thiệu Bình, làm Thiệu Bình cực kỳ trân trọng tình cảm vợ chồng.

Thiệu Bình suy nghĩ xa hơn những người khác nhiều, gia đình hòa thuận, tình yêu lâu dài, không thể thiếu được điều kiện sinh hoạt vô ưu vô lo và điều kiện kinh tế dư dả, nếu không phụ thê ân ái đến mấy cũng sẽ vì cuộc sống nghèo khó gian nan sinh oán hận lẫn nhau.

Nghĩ tới chỉ cần hạng mục Nguyệt Nha Hồ hoàn thành thuận lợi là có thể trả hết tiền thuê nhà, còn sở hữu một căn hộ cao cấp thuộc về mình, không còn thấy thất bại uổng mình trước người khác, nội tâm Thiệu Bình có sự hạnh phúc khó diễn tả được bằng lời.

Thiệu Bình nhìn Lâm Tuyền trước bàn hội nghị, khuôn mặt tuần tú gầy gò, cái cằm lún phún râu, nhiều ngày liền bận rộn làm y không có thời gian chú ý tới vẻ ngoài.

Chính thanh niên này trong ba tháng ngắn ngủi đã làm mình thoát khỏi cảnh ngộ sinh hoạt quẩn bách, có được sự nghiệp đủ để khoe khoang với người ta, Thiệu Bình ngoài bội phục còn cảm kích vô cùng.

85. Q.2 - Chương 30: Ngày Đặc Biệt

Trước khi mở hội nghị tổng kết tiền kỳ Lâm Tuyền đã tìm Thiệu Bình nói chuyện, kết cấu tổ chức nội bộ của Môi giới Tinh Hồ sẽ tiến hành điều chỉnh, sau khi điều chỉnh do Thiệu Bình làm giám đốc phòng tiêu thụ, phòng chấp hành.

Lâm Tuyền có suy tính hoàn thiện về sự phát triển của Tinh Hồ, phòng kế hoạch, phòng chấp hành, phòng tiêu thụ chủ yếu làm mảng marketing địa ốc. Phòng quản lý tài sản, nghiệp vụ chủ yếu là quản lý tiểu khu, phòng môi giới làm nghiệp vụ cho thuê và bán nhà.

Công ty sau khi điều chỉnh do Trương Bích Quân làm tổng giám đốc kiêm giám đốc phòng tài vụ, chủ yếu phụ trách mảng marketing, Cố Lương Vũ làm phó giám đốc, phụ trách mảng quản lý và môi giới, hai mảng này tạm thời không phải là trọng điểm phát triển.

Phòng kế hoạch, phòng chấp hành và phòng quản lý tài sản hiện nay đều hoạt động quanh hạng mục Nguyệt Nha Hồ, chỉ có phòng môi giới cho thuê, do thiếu tài chính đầu tư, còn chưa tới lúc khuếch trương, tạm thời do Phan Xuân Bình phụ trách.

Bốn tháng qua chỉ phát triển được ba chi nhánh văn phòng nhỏ, chủ yếu là làm đại lý cho thuê phòng cao cấp, nghiệp vụ mua bán nhà mang lợi nhuận thực sự còn chưa bắt đầu dính vào, mà công tác cho thuê nhà, đa phần cũng là bận rộn vì hạng mục Nguyệt Nha Hồ.

Vì phối hợp với hạng mục Nguyệt Nha Hồ, chi nhánh trưởng, nhân viên của ba chi nhánh mỗi ngày tới tòa nhà văn phòng, khu phố thương mại phát tờ rơi.

Phan Xuân Bình không thể không bội phục tư duy độc đáo của Lâm Tuyền, tờ rơi xếp tiểu khu Nguyệt Nha Hồ ngang với nhà ở cao cấp ở Chung Cổ Lâu, có điều chiếm tỉ lệ nhiều hơn một chút, về bài bản không có gì nổi bật, làm người ta chỉ hoài nghi tính chân thực mà quảng cáo cung cấp, nhưng lại rất ít người hoài nghi môi giới địa ốc thiết kế cạm bẫy tin tức trên tờ rơi.

Lâm Tuyền lấy từ hạng mục Nguyệt Nha Hồ 1 triệu đồng làm chi phí quảng cáo.

Hạng mục Nguyệt Nha Hồ tiến hành tới bước này, công tác cải tạo hoàn toàn có thể giao cho phòng cải tạo, bỏ tổ cải tạo, còn quản lý tài sản Nguyệt Nha Hồ giao cho Tiền Vệ Quốc phụ trách, tinh lực Cố Lương Vũ sẽ ngã về phòng mua bán cho thuê. Lâm Tuyền yêu cầu hai người Cố Lương Vũ, Phan Xuân Bình dùng 1 triệu đồng trong ba tháng tiếp theo thiết lập mười chi nhánh ở gần khu văn phòng và nhà ở cấp cao, thực sự tiến hành nghiệp vụ mua bán cho thuê.

Bàn hội nghị hình ô van, Phan Xuân Bình ngồi dưới Cố Lương Vũ, phòng mua bán cho thuê khác với phòng ban khác hai tháng trước chỉ nhận được lương cơ bản, có tiền quảng cáo Lâm Tuyền cấp cho, cả lương lẫn thưởng của Phan Xuân Bình mỗi tháng được trên 8.000, hẳn ngồi mâm mè chiếc di động Ericsson mới nhất, so với hai cái di động của Lâm Tuyền còn thời thượng hơn.

Nếu như chẳng phải Lâm Tuyền cưỡng chế hần tham gia ban bồi dưỡng gì đó, Phan Xuân Bình cảm kích Lâm Tuyền không kém hơn Cố Lương Vũ. Hiện giờ hần là phó giám đốc, trong vòng một năm không lấy được bằng tốt nghiệp chết tiệt gì đó, hần sẽ làm cấp phó mãi.

Nhưng Phan Xuân Bình chẳng có gì là không thỏa mãn với hoàn cảnh hiện tại, mấy tháng trước hần còn phải ngủ trên boong tàu, uống rượu rẻ tiền, ai mà ngờ có ngày trở mình chứ?

Lần trước trở về thăm nhà, nhìn thấy Vương Thúy lớn lên tươi trẻ mọng nước, suốt ngày tơ tưởng người ta, nhưng Vương Thúy chẳng thêm để ý tới hần, một là chê hần lớn tuổi, hai là chê nhà hần nghèo. Trong nhà giới thiệu đối tượng cho hần, cũng chê hần không có tiền đồ, hừm, chỉ biết chê người ta không biết nhìn mặt mũi mình ra làm sao?

Bây giờ mình có tiền rồi, không được về nhà khoe khoang một chút, Phan Xuân Bình cảm thấy rất bức bối, chẳng may Vương Thúy đem gả cho người khác rồi thì đi đâu mua thuốc hối hận?

Đầu tháng mười hai hần tranh thủ rảnh rỗi về quê một chuyến, đưa cho cha mẹ 5.000, đưa cho vợ Cố Lương Vũ 5.000, thuận tiện bỏ luôn đối tượng trong nhà giới thiệu, vay của Lâm Tuyền 20.000 đưa tới nhà Vương

Thúy, chẳng đòi hỏi gì, chỉ mong đưa Vương Thúy ra ngoài làm việc, cha Vương Thúy hận không thể giữ hẳn lại ở qua đêm, nhận đứa con rể này.

Vương Thúy tốt nghiệp cao trung xong là ở nhà chuẩn bị kết hôn, người vùng quê suy nghĩ lạc hậu, chẳng ai muốn nuôi con gái lớn lâu làm gì. Nhưng trong lòng Vương Thúy không cam tâm cả đời sống hầu chồng chăm con, muốn ra ngoài làm việc muốn thấy thế giới, có điều trong nhà trông coi rất chặt, chỉ mong đem gả cô đi đổi mấy mấy vạn tiền sinh lễ.

Phàn Xuân Bình muốn cô đi cùng, Vương Thúy tất nhiên cam tâm tình nguyện, Lâm Tuyền an bài cô làm hậu cần cho văn phòng.

Trước kia hội nghị nếu không thảo luận nghiệp vụ môi giới mà hẳn quen thuộc thì Phàn Xuân Bình cơ bản là không xen vào được, cái gì mà họp tổng kết công tác, họp sách lược marketing, họp cải tạo cảnh quan, hẳn trốn được là trốn, thà chạy tới ba chi nhánh kiểm tra công việc còn hơn.

Vương Thúy sau khi tới văn phòng hạng mục Nguyệt Nha Hồ làm hậu cần, không có họp hẳn cũng thường xuyên chạy tới, lần nào cũng bị Lâm Tuyền, Cố Lương Vũ đuổi về. Hôm nay hẹn Vương Thúy đi ăn KFC, vậy mà Lâm Tuyền lại nói luôn mồm, không có ý dừng lại.

Chuyện gì thế này, chẳng lẽ họp tổng kết công tác xong, tiếp tục họp triển khai kế hoạch công tác à?

Phàn Xuân Bình đẩy ghế, làm ra chút tiếng động, nhắc Lâm Tuyền chú ý thời gian.

Lâm Tuyền đặt tài liệu trong tay xuống, nhìn thấy mọi người trong phòng hội nghị mà hồn vía không biết để đi đâu, nâng tay lên nhìn cái đồng hồ cơ cũ rích:

- Ồ, tới giờ ăn cơm rồi.

Mở phòng hội nghị ra, thấy Vương Thúy ở bên ngoài xem một cuốn tạp trí thời trang:

- Vương Thúy, chúng ta sẽ họp tiếp, cô dựa theo đầu người đi mua đồ ăn nhanh về đây, chúc mừng cuộc chiến đầu tiên thắng lợi.

Rất hào phóng nói:

- Mua thứ ngon ngon một chút, mua cái loại hai món mặn, hai món rau năm đồng một hộp ấy.

- Không phải chứ, hôm nay mà cũng phải tặng ca à? Một tháng rồi tôi chưa được gặp bạn trai, tổng giám đốc, hôm nay là ngày đặc biệt, cho tôi về gặp bạn trai một lần đi.

Tiền Vi đứng vậy than vãn, mặt mày đau khổ nhìn trái nhìn phải, mong mọi người đứng dậy ủng hộ:

- Hôm nay là ngày gì đặc biệt à?

Lâm Tuyền nghi hoặc hỏi Trương Bích Quân:

Trương Bích Quân gật đầu:

- Tối nay tôi sẽ về Tĩnh Hải, chi nhánh Đông Đô có xe về, tôi hẹn trước với họ 6 giờ tới đón tôi, anh không biết hôm nay là ngày gì à?

Lâm Tuyền lật nhật ký công tác:

- Hôm nay là ngày 31/12 có gì mà đặc biệt? Ngày mai là tết Dương Lịch được nghỉ rồi, cho nên tối nay chúng ta phải xác định kế hoạch công tác cho giai đoạn tiếp theo.

Trương Bích Quân giang tay, làm ra dáng vẻ bị y đánh bại hoàn toàn, cười khổ với Tiền Vi:

- Giám đốc Tiền, cô giải thích giùm cho tổng giám đốc Lâm của chúng ta biết vì sao đêm 31 tháng 12 lại ngày đặc biệt đi.

Tiền Vi mặt còn nhẩn nhó hơn, cô nhìn ra rồi, tổng giám đốc Lâm với phái nữ rất mềm mại, cứ như tay công tử phong lưu ăn chơi đàn điếm, nhưng thực chất còn lạnh hơn đá, hoàn toàn không hiểu chuyện ái tình thế gian là cái gì, bảo cô đi bán thêm vài cái nhà còn dễ hơn, nhưng vì hạnh phúc tương lai, hôm nay phải dả thông tư tưởng cho y, đang suy tính xem nói gì di động của ai đó “tít tè tít tè” vang lên.

Lâm Tuyền nhìn xuống dưới, Thiệu Bình không chuyển di động sang chế độ cầm theo quy định, lấy di động ra, nghiêng người đi, nói nhỏ vào điện thoại:

- Mọi người sắp bạo động rồi, đoán chừng một lúc nữa có thể đi được, em tới cổng Bách hóa Đông Phương chờ anh.

Biết Thiệu Bình cố tình nói ỉn nghe thấy, Lâm Tuyền cười khổ:

- Hình như mọi người đều có hẹn thì phải?

Cố Lương Vũ cười lớn:

- Tôi không có, tôi ở lại công ty trực ban.

- Giám đốc Cố, anh đừng hại mọi người chứ.

Tiền Vi chấp tay trước ngực, bộ dạng đáng thương:

- Tổng giám đốc ơi, anh có biết hôm nay là ngày cuối cùng của năm không, anh có biết cũng là ngày cuối cùng của thế kỷ, càng là ngày cuối cùng của thiên niên kỷ không?

86. Q.2 - Chương 31: Lòng Loạn Rồi (1)

- A, “thiên hỉ dạ”, tôi biết chứ, tháng qua đi đâu cũng nghe thấy người ta bàn tán chuyện này. Tôi thì không có hẹn, định giữ mọi người ở lại cùng tôi ...

Thấy quá nửa người trong phòng nghe câu này tái mặt, Lâm Tuyền thông thả nói tiếp:

- Xem tình hình này thì kết thúc cuộc họp đi, mai do phó tổng giám đốc Cố và giám đốc Tiền trực ban, ngày kia 8 giờ sáng, ở phòng hội nghị này sẽ thảo luận kế hoạch công tác giai đoạn tiếp theo, hi vọng mọi người tới đúng giờ ...

Không đợi Lâm Tuyền nói hai chữ “tan họp”, Tiền Vi và mấy cô gái phòng chấp hành đã xách túi chạy ù ra khỏi phòng cứ như sợ y đổi ý, đám Phần Xuân Bình cũng nói gót, Trương Bích Quân kéo cửa thông gió nhìn ra ngoài, cười xin lỗi:

- Xe của Đông Đô ở bên ngoài đợi rồi, tổng giám đốc có về Tĩnh Hải không?

Trương Bích Quân mới là tổng giám đốc công ty, còn Lâm Tuyền không đảm nhận chức vụ cụ thể nào, ngay đại diện pháp nhân cũng không phải là y, song mọi người vẫn quen gọi là tổng giám đốc, đó là cách xưng hô đặc biệt, không giống như với Trương Bích Quân thì được gọi là tổng giám đốc Trương.

Lâm Tuyền nhún vai :

- Tôi về Tĩnh Hải chẳng được yên thân, chẳng bằng trốn ở tỉnh thành, lát nữa theo Lão Cố, giám đốc Tiền đi uống chút rượu, coi như chúng ta cũng hưởng thụ “thiên hỉ dạ”.

Tiền Vệ Quốc nói vội:

- Tổng giám đốc, sợ là tối nay không được rồi, tôi còn chưa già như anh tưởng tượng đâu, thiên hỉ dạ tôi muốn chia sẻ với bà xã, ngày mai tôi sẽ tới đúng giờ trực ban, tổng giám đốc cứ yên tâm, không cần gọi điện đến gặp đâu.

Lời vừa dứt là chạy biến đi, sợ bị Lâm Tuyền giữ lại.

Nhìn phòng hội nghị thoáng một cái đã trống huơ trống hoắc, chỉ còn mỗi Cố Lương Vũ ở đầu kia đang dọn dẹp tài liệu, Lâm Tuyền gọi hắn tới:

- Lão Cố, chúng ta đi mua mấy món Sơn Đông, làm hai chai rượu, vừa uống rượu, vừa đánh cờ, gầy đây tôi thấy sức cờ của mình tiến bộ nhiều.

- Tổng giám đốc không về trường à?

Hai tháng qua số lần Lâm Tuyền về trường chỉ đếm trên đầu ngón tay, số lần cùng Cố Lương Vũ trông coi phòng làm việc thì đêm không xuể.

Cơ bản không liên hệ gì với người cùng phòng nữa, hình như đã thành những người xa lạ chẳng liên quan gì tới nhau. Trương Đào biết số di động của y, mới đầu còn gọi điện hẹn y đi ăn cơm, nhưng Lâm Tuyền căn bản không thoát thân được, đều từ chối rồi, tháng này không gọi điện thoại tới nữa, chỉ thi thoảng tới giờ giảng của Lâm Cẩm Nam là còn gặp được, Lâm Tuyền lần nào cũng đến vội vàng, đi hấp tấp tới ngay cả thời gian chào hỏi cũng không có, nghĩ lại bản thân y cũng thấy mình không phải.

Chuyện Lâm Tuyền còn là sinh viên đại học ở nơi này chỉ mỗi ba người Cố Lương Vũ, Phan Xuân Bình và Trương Bích Quân là biết, còn đám Thiệu Bình, Tiền Vi không biết gì, sợ không có uy tín, không thể chủ trì công tác.

Hạng mục Nguyệt Nha Hồ dần đi vào chính quy, có Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ chủ trì công tác thường ngày là quá dư thừa rồi, Lâm Tuyền muốn nghỉ ngơi một thời gian cho thật tử tế, đọc sách tử tế. Nhưng đồng việc ở Tỉnh Hải mặc dù nói công tác thường nhật không cần tham gia, nhưng chuyện xã giao với thành ủy, chính phủ Tỉnh Hải thì cần Lâm Tuyền xuất hiện.

Thiên Tinh Hồ lựa chọn Cty đầu tư địa ốc Hào Thành làm đối tác, giúp Hào Thành lấy được mảnh đất giữa Tinh Hồ Uyển và Trung học Tinh Hồ, mảnh đất đó nằm phía nam đường Tinh Hồ, Hào Thành dùng 62 triệu đồng tiền chuyển nhượng đất lấy được, đem đổi với 300 mẫu đất dự trữ của Thiên Tinh Hồ, còn trả thêm cho Thiên Tinh Hồ 15 triệu tiền giải tỏa và san lấp mặt bằng.

Thực ra mảnh đất đó chỉ có 30 hộ, nếu Hào Thành đích thân giải tỏa và san lấp mặt bằng sẽ chỉ tốn 10 triệu, nhưng vì rút bớt thời gian quý báu, bỏ ra 5 triệu với Hào Thành mà nói là rất đáng giá, nếu không bọn họ phải tốn thêm một năm nữa. Hiện giờ bọn họ có thể trực tiếp triển khai hạng mục, hơn nữa có thể hướng ngân hàng thẩm định vay vốn, chỉ cần có tiền là có thể dùng mua đất đi nơi khác.

Thiên Tinh Hồ lấy 7 triệu giao cho Cty giải tỏa Lục Hồng do Quách Bảo Lâm làm đại biểu pháp nhân để bố trí cho 30 hộ giải tỏa kia, lấy 3 triệu giao cho Triệu Không Nghĩa làm việc san lấp mặt bằng, vậy là sang tay một cái đã kiếm được 5 triệu.

Nhà kinh tế là chuyện hợp tác với chính phủ khu Tỉnh Nam, nhưng tiểu tổ lãnh đạo hạng mục đại học thành phố vẫn phát huy được sức ảnh hưởng, vì để hạng mục đại học thành phố triển khai thuận lợi, ban thường ủy khu Tỉnh Nam sau đại hội thường ủy mở rộng không lâu tiến hành điều chỉnh, nguyên phó chủ nhiệm Khương Chí Minh lên làm bí thư khu ủy khu Tỉnh Nam, nguyên phó bí thư Trần Nhi Lập làm khu trưởng, tiếp đó Khương Chí Minh lại tiến hành điều chỉnh ban bộ đảng ủy, chính phủ trấn Lục Hồng, Nam Cảng đảm bảo cho quan viên nắm quyền đều là người ủng hộ Cảnh Nhất Dân, ủng hộ khu khai phát mới.

Khương Chí Minh biết mình từ chịu ảm ức bao năm cuối cùng cũng có ngày nở mày nở mặt là nhờ công lớn của lão bí thư Trần Nhiên tiến cử, thêm vào Lâm Tuyền rất được Cảnh Nhất Dân coi trọng, tất nhiên hẳn vui lòng đi lại thân thiết với Lâm Tuyền một chút. Trần Nhi Lập có thể tiến lên một cấp, cũng là kết quả thông qua Lâm Tuyền gián tiếp tiến cử, mỗi lần gặp Lâm Tuyền đều cười thân thiết.

Những cái lợi của việc xây nhà kinh tế mà Lâm Tuyền thuyết phục Khổng Lập Dân, Từ Kiến làm đều được chính phủ khu Tỉnh Nam thực hiện, do là đợt nhà tái định cư đầu tiên, cho nên Cảnh Nhất Dân dặn đi dặn lại vấn đề chất lượng công trình. Lâm Tuyền cũng biết đám Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn đều theo dõi sát sao, nên sử dụng thiết kế kỳ một của Tinh Hồ Uyển, chỉ tước bớt phần trang hoàng để tiết kiệm chi phí.

Có chính phủ khu Tỉnh Nam đảm bảo, khoản vay 100 triệu mau chóng được ngân hàng phê duyệt, dưới sự chỉ đạo của Từ Kiến, Thiên Tinh Hồ đã tiến vào công tác chuẩn bị tiền kỳ.

Cố Lương Vũ ra ngoài mua rượu và thức ăn, Lâm Tuyền tranh thủ thời gian đọc tài liệu do Thiên Tinh Hồ gửi tới, đúng lúc này thì di động vang lên, là số của tiểu ngũ Trương Đào.

- Lão Đại, sao cả ngày anh tắt máy thế làm em gọi không được Hiện anh ở đâu? Tỉnh An Môn à ... Vậy thì mau qua đây, cả phòng chúng ta đều ở Tam Phúc, anh tới nhanh nhé, bọn em biết anh cô đơn cho nên giới thiệu một nữ khách thân bí cho anh làm quen.

- Đừng nghe lời Lão Ngũ, hần có hàng ngon làm sao hần nỡ nhường cho anh em

Tiểu Lục hướng vào điện thoại hét lớn, tiếng cười rộ lên không ngớt.

- Lão Đại, anh đừng nghe Tiểu Lục, đúng là mỹ nữ mà, là bạn học cao trung của Điền Lệ, học chi nhánh trường Quang Hoa, em có gặp một lần, khi đó chết đứng luôn, hận không thể đá Điền Lệ Á á á ... Chỉ nói đùa thôi mà, không thổi phồng một chút, mỹ nữ bình thường Lão Đại của chúng ta không thèm gặp ...

Trương Đào và Điền Lệ thành một cặp rồi, nghe tiếng kêu thảm thiết đó chắc là miếng thịt nào đó của hắn bị Điền Lệ nhéo cho.

- Ủ, anh tới ngay đây.

Lâm Tuyền gấp điện thoại lại, áy náy nói với Cổ Lương Vũ:

- Lão Cổ, bạn cùng phòng gọi, để anh cô đơn một mình rồi.

Cổ Lương Vũ thoải mái nói:

- Không sao, tôi sách xuống chỗ anh em bảo vệ, hôm nay là ngày đặc biệt, không được uống rượu, uống chút bia cũng được.

Cổ Lương Vũ có vợ có con, không hiểu sao ngày đặc biệt thế này cũng không về nhà, nhưng Lâm Tuyền không hỏi, không hẳn vì bản tính lãnh đạm của y, mà vì người như Cổ Lương Vũ không thích chia sẻ tâm sự với người khác.

87. Q.2 - Chương 32: Lòng Loạn Rồi (2)

Lâm Tuyền tới phòng nghỉ, thay bộ âu phục ra, cởi chiếc ca vát thẫm màu quá nghiêm túc, cởi cả hàng cúc đầu tiên ở áo sơ mi, mặc thêm vào cái áo khoác vải màu xanh thẫm, đem hai chiếc di động cho vào ba lô thể thao rồi đẩy cửa ra ngoài.

Đem ba biển xe buýt gần đó đổi tên thành trạm “tiểu khu Nguyệt Nha Hồ”, Lâm Tuyền phải giao cho công ty xe buýt tỉnh thành 120.000, thời gian mới qua 7 giờ, trời sớm đã tối đen rồi, đứng trước biển quảng cáo trạm xe buýt, bị gió lạnh thổi qua làm run cầm cập, xe buýt đi qua, Lâm Tuyền bị người đằng sau đẩy một cái, tay và vào khung cửa, tiền không cầm chắc bị rơi ra, Lâm Tuyền thò đầu ra nhìn đồng tiền xu lún vào vòng rơi xuống đúng khe hở của cổng ngầm.

Lâm Tuyền phải lấy ví ra tìm đồng xu khác, người phía sau đợi lâu bực mình, đẩy y vào trong, trong ví chỉ còn tiền to không có tiền lẻ, Lâm Tuyền cũng chẳng thể làm đại gia ném cả 100 đồng vào.

- Cậu xuống trạm nào?

- Đại học Đông Hải.

- Đây có ai xuống đại học Đông Hải thì cho chàng trai này mượn tạm 1 đồng đi.

Cô lái xe tuổi chừng ba mươi hết sức tốt bụng quay lại nói lớn, nhưng người trong xe im thin thít không có động tĩnh gì, trạm đại học tỉnh là trạm áp chót, Lâm Tuyền dám khẳng định trong cái xe này ít nhất có 1/3 số người xuống trạm đó, nhưng đợi một lúc mà không có ai chịu giúp, Lâm Tuyền cười xin lỗi cô lái xe, chuẩn bị bước xuống.

- Tôi trả tiền giúp anh.

Một cô gái mặc áo khoác hồng đào, mái tóc buông ngang vai, che đi một bên mắt, giơ tay đưa hai đồng xu ra bỏ vào trong hộp tiền, mí mắt hơn nhướng lên, đôi mắt trong veo dừng ở trên mặt Lâm Tuyền tích tắc, đi qua bên người y, cầm lấy tay nắm, lưng xoay về phía Lâm Tuyền, nhìn bóng tối bên ngoài.

- Chuyện này ... À .. Cô cũng tới đại học tỉnh à?

Lần đầu tiên Lâm Tuyền bị một cô gái không quen làm cho có cảm giác gò bó:

- Không cần trả tiền tôi đâu.

Cô gái vẫn không quay đầu lại:

Giọng cô gái rất dễ nghe, nhưng đầu không quay lại, làm Lâm Tuyền hơi thất vọng, đưa tay nắm lấy tay nắm buồng xuống, khéo mắt liếc nhìn cô gái, chiếc áo khoác màu hồng đào làm làn da cô gái càng thêm non mịn trắng trẻo, cứ như đứa bé mới sinh ba bốn tháng, mịn màng mà khỏe khoắn, không nhìn thấy phía chính diện, nhưng hàng mi cong cong kia trông rất đẹp, dưới chiếc mũi nhỏ xinh xinh là bờ môi mọng uốn cong hoàn mỹ.

Bên trong chiếc áo khoác là áo len cũng màu hồng đào, bầu ngực hơi nhô lên, không rõ quy mô thế nào.

Thật kỳ quái, Lâm Tuyền cảm thấy hô hấp hơi ngen lại, định nói gì đó nhưng lại phát ra âm thanh vô nghĩa, có chút nhụt chí, quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, trên cửa sổ phản chiếu rõ ràng một đôi mắt mỹ lệ, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, đại khái là vì vừa rồi tâm thần bị nửa khuôn mặt tuyệt đẹp của cô gái làm mê hoặc.

Bên ngoài bóng đêm rất dày, xe còn chưa khởi động, vẫn sáng đèn, cửa sổ kính thành gương một chiều, khuôn mặt mỹ lệ của cô gái phản chiếu trên cửa kính, chính đang nhìn mình qua cửa kính, Lâm Tuyền hơi luống cuống, chắc vừa rồi nhìn trộm người ta bị phát hiện rồi, may mà lúc này đèn xe tắt đi, chỉ nhìn thấy bóng đen mờ mờ bên ngoài cửa sổ, cô gái quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Cô gái cũng xuống xe ở đại học Đông Hải, Lâm Tuyền không trả tiền, người ta chẳng bận tâm tới một đồng đó, nếu cứ kiên trì trả tiền, có khi bị người ta tưởng mình cố ý tiếp cận.

Lâm Tuyền mua một cuốn sách Kinh tế thế kỷ 21 ở quán bán sách dạo tại cổng trường, nhớ ra ngày mai là thế kỷ 21 rồi, mua xong cuốn sách đã có tiền lẻ trả lại, Lâm Tuyền đuổi theo vào trong trường, song không thấy cô gái áo hồng đâu nữa, nhún vai bỏ đồng xu vào ba lô, lòng thoáng có chút tiếc nuối.

Nhà hàng Tam Phúc mở ở cách cổng trường học không xa, Lâm Tuyền gọi điện cho Trương Đào, chuông reo một lúc lâu mà không có ai nghe, chắc là bên đó đang nô đùa ồn ào nên không nghe thấy.

Lâm Tuyền đẩy cửa đi vào trong nhà hàng, hơi ẩm bên trong làm chân tay lạnh tới đóng băng dần khôi phục lại, Trương Đào cầm cái di động kêu inh ỏi từ phòng bao chạy ra ngoài, than vãn:

- Lão Đại, ở đây có mấy phòng đâu, anh cứ mở từng cái nhìn là thấy mà, hại em nhìn ít hơn một lúc rồi.

Lâm Tuyền không phản ứng gì, Trương Đào liền kéo y vào phòng bao, không ngờ cô gái áo hồng cũng ở bên trong, đang đứng khom lưng đứng lên, chỗ ngồi bên cạnh cô gái để trống, Lâm Tuyền ngớ ra, không ngờ lại có sự trùng hợp như vậy.

- Thế nào, choáng rồi phải không?

Trương Đào hiểu lầm, huých y một cái:

Lâm Tuyền cười nhẹ, mắt nhìn kỹ từng cô gái có mặt trong phòng:

- Phải nhìn cho cẩn thận, tránh vô tình gọi ra tên bạn gái cũ của vị nào đó thì phiền toái to. Còn may, đều là khuôn mặt cũ cả, không vì vợ cũ mà bỏ, người mới mà chiều.

- ***, anh nhìn thấy Điền Lệ mà không ngạc nhiên à, cô ấy và Tiểu Ngũ ở với nhau đã được mấy ngày cơ mà? Bữa này coi như là rượu nhập hội của bọn họ đấy.

Tiểu Lục Trần Lập khoa trương la toáng lên:

- Té ra đôi gian phu dâm phụ này có gian tình từ lâu rồi à?

Trương Đào và Điền Lệ đến với nhau không làm Lâm Tuyền bất ngờ, đại khái hai trái tim thương tổn cần có người bù đắp, chỉ không nghĩ là bọn họ lại che giấu lâu như vậy, chắc là sợ Chân Thối ở phòng bên gây án mạng.

- Chuyện này thì các cậu không hiểu đâu ...

Trần Lập dụ dỗ:

- Lão Đại, nói đi, hẳn là rất kích thích, đôi gian phu dâm phụ đó vụng trộm ngay dưới vành mắt Chân Thối phải không?

Lâm Tuyền kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô gái áo hồng, nhin không được muốn nhìn mặt bên cô gái. Còn chưa kịp trả lời thì Điền Lệ dí sát mặt tới uy hiếp:

- Lâm Tuyền, anh dám nói ra à? Uống công cho tôi còn nói tốt cho anh rất nhiều trước mặt Tiểu Vũ.

Cô ấy tên Tiểu Vũ? Lâm Tuyền quay sang, đúng lúc cô gái cũng quay đầu nhìn y, mỉm cười giới thiệu:

- Tôi là Lâm Tuyền, Lão Đại của bọn họ, nhưng bọn họ không đối xử với tôi như lão đại, còn toàn bắt nạt tôi.

- Tôi là Trần Vũ, mọi người thường gọi tôi là Tiểu Vũ, thường nghe Điền Lệ nói tới chuyện của anh.

- Chuyện của tôi đều do Trương Đào kể cho Điền Lệ nghe, như vậy chắc chắn là không có chuyện gì hay ho cả, phòng chúng tôi có thói quen xấu, Trương Đào vì muốn làm nổi bật bản thân cao lớn đẹp trai trước mặt Điền Lệ, chắc chắn trà đạp năm người khác thảm thiết.

- ***, thế này chẳng phải nói xỏ em à, em cao lớn đẹp trai bẩm sinh, cần gì lấy anh ra làm lá xanh?

Trương Đào chạy tới, cúi người đặt mặt bên cạnh mặt Lâm Tuyền, hỏi Điền Lệ:

- Hai khuôn mặt đặt ở đây, em muốn hôn cái nào.

Điền Lệ chỉ Lâm Tuyền:

- Tất nhiên là anh ấy.

Mọi người cười rộ lên, Lâm Tuyền bóp cổ Trương Đào, đẩy hẳn về chỗ ngồi.

Thực đơn đã được đặt trước, chỉ đợi Trần Vũ và Lâm Tuyền tới là sẽ bảo nhà bếp làm, hôm nay nhà hàng Tam Phúc chật kín chỗ, may mà Trần Lập sớm đặt cái phòng bao này, sáu người cùng phòng tụ hội, ngoại trừ trêu ghẹo nhau thì hưởng rượu, chỉ có bạn gái của Lão Tứ và Trần Vũ uống nước ngọt, bạn gái Lão Nhị, Lão Tam, Lão Lục uống bia, Điền Lệ thì cùng đám Lâm Tuyền uống rượu trắng.

Lâm Tuyền cũng muốn uống bia, sòng người còn chưa ấm trở lại, lúc này mà uống bia càng lạnh thấu tim, đành cắn răng uống rượu.

Trần Vũ từ đầu tới cuối rất tĩnh lặng, chỉ nhìn mọi người nói cười, người khác nói chuyện với cô, cũng nhỏ nhẹ trả lời vài câu, không nói nhiều.

Điền Lệ ghé đầu tới, hỏi Lâm Tuyền:

- Sao anh không nói chuyện với Tiểu Vũ, đừng để lãng phí công sức của em nhé.

Lời này cố ý nói cho Tiểu Vũ nghe, Lâm Tuyền thấy má Trần Vũ phớt hồng, một màu hồng say lòng người, Lâm Tuyền ho khẽ một tiếng, quay đầu đi nói chuyện với tiểu lục Trần Lập.

88. Q.2 - Chương 33: Bệnh Rồi

Điền Lệ đẩy Trương Đào, nói oang oang:

- Hồng rồi, hồng rồi, Tiểu Vũ không làm Lão Đại động lòng, em không nghĩ ra được cô gái thế nào mới làm anh ấy động lòng nữa.

- Điền Lệ, cô chưa hiểu Lão Đại của bọn tôi đấy thôi, anh ấy mà không động lòng thì đã lên tiếng trêu ghẹo Tiểu Vũ, anh ấy càng làm ra vẻ đứng đắn, càng giống Liễu Hạ Huệ càng biểu thị chỗ này ...

Trần Lập dùng ngón tay chọc vào vị trí ngực trái của Lâm Tuyền:

- Đã loạn từ lâu rồi, anh ấy cố ý làm ra vẻ trấn định thế thôi.

“Phì..” Lâm Tuyền phun hết ngụm rượu trong miệng ra bàn, luống cuống lấy mấy tờ khăn giấy ra lau, Trần Vũ cũng lau hộ, vô tình ngón tay hai người khẽ chạm vào nhau, chỉ là ngón út chạm khẽ thôi, nhưng làm trái tim Lâm Tuyền chao đảo.

Lâm Tuyền muốn tỏ ra tự nhiên một chút, liền tùy ý hỏi chuyện Trần Vũ lãng đi:

- Em là người ở đâu vậy?
- Em và Diên Lệ đều là người Tĩnh Hải.
- Không ngờ chúng ta lại là đồng hương.

Lâm Tuyền ngạc nhiên lắm:

- Ô, vậy bọn em học trường nào?
- Thời sơ trung học Nhất Trung, về sau tới Thông Nam học cao trung, còn anh?

Thông Nam là huyện thuộc thành phố Tĩnh Hải, nằm ở mé đông thành phố, Nhất Trung Thông Nam học tập tàn khốc hơn Nhất Trung Tĩnh Hải nhiều, rất nhiều người dân Tĩnh Hải thích đưa con cái tới Thông Nam học cao trung, xem ra nhà Trần Vũ cũng là nhà phú quý.

- Vậy là anh và em quen nhau muộn năm năm rồi, anh tới cao trung mới đến Nhất Trung Tĩnh Hải học.

Lâm Tuyền sơ trung cũng học Nhất Trung, so với Trần Vũ, Diên Lệ cao hơn một khóa, có điều năm thứ ba sơ trung thì bị Nhất Trung đuổi học, lại học lại ở trung học Tĩnh Hồ một năm sau đó lên cao trung mới quay lại Nhất Trung, loại chuyện này không cần thiết phải nói ra.

Trần Vũ mỉm cười, nụ cười tươi trẻ mê đắm thấm sâu vào tim Lâm Tuyền, bất giác khiến y nhìn tới ngây người.

Mặc dù không học cùng một khóa, nhưng vẫn có rất nhiều đề tài chung, Triệu Đồng chủ nhiệm lớp Lâm Tuyền từng dạy số học Trần Vũ, chuyện này cũng làm cho hai người kích động thảo luận một phen, đem rất nhiều chuyện xấu của Triệu Đồng ra kể, ví như tất thường xuyên đi ngược, như giày mà không đánh thì chắc chắn tối hôm trước chọc giận bà vợ đánh đá, lại còn thường xuyên quên khóa quần.

Trần Vũ bị Diên Lệ cưỡng ép tới ăn cơm, vốn chỉ định ăn xong rồi về, nhưng ăn tối xong Trần Lập lại đề nghị cùng lên Bạch Mã Sơn cùng trải qua đêm thiên hỉ, Trần Vũ không ý kiến gì, đi theo mọi người.

Đoạn phía bắc tường thành cổ ngoài Tĩnh An Môn ăn sâu vào trong Bạch Mã Sơn, Bạch Mã Sơn cao 300 mét, đột ngột sừng sững nhô lên giữa bình nguyên Tân Hải, thế núi đẹp khác thường, rừng sâu thăm thẳm. Mọi người rời cổng đông bắc tường, không đi xe mà trực tiếp leo lên núi từ con đường phía sườn nam.

Bọn họ tay trong tay cùng người yêu đi lên núi, Trương Đào và Diên Lệ phải lén lút hơn một tháng, khó khăn lắm mới công khai, lúc này chỉ hận không thể quấn chặt lấy nhau, thi thoảng lại có một số hành động rất gai mắt.

Lâm Tuyền đi sau lưng Trần Vũ, chỉ cẩn thận bảo vệ cô, nhưng không chủ động giúp cô leo núi. Trần Vũ đi giày da, may mà gót chân không cao, song leo núi vẫn có chút vất vả, có điều cô khẽ cắn môi, không nói câu nào.

Lâm Tuyền mặc rất phong phanh, lúc này uống rượu ở dưới núi không cảm thấy gì cả, leo lên núi mới dần hồi hận không mặc đủ ấm, lên tới đỉnh núi bị gió lồng lộng từ bốn phương tám hướng thổi tới, làm hai hàm răng va vào nhau cầm cập, mọi người tìm một vách đá khuất gió, trải hai tấm ni lông lớn ra, dùng đèn chạy bằng ắc quy chiếu sáng.

Đám Trương Đào, Trần Lập đều có bạn gái sưởi ấm cho nhau, lúc Trương Đào đánh bài, Diên Lệ càng quá đáng ngồi sau lưng ôm chặt lấy hắn, Trần Vũ thì mặc rất ấm áp, chỉ có Lâm Tuyền là khổ nhất, còn may có mang mấy chai rượu trắng lên núi, có thể uống rượu chống lại cái lạnh, nhưng lại lo để lại ấn tượng trong lòng Trần Vũ mình là con ma men.

Trên núi rất đông người, đại đa số là sinh viên các trường đại học quanh đó.

Sáu giờ sáu phút, ánh mặt trời chiếu ra ánh sáng nhũ bạc le lói dưới chân trời, đó là ánh sáng mặt trời đầu tiên của thiên niên kỷ mới, mọi người đồng thanh reo hò, Lâm Tuyền nhìn thấy Trần Vũ kích động tới mặt đỏ bừng bừng, nhảy tưng tưng reo lớn khát vọng trong lòng, vẻ hồn nhiên thuần khiết đó khắc sâu trong nội tâm của Lâm Tuyền, không sao quên được.

Lúc xuống núi, mọi người mới phát hiện ra lên núi xem mặt trời mọc là quyết định sáng suốt nhường nào, thuận triển núi đi xuống, sương mù mỗi lúc một dày, tới dưới chân núi phát hiện không ngờ toàn thành phố chìm trong mưa phùn, nếu ở dưới núi sẽ không nhìn thấy được ánh bình minh của thiên niên kỷ mới, trước khi gặp Trần Vũ, Lâm Tuyền sao cũng được, nhưng vì Trần Vũ mà tất cả trở nên khác biệt.

Đám Trần Lập quay về chỗ ở, hiện phòng bọn họ chỉ có mỗi một mình Trương Đào ở, quan hệ với Điền Lệ đã công khai, cả hai tất nhiên kéo nhau về phòng làm chuyện không thể làm ở chỗ đông người. Lâm Tuyền gọi một chiếc taxi đưa Trần Vũ về trường, định xuống tiền cô về KTX, Trần Vũ không cho:

- Trông anh lạnh lắm rồi, mau về đi.

Lâm Tuyền ngồi xe về chung cư Thanh Niên trong Tỉnh An Môn, đi được nửa đường mới phát hiện ra mình quên xin số điện thoại phòng của Trần Vũ, mắng bản thân một tiếng, về tới phòng thấy người không ổn, đầu choáng choáng chân thì lâng lâng. Nghĩ tới ngày mai còn có cả một đồng việc đang chờ mình, không dám cố cầm cự, đem một ngày nghỉ hiếm có hủy hết trong bệnh viện.

Lâm Tuyền trông gầy gò xanh xao thế chứ thường ngày cực kỳ hiếm khi bị bệnh, nếu có cảm sốt nhức đầu gì đó cũng chỉ cần chạy vài vòng ồ hôi toát ra là giải quyết hết mọi vấn đề.

Chỉ có điều mấy tháng qua, gần như mỗi ngày nghỉ ngơi chưa tới 5 tiếng đồng hồ, cơ thể gần như đã đạt tới cực hạn, đúng là bệnh tới như núi lở, vừa mới phát hiện ra cơ thể bất thường, bắt xe tới bệnh viện tỉnh thì cảm thấy người không còn chút sức lực nào, đi đường mà tưởng chừng bước trên đồng băng,

Khó khăn lắm mới ngồi được xuống cái ghế dài, đầu đau như búa bổ, trước mặt bắt đầu mờ đi, trán, mũi, sống lưng không ngừng có mồ hôi lạnh túa ra.

Lâm Tuyền lấy di động, cố gắng bấm số, định gọi cho chị Tĩnh Di, nhưng tay run rẩy, mắt mờ hết cả, không bấm được nữa, chỉ thấy một bóng trắng đi qua trước mắt, Lâm Tuyền đưa tay ra, cảm giác chạm vào cái gì đó mềm mềm, tiếp đó nghe thấy tiếng thét chói tai, ngã vật xuống chìm vào hôn mê.

Lần nữa tỉnh lại, phát hiện ra mình ở trong phòng bệnh, cánh tay bị cầm với ống truyền dịch, từng giọt chất lỏng man mát truyền vào trong cơ thể, ngoài cửa sổ trời đã tối om, chỉ có một chiếc đèn tường phát ra ánh sáng nhu hòa. Tuy đã tỉnh lại, nhưng vẫn còn rất suy nhược, đầu vẫn choang choáng.

Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh ở cách vách nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nghe thấy tiếng rên khe khẽ, liền đi sang hỏi:

- Cảm giác thế nào rồi?

Lâm Tuyền còn nhớ trước khi ngất đi định gọi điện cho chị Tĩnh Di, không ngờ kinh động tới Cảnh Thiên Sương, chắc y tá nhìn thấy mình ngã xuống gọi bữa một người trong danh bạ, không ngờ trúng Cảnh Thiên Sương.

Lâm Tuyền gượng cười:

- Đỡ nhiều rồi, ngày có ý nghĩa như hôm nay mà khiến anh chị phải vào bệnh viện với tôi.

Cảnh Thiên Sương nói:

- Chúng tôi đi xem phim về, lúc nhận được điện thoại của cậu đúng là giật nảy mình, một y tá nói cậu bị ngất xỉu trong bệnh viện, vội vàng tới nơi, mới biết cậu bị cảm thêm vào một mức độ gây ra, đúng là hú hồn. Chúng tôi tiếp tục đi dạo phố, để cậu ở lại đây ngủ một mình, gian phòng bệnh này còn là nhờ ba Dương Oánh gọi điện thoại tới yêu cầu bệnh viện cấp.

89. Q.2 - Chương 34: Phòng Bệnh Cao Cấp

Dương Oánh ôm cánh tay Cảnh Thiên Sương, đôi mắt đen láy nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Lâm Tuyền:

- Cậu cũng giỏi thật đấy, nghe Cố Lương Vũ nói, mỗi ngày cậu công tác ít nhất 12 tiếng, trường học cũng không bỏ, lại còn chạy đi chạy lại giữa Tỉnh Hải và tỉnh thành, thua cậu mất thôi.

- Cố Lương Vũ cũng tới bệnh viện rồi à?

- Ủ, Cố Lương Vũ, Tiền Vệ Quốc đều đã tới, thấy cậu không việc gì cả, tôi bảo bọn họ về cả rồi.

Y tá đẩy cửa đi vào, nhìn chai đậm, đưa tay sờ trán Lâm Tuyền thử nhiệt độ, Lâm Tuyền không quen, nghiêng đầu đi, đợi y tá đi rồi mới hỏi Cảnh Thiên Sương:

- Có phải y tá phòng bệnh cao cấp đều tươi ngon nước như vậy không?

- Dương Oánh vừa nói với tôi, nếu tôi bị bệnh, cô ấy sẽ ở nhà phục vụ tôi, kiên quyết không cho tôi tới đây.

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Làm phiền anh chị thế này thật ngại quá, tôi ngủ một giấc thấy khỏe hơn nhiều rồi, anh chị về đi, cho dù đây là phòng bệnh cấp cao thì mùi thuốc sát trùng cũng rất đậm, chẳng dễ chịu chút nào.

- Khách khí gì chứ, cậu cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, cũng đừng vội xuất viện, thủ tục làm xong cả rồi, dùng danh nghĩa phòng tổ chức tỉnh ủy đây, không ai dám xem nhẹ đâu. Các cô y tá nơi này đều trẻ trung xinh đẹp, thuận tiện lắm một cô về đi. Cô gái vừa rồi chính là người gọi chúng tôi tới đây, lúc cậu ngất xỉu, người ta bận tíu tít một hồi đấy.

Lâm Tuyền cười không nói, đưa mắt tiến Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh ra cửa, nghe tiếng thì bên ngoài còn có một cánh cửa nữa, phòng bệnh này chỉ là gian ngăn cách. Không tìm thấy ba lô của mình ở đâu, cái đồng hồ cơ đeo tay cũng bị y tá cởi ra mất rồi, nhớ ra mình suốt cả một ngày không ăn gì, bụng reo ùng ục tới khó chịu, Lâm Tuyền nhìn trái nhìn phải, đứng dự đoán, phòng bệnh cao cấp có chuông gọi bác sĩ, y bấm chuông, cô y tá lúc nãy đi vào:

- Anh Lâm, có chuyện gì thế?

- Có phải cô là người thấy tôi ngất xỉu, gọi người quen của tôi đến không? Tôi còn chưa cảm ơn cô.

Tự nhiên thấy mặt cô y tá đỏ ửng, Lâm Tuyền mới mơ hồ nhớ ra trước khi ngất xỉu hình như mình tóm phải chỗ nào đó, không nhắc tới còn đỡ, giờ nhớ lại làm cả hai đâm ra xấu hổ. Lâm Tuyền giơ tay lên lắc lắc, ý bảo không thấy đồng hồ đâu nữa.

Cô y tá đi tới kéo ngăn kéo đầu giường, lấy ra di động, đồng hồ, ví. Lâm Tuyền ghé tới gần, nhìn thẻ đeo ở trước ngực cô :” Trần Á Cầm - Khu cao A”.

Trần Á Cầm hơi thấp một chút, eo vô cùng mảnh mai, mặt trái xoan, cằm thon thon, mái tóc dài bện thành hai cái bím tóc to sau đầu, vô cùng xinh xắn. Mắt không to, nhưng sáng mà linh động, khi cười xuất hiện hai cái lúm đồng tiền rất duyên.

Nếu y tá khu cao A mà đều xinh đẹp như thế này đúng có thể hiểu được Dương Oánh vì sao không muốn Cảnh Thiên Sương ở đây, nghĩ tới đó bất giác bật cười.

- Cười gì thế?

Trần Á Cầm quay sang, không có hai người kia ở đây, cô trở nên hoạt bát hơn rất nhiều, cứ như quen Lâm Tuyền lâu lắm rồi:

- Anh đói chưa, tôi chuẩn bị anh cho anh chút nào nhé.

- Cô nên kiếm cho tôi một nồi cháo mới đúng.

Trần Á Cầm bữu môi đẩy bàn chuyên dụng nằm lơ lửng ngang giường, Lâm Tuyền ngồi dậy, còn tưởng rằng sẽ phải ăn thứ cháo dinh dưỡng khó ăn ở bệnh viện, không ngờ trong phòng bệnh cao cấp cung cấp cháo hạt sen ngân nhĩ, chỉ nghĩ mùi thôi đã thấy muốn ăn rồi, húp hết một bát cháo còn nóng hổi hổi, cảm giác dạ dày đã dễ chịu hơn, đầu vừa rồi còn mơ màng, liền tỉnh táo trở lại, tay chân cũng lấy lại sức, liền bảo Trần Á Cầm:

- Cô tìm giúp tôi Lâm Tĩnh Di của khoa phụ sản được không, tôi là em trai chị ấy.

Trần Á Cầm ngạc nhiên:

- Anh là em trai của bác sĩ Lâm à?

- Cô biết chị tôi sao?

- Không chỉ biết mà còn rất thân, bác sĩ Lâm đã giúp đỡ tôi rất nhiều, không ngờ anh là em trai chị ấy.

Trần Á Cầm đứng dậy:

- Tôi đi gọi chị ấy ngay đây, giờ này chị ấy vẫn còn ở bệnh viện, lão phó viện trưởng rất đáng ghét, luôn tìm cách làm khó chị ấy.

Lâm Tĩnh Di hay tin hót ha hót hải chạy tới, còn chưa đợi Lâm Tuyền kịp nói gì, cô đã tuôn ra một tràng:

- Em làm sao thế, bình thường sức khỏe đều rất tốt, sao dùng một cái phải vào nằm viện rồi, còn ngất trong bệnh viện nữa chứ, lần trước gặp em, chị đã thấy không ổn rồi, vừa gầy, sắc mặt lại rất kém. Em làm gì mà bị mệt mỗi quá độ thêm vào cảm sốt? Em làm gì mà lại mệt mỗi quá độ được, không phải là bệnh gì khác đấy chứ, để chị nhờ bác sĩ giới kiểm tra hộ em. Đừng nói cho nhà vội, tránh cha mẹ lo, ngủ không được, kiểm tra ra bệnh nói cũng không muộn. Bạn em là ai, sao đưa em tới khu cao cấp? Nằm chỗ này thì tốt rồi, điều kiện tốt, đừng đổi phòng nữa, em là em trai chị, người nhà nhân viên được ưu đãi ...

- Chị nó từ từ em còn trả lời chứ.

Lâm Tuyền cười khổ:

- Em không sao thật mà, đêm qua cùng bạn lên Bạch Mã Sơn ngắm mặt trời mọc, bị gió lạnh thổi một đêm, thành ra bị cảm, tới bệnh viện định gọi cho chị, không ngờ không chịu được, bị ngất. Y tá Tiểu Trần gọi điện cho bạn em tới, em không sao đâu, chị đừng dọa bản thân.

Còn câu vì sao lại mệt mỗi quá độ thì khéo léo không nhắc tới.

- Bạn em là ai? Tiểu Trần nói với chị đích thân trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy gọi điện thoại tới, làm cả bí thư lẫn viện trưởng bệnh viện kinh động, còn tưởng em là công tử của nhân vật lớn nào, hiện đang thương lượng tới thăm em đấy.

Lâm Tĩnh Di một tay đặt lên trán Lâm Tuyền, một tay đặt lên trán mình, thấy em trai mặt có sắc hồng, giọng nói khỏe khoắn thì yên tâm hơn không ít:

- Con trai chú Cảnh là con rể của Dương Thiên Hoa thường ủy tỉnh ủy, anh ấy nhận được điện thoại thì đúng lúc đang ở nhà Dương Thiên Hoa, nên em mới may mắn có ưu đãi lớn này. Em thật sự chỉ bị cảm thôi mà, chị mau đi chặn bọn họ lại đi, nếu để bọn họ biết mình đi thăm một thằng nhóc không đáng nhắc tới, chẳng may tức giận lại trút lên đầu chị.

- Người nhà nhân viên bị bệnh, lãnh đạo bệnh viện không thể đến thăm à? Nhìn đi, Tiểu Trần là y tá xinh đẹp nhất trong bệnh viện của bọn chị đấy, đưa tới chỗ em, rõ ràng định dùng mỹ sắc dụ em.

- Bác sĩ Lâm nói lung tung gì đó?

Trần Á Cầm đỏ mặt, nhỏ giọng giận dỗi:

- Em bị ngất trong bệnh viện, được y tá Tiểu Trần gặp phải, thế mà chị nói thành dạng gì rồi.

Lâm Tuyền đi “tán gái” thì mồm mép, bị người ta trêu lại thì sức chịu đựng rất kém, không chịu nổi kiểu đùa này:

- Chị Tĩnh Di, chị chuẩn bị giúp em, truyền hết cái chai này là em xuất viện.

- Em dám à?

Lâm Tĩnh Di trừng mắt lên, mắng:

- Cảm thì không vấn đề gì, nhưng mệt mỗi quá độ là sao? Em nghĩ qua loa vài câu là lừa được chị à, có phải Triệu Tăng sai em làm việc không? Anh ta là phó thư ký trưởng thành ủy, dưới tay thiếu gì người, lại đi bót lột sức lao động trẻ em, mấy tháng qua, em chăm chỉ chạy qua chạy lại Tĩnh Hải với tỉnh thành lắm đấy. Về Tĩnh Hải cũng không chịu về nhà, ba mẹ đây một bụng ý kiến đấy.

Không ngờ trong mắt chị mình lại là “lao động trẻ em”, thấy chị Tĩnh Di có vẻ giận thật rồi, Lâm Tuyền cuống quýt nói:

- Rèn luyện nhiều một chút thôi mà, em không sao cả đâu.

- Chị không cần biết, em ít nhất ngoan ngoãn nằm ở đây ba ngày cho chị, nếu không đừng trách. Chị gọi điện cho Dương Minh rồi, bảo anh ấy mang ít thức ăn tối, căn phòng em ở có phòng khách, có phòng họp ...

Lâm Tĩnh Di nói tới đó khựng lại, ngờ vực hỏi:

- An bài phòng họp làm gì?

90. Q.2 - Chương 35: Thường Ủy Tĩnh Ủy Thăm Bệnh (1)

Cảnh Thiên Sương biết hạng mục Nguyệt Nha Hồ đang rất bận, cho rằng mai y khó mà rời giường được, cho nên an bài căn phòng có cả phòng họp này. Lâm Tuyền giả ngốc không trả lời, đúng lúc này di động trong ngăn kéo đổ chuông, Trần Á Cầm liền đưa di động cho y.

Lâm Tuyền thấy số của Trương Đào, ấn nút nghe lại thấy tiếng Điền La la lớn:

- Gọi cho anh bao nhiêu cuộc, sao bây giờ anh mới nhận điện. Tiểu Vũ mong đợi mỗi mòn mà không thấy anh đâu, hiện bọn em đưa Tiểu Vũ về trường, anh hết hi vọng rồi ... Á, Lâm Tuyền, Tiểu Vũ nhà anh bắt nạt em ...

Nghe tiếng Trần Vũ ở đầu kia điện thoại cười đùa với Điền Lệ, Lâm Tuyền rất muốn đẩy chăn ra về trường tìm cô, nhưng thấy chị Tĩnh Di nhìn mình chăm chăm hết sức nguy hiểm, đành chột dạ:

- Tôi đang ở chỗ chị tôi, không rảnh, sau này hẵng nói nhé.

Rồi qua loa vài câu cúp điện thoại.

Lâm Tĩnh Di háy mắt:

- Chị nghe thấy tiếng con gái nhé, tối qua đi với con gái nhà ai thế, ba mẹ rất mong em mang con dâu về đây.

- Chị, làm gì có gì đâu, chỉ là bạn gái mấy đứa bạn cùng phòng trêu thôi.

- Thế cũng tốt, thời buổi này con gái bên ngoài ghê gớm lắm, lại bừa bãi, em trai tôi ngây ngô sẽ khổ với chúng nó.

Lâm Tĩnh Di nắm tay Trần Á Cầm kéo tới:

- Tiểu Cầm, không phải chị khen em trai chị chứ, nó đẹp trai, thông minh hơn người, sau này thế nào cũng thành đạt.

Lâm Tuyền đau đầu vô cùng:

- Chị, chị giống mẹ quá đấy, em đến phải trốn viện mất ..

Đúng lúc này một ý tá đi vào nói:

- Bác sĩ Lâm, chị về đi, viện trưởng Tề không thấy chị trực ca đang quát tháo ầm ĩ kia kìa.

Lâm Tĩnh Di tức tối chửi bởi lão già chết tiệt, dặn dò Lâm Tuyền phải nghỉ ngơi rồi đi. Lâm Tuyền hỏi Trần Á Cầm:

- Có việc gì thế, hình như vị viện trưởng Tề kia cố ý gây khó dễ cho chị tôi à?

Trần Á Cầm thở dài:

- Ông ta có đứa con trai không ra gì theo đuổi bác sĩ Lâm, ông ấy cũng ra sức tác hợp, bác sĩ Lâm không chịu, thế là ông ta trở mặt. Chị ấy là bác sĩ giỏi, công tác tận tình trách nhiệm, vậy mà hai năm rồi vẫn phải làm bác sĩ thực tập, chẳng có chút ưu đãi gì. Chúng tôi khuyên chị ấy báo lên trên, chạy chọt một chút, hoặc chuyển khoa đi ... nhưng chị ấy ương bướng lắm, chắc anh cũng biết, nói xem ông ta làm gì được mình.

Lâm Tĩnh Di là người cố chấp nhất trong ba chị em y, Lâm Tuyền không lạ gì, thế nên y để dành cho Lâm Tĩnh Di một căn hộ có tầm nhìn đẹp hướng ra hồ ở Nguyệt Nha Hồ, nhưng không biết phải làm sao để chị mình chấp n hận.

Trần Á Cầm cũng có việc phải đi, Lâm Tuyền gọi điện cho Trương Bích Quân, sợ cô nhớ tới cuộc họp sáng mai, phải đi xe trong đêm lên tỉnh thành, nghe Lâm Tuyền nói mình bị bệnh, Trương Bích Quân oán trách:

- Anh nói sớm một chút tôi không vội lên tỉnh thành rồi.
- Tôi ở trong bệnh viện không thoát thân được, công việc ngày mai do cô chủ trì, ngoài ra chuyện tôi nằm viện không được truyền ra ngoài.

Lâm Tuyền lại gọi điện cho Cố Lương Vũ, dặn dò hẩn vài câu, bảo hẩn tối ngày mai mang ghi chép cuộc họp tới bệnh viện. Thực ra y mới là người bận rộn nhất công ty, gần đây về Tỉnh Hải cũng chẳng thể đưa Tiểu Tư Vũ đi chơi, đến khi lên xe về tỉnh thành rồi mới sực nhớ ra gọi điện xin lỗi cô bé, quả thực không hoàn thành trách nhiệm “làm cha”, kém xa Quách Bảo Lâm.

Lâm Tuyền ở trong bệnh viện bốn ngày, không cho người trong công ty đến thăm, cũng không để đám Trương Đào biết tin y nằm viện, chị Tĩnh Di cứ hơi rảnh một chút là lại ngó qua nhìn một cái, cầm chỉ y xem TV, cầm chỉ lên mạng. Một lần đi qua thấy y đang cầm quyển sách kinh tế dày cộm liền tịch thu luôn, tiện thể cầm chỉ y xem cả báo, còn may là có Trần Á Cầm tới giúp y giết thời gian, nếu không Lâm Tuyền phát điên mất.

Trừ dụng cụ tập thể dục, những thiết bị khác trong phòng đều thành đồ trang trí.

Bí thư, viện trưởng bệnh viện biết Lâm Tuyền là em trai của bác sĩ thực tập Lâm Tĩnh Di, chỉ nghĩ là khi đó Dương Thiên Hoa gọi điện tới là do nhân viên trực ban của văn phòng không nghe rõ, hoặc là người bạn của Lâm Tuyền giả danh thường ủy tỉnh, trong lòng một số người rất khó chịu, vì hôm đó là ngày nghỉ họ chạy đôn chạy đáo tới bệnh viện.

Tề Văn Khải là một trong số những người khó chịu đó, vừa họp ở khoa về, thấy Lâm Tĩnh Di đi ngang qua, gọi lại:

- Bác sĩ Lâm, cô lại đây cho tôi.

Lâm Tĩnh Di vừa mới từ phòng Lâm Tuyền về, nghe giọng nói đáng ghét này thì nhú mày lại, lăm bắm rửa thăm một câu, song vẫn thái độ bình thường đi tới:

- Viện trưởng Tề cho gọi tôi sao?
- Bệnh viện vừa họp xong, có nhắc tới trường hợp em trai cô, em cô giả danh cán bộ tỉnh ủy để hưởng ưu đãi, xét thấy cậu ta là người nhà nhân viên bệnh viện, chúng tôi không truy cứu trách nhiệm cậu ta. Cậu ta không đủ tư cách nằm phòng bệnh đó, cô đi làm thủ tục chuyển phòng cho cậu ta đi.
- Viện trưởng Tề, em trai tôi không lừa đảo gì hết, lúc nó tới đây thì đã bệnh ngắt xiu rồi, hiện giờ khu phòng bệnh cao cấp không có ai, nếu có trường hợp bất ngờ vẫn còn phòng bệnh. Còn nữa, tôi sẽ trả đủ chi phí phòng bệnh em trai tôi, không cần bệnh viện ưu đãi.

Lâm Tĩnh Di kiên quyết nói:

- Nếu viện trưởng Tề không còn gì khác thì tôi xin phép.

Thấy Lâm Tĩnh Di dậm bước bỏ đi, Tề Văn Khải mặt tím tái, quát:

- Cô đứng lại đó cho tôi.

Đúng lúc này một y tá chạy tới báo:

- Viện trưởng Tề, có lãnh đạo tỉnh ủy tới thăm bệnh viện.

Tề Văn Khải ngạc nhiên:

- Lãnh đạo nào, sao không thấy có trên lịch, là tới thăm người bệnh sao?
- Là bí thư Dương Thiên Hoa, trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy, đến thăm một bệnh nhân vào viện mấy hôm trước, viện trưởng và bí thư đã tới đó, bảo tôi gọi ông tới để báo tình hình người bệnh.

Tề Văn Khải toát mồ hôi lạnh, Dương Thiên Hoa? Chẳng lẽ là tới thăm em trai Lâm Tĩnh Di, nhìn sang thấy Lâm Tĩnh Di cũng hết sức kinh ngạc.

Lâm Tuyền cũng không ngờ Dương Thiên Hoa đích thân dẫn thư ký tới thăm y, hai ngày qua y chẳng có việc gì để làm, trừ tán gẫu với Trần Á Cầm thì nằm ngủ, mấy tháng vừa rồi y thiếu ngủ nghiêm trọng, cho nên nằm ở giường ngủ dễ chịu, muốn ngủ lúc nào là ngủ được, có điều y ngủ không say, chỉ khẽ có tiếng động là giật mình tỉnh ngay.

Cửa phòng bị đẩy ra, nghe thấy có người đi vào, Lâm Tuyền còn tưởng là Trần Á Cầm quay về:

- Y tá Tiểu Trần, sao nhớ tôi nhanh thế ...

Quay người sang thấy Dương Thiên Hoa đứng trước giường thì giật mình, vội ngồi dậy:

- Bác Dương, sao lại tới đây?

- Có tinh thần trên đùa y tá, tức là không có vấn đề gì.

Dương Thiên Hoa bốn năm trước từ bí thư thành ủy Diêm Trì điều tới phòng tổ chức tỉnh ủy, khi ấy thị trưởng Diêm Trì, chủ nhiệm HĐND nói tiếp nhau vì vấn đề kinh tế mà ngã ngựa, Dương Thiên Hoa điều lên tỉnh làm trưởng phòng tổ chức bị hoài nghi rất lớn, cho tới hai năm sau mới trúng tuyển làm thường ủy tỉnh ủy.

Trước giờ con người Dương Thiên Hoa không thích phô trương, đầu năm ngoái, tỉnh ủy đau đầu vì chọn nhân tuyển cho Tỉnh Hải thì bất ngờ Dương Thiên Hoa đứng ra phát biểu ý kiến cá nhân, đón bắt suy nghĩ của lãnh đạo chủ yếu của tỉnh ủy, đem Cảnh Nhất Dân không có dinh lúu phái hệ, từ chức phó bí thư thành ủy vượt qua Hướng Nghĩa Sơn, Trương Quyền lên làm bí thư thành ủy.

Dương Thiên Hoa 50 tuổi, người thấp, tóc mai đã hoa râm, mặt vuông mắt lớn, lông mày rất rậm, cho dù cố ý nói cười, vẫn khiến cho người ta thấy khí thế rất mạnh, đại khái đó là quan uy do nhiều năm ngồi trên vị trí cao tạo thành.

Lâm Tuyền chính thức gặp mặt Dương Thiên Hoa là vào cuối tháng 12, Cảnh Nhất Dân và Triệu Tăng vì chuyện khu khai phát mới lên chính phủ tỉnh làm công tác, đem Lâm Tuyền theo cùng tới nhà Dương Thiên Hoa bái phỏng, về sau y cùng Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh tới chơi vài lần.

91. Q.2 - Chương 36: Thường Ủy Tỉnh Ủy Thăm Bệnh (2)

Dương Thiên Hoa đích thân tới bệnh viện thăm bệnh là điều Lâm Tuyền không ngờ tới, luống cuống muốn ngồi dậy kiểm cái bàn rót trà, Dương Thiên Hoa ngăn lại, cười nói:

- Tôi chẳng phải tới để làm khách, cậu cứ nằm im, Lão Cảnh gọi điện cho tôi, chuyện của cậu cũng nghe một ít, tuổi nhỏ mà bản lĩnh không nhỏ, mỗi lần cùng Thiên Sương tới chơi lại dấu nhẹm không nói ra, giờ vì hai hạng mục mà mệt tới quy xuống, Lão Cảnh gọi điện trách tôi không chiều cổ tốt tiểu bối.

Lâm Tuyền vì làm việc mệt mỏi quá độ mà ngã bệnh, Lâm Tĩnh Di quy hết trách nhiệm lên cho Triệu Tăng, gọi điện mắng xối xả một trận.

Có một chuyện trong nhà chỉ Lâm Tuyền biết, đó là Triệu Tăng yêu Lâm Tĩnh Di, trước kia thường thông qua Lâm Tuyền dò hỏi tình hình về cô, sau này Lâm Tĩnh Di không muốn trở về Tỉnh Hải, còn Triệu Tăng lựa chọn đi theo Cảnh Nhất Dân cho nên chia tay, rốt cuộc tình cảm hai người khi đó phát triển mức nào thì Lâm Tuyền không rõ, chỉ biết Triệu Tăng tới giờ một mực nhường nhịn, nghe lời chị y.

Triệu Tăng bị Lâm Tĩnh Di mắng ột trận, sợ Lâm Tuyền ở trên tỉnh thành không được chăm sóc chu đáo, nên báo cho Cảnh Nhất Dân, vì thế có chuyện ngày hôm nay.

Kỳ thực thì sức khỏe khôi phục hoàn toàn rồi, chỉ là Lâm Tĩnh Di kiên quyết không cho y xuất viện, cho nên nhân cơ hội điều dưỡng cho khỏe, để Dương Thiên Hoa nói thể cũng có chút xấu hổ:

- Khiến bác Dương, chú Cảnh phải bận tâm rồi, cũng chẳng có chuyện gì to tát, do thường ngày không chú ý nghỉ ngơi, hôm đó lại cùng bạn học lên Bạch Mã Sơn chơi cả đêm, cho nên bị lạnh, mắc chút bệnh nhỏ, giờ gần như đã khôi phục rồi.

Cảnh Nhất Dân mỗi lần gọi điện thoại cho Dương Thiên Hoa đều không quên nhắc tới Lâm Tuyền, Dương Thiên Hoa mới đầu còn cho rằng Lâm Tuyền được Cảnh Nhất Dân coi trọng là vì quan hệ tới Trần Nhiên.

Nhưng sau khi Dương Oánh đem những việc Lâm Tuyền làm ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ kể thật tỉ mỉ cho Dương Thiên Hoa nghe, ông ta mới ý thức được chỗ không tầm thường của chàng trai này, đặc biệt khi Cảnh Nhất Dân ám thị sau lưng Lâm Tuyền rất có khả năng có tầng quan hệ sâu hơn, Dương Thiên Hoa liền có ý kết nạp anh bạn nhỏ này.

Dương Thiên Hoa ngồi trong phòng bệnh của Lâm Tuyền nửa tiếng, bí thư, viện trưởng, chủ nhiệm khoa của bệnh viện nhân dân tỉnh xếp hàng chờ ngoài cửa, người thanh niên bên trong khiến thường ủy tỉnh ủy đến thăm bệnh, đúng là làm cho bọn họ trở mắt, chẳng khác gì bị tát một cái đánh gọn thẳng vào mặt, đặc biệt Tề Văn Khải cứ thấp thỏm lo sợ.

Bọn họ bị chuyện Dương Thiên Hoa đột nhiên tới thăm làm hoảng hốt bất an, cách những hai tầng cửa, không nghe được bên trong nói cái gì, lòng thầm hối hận: Cô bác sĩ thực tập họ Lâm rốt cuộc có bối cảnh gì đây, lão Tề kia bắt cô ấy thực tập hai năm, không biết cô ấy có oán hận gì không?

Bí thư, viện trưởng đợi ngoài cửa, Dương Thiên Hoa không mời, bọn họ không dám vào phòng quấy nhiễu, bảo Trần Á Cẩm vào đo nhiệt độ cho Lâm Tuyền, cửa vừa mới mở ra liền nghe thấy bên trong bác bác cháu cháu thân thiết, hóa ra con gái, con rể Dương Thiên Hoa cũng tới thăm bệnh.

Thế này không biết phải thân thiết cỡ nào.

Dương Thiên Hoa đi ra hòa nhã trò chuyện với lãnh đạo bệnh viện vài câu rồi lên xe phóng vút đi, nhưng tratenáo loạn ở bệnh viện còn chưa lắng xuống, lãnh đạo bệnh viện muốn bù đắp sơ xuất mấy ngày qua, thân thiết ngồi bên giường Lâm Tuyền hỏi thăm ân cần.

Lâm Tĩnh Di quay trở lại phòng Lâm Tuyền, thấy đông đảo cán bộ lãnh đạo bệnh viện thường ngày hiếm khi nhìn thấy mặt lại xuất hiện đông đủ bên giường.

Bí thư, viện trưởng nhìn thấy Lâm Tĩnh Di đi vào, cười tươi rói rói, khen nức nở công tác của Lâm Tĩnh Di, biểu dương hết lời, làm cô thiếu chút nữa tin là thật :” Những ưu điểm này là của mình sao?”

Tề Văn Khải càng nhiệt tình, bày tỏ muốn kết thúc cuộc đời thực tập sinh của mình, đưa cô tới cương vị cao hơn rèn luyện, tuy rèn luyện hay không thì vẫn ở khoa phụ sản, nhưng đãi ngộ và tiền lương tăng lên nhiều là lợi ích thực sự.

Lâm Tĩnh Di nhìn thấy em trai ở trước mặt lãnh đạo trò chuyện vui vẻ thản nhiên, nhin không buông lời mỉa mai.

Lâm Tĩnh Di đã gặp Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh, thực sự không nghĩ ra vì sao Tiểu Ba có thể kinh động tới cha Dương Oánh tới thăm. Đợi lãnh đạo bệnh viện quyền luyện rời đi, Lâm Tĩnh Di đóng kín cửa lại, nhìn chằm chằm Lâm Tuyền nằm trên giường bệnh:

- Tiểu Ba, chuyện này là thế nào?

- Em cũng muốn biết đây, để em gọi điện hỏi anh Cảnh hỏi.

Trước Tết, Cảnh Thiên Sương sẽ phải tới văn phòng thư ký tỉnh ủy làm việc, còn một tháng để xử lý chuyện ở trường học, Dương Thiên Hoa có nói muốn đến thăm Lâm Tuyền, Cảnh Thiên Sương nghĩ ông chỉ nói vậy thôi, không ngờ lại tới thật.

Lâm Tuyền là người được cha hấn xem trọng, được cả cha vợ hấn khẳng định, trong lòng Cảnh Thiên Sương rất vui, bản thân vào sĩ đồ, con đường phải đi còn rất xa, Lâm Tuyền tuổi tuy ít, nhưng con người, cách ứng xử, năng lực lẫn bối cảnh đều có thể coi là sự trợ lực mạnh mẽ ỉnh.

Dương Thiên Hoa tới bệnh viện thăm, ngày tháng yên lành của Lâm Tuyền cũng kết thúc, chẳng những phải ứng phó với sự chất vấn của chị Tĩnh Di, còn phải tiếp đãi lãnh đạo bệnh viện ngày nào cũng nhiệt tình tới thăm hỏi. Ở bệnh viện thêm ba ngày nữa thì hết chịu đựng nổi, bệnh viện kiểm tra sức khỏe triệt để cho y một lần, cuối cùng Lâm Tuyền cũng được xuất viện.

Do trước và sau tết một tháng là mùa tiêu thụ ảm đạm của nhà đất, Lâm Tuyền chỉ có kế hoạch đưa ra bán hai tòa nhà, đẩy giá nhà lên tới 4.300 đồng / m². Tiền thuê nhà ở tiểu khu Nguyệt Nha Hồ mãi không xuống, còn có xu thế dần dần tăng giá, vừa mới cho thuê ra một căn hộ với giá 8.000.

Những người mua nhà đầu tư tất nhiên muốn đem căn nhà qua trang hoàng đem đi cho thuê, chỉ cần làm xong thủ tục, là đã có khoản tiền thuê không nhỏ rồi, mà muốn mua nhà chỉ cần trả 20% tiền đặt cọc là được, sau đó thế chấp ngân hàng để trả nốt, tiếp đó dùng tiền thuê nhà để trả nốt, chỉ nghĩ thôi đã thấy sức dự hoặc lớn lao.

Công việc bình thường có Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ chủ trì là dư thừa rồi, Lâm Tuyền thấy mình không tới công ty một tuần mà công ty vẫn hoạt động thông suốt, 72 căn nhà được đưa ra bán đợt đầu, thủ tục sang tay đã làm hơn nửa, trên 30 triệu đồng được gửi vào tài khoản.

Công tác tiêu thụ nhà đợt hai cũng được triển khai không tệ, 60 căn nhà đã được đặt trước 20 căn. Nhưng Lâm Tuyền biết, càng gần tết công tác tiêu thụ sẽ càng đình trệ, phải qua tháng Giêng thị trường nhà đất mới dần sống lại.

Chu Vân Thiên ngày nào cũng chạy tới trung tâm tiêu thụ Nguyệt Nha Hồ, muốn đem 30 triệu trong tài khoản chuyên môn chuyển đi, nhưng Lâm Tuyền cứ nằm viện mãi, không có y ký tên đóng dấu, Chu Vân Thiên chỉ có thể cầm báo cáo tài chính xem cho đỡ thèm.

Lâm Tuyền trực tiếp đẩy giá nhà lên tới 4.200 đồng, làm Chu Vân Thiên trở mắt, ngoài kinh ngạc ra thì đa phần là đau lòng, một phần ích kỷ nhỏ bé chỉ mong Lâm Tuyền thất bại, rồi nghĩ tới lợi nhuận kiếm được phải chia phần rất lớn cho Lâm Tuyền, xót của vô cùng.

Lần trước Nguyệt Nha Hồ tham gia triển lãm nhà ở cao cấp, rồi dòng người nườm nượp đổ tới mua nhà, như xát muối vào vết thương của ông ta. Có điều không hề có ý hủy hợp đồng, nếu hủy hợp đồng chỉ mất 10 triệu tiền đảm bảo, nhưng lợi nhuận bán nhà sẽ hoàn toàn thuộc về ông ta, tính ra ít nhất cũng cướp được của Lâm Tuyền 20 triệu.

Nhưng sau lưng Lâm Tuyền có Khổng Lập Dân của Đông Đô, mà nghe đâu khi y bị bệnh nằm viện có cả thường ủy tỉnh ủy tới thăm, vả lại trí tuệ người thanh niên này thể hiện ra không tầm thường.

Một đối thủ đáng sợ như vậy, Chu Vân Thiên không dám vì mấy chục triệu mà làm càn, quan trọng hơn, Nguyệt Nha Hồ ở trong tay Lâm Tuyền, giá nhà tăng cao liên tục, nguy cơ tài vụ của mình đã qua đi, còn kiếm được thêm mấy chục triệu, hiện giờ có xót cũng chỉ trách đứa em họ vô dụng Chu Thành Đông, một quả trứng vàng mà bị hấn bán như trứng gà, còn ế xưng ế xả.

92. Q.2 - Chương 37: Chu Vân Thiên Đòi Tiền

Lâm Tuyền về tới tiểu khu Nguyệt Nha Hồ nhìn thấy chiếc Cheetah của Chu Vân Thiên dừng ở dưới lầu, liền không đi lên phòng làm việc nữa, y tới bên hồ, ngồi xuống một cái ghế đá khuất gió, mở cuốn Hồi ức tuổi hoa như nước ra, thông thả đọc.

Gần đây quá bận rộn nên ngay cả thú vui hiếm hoi là đọc sách Lâm Tuyền cũng chẳng có thời gian bận rộn, đôi khi bản thân y cũng hoang mang, bận rộn tới mức không có thời gian đọc sách ư? Liệu làm thế có đáng không?

Ngồi tĩnh tâm bên hồ, Lâm Tuyền thấy mình cần quy hoạch lại cuộc đời của mình, nhưng nói thì dễ làm mới khó, khi còn trẻ ai cũng tự tin, cũng nói làm chủ cuộc đời của mình, ai cũng nghĩ mình đặc biệt, thực sự số người đặc biệt cực kỳ ít, còn lại giống hàng tỉ hàng tỉ người khác thôi.

Lâm Tuyền không khỏi bật cười, khi còn trẻ ư? Xem lại tên cuốn Hồi ức tuổi hoa như nước, chẳng trách Tiểu Sơ bảo mình già khú, buồn tẻ.

Qua một lúc Trương Bích Quân gọi điện thoại tới, nói Chu Vân Thiên đã đi rồi mới về văn phòng. Nói thật Lâm Tuyền cũng sợ Chu Vân Thiên hủy hợp đồng, nên tiền nhà thu được giữ chặt trong tay, nhiều lắm là đợt số nhà đợt hai tiêu thụ rồi mới suy tính cấp cho Chu Vân Thiên một phần.

Không ngờ Chu Vân Thiên bán nhà chẳng có bản lĩnh gì, nhưng làm người lại tinh như trộm, chiếc Cheetah đi một lúc, ông ta cùng Chu Thành Đông bắt taxi quay lại, chặn cửa văn phòng làm Lâm Tuyền hết đường trốn, chỉ đành cười ngượng:

- Tôi nằm viện một tuần, khiến giám đốc Chu cả ngày phải thay tôi coi sóc công ty, thật áy náy quá.

Chu Vân Thiên đang nghĩ mọi cách moi tiền ra, cho nên càng thận trọng không để Lâm Tuyền phát ý:

- Áy náy gì chứ, Nguyệt Nha Hồ là tâm huyết của tôi mà. Vả lại nhìn thấy anh Lâm bán nhà tốt như thế, tôi ở Giai Thành không ngồi yên, chẳng bằng tới đây xem xét.

- Hoan nghênh giám đốc Chu tới chỉ đạo công tác, để tôi đi gọi mọi người tới, giám đốc Chu phát biểu vài câu, để chúng tôi được mở rộng kiến thức.

- Đứng, đứng, đứng

Chu Vân Thiên thầm chửi Lâm Tuyền, sao trẻ như thế mà trơn như trạch hết đám quan đại lão gia, biết khách sáo với y chắc là y vòng vèo tới tới, mặt dày nói thẳng:

- Trình độ tôi chỉ có thế, nói ra chỉ mất mặt, hôm nay tôi tới đây là để trao đổi với anh Lâm chuyện tiền nhà.

Lâm Tuyền “ồ” một tiếng, nghe như thật:

- Tiền nhà à? Được, đợi thủ tục sở hữu tài sản của đợt nhà đầu tiên được chuyển giao xong, phòng tài vụ đưa ra báo cáo chi tiết, tới khi ấy phiên giám đốc Chu đi một chuyến nữa.

Làm thủ tục sang tên xong, người mua nhà, ngân hàng sẽ trả toàn bộ tiền, làm rất nhanh, còn quyền sở hữu tài sản có thể trì hoãn để làm thống nhất. Chu Vân Thiên mặt méo xẹo nói:

- Trước đó cho nội bộ mua nhà, tiền liên quan đã vào tài khoản, riêng đợt nhà đó đã bán được 30 triệu, còn lại 10 triệu, hẳn trong vòng 1 tuần sẽ vào sổ. Báo cáo chi tiết hiện có thể làm rồi, không cần đợi tới khi hoàn toàn làm xong quyền sở hữu.

Lâm Tuyền nhú mày:

- Khi thiết lập tài khoản chuyên môn, đã định ra trình tự tài vụ, giám đốc Chu muốn lấy tiền trước, e không hay lắm đâu.

- Tôi biết, tôi biết, phải đợi sau khi quyền sở hữu hoàn thiện đã, chỉ là tài chính trung chuyển của Giai Thành có chút khó khăn, mong anh Lâm cảm thông cho cái khó của tôi.

Chu Vân Thiên lấy ra sổ kế toán mà hai chuyên gia kế toán ông ta phái tới làm ra:

- Bộ phận giá cơ bản là 37.654.000, lãi dư là 2.160.000 trừ đi 11.480.00 khoản đầu tư tiền kỳ, lãi dư là 9.780.000, anh Lâm xem có thể đem khoản tiền cơ bản ứng gấp cho tôi không?

Mỗi ngày đều phải liên hệ với Trương Bích Quân, Lâm Tuyền biết trong tài khoản có hơn 35.000.000 hiện giờ mà đưa tiền cho ông ta, Chu Vân Thiên xé hợp đồng, vậy y chỉ được 10.000 tiền đảm bảo.

Lâm Tuyền hỏi:

- Trong tài khoản có bao nhiêu tiền thì chắc giám đốc Chu biết cả, hiện đưa tiền cho ông, công tác tiếp theo triển khai như thế nào?

Chu Vân Thiên miệng vẫn tươi cười, nhưng lời nói cứng rắn hơn:

- Khoản tiền nhà hơn 10 triệu, trong vòng một tuần nữa có thể vào tài khoản, trước khi đợt nhà thứ hai bán ra, tôi muốn tạm thời để lại bộ phận lợi nhuận lại, như thế đủ ứng phó với công tác rồi.

Lâm Tuyền mặt trầm xuống:

- Giám đốc Chu thúc dục muốn lấy tiền, cứ như sợ tôi ôm tiền chạy mất vậy. Ngày một có lãnh đạo tỉnh tới thị sát tình hình kiến thiết của tiểu khu Nguyệt Nha hồ, chuẩn bị lấy làm điển hình phát triển nhà ở trên hội nghị tổng kết công tác địa ốc toàn tỉnh. Giám đốc Chu khi đó phải lên phát biểu, vậy mà ông cứ đòi

tiền, không để lại đồng nào để làm chi phí chiêu đãi, chẳng lẽ ông hài lòng với cái giá 4.200 rồi? Phải biết rằng nếu không liên tục tuyên truyền tạo thế, tiếp theo giá nhà chẳng những không tăng mà còn tụt xuống.

Khí thế của Chu Vân Thiên tụt ngay xuống. Thận trọng hỏi:

- Là vị lãnh đạo nào của tỉnh vậy?

- Phó chủ nhiệm lý của ủy ban kiến thiết, còn có phó sở trưởng sở tài nguyên đất đai, tôi vội xuất viện là sợ ở đây có điều gì sơ sót, nếu biết giám đốc Chu chỉ biết tới đây đòi tiền, chẳng bằng tôi lại vào bệnh viện nằm vài ngày.

- Chuyện này ...

Chu Vân Thiên tất nhiên không lo Lâm Tuyền ôm tiền bỏ chạy, lợi ích Lâm Tuyền thu được ở hạng mục này sẽ hơn 30.000.000, hạng mục Nguyệt Nha hồ trong tay y, thu lời còn nhiều hơn chủ đầu tư thực sự là ông ta, nghĩ thôi đã thấy xót cả ruột.

Thấy Lâm Tuyền sắc mặt biến đổi, Chu Vân Thiên tất nhiên không trở mặt với y, dù sao vào thời khắc quan trọng, Lâm Tuyền đã xuất hiện hóa giải nguy cơ tài vụ của Giai Thành, nếu như lại để cục diện cũ tái diễn, bên thầu xây dựng, rồi bên ngân hàng sẽ trở mặt đòi tiền. Chu Vân Thiên đành nặn nụ cười tươi rói hết cỡ:

- Bên phía thầu xây dựng cả ngày ngồi ở văn phòng tôi đòi tiền, hay là giám đốc Lâm cấp tôi 10 triệu ứng phó gấp.

Chiếc Cheetah mới tinh của Chu Vân Thiên ít nhất cũng tới 800.000, làm gì có bộ dạng của kẻ thiếu tiền, nhưng ông ta đã xuống nước, Lâm Tuyền cũng không làm căng:

- Nghe nói giám đốc Chu vừa mua xe mới, tiền chung chuyển tất nhiên sẽ có vấn đề, vậy tôi cấp cho ông 10 triệu trước vậy.

Nhìn Chu Vân Thiên, Chu Thành Đông mặt mày âm trầm rồi đi, Trương Bích Quân đẩy cửa đi vào, hỏi:

- Đuổi đi rồi à?

- Làm gì dễ như thế được? Cứ cho 10 triệu đã, thứ bảy chủ nhận ở trung tâm triển lãm có lẽ hội việc làm của sinh viên tốt nghiệp, mọi người chuẩn bị thế nào rồi? Còn chuyện lãnh đạo ngày kia tới thị sát, phải liên hệ tốt với ĐTH, ông kính lia vào những cảnh đặc sắc của Nguyệt Nha Hồ nhiều một chút.

- Chuyện ngày kia không có vấn đề, có điều thực sự phải tuyển 60 sinh viên tốt nghiệp sao? Bọn họ không có kinh nghiệm công tác, sẽ không có tác dụng mấy với hạng mục Nguyệt Nha Hồ, tôi thấy hay là tuyển hững người có kinh nghiệm công tác ở các công ty địa ốc, nhân số cũng không cần nhiều, chừng 10 người là đủ.

Lâm Tuyền cười:

- Tất nhiên là cần tuyển người có kinh nghiệm làm việc, đó là nhu cầu cấp thiết cho phòng kế hoạch, phòng quản lý, phòng tài vụ, lại còn chi nhánh trưởng của những chi nhánh phía dưới. Sinh viên tốt nghiệp càng cần tuyển, có hạng mục Nguyệt Nha Hồ chống đỡ rồi, cứ lấy tiền trong đó ra mà tiêu, tôi còn đang chê 60 người quá ít đấy. Qua Tết, trước tiên để những người này tới công ty thực tập, để bọn họ quen với sản nghiệp này đã, thuận tiện làm nghiệp vụ môi giới mua bán, qua kỳ thực tập mới đưa tới các phòng ban.

Trương Bích Quân mới hiểu té ra Lâm Tuyền muốn lợi dụng hạng mục Nguyệt Nha Hồ để khuếch trương công ty, tận dụng khả năng cao nhất chèn ép lợi nhuận của Chua Van Thiên, cười tủm tỉm:

- Tổng giám đốc, giám đốc Chu luôn thúc dục tôi về Thiên Tinh Hồ, công tác nơi này, tôi chỉ có thể làm tới sau Tết thôi.

- Không thể nào, tôi sao có thể sống thiếu cô.

Lâm Tuyền la thất thanh, vừa mới nghĩ hoạch định lại cuộc sống, ông trời đã chơi khăm y một phát:

- Cái lão Từ, vợ con đều huê rồi mà không chịu buông tha cho người ta.

93. Q.2 - Chương 38: Giữ Lại Trương Bích Quân

- Anh toàn nói linh tinh, công tác bên đó sau Tết rất bận bở ...

Trương Bích Quân sao không hiểu Từ Kiến có ý đồ với mình, nhưng cô cũng phải cô gái ngây ngô mới ra đời, cô tự biết cách bảo vệ mình.

Lâm Tuyền thấy đau đầu hết sức, không có Trương Bích Quân hỗ trợ, y sẽ bị buộc chặt vào nơi này không thoát thân được, có điều trước kia cũng chỉ ước hẹn mượn Trương Bích Quân 2 tới khi hạng mục đi vào quỹ đạo bình thường, đám bàn nói lại một cách dứt khoát:

- Không được, tôi không thể sống thiếu cô, nhất định phải giữ cô ở lại bên người.

Trương Bích Quân lơ đi không đáp, cô quá quen với những lời chót nhả của Lâm Tuyền rồi, y nói rất mạnh miệng, nhưng trước giờ không có hành động gì, xem như là chàng trai thành thực.

Sáng hôm sau Lâm Tuyền ký tên đóng dấu, chuyển 10 triệu vào tài khoản của Giai Thành, thuận tiện đem luôn 4.880.00 phần lãi mình được hưởng gửi vào tài khoản Liên hợp Tỉnh Hải, như thế trong thêm vào tiền còn dư trong tài khoản, tổng cộng đã có gần 12 triệu, Lâm Tuyền quyết định đem chuộc lại giấy tín dụng thế chấp ở ngân hàng kiến thiết.

Đồng Đô cấp cho Liên hợp Tỉnh Hải giấy tín dụng 10 triệu, Lâm Tuyền sử dụng nó vay của ngân hàng 10 triệu làm tiền đảm bảo hợp đồng, ký hợp đồng toàn quyền ủy thác tiêu thụ và quản lý hạng mục Nguyệt Nha Hồ.

Lãnh đạo tỉnh thị sát tình hình kiến thiết tiểu khu Nguyệt Nha Hồ là do Cảnh Thiên Sương và Dương Thiên Hoa đứng sau tác thành, chứ thực ra Nguyệt Nha Hồ vốn không có tên trong danh sách thị sát. Hai vị lãnh đạo tỉnh ở lại tiểu khu Nguyệt Nha Hồ nửa tiếng, cùng Cảnh Thiên Sương đại biểu các chủ nhà trò chuyện thân thiết về hoàn cảnh sinh hoạt ở tiểu khu, rồi rời đi. Nguyệt Nha Hồ là trạm cuối cùng trong công tác thị sát sản nghiệp địa ốc thành phố.

Lâm Tuyền không phải chủ quản hành chính của công ty, nên không ra mặt, thấy lãnh đạo tỉnh đi rồi, y cũng ngồi xe về Tỉnh Hải, đích thân trả cho Khổng Lập Dân giấy tín dụng 10 triệu. Ngồi trong văn phòng rộng rãi của Khổng Lập Dân, Lâm Tuyền đem suy nghĩ của mình ở phương diện mua bán, quản lý cùng marketing địa ốc trình bày với Khổng Lập Dân.

Khổng Lập Dân nghe rất chăm chú, cuối cùng lên tiếng:

- Sáng kiến của cậu ở tiểu khu Nguyệt Nha Hồ là điều chúng ta cần, việc marketing địa ốc phải giao cho chuyên gia trong nghề làm, giao phòng chấp hành kế hoạch Thiên Tinh Hồ cho cậu thao tác cũng được ...

Lâm Tuyền nói:

- Tinh Hồ và Thiên Tinh Hồ có thể giao hoán cổ phần với nhau, Liên hợp Tỉnh Hải của tôi, chỉ cần thực tế chiếm được 20% cổ phần của Thiên Tinh Hồ là được. Chú Khổng thấy Thiên Tinh Hồ nên chiếm bao nhiêu cổ phần ở Tinh Hồ.

Lâm Tuyền đã chuẩn bị sẵn sàng đem 39% cổ phần phân cho Từ Kiến, Khổng Lập Dân, như thế Liên hợp Tỉnh Hải khống chế 51% cổ phần của Tinh Hồ, khống chế 20% cổ phần ở Thiên Tinh Hồ, là kết cấu cổ phần có lợi cho y, có điều lợi nhuận dự tính của hạng mục Nguyệt Nha Hồ tương đối sáng sủa, không coi như chiếm lợi của Từ Kiến, Khổng Lập Dân.

Tinh Hồ và Thiên Tinh Hồ giao hoán cổ phần sẽ làm cổ phần của Liên hợp Tỉnh Hải ở Thiên Tinh Hồ tăng lên, Đồng Đô mất đi địa vị khống chế cổ phần tuyệt đối, đây không phải là điều Khổng Lập Dân muốn thấy, ông ta trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đồng Đô có thể suy tính mua cổ phần của Tinh Hồ, chỉ cần cậu nguyện ý tiếp tục chủ trì công tác Tinh Hồ sau khi gây dựng lại, lợi nhuận lần này thu được của hạng mục Nguyệt Nha Hồ cậu có thể mang đi hết, tôi không chiếm đoạt công sức của cậu, Đồng Đô sẽ bỏ ra 10 triệu mau lấy 30% cổ phần. Còn chuyện giao hoán cổ phần làm Đồng Đô phải bỏ quyền khống chế cổ phần tuyệt đối với Thiên Tinh Hồ thì trong nội bộ Đồng Đô có chia rẽ lớn, tôi không thể nhận lời cậu được.

Lâm Tuyền cười:

- Tỉnh Hồ vừa mới thành lập chưa bao lâu, chỉ cần tôi tiếp tục chủ trì công tác, chú Khổng đã thấy nó đáng giá hơn 30 triệu, đúng là coi trọng tôi rồi. Chẳng phải tôi không thêm 10 triệu kia, nhưng chức vụ chủ tịch HĐQT, tổng giám đốc nên do người lão luyện chứng chặc đảm nhận thì hợp lý hơn, để chiếm lòng tin với bên ngoài.

Khổng Lập Dân thẳng thắn nói:

- Chỉ cần cậu ở Tỉnh Hồ là Tỉnh Hồ đáng tiền, huống hồ sau khi hoàn thành hạng mục Nguyệt Nha Hồ, cậu cũng chẳng thiếu 10 triệu mà.

Cái Lâm Tuyền thực tế có được bất kể là từ tiền hay từ các thứ khác hơn xa những gì sổ sách có thể thống kê, như y lợi dụng tiền thu được từ Nguyệt Nha Hồ tuyển mộ nhân viên, lại còn dùng giao dịch ngầm cho Triệu Khôn Nghĩa mua nhà với giá cơ bản để miễn được khoản tiền công trình trang hoàng 2 tòa nhà Tỉnh Hồ Uyển, thực tế y lấy đi 4.880.000 từ tài khoản song lợi ích thật là gần 9 triệu.

Tất nhiên Lâm Tuyền được lợi thêm đồng nào tức là Chu Vân Thiên mất đi đồng đó.

Chuyện Khổng Lập Dân không muốn từ bỏ quyền khống chế cổ phần tuyệt đối cũng hợp lý thôi, Tỉnh Hồ hiện giờ chẳng có quy mô gì, tiềm lực chẳng bằng Thiên Tinh Hồ, Khổng Lập Dân sẵn sàng bỏ ra 10 triệu mua lấy 30% cổ phần là coi trọng mình lắm rồi.

Nhưng Lâm Tuyền cũng chẳng lấy 10 triệu của Khổng Lập Dân, những ý tưởng y đề xuất ra chỉ là cái cớ để giữ Trương Bích Quân ở lại bên cạnh.

Sau khi cáo biệt Khổng Lập Dân, Lâm Tuyền liền đi tìm Từ Kiến, trình bày lại ý tưởng của mình, thông qua Trương Bích Quân, Từ Kiến rất hiểu lợi nhuận Nguyệt Nha Hồ thu được, cũng rất ủng hộ Thiên Tinh Hồ và Tỉnh Hồ giao hoán cổ phần như thế có thể tước giảm sự khống chế của Đông Đô với Thiên Tinh Hồ.

Lâm Tuyền nói:

- Thật đáng tiếc, chủ tịch Khổng cho rằng kế cấu của Tỉnh Hồ chưa hoàn thiện, cũng không xem trọng dự báo lợi nhuận trong tương lai của Tỉnh Hồ, nên do dự với phương án giao hoán cổ phần, trước kia tôi thành lập kinh doanh địa ốc Tỉnh Hồ, lấy cái tên Tỉnh Hồ là cuối cùng muốn nói sát nhập vào đại gia đình Thiên Tinh Hồ.

Từ Kiến cũng cảm thấy đáng tiếc:

- Đi theo con đường marketing địa ốc chuyên nghiệp không tệ, giống như chúng tôi, nhà cửa tự mình khai phát dù sao có hạn, bồi dưỡng đội ngũ marketing chuyên nghiệp, một là rất khó khăn, hai là chi phí cao. Mảng quản lý địa ốc cũng thế, nói thực là ở Tỉnh Hải còn chưa có công ty quản lý địa ốc chuyên nghiệp, đều là khai phát xong một khu nhà, đem những nhân viên thừa tới công ty quản lý, cho nên trình độ quản lý kém. Ngoài ra mảng trao đổi địa ốc này cũng có thể kiếm lợi. Cậu hiểu mảng địa ốc còn thiếu triệt hơn tôi, Tỉnh Hồ hiện chưa hoàn thiện, song qua một năm nữa, mà có lẽ không cần tới một năm, nói không chừng ngài Khổng sẽ phải thay đổi chủ ý, tới khi ấy nói không chừng khi ấy giao hoán cổ phiếu càng có lợi cho cậu, cậu đừng nản chí.

Chỉ cần ông không đề nghị đưa Trương Bích Quân về Tỉnh Hải thì tất nhiên tôi không nản chí, có điều cũng phải đòi chút lợi ích, Lâm Tuyền nói:

- Nếu giám đốc Từ có hứng thú thú, tôi có thể suy nghĩ hợp tác ...

Từ Kiến thở dài lắc đầu:

- Gia sản của tôi hiện giờ ở trong Thiên Tinh Hồ hết rồi, lấy đâu ra tinh lực và tài lực? Cậu yên tâm, giám đốc Trương tạm thời ở lại tỉnh thành giúp cậu, tôi không đòi cô ấy về là được, sau này chuyện marketing của Thiên Tinh Hồ cũng có thể giao cho cậu làm.

Lâm Tuyền thầm thở phào, y cũng chỉ cần lời hứa này thôi, Từ Kiến kinh doanh không phải là xuất sắc, nhưng ông ta biết sống, ít nhất thì cũng biết hợp tác vui vẻ.

94. Q.2 - Chương 39: Chỉ Hơi Nhớ

Trở về tỉnh thành, học kỳ này cũng sắp tới lúc kết thúc, môn học của Lâm Cẩm Nam, yêu cầu luôn luôn chỉ có viết một bài luận văn, đó cũng là một trong số nguyên nhân Lâm Tuyền thích môn học của ông. Với kinh nghiệm và tư liệu tích lũy được từ hạng mục Nguyệt Nha Hồ, đủ cho Lâm Tuyền viết một luận văn chuyên đề về kinh doanh nhà cửa cao cấp.

Chuyện quản lý thường nhật của công ty, Lâm Tuyền vẫn giao cho Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ, công tác chuẩn bị tuyển mộ sinh viên mới tốt nghiệp cũng không tham dự, y nhốt mình ở nơi ở viết luận văn, mỗi ngày bảo Phần Xuân Bình đem tin tức địa ốc thu thập được đưa tới chỗ mình.

Có điều các chi nhánh không có nhân viên chuyên nghiệp ở mảng điều tra thị trường, tin tức thu thập được rất rối loạn, nhiều tin tức lan man vô ích, mà tin tức trọng yếu lại không chú ý tới.

Quách Bảo Lâm cũng trở về bận rộn với kỳ thi cuối kỳ có khả năng là cuối cùng trong cuộc đời hắn, chỉ thêm một kỳ thực tập nữa thôi là hắn có thể tốt nghiệp rồi.

Cty giải tỏa Lục Hồng nhận được hai nhiệm vụ giải tỏa tương đối lớn, một là giải tỏa công trình kỳ một cho đại học thành phố, một là giải tỏa và san lấp mặt bằng cho đất dự trữ của Thiên Tinh Hồ. Hạng mục đại học thành phố có thủ đoạn hành chính trợ giúp, tiến hành tương đối thuận lợi, tới cuối tháng 12 đã hoàn thành, tiền thu được là 3% chi phí giải tỏa định cư, ước chừng 1.5 triệu đồng. Còn công việc nhận của Thiên Tinh Hồ được nhận thầu với số tiền 7 triệu, 30 hộ dân, mới có một nửa ký hiệp nghị giải tỏa tái định cư.

Quách Bảo Lâm tới chỗ ở của Lâm Tuyền, thi thoảng cũng mang Triệu Tĩnh theo, Lâm Tuyền bị đôi gian phu dâm phụ làm cực chiếm tổ thước, bản thân lẻ loi một mình đi ở khách sạn. Thi thoảng cũng ăn cơm với Trương Đảo, Điền Lệ, có điều là không gặp được Trần Vũ, khả năng là cô bận thi cử.

Khoản tiền giải tỏa đầu tiên tới tay, Quách Bảo Lâm muốn mua chiếc xe hơi đời mới, Lâm Tuyền bị hắn bám lấy quấy rầy, mà trong thời gian gần cũng không vội cần tới tiền của công ty giải tỏa, cho nên đồng ý với hắn. Ngay cả Quách Đức Toàn cũng thấy Quách Bảo Lâm lái chiếc Grand Cherokee rất là ngứa mắt.

Quách Bảo Lâm lần này bỏ cái Jetta cũ của Quách Đức Toàn, lái chiếc Grand Cherokee mới toanh màu tím tới tỉnh thành khoe khoang, Triệu Tĩnh mấy hôm trước còn oán trách hắn lạnh nhạt với mình, nhìn thấy dáng vẻ hầm hờ của chiếc Grand Cherokee, oán khí cũng tiêu tan không ít.

Trừ hoa hồng chia cho Đinh Hương Dương, Vương Hiểu Dương, và một ít dùng cho chi tiêu thường nhật, đại đa số khoản tiền đầu tiên công ty giải tỏa kiếm được sẽ thành cái xe mới tinh này rồi.

Lâm Tuyền không cho Quách Bảo Lâm ở lại đợi mình, đuổi hắn về trong coi công tác giải tỏa ở Tĩnh Hải, y cố tình nán ná ở Kiến Nghiệp vì nội tâm mơ hồ có chút hi vọng có thể gặp lại Trần Vũ.

Đem so với các phương diện khác chừng trạc và lão luyện, là kẻ hiện thực chủ nghĩa, thực dụng chủ nghĩa, ở phương diện tình cảm, Lâm Tuyền chẳng khác gì một chàng trai sơ trung mới lần đầu có tình cảm mơ hồ, cứ thi thoảng trong đầu lơ mơ hiện ra hình bóng của Trần Vũ, như một bí mật không nói ra được, làm y có chút sợ sệt, do dự, đôi lúc mong nó có thể đạt tới mức độ nào đó, mà cũng có thể với Trần Vũ, y chỉ có chút nhớ nhung mà thôi.

Ngày 28 tháng 1 năm 2000, kỳ nghỉ đông đã bắt đầu được một tháng, con đường xí măng nối với cổng trường học trải đầy những chiếc lá úa vàng, trên cành cây khẳng khiu chỉ còn lại rất ít chiếc lá không còn sức sống, khung cảnh thê lương vắng vẻ.

Trời lạnh căm căm, Lâm Tuyền giống như tuyết đại đa số mọi người, mặc chiếc áo len dày, co ro trong giá rét, buộc chặt thêm cái khăn quàng cổ, đi về phía nhà hàng Tam Phúc.

Trần Lập và Trương Đào kinh doanh hiệu giặt quần áo tự phục vụ rất tốt, còn mở hai hiệu nữa ở trường học gần đó, bọn họ vừa mới tổng kết công tác nửa năm của hiệu giặt quần áo, gọi điện cho Lâm Tuyền báo tin mừng, không ngờ y vẫn chưa rời tỉnh thành, liền hẹn y tới nhà hàng Tam Phúc cùng ăn cơm.

- Hiệu giặt đã kết toán xong, học kỳ này kiếm được 120.000, trong đó 60.000 nộp cho quỹ hỗ trợ sinh viên đặc biệt khó khăn, em và Tiểu Lục mỗi đứa chia nhau 30.000, đang dự định năm sau đánh chiếm hết các trường học xung quanh, hay là anh tới giúp em.

Đối diện với lời mời nhiệt tình của Trương Đào, Lâm Tuyền lắc đầu:

- Tôi làm kế hoạch marketing ột công ty, rất thích hợp với tôi, chuyện hiệu giặt có hai cậu là đủ rồi, không cần lôi kéo thêm tôi vào, vả lại chẳng phải cậu có thư ký chuyên môn rồi sao.

- Xí, anh ta làm thư ký cho em thì có ...

Điền Lệ liếc xéo Trương Đào:

- Giữa hai ta ai nghe ai nhỉ ?

Trương Đào nghe giọng nũng nịu của Điền Lệ, xương khớp mềm ra ba phần:

- Còn phải nói nữa à, đương nhiên là ... Chẳng ai nghe ai.

- Muốn chết.

Trương Đào đã nhanh chân tránh trước, Điền Lệ không néo được hấn, nghiêng đầu qua hỏi Lâm Tuyền:

- Bao giờ anh về Tĩnh Hải?

- Còn cô thì sao?

- Trưa mai em đi, nhà Trần Vũ có xe tới đón.

Lâm Tuyền hi vọng Điền Lệ mời mình đi cùng, nhưng Điền Lệ không nói, đại khái là Trần Vũ không có ấn tượng gì về mình, nghĩ cũng đúng một cô gái xinh đẹp như Trần Vũ, gia cảnh cũng tốt, chắc chắn không thiếu chàng trai theo đuổi, sao có thể ấn tượng gì với người chỉ gặp một lần như mình? Một Lâm Tuyền luôn tự tin vào bản thân mình tới mức kiêu nạo, lần đầu tiên thiếu tự tin, lòng hơi thất vọng, cười gượng nói:

- Tôi thì vài ngày nữa mới về.

Lâm Tuyền cùng Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh, Trương Bích Quân cùng về Tĩnh Hải, Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh đã lấy giấy kết hôn, chỉ đợi tháng 4 năm sau Dương Oánh tốt nghiệp là tính chuyện tổ chức lễ cưới, Tết này dẫn Dương Oánh về nhà ăn tết.

Ba ngày tiếp theo đó, công ty an bài phỏng vấn vòng thứ hai cho 80 sinh viên tốt nghiệp, cùng với vòng phỏng vấn cuối cùng cho 30 nhân viên, vì toàn bộ chi phí lấy từ hạng mục Nguyệt Nha Hồ, cho nên Lâm Tuyền không lập cơ cấu hành chính, nhân sự, hậu cần mà công ty thường cần.

Đám người Trương Bích Quân, Cổ Lương Vũ, Thiệu Bình, Tiền Vi phụ trách toàn bộ từ quá trình thi viết lần phỏng vấn trước kia Lâm Tuyền không tham gia. Lần này Lâm Tuyền cầm bảng lý lịch, ngồi ở chỗ cuối cùng, tay múa bút bị, không nói lời nào, giống như nhân viên ghi chép.

Vòng thi vấn đáp này sẽ quyết định dùng 20 nhân viên chính thức, cùng với ký hợp đồng làm việc với 60 sinh viên tốt nghiệp, tất cả công việc phải hoàn thành trong tuần trước Tết này, lượng công tác tương đối nhiều.

Trương Bích Quân lần đầu tiên toàn diện chủ trì một công ty phức tạp có chút hỗn loạn như thế này, lần tuyển nhân viên này sẽ quyết định công ty có thể khuếch trương thuận lợi trong thời gian ngắn hay không. Sau phỏng vấn sẽ là xác định kế hoạch huấn luyện, may mà thời gian này là mùa tiêu thụ ảm đạm, nếu không cô đã xách va li bỏ đi, ném cái đồng hỗn loạn này cho Lâm Tuyền.

Đám Thiệu Bình, Tiền Vi đều bận tới tới tắm mặt mũi, thấy Lâm Tuyền nhàn nhã thì nghiêng răng nghiêng lợi, Tiền Vi thường xuyên nhắc nhở Lâm Tuyền, cô là một tiểu cô nương, y không biết thương hoa tiếc ngọc đã đành, không thể bị bóc lột như thế.

Lâm Tuyền cứ mặc kệ, cười mỉa:

- Nữ nhân mà quá 25 tuổi thì nên suy tính xem có thể thành công gả mình đi trước khi xuất hiện nếp nhăn đầu tiên hay không. Nếu tướng mạo quá kém thì nên suy nghĩ xem sau 30 tuổi có thể thành một tiểu phú bà hay không, sau đó cưới lấy một nam nhân nghèo túng về.

- Công ty người ta bóc lột nhân viên, coi nữ nhân thành nam nhân để sai bảo, đem nam nhân thành súc sinh để sai bảo, như thế đã là quá đáng lắm rồi, không ngờ anh càng ác hơn, coi nữ nhân như súc sinh để sai bảo, còn nam nhân thành siêu cấp súc sinh.

Lâm Tuyền cười ha hả, không để ý tới cô, lấy ra một chồng tài liệu, nói với năm người cuối cùng ở lại công ty:

- Vì tương lai càng thuận tiện sai bảo các vị như súc sinh, tài liệu này cần các vị ký tên.

95. Q.2 - Chương 40: Còn Chưa Quên Tiểu Tình Nhân

Tiền Vi định chế nhạo hần một phen, tiếp lấy văn tài liệu y đưa cho, lập tức quay về văn phòng tìm bút, ngậm miệng không nói một lời.

Cty kinh doanh địa ốc Tinh Hồ, lấy danh nghĩa Cổ Lương Vũ đăng ký, về sau đem 90% cổ phần chuyển vào Liên hợp Tinh Hải, Liên hợp Tinh Hải liên thành đại diện pháp nhân của Tinh Hồ, lần này xử trí nốt 10% cổ phần còn lại, để chuẩn bị tương lai hợp tác với Thiên Tinh Hồ.

Trương Bích Quân 2.5% cổ phần, Cổ Lương Vũ 1.5% cổ phần, Thiệu Bình 0.8% cổ phần, Tiền Vi 0.6% cổ phần, 0.4% cổ phần, còn 4% cổ phần còn lại, Lâm Tuyền để cho Tôn Phi Phi và Phương Nam, hai cô gái giúp đỡ y rất nhiều thời gian đầu khởi nghiệp.

Trương Bích Quân hiểu rất rõ lợi nhuận tương lai của Nguyệt Nha Hồ, 2.5% cổ phần cũng được chia hoa hồng tới cả triệu, cảm thấy tên gian thương Lâm Tuyền về bản chất còn chút nhân tính chưa mất.

Lâm Tuyền, Trương Bích Quân ngồi xe của Triệu Khôn Nghĩa trở về Tinh Hải vào đúng tối 30 Tết, ngày mai đã là mừng 1 rồi, Cổ Lương Vũ, Phan Xuân Bình, Vương Thúy ở lại công ty ăn tết, coi như trực ban, tới mừng 2, Thiệu Bình, Tiền Vệ Quốc tới thay.

Lâm Tuyền về nhà muộn hơn cả Lâm Tinh Di, Dương Minh một ngày, cả nhà ngồi ở trước bàn đợi y về ăn cơm đoàn viên, làm Trần Tú vô cùng bất mãn. Chuyện Lâm Tuyền bị bệnh nằm viện, bị Dương Minh lỡ miệng để lộ ra, Trần Tú nghe mà nước mắt chảy dài, bụng đầy oán trách, trách Lâm Minh Đạt quá dung túng con, khiến nó trở thành xa lạ với người nhà, tới khi Lâm Tuyền về, đáng về gầy gò tiêu tụy của y khiến bao oán trách của Trần Tú biến thành yêu thương chua xót.

Mùng một Tết, buổi sáng Lâm Tuyền tới nhà ông ngoại chúc Tết, sau đó tới nhà Cảnh Nhất Dân, Khổng Lập Dân, Cung Chí Siêu, lại tới tới mới về tới nhà, giống thông lệ mọi năm Triệu Tăng đã đưa vợ và con trai Triệu Lập tới, ngồi trong phòng khách nhỏ hẹp của nhà y.

Trần Tú thấy con về, trách:

- Giờ con bận hơn cả thư ký trưởng tỉnh ủy đấy.

Triệu Tăng mừng một Tết nếu không ở nhà Lâm Minh Đạt, thì tới nhà Cảnh Nhất Dân, họa hoàn lắm mới về nhà cha vợ ăn Tết.

Nhà số 5 đường Hoa Viên năm nay định sẵn sẽ nào nhiệt vô cùng, Triệu Tăng là một trong số lãnh đạo thành ủy, buổi sáng tới công trường đại học thành phố thăm công nhân ở lại công trường làm việc, ăn cơm trưa xong không muốn thấy cảnh khách khứa nườm nượp ở nhà Cảnh Nhất Dân, cho nên tới Lâm gia cho yên tĩnh, tất nhiên còn một nguyên nhân mình hần mới biết, vì tết là thời gian hiếm hoi Lâm Tinh Di về nhà.

Tám người chen nhau trong ngôi nhà 82 mét vuông, thành ra chật chội, Triệu Tăng cười nói:

- Đợi Tiểu Ba, Tiểu Sơ lấy vợ lấy chồng rồi sinh con thì ở đây không đủ chỗ nữa rồi.

Trần Tú oán trách:

- Nó còn chưa kết hôn đã tới 30 mới về nhà, đợi nó kết hôn có con rồi, tết nhất còn về cái nhà này nữa không?

Tiểu Sơ bĩu môi nói:

- Sao lại không về, con và Tiểu Ba kết hôn không phải là xong rồi sao?

- Đừng có mơ nhé.

Lâm Tuyền cười gõ đầu Lâm Tiểu Sơ một cái, làm mọi người cười ầm ĩ.

Tiểu Sơ nũng nịu ôm cánh tay Lâm Tuyền:

- Mai có đón Tiểu Vũ về chơi không?

Đột nhiên Lâm Tiểu Sơ hỏi một câu làm Lâm Tuyền giật nảy mình, miếng cá gấp ở đũa rơi bộp xuống bàn.

- Sao anh phản ứng mạnh thế?

Tiểu Sơ nhìn Lâm Tuyền ngờ vực:

- Hôm nay em vừa mới gọi điện cho chị Phương Nam, anh không đồng ý cũng không được, chị, mẹ thấy Tiểu Vũ đều thích mê luôn, chị còn nói sẽ sinh một đứa con gái xinh đẹp như vậy, có điều Dương Minh đen quá, sinh con trai để nhìn hơn.

- Ra là Tiểu Tư Vũ, sao mọi người gặp nó rồi?

Lâm Tuyền còn tưởng Lâm Tiểu Sơ nói tới Trần Vũ cơ, đúng là có tật giật mình.

Dương Minh bị Lâm Tiểu Sơ chê quá đen, đang ho khù khụ, mọi người mới không để ý tới phản ứng khác thường vừa rồi của Lâm Tuyền.

- Phương Nam tuổi còn trẻ như thế, sao đã độc thân nuôi con?

Trần Tú nhìn Lâm Tuyền, cho dù Phương Nam đã sinh con, Trần Tú vẫn chưa bao giờ gặp một cô gái nào xinh đẹp hơn thế.

Chuyện của Phương Nam cũng không có gì cần che giấu, Lâm Tuyền đem cảnh ngộ của cô kể lại một lượt.

Trần Tú thở dài, rất thương cho số phận không may của Phương Nam, nhưng chớp mắt một cái đã giọng điệu đã thay đổi:

- Làm việc tốt thì làm việc tốt, nhưng con không thể có dây dưa gì với cô gái ấy đâu đấy, con gái tốt còn nhiều lắm, cái cô y tá gì đó ở bệnh viện của Tĩnh Di, mẹ xem ảnh rồi, cũng không kém Phương Nam là bao, tuổi tác lại thích hợp với con.

Lâm Tuyền trừng mắt lên nhìn Lâm Tĩnh Di, quá đáng rồi, ngay cả ảnh cũng mang về, Lâm Tĩnh Di trừng mắt nhìn lại, xoắn tai Lâm Tuyền:

- Thằng nhóc này này bây giờ gan to rồi, dám trừng mắt lên với chị à?

Trong nhà, người Lâm Tuyền sợ nhất chính là Lâm Tĩnh Di, la oai oái xin tha. Triệu Tăng và Trần Yến đòi xem ảnh, chỉ có một mình Lâm Tiểu Sơ bấu môi không nói lời nào.

- Em còn chưa tốt nghiệp, không có tâm tư với chuyện này, chị cũng thật là, bệnh viện chị toàn thích đồn thổi lung tung, ảnh hưởng tới y tá Tiểu Trần thì sao?

Lâm Tuyền vừa xoa tai vừa nói:

- Cái gì mà chưa tốt nghiệp, các cô gái cùng tuổi, ai còn đợi em tốt nghiệp xong mới chọn. Em cứ nhìn Quách Tử kia kìa, buổi chiều nó dẫn bạn gái qua chúc tết, cô bé đó vừa xinh đẹp lại lễ phép. Có điều Tiểu Trần cũng không phải là không có người theo đuổi, còn không biết cô ấy có nguyện ý theo em về Tĩnh Hải không? Em không nhanh chân lên đến lúc có hối cũng không kịp đâu.

Lâm Tĩnh Di thấy Lâm Tuyền cúi mặt ăn không nói gì, trêu ghẹo:

- Chẳng lẽ tới tận bây giờ em còn chưa quên được tiểu tình nhân của mình?

- Chị, được rồi, em thua chị...

Lâm Tuyền chấp tay vái Tĩnh Di:

Mấy chủ đề này tất nhiên các cô gái hứng thú nhất, Trần Yến không ngoại lệ:

- Tiểu Ba còn có tiểu tình nhân à, là ai thế?

- Con gái của Thư Kính Côn.

Triệu Tăng cười đáp hộ:

- Thư Kính Côn là ai?

- Là phó cục trưởng cục giáo dục khu Tỉnh Nam, trước kia là hiệu trưởng Nhất Trung thành phố, thầy Lâm và Tiểu Ba năm xưa bị ông ta đuổi khỏi Nhất Trung.

Triệu Tăng quay sang nói với Lâm Minh Đạt:

- mấy ngày trước em có gặp được Thư Kính Côn, ông ấy muốn mời thầy đi ăn cơm, đại khái là muốn hóa giải ân oán trước kia, mũi ông ta cũng thính lắm.

- Ân oán gì chứ.

Lâm Minh Đạt cười rộng rãi:

- Ông ngoại Tiểu Ba lui về, ai tới đâm một cái cũng là bình thường, chỉ khổ cho Tiểu Ba, cô bé con nhà Thư Kính Côn không tệ, chỉ là khi đó bọn chúng còn quá nhỏ, làm cái chuyện gây âm ỉ quá lớn, chắc ông ta tức hộc máu.

Nói tới đó cười ha hả, đối ân oán trước kia, người như ông không để trong lòng, chỉ thừa cơ lấy ra trêu Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền cúi đầu không nói, lúc này im lặng là vàng, nếu không khó thoát thân được. Lâm Tĩnh Di lấy ảnh của Trần Á Cầm ra, Trần Yến xem xong tấm tắc khen mới, xúi Lâm Tuyền làm tới luôn.

Mùng hai tết, cả nhà Phương Nam tới ăn cơm, bộ dạng mũm mĩm hồng hào của Tiểu Tư Vũ đúng là ai nhìn cũng yêu. Trần Tú, Lâm Tĩnh Di, Lâm Tuyền đều chuẩn bị phong bao mừng tuổi cho cô bé, Phương Nam liên tục từ chối:

- Không được đâu, thế này về sau cháu không dám tới nhà nữa.

Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ vào trong lòng, thơm hai cái thật kêu, nhét phong bao vào túi cô bé:

- Em là ba nuôi của Tiểu Vũ, chỗ tiền này không thể thiếu được. Còn đây là phong bao của bà nội, dì nuôi, cũng phải nhận lấy.

Buổi trưa Phương Nam và mẹ cô ở lại ăn cơm, Quách Bảo Lâm và Tiểu Tĩnh không khách khí, tới giờ ăn cơm xách quà tới, thế nhưng Lâm Tuyền lại muốn đưa Tiểu Tư Vũ tới nhà Cảnh Nhất Dân ăn cơm.

Đây là ngày ngày duy nhất mà bản thân Cảnh Nhất Dân có thể tự chi phối, tổ chức tiệc nhà, trừ Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh thì chỉ có vợ chồng Triệu Tăng, Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền mặc quần áo xong, xách chai rượu từ trong phòng đi ra, chuẩn bị cùng Tiểu Tư Vũ tới nhà Cảnh Nhất Dân, tới cửa đột nhiên Phương Nam gọi lại:

- Khoan đã, cổ áo còn chưa bẻ hết kia.

Trần Tú từ phòng khách nhìn ra, thấy Phương Nam chu đáo vuốt phẳng áo cho Lâm Tuyền, Lâm Tuyền ngửa cổ lên đón nhận rất tự nhiên, Tiểu Tư Vũ luôn mồm gọi “ba”, lòng thấy không yên.

96. Q.2 - Chương 41: Vết Thương Thành Phố

Lâm Tuyền qua lại hai đầu Tỉnh Hải và Kiến Nghiệp, lần nào cũng bận rộn, không được gặp Tiểu Tư Vũ nhiều, nhưng duyên phận là thứ rất khó nói, cô bé lại cực thích Lâm Tuyền, trừ Phương Nam ra, chỉ thích Lâm Tuyền bế, làm Quách Bảo Lâm nói Lâm Tuyền ăn cả mẹ lẫn con, khiến Phương Nam mặt đỏ như gấc chín.

Trần Tú đứng bên cạnh không biết phải nói gì, Phương Nam xinh đẹp quyến rũ, lại dịu dàng hiền lành, uốn bả vệ con, cũng không nỡ mặt nặng mày nhẹ với Phương Nam.

Triệu Lập, con trai của Triệu Tăng chỉ mới năm tuổi, tên ở nhà là Quả Quả, nhìn thấy Tiểu Tư Vũ cứ chạy ra ôm, không chịu buông, làm mọi người cần lẫn cười bỏ.

Buổi chiều, Lâm Tuyền cùng Quách Bảo Lâm lái xe đưa bọn họ đi một vòng quanh phạm vi quy hoạch khu khai phát mới.

Kế hoạch lớn của Cảnh Nhất Dân ở Tỉnh Hải còn chưa hình thành nền móng cơ bản, mới chỉ có đường nét ban đầu, nhưng ông vẫn muốn đem tác phẩm đặc ý nhất trong đời bày ra cho con trai cưng xem, dù mới chỉ là khởi đầu.

An bài của Lâm Tuyền rất phù hợp với tâm ý của ông ta, Cảnh Nhất Dân, Cảnh Thiên Sương, Triệu Tăng ngồi trong chiếc Grand Cherokee, Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ, Trần Yến mang theo Quả Quả ngồi xe do Dương Côn lái. Dương Côn nhìn chiếc Grand Cherokee mà thém:

- Bạn của cậu khá thật đấy, chiếc xe đó có thể tăng tốc từ 0 lên 96 km trong một giây, tốc độ cao nhất là 146 km/h. Chiếc 7250 này của thành ủy tuy cùng chiếc Grand Cherokee phía trước là do một mẹ sinh ra, nhưng tính năng còn kém xa, lần trước đưa bí thư Cảnh xuống nông thôn còn bị lún bùn không thoát ra được, nếu phải con xe kia thì không thành vấn đề gì rồi. Khi nào cho tôi mượn lái cho đỡ thém nhé?

Lâm Tuyền chẳng hiểu mấy về xe cộ, cũng chẳng có thời gian để mà học lái xe, Quách Bảo Lâm muốn mua xe, cũng là do y không muốn mượn xe của Đông Đô hoặc Thiên Tinh Hồ mãi, cho nên mới để Quách Bảo Lâm dùng danh nghĩa Cty giải tỏa Hồng Lục mua chiếc xe này, bất kể là phía tỉnh thành hay là Tú Thủy Các, cũng phải có chiếc xe ra dáng mới được.

- Nếu bí thư Cảnh tới tận khu thị sát, anh cứ nói với bạn tôi một tiếng, rồi lấy mà dùng mà được, chứ để xe sa lầy rất tốn thời gian.

Có câu nói này của Lâm Tuyền, tới thôn Tiểu Dương Du - Nam Cảnh dừng lại nghỉ ngơi, Dương Côn hấp tấp chạy đi đòi đổi xe với Quách Bảo Lâm, không ngờ Triệu Tăng cũng muốn thử xe, đuổi cả hấn và Quách Bảo Lâm ra xe sau, để Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ ngồi ở chiếc Grand Cherokee phía trước.

Nội thất của chiếc Grand Cherokee không phải hoa mỹ lắm, nhưng độ dễ chịu thì chiếc Cherokee 7250 ở đẳng sau tuyệt đối không thể sánh bằng, đi đường đã tới đây quay về, mức độ xóc nảy ít hơn nhiều, Lâm Tuyền thầm nhủ tên Quách Tử này thật biết hưởng thụ.

Khi xe đi qua đường Hồng Giang, Cảnh Nhất Dân chỉ vào bên trái:

- Đi tới đó.

Xe tiếp tục đi về phía bắc chứ không phải về đường Hoa Viên.

Lâm Tuyền có chút ngạc nhiên, không biết Cảnh Nhất Dân còn muốn đi đâu, từ đường Hồng Giang rẽ vào đường Công Nông, khi tới đường Thành Hà, Cảnh Nhất Dân vỗ vai Triệu Tăng bảo dừng lại.

Nhìn thao ánh mắt Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền thấy tòa nhà Tỉnh Hải đứng sừng sững trong ánh tà dương cô tịch. Tòa nhà Tỉnh Hải là công trình đầu voi đuôi chuột nhất Tỉnh Hải, nằm ở giữa đường Công Nông và đường Thành Hà, quần thể tòa nhà bị bao kín, lầu tháp bên trên chỉ có những cái cửa tối om om, trông hết sức đáng sợ. Tòa nhà gồm 62 tầng, có hai tòa tháp, khởi công xây dựng vào năm 1994, khi ấy là tòa nhà cao nhất Tỉnh Hải, có điều tới năm 1996, nhà đầu tư dính lú tới một vụ án kinh tế, ôm tiền bỏ trốn ra nước ngoài, tới nay vẫn chưa rõ tung tích.

Lâm Tuyền thừa sức đoán ra ý của Cảnh Nhất Dân, song chỉ chọc cười Tiểu Tư Vũ, không nói gì cả.

- Tòa nhà Tỉnh Hải là do Chu Bình phê duyệt, khi ấy lấy mất của đường Thành Hà đã là tác đất tác vàng 21 mẫu đất, diện tích thiết kế là hơn 26500 mét vuông, gồm quần thể bốn tòa nhà, nhà xe dưới đất có hai tầng, do Cty Ngân Đô phụ trách khai phát năm 94, năm 95 đem 7.000 mét vuông nhà thương phẩm cho 134 người đặt trước, tới năm 96 thì làm tới tầng cao nhất, bên ngoài đã trang trí được 3/4. Nhưng cùng năm đó Chu Bình bị song quy, liên lụy tới ông chủ của Ngân Đô là Chu Dật. Chu Dật cùng với giám đốc tài vụ

ôm hết tiền trong két của Ngân Đô bỏ trốn ra nước ngoài. Do thiếu Chu Dật, cho nên Chu Bình thoát được rất nhiều tội danh, chỉ vền vẹn bị khai trừ khỏi đảng.

Triệu Tăng ngồi ở ghế lái xe, thông thả giải thích:

- Công trình tòa nhà Tỉnh Hải vì thế mà bị đình chỉ, tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải bị nợ 24 triệu tiền xây dựng, khi ấy kế hoạch của Chu Bình là dịch chuyển trung tâm thương nghiệp về phía đông, cho nên giá nhà của tòa nhà Tỉnh Hải được bán rất cao, 134 chủ nhà nắm khoản nợ 27 triệu của tòa nhà Tỉnh Hải. Trước khi Chu Dật bỏ trốn, còn nợ ngân hàng 22 triệu, sau khi trốn rồi, sổ sách Ngân Đô không còn lấy một xu. Trừ đi 7.000 mét vuông đất trong tay 134 chủ nhà, còn dư 195.000 mét vuông đất. Năm 97, tổng công ty xây dựng chuẩn bị đầu tư xây dựng tiếp, nhưng công tác cho đặt mua tiếp không được lý tưởng, đầu tư vào thêm 20 triệu, rồi bị ép dừng giữ chừng.

Quan hệ nợ nần của tòa nhà Tỉnh Hải không phức tạp lắm, nợ tổng công ty xây dựng 24 triệu, thêm vào đầu tư hậu kỳ 20 triệu là 44 triệu. Nợ ngân hàng 22 triệu, rồi 27 triệu nắm trong tay chủ nhà, tổng cộng là 93 triệu.

Cảnh Nhất Dân thở dài:

- Tòa nhà này xây đúng ở mảnh đất phồn hoa nhất của Tỉnh Hải, đây là vết thương của thành phố, mỗi lần tôi đi qua đều thấy đau lòng, nhưng đau đớn này không bằng 134 người chủ nhà giao tiền rồi không được vào ở còn phải trả nợ lãi. Vì chuyện này tôi bị bọn họ chặn xe mấy lần rồi, nhưng tôi không trách họ vì sao không đi tìm Trương Quyền giải quyết vấn đề, bọn họ tin tưởng tôi, đem hi vọng gửi gắm vào tôi, tôi không thể phụ sự tín nhiệm của họ.

Nói tới đó chăm chú nhìn Lâm Tuyền:

- Chú nghe nói trước khi cháu tiếp nhận hạng mục Nguyệt Nha Hồ, địa ốc Giai Thành cũng đối diện với nguy cơ tài chính, nhờ có cháu lập kế hoạch marketing mà thoát được. Hôm nay thuận lợi đi tới đây, cháu thử nhìn kế hoạch xem khả năng trong năm mới có thể giải quyết được cái vết thương này hay không?

Thuận đường chỗ nào, rõ ràng đã có ý định đẩy vấn đề ỉn? Nếu không có dự mưu sẵn thì làm sao nhớ con số kỹ càng như vậy? Lâm Tuyền còn nhớ lần đầu y tới thành ủy Tỉnh Hải làm việc, Cảnh Nhất Dân phải đi tham gia cuộc họp điều giải chính là về vấn đề này, cười méo xẹo:

- Trước tiên là phải xem xét vấn đề chất lượng công trình, nếu như Ngân Đô để lại ẩn họa về chất lượng, cháu cho rằng cứ đập hết đi là hơn, rồi cục tài chính cấp tiền đền bù cho chủ nhà. Ngoài ra tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải và Lệ Cảnh có quan hệ cổ phần rất phức tạp, mà Tổng cty xây dựng lại nắm cổ phần lớn nhất trong tòa nhà Tỉnh Hải, khoản nợ 44 triệu kia, bao nhiêu phần trăm đã thổi phồng lên, thực chất chia chác với nhau rồi thì có trời biết. Đặc biệt là về sau đầu tư vào 20 triệu để tiếp tục kiến thiết, nghe đã biết chẳng có mấy phần chân thực?

Thấy hai người kia nhìn nhau, Lâm Tuyền cười càng méo hơn rõ ràng bọn họ biết nhiều hơn, nhưng chưa nói hết sợ dọa mình chạy mất:

- Cháu nói một câu rất không chịu trách nhiệm, trong 20 triệu đầu tư tiếp này, hẳn có bộ phận rất lớn tính của Lệ Cảnh, Trần Minh Hành lấy cái cớ tiếp tục công trình để chuyển tài sản vào Lệ Cảnh. Chuyện này Trần Minh Hành đã làm nhiều lần rồi, người dân Tỉnh Hải đều thấy. Cho nên mới không ai nhận cái đồng hỗn loạn này, ai nhận lấy là phải chuốc lên mình khoản nợ 20 triệu.

Cảnh Nhất Dân gật gù:

- Cháu rất hiểu tình hình của tòa nhà Tỉnh Hải, nói chú xem, con đường ngắn nhất giải quyết là gì?

97. Q.2 - Chương 42: Vết Thương Thành Phố 2

- Như chú Cảnh nói đấy, cái tòa nhà này đập ngay vào mắt người ta, nó là vết thương của Tỉnh Hải, nên cháu cũng có chút suy nghĩ.

Lâm Tuyền đáp:

- Để đảm bảo lợi ích của các chủ nhà nhỏ, cần nắm chắc khoản nợ 44 triệu của tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải trong tay, tiếp đó tiến vào trình tự tư pháp đem đấu giá, để làm rõ quan hệ nợ nần trong đó. Cháu có thể thuyết phục chủ tịch Khổng, đem khoản nợ trong tay tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải bán với giá thỏa đáng, tiếp đó cùng với tỉ lệ khoản nợ trong tay ngân hàng, cùng lập công ty khai phát, rồi cùng đầu tư, tìm biện pháp giải quyết rõ ràng.

Cảnh Nhất Dân trước tiên là tán đồng:

- Đường lối của cháu rất tốt, lợi ích của chủ nhà nhỏ nhất quyết phải được đảm bảo, đó là tiền mồ hôi nước mắt của bọn họ. Nếu đem nợ của ngân hàng và tổng công ty xây dựng cùng vào trình tự bán đấu giá, bên ngân hàng sẽ có ý kiến lớn, bọn họ không muốn làm. Trước kia bọn họ cho vay ra đều là tiền thật bạc thật, nếu vào trình tự đấu giá, chưa nói tới thủ tục rườm rà phiền nhiễu, mà thời gian kéo dài cũng khiến tất cả công ty mất đi sự kiên nhẫn, các chủ nhà nhỏ cũng đợi không nổi.

Dừng một lúc rồi bổ sung:

- Hiện chuyện quan trọng nhất là thúc giục tổng công ty xây dựng đem 44 triệu kia ra bán đấu giá, vấn đề tòa nhà Tỉnh Hải không trì hoãn được nữa rồi.

Cảnh Thiên Sương biết cha mình suy nghĩ vấn đề tòa nhà Tỉnh Hải lâu lắm rồi, hôm nay đi đường vòng hỏi ý kiến Lâm Tuyền, có thể thấy mức độ coi trọng của cha mình với Lâm Tuyền thế nào. Cảnh Thiên Sương về vấn đề tài chính kinh tế không so được với cha và Lâm Tuyền, cảm giác phương án Lâm Tuyền đề xuất vừa hợp với lối suy nghĩ của cha, lại đơn giản, giải quyết vấn đề nhanh chóng.

Lúc soạn thảo ý hướng đầu tư hạng mục đại học thành phố, Lâm Tuyền đã thể hiện sở trường về nghiệp vụ tài chính. Ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ thể hiện năng lực tổ chức lập kế hoạch hơn người; hiện giờ có năng lực giải quyết tài vụ thực tế, chẳng trách cha lại coi trọng y như thế.

Dương Oánh ngồi trong xe nghe bốn nam nhân thảo luận vấn đề tài vụ phiền toái, có chút buồn chán, cô ngồi ở ghế phụ lại nhìn đường phố náo nhiệt của Tỉnh Hải, những đoàn người mặc quần áo đẹp đẽ, mặt trẻ trẻ hạnh phúc và niềm tin mù quáng vào thời đại mới.

Đi qua con đường phồn hoa nhất của Tỉnh Hải, không mấy người ý thức được trong tòa nhà xấu xí dơ dang kia ẩn chứa bao nhiêu chuyện dơ bẩn. Chỉ mong cha cả Cảnh Thiên Sương giải quyết được vấn đề lịch sử để sót lại này.

Triệu Tăng khởi động chiếc Grand Cherokee rẽ vào đường Thành Hà, đầu óc rối loạn.

Trần Nhiên khi còn tại chức thì chuyên quyền độc đoán, tới mức độ ông ta có thể chỉ thẳng mặt thị trưởng khi đó là Chu Bình mà chửi không hề kiêng dè, nhưng ông ta là cao thủ làm kinh tế, mà cũng chỉ vì ông ta độc tài nắm hết quyền lực tài chính trong tay, cho nên Tỉnh Hải từ năm 87 mới vùn vụt lao về phía trước.

Tới năm 92, Trần Nhiên rời nhiệm, tốc độ phát triển nhanh chóng của Tỉnh Hải bị khựng lại.

Năng lực của Lâm Tuyền ở lĩnh vực kinh tế tài vụ, một là vì y thông minh hiểu học, còn điểm quan trọng nữa chính là y được Trần Nhiên nắm tay chỉ bảo từ nhỏ. Nhưng cũng có một điểm làm người ta rất lo lắng, Lâm Tuyền tựa hồ tiếp tục kế thừa tính cách của Trần Nhiên. Thấy Lâm luôn ghét lão bí thư ảnh hưởng quá lớn tới Lâm Tuyền, nhưng cái cây non giờ đã lớn, tất cả đã không thể thay đổi được nữa.

Hạng mục Nguyệt Nha Hồ đã thành công, mặc dù chưa hoàn toàn kết thúc, nhưng từ tình hình của Cảnh Thiên Sương giới thiệu, ngày thành công chỉ đợi tới nữa mà thôi. Triệu Tăng hơi yên tâm một chút, Cảnh Nhất Dân dẫn Lâm Tuyền tới trước tòa nhà Tỉnh Hải là có ý gì sao hắn chẳng hiểu chứ?

Tòa nhà Tỉnh Hải liên quan tới tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải, dính líu tới chủ tịch HĐQT và tổng giám đốc cũ của nó, hiện là nhà đầu tư địa ốc lớn nhất Tỉnh Hải: Trần Minh Hành. Mà phía đằng sau Trần Minh Hành chính là Trương Quyền.

Ở phương diện chính trị, Cảnh Nhất Dân và Triệu Tăng sẽ xử trí, nhưng ở phương diện kinh tế, Lâm Tuyền sẽ là trợ thủ cực tốt. Có Trần Minh Hành ngầm thao túng, không dễ dàng dựa vào thủ tục hành chính ép ông ta ngoan ngoãn nghe lời, để khoản nợ của tòa nhà Tỉnh Hải thuận lợi tiến vào trình tự bán đấu giá.

Tòa nhà Tỉnh Hải không chỉ liên quan tới 134 chủ nhà nhỏ, không chỉ liên quan tới hơn 60 triệu số nợ xấu của ngân hàng kiến thiết và tổng cty xây dựng, nó còn là một tiêu chí của Tỉnh Hải, chỉ cần xử lý tốt, sẽ dựng lên hình tượng chấp chính vì dân của Cảnh Nhất Dân.

Đầm nước này rất sâu, Cảnh Nhất Dân nếu không giành được ưu thế về chính trị, Lâm Tuyền rất có khả năng lún vào vũng bùn lầy tài vụ vô cùng vô tận. Triệu Tăng kiên quyết ủng hộ Cảnh Nhất Dân, song hẳn không muốn đẩy Lâm Tuyền trước giờ vẫn coi như em trai vào nguy cơ, có điều nhìn hai mắt Lâm Tuyền như tỏa sáng, tựa hồ đã nhìn ra điều gì trong đó.

Tới mừng 3 tết, Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ tới nhà Khổng Lập Dân dự tiệc, Phương Nam thấy Lâm Tuyền cương chiều và bá chiếm Tiểu Tư Vũ như thế, trừ bất lực còn mang theo niềm vui không diễn tả được bằng lời.

Lâm Tuyền đem chuyện tòa nhà Tỉnh Hải hơi lộ cho Khổng Lập Dân một chút, Khổng Lập Dân không tỏ thái độ, ông ta ủng hộ Cảnh Nhất Dân, song không muốn dính líu quá sâu.

Chuyện khai phát nhà giá rẻ cho người bị giải tỏa không trực tiếp ảnh hưởng tới Trần Minh Hành và Trương Quyền, cho nên ông ta trực tiếp làm, nhưng tòa nhà Tỉnh Hải? Thực ra trong lòng Khổng Lập Dân đã ngấm lắc đầu rồi, ông ta coi trọng Lâm Tuyền, cho nên mới không tỏ thái độ, ít nhất xem diễn biến sự việc ra sao mới nói.

Cả buổi chiều Lâm Tuyền đưa Tiểu Tư Vũ ra bãi cát bên bờ sông tản bộ, giao lưu ý tưởng với Khổng Lập Dân. Khổng Lập Dân đứng sừng sững ở thương trường 20 năm, lập nên Đông Đô, kinh nghiệm và nhạy bén chính trị của ông ta là điều Lâm Tuyền còn thiếu.

Tiệc nhà buổi tối, trừ mấy phó tổng giám đốc của Đông Đô, Lưu Hoa Đông chủ tịch của tập đoàn đầu tư địa ốc Hào Thành cũng tình cờ tới tham gia.

Khổng Lập Dân biết Lâm Tuyền thích nấp sau màn thao túng, song ông ta hi vọng Lâm Tuyền sinh ra hứng thú với mảng thực nghiệp, trong thâm tâm ông, nói thế nào nhỉ, kinh doanh địa ốc chỉ là hạng đầu cơ, cướp đoạt tiền mồ hôi nước mắt của người khác, danh tiếng không tốt, ông ta cũng tham gia địa ốc vì cơ hội bày ra trước mắt rõ ràng, một doanh nhân không thể bỏ qua, còn vì Đông Đô cũng không phải là tuyệt đối vận hành theo ý chí của ông, còn nhiều cổ đông khác cần quan tâm.

Khổng Lập Dân có con trai muộn, hiện mới đang học sơ trung, trước khi con tri trưởng thành, Lâm Tuyền hoàn toàn có tư cách thay ông ta nắm giữ Đông Đô.

Trương Bích Quân mừng 5 tết đã tới tỉnh thành chủ trì sự vụ thường ngày của công ty, chuyện an bài huấn luyện cho 20 nhân viên tuyển vào đợt đầu đủ khiến cô bận rộn, may mắn Lâm Tuyền đem 60 sinh viên tốt nghiệp đuổi hết xuống chi nhánh phía dưới, chia ổi chi nhánh 10 người, thêm vào nhân viên cũ, đúng là cảnh tượng khủng bố, Trương Bích Quân trầm nghĩ :” Lâm Tuyền quá thiếu trách nhiệm với những sinh viên mới tốt nghiệp này rồi. Có điều nếu để lại nhiều người như thế trong tổ hạng mục Nguyệt Nha Hồ, thì mình sẽ phát điên trước. Thôi vậy, chuyện bắt nhân bắt nghĩa là do Lâm Tuyền quyết định.”

Trương Bích Quân quyết định quên chuyện này đi, 60 sinh viên tốt nghiệp kia phải một thời gian nữa mới đi làm được, tới lúc đó nó thành chuyện của Cố Lương Vũ, Phần Xuân Bình rồi.

Ngược lại Lâm Tuyền ở Tỉnh Hải chẳng có việc gì để làm, Tú Thủy Các, công ty giải tỏa, Thiên Tinh Hồ đều không cần đến y.

98. Q.2 - Chương 43: Chúc Tết Thật Là Mệt.

Tiêu thụ nhà trống ở Tinh Hồ Uyển đã có ước thúc hợp đồng với Hào Thành, tập trung tiêu thụ trong sáu tháng trước khi Hào Thành mở cửa giao dịch. Hạng mục Hào Thành tiến hành ở trên mảnh đất Thiên Tinh Hồ đã san lấp mặt bằng, tiết kiệm được thời gian chuẩn bị tiền kỳ, tiến độ khá nhanh, hiện tại cơ bản đã xong phần móng.

Điều này có nghĩa là công tác tiêu thụ cũng sắp bắt đầu, Trương Bích Quân phụ trách bồi dưỡng nhân viên mới, đồng thời cũng phải suy nghĩ kế hoạch marketing cho Thiên Tinh Hồ.

Lâm Lâm Tuyền cảm thấy hưng phấn là đây giá nhà của Tinh Hồ Uyển lên 1.500 đồng tựa hồ không phải vấn đề lớn, kế hoạch của Lâm Tuyền là để Tiền Vi một mình dẫn đội phụ trách, do nhân viên tiêu thụ của Thiên Tinh Hồ phối hợp.

Tinh Hồ kiếm được lợi nhuận rất khả quan ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ, có điều tiền đều bị Lâm Tuyền mang đi lấp vào chỗ khác rồi, lợi nhuận của công ty giải tỏa thì biến thành chiếc Grand Cherokee, nghỉ cũng thấy xa xỉ.

Lâm Tuyền bắt cóc Tiểu Tư Vũ, suốt ngày bảo Quách Bảo Lâm lái xe đưa hai cha con đi dạo hết phố phường Tĩnh Hải, lần nào đi qua tòa nhà Tĩnh Hải cũng dừng lại xem.

Nhân khẩu Tĩnh Hải là 3 triệu, tỉ lệ hai người có thể gặp được nhau là bao nhiêu? Điều này trước tiên phải tính hai người mỗi ngày gặp được bao nhiêu người, bao nhiêu lần, Lâm Tuyền đang dùng đầu óc siêu phàm của y để tính toán việc ngớ ngẩn đó.

Từ mừng bốn đến mừng bảy tết, công việc chủ yếu của Lâm Tuyền là đi chúc tết. Thăm giám đốc, phó giám đốc chi nhánh ngân hàng kiến thiết, rồi Ngô Quốc Tân phó chủ nhiệm phòng tín dụng chi nhánh trung tâm, hẳn trực tiếp vượt qua cấp khu huyện, đang đợi ngày chủ nhiệm bên trên giả cả nghỉ hưu.

Trong nửa năm Cảnh Nhất Dân nhậm chức, điều chỉnh chức vị cấp phó xử 18 người, cấp khoa 64 người.

Cán bộ cấp khoa ngoại trừ bí thư đảng ủy, trấn trưởng hai trấn Lục Hồng, Nam Cảng là phải đích thân đi bái phỏng, còn cán bộ cấp phó xử chỉ chọn trọng điểm như khu trưởng Khương Chí Minh, bí thư khu ủy Trần Nhi Lập của khu Tĩnh Nam, cùng lãnh đạo cục thuế, cục giáo dục, cục thương mại, cục tài nguyên đất đai, cục xây dựng ... Lâm Lâm Tuyền cảm thấy may mắn là, những món quà giá trị không nhỏ đều do Thiên Tinh Hồ chuẩn bị.

Quách Bảo Lâm lái xe, Tôn Phi Phi hiệp trợ, Lâm Tuyền tặng quà, ai cũng biết quan hệ giữa Lâm Tuyền và Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, nhận quà mà run trong lòng, không nghĩ ra cơ hội nào đáp lễ, không thể trưởng bối đi chúc tết vẫn bối được, vậy thì mất mặt quá. Quan trường cái gì thiếu chứ không thiếu người thông minh, đều vội vàng mang quà tới nhà lão bí thư Trần Nhiên chúc tết.

Trạch viện cũ im ắng tới 9 năm trời tức thì trở nên náo nhiệt vô cùng.

Trần Nhiên có hai con trai, một con gái, một con gái nuôi. Khi ông còn tại nhiệm, con trai cả Trần Kiến Quân, con trai thứ hai Trần Kiến Quốc và con gái Trần Vệ Hồng đều đi kinh doanh, lợi dụng quan hệ của cha, tích lũy được khoản tài phú khổng lồ, đó cũng là nhân tố chủ yếu khiến cho Trần Nhiên bị người ta lật nhào.

Trần Nhiên từ chức bí thư thành ủy trực tiếp nghỉ hưu, không được vào HĐND, tiền đồ hính trị hoàn toàn bị cắt đứt, tiếp đó 2 đời bí thư thành ủy Tĩnh Hải tiếp theo đều là chính địch của ông, khiến ba người con khó tránh liên lụy, vội vàng đem tài sản ở Tĩnh Hải bán sạch, lập sản nghiệp mới ở tỉnh thành, chưa tới một năm, lớn bé ba nhà gồm 12 người chuyển hết lên tỉnh thành ở, từ đó ít liên hệ với Tĩnh Hải, lễ tết cũng chỉ gọi cú điện thoại hỏi thăm là xong chuyện.

Cây đổ đàn khỉ tan, Trần Nhiên chẳng phải không hiểu cái đạo lý này, nhưng con cái mình để ra đối xử với mình như thế, thực sự làm ông nát lòng.

Lâm Minh Đạt trước giờ bất hòa với Trần Nhiên, ngay cả khi Trần Nhiên còn tại vị đã không qua lại rồi, Trần Tú cũng không quen nhìn anh chị mình lợi dụng cha vợ vét tiền tài, ít khi về trạch viện cũ, cơ bản cũng chẳng tới số năm đường Hoa Viên.

Ngược lại sau khi Trần Nhiên nghỉ hưu thì Trần Tú qua lại mật thiết, nói lại tình cảm cha con, Lâm Minh Đạt không đối được tính xấu của mình, nhưng để Lâm Tiểu Sơ, Lâm Tuyền thường xuyên tới trạch viện cũ vỗ về Trần Nhiên.

Không biết Trần Kiến Quân, Trần Kiến Quốc, Trần Vệ Hồng biết tin tức từ đâu ngày mừng 6 Cảnh Nhất Dân tới trạch viện cũ chúc tết Trần Nhiên cũng kéo vợ chồng con cái cả một đồng người trở về Tĩnh Hải.

Nhìn cảnh này Trần Nhiên vừa đau lòng vừa tức giận, nhưng làm gì được, xếp hàng trước mặt ông là con cháu cả, người ta nói “con cái là kẻ thù kiếp trước” nhiều lúc không phải sai. Chỉ có 5 người nhà Lâm Minh

Đạt là vắng mặt trong bữa tiệc đoàn viên kiểu này.

- Rời Tĩnh Hải bảy năm rồi, hôm nay trở về cảm thấy thật thân thiết. Bí thư Cảnh, Tĩnh Hải hiện có bí thư làm gia chủ, chúng tôi cũng nổi tâm tư muốn về nhà.

Trần Kiến Quân giả dối buông một câu cảm khái rồi đứng dậy kính rượu Cảnh Nhất Dân.

Cảnh Nhất Dân chỉ nhấp môi một chút, hiểu tâm tình của Trần Nhiên, liền bảo Triệu Tăng gọi điện cho Lâm Tuyền, Lâm Tuyền trả lời rất dứt khoát, “không thêm gặp”.

- Bí thư Cảnh, tôi đã trao đổi với anh cả, phải có cống hiến gì đó cho sự phát triển của quê hương, chuẩn bị đầu tư xây một nhà máy ở Tĩnh Hải, mong bí thư Cảnh ủng hộ.

Trần Kiến Quốc làm rõ mục đích chuyến đi này:

Cảnh Nhất Dân không xa lạ gì ba người con này của Trần Nhiên, ít nhất trong thời gian 2 năm làm phó thư ký trưởng thành ủy, ông ta giữ quan hệ như gần như xa với Trần gia. Trần Kiến Quốc, Trần Kiến Quân làm gì có năng lực kinh doanh xí nghiệp, nhưng năng lực luân cúi dựa dẫm lại không kém. Với người nước ta mà nói, mĩ mai thay, đó có lẽ lại là năng lực trọng yếu nhất.

Cảnh Nhất Dân cười, đáp rất tiêu chuẩn:

- Hoan nghênh các vị cống hiến cho Tĩnh Hải.

- Không chỉ chúng tôi có lòng cống hiến cho Tĩnh Hải, đây là Tiểu Tấn nhà chúng tôi, tháng 7 năm nay sẽ tốt nghiệp đại học nông nghiệp, ở trường cũng là sinh viên ưu tú, trông cũng đáng về nhân tài đường đường. Nó cũng kiên quyết về Tĩnh Hải công tác.

Không tính ba đứa con của Lâm Minh Đạt và Trần Tú. Trần Kiến Quân, Trần Kiến Quốc, Trần Vệ Hồng tổng cộng có năm đứa con, lần lượt tên là Trần Tề, Trần Ngô, Trần Tấn, Trần Sở, Trần Việt, gom lại là Tề Tấn Ngô Sở Việt, trọn bộ ngũ bá thời Xuân Thu.

- Ai kiên quyết chứ, còn chẳng phải cha tự tiện quyết định?

Trần Tấn lẩm bẩm:

Trần Kiến Quốc vờ như không nghe thấy, cười ha hả:

- Nhà lão tam sao không thấy ai tới nhỉ? Tĩnh Di tới tỉnh thành học, sau công tác ở bệnh viện tỉnh, tới sáu năm rồi nhỉ, chỉ là không tới nhà chúng tôi chơi, thành ra xa lạ. Còn đứa bé gì mà lão tam nhặt về nuôi, nó tên là gì nhỉ, hình như cũng học ở tỉnh thành ... người dưng là người dưng mà, tình cảm đúng là nhạt, tẻ nhạt mà không biết tới ...

Trần Nhiên nhăn nhó, tới lúc này không nhịn nổi nữa, đặt “rầm” chén rượu xuống, quát ngang:

- Đủ rồi, càng nói càng không ra sao, Trần Tú là do ta nhận nuôi, Tiểu Ba là do Trần Tú nhận nuôi, nhưng với ta chúng đều máu mủ cả. Mấy đứa chúng mày không nhận thì thôi, người ta trước giờ cũng không cầu cạnh nhờ vả gì chúng mày ...

Dương Côn ngồi ở bàn bên cạnh cười khẩy trong lòng :” Tới giờ còn chưa rõ tình hình, không biết phải lấy lòng ai, bằng vào câu này của ông ít nhất đã đắc tội với Triệu Tăng rồi ...”

Cảnh Nhất Dân sắc mặt bình thường, Triệu Tăng đứng lên chúc rượu giàn hòa, hóa giải không khí xấu hổ trong phòng, nhưng trong lòng chua xót vì câu nói của Trần Kiến Quốc, mong câu này đừng truyền vào tai Lâm Tuyền.

99. Q.2 - Chương 44: Trần Vũ Và Trần Thân

Mùng 8 Tết là ngày các đơn vị sự nghiệp cơ quan bắt đầu ngày làm việc đầu tiên, buổi sáng Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ tới thành ủy chúc Tết, mọi người đều nhiệt tình hỏi y khi nào tiếp tục tới thành ủy thực tập? Khen Tiểu Tư Vũ đáng yêu, làm cô bé cảm phong bao mừng tuổi mỗi tay. Khác hẳn thái độ lạnh nhạt lần đầu y tới đây.

Hiện Thư ký trưởng thành ủy Tư Vĩ Khánh hiện chuyên môn hiệp trợ Cảnh Nhất Dân xử lý công tác đảng, phó thư ký trưởng Lý Quý Minh cam nguyện làm trợ thủ cho Triệu Tăng, hiệp trợ xử lý công tác của thành ủy, còn Triệu Tăng thì đại biểu Cảnh Nhất Dân liên lạc với khu huyện và cơ quan trực thuộc, phụ trách công tác khu khai phát mới và hạng mục thành phố.

Ở văn phòng thành ủy, không còn một ai lạ gì thân phận của Lâm Tuyền nữa, Cảnh Nhất Dân trọng dụng những cấp dưới cũ của Trần Nhiên, khiến Lâm Tuyền có vị trí rất vi diệu ở quan trường Tỉnh Hải, cho dù y vẫn còn đang học đại học. Quan trọng nhất là y được Cảnh Nhất Dân coi trọng, mối quan hệ thân như người một nhà của Triệu Tăng với Lâm gia, càng củng cố địa vị của Lâm Tuyền.

Rất nhiều người dự đoán, Lâm Tuyền nếu bước vào sĩ đồ, sẽ còn thuận lợi hơn cả Triệu Tăng, rất có khả năng 30 tuổi sẽ lên cấp chính xứ.

Lâm Tuyền nắm tay Tiểu Tư Vũ rời khỏi văn phòng thành ủy, đi qua tòa nhà bưu điện, nhìn thấy vị giám đốc cũ của Tôn Phi Phi, tươi cười chào hỏi. Nhìn kẻ đã móc túi của mình hơn 10.000, viên giám đốc kia không có mấy oán giận nữa, lần trước hắn lên phố tình cờ gặp Tôn Phi Phi, biết cô hiện giờ làm phó giám đốc tài vụ của Thiên Tinh Hồ, chức phó giám đốc đó đáng giá hơn chức giám đốc của hắn nhiều, chứng tỏ thế lực của Lâm Tuyền, hắn có tư cách gì mà hận người ta.

Lâm Tuyền vừa mới bước qua cổng bưu điện thì bị người ta kéo áo, quay đầu lại nhìn, không ngờ là Điền Lệ, Trần Vũ đứng đằng sau, tròn mắt tò mò nhìn Tiểu Tư Vũ xinh xắn đáng yêu.

- Này, anh lừa đâu được cô bé này thế, xinh quá đi thôi.

Tiểu Tư Vũ nhìn thấy Điền Lệ chu miệng ra muốn thơm mình, nó vội vàng trốn ra sau lưng Lâm Tuyền:

- Ba ba, họ là ai thế?

- Cái gì?

Điền Lệ mặt thất sắc, không sao tin nổi:

- Nó... Nó gọi anh là gì?

Trần Vũ cũng há hốc mồm không nói lên lời.

- Con gái nuôi của tôi, Tư Vũ.

Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ vào lòng, nhẹ nhàng đặt cô bé trong vòng tay, nhẹ như bế cái gỏi bông, lòng kích động vô cùng, có trời mới biết y bắt Quách Bảo Lâm lái xe đi khắp Tỉnh Hải với mục đích gì? Có kìm nén kích động, muốn vụn lời muốn nói cuối cùng chỉ biến thành gật đầu với Trần Vũ:

- Cả hai đi dạo phố à?

Trần Vũ hơi đỏ mặt, cảm thấy Lâm Tuyền gọi tên cô bé này trước mặt mình có chút ám muội gì đó, Tư Vũ, Tư Vũ, chẳng phải là ...

(Tư: Nhớ nhưng)

- Tiểu Vũ muốn mua một cái di động, anh chọn giúp bọn em nhé.

- Cháu mới là Tiểu Vũ, ba ba, con mới là Tiểu Vũ chứ.

Tiểu Tư Vũ dựa vào ngực Lâm Tuyền, lớn tiếng kháng nghị.

Lâm Tuyền béo má Tiểu Tư Vũ:

- Tư Vũ, nhìn thấy cô gái xinh đẹp hơn mình không được ghen tị, như thế là xấu.

Trần Vũ phì cười, hơi xấu hổ lườm Lâm Tuyền một cái, như trách y chọc cười mình. Trần Vũ mặc áo khoác màu xanh thẫm, bên trong mặc áo len sợi to màu vàng nhạt, quần jeans, giày cao cổ màu tím, đáng vẻ vừa tươi trẻ vừa quyến rũ làm trái tim người ta rung rinh.

Trần Vũ chọn một cái di động Samsung nhỏ nhắn tinh xảo giá không thấp, Lâm Tuyền nhìn cái giá mà xót tiền thay cho cha Trần Vũ. So với chiếc Nokia mà Lâm Tuyền mua nửa năm trước, chiếc Samsung của Trần

Vũ xinh xắn đáng yêu như Tiểu Tư Vũ trong lòng Lâm Tuyền, mới nửa năm thôi mà Lâm Tuyền thấy cái di động của mình sao mà quê mùa cục mịch, thậm thàn mấy thứ đồ này thay đời nhanh quá, thôi không đua đòi với người có tiền, quên luôn bản thân cũng là người có tiền rồi.

Bốn người đi chọn chỗ ăn cơm, Tiểu Tư Vũ cường liệt biểu đạt ý kiến của nó : Ăn KFC. Lâm Tuyền để Tiểu Tư Vũ cười lên cổ, vừa xếp hàng vừa nói chuyện với Điền Lệ, Trần Vũ thì đi chiếm chỗ rồi. Lâm Tuyền ăn KFC trừ chọn món số một thì chỉ biết món số hai, không biết gì khác, nên bảo Điền Lệ đứng bên chọn giúp.

Đầu óc tính toán nửa ngày, Lâm Tuyền mới hỏi được một câu riêng tư :

- Các em không ở trong nội thành à?
- Ở nội thành mà, nhà em ở Văn Đế Viên.

Fu..., ai muốn biết cô ở đâu chứ, tôi muốn biết nhà Trần Vũ. Lâm Tuyền chẳng thể hỏi thẳng, thấy tới lượt mình, vỗ má Tiểu Tư Vũ:

- Máy chọn thức ăn khởi động đi.
- Tiểu Vũ không phải cái máy chọn thức ăn.

Tiểu Tư Vũ chỉ bằng thực đơn, nói nhanh như điện :

- Con muốn ăn %, với &*&, con muốn ăn cả \$#! ...

Lại còn không phải là máy chọn thức ăn, thực hoài nghi đầu óc bọn trẻ con bay giờ sao chúng nó nhớ được nhiều món như thế? Lâm Tuyền bảo Tiểu Tư Vũ nắm chặt lấy tai mình, cẩn thận kéo ngã, cùng Điền Lệ bê khay đựng thức ăn lên phòng ăn tầng hai. Trần Vũ đang ngồi mày mò cái điện thoại mới mua, vẻ mặt rất hưng phấn, thấy Điền Lệ và Lâm Tuyền mua thức ăn đi lên, vội cúp máy.

- Là anh ấy hả?

Điền Lệ thì thăm hỏi nhỏ:

Trần Vũ cười ngượng ngùng, làm trái tim Lâm Tuyền mất mát cực điểm, chẳng có cô gái trẻ nào lại vừa mua điện thoại xong lại vội vàng gọi điện báo cho người nhà, nhìn vẻ mặt của Trần Vũ thì chắc chắn là bạn trai cô rồi.

Lâm Tuyền vừa ăn vừa dứt cho Tiểu Tư Vũ, khóe mắt liếc nhìn Trần Vũ vừa ăn vừa không ngừng gửi tin nhắn, Điền Lệ hỏi cũng chỉ dám câu được câu chăng, hoàn toàn không để ý tới y.

Đợi tới khi Tiểu Tư Vũ xoa bụng ợ một tiếng rõ to, Lâm Tuyền cũng mất hết hứng thú tạm biệt hai cô gái, bắt taxi về Tú Thủy Các.

Lâm Tuyền đem Tiểu Tư Vũ trả cho Phương Nam, lần đầu tiên trở về nhà trước tám giờ, Dương Minh đã về tỉnh thành trước, Lâm Tĩnh Di lần này nghỉ Tết tới tận mừng 10, lâu rồi cô chưa về nhà nên bị Trần Tú giữ rịt lấy, giờ bệnh viện tỉnh cẩn thận hầu hạ cô như bà cô tổ, có về muộn vài ngày cũng chẳng sao.

- Sao hôm nay lại về sớm thế? Có khách quý từ tỉnh thành tới đấy, còn mang đồng quà.

Lâm Tĩnh Di đánh mắt về phía góc tường, giọng điệu khinh bỉ:

Lâm Tuyền nhún vai, tỏ ý chẳng buồn để ý tới chuyện đó.

- Á, Tiểu Ba về rồi, bạn mau trốn đi.

Nghe thấy Tiểu Sơ rồi rít thúc giục ai đó trong phòng ngủ, Lâm Tuyền mở cửa ra, Lâm Tiểu Sơ mặc áo ngủ nằm trên giường, dưới chân còn có một thân hình nhỏ nhắn nửa nhô lên. Lâm Tuyền nhớ tới tiểu mỹ nữ Trần Thần, bạn học của Lâm Tiểu Sơ, nhưng hiện giờ đầu óc y bị Trần Vũ chiếm cứ, chẳng có tâm tình chơi đùa với hai cô gái, hỏi:

- Bọn em ngủ cùng có chật không, hay là lát nữa anh ra ngoài ngủ?

Lúc này Lâm Tuyền muốn kiếm chỗ ở một mình, y cần phải dẹp bỏ tâm tư rối loạn do cuộc gặp gỡ tình cờ hôm nay gây ra, qua ngày mai ở Tỉnh Hải còn cả tỉnh thành sẽ có cả đồng chuyện cần xử lý, y phải tỉnh táo.

Trần Thần chui từ trong chăn ra, vì bị ngột thở mặt đỏ bừng, há miệng thở dốc, đôi mắt sáng long lanh, nhìn thấy Lâm Tuyền lại xấu hổ trốn ra sau lưng Lâm Tĩnh Sơ.

Lâm Tĩnh Sơ ngả người ra sau, đè Trần Thần xuống dưới, Trần Thần đưa tay ra cù nách, hai cô gái liền quần lấy nhau cười rúc rích, lẫn lộn một hồi chui ra khỏi chăn, thanh âm trong trẻo của thiếu nữ thanh xuân cực kỳ có sức cảm nhiễm, Lâm Tuyền nhìn cũng phải bật cười, lòng nhẹ đi phần nào:

Lâm Tuyền kéo ghế bàn học Tiểu Sơ ngồi xuống, nói :

- Hai đứa chui vào chăn đi, cẩn thận bị lạnh.

- Ba mẹ và em trai Trần Thần đi du lịch rồi, mấy ngày này bạn ấy ở nhà ta, Tiểu Ba, mai bảo Quách Tử lái xe đưa bọn em tới núi Thanh Khâu chơi nhé.

Lâm Tĩnh Sơ ngồi xuống, ôm lấy tay Lâm Tuyền, bảo Trần Thần :

- Ấm lắm, ra đây sưởi đi.

Trần Thần mặt đỏ như máu, không dám đáp lại lời cô bạn tinh quái :

Lâm Tuyền gõ nhẹ lên đầu Tiểu Sơ, đưa cho em gái di động:

- Em tự gọi cho Quách Tử đi.

- Anh có đi không?

Tiểu Sơ ngược mắt lên nhìn Lâm Tuyền :

- Năm nào anh chẳng đưa em đi chứ, năm nay sao lại là ngoại lệ, mà Tiểu Tư Vũ còn chưa được ngồi vòng đu quay.

Lâm Tiểu Sơ ngúng ngẩy đẩy điện thoại đi, chui vào chăn giận dỗi nói:

- Anh thích Tiểu Tư Vũ hơn em, em không đi nữa, khỏi bị ghẻ lạnh.

Lâm Tuyền đi tới nhặt di động lên, vờ đi khỏi phòng:

- Vậy mai anh dẫn Tiểu Tư Vũ đi chơi vậy.

- Đây, đây, em đi, em muốn đi ...

Lâm Tĩnh Sơ cuống cuống nhảy từ trong chăn ra, cướp lấy di động, gọi cho Quách Bảo Lâm.

Lâm Tuyền ngồi ở bên giường, vươn tay qua người Trần Thần béo má Lâm Tĩnh Sơ, Trần Thần như con thú nhỏ bị hoảng sợ, người cứng lại, nín thở nhìn về phía trước, mặt hiện lên vẻ thẹn thùng mê người của thiếu nữ.

Công viên giải trí Thanh Khâu Sơn nằm ở phía nam núi Thanh Khâu, ngoại ô Tỉnh Hải, do đã là mùa 9, du khách vùng ngoài còn chưa tràn vào, người thành phố lại đều đã tới chơi, cho nên đã qua thời kỳ đông khách nhất. Lâm Tuyền hoài nghi bản thân có chứng sợ độ cao nhẹ, ngồi đu quay một vòng mà hai chân nhũn ra, tiếp đó giao cho Quách Bảo Lâm, Triệu Tĩnh cùng bồi tiếp hai cô gái một lớn một nhỏ.

Trần Thần cũng không dám ngồi trên cao, bảo Lâm Tuyền dắt đi ăn vặt khắp công viên. Lâm Tuyền trêu:

- Có phải là em sợ đi máy bay cho nên mới ở nhà một mình không?

- Đâu có! Ba mẹ em nói là đi du lịch, thực chất là đi công tác, em thao làm cái gì? Em ở nhà bác cả, hôm qua cãi nhau với chị họ, cho nên mới bỏ nhà đi.

Lâm Tuyền vỗ trán, Tết truyền thống mà còn phải đi công tác, xem chừng cha mẹ Trần Thần đúng là nhân vật trọng yếu rồi, mà cô bé con tí tuổi đầu học bỏ nhà ra đi gì chứ, xem ra chẳng phải hiền lành như cái vẻ ngoài hay thẹn thò.

100. Q.2 - Chương 45: Tiệc Tân Gia

Hôm sau là mừng 10 tháng Giêng, cũng là 24 tháng 2, Lâm Tuyền không để Quách Bảo Lâm lái xe tiễn, cũng không dùng xe của Đông Đô hay Thiên Tinh Hồ, một mình ngồi xe khách về tỉnh thành.

Công tác tiêu thụ nhà của Nguyệt Nha Hồ tới 29 mới chính thức bắt đầu, trung tuần tháng 3 còn có triển lãm nhà ở cao cấp.

Trước thời gian đó công tác chủ yếu là bồi dưỡng huấn luyện nhân viên mới cùng khuếch trương nghiệm vụ cho thuê mua bán nhà. Cổ Lương Vũ mừng 2 Tết mới cùng Phan Xuân Bình, Vương Thúy ngồi xe về quê, ở lại quê có ba ngày, mừng 6 Tết Cổ Lương Vũ đã quay về công ty, hẳn đưa theo Cổ Quân đứa con trai gần 5 tuổi.

Những căn nhà cho chủ quản công ty mua với giá cơ bản đã được trang trí hoàn tất, qua một tháng để thông gió đã có thể vào ở. Cổ Lương Vũ mua một căn nhà nhỏ nhất, tiêu tốn sách tiền lương làm công một năm, làm thủ tục vay thế chấp, có điều vẫn nợ Triệu Khôn Nghĩa 30.000 tiền trang trí.

Lâm Tuyền ngày đầu tiên về tỉnh thành liền tới nhà Cổ Lương Vũ ăn tiệc mừng tân gia.

Trừ Tiền Vệ Quốc và chuyên gia kế toán Trương Đình, Lý Mai có nhà ở khác ở tỉnh thành thì Trương Bích Quân, Thiệu Bình, Tiền Vi, Phan Xuân Bình đều chuyển tới nhà mới ở Nguyệt Nha Hồ, trở thành láng giềng của nhau. Trương Bích Quân không muốn ở khách sạn nữa, Tiền Vi thì cùng hai cô chị em thân thiết thời đại học trả lại căn nhà đã thuê hai năm, cùng dọn tới nhà mới.

Tuy nói là tiệc tân gia cũng chỉ là quây quần ngồi quanh một cái bàn tròn, toàn là nhân viên quản lý cao cấp của công ty, cùng với vợ của Thiệu Bình và hai cô bạn của Tiền Vi.

Cổ Lương Vũ đích thân xuống bếp, tài nghệ nấu nướng làm mọi người chấn động.

Tiền Vi nhìn mọi người quanh bàn, đột nhiên la lớn như phát hiện điều gì kinh khủng lắm:

- Ban đầu tôi tưởng tổng giám đốc cho chúng ta mua nhà với giá ưu đãi là nghĩ cho chúng ta, giờ mới nhận ra mọi người cùng ở đây, chỉ thuận tiện cho anh ấy bóc lột.

Cả bàn cùng cười rộ cả lên.

Lâm Tuyền trêu lại:

- Còn tưởng cô giữ nhà mới lại làm ồ ái tình, sao lại đem chị em vào ở cùng?

- Xí, vị đó của cô ấy kiêu lắm, sao lại thêm ở trong nhà bạn gái mua.

Hai cô bạn của Tiền Vi tính cách rất sôi nổi, một cô tên Trương Linh, cô kia tên Cảnh Lệ Lệ, thời đại học ở cùng phòng với Tiền Vi, có lẽ với Thiệu Bình, Tiền Vệ Quốc bọn họ kiêng dè một chút, còn với ông chủ thần bí của Tiền Vi do quá trẻ nên tùy ý hơn.

Trương Linh, Cảnh Lệ Lệ trước khi tới nhà Cổ Lương Vũ, nghe nói ông chủ thần bí hôm nay cũng xuất hiện, còn đùa nhau:

- Hay là để Linh Linh thi triển mỹ nhân kế, trâu già gặm cỏ non, bắt lấy hồn vía ông chủ của cô, sau này chị em chúng ta muốn nhà có nhà, muốn xe có xe rồi.

Đến khi bọn họ thấy Trương Bích Quân không hề trang điểm mà vẫn xinh đẹp rạng ngời, biết Trương Bích Quân chính là vị tổng giám đốc bị ông chủ thần bí sai bảo như súc sinh, khiến mỗi ngày thời gian trang điểm bị chen ép chưa tới 15 phút. Mơ mộng của Trương Linh, Cảnh Lệ Lệ tan thành bong bóng:

- Không trang điểm một tiếng, ra đường cảm giác như chỉ mặc mỗi đồ lót. Ông chủ của cô thật ác độc, đại mỹ nữ như thế, không biết thương hương tiếc ngọc?

Đợi tới khi nhìn thấy Lâm Tuyền trẻ tuổi giàu có lại còn thư sinh tuấn tú như thế, hai cô gái lòng xuân nhộn nhạo, nhưng trêu ghẹo vài câu mới phát hiện Lâm Tuyền hoặc là tay chơi có hạng đã vờn hoa ghẹo liễu chán chê, hoặc là người tâm chí kiên định như thép, cùng với người như thế chơi đùa tình cảm, định sẵn bản thân sẽ bị nuốt chửng tới xương khớp cũng chẳng còn.

Cảnh Lệ Lệ mắt lúng liếng nhìn Lâm Tuyền:

- Anh Lâm, nghe nói anh mở một công ty đầu tư, nếu chúng tôi có dự án tốt thì anh có đầu tư không?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Cứ nói ra xem, nói không chừng tôi có hứng thú.

- Ở tại Nguyệt Nha Hồ, bất kể là thuê nhà hay là mua nhà đều là thanh niên tài tuấn, đa phần phẩm vị cao, bằng cấp cao, nhiều người có thói quen ngồi quán bar, tới trung tâm thành phố thì phiên toái, chẳng bằng mở một quán bar ở gần hồ. Chỉ có người ở trong tiểu khu mới có thể thành hội viên, không mở cửa với bên ngoài, người khác muốn vào phải đi cùng hội viên. Tên của quán bar tôi cũng nghĩ sẵn rồi, gọi là Quán bar Sau Hồ.

Lâm Tuyền tán thưởng:

-Ồ, chủ ý này không tệ, cô không sợ hạn chế quá nhiều, không ai tới quán bar à? Tiểu khu Nguyệt Nha Hồ không cho người ngoài tùy ý ra vào, nếu không chủ nhà sẽ có ý kiến.

- Sao có thể chứ? Mọi người đều biết tiểu khu là nhà ở cao cấp do đích thân anh Lâm dựng lên, người sống bên trong đều có đẳng cấp, tôi thấy mọi người đều muốn làm quen với nhau, chỉ là không có cơ hội và địa điểm thích hợp, dân ta ở phương diện xã giao còn rất hướng nội, một địa điểm hạn chế như Quán bar Sau Hồ sẽ là nơi tốt.

Lâm Tuyền nhìn Tiền Vi hỏi ý.

Tiền Vi nói:

- Tôi đang định nộp bản kế hoạch lên cho anh đây, bao gồm thành lập phòng tập thể dục có thể cho phép 40 người cùng sử dụng, địa điểm chọn tầng chót bên hồ, đối diện là cảnh hồ đẹp đẽ, tường thành cổ kính, tao nên khu sinh hoạt công cộng cho cả tiểu khu, ở triển lãm nhà ở mùa xuân, chủ đề kế hoạch mà chúng tôi lập ra là xã giao tập thể của Nguyệt Nha Hồ.

Lâm Tuyền gật đầu, Tiền Vi đúng là rất hiểu khu Nguyệt Nha Hồ này, ngày Lâm Tuyền đến vận hỏi cô đã nhận ra điều này rồi, thuật nhìn người mà ông ngoại dạy cho y khiến Lâm Tuyền tự tin đưa ra quyết định chóng vánh, khiến nhiều người ngạc nhiên, ví dụ lần dùng Cố Lương Vũ chỉ sau một lần gặp mặt trên tàu thủy, tới nay vẫn làm Cố Lương Vũ, Phàn Xuân Bình cảm thấy khó tin, chỉ biết dùng hai chữ cơ duyên để giải thích.

Lúc này Lâm Tuyền chỉ nói:

- Hôm nay là tiệc tân gia của Lão Cố, không bàn công việc, phương án này mọi người thương lượng với nhau.

Cảnh Lệ Lệ lợi dụng ưu thế nữ giới, giọng hơi nhõng nhẽo:

- Chuyện công ty các anh tôi không xen vào, cái quán bar này tôi và Linh Linh muốn nhận bao thầu từ công ty của anh, cần lời vàng ý ngọc của anh mới được.

Lâm Tuyền vẫy tay gọi Cố Lương Vũ mặc tạp dề đi ra:

- Lão Cố quản mảng này, cô giao lưu với lão Cố đi.

Cố Lương Vũ này giờ chỉ chăm chú nấu nướng không để ý lắm, hỏi:

- Chuyện gì thế?

Tầng chót của sáu tòa nhà sát hồ trước kia được thiết kế thành nơi ngắm cảnh, có diện tích gần 1000 mét vuông, nhưng đoạn ở góc rẽ là nơi có phong cảnh đẹp nhất, ngay từ đầu Lâm Tuyền đã nhắm tới, mấy trăm mét vuông tinh hoa chỗ đó đều là tài sản của Lâm Tuyền. Cảnh Lệ Lệ thấy Lâm Tuyền không trúng mỹ nhân kế của mình, vừa cứng vừa thôi như cục đá trong nhà xí, quay ngoắt đi nói chuyện làm đẹp với vợ Thiệu Bình.

Lâm Tuyền cười nhẹ, không để ý tới cô, kéo Cố Lương Vũ tới bên cạnh.

Cố Quân đen nhẻm gầy tong teo, trước mặt mọi người sợ hãi, rụt rè, nhìn thấy Lâm Tuyền muốn kéo mình tới liền trốn sau lưng cha,.

Cố Lương Vũ đẩy con về phía trước, nói:

- Mấy năm qua tôi lang thang bên ngoài, cảm thấy có lỗi với nó nhiều nhất, tôi cho tổng giám đốc xem ảnh rồi đây, năm ngoái tôi đi nó còn trắng bóc bụi bặm, hiện thành như thế này, lại còn có chút hướng nội, nên mới mang nó theo.

Vợ Cố Lương Vũ ở lại quê, chỉ mang con trai theo, Lâm Tuyền với chuyện kiểu này rất lãnh đạm, cho nên không hỏi nguyên nhân, đem hai phong bao đỏ đưa cho Cố Lương Vũ:

- Chúc mừng tân gia, còn đây là quà gặp mặt của tôi cho cháu nó.

Cố Lương Vũ tính tình chân thành, không khách sáo, nhận lấy hai phong bao dày, gõ đầu con trai một cái:

- Cái thằng nhóc này còn chưa chào chú đi.

Lâm Tuyền chỉ thấy Cố Quân lí nhí cáo gò đó nghe không rõ, nói:

- Thiệu Bình quen thuộc ở tỉnh thành, anh bảo anh ấy kiếm giúp một nhà trẻ, từ hôm nay trở đi, chúng ta không thể để nó thiệt thòi.

- Tôi còn chưa nói chuyện này, Thiệu Bình đã vợ lấy rồi.

Lâm Tuyền gật đầu, quay sang nhìn Phàn Xuân Bình, Vương Thúy:

- Hai người chuyển khỏi nhà mới ngay, ngang nhiên chung sống phi pháp, ảnh hưởng không tốt

Phàn Xuân Bình nói:

- Ở quê chúng tôi, uống rượu đính hôn là thành con rể rồi, cả ba Vương Thúy cũng không đuổi được chúng tôi khỏi nhà đâu.

Mọi người cười ầm ĩ, chuyển sang trêu ghẹo hai người đó.

101. Q.3 - Chương 1: Tiền Vi Ghen Ty

Trước khi vào tháng ba, đợt nhà đưa ra lần thứ hai được tiêu thụ sạch sẽ, hơn 30 triệu tiền nhà và hơn 5 triệu tiền trang trí mau chóng tới tài khoản.

Lâm Tuyền thanh toán đầy đủ tiền trang trí cho Triệu Khôn Nghĩa, chỉ yêu cầu ông ta không được giở trò bớt xén hay dùng vật liệu rẻ tiền, làm hỏng chiêu bài của Nguyệt Nha Hồ. Trong vòng ba tháng nếu xảy ra ý kiến về vấn đề trang trí, trách nhiệm xác định ở phía nhà thầu thì sẽ trừ 100.000.

Trong đó có gần một nửa số nhà áp dụng phương thức trang trí xong cho thuê rồi mới bán, phương thức này được nhà đầu tư bất động sản yêu thích, cũng nhanh chóng tăng cường tỉ lệ vào ở của Nguyệt Nha Hồ, tăng thêm nguyện vọng mua nhà của người đến sau.

Ở triển lãm nhà ở mùa xuân, kế hoạch xã giao tập thể Nguyệt Nha Hồ do Tiền Vi lập kế hoạch, nhắm vào giai tầng tinh anh thu được thành công chưa từng có, 120 căn nhà đem ra bán với giá 4.600 đồng / m² đã được đặt trước hết sạch. Như thế tỉ lệ tiêu thụ của Nguyệt Nha Hồ đã đạt tới 80%, bộ phận doanh lợi trên giá cơ bản đạt tới 80 triệu, trừ đi khoản đầu tư tiền kỳ cùng với chi phí tuyên truyền, Lâm Tuyền và Chu Vân Thiên chia nhau 60 triệu đồng.

Triển lãm nhà ở mùa xuân, mỹ nữ quy tụ, Quách Bảo Lâm kiếm cơ thoát khỏi Triệu Tĩnh, chạy tới chỗ Lâm Tuyền, nói là hạng mục Nguyệt Nha Hồ, hẳn không giúp đỡ được bạn bè chuyện gì, khiến Lâm Tuyền vất vả quá độ mà ngã bệnh, tới giờ vẫn còn áy náy.

Sau Tết, Lâm Tuyền bỏ hết sự vụ thường nhật của công ty, chỉ có mỗi thứ hai là y tới chủ trì cuộc họp cấp chủ quản, đến bản thân y còn chẳng áy náy thì Quách Bảo Lâm áy náy cái gì?

Nhưng Quách Bảo Lâm đã nói thế thì Lâm Tuyền cũng thuận nước đẩy thuyền, lâu rồi y không tham gia tiết mục giải trí lành mạnh này, ngày xưa hai thằng cùng nghèo lúc nào cũng mơ tưởng có xe xịn mặc đồ hàng hiệu, ví dày cộm, đi tán gái đảm bảo bách phát bách trúng, giờ tiền có, xe có rồi thì không còn thời gian làm chuyện đó, gọi là có được thì cũng có mất. Lâm Tuyền quyết định cùng Quách Bảo Lâm tới triển lãm ngắm gái, nhìn thấy những cô gái trẻ trung xinh đẹp, khó tránh khỏi ngứa ngáy buồn lờ bông đùa.

Anh chàng đẹp trai tuổi trẻ giàu có cũng không có nghĩa là đánh trăm trận trăm thắng, tới quầy triển lãm của chung cư quốc tế Duy Lợi do Thực nghiệp Hòa Hoàng đưa ra, Quách Bảo Lâm làm quen với một cô gái tên Lạc Tình, hẹn cô ra ngoài ăn cơm trưa liền bị lừa một cái, đổi sang Lâm Tuyền cũng không ăn thua.

Quách Bảo Lâm và Lâm Tuyền giống nhau, đều là hạng gặp khó không sờn, mấy ngày triển lãm diễn ra, cả hai ngày nào cũng quanh quẩn ở quầy triển lãm của quốc tế Duy Lợi, khiến Lạc Tình không chịu nổi, xui xẻo là Lâm Tuyền hoàn toàn không có hành vi lời nói nào vượt khuôn khổ, chỉ bám lấy cô hỏi đủ các loại vấn đề.

Quốc tế Duy Lợi đưa ra khái niệm trang hoàng tinh tế, mỗi mét vuông chi phí trang hoàng 1.500 đồng, còn đặc biệt phòng thiết kế Weastern làm thiết kế nội thất, ở trong nước mà nói đây là một thủ đoạn mới mẻ.

Lâm Tuyền hỏi han chi tiết tới việc chu vi của bồn cầu trong phòng vệ sinh, lại bám lấy thảo luận chất lượng đẳng cấp của các loại sàn nhà. Lâm Tuyền cầm theo cuốn sách nhập môn nội thất, thảo luận phong cách thiết kế của phòng thiết kế Weastern.

May mà Triệu Tĩnh phát giác ra hành vi khác thường của Quách Bảo Lâm, hai ngày cuối cùng cũng đòi đi theo, hai tên lưu manh mới buông tha cho Lạc Tình sắp nổi điên viết đơn xin thôi việc, Quách Bảo Lâm ngoan ngoãn về Tĩnh Hải chủ trì công tác của Cty giải tỏa Lục Hồng.

Sau triển lãm nhà mùa xuân, đơn vị tổ chức triển lãm cử hành một bữa tiệc, Lâm Tuyền, Trương Bích Quân, Cổ Lương Vũ, Thiệu Bình, Tiền Vi nhận lời tham gia. Trên bữa tiệc toàn là nhân vật có tiếng ở giới bất động sản, Trương Bích Quân trước giờ luôn đại biểu cho Tĩnh Hồ, hạng mục Nguyệt Nha Hồ thành công, khiến cô thành điểm nóng được giới truyền thông theo đuổi, huống hồ cô còn có dung mạo chói mắt như minh tinh.

Tiền Vi đứng cùng một chỗ một chỗ với đám Lâm Tuyền, vừa nhìn những động tác pha chế cốc tai, vừa liên tục quay đầu nhìn Trương Bích Quân được đám đông vây quanh, lòng ghen tị vô cùng, vừa rồi Tiền Vi cố ý đi qua trước ống kính máy quay, ai ngờ tên phóng viên chết dịch lại đóng ống kính lại đợi cô đi chỗ khác, lòng tự tôn bị thương tổn lớn, bà cô đây tốt xấu gì cũng là mỹ nữ mà.

Lâm Tuyền cầm đĩa, vừa gấp lap xường, nem rán cho vào đĩa, vừa lẩm bẩm:

- Sao không tổ chức tiệc bánh ngọt, tiệc rượu chẳng có cái gì ngon mà ăn.

Tiền Vi giọng chua lè:

- Tổng giám đốc, tại sao anh không ra mặt, anh mới là minh tinh thực sự.

Lâm Tuyền nhún vai:

- Cô nhìn Trương Bích Quân có thời gian ăn uống không? Công việc mệt người này nếu như cô thích làm, lần sau tôi cho cô làm.

- Thật không?

Tiền Vi cảm thấy mình tỏ ra hưng phấn như thế không đủ chứng chặc nhận trọng trách, lại thâm suy nghĩ xem phải trang điểm thế nào, phổ hợp với trang phục gì mới thể hiện được mặt xinh đẹp nhất của mình trước ống kính.

Lâm Tuyền nhìn Tiền Vi chìm vào chứng hoang tưởng, cảm dĩ gõ vào đầu cô rất bất nhã:

- Công tác tiêu thụ mấy tháng tới giao cho Thiệu Bình phụ trách một mình là được rồi, cô chọn từ phòng kế hoạch, phòng chấp hành, mỗi phòng ba người, ngày mai tới Tĩnh Hải phụ trách công tác ở Thiên Tĩnh Hồ. Chỗ ở thì phó giám đốc Tôn mà lần trước có tới đã an bài rồi, an bài cho các cô ba gian phòng trong khu biệt thự cao cấp nhất của Tĩnh Hải, có một giúp việc phụ trách chiếu cố sinh hoạt thường nhật của các cô.

Khổng Lập Dân mà biết biệt thự mình cho Lâm Tuyền ở, bị y tận dụng làm chỗ ở cho nhân viên thì không biết trong lòng sẽ có suy nghĩ gì.

- Tổng giám đốc muốn đẩy tôi ra biên cương à?

Tiền Vi làm mặt tội nghiệp nài nỉ:

- Nguyệt Nha Hồ marketing thành công chưa từng có, nhất định sẽ có rất nhiều nhà đầu tư tới hợp tác với công ty, tùy tiện tiếp nhận vài tòa nhà đem bán là được, vì sao muốn một mình tôi tới Tĩnh Hải nhận việc của Thiên Tinh Hồ? Tôi ở đó lạ nước lạ cái, bị người ta bắt nạt thì sao?

- Cô không bắt nạt người ta là tốt rồi, quốc tế Hào Thành ở gần đó mùa thu sẽ mở cửa giao dịch, công tác tiêu thụ của Thiên Tinh Hồ sẽ không khó khăn lắm, hiện giờ tỉ lệ nhà trống là 50%, cô chỉ cần bán được còn thấp hơn 20% là có thể quay về Tĩnh Hải.

Thiệu Bình cười góp lời:

- Tổng giám đốc cho cô một mình cầm quân đánh trận, cô còn kén cá chọn canh, hay là cô ở lại phụ trách tiêu thụ số nhà còn lại của Nguyệt Nha Hồ đi, tôi tới Tĩnh Hải cho.

- Nguyệt Nha Hồ đã bán được trên 80% rồi, giờ người ta còn tới xin chúng ta bán nhà cho họ, ở lại chẳng có chút khiêu chiến nào.

Tiền Vi chun mũi, quay đi không thèm để ý tới Thiệu Bình:

Lâm Tuyền hỏi Cố Lương Vũ:

- Tình hình các chi nhánh phía dưới sao rồi, công tác tiêu thụ của Nguyệt Nha Hồ cũng để chi nhánh tham gia vào đi, phần vượt quá 4.000 coi như lợi nhuận chi nhánh sáng tạo ra.

Cố Lương Vũ cười khổ:

- Công tác ở chi nhánh vừa cực vừa nhọc, tiền thực tập mới 400 đồng, 60 sinh viên tốt nghiệp, thực tập mới được một tháng đã bỏ mất 17 người. Các chi nhánh đang trong kỳ khuyến trương, nghiệp vụ chưa thông thuộc, lợi nhuận cũng ít, nên sớm chia cho họ chút lợi nhuận, ít nhất cho bọn họ thấy được chút hi vọng.

Tiền Vi tư lự:

- Bọn họ đều là sinh viên chuyên ngành, đưa xuống chi nhánh dày vò liệu có quá đáng không?

102. Q.3 - Chương 2: Quốc Tế Duy Lợi

Lâm Tuyền lạnh nhạt nhìn Tiền Vi:

- Cô rất may mắn đấy, hạng mục Nguyệt Nha Hồ đã tới giai đoạn thu quan, không nhận được đơn đặt hàng mới, người còn lại của phòng chấp hành, phòng kế hoạch đều phải xuống chi nhánh phía dưới rèn luyện, hiện chất lượng các trưởng chi nhánh rất không đồng đều. Tôi hết sức nghiêm túc nói với người biết, yêu cầu của tôi với trưởng chi nhánh còn cao hơn mọi người tưởng tượng nhiều lắm, bọn họ phải là ...

Nói tới đó thì dừng lại một chút, tìm kiếm từ ngữ thích hợp:

- Nhà quản lý bất động sản, đúng, phải là nhà quản lý bất động sản chuyên nghiệp.

Tiền Vi còn định tranh luận, nhưng Chu Vân Thiên bụng phê dẫn một người trung niên mặt nhon đi tới, người trung niên đó trông giống một lão nho hiền hậu thời xưa, nhưng con mắt gian thương không phù hợp với khuôn mặt, Thiệu Bình ghé vào tai Lâm Tuyền, nói cho y biết thân phận người trung niên:

- Đó là Lạc Ích Đồng, ông chủ tập đoàn Hòa Hoàng, đang khai phát chung cư quốc tế Duy Lợi, một khu chung cư hoàn chỉnh diện tích hơn 60.000 mét vuông, nghe nói giá bán dự kiến là 5.800.

Họ Lạc? Trùng hợp nhỉ, không biết có quan hệ gì với Lạc mỹ nữ không? Lâm Tuyền nhỏ giọng nói lại:

- Anh nghe ngóng kỹ lắm, tôi có kế hoạch lập phòng điều tra tin tức, anh có thể kiểm luôn ...

Thiệu Binh chỉ thuận miệng nói thế thôi, không ngờ Lâm Tuyền nghiêm túc như thế:

- Tôi chỉ nghe tin bên lề.

Đối diện với ông chủ cũ, Thiệu Binh, Tiền Vi có chút ngại ngùng. Chu Vân Thiên nhìn cấp dưới ngày nào đã thành trợ thủ đắc lực của Lâm Tuyền, trong lòng rất khó nói cảm xúc ra sao. Có điều Lâm Tuyền càng khiến ông ta có cảm giác phức tạp hơn.

- Giám đốc Chu sao có thời gian rảnh rồi chú ý tới đám người nhân hạ chúng tôi? Nguyệt Nha Hồ là chiến tích lớn trong tay ông, ông kính bên kia đang tìm ông đấy.

Lâm Tuyền quay lưng lại với ông kính camera:

Chu Vân Thiên cười gượng:

- Tôi là nhà đầu tư xui xẻo kiếm còn ít hơn nhà đại lý như anh, vinh quang bề ngoài thì được tích sự gì?

Lạc Ích Đồng nâng chén rượu lên tự giới thiệu:

- Lạc Ích Đồng của Hoàng Hoàng, vừa rồi nghe giám đốc Chu kể sự tích của anh, tôi rất khâm phục.

Quay sang Chu Vân Thiên:

- Nguyệt Nha Hồ mà đi theo đường lối tiêu thụ cũ thì anh có được đồng nào không? Chẳng những không được, mà tôi thấy Giai Thành của anh bây giờ đang cuống cuống lo xử lý nguy cơ tài vụ, giờ kiếm được tiền còn lên tiếng oán trách cái gì?

Giọng nói có chút nghiêm khắc, có thể thấy ông ta có uy vọng trong giới.

Lâm Tuyền chẳng phải thanh niên ngây thơ vì ai nói tốt ỉn mấy câu liền có thiện cảm với người đó, nâng ly đáp lại:

- Ông Lạc quá đề cao văn bối rồi.

- Anh Lâm đã bao giờ nghe tới Chung cư quốc tế Duy Lợi mà Hòa Hoàng đầu tư chưa?

- Có nghe một chút, ở cuộc triển lãm có thấy các cô gái tiêu thụ của quý công ty, xinh đẹp hơn công ty chúng tôi nhiều, có điều hình như Duy Lợi không có quảng cáo gì trên truyền thông, có phải chưa cho đặt trước không?

Lạc Ích Đồng cười lớn:

- Anh Lâm đúng là người thú vị, toàn là người mẩu bỏ nhiều tiền ra mời về để thu hút khách ấy mà. Việc đặt trước đúng là chưa cho làm, tham gia triển lãm lần này là muốn thăm dò tình hình thị trường, định giá cho chuẩn xác thôi.

- Vậy thì giờ trong lòng ông Lạc đã có tính toán, chúc ông giá nhà liên tục tăng cao.

- Anh Lâm không có hứng thú biết giá mở đầu của Duy Lợi à?

Lạc Ích Đồng nhìn chàng trai trẻ tuổi tuấn tú trước mặt, rất khó đoán tuổi của y chính xác là bao nhiêu, khoảng 26 - 27? Khả năng là nhỏ hơn một chút.

Khi y tiếp nhận Nguyệt Nha Hồ thì ngay cả công ty của bản thân cũng chưa có kết cấu hoàn chỉnh, phải dùng hết nhân viên Hào Thành đào thải ra, nhưng người này có lối tư duy mới mẻ, thủ đoạn mạnh bạo, vừa làm hạng mục Nguyệt Nha Hồ, vừa hoàn thiện công ty của mình, chỉ mới nửa năm đã thu được thành công rực rỡ, thanh danh Tinh Hồ chấn động tỉnh thành.

Ở tỉnh thành không một thanh niên nào có nhãn quang và khí phách hơn y, nghe nói tiền kỳ công tác, y tự mình làm mọi việc, đến nỗi kiệt sức nằm viện, có thể thấy năng lực của y là toàn diện, sự thành công của hạng mục Nguyệt Nha Hồ là công lao của một mình y.

Lạc Ích Đồng thấy Lâm Tuyền không thích người ta thăm dò mình, cũng không phạt ý vì chút kiêu ngạo mà y thể hiện ra, cười nói:

- Bữa tiệc buồn chán, anh Lâm có ngại cùng tôi tới Duy Lợi đi một vòng không?

Lâm Tuyền chính đang đợi câu nói này của ông ta, đương nhiên sẵn lòng, dặn Tiền Vi:

- Cô đi gọi Trương Bích Quân, chúng tôi sẽ đợi các cô ở xe của ông Lạc.

Đưa tay ra:

- Mời ông Lạc.

Trương Bích Quân là minh tinh chói mắt của bữa tiệc ngày hôm nay, nhất cử nhất động của cô đều được rất nhiều người chú ý, bọn họ nhìn thấy cô đi vào xe của Lạc Ích Đồng, có người tinh mắt còn thấy một thanh niên ăn mặc bình dị ngồi sẵn trong xe mở cửa cho Trương Bích Quân.

Thiệu Bình lái một chiếc Passat theo phía sau.

Lâm Tuyền vào trong xe của Lạc Ích Đồng bất ngờ thấy mỹ nữ Lạc Tình mấy hôm trước suýt bị y và Quách Bảo Lâm hành hạ nổi điên, cô là con gái của Lạc Ích Đồng.

Ngồi trong chiếc xe xa xỉ của Lạc Ích Đồng, Lâm Tuyền chân vắt chéo, mắt thì lại ngắm tia Lạc Tình ngồi bên cạnh Lạc Ích Đồng, tấm tắc khen:

- Ông Lạc thật biết hưởng thụ cuộc sống, chiếc xe thoải mái thế này trước đây tôi mới chỉ thấy ở chỗ chủ tịch Khổng của Đông Đô.

Lạc Ích Đồng không nhận ra vẻ kinh ngạc và lúng túng của Lạc Tình, thấy Lâm Tuyền nói thế, cười xấu hổ:

- Cái xe này mua từ năm 92 đấy, năm 94 địa ốc quá nóng, khó khăn lắm mới khôi phục được thì năm 97, 98 gặp phải cơn bão tài chính ĐNÁ, cuộc sống của tôi không dễ chịu chút nào.

Từ trong xe của Lạc Ích Đồng đi ra, Lâm Tuyền tham lam hít thở không khí trong lành, Chung cư quốc tế Duy Lợi là chung cư chính thể hoàn chỉnh, nằm ở giải hạn tâm của nội thành, quần thể chung cư cao cấp Thiên Dật Hoa Uyển cách Quốc tế Duy Lợi 500 mét có giá bình quân 5.200 đồng / m², từ khi mở cửa giao dịch tới nay được 3 tháng, bán 30%. Xa hơn một chút là chung cư của Quốc tế Hoa Đô, giá khởi đầu là 5.600. Hai tòa nhà này vì thành công ở cuộc triển lãm đã phải bỏ rất nhiều công sức tuyên truyền, nhưng cuối cùng vẫn bị hào quang của Nguyệt Nha Hồ che lấp.

Chung cư quốc tế Duy Lợi trông như con quái vật khổng lồ đứng trong bóng đêm, sau lưng cách một con đường là sông Phủ Thanh Hà chạy xuyên trung tâm thành phố, Lâm Tuyền nhìn ánh sáng lạnh lẽo, bờ đối diện có một dải công viên xanh hóa, tiếp đó nữa là phố đi bộ thương nghiệp của khu Chung Cổ Lâu.

Cây cầu bắc ngang qua Phủ Thanh Hà, nối liền khu nam bắc thành phố cách đó 5km. Con đường xây men sông ba khu chung cư cao cấp Thiên Dật, Minh Đô, Duy Lợi nối liền với nhau, kéo dài về phía đông 800 mét, con đường này cũng là nối duy nhất nối liền với thế giới bên ngoài của Duy Lợi.

Lâm Tuyền chỉ dòng sông, nói:

- Chỗ này mà xây một cây cầu thì công viên đối diện cùng phố thương nghiệp đi bộ sẽ nối liền với nhau rồi.

Chu Vân Thiên luôn muốn kiếm cơ hội đả kích Lâm Tuyền để vãn hồi chút cân bằng tâm lý, cười nói:

- Hai đầu không có đường chính, tự nhiên xây một cây cầu làm gì? Vả lại xây một cây cầu không bỏ ra vài chục triệu thì làm được gì ...

Lâm Tuyền cắt ngang:

- Xây một cây cầu du lịch không tốn bao nhiêu tiền.

Lạc Ích Đồng hiểu ý Lâm Tuyền:

- Phố thương nghiệp đi bộ khép kín, lối ra phía đông nối với đường Hồ Nam, phía tây liền với đường Tương Dương. Xây một cây cầu gỗ, tuy không tốn bao nhiêu tiền, chỉ là thủ tục phiền hà. Chỉ nối với công viên xanh hóa thì hiệu quả có vẻ cũng không phải là rõ ràng lắm.

103. Q.3 - Chương 3: 10.000 Chỉ Là Khởi Đầu

Lâm Tuyền nói tới đó là dừng, y chỉ định khơi lên hứng thú của Lạc Ích Đồng, chứ sao có thể đem hết tính toán của mình nói ra, quay người nhìn tòa nhà như con quái vật to lớn:

- Chúng ta lên xem sao.

Lạc Ích Đồng ngạc nhiên:

- Anh Lâm nếu có hứng thú có thể đợi ban ngày lên tầng thượng ngắm nhìn cảnh quan xung quanh, hiện giờ chẳng nhìn thấy gì cả.

Lâm Tuyền cười tủm tỉm, hỏi tiếp:

- Phía trước chung cư là đường Bắc Kinh?

- Không, còn cách hai khu nhà tập thể cũ của ủy ban xây dựng tỉnh, tiếp nữa mới là đường Bắc Kinh.

- Vậy lên xem sao.

Lạc Ích Đồng thấy Lâm Tuyền kiên trì, liền bảo nhân viên mang tới mấy chiếc mũ an toàn, dùng thang máy thi công lên tầng thượng đang thi công dang dở. Đứng ở tầng thượng nhìn về phía bắc, phố thương nghiệp đi bộ đèn hoa rực rỡ, nhưng con phố khép kín khiến cho công viên xanh hóa đằng sau chỉ cách một dãy nhà mà trở nên vô cùng vắng vẻ.

Đi qua một đồng vật liệu xây dựng, Lâm Tuyền cẩn thận né tránh đi tới mép phía nam, hai bên đường Bắc Kinh có rất nhiều kiến trúc lịch sử, cũng là con đường đậm chất lịch sử nhất khu Chung Cổ Lâu, bảo tàng mỹ thuật, bảo tàng nghệ thuật dân tộc, còn có cả rất nhiều kiến trúc thời dân quốc.

Nhưng trước chung cư Duy Lợi, lại chẳng phải là kiến trúc mang hơi thở lịch sử gì, mà là hai khu nhà tập thể cũ kỹ chẳng hề ăn nhập với khung cảnh xung quanh.

Lâm Tuyền chỉ vào khu nhà tập thể đen xì xì trong bóng đêm:

- Nếu như phía trước là mấy kiến trúc biệt thự thời dân quốc giống như quốc tế Minh Đô thì giá trị của Duy Lợi tăng lên không ít rồi.

Lạc Ích Đồng cười miễn cưỡng, mặc dù trong bóng tối, Lâm Tuyền vẫn nắm bắt hoàn cảnh xung quanh chung cư khá là chuẩn xác, nhìn rõ ràng rãnh mạch khiếm khuyết của Duy Lợi:

- Hai khu nhà tập thể ở phía trước đó có hơi lạc điệu, khi trước chúng tôi suy xét mua cả luôn để xây chung cư. Nhưng vì quần thể kiến trúc thời dân quốc ở hai bên đường Bắc Kinh, cho nên thành phố yêu cầu hạn chế công trình kiến trúc không được cao quá 15 mét, có mua mảnh đất đó, tôi đa cũng chỉ có thể xây nhà bốn tầng là cùng. Mà diện tích nơi đó lại nhỏ, chẳng thể tạo thành quy mô tiểu khu, làm gì cũng dở dang, cho nên cuối cùng chỉ mua mảnh đất gần sông xây chung cư cao tầng. Nói là cao tầng song vẫn bị hạn chế độ cao, không thể quá 80 mét.

Lâm Tuyền gật gù:

- Chung cư cách đường Bắc Kinh bao xa?

- 200 mét, trong đó có 40 mét là giải cách ly cảnh quan của Duy Lợi.

- Vậy nói như thế hai khu nhà tập thể đó thêm vào cái sân ở giữa có diện tích chừng 30 mẫu.

- Chính xác là 30.8 mẫu, anh Lâm, làm thế nào anh tính ra được?

Lâm Tuyền lấy từ trong áo khoác ra một quyển sách giới thiệu có vài tờ, cười nói:

- Vì các cô gái bán nhà chỗ quý vị rất xinh đẹp, ở cuộc triển lãm, tôi cứ buồn chán là lượn lờ ở quầy triển lãm của các vị, cho nên khá là hiểu các con số liên quan tới Duy Lợi, ha ha ha ...

Mọi người ở phía sau cũng cười theo, Chu Vân Thiên có chút ghen tị, trẻ tuổi, đẹp trai, lăm lăm, ngay cả những lời háo sắc nói ra cũng tự nhiên như thế, không làm người ta ghét chút nào.

Chỉ có Tiền Vi là bữu môi, cô không tin lời Lâm Tuyền nói chút nào, nếu bảo y có mưu đồ với Duy Lợi từ trước thì cô thấy dễ tin hơn, chuyện này cô có kinh nghiệm hơn ai hết.

Lạc Ích Đồng cười:

- Nói như thế xem ra không cần tôi phải giới thiệu gì nữa rồi, anh Lâm có cao kiến gì với Duy Lợi không?
- Không dám nói là cao kiến, Duy Lợi muốn làm chung cư được trang trí cao cấp nhất tỉnh thành, đã bỏ công sức lớn ở trang thiết bị, giá trả cho đơn vị thiết kế là 1.500 đồng/ m², giá thấp nhất trong lòng ông Lạc đại khái là chừng 6.000 đúng không?

Lạc Ích Đồng thấy Lâm Tuyền nghiêng đầu nhìn mình liền không nói tiếp được nữa, trong lòng có chút nóng ruột, nhìn thấy Lạc Tình đi nhanh tới, nhận lấy phong bì trong tay cô, đưa cho Lâm Tuyền:

- Những lời hữu ích của anh Lâm ngày hôm nay đã giúp chúng tôi rất nhiều, đây là thẻ vàng của CLB Tần Hoài, đã nộp phí năm nay rồi. Cũng chẳng thể tính là thù lao, chỉ là thấy kỳ tài thương trường như anh Lâm đây, nên sớm vào giới chúng ta.

Chu Vân Thiên nhìn phong bì mà thêm khát, CLB Tần Hoài, phí gia nhập là 15.000 USD, phí tổn hàng năm là 1500 USD, là nơi tụ họp của phú hào tỉnh thành, cho dù có tiền tới mức độ nào đó, nếu không có hội viên sáng lập tiến cử, không thể vào CLB Tần Hoài.

Chu Thiên Vân sẵn sàng bỏ ra 300.000 đổi lấy tấm thẻ vàng này.

Lâm Tuyền nhận phong bì, lấy ra thẻ hội viên vàng lấp lánh, cười nói:

- Ông Lạc, Duy Lợi bị kẹp giữa Thiên Dật, Minh Đô, lại bị hạn chế bởi hai nhà tập thể kia, muốn phá vòng vây không dễ đâu.
- Nếu như tôi đem Duy Lợi ủy thác cho Tinh Hồ trong tay anh Lâm marketing tiêu thụ thì anh Lâm cho rằng giá cơ bản nên là bao nhiêu?

Đây mới là mục đích căn bản hôm nay Lạc Ích Đồng tìm Lâm Tuyền, đó là tìm một chuyên gia marketing hợp tác, có thể giảm bớt mức độ nguy hiểm xuống thấp nhất.

Đám Trương Bích Quân, Tiền Vi, Cố Lương Vũ vừa mới thu được thành công ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ, lại có hạng mục lớn như thế chủ động tìm tới cửa, đều không kìm được hưng phấn. Có điều Lạc Ích Đồng kinh doanh bất động sản bao nhiêu năm, chuyện định giá nhà rất có kinh nghiệm, đại khái hạng mục này không sinh ra lãi lớn như Nguyệt Nha Hồ được.

Có điều ngay cả một trong số nhà đầu tư địa ốc có tiếng tỉnh thành cũng tìm Tinh Hồ làm marketing, nếu như vụ này tiếp tục thành công, lợi ích của Tinh Hồ khổ cần nói cũng biết.

Lâm Tuyền mím môi không nói, có vẻ ngần ngại, làm Lạc Ích Đồng sốt ruột chờ đợi một lúc mới ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn thư ký xinh đẹp sau lưng Lạc Ích Đồng:

- Lạc tiểu thư, cô muốn bán một căn hộ của Duy Lợi với giá bao nhiêu?
- Hả, anh Lâm biết con gái tôi?
- Hôm nay con mới biết anh Lâm là ông chủ của Tinh Hồ, ở cuộc triển lãm có thái độ không tốt lắm với anh Lâm và bạn anh ấy ...

Lạc Tình lí nhí đáp:

- Ồ không, cô như thế là lịch sự lắm rồi.

Lâm Tuyền chỉ Thiệu Bình, Tiền Vi sau lưng, cười ha hả:

- Con người tôi tương đối khiến cho người ta ghét, trước kia tôi con bị hai người bọn họ đuổi ra khỏi Nguyệt Nha Hồ đấy.

Thấy Lâm Tuyền nhắc tới chuyện cũ, Thiệu Bình, Tiền Vi đều cười ngượng ngùng.

Từ lúc nhìn thấy Lâm Tuyền vào xe, Lạc Tình mới biết Lâm Tuyền chính là ông chủ đứng sau lưng Tình Hồ, người được cha mình gửi gắm kỳ vọng lớn, y cứ quần lấy mình hỏi han mình đủ mọi vấn đề ở cuộc triển lãm, chẳng lẽ sớm đã nhầm trúng vào Duy Lợi rồi sao?

Kinh ngạc trong lòng vẫn chưa hết, thấy Lâm Tuyền truy hỏi mình, Lạc Tình cố trấn tĩnh nói:

- Sau khi xây dựng xong Duy Lợi sẽ là điển hình căn hộ sang trọng cực phẩm tại tỉnh thành, giá bình quân 6.000 hân được thị trường tiếp nhận.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Nếu đã định vị nó là căn hộ cực phẩm, tôi thấy giá khởi đầu là 10.000, phía trang trí 2.500, phí quản lý 5.000 ...

- Anh Lâm, đừng trêu tôi nữa ...

Lâm Tuyền nhìn Lạc Ích Đồng, nghiêm mặt nói:

- Trông tôi giống đang đùa lắm à?

- Hả?

Lạc Ích Đồng nhìn khuôn mặt hết sức nghiêm túc của Lâm Tuyền, kinh ngạc hỏi lại:

- Duy Lợi làm sao bán được với giá 10.000 chứ? Biệt thự trong nội thành mới chỉ có giá 9.000 thôi.

Lâm Tuyền thản nhiên nói:

- Nếu như nửa năm trước tôi đứng ở trước mặt giám đốc Chu nói với giám đốc Chu rằng nên bán Nguyệt Nha Hồ với giá 5.000, chắc giám đốc Chu cười lớn bỏ đi.

Nhà ở của Nguyệt Nha Hồ đã đẩy tới giá 4800, cách giá 5000 chỉ một bước ngắn.

104. Q.3 - Chương 4: 10.000 Chỉ Là Khởi Đầu 2

Thần sắc Lạc Ích Đồng trở nên nghiêm nghị, nghiền ngẫm khả năng Lâm Tuyền nói, hồi lâu sau mới khẽ thở dài:

- Tôi thực sự không nghĩ ra lấy lý do gì để định giá căn hộ của Duy Lợi cao như thế.

- Căn hộ nhỏ nhất của Duy Lợi cũng có diện tích trên 167 mét vuông, trên tầng thượng là căn hộ sang trọng, mỗi căn diện tích trên 500 mét vuông. Tổng diện tích kiến trúc là 62.000 mét vuông, chỉ có 230 căn hộ, không thẹn với khí độ của căn hộ cực phẩm. Minh Đô, Thiên Duệ đều xưng là căn hộ cao cấp, thế nhưng diện tích lớn nhất mới chỉ có 300 mét vuông, kiến trúc chủ thể là loại hình từ 100 - 200 căn hộ, khí độ kém xa nhiều lắm. Tôi nói với ông Lạc một câu thế này, nếu ông định giá ở tầm 5000 - 6000, kết cục của Duy Lợi sẽ giống như Nguyệt Nha Hồ trước kia thôi, chỉ có một chữ: Không bán nổi À, không ... Bán ... Nổi ... Là ba chữ mất rồi.

Tiền Vi, Lạc Tình phì cười, màn diễn thuyết hào hùng khí thế, bị mấy chữ cuối cùng của Lâm Tuyền phá tan hết cả.

Lạc Ích Đồng cũng bị Lâm Tuyền chọc cười:

- Anh Lâm có lòng tin mạnh mẽ với Duy Lợi như thế, không biết có hứng thú tiếp nhận không. Trước khi gặp anh Lâm, đúng là tôi định giá Duy Lợi giống như của Minh Đô, đều là 5.800, nếu anh Lâm có hứng thú với Duy Lợi, vậy giá cơ bản sẽ là 5.000 được không? Nếu anh Lâm có khả năng đưa giá của Duy Lợi lên tới 10.000, tôi sẵn sàng nhường 50% lợi nhuận trên giá cơ bản cho anh.

- Duy Lợi quá lớn, tôi không đóng nổi tiền đảm bảo hợp đồng.

Giá cơ bản là 5.000, tổng diện tích kiến trúc là 62.000 mét vuông, 10% tiền đảm bảo hợp đồng, mỗi bên phải nộp vào tài khoản chỉ định hơn 30 triệu.

Lạc Ích Đồng nói với Chu Vân Thiên:

- Nguyệt Nha Hồ chỉ còn lại hơn 100 căn nhà cuối cùng chưa bán, giá khẳng định sẽ không thấp hơn 4.500, anh Lâm là người chú trọng danh dự. Tôi thấy mọi người không cần đóng bằng tiền đảm bảo trong tài khoản nữa đâu.

Chu Vân Thiên biết Lâm Tuyền sẽ tiếp tục giữ lại đủ số tiền nhà để phòng mình hủy hợp đồng, bản thân bằng với việc đóng bằng hơn 10 triệu nhiều. Còn Lâm Tuyền đóng bằng 10 triệu tiền đảm bảo, chỉ là để cam đoan lấy giá 2.400 tiếp nhận số nhà còn dư, nếu đúng là còn nhà dư, Chu Vân Thiên không muốn bán cho Lâm Tuyền với giá rẻ như thế.

Vì thế ông ta sẵn khoái nói ngay:

- Nếu ông Lạc đã nói thế rồi, vậy tôi cùng anh Lâm bỏ đóng bằng tiền đảm bảo vậy.

- Cho dù không bán được với giá 10.000 thì ông Lạc liệu có sẵn lòng thanh lý cho tôi với giá 5.000 đồng vào một năm sau không? Cho nên tiền đảm bảo hợp đồng với chúng ta mà nói không có nhiều ý nghĩa lắm.

- Điều này ...

Lạc Ích Đồng không hiểu Lâm Tuyền nữa, vừa nãy nói không có tiền để đảm bảo, giờ lại nói tiền đảm bảo không có ý nghĩa:

- Nếu như tôi thao tác thành công, giá nhà của Duy Lợi đẩy lên cao, tôi còn sợ ông Lạc hủy hợp đồng ấy chứ, cho nên tôi yêu cầu ông Lạc một mình gửi 30 triệu đảm bảo vào tài khoản chỉ định.

- Vậy chẳng phải anh Lâm không bị ước thúc gì sao?

- Ngay tại đây tôi tuyên bố, Cty đầu tư liên hợp Tỉnh Hải dưới tay tôi sẽ đầu tư tiền kỳ không dưới 30 triệu, nếu tôi hủy hợp đồng, thì khoản đầu tư này sẽ mất trắng, đây chính là tiền đảm bảo tốt nhất, tôi rất có lòng tin vào hạng mục Duy Lợi, cho nên khoản đầu tư của tôi sẽ không khấu trừ vào bộ phận doanh lợi. Nếu như trong 2 tháng đầu, Liên hợp Tỉnh Hải đầu tư dưới 30 triệu, ông Lạc có thể hủy hợp đồng, như thế sẽ không làm chậm việc tiêu thụ của Duy Lợi.

Lạc Ích Đồng không quyết định được:

- Tôi vắt hết óc mà không nghĩ ra cách nào đẩy giá lên cao như vậy, anh Lâm có thể lộ ra một chút để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi không?

Quan hệ tới hạng mục hàng trăm triệu đồng, Lạc Ích Đồng sao dám coi như trò đùa:

- Đầu tư và chi phí liên quan nên khấu trừ từ bộ phận doanh lợi, anh Lâm nói ra nghe thử, tôi nhận lời anh.

- Xây ở giữa phố thương nghiệp đi bộ có một cái quảng trường nghỉ ngơi cỡ nhỏ, đem phố đi bộ và công viên xanh hóa đã thông, rồi xây một cây cầu ngắm cảnh, nối liền Duy Lợi với công viên bên kia.

Lâm Tuyền cười:

- Như thế chung cư Duy Lợi và phố đi bộ chỉ cách nhau một gang tay, định gia ít nhất có thể tăng lên một bậc.

Hai mắt Lạc Ích Đồng lóe sáng, nói:

- Không tệ, đây là chủ ý hay, tôi tin anh Lâm không phải chỉ ba hoa sáo rỗng, thực sự có năng lực bán Duy Lợi với giá tốt, xây quảng trường nghỉ ngơi là công trình chính phủ, chi phí thao tác cần thiết và chi phí làm cầu gỗ tôi sẵn lòng cùng anh Lâm gánh vác. Thực ra điều này cũng cực kỳ có lợi cho Thiên Dật, Minh Đô, chúng ta có thể moi của bọn họ một chút tiền. Như vậy chúng ta ước hẹn với nhau, đảm bảo hạng mục quảng trường nghỉ ngơi được chính phủ lập hạng mục, sau khi ký hợp đồng, trong vòng ba tháng anh Lâm không được đầu tư ít hơn 30 triệu ...

Lâm Tuyền cắt ngang lời Lạc Ích Đồng:

- Không không, là hạn ngạch hợp đồng, rất nhiều lúc Liên hợp Tỉnh Hải không cần phải trả tiền mặt ngay. Ngoài ra chuyện xây cầu bắc qua sông tạm thời phải bảo mật với Thiên Dật, Minh Đô. Người sẵn sàng bỏ tiền ra mua căn hộ sang trọng, rất chú ý chuyện danh nghĩa, cái cầu này ắt phải là thứ mà Quốc tế Duy Lợi chuyên môn chuẩn bị cho các vị chủ nhà tôn quý.

- Được, được, anh Lâm có năng lực này, như vậy việc thành lập hạng mục quảng trường nghỉ ngơi, mong được bổ thêm chút sức lực. Anh Lâm vì hạng mục Duy Lợi ký các hợp đồng liên quan, kim ngạch xác thực hữu hiệu không thấp hơn 30 triệu là được, vậy Hòa Hoàng và Tinh Hồ ký hợp đồng ủy thác tiêu thụ tới một năm sau ...

- Không, là một năm rưỡi, tôi cho rằng thời gian Duy Lợi mở cửa giao dịch phải là nửa năm sau, tiền kỳ ắt phải chuẩn bị nửa năm.

Lạc Ích Đồng không cần suy nghĩ:

- Được, thời gian kéo dài hợp đồng sẽ là một năm, Hòa Hoàng sẽ gửi 25 triệu tiền đảm bảo hợp đồng vào tài khoản chỉ định.

- Gần như thế, ngoài ra phí tuyên truyền 5% tiền nhà sẽ khấu trừ vào bộ phận doanh lợi, chi tiết hợp đồng sẽ do Tổng giám đốc Tinh Hồ ...

Lâm Tuyền đưa tay về hướng Trương Bích Quân:

- Đàm phán cụ thể với Hòa Hoàng.

Lạc Ích Đồng gật đầu, đem hoài nghi trong lòng nói ra:

- Anh Lâm nhắm vào Duy Lợi trước rồi phải không?

Lâm Tuyền cười không trả lời.

- Anh Lâm có thể tiết lộ chút nữa, rốt cuộc Duy Lợi có thể đẩy lên giá nào?

Lâm Tuyền xòe tám ngón tay ra:

- Từ 8.000 trở lên, còn lên được bao nhiêu nữa thì không biết.

- Tôi có một yêu cầu nho nhỏ, mong anh Lâm nhận lời với tôi.

- Ồ, sao ông Lạc cứ khách khí mãi thế, nếu tôi có thể đồng ý, nhất định sẽ không từ chối.

Nói thế là sao, rõ ràng không ỉn nhắc tới yêu cầu quá đáng, còn làm ra vẻ rộng rãi, Lạc Ích Đồng dở khóc dở cười:

- Duy Lợi từ việc lập hạng mục, thiết kế tới khởi động xây dựng, con gái tôi đều tham vào, nó rất hiểu Duy Lợi, tôi muốn tiến cử con gái tôi vào tổ hạng mục Duy Lợi, tôi nghĩ sẽ giúp ích cho Tinh Hồ.

Lâm Tuyền nhìn Lạc Tình, vui vẻ nói:

- Sẵn sàng, rất hoan nghênh Lạc tiểu thư. Có điều Tinh Hồ không trả lương và các phúc lợi liên quan, trả lương cho con gái ông Lạc thì tôi phá sản mất.

Lạc Ích Đồng cũng cười:

- Con gái tôi nhận lương giống như chủ quản cao cấp của công ty, mỗi tháng 5.000 ...

Không ngờ Lâm Tuyền quay đầu đi chỗ khác, rõ ràng 5.000 cũng không muốn bỏ, Lạc Ích Đồng đành phải nuốt lời sắp nói trở lại, ài người tài thường có tật mà.

Lâm Tuyền nói:

- Công ty có cung cấp chỗ ở cho nhân viên tại tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, tối nay Lạc tiểu thư tới đó ở đi, sáng mai tới báo cáo với giám đốc Trương.

Thực ra trong lòng y nghĩ, đợi bồi dưỡng nhân viên lần hai ngày mai sẽ bắt đầu, Lạc Tình tuy mới đi làm, nhưng tốt xấu gì cũng tốt nghiệp đại học nước ngoài, làm giáo viên ắt dư khả năng. Ai mà biết hạng mục Duy Lợi tới bao giờ mới bắt đầu.

Lạc Ích Đồng bị nụ cười sáng khoáy của Lâm Tuyền làm hoảng sợ :” Cậu ta đừng có ý đồ bắt lương gì với Tiểu Tình đây!”

105. Q.3 - Chương 5: Không Có Ý Đồ Tốt

Rời Chung cư Duy Lợi, Thiệu Bình lái xe, Cố Lương Vũ ngồi ở ghế phụ lái, Lâm Tuyền và Trương Bích Quân, Tiền Vi chen chúc ở hàng ghế sau, Tiền Vi nhảu nhó phụng phịu:

- Tổng giám đốc, hạng mục lớn như thế này cho tôi ở lại đi, anh biết mà, hạng mục Thiên Tinh Hồ cần bản chẳng có gì khó khăn, phải một người phía dưới làm là được rồi mà.
- Hạng mục Thiên Tinh Hồ mà làm nhanh thì cô về kịp hạng mục Duy Lợi.
- Vì sao anh lại coi trọng hạng mục nhỏ xíu Thiên Tinh Hồ như thế, chẳng lẽ vì Tôn Phi Phi...

Tiền Vi ôm đầu bất mãn:

- Á, anh gõ đầu tôi làm gì?
- Cô không về thì giám đốc Trương phải về, cô ấy hiện giờ còn kiêm chức giám đốc chấp hành của Thiên Tinh Hồ đấy.
- Thật sao giám đốc Trương?

Tiền Vi còn làu bàu, công ty mình thật kỳ quái.

Trương Bích Quân bắt lực gật đầu:

- Trước kia tôi làm marketing cho Ct đầu tư địa ốc Tinh Hồ, tiền thân của Thiên Tinh Hồ, bị tổng giám đốc kéo sang kinh doanh địa ốc Tinh Hồ. Hạng mục Thiên Tinh Hồ không có gì khó khăn, nhưng nếu không coi trọng đúng mức, tổng giám đốc sẽ rất khó xử, dù sao anh ấy là một trong số cổ đông của Thiên Tinh Hồ.

Tiền Vi nhìn Lâm Tuyền chằm chằm cứ như nhìn quái vật:

- Thảo nào anh cứ lộ mặt vài ngày rồi lại biến mất, té ra ... Thiên Tinh Hồ, Tinh Hồ, đáng lẽ mình phải nghĩ ra điều quỷ dị trong đó rồi chứ.

Lâm Tuyền cứ mỗi tuần đúng là về Tỉnh Hải, nhưng chỉ ở một hai ngày, chủ yếu y còn đi học, chuyện này mà tiết lộ ra, chắc Tiền Vi rớt hàm mất, Trương Bích Quân nghĩ đã thấy thú vị, tùm tùm cười nhìn Lâm Tuyền.

Tiền Vi lại đặt nghi vấn:

- Có cần thiết phải để Lạc Tinh tới công ty chúng ta ngay không, anh không sợ có bí mật gì bị cô ta nghe ngóng hết à? Nếu thế Lạc Ích Đồng chịu ký hợp đồng với anh mới là lạ.
- Công tác tiền kỳ đương nhiên không để cho cô ta tham dự, so với bằng đại học vợ vẫn của cô, người ta là hàng hiệu tốt nghiệp Tam Nhất đấy, đầu óc có khả năng không theo kịp tình hình trong nước, nhưng khẩu vị chắc chắn thuộc hàng trào lưu quốc tế, Quách Bảo Lâm ở cạnh cô ta ve vãn tán tỉnh ba ngày liền mà cô ta cười một cái cũng không có.

Lâm Tuyền cười hăng hắc:

- Mai chẳng phải thiếu giáo viên bồi dưỡng sao? Vừa vặn dùng cô ấy phân chia gánh nặng với các cô.

Tiền Vi lộ ra ánh mắt khi gặp ác ma:

- Biết ngay quá nữa là không có gì tốt đẹp đợi cô ta mà.

Lâm Tuyền không để ý tới thái độ của Tiền Vi, vỗ vai Cố Lương Vũ:

- Lão Cố, mai anh bảo Phần Xuân Bình tới khu phụ cận mở một chi nhánh, điều kiện tốt vào, lớn một chút, sau này chúng ta phải chuyển dời chiến trường ...

Trương Bích Quân hỏi:

- Chúng ta rút khỏi Nguyệt Nha Hồ rồi, cũng nên nghĩ tới việc tìm nơi làm việc cố định đi chứ?

Lâm Tuyền ngẫm nghĩ một lúc cuối cùng hạ quyết tâm:

- Quên đi, cứ mở chi nhánh, còn văn phòng tìm nơi khác, lão Cố vất vả một chút.

Tiền Vi có tật thích mơ mộng, chấp tay lại, mắt lim dim như thấy một văn phòng sang trọng:

- Cuối cùng cũng sắp có văn phòng của riêng mình rồi.

Lâm Tuyền khẽ gõ đầu Tiền Vi cười, không thể mỗi trận đánh đổi một doanh trại được, kiếm một chỗ an cư lập nghiệp cho công ty là điều cần thiết, bảo Thiệu Binh:

- Nhiệm vụ tiếp theo của anh là tìm ông chủ của Thiên Đô, Minh Dật. Thuyết phục bọn họ giao sổ nhà còn lại cho Tinh Hồ tiêu thụ, lý à? Chính là Tinh Hồ vì ba tòa nhà phía bờ nam mà xây cầu bắc ngang qua Thanh Phủ Hà, còn động viên chính phủ thành phố xây dựng quảng trường nối liền phố đi bộ và công viên xanh hóa.

Tiền Vi cười khanh khách, cô gái này có chút tính cách phản nghịch, miệng thì luôn phàn nàn, thực ra rất thích thủ đoạn nham hiểm của Lâm Tuyền:

- Lúc này Lạc Ích Đồng muốn cùng Thiên Dật, Minh Đô chia sẻ phí xây cầu, anh từ chối ngay, còn lý do gì mà chủ nhà có tiền coi trọng chuyện danh nghĩa, cây cầu này chuyên môn xây cho các vị chủ nhà tôn quý của Duy Lợi, té ra có mưu đồ này.

- Duy Lợi vì sao muốn trì hoãn nửa năm mới mở cửa tiêu thụ, thứ nhất là thời gian chuẩn bị phải đầy đủ, lúc đó vừa vặn vào mùa thu mua tiêu thụ tốt nhất. Thứ hai là muốn giá của hai tòa nhà gần đó nâng lên trước. Thiên Dật có thể lên tới 6.000, Duy Lợi mới có thể đứng ở giá 8.000 hoặc cao hơn. Hơn nữa chúng ta vất vả đẩy giá Duy Lợi, có tác dụng rất lớn cho việc nâng giá Minh Đô, Thiên Dật, làm cùng một việc, vì sao không tính chiếm lấy lợi nhuận tối đa.

Mọi người gật đầu biểu thị đã hiểu, Tiền Vi càng nhìn Lâm Tuyền với ánh mắt bội phục, chỉ mỗi tội quá “máu lạnh”, nếu không đúng là hoàng tử trong mộng của cô rồi.

Lâm Tuyền dặn dò Trương Bích Quân:

- Cô phụ trách đàm phán hợp đồng ủy thác tiêu thụ với Hòa Hoàng cần phải chú ý mấy điểm, tôi không thích cái tên Quốc tế Duy Lợi, phải đổi tên. Yêu cầu Hòa Hoàng đảm bảo tài chính đầu tư trong việc trang trí nội thất, điều kiện liệt kê càng chi tiết càng tốt. Thời gian không cần gấp, trừ 30 triệu đầu tư tiền kỳ mà tôi nói, những chi phí khác cô gắng lấy từ hạng mục ra, ở phương diện này cô có kinh nghiệm. Yêu cầu 10% tổng diện tích cho nhân viên nội bộ mua, quản lý do chúng ta làm, phí tuyên truyền không ít hơn 3% ...

Trương Bích Quân nghiêng người sang vừa nghe Lâm Tuyền nói vừa ghi lời của y vào sổ nhật ký công tác. Lâm Tuyền ngồi giữa cô và Tiền Vi, mặc dù y nói là để tiện nói chuyện, nhưng nhìn vẻ mặt y là biết y đang hưởng thụ khoái cảm trái ôm phải ấp này.

Tiền Vi bị Lâm Tuyền đẩy vào trong góc xe, không thể nhúc nhích được, mặc dù thi thoảng va chạm cơ thể với Lâm Tuyền không làm cô phản cảm, nhưng chật chội thế này chẳng thoải mái gì, dè dặt đề nghị:

- Công ty có nên suy nghĩ mua thêm một cái xe nữa không?

- Ừm, phía Nguyệt Nha Hồ tới giai đoạn thu quan rồi, lấy tiền trong hạng mục mua xe thì có vẻ không hay, chiếc Passat này để giám đốc Trương dùng. Lão Cố, anh tới công ty cho thuê xe thuê một cái về.

Kệ mọi người gần như đồng thanh phát ra tiếng thất vọng, Lâm Tuyền sờ mũi, nhớ ra một việc, bảo Cố Lương Vũ:

- Lão Cố, bảo chi nhánh phía dưới ký hợp đồng ủy thác toàn quyền với anh Cảnh, nuốt lấy nhà trong tay anh ấy, định giá cơ bản là 4.500 đồng, trả tiền nhà cho anh ấy trước.

Anh Cảnh là Cảnh Thiên Sương, mấy người ngồi trong xe đều biết quan hệ giữa Lâm Tuyền và Cảnh Thiên Sương.

Cảnh Thiên Sương đặt mua sáu căn hộ cỡ lớn với giá cơ bản 2.400 đồng, năm ngoái trước khi đưa đợt nhà đầu tiên ra tiêu thụ, Lâm Tuyền bảo Cảnh Thiên Sương đem nhà ở hiện có thể chấp cho ngân hàng, vay tiền trả tiền đặt mua nhà, đem quyền sở hữu sáu căn nhà chuyển sang cho Cảnh Thiên Sương, cố gắng bịt hết những sơ hở về mặt pháp luật.

Thành công của triển lãm nhà ở mùa xuân đã đẩy giá nhà của Nguyệt Nha Hồ lên vũng vũng ở giá 4.600 đồng. Sau khi số nhà đưa ra bán được đặt hết, Lâm Tuyền liền ngừng đưa nhà mới ra thị trường, bảo chỉ nhánh phía dưới ưu tiên tiến cử người thân quen và nhân viên nội bộ mua nhà trong tiểu khu, sau đó mới nghĩ tới đưa số nhà còn lại bán ra thị trường.

Đem so với lợi nhuận của hợp đồng chuyển nhượng trực tiếp, sang tên bất động sản, rồi tới mua qua bán lại sang tay, trong đó lãi suất di vay và thuế phí, ít nhất làm Cảnh Thiên Thương thu lợi 200.000. Nhưng toàn bộ quá trình, từ hợp đồng đặt mua cho tới đầu tư tài chính thực sự, Lâm Tuyền chỉ đóng vai trò chỉ đạo đầu tư, đem toàn bộ vấn đề pháp luật che đậy hết.

Lợi nhuận Cảnh Thiên Thương thu được là lợi ích đầu tư hợp pháp.

Cảnh Thiên Thương phải bội phục thái độ cẩn thận của Lâm Tuyền.

106. Q.3 - Chương 6: Lục Nhất Mạn

Người của chi nhánh phía dưới được lệnh của Lâm Tuyền nhanh chóng làm thủ tục ủy thác toàn quyền với Cảnh Thiên Thương, thuận tiện xử lý thủ tục trả tiền vay cho ngân hàng hộ hân, đem 1.816.000 chuyển vào tài khoản của Cảnh Thiên Thương, Dương Oánh.

Đời nhân viên làm công tác của Tỉnh Hồ đi rồi, Dương Oánh nóng vội gọi điện thoại tra khoản dư trong tài khoản, xong đứng sững ra đó mất một lúc rồi bất thành linh quay người ôm chầm lấy Cảnh Thiên Thương, từ cổ họng phát ra tiếng reo hò áp ức này giờ:

- 1.6 triệu, chúng ta hiện giờ có 1.8 triệu rồi ...

Cảnh Thiên Thương từ nhỏ chịu ảnh hưởng sâu sắc của cha mình, ở chính trị mang hoài bão lớn, với tiền bạc không mẫn cảm như Dương Oánh, khẽ ôm cô vào lòng, đặt xuống chiếc chăn màu xanh nước biển, hôn tai cô:

- Giờ vui rồi chứ?

Dương Oánh nằm dưới người Cảnh Thiên Thương, tình tứ ôm mặt y nói:

- Đương nhiên rồi, trước kia vì mua căn nhà này, em phải vay từ chỗ anh trai em 200.000, không biết bị chị dâu em lườm nguýt, mỉa mai bao nhiêu cái. Em biết anh muốn làm sự nghiệp lớn, nhưng cái xã hội này không có tiền mà được sao? Anh tuy là con trai của bí thư thành ủy, nhưng xã giao qua lại, người cần biểu xén, anh phải biểu xén, hơn nữa tốn kém chẳng ít hơn người thường, loại chuyện ấy giờ quan trọng thế nào, đâu phải anh không biết. Bằng vào tiền lương 3.000 đồng một tháng của anh làm sao mà đủ? Cho dù em tốt nghiệp xong đi làm, cũng chẳng đủ tiền ném vào đó. Lâm Tuyền nói đúng lắm, con người luôn theo đuổi cái mình thiếu, làm quan cũng không phải thánh hiền. Chúng ta không thiếu tiền, thì không theo đuổi tiền tài nữa, không phải vất vả kiếm tiền nữa, anh càng có thể kiên trì nguyên tắc của mình khi làm việc.

Cảnh Thiên Thương tình tứ nhéo má cô một cái:

- Câu cuối cùng là do Lâm Tuyền truyền cho em phải không?

- Bất kể là lời nói của ai, anh không thấy có lý sao?

- Được, được, Lâm Tuyền giúp chúng ta kiếm khoản tiền này, ít nhất mời cậu ấy ăn một bữa cơm, em gọi điện cho cậu ấy, hỏi em cậu ấy còn ở tỉnh thành không?

Lâm Tuyền ngoài chủ trì cuộc họp chủ quản cao cấp hàng tuần, nghe các phòng ban báo cáo công việc thì y không quản sự vụ thường nhật của công ty, ném hết cho đám Trương Bích Quân, Cổ Lương Vũ. Sau Tết, công ty hấp thu một lượng lớn máu mới, tuyệt đại đa số bọn họ không có cơ hội tiếp xúc với Lâm Tuyền.

Số lần Lâm Tuyền về Tỉnh Hải cũng ít đi, đa phần thời gian y ở lại trường, khi Dương Oánh gọi điện thoại tới mời ăn cơm, Lâm Tuyền đang ở một nhà ăn trong trường cùng Trương Đào nói chuyện hiệu giặt tự phục vụ.

- Trong hiệu giặt sử dụng những sinh viên đặc biệt khó khăn nhưng chịu khó vươn lên, dựa theo thời khóa biểu an bài người thay ca, đảm bảo trong hiệu giặt không ít hơn ba người, một phụ trách tiếp đãi ở quầy, một phụ trách chỉnh lý, một người phụ trách thao tác ở gian máy giặt đằng sau. Dựa vào tài nguyên trường học cung cấp, tiền giặt quần áo rẻ hơn ở ngoài trường một chút, nhưng quý ở chỗ thuận tiện, trường học lớn như thế này, rất ít người sẵn lòng vì 2 đồng tiền giặt rẻ mạt mà đưa quần áo ra ngoài giặt. Chỉ giặt nước, không giặt khô, 12 chiếc máy giặt cơ bản hoạt động suốt ngày đêm không nghỉ, mỗi ngày đến tối vẫn tích lũy số quần áo chưa giặt nhất định, có điều buổi tối mọi người cơ bản đều không có tiết, nhân thủ nhiều. Tên tiểu tử Trần Lập còn có ý phục vụ giặt cả chăn đệm, anh biết đấy, chăn đệm trong KTX, hai tháng giặt một lần, mặc kệ anh có giặt hay không, chi phí đều đóng khi khai giảng này. Mảng này mấy học viện đều cho hiệu giặt ngoài trường, chỗ bọn em toàn sinh viên nghèo sáng nghiệp, chăm chỉ học tập, trường học không có lý do gì không giao cho bọn em làm ...

Trương Đào ba hoa không ngớt về sự nghiệp giặt quần áo của hắn, Lâm Tuyền cầm ba lô lên, cười nói:

- Tôi không có hứng thú, cậu nói nữa tôi cũng không có hứng thú. Buổi tối có người mời cơm tôi, cậu cứ đi giặt đồ của cậu đi.

- Trời, anh ơi, sự nghiệp có tiền đồ như thế ... anh đi đâu em chưa nói hết mà.

- Có tiền đồ như thế nên tôi mới không tranh với cậu.

Lâm Tuyền không quay đầu lại, đưa tay lên vẫy, khoác lệch ba lô trên vai, đạp chiếc xe bụi bặm đi về phía cổng trường, khi tới cổng nhìn thấy Điền Lệ và Trần Vũ tay nắm tay đi vào trong.

Mặc dù Điền Lệ bây giờ là bạn gái của Trương Đào, nhưng Điền Lệ thoải mái tùy tiện trong quan hệ nam nữ làm Lâm Tuyền ghét bỏ.

Trần Vũ chơi cùng với Điền Lệ, cho nên sự ghét bỏ này ít nhiều lan sang người Trần Vũ. Bất kể là Điền Lệ hay Trần Vũ, Lâm Tuyền luôn tỏ thái độ lãnh đạm nhất quán, có lẽ Lâm Tuyền mơ hồ sinh tình cảm với Trần Vũ, nhưng cô không để ý tới y, làm y sinh cảm giác thất bại, Lâm Tuyền muốn dùng sự ghét bỏ này để che đi tình cảm vi diệu của y.

Nói chung cho dù hiện giờ quá nửa thời gian Lâm Tuyền ở lại trong trường học, nhưng tiếp xúc với Điền Lệ cũng cực kỳ hữu hạn, đừng nói tới Trần Vũ.

Lâm Tuyền quay đầu sang, vờ như không nhìn thấy hai cô gái, tiếp tục đạp xe về phía cổng, nhưng trong lòng có chút rối loạn, không nhìn thấy ở cửa hàng băng đĩa đầu cổng trường có một cô gái đi ra. Cô gái vừa bước xuống bậc thềm liền nhìn thấy Lâm Tuyền đạp xe đâm xầm tới phía mình, chỉ kịp thời thét lên chói tai, rồi ngã về phía sau.

Lâm Tuyền kịp thời phanh lại, thò đầu ra nhìn, lập tức cảm giác đầu to gấp đôi. Ngồi ở trên mặt đất, khuôn mặt không hề trang điểm đã xinh đẹp muôn phần còn chưa hết hoảng sợ, đáng về tội nghiệp đó làm người ta nhìn thấy không khỏi sinh ra ý nghĩ tà ác.

Cô gái đó chính là Lục Nhất Mạn hoa khôi của khoa ngoại thương đại học Đông Hải.

Lục Nhất Mạn mày nhíu lại, môi mỏng nhợt nhạt hơi run run, nâng cánh tay lên, bị xước một ít da, có máu rỉ ra ngoài.

Lục Nhất Mạn mặc chiếc váy liền bằng vải nhẹ cổ chữ V, bên trên là đóa hoa trắng đen, vừa hiện diện lại có chút gợi cảm, có điều tư thế hiện tại của cô có hơi bất nhã, mép váy co lên, lộ ra mông đùi lớn trắng như bông, đĩa CD, sách, tạp chí rơi tung tóe trên mặt đất. Lâm Tuyền nhìn trộm đôi chân hoàn mỹ đó, lẩm bẩm mới có đầu tháng 4, trời đã ấm như vậy rồi sao?

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Lục Nhất Mạn kéo váy xuống, dùng dùng nỗi giận nhìn Lâm Tuyền.

Người xung quanh vây lấy, Điền Lệ, Trần Vũ nhìn thấy Lâm Tuyền từ lúc này, lúc này đi tới, đỡ Lục Nhất Mạn lên. Lâm Tuyền ngồi trên xe, chân chống xuống đất, cười ngượng:

- Cô không sao chứ?

- Anh nhìn xem tôi có sao hay không?

Lục Nhất Mạn chìa khuỷu tay bị trầy da ra:

- Anh sao có thể như vậy được? Người ta gọi anh là Thạch Phật, anh là tượng đá thật à?

Diễn Lệ không nhận ra Lục Nhất Mạn, rất bất mãn với thái độ của Lâm Tuyền:

- Chúng ta đưa cô ấy vào bệnh viện trường xem sao.

Lâm Tuyền giờ mới nhận ra thái độ của mình không phù hợp, vội cùng Diễn Lệ, Trần Vũ đưa Lục Nhất Mạn tới phòng khám trong bệnh viện trường, nhân lúc bác sĩ đang bận rộn sát trùng băng bó cho Lục Nhất Mạn, ra ngoài gọi điện cho Cảnh Thiên Sơn:

- Anh Cảnh, anh chị tới đâu rồi?

- Đang tới Hilton, còn cậu?

Dương Oánh nhận điện thoại, Cảnh Thiên Sơn có cái thói xấu, ra ngoài không thích mang theo gì. Túi tiền, di động, chìa khóa đều thích nhét cả vào túi của Dương Oánh:

- Chị Dương Oánh, chỗ tôi có chút sự cố, lái xe xô phải người ta ... A, không, không phải xe ô tô, mà là xe đạp, không có chuyện gì lớn, đối phương chỉ xước chút da ...

- Cái gì mà chỉ xước chút da?

Đang sau có giọng nói tức giận, Lâm Tuyền quay đầu lại, thấy Lục Nhất Mạn đang trừng mắt nhìn mình. Diễn Lệ và Trần Vũ cũng từ bên trong đi ra, bác sĩ kia động tác rất nhanh, đã xử lý xong vết thương ở khuỷu tay Lục Nhất Mạn. Lúc cô chống tay xuống đất, mặt kính chiếc đồng hồ đeo tay bị vỡ, lòng bàn tay bị kính cửa phải, bôi rất nhiều thuốc đỏ. Đáng thương nhất là chiếc váy liền áo, ở chỗ mông bị rách mất một mảng, Diễn Lệ cởi áo khóa cho Lục Nhất Mạn buộc ở eo, tránh lộ quần lót ra ngoài.

107. Q.3 - Chương 7: Lục Nhất Mạn 2

- Chị Dương Oánh, lát nữa tôi nói chuyện với chị.

Lâm Tuyền gặp điện thoại, quay lại nhìn lướt qua mặt Trần Vũ, nói:

- À, để tôi trả tiền thuốc ...

- Em vừa mới trả rồi.

Diễn Lệ đứng sau nháy mắt với y, cô đã nhận ra cô gái xinh đẹp phía trước chính là hoa khôi Lục Nhất Mạn mà đám Trương Đào suốt ngày nói tới, Lục Nhất Mạn, người chủ trì đài phát thanh của ĐTH trường, đang đứng sững sờ trước mắt cô, đúng là xinh đẹp hơn cả lời đồn. Diễn Lệ hết nhìn Trần Vũ đứng bên trái, lại nhìn Lục Nhất Mạn phía trước, trong lòng có chút ghen tị. Bà đây bình thường cũng là mỹ nữ bao người theo đuổi, sao đứng cạnh họ cứ như vật làm nền.

Rất nhiều năm sau Lâm Tuyền vẫn luôn hoài niệm chi phí chữa trị ở bệnh viện trường, mặc dù tổ chức bác sĩ không ra sao, nhưng tiền thuốc men rẻ, còn có thể báo cáo lên khoa được chi trả 90%.

- Thực sự xin lỗi cô, cái váy của cô bao nhiêu tiền, tôi sẽ đền, còn cả ...

Lâm Tuyền chỉ vào khuỷu tay Lục Nhất Mạn, chưa biết phải dùng từ ngữ thế nào cho phải, giọng mềm xuống trước:

- Cái này, cái này ... Cô bảo phải làm sao?

Từ khi nhờ Lâm Tuyền phụ đạo anh bị từ chối thẳng thừng, trở thành người xa lạ không quen biết đã được hơn một năm. Thực ra cũng không cần cố ý né tránh y, vào năm thứ hai Lâm Tuyền đã học xong toàn bộ khóa trình đại học, không cần cùng mình lên lớp nữa, chưa bao giờ tham dự các hoạt động tập thể mà khoa tổ chức, cũng không dự các cuộc họp KTX, gần đây lại càng gần như biến mất khỏi trường, chỉ khi có giờ giảng của Lâm Cẩm Nam là mới thấy qua bóng dáng vội vàng của y. Lâm Tuyền lần nào cũng đứng giờ mới

từ cửa sau đi vào, lại đứng giờ từ cửa sau đi mất, hai người không còn gặp nhau nữa, đôi khi Lục Nhất Mạn không nhìn được quay đầu lại nhìn, nhưng Lâm Tuyền nếu không vùi đầu ghi chép gì đó thì cũng chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Lâm Cẩm Nam.

Lục Nhất Mạn thậm chí hoài nghi nếu như Lâm Cẩm Nam không có giờ giảng ở khoa bọn họ, chỉ e mình đứng xa xa nhìn Lâm Tuyền một cái cũng không được.

Không ngờ hôm nay gặp lại nhau trong tình cảnh đó, tâm tình của cô bây giờ, so với nói bị sự lãnh đạm của Lâm Tuyền làm tức giận, chẳng bằng nói cố ý dùng sự tức giận để che dấu nội tâm bối rối.

Trần Vũ nhìn vẻ mặt kỳ quái giữa Lâm Tuyền và Lục Nhất Mạn, khẽ giật áo Điền Lệ, hỏi nhỏ:

- Bọn họ quen nhau à?

Điền Lệ cười khúc khích:

- Ủ, đều học khoa ngoại thương, không chỉ quen, còn là một đôi oan gia nữa đấy.

Trần Vũ âm ỉ không nói gì nữa.

- Cô nói phải làm sao bây giờ? Cái váy này của cô, cùng với cái đồng hồ, nói cho tôi chỗ mua, tôi sẽ bảo người mang tới.

Lâm Tuyền muốn mau chóng rời khỏi chỗ này, nghiêng đầu sang thì thầm:

- Thời tiết này mặc váy có sớm quá không?

- Váy liền vốn mặc với áo khoác ngắn, buổi trưa trời hơi nóng, liền cởi ra ...

Lục Nhất Mạn nói tới đó chỉ muốn đánh mình một cái, giải thích điều này với y làm gì chứ? Y lạnh lùng với mình như vậy cơ mà? Do dự một lúc rồi chùng như hạ quyết tâm, mặt héch lên kiêu ngạo:

- Không cần anh đền, anh mời chúng tôi ăn tối đi.

- Chuyện này ...

Lâm Tuyền khó xử:

- Hôm nay tôi hẹn người ta ăn cơm.

Điền Lệ nhanh nhồm nhanh miệng nói:

- Lâm Tuyền, anh hẹn bạn gái ăn cơm à? Hay quá, giới thiệu cho bọn em quen.

Rồi hết sức tự nhiên đi tới bên Lục Nhất Mạn:

- Trương Đào cùng phòng với anh ấy là bạn trai mình, đây là bạn học của mình, Trần Vũ. Lâm Tuyền hiếm khi nào mời khách, hôm nay vừa vận xẻo của anh ấy một vố.

Lâm Tuyền cau mày, thầm nhủ: Chuyện này liên quan gì tới cô mà xen vào?" Y hẹn Dương Oánh, Cảnh Thiên Sương ăn cơm ở khách sạn Hilton, chẳng phải là vì tiếc tiền. Nhưng dẫn ba cô gái tới khách sạn 5 sao ăn cơm thì quá kinh hãi thế tục, mặc dù trong trường không thiếu con cái nhà giàu, chiếc đồng đeo tay Gucci ánh ngân quang kia của Lục Nhất Mạn không phải rẻ. Song Lâm Tuyền không muốn đám Trương Đào, Điền Lệ thay đổi cái nhìn với y vì tiền, đặc biệt là Trần Vũ.

Lâm Tuyền gọi điện cho Cảnh Thiên Sương, vẫn là Dương Oanh nhận điện thoại:

- Chị Dương Oánh, anh chị tới nơi rồi à? Thế này, người tôi xô phải hẳn là chị quen, là Lục Nhất Mạn khoa ngoại thương khóa 97, tôi nói mời cô ấy ăn cơm chuộc lỗi, chị và anh Cảnh tới nhà hàng Tam Phúc nhé.

Dương Oánh ở phía kia cười khúc khích:

- Vị sư muội này đương nhiên là tôi biết rồi, xinh đẹp như thế cơ mà. Cậu xô phải diễm phúc rồi đó, có cần tôi tác hợp cho hai người không? Mà sao phải đổi sang Tam Phúc, cứ tới thẳng Hilton đi, con gái ai chẳng có chút lòng hư vinh, cậu mời người ta ăn cơm ở Hilton, tôi không tin cô gái ấy không động lòng.

Lâm Tuyền bị trêu, cười méo xẹo:

- Chị Dương Oánh, trong túi tôi còn có 200 đồng, ăn ở đó chỉ có đường ở lại bán thân làm ngư lang, quyết định ở nhà hàng Tam Phúc, chị và anh Cảnh tới mau nhé.

Gập di động lại, Lâm Tuyền nói với Lục Nhất Mạn:

- Dương Oánh của viện nghiên cứu sinh, chị ấy nói có quen cô, thế này nhé, tôi đưa cô về KTX thay y phục.

- Hả, sao anh quen chị Dương Oánh?

Lâm Tuyền không để ý tới sự ngạc nhiên của Lục Nhất Mạn, gọi điện cho Trương Đào, bảo hân tới Tam Phúc đặt phòng bao trước, lại bảo Điền Lệ:

- Trương Đào sắp tới Tam Phúc rồi đấy, các cô đi trước đi.

Lâm Tuyền đưa Lục Nhất Mạn về KTX, lại ngồi đợi ở đại sảnh KTX nữ nửa tiếng đồng hồ, 5 giờ chiều là lúc người qua kẻ lại đông đúc nhất, ai nấy đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn y chăm chăm, Lâm Tuyền có cảm giác như bị người ta lột sạch y phục đứng giữa phòng cho người ta nhìn vậy. Trong lòng cũng lấy làm lạ không thôi, đại sảnh đâu phải chỉ có một mình mình, vì sao ai cũng nhìn mình như thế.

Một lúc sau không ngờ tiểu lục Trần Lập ôm bạn gái xuất hiện trước mặt Lâm Tuyền, cười gian:

- Lão Đại, anh đúng là tàn nhẫn, dám hạ độc thủ với Lục Nhất Mạn, bên ngoài người người sục sôi, cẩn thận ra kia bị người ta cầm gạch ném vỡ đầu.

Không cho Lâm Tuyền cơ hội hỏi gì, hân kéo bạn gái đi, cười hô hô:

- Em đợi anh ở Tam Phúc.

Tây phục màu xanh thẫm phổ hợp với váy ngắn tím sậm xếp nhiều tầng, bên trong là áo dệt kim mỏng màu trắng, giày ống àu cà phê, cùng với chiếc tất đen dài tới gối, mỗi bước đi chiếc váy ngắn phơ phất lộ ra làn da đùi trắng trẻo. Mái tóc dài buông xõa sau vai, khuôn mặt xinh đẹp không tì vết, đôi mắt trong như nước suối trên núi, vô cùng rung động lòng người. Tay lại cầm một chiếc túi sách văn báo, càng làm Lục Nhất Mạn trở thêm thuần khiết.

Lâm Tuyền không thể không thừa nhận, Lục Nhất Mạn đứng nơi nào, nơi đó như bừng sáng, làm tắt cả thiếu nữ đi qua bên cạnh cô đều phải cúi đầu bước nhanh hơn, tránh bị thành vật làm nền.

Không có Trần Vũ, Điền Lệ ở bên cạnh, Lâm Tuyền khôi phục sự bình đạm vốn có, nhìn ánh mắt hân học xung quanh, cười nói:

- Biết thế này tôi chuẩn bị thêm một cái mũ bảo hiểm, lúc này còn có người bạn dặn tôi đề phòng ra ngoài bị người ta ném gạch vỡ đầu, đi với cô chẳng an toàn chút nào.

- Có phải vì thế trước kia anh từ chối phụ đạo cho tôi?

Lục Nhất Mạn cảm thấy ngữ khí giống hờn dỗi, hỏi xong quay đầu sang làm mặt lạnh.

Lâm Tuyền cười lúng túng không trả lời, đúng lúc đó có một chàng trai chạy tới, dáng vẻ rất lo lắng, vừa thấy Lục Nhất Mạn liền hỏi:

- Tiểu Mạn, nghe nói em bị xô xe có làm sao không?

Lục Nhất Mạn giơ khuỷu tay lên, cười nhẹ:

- Không sao, chỉ xước xát chút da thôi, đã tới trạm y tế trường bang bó qua rồi.

Chàng trai kia thở phào, lúc này mới để ý tới Lâm Tuyền đi bên cạnh Lục Nhất Mạn, nhíu mày lại:

- Cậu là ai? ... A cậu là Lâm Tuyền!

108. Q.3 - Chương 8: Lục Nhất Mạn 3

Lâm Tuyền hơi ngạc nhiên, y chẳng mấy khi xuất hiện ở trường học, ngoại trừ mấy người trong KTX, có khi bạn cùng lớp cũng chẳng nhớ mặt y, tuy y cũng có chút tiếng tăm ở Đh Đông Hải, song đa phần mọi

người chỉ nghe tên chứ không biết mặt y.

Nhìn kỹ lại chàng trai trước mặt, Lâm Tuyền nhớ ra đó là hội trưởng sinh viên tên Hồ Vĩ Khang, học trên bọn họ hai khóa, lúc đầu y vạch ra kế hoạch hiệu giặt sinh viên Trương Đào vốn định hợp tác với hội sinh viên trường, khi đó hẳn không tự tin trình bày rành rọt kế hoạch nên kéo Lâm Tuyền đi cùng, có ăn cơm cùng Hồ Vĩ Khang vài lần, nhưng chuyện không thành vì Hồ Vĩ Khang phủ quyết.

Lâm Tuyền lúc này mới lờ mờ hiểu ra vì sao khi đó Hồ Vĩ Khang phủ định kế hoạch của y, có lẽ anh chàng này theo đuổi Lục Nhất Mạn, nên bất bình thay cho người đẹp.

Lần này lại đi cùng Lục Nhất Mạn, có khi lại gây hiểu lầm, Lâm Tuyền không muốn có thêm rắc rối ở trường, giải thích:

- Tôi xô phải cô ấy, mời cô ấy ăn cơm chuộc lỗi.

Hồ Vĩ Khang mặt tức thì sầm lại:

- Cậu đi đứng kiểu gì thế hả? May Tiểu Mạn hiền lành, gặp phải người khác thì cậu gặp phiền phức to rồi đấy.

Rồi quay sang Lục Nhất Mạn ân cần nói:

- Tiểu Mạn, không cần đi ăn cơm với cậu ta nữa, anh đưa em vào bệnh viện khám xem thế nào cho chắc, anh có người quen trong đó.

Lục Nhất Mạn xua tay:

- Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ.

- Bác sĩ trạm xá trường trình độ có hạn lắm, cứ vào bệnh viện xem cho chắc.

Hồ Vĩ Khang bảo Lâm Tuyền:

- Không cần cậu nữa, cậu đi được rồi.

Không ngờ Lục Nhất Mạn đột nhiên trở mặt, nói lớn:

- Anh phiền phức quá đấy, tôi đã nói không sao là không sao. Lâm Tuyền, chúng ta đi.

Hồ Vĩ Khang sững sờ nhìn Lục Nhất Mạn nắm tay Lâm Tuyền kéo đi, Lục Nhất Mạn chủ trì đài phát thanh trường, cần qua lại hội sinh viên rất nhiều, hai người quan hệ vốn rất tốt, dù Lục Nhất Mạn không nhận, nhưng hẳn luôn tự phong là bạn trai cô, không nghĩ hôm nay Lục Nhất Mạn vì Lâm Tuyền trở mặt với mình.

Hai người đi được một quãng, Lâm Tuyền quay đầu nhìn lại, thấy Hồ Vĩ Khang vẫn đứng đó như trời trồng, nói:

- Anh ta chỉ quan tâm hơi quá thôi mà.

Lục Nhất Mạn oan ức vô cùng, cô vốn sinh ra trong gia đình gia thế, hưởng giáo dục tốt đẹp, tính cách luôn hiền hòa điềm đạm, nếu không phải vì hiếm có cơ hội đi ăn với Lâm Tuyền, cô cũng không phản ứng thái quá như vậy, lại lo Lâm Tuyền hiểu lầm về mình, lòng càng giận Hồ Vĩ Khang.

Chỉ là tới nhà hàng Tam Phúc mà Lục Nhất Mạn ăn mặc như đi dự đại tiệc vậy, Lâm Tuyền lắc đầu. Do Lục Nhất Mạn mặc vậy, cho nên không tiện ngồi xe đạp, hai người cứ thế đi bộ tới nhà hàng Tam Phúc. Nếu như ánh mắt ghen tỵ có thể giết chết người, thì trước khi tới nơi Lâm Tuyền đã chết trăm ngàn lần rồi. Trương Đào trước nay luôn si mê Lục Nhất Mạn, nếu chẳng phải có Điền Lệ ở bên cạnh có lẽ đã chạy tới bóp cổ Lâm Tuyền rồi.

Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh đã tới nơi, Lục Nhất Mạn và Dương Oánh học cùng một chuyên ngành, thường xuyên có đề tài điều tra làm chung dưới sự chỉ đạo của một giáo sư hướng dẫn, cho nên khá quen thuộc. Mọi người cười đùa vào phòng bao, Lâm Tuyền không thấy Trần Vũ đâu, hỏi Điền Lệ:

- Điền Lệ, bạn học của cô đâu?

Tính kỹ ra thì Lâm Tuyền tới hôm nay mới gặp Trần Vũ ba lần, y dùng cách xưng hô xa lạ như vậy, Điền Lệ cũng không cảm thấy gì cả:

- Anh nói Tiểu Vũ à, bạn ấy bảo không được khỏe lắm, cho nên về trước rồi.

Trong lòng Lâm Tuyền có sự hụt hẫng dâng đầy tới tận cổ, không sao tiêu hóa được, song y là người rất giỏi khắc chế tình cảm, không biểu hiện ra ngoài chút nào. Giới thiệu Trần Lập, Trương Đào cho Cảnh Thiên Sương, đương nhiên chỉ nói Cảnh Thiên Sương là sư huynh ở học viện quan hệ quốc tế, chuyện công tác ở tỉnh ủy không nói tới một chữ. Giống như Dương Oánh, y không muốn bất kỳ một ai biết được cô là con gái thường ủy tỉnh ủy.

Còn may hôm nay chỉ có Trần Lập ở trường học, những người khác trong phòng đều không có mặt, Lâm Tuyền nói mời cơm chuộc lỗi, buổi tối có việc quan trọng muốn bàn bạc với Cảnh Thiên Sương, nên không uống rượu. Có lẽ do khí độ trầm ổn được bồi dưỡng từ nhỏ của Cảnh Thiên Sương, khiến Trương Đào, Trần Lập không dám buông thả, bữa cơm ăn tới 8 giờ liền kết thúc.

Dương Oánh có vẻ định tác hợp cho Lâm Tuyền và Lục Nhất Mạn, mà có thể là do trong mấy cô gái ở đây, Dương Oánh chỉ biết mỗi Lục Nhất Mạn, nên tỏ ra vô cùng thân thiết, còn trao đổi số di động với Lục Nhất Mạn, mời tới nhà mới ở Nguyệt Nha Hồ chơi.

Trước kia ngay cả số di động cũng không trao đổi, có thể thấy bọn họ chỉ biết nhau qua loa mà thôi.

Sau bữa cơm, Trần Lập, Trương Đào đưa bạn gái đi, Dương Oánh không ngờ mời Lục Nhất Mạn đi uống cà phê, Lâm Tuyền vỗ trán, thiếu chút nữa lên tiếng ngăn cản. Cảnh Thiên Sương tựa hồ muốn chơi ác, cũng niềm nở mời mọc, bốn người ngồi xe tới Thượng Đảo, thưởng thức tình thú khác thường cả giai cấp tư sản trong món cà phê đẳng đẳng ngon ngọt.

Dương Oánh khoác tay Lục Nhất Mạn trò chuyện rít rít, không để ý tới hai người còn lại, Lâm Tuyền nhân cơ hội nói với Cảnh Thiên Sương:

- Tôi đang hợp tác với Hòa Hoàng, toàn quyền ủy thác tiêu thụ Quốc tế Duy Lợi cho bọn họ. Anh Cảnh tới tỉnh ủy công tác, không thích hợp tiến hành nhận mua nội bộ rồi. Nhưng Thiên Dật, Minh Đô trong nửa năm tiếp theo, giá nhà vì ảnh hưởng của Duy Lợi mà tăng mạnh, anh và chị Dương Oánh chia nhau ra mua nhà ở hai nơi đó đi.

Cảnh Thiên Sương khẽ ồ một tiếng:

- Lạc Ích Đồng của Hòa Hoàng là đại biểu phú hào của tỉnh thành, nghe nói tỉnh thành, nghe nói ông ta là một trong số người sáng lập ra CLB Tần Hoài.

Lâm Tuyền lấy ra thẻ hội viên mà Lạc Ích Đồng tặng, đưa cho Cảnh Thiên Sương xem ở dưới bàn, cứ như là đang giao dịch thuốc phiện vậy:

- Khi nào chúng ta vào đó mở mang kiến thức?

Cảnh Thiên Sương hiểu Lâm Tuyền không muốn để Lục Nhất Mạn biết quá nhiều, khẽ gật đầu. CLB Tần Hoài là hội sở phú hào đỉnh cấp tỉnh thành, với chức vị miễn cảm của Cảnh Thiên Sương, tất nhiên có rất nhiều người muốn lôi kéo hấn vào trong đó, nhưng chỉ có đi cùng Lâm Tuyền mới khiến hấn không có cảm giác áp lực.

- Hai người nói chuyện gì mà thần bí thế?

Dương Oánh thấy bộ dạng mờ ám của bọn họ, quay đầu sang hỏi:

- Tôi đang nói với anh Cảnh, đã một thời gian rồi chưa đi thăm bác Dương, chuẩn bị ngày một tới nhà ...

Dương Oánh không hứng thú lắm mấy chuyện xã giao, nói:

- Một ông già có gì mà gặp, vả lại cũng chưa bao lâu mà. Cha tôi khen cậu đánh cờ giỏi, nhiều năm như vậy rồi mới gặp được kỳ phùng địch thủ.

- Tôi chẳng phải tới tìm bác Dương đánh cờ, tôi nói trước hai ngày là để thím có thời gian chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, không nói nữa, nói lại thêm.

- Mẹ tôi đặc ý nhất chuyện này, cậu tham ăn, vừa vận hợp ý mẹ tôi.

Cảnh Thiên Sương cười nhẹ, để một người phát huy sở trường đặc ý nhất của mình, còn tốt hơn nịnh nọt cả trăm lần, Cảnh Thiên Sương rèn luyện mấy năm mới có cảm ngộ ở phương diện này, song cảm giác vẫn không so được với thiên phú của Lâm Tuyền.

Chung cư Duy Lợi có hơn 60.000 mét vuông, lấy giá nhà bình quân quanh đó là 5.000 mà tính, hạng mục này tổng kim ngạch là 300 triệu, so với hạng mục Nguyệt Nha Hồ lớn hơn ba lần, chỉ là không biết cha vợ của hắn phát huy được tác dụng gì trong việc này.

109. Q.3 - Chương 9: Lãnh Đạo Thị Sát

Trong túi Lâm Tuyền chỉ có 200 đồng tiền mặt, lúc này ăn cơm ở Tam Phúc đã tiêu mất gần hết rồi, bốn người uống bốn chén cà phê, ngồi hơn một tiếng mà mất những 500 đồng, Lâm Tuyền chia tay về phía Cảnh Thiên Sương định mượn tiền, không ngờ Lục Nhất Mạn lấy từ trong ví sách tay ra tấm thẻ ngân hàng đặt lên hóa đơn phục vụ đưa cho.

Lâm Tuyền bẽ mặt vô cùng, lúc này lại không tiện lấy thẻ ngân hàng ra tính tiền, chỉ mong Cảnh Thiên Sương có thể giải vây ình, không ngờ Cảnh Thiên Sương có ý muốn chơi ác y, quay sang trò chuyện với Dương Oánh, để phục vụ mang thẻ của Lục Nhất Mạn đi tính tiền.

Thanh toán xong, hai vợ chồng nhà giàu bất nhân kia lái xe phóng vút đi, Lâm Tuyền móc từ trong túi ra mấy đồng tiền xu, tung tung trong tay:

- Để tôi đưa cô về trường.

Cũng may Lục Nhất Mạn tính tình hiền lành, hiểu lòng người, theo Lâm Tuyền lên xe buýt về trường. Lúc này đã hơn 10 giờ, trên xe buýt chỉ có hai người bọn họ ngồi ở hàng ghế cuối cùng, đã thế còn ngồi cách nhau một ghế.

Lâm Tuyền thực lòng lần trước từ chối Lục Nhất Mạn là bất đắc dĩ, mỹ nhân như vậy dù không có ý gì, được ngắm một khuôn mặt xinh đẹp cũng là niềm vui, song muốn y ngay lập tức thay đổi thái độ lạnh nhạt với Lục Nhất Mạn là rất khó, mấy lần định lên tiếng, có điều cảm thấy thiếu tự nhiên. Thế là hai người ngồi trong khoang xe rộng rãi, từ đầu tới cuối không nói gì.

Xuống xe buýt, Lâm Tuyền cùng Lục Nhất Mạn đi trên con đường tĩnh mịch, hai bên đường là những cây ngô đồng cành lá xum xuê, xơ ngô đồng lác đác rơi xuống, dưới ánh trăng trông như tuyết, khung cảnh vô cùng lãng mạn nên thơ.

Nếu bảo Lâm Tuyền đi cạnh cô gái như Lục Nhất Mạn mà không có cảm xúc gì hết là nói dối, nhưng chỉ dừng lại ở đó thôi, không gặp nữa là “xa mặt cách lòng”, Lâm Tuyền vẫn là Lâm Tuyền, Thạch Phật của đại học Đông Hải.

Trương Bích Quân bận rộn thảo luận chi tiết hợp đồng với Hòa Hoàng, Thiệu Bình nỗ lực thuyết phục Thiên Dật, Minh Đô đem nhà cho Tinh Hồ tiêu thụ thay, Cổ Lương Vũ chạy khắp nơi mở rộng chi nhánh, tìm văn phòng làm việc, Tiền Vi tập trung vào hạng mục Tinh Hồ Uyển.

Lạc Tinh điều tới Tinh Hồ công tác, rất bất hạnh bị an bài công tác giảng dạy cho nhân viên, mà không phải là trực tiếp tham dự tổ hạng mục Duy Lợi. Lâm Tuyền hết sức đường hoàng nói với cô thế này:

- Hạng mục Duy Lợi cực kỳ quan trọng, Tinh Hồ thành lập chưa lâu, cho nên nhân viên nghiệp vụ non yếu, phải tăng cường bồi dưỡng mới có thể thực sự đảm nhận được nhiệm vụ tiếp theo, tất cả trông chờ vào cô Lạc.

Ngày 20 tháng 4, được phó thị trưởng thành phố Lưu Thanh Sơn tháp tùng, Dương Thiên Hoa đi thăm quan khu phố thương nghiệp đi bộ, Lâm Tuyền có mặt trong đội ngũ nhân viên tháp tùng, đi bên cạnh hắn là Diệp Tuyền Minh, thư ký của Lưu Thanh Sơn.

Diệp Tuyền Minh 37 tuổi, làm thư ký chính phủ đã bảy tám năm rồi mà chưa có cơ hội xuống dưới rèn luyện, coi như là nhân vật không có tiền đồ chính trị gì cả.

Dương Thiên Hoa tham qua phố đi bộ nườm nượp người qua lại, vẫn còn chưa tận hứng. Nghiêng đầu nói với Lưu Thanh Sơn:

- Nghe nói các anh làm một công viên xanh hóa ở bờ bắc Phủ Thanh Hà, cảnh sắc không tệ, tôi muốn tới đó xem thế nào.

Công viên xanh hóa là hạng mục trọng điểm Lưu Thanh Sơn thúc đẩy tiến hành từ khi lên làm phó thị trưởng phân quản kiến thiết thị chính, nhưng bình thường lãnh đạo xuống thị sát, ánh mắt đều bị khu phố thương nghiệp phồn hoa thu hút, không ai nhìn thấy chính tích mà hẩn dầy công làm ra, không khỏi khiến hẩn tức giận.

Dương Thiên Hoa thị sát phố thương nghiệp xong, đề xuất đi xem công viên xanh hóa làm Lưu Thanh Sơn mừng quá nổi, vội vàng đi trước dẫn đường, rời phố đi bộ, vòng qua đường Tương Dương, đi tới phía nam 200 mét, qua cầu đi bộ, mới tới công viên xanh hóa.

Dương Thiên Hoa biết tới cái công viên xanh hóa này là do Lâm Tuyền vừa rút lui nói cho ông, tới đường Tương Dương, lại leo lên một cây cầu, Dương Thiên Hoa cảm thấy trán túa mồ hôi.

Dương Thiên Hoa thấy cái công viên xanh hóa này không xem cũng được, nhưng ông ta biết Lâm Tuyền tuổi tuy nhỏ, nhưng làm việc ăn nói đều chừng mực, đại lễ mà y tặng cho con gái và con rể mình, lòng Dương Thiên Hoa biết rất rõ.

Ông ta vốn tưởng rằng Lâm Tuyền muốn tham gia vào trong số nhân viên tháp tùng đoàn tham quan là vì muốn quen biết những nhân vật trọng yếu của tỉnh thành, nhưng khi đi tham quan định giới thiệu Lưu Thanh Sơn với y thì Lâm Tuyền chạy tít ra đằng sau, làm ông ta không hiểu lắm.

Dương Thiên Hoa nhận lấy khăn tay do thư ký đưa cho, lau mồ hôi trên trán:

- Thời tiết năm nay có vẻ hơi bất thường, mới đầu tháng tư mà trời đã nóng thế này.

Lâm Tuyền đột nhiên từ đâu chui ra tiếp lời Dương Thiên Hoa:

- Đúng thế ạ, may nhờ thị trưởng Lưu chủ trì kiến thiết công viên xanh hóa thành nơi tránh nóng rất tốt cho người dân thành phố.

Lưu Thanh Sơn vừa rồi không chú ý Lâm Tuyền từ xe Dương Thiên Hoa ra, lúc này tự nhiên đâu ra một chàng thanh niên nói xen vào chuyện lãnh đạo, ông ta ngạc nhiên lắm. Có điều vì y nói tốt tình trước mặt lãnh đạo cho nên không ý kiến gì.

- Ô, Tiểu Lâm có vẻ biết rõ nhỉ.

- Bác Dương ngày ngày bận bịu công việc, lấy đâu ra thời gian dạo chơi tình thành như cháu.

Dương Thiên Hoa cười vui vẻ, tiếp tục đi về phía trước.

Không cần giới thiệu gì cả, loại ngữ khí thân thiết này đã đủ để người ta chìm vào suy đoán vô tận về thân phận về chàng thanh niên này. Lưu Thanh Sơn tới lúc này mới nghiêm túc nhìn Lâm Tuyền, thấy y tuổi không nhiều, ho khẽ hỏi:

- Cậu thanh niên này là ...

Lâm Tuyền lấy từ trong túi ra danh thiếp hôm qua mới chuẩn bị, đưa cho Lưu Thanh Sơn:

- Thị trưởng Lưu, cháu là Lâm Tuyền.

Trên danh thiếp mặt trước chỉ có hai chữ “Lâm Tuyền” viết theo kiểu chữ Khải, không ngờ phía sau lại là loạt chức vị: Chủ tịch HĐQT Cty hữu hạn đầu tư liên hợp Tỉnh Hải, chủ tịch HĐQT công ty hữu hạn cổ phần giải tỏa bất động sản Lục Hồng, chủ tịch HĐQT công ty hữu hạn cổ phần thực nghiệp Tỉnh Hồ, giám đốc chấp hành Cty hữu hạn ẩm thực Tú Thủy Các, bất ngờ nhất lại còn là cố vấn HĐQT tập đoàn sản nghiệp Đông Đô khá nổi tiếng trong tỉnh.

Lưu Thanh Sơn không tin bằng độ tuổi của chàng trai trước mắt lại có thể đảm nhận nhiều chức vị quan trọng như thế, nhưng nó gián tiếp đưa ra một thông tin, bối cảnh của y rất sâu.

Thấy Lâm Tuyền tự xưng là cháu, Lâm Thanh Sơn cũng không khách khí, cười nói:

- Tiểu Lâm đúng là là thanh niên tài tuấn.

Rồi nhích sang một bên, để Lâm Tuyền đi lên hàng phía trước.

Diệp Minh Tuyền thấy chàng thanh niên vừa rồi trò chuyện với mình chạy lên hàng đầu, thầm nhủ chẳng lẽ là công tử vị lãnh đạo nào, may mà vừa rồi thái độ của mình cũng tốt, đi nhanh tới bám sát đằng sau Lưu Thanh Sơn.

Đi tới phía trước thêm một đoạn, Dương Thiên Hoa đã thở hổn hển, nhìn bên bờ có một chòi nghỉ mát, một cái bàn đá, bốn cái ghế, chỉ vào đó:

- Tới đó ngồi, có thể nhìn cảnh sắc Phủ Thanh Hà.

Liền dẫn đầu đoàn người đi tới đó:

- Nơi này cảnh quan không tệ, tĩnh mịch thâm thúy ...

- Ý bác Dương có phải nói chỗ này hơi ít người không ạ?

Lâm Tuyền và Lưu Thanh Sơn cùng đi vào chòi nghỉ:

- Công viên xanh hóa do thị trưởng Lưu chủ trì xây dựng là chuyện rất tốt mưu cầu phúc lợi cho người dân, chỉ là nơi này ít người quá, hơi đáng tiếc.

Dương Thiên Hoa nghĩ, mình có chê ít người đâu? Thằng nhóc này có ý gì vậy? Nhưng vẫn nói thuận theo giọng điệu của y:

- Khu phố đi bộ người qua lại đông như nêm cối, nơi này lại vắng vẻ một chút, chắc vì cách phố đi bộ hơi xa, cho nên không thu hút được người tới.

- Nếu vòng qua phố đi bộ bắt kể từ phía đường Tương Dương hay đường Hồ Nam, đều phải đi qua một cái cầu, rồi mấy trăm mét nữa, đúng là xa quá ...

110. Q.3 - Chương 10: Công Trình Chính Tích

Lưu Thanh Sơn lòng trầm xuống: Lãnh đạo tỉnh xem xong phố đi bộ thì đều lên xe đi mất hút, chẳng một ai đi bộ một vòng lớn tới thăm chỗ này, đây là một vấn đề rất thực tế, té ra mình làm một chuyện nhọc nhằn mà chẳng nên công trạng gì.

Lâm Tuyền nhìn Diệp Tuyền Minh cùng một đám quan viên khác đứng phoir nằng ngoài chòi nghỉ:

- Vừa rồi thư ký Diệp có giới thiệu cho cháu một biện pháp giải quyết vấn đề rất hay, có phải thế không thư ký Diệp?

Diệp Tuyền Minh ngớ người, vừa rồi Lâm Tuyền đúng là có nói chuyện này với y, hắn chỉ coi là một nhân viên trẻ bình thường thích ba hoa, không coi trọng lắm, mà phương án rõ ràng là do y nói ra, sao lại đẩy lên đầu mình rồi?

Thấy Dương Thiên Hoa, Lưu Thanh Sơn đều nhìn cả sang phía mình, Lâm Tuyền còn nháy mắt ra hiệu, hắn lập tức hiểu ra hàm nghĩa câu lúc này Lâm Tuyền nói :” Thư ký Diệp trong bụng có tài lớn, nên tới cương vị quan trọng hơn rèn luyện.”

Diệp Tuyền Minh vội đi vào chòi nghỉ, nhiều năm làm việc ở văn phòng ít nhất khiến hắn có khả năng trình bày tốt, vừa rồi nói chuyện với Lâm Tuyền câu được câu chăng, nhưng diễn đạt vẫn rất lưu loát:

- Phố thương nghiệp đi bộ theo phương thức khép kín, nếu như du khách vòng qua phố tới công viên xanh hóa, ít nhất phải đi 1.5 km, nếu như mở một lối đi ở phía đông phố đi bộ, xây một quảng trường nghỉ ngơi cỡ nhỏ, như vậy có thể nối liền công viên xanh hóa và phố đi bộ, cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho người dạo phố mỗi chân, chỉ cần du khách dừng chân lại lâu hơn, như thế có nhiều cơ hội hơn để sáng tạo ra hiệu ích.

Tới đó cần thận bổ xung:

- Phương án này thực ra là vừa rồi do tôi và anh Lâm cùng thảo luận ra.

Lưu Thanh Sơn nghe xong cảm giác vén mây mù nhìn thấy trăng sáng, ông ta biết Diệp Tuyền Minh có năng lực như thế nào thì ông ta biết quá rõ, chẳng qua là nhân viên lâu năm trong văn phòng chính phủ, kiểu sống lâu lên lão làng thôi, nhìn Lâm Tuyền thầm nghĩ, chàng thanh niên này không đơn giản, rất am hiểu nhân tình thế thái trong quan trường. Một phương án, bán đi được hai phần ân tình.

Có điều đúng là phải cảm ơn y, nếu như có thể xây một quảng trường nhỏ, như thế phố đi bộ sẽ nối liền với công viên xanh hóa, lãnh đạo tỉnh mỗi lần tới đây thị sát, có thể mời qua quảng trường ngồi nghỉ chân, rồi nhìn sang bên công viên xanh hóa, chứng kiến thành tích của mình.

Lưu Thanh Sơn mau chóng nhìn thấu lợi ích trong đó, mắt sáng lên vài phần.

Hai ngày trước Lâm Tuyền tới nhà Dương Thiên Hoa ăn cơm, nói chuyện y được ủy thác tiêu thụ chung cư Duy Lợi, khi đó y nhắc tới ý tưởng muốn xây một cây cầu gỗ nối liền chung cư Duy Lợi với công viên xanh hóa.

Dương Oánh nghe Lâm Tuyền nói vậy còn lắc đầu bảo phương án của Lâm Tuyền không tốt, nói chung cư Duy Lợi có cảnh quan của riêng mình, làm thế sẽ giảm bớt hiệu quả của công viên xanh hóa bờ bên kia.

Không ngờ chủ ý cuối cùng của y là một mở một cửa thông với phố đi bộ, kết nối phố đi bộ, công viên xanh hóa và quốc tế Duy Lợi thông qua quảng trường nghỉ ngơi và cây cầu gỗ.

Cả quảng trường và xây cầu đều thuộc về công trình thị chính, phải được chính phủ phê duyệt, chẳng trách mà nó muốn đi tham quan cùng, té ra thằng nhãi này tính kế với Lưu Thanh Sơn.

Nếu như không cần phải mình ra mặt nhờ vả người khác, chuyện thuận gió đẩy thuyền, Dương Thiên Hoa rất vui vẻ mà làm:

- Chủ ý này hay lắm, chính phủ thành phố đúng là nơi nhân tài tề tụ, thư ký Diệp là mầm non tốt, tên gì nhỉ ...

Lâm Tuyền ghé tới nói vào tai ông ta nói tên của Diệp Minh Tuyền:

- Ô Diệp Tuyền Minh, tôi nhớ cái tên này rồi, thị trưởng Lưu, một mầm non tốt như thế phải cho thêm trọng trách, cho thêm cơ hội rèn luyện.

Lưu Thanh Sơn thấy phương án này được Dương Thiên Hoa khẳng định, tức thì nói với Diệp Minh Tuyền:

- Tiểu Diệp, mấy ngày tới cậu bỏ thời gian làm bản quy hoạch hạng mục này, đừng phụ sự trọng vọng của lãnh đạo.

Diệp Tuyền Minh hưng phấn tới hai chân run run, hấn chìm chìm trong cơ quan mười mấy năm rồi, không ngờ có cái bánh trên trời đột nhiên rơi bộp vào mặt, làm hấn ngậy ngất, mất một lúc mới tỉnh lại từ hạnh phúc bất ngờ, hít sâu một hơi trang trọng nói lớn:

- Vâng, tôi tuyệt đối không phụ sự tín nhiệm của lãnh đạo tỉnh ủy.

Dương Thiên Hoa xoa tay cười:

- Đây là chuyện thành phố các đồng chí ... À phải, còn một đoạn đường nữa, chúng ta đi tiếp, xe sẽ vòng tới phía trước đón chúng ta.

Lâm Tuyền không ngồi xe của Dương Thiên Hoa, mà ở lại phố thương nghiệp đi bộ, tìm cửa hàng bán đồ hiệu, tìm mãi mà không thấy chiếc váy mà Lục Tiểu Mạn đã mặc, có điều chiếc đồng hồ Gucci ánh trắng bạc thì mua được ở cửa hàng bách hóa Thái Bình Dương, giá tận 4.600 đồng, làm Lâm Tuyền không khỏi xót hết dạ.

Lúc này y quên mất một điều mình cũng có tới mấy chục triệu, sờ cái đồng hồ cơ cũ kỹ ông ngoại tặng, so gờ với nhau, cũng đâu chênh lệch gì đâu, tội gì phải tốn kém như thế.

Một mình dạo phố tới hơn bốn giờ, khi Lâm Tuyền đang định về thì thấy Diệp Minh Tuyền đứng ở cửa phía đông phố nhìn ngang ngó dọc, đi qua vỗ vai hấn:

- Thư ký Diệp, lạc mất bạn gái à?

Diệp Tuyền Minh giật mình quay lại:

- Quả nhiên anh Lâm còn ở đây.

Không kịp nói gì với Lâm Tuyền, mau mắn lấy di động ra bấm số:

- Thị trưởng Lưu, tôi tìm được anh Lâm rồi ... Dạ dạ, Vũ Trúc Cư ạ, vâng vâng, tôi hiểu, tôi sẽ mời anh Lâm qua đó ngay.

Gập di động lại, nói với Lâm Tuyền:

- Thị trưởng Lưu bày tiệc ở Vũ Trúc Cư, mong anh Lâm nể mặt.

- Vậy à?

Lâm Tuyền khó xử:

- Tối nay tôi có hẹn với phó chủ nhiệm Lý của ủy ban kiến thiết tỉnh, phó thư ký trưởng Đoàn của tỉnh ủy ăn cơm rồi.

Chủ nhiệm ủy ban kiến thiết tỉnh và phó thị trưởng không thường ủy có cấp bậc giống nhau, phó thư ký trưởng còn là cấp chính sở, thường xuyên xuất hiện trước mặt các nhân vật lớn của tỉnh ủy.

Chuyện này đúng là khó xử.

Diệp Tuyền Minh ngây ra, không biết phải xử lý chuyện này ra sao.

Lâm Tuyền kiến nghị:

- Thị trưởng Lưu có quen chủ nhiệm Lý, thư ký trưởng Đoàn không, hay là để tôi làm chủ, mời cả ba người bọn họ, địa điểm là Vũ Trúc Cư.

Diệp Minh Tuyền làm sao quyết nổi việc này, lại gọi điện xin chỉ thị.

- Không thành vấn đề, xem như anh Lâm mời khách, có điều chi phí vẫn do thành phố bỏ, điểm này anh Lâm đừng tranh.

- Vậy cũng được, tôi không quen thuộc Vũ Trúc Cư, làm phiền thư ký Diệp an bài hộ cho, còn có hai đồng chí của văn phòng tỉnh ủy nữa.

Trao đổi số điện thoại với Diệp Tuyền Minh xong, đợi hần tới Vũ Trúc Cư đích thân an bài chuyện tiệc tối, Lâm Tuyền gọi cho Cảnh Thiên Sương:

- Anh Cảnh, lại đổi chỗ rồi, Vũ Trúc Cư .. Còn có phó thị trưởng Lưu Thanh Sơn và thư ký của ông ta, tôi theo anh tới chỗ chủ nhiệm Lý trước, phía thư ký trưởng Đoàn, anh đã nói rồi chứ?

Trương Kỳ Sơn cha vợ của Cảnh Nhất Dân 10 năm trước là phó bí thư tỉnh ủy, Đoàn Kính Hồng là thư ký của ông, khi Cảnh Nhất Dân ở tỉnh thành, quan hệ với Đoàn Kính Hồng cực tốt, hai nhà qua lại thân thiết. Trương Kỳ Sơn nghỉ hưu, Cảnh Nhất Dân tới Tỉnh Hải tránh nạn, Đoàn Kính Hồng cũng gặp ghềnh chìm nổi, tới nay mới là phó thư ký trưởng tỉnh ủy.

Đó chính là thư ký trưởng Đoàn mà Lâm Tuyền nói, quan hệ hai nhà Đoàn - Cảnh vẫn luôn mật thiết, Cảnh Nhất Dân được làm bí thư thành ủy Tỉnh Hải không chỉ nhờ Dương Thiên Hoa mà Đoàn Kính Hồng cũng hoạt động không ít, hiện Cảnh Nhất Dân lại đưa con trai phó thác cho Đoàn Kính Hồng chiếu cố.

Dương Thiên Hoa và Cảnh Nhất Dân thành thông gia, liền trở nên thân thiết với Đoàn Kính Hồng. Thông qua Dương Thiên Hoa, Cảnh Thiên Sương giới thiệu, Lâm Tuyền tất nhiên cũng rất thân thuộc với Đoàn Kính Hồng. Bữa tiệc tối nay, nếu như không có Đoàn Kính Hồng xuất hiện, Lưu Thanh Sơn, Lý Ánh không có khả năng coi trọng y lắm.

111. Q.3 - Chương 11: Lân Đầu Tới Tản Hoài

Có thể nói Dương Thiên Hoa là một trong số những nhân vật có tiếng nói quyết định trong việc Lưu Thanh Sơn có khả năng thuận lợi lên làm phó thị trưởng thường vụ, thường ủy thành phố hay không.

Nhưng Dương Thiên Hoa trước giờ là người cẩn trọng kín đáo, Lưu Thanh Sơn không tìm được đường thông tới chỗ ông ta, thăm dò mấy lần, đến cả giọt nước cũng lọt được.

Sự xuất hiện của Lâm Tuyền khiến ông ta nhìn thấy ánh sáng hi vọng, không phải chỉ vì y ngầm nhắc xây dựng một quảng trường nghỉ ngơi nối liền phố thương nghiệp đi bộ với công viên xanh hóa. Đối với người am hiểu quan trường mà nói, lợi ích lớn nhất trong việc này là bày ra được chính tích của mình một cách chân thực ở trước mặt lãnh đạo tham gia thị sát, mà quan hệ thân thiết giữa Lâm Tuyền với Dương Thiên Hoa, càng làm ông ta sinh ra đủ loại suy tưởng.

Tiền Dương Thiên Hoa đi rồi, Lưu Thanh Sơn vội vàng sai Diệp Tuyền Minh đi tìm Lâm Tuyền, ông ta còn nhớ tham quan xong, Lâm Tuyền không theo đội xe rời đi, mà ở lại phố thương nghiệp, bất kể có phải y cố ý hay không, Lưu Thanh Sơn đều thấy nên mời y nói chuyện.

Không ngờ tới này còn có hai nhân vật quan trọng nữa xuất hiện, Lưu Thanh Sơn phân quản thị chính, kiến thiết thành phố, tất nhiên không xa lạ gì Lý Ánh của ủy ban kiến thiết tỉnh, tuy cùng cấp bậc, song người ta là lãnh đạo trên tỉnh, Lưu Thanh Sơn thường xuyên đưa người ủy ban kiến thiết thành phố tới chỗ Lý Ánh xin phê duyệt.

Đoạn Kính Hồng không tính là lãnh đạo tỉnh ủy, nhưng người ta là đại quản gia của tỉnh ủy, là chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy, một nhân vật có tiếng nói.

Những người như thế Lưu Thanh Sơn chỉ sợ không đủ thân thiết với họ, làm gì có chuyện trách Lâm Tuyền mang theo quá nhiều người, lập tức gọi cho Cao Chí Viễn chủ nhiệm ủy ban kiến thiết thành phố tới tiếp rước, hẳn ta rất quen Lý Ánh.

Lâm Tuyền gọi Thiệu Bình đưa xe tới phố thương nghiệp đi bộ đón y, rồi tới tỉnh ủy đón Cảnh Thiên Sương, cùng nhau đi đón Lý Ánh.

Lý Ánh không có ấn tượng gì với Lâm Tuyền, phải khi Cảnh Thiên Sương nhắc tới tiểu khu Nguyệt Nha Hồ mới thốt lên:

- A, tôi có nhớ, năm ngoái đi tham quan nơi đó, kiến thiết cảnh quan làm rất tốt, đứa thứ ba nhà tôi nghe tôi ở nhà thuận miệng nói một câu cũng chạy tới xem, nó hài lòng lắm, nói là mua một căn cho hai vợ chồng tôi sau này dưỡng lão. Những mà không đặt nổi nhà, phải đợi sau triển lãm mùa xuân mới kiếm được một căn, nghe nói đó là nơi giá nhà đắt nhất ngoài khu trung tâm thành phố.

Lâm Tuyền không ngờ Lý Ánh còn làm tuyên truyền viên miễn phí cho Nguyệt Nha Hồ một lần, hỏi:

- Công tử nhà chủ nhiệm Lý tên là gì?

- Ha ha hà, nó là con gái thứ ba của tôi, Lý Tú Mai. Nguyệt Nha Hồ bán rất tốt, năm ngoái nhà đầu tư chỉ mong bán đi cho nhanh để thu hồi tài chính, các cậu thì ngược hẳn, không chế nhà không bán, không chịu giảm giá, người ta mang tiền tới mua, các cậu càng kén cá chọn canh. Có điều đúng là thủ đoạn tốt, đứa thứ ba nhà tôi vì thế mà càng thích mua nhà ở đó, suốt ruột đòi tôi đi tới nhờ các cậu, thế nào cũng phải kiếm được một căn nhà.

Lâm Tuyền cười:

- Làm chủ nhiệm Lý chê cười rồi, không chế chặt một chút, cũng là để đảm bảo cho lợi ích của chủ nhà thôi.

Quay lại dặn Thiệu Bình:

- Khi về xóa bỏ hợp đồng mua nhà của con gái chủ nhiệm Lý, làm lại với giá ưu đãi nhất. Ha ha ha, chủ nhiệm Lý, Tỉnh Hồ chúng tôi chỉ tiêu thụ hộ, quyền lợi lớn nhất của tôi chỉ là giảm 15% so với giá hiện hành, nếu không tôi tặng cho chủ nhiệm Lý một căn rồi.

Nếu Lâm Tuyền tặng ột căn nhà thật, Lý Ánh còn chẳng dám liều lĩnh nhận, hiện chỉ thuận miệng nhắc tới một câu mà được giảm giá 15%, Lý Ánh thậm tính toán diện tích căn nhà, giảm được ngọt ngết 100.000, chàng trai này thật khảng khái. Tức thì thái độ cũng trở nên nhiệt tình hơn.

Trần Hà, tổng giám đốc Cty hữu hạn cổ phần ẩm thực Giang Sơn là một trong số thành viên ĐHQT của tập đoàn Tứ Quý, mỗi ngày đều tới ba nhà hàng thuộc sở hữu của mình đi một vòng.

Vũ Trúc Lâu giống như cái tên của nó, là nhà hàng xây kiến trúc thời Đường, bao quanh bảo rừng trúc xanh mướt, lại có thác nước nhân tạo cực lớn chảy từ trên hòn giả sơn, tạo nên khung cảnh nên thơ dễ chịu.

Tới nơi Trần Hà thấy mấy cỗ xe của thành ủy, tỉnh ủy đỗ ở bãi, định vào chào hỏi một tiếng, nhân viên công tác chạy tới nói với ông ta, người trong mấy chiếc xe này vào cùng một phòng, do chính phủ thành phố đặt tiệc.

Yêu cầu của nghề nghiệp này, Trần Hà nhớ biển số xe của các vị lãnh đạo tỉnh thành, đi tới nhìn qua xe cũng ước chừng được đại khái cấp bậc nhân vật xuất hiện ở nhà hàng.

Trần Hà vội vàng tới phòng bao, trong số những người trong phòng, ông ta nhận ra được Lưu Thanh Sơn, Cao Chí Viễn, Diệp Minh Tuyền, trên quan trường, vị trí không thể hàm hồ, nên từ chỗ ngồi ông ta thấy có hai người trung niên, hẳn là lãnh đạo trên tỉnh rồi, mời khách là thanh niên 23 - 24 tuổi, cười nói tự nhiên, tiếp khách là chàng trai chừng 30, khí độ bất phàm.

Trần Hà vội đi vào bắt chuyện Lưu Thanh Sơn là chỗ quen biết cũ của ông ta, liền đứng dậy giới thiệu mọi người, có phó thư ký trưởng tỉnh ủy, phó chủ nhiệm ủy ban kiến thiết tỉnh, song Trần Hà càng có ấn tượng với hai thanh niên trẻ hơn, nhìn thái độ Lưu Thanh Sơn, Cao Chí Viễn, có vẻ lấy lòng hai người bọn họ.

Bữa tiệc này là để mở đường cho công tác về sau, trừ Đoạn Kính Hồng, những người khác chỉ có thể coi là lần đầu gặp mặt, tất nhiên không thể thân thiết quá độ, trên quan trường, nắm bắt chừng mực cũng là nghệ thuật, nếu không thể chủ động sẽ ngã bên một phía.

Tới 9 giờ tối, tiễn các vị lãnh đạo đi, chỉ còn lại ba người Lâm Tuyền, Cảnh Thiên Sương và Thiệu Bình.

- Khách là do chúng ta mời, nhưng tiền do chính phủ thanh toán, chuyện tốt thế này hiếm gặp.

Thiệu Bình cười nói:

Lâm Tuyền cũng cười:

- Chúng ta vì Lưu Thanh Sơn cống hiến rất nhiều, đáng lẽ phải do ông ta bỏ tiền ví ra trả mới đúng.

- Tiếp theo đi đâu?

- Tới CLB Tần Hoài mở rộng tầm mắt đi, tôi gọi điện Lạc Ích Đồng, từ hôm nay trở đi, chúng ta phải giả mạo quý tộc.

Cảnh Thiên Sương vốn là người trầm tính điềm đạm, có điều ở cảnh Lâm Tuyền, lại trẻ trung sôi nổi hơn rất nhiều, cười mắng:

- Mơ đi, với bộ quần áo này của cậu mà tới đó, người ta còn tưởng cậu tới xin làm phục vụ.

- Quần áo này của tôi làm sao, tốt xấu gì nó cũng ăn cơm với lãnh đạo tỉnh.

Lâm Tuyền thấy Thiệu Bình nghe nói đến CLB Tần Hoài thì kín đáo lấy giấy lau giày, đá hấn một cái:

- Khỏi cần lau, không ai thèm nhìn giày của anh đâu.

- Chưa bao giờ tới những chỗ xa hoa như vậy, nên có chút khấn trương.

Thiệu Bình cười ngược:

- Chẳng thể coi là xa hoa, chẳng thể tính là vàng son lộng lẫy.

- Chỗ xa hoa lộng lẫy thì có tiền là vào được, song CLB Tần Hoài đại biểu ột loại thân phận, ví như Mercedes, BMW sang trọng chạy khắp đường, đi một chiếc xe trang nhã càng thể hiện thân phận của cậu.

Thấy Cảnh Thiên Sương cũng có chút cảm khái, Lâm Tuyền cười:

- Tôi ngồi Bentley của chủ tịch Khổng mấy lần, nói thật chẳng cảm thấy có gì đặc biệt, vậy mà tốn ba bốn triệu đồng, phí hoài.

Cảnh Thiên Sương lắc đầu, tỏ ý hết cách nói với y.

Clb Tàn Hoài nằm trong kiến trúc thời Dân Quốc ở đường Bắc Kinh, không hề nổi bật, nhìn từ bên ngoài thấy mang đậm hơi thở trang trọng của lịch sử lắng đọng, nhưng đi vào bãi đỗ xe, đủ các loại nhãn hiệu có tiếng khiến người ta giật mình.

Thiệu Bình nhìn ra ngoài bãi đỗ xe một cái rồi thụt đầu ngay vào, không dám để người ta thấy mình đi xe này, ai bảo hôm nay bọn họ lái Toyota của Nhật, ở đây nó thuộc hàng loại bét rồi, à không cả loại bét cũng không có xe Nhật.

112. Q.3 - Chương 12: Chung Cư Đàn Sơn

Lạc Ích Đồng ra tận cửa nghênh đón, thấy giữa Lâm Tuyền và Thiệu Bình còn có một thanh niên lạ nữa, nghe Lâm Tuyền giới thiệu làm việc tại ban thư ký tỉnh ủy, niềm nở bắt tay, người làm việc bên cạnh lãnh đạo, bất kể chức vị cao hay thấp đều rất hữu dụng.

Đi qua cổng, Lạc Ích Đồng bảo với một viên giám đốc trẻ:

- Vị này là giám đốc Lâm, hãy nhớ kỹ.

Rồi nói với Lâm Tuyền:

- Anh Lâm bảo Tiểu Thiệu lấy thẻ đi đăng ký đi, không cần mỗi lần tới, tôi lại phải chạy ra cửa đón, thể diện của tôi cũng quan trọng lắm chứ.

Thái độ thân thiết của Lạc Ích Đồng làm người ta như được tắm trong làn gió xuân ấm áp, Lâm Tuyền cười lớn, bảo Thiệu Bình theo vị giám đốc kia đi làm thủ tục.

Cửa có mười mấy người chia đội đứng thành hàng, mặt lạnh tanh.

Lâm Tuyền hỏi Lạc Ích Đồng:

- Ông Lạc có đem vệ sĩ theo không?

Lạc Đồng cười xua tay:

- Tôi có phải là mỹ nữ đâu, chẳng ai hứng thú với nắm xương già này, vệ sĩ mà làm gì?

Đi qua cửa lớn, lập tức hai hàng sáu cô gái trẻ đẹp, tuổi ước chừng hai mươi, khuôn mặt tròn tròn xinh xinh, má lúm đồng tiền, nụ cười ngọt ngào cúi đầu đồng thanh chào hỏi.

Cảnh Thiên Sương đã nghe nói tới sự xoa hoa tột đỉnh của CLB Tàn Hoài, trông cảnh này cũng phải giật mình, riêng nhân viên chào khách cũng tới sáu người, lại xinh đẹp thế này, đúng là khó lường.

Lâm Tuyền nhìn phản ứng vừa rồi của Cảnh Thiên Sương, vỗ vai hấn:

- Anh Cảnh vẫn là cán bộ tốt.

Cảnh Thiên Sương cười gượng, đừng nói hấn, e mấy cán bộ được người dân liệt vào danh sách “tham quan” cũng chẳng bao người tới CLB Tàn Hoài.

Lâm Tuyền cảnh thiên sương theo Lạc Ích Đồng lên đại sảnh tầng hai, trong giới Lạc Ích Đồng rất có uy vọng, ông ta đi tới đâu, người ta lần lượt đứng lên chào, Lâm Tuyền không cho Lạc Ích Đồng giới thiệu mình, im lặng đứng bên cạnh nghe bọn họ trò chuyện.

Người ở đây gia sản đều trên trăm triệu, không ai cần phải lấy lòng ai, chủ đề nói chuyện toàn về thứ xa xỉ, Lâm Tuyền, Cảnh Thiên Sương không xen vào được,

Kiểu như thua một vụ ở Châu Úc mất hơn 3 triệu, rồi vừa đi Pháp về, con gái Pháp gọi cảm thế nào, công phu trên giường của gái nhà thổ của Anh hạng nhất ra sao, trại ngựa mới mua một con ngựa thuần chủng, mới bao một em gái máu lai non tơ

Lâm Tuyền nghe mà nhú máu, cùng Cảnh Thiên Sương bỏ đi, Thiệu Bình đi lên, trả thẻ vàng cho y, miệng tấm tắc khen:

- Trời ạ, mỹ nữ nhiều vô kể, còn có mấy tiểu minh tinh nữa, khác hẳn với mấy mỹ nữ phải dựa vào mỹ phẩm của công ty, còn mấy mỹ nữ hàng chuyên nghiệp, ngay cả đối diện với giám đốc Trương tới cũng không cần phải tự ti.

Mỹ nữ hàng chuyên nghiệp mà Thiệu Bình nói, ý chỉ không riêng khuôn mặt mê người cùng vóc dáng ma quỷ, còn có khí chất ưu nhã cao quý. Lâm Tuyền thích ngắm mỹ nữ, nhưng y thích ngồi ngoài đường nhìn ngắm vẻ đẹp muôn màu muôn vẻ của mỹ nữ ngoài cuộc sống hơn, không phải những mỹ nữ với nụ cười giả dối ở đây.

- Thôi đi, đừng có mê nữ nhân ở nơi này, nếu không có vài chục triệu trở lên thì cẩn thận bị người ta nuốt cho xương khớp cũng chẳng còn đâu.

- Ngại quá, toàn là bạn cũ, nói năng hơi tùy tiện chút, cũng thích khoe khoang thổi phồng ...

Lạc Ích Đồng đi tới cười áy náy:

- Hợp đồng sắp xác định rồi, nghe giám đốc Trương nói, anh Lâm hình như không hề hỏi tới ...

- Làm gì có chuyện đó, việc đơn giản tôi giao cho bọn họ làm thôi, như hôm nay tôi ăn cơm cùng với phó thị trưởng Lưu, thiếu chút nữa uống tới chảy máu dạ dày.

Lạc Ích Đồng gật đầu, ông ta biết Lưu Thanh Sơn chủ quản thị chính, không hỏi gì nữa, dẫn bọn họ từ sảnh phụ sang sảnh chính, phát hiện trong này khác hẳn, Lâm Tuyền nhìn mà hoa cả mắt.

Thiệu Bình hiện là giám đốc tiêu thụ của Tinh Hồ, hẳn đứng cảnh Lạc Ích Đồng, người trong nghề đều nhìn ra Hòa Hoàng có ý hợp tác với Tinh Hồ, vì động tĩnh của Duy Lợi gần đây giống với tiểu khu Nguyệt Nha Hồ trước kia, không hề có động tĩnh gì.

Mấy nhà đầu tư địa ốc tới chào hỏi Lạc Ích Đồng, Thiệu Bình, hoàn toàn không để ý tới Lâm Tuyền, y hạ thấp giọng nói với Cảnh Thiên Sương:

- Trong mắt họ, hai chúng ta, một là lái xe, một là người người làm công.

Cảnh Thiên Sương gật đầu:

- Trông Thiệu Bình có dáng ông chủ hơn cậu nhiều.

Cảnh Thiên Sương, Lâm Tuyền cầm chén rượu đi vào trong góc ngồi, một lúc sau Lạc Ích Đồng đi tới hỏi:

- Cảm giác ra sao?

Lâm Tuyền nhún vai:

- Người có tiền không để ý tới tiền, tôi muốn Duy Lợi thành căn hộ mà người có tiền cũng không mua nổi. Chuyện này đã nói với ông Lạc rồi, Hòa Hoàng đã tuyên truyền nhất định cho Duy Lợi, dù lực độ không lớn, song tạo nên được ảnh hưởng phần nào, phải đổi tên tuyên truyền lại là cần thiết, tôi chọn cái tên Đàn Sơn, ông Lạc thấy sao?

- Đàn Sơn, chung cư Đàn Sơn Nghe có vẻ quý phái hơn.

Lạc Ích Đồng nghiêng ngẫm:

- Anh Lâm có lòng tin này là tốt, không biểu Tiểu Tình biểu hiện ở Tinh Hồ ra sao, cuối tuần cũng chẳng thấy về nhà?

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Vì đảm bảo hạng mục chung cư Đàn Sơn đều là tinh binh mãnh tướng, để Lạc tiểu thư tới phòng chấp hành kế hoạch của công ty tôi công tác một thời gian càng có lợi hơn, Lạc tiểu thư tốt nghiệp đại học Cambridge, nhân quang chọn người rất tốt.

.....

Trước khi chính thức khởi động hạng mục Đàn Sơn ở tân thành trấn, thành phố Tĩnh Hải tổ chức cuộc họp thảo luận đối sách về tòa nhà Tĩnh Hải, cuộc họp do thành ủy tổ chức, tham gia cuộc họp đa phần là chủ nợ tương quan, có đại biểu các chủ nhà nhỏ, đại biểu ngân hàng, còn cả đại biểu tổng công ty xây dựng Tĩnh Hải, đại biểu ngân hàng. Cảnh Nhất Dân để Lâm Tuyền tới dự thính, Triệu Tăng chủ trì cuộc họp.

Cuộc họp quyết định sơ bộ phương án giải quyết vấn đề tàn dư của tòa nhà Tĩnh Hải, chỉ là chi tiết hơn đường lối Lâm Tuyền vạch ra, trước tiên là đem khoản nợ 44 triệu trong tay tổng công ty xây dựng tiến vào trình tự đấu giá tư pháp, hứa trong vòng một năm giải quyết vấn đề tòa nhà Tĩnh Hải để lại.

Đến khi ấy vấn đề vẫn không thể đột phá, sẽ do tài chính thành phố cấp tiền, hoặc do công ty đầu tư mua lại khoản nợ trong tay 134 chủ nhà với giá ban đầu.

Cuộc họp đối sách trấn an được tâm trạng giận dữ của các chủ nhà nhỏ, tạm thời không có ai vì chuyện này mà liên tục tố cáo khiếu nại nữa. Nhưng vấn đề tòa nhà Tĩnh Hải có được giải quyết triệt để hay không mấu chốt ở có thể thuận lợi đem khoản nợ của tổng công ty xây dựng bán đấu giá hay không.

Sau cuộc họp, đứng dưới tòa nhà Tĩnh Hải, Lâm Tuyền nói với Triệu Tăng:

- Tiến vào trình tự đấu giá tư pháp nhất định phải bóc được hết khoản nợ ẩn hình ra, như thế mới có người muốn tiếp nhận.

Triệu Tăng nói:

- Mấy năm qua, tài sản của tổng công ty xây dựng thất thoát nghiêm trọng, hiện giờ đối diện với nguy cơ không chỉ có một mình tòa nhà Tĩnh Hải, khả năng phải gây dựng lại toàn bộ tổng công ty xây dựng, người của quốc tư ủy tỉnh ủy thác cũng tham gia cuộc họp này, em có muốn gặp không, buổi tối cùng đi ăn cơm?

- Tối em có hẹn với chủ tịch Khổng và Lưu Hoa Đông của Hào Thành, hình như có việc gì khẩn cấp lắm, đại lão của quốc tư ủy, làm sao em có tư cách gặp?

*** Quốc tư ủy: Viết tắt của ủy ban quản lý giám sát tài sản quốc hữu.

Triệu Tăng cũng không ép y, hỏi:

- Hạng mục Nguyệt Nha Hồ em lừa được bao nhiêu tiền?

Lâm Tuyền cười khổ:

- Anh Tăng, cái vũng nước tòa nhà Tĩnh Hải này sâu như thế, em có lừa được ba bốn chục triệu cũng không đủ ném vào đó, vả lại hiện giờ em đang có một hạng mục mới, tiền kiếm được ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ bị nó hút hết rồi, chu kỳ hạng mục là một năm rưỡi, chẳng biết có thể cấp cứu cho anh được không.

- Ba bốn chục triệu?

Triệu Tăng giật mình, vỗ vai Lâm Tuyền một cái:

- Thằng em tôi thoát cái thành phú ông mất rồi.

113. Q.3 - Chương 13: Kế Hoạch Tân Thành Trấn

Lâm Tuyền cẩn thận dặn dò:

- Em chỉ tiết lộ cho anh thôi đấy những người khác đừng nói. Lưu Hoa Đông tìm em, em đoán quá nửa là vì muốn em làm marketing cho Hoa viên Hào Thành mà ông ta đầu tư.

Triệu Tăng chẳng phải là người nhiều chuyện, gật gù:

- Lưu Hoa Đông của Hào Thành, chắc chắn, bọn họ còn ghê hơn cả Thiên Tinh Hồ đấy.

- Mấy ngày qua em đang suy ngẫm chuyện này, viết một bản kế hoạch ...

- Kế hoạch marketing bất động sản, em đưa cho anh em làm cái gì?

Triệu Tăng miệng nói như thế song vẫn nhận lấy tài liệu Lâm Tuyền đưa cho, cả một tập giấy photo dày, lấy ra xem, không ngờ là kế hoạch khai thác tân thành trấn, chẳng liên quan gì tới Hào Thành, cười:

- Em nói đại khái cho anh nghe xem đã, bản kế hoạch này anh mang về thông thả đọc.
- Địa điểm nhà hành chính mới đã được xác định, khu vực phụ cận trung tâm hành chính mới và đại học thành phố chính là trọng điểm tiền kỳ của khu khai thác mới đúng không?
- Đúng thế quy hoạch tân khu là như thế, dần dần đem nhu cầu đất đai nóng lên, như thế mới gom đủ được tài chính.

Lâm Tuyền thừa nhận:

- Suy nghĩ của bí thư Cảnh rất đáng cho chúng ta học tập, thành thị hóa khu khai thác chuyển sang phía bắc có thể phối hợp hữu hiệu với kế hoạch khu khai thác mới, liệu có thể tăng cường lực độ thêm một bước nữa không?
- Tăng thêm như thế nào?
- Tinh Hồ Uyển cùng với Hoa viên Hào Thành hiện có tổng diện tích khai thác hơn 200.000 mét vuông, gần bằng diện tích nhà ở của một thành trấn nhỏ, lại thêm vào 300 mẫu đất hậu kỳ mà Thiên Tinh Hồ khai thác, sẽ thành khu đô thị mới, dung nạp được 10.000 - 20.000 nhân khẩu, cân bằng nhân khẩu thường trú của một thành trấn. Nhưng nếu khu đô thị này phát triển không hoàn thiện, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tỉ lệ vào ở, từ đó dẫn tới ức chế giá nhà, giá đất đai tăng lên. Nếu chỉ dựa vào mỗi nhà đầu tư, chu kỳ trưởng thành của khu đô thị sẽ cực kỳ chậm chạp.

Lâm Tuyền trình bày tính toán của mình:

- Trong bản kế hoạch của em đề xuất một phương án, đó là chính phủ liên kết với nhà đầu tư, lấy Tinh Hồ Uyển, Trung học Tinh Hồ, Hoa viên Hào Thành, đường Hồng Giang làm trung tâm, thông qua thời gian năm sau năm, xây dựng một tân thành trấn có quy mô đạt tới 20.000 người, tân thành trấn này cách trung tâm trấn Nam Cảng chỉ 5 km, hoàn toàn có thể dần di chuyển trấn Nam Cảng ra đó, như vậy có thể xúc tiến kế hoạch dịch chuyển đô thị hóa khu khai thác về phía bắc, lại có thể mau chóng khiến khu đô thị nhanh chóng trở nên hoàn thiện, kéo theo việc giá nhà đất ở khu vực lân cận tăng lên, đem lại tác dụng xúc tiến cực lớn với khu khai thác mới. Em thấy khu khai thác mới nên bao gồm cả hai trọng tâm, vì phối hợp với kế hoạch khai thác tân thành trấn, Hào Thành và Thiên Tinh Hồ có thể cống hiến ra một phần lợi nhuận tiền kỳ, làm tài chính khởi động kế hoạch khai thác mới. Vì vậy, có thể do chính phủ thành phố làm chủ đạo, cùng chính phủ trấn Nam Cảng thành lập một công ty khai thác đầu tư tân thành trấn, cùng nhà đầu tư do Thiên Tinh Hồ, Hào Thành làm đại biểu, cùng nhau kiến thiết tân thành trấn, như vậy đôi bên cùng có lợi.

Triệu Tăng chìm vào trầm tư, đây là một kế hoạch quá lớn:

- Kế hoạch này em đã nói qua với Khổng Lập Dân, Lưu Đông Hoa chưa?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Vẫn chưa, ít nhất phải để Lưu Đông Hoa tìm đến cầu khẩn chúng ta, như vậy mới có thể khiến ông ta phải nhả ra nhiều hơn.
- Vậy Thiên Tinh Hồ và Hào Thành có thể nhường ra được bao nhiêu lợi nhuận?
- Mặc dù chưa nhắc tới với chủ tịch Khổng kế hoạch này, với lượng đất dự trữ của Thiên Tinh Hồ hiện tại, em cho rằng trong vòng 3 năm ít nhất có thể nhường ra 80 triệu. Đương nhiên, nếu thực sự khởi động kế hoạch này, Thiên Tinh Hồ khẳng định sẽ phải tiếp tục mua đất dự trữ, em tính sơ qua có thể nhường ra 20% lợi nhuận, kim ngạch cụ thể tương quan với quy mô khuếch trương của Thiên Tinh Hồ, lợi ích trong đó em nhất thời khó tính ra. Hiện giờ đường xá đã kiến thiết hoàn thiện rồi, chủ yếu là đầu tư vào các công trình công cộng như trường học, bưu điện, bệnh viện. Trấn Nam Cảng định sẵn là sẽ giải tỏa xây dựng lại, vậy hãy để những đơn vị có kiến trúc cũ kỹ lạc hậu ở nơi đó bắt đầu di chuyển về tân thành trấn. Em có thể khuyên chủ tịch Khổng xây dựng một trường tiểu học trung tâm, ông ấy là người trọng danh dự, chuyện như thế sẽ vui vẻ mà làm thôi.

Lâm Tuyền nói liền một hơi cũng thấy đuối, dừng lại một lúc rồi bổ xung:

- Còn nữa đường Hồng Giang ở phía bắc đường Tinh Hồ, ở nơi đó có thể tập trung quy hoạch khu văn phòng thương nghiệp của tân thành trấn, hiện nhà ở do Thiên Tinh Hồ và Hào Thành khai phát đều nằm giữa đường Hồng Giang và đường Tinh Hồ, giá nhà chắc chắn sẽ tăng mạnh, nhưng giá đất phía bắc đường Hồng Giang sẽ tăng theo, có thể thương lượng với bí thư Cảnh, đem bộ phận lợi ích thu được từ phần tăng thêm vào kiến thiết tân thành trấn.

Triệu Tăng gật đầu:

- Bản kế hoạch này anh em xem xét thật kỹ lưỡng rồi báo cáo với bí thư Cảnh.

Lâm Tuyền tạm biệt Triệu Tăng, tới khu biệt thự Tân Giang Viên, dự tiệc do Khổng Lập Dân mời. Lâm Tuyền lần nào về Tinh Hải cũng đi gặp Khổng Lập Dân, lần này tất nhiên cũng không ngoại lệ, có điều lần này ở nhà Khổng Lập Dân có thêm Lưu Hoa Đông. Không nằm ngoài dự liệu, Lưu Hoa Đông chính thức đề nghị Tinh Hồ làm marketing cho Hoa viên Hào Thành.

Tỉ lệ nhà trống của Tinh Hồ Uyển chừng 50%, còn dư hơn 300 căn hộ đã được đóng băng, không tiêu thụ nữa.

Chuyện tiêu thụ của Tinh Hồ Uyển gắn chặt với Hoa viên Hào Thành, Tinh Hồ Uyển tiêu thụ càng thành công, giá của Hoa viên Hào Thành càng cao, sau này Hào Thành tiêu thụ càng thuận lợi. Lưu Hoa Đông hi vọng khi Thiên Tinh Hồ lập kế hoạch marketing Tinh Hồ Uyển, đem cả hạng mục của Hào Thành vào đó. Lâm Tuyền là ông chủ đằng sau Tinh Hồ, Lưu Hoa Đông tất nhiên phải đích thân gặp y.

Hồi Tết Lâm Tuyền có gặp Lưu Hoa Đông một lần ở nhà Khổng Lập Dân rồi, có ấn tượng khá sâu sắc về người trung niên thân thiện hiền hòa này.

Hào Thành thực lực hùng hậu, ngay một lúc muốn khai phát 2000 căn nhà trên mảnh đất 300 mẫu, tổng diện tích kiến trúc đạt tới 145.000 mét vuông, mỗi mét vuông có chi phí tới 1.300 đồng, đó là còn chưa tính tới công trình phụ trợ như lời hứa.

- Tôi được nghe lão Khổng nói tới biểu hiện kiệt xuất của cậu ở tỉnh thành, muốn nghe ý kiến của cậu về hạng mục Hoa viên Hào Thành.

Có Hào Thành chống lưng phía sau, 300 căn nhà trống của Tinh Hồ Uyển muốn tiêu thụ đương nhiên không khó khăn gì, để Tiền Vi dẫn một đội sang đây, Lâm Tuyền liền không chú ý nữa, Lưu Hoa Đông đề xuất y làm tham mưu. Lâm Tuyền trầm tư, chẳng phải là không nghĩ ra biện pháp gì, mà là đang suy nghĩ xem có cần thiết hay không.

Lâm Tuyền hỏi lại:

- Ông Lưu, giá mục tiêu của ông là bao nhiêu.
- Chừng 2000, nếu ít hơn Lưu Hoa Đông tôi phải đi uống gió bắc rồi.

Lưu Hoa Đông có bốn chiếc xe hàng hiệu, chiếc Volvo 580 đỗ ngoài cửa nhà Khổng Lập Dân nghe đầu dù xe tăng đề lên cũng không hỏng, ông ta chắc là đứng trên cái xe đắt tiền đó uống gió tây bắc. Lâm Tuyền cười nói:

- Quy mô thành trấn của khu khai phát nhỏ, số nhà do Tinh Hồ cùng Hoa viên Hào Thành khai phát ra, cùng với 300 mẫu đất Thiên Tinh Hồ sắp khai phát, gần như có thể lập nên một tiểu thành trấn.

Lưu Hoa Đông nói:

- Tổng số căn nhà khai phát được hơn 3.000, đúng là bằng một thành trấn nhỏ.

Khổng Lập Dân cười:

- Tôi hiểu ý tứ của Tiểu Lâm rồi, đó là đưa tay đòi chính sách với thành ủy và khu khai phát.

114. Q.3 - Chương 14: Kế Hoạch Tân Thành Trấn 2

- Tâm tâm đô thị hóa khu khai phát là dịch chuyển sang phía bắc, đó là quyết định của thành ủy, có điều phía khu khai phát vẫn chẳng có động tĩnh gì. Nếu như có thể kết hợp kiến thiết đô thị hóa và khai phát nhà ở thương mại, thêm bốn năm năm nữa, nói đó sẽ thành khu dân cư hoàn thiện, có ngân hàng, bưu điện, nhà trẻ v...v..v. Giá nhà không muốn cao lên cũng không được. Hiện giờ quan trọng là làm sao thúc đẩy đô thị hóa khu phát phát chuyển về phía bắc.

Lâm Tuyền còn chưa nói tới chuyện chuyển trấn Nam Cảng về phía nam, trong lòng y vẫn ủng hộ khu khai phát mới của Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, đem khó khăn của chính phủ nói vống lên, nói miễn cưỡng một chút, càng móc được nhiều lợi ích từ Lưu Hoa Đông.

- Quan trọng là phải thuyết phục được chính phủ đầu tư thị chính, hiện trọng điểm của chính phủ là khu trung tâm hành chính mới và đại học thành phố, tôi thấy khoản vay ngân hàng về sau sẽ chảy theo hướng đó, khu khai phát lại chẳng có tiền, bọn họ còn đang đợi chúng ta đẩy giá lên để vơ tiền từ đất đai.

Lưu Hoa Đông nhìn trúng vào điểm cốt yếu:

- Khu dân cư càng hoàn thiện, giá nhà càng cao, giá đất xung quanh càng cao. Tăng tốc hoàn thiện khu dân cư có lợi cho cả nhà đầu tư và chính phủ, không thể để chỉ mình nhà đầu tư chúng ta bỏ công, chính phủ đừng mong chỉ ngồi không hưởng lợi. Nếu như giám đốc Lưu sẵn lòng nhường ra một phần lợi nhuận ủng hộ chính phủ đầu tư vào thị chính, tôi sẽ cùng giám đốc Lưu đi thuyết phục quan viên chính phủ.

- Nhường ra như thế nào?

- Tinh Hồ tiêu thụ thay Nguyệt Nha Hồ, lấy 2400 làm giá cơ bản, vượt qua bộ phận đó thì chia lãi 5/5. Nói thực tình, hiện tôi lại nhận một hạng mục nữa, giá cơ bản cao hơn nhiều, 5.000, bộ phận trên 5.000 chia đôi. Giá mục tiêu của giám đốc Lưu là 2.000, như thế có thể ký hiệp ước với chính phủ, phần trên 2.000 sẽ lấy ra 50% giao cho chính phủ đầu tư, chỉ cần chính phủ tăng cường lực độ đầu tư, nhà của Hoa viên Hào Thành bán với giá trên 2.000 là không thành vấn đề.

- Suy tính của cậu không tệ ...

Lưu Hoa Đông bị lời của Lâm Tuyền làm động lòng.

Khổng Lập Dân vẫn bình thản, Lưu Hoa Đông có nhượng lợi ích ra không ông ta không quan tâm, nếu như kế hoạch này thành công, 300 mẫu đất Thiên Tinh Hồ nằm trong tay sẽ mau chóng tăng giá.

Tiến Lưu Hoa Đông đi rồi, Khổng Lập Dân mới hỏi:

- Suy nghĩ của cậu luôn nằm ngoài dự liệu của người ta, nhưng liệu có được bí thư Cảnh ủng hộ không?

Lâm Tuyền lấy bản photo kế hoạch trong cặp ra:

- Lần này tôi về Tĩnh Hải tham gia cuộc họp đối sách tòa nhà Tĩnh Hải, buổi trưa ăn mỗi cái bánh bao lót dạ chính là vì trình bày phương án này với Triệu Tăng, để anh ấy chuyển giao kế hoạch cho bí thư Cảnh. Nhưng kế hoạch không nhắc tới mô hình hợp tác cụ thể giữa chúng ta và Hào Thành. Vừa rồi tôi cũng chưa nói hết với giám đốc Lưu, kế hoạch chính thể là lấy đường Hồng Giang, Tinh Hồ làm trung tâm, xây dựng một tân thành trấn. Không chỉ bao gồm di chuyển đô thị hóa khu khai phát sang phía bắc, còn di dời trấn Nam Cảng. Dự định thành lập một công ty đầu tư để tiến hành thao tác.

- Nghe nói thời gian này cậu rảnh rồi, chuyện Tinh Hồ giao cả cho Trương Bích Quân làm, té ra là dồn công sức vào làm bản kế hoạch này đây.

Khổng Lập Dân đọc nhanh qua vài trang đầu đã nắm bắt ngay được điểm mấu chốt:

- Cậu muốn xúc tiến khu khai phát mới từ hai trọng điểm này phải không?

Đây là một phần nguyên nhân Lâm Tuyền thích nói chuyện với Khổng Lập Dân, chỉ nói vài lời là ông ta có thể lĩnh hội ý tứ của y rồi:

- Gần như thế, toàn bộ trấn Nam Cảng sẽ dịch chuyển về phía nam, vừa có thể nhường đất cho khu khai phát mới, lại có thể tăng tốc kiến thiết tân thành trấn, nếu thực thi kế hoạch này, phía chúng ta chưa chắc chậm chân hơi trung tâm hành chính mới.

- Ừm, vì kế hoạch này Hào Thành phải nhường ra một phần lợi ích, vậy trong kế hoạch của cậu, Thiên Tinh Hồ phải nhường ra bao nhiêu? Cũng theo mô hình phân chia doanh lợi dư ra à?

- Đông Đô kiên trì muốn khống chế Thiên Tinh Hồ?

Khổng Lập Dân hỏi lại ngay:

- Cậu muốn Thiên Tinh Hồ và Cty tân thành trấn trao đổi cổ phần với nhau?

Lâm Tuyền nhe răng cười, nói chuyện với Khổng Lập Dân đúng là dễ chịu:

- Cty đầu tư khai phát tân thành trấn chiếm 30% cổ phần của Thiên Tinh Hồ, và ngược lại.

- Tôi sẽ suy nghĩ thận trọng, cũng sẽ đưa ra thảo luận ở nội bộ Đông Đô. Nếu như không được thì lấy mô hình của Hào Thành để thao tác đi, khả khả, một tân thành trấn hoàn toàn mới do Thiên Tinh Hồ tham dự gây dựng, đúng là làm người ta trong đợi.

- Còn một chuyện nữa muốn nhờ chú Khổng?

- Chuyện gì vậy.

- Tôi lấy Liên hợp Tỉnh Hải ra làm đảm bảo, hi vọng Đông Đô cho Tú Thủy Các vay 8 triệu, thời hạn là ba tháng.

Khổng Lập Dân ngạc nhiên:

- Hạng mục Nguyệt Nha Hồ làm rất tốt, hiện giờ cậu không thiếu 8 triệu mới phải chứ, sao cần vay tiền tôi?

Lâm Tuyền giải thích:

- Cty cổ phần ẩm thực Tú Thủy Các đang được gây dựng, trước kia lấy Tú Thủy Các đem thế chấp vay 8 triệu rồi, sau khi lập công ty, tất cả đi vào chính quy hóa, xu thế phát triển rất tốt, doanh thu ổn định, mỗi tháng trên 3 triệu, đánh giá tài sản công ty là trên 30 triệu, trước tiên là vay trả 8 triệu đồng trả nợ cũ đã, sau đó vay tiếp 30 triệu. Có tiền không nên để lộ ra ngoài, tôi không muốn người ta biết tôi có tiền, cho nên mới làm phiền chú Khổng.

Khổng Lập Dân nghe vậy cười vui vẻ:

- Tú Thủy Các đang làm rất tốt, cảnh quan đẹp, quản lý có trình tự, tôi rất tán thưởng giám đốc Diệp, trước kia cậu dùng khoản lương 300.000 mời cô ấy, đúng nhất được báu vật rồi. Tôi cũng hứng thú với Tú Thủy Các, thế này được không, tôi lấy 8 triệu ra nhập cổ phần, tổng tài sản các cổ đông khác tính là 22 triệu.

Năm ngoài khi thành lập Cty Tú Thủy Các, Quách Đức Toàn, Lâm Tuyền, Diệp Linh Thư chỉ đầu tư chừng 12 triệu, trải qua bảy tám tháng gây dựng và phát triển, thêm vào quản lý tài nguyên, thương hiệu Tú Thủy Các, tài sản đã tăng lên thêm 10 triệu, xu thế tăng trưởng rất mạnh. Song Lâm Tuyền vẫn vui vẻ tiếp nhận Khổng Lập Dân tham gia cổ phần, một mặt là vì 8 triệu, mặt khác tài nguyên của Đông Đô cũng là thứ Tú Thủy Các rất cần.

Lâm Tuyền nói:

- Vậy tôi sẽ đi thuyết phục toàn thể cổ đông của Tú Thủy Các.

Hứng thú của Quách Đức Toàn là ở kiếm tiền, có khống chế cổ phần hay không không quan trọng, uy vọng của Khổng Lập Dân ở Tỉnh Hải rất cao, ông ta chấp nhận góp cổ phần, Quách Đức Toàn còn thấy Khổng Lập Dân ỉnh thế diện, Lâm Tuyền vừa nhắc tới chuyện này, Quách Đức Toàn gật đầu ngay, thao tác cụ thể tất nhiên giao cho Diệp Linh Thư.

Lần tăng vốn đầu tư này, cổ phần của Lâm Tuyền ở Tú Thủy Các giảm xuống còn 28.6%, cao hơn Đông Đô 26.37 % một chút, vẫn là cổ đông thứ hai, cả nhà Quách Đức Toàn chiếm 37.4% là cổ đông thứ nhất, Diệp

Linh Thư nắm 7.33% . Giảm phần trăm cổ phần chỉ là thứ yếu, quan trọng là thu hút được một nhà đầu tư chiến lược, sẽ mang tới cơ hội phát triển nhanh chóng cho Tú Thủy Các.

Ngày hôm sau Lâm Tuyền tới số 5 đường Hoa Viên, nói chuyện với Cảnh Nhất Dân rất lâu, nhưng không nói ra kết luận gì, kế hoạch kiến thiết tân thành trấn mặc dù lấy các nhà đầu tư làm chủ đạo, không cần chính phủ đầu tư bao nhiêu tài chính, nhưng nó sẽ phân tán sức ngưng tụ dành cho trung tâm hành chính và đại học thành phố, hơn nữa việc dịch chuyển đô thị hóa khu khai phát và di dời trấn Nam Cảng sẽ khiến hành chính nảy sinh những vấn đề phức tạp. Mặc dù Cảnh Nhất Dân luôn chủ đạo bước tiến kiến thiết khu khai phát mới, nhưng ông cũng phải đối diện với áp lực lớn, ví như nếu ông can thiệp quá mức vào hành chính, sẽ bị các phương diện chỉ trích.

115. Q.3 - Chương 15: Tới Tân Thành Trấn (1)

Kế hoạch tân thành trấn có được Cảnh Nhất Dân đồng ý hay không sẽ quyết định tới phương án marketing tiếp theo của Tỉnh Hồ Uyển. Khi Lâm Tuyền trở về tỉnh thành, chỉ để lại sáu nhân viên ở lại Thiên Tỉnh Hồ tiếp tục hạng mục theo kế hoạch ban đầu.

Tiền nhà sau đợt triển lãm mùa xuân đưa ra đã thu lại gần hết, Lâm Tuyền từ trong đó lấy ra 20 triệu tiền được chia, thêm vào 10 triệu tiền đảm bảo đã bỏ đóng băng, tài khoản của Liên hợp Tỉnh Hải tức thì vọt lên 34 triệu. Vào lúc này hạng mục Nguyệt Nha Hồ cũng bắt đầu công tác tiêu thụ bốn tòa nhà cuối cùng.

Cố Lương Vũ tháng này luôn tìm kiếm địa điểm làm việc thích hợp, Lâm Tuyền và Tiền Vi về tỉnh thành, hẳn liền tới nói đã tìm được địa điểm thích hợp rồi, Lâm Tuyền ngạc nhiên:

- Tôi mới ở Tỉnh Hải có ba ngày, trước khi đi thấy anh bảo chưa đâu vào đâu mà.
- Giám đốc Trương và Thiệu Bình đã tự mình tới xem rồi, đều cảm thấy hài lòng, chỉ còn đợi cậu về vỗ bàn định đoạt.

Địa điểm làm việc mà Cố Lương Vũ tìm được nằm ở tầng 18 khu thương mại trung tâm, chiếm nửa tầng lầu, diện tích hơn 1.000 mét vuông, có trang thiết bị văn phòng cơ bản, tiền thuê hàng năm là 1.27 triệu. Chủ sở hữu tầng lầu 18,19 cũng muốn phân quyền sở hữu tầng 18 ra bán, đòi giá 9.8 triệu, trong đó bao gồm 18 chỗ để xe ở bãi đỗ.

Lâm Tuyền nghe Cố Lương Vũ giới thiệu tình hình xong liền bảo Tiền Vi:

- Đi, chúng ta cũng tới xem sao.

Tiền Vi là hào hứng với chuyện này nhất:

- Tôi biết, tôi biết chỗ đấy, lầu dưới là Bách hóa Thái Bình Dương, lại gần đường Hồ Nam, hết giờ làm có thể đi mua sắm, đi vài bước tới phố thương nghiệp đi bộ, phố ẩm thực cũng cách đó không xa.

Thấy Lâm Tuyền chẳng tỏ vẻ gì hứng thú với ưu điểm rõ ràng rành rành mà mình nói, Tiền Vi ôm lấy cánh tay y, lợi dụng ưu thế mỹ nữ, nũng nịu:

- Tổng giám đốc anh còn do dự gì nữa, là chủ quản cao cấp của công ty, tôi bỏ một phiếu tán thành.

Lâm Tuyền cố ý khuyển tay ra, chạm vào bầu ngực mềm mại của Tiền Vi, cười lớn:

- Cô ôm chặt thêm chút nữa, tôi tính của cô hai phiếu.

Tiền Vi mặt đỏ bừng, song vẫn không buông tay Lâm Tuyền, kéo xềnh xệch y ra cửa.

Lâm Tuyền tới khu thương mại trung tâm xem một lượt, cũng tỏ ra rất hài lòng, khu vực 2 kilomet vuông quanh đường Hồ Nam là trung tâm thương nghiệp thứ hai của thành phố, nơi này có bốn trung tâm mua sắm cỡ lớn như Bách hóa Thái Bình Dương, Trung Thiên Plaza, còn có cả phố thương nghiệp đi bộ tập trung hơn trăm cửa hàng bán đồ hiệu, một con phố ẩm thực, phố điện tử cũng ở xung quanh đường Hồ Nam.

Là kiến trúc trung tâm của khu vực, khu thương mại trung tâm mới được đưa vào sử dụng ba năm, giá cơ bản 8.000 không phải là cao, vào năm 1994 thời kinh tế quá nóng Trung Hưng Plaza khi bắt bán ra còn có

giá 10.000 một mét vuông, sau đó gặp phải ổn định vĩ mô, thiếu chút nữa làm đứt chuỗi mắt xích tài chính, may mắn là số lầu còn lại bán đi được với giá 7.000. Năm ngoái bất động sản bắt đầu nóng lên, bắt đầu từ nhà ở thương phẩm, còn giá văn phòng làm việc chưa có biến hóa là bao.

Thực ra Lâm Tuyền đi tới trước Bách hóa Thái Bình Dương, nhìn thấy mỹ nữ ra vào không ngớt là trong lòng đã có quyết định rồi, song vẫn vờ ờ ờ để Tiền Vi phải thi triển mỹ nhân kế.

Lâm Tuyền không thích đi trêu chọc mỹ nữ, không có nghĩa là y không háo sắc, đặc biệt hưởng thụ chút ám muội với Tiền Vi, Tiền Vi là cô gái thông minh biết quan hệ bọn họ chỉ có thể dừng ở khoảng công việc và bạn bè, y không phải chịu trách nhiệm gì, tất nhiên chỉ dừng ở chút ám muội nhỏ thế thôi.

Chủ sở hữu là một hoa kiều ở Singapore, tuổi trên 70, đầu hói, nửa tầng 18 đã ột Cty đại lý tiêu thụ mỹ phẩm thuê, một tháng trước, chủ công ty đó thu hơn 10 triệu tiền đại lý sau đó ôm tiền chạy mất, cho tới nay vẫn còn thiếu 4 tháng tiền thuê và khoản lớn tiền điện nước, tiền quản lý.

Ông lão Cổ Kiên Dương chỉ còn biết than thở lòng người thời nay khác xưa quá nhiều, già rồi, lòng cũng nguội lạnh, kế hoạch bán cả hai tầng lầu đi, sau đó quay về Nam Dương dưỡng lão, nhìn thấy Lâm Tuyền còn trẻ hơn cả Cổ Lương Vũ thì giật mình.

Lâm Tuyền nói thẳng ý định của mình:

- Cổ lão muốn về Nam Dương dưỡng lão, không bằng chuyển quyền sở hữu cả hai tầng lầu cho tôi? 2 tầng lầu tổng diện tích 4660 mét vuông, thêm vào 40 chỗ để xe, tôi trả ngay một lần 34.8 triệu, Cổ lão đem hợp đồng cho thuê cùng tiền thuê năm nay chuyển nhượng cho tôi.

Một công ty có thể bỏ ra liền một lúc 34 triệu để mua văn phòng làm việc, tài chính hùng hậu tới mức này làm người ta kinh hãi, Cổ Kiên Dương ngạc nhiên nhìn Lâm Tuyền:

- Công ty của anh Dương là ...

Lợi nhuận thu được từ hạng mục Nguyệt Nha Hồ đều được Lâm Tuyền đưa vào tài khoản của Liên hợp Tỉnh Hải, vì tránh đánh thuế cao, cần mau chóng đầu tư vào bất động sản. Lâm Tuyền đã thẩm tra tỉ mỉ hai tầng lầu, không có vấn đề gì, quyết định mua luôn, tiền Cổ lão tiên sinh về Nam Dương dưỡng lão.

Quyết định của Lâm Tuyền làm đám Trương Bích Quân kinh ngạc:

- Hợp đồng ủy thác tiêu thụ với Hòa Hoàng đã được kỳ, theo lời hứa, trong vòng ba tháng anh phải đầu tư vào đó 30 triệu, giờ mua hai tòa nhà này thì lấy đâu ra tiền.

- Sau khi chuyển giao quyền sở hữu, tôi có thể đi vay từ ngân hàng kiến thiết. Khi cùng lão Cổ làm thủ tục chuyển quyền sở hữu, đồng thời cũng mời văn phòng luật sư Chương Lập tới đánh giá tài sản, vay chừng 45 triệu là đủ.

Tiền Vi tròn mắt:

- Cứ như anh muốn vay bao nhiêu được bấy nhiêu vậy.

Cổ Lương Vũ, Thiệu Bình là hiểu rõ nhất, vì hôm qua bọn họ cùng Lâm Tuyền ăn tối với hai vị chủ nhiệm của văn phòng luật sư Chương Lập, cùng với phó giám đốc ngân hàng kiến thiết tỉnh, buổi tối giải trí cũng khiến chủ khách hài lòng.

Kinh doanh bất động sản quan trọng nhất là hai tài nguyên lớn, thứ nhất là quyền khai phát đất đai, thứ hai là quyền vay tín dụng, Lâm Tuyền tin tưởng thành bại nhà đầu tư bất động sản nằm ở việc lợi dụng được hai loại tài nguyên này hay không, còn về phần kiếm được bao nhiêu thì phải xem năng lực của nhà đầu tư.

Cổ Kiên Dương muốn về Nam Dương dưỡng lão, Lâm Tuyền muốn mua liền cả hai trả ngay bằng tiền mặt, ông đỡ được nhiều thời gian, nên giảm giá 10% hai tầng lầu, Lâm Tuyền làm ra đánh giá tài sản 45 triệu không phải là quá đáng.

Chuyện mua của ủy ban kiến thiết 30 mẫu đất cùng khai khu nhà tập thể trên đó mặc dù còn chưa bàn xong, nhưng tốn kém khoảng từ 30 - 40 triệu, phí chuyển nhượng có thể trả từng đợt song đợt đầu không quá 15 triệu.

Hạng mục mới thành lập không có tiền không được, theo thông lệ sẽ do Liên hợp Tỉnh Hải mua một phần nhà với giá cơ bản, tiền thu được lấy làm tài chính khởi động chuyển vào tài khoản chuyên môn của hạng mục.

Chuyển nhà, chuyển giao quyền sở hữu, đánh giá tài sản, ký hợp đồng cho thuê lại, thành lập tổ hạng mục, đàm phán hợp đồng tiêu thụ với Thiên Dật, Minh Đô ... Cả một đồng chuyện cần đích thân Lâm Tuyền quyết định.

Hai khu tập thể trước Chung cư Đàn Sơn (trước kia là Duy Lợi), diện tích liên quan là 30.8 mẫu, hợp đồng chuyển nhượng cần đích thân Lâm Tuyền đi đàm phán, đó là mấu chốt hạng mục Đàn Sơn có thể thành công hay không, trước khi ký hợp đồng, thậm chí Lâm Tuyền không nói cho bất kỳ một ai biết.

Diệp Minh làm được kế hoạch hạng mục quảng trường nghỉ ngơi sao? Đều là Lâm Tuyền làm giúp, có điều nhờ thế hai người qua lại, quan hệ trở nên vô cùng mật thiết.

Hạng mục quảng trường nghỉ ngơi làm Lưu Thanh Sơn coi trọng Diệp Minh Tuyền, lại còn để lại ấn tượng tốt trong lòng lãnh đạo tỉnh, Diệp Minh Tuyền như thấy con đường trước mắt rực sáng, cảm kích Lâm Tuyền vô cùng, tất nhiên là y bảo sao nghe vậy, cũng muốn lấy lòng Lâm Tuyền thông qua y để có nhiều cơ hội tiếp xúc với lãnh đạo tỉnh hơn.

Tất cả mọi việc cứ như đã có hẹn trước, ủa nhau kéo tới cùng một lúc, Lâm Tuyền lại giống như một cái máy đã lên cốt, hăm hở tiến vào trạng thái bận rộn cực độ. Ngày 25 tháng 4, nhận được điện thoại của Triệu Tăng, Cảnh Nhất Dân sau một thời gian suy tính kỹ lưỡng, cuối cùng quyết định để Lâm Tuyền về Tỉnh Hải một chuyến, bàn kế hoạch tân thành trấn.

Nếu không thông qua, thì không cần Lâm Tuyền về Tỉnh Hải nói chuyện.

116. Q.3 - Chương 16: Tới Tân Thành Trấn (2)

Lâm Tuyền lại kéo Tiền Vi lên xe của chi nhánh Đông Đô về Tỉnh Hải, bảo Tiền Vi tới Thiên Tinh Hồ xem xét tình hình, còn y tới thẳng văn phòng của Cảnh Nhất Dân.

Cảnh Nhất Dân toàn lực thúc đẩy khu khai phát mới, chống đỡ áp lực tới từ các phía, hạng mục trung tâm hành chính mới được xác định, địa điểm xây dựng cũng được chọn xong, tài chính khởi động tiền kỳ cũng đã được an bài, đang tiến hành giải tỏa quy mô lớn, không chỉ đất dùng cho trung tâm hành chính mới, còn bao gồm chung cư công vụ gần đó, cùng nhà thi đấu thể thao và thư viện.

Mới qua tám ngày thôi mà Cảnh Nhất Dân trông gầy hơn nhiều, xem ra cũng bị công việc dày đặc làm mệt mỏi, dù tinh lực thịnh vượng tới đâu cũng chẳng đủ tiêu hao.

Trong văn phòng của Cảnh Nhất Dân, còn có Triệu Tăng, Đinh Hướng Dương và Liễu Diệp Thiên phó thị trưởng vụ, Cố Hiểu Linh phó chủ nhiệm phòng kiểm tra.

Cố Hiểu Linh phong vận vẫn mê đắm như ngày nào, thấy Lâm Tuyền đẩy cửa đi vào có hơi giật mình, song cô rất có thiện cảm với Lâm Tuyền, niềm nở đứng dậy đón:

- Tiểu Lâm, sao hôm nay có thời gian rảnh tới tìm bí thư Cảnh.

Lâm Tuyền cũng hết sức ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Cố Hiểu Linh và Liễu Diệp Thiên.

Cảnh Nhất Dân nói:

- Tôi đặc biệt mời cậu ấy về Tỉnh Hải đây, mọi người còn chưa biết bản kế hoạch tân thành trấn Nam Cảng chính là do Lâm Tuyền làm, Triệu Tăng chỉ sửa sang lại chút ít, có điều với bên ngoài công lao tính hết lên đầu Triệu Tăng.

Liễu Diệp Thiên lần đầu tiên tiếp xúc với Lâm Tuyền, trước kia chỉ nghe tin đồn, không ngờ Cảnh Nhất Dân thực sự coi trọng chàng thanh niên này, bản kế hoạch tân thành trấn suy xét vấn đề rất toàn diện, tính khả thi cao, có thể nói là một sự bổ xung trọng yếu cho khu khai phát mới mà Cảnh Nhất Dân thúc đẩy.

Khi Cảnh Nhất Dân đem bản kế hoạch đó cho ông ta xem, Liễu Diệp Thiên còn nghĩ đây là hành động lớn thứ hai của Cảnh Nhất Dân. Trong kế hoạch này, khái niệm tân thành trấn và tân khu khác nhau, tài chính điều động ít, chỉ đem phần giá trị đất đai tăng lên đưa vào công ty khai phát tân thành trấn, có thể tránh được trình tự HDND thẩm duyệt, thậm chí không cần đưa lên cuộc họp thường ủy thảo luận.

Đinh Hưởng Dương kéo ghế tới, đưa cho Lâm Tuyền, Lâm Tuyền vội vàng đi tới nhận ghế, y không dám thần nhiên hưởng thụ đại ngộ này, dù sao người ta là cấp phó xử.

Triệu Tăng đứng dậy, nói với Lâm Tuyền:

- Chúng tôi quyết định thành lập Cty khai phát đầu tư Nam Cảng, về quản lý có thể vòng qua thị trường Trương Quyền, thuận tiện thực thi kế hoạch khai phát thành trấn của em, đem trấn Nam Cảng di dời về phía nam cùng khu khai phát đô thị hóa về phía bắc, tập trung ở đoạn đường Hồng Giang tới đường Tinh Hồ. Trong thời gian từ hai đến ba năm, lập nên một khu dân cư hoàn toàn mới, quyền sử dụng đất trong phạm vi đường Trường Giang, đường Thành Sơn, đường Ngũ Sơn, đường Công Nông với diện tích 4.6 kilomet vuông sẽ giao cho công ty khai phát tân thành trấn, chủ nhiệm Cố sẽ đại biểu thành ủy, chính phủ đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc công ty.

Lâm Tuyền tất nhiên hiểu quan hệ giữa Cố Hiểu Linh và Liễu Diệp Thiên, nói như vậy tức là Liễu Diệp Thiên cũng công khai ủng hộ Cảnh Nhất Dân rồi, chẳng trách Cảnh Nhất Dân mau chóng đưa ra quyết định như vậy.

Dù sao Cảnh Nhất Dân là bí thư thành ủy, không tiện can thiệp quá mức vào sự vụ hành chính, nếu không để lại cái tiếng là người chuyên quyền với bên trên, tới lúc cần thiết sẽ có kẻ đứng ra lấy làm cớ ngăn cản ông ta tiến lên, cho nên muốn vòng qua Trương Quyền cần phải có một người đại diện ở chính phủ, thường vụ phó thị trưởng là nhân tuyển tốt nhất, ông ta cũng là một thường ủy.

Lâm Tuyền chúc mừng Cố Hiểu Linh:

- Chị Cố, sau này phải gọi là giám đốc Cố rồi.

Cảnh Nhất Dân nghiêm túc nói:

- Chủ nhiệm Cố, liên quan tới việc Cty khai phát đầu tư Nam Cảng nên có hành động gì, cùng với sau này phải hợp tác với nhà đầu tư ra sao, cô nên nghe ý kiến của Lâm Tuyền nhiều hơn ...

Nói như thế y mới là tổng giám đốc thực sự, mình chỉ đại diện ra mặt vậy, Cố Hiểu Linh không hiểu, song vẫn vâng lời, dù sao Lâm Tuyền chính là người lập ra bản kế hoạch để mình có được vị trí tổng giám đốc này. Cty đầu tư Nam Cảng mặc dù không có cấp bậc, nhưng nó chủ quản di dời trấn Nam Cảng, đô thị hóa khu khai phát, nắm trong tay quyền sử dụng đất 4.6 kilomet vuông, cả quyền lẫn lợi đều là thực cả.

Cảnh Nhất Dân còn có chuyện muốn bàn với Liễu Diệp Thiên, cho nên ba người Lâm Tuyền, Triệu Tăng, Cố Hiểu Linh liền ra ngoài.

Giữa thành ủy và Cty đầu tư Nam Cảng sẽ do Triệu Tăng phụ trách kết nối, vào văn phòng, Triệu Tăng liền nói cho Lâm Tuyền biết một tin tức bất ngờ:

- Tần Minh tới trấn Nam Cảng rèn luyện rồi, làm trấn trưởng.

- Ha ha, vậy tới nay chẳng phải nên bắt anh ấy mời khách?

- Chẳng phải là người ngoài, đương nhiên sẽ phải xỏ hấn một vỏ. Tần Minh cũng đồng thời làm phó tổng giám đốc Cty đầu tư Nam Cảng. Chúng ta tới Nam Cảng đi, tên tiểu tử Tần Minh mới tới đó được vài ngày, mông còn chưa ngồi ấm.

- Vậy khu khai phát ai sẽ là người đại diện?

Lâm Tuyền hỏi, Cảnh Nhất Dân không giới thiệu chi tiết, như vậy xem ra bên khu khai phát nhất định sẽ phái một nhân vật thực quyền tới Cty đầu tư Nam Cảng kiêm chức.

- Là Triệu Hán Đạt, cục trưởng cục kiến thiết khu khai phát, bí thư Cảnh đích thân điểm danh, chỉ sợ bên phía khu khai phát làm qua loa.

Lâm Tuyền quay sang Cổ Hiểu Linh:

- Chị Cổ sướng nhé, bây giờ có một vị trấn trưởng, một vị cục trưởng cho chị bắt nạt rồi đấy.

Cổ Hiểu Linh lườm y một cái, cô và Triệu Tăng quen nhau mười năm rồi, chẳng có gì phải khách khí, trước mặt Triệu Tăng truy hỏi Lâm Tuyền:

- Chuyện của tôi để sau, giờ khai ra mau, vì sao bí thư Cảnh muốn tôi đặc biệt nghe cậu sai bảo? Chỉ sợ chưa bắt được ai đã bị cậu bắt nạt rồi.

Lâm Tuyền nhìn Cổ Hiểu Linh khoanh tay lại làm hai bầu vú được đôn lên rõ ràng, thầm nghĩ được bắt nạt bà chị này cũng thích lắm đây, miệng thì nghiêm túc nói:

- Bí thư Cảnh chỉ bảo tôi cung cấp chút kiến nghị để chị tham khảo đưa ra quyết sách lớn, tôi làm sao dám sai bảo chị? Chủ tịch Khổng của Đông Đô, giám đốc Lưu của Hào Thành đều coi tôi như vãn bối, bí thư Cảnh đại khái cho rằng tôi dễ ăn nói trước mặt họ.

- Có ma mới tin cậu.

Cổ Hiểu Linh không thèm để ý tới y, nói với Triệu Tăng:

- Thư ký trưởng Triệu, tôi điều Liễu Trí tới công ty mới làm trợ lý, không vấn đề gì chứ?

- Chỉ cần chị đừng đem hết người của thành ủy đi là được, biên chế của Tiểu Liễu, tôi sẽ cố gắng tranh thủ một chút, xuống dưới rèn luyện, cũng là để tăng cường bồi dưỡng nhân tài.

Anh Tăng bây giờ cũng có giọng điệu lãnh đạo rồi, Lâm Tuyền cười trộm trong lòng, nói:

- Nếu anh Tần là phó giám đốc, vậy thì thế này, để em gọi điện cho chủ tịch Khổng, sau đó cùng tới nhà chủ tịch Khổng nghe ý kiến, ông ấy mới là người quyết sách của Thiên Tinh Hồ?

- Có cần gấp như vậy không?

Cổ Hiểu Linh ngạc nhiên, tác phong làm việc của chính quyền bao giờ cũng là hợp hành vô nghĩa chán chê, rồi ăn uống với đủ lý do, rồi mới từ từ bắt tay vào việc.

Lâm Tuyền thì như có lửa đốt đít, cả đồng chuyện ở tỉnh thành đợi y, thời gian đâu mà tiêu hao vô nghĩa?

117. Q.3 - Chương 17: Tăng Cân Gấp Đôi, Trả Lương Gấp Đôi.

Lâm Tuyền lập tức gọi điện cho cho Khổng Lập Dân, thư ký của ông ta nhận điện thoại, Khổng Lập Dân đang họp ở tổng bộ Đông Đô, một lát sau đích thân Khổng Lập Dân gọi điện lại:

- Tiểu Lâm, tôi là Khổng Lập Dân đây, không nghe ai nói hôm nay cậu về.

- Bị bí thư Cảnh đột xuất triệu hồi, phía thành ủy về nguyên tắc đã thông qua kế hoạch khai phát tân thành trấn, đồng thời thành lập Cty đầu tư khai phát Nam Cảng để thao tác cụ thể, buổi tối tôi sẽ dẫn tổng giám đốc Cổ của công ty tới gặp chú.

- Ừm, tôi cũng cho rằng kế hoạch này sẽ được bí thư Cảnh ủng hộ, tôi vừa mới nhắc tới chuyện này ở cuộc họp, để thể hiện thiện chí của mình, Đông Đô không kiên trì không chế cổ phần nữa, sẵn sàng trao đổi cổ phiếu của Thiên Tinh Hồ với Cty đầu tư Nam Cảng, tôi và Từ Kiến cũng đã trao đổi rồi, đảm bảo cổ phần của cậu không đổi, Đông Đô và Từ Kiến mỗi bên sẽ chuyển nhượng 10% cổ phần, để trao đổi, Thiên Tinh Hồ sẽ không chế 20% cổ phần của Cty đầu tư Nam Cảng. Ngoài ra việc khai phát nhà tái định cư và tiêu thụ nhà còn trống có doanh lợi dự kiến là 80 triệu. Tiểu Lâm, cậu không thiếu tiền từ đừng tham gia vào lần phân chia hoa hồng này, Đông Đô và Từ Kiến mỗi bên chuyển cho cậu 4% cổ phần, đảm bảo tỉ lệ cổ phần của cậu đạt tới 20% theo ước định.

- Chú Khổng, làm thế này ...

Như vậy chẳng khác nào mình bỗng dưng có 2.4% cổ phần ở Cty đầu tư Nam Cảng, Lâm Tuyền rất bất ngờ, ngoài ra được thêm 8% cổ phần là hơn nhiều so với hoa hồng y đáng được nhận, sự chiều cố của Khổng Lập Dân, quả thực làm Lâm Tuyền cảm kích vô cùng.

- Cứ làm như vậy đi.

Khổng Lập Dân là người quyết đoán dứt khoát, không để Lâm Tuyền kịp nói lời cảm kích, đi thẳng vào công việc:

- Kế hoạch phát triển của Thiên Tinh Hồ cũng phải điều chỉnh một phen, trừ khai phát nhà giá rẻ ra, tài chính và tinh lực chủ yếu sẽ tập trung vào tân thành trấn, nếu có khả năng, có thể nên suy nghĩ tới tăng cường hợp tác chiến lược với Hào Thành.

Lâm Tuyền gấp điện thoại lại, nói với hai người kia:

- Em đã có suy tính tới phương án hợp tác với Thiên Tinh Hồ và Hào Thành, Hào Thành đầu tư vào hạng mục hoa viên Hào Thành hơn 100 triệu, năm nay sẽ mở cửa giao dịch, kế hoạch khai phát tân thành trấn phải phối hợp tốt với Hoa viên Hào Thành vì bộ phận doanh lợi dư của Hào Thành sẽ có 50% được dùng đầu tư vào tân thành trấn, như vậy phải định giá cơ bản là bao nhiêu, tiến hành marketing thế nào, giám sát sổ sách, cùng sức chế ước của hợp đồng sẽ đều là những vấn đề mà chị Cố phải suy nghĩ.

Triệu Tăng trầm ngâm:

- Marketing thì anh thấy Lưu Hoa Đông sẽ chọn Tinh Hồ, giá cơ bản là bao nhiêu, em tiết lộ cho chị Cố có khái niệm cơ bản.

Thấy Lâm Tuyền do dự, Cố Hiểu Linh lờm y một cái đầy phong tình:

- Sao, giờ lại làm ra vẻ xa lạ với tôi à?

Lâm Tuyền cười toét miệng:

- Làm gì có, Lưu Hoa Đông đối xử với tôi rất tốt, làm thế chẳng phải là bán đứng ông ấy sao? Chi phí ổi đơn vị diện tích mà Hào Thành đầu tư vào Hoa viên Hào Thành là 1350 đồng, đây là cơ mật thương nghiệp, khi đàm phán ngàn vạn lần đừng khai tôi ra, nếu không Lưu Hoa Đông sẽ ăn sống nuốt tươi tôi mất.

Cố Hiểu Linh gạt đầu:

- Vậy phương thức hợp tác với Thiên Tinh Hồ là gì?

- Giao hoán 20% cổ phần với nhau, Thiên Tinh Hồ dự đoán doanh lợi ở hạng mục nhà tái định cư năm nay sẽ có lãi 40 triệu, doanh lợi bán nhà cũng là 40 triệu, bao gồm cả tiềm lực tăng giá cực lớn của 300 mẫu đất dự trữ, xét cả nhân tố doanh lợi và khả năng tăng giá, tài sản của Thiên Tinh Hồ khoảng chừng 280 triệu, từ 80 triệu doanh lợi dự đoán, sẽ lấy ra 20% cổ phần để trao đổi cho nhau, Cty đầu tư Nam Cảng sẽ thành đại cổ đông của Thiên Tinh Hồ, có một điều chắc chắn sẽ để chị Cố biết, vậy tôi nói trước cho chị, mong chị giữ bí mật giúp tôi.

Chàng trai này càng lúc càng thú vị, Cố Hiểu Linh hứng thú hỏi:

- Cậu có bí mật gì?

Triệu Tăng ở bên cười lớn:

- Lâm Tuyền là đại cổ đông của Thiên Tinh Hồ, nắm 12% cổ phần.

Cố Hiểu Linh phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

Lâm Tuyền nhún vai:

- Cùng với lần điều chỉnh này, cổ phần của em ở Thiên Tinh Hồ sẽ tăng lên 20%, bằng với Cty đầu tư Nam Cảng.

- Vậy chẳng phải cậu sắp thành phú ông rồi à?

- Chỉ là cổ phần mà thôi, tôi còn chưa được chia một đồng nào từ Thiên Tinh Hồ, hoa hồng năm nay cũng chẳng có được đồng nào, trông thì hào nhoáng lắm, kỳ thực là người nghèo cả.

- Cty đầu tư Nam Cảng chẳng có một cái gì, Thiên Tinh Hồ thực sự muốn lấy 20% cổ phần ra trao đổi à, vậy chẳng phải để tân thành trấn bỗng dưng được lợi?

Lâm Tuyền không nghĩ thế, Cố Hiểu Linh dù sao không phải là người kinh doanh, suy nghĩ trong việc thế này không đủ nhạy bén :

- Quyền quản lý và lợi ích của 4.6 kilomet vuông đất, còn phải nói là Thiên Tinh Hồ chiếm lợi lớn ấy chứ. Trừ nhà ở giá rẻ, tinh lực và tài chính của Thiên Tinh Hồ sẽ tập trung vào khai phát tân thành trấn.

Triệu Tăng hiểu, nếu không có nhiều ích lợi, Lâm Tuyền bằng vào cái gì thuyết phục những cổ đông khác.

Còn Cố Hiểu Linh giờ đã hiểu vì sao Cảnh Nhất Dân trọng điểm nhắc mình câu kia, thì ra ông ta muốn Lâm Tuyền tham gia vào quyết sách Cty đầu tư Nam Cảng thật. Kế hoạch là do Lâm Tuyền làm, y có quan hệ với Cảnh Nhất Dân và Triệu Tăng, lại là đại cổ đông ở Thiên Tinh Hồ, như thế địa vị của y ở Cty đầu tư Nam Cảng chỉ e không dưới mình.

Cố Hiểu Linh khẽ vỗ vai Lâm Tuyền:

- Cậu đúng là làm người ta phải bất ngờ.

Buổi tối, Lâm Tuyền tới nhà Khổng Lập Dân, giới thiệu Cố Hiểu Linh cho Khổng Lập Dân, Từ Kiến và Trần Chí Lập, thuận tiện đưa cả Tiền Vi theo. Thực tế hiện nay Tiền Vi đã thành đại biểu của Tinh Hồ thường xuyên ở lại Tỉnh Hải làm việc, rất cần đưa cô tới nhà Khổng Lập Dân.

Để vỗ về sự thất vọng của Tiền Vi, Lâm Tuyền mượn một chiếc xe đắt tiền của Thiên Tinh Hồ cho cô dùng, đem gian phòng ngủ của Phương Nam để lại ở biệt thự cho cô ở, còn lấy thẻ vàng ở Tú Thủy Các giao cho Tiền Vi, nói:

- Yên tâm đi, ăn uống đều do tôi thanh toán.

Tiền Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói :

- Đã thế tôi ăn cho anh nghèo luôn.

Lâm Tuyền cười ngất :

- Cô không sợ béo thì cứ tự nhiên, cô tăng cân gấp đôi, tôi sẽ trả lương gấp đôi.

Tiền Vi tức điên, nhưng không biết làm sao, luận cả mồm mép lẫn mặt dày cô đều thua một bậc.

Thiên Tinh Hồ đem phòng chấp hành, phòng tiêu thụ của Tinh Hồ sát nhập vào chi nhánh của Tinh Hồ ở Tỉnh Hải, điều kiện trao đổi là chi phí marketing Tinh Hồ Uyển bằng 3% tổng ngạch tiêu thụ.

Từ khi bắt cóc được Trương Bích Quân sang Tinh Hồ, kế hoạch phát triển của phòng chấp hành và tiêu thụ của Thiên Tinh Hồ trở nên trì trệ, Lâm Tuyền đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, chấp nhận phương án sát nhập của Từ Kiến, dù sao Tinh Hồ Uyển không phải chỉ khai phát một khu nhà.

Ở lại Tỉnh Hải ba ngày, tham dự cuộc họp mô hình vận hành và mục tiêu sơ kỳ của Cty đầu tư Nam Cảng, tên của tân thành trấn cũng chính thức được đổi thành Nam Cảng tân thành.

Ngày 28 tháng 4, Lâm Tuyền nhớ Quách Bảo Lâm lái xe đưa về tỉnh thành, không về công ty, cũng không về chỗ ở, xe tới nơi là 8 giờ tối, Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm ngồi trên xe chia nhau một cái bánh mì, dùng nước khoáng thông cổ họng, đợi cơn đói hành hạ dạ dày tạm rút lui, liền tới thẳng nhà Lý Ánh.

Khi xuất phát từ Tỉnh Hải, Lâm Tuyền đã gọi điện thoại cho Lý Ánh, Lý Ánh liền từ chối hết chuyện xã giao buổi tối, ở nhà đợi, Lâm Tuyền vừa tới liền mới thẳng vào thư phòng bàn bạc.

Lâm Tuyền cần thông qua Lý Ánh mau chóng có được mảnh đất địa chỉ số 36, 38 đường Bắc Kinh, như thế mới không ảnh hưởng tới kế hoạch hậu kỳ của y.

118. Q.3 - Chương 18: Công Cuộc Hợp Tác 1

Lý Ánh nói với vẻ khó khăn :

- Mảnh đất cậu mua đó, có phương án đề xuất rất tỉ mỉ, tôi đưa ra thảo luận rồi, còn có chút chia rẽ. Lạc Tích Đồng của Hòa Hoàng trước kia cũng muốn mua mảnh đất đó, đã ra giá 30 triệu, thời gian đã qua gần 2 năm, cậu vẫn muốn mua với giá 30 triệu, cho nên một số người cho rằng cậu áp giá quá thấp.

Lâm Tuyền bình tĩnh đối đáp :

- Nơi đó gần cầu Phủ Thanh Hà, cách khu tập thể ủy ban kiến thiết cũng chỉ chừng hai ba kilomet, mỗi mẫu đất đúng là có khả năng đạt tới giá chuyển nhượng 1.8 triệu, nhưng nơi đó bị hạn chế chiều cao kiến trúc, nhà đầu tư chúng tôi lấy đâu ra lợi nhuận nữa? Ủy ban kiến thiết năm ngoái chẳng phải đã mang bán đấu giá rồi sao, khi ấy còn định giá sàn là 40 triệu, kết quả là sao? Bán đấu giá hỏng, vì mảnh đất đó không đáng 40 triệu.

- Đây cũng là một vấn đề, người trong ủy ban cũng ý thức được, nhưng bên trong ủy ban có người đề xuất tự mình khai phát, 30 mẫu đất thế nào cũng có thể xây 30 tòa biệt thự.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Chủ nhiệm Lý, ủy ban kiến thiết xây nhà là để tự mình dùng, không có khả năng đem tiêu thụ, xây khu biệt thự ở đường Bắc Kinh sao? Các vị chuẩn bị để vị lãnh đạo nào vào ở, không sợ bị dân chúng chửi sau lưng sao? Hơn nữa 30 tòa biệt thự, phí trang hoàng phải trên 60 triệu, ủy ban kiến thiết có thể gom được khoản tiền này à?

Lý Ánh cười khổ:

- Chỉ trong một tháng ngắn ngủi mà cậu đã mò thấu nội tình của chúng tôi rồi, tôi và cậu không nói lời xa lạ của người ngoài nữa, thành viên trong đảng tổ ủy ban vẫn khuynh hướng chấp nhận phương án của cậu. Chia rẽ vẫn có, song có thể từ từ giải quyết. Cậu muốn ngay ngày mai thông qua hiệp nghị chuyển nhượng này thì thời gian quá gấp gáp.

Thời gian qua Lâm Tuyền tốn kém với Lý Ánh không dưới 200.000 nghìn, không chỉ quà cáp còn giúp con gái ông ta được mua nhà tại Nguyệt Nha Hồ với giá ưu đãi, ông ta không thể không ra sức hỗ trợ, thời gian gấp gáp không phải là điểm mấu chốt, căn bản là các thành viên đảng tổ khác trong ủy ban kiến thiết còn chưa chấm dứt được gì, tất nhiên có chia rẽ lớn.

Tất cả đơn giản chỉ là lợi ích, tôi không được lợi gì thì thà tôi để cái bánh mớ meo chứ không cho anh cắn dù một miếng nhỏ.

Lâm Tuyền sau chẳng thấu đáo vấn đề trong đó, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chủ nhiệm Lý, Tinh Hồ của tôi sẽ tiêu thụ chung cư Đàn Sơn thay cho thực nghiệp Hòa Hoàng, tôi có thể cho nội bộ ủy ban kiến thiết mua nhà với tổng ngạch 10 triệu, đảm bảo trong vòng một năm tăng giá trị 80%, tôi nghĩ, lời đảm bảo này rất có sức thuyết phục.

Lý Ánh kích động hỏi:

- Có thể dùng cả 30 triệu tiền chuyển nhượng đất không?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Không được, trong tay tôi chỉ khống chế hạn ngạch cho nội bộ mua nhà là 30 triệu, hiện giờ đòi mua nhà không chỉ có ủy ban kiến thiết, liền một lúc cấp cho các vị 1/3 đã là nhiều rồi, tôi nghĩ 6 căn nhà cho lãnh đạo và gia quyến cải thiện hoàn cảnh ăn ở đã đủ rồi.

Lý Ánh mỉm cười:

- Nội bộ ủy ban phân phối ra sao ngày mai sẽ mở cuộc họp quyết định, nhưng tôi thấy ngày mai thông qua hiệp nghị chuyển nhượng đất là không có vấn đề, chiều mai cậu mang hợp đồng tới thành ủy.

Tranh thủ hai ngày 29, 30 Lâm Tuyền dùng danh nghĩa Cty liên hợp Tinh Hải cùng ủy ban kiến thiết thành phố ký hợp đồng chuyển nhượng 30.8 mẫu đất phía trước chung cư Đàn Sơn. Hợp đồng chuyển nhượng quy định, trong vòng một năm phải chia ra làm ba đợt thanh toán hết 30 triệu, khoản đầu tiên 15 triệu sẽ phải trả ngay trong vòng 10 ngày sau khi ký hợp đồng.

Cùng lúc đó ủy ban kiến thiết ký hợp đồng đặt mua nhà ở chung cư Đàn Sơn với tổng diện tích 1200 mét vuông, tổng kim ngạch là 10 triệu (mỗi mét vuông lấy giá gốc là 5.000, phí trang hoàng là 2.800).

Đương nhiên trong 15 triệu đồng đầu tiên mà Liên hợp Tỉnh Hải trả cho ủy ban kiến thiết, có 10 triệu trực tiếp chuyển vào tài khoản của Tỉnh Hồ, nó khác Lâm Tuyền chỉ bỏ ra 5 triệu là đã có được quyền xử trí 30.8 mẫu đất kia.

Cần thiết phải nộp đơn lên cơ cấu chủ quản hành chính xin giấy phép quy hoạch kiến thiết, sau khi có được giấy phép rồi, mới có thể làm giấy chứng nhận quyền sử dụng đất.

Nhưng Lâm Tuyền không có thời gian đi đợi làm mấy thứ thủ tục phiền hà đó, có Lý Ánh giúp đỡ, Lâm Tuyền trực tiếp yêu cầu hơn 200 hộ gia đình trong khu tập thể ủy ban kiến thiết dùng 7 ngày của kỳ nghỉ lễ 1/5 phải chuyển khỏi nhà.

Hai khu nhà tập thể này được xây dựng cách đây đã ba mươi năm rồi, hiện sập xệ rách nát, những thanh niên năm xưa nay đại bộ phận đã thành cán bộ trung tầng trong ủy ban kiến thiết, có một vài người điều khỏi hệ thống kiến thiết, sớm đã rời đi rồi, nhưng chây ỳ không chịu trả nhà cho ủy ban, chỉ có một bộ phận nhỏ là bố trí cho nhân viên thanh niên độc thân.

Mảnh đất này từ hai năm trước đã bị cục quy hoạch thành phố liệt vào đất dùng xây dựng nhà ở, giới hạn bởi hạn chế nghiêm ngặt của quy hoạch, mặc dù nằm ở dải trung tâm của đường Bắc Kinh, nhưng giá trị khai phát tận dụng không cao, cho nên ủy ban kiến thiết luôn nói muốn bán mà không bán được.

Lâm Tuyền sau vài lần tiếp xúc với cả trong lẫn ngoài ngầm cho ông ta rất nhiều lợi ích, trong nửa tháng trước khi hiệp nghị được ký kết, Lý Ánh đã lợi dụng quyền lực phân quản trong tay mình, để công ty khai phát đầu tư thuộc cấp dưới động viên hộ sống trong khu tập thể chuyển đi.

Lý do rất đơn giản, bất kể có đàm phán được với Liên hợp Tỉnh Hải hay không, ủy ban kiến thiết đều sẽ bán mảnh đất đó đi trong năm nay.

Những hộ ở trong đó tuyệt đại bộ phận là nhân viên tại chức của ủy ban kiến thiết, chỉ số ý là thành phần chây ỳ không chịu trả nhà, đã thoát ly quan hệ, không có quyền cư ngụ. Lý Ánh không chút dung tình lệnh người phòng hành chính xử lý bộ phận này, đảm bảo trước trung tuần tháng năm thuận lợi giao 30.8 mẫu đất cho Lâm Tuyền xử trí.

Sau khi ký hợp đồng, Lâm Tuyền như thông lệ ném cả đồng chuyện cho đám Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ, còn y thì về Tỉnh Hải. Cảnh Nhất Dân đích thân điểm tướng, y không thể nào thoát thân được, chuyện Cty đầu tư Nam Cảng phải ngó tới, với Lâm Tuyền mà nói, trở về kỳ nghỉ dài 1/5 này là thời cơ không thể tốt hơn được, đương nhiên có nghĩa là liên lụy rất nhiều người tương quan không được nghỉ ngơi.

Bỏ một ngày cùng mẹ con Phương Nam lên núi chơi, thời gian còn lại Lâm Tuyền chỉ về nhà ăn cơm được một buổi, đó còn là vì Tiểu Sơ tức giận gọi điện nếu không y cũng quên chuyện về nhà.

Ngày 8/5, đơn vị xí nghiệp trải qua ngày nghỉ đầu tiên, Trương Bích Quân cùng Lạc Tĩnh, mang hai bản tài liệu đi gặp Lạc Ích Đồng, một là văn kiện phê duyệt hạng mục quảng trường nghỉ ngơi kiến thiết ở phố thương nghiệp đi bộ Chung Cổ Lâu, một bản là hợp đồng chuyển nhượng quyền sử dụng 30.8 mẫu đất quốc hữu ở số 36,38 đường Bắc Kinh do ủy ban kiến thiết và Liên hợp Tỉnh Hải cùng ký kết.

Trương Bích Quân nhìn Lạc Ích Đồng đang chăm chú đọc hợp đồng, nói:

- Hiệp ước ủy thác giữa Tỉnh Hồ và Hòa Hoàng có một bước cuối cùng chưa làm, tôi đã liên lạc với đồng chí của phòng công chứng, mời ông Lạc phái đại biểu cùng tôi tới phòng công chứng, làm giấy công chứng ủy thác toàn quyền tiêu thụ chung cư Đàn Sơn, cùng với công chứng hợp đồng đại diện tiêu thụ, hi vọng trong năm ngày công tác ông Lạc đem tiền đảm bảo gửi vào tài khoản công chứng.
- Anh Lâm đúng là người năng lực mạnh, Hòa Hoàng dù có sử dụng toàn bộ mối quan hệ cũng không thể đảm bảo trong vòng một tháng ngăn ngừa giải quyết được hai việc này. À, mà sao hôm nay anh Lâm không tới.
- Tổng giám đốc có việc về Tỉnh Hải rồi, ông Lạc có gì nghi vấn sao?

119. Q.3 - Chương 19: Công Cuộc Hợp Tác 2

Lạc Tình oán trách:

- Anh Lâm cứ như làm việc gì khuất tất không dám gặp mặt người khác vậy, tôi tới Tinh Hồ đã hơn một tháng, ở công ty chỉ gặp anh ấy có ba bốn lần, có điều tài sai phái người khác của anh ấy thì không kém.

Trương Bích Quân nghe lời này cố nhịn cười, tất nhiên có điều khuất tất rồi, Lâm Tuyền để Lạc Tình tới Tinh Hồ là có ý nô dịch Lạc Tình, trong thời gian chuẩn bị tiền kỳ chắc chắn không cho tham dự vào hạng mục Đàn Sơn.

Lạc Ích Đồng biết con gái ở Tinh Hồ bị người ta bóc lột vô nhân tính, Lâm Tuyền để con ông làm trợ lý cho Trương Bích Quân, chính là để san sẻ gánh nặng cho Trương Bích Quân, trừ hạng mục Đàn Sơn ra thì toàn bộ các việc khác cơ bản đều để Lạc Tình tham gia.

Lạc Ích Đồng mặc dù thương con, song cũng không có chỗ nào để oán trách, Lạc Tình ở lại Tinh Hồ càng tiện rèn luyện năng lực để sau này còn tiếp quản Hòa Hoàng.

Vờ như không nghe thấy con gái than vãn, Lạc Ích Đồng hỏi:

- 30 triệu mà anh Lâm hứa tẻ ra là để mua mảnh đất ở đường Bắc Kinh, tôi muốn biết anh Lâm định lợi dụng mảnh đất đó phối hợp với việc tiêu thụ chung cư Đàn Sơn ra sao?

- Phá bỏ hai khu nhà tập thể kia sẽ cải thiện cực lớn cảnh quan bên ngoài chung cư Đàn Sơn, nhưng làm sao tận dụng mảnh đất đó thì tổng giám đốc của chúng tôi trước khi về Tinh Hải không đề cập đến, chỉ bảo giám đốc Cố liên hệ với đội công trình phá bỏ hai khu nhà đó nhanh nhất có thể.

Lạc Ích Đồng gật đầu:

- Làm xong hai chuyện này giá trị của chung cư Đàn Sơn ít nhất tăng lên 30%, thủ tục tiếp theo tôi sẽ bảo người dưới hiệp trợ giám đốc Trương làm ngay, nghe nói Tinh Hồ cũng tiếp nhận cả hạng mục của Thiên Dật và Minh Đô rồi?

Vừa mới ký hiệp nghị mà tin tức đã truyền tới ai Lạc Ích Đồng rồi, Trương Bích Quân nhướn miệng cười:

- Đàn Sơn muốn bán được với giá tốt thì cần Thiên Dật và Minh Đô đi đánh trận đầu, bọn họ bán được giá thì Đàn Sơn không cần lo nữa.

- Nhân thủ của Tinh Hồ có đủ tiếp nhận cả ba hạng mục không?

Lạc Ích Đồng có chút lo lắng :

- Chúng tôi có thể điều người phối hợp.

Trương Bích Quân cười giải thích:

- Tinh Hồ lập ba chi nhánh ở phía dưới, hiệp nghị của Thiên Dật, Minh Đô sẽ do bộ phận marketing xử trí, còn hạng mục chung cư Đàn Sơn, công tác tiền kỳ nằm ở cải tạo cảnh quan, sẽ do phòng công trình phụ trách, đương nhiên việc trang trí nội thất sẽ do Hòa Hoàng thực hiện theo ước định.

Lạc Ích Đồng kinh ngạc hỏi:

- Tiền kỳ Đàn Sơn không cần tuyên truyền à?

- Điểm này thì tôi đã hỏi tổng giám đốc Lâm, anh ấy cười nói, người tới Thiên Dật và Minh Đô xem nhà không thể không chú ý tới Đàn Sơn, Đàn Sơn càng giữ im lặng, sẽ càng khiến bọn họ tò mò, hơn nữa sẽ thu hút toàn những người có ý đồ mua nhà thực sự, ít nhất trước tháng 10, Đàn Sơn không cần bất kỳ hình thức quảng cáo nào.

Lạc Ích Đồng cười lớn:

- Tôi chưa bao giờ gặp người nào có tài hoa hơn anh Lâm nữa rồi, thật kỳ vọng biểu hiện của Tinh Hồ ở Đàn Sơn.

Nhân viên bình thường rất khó tưởng tượng được nhân viên hành chính cao cấp của công ty bị bóc lột tới mức độ nào. Trương Bích Quân và Lạc Tình về tới công ty thì đã là 8 giờ tối rồi, trong công ty vẫn sáng trưng, người của tổ hạng mục Minh Đô và phòng công trình đang bận rộn khẩn trương.

Trương Bích Quân thở dài:

- Tối nay lại phải tăng ca nữa, để tôi mời khách, cô thích ăn gì?

Lạc Tình đưa tay xoa gò má trắng bóng:

- Tôi thấy một tháng qua mình già đi nhiều lắm rồi, trước kia không cần phải chú ý dưỡng da, giờ mà không đắp mặt không dám ra đường nữa. Không cần chi Trương mời khách, còn hai tiếng nữa, để tôi tới Lệ Nhân ở tầng 12 dưỡng da, nếu không còn chưa tới 28 tuổi đã xuất hiện nếp nhăn rồi.

Nghe Lạc Tình than thở như thế, Trương Bích Quân cũng hết sức đồng cảm:

- Được, chúng ta cùng đi ăn cơm trước, sau đó tới Lệ Nhân, hôm nay đình công.

Hai cô gái vừa đi tới trước cầu thang máy thì Cố Lương Vũ đuổi theo:

- Giám đốc Trương, cô đi ăn cơm à? Tổng giám đốc vừa gọi điện thoại tới hỏi tiến triển đó, tổ hạng mục của Minh Đô đang họp trong phòng hội nghị nhỏ, cô có muốn tới dự thính không?

Trương Bích Quân nhìn Lạc Tình, Lạc Tình rút người lại phía sau định bỏ trốn, Trương Bích Quân giữ Lạc Tình lại, vừa kéo vào thang máy vừa nói:

- Anh bảo Vương Thúy mua cho chúng tôi hai bát canh vịt tần, chúng tôi vừa mới uống chút rượu vang.

Công ty hiện chính thức đổi tên thành Thực nghiệp Tinh Hồ, phía dưới có 3 chi nhánh công ty Marketing Tinh Hồ, vật nghiệp Tinh Hồ, trí nghiệp Tinh Hồ, ngoài ra còn bố trí năm phòng ban phòng hành chính, phòng tài vụ, phòng tài nguyên nhân lực, phòng điều tra nghiên cứu tin tức, phòng công trình.

Minh Đô, Thiên Dật không kháng cự nổi điều kiện hấp dẫn mà Tinh Hồ đưa ra, đem công tác tiêu thụ ủy thác hết cho Tinh Hồ làm marketing, phương thức hợp tác mỗi bên lại khác nhau.

Thiên Dật đã mở cửa giao dịch ba tháng, thành tích tiêu thụ không tệ, nhưng rất hứng thú với khái niệm thao tác mà Tinh Hồ đưa ra. Dem phổ đi bộ thương nghiệp, công viên xanh hóa cùng với khu nhà ở bên bờ nam Phủ Thanh Hà nối liền bằng cầu gỗ nghệ thuật và quảng trường nghỉ ngơi, ít nhất có thể làm giá trị nội tại ở tiểu khu bên bờ nam tăng 10%, nhân viên marketing của Thiên Dật sẽ phối hợp với kế hoạch marketing lần này của Tinh Hồ, đồng thời bỏ ra 5 triệu tiền marketing.

Minh Đô trong triển lãm nhà ở mua xuân vừa qua không đạt được thành tích như ý muốn, tổng giám đốc của Minh Đô sớm đã có ý tiếp xúc với Tinh Hồ. Nên khi Thiệu Bình đại biểu cho Tinh Hồ đề xuất kế hoạch marketing này, tổng giám đốc của Minh Đô quyết định hợp tác mật thiết với Tinh Hồ, phái nhân viên cùng với Tinh Hồ thành lập tổ hạng mục Minh Đô, cùng phụ trách marketing cho Hoa viên Tinh Đô, phần lãi so với giá cơ bản sẽ chia 4/6.

Lâm Tuyền thì muốn Thiên Dật, Minh Đô phối hợp tới cuối thu mới mở cửa giao dịch cùng Đàn Sơn, song Thiên Dật sẵn sàng bỏ ra 5 triệu tiền marketing là đã phù hợp với mục đích của y rồi. Về hạng mục Minh Đô, Tinh Hồ chỉ được 40% doanh lợi, mà định giá cơ bản lại tương đối có, mỗi mét vuông 5200 đồng, còn cao hơn cả chung cư Đàn Sơn, có điều có thể dự đoán được, hạng mục Minh Đô kiếm được nhiều tiền hơn Thiên Dật.

Xác định xong các bác marketing, trọng điểm tiền kỳ là Minh Dật, trung kỳ là Minh Đô, hậu kỳ là gần 6 tháng sau mới đưa Đàn Sơn ra trước mắt mọi người.

Trương Bích Quân đẩy cửa phòng hội nghị, hai đại mỹ nhân đi vào, bất kể là nam hay nữ trong phòng, đều có cảm giác trước mắt bừng sáng.

Kéo ghế ngồi xuống, Trương Bích Quân nói với đám người đang nhìn hai bọn họ:

- Tôi tới dự thính thôi, mọi người tiếp tục đi.

Trương Sở là đại biểu của Minh Đô, tốt nghiệp được năm năm đã lên làm tổng giám sát marketing của Minh Đô, có thể nói là tuổi trẻ tài cao, cực kỳ đặc ý, không ngờ ông chủ lại đem toàn bộ công tác marketing giao cho Tinh Hồ, còn bảo hấn dẫn nhân viên phòng marketing của Minh Đô toàn lực phối hợp với nhân viên của Tinh Hồ, cảm giác không được tin nhiệm này làm hấn vừa tức giận vừa không phục.

Đã có hơn 10 ngày cho hai bên tiếp xúc, nhưng Trương Sở vẫn không hoàn toàn điều chỉnh được tâm thái, thấy Trương Bích Quân liền hỏi ngay:

- Giám đốc Trương, ông chủ đứng sau Tinh Hồ vì sao mãi không chịu xuất hiện? Nghe đồng nghiệp trong tổ nói, tôi nghe nói hạng mục Nguyệt Nha Hồ là kiệt tác của anh ta.

- Tổng giám đốc chúng tôi bị chuyện bên Tinh Hải quán lấy, nhất thời không thoát thân được.

Trương Bích Quân nghĩ tới nay hấn Lâm Tuyền cũng đã về tỉnh thành rồi.

- Minh Đô hợp tác với Tinh Hồ là vì biểu hiện kiệt xuất của Tinh Hồ ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ, nay nhân vật hạch tâm của kế hoạch lại không có mặt, có phải là không xem trọng hạng mục Minh Đô không?

120. Q.3 - Chương 20: Công Cuộc Hợp Tác 3

Trương Sở 28 tuổi, bề ngoài rất điển trai, tóc vuốt keo bóng, kính gọng vàng nhỏ, rất trí thức, cũng rất ngạo mạn, hấn nỗ lực bao nhiêu lâu, cuối cùng Tinh Hồ tiếp nhận hết công việc, bất kể là ai cũng chẳng thoải mái được, cho nên Trương Bích Quân không để ý tới lời chất vấn của hấn.

- Rất nhiều công tác do tổng giám đốc đích thân làm, chúng tôi chỉ phụ trách những bộ phận tương đối đơn giản, hạng mục quảng trường nghỉ ngơi ở phố thương nghiệp đi bộ đã được chính phủ phê duyệt, quan hệ ở phương diện chính phủ đều do tổng giám đốc và giám đốc Thiệu đi xử lý, lập hạng mục cũng có tổng giám đốc tham dự. Tổng giám đốc chúng tôi đã định ra cơ sở hợp tác giữa Tinh Hồ và Minh Đô, tôi nghĩ chuyện còn lại phải do chúng ta hoàn thành, chuyện gì cũng dựa vào tổng giám đốc thì sao còn xứng với tiền lương của mình?

Khuôn mặt trắng trẻo của Trương Sở bị những lời nói nhẹ nhàng của Trương Bích Quân làm đỏ tím như gan lợn, nghe đi nghe đi, cô nói tôi chỉ xứng làm việc nhỏ nhặt thôi hay sao? Nhưng nếu nhất quyết yêu cầu Lâm Tuyền có mặt chẳng khác nào nói nếu không có Lâm Tuyền không làm được gì?

Trái không được, phải cũng không được, bảo sao hấn chẳng mặt mày tím tái.

Chuyện quảng trường nghỉ ngơi vốn là điều kiện Tinh Hồ cùng Hòa Hoàng đàm phán ra, Tinh Hồ lại lấy làm lợi thế giao dịch với Thiên Dật, Minh Đô. Lạc Tinh tức giận với sự gian xảo của Lâm Tuyền, mặc dù về chi phí làm cầu, Tinh Hồ đưa ra nhượng bộ, song Lạc Tinh vẫn thấy Hòa Hoàng bị thua thiệt trong hạng mục này.

Trương Bích Quân ra hiệu cho tất cả mọi người ngồi xuống, thấy tâm tình Trương Sở không tốt, liền chủ động đứng ra thay hấn chủ trì cuộc họp:

- Phương án mọi người đưa lên tôi đã xem qua rồi, ai trả lời cho tôi biết định giá mức 6.000 là dựa vào điều gì?

Không muốn mất phong độ trước mặt người đẹp, Trương Sở đẩy kính lên, lấy lại bình tĩnh nói:

- Khu nội thành có hai trung tâm, lấy đường Tân Thị và đường Hồ Nam làm trung tâm thương mại, từ hai trung tâm này phân tán ra, chia làm bốn cấp bậc, lấy giá cơ bản là 6.000 lần lượt giảm tới 3.000. Đường Nhiên khu vực giữa đường Tân Thị và đường Hồ Nam sẽ có hiệu ứng trùng lặp, giá cơ bản chừng 5.000. Do nỗ lực của Tinh Hồ và đầu tư trang hoàng của Minh Đô, xét tới khả năng tăng giá tự nhiên, giá mục tiêu của Minh Đô đặt ở 6.000.

Trương Bích Quân được Lâm Tuyền kéo tới tỉnh thành công tác, thu hoạch lớn nhất là tầm nhìn xa hơn, tư duy khoáng đạt hơn rất nhiều, cô vừa nghe vừa ghi chép trọng điểm vào sổ nhật ký công tác, nói:

- Hòa Hoàng hôm nay làm chứng nhận ủy thác toàn quyền cho Tinh Hồ, chung cư Đàn Sơn là hạng mục do đích thân tổng giám đốc Lâm thao tác, mục tiêu là 10.000, không biết các vị có cảm tưởng gì?

- Không thể nào, điên rồ ...

Trương Sở đứng bật dậy:

- Đàn Sơn bị kẹp giữa Minh Đô và Thiên Dật, nằm mơ mới nghĩ tới cái giá hoang đường đó, cho dù là biệt thự Kim Lăng Viên cũng chỉ bán được với giá 9.000, dù Hòa Hoàng có đầu tư lớn đến đâu vào chung cư Đàn Sơn cũng không khả năng vượt giá biệt thự trong thành phố.

Lạc Tình cũng lẩm bẩm: "Tôi cũng không tin, cho nên dù có chết đi sống lại cũng phải ở lại để cười vào mũi anh ta."

- Bất kể là có khả năng hay không, Tinh Hồ đã đầu tư vào hạng mục Đàn Sơn 30 triệu, cho nên hiện giờ mọi người phải thay đổi đường lối marketing nhắm vào mục tiêu đó. Vị trí của Hoa viên Minh Đô chẳng phải đất loại hai, bắc cầu qua Phủ Thanh Hà sẽ trực tiếp đưa Minh Đô, Thiên Dật, Đàn Sơn liệt vào khu vực trung tâm của Chung Cổ Lâu. Loại bố cục như gần lại như xa này sẽ khiến cả khu vực của chúng ta trở thành dải đất thích hợp cho sinh sống nhất, chứ không phải chỉ là nâng giá trị lên một chút.

Trương Bích Quân không tranh cãi với Trương Sở, nói:

- Minh Đô nằm giữa đường Bắc Kinh và Phủ Thanh Hà, đây là khu vực Phủ Thanh Hà có cảnh quan đẹp nhất, đường Bắc Kinh càng mang đậm hơi thở lịch sử. Nếu như mọi người cho rằng biệt thự Kim Lăng Viên ở trung tâm thành phố là nhà ở có giá bán cao nhất thì nhầm rồi, thực ra có một điều không lọt vào tầm nhìn người dân, căn nhà thời Dân Quốc ở hai bên đường Bắc Kinh mới là nơi có giá cao nhất, năm ngoái có sáu dinh thự thời Dân Quốc đổi chủ, cái bán với giá thấp nhất là 12 triệu, giá mỗi mét vuông là 14.000 ...

Không đợi Trương Bích Quân nói hết Trương Sở đã cắt ngang:

- Dinh thự Dân Quốc có lịch sử lừng danh, tất nhiên được giới phú hào ưa chuộng, nhưng nhà mới xây lại không có giá trị lịch sử.

Điểm này không ai có thể phủ nhận, Trương Bích Quân gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng ý tôi định nói không phải là như thế, đường Bắc Kinh quy tụ rất nhiều dinh thự Dân Quốc, nếu như nhất định muốn liệt nó vào tầng cấp nào, thì những người sống ở khu vực này có tầng cấp cao nhất trong thành phố, đa phần là quan viên cấp cao ở tỉnh thành và cán bộ nghỉ hưu ...

- Chuyện này ...

Trương Sở hiểu ý Trương Bích Quân, đó là đóng dấu ấn tư tưởng đẳng cấp lên những người mua nhà, để cho bọn họ vì cảm giác ưu việt trong tâm lý mà móc túi nhiều hơn.

Vương Thúy hé cửa thò đầu vào nháy mắt với Trương Bích Quân, ý nói món vịt tần mà cô yêu thích đã được mua về.

- Mọi người làm kế hoạch phải đào sâu suy nghĩ hơn, không nên đi theo lối mòn.

Trương Bích Quân đứng dậy đẩy Lạc Tình, kệ vẻ mặt khó coi của Trương Sở, rời khỏi phòng họp.

Tới phòng nghỉ, Lạc Tình vừa bê bát vịt tần, vừa hỏi Trương Bích Quân:

- Kế hoạch của Minh Đô đã được tổng giám đốc Lâm xem rồi chứ?

- Ừ xem rồi, anh ấy còn nói mấy câu khó nghe, sợ đả kích bọn họ tôi không nói ra?

Lạc Tình tò mò hỏi:

- Anh ấy nói gì thế?

- Nguyên văn là thế này: Bảo bọn họ xuống chi nhánh rèn luyện rồi điều về đọc lại kế hoạch của mình.

Lạc Tình suýt nữa bị nghẹn, vội đặt bát xuống:

- Hi hi, tổng giám đốc Lâm mà nói câu này trước mặt họ e có bạo động, nghe nói nhân viên dưới chi nhánh lưu động rất lớn, nửa tháng là phải tuyển đợt mới, có thể thấy số bỏ đi cũng chừng đó.

Trương Bích Quân thở dài :

- Ủ, đợt người tuyển ba tháng trước chỉ còn lại một phần ba, làm nhiều hơn trâu, ăn ít hơn trâu, chuyện tổng giám đốc Lâm dặn, không phải người thường có thể tiêu hóa nổi. Còn cả lối suy nghĩ của anh ấy nữa, mấy người chúng tôi chỉ có Cổ Lương Vũ là còn theo kịp, đại khái anh ấy nhận thức sâu sắc về con người, đây không phải là thứ năng lực và kinh nghiệm thay thế được.

- Cũng phải, như khi Nguyệt Nha Hồ định giá 2.700 đồng thì người ta dè bủ xem thường, hiện định giá gấp đôi thì người ta tranh nhau mua, Nguyệt Nha Hồ sắp bán hết rồi phải không?

Lạc Tình thăm nghĩ Lâm Tuyền đúng là như nhìn thấu tim người khác, như mình chẳng phải luôn mồm than vãn song vẫn ở lại làm trâu ngựa cho anh ta sao?

- À, tổng giám đốc để lại hai căn nhà ở vị trí tốt nhất, số còn lại đều bán hết, sau khi kết thúc, toàn bộ nơi đó sẽ giao cho vật nghiệp Tinh Hồ quản lý.

- Nghe nói sau một năm Tinh Hồ được mua lại với giá 2640, Chu Bụng To hẳn là đau lòng lắm.

- Tổng giám đốc của chúng tôi giải quyết nguy cơ tài vụ cho ông ta, lại còn kiếm thêm mấy chục triệu, dù có đau lòng cũng phải nhin.

Nói tới đó Trương Bích Quân bật cười khê, mắt cong vút như trăng non, làm việc với Lâm Tuyền thật mệt, nhưng cũng rất đáng:

- Phải thôi bên đại diện kiếm nhiều hơn bên đầu tư, Chu Bụng To hẳn khó chịu lắm, ông ta bụng thì to nhưng lòng dạ lại hẹp hòi mà.

- Dù có khó chịu đến mấy vẫn theo tổng giám đốc Lâm về Tinh Hải đấy thôi.

- Hả, Chu Bụng To cũng đi Tinh Hải?

- Ủ bên Tinh Hải lập khu khai phát mới, tổng giám đốc nhiệt tình làm mai mối, chỉ điểm cho ông ta đường phát tài, ông ta có khó chịu thì cũng không dám trở mặt với tiền.

121. Q.3 - Chương 21: Bị Lừa Tới Tinh Hải

Công ty vừa mới chuyển tới địa điểm làm việc mới, còn đang rất hỗn loạn, đúng lúc chuyện nọ nổi chuyện kia, song Lâm Tuyền vẫn bỏ rất nhiều tinh lực cho Cty đầu tư Nam Cảng, không chỉ thành lập công ty, mà cả hợp tác với Hào Thành, Thiên Tinh Hồ. Lâm Tuyền đều đứng sau can thiệp.

Kế hoạch tấn thành trấn càng có nhiều nhà đầu tư, tài chính đổ vào, hiệu ứng càng lớn, hiện Lâm Tuyền tính tới Chu Vân Thiên, thay đổi lệ cũ bảo hộ địa phương, khuyên Chu Vân Thiên đem Cty khai phát địa ốc Giai Thành tới Tinh Hải.

Mặc dù Lâm Tuyền ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ kiếm được nhiều hơn cả mình, làm Chu Vân Thiên không thích, nhưng ông ta vẫn sẵn sàng hợp tác với Lâm Tuyền, kiếm được ít tiền hơn còn tốt hơn là phá sản đóng cửa.

Theo Lâm Tuyền tới Tinh Hải đúng một tuần, gần như tiếp xúc hết với nhân vật trọng yếu ở các phương diện của Tinh Hải. Lại được Tần Minh, Quách Bảo Lâm đưa tới quán bar, hộp đêm thác loạn một phen, Chu Vân Thiên cảm thấy Tinh Hải đúng là một nơi đáng để đầu tư.

- Giám đốc Chu, chuyện đất đai chị Cổ đã giúp ông giải quyết rồi, Cty đầu tư Nam Cảng nắm giữ quyền phê duyệt 4.6 kilomet vuông đất, công tác giải tỏa, san lấp mặt bằng giao cho Quách Bảo Lâm. Cty giải tỏa Lục Hồng có quan hệ rất tốt với chính phủ, có uy tín trong quần chúng, tuyệt đối không làm lỡ kế hoạch khai phát, còn việc tiêu thụ cự giao cho Tinh Hồ làm ...

Chu Vân Thiên bị phong tình mê đắm của Cổ Hiểu Linh làm đầu óc ngất ngây, ngay cả cô trợ lý trẻ trung đầy sức sống cũng làm người ta chảy nước rãi, nói tới chuyện hợp tác, đầu óc mới tỉnh táo lại được một chút:

- Tinh Hải lập khu khai phát mới, cơ hội kinh doanh trong đó rất nhiều, anh Lâm đã nói chi tiết với tôi rồi. Tôi cũng đánh giá cao sự phát triển của Tinh Hải, có điều chi phí đất đai 670.000 thì cao quá.

Lâm Tuyền nói:

- Thời cơ đầu tư của giám đốc Chu còn tốt hơn cả Thiên Tinh Hồ và Hào Thành. Hoa viên Hào Thành cùng với Tinh Hồ Uyển hiện đang giúp giám đốc Chu tăng giá phòng đầy, hiện giờ Tinh Hồ tiếp nhận việc marketing cho Tinh Hồ Uyển và Hoa viên Hào Thành, giám đốc Chu còn không tin tưởng Tinh Hồ chúng tôi sao? Khoảng chừng hai năm, khi ấy khu tân thành trấn hoàn thiện, giá nhà sẽ tới một giai đoạn mới, hiện giám đốc Chu đầu tư, tới lúc tiêu thụ sẽ vào đúng chu kỳ đó.

Hai chuyên gia kế toán đắc lực nhất của Chu Vân Thiên là Lý Mai mà Trương Đình thì một đã tới Tinh Hồ làm phó tổng giám sát tài vụ, một cũng đã bày tỏ dục vọng Nguyện Nha Hồ hoàn toàn kết thúc, cũng sẽ tới Tinh Hồ làm việc.

Cho nên lúc này Chu Vân Thiên tính toán không ra, đưa em họ Chu Thành Đông đi theo chỉ có thể sai vặt, chứ trình độ còn chẳng bằng ông ta, chẳng hi vọng được cái gì.

Chu Vân Thiên nhìn Lâm Tuyền hồi lâu, cuối cùng cắn răng hỏi:

- Tôi tin năng lực phán đoán của anh Lâm, hai năm sau, giá nhà ở tại tân thành Nam Cảng có thể đạt được tới bao nhiêu.

Lâm Tuyền nói chắc nịch:

- Trong vòng hai năm, đầu tư vào tân thành Nam Cảng sẽ không thấp hơn 1 tỷ, giá nhà sẽ tăng lên tới 2.500, có điều nhà mới chỉ là nơi tiếp cận với thành phố thôi. Xét tới thị trường địa ốc đang nóng dần, mức độ tăng giá tự nhiên 20%, thì giá nhà hai năm sau phải chừng 3.000.

Chi phí ôi mét vuông đất sẽ khoảng 500 đồng, Chu Vân Thiên gật đầu:

- Anh Lâm, tôi tin phán đoán của anh, đừng để tôi bị lỗ là được.

Lâm Tuyền cười lớn:

- Giám đốc Chu nếu như lo lắng thì thế này được không? Hai năm sau giá nhà bình quân của tân thành trấn mà không đạt tới 2.800, Tinh Hồ làm marketing cho Giai Thành mà không lấy bất kỳ một đồng chi phí nào. Còn nếu giá nhà đạt tới 2.800 sẽ thu 8 % giá nhà, đạt tới 3.000 thu 10% giá nhà. Đương nhiên tôi cũng hứa, chi phí marketing của Tinh Hồ sẽ không thấp hơn 3% tổng giá trị nhà.

Chu Vân Thiên rất động lòng:

- Anh Lâm quả nhiên là nhà đầu tư khôn khéo, cho tôi suy nghĩ đã.

- Giám đốc Chu tới Tinh Hải là khách quý, tối nay tôi còn có một cuộc họp phải tham gia, để giám đốc Tần, giám đốc Quách đưa anh đi ngắm cảnh đêm Tinh Hải ...

Nhìn Chu Vân Thiên rời đi, Cố Hiểu Linh cười nhạo:

- Ngắm cảnh đêm Tinh Hải hay là ngắm các cô nương Tinh Hải?

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Ngắm các cô nương Tinh Hải chẳng bằng ngắm chị Cố.

- Ngay cả tôi cậu dám trêu ghẹo à?

Cố Hiểu Linh lườm Lâm Tuyền một cái quynh rừ:

- Năm ngoái đưa cô nương tới tận miệng cậu, cậu còn nhả ra, giờ hồi hận cũng không kịp nữa đâu, Tiểu Liễu đã có bạn trai rồi, anh chàng đó còn đẹp trai hơn cả cậu.

Liều Trí đứng bên đồ mặt tía tai, không thoải mái tự nhiên như Cố Hiểu Linh và Lâm Tuyền.

Tiền Vi sau khi tới Tinh Hải, tiếp xúc với Tôn Phi Phi, Phương Nam, Diệp Linh Thư, Cố Hiểu Linh, Liều Trí, tự tin bị đả kích nặng nề, phát hiện ra so với những người đó mình chẳng đáng gọi là mỹ nữ, tới ngay cả Tiểu Tư Vũ suốt ngày được Lâm Tuyền bế tới nơi làm việc cũng làm cô đầy ghen tị, cô bé đó xinh đẹp

như thiên sư, luôn mồm gọi Lâm Tuyền là “ba” ngọt sớt, khiến lúc đầu cô còn tưởng đó là con của Lâm Tuyền thật.

Về tỉnh thành cũng không xong, sau Trương Bích Quân còn có Lạc Tình, đem vị trí của cô trên bảng xếp hạng mỹ nữ cứ dần dần bị đẩy về phía sau, thấy Lâm Tuyền hết sức không đứng đắn cùng Cố Hiểu Linh đầy vị nữ nhân trêu đùa, trong lòng thầm nghĩ Lâm Tuyền bên cạnh mỹ nữ như mây, nhưng không thấy y đặc biệt hứng thú với ai, chẳng lẽ vì y gặp quá nhiều mỹ nữ.

Không biết rốt cuộc cô gái nào mới khiến Lâm Tuyền động lòng được, cô biết Tiểu Tư Vũ là con gái Phương Nam, thời gian Lâm Tuyền tới Tĩnh Hải, Phương Nam cũng thường xuyên tới giúp Lâm Tuyền xử lý tài liệu, quan sát hai người họ, mọi cử chỉ động tác tự nhiên như đôi vợ chồng lâu năm, không giống người yêu, thật kỳ quái, tới giờ Tiền Vi vẫn không hiểu quan hệ giữa hai người bọn họ là như thế nào.

Cố Hiểu Linh thấy Tiền Vi ngồi ngây ra, hỏi:

- Tiền Vi đang muốn về sớm gặp bạn trai à?

- Á ...

Tiền Vi tỉnh lại, lắc đầu quây quây:

- Ai muốn gặp anh ta chứ? Nam nhân luôn tự mình là đúng, điển hình như ai đó.

Ai đó không cần nói mọi người cũng quá rõ ràng.

Tiền Vi vì công việc mà kỳ nghỉ 1/5 cũng chẳng thể về nhà nghỉ, nghe giọng điệu này chắc là có cái nhau với bạn trai rồi. Lâm Tuyền cười áy náy:

- Tiền Vi, cô kiên trì ở Tĩnh Hải một thời gian, tôi để cô tranh thủ xuất giá trước 28 tuổi là được.

Tiền Vi gập ngón tay tính toán, đứng dậy chỉ Lâm Tuyền, thốt lên:

- Cái gì, nói thế anh định lưu đây tôi ba năm à?

Liều Trí, Cố Hiểu Linh cười ngặt ngoẽo.

- Tĩnh Hải chỉ cách tỉnh thành có ba tiếng đi xe, lúc nào nhớ thì về là được mà, mọi người cũng rất nhớ cô.

- Xí, con người anh ra sao tôi đã hiểu thấu rồi, đầu tiên anh ấy nói là thưởng tiền, sau đó đổi sang thưởng ô tô, laptop. Giờ thì hay rồi, công ty bớt được khoản tiền ô tô, mỗi tháng trợ cấp 500 tiền vé xe, miễn cưỡng đủ dùng đi. Nhưng công ty ngay cả lái xe cũng cắt rồi, có phải sau này chuẩn bị đem nhà không bán được làm phần thưởng không hả, thế mà đám Thiệu Bình còn hưng phấn được?

Lâm Tuyền gãi đầu cười ngượng.

Cố Hiểu Linh cảm thán:

- Cô than vãn cũng thật làm người ta hâm mộ.

Tiền Vi chớp chớp mắt làm vẻ đáng yêu nhìn Lâm Tuyền chăm chú:

- Tổng giám đốc, tôi không chỉ trích anh nữa, cho tôi tham gia hạng mục Đoàn Sơn đi.

Lâm Tuyền quay đầu đi, vờ như không nghe thấy lời Tiền Vi, Tiền Vi tức điên, nhưng trước mặt người ngoài, cô phải giữ uy tín cho Lâm Tuyền, không thể làm gì quá đáng.

122. Q.3 - Chương 22: Tôi Sẽ Nhận Cô Là Tình Nhân

Cố Hiểu Linh hỏi:

- Cậu chắc chắn hai năm sau giá nhà sẽ lên tới 2.800 chứ? Thiên Tinh Hồ ném tiền tuyên truyền vào đó không phải là con số nhỏ đâu đấy.

- Vì để chị Cố có tiền mua y phục, tôi dù có lỗ vốn cũng ném vào đó.

- Không đứng đắn, nói thật đi, bí thư Cảnh coi trọng cậu là coi trọng bản lĩnh ở phương diện này.

Lâm Tuyền thu lại khuôn mặt cợt nhả, chỉnh lại mạch suy nghĩ, nói:

- Chủ yếu phải xem tốc độ phát triển tân thành trấn ra sao, phải đòi chính sách với bí thư Cảnh, cùng số tiền phí chuyển nhượng này phải đầu tư thực sự vào trong kiến thiết công trình công cộng. Chị Cố, nếu như trong vòng ba năm chỉ dùng số đất này kiếm được cho bí thư Cảnh 2 tỷ, tôi chắc chắn ghế chính xử để cho chị ngồi.

Cố Hiểu Linh hơi nhụt chí:

- Như vậy chẳng phải trong ba năm phải bán hết 4.6 kilomet vuông đất sao? Cậu làm như dễ lắm ấy, tôi không ăn bánh phính của cậu.

- Mới đầu sẽ khó khăn một chút, nhưng giá Tỉnh Hồ Uyển, Hoa viên Hào Thành vọt lên rồi, tới năm sau, tân thành trấn có quy mô nhất định, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Tiền Vi sẽ giải thích kỹ hơn cho chị, cô ấy Tỉnh Hải, mong chị chiếu cố một chút, bộ phận Tỉnh Hồ ở Tỉnh Hải cũng sẽ toàn lực phối hợp với chị, kế hoạch tân thành trấn sẽ là sách lược marketing lớn, chi phí tuyên truyền không thể ít được.

- Yên tâm sẽ không có ai dám bắt nạt cô ấy ở đây đâu.

Thường thì vào rạng sáng hoặc đêm khuya, Lâm Tuyền chọn giờ này qua lại Kiến Nghiệp - Tỉnh Hải. Làm như thế không lỗ thời gian làm việc, lại có thể tranh thủ ngủ một giấc trên xe. Mỗi lần về Kiến Nghiệp, Khổng Lập Dân đều sai lái xe của mình đưa Lâm Tuyền đi, xe đi với tốc độ hạn chế tối đa, em như ru, gần như không cảm giác được xe đang chạy.

Nhưng hôm nay kế hoạch bị đổ bể, sau cuộc họp Tiền Vi đòi y đưa đi ăn khuya, coi như đền bù phần nào cái tội y “đầy dọa” cô ở chỗ này. Lâm Tuyền cảm thấy đôi khi thả lỏng một chút cũng tốt xem như quan tâm đời sống nhân viên, vì thế hai người tới nơi bán món ăn khuya nổi tiếng nhất Tỉnh Hải, đường Giang Du.

Năm này trời nóng khá sớm, mới tháng năm đã có dấu hiệu của một mùa hè khắc nghiệt, lúc này gió từ sông thổi vào làm không khí dễ chịu hơn phần nào. Ngoại trừ những quán ăn đêm thì khu vực này chưa được phát triển lắm, nhờ thế nước sông không ô nhiễm, gió đưa mùi cỏ, mùi hoa quả, tiếng côn trùng râm ran, tạo ra vị thôn quê, có lẽ đó là điều người thành phố tìm kiếm khi tới đây, vì vậy tuy những cái quán ở đây đều là quán tạm, nhưng không ít nhân viên văn phòng, mặc đồng phục vest công sở, có người vẫn đeo nguyên cả vạt.

Nói một cách công bằng, khi không có dàn mỹ nữ bao quanh Lâm Tuyền, Tiền Vi là cô gái đẹp thu hút ánh mắt nam nhân, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm đúng mức, bước đi nhẹ nhàng khoan thai của nữ nhân thành đạt, chiếc eo nhỏ, bờ vai thẳng cẳng làm cô trở nên quyến rũ hơn.

Nhìn Tiền Vi đi qua một loạt quán xá, bước chân không dừng lại, Lâm Tuyền ngạc nhiên hỏi:

- Cô thường tới nơi này à?

- Sao nào, bạn trai tôi không có ở đây thì tôi không được ra ngoài vào buổi tối.

Lâm Tuyền nhún vai, từ lúc rời khỏi cuộc họp Tiền Vi trở nên ít nói, tâm trạng rõ ràng không tốt lắm, hôm nay y cũng chuẩn bị sẵn sàng làm nơi xả giận cho cô rồi.

Chừng bảy tám phút sau, Tiền Vi đi vào một cái quán nhỏ, chợt Lâm Tuyền có linh cảm gì đó, quay người lại, ở quán bên cạnh có một cô gái đi ra, mặt Lâm Tuyền thoáng hiện niềm vui, định đi tới gọi tên cô nhưng tiếp ngay đó một chàng trai đi ra, thân mật nắm lấy tay cô gái, Lâm Tuyền đứng khựng lại, rất nhanh hai người đó hòa vào đám đông không thấy đâu nữa.

Lâm Tuyền bần thần đứng đó, y mong mình nhìn nhầm, nhưng ngay cả đúng là mình nhầm thì sao? Mình hi vọng vào điều gì, cô ấy chắc chắn có bạn trai rồi, bất giác tâm trạng y cũng trở nên cực tệ.

- Này anh đứng đó làm gì thế? Đây cơ mà.

Nghe tiếng Tiền Vi gọi, Lâm Tuyền mới định thần quay lại. Một phụ nữ trung niên tóc hoa râm, vóc người béo tốt, nụ cười thân thiết:

- Ái chà, Tiểu Vi hôm nay dẫn bạn trai tới đây à?

Tiền Vi đỏ mặt, xua tay nói:

- Không phải đâu, anh ấy chỉ là đồng nghiệp của con thôi, dì đừng hiểu lầm.

- Ra thế...

Chủ quán cười đầy ẩn ý, mang nước tới, hỏi:

- Vậy hai đứa ăn gì đây?

- Như mọi khi đi dì.

Chủ quán quay vào bếp định làm thức ăn thì Tiền Vi gọi với theo:

- Cho bọn cháu hai chai rượu trắng nhé, loại mạnh vào.

Tâm trạng cả hai không tốt, thức ăn rượu đưa lên, Lâm Tuyền và Tiền Vi đều không nói gì, cụng ly uống hết chén này tới chén khác.

Trước đó bọn họ đã uống rượu vào buổi tối rồi, lúc này uống tiếp, chẳng mấy chốc đều say, như người ta thường nói “rượu vào lời ra”. Tiền Vi đặt chén rượu xuống, ngược mắt lên nhìn bầu trời, giọng buồn bã:

- Cuộc đời tôi rồi sẽ ra sao đây?

Lâm Tuyền cũng say rồi, nhưng đủ tỉnh táo để biết Tiền Vi nói cái gì:

- Cô và anh ấy tới giai đoạn nào rồi?

- Cha mẹ chúng tôi đã gặp nhau, mẹ tôi rất mê tín, nghe thầy bói nói năm nay tuổi tôi không hợp để kết hôn, hoãn tới năm sau ...

- Vậy tôi sẽ nói cho cô biết cuộc đời cô sẽ thế nào.

- Giờ anh kiên luôn nghề thầy bói à?

Tiền Vi bĩu môi, nhưng vẫn đưa tay ra:

- Để xem anh ba hoa được điều gì?

- Tôi không cần xem tay cô cũng biết.

Lâm Tuyền khoát tay, uống ực một hơi hết chén rượu, uống quá nhanh, bụng y như cuộn sóng, cảm thấy cái bàn trước mắt bắt đầu lắc lư khiêu vũ, nhưng giọng nghe không giống người đang say nhưng ý tứ hơi lộn xộn:

- Hai người kết hôn, cô là cô gái thông minh, có tham vọng, cô mau chóng thăng tiến về sự nghiệp lẫn tiền bạc. Còn chồng cô là anh chàng nặng chủ nghĩa nam nhân, sĩ diện cao, tiếc là anh ta tài hoa bình thường, công việc bình thường, số tiền anh ta kiếm được so với cô chẳng là gì. Sau thời gian chung sống, tình yêu phai nhạt dần, khi tình yêu anh ta với cô không lớn bằng sĩ diện của anh ta nữa, anh ta cần tìm lại tự tôn của mình. Ngoài kia rất nhiều cô gái tinh ranh đủ thông minh nhận ra một anh chàng giàu có đang có vấn đề về gia đình, cô gái đó nắm bắt cô hội cho chồng cô thứ anh ấy đang tìm kiếm, thế rồi anh ấy dùng tiền của cô bao gái ...

Bất ngờ là Tiền Vi không la toáng lên mà im lặng lắng nghe, dường như đó là điều khiến cô buồn phiền suy nghĩ thời gian qua, cô tất nhiên hiểu bạn trai mình, cười chua chát:

- Vậy chờ đợi tôi là tương lai tối tăm hả?

- Không, chưa hết. Tất nhiên sớm muộn gì cô cũng phát hiện ra chồng mình phản bội, nhưng cô biết không thể đổ hết trách nhiệm cho anh ta, vì cô không đủ quan tâm tới gia đình. Cô bối rối rồi xa sút, không chú tâm vào công việc.

Lâm Tuyền bắt đầu không kiểm soát được bản thân, miệng phả ra đầy hơi rượu:

- Tiếp theo mới là phần hay nhất, cô phạm sai lầm, tôi giảng chức cô hoặc đuổi việc cô, vậy là cô mất thêm sự nghiệp ... tiếp theo thế nào, thì tôi không đoán được nữa.

- Không, không, không, đoạn cuối anh sai một chút rồi, sau khi phát hiện ra chồng tôi phản bội, tôi cũng “ông ăn chả, bà ăn nem”. Tôi sẽ chọn anh làm tình nhân của tôi, vì anh là cuội nguồn của tất cả điều tồi tệ đó, anh phải đền bù cho tôi.

Tiền Vi cười ngặt ngoẽo:

- Giờ đến lượt tôi xem bói cho anh.

- Để xem cô nói được gì?

- Ngắn gọn thôi, rồi sẽ đến lúc anh gặp cô gái mà anh yêu, yêu say đắm, đáng tiếc cô gái đó lại có người khác rồi. Hi hi, tệ hơn nữa, cô gái đó sống hạnh phúc bên người mình yêu trước mắt anh. Và anh sống cô đơn tới già

Tiền Vi cạn nửa chén rượu còn lại, chỉ cảm thấy cổ họng có chút cay cay, trên má nóng lên từng hồi, ánh mắt như có sóng, quẩn rũ khôn tả:

- Không, đến lượt cô sai rồi, khi đó tôi sẽ chấp nhận cô làm tình nhân của tôi.

Lâm Tuyền cười nhẹ, hai cô gái khiến y động lòng, một chưa sẵn sàng từ bỏ quá khứ, một đã có bạn trai, Tiền Vi xem như nói trúng một nửa rồi, nâng chén rượu lên:

- Uống vì tương lai của chúng ta.

- Vì tương lai của chúng ta.

123. Q.3 - Chương 23: Chuyện Không Bao Giờ Kể

Lâm Tuyền lúc này đã say khướt rồi, hai chân mềm nhũn, người cứ như đ trên mây, tay quàng qua vai Tiền Vi, hai người lao đảo lắc lư đi ở hành lang, mấy lần ngã dúi dụi.

Tiền Vi trước kia là nhân viên bán nhà, việc giao tiếp tham gia không ít, tửu lượng tốt hơn, nên được con chủ quán đưa về tới nhà thì tỉnh lại phần nào, lúc này đã muộn lăm rồi, hai người say thế này không tiện đưa Lâm Tuyền về, chẳng kịp nghĩ nhiều liền đưa y về nhà thuê của mình.

Tiền Vi lấy chìa khóa, mở cửa vào phòng xong mới nhớ tới Lâm Tuyền, thò đầu ra thấy y nằm cuộn mình ở cửa ngáy khò khò ngon lành, Tiền Vi chỉ mặt y cười mắng gì đó chính cô cũng không rõ.

Đứng cười một lúc Tiền Vi mới đi ra quàng tay Lâm Tuyền qua cổ mình, chân thì chống, chân thì đẩy, tới gần giường thì trượt chân, hai người ôm nhau ngã ụch xuống.

Tiền Vi thở dốc, một tay đặt lên vai Lâm Tuyền, cái váy bị xốc lên, lộ ra cặp đùi trắng nõn nà, rồi cô thấy hai cái mắt đỏ ngầu nhìn mình, khu vực mẫn cảm của nữ nhân bị thứ cứng ngắc chọc vào, hơi thở nặng nề của nam nhân hòa trộn hơi rượu lẫn mùi dục vọng phả vào cô, Tiền Vi hốt hoảng ra sức đẩy Lâm Tuyền ra.

Nhưng Lâm Tuyền trông gầy gò mà chẳng nhẹ chút nào, Tiền Vi cũng say lăm rồi, chân tay mềm nhũn ra, đáng sợ hơn vùng vẫy một hồi làm hai cơ thể ma sát vào nhau, Tiền Vi cảm thấy máu trong người giàn giụa, cô rên lên một tiếng trong vô thức, không dám động đậy thêm nữa, hơi thở gấp gáp, ngực phập phồng như sóng cuộn.

Lâm Tuyền lúc này đưa tay soa nắn ngực cô, Tiền Vi đẩy lần nữa không được, hoảng sợ van nài:

- Lâm Tuyền, anh đứng lên đi, sau này tôi không trêu anh nữa .. đừng, Lâm Tuyền, đừng, đừng làm vậy.

Trong phòng chỉ có một ánh đèn tù mù, khuôn mặt xinh đẹp của Tiền Vi đỏ bừng bừng, cô không còn sức đẩy Lâm Tuyền ngăn như phát cuồng ra nữa, có lẽ Lâm Tuyền biết cô là ai, có lẽ là không, chỉ còn đưa biết đưa tay giật xé y phục của Tiền Vi, sờ xoạng tấm thân mỹ nhân mê người, đôi chân dài săn chắc, cặp đùi mê ly.

Tiền Vi cũng chìm vào trong bể dục vọng, không kìm được khiêu khích phát ra tiếng kêu đáng xấu hổ. Chẳng biết qua bao lâu, trong những tiếng rên rỉ và tiếng thở dốc nặng nề liên tục, Lâm Tuyền nắm chân Tiền Vi, kéo quần lót của cô ra.

Thoáng giật mình tỉnh lại, cơ thể Tiền Vi run lên, lúc này mới nhớ mình không làm việc này được, không thể làm chuyện có lỗi với bạn trai, kẹp chặt hai chân, tuyệt vọng van vãn:

- Lâm Tuyền, tôi xin anh, tha cho tôi ... Á.

Chiếc giường lắc lư như con thuyền trong sóng biển, đôi mắt Tiền Vi ngân ngấn nước, Lâm Tuyền đã chặt vòng eo của cô bắt đầu tấn công, cô còn biết nhắm chặt mắt lại mong chuyện sớm qua, được một lúc phát hiện chuyện khác thường, ngửa đầu nhìn lên phát hiện ra Lâm Tuyền vẫn còn mặc nguyên quần áo, không nhìn được bất cười khanh khách.

Ở bên trên Lâm Tuyền vẫn chẳng hay biết gì, đang miệt mài cày bừa, Tiền Vi thở phào, lúc này yên tâm mặc cho y làm gì thì làm, còn mạnh dạn ôm lấy y, thả trôi cơ thể tận hưởng khoái cảm khó nói lên lời dồn dập ập tới, chẳng bao lâu phát ra tiếng rên lớn, người mềm nhũn ra trên giường ...

Lâm Tuyền thực sự không hay biết gì, Tiền Vi thì tất nhiên đánh chết cô cũng không bao giờ hé răng nói chuyện đó với ai, sáng hôm sau Lâm Tuyền tỉnh lại, định nửa đùa nửa thật uy hiếp y một phen kiếm thêm chút đãi ngộ, ai ngờ Lâm Tuyền ngơ ngác nhìn quanh một hồi, tới khi nhìn thấy cô phát ra một câu “đêm qua cô không lợi dụng làm gì tôi đấy chứ?”, Tiền Vi bị đánh bại hoàn toàn, lời định nói không sao nói ra được nữa.

Khi Lâm Tuyền về tới tỉnh thành thì hiệp nghị ủy thác tiêu thụ giữa Tỉnh Hồ và Hòa Hoàng đã được làm ổn thỏa, tiền đảm bảo hợp đồng cũng đã được gửi vào tài khoản công chứng.

Việc dùng hai tầng lầu của Trung Hưng Plaza để thế chấp, vay ngân hàng 45 triệu cũng được tiến hành thuận lợi, trong đó 10 triệu đưa vào tài khoản thực nghiệp Tỉnh Hồ, 5 triệu gửi cho công ty khai phát đầu tư thuộc ủy ban kiến thiết, coi như sơ bộ chấp hành nghĩa vụ trả tiền chuyển nhượng đất cho ủy ban kiến thiết.

30.8 mẫu đất đã được bàn giao trọn vẹn cho Tỉnh Hồ, 12 tháng 5, công ty khai phát đầu tư thuộc ủy ban kiến thiết tiến hành đánh thuốc nổ phá bỏ hai khu tập thể.

Nhìn hai khu nhà tập thể trải qua 30 năm sương gió chỉ trong vòng chưa tới 5 giây đã biến thành đồng cỏ nát, làm người ta cảm khái bội phần.

Lạc Ích Đồng cho tới bây giờ vẫn không hiểu nổi Lâm Tuyền muốn mua mảnh đất đó làm gì, nhưng chuyện náo nhiệt như dùng thuốc nổ phá nhà, ông ta tất nhiên không bỏ qua, đứng nhìn hai khu tập thể giống như lún dần xuống đất trong làn khói bụi mù mịt.

- Anh Lâm.

Lạc Ích Đồng luôn dùng cách xưng hô kính trọng với Lâm Tuyền, với những người ông ta tán thưởng và bội phụng luôn xưng hô như thế, bất kể già trẻ:

- Một tháng nữa thôi là mảnh đất này sẽ dọn sạch ...

Lâm Tuyền quay sang hỏi Cố Lương Vũ:

- Lão Cố, mảnh đất này dọn dẹp xong phải mất một tháng à?

- Tôi đã thương lượng với đội công trình rồi, giới hạn là 20 ngày, xong sớm một ngày trả thêm 10.000, muộn một ngày trừ 5.000.

Cố Lương Vũ đáp ngắn gọn.

Lâm Tuyền gật đầu, rất hài lòng với sự an bài của Cố Lương Vũ.

- Anh Lâm, mảnh đất này chuẩn bị làm gì?

- Ông Lạc cho rằng mảnh đất này phải làm gì mới phát huy được tác dụng lớn nhất?

Lâm Tuyền thấy đám Trương Bích Quân, Thiệu Bình, Lạc Tình cũng đi tới, vẫy tay gọi họ:

- Mọi người cùng thảo luận xem.

Lạc Tình lần đầu tiên thảo luận việc nghiêm túc thực sự với Lâm Tuyền, nói đầu tiên:

- Khai phát biệt thự, như thế có thể cùng công viên Đàn Sơn hỗ trợ cho nhau, với giá trị mảnh đất này cùng với năng lực marketing của Tinh Hồ, giá của biệt thự khẳng định sẽ trên 10.000.

Lâm Tuyền chỉ cười không nói gì cả.

- Phê duyệt xây dựng biệt thự là cả một vấn đề, đương nhiên, điều này với anh Lâm mà nói có lẽ là không phải chuyện khó, nhưng chu kỳ rất dài, chỉ e là anh Lâm không có cái kiên nhẫn đó.

- Đề nghị của Lạc tiểu thư không tệ, đúng là tôi có ý xây biệt thự, vì thế thực nghiệp Tinh Hồ và Liên hợp Tinh Hải sẽ hùn vốn thành lập một công ty khai phát địa ốc.

Lạc Ích Đồng cảm thấy bất ngờ:

- 30.8 mẫu đất, có thể khai phát được 30 - 40 căn biệt thự cao cấp, mặc dù thời gian có dài một chút, nhưng lợi nhuận chừng 40 - 50 triệu vẫn đạt được.

Lâm Tuyền cười chỉ về về phía bắc, hai tòa nhà đã biến thành một đồng gạch vụn, bụi mù cũng tan hết, từ chỗ bọn họ nhìn tới phía trước là khung cảnh thoáng đãng không ngờ.

Mảnh đất mà Lâm Tuyền mua, nối liền với viện bảo tàng mỹ thuật, trừ hai góc đông bắc này ra thì chỗ khác kết hợp với không gian trống trước chung cư Đàn Sơn liền thành hình chữ nhật rộng lớn trống trải. Trước công viên Đàn Sơn là dải cảnh quan chừng 1 mẫu.

Lâm Tuyền kéo Lạc Ích Đồng đi về phía đông chừng 100 mét, chỉ vào góc bị viện bảo tàng chắn mắt:

- Tôi cũng không có nhiều thời gian tĩnh lực, góc đông bắc này rộng chừng 4 mẫu, vừa vặn có thể dùng để xây một tòa biệt thự, còn những chỗ khác, nối liền với chung cư Đàn Sơn thành một dải, tôi muốn xây dựng một viên lâm tư gia thuộc về những vị chủ nhà cao quý của chung cư.

Lạc Ích Đồng miệng cứ há hốc ra, kinh ngạc không nói lên lời, những người đi theo sau không nghe thấy lời Lâm Tuyền nói, nhìn sắc mặt Lạc Ích Đồng, không hiểu xảy ra chuyện gì.

- Mọi người nói cái gì thế?

Lạc Tình hỏi:

- Không có gì cả.

Lâm Tuyền đưa tay minh họa:

- Chỗ này có thể xây một tòa biệt thự.

- Cái gì, một mảnh đất rộng như thế chỉ xây một tòa biệt thự, quá xa xỉ mà.

Lạc Ích Đồng tỉnh táo lại, vỗ vai Lâm Tuyền:

- Hôm nay tôi mới hiểu thế nào là muốn thắng lợi phải làm điều người khác không ngờ. Quyền sở hữu góc đó coi như tôi tặng cho anh Lâm, những chỗ khác cần phải chuyển nhượng cho Hòa Hoàng, 35 triệu được không? Nếu không sau này chúng ta tranh chấp quyền sở hữu sẽ rất phiền phức.

124. Q.3 - Chương 24: Cảm Giác Ưu Việt

- Cái gì?

Lạc Tình lần nữa thốt lên kinh ngạc nhiên:

- Ba, vì sao muốn mua mảnh đất đó? Nếu muốn mua thì bảo Tinh Hồ chuyển lại với nguyên giá gốc, vì sao Hòa Hoàng đã cắt đi một góc còn phải trả thêm 5 triệu nữa.

Nụ cười Lạc Ích Đồng hơi chua chát:

- Có một số thứ chỉ một lời nói cũng đáng giá bạc triệu, ở cùng với anh Lâm, đúng là có một cảm giác chân trời rộng mở trước mắt, có lẽ tôi cũng cảm thụ được cái cảm giác của Chu Văn Thiên rồi, bên nhận ủy thác tiêu thụ lạ còn kiếm nhiều hơn bên đầu tư, đúng là không dễ chịu. Ha ha ha, có điều giúp tôi có thể làm quen với anh Lâm, đúng là một chuyện may mắn, một lần nữa, tôi rất kỳ vọng vào biểu hiện của Tinh Hồ ở hạng mục Đàn Sơn.

Lạc Ích Đồng đột nhiên cười sảng khoái, dù sao đem so với kế hoạch marketing trước kia thì ông ta cũng kiếm được nhiều hơn rồi, còn gì mà không thỏa mãn?

Lâm Tuyền cũng vui vẻ nói:

- Tinh Hồ tiếp nhận ý tốt của ông Lạc, quyền sở hữu mảnh đất đó sẽ được chia làm hai phần, trong đó 27.6 mẫu sẽ lấy tổng giá trị 35 triệu chuyển nhượng cho thực nghiệp Hòa Hoàng, ngoài ra bỏ ra 30 triệu mua số nhà tương ứng của Chung cư Đàn Sơn, khoản tiền 30 triệu này sẽ dùng để kiến thiết viên lâm.

- Kiến thiết viên lâm? Như vậy là sao?

Lạc Tình càng nghe càng mù mờ:

Lạc Ích Đồng chỉ vào mảnh đất rộng rãi trước mặt trung cư Đàn Sơn:

- Nơi này sẽ xây một khu viên lâm tư gia lớn nhất trong nội thành, chỉ thuộc về những vị chủ nhà tôn quý của chung cư Đàn Sơn.

Lạc Tình nhìn Lâm Tuyền chăm chăm:

- Mảnh đất này cộng với giải cảnh quan hai bên chung cư phải tới 40 mẫu, đều dùng làm viên lâm hết à ... Có phải hơi quá không?

- Không hề, tôn quý thì phải độc nhất vô nhị, cô thử tưởng tượng mà xem, chúng ta nằm kẹp giữa hai trung tâm thương mại của thành phố, nơi đó tiếng người huyền ảo, môi trường ô nhiễm, đi qua đó, dừng xe dưới chung cư Đàn Sơn, một con đường rải đá cuội trắng, đi qua ao sen thơm ngát bên là bãi cỏ xanh mướt, những hàng cây cổ thụ trăm năm, như đào viên giữa tục thế. Hoa viên tư gia đối diện với lối vào đường Bắc kinh, bên phải là lãnh sự quán cũ của Anh, bên trái là viện bảo tàng mỹ thuật À, trong đó còn có một tòa biệt thự của tôi nữa, sự xa hoa ẩn kín bên trong đó sẽ làm ỏi chủ nhà ở chung cư Đàn Sơn có cảm giác ưu việt hơn người một bậc.

Lâm Tuyền cười nhẹ hỏi Lạc Tình:

- Lạc tiểu thư, cô sẵn lòng bỏ ra bao nhiêu tiền ột căn nhà ở Đàn Sơn?

- Tôi ...

Lạc Ích Đồng cười lớn:

- Tôi biết vì sao phải đợi tới mùa thu mới bán rồi, khi đó viên lâm sẽ mang lại sức chấn động càng lớn cho người ta, tôi chắc chắn phải để một căn hộ có tầm nhìn đẹp nhất làm của hồi môn cho Tiểu Tình ...

- Ba này, đang nói chuyện nghiêm túc.

Lạc Tình cắt ngang:

- Ông Lạc, những căn hộ càng lớn, việc đầu tư trang hoàng phải càng nhiều, đặc biệt là 4 căn hộ đỉnh cấp diện tích hơn 500 mét vuông kia, mỗi mét vuông chi phí trang hoàng mà thấp hơn 5.000 thì đúng là xem thường người có tiền. Đương nhiên, đây là sách lược marketing, trước khi chính thức mở cửa giao dịch, tin tức đừng để tiết lộ ra từ miệng chúng ta, để người ngoài thoải mái suy đoán.

Lạc Ích Đồng gật đầu:

- Chuyện marketing do anh Lâm hoàn toàn phụ trách, bên phía Hòa Hoàng chúng tôi có hai nhà thiết kế viên lâm cao cấp, sẽ phối hợp với phòng công trình của Tinh Hồ.

- Cảm ơn ông Lạc rất nhiều, phòng công trình của Tinh Hồ còn rất đơn giản, nhờ hạng mục Nguyệt Nha Hồ mà tích lũy được chút kinh nghiệm, nhưng chưa thỏa mãn được yêu cầu kiến thiết viên lâm.

Nhìn cha con Lạc Ích Đông đi lên chiếc xe xa hoa sáu cửa sổ rời đi, đám Trương Bích Quân, Thiệu Bình mới có cơ hội lên tiếng:

- 30 mẫu đất, còn chưa đầy một tháng, sang tay một cái là kiếm thêm được 5 triệu, cái mảnh đất cất lại kia cũng có giá ít nhất 5 triệu, ông chủ, tôi phục vụ anh Khi nào thì phát tiền thưởng ạ?

Phàn Xuân Bình hai mắt tỏa sáng:

Trương Bích Quân vén tóc rối ra sau tai, động tác hết sức ưu nhã:

- Tôi cũng không ngờ tổng giám đốc mua mảnh đất đó làm viên lâm, tôi tin chung cư Đàn Sơn sẽ là độc nhất vô nhị. Suy nghĩ của chúng tôi thực sự đuối không kịp anh, khiến chúng tôi tốn công suy đoán bao nhiêu ngày như thế, cuối cùng anh vẫn đem lại cho chúng tôi niềm vui bất ngờ vượt mọi dự đoán.

Lâm Tuyền nhún vai:

- Dự kiến mở cửa giao dịch vào tháng 11, còn khoảng chừng 6 tháng nữa, nhiệm vụ của phòng công trình lớn lắm đấy. Công việc của bộ phận marketing cũng không ít đâu, mọi người đừng mừng quá sớm, chúng ta đánh một trận lớn, có chiến thuật tốt đã đành, chấp hành cũng không được sơ sẩy xảy gì.

- Tổng giám đốc yên tâm, làm việc dưới trướng của anh, có ai dám lơ là trễ nải sao?

Trương Bích Quân lại hỏi:

- Trong quần thể kiến trúc dinh thự thời Dân Quốc có giá trị lịch sử và văn hóa đáng khai quật, anh định đột phá ở phương diện này à?

- Cảm giác ưu việt từ trên cao nhìn xuống, đập đầu chúng sinh, người ta bận rộn bon chen chẳng phải vì điều đó sao?

Lâm Tuyền nói với giọng hóm hỉnh, lại có chút nhạo bàng.

Mọi người nhìn nhau không hiểu, tổng giám đốc Lâm liệu mạng kiếm tiền như vậy, sao lại có thái độ không tốt với người giàu có?

Sau khi nộp bản quy hoạch xây dựng lên cho cơ cấu chủ quản hành chính, tiếp đó là phân chia quyền sử dụng hơn 30 mẫu đất, chính thức là 4.2 mẫu đất thuộc về Liên hợp Tinh Hải, còn 27.6 mẫu thuộc về Thực nghiệp Hòa Hoàng.

Tất cả xong xuôi rồi, trong tài khoản của Liên hợp Tinh Hải còn dư 35 triệu tiền mặt, nắm trong tay 4.000 mét vuông nhà của chung cư Đàn Sơn, còn 4.2 mẫu đất số 36 đường Bắc Kinh dùng xây dựng biệt thự.

Quyền sở hữu tầng thứ 18, 19 của trung tâm thương mại Trung Hưng, 28.6% cổ phần ở Tú Thủy Các, 20% cổ phần ở Thiên Tinh Hồ, 30 % cổ phần ở Cty giải tỏa Lục Hồng (10% của Lâm Tuyền đã bán cho Cty đầu tư Nam Cảng với giá 1 triệu), 90% cổ phần của Thực nghiệp Tinh Hồ, 100 % cổ phần của nhà máy đúc Lục Hồng.

Đương nhiên khoản nợ ngân hàng tổng cộng đã lên tới hơn 70 triệu rồi.

4.2 mẫu đất ở số 36 đường Bắc Kinh, Lâm Tuyền kế hoạch xây biệt thự ở đó, nếu như chung cư Đàn Sơn với bán được với giá cao, tất nhiên biệt thự cũng có giá không hề rẻ.

Vấn đề là nhân lực, hiện giờ thực nghiệp Tinh Hồ muốn tiền có tiền, muốn thế có thế, nhưng như Lâm Tuyền nói chiến thuật có cao siêu cũng phải có người chấp hành nó, cái Lâm Tuyền thiếu nhất là con người, phòng công trình càng thiếu.

Từ Kiến cảm thụ được sâu sắc cho Lâm Tuyền mượn người đó là hành vi lấy bánh bao thịt ném chó, cho nên khi Lâm Tuyền gọi điện tới xin người, ông ta ập a ập ứng một hồi rồi từ chối rằng công tác ở Thiên Tinh Hồ cũng rất bận rộn, thực sự không có người giúp y nữa, Lâm Tuyền thúc quá gấp, ông ta chơi cùn:

- Anh Lâm trả giám đốc Trương cho tôi, tôi sẽ ượn thêm chục người.

Có Trương Bích Quân chủ trì đại cục, Lâm Tuyền mới nhẹ hàng được một chút, y cúp điện thoại ngay, ngồi bên bàn thở vắn than dài, đây là phòng hội nghị chuyên dụng của Trương Bích Quân.

Ở Thực nghiệp Tinh Hồ thì văn phòng tổng giám đốc của Trương Bích Quân là rộng rãi xa hoa nhất, trong văn phòng có thiết kế phòng nghỉ, có không gian làm việc 50 mét vuông, bên ngoài có gian phòng cho thư ký, lại còn nối liền với một phòng hội nghị chuyên dụng cho tổng giám đốc rộng 60 mét vuông. Trương Bích Quân thì chuẩn bị để Lâm Tuyền đuổi khỏi văn phòng này, bất kể nhìn thế nào cũng thấy văn phòng này là Lâm Tuyền chuẩn bị cho chính bản thân y.

Cố Lương Vũ lấy làm lạ hỏi:

- Tổng giám đốc, chỉ xây một tòa biệt thự, ông Lạc cũng sẵn lòng cho chúng ta mượn chủ quản khai phát công trình rồi, đầu nhất định xin người của Thiên Tinh Hồ?

125. Q.3 - Chương 25: Chọn Trợ Lý Là Để Hầu Tôi

Trương Bích Quân có thể nói là người hiểu tâm tư Lâm Tuyền về mặt kinh doanh nhất, không chút khách khí tới toạc dụng tâm của y ra:

- Tổng giám đốc định mượn người nhưng không trả đấy.

Lâm Tuyền thở dài, nói rất đường hoàng:

- Tôi làm thế chẳng phải để chia sẻ gánh nặng với mọi người sao? À, đợt tuyển người lần này tiến hành tới đâu rồi?

- Còn một vòng cuối cùng nữa, anh có tới xem một chút không?

- Ừm, tôi muốn chọn trợ thủ, còn các phòng ban khác chọn người thì tôi không tham dự.

Tinh Hồ lợi dụng hạng mục Nguyệt Nha Hồ lập nên một cơ sở rất tốt, hiện dần dần có danh tiếng trong giới, trong tay còn nắm ba hạng mục marketing lớn, lại đưa ra điều kiện tuyển người tương đối ưu đãi, chỉ công bố 8 vị trí, mà có gần 200 người tới tranh nhau.

Tiến vào vòng phỏng vấn cuối cùng có 12 người, phòng nghiên cứu tin tức, phòng công trình, phòng nhân lực đều tuyển hai người, Lâm Tuyền chọn một trợ thủ, còn lại đào thải 5 người. Lâm Tuyền vẫn ung dung ngồi rìa bàn hội nghị, cầm hồ sơ và bút bi, tham dự toàn bộ quá trình phỏng vấn, nhưng rất ít lên tiếng.

Rất khó mà lấy điều kiện của Trương Bích Quân ra yêu cầu bọn họ, xem hết 12 người, Lâm Tuyền không tìm được nhân tuyển thích hợp, đem bản hồ sơ đẩy cho Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ, nói:

- Tiến cử cho tôi hai người xem.

Trước Bích Quân rút ra một bản hồ sơ đưa cho Lâm Tuyền:

- Điều kiện Chu Phong không tệ, kết cấu tri thức khá hoàn thiện, năng lực xử sự cũng cao, nói chuyện khéo léo, tư duy nhanh nhạy ...

- Tính cách không tốt.

Lâm Tuyền cắt ngang lời Trương Bích Quân:

- Chu Phong là người vùng núi phía tây, xuất thân nghèo khó, cho nên rất khắc khổ, điều kiện ở các phương diện rất tốt, nhưng mọi người không thấy rằng một người xuất thân nghèo khó thì phải chất phác một chút sao? Vừa rồi qua cuộc trò chuyện của mọi người và anh ta, tôi thấy anh ta có sự tự ti khắc cốt ghi lòng về xuất thân nghèo khó của mình, có sự khao khát tới biến thái với quyền thế và tiền tài. Nói cách khác, anh ta có thái độ thù địch rất sâu với người giàu.

Lâm Tuyền nhìn qua Cố Lương Vũ:

- Như Lão Cố đã trải qua cuộc sống nghèo khó, tôi tin nghèo khó mang lại cho con người ta một số thứ hữu ích, kiên trì, theo đuổi hạnh phúc trong cuộc sống, cảm thụ được tình người. Tiếc là tôi không nhìn thấy

chút bóng dáng nào của Lão Cố trên người Chu Phong, tôi hi vọng mọi người lấy cái có gì đó đào thải anh ta.

Đám Trương Bích Quân ngó ra, nhìn nhau cùng nghiêng ngẫm lời Lâm Tuyền nói, bọn họ đúng là chỉ nhìn thấy biểu hiện bề ngoài, không ai nhìn một con người thấu triệt được như Lâm Tuyền, ngẫm lại thì đúng thể thật, Chu Phong tỏ ra khéo léo quá mức, không phải sự khéo léo tự nhiên, mà là cố ẩn nhẫn chờ thời cơ, tính cách này không hay, có điều chỉ qua một cuộc nói chuyện mà nhìn ra như Lâm Tuyền không dễ.

Cố Lương Vũ nghĩ có lẽ Lâm Tuyền cũng nhìn thấu con người mình ngay từ lần đầu gặp mặt nên mới dùng mình, thở dài nói:

- Tôi ủng hộ ý kiến của tổng giám đốc, con người Chu Phong có lẽ rất tài hoa, nhưng không thích hợp với thời kỳ khai sáng Tinh Hồ.

Trương Bích Quân lại lấy một bản lý lịch khác:

- Tình hình của Lý Lệ cũng tương đối giống Chu Phong, lại từ gia đình mồ côi, biểu hiện hơi kém, hám lợi trước mắt, nóng vội.

Đặt hồ sơ của Lý Lệ vào cùng chỗ với Chu Phong, đem mười hồ sơ còn lại cho Lạc Tình, rồi bảo với Cố Lương Vũ:

- Chúng ta không cần để ý tới tổng giám đốc, phòng tin tức, nhân lực, công trình chọn người không cần kén chọn như thế, tổng giám đốc chọn trợ thủ mà còn kén chọn hơn cả chọn bạn gái.

Lâm Tuyền khoát tay, nói hết sức hiển nhiên:

- Bích Quân, cô nói như vậy là sai rồi, tôi chọn trợ thủ là để người ta hầu hạ tôi, cho nên phải nghiêm khắc một chút. Còn chọn bạn gái là tôi hầu hạ người ta, người ta không chê tôi là tôi thấp hươg vái tạ rồi, dám kén chọn à?

Lạc Tình phì cười, cảm không chắc tập hồ sơ, khiến nó bị rơi xuống đất, lườm Lâm Tuyền một cái, oán tranh:

- Anh đừng có tùy tiện chọc cười người ta được không, tổng giám đốc, anh đi mà nhặt.

- Hi hi hi, cô và giám đốc Trương đều mặc váy, tôi cúi xuống chỉ sợ không thích hợp lắm.

Mọi người cười đùa rồi văn phòng, hôm nay là chủ nhật, trừ nhân viên hành chính cao cấp ra thì chỉ có Vương Thúy ở công ty, dù sao cô ta cũng phải đợi Phần Xuân Bình tham gia phỏng vấn xong mới có thể đi hẹn hò với nhau.

Tới bãi đỗ xe, Lâm Tuyền mới vỗ đầu nhớ ra:

- Cứ cười nói làm quên mất, tôi không có xe, tới bãi đỗ xe để làm gì nhỉ?

Thiệu Bình nói:

- Tổng giám đốc đi đâu, tôi đưa anh đi.

- Chúng ta đi khác hướng nhau, để tôi tự bắt xe vậy.

Đám Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ, Phần Xuân Bình, Vương Thúy hôm nay đi cùng một cỗ xe tới, bọn họ vẫy tay tạm biệt Lâm Tuyền rồi đi trước.

Lạc Tình khó xử nói:

- Ba tôi vừa mới gọi điện tới, tôi không đưa anh đi được, thôi dù sao anh cũng đâu tiếc tiền xe.

Nhìn bọn họ người nọ nói người kia đi mất, Lâm Tuyền nhún vai đi rời bãi đỗ xe, trên đường có một cô gái đang ngồi xổm, thấy Lâm Tuyền đi bộ mà không đi xe thì có chút bất ngờ, đi tới nói:

- Chào anh, tôi là Lý Lệ tham gia phỏng vấn hôm nay.

Lâm Tuyền nhìn Lý Lệ, không biết cô ta ngồi đợi ở đây có dụng ý gì, quan sát cô gái này mặc áo phông, quần jean, tóc tết gọn gàng sau đầu, đi giày bệt thể thao, cao chừng 1m70, không xinh đẹp lắm nhưng rất ưa nhìn.

- Tôi nhớ, phỏng vấn kết thúc rồi, cô về đợi thông báo đi.

- Biểu hiện hôm nay của tôi có chút nóng vội, chắc chủ khảo không hài lòng lắm, nhưng tôi thực sự cần công việc này

Cô gái khản khoản nói:

- Chọn hay không do chủ khảo hôm nay quyết định, cô tìm tôi cũng vô ích.

Lâm Tuyền nhú mày:

- Khi bọn họ đặt câu hỏi đều vô tình nhìn về phía anh như hỏi ý, tôi nghĩ anh mới là người quyết định, xin anh đấy, cho tôi một cơ hội, tôi nhất định sẽ biểu hiện thật tốt trong công tác.

- Cô nhầm rồi, tôi không quyết định được cái gì hết, cô cứ về đợi thông báo đi.

Lâm Tuyền mặt lạnh tanh vô cảm đi qua, vẫy một chiếc taxi, ngồi lên xe rồi mới để ý vẻ mặt vừa thất vọng vừa hụt hẫng của Lý Lệ qua gương chiếu hậu.

Chỉ thoáng chốc Lâm Tuyền đã gạt hình ảnh bi thương của Lý Lệ ra khỏi đầu óc, hôm nay y có hẹn ăn cơm với chị Tinh Di, nhưng tới nhà cô thì cửa đóng then cài, gọi điện thoại tới bệnh viện mới biết Lâm Tinh Di đổi ca với một bác sĩ trong bệnh viện, không có thời gian về nhà làm cơm, mời Lâm Tuyền tới một quán ăn gần bệnh viện.

Lại phải bắt xe thêm một chuyến nữa, Lâm Tuyền tới thẳng bệnh viện tìm chị mình, hôm nay hẹn cả Trần Á Cầm đi ăn cơm, lúc đi ra khỏi khu tổng hợp nhìn thấy một bóng người rất giống với Lý Lệ vừa rồi chặn y ở bãi đỗ xe, nhưng mỗi ngày lượng người ra vào bệnh viện nhân dân tỉnh rất nhiều, chỉ chớp mắt cái đã không thấy đâu nữa.

Thấy Lâm Tuyền ngó nghiêng xung quanh, Lâm Tinh Di hỏi:

- Tìm ai vậy?

- Em vừa nhìn thấy một người quen đi qua, chẳng biết đâu mất rồi.

Lâm Tinh Di cũng quay đầu lại, khác tay Lâm Tuyền:

- Đông quá, cứ như chỗ khác không có bệnh viện vậy.

- Cải cách y tế, đem tài nguyên chất lượng cao tập trung trọng điểm, khiến cho khám bệnh ngày càng khó khăn, ngày càng tốn kém.

- Ông cụ non, làm bầm cái gì?

Lâm Tinh Di kéo Lâm Tuyền đi ra ngoài, hai cô gái khiến người qua kẻ lại ngoái đầu liên tục.

126. Q.3 - Chương 26: Cẩn Cầu Như Cá

Trong bữa cơm, nhìn Trần Á Cầm cùng Lâm Tuyền nói cười tự nhiên như đôi bạn cũ lâu năm, thì thoảng còn đùa mấy chủ đề nhạy cảm, Lâm Tinh Di hiểu em trai mình, biết Trần Á Cầm hết hi vọng rồi, không biết cô gái nào mới mở được cánh cửa vào trái tim em trai mình, chẳng lẽ Tiểu Ba thực sự chưa quên được cô bé năm xưa hay sao?

Buổi tối Lâm Tuyền gọi điện cho Cố Lương Vũ, đem chuyện gặp Lý Lệ kể cho hắn:

- Lão Cố, anh thấy cô gái đó thế nào?

Cố Lương Vũ ở đầu kia điện thoại trầm ngâm:

- Khả năng tổng giám đốc thấy cô ấy lời đời hơi quá mức một chút, nhưng dũng khí và khả năng quan sát của cô ấy khiến tôi bội phục. Một cô gái nhà nghèo phấn đấu tới mức đó không phải dễ dàng gì, các phương diện đều không tệ, có lẽ đúng là có chuyện gì đó khiến cô ấy tỏ ra nóng vội, hám lợi.

- Tốt, có điều tôi không thể dùng một cô gái làm trợ thủ, anh và giám đốc Trương xem để cô ấy vào phòng ban nào đó thích hợp.

Quảng trường nghỉ ngơi ở phố thương nghiệp đi bộ đầu tháng sáu vỡ đất khởi công, phố thương nghiệp đi bộ dài 200 mét, xây một quảng trường phải phá bỏ 60m cửa hiệu ở hai bên đường, nhưng lại xây công trình hai bên quảng trường với diện tích rộng gấp đôi diện tích phá bỏ, trừ đi tiền bồi thường cho các chủ kinh doanh, công ty thị chính còn kiếm được không ít, gần như có thể bù đắp mọi chi phí xây dựng quảng trường.

Quảng trường nghỉ ngơi đem lại lợi ích cho nhiều phương diện, tiện cho người dân và du khách, lại là công trình chính tích của Lưu Thanh Sơn, về chi phí không tồn tại vấn đề lớn. Diệp Tuyền Minh lại đem tiền đồ nửa đời người đặt vào hạng mục này, Lâm Tuyền tin tưởng thêm cả Lưu Thanh Sơn đích thân đốc thúc, tiến độ công trình sẽ rất nhanh.

Quách Bảo Lâm đã kết thúc cuộc đời đi học của hắn, lấy lời của hắn từ nay có thể đem hết tinh lực đầu tư vào tạo dựng sự nghiệp nam nhân rồi, với lý giải của Lâm Tuyền, tinh lực của hắn sẽ đầu tư vào sự nghiệp tán gái vĩ đại thì đúng hơn.

Có điều làm Lâm Tuyền lấy làm lạ là Triệu Tinh và Quách Bảo Lâm đến giờ này vẫn còn ở bên nhau, cứ tưởng Triệu Tinh phải đá hắn rồi mới đúng.

Chuyên khoa ba năm của đại học tỉnh mỗi năm đều kết thúc vào đầu tháng sáu, nếu không có gì bất ngờ thì Quách Bảo Lâm sẽ lấy giấy chứng nhận tốt nghiệp chứ không phải bằng tốt nghiệp, nhưng mà đem tán gái thì đủ rồi, ai thèm quan tâm sự khác biệt trong đó.

Lâm Tuyền đem 10 % cổ phần ở Cty giải tỏa Lục Hồng chuyển nhượng cho Cty đầu tư Nam Cảng rồi, đồng thời còn làm trung gian, để cty xây dựng của Triệu Khôn Nghĩa cũng chuyển nhượng 30% cổ phần cho Cty đầu tư Nam Cảng.

Đầu tháng sáu, quy hoạch tân thành Nam Cảng đã được đưa ra, tân thành thị là một khu dân cư quy mô lớn có thể dung nạp 200.000 người, tổng ngạch đầu tư sẽ lên tới 10 tỷ, hai năm đầu sẽ đầu tư 1.5 tỷ, gần như là cực hạn vốn mà ba công ty Hào Thành, Thiên Tinh Hồ, Giai Thành có thể thao tác được. So ra mà nói thì thực lực của Hào Thành và Giai Thành đều cao hơn Thiên Tinh Hồ, nhưng những tài nguyên mà Thiên Tinh Hồ có thì hai công ty kia không thể so sánh được.

Tất cả đều đang trong hỗn loạn, tất cả đều có cơ hội chuyển biến, sau khi Thiên Tinh Hồ và Cty đầu tư Nam Cảng trao đổi cổ phần, Thiên Tinh Hồ tham dự nhiều hơn vào thao tác Cty đầu tư Nam Cảng.

Tập đoàn Đông Đô với ưu thế nhân lực mạnh mẽ đã hoàn toàn thể hiện, 1/3 số nhân viên tài vụ và nhân viên quản lý Hạng Mục là do tập đoàn Đông Đô cung cấp, Trần Chí Lập điều từ Thiên Tinh Hồ sang Cty đầu tư Nam Cảng làm phó tổng giám đốc.

Lâm Tuyền tin tưởng, qua sự hỗn loạn ban đầu, Cty đầu tư khai phát sẽ mau chóng đi vào chính quy, tân thành Nam Cảng sẽ thu hút nhiều sự chú ý hơn nữa.

Sau khi xin người với Từ Kiến bị từ chối, mười ngày sau bất ngờ Từ Kiến lại gọi điện nhắc tới chuyện đó với Lâm Tuyền:

- Lâm Tuyền, nhân tuyển cho công ty khai phát nhỏ của cậu đã chọn chưa?

Lần trước trong cuộc họp HDQT của Thiên Tinh Hồ, Lâm Tuyền có ý né tránh Từ Kiến, chỉ sợ ông ta đòi lại Trương Bích Quân, giờ đột nhiên ông ta nhắc tới chuyện này khiến Lâm Tuyền hơi thấp thỏm:

- À, tôi đã trao đổi với ông Lạc của Thực nghiệp Hòa Hoàng rồi, tạm thời mượn của ông ấy mấy người sẽ không thành vấn đề.

Từ Kiến thân thiết nói:

- Dùng người của Hòa Hoàng dù thế nào cũng không thể yên tâm bằng dùng người nhà của mình, tôi giới thiệu cho cậu một nhân tuyển.

Lâm Tuyền cảnh giác hỏi:

- Ai vậy?

- Diệp Kính Cường của phòng hạng mục, cậu thấy có thích hợp không?

- Chuyện này ...

Lâm Tuyền rất hoài nghi có phải Từ Kiến có âm mưu gì không, Diệp Kính Cường vốn là người hạng mục địa ốc bên Đông Đô được điều sang Thiên Tinh Hồ, hiện là đại tướng rất được Từ Kiến coi trọng, đưa hẳn tới trông coi xây dựng một tòa biệt thự thì khác gì lấy dao mổ trâu giết gà, không nghi không được:

- Giám đốc Từ, ông không có điều kiện phụ gì chứ?

Từ Kiến cười sang sảng:

- Cá nhân tôi không đồng ý cho Diệp Kính Cường tới chỗ cậu, cậu ta ở chỗ tôi cũng giúp đỡ được nhiều lắm chứ. Ài Trần Chí Lập điều tới Cty đầu tư Nam Cảng rồi, ý của chủ tịch Khổng là muốn Diệp Kính Cường thay thế vị trí của Trần Chí Lập, nhưng chẳng biết cái thằng tiểu tử đó uống nhầm thuốc gì khi tôi nhắc tới, cậu ta lại bỏ cái ghế phó tổng giám đốc, nhất quyết muốn tới chỗ cậu để làm chủ quản hạng mục nhỏ kia, tôi đoán chừng cậu ta có ý đồ khác.

Lâm Tuyền bấy giờ mới tin:

- Chỗ tôi có mấy đại mỹ nữ, sức dụ hoặc cực lớn, vả lại Diệp Kính Cường tới, tôi có thể để cậu ta chịu thiệt sao?

- Cậu đừng có được lợi rồi còn làm ra vẻ, hiện giờ tôi chỉ muốn tới đấm cho cậu vài cái thôi, được rồi Diệp Kính Cường tới chỗ cậu coi như cậu có người san sẻ

- A, tôi có việc gấp, chúng ta nói chuyện sau nhé.

Lâm Tuyền biết ông ta định đổi Diệp Kính Cường lấy Trương Bích Quân, liền kiếm bừa cái cớ đập máy luôn, có thể tưởng tượng ra được Từ Kiến đau lòng ra sao, nhưng y không bận tâm, lập tức gọi điện thoại cho Diệp Kính Cường, bảo hẳn đừng vội bàn giao nghiệp vụ ở Thiên Tinh Hồ, trước tiên tới tỉnh thành để làm quen với hoàn cảnh, tăng cường liên hệ với nhân viên hành chính cao cấp của công ty đã.

Diệp Kính Cường đúng là rất nghe lời Lâm Tuyền, ngày hôm sau kéo Quách Bảo Lâm lên tỉnh thành.

Trương Bích Quân rất hoang mang, nghĩ không ra tại sao Diệp Kính Cường lại dễ dàng bị Lâm Tuyền lôi kéo tới tỉnh thành như thế, sau khi Thiên Tinh Hồ được thành lập, Trương Bích Quân và Diệp Kính Cường là đại biểu trọng yếu của Tinh Hồ (cũ) và Đông Đô, cho nên hai người tiếp xúc khá mật thiết, cô biết năng lực của Diệp Kính Cường, đặc biệt là ở quản lý hạng mục công trình.

- Tổng giám đốc, anh dùng cách bàng môn tà đạo gì lừa Diệp Kính Cường qua đây thế, hay là anh ta có điểm ý gì bị anh tóm được, khiến cả chức vụ phó tổng giám đốc Thiên Tinh Hồ cũng không thèm?

Lâm Tuyền làm ra bộ mặt vô tội, chỉ Diệp Kính Cường:

- Cô nhìn xem anh ta có giống bị tôi uy hiếp hay lừa gạt không?

Bất được ánh mắt hồ nghi của Trương Bích Quân, Diệp Kính Cường cười thật thà:

- Đơn giản vì chức vụ ở Tinh Hồ có tính thách thức nhiều hơn, tôi chủ động xin đi, tuyệt đối không có điểm yếu gì bị anh Lâm nắm được.

Trương Bích Quân khẽ “xì” một tiếng, cô không tin làm phó tổng giám đốc của Thiên Tinh Hồ lại ít tính khiêu chiến hơn chủ quản một hạng mục của Tinh Hồ, quay đầu đi cùng Lạc Tình thảo luận đủ các loại khả năng kỳ quái hoang đường.

127. Q.3 - Chương 27: Đấu Giá Bị Đổ Bể

Diệp Kính Cường nói với Lâm Tuyền:

- Mặc dù chuyện bàn giao nghiệp vụ ở Thiên Tinh Hồ còn chưa xong, nhưng tôi sẵn sàng tiếp xúc với nghiệp vụ ở Tinh Hồ rồi.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Vậy thì tốt, anh phân chia thời gian ra, ba ngày ở lại tỉnh thành, ba ngày về Tinh Hải. Tạm thời chịu thiệt một chút, làm phó giám đốc phòng công trình, chủ yếu phụ trách xây dựng biệt thự số 36 đường Bắc Kinh, chỗ ở của anh tôi đã an bài rồi. Tiểu khu Nguyệt Nha Hồ còn một căn nhà trống, ở ngay đối diện với nhà giám đốc Trương, thực nghiệp Tinh Hồ không có nhiều xe, thôi thì anh chịu thiệt lần nữa, làm lái xe đưa giám đốc Trương đi làm luôn.

Quá chu đáo rồi, Diệp Kính Cường hận không thể ôm lấy Lâm Tuyền hôn một cái, lại sợ mình thể hiện thiếu chừng mực trước mặt Trương Bích Quân, trầm ngâm một lúc nói:

- Tôi mới đến công ty, còn chưa làm ra thành tích gì, sao dám đề xuất yêu cầu.

- Không sao không sao, nhân tài phải có ưu đãi chứ.

Lâm Tuyền cười híp mắt, y thì chỉ hận không thể ôm lấy Trương Bích Quân hôn một cái.

Trương Bích Quân không phát giác ra, Thiệu Bình, Cố Lương Vũ, Phần Xuân Bình đều là hàng xóm của cô, vì sao lại để Diệp Kính Cường đi xe của cô? Có thể Lâm Tuyền đột nhiên tốt bụng, an bài cho cô một lái xe miễn phí chăng?

Ngày đầu tiên Diệp Kính Cường tới Thực nghiệp Tinh Hồ làm việc, trừ phụ trách hạng mục biệt thự số 36 rao còn tham dự hạng mục viên lâm Đàn Sơn và cầu bắc qua Phủ Thanh Hà, bù đắp thiếu sót kinh nghiệm của Cố Lương Vũ ở mặt quản lý công trình.

Ngày 28 tháng 6, Lâm Tuyền tham gia thi xong môn cuối cùng của học kỳ, Quách Bảo Lâm đã đợi sẵn ngoài phòng thi, đón y về Tinh Hải tham gia cuộc bán đấu giá lần đầu tiên của tòa nhà Tinh Hải.

Tổng cty xây dựng Tinh Hải nhất quyết đấu giá khoản nợ 44 triệu trong tay mình với giá khởi đầu là 40 triệu. Thực ra Lâm Tuyền cũng chẳng cần phải tham gia cuộc bán đấu giá này, nhưng Cảnh Nhất Dân rất chú ý tới tòa nhà Tinh Hải, Lâm Tuyền phải tỏ ra tích cực.

Hạng mục Nguyệt Nha Hồ đã kết thúc trước thời hạn bốn tháng, tiền trong tài khoản Liên hợp Tinh Hải rất dư dả, lên tới 50 triệu, ngoài 10 triệu phát triển cấp cho Thực nghiệp Tinh Hồ, chủ yếu dùng phát triển chi nhánh dưới của bất động sản Tinh Hồ.

Sau khi kết thúc hạng mục Nguyệt Nha Hồ, Trương Đình cũng thuận lợi nhảy sang Tinh Hồ, Lâm Tuyền phái cô ta đi giúp đỡ Tiền Vi, làm phó giám đốc chi nhánh Tinh Hải, bọn họ sẽ tiếp nhận đại bộ phận nghiệp vụ marketing cho tân thành Nam Cảng, cường độ công tác, lượng công việc không hề thấp hơn ở tỉnh thành, nhân viên từ 6 người ban đầu cũng đã thành 32 người, chia làm ba tổ hạng mục.

Nhà máy đúc Lục Hồng thuộc tài sản của Liên hợp đầu tư sẽ là đối tượng bị giải tỏa đợt hai, năm ngoái mua nhà máy sắp sập này chỉ tốn có 800.000, mà bồi thường bao gồm 8 mẫu đất kinh doanh, cùng tiền bồi thường nhà xưởng, dừng hoạt động, tổng cộng lên tới 2 triệu.

Thiên Tinh Hồ thành lập một công ty hạng mục, đầu tư 8 triệu, Tú Thủy Các bỏ 12 triệu, Liên hợp Tinh Hải đầu tư 8 mẫu đất xây dựng và 2.6 triệu, Cty đầu tư Nam Cảng bỏ ra 10 mẫu đất xây dựng, xây tòa kiến trúc cao tầng đầu tiên của tân thành Nam Cảng, tòa nhà cao 12 tầng, tổng diện tích kiến trúc là hơn 14.000 mét vuông, sau khi xây dựng xong 3 tầng đầu diện tích 4.000 mét vuông thuộc về Tú Thủy Các, còn ba công ty còn lại sẽ chia nhau quyền sở hữu 10.000 mét vuông kia.

Chu Vân Thiên cũng hạ quyết tâm đầu tư vào tân thành Nam Cảng, liền một lúc mua lấy 200 mẫu đất với giá 65.000 mỗi mẫu, khai phát 100 mẫu đất nhà ở gần sát với tòa nhà Nam Cảng.

Bệnh viện Nam Cảng, trường tiểu học mới, chi nhánh ngân hàng, bưu điện, nhà trẻ đều bước vào giai đoạn chuẩn bị khẩn trương.

Chẳng có gì phải bất ngờ, cuộc bán đấu giá tòa nhà Tĩnh Hải đã thất bại, chẳng một ai lại đi lấy 40 triệu mua lại khoản nợ 44 triệu cả, việc xử lý hậu quả tòa nhà Tĩnh Hải bị trì hoãn vô thời hạn. Lâm Tuyền hơi sợ gặp Cảnh Nhất Dân, vì sợ ông ta đề xuất mình tiếp nhận tòa nhà Tĩnh Hải, lúc đó y khó mà từ chối được.

Bữa cơm ở số 5 đường Hoa Viên có hơi ngọt ngào một chút, nhưng Cảnh Nhất Dân không nhắc tới chuyện tòa nhà Tĩnh Hải làm Lâm Tuyền thăm thử phào.

Buổi tối Lâm Tuyền phải về tỉnh thành, Triệu Tăng tiễn y ra cửa, giữa hân và Lâm Tuyền không cần kiêng kỵ gì cả, bảo tài xế đi tới tòa nhà Tĩnh Hải, nhìn công trình to lớn thành vết thương của thành phố, hỏi:

- Em thực sự không muốn tiếp nhận nó à?

Lâm Tuyền cười khổ:

- Nói thực thì mua lấy khoản nợ đó với giá 40 triệu cũng không phải là không thể, nhưng phía Thiên Tinh Hồ đem hết tinh lực vào hạng mục nhà giá rẻ và tân thành Nam Cảng rồi, mà Thực nghiệp Tinh Hồ do em gây dựng ở tỉnh thành mới có bộ khung cơ bản, lại nắm trong tay ba hạng mục, em còn phải mặt dày giả thủ đoạn lấy người ở khắp nơi, còn người đầu nữa mà rút ra tiếp nhận nó. Trong tay em đúng là có khoản tiền dư không dùng vội, song hạng mục không có người thao tác, cũng chỉ đi vào vết xe đổ cũ thôi. Bí thư Cảnh không nhắc tới, em cũng trút được gánh nặng, song thực sự cũng có chút áy náy ...

Triệu Tăng khẽ thở dài, chuyện này không dễ dàng, hân cũng không muốn Lâm Tuyền chịu thiệt, song hân không thể không hết sức vì Cảnh Nhất Dân.

Lâm Tuyền biết mình phải tỏ thái độ thì Triệu Tăng mới tha ình đi:

- Lời hứa giải quyết vấn đề chẳng phải là một năm sao? Cứ tổ chức thêm mấy lần bán đấu giá lần nữa, ép thành phần bong bóng trong đó xuống, để giá thấp hơn, nếu tới cuối năm mà không có ai tiếp nhận thì em sẽ làm, em sẽ không để bí thư Cảnh thất tín với dân.

Triệu Tăng biết hiện Lâm Tuyền có chút gia sản rồi, thế y đã mở miệng hứa, vở vai nói:

- Em chuẩn bị trì hoãn thêm một năm nữa à?

- Chất lượng công trình của tòa nhà Tĩnh Hải không có vấn đề, kiến trúc chủ thể đã được xây dựng xong, chỉ còn lại kết cấu nội bộ và trang hoàng là còn chưa làm, chỉ cần đảm bảo tài chính, là có thể bán ra, chu kỳ thao tác rất ngắn.

- Em không chỉ gây áp lực với anh, còn gây cả áp lực với cả ngân hàng, em có ý tiếp nhận, vậy anh bảo phía dưới làm rõ quan hệ nợ nần của ngân hàng.

Triệu Tăng thở dài, trách nhiệm phía bọn họ chưa xử lý xong xuôi, cũng không thể ép Lâm Tuyền được.

Vốn kế hoạch ban đầu của Lâm Tinh Sơ là bắt đầu nghỉ hè sẽ lên Kiến Nghiệp chơi một thời gian, nhưng năm sau là lên năm thứ ba cao trung rồi, vừa mới bắt đầu nghỉ hè đã phải học thêm nên kế hoạch bị đổ bể, Lâm Tuyền đành ở lại Tĩnh Hải thêm một ngày, đưa Tiểu Sơ đi công viên chơi để an ủi cô bé.

Công tác chuẩn bị tiền kỳ của hạng mục viên lâm Đan Sơn đã kết thúc, 40 mẫu đất đầu tư hơn 30 triệu, có thể nói là một khoản đầu tư cực lớn. Khu biệt thự Kim Lăng viên có diện tích 260 mẫu, hứa tỉ lệ xanh hóa trên 60% tức là hơn 150 mẫu, nhưng chi phí dùng để kiến tạo viên lâm cũng chỉ hơn 20 triệu.

Chiếc cầu gỗ bắc ngang qua Phủ Thanh Hà cũng được liệt vào hạng mục công trình chính tích liền một thể với quảng trường nghỉ ngơi, Tinh Hồ và Hòa Hoàng không phải bỏ ra một đồng nào, nhưng hưởng thụ lợi ích thực sự do nó đem lại. Lưu Thanh Sơn thì có thể khiến chính tích của mình càng trở nên bắt mắt, thậm chí còn bỏ ra một khoản chuyên dụng chỉnh trang lại khoảng đất trống giữa Thiên Dật, Minh Đô, Đan Sơn.

Khoảng đất trống bờ nam Phủ Thanh Hà rải rác mấy đoạn, cộng lại dài hơn 1.5 km, tổng diện tích khoảng 30 -40 mẫu, đem nạp vào hạng mục xanh hóa, tiến thêm một bước cải tạo hoàn cảnh ngoại vi của ba chung cư.

128. Q.3 - Chương 28: Phải Làm Cho Tốt Nhất

Công ty công trình dưới phòng công trình được Lâm Tuyền lệnh tiếp nhận lấy hạng mục này, y còn động viên Minh Đô, Thiên Dật, Đàn Sơn quyên hiến cho công trình thị chính này 1 triệu, Tinh Hồ cũng bỏ ra 2 triệu với danh nghĩa quyên tặng, như thế đảm bảo yêu cầu kiến thiết hình tượng một khu chung cư phẩm chất cao.

Tuyên truyền của Hoa viên Thiên Dật đặt trọng tâm vào việc cải thiện cảnh quan ở khu đất trống cùng với cây cầu gỗ, đương nhiên tất cả mới chỉ bắt đầu chưa thấy gì cả, chỉ có ở hai bên bờ Phủ Thanh Hà đã nhìn thấy những bóng người bận rộn.

Người trong nước bây giờ không dễ dàng tin người khác nữa, đặt biệt thứ chính phủ tuyên truyền đều tự giác hạ xuống một nửa, có điều việc xây dựng quảng trường nghỉ ngơi thì đã thấy được rồi, ít nhất trăm cửa bên phố thương nghiệp đi bộ đã bị phá bỏ sạch sẽ.

Cây cầu ngắm cảnh nằm giữa chung cư Đàn Sơn và Hoa viên Minh Đô, lệch về phía chung cư Đàn Sơn nhiều hơn, cách Thiên Dật khá xa, song với những hộ sống ở Hoa viên Thiên Dật mà nói thì khoảng cách tâm lý được kéo gần lại rất nhiều rồi.

Đã vào kỳ nóng nực nhất của mùa hè, việc kiến thiết viên lâm vì thế mà thêm khó khăn, để đảm bảo cây cối đem từ nơi khác tới trồng sẽ sống được, chi phí tương ứng cũng tăng lên khá nhiều.

Trọng điểm công tác tiền kỳ của phòng công trình là hạng mục xanh hóa khoảng trống bên sông và cầu gỗ ngắm cảnh, nơi đó đa phần là được chuyển những cây 4 -6 mét tới trồng, tỉ lệ sống thấp một chút cũng không tổn thất nhiều, nếu như những cái cây gỗ đắt tiền ở viên lâm tư gia Đàn Sơn như cây bông gòn đảo Java Indo, cây Phượng Hoàng, cây sồi Ấn Độ, cây đa Cao Sơn mà chết cả mảng, chắc Lâm Tuyền đi nhảy cầu tự tử luôn.

Những cái cây đắt giá này có tới 300 cây, mỗi cây đều có độ cao trên 10 mét, xa xỉ hơn nữa là có 10 cây cổ thụ đường kính thân cây hơn một mét.

Tổ hạng mục viên lâm tư gia do Cố Lương Vũ chủ trì, cùng sự tham dự của Diệp Kính Cường, Lạc Tình và hai nhà thiết kế viên lâm cao cấp của Hòa Hoàng, một nhà thiết kế viên lâm của Tinh Hồ, một chuyên gia thực vật, hợp tác với một công ty viên lâm thuộc vườn thực vật Trung Sơn, rất nhiều cây được chuyển từ vườn thực vật sang.

Do thời cơ không tốt, nên chẳng cho Lâm Tuyền đường lựa chọn, y quyết định trả tiền cho công ty xanh hóa 20% tổng tiền cải tạo, nhưng phải đảm bảo cây được chuyển trồng phải sống được.

Chu Lâm làm việc xanh hóa viên lâm mười năm rồi, công trình qua tay không biết bao nhiêu mà kể, bình thường đầu tư vào xanh hóa tiểu khu sinh hoạt là 30 -40 đồng, tốt hơn một chút thì 100 đồng.

Tinh Hồ sau khi tiếp nhận tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, trên cơ sở ban đầu đầu tư thêm 10 triệu, tiền xanh hóa mỗi mét vuông lên tới 300 đồng đã làm Chu Lâm giật mình, giá xanh hóa viên lâm khu biệt thự Kim Lăng Viên cũng chỉ đến thế, nhưng hạng mục tư gia viên lâm lần này mới làm ông ta thực sự há hốc mồm.

Đối với Chu Lâm mà nói, thực sự là không ngờ đầu tư vào viên lâm tư gia lại cần nhiều tới thế.

Lâm Tuyền xuất hiện ở cuộc họp dự toán chi phí tạo viên lâm, nói một câu:

- Chi phí tạo viên lâm mỗi mét vuông ở viên lâm Đàn Sơn không được thấp hơn 1.500 đồng, 30 triệu chuyên dụng đã được cấp đầy đủ, mọi người nghĩ biện pháp tiêu tiền sao cho đẹp một chút, dự toán làm tới 40 triệu.

Câu nói này hoàn toàn làm Chu Lâm sửng sốt, ông ta chưa từng nghe thấy nơi nào ném tiền vào cây cối nhiều như thế, đúng vậy, với ông ta mà nói hành động này không khác gì ném tiền qua cửa sổ. Phải biết rằng năm 2000, tới cả chung cư xa hoa nhất ở tỉnh thành trang trí nội thất còn chưa tới 3.000 đồng, theo khẩu khí Lâm Tuyền mà nói, y chuẩn bị đẩy chi phí làm viên lâm tới hơn 3.000 một mét vuông, đến khi tan họp, ông ta mới lên hỏi Cố Lương Vũ:

- Các vị định bán nhà ở nơi này với giá bao nhiêu vậy?

Cố Lương Vũ giang tay:

- Anh thấy tổng giám đốc của chúng rồi đấy, ai mà biết được chứ?

Khấu trừ tiền trang trí nội thất, cuối cùng Hòa Hoàng đầu tư vào chung cư Đàn Sơn tới 250 triệu, thêm vào trang trí nội thất xa xỉ tới cùng cực, chỉ có nhà đầu tư thực lực mạnh như Hòa Hoàng mới dám điên cùng với Lâm Tuyền, được nhiên thu hoạch sẽ là cực lớn.

Việc tiêu thụ Hoa viên Thiên Dật đang tiến hành đúng theo trình tự, giá bán từ 5.200 đồng, vào đầu tháng 5, cũng là lúc công trình quảng trường nghỉ ngơi, cầu gỗ ngắm cảnh, xanh hóa khoảng trống được công bố, giá bán vào một cái tăng lên 5680 đồng, tới đầu tháng sáu tăng lên 5880 đồng.

Đương nhiên cũng nhờ có khả năng khống chế khéo léo của Tinh Hồ, mười mấy chi nhánh phía dưới của Tinh Hồ cứ có người hỏi mua nhà là dẫn tới Hoa viên Thiên Dật, nhưng mỗi lần bán ra lại rất ít, tạo thành một hiện tượng giả cung không đủ cầu, nếu chẳng phải ở những nơi khác cùng thời gian cũng đưa ra bán ba chung cư, giá nhà của Thiên Dật còn tăng mạnh hơn.

Cùng với tiến triển của các công trình thị chính, cũng từng bước lập nên cơ sở vững chắc cho giá nhà của Hoa viên Thiên Dật.

Nhà sàng lọc người một cách cực kỳ khắt khe, 32 chuyên gia tham dự nghiệp vụ kinh doanh nhà cao cấp trụ lại ở các chi nhánh của Trí nghiệp Tinh Hồ đã dần dần thể hiện ra, trong vòng 2 tháng, 40% số nhà Hoa viên Thiên Dật bán được là do chi nhánh phía dưới của Tinh Hồ đưa tới. Đương nhiên vì thế Thiên Dật cũng phải trả cho Tinh Hồ 1.5 triệu.

Vị trí của Minh Đô càng lý tưởng hơn một chút, công tác tiêu thụ phải đợi tới tháng 8, khi công trình xanh hóa khoảng trống đã thấy được hiệu quả bước đầu, trọng điểm tuyên truyền khai thác là giá trị lịch sử văn hóa của đường Bắc Kinh.

Nếu như nhìn thật kỹ, quần thể kiến trúc Dân Quốc hai bên đường Bắc Kinh cùng với biệt thự cũ, đúng là sinh sống những quan viên cao cấp nhất tỉnh thành, hoặc tại chức hoặc nghỉ hưu, cùng một số phú hào.

Do 20 năm qua chính trị ổn định, phú hào len qua khe hở chui vào sống ở khu vực này không nhiều, những doanh nhân đó mới phát lên trong thời gian gần, mà trước đó các quan viên và gia tộc của bọn họ đã an cư lạc nghiệp ở đây, thường chỉ khi nào có một quan viên ngã ngựa mới có biệt thự trống rỗng ra cho những phú hào muốn hưởng hư vinh vào tranh cướp.

Giới truyền thông tỉnh thành nối nhau đưa tin về câu chuyện lịch sử của dinh thự Dân Quốc trên đường Bắc Kinh, mọi người lúc này đột nhiên mới phát hiện ra, quần thể dinh thự Dân Quốc đó chẳng phải là chốn phong nguyệt của đám danh môn, còn nơi chứng kiến những tháng năm ngạo nghễ cũng như suy tàn của vô số đại nhân vật.

Triển lãm nhiếp ảnh kiến trúc dinh thự Dân Quốc rồi cuộc thi lịch sử chưa được phát hiện, một loạt hoạt động xã hội đã dần đưa giá trị lịch sử nhân văn của đường Bắc Kinh thấm sâu vào lòng người.

Ánh mắt mọi người chuyển hướng tới Hoa viên Minh Đô, chung cư cao cấp nằm giữa đường Bắc Kinh đầy trầm tích lịch sử và phố thương nghiệp đi bộ xoa hoa đương đại.

Một loạt những hoạt động đó chỉ là phụ trợ, tuyên truyền chính diện do tổ hạng mục Minh Đô làm, Minh Đô cũng hiểu chung cư Đàn Sơn xuất hiện cuối cùng trên sân khấu dưới ánh đèn rực rỡ mới thu được ích lợi lớn nhất từ thể công tuyên truyền này.

Nhưng Minh Đô không đưa ra bất kỳ một lời nghi vấn nào với cách làm của Tinh Hồ, còn một tháng nữa mới bắt đầu giao dịch, nhưng người trong tổ hạng mục Minh Đô ngày càng tự tin với mức giá mở màn được định ở mức 6380 đồng.

Cái giá này đã cao hơn 10% giá mục tiêu ban đầu Minh Đô đặt ra rồi.

Tất nhiên động tĩnh của Chung cư Đàn Sơn nằm kế sát ngay đó không thể không khiến người ta chú ý.

Chẳng cần bất kỳ một sự an bài đặc biệt nào, giới truyền thông với khứu giác nhạy bén đã ngửi thấy được mùi vị khác thường ở nơi này, đặc biệt là thời gian qua giá trị lịch sử của đường Bắc Kinh được khai quật ra khiến ngày càng nhiều người để ý tới nó.

Song từ Tinh Hồ tới Hòa Hoàng đều không tiết lộ bất kỳ một tin tức nào với bên ngoài, phủ lên chung cư Đàn Sơn một lớp áo choàng thần bí.

129. Q.3 - Chương 29: Suy Đoán

Bản thiết kế cho biệt thự số 36 đã được xác định, là thiết kế mang phong cách kiến trúc dinh thự Dân Quốc, diện tích dùng xây dựng là 1.2 mẫu, diện tích cảnh quan là 3 mẫu, sau khi xây xong sẽ có 1 tầng ngầm, 3 tầng trên mặt đất, tổng diện tích kiến trúc là 1880 mét vuông.

Thành công của hạng mục Đàn Sơn thì cứ nhìn vào Minh Đô, Thiên Dật ở bên cạnh là có thể thấy được rồi, song thành công tới mức nào thì trừ Lâm Tuyền ra, ngay cả Lạc Ích Đồng cũng không thể dự đoán chính xác, vì không ai biết được y còn con bài nào chưa tung ra hay không.

Tuy Lâm Tuyền hình như không chú ý tới hạng mục Đàn Sơn nữa, đem hết nghiệp vụ ấy giám đốc như Trương Bích Quân, Thiệu Bình, Cổ Lương Vũ làm, nhưng Lạc Ích Đồng biết vài tháng nữa khi chung cư Đàn Sơn lộ diện trước mắt mọi người, Lâm Tuyền sẽ lần nữa tự mình khổng chế đại cục.

Nguồn nhà cho người nội bộ nhận mua trừ 7 căn chia cho ủy ban kiến thiết thì mười mấy căn nhà khác đều lọt vào trong túi Lâm Tuyền, điều này khiến Dương Oánh có chút bất mãn. Có điều dưới sự chỉ đạo của y, Dương Oánh mua nhà ở Thiên Dật với giá 4.500 trước khi Tinh Hồ tham gia marketing, nay đã tăng lên thành 5.800, khấu trừ đi các loại thuế phí, hơn hai tháng lãi ròng đã gần 700.000.

Lâm Tuyền nói với Dương Oánh:

- Giá nhà của Hoa viên Thiên Dật tới tháng 10 sẽ lên đến 6.300, sau đó sẽ tăng trưởng theo tỉ giá tự nhiên, mặc dù lợi nhuận rất khả quan, nhưng tôi thấy chị không có cái kiên nhẫn này, đến tháng 10 cứ để chị nhánh phía dưới treo bán. Chung cư Đàn Sơn tiền kỳ sẽ đưa ra một ít nhà để thăm dò tình hình thị trường, tới khi đó chị hãy tham gia, đương nhiên giá sẽ cao hơn nhận mua nội bộ nhiều.

- Bỏ đi, mua nội bộ sẽ ảnh hưởng không tốt tới Thiên Thương.

Dương Oánh đành chịu, vừa ôm cánh tay Cảnh Thiên Thương, vừa hiếu kỳ nhìn Lâm Tuyền:

- Cậu bạn rợn như vậy còn bỏ thời gian ra quan tâm tới mấy căn nhà của tôi, thực sự phải cảm ơn cậu nhiều.

Lâm Tuyền nhún vai:

- Mở công ty chỉ là để chơi thôi, chuyên ngành của tôi là cổ vấn đầu tư, không riêng chị, anh chị, con gái của Lý chủ nhiệm, vợ phó bí thư Đoạn, công tử nhà sở trưởng Mã ..v..v..v.. Điều là khách hàng của tôi, tôi phải thu phí cổ vấn thì chị Dương Oánh kết toán xong nhớ trả tôi 5% đấy.

Cảnh Thiên Thương hỏi:

- Tôi thấy hiện giờ ý cậu không đặt ở hạng mục Đàn Sơn, kỳ nghỉ này vì sao không về Tĩnh Hải?

- Đúng thấy, không về Tĩnh Hải thăm chị Phương Nam của cậu à?

Dương Oánh trêu ghẹo:

Lâm Tuyền sau này mới biết Dương Oánh rất sôi nổi hướng ngoại, không hề giống như cô biểu hiện ra khi lần đầu tới nhà Cảnh Nhất Dân, chẳng qua cũng giống như Tiểu Sơ, giả vợ ngoan hiền lấy lòng mẹ chồng tương lai mà thôi.

Ở loại chuyện này da mặt Lâm Tuyền khá mỏng, thoáng cái đã đỏ hồng, không dám dây dưa với Dương Oánh, chỉ còn biết lảng sang chủ đề khác:

- Bán đầu giá khoản nợ của tòa nhà Tĩnh Hải hồng một rồi, chú Cảnh không nhắc tới chuyện này, lòng tôi tự thấy không thoải mái, gặp nhau càng ngại ngùng, anh Triệu Tăng cũng thế, thà trốn ở tỉnh thành cho nhàn.

Cảnh Thiên Sương thở dài:

- Tòa nhà Tỉnh Hải bỏ dở mấy năm rồi, mặc dù công trình này đầu voi đuôi chuột, song cũng đem lại nhiều lợi ích, chỉ có điều quan hệ lợi ích trong đó quá rắc rối, nhất là liên quan tới hơn 100 chủ nhà nhỏ, ảnh hưởng tới đoàn kết ổn định của Tỉnh Hải.

- Thôi, thôi, còn chưa làm bí thư thành ủy đâu, không cần nói giọng nhà quan sớm thế.

Dương Oánh cười nhạo Cảnh Thiên Sương.

Cảnh Thiên Sương khẽ nhéo mũi cô, không bảo cô nói lung tung, hỏi Lâm Tuyền:

- Ở tỉnh thành công trình dang dở còn nhiều hơn, cậu có biện pháp gì giải quyết ổn thỏa vấn đề này không?

Lâm Tuyền ngạc nhiên hỏi:

- Anh Cảnh cũng quan tâm tới vấn đề này à?

- Khi phó bí thư Cố làm thị trưởng phê duyệt tòa nhà Tỉnh An, tòa nhà Thiên Nhuận, mặc dù vấn đề của Tỉnh An, Thiên Nhuận không dính líu tới phó bí thư Cố, song nếu vấn đề không được giải quyết, thể diện không đẹp để gì cho cam, đương nhiên có thể còn có ảnh hưởng không tốt sau này ...

Cảnh Thiên Sương hiện là thư ký của phó bí thư tỉnh ủy Cố Hiến Chương.

- Cao ốc Tỉnh Hải chỉ là cái vũng nhỏ, dùng năm sáu chục triệu là lấp đầy được rồi, còn Thiên Nhuận, Tỉnh An thì quá lớn, mỗi tòa đều là kiến trúc cao trên 30 tầng, phải điều động ba bốn trăm triệu mới đủ, địa ốc vừa mới ầm lên, lòng tin của các nhà đầu tư còn chưa khôi phục được, bỏ chừng đó tiền vào một công trình dang dở là khó, cứ đợi thêm hai ba năm, vấn đề sẽ theo đó mà giải quyết.

- Phó bí thư Cố năm nay 55 tuổi, đang ở vào thời điểm mấu chốt thăng tiến được hay không, cậu bảo ông ấy đợi thêm được hai năm không? Giải quyết vấn đề còn cần thêm một năm nữa.

Dương Oánh nói:

- Xưa nay chỉ có chính tích của lãnh đạo làm gì có trách nhiệm của lãnh đạo, phó bí thư Cố mà vì chuyện này mà không thể tiến lên được thì xem ra không phải vấn đề nhỏ ...

Cảnh Thiên Sương vỗ má cô:

- Em đừng nói bừa.

- Tiểu Ba đâu phải người ngoài, em thấy Tiểu Ba còn gian nhất, cậu ta hiểu hơn ai hết.

Lâm Tuyền không cần biết dính líu trong đó thế nào, dù sao đẳng cấp của y hiện nay chưa đủ biết tới đấu tranh cấp bậc tỉnh, còn cả đồng việc khiến y phải lo, song quan trọng là thể hiện thái độ, nếu không lúc người ta cần anh thì anh thoái thác, sau này anh đừng trông đợi gì vào người ta:

- Tôi đã nhận lời với anh Triệu Tăng, tới cuối năm mà cao ốc Tỉnh Hải vẫn chưa có ai tiếp nhận thì tôi sẽ nhận, lúc đó thuận lợi giải quyết được cao ốc Tỉnh Hải, tôi sẽ cổ động Lạc Ích Đồng cùng Tỉnh Hồ, ít nhất nhận lấy một trong hai cao ốc Tỉnh An hoặc Thiên Nhuận.

Cảnh Thiên Sương cười:

- Nghe nói Chu Vân Thiên cũng bị cậu cổ động tới Tỉnh Hải?

- Cái đó cần gì tôi cổ động? Ông ấy đi theo tiếng gọi của đồng tiền đấy chứ.

Cả ba người cùng cười ngặt ngẽo.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà Cảnh Thiên Sương xong, Lâm Tuyền về nơi ở tại chung cư Thanh Niên, căn hộ chung cư đơn diện tích 40 mét vuông bị đủ các loại sách, báo, tài liệu chất kín mặt bàn, chẳng biết bao nhiêu ngày không được lau dọn, phủ lớp bụi mỏng bên trên, cái chăn giường màu vàng có một nửa là đã rơi xuống đất, trên sàn nhà có mấy dấu chân.

- Sao đột nhiên lại trở thành bẩn thỉu như thế này nhỉ?

Lâm Tuyền lẩm bẩm như kẻ ngớ ngẩn, không hề kiểm điểm hành vi của bản thân, nói cứ như ai đó gây ra vậy, thu dọn sách báo tài liệu xong gọi điện cho lễ tân, yêu cầu phục vụ dọn dẹp. Hình như lễ tân cũng biết nơi này rất bẩn thỉu, liền một lúc phái hai người phục vụ tới, còn sách theo một đồng dụng cụ vệ sinh.

Chung cư kiểu khách sạn mặc dù tiền thuê nhà có hơi đắt một chút, nhưng phục vụ chu đáo làm sống ở đây rất thoải mái, nếu không phải do yêu cầu đặc biệt của Lâm Tuyền thì hàng ngày đều có phục vụ tới quét dọn. Đương nhiên đủ loại giấy tờ mà y rải khắp phòng nếu không phải bản thân y dọn dẹp mà để người khác làm thay thì sau đó y phải tìm cả ngày mới thấy, cho nên Lâm Tuyền mới đưa ra yêu cầu đặc biệt kia.

Kỳ nghỉ hè năm nay cả Trương Đào, Điền Lệ, Trần Lập và Lục Nhất Mạn đều không rời trường, nếu không bận rộn với công việc của hiệu giặt thì tham gia đủ các lớp phụ đạo để cuối năm thi nghiên cứu sinh.

Trương Đào gọi điện thoại tới, hỏi Lâm Tuyền đã rời tỉnh thành chưa, biết y vẫn làm ổ tại tỉnh thành liền rủ đi tụ tập. Bên ngoài 36 độ C, mặt trời như thiêu như đốt, nếu không cần thiết phải ra ngoài thì Lâm Tuyền hạn chế tối đa việc hành hạ bản thân làm người mồ hôi nhớp nháp, nói:

- Cậu tới đây đi, phòng tôi có điều hòa, à mang theo ít đồ uống đến nhé.

130. Q.3 - Chương 30: Tụ Hạp Không Hẹn Trước

Phục vụ vừa mới dọn dẹp xong thì Trương Đào tới, không ngờ còn có cả Điền Lệ, Trần Vũ theo sau. Lâm Tuyền nhìn Trần Vũ hơi ngẩn ra, đã một thời gian rồi không gặp, đột nhiên lại xuất hiện, chút gì đó ẩn sâu trong linh hồn bị một ánh mắt mang theo chút thẹn thùng của cô khơi lên, Lâm Tuyền nhớ tới đôi mắt lần đầu tiên nhìn thấy qua kính xe bus cuối thu năm ngoái, không ngờ cảm giác ấy vẫn khắc sâu trong lòng như thế.

Tại sao cô ấy lại theo họ tới đây làm gì? Lâm Tuyền không thể không có suy nghĩ như thế, nếu Trần Vũ có bạn trai rồi, chẳng lý do gì cứ suốt ngày đi theo đám Trương Đào, Điền Lệ, chẳng lẽ mình nhầm ...

- Anh không thấy lớp phụ đạo giết người thế nào, hai ba trăm con người nhét vào một gian phòng, quạt thì chạy lờ đờ như sắp chết, mà gió mát chẳng thấy đâu, chỉ thổi hơi nóng vào. Điền Lệ thiếu chút nữa bị ngất xỉu, bọn em chịu không nổi nên ra ngoài nghỉ, chỗ anh đứng là thoải mái thật đấy.

Trương Đào hoàn toàn không nhận ra vẻ thất thần của Lâm Tuyền, vừa kêu ca vừa cởi giày, lao thẳng vào thế giới mát lạnh nói oang oang, dẫm lên sàn nhà đá hoa sáng bóng vừa mới lau sạch sẽ, giang tay hưởng thụ hơi lạnh điều hòa một lúc, không thấy có động tĩnh gì ở bên trong, đột nhiên nhảy dựng lên tra hỏi:

- Lão Đại, anh khai ra mau, anh dấu Lục Nhất Mạn ở đâu rồi?

- Hả, Lục Nhất Mạn sao lại ở chỗ tôi?

Lâm Tuyền tỉnh lại, Trần Vũ bị y nhìn chăm chăm dẫm ra xấu hổ cúi đầu xuống, vẫn đứng nguyên ở ngoài cửa, cô mặc váy dài thêu hoa lớn màu đỏ, áo phông màu hồng ôm lấy eo nhỏ thon thon ẩn chứa sức sống thanh xuân mê người mê người. Lâm Tuyền cảm giác hơi thở mình hơi gấp, sức hấp dẫn của Trần Vũ lớn hơn bất kỳ lần nào trước đó.

Trần Vũ nghe Trương Đào hỏi hỏi kín đáo ngược mắt lên quan sát phản ứng của Lâm Tuyền.

Trương Đào sống cùng phòng với Lâm Tuyền 2 năm, hiểu thói quen của nhau phần nào, cười nham nhở nói:

- Lão Đại, anh không thi nghiên cứu sinh, không đi làm thêm, không về Tỉnh Hải, không phải ở lại đây cùng Lục Nhất Mạn đàn diều thì còn ý đồ gì nữa? Gian phòng sạch sẽ thế này là do anh tự dọn dẹp chắc?

- Ở cửa chỉ có một đôi dép lê ...

Điền Lệ giải vây cho Lâm Tuyền:

- Không không, em ngây thơ quá đấy, Lão Đại trước giờ làm việc không bao giờ để lại sơ hở.

Trương Đào lắc lắc ngón tay, hồ nghi nhìn Lâm Tuyền, thấy y đứng đưng nhún vai, vẫn không chịu tin, liền gọi cho Lục Nhất Mạn:

- Tôi là Trương Đào, chúng tôi đang ở chỗ Lâm Tuyền, cô tới luôn nhé.

Nói xong câu đó Trương Đào cúp máy ngay, mặt nghênh nghênh đắc ý nhìn Lâm Tuyền, nhưng chẳng được bao lâu di động của hắn vang lên, là điện thoại của Lục Nhất Mạn:

- Đây, Lâm Tuyền ở đâu, không nói địa chỉ thì tôi biết đến thế nào?

- Được, xem ra hai người thanh bạch thật.

Trương Đào lúc này mới chịu tin, đưa di động cho Lâm Tuyền:

- Anh cho cô ấy biết địa chỉ đi.

Từ sau sự kiện đụng xe đó, Lâm Tuyền và Lục Nhất Mạn không trở nên thân thiết hơn, song cũng không xa lạ như trước nữa, thi thoảng cũng gặp nhau ăn cơm, tham gia những việc liên quan trong khoa, cùng nhau trò chuyện.

Lục Nhất Mạn cũng dần dần hiểu con người của Lâm Tuyền, nhận ra hiện giữa cô và Lâm Tuyền chỉ có thể giữ trạng thái này, nếu như mình chủ động quá mức, không khéo Lâm Tuyền lại chạy biến mất đi nơi nào.

Lâm Tuyền nói địa chỉ cho Lục Nhất Mạn xong, co chân đá Trương Đào một phát:

- Bằng vào bản lĩnh thẳng nhãi cậu mà đòi thăm dò được tôi à? Mau đi rửa chân đi, bao lâu rồi chưa rửa chân hả?

Lâm Tuyền không dám đối diện với Trần Vũ, chỉ sợ vô tình bị đôi mắt trong veo kia làm lún vào không thoát thân được, khi lấy đồ uống trong tủ lạnh ra đưa cho Trần Vũ, hai ngón tay chỉ khẽ chạm vào nhau, có cảm giác như bị điện giật.

“Kính coong” chuông cửa vang lên, Trương Đào sốt sắng định ra mở cửa thì bị Điền Lệ sách tai giữ lại.

Lục Nhất Mạn là thế, cô luôn xuất hiện với hình ảnh xinh đẹp nhất của mình, khuôn mặt trang điểm tinh tế cầu kỳ mà không mất đi vẻ tự nhiên, chiếc váy liền màu xanh nền nã, tất trắng, giày thể thao, vẻ đẹp hoàn toàn không thua kém gì Trần Vũ.

Nở nụ cười nhẹ nhàng với Lâm Tuyền, Lục Nhất Mạn co chân lên cởi giày thì nhìn thấy Trần Vũ, ánh mắt dừng trên người Trần Vũ một thoáng, chủ động đi tới:

- Bạn là Trần Vũ phải không? Bọn mình đã gặp nhau một lần.

- Mình cũng nhớ bạn là Lục Nhất Mạn, gọi mình là Tiểu Vũ được rồi, Điền Lệ hay gọi mình như thế.

Trần Vũ cười rất tự nhiên, nhưng có chút ý tứ chỉ hai cô gái với nhau là hiểu.

- Ô mọi người đang đánh cờ đấy à? Ai đấu với ai thế?

Lục Nhất Mạn nhìn thấy bàn cờ vua trên bàn, thế trận khá cân bằng, nhìn ra được sức cờ của hai bên không tệ, cô rất mê cờ, hứng thù hỏi:

- Không phải đâu, Lão Đại của chúng tôi tự kỷ tay trái đánh với tay phải đấy.

Trương Đào nói xấu Lâm Tuyền:

- Cô không biết anh ấy năm thứ nhất chuyên xách bàn cờ đi lừa đảo, cả câu lạc bộ cờ vua, cờ vây đều bị anh ấy trấn lột sạch sẽ. Chừng nửa năm thì không ai dám đánh cờ với anh ấy nữa, anh ấy phải đánh một mình.

Lâm Tuyền đá Trương Đào một cái:

- Đừng nghe cậu ta ba hoa, tôi đánh cờ thư giãn đầu óc thôi.

- Đánh cờ mà để thư giãn đầu óc à?

Trần Vũ tỏ ra ngạc nhiên:

- Tôi cầm quân đen, giả vờ người tôi ghét cầm quân trắng, đánh thắng người mình ghét tất nhiên là thư giãn rồi.

Lục Nhất Mạn tới làm áp lực tâm lý của Lâm Tuyền giải tỏa rất nhiều, vẻ đẹp ngọt ngào quyến rũ của Lục Nhất Mạn phân tán sự chú ý của y.

Lục Nhất Mạn biết Lâm Tuyền nói ba hoa, nhìn bàn cờ là biết trận đấu quyết liệt thế nào, hứng thú nói:

- Vậy để em tiếp anh ván này nhé?

Lâm Tuyền còn chưa kịp trả lời thì Trương Đào xen vào:

- Không được, hai người đánh cờ thì chúng tôi ngồi nhìn à ...

Bên ngoài nóng nực như vậy, trốn trong phòng điều hòa mát lạnh không còn ai muốn ra ngoài nữa, Trương Đào đánh bài với ba mỹ nữ, Lâm Tuyền ở bên làm phục vụ, nhớ tới đám Cố Lương Vũ, Diệp Kính Cường đều đang phơi nắng ngoài công trường thì áy náy lắm.

Lục Nhất Mạn chơi hai tiếng rồi có việc đi trước, luyến tiếc rời chung cư Thanh Niên, cơ hội được gặp Lâm Tuyền của cô vốn không nhiều, an ủi bản thân biết chỗ ở anh ấy rồi, sau này còn có cơ hội.

Trương Đào, Điền Lệ, Trần Vũ ở lại chơi tới tận tối, Lâm Tuyền gọi lễ tân mang thức ăn lên phòng. Trương Đào luôn miệng nói nơi này xa xỉ:

- Lão Đại, anh không tới chỗ bọn em thuê phòng mà xem, nhỏ như cái lồng chim, vừa nóng vừa bí, buổi tối căn bản không ngủ nổi, cũng không có tâm tình làm việc gì, chỗ của anh rộng như thế, tối nay em ở lại đây nhé.

- Cậu ở đây thì Điền Lệ làm sao?

- Treo một cái rèm lên, em và Điền Lệ ngủ bên trong, anh ngủ bên ngoài, nhớ đừng có nhìn trộm, đau mắt hột đấy.

Lâm Tuyền giọng nhạt nhẽo:

- Xem hai người biểu diễn chẳng bằng xem JAV.

- Ack, Lão Đại, người thật biểu diễn là hưởng thụ cấp chí tôn, xem JAV sao so được, á á á

Trương Đào bị Điền Lệ cấu cho la chối tai, không dám nói nữa.

Trần Vũ như lỗ tai bị cường gian vậy, mặt xinh xắn như đồ sứ cao cấp tức thì đỏ dừ, làm trái tim non tơ của Lâm Tuyền không chịu nổi, buột miệng nói:

- Tôi quen với giám đốc nơi này, hiện trời nóng, mọi người thuê tạm một tháng, tôi bảo ông ấy tính rẻ cho, 1.000 đồng có trả nổi không?

131. Q.3 - Chương 31: Ôn Nhu Bất Ngờ

- Lão Đại, nếu anh quen với giám đốc ở đây liệu có thể bảo ông ấy miễn luôn tiền nhà không?

Trương Đào sáng mắt lên:

Lâm Tuyền tặng cho hắn một đá:

- Các cậu làm hiệu giặt không phải kiếm tốt lắm à?

Trương Đào than nghèo khổ:

- Đó đều là tiền sáng nghiệp, tên tiểu tử Trần Lập đó không cho em đụng vào, mấy tháng qua bọn em làm như trâu, rốt cuộc còn khổ hơn trâu.

Điền Lệ mau mắn nói:

- 1.000 thì em trả được, em và Tiểu Vũ sẽ ở đây, để Trương Đào về cái chuồng heo của anh ấy, cái chỗ đó đúng là không để cho người ta sống nữa.

Rồi nắm lấy tay Trần Vũ, như sợ cô chạy mất:

- Bạn đừng về KTX nữa, nhìn này mặt mọc cả mụn rồi, nhan sắc sẽ suy giảm đấy.

Trần Vũ hơi do dự, nhưng bị căn phòng nhỏ hẹp nóng nực ở KTX làm chết khiếp rồi, thường ngày còn chịu được, nhưng tới căn phòng thoải mái của Lâm Tuyền, ai muốn về chỗ đó nữa.

Lâm Tuyền tranh thủ rửa mặt khi còn nóng:

- Làm xong thủ tục là có thể vào ở ngay trong ngày rồi, mọi người đi lấy đồ đi.

Nhận ra mình đột nhiên trở nên tích cực khác thường, Lâm Tuyền giật mình, lòng đâm sinh ra cảm giác thấp thỏm, vội lấy cớ đi gọi điện cho lễ tân để ổn định lại tâm tình, đặt một căn nhà đơn thân ở cùng tầng. Trương Đào cướp lấy 1.000 đồng Điền Lệ đưa cho Lâm Tuyền:

- Lão Đại, có phải anh lừa tiền của bọn em không, em thấy anh có vẻ quan hệ rất tốt với giám đốc nơi này, kiếm hai căn nhà miễn phí chắc không vấn đề gì phải không?

Lâm Tuyền cướp lại tiền, hận không thể đá cho hắn một phát bay khỏi phòng, tên này rõ ràng sắp tâm phá hỏng hình tượng của y trước mặt Trần Vũ mà. Lâm Tuyền rất quan tâm tới phương thức kinh doanh chung cư kiểu khách sạn, định dùng mấy tầng dưới của Cao ốc Tỉnh Hải làm nơi kinh doanh, đặt văn phòng, số còn lại thì kinh doanh chung cư kiểu khách sạn, vì thế y đã tiếp xúc với giám đốc nơi này vài lần, trao đổi ý kiến với nhau, nhưng quen thì quen, tiền thuê vẫn phải trả không thiếu một đồng.

Thủ tục nhanh chóng làm xong, Trương Đào và Điền Lệ không thể đợi thêm giây phút nào đành về phòng trọ lấy đồ, Lâm Tuyền đưa Trần Vũ về trường, xe đạp của Trần Vũ để ở cầu thang trước phòng học, hai người bắt xe về trường trước, trời âm u, ngột ngạt vô cùng, khi vừa xuống xe đi qua cổng trường thì có những giọt mưa lác đác rơi xuống, đi dưới tán cây rậm rạp, nghe cơn gió bất ngờ lùa tới xuyên qua tán lá, tiếng động tuy lớn, nhưng nghe rất thoải mái.

- Mưa, sắp mưa rồi này!

- Em thích mưa à?

- Em tên là Tiểu Vũ, tất nhiên em thích mưa.

Trần Vũ giang tay ra, gương mặt cô như bừng sáng, Lâm Tuyền thầm nghĩ nếu không phải có mình ở bên cạnh chắc cô đã nhảy cẫng lên reo hò rồi, thần thái cực kỳ đáng yêu.

Chiếc xe đạp của Trần Vũ rất nhỏ, màu vàng quýt, Trần Vũ nói với Lâm Tuyền, vốn ban đầu cả hai chiếc bánh xe cũng màu vàng quýt luôn, cô thích vô cùng, về sau đổi bánh trước, cảm giác kém đi rất nhiều. Lâm Tuyền thầm nghĩ Trần Vũ có lẽ là cô gái tâm tư rất đơn thuần.

Lâm Tuyền đưa Trần Vũ tới trường Quang Hoa nằm sát đại học Đông Hải, xe rất nhỏ, làm Trần Vũ ngồi sau phải tóm chặt lấy áo Lâm Tuyền, thi thoảng chạm tay vào người y, làm Lâm Tuyền sinh ra mơ tưởng vô hạn, thời khắc này tình cảm mơ hồ với Phương Nam đã hoàn toàn chuyển lên người Trần Vũ.

Đạp xe tới dưới KTX của Trần Vũ, mưa ào ào đổ xuống, hai người đứng dưới lán để xe tránh mưa, Lâm Tuyền nhìn ánh đèn từ KTX chiếu xuống hắt lên khuôn mặt hoàn mỹ của Trần Vũ tới thất thần, Trần Vũ bị ánh mắt tham lam của Lâm Tuyền làm cho xấu hổ, lại như cổ vũ Lâm Tuyền, không tránh đi, đôi mắt long lanh đó có một vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Chạy vào mái hiên lán để xe, tâm tình của Trần Vũ rất tốt, cô hưng phấn đưa tay hứng nước mưa trên mái nhỏ xuống, bên trong rất nhiều người tránh mưa, toàn là những đôi nam nữ, không một ai phiền lòng vì cơn mưa bất ngờ, trái lại tiếng nói cười ríu rít vang lên khắp nơi.

Lán để xe chật kín, hai người không có chỗ đứng, nửa bờ vai của Lâm Tuyền lộ ra ngoài bị mưa làm ướt hết, Trần Vũ nhìn thấy nói:

- Lâm Tuyền, anh đứng sát vào đây đi, không cảm lạnh đó.

Lâm Tuyền đứng lui vào một chút, hai người càng kề sát nhau hơn, ngửi được cả mùi trên người đối phương, người ngoài nhìn vào thế nào cũng thấy giống một đôi tình nhân tâm sự dưới mưa, xem ra cô ấy không bài xích mình, suy nghĩ này làm nội tâm Lâm Tuyền tràn trề hạnh phúc không lời nào diễn tả được.

Nam nữ lần đầu rơi vào biển tình, đặc biệt là khi tình cảm mơ hồ được xác định chỉ một chuyện nhỏ nhỏ không đáng gì cũng làm bọn họ thỏa mãn vô cùng.

Đến khi Trương Đào đợi mãi gọi điện thoại tới, không ngờ Lâm Tuyền và Trần Vũ đứng ở lán đề xe nói chuyện với nhau hai tiếng đồng hồ mà không hề hay biết. Trần Vũ, Lâm Tuyền vội vã chạy tới KTX, Lâm Tuyền cúi mình xuống rón rén đi qua phòng trực ban, Trần Vũ cố nhìn cười, hai người chạy vào trong phòng của Trần Vũ ở tầng hai KTX, đóng cửa lại, đều có một cảm giác phấn khích vì làm chuyện xấu.

Cho đồ dùng hàng ngày, y phục thay đổi vào một cái túi lớn, hai người bọn họ bắt xe tới chung cư Thanh Niên, Trương Đào, Điền Lệ đã lấy chìa khóa ở quầy lễ tân, đi thang máy tới tầng phòng 1204 ở tầng 12, Trần Vũ giơ tay lên định gõ cửa thì Lâm Tuyền nắm lấy tay cô, Trần Vũ lấy làm lạ, song không rút tay lại.

Lâm Tuyền đánh miệng về phía cửa, Trần Vũ không hiểu lắng tai nghe một lúc, tức thì mặt đỏ như gấc chín, bên trong truyền ra tiếng thở dốc quái dị.

Lâm Tuyền nín cười, đưa tay ra Trần Vũ cúi đầu, má đỏ hồng nhưng vẫn nắm lấy tay y. Lâm Tuyền dắt Trần Vũ về phòng mình, lấy khăn lông lau tóc cho nhau:

- Em đi tắm đi.

Không nghĩ mình nói câu đó tự nhiên như thế, tình hình như thế này xem ra đêm nay Trần Vũ không thể về phòng kia ngủ được rồi, Lâm Tuyền tất nhiên muốn làm chuyện gì đó, nhưng lại sợ khiến Trần Vũ hoảng sợ, cảm giác hiện giờ rất kỳ diệu, cả hai không nói gì, nhưng đều thấy thỏa mãn, không ngờ hai người lại đến với nhau tự nhiên như thế, dù rằng trước đó không gặp nhau nhiều, tất cả như được ông trời sắp đặt cả rồi vậy, có lẽ bất kỳ đôi nam nữ đang yêu nào cũng nghĩ thế.

Trần Vũ tắm xong, thay một bộ đồ ngủ màu xanh nhạt có những bông hoa nhỏ li ti, cô vừa tắm nước nóng xong, hàng mi ướt mềm, đôi mắt ướt ướt, gò má hồng hào, cánh môi đỏ mọng, trên người tỏa một hương thơm thanh đậm, mê đắm không sao tả xiết.

Lâm Tuyền tắm rất nhanh, ra ngoài thấy Trần Vũ đứng dựa vào một bên cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời, y từ từ đi tới ôm lấy cô từ đằng sau, Trần Vũ quay lại nở nụ cười ngọt ngào, cả hai cứ thế yên tĩnh nhìn giọt mưa rào rào.

Lâm Tuyền vòng tay qua người Trần Vũ, chỉ vào đôi mắt sáng long lanh của cô phản chiếu trên gương:

- Tiểu Vũ, em biết không, anh thích em từ lâu đầu chúng ta gặp nhau trên xe buýt, khi đó anh nhìn trộm mắt em qua gương xe.

Trần Vũ tựa đầu vào vai Lâm Tuyền, ánh mắt mơ màng hồi tưởng:

- Em cũng thế, lúc đó trông anh lóng ngóng lấy tiền trả xe buýt, cái mặt thật ngố, ai nghĩ lại là người được xưng tụng là thiên tài của Đh Đông Hải chứ.

- Thế sao? Vậy mà anh tưởng

- Anh tưởng cái gì?

Lâm Tuyền vốn định nói anh tưởng em có bạn trai rồi, nhưng nghĩ nói câu đó phá hỏng khung cảnh quá, lời ra tới miệng nuốt vào:

- Anh tưởng em ghét anh cơ, mấy lần chúng ta gặp nhau em không nói mấy.

Trần Vũ quay lại, chun mũi nói:

- Anh trách em à, anh lạnh như băng ấy, em là con gái chả lẽ phải thể hiện trước, người ta đâu phải là không ai thêm chứ.

Lâm Tuyền đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn má Trần Vũ thoảng hồng say lòng người, cô có chút bối rối, nhưng không hề né tránh, chăm chú nhìn mặt Lâm Tuyền ghét sát tới, ánh mắt mỗi lúc thêm ôn nhu say đắm, cuối cùng e thẹn khép hai mắt lại, đón nhận nụ hôn nồng nàn của Lâm Tuyền ...

132. Q.3 - Chương 32: Nhuận Vật Tế Vô Thanh

Đứng một lúc thì mỗi chân, hai người quay về giường ôm nhau, nghe tiếng mưa, thì thoảng có ánh chớp chói lòa qua ổ cửa, thủ thủ tâm tình, thời gian qua Lâm Tuyền vì chuyện Cty đầu tư Nam Cảng và Thực nghiệp Tinh Hồ làm bận bù đầu, tính kỹ ra thì phải mười ngày rồi mới có được một ngày rảnh rỗi như thế, bất giác bị cơn buồn ngủ vô cùng vô tận nhấn chìm lúc nào không hay, khi mũi ngứa ngứa, hắt hơi một cái tỉnh lại, nhìn thấy Trương Đào, Điền Lệ đang nhìn mình chăm chăm, Trần Vũ thì đứng phía sau cười giảo hoạt.

- Lão Đại, anh tàn nhẫn thật đấy, một đại mỹ nữ ở cùng phòng với anh mà anh lặn ra ngủ ngon lành được. Lâm Tuyền vội vàng bò dậy chạy tới trước gương, bắt ngờ là Trương Đào lại không vẽ gì bậy bạ lên mặt y.

- Thông thường mà nói người ta chuốc mỹ nữ say, lừa lên phòng ngủ, sau đó muốn làm gì thì làm, chưa bao giờ thấy người như anh, đúng là làm mất mặt toàn bộ nam nhân.

Lâm Tuyền theo thói quen đá Trương Đào một cái, cười mắng:

- Ai như đôi gian phu dâm phụ cậu, chỉ mới tách nhau ra một lúc đã không chịu nổi rồi, xem ra đành phải để hai người ở cùng một phòng.

Trương Đào nhe răng cười với Trần Vũ:

- Lão Đại của bọn tôi là vậy đấy, trông có vẻ như nam nhân rất chững chạc, thực ra nhiều việc đơn thuần lắm, anh ấy rất là an toàn, hay là thế đi, cô cứ ở đây, đừng gây trở ngại cho cuộc sống tình dục của tôi và Điền Lệ.

- Phì phì phì, ai thêm có cuộc sống tình dục với anh?

Điền Lệ cứ như quên mất vừa rồi mình và Trương Đào làm chuyện gì.

Nhìn đồng hồ đã hơn 1 giờ sáng, chẳng biết mình ngủ từ khi nào, Lâm Tuyền cười xin lỗi Trần Vũ:

- Thời gian không còn sớm nữa, em và Điền Lệ về ngủ đi, mai bọn em còn phải đi học nữa.

Trương Đào thì nghiên cứu sinh đa phần là theo đuổi Điền Lệ, với trình độ của hắn chẳng hi vọng gì, tiếng Anh cấp bốn còn chưa qua nổi, giờ chuyển tới sống ở một nơi thư thái như chung cư Thanh Niên, càng không muốn tới nơi nóng như lòng hấp để học thêm nữa.

Chuyện của công ty Lâm Tuyền không biết phải giải thích từ đâu, liền không nói gì với Trần Vũ, có lẽ sâu trong nội tâm của y không muốn trước khi tình cảm hai bên ổn định để nhân tố bên ngoài quá ảnh hưởng tới cảm nhận của đối phương về mình.

Trong học viện ngoại thương có rất nhiều người tham gia công tác từ sớm, cũng có không ít người bắt đầu sáng nghiệp giống Trần Lập, Trương Đào. Cho nên đám Trương Đào, Điền Lệ không chú ý tới việc Lâm Tuyền bận rộn, trong nhận thức của bọn họ, Lâm Tuyền từ lúc nhập học tới giờ lúc nào không bận rộn, trước kia thì vui đầu vào học, hiện thì mải miết đi làm, Trần Vũ lại ngượng không muốn tỏ ra quá quan tâm trước mặt hai người kia, nên không hỏi nhiều.

Cao ốc Nam Cảng khởi công xây dựng vào trung tuần tháng 7, đây là kiến trúc cao tầng đầu tiên của Tân thành Nam Cảng, Lâm Tuyền liền quay về Tỉnh Hải, thời gian qua ít về nhà, qua lời Lâm Tinh Di biết mẹ rất giận nên lạng lẽ tham gia lễ khởi công, tranh thủ trong hai ngày xử lý hết chuyện tích trữ, hôm sau tới nhà Khổng Lập Dân ăn cơm.

Lâm Tuyền đi đi về về tránh về nhà, nhưng không thể tránh Tiểu Sơ, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng, Tiểu cứ làm ầm lên đòi tới Kiến Nghiệp, vì trời quá nóng khóa học thêm 20 ngày mới được 10 ngày đã phải dừng, Lâm Tuyền liền đưa Tiểu Sơ lên Kiến Nghiệp.

Từ tỉnh thành tới Tĩnh Hải, nếu ngồi chiếc xe Grand Cherokee do Quách Bảo Lâm lái thì chỉ cần chưa tới hai tiếng, lái xe của Khổng Lập Dân đi mất ba tiếng rưỡi.

Xe tới Kiến Nghiệp thì đã là một giờ sáng, Lâm Tuyền kéo Tiểu Sơ ngáp ngáp dài tới chung cư Thanh Niên, còn nũng nịu đòi y công, Lâm Tuyền sống ít tầng 8, may là có thang máy nếu không dám phải vào viện lần nữa vì chiều lòng cô công chúa nhỏ này, mở cửa phòng ra, bật đèn tường, nhưng không thấy Trương Đào mà lại thấy Trần Vũ đắp chăn chui ngủ trong phòng, cánh tay trần áp lên chăn, còn cả chiếc chăn trắng muốt lộ ra ngoài, mái tóc mây đen nhánh để xõa tự nhiên, càng làm khuôn mặt thêm xinh đẹp.

Tích tắc đó Lâm Tuyền quên mất cả Tiểu Sơ, si mê nhìn Trần Vũ ngủ, Lâm Tiểu Sơ đang buồn ngủ không để ý, va phải lưng Lâm Tuyền, phụng phịu đẩy y ra, mắt lim dim đi vào, mới đầu còn không để ý, cởi dép ra đi được vài bước thì thét lên kinh hãi:

- Tiểu Ba, chỗ anh ở vì sao lại có con gái?

Trần Vũ bị tiếng hét làm choàng tỉnh, nhìn thấy Lâm Tuyền và Tiểu Sơ, cuống cuống ngồi dậy, chỉ mặc áo hai dây mỏng manh, cả mảng da ngực trắng như bông lộ cả ra ngoài, mặt đỏ bừng:

- Trương Đào ... Và Điền Điền Lety ngủ ở phòng kia ... cho nên .. em

Cứ như bị người ta bắt gian tại giường vậy, Trần Vũ cuống quýt phân bua, giọng lắp ba lắp bắp:

Lâm Tuyền đóng cửa lại, chỉ Tiểu Sơ giới thiệu:

- Em gái anh, Lâm Tĩnh Sơ, từ Tĩnh Hải tới chơi, anh còn định tối nay để nó ngủ ở phòng của em.

Ánh mắt nghi ngờ của Tiểu Sơ quét qua quét lại giữa Lâm Tuyền và Trần Vũ, Trần Vũ luống cuống không biết phải nói gì.

Lâm Tuyền vỗ đầu Tiểu Sơ:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Tối nay em ngủ tạm với Trần Vũ ở chỗ này, ngày mai anh đưa em tới chỗ chị Tĩnh Di.

Rồi dặn Trần Vũ:

- Em gái anh nó lắm chuyện lắm, nó mà hỏi em cái gì em cứ mặc kệ nó, nếu không nó quấy rầy em tới phiền chết thôi đấy.

- Này, sao anh lại nói em như thế được.

Tiểu Sơ không hài lòng chút nào:

- Anh ngủ ở đâu?

Trần Vũ không dám nhìn Tiểu Sơ:

- Hơn một giờ rồi, đừng đi đâu nữa, ngủ ở ghế sofa đi.

- Vậy cũng được.

Lâm Tuyền đẩy Tiểu Sơ đi đánh răng trước, làm mặt quỷ với Trần Vũ, hạ thấp giọng nói:

- Em gái anh mà không tới thì hôm nay anh không được dưỡng mắt rồi.

Trần Vũ lườm y một cái:

- Em gái anh mà không tới thì anh ngoan ngoãn ra ngoài mà ngủ, mà em gái anh xinh đẹp thật đấy.

- Chỉ là con nhóc thôi, học kỳ sao lên năm thứ ba cao trung, vốn có lớp học thêm 20 ngày, nhưng mà Tĩnh Hải nóng quá học không nổi, chị em làm bác sĩ ở Bệnh viện nhân dân tỉnh, nó cứ đòi tới chơi, vừa vận công ty có chuyện, nên đi luôn trong đêm.

- Hai người nói xấu gì em đấy?

Tiểu Sơ từ phòng vệ sinh thò đầu ra:

Lâm Tuyền thuận tay vợ một thứ ở gần ném tới:

- Trần Vũ khen em xinh đẹp, rõ ràng em nghe thấy rồi, đừng có đắc ý nữa, trời nóng thế này, tỉnh thành khác gì Tĩnh Hải, có gì hay mà chơi? Anh cũng bận lắm, chẳng có thời gian đưa em đi chơi đâu.

- Không tới tỉnh thành thì làm sao biết Tiểu Ba dấu đại mỹ nữ ở trong phòng chứ. Em phải gọi điện cho ba mẹ, xem anh giải thích ra sao?

Thấy Lâm Tuyền cầm lấy cuốn sách dày, Tiểu Sơ thè lưỡi ra làm mặt quỷ rồi rụt đầu vào:

Trần Vũ khen mình xinh đẹp, Tiểu Sơ lập tức thấy Trần Vũ rất thân thiết, hai cô gái chui vào cùng một cái chăn, làm Lâm Tuyền mơ mơ màng màng ngủ vẫn nghe thấy tiếng nói cười rúc rích của hai cô gái.

Buổi sáng Lâm Tuyền và Trần Vũ dậy trước, phí mất không biết bao nhiêu công sức mới đánh thức được Tiểu Sơ dậy, Lâm Tuyền và Trần Vũ ngồi ghé sofa nói chuyện, liếc thấy Tiểu Sơ không nhìn phía này là lén lút nắm tay nhau, làm như ngoại tình vụng trộm vậy. Khi Trương Đào và Điền Lệ vào, Tiểu Sơ đang đánh răng rửa mặt, Trương Đào miệng há hốc tới có thể nhét cả một quả trứng ngỗng vào:

- Đêm qua anh với Trần Vũ ngủ với nhau à?

Trần Vũ mặt phủ rắng hồng tới tận cổ, càng làm đôi gian phu dâm phụ suy tưởng lung tung, Trương Đào tặc lưỡi:

- Lão Đại, anh thật siêu nha, cái này gọi là gì nhỉ, à đúng, như bài Xuân dạ hỉ vũ của Đỗ Phủ, đây gọi là ”tùy phong tiềm nhập dạ, nhuận vật tế vô thanh”, anh đúng là tầm ngấm tầm ngấm giết voi, lén la lén lút chinh phục được Tiểu Vũ rồi.

Hảo vũ tri thì tiết

Đương xuân nãi phát sinh

Tùy phong tiềm nhập dạ

N nhuận vật tế vô thanh

Trời tốt, mưa lành tới

Đương xuân chợt nhẹ rơi

Vào đêm theo với gió

Êm tiếng mát cho đời

133. Q.3 - Chương 33: Số Điện Thoại Luôn Bận

- Tiểu Ba, ai thế?

Tiểu Sơ nghe thấy tiếng nói thò đầu ra, nhìn chăm chăm Trương Đào và Điền Lệ.

Trương Đào mồm há hốc, suýt trật khớp hàm:

- Còn tiểu mỹ nữ này là ai? Lão Đại, chả lẽ đêm qua anh 3 ...

Còn chưa nói hết đã trúng một cước của Lâm Tuyền:

- Ăn nói bậy bạ cái gì đấy, không hiểu đầu óc cậu chứa cái thứ gì? Đây là em gái tôi, Tiểu Sơ, hai người nhìn thấy ảnh của nó rồi, nó theo tôi lên tỉnh thành chơi, đôi gian phu dâm phụ các người chiếm gian phòng phía, hại tôi phải ngủ ghế sofa, còn không biết xấu hổ.

- Được ngủ cùng phòng với Trần Vũ thì bắt em ngủ sàn đá em cũng chịu ...

Trương Đào thấy ánh mắt nguy hiểm của Lâm Tuyền, kịp nuốt lời sắp tuôn ra lại, quay sang phía Tiểu Sơ:

- Chị của em tới trường tìm Lão Đại đã khiến toàn bộ nam sinh trong trường chảy nước dãi ba mét rồi, Tiểu Sơ, em làm người ta chảy nước rãi ba mươi mét. Có bạn trai chưa? Thấy anh đây thế nào?

- Xì, anh đâu có đẹp trai bằng Tiểu Ba.

Tiểu Sơ chẳng nề nang, bĩu môi khinh bỉ:

- Lão Đại, Lâm gia nhà anh sao toàn tuần nam mỹ nữ thế, có để cho người ta sống nữa không?

- Ở đây chỉ có cậu trông quá kém, tự đi đâm đầu vào thùng rác đi.

Ăn sáng xong Lâm Tuyền đưa Tiểu Sơ tới bệnh viện tìm Lâm Tĩnh Di, Tiểu Sơ đòi gặp Trần Á Cầm, Lâm Tuyền tất nhiên phải chiều lòng rồi, lúc ăn cơm trưa, Tiểu Sơ quan sát một lúc thì thầm với Lâm Tuyền:

- Trần Vũ vẫn xinh hơn một chút.

Lâm Tuyền thiếu chút nữa bị Tiểu Sơ làm phát điên, cô bé này làm vẻ lén lút mà tiếng thì oang oang, Lâm Tĩnh Di ngồi đối diện hỏi:

- Cái gì mà Trần Vũ xinh đẹp hơn một chút?

- Tối hôm qua em tới chỗ Tiểu Ba, không ngờ trong phòng anh ấy có một mỹ nữ đang ngủ ...

Tiểu Sơ bán đứng Lâm Tuyền không ngần ngại:

- Thật sao, Tiểu Ba, em quá đáng rồi, chuyện hệ trọng như vậy mà không cho chị biết, trong mắt em có còn bà chị này nữa không đấy?

Lâm Tĩnh Di đưa tay nhéo tai Lâm Tuyền, mặt ục hiếp:

- Từ bao giờ, còn không mau thành thực khai ra.

Trần Á Cầm cũng hào hứng nói:

- Cô ấy nhất định rất xinh đẹp phải không? Bác sĩ Lâm, chiều nay chúng ta không có ca, cùng đi gặp cô ấy đi.

- Bạn học, bạn học thôi mà, cô ấy và bạn thuê một căn nhà cùng tầng, bạn trai của cô bạn kia tới, cô ấy lại không biết em về tỉnh thành trong đêm, liền ngủ tạm ở phòng em.

Lâm Tuyền chấp tay cầu xin:

Lâm Tĩnh Di lắc đầu hòa nghi:

- Rất khả nghi, sao cô ấy có chìa khóa phòng của em?

- Bạn trai của bạn cô ấy là bạn học cùng phòng trong KTX của em, hiện giờ đang ở cùng với em, là tên kia có chìa khóa phòng của em nên đưa cho cô ấy ...

- Thật không?

- Thật mà, em mà dám nói dối chị à?

Lâm Tuyền tự nhủ trong lòng, ít nhất y cũng nói 9 phần thật, không sợ thiên lôi đánh chết:

- Hiện giờ đám sinh viên sống bữa bãi tùy tiện, năm xưa chị và Dương Minh nắm tay nhau cũng phải lén lút ...

Lâm Tuyền gật đầu đồng cảm.

- Nhưng mà em cảm giác Tiểu Ba và cái cô Trần Vũ kia có gì đó bất thường ... Á, sao anh lại đánh em?

Tiểu Sơ còn chưa nói hết đã bị Lâm Tuyền gõ đầu một cái, vội chuyển chủ đề:

- Chị Tĩnh Di, gần đây em không thấy Dương Minh đâu.

- Anh ấy bị biệt phái đi tìm hiểu cái Chung cư Đàn Sơn gì, chẳng qua chỉ là cái nhà thôi, cao cấp chút thì có gì ghê gớm mà thần thần bí bí cứ như căn cứ quân sự, báo hại anh ấy suốt ngày cắm chốt ở đó ...

Đề tài này cũng nguy hiểm không kém, Lâm Tuyền không dám nói thêm nữa.

Cái nóng như thiêu như đốt không duy trì tới tháng tám, mặc dù còn một thời gian nữa mùa hè mới qua đi, nhưng người ta cũng có thể thở phào một hơi rồi, hạng mục viên lâm tư gia vì cái nóng mà phải tạm ngừng lại bắt đầu, phía bên trên viên lâm che nắng những tấm bạt che nắng khổng lồ, mỗi ngày đúng giờ phun một lượng nước nhất định để giảm nhiệt, trời không phụ công người, tốn nhiều công sức như vậy, khiến mảng cỏ cùng bụi cây nhỏ được chuyển tới trồng sống sót qua được thời kỳ gian nan nhất, phát triển rất đáng mừng.

Công trình xanh hóa khoảng trống bên bờ Phủ Thanh Hoa có một đám cây chết khô, đa phần là những cây cái cây nhỏ yếu đuối, tổn thất tổng thể không lớn lắm, công ty xanh hóa đang trồng bù.

Tháng 8, giá nhà ở Hoa viên Thiên Dật đã lên tới 6280, tỉ lệ bán ra trên 65%, từ lúc mở cửa giao dịch tới nay mới tám tháng, xem như là thành tích không tệ rồi, đặc biệt trong ba tháng hợp tác với Tinh Hồ, không chỉ bán thêm được 35% mà giá còn tăng lên 20%, làm ông chủ Thiên Dân kiếm bội tiền, cười không khép miệng lại được.

Tiếp theo việc tiêu thụ của Thiên Dật sẽ chậm lại, vì Minh Đô có điều kiện ưu việt hơn, đồng thời trang trí đẹp hơn sẽ bắt đầu bán nhà vào trung tuần tháng 8, hơn nữa giá chỉ nhiều hơn Thiên Dật 100.

Song ông chủ Thiên Dật chẳng có gì phải lo, bán được hơn 65% là ông ta đã thu đủ vốn đầu tư rồi, 35% số phòng còn lại chẳng việc gì phải bán vội, cứ giữ trong tay tích trữ, ông ta biết Tinh Hồ sẽ có hành động lớn ở Chung cư Đàn Sơn.

Giá nhà của Chung cư Đàn Sơn tăng lên, Thiên Dật Viên cũng sẽ nước lên theo thuyền, đặc biệt là quảng trường nghỉ ngơi đã có quy mô sơ bộ, cầu gỗ ngắm cảnh đang được lắp đặt, xanh hóa khoảng trống cũng được tiến hành sôi nổi, toàn là những nhân tố đẩy giá nhà lên cao, ông chủ Thiên Dật còn hồi hận vì bán ra quá sớm.

Sau khi Thiên Dật bỏ ra 5 triệu đồng, chấm dứt hợp tác marketing với Tinh Hồ trước thời hạn, nắm quyền chủ động tiêu thụ trong tay mình, nếu không Thiên Dật Uyển còn phải tiếp tục cống hiến cho hạng mục Đàn Sơn, Minh Đô của Tinh Hồ.

Chuyện hợp tác với Tinh Hồ về tổng thể mà nói ông chủ của Thiên Dật rất hài lòng, thao tác của Tinh Hồ ít nhất khiến ông ta kiếm thêm được 10 - 15 %. Mặc dù lần này hủy hợp đồng lấy lại quyền tiêu thụ, có điều ông chủ của Tinh Hồ muốn hợp tác với Tinh Hồ ở hạng mục tiếp theo, không chỉ marketing hậu kỳ mà ngay cả quy hoạch tiền kỳ cũng sẽ giao cho Tinh Hồ.

Mặc dù cả Tinh Hồ và Hòa Hoàng đều giữ im lặng, không có nghĩa là giới truyền thông không moi được tin tức mà họ muốn có, bài báo đưa tin về chung cư Đàn Sơn nối nhau xuất hiện, chuyện đầu tư cực kỳ xa xỉ vào nội thất và viên lâm đã thành chủ đề của công chúng, tới ngay cả chuyện viên lâm tư gia Đàn Sơn mỗi ngày tiêu hao một lượng lớn nước sạch giảm nhiệt cho cây cối cũng thành tiêu điểm chú ý.

Hạng mục Đàn Sơn không lập dự toàn tuyến truyền, chi phí truyền đều dùng hết vào Minh Đô, Thiên Dật, song Chung cư Đàn Sơn thành tiêu điểm chú ý của toàn thành phố là điều không phải tranh cãi.

Cùng mở cửa giao dịch còn có Hồng Đô hào đình được xây dựng ở khu vực trung tâm truyền thống của tỉnh thành, giá mở đầu cũng giống của Minh Đô Uyển là 6380 đồng, giá trang trí là 1.500. Nhưng Minh Đô tiêu thụ không tốt, nhìn thì người đến xem rất náo nhiệt, song người đặt tiền mua trước không nhiều, mọi người đều đem ánh mắt chiếu sang Chung cư Đàn Sơn ở bên cạnh, liên lụy tới cả những chung cư cao cấp khác, tình hình tiêu thụ tháng 8 không tốt bằng mọi năm.

Có điều Chung cư Đàn Sơn không thành lập nơi tiêu thụ, mà cũng không nhìn ra bọn họ có ý thành lập trung tâm tiêu thụ, chỉ dựng một tấm biển quảng cáo màu tím sẫm cực lớn ở hàng rào sắt của biệt thự số 38

mang phong cách Dân Quốc mới xây, viết :” Đường dây nóng tiêu thụ chung cư Đàn Sơn ###—####” trông cực kỳ phong cách.

Đó là một một cái số điện thoại vĩnh viễn kêu tút tút báo máy bận.

134. Q.3 - Chương 34: Đó Là Ái Tình (1)

Mọi năm tới tháng tám thị trường địa ốc bắt đầu sôi nổi thì năm nay không ngờ lại thành trầm lắng.

Ông chủ của Minh Đô cũng không vội, ông ta biết đợi khi Chung cư Đàn Sơn mở cửa bán, giá sẽ vượt qua mọi dự đoán tâm lý của đa phần mọi người, những người đó đánh giảm yêu cầu, lựa chọn Thiên Dật và Minh Đô gần đó.

Chi phí của Chung cư Đàn Sơn bao nhiêu thì người trong nghề đều có thể ước tính ít nhiều, trừ chi phí trang hoàng, chỉ riêng chi phí làm viên lam đã hơn 4.000/ mét vuông rồi, đó còn chưa tính thị chính đầu tư miễn phí cho bọn họ, trồng khá nhiều những cây gỗ quý trưởng thành cùng với bảo dưỡng thảm cỏ cũng tốn kém không hề ít.

Đương nhiên Chung cư Đàn Sơn nhất định vì thế mà phải bỏ ra số tiền “quan hệ xã hội” tương ứng.

Như vậy Chung cư Đàn Sơn phải bán bao nhiêu mới được đây?

Cả chủ đầu tư của Chung cư Đàn Sơn lẫn đại diện tiêu thụ đều được giới truyền thông chú ý, cả tháng tám, Lạc Ích Đồng mấy lần được giới truyền thông phỏng vấn, nói chuyện cuộc đời gian khổ và quá trình sáng nghiệp vất vả của ông, nói chuyện về xu hướng thị trường bất động sản, nhưng ngậm miệng không nói một lời tới Chung cư Đàn Sơn.

Đương nhiên Lạc Ích Đồng ra vào các loại hội sở cao cấp, dần tiết lộ một số tin tức với người trong giới, ví như nói phải ba người mới ôm hết một cây sam trồng bên ao nước, cây sồi cổ thụ che mất một phần ba mặt nước, hay nói hệ thống an ninh nghiêm ngặt bảy cửa, hay nói căn hộ siêu xa xỉ 500 mét vuông được trang trí toàn bằng đồ nội thất được nhập từ Italia v.v..v...

Những người ra vào hội sở cao cấp mới nhà quần thể mua nhà tiềm tàng cần phải thu hút, Thiệu Bình, Cố Lương Vũ vì loại nhu cầu công tác đặc thù này nên thường xuyên theo Lạc Ích Đồng tới những chỗ ăn chơi đó.

Khi mọi người đang bàn tán về Chung cư Đàn Sơn thì kẻ đầu sỏ của tất cả việc này bị Trương Đào, Điền Lệ, Trần Vũ bắt cóc tới Hoàng Sơn du lịch rồi.

Rốt cuộc khóa phụ đạo còn khổ hơn cả đi tu đã học xong, một thời gian nữa mới tới ngày khai giảng, Điền Lệ và Trương Đào không tách nổi nhau, cũng không muốn về Tỉnh Hải, muốn xả hơi thật thoải mái, liền kiến nghị bốn người cùng đi Hoàng Sơn du lịch.

Ngày 20 tháng 8, bốn người đi tàu hỏa tới dưới chân núi Hoàng Sơn, thuê hai phòng ở khách sạn Tùng Lâm, tất nhiên Lâm Tuyền và Trương Đào một phòng, Điền Lệ và Trần Vũ một phòng, nhưng theo kinh nghiệm quá khứ đó chỉ là lý thuyết.

Nước ở khách sạn có mùi flo quá nồng, thấy Trần Vũ uống không quen, Lâm Tuyền liền đi mua nước khoáng, đến khi quay về thì không thấy Trương Đào, Điền Lệ đâu cả, chỉ có Trần Vũ ngồi ở mép giường xem TV.

- Hai người kia đâu rồi?

- Đi làm chuyện họ thích làm rồi.

Trần Vũ đánh mắt qua phòng cách vách, mặt có hơi đỏ, nói không dám nhìn Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền thấy cô còn chưa cởi giày thể thao ra, ngồi xuống trước người cô, nói:

- Chúng ta ngồi tàu hỏa nửa ngày rồi, đừng để huyết quản bị sưng phù.

Nói rồi cởi giày của cô ra, chân đứng là hơi sưng, bóp vào khiến thấy Trần Vũ đau đau. Lâm Tuyền liền đặt chân cô lên đùi mình khẽ xoa bóp, hai người lần đầu tiên có động tác thân mật như thế, Trần Vũ xấu hổ muốn rụt chân lại, nhưng Lâm Tuyền không chịu buông:

- Em nằm xuống đi, anh bóp giúp em, nếu không là ngày mai không đi được đâu.
- Vậy cũng được.

Có điều Trần Vũ ngại không nằm xuống, chỉ hơi ngả người, hai tay chống sau lưng, đem cơ thể thiếu nữ thanh xuân hoàn toàn lộ ra. Lâm Tuyền cởi một cái tất ra, lộ ra chân ngọc trắng mảnh khảnh, mắt cả mướt mà, gần như không nhìn thấy xương, giúp cô bóp chân, nhưng mắt lại nhìn Trần Vũ chăm chăm, lòng dịu ngọt vô cùng, một lúc sau, Trần Vũ bị Lâm Tuyền nhìn tới mức mặt đỏ, tai đỏ, cổ cũng đỏ, xấu hổ quay người đi, khiến chiếc quần jean bó sát người làm nổi bật hai bờ mông tròn sần mẩy ngay trước mặt Lâm Tuyền.

Dù xoay người đi rồi, nhưng Trần Vũ vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của Lâm Tuyền:

- Đã bóp xong chưa?
- Thêm một lúc nữa là được.
- Tắt đèn đi, chói mắt quá.

Lâm Tuyền chạy đi tắt đèn, Trần Vũ với tay bật đèn tường lên, trong phòng chỉ có ánh đèn màu vàng yếu ớt, Trần Vũ vẫn nằm xoay người sang một bên, Lâm Tuyền ngồi bên giường, thò đầu ra nhìn Trần Vũ, cô thẹn thùng nhắm mắt lại, hai hàng mi khẽ run run. Lâm Tuyền đưa tay chạm vào cái mũi xinh xinh, Trần Vũ không có phản ứng gì, ngón tay kéo xuống chạm vào bờ môi mềm, vẫn không có phản ứng, tay vuốt nhẹ đôi môi ấy, Trần Vũ nuốt nước bọt, mím chặt môi lại.

Lâm Tuyền sóng lòng cuộn trào, lật người Trần Vũ lại, cô mở choàng mắt ra:

- Anh muốn làm cái gì?

Nhìn ánh mắt long lanh nước nửa sợ sệt nửa chờ đợi điều gì ấy, Lâm Tuyền ngây ngất, vô tình tay giữ eo cô, Trần Vũ hơi rụt người lại.

- Em có sợ ngứa không?
- Không sợ.

Trần Vũ ương bướng ngẩng đầu lên, gò ngực xinh xắn khe khẽ nhô lên hụp xuống, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm thoang thoảng mê hoặc:

Lâm Tuyền lấy tay cù hai bên hông cô, Trần Vũ cố nhịn cười, mắt giương lên ương bướng thách thức, Lâm Tuyền cho tay vào trong áo cô cù, Trần Vũ không nhúc nhích, Lâm Tuyền cảm giác được làn da nhẵn mịn kinh người của cô, tay nhích lên trên, cù tiếp, Trần Vũ ngồi bật dậy ôm lấy Lâm Tuyền, cù nách y. Lâm Tuyền tay dán sát hai bên hông Trần Vũ, chỉ lên tiếp một đoạn nữa thôi có thể chạm vào trái đào tiên kia rồi, y muốn điên cuồng hôn đôi môi tươi trẻ của Trần Vũ, ánh mắt hai người chạm nhau, Lâm Tuyền biết Trần Vũ cũng muốn, nhưng vào thời khắc này y lại thành người xấu hổ.

Trần Vũ thấy Lâm Tuyền cứ ngây ra, cù y vài cái, Lâm Tuyền buồn cười, tay nhũn ra dè lên người Trần Vũ, hai cánh môi chạm vào nhau, không tách ra được nữa.

Đây không phải nụ hôn đầu của hai người, nhưng lần trước Trần Vũ xấu hổ chỉ hôn phớt qua, Lâm Tuyền chưa đã thèm, đưa lưỡi ra nhẹ nhàng tách cánh môi mềm, tìm kiếm chiếc lưỡi thơm tho.

Tay Lâm Tuyền theo bản năng tự nhiên tìm tới đôi ngực vun tròn của Trần Vũ, Trần Vũ run bắn người mở mắt ra, nhìn một lúc rồi chậm chậm khép mắt lại, tìm Lâm Tuyền đập rộn ràng, cách lớp áo sờ lên bầu vú hình nón thiếu nữ, bầu vú chưa qua nam nhân chưa được nam nhân chăm sóc, chưa đủ to căng, nhưng cực kỳ non mềm.

Đang ngây ngất trong men tình thì cả hai bị tiếng mở cửa làm giật mình, Lâm Tuyền ngồi bật dậy, thấy Điền Lệ thò đầu vào bên trong, Lâm Tuyền mặt đỏ bừng, Trần Vũ thì quay người đi, cắn bản không dám

nhìn xem ai vào, Diên Lệ thoáng ngỡ ngàng, đứng nhìn bọn họ chừng năm giây rồi lè lưỡi ra làm mặt quỷ, trở tay đóng cửa lại.

Hai người ngượng ngùng nhìn nhau một lúc, Lâm Tuyền ngồi dậy đi lấy nước cho Trần Vũ uống, Trần Vũ lười biếng ngồi dậy, uống liền mấy ngụm, lúc nhận chai nước vẫn không dám nhìn Lâm Tuyền, tay xoa cổ, có hơi mỏi.

- Anh xoa giúp em nhé?

Lâm Tuyền đang không biết phải tiếp tục chuyện vừa rồi thế nào, tận dụng thời cơ nói:

Trần Vũ “ừm” khê một tiếng xoa người đi.

Lâm Tuyền nhẹ nhẹ chạm vào chiếc cổ trắng mịn của cô, xoa một lúc, Trần Vũ thoải mái nói:

- Không ngờ anh còn rất là hữu dụng.

- đương nhiên rồi, hay là em nằm xuống, để anh xoa kỹ hơn...

Lâm Tuyền nói câu này chính bản thân không thấy đáng tin.

- Được.

Trần Vũ nằm úp xuống, cặp mông tròn vểnh lên đầy khiêu khích, tình dục bồng bồng của Lâm Tuyền vừa rồi bị Diên Lệ bắt ngờ xông vào mà dội đi lại cháy lên, nói là xoa lưng cho cô, nhưng khủy tay lại cứ đụng vào bờ mông nhô lên rất bắt mắt kia, cảm giác nơi đó mềm vô ngần, lúc này chẳng buồn vờ vịt nữa, áp mặt vào lưng Trần Vũ, hít một hơi, chậm chậm nhích lên, Trần Vũ có chút căng thẳng, người cứng đờ, khi mặt Lâm Tuyền áp sát gáy cô, hạ thân chạm vào mông, cô quay mặt lại, để Lâm Tuyền hôn lên môi.

135. Q.3 - Chương 35: Đó Là Ái Tình (2)

Mới đầu Trần Vũ chỉ đáp lại ngượng ngịu, dần dần trở nên nhiệt tình, Lâm Tuyền lật ngửa Trần Vũ ra, nhân lúc cô mê man cởi chiếc áo sơ mi trắng, đẩy áo lót lên, cặp vú trắng mịn xuất hiện trước mắt, Trần Vũ cuống quýt kéo áo lót xuống, nhưng Lâm Tuyền sao chịu, một tay chống giường, sợ đè đau Trần Vũ, tay kia từ từ kiên quyết kéo áo lót xuống.

Tòa thiên nhiên ngọc ngà của Trần Vũ trình hiện trước mắt, trông giống như búp măng, phía gốc mặc dù chưa no đủ, nhưng so với bầu ngực tròn căng của phụ nữ trưởng thành có chỗ kinh động tâm phách riêng, đều khiến nam nhân ngây ngất, Lâm Tuyền lẩm bẩm như trong cơn mê:

- Đẹp quá.

- Đáng ghét đừng có nói.

Lâm Tuyền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, dùng tay thay cho điều muốn nói, Trần Vũ khê phát ra tiếng rên nhỏ, không kiên trì cổ thủ nữa, Lâm Tuyền đưa tay cởi quần cô, Trần Vũ giữ chặt không buông, Lâm Tuyền không miễn cưỡng, ôm chặt cô vào lòng, hận không thể hòa tan người cô vào lòng mình, như thế mới có thể biểu đạt được lòng mình.

Về sau hai người cởi quần ngoài ra, Trần Vũ gối đầu lên tay Lâm Tuyền, nằm xoa người lại, cặp mông săn chắc bị hạ thân của Lâm Tuyền chọc vào, cảm nhận được tình dục mãnh liệt của y, nhưng cả hai đều kiềm chế, đối với nam nữ say đắm trong tình yêu, quan hệ không phải là con đường duy nhất phát tiết tình dục, chỉ cần cơ thể kề sát nhau trong lòng đã trào dâng nhu tình dịu ngọt vô cùng vô tận, thủ thỉ nói chuyện với nhau, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ mà không biết.

Khi tỉnh lại, Trần Vũ vẫn nằm rúc trong lòng Lâm Tuyền, tay ôm hông y, chân khạc lên nhau, cảm giác được phản ứng buổi sáng của nam nhân, hơi nhích mông ra sau một chút, ngẩng đầu lên thấy Lâm Tuyền đang nhắm mắt nhìn mình, xấu hổ vùi mặt vào lòng y.

- Xin lỗi.

- Hả ...

- Chúng ta tiến triển hình như quá nhanh, như vậy không tốt lắm ...

Lâm Tuyền ôm chặt lấy Trần Vũ:

- Không sao, dù gì trong mắt bọn họ chúng ta đã là gian phu dâm phụ rồi.

- Có mà anh ấy.

Giọng Trần Vũ rất êm, êm tới mức làm tan chảy trái tim Lâm Tuyền, hôn nhẹ lên môi cô, thầm nghĩ: Đây chính là tình yêu.

Ở Hoàng Sơn liền bốn ngày, mỗi đêm Lâm Tuyền và Trần Vũ đều ngủ chung giường, mặc dù không tiến tới bước cuối cùng kia, nhưng tư vị ái tình càng thêm khắc cốt ghi lòng.

Đôi khi Lâm Tuyền nghĩ, nếu như ngay từ đầu đã vội vàng tiến tới bước cuối cùng, có lẽ tới một ngày nào đó sẽ thấy nhạt nhẽo vô vị, sẽ không có sự nhớ nhung mãnh liệt muốn chấp cánh tới gặp nhau nữa.

Trong bốn ngày đó, Lâm Tuyền đem cảm giác ôn nhu nhớ nhung từ lần đầu tiên gặp nhau trên xe buýt cùng nhớ nhung trong những ngày tiếp theo nói hết ra, Trần Vũ thì không nói gì cả, lặng im nghe Lâm Tuyền thủ thỉ bên tai, nghĩ nếu chẳng phải lúc đó buột miệng nói trả tiền cho Lâm Tuyền, có lẽ cô đã sớm đi lên một con đường khác không phải mình lựa chọn rồi.

Trần Vũ xấu hổ không đối diện được với sự trêu ghẹo của Trương Đào và Điền Lệ, Lâm Tuyền nắm lấy tay cô, chỉ thế thôi cả hai thấu hiểu tâm ý đối phương, hai người trước giờ luôn đấu Trương Đào, Điền Lệ, giống như tình yêu bí mật, làm người ta thích thú, nay bại lộ ra ngoài, lòng không tự nhiên lắm.

Từ Hoàng Sơn trở về, Điền Lệ và Trần Vũ quay về Tỉnh Hải, Trương Đào bị Trần Lập tóm đi chuẩn bị lập thêm hiệu giặt nữa. Tỉnh Hồ vì chuyện Minh Đô mở cửa giao dịch không tốt làm từ trên xuống dưới đều căng thẳng, mặc dù tuy đã có dự đoán trước, nhưng khi gặp phải tình huống này vẫn khiến người ta bất an.

Công trình viên lâm tư gia đã vào giai đoạn bận rộn nhất, một cái cây bách tán đường kính thân cây lên tới 1m6 được đem tới trồng, khiến số 38 đường Bắc Kinh lần nữa thành tiêu điểm chú ý của người dân, khác với trước kia, lần này gây tranh cãi không nhỏ.

Vì những người làm tiền sau này chuyển vào ở mà đem cây cổ thụ cấp bậc được quốc gia bảo hộ đem chuyển vào trồng trong viên lâm tư gia, hành vi này liệu có phải là xâm chiếm quyền lợi của người dân không? Chuyện này được các tờ báo lớn tỉnh thành đưa nhau đưa tin.

Đám phóng viên nhanh chóng moi móc được nhiều tin tức hơn, một loạt những cây cổ thụ quý giá trong viên lâm Đan Sơn được họ lôi ra, trừ cây bách tán kia, còn có cây thanh đàn trăm năm, người dân chuyển sang cái giá đất đỏ mà Chung cư Đan Sơn đưa ra để có được những cây cổ thụ quý giá đó.

Đương nhiên, Hòa Hoàng và Tỉnh Hồ vẫn như cũ, từ chối không tiết lộ bất kỳ tin tức gì.

Viên lâm tư gia Đan Sơn đã dần thành hình, bao gồm những hòn giả sơn được dùng đá thiên nhiên cực lớn chất lên thành, suối nước nhân tạo, ao sen rộng lớn, những ngọn đồi thấp, bãi cỏ miên man, các loại cây cối tạo thành một hệ sinh thái đa dạng, chỉ có điều hệ sinh thái này còn rất yếu ớt, khiến chi phí chăm sóc cao tới kinh người.

60 sinh viên tốt nghiệp được tuyển vào đợt đầu tiên cuối năm ngoái đã trở thành nhân viên chính thức, chỉ tiếc rằng chỉ có 17 người kiên trì ở lại, trong đó 8 người sẵn lòng ở lại chi nhánh phía dưới đều được thăng lên làm phó trưởng chi nhánh, 9 người còn lại cùng 20 sinh viên tốt nghiệp khác được tuyển ba tháng trước chia ra các phòng ban, hệ số tiền lương đều cao hơn một bậc.

Thực nghiệp Tỉnh Hồ lúc này mới dần thoát khỏi cục diện thiếu người, nhân viên cho phòng hành chính, phòng nhân lực, phòng tài vụ, phong tin tức cơ bản đã đầy đủ.

Lâm Tuyền không chuẩn bị văn phòng làm việc ình, y mà xuất hiện ở vị trí chủ tịch hay tổng giám đốc, chắc hẳn làm nhân viên phía dưới hoang mang, thời gian Lâm Tuyền ở công ty sẽ chung văn phòng với giám đốc hành chính Phần Xuân Bình.

Không ngừng có nhân viên của chi nhánh điều tới tổng bộ, đồng thời không ngừng có nhân viên ở tổng bộ xuống chi nhánh rèn luyện, không ngừng tuyển nhân viên mới làm nhân viên công ty lưu động khá lớn, tổ hạng mục Minh Đô và phòng công trình là hai phòng ban ổn định nhất của Tỉnh Hồ, nhưng địa điểm công tác thì một cái chuyển tới trung tâm tiêu thụ của minh Đô, một cái chuyển tới công trường Chung cư Đàn Sơn. Vì thế trừ các chủ quản cao cấp hành chính của công ty, không có mấy người chú ý tới sự tồn tại của Lâm Tuyền.

Nhìn thấy Lâm Tuyền, quá nửa mọi người sẽ nghĩ rằng y chỉ là nhân viên mới gia nhập công ty giống mình.

Cuộc họp chủ quản hành chính cao cấp thường an bài vào buổi tối, nhưng hiện giờ Lâm Tuyền phải bỏ thời gian ra ở bên Trần Vũ, điều này với đám Trương Bích Quân, Thiệu Bình mà nói là chuyện tốt, ít nhất không cần họp tới tận 12 giờ đêm nữa, mọi người cứ đoán già đoán non vì sao Lâm Tuyền đột nhiên đổi tính, nhưng Lâm Tuyền ngậm chặt miệng không khai, dứt khoát nói là tiếp thu ý kiến của mọi người sửa đổi.

Tất nhiên chẳng ai tin cả.

Thông lệ cứ 5 giờ là Lâm Tuyền đã về rồi, hôm nay có cuộc họp quan trọng về dự toán, mọi người cãi nhau ình ỏi, mãi tới 6 giờ Lâm Tuyền mới sực nhớ ra là hứa đưa Trần Vũ đi học.

Trần Vũ học nghiên cứu sinh trường đại học Đông Hải, Lâm Tuyền vội vàng tuyên bố tan họp, nghĩ giờ này Trần Vũ tới trường rồi, tới thẳng Đh Đông Hải, vừa xuống xe taxi gần cổng trường thì cũng vừa đúng lúc thấy Trần Vũ từ trên chiếc BMW đắt tiền bước xuống, Trần Vũ cũng nhìn thấy y, nói gì đó với người lái xe, đứng lại đợi.

Lâm Tuyền tới nơi thì chiếc xe BMW cũng khởi động đi mất, Lâm Tuyền chỉ kịp nhìn thoáng qua một khuôn mặt nam nhân điển trai ở kính bên, nghi hoặc hỏi:

- Ai thế?

Trần Vũ tự nhiên đi tới khoác tay y nói:

- Bạn cùng lớp, anh ta theo đuổi em nhưng mà em không chịu. Tại anh đó, tới muộn làm em đợi mãi, đang đứng ngóng anh ở ngoài đường thì anh ta lái xe đi qua, bạn học cũng không tiện từ chối quá, nên đi xe anh ấy tới trường ...Í, ánh mắt anh kỳ thế, anh ghen đấy à?

- Không, sao anh nhỏ nhen như thế được.

Trần Vũ đi cùng người con trai khác, Lâm Tuyền tất nhiên không thoải mái gì, có điều nghĩ Trần Vũ xinh đẹp như vậy, có vài chàng trai theo đuổi có gì lạ đâu, lòng bình thường trở lại.

136. Q.3 - Chương 36: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Lâm Tuyền

Lớp phụ đạo nghiên cứu sinh của Trần Vũ bắt đầu từ lúc 6 giờ tới 9 giờ tối, phải nói đó là thời gian phản khoa học nhất một ngày để tiếp thu kiến thức rắc rối đau đầu, nhưng cuộc sống là như vậy, những thứ vô lý cứ diễn ra, người dân bộn bề với những lo toan, vấn đề hằn hăm đó xin dành lại cho những người khác.

Trong số những người không quan tâm tới chuyện giờ giấc vô lý ấy có đôi trai gái đang hạnh phúc trong tình yêu ngọt ngào, những hôm Lâm Tuyền không đi học cùng Trần Vũ thì y sẽ để bụng đói rồi 9 giờ tới trường đón cô, cả cùng ăn khuya, sau đó tản bộ hoặc cùng ngồi chiếc xe đạp nhỏ của Trần Vũ về chung cư Thanh Niên.

Nếu lúc nào Trần Vũ không phải đi học thêm, Lâm Tuyền đều rời công ty sớm, hẹn hò với cô, nắm tay nhau đi dạo dưới con đường rợp lá, ngồi nhâm nhi cốc cà phê ngắm nhìn cơn mưa qua cửa kính một quán bên đường hoặc ở đơn gian chỉ lại chung cư đọc sách.

Một tuần chỉ về Tỉnh Hải một lần, đem tất cả những chuyện cần đích thân y xử lý giải quyết trong một ngày, đồng thời cố gắng không chiếm dụng thời gian cuối tuần, cuối tuần tới thư viện cùng Trần Vũ đọc sách.

Bên cạnh Chung cư Thanh Niên có một rạp chiếu phim không được phát đạt cho lắm, cuối tuần thường chiếu những bộ phim điện ảnh cũ, mỗi tuần đều chọn xem một hai bộ phim, từ rạp chiếu phim về Trần Vũ thường bảo Lâm Tuyền ngồi sau xe, dùng hai chân đạp đất cho xe tiến lên, hoặc dùng một nụ hôn dụ Lâm Tuyền đi bộ cùng cô.

Lâm Tuyền và Trần Vũ tình tứ đạp chiếc xe nhỏ về xinh xinh về gần chung cư, khi Lâm Tuyền định đỗ lại ở hiệu đồ ăn nhanh mua đồ ăn, Trần Vũ cản lại:

- Lâm Tuyền, em thấy chúng ta không nên mua đồ ăn nhanh nữa, chúng mình nên mua đồ ăn về nấu cho đủ dinh dưỡng, em thấy anh yếu lắm, như vậy không tốt.

Lâm Tuyền trông bộ dạng giống người ưa luyện tập thể thao, nếu không xuống sân đấu, ít nhất có thể dọa cả đồng người, nhưng bị Trần Vũ đánh cầu cho chạy khắp sân, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, lần nào cũng mệt tới muốn học máu.

- Anh mà yếu à?

Lâm Tuyền chạm tự ái:

- Chúng mình còn chưa làm việc đó, sao em dám nói anh yếu?

- Đáng ghét, mồm mép ba hoa.

Trần Vũ ngồi đằng sau xe nhéo Lâm Tuyền một cái thật mạnh:

- Thế mà ban đầu em nghĩ anh hiền lành thật thà đấy, em cần phải xem xét lại con mắt của mình mới được.

Cả hai như một đôi vợ chồng mới cưới, cùng đẩy chiếc xe chở hàng của siêu thị, riu rít nói cười, đi vào chỗ bán thức ăn tươi trong siêu thị gần Chung cư Thanh Niên.

Đẩy xe qua khu thực phẩm đông lạnh, rồi lại đẩy qua chỗ bán rau quả, đi khắp một vòng mà cái xe vẫn trống trơn, thấy Trần Vũ ngần ngừ, Lâm Tuyền nhớ tới khuôn mặt của Tiểu Sơ lần đòi đi chợ nấu cơm cho y, lại một cô tiểu công chúa nữa.

Trần Vũ quay sang bảo Lâm Tuyền:

- Anh thấy nên mua gì?

- Anh thấy nên mua một cuốn sách nấu ăn trước đã.

- Hứ, anh đừng có mà xem thường em.

Trần Vũ nghênh mặt bước đi một cách đầy tự tin, kiêu có mua ít vật dụng cá nhân chạy qua khu bán sách, mua cuốn sách nấu ăn. Lâm Tuyền thở dài, hôm nay xác định là phải ăn mỳ gói rồi.

Về tới phòng, Trần Vũ đuổi Lâm Tuyền ra ngoài phòng khách xem TV, buộc cái tạp dề mới toanh, sách đồng thức ăn vào bếp.

Lâm Tuyền ngồi ngoài phòng khách, nghe tiếng bấm chặt thức ăn lách cách bên trong, một khung cảnh gia đình đầm ấm, bất giác Lâm Tuyền có chút cảm giác hoang mang, có cái gì đó bất an trong lòng y.

Cảm giác này hoàn toàn không hề giống khi ở bên Phương Nam, mỗi khi Phương Nam vào bếp làm thức ăn, y sẽ ở ngoài cùng Tiểu Tư Vũ xem phim hoạt hình, đầu óc y gần như không phải suy nghĩ gì, không cần tự chơi cờ khiến bộ óc thiên tài của y phải có việc đề làm, trả lời những câu hỏi ngây thơ vô tận của Tiểu Tư Vũ mà không hề mất kiên nhẫn, đó là giây phút nhẹ nhàng nhất trong cuộc sống của y.

Nhưng lúc này đây Lâm Tuyền cảm thấy có cái gì đó mong manh, có thể hạnh phúc đến quá nhanh và bất ngờ.

Dù sao những cảm xúc không tốt đó chỉ thoáng qua chốc lát, Lâm Tuyền đang có cuộc sống hạnh phúc.

Bữa cơm đầu tiên do Trần Vũ làm kết thúc bằng mì trứng đúng như dự liệu, nhưng cô kiên trì mua thức ăn về nấu, Lâm Tuyền không còn cách nào khác cũng vào bếp, cầm sách dạy nấu ăn vừa học vừa làm, thiên phú nấu nướng làm Lâm Tuyền rất tự hào, Trương Đào và Điền Lệ thường tới ăn chực.

Trước khi ăn cơm, Trần Vũ lấy một ít xà phòng thơm xoa vào tay, Lâm Tuyền cũng đưa tay tới dùng ké, bốn cái tay dính lấy nhau, cùng rửa tay cho nhau, cảnh thân mật đơn giản ấy khiến Trương Đào và Điền Lệ cũng phải ghen tị.

Khi Trần Vũ đi tắm, Lâm Tuyền tận dùng hết thấy mọi cơ hội nhìn trộm, thường dán sát mặt lên sàn nhà lạnh lẽ, mắt cố gắng nhìn xuyên qua khe hở, nhưng Trần Vũ lại ăn mặc chỉnh tề mở cửa ra, đấm đá túi bụi.

Khi Lâm Tuyền tắm thì cố ý mở toang cửa, Trần Vũ không thèm xem, còn gọi điện thoại cho Điền Lệ tổ chức hoạt động tham quan, làm Lâm Tuyền cuống cuống đóng cửa lại.

Hạ tuần tháng 9, Yến Kinh có một cuộc triển lãm nhà ở quy mô lớn, đây là thời cơ tốt để học tập đồng nghiệp phương bắc, cuộc triển lãm này diễn ra trong một tuần.

Lâm Tuyền sợ Trần Vũ ở lại Kiến Nghiệp cô đơn, xúi bẩy cô bỏ học cùng mình lên phương bắc công tác, ban ngày tham dự triển lãm, có lúc tổ chức một cuộc họp ngắn với đám Trương Bích Quân, thảo luận học hỏi, Trần Vũ ngoan ngoãn đợi y trong khách sạn, lên mạng hoặc ôn tập, buổi tối cùng đi dạo.

Đêm trước triển lãm kết thúc hai ngày, Lâm Tuyền và Trần Vũ đi chơi đến tận đêm khuya mới về, giống như nhiều lần hai người ôm nhau âu yếm trên giường, Trần Vũ mê man trong men say ái tình, Lâm Tuyền cũng càng ngày càng thiếu kiềm chế, y phục hai người bay dần trong nụ hôn nóng bỏng, những cái vuốt ve đầy khao khát, tới khi Lâm Tuyền đưa vào quần lót của Trần Vũ ngượng ngùng “ưm” một tiếng rồi vội vàng xoay người, đưa tấm lưng trắng mịn về phía y, Lâm Tuyền biết rằng, Trần Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng, thời khắc đó đã tới.

Tay run run cởi chiếc quần lót hồng đào đáng yêu ra, Trần Vũ cuối cùng bị cởi bỏ vũ trang toàn diện, vội ôm lấy gò má nóng hổi của mình, bờ mông tròn lẳn trắng phau lúc lên lúc xuống đập thẳng vào mắt Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền say mê vuốt ve làn da nõn nà của cô, Trần Vũ lúc này như trái đào mọng ướm, đường cong thiếu nữ mê người dọc hai bên thân lượn xuống tạo nên một vẻ thanh nhã đầy gợi cảm, máu nóng cơ thể dồn dập chạy lên đầu, khắp người Lâm Tuyền nóng rực, hơi thở trở nên gấp gáp.

Bị Lâm Tuyền lật ngược người lại, đối diện với ánh mắt nóng cháy của y, Trần Vũ ngượng tới nổi toàn thân ửng lên sắc hồng khêu gợi, run run nói:

- Tắt đèn đi.

Lâm Tuyền không hề muốn tắt đèn, y muốn nhìn từng tác da thịt trên người cô, nhưng sợ Trần Vũ căng thẳng làm đêm đầu tiên không được như ý, chiều lòng cô tắt đèn đi.

Tắt đèn xong Lâm Tuyền không chờ đợi được thêm nữa, nâng cấp chân thon dài của Trần Vũ tách ra, có điều do đêm tối lại thêm kinh nghiệm từ cuốn phim JAV có vẻ không đủ dùng, Lâm Tuyền xua quân mấy lần tiến vào đều trượt.

Bóng tối làm Trần Vũ thêm can đảm, hai chân cô quăn lấy y, cặp mông mẩy ưỡn lên, đón y tiến vào cơ thể mình, cuối cùng một tiếng rên say người vang lên, Lâm Tuyền đã đạt được ý nguyện, Khoảnh khắc ấy, mọi phiền muộn nhân gian tan biến, tình yêu hòa trộn với khoái lạc làm cô gần như không cảm thấy đau đớn của lần đầu, thuận lợi biến từ con gái thành phụ nữ.

137. Q.3 - Chương 37: Chạm Trán Ổ Yến Kinh

Khi tất cả mọi người đều mâu thuẫn về khác biệt giữa tình yêu và tình dục, Lâm Tuyền thời khắc phát sinh quan hệ với Trần Vũ thực sự cảm thụ được tình dục là tình yêu kéo dài và sâu hơn.

- May mà ngày hôm đó em nhận được không cho anh thành công.

Lâm Tuyền vuốt ve làn da mịn màng của Trần Vũ:

- Ủm, có gì khác nhau à, rốt cuộc chẳng phải vẫn lọt vào tay anh sao?

Trần Vũ trả lời với giọng nói xen lẫn giận dữ và nũng nịu:

- Nếu ngay từ đầu đã làm chuyện đó, có lẽ anh sẽ càng thích cơ thể của em hơn.

Lâm Tuyền ghé sát tai Trần Vũ cắn nhẹ:

Trần Vũ thở dốc, vịn vịn người:

- Thế hiện giờ không thích à?

- đương nhiên là thích.

Lâm Tuyền say mê nắn ngực cô:

- Có điều phát hiện ra trên người em có rất nhiều thứ đáng để thích, với hai người yêu nhau mà nói, càng quan trọng hơn.

Ngày cuối cùng Lâm Tuyền đưa Trần Vũ đi triển lãm cùng, đám Trương Bích Quân, Lạc Tình, Thiệu Bình lại coi đây là cơ hội cuối cùng để đi du lịch, cho nên không xuất hiện.

- Công việc của anh là đây à?

- Ừ, vất vả lắm đấy.

Trần Vũ nhìn những cô người mẫu mặc áo sườn xám tươi cười phát tờ rơi cho khách hàng, nhéo tay Lâm Tuyền một cái :

- Vất vả cái đầu anh ấy, nhiều mỹ nữ như thế này, chẳng trách anh không muốn đưa em đi.

- Xì, nhìn bọn họ, chẳng bằng về nhìn em, nói ra các cô ấy lộ ra đâu được nhiều bằng em ...

- Muốn chết à?

Trần Vũ đuổi theo Lâm Tuyền, hai người cười đùa trong đám đông, khiến rất nhiều người chú ý.

- Tiểu Vũ, anh muốn xây cho em một tòa nhà cao thế này ...

Lâm Tuyền hưng phấn nói với Trần Vũ, nhưng phát hiện ra cô không đi theo, quay đầu lại nhìn thấy Trần Vũ đứng cách mình hơn mười bước chân, đang nhìn chăm chăm vào mặt bên một nam nhân trung niên, sắc mặt tái nhợt. Trước khi người trung niên kia quay mặt qua thì Trần Vũ đã quay đi trước, người cứng đờ, nhìn thấy Lâm Tuyền cũng không nói gì cả, đi thẳng ra cửa chính.

Lâm Tuyền vội vàng đuổi theo, nắm lấy tay Trần Vũ cùng cô ra ngoài, rồi đại sảnh triển lãm, không kìm được quay đầu lại nhìn, thấy người trung niên kia đang nhìn về phía mình, bên cạnh có một thanh niên chừng 30 tuổi ghé vào tai người trung niên thì thầm gì đó.

Lâm Tuyền nghi hoặc, hình như bọn họ cũng biết mình.

Bất kịp Trần Vũ, thấy sắc mặt cô cực kém, Lâm Tuyền lo lắng hỏi :

- Vừa rồi là ai thế?

Trần Vũ mím môi không nói, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, nắm lấy tay Lâm Tuyền kéo đi như muốn chạy trốn khỏi nơi này, lên xe rồi mới thở ra một hơi, nhìn ánh mắt lo lắng của Lâm Tuyền, cười gượng nói:

- Sau này có cơ hội em sẽ nói cho anh biết, anh đừng hỏi em được không?

Lâm Tuyền trong lòng mang nghi hoặc lớn, nhưng nhìn ánh mắt né tránh kinh hoàng của Trần Vũ liền không hỏi gì nữa, chỉ khẽ nắm lấy tay cô.

Cả hai im lặng một lúc lâu, Trần Vũ ôm tay Lâm Tuyền, ngược mắt lên nhìn y :

- Giận rồi à?

- À, không.

Lâm Tuyền lắc đầu, y có chút không vui, nhưng không hề giận :

- Thực không có chuyện gì to tát đâu, đợi em thi xong nghiên cứu sinh sẽ nói cho anh biết. Chuyện của anh em cũng không hỏi, đợi tới lúc đó anh cũng nói hết cho em được không?

- Không công bằng rõ ràng em biết anh hiểu kỳ hơn em nhiều, em định để anh bị dày vò tới chết sao?

Lâm Tuyền làm bộ mặt đau khổ:

Trần Vũ bật cười, nụ cười thật hồn nhiên ngây thơ, ôm lấy tay Lâm Tuyền, dựa đầu vào vai y:

- Vậy thì khi anh sắp bị dày vò chết, em sẽ cứu mạng anh.

Trần Vũ lòng có tâm sự, về tới khách sạn liền không muốn ra ngoài chơi nữa, Lâm Tuyền trêu cô:

- Một thành phố lớn thế này khả năng gặp được một người như mò trăng đáy bể ấy.

- Vừa rồi chẳng phải gặp rồi sao ...

Trần Vũ nói nửa chừng nhéo Lâm Tuyền một cái:

- Á, anh không được hỏi, nói bóng nói gió cũng không được, trí thông minh của em không thấp như anh nghĩ đâu.

Hai người ở lại trong khách sạn tới tận trưa hôm sau, rồi ngồi xe khách sạn ra sân bay, Lâm Tuyền mới biết chuyện nam nữ, như con mèo tham ăn mãi không biết chán, Trần Vũ không muốn ra ngoài, vừa vặn có thể triền miên với nhau, chỉ có điều khi xuống máy bay, hai chân xoắn vào nhau, không được tươi tỉnh phần chán như Trần Vũ.

Ngày 26 tháng 9, Cao ốc Tỉnh Hải lại tổ chức bán đấu giá khoản nợ lần thứ hai, lần này Tổng cty xây dựng Tỉnh Hải chỉ đồng ý giảm giá sàn xuống 2 triệu nữa, bán đấu giá tiếp tục thất bại.

Ngày 28 tháng 9, lễ khởi công trung tâm hành chính mới thành phố Tỉnh Hải, đánh dấu chính thức vén màn thành lập khu khai phát mới, ngày hôm sau tới lượt lễ khởi công Cao ốc Nam Cảng do bốn công ty liên hợp đầu tư, tân thành trấn đi vào lịch trình, cả Tỉnh Hải tức thì trở nên tấp nập.

Trải qua bảy tháng marketing, tỉ lệ nhà trống của Tỉnh Hồ Uyển giảm xuống tới 15%, tài chính thu hồi đạt tới 37 triệu.

Hạng mục nhà ở giá rẻ Tân Hồ Viên nằm ở phía đông trấn Lục Hồng cũng được xây dựng tới tầng trên cùng, mặc dù thời gian giao nhà là tháng 5 năm sau, nhưng sau khi cho đặt trước, chỉ trong một thời gian ngắn đã được bán hết sạch.

Khấu trừ đi 50 triệu khoản vay ngân hàng và 24 triệu tiền xây dựng, Thiên Tinh Hồ ở hạng mục nhà giá rẻ đầu tiên đã kiếm được 36 triệu.

Tỉ suất lợi nhuận của nhà giá rẻ mặc dù thấp, nhưng chu kỳ khai phát chỉ có một năm rưỡi tới hai năm, thời gian thu hồi vốn càng ngắn hơn, gần như chỉ cần mở cửa giao dịch là có thể thu hồi lại toàn bộ số tiền, còn tiền nợ ngân hàng có thể trì hoãn tới khi kết thúc hạng mục mới kết toán, tới lúc đó Thiên Tinh Hồ gần như đã gom được cả trăm triệu rồi, chỉ cần thao tác thỏa đáng, lợi nhuận hàng năm sẽ không thua kém gì nhà ở thương mại, vả lại về mặt tiêu thụ lại không lo có nguy hiểm.

Trước kia Từ Kiến và Trần Chí Lập định ra quy hoạch phát triển của Thiên Tinh Hồ bị Lâm Tuyền hoàn toàn phủ quyết, trong lòng có chút khó chịu, giờ thì hoàn toàn tiêu trừ rồi, ít nhất thể hiện ra bên ngoài

là như thế. Những chủ đầu tư lấy đất ở phía bắc khu khai phát, trừ Hào Thành động tác nhanh một chút, những người khác đều chưa tới giai đoạn cho bán trước, chuyện thu hồi tài chính kết toán doanh lợi càng thêm xa vời.

Thiên Tinh Hồ bắt đầu vào xây dựng công trình kỳ hai Tân Hồ, sử dụng 180 mẫu đất, theo kế hoạch sẽ dung nạp 1000 hộ dân.

Sự thành công của Thiên Tinh Hồ ở nhà giá rẻ Tân Hồ Viên đã thu hút sự chú ý của những nhà đầu tư khác, dưới sự ủng hộ của Trương Quyền, Lê Cảnh của Trần Minh Hàng cũng lập hạng mục nhà giá rẻ Hoa viên Á Đông, nối tiếp ngay sau công trình kỳ hai của Tân Hồ, tiến vào giai đoạn trù bị khẩn trương.

Hạng mục nhà ở giá rẻ trong quy hoạch của thành phố Tĩnh Hải vào năm 2000 chỉ có hai cái, các nhà đầu tư khác chỉ biết nhìn mà thở dài, đợi sang năm tiến vào thị trường đặc thù này.

Lâm Tuyền cho rằng Thiên Tinh Hồ nên tập trung toàn bộ nhân lực, vật lực, tài lực, lợi nhuận của năm 2000 đầu tư vào trong kiến thiết Tân thành Nam Cảng. Để bồi thường cho Đông Đô và Từ Kiến, Liên hợp Tĩnh Hải tiếp tục đầu tư vào Thiên Tinh Hồ 20 triệu, Cty đầu tư Nam Cảng thì đem 150 mẫu đất quy hoạch làm nhà cấp cho Thiên Tinh Hồ với giá 400.000 mỗi mẫu bán cho Thiên Tinh Hồ để giữ tỉ trọng cổ phần đại cổ đông thứ tư ở Thiên Tinh Hồ không đổi.

Thiên Tinh Hồ ném ra liền 200 triệu, lần lượt mua năm mảnh đất xây nhà trong phạm vi quy hoạch tân thành Nam Cảng với diện tích 500 mẫu. Như thế, không tính đất dựng xây dựng nhà ở kinh tế, lượng đất dự trữ trong tay Thiên Tinh Hồ đã lên tới 960 mẫu. Dựa theo hiệp nghị giữa Cty đầu tư Nam Cảng và cơ cấu đất đai quốc gia, Cty đầu tư Nam Cảng thu được 100 triệu trong khoản tiền đó, bộ phận này dùng vào đầu tư thị chính cho tân thành thị.

138. Q.3 - Chương 38: Câu Kết Chưa Chắc Không Phải Chuyện Tốt

Phương án phân phối lợi ích giữa Cty đầu tư Nam Cảng và cơ cấu quản lý đất đai quốc gia là, trừ đất xây dựng công trình công cộng, đất dùng cho nhà ở thương mại sẽ có giá tiêu thụ cơ bản 200.000 mỗi mẫu, sang năm thứ hai giá cơ bản tăng lên 300.000 mỗi mẫu, sau này mỗi năm tăng thêm 20%.

Cty đầu tư Nam Cảng thông qua 2 vụ mua bán đất lớn, thu được 190 triệu, đồng thời có được 20% cổ phần của Thiên Tinh Hồ, từ đó tổng tài sản đạt tới 4.2 triệu.

Từ tháng 7 đến tháng 8, giá tiêu thụ bình quân mỗi mét vuông của Tĩnh Hồ Uyển là 1.800, cùng với lực độ tuyên truyền cho Tân thành Nam Cảng được tăng cường, tháng 9, giá tiêu thụ lên tới 1.980. Hoa viên Hào Thành giao dịch vào tháng 9 có giá 1920 đồng.

Đương nhiên Cty đầu tư Nam Cảng và Lưu Hoa Đông của Hào Thành có hiệp nghị phân chia doanh lợi, giá cơ sở định ra là 1.700 đồng.

Cty đầu tư Nam Cảng ngoại trừ xúc tiến công tác xây dựng công cộng thì nhiệm vụ quan trọng nhất sẽ là giải tỏa và san lấp mặt bằng tất cả đất đai trong phạm vi quy hoạch tân thành thị, để thuận lợi thu hút các nhà đầu tư vào, giảm thiểu chu kỳ khai phát, giảm thiểu tranh chấp xảy ra do giải tỏa, càng không bị giảm bớt lợi nhuận khi phải đền bù cho hộ giải tỏa.

Điểm quan trọng hơn nữa là chi phí giải tỏa giai đoạn tiền kỳ rất rẻ, năm 2000, tiêu chuẩn bồi thường ổi mét vuông giải tỏa là 1.000, thấp hơn một chút so với giá nhà kinh tế, có thể dự kiến cùng với địa ốc nóng lên, giá nhà liên tục tăng cao, chi phí cho giải tỏa bồi thường sẽ càng lớn, tất nhiên nhà đầu tư càng áp giá đền bù thấp càng tốt, còn giá nhà sẽ càng đẩy lên cao càng tốt, hai con số này chênh lệch lớn, mâu thuẫn trở nên gay gắt, khó khăn giải tỏa sẽ càng lớn.

Trong phạm vi quy hoạch tân thành Nam Cảng ảnh hưởng tới hơn 2.000 hộ 9.000 người dân phải di dời. Lâm Tuyền cho rằng, phải nhanh chóng di dời 2.000 hộ dân này ra khỏi tân thành thị, như thế Cty đầu tư Nam Cảng sẽ kiếm được giá chênh lệch lớn.

Đôi khi Cố Hiểu Linh nghĩ, ai mới là người quyết sách thực sự của công ty, chắc chắn toàn bộ nhân viên đều do cô lãnh đạo, Lâm Tuyền thậm chí còn không tiếp xúc với một nhân viên cấp giám đốc nào, nhưng Cty đầu tư Nam Cảng lại vận hành chính xác theo lối suy nghĩ của y.

Trong phòng bao rộng nhất của Tú Thủy Các với sự góp mặt của những người có ảnh hưởng tới quyết sách của Cty đầu tư Nam Cảng như Triệu Tăng, Cố Hiểu Linh, Tần Minh, Triệu Hán Đạt, Liễu Trí, Trần Chí Lập, Tiền Vi. Lâm Tuyền đề xuất ý kiến giải tỏa di dời quy mô lớn của mình.

Cố Hiểu Linh không khỏi xót của:

- Khó khăn lắm mới gom được nhiều tiền thế này, vậy mà thoáng cái bỏ ra một nửa cho giải tỏa ... Quan trọng nhất là đợi tới năm sau tiêu chuẩn bồi thường nâng cao, hộ giải tỏa ý thức được chênh lệch bồi thường sẽ rơi hết vào tay công ty, ảnh hưởng rất lớn tới hình tượng công ty. Hơn nữa chuyện giải tỏa này quá nửa mang tính chất hành chính, vậy mà không cho người dân được lựa chọn bồi thường ngay trên đất cũ, có vẻ không được công bằng lắm.

Trần Chí Lập ghé vào bên tai Lâm Tuyền, thì thầm nói:

- Chúng ta là ví dụ điển hình của câu quan thương cấu kết, bị người dân chửi bới sau lưng là khó tránh khỏi.

Lâm Tuyền nhìn Trần Chí Lập, thấy ông ta chẳng hề có chút hổ thẹn nào mà còn nhơn nhơn đắc ý, nói thực Lâm Tuyền không ưa ông ta chút nào, tất nhiên y không thể hiện ra.

Tiền Vi cũng nói:

- Phía công ty giải tỏa Lục Hồng có báo lại với tôi, không biết do kẻ nào tung tin, nói năm sau chính phủ điều chỉnh chính sách bồi thường, còn biết giá tiền cụ thể, hiện công tác giải tỏa rất khó khăn, người dân không chịu hợp tác.

- Không cần để ý tới những kẻ đó.

Có thể dễ dàng đoán ra được đứng sau là những kẻ trước kia không tin Cảnh Nhất Dân, cho nên chậm chân trong bữa tiệc thịnh soạn này, mà khả năng rất cao là Lệ Cảnh của Trương Hành là kẻ cầm đầu, Lâm Tuyền khoát tay thông thả nói:

- Đây là chuyện có lợi cho cả ba phía, không chỉ lợi cho nhà đầu tư và cả chính phủ và hộ giải tỏa đều thế.

Cố Hiểu Sinh cười khẽ, quẹo rũ khôn tả:

- Tiểu Ba, cậu học vấn ồm ồm lại dẻo, rõ ràng là chúng ta hưởng tiền chênh lệch giải tỏa, vì sao có lợi cho hộ giải tỏa, hưởng hồ năm nay làm gì còn chỉ tiêu nhà định cư dư nữa.

Lâm Tuyền kín đáo đưa mắt nhìn Triệu Tăng, Triệu Tăng khẽ gật đầu, ý bảo y cứ nói, Lâm Tuyền mới giải thích:

- Mặc dù với người dân đây là điều đáng buồn, nhưng chính phủ chủ đạo lấy giá nhà thúc đẩy giá đất là lối suy nghĩ trọng yếu trong công tác chính phủ vài năm tới, không riêng gì Tỉnh Hải mà các thành phố lớn trong cả nước đều như thế, tiêu chuẩn bồi thường giải tỏa mãi mãi không theo kịp tăng trưởng giá nhà. Chị Cố thử nghĩ xem, nên năm sau chúng ta đền bù giải tỏa, thì chẳng phải vẫn thấp hơn giá của năm sau nữa à?

Cố Hiểu Linh im lặng không nói.

Lâm Tuyền bình thản tiếp tục:

- Thiên Tinh Hồ và Hào Thành đã đưa ra quyết định, hộ giải tỏa ở tân thành Nam Cảng mua nhà có thể hưởng thụ ưu đãi 90% giá, như thế những hộ giải tỏa đồng ý ở lại ngoại trừ tiêu chuẩn bồi thường, mỗi mét vuông chỉ cần thêm vào tám chín trăm đồng có nhà ở mới, lại hưởng thụ các loại ưu đãi thuế phí. Đợi tới năm sau giá nhà Tân thành Nam Cảng sẽ tăng lên trên 2.600, cho dù tiêu chuẩn bồi thường có tăng lên 1.200, nhưng hộ giải tỏa muốn ở lại phải trả thêm gần 50% giá.

Triệu Tăng thở dài:

- Giải tỏa càng muộn thì khả năng lựa chọn chỗ ở mới càng nhỏ, cuối cùng tuyệt đại đa số hộ giải tỏa sẽ bị ép vào nhà tái định cư, chúng ta làm nhanh một chút với bọn họ mà nói chưa chắc không phải là chuyện tốt.

- Cty đầu tư Nam Cảng kỳ thực là đang dùng một hình thức khác tăng tiền bồi thường cho hộ giải tỏa, giá cơ bản của Hoa viên Hảo Thành là 1.700 đồng, đem bán cho hộ giải tỏa với giá cơ bản, tức là đã đem phần lợi nhuận của mình nhường cho hộ giải tỏa rồi còn gì.

Cố Hiểu Linh thấy Lâm Tuyền nói có lý:

- Hay là tuyên truyền thêm ở phương diện này cho người dân hiểu?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Không nên để truyền thông tham gia vào, ảnh hưởng tới hình tượng chính phủ, cứ để tổ công tác và công ty giải tỏa làm, phương thức sẽ linh hoạt hơn.

Triệu Tăng mỉm cười, hẳn biết dụng ý cuối của Lâm Tuyền: “Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên thật đáng thương, bị tính kế mà chẳng biết.” Có thể thấy trước rằng sẽ có một lượng lớn hộ giải tỏa tràn vào Hoa viên Hảo Thành và Giai Thành viên mở cửa giao dịch năm sau.

Lưu Hoa Đông và Chu Vân Thiên chẳng những phải nhường lợi nhuận cho hộ giải tỏa mà hộ giải tỏa nhiều hơn khả năng của tiểu khu, giá nhà sẽ bị ảnh hưởng nhất định, bọn họ bị đem đi làm bất hi sinh để đẩy nhanh tiến trình xây dựng tân thành thị, ổn định bước tiến của giá nhà ở tân thành thị, Cty đầu tư Nam Cảng tất nhiên là người hưởng lợi, nhưng lợi ích lớn nhất thuộc về Thiên Tinh Hồ sở hữu lượng đất dự trữ lớn nhất. Sự thực nhiều năm sau cũng chứng minh điều này, sau năm năm Thiên Tinh Hồ khai phát hết được hết lượng đất dự trữ, thu lợi lên tới 2 tỷ.

Có điều Cty đầu tư Nam Cảng cũng là đại cổ đông của Thiên Tinh Hồ, nên hưởng lợi nhất là chính phủ, cổ đông lớn nhất của Cty đầu tư Nam Cảng.

Chính vì những tính toán này, không chỉ Triệu Tăng ủng hộ kế hoạch của Lâm Tuyền, Cảnh Nhất Dân cũng thừa nhận, những người khác hiện giờ chưa rõ, có lẽ chỉ có Khổng Lập Dân là nhìn ra được.

Lâm Tuyền càng ngày càng thể hiện thiên phú vượt trội ở phương diện này, làm Cảnh Nhất Dân không thể không dựa vào y, chỉ mong Lâm Tuyền sớm ngày tốt nghiệp ở lại bên cạnh, làm cánh tay trái phải.

139. Q.3 - Chương 39: Khách Hàng Quyết Định Giá Cả

Cuộc sống của Lâm Tuyền bị chia cách làm hai mảng hoàn toàn với nhau, đám Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, Khổng Lập Dân, Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ đều không hề biết nửa thế giới khác của y, tất cả cho rằng y có cuộc sống bình đạm khác ở trong trường. Trương Đào, Trần Lập, Lục Nhất Mạn, Điền Lệ, Trần Vũ lại không biết nửa thế giới kia của y, đều cho rằng y là sinh viên bươn trải làm công kiếm sống.

Lâm Tuyền mấy lần định giải thích với Trần Vũ, song cuối cùng không nói ra được, Trần Vũ hẹn thi xong nghiên cứu sinh mỗi người sẽ đem bí mật của mình nói ra, Lâm Tuyền chấp nhận ý muốn của cô.

Thời gian Lâm Tuyền ở lại Tỉnh Hải giảm đi rõ ràng, trước kia y ở Tỉnh Hải hai ngày, giờ thì sáng sớm về tới Tỉnh Hải, giải quyết công việc, tranh thủ buổi trưa tới chơi với Tiểu Tư Vũ và Phương Nam, tối ăn cơm với khách xong vội vàng về Kiến Nghiệp.

Người ở Tỉnh Hải đều nghĩ rằng Lâm Tuyền bận rộn với hạng mục Đàn Sơn không thoát thân được, trong lòng đều thông cảm cho y, tới Tiền Vi thấy Lâm Tuyền còn vất vả hơn mình cũng không phàn nàn nữa.

Đúng là vào tháng 10, Chung cư Đàn Sơn bước vào giai đoạn chuẩn bị quan trọng nhất, tiêu thụ của Minh Đô bị ức chế rõ rệt, mở cửa giao dịch ba tháng rồi, tỉ lệ tiêu thụ chưa đầy 10%, đương nhiên giá thì đã tăng lên 6.580 đồng, xếp thứ ba trong số các chung cư cao cấp.

Cho dù rất có lòng tin vào Chung cư Đàn Sơn, nhưng tỉ lệ tiêu thụ ít như thế cũng làm ông chủ Minh Đô hơi hoảng, lỡ chẳng may hạng mục Đàn Sơn không bán được giá cao như dự đoán, đó sẽ là nhát dao chí mạng với Minh Đô.

Ông chủ Minh Đô muốn giảm giá bán, nhưng quyền chủ động giá bán lại nằm trong tay Tinh Hồ, muốn thu hồi quyền chủ động thì phải bỏ khoản bồi thường phá hợp đồng lớn, còn phải bồi thường cả chi phí mà Tinh Hồ đã bỏ ra.

Mặc dù ai sáng mắt đều cũng nhìn ra được, tuy Tinh Hồ tích cực đầu tư vào công trình thị chính, nhưng là để chuẩn bị cho Chung cư Đàn Sơn, nếu hủy hợp đồng, Minh Đô phải gánh đại bộ phận khoản đầu tư đó.

Cuối cùng không kìm chế được, ông chủ của Minh Đô tới công trường viên lâm Đàn Sơn chặn cửa Lâm Tuyền, Lâm Tuyền đang đứng trước một cây cổ thụ, mặt trầm tư không biết đang nghĩ gì, ống quần dính bùn, cái giày da không còn nhìn ra màu sắc thực sự là gì nữa, nếu chẳng phải có Thiệu Bình giới thiệu, Vương Truyền Minh còn tưởng nhìn thấy một công nhân.

Theo Vương Truyền Minh, đôi mắt của Lâm Tuyền rất có thần, khuôn mặt gầy gò với đường nét sắc cạnh, trầm ổn, trí tuệ không phù hợp với tuổi tác, y nói không nhiều nhưng luôn nắm được trọng điểm, kiến thức uyên bác, đó là những ấn tượng sau này Lâm Tuyền gây dựng được trong lòng Vương Truyền Minh. Có điều mới đầu nhìn thấy ông chủ thần bí đứng sau Tinh Hồ, Vương Truyền Minh đúng là cho rằng mình nhìn thấy một công nhân.

Vương Truyền Minh mới đầu tiếp xúc với Thiệu Bình, sau đó là Trương Bích Quân, biết Tinh Hồ có một nhân vật hạch tâm, nhưng chỉ khi ký hợp đồng mới thấy qua một lần.

- Tổng giám đốc, đây là Chủ tịch Vương của Minh Đô.

Không có Thiệu Bình giới thiệu, hai người bọn họ chưa chắc đã nhận ra nhau.

- Xin chào.

Lâm Tuyền chủ động đưa tay ra:

- Chủ tịch Vương muốn gặp một tiểu bối như tôi thật là vinh hạnh, tiếc rằng tôi thường ở Tĩnh Hải, có một vài chuyện làm người ta đau đầu.

Đi qua cây cổ thụ chọc trời là biệt thự số 36, mới được xây xong tầng 1.

Vương Truyền Minh hỏi:

- Nghe nói biệt thự số 36 cũng là sản nghiệp của anh Lâm?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Công trình nhỏ thôi, khiến chủ tịch Vương chê cười rồi.

- Giá của Chung cư Đàn Sơn lên rồi, giá biệt thự này chẳng phải càng cao hơn sao, không biết anh Lâm định bán Đàn Sơn với giá bao nhiêu?

Lâm Tuyền nhún vai xin lỗi:

- Tôi cũng không biết, giá nhà bao nhiêu phải do khách hàng quyết định.

- Khách hàng quyết định?

Vương Truyền Minh không hiểu:

- Chung cư Đàn Sơn chuẩn bị làm điều tra giá nhà sao?

Lâm Tuyền bật cười:

- Cuối tháng này báo tỉnh tổ chức cuộc thi viết lớn, đề tài là số 38 đường Bắc Kinh. Giám đốc Vương nói thể làm tôi thấy cần phải tổ chức một cuộc điều tra giá nhà. Có điều cũng không cần quá nghiêm túc, tổ chức hoạt động với chủ đề “tôi đoán giá nhà Chung cư Đàn Sơn” là đủ. Xem xem trong tưởng tượng của người dân, Chung cư Đàn Sơn có thể bán với giá bao nhiêu.

Vương Truyền Minh bị Lâm Tuyền đánh bại hoàn toàn rồi, làm gì có người đi làm marketing mà lại tùy hứng như thế, đến cái giá cũng chưa chắc. Nhưng lại không thể phủ định biểu hiện gần như thiên tài của y ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ, Vương Truyền Minh thận trọng nói:

- Con số thống kê tiêu thụ tháng 9 đã có, toàn bộ thị trường nhà cao cấp vì hạng mục Chung cư Đền Sơn mà bị kiềm chế rõ ràng, so với cùng kỳ năm ngoái giảm mất 20%, Minh Đô nằm ở cạnh Chung cư Đền Sơn cho nên ảnh hưởng càng lớn, ba tháng rồi mà bán chưa được 10% số phòng ..

Lâm Tuyền có vẻ không hiểu nhìn Vương Truyền Minh:

- Chủ tịch Vương lo à?

- Đường Thiên Sơn có hai chung cư cao cấp khác bán ra cùng thời gian với Minh Đô, tỉ lệ nhà tiêu thụ được đều trên 20%, thực tình là tôi cũng lo ...

Lâm Tuyền gật gù như bây giờ mới hiểu:

- Hay là thế này nhé, Tinh Hồ mua lấy 10% số nhà của Minh Đô, để tỉ lệ của Minh Đô cũng tăng lên 20%.

Tinh Hồ mà mua tất nhiên là với giá cơ bản, Vương Truyền Minh không muốn chút nào, lắc đầu nói:

- Tôi sao có thể để Tinh Hồ gánh hết mọi nguy hiểm được?

- Đền Sơn định giá cao bao nhiêu ngay cả tôi cũng chưa chắc, song thấp được bao nhiêu thì tôi chắc chắn phần nào, giám đốc Vương không cần phải lo.

- 8.000 chẳng?

Vương Truyền Minh hỏi thăm dò:

Lâm Tuyền là ai chứ, sao có thể dễ dàng lộ ra như vậy, ậm ừ một câu không rõ nghĩa.

Nếu như giá thấp nhất của Chung cư Đền Sơn định ở mức trên 8.000, giá nhà của Minh Đô duy trì ở mức 6.00 - 7.000 là không thành vấn đề.

Vương Truyền Minh hơi yên tâm được một chút, lại hỏi:

- Liệu có thể để những chi nhánh phía dưới của Tinh Hồ trọng điểm tiến cử nhà của Minh Đô không?

Tiến vào tháng 10, số chi nhánh làm nghiệp vụ cho thuê mua bán nhà của Tinh Hồ đã lên tới 56 cái, nhân viên chi nhánh lên tới hơn 350 người, trong đó bao gồm hơn 120 nhà quản lý bất động sản, với nỗ lực cùng mạng lưới tiêu thụ hùng mạnh đó, không chỉ thể hiện ở việc mua bán sang tay nhà cấp cao, mà ở nhà mới xây, cũng thể hiện rõ ràng qua việc tiêu thụ ở Thiên Dật Viên, Thiên Dật và Tinh Hồ hợp tác với nhau ba tháng, 80% số nhà được bán đều do chi nhánh phía dưới tiến cử, Thiên Dật Viên phải trả thêm 2.5% tiền bán nhà.

Bỏ ra thêm mấy triệu, song xúc tiến được việc tiêu thụ, đồng thời giảm được chi phí tiêu thụ, tăng cường tốc độ thu hồi vốn, đó là điều tất cả nhà đầu tư đều muốn.

Thực nghiệp Tinh Hồ cùng với việc marketing bất động sản còn không tiếc sức lực mở rộng mạng lưới tiêu thụ, không chỉ đem hết lợi nhuận của Trí nghiệp Tinh Hồ bỏ vào việc mở rộng, còn lấy cả lợi nhuận từ hạng mục Nguyệt Nha Hồ, Thiên Dật Viên bỏ vào chi nhánh phía dưới, tốc độ mở rộng kinh người, nếu người nào biết hơn một năm trước thôi Lâm Tuyền gờ đủ thủ đoạn mới kiếm được nhân viên đầu tiên là Tôn Phi Phi, sẽ không tin số nhân viên hiện nay của Tinh Hồ.

Nếu như hạng mục Đền Sơn mà tiếp tục thành công, Tinh Hồ sẽ bá chiếm vững vàng địa vị bá chủ nghiệp vụ marketing bất động sản ở tỉnh thành, những nhà đầu tư đều sẽ coi Tinh Hồ là đối tác thích hợp nhất.

Vương Truyền Minh tung hoành trên thương trường 20 năm rồi, chỉ có chàng thanh niên gầy gò trông thư sinh thanh tú quá mức này làm ông ta có cảm giác kính sợ, mặc dù tài phú của ông ta nhiều hơn Lâm Tuyền vô số, nhưng với thanh niên này có lẽ tích lũy số tài phú lớn như thế chỉ là vấn đề thời gian.

140. Q.3 - Chương 40: Có Kẻ Lợi Dụng

Chuyện Vương Truyền Minh yêu cầu các chi nhánh tham dự vào tiêu thụ của Minh Đô Uyển, Lâm Tuyền cũng chỉ ậm ừ, ngược lại Thiệu Bình suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi thấy đã tới lúc các chi nhánh tham gia vào rồi.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Hiện anh chủ quản trí nghiệp Tinh Hồ, anh nói được là được.

Phía tây nam viên lâm tư gia có một ngọn đồi đá, do những tảng đá thiên nhiên nguyên khối tạo thành, loại đá quý giá khỏi phải nói, mà vận chuyển được tảng đá cực lớn này vào trung tâm thành phố cũng hao tốn vô vàn nhân lực vật lực, ngọn đồi đá này chiếm diện tích chừng năm sáu mẫu, giữa khe hở những tảng đá khổng lồ trồng cây mười mấy Thanh Đàn, Phượng Hoàng, Sơn Cừ sừng sững, mấy dòng suối tuôn ra, men theo con đường vòng vèo giữ các khe đá chảy vào đồng cỏ, rừng trúc, cuối cùng tụ vào ao nước khoảng một mẫu ở góc đông bắc, ở bên cạnh ao nước là cây Liễu Sam Vương cổ thụ mà phải ba người ôm mới xuể, đường kính 1m6, cao tới 22 mét.

Toàn bộ viên lâm có hơn mười cây có đường kính trên một mét, tây nam đồi đá là cây Thanh Đàn 800 năm, chỉ riêng hai cái cây đó thôi, đã tốn của viên lâm hơn 3 triệu.

Viên lâm tư gia Đan Sơn có thể nói là xa xỉ tới cùng cực.

Mặc dù viên lâm còn chưa hoàn thành, Vương Truyền Minh đi trong đó luôn miệng tán thưởng, tới lúc sắp đi không nhịn được thêm vào một câu:

- Bất kể giá cuối cùng là bao nhiêu, anh Lâm nhớ để cho tôi hai căn nhà lớn.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Nhất định rồi.

Nhìn chiếc xe sang trọng của Vương Truyền Minh phóng vút đi, Thiệu Minh than:

- Không cần hỏi giá bao nhiêu mà mở miệng muốn ngay hai căn nhà lớn, ông chủ của Minh Đô cùng là lắm tiền chịu chơi.

- Mô hình của Đan Sơn là không thể bắt chước được, trong lòng phú hào tỉnh thành ít nhiều mang suy nghĩ chỉ chen chân vào đường Bắc Kinh, mới được coi như thực sự tiến vào tầng cao nhất của xã hội, những dinh thự Dân Quốc kia năm nay mới chỉ có hai cái bán ra thị trường, giá lên tới 22.000 nghìn rồi mà phú hào tỉnh thành vẫn tranh nhau sút đầu mẻ trán. Chung cư Đan Sơn sẽ là lựa chọn thay thế tốt nhất của bọn họ, hơn nữa ở sự hiện đại, phục vụ, cảnh quan càng có ưu thế hơn ...

Lâm Tuyền cười nhạt:

- 8.000 ư? Nếu chỉ chừng đó tôi cần gì tốn nhiều công sức như thế?

Thiệu Bình không kìm được hưng phấn trong lòng, đi theo Lâm Tuyền đúng là rất cực nhọc, nhưng cảm giác thỏa mãn thành tựu là điều nơi khác không có được:

- Vậy khả năng sẽ lên tới bao nhiêu?

- Ngay cả trong Chung cư Đan Sơn cũng sẽ phân chia đẳng cấp, bốn căn nhà xa hoa nhất diện tích 500 mét vuông ở tầng trên cùng chi phí trang trí mỗi mét vuông đã là 5.000 đồng, 24 căn nhà diện tích 360 mét vuông, chi phí trang hoàng cơ bản trên 4.000, dưới nữa là 60 căn nhà diện tích trên 270 mét vuông, trang hoàng mất 3.500 đồng, thấp nhất là những căn nhà trên 180 mét vuông, phí trang trí 3.000. Đem thông tin này ra bảo bộ phận marketing tổ chức hoạt động với chủ đề “tôi đoán giá nhà Chung cư Đan Sơn”, xem xem trong mắt người dân, giá của nó là bao nhiêu?

- Nhưng Chung cư Đan Sơn đâu bán cho người dân?

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Những phú hào kia dù sao cũng không thể hẹp hòi hơn người dân, kết quả của hoạt động này sẽ là giá cơ sở cho Chung cư Đàn Sơn, tiến thêm một bước củng cố lòng tin người mua nhà, cũng tiến thêm một bước đóng dấu đẳng cấp cho những người mua nhà ở đây. Minh Đô Uyển tiêu thụ trì trệ quá lâu cũng không tốt, sau khi có kết quả hoạt động, sẽ có một bộ phận tương đối lớn người mua nhà chạy sang Minh Đô, chỉ cần Minh Đô khóa chặt mục tiêu này là được.

Thiệu Binh cười gật đầu tuân lời.

- Có một chuyện tôi phải nhắc anh.

Lâm Tuyền thay đổi ngữ khí, trở nên nghiêm túc.

- Dạ.

Thiệu Binh gật đầu, với Lâm Tuyền trẻ hơn mình rất nhiều, hần kính phục từ tận đáy lòng, cũng có chút sợ hãi, thấy ngữ khí của y nghiêm nghị thì có chút bất an.

- Trưởng chi nhánh số 17, 23, 33 là ai, ba chi nhánh này có một số thao tác không thích hợp, tôi đoán gây đây anh đặt hết tinh lực vào hạng mục Đàn Sơn, có điều cũng không thể quá mức lơ là quản lý chi nhánh phía dưới.

-

Thiệu Binh không biết thao tác gì lại khiến Lâm Tuyền cho rằng không thích hợp, trong lòng rất khẩn trương.

Lâm Tuyền lấy một xấp bảng biểu trong cặp ra, là báo cáo chi tiết nghiệp vụ của các chi nhánh, bên trên là chỉ chỉt các con số về 260 căn nhà qua tay 56 chi nhánh trong tháng chín, bao gồm người sở hữu ban đầu, qua tay ai, người sở hữu hiện tại, khoản vay thế chấp ..v..v..v... Trong đó có chín nơi bị Lâm Tuyền dùng bút đỏ đánh dấu, đồng thời ghi chú những nghi vấn của mình.

Thiệu Binh nhận lấy xem qua, trán toát mồ hôi, chín nơi đánh dấu đỏ là căn nhà qua tay chi nhánh 17, 23, 32 trong đó có sáu căn nhà người mua đều tên Tiêu Quân, trên tư liệu cho thấy Tiêu Quân có xí nghiệp tư doanh ở một tỉnh đông nam, chứng minh thu nhập, chứng minh tài sản đều rất đầy đủ, nhưng sáu sáu căn nhà mà hần mua đều cao gấp đôi giá nhà cùng cấp.

Sáu căn nhà này đều thuộc Hoa viên Cẩn Giang, Đông Giang viên, được bán ra vào khoảng cuối năm ngoái và đầu năm nay, đều là nhà mới, chủ đầu tư không định giá mà toàn quyền ủy thác cho chi nhánh của Tỉnh Hồ, điều này có nghĩa là người phụ trách ba chi nhánh kia cùng nhà đầu tư, Tiêu Quân, cùng với người chịu trách nhiệm ở ngân hàng có hiềm nghi hợp bọn lừa đảo khoản vay.

Tài liệu mà Tiêu Quân cung cấp rất có khả năng là giả, có thể hần chỉ là một tên lưu manh đầu đường.

Sáu căn nhà kia tổng giá trị lên tới 5 triệu, trong đó lợi ích phi pháp hơn 2 triệu, Tiêu Quân sẽ mau chóng biến mất, khoản vay thế chấp ngân hàng sẽ bị liệt vào khoản nợ xấu, cuối cùng sẽ là do tài chính TW lấy tiền bù vào.

Ba căn nhà khác người bán ra cùng là một, tên Cát Tồn Tráng, người mua nhà cũng là một tên Tuân Giới Dân. Phía trung gian là chi nhánh số 17, giá giao dịch cũng cao kinh người, gấp 2 lần giá nhà cùng nguồn, lạ một cái là Tuân Giới Dân lấy tiền mặt để trả, không vay thế chấp ngân hàng một xu.

Thiệu Binh hít sâu một hơi nói:

- Chuyện Tiêu Quân tôi sẽ tra triệt để, ít nhất cũng phải bắt bọn chúng nộp số tiền ra, còn về phía ba căn nhà của Cát Tồn Tráng thì lạ quá, chi nhánh cũng chỉ thu thêm được chút tiền trung gian thôi mà.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Ba căn nhà này liên quan tới giao dịch trị giá 4 triệu, qua tay chúng ta một cái, 2.5 triệu sẽ biến thành lợi nhuận đầu tư hợp pháp. Đây rất có khả năng là hối lộ thông qua đầu tư mua nhà, bên hối lộ mua nhà với giá cao, cũng có khả năng là rửa tiền, dù là gì người chịu trách nhiệm ở chi nhánh cũng biết rõ, biết mà không báo lên sẽ đem lại phiền phức cho công ty.

Thiệu Bình bị Lâm Tuyền nhìn mà sờn gai ốc:

- Tổng giám đốc, phải xử lý ra sao?

- Anh chủ quản Trí nghiệp Tinh Hồ, hỏi tôi làm cái gì? Còn bây giờ tôi nói phương thức xử lý anh, anh giám sát không nghiêm, những vấn đề này còn do tôi phát hiện thay anh, vốn định nâng cổ phần của anh ở công ty lên 1%, hiện bỏ đi, sau này xem tình hình rồi tính.

Thiệu Bình hận không thể tát mình một cái, báo cáo là do hắn xem xong rồi mới nộp lên cho Lâm Tuyền thẩm duyệt, xui thế nào đúng tháng này lại lười biếng, chỉ tùy ý xem qua một lượt, 1% cổ phần tương đương với mấy trăm nghìn tiền hoa hồng cuối năm, có hối cũng muộn rồi.

Nhớ tới chiếc passat second hand mình đang lái, Thiệu Bình chỉ biết ủ rũ cúi đầu xuống.

141. Q.3 - Chương 41: Cãi Nhau ?

Cảnh cáo đã nói, Lâm Tuyền biết sau này Thiệu Bình chú ý hơn, không nặng lời nữa :

- Cáo cáo tháng 9 này là do ai làm?

- Dạ?

Thiệu Bình đang thất thần nên không nghe rõ lắm.

Lâm Tuyền nói lại rõ ràng hơn :

- Hạng mục Đàn Sơn đã lấy mất của anh quá nhiều tinh lực, anh không phát giác ra tôi cũng không trách anh. Báo cáo tháng này, không lấy thứ tự các chi nhánh mà xếp ba chi nhánh có vấn đề lên hàng đầu, người dưới đã nhắc nhở anh rõ ràng lắm rồi, ai làm báo cáo này, về sau chú ý bồi dưỡng một chút.

Thiệu Bình tỉnh lại, vỗ đầu nói:

- Hình như là một cô gái tên Lý Lệ, lần trước chuẩn bị đào thải cùng với Chu Phong, song tổng giám đốc và Lão Cố quyết định giữ lại, mới đầu cô ấy được đưa tới phòng tin tức, tháng trước mới điều tới trí nghiệp Tinh Hồ.

Lâm Tuyền nhớ ra cô gái tướng mạo thanh tú chặn mình ở bãi đỗ xe, xem ra trước kia quyết định giữ cô ta lại không phải là sai lầm.

Nhìn đồng hồ, tối nay Trần Vũ không có tiết, Lâm Tuyền nói:

- Tôi đi trước đây, không chào lão Cố nữa.

Thiệu Bình xem đồng hồ, mới có năm giờ thôi mà? Nếu là bình thường chắc hắn còn dám đùa cợt hỏi han một phen, nhưng hôm nay vừa bị mắng cho như thế Thiệu Bình không dám ho he gì.

Lâm Tuyền về sớm đi chợ mua thức ăn, là chợ bình thường chứ không phải siêu thị, dự định nấu một bữa cơm thật ngon làm Trần Vũ bất ngờ, y còn mua chai vang nhẹ, chuẩn bị ít nển, hôm qua Trần Vũ còn chê y khô khan, không hiểu lãng mạn là gì, , tưởng tượng khuôn mặt xinh đẹp của Trần Vũ sáng lên vì bất ngờ , nghĩ tới đó Lâm Tuyền vừa làm thức ăn vừa khẽ huýt sáo.

6 giờ 45, mọi thứ nấu nướng xong xuôi, giờ này Trần Vũ sẽ về, Lâm Tuyền tắt hết đèn, đốt hai cây nến to, ngồi bên bàn chờ đợi Trần Vũ nhào vào lòng mình reo lên hạnh phúc.

7 giờ 15 ... rồi 7 giờ 30, Trần Vũ vẫn chưa về, Lâm Tuyền gọi vào di động của cô, máy tắt, điều này chưa từng xảy ra. Lâm Tuyền đứng ngồi không yên, đến 8 giờ y thực sự lo lắng, gọi điện cho Điền Lệ, cũng tắt máy, đoán hai cô gái đi cùng với nhau, Lâm Tuyền không lo nữa, chuyển thành có chút tức giận, y không ưa Điền Lệ, hai cây nến đã tắt, Lâm Tuyền cứ thế ngồi trong bóng tối.

10 giờ 30, Lâm Tuyền nghe thấy tiếng Trần Vũ và Điền Lệ chào nhau ngoài cửa, quả nhiên là đi với Điền Lệ. Trần Vũ đi vào, đợi cô đóng cửa lại, Lâm Tuyền hỏi :

- Em đi đâu giờ này mới về ? Đi chơi với Điền Lệ ?

Không phải là câu hỏi, mà là lời chất vấn, giọng điệu của Lâm Tuyền khiến Trần Vũ khó chịu, vặn ngược lại :

- Em đi với Điền Lệ đấy, thì sao nào ?

Trần Vũ chưa nói hết thì nhìn thấy những thứ Lâm Tuyền chuẩn bị trên bàn, thoáng chốc hiểu ra, bao nhiêu bực dọc trong lòng biến thành ngọt ngào êm dịu cùng áy náy, đi tới ôm lấy cổ Lâm Tuyền, thổ thổ nói :

- Em xin lỗi, em không biết. Hôm nay tan học thì gặp mấy người bạn trung học, vốn định đi uống nước với nhau thôi, không ngờ có một đứa nổi khùng nói muốn tụ tập một bữa, thế là tịch thu điện thoại của mọi người không cho ai bỏ về. Em sợ ý quá, lúc đấy không gọi điện báo cho anh ...

Lâm Tuyền vẫn im lặng, Trần Vũ ngồi vào lòng y, đưa hai tay ôm cổ Lâm Tuyền, ngửi yêu y một cái, làm giọng trẻ con nũng nịu:

- Chúng mình cãi nhau đấy à?

Dáng vẻ đáng yêu của cô làm Lâm Tuyền quên hết tức giận, hôn chụt lên môi cô một cái.

- Ừm, ghê quá, toàn mùi rượu không.

Trần Vũ nhăn mặt đẩy Lâm Tuyền ra:

- Em còn dám nói nữa à? Tại ai chứ?

Lâm Tuyền không chịu buông tha, một tay giữ chặt Trần Vũ, tay kia thì triển lên bộ ngực trắng mềm và bờ mông căng tròn của cô.

Trần Vũ phát ra một tiếng rên nhẹ, thần trí mê man mặc cho y xâm chiếm, thân thể ngã hẳn vào người Lâm Tuyền. Rất lâu sau y mới thỏa mãn tách miệng ra, đôi môi đỏ mọng của cô bị y hôn tới ướt mềm, đôi mắt xao động như nước mùa thu, ngày càng toát ra mùi vị nữ nhân.

Trần Vũ ngả đầu vào vai Lâm Tuyền, nhỏ nhẹ nói:

- Chúng mình giống như một đôi vợ chồng ấy nhỉ, đi làm về, cãi nhau vì chuyện vụn vặt. Vậy mà có lúc em nghĩ, chúng mình không bao giờ cãi nhau cơ.

- Vậy em nghĩ cuộc sống sau này chúng mình sẽ thế nào?

Lâm Tuyền ôm Trần Vũ trong lòng, yêu thương không kể:

- Đơn giản, anh có công việc tốt, kiếm được nhiều tiền, em sẽ kiếm việc gì đó nhẹ nhàng, không có nhiều tiền cũng được, quan trọng là có thời gian ở nhà chăm anh, rồi chúng mình sẽ có một đứa con ...

Trần Vũ ánh mắt mơ màng chìm vào mộng tưởng tương lai của cô. Lâm Tuyền không nghi ngờ lời Trần Vũ không thật, nhưng không nghĩ cô thực sự sẽ làm thế, đơn giản khi yêu nhau luôn có ý nghĩ ngây thơ.

Hoạt động toàn dân suy đoán giá Chung cư Đan Sơn do tuần san bất động sản tổ chức, cùng với tiến độ kiến thiết viên lâm tư gia được đẩy cao, Hòa Hoàng và Tinh Hồ thay đổi thái độ kín như bưng trước đó, tiết lộ cho giới truyền thông chi phí trang hoàng cực kỳ xa hoa và nghiêm ngặt ở trong Chung cư Đan Sơn, tấm màn thần bí dần dần được vén lên, cũng là để cung cấp thêm không gian tưởng tượng cho hoạt động toàn dân suy đoán.

Chung cư Đan Sơn không chỉ thành tiêu điểm chú ý của người mua nhà và người kinh doanh bất động sản, nó còn thành chủ đề công chúng toàn thành phố chú ý.

Chung cư Đan Sơn sử dụng hệ thống điều khiển thông minh, đem hệ thống nhận diện vân tay kết nối với cầu thang máy, chủ nhà thông qua kiểm tra vân tay mở cửa thang máy, thang máy tự động vận hành đưa tới tầng chủ nhà có quyền.

Khách tới chơi sẽ được xác minh qua camera nhận diện, nhân viên gia chính dùng thẻ từ đưa vào thang máy, khi khách vào thang máy, sẽ có hệ thống giám sát thông minh tiến hành phân biệt thân phận một lần nữa, đảm bảo an toàn tuyệt đối trong nội bộ chung cư.

Đó chỉ là một trong bảy biện pháp an ninh mà Chung cư Đàn Sơn áp dụng.

Có 37 công ty đầu tư và 6 công ty marketing địa ốc đưa ra giá dự đoán mỗi mét vuông từ 9.000 - 10.000, trí thức chuyên nghiệp cùng kinh nghiệm khai phát địa ốc giúp bọn họ phán đoán tương đối chính xác chi phí xây dựng Chung cư Đàn Sơn, trừ đi phần trang trí xa hoa, bọn họ tính được chi phí xây dựng chừng 5.000 - 5.500 đồng. Bài trừ nhân tố giá đất, Chung cư Đàn Sơn không thặng thành chung cư số một tỉnh thành, chi phí khai phát mỗi mét vuông ngay cả biệt thự Kim Lăng viên cũng không thể sánh bằng.

Người dân bình thường càng tò mò về Chung cư Đàn Sơn, đưa ra dự đoán khá rộng từ 9.000 tới 12.000.

Kết quả điều tra sau đó mặc dù bị một số người chất vấn, nhân viên của hạng mục Đàn Sơn biết thực tình thì được cổ vũ tinh thần rất lớn, lòng tin tăng cường. Vì những lời chất vấn kia đều do Tinh Hồ đứng sau thao túng, muốn chủ đề Chung cư Đàn Sơn tiếp tục được duy trì tới khi mở cửa giao dịch.

Nếu như mỗi mét vuông giá bình quân từ 10.000 trở lên, như thế Tinh Hồ ở hạng mục Chung cư Đàn Sơn sẽ kiếm được ngang bằng với chủ đầu tư là Hòa Hoàng. Thực tế Tinh Hồ làm vụ kinh doanh hoàn toàn không bỏ vốn, ít nhất thì ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ còn phải nộp trước 10 triệu tiền đảm bảo.

Với Lạc Ích Đồng mà nói, đây là tin tức làm người ta hưng phấn, chưa chất lại bất lực.

Kết quả vừa xuất hiện làm một số người đợi xem giá nhà tan vỡ hi vọng, bọn họ không định mua nhà với giá cao như vậy, quay đầu nhìn lại mới giật mình phát hiện ra Minh Đô Uyển nằm kề sát Chung cư Đàn Sơn lặng lẽ nâng giá lên 10% đạt tới 6980 đồng, giá bình quân của Thiên Dật Viên cũng đã lên tới 6880, giá nhà bình quân ở khu trung tâm thành phố năm 2000 còn chưa tới 4.000

Đối với những người hạ thấp yêu cầu mà nói, Minh Đô Uyển đúng là có thể thành vật thay thế cho Chung cư Đàn Sơn, cảnh quan tiểu khu không tệ, trang thiết bị không thua kém là bao, rất có phẩm chất nội tại của khu nhà cao cấp.

142. Q.3 - Chương 42: Cổ Vấn Tài Chính

Thế công tuyên truyền của Minh Đô cũng dần trở nên dồn dập, quảng cáo nguyên trang ở các tờ báo lớn, biển quảng cáo dựng khắp các đường phố tấp nập nhất của tỉnh thành.

Trước kia Thiên Dật Viên, Minh Đô Uyển tạo thế cho Đàn Sơn, hiện thành Đàn Sơn tạo thế cho Minh Đô Uyển, một số người đem ánh mắt lưu luyến chuyển từ Chung cư Đàn Sơn sang Minh Đô Uyển, trong thời gian ngắn, số người tới Minh Đô Uyển xem nhà tăng gấp mấy lần, chỉ mười ngày ngắn ngủi của hạ tuần tháng 10, đã bán được thêm 20 căn nhà.

Mấy chục chi nhánh phía dưới của Tinh Hồ mỗi ngày tổ chức đoàn người đông đảo đưa tới Tinh Hồ Uyển có tính cổ vũ rất cao, làm người ta nhiệt huyết sôi sục.

Trong đó có người mua nhà thực sự, cũng có một bộ phận chỉ muốn thuê nhà, cũng có một bộ phận là nhân viên của Tinh Hồ, thật thật giả giả lẫn lộn, những người nào người nấy ăn mặc trang trọng, nói năng bất phàm, không phải là những công nhân lấy một bữa ăn thuê tới góp vui định dùng mắt cá giả làm trân châu có thể sánh bằng.

Giá của Chung cư Đàn Sơn càng tranh luận càng được khẳng định sẽ trên 10.000, đối với những người tan vơ giấc mơ càng khuynh hướng ngã về Minh Đô Uyển, thượng tuần tháng 11, Minh Đô Uyển bán được 42 căn nhà, giá nâng lên tới 7280 đồng.

Ông chủ Minh Đô mỗi ngày nhìn thấy nhân viên Tinh Hồ cười hóp cả mắt, đương nhiên giá tăng lên 100 đồng thì Tinh Hồ thu lợi từ đó 40 đồng.

Giá nhà của Thiên Dật Viên cũng nước lên theo thuyền, đạt tới 6680 đồng, ông chủ Thiên Dật Viên khi định tiếp tục đẩy cao giá nhà nhưng phát hiện ra hiệu quả không lý tưởng, thứ nhất không có mạng lưới tiêu thụ hùng hậu của Tinh Hồ hỗ trợ, ngoài ra chỉ nhánh phía dưới của Tinh Hồ bắt đầu treo bán nhà sang tay của Thiên Dật Viên, số nhà bán ra bằng 15% tổng lượng nhà ở của Thiên Dật Viên, mà giá thì xác định ở mức 6580 đồng.

Ông chủ của Thiên Dật Viên rất bức bối, trước kia Tinh Hồ mua 10 căn nhà với giá chỉ có 4.200 đồng, giờ lấy đâu ra gần 100 căn nhà sang tay chứ?

Mấy căn nhà Dương Oánh mua ở Thiên Dật Viên được bán ra đầu tiên, sau khi khấu trừ đủ các loại thuế phí, kết toán cùng chi nhánh của Tinh Hồ, Dương Oánh phát hiện ra không ngờ trong vòng nửa năm lợi nhuận hơn tới 2.4 triệu, đương nhiên còn phải chi thêm cho Lâm Tuyền 200.000 tiền cổ vấn.

Dương Oánh nhìn Cảnh Thiên Sương, hai mắt cười cong vút lên:

- Cứ tiếp tục thế này em sẽ thích Tiểu Ba hơn thích anh mất.

Lâm Tuyền rồi rút xua tay, hoảng sợ nói:

- Chị Dương Oánh, lời này không nói tùy tiện được, anh Cảnh lấy dao chém tôi đấy.

- Nhìn cái bộ dạng mê tiền của em kia.

Cảnh Thiên Sương lấy ngón tay chìa vào trán Dương Oánh, rồi hỏi Lâm Tuyền:

- Lần này phí cổ vấn cậu lấy không ít chứ?

- Có hơn 800.000 thôi mà, hôm nào đó mời anh Cảnh, chị Dương Oánh đi uống trà.

- Chắc chắn, hơn 800.000 vạn, nói như thế ở lần thao tác hạng mục Thiên Dật Viên, Minh Đô Uyển này cậu phải kiếm cho các vị quan lớn kia hơn 16 triệu, chẳng trách những ngày qua một số người ở chính phủ, tỉnh ủy, thành ủy nhắc tới cậu là cười tươi rói rói, chú Đoạn còn muốn mời cậu tới nhà ăn cơm, không biết cậu có chịu nề mặt không?

Lâm Tuyền cười khổ:

- Sao tôi dám không nề mặt chứ?

- Chung cư Đan Sơn không chỉ làm người dân xôn xao, mà ngay cả người tỉnh ủy cũng thảo luận sôi nổi, bí thư Cố còn chuyên môn tìm tôi hỏi chuyện này.

- Phó bí thư tỉnh ủy mà chung cư Đan Sơn, truyền ra ảnh hưởng không tốt, vả lại ông ấy có viết thư số 3 đường Bắc Kinh cơ mà, có kém gì chung cư Đan Sơn?

Dương Oánh nghi hoặc hỏi:

- Nhị công tử của bí thư Cố muốn kiếm một căn nhà tân hôn, đương nhiên bí thư Cố không nói rõ ràng như vậy, chỉ quan tâm tới giá nhà của Chung cư Đan Sơn.

Lâm Tuyền trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Chung cư Đan Sơn có bốn tiêu chuẩn, cấp một là nhà trên 170 mét vuông, giá 8.000, cấp hai là nhà trên 260 mét vuông, giá 9.000. Cấp ba là nhà trên 360 mét vuông, giá 10.000. Cao nhất thì bỏ đi, không có bức tường nào là không lọt gió, chủ sở hữu căn nhà cấp cao nhất là đối tượng được truyền thông theo đuổi, chẳng may không phong tỏa được tin tức thì ảnh hưởng không nhỏ tới bí thư Cố.

- Hi hi, phó bí thư tỉnh lên tiếng rồi, cậu dám ra giá 9.000 sao?

Dương Oánh chống nạnh nhìn Lâm Tuyền:

- Chuyện này liên quan tới việc Thiên Sương có thể thành thư ký chuyên chức của bí thư Cố hay không đấy nhé.

Lâm Tuyền cười:

- Tôi làm sao dám xem nhẹ chứ? Hiện giờ mà anh chị đòi nhà với tôi cũng phải cái giá đó, thấp hơn nữa thì có hiềm nghi hối lộ rồi, ngoài ra tiêu chuẩn trang hoàng mỗi mét vuông là 3.000, 3.500, 4.000. Sau khi Chung cư Đàn Sơn cung cấp nhà cùng toàn bộ thủ tục, chi phí cần thiết cần có chừng 2 triệu, 3.1 triệu, 4.2 triệu.

Dương Oánh hít một hơi khí lạnh, thốt lên:

- Tôi còn tưởng chúng tôi thành tiểu phú hào rồi, vậy mà toàn bộ gia sản cũng chỉ đủ mua một căn nhà tầm trung ở Chung cư Đàn Sơn, chạy một vòng, thì ra vẫn còn ở mức khởi điểm thường thường bậc trung.

Lâm Tuyền, Cảnh Thiên Sương bị giọng điệu bất lực của Dương Oánh bật cười.

Cảnh Thiên Sương lại hỏi:

- Chung cư Đàn Sơn có nắm chắc sẽ tiêu thụ hết không?

- Tỉnh thành chỉ có một đoạn nhỏ đường Bắc Kinh đó là khu nhà ở đỉnh cấp chân chính, Chung cư Đàn Sơn sẽ thỏa mãn tâm lý đẳng cấp của những phú hào muốn chen vào đó, bọn họ vì thế mà phải trả số tiền càng cao thì cảm giác ưu việt trong lòng càng thực, định giá quá thấp là có lỗi với họ. Vả lại ở tỉnh thành những người giàu ngậm nhiều lắm, còn cả những Hoa kiều, quản lý doanh nghiệp giàu có đếm không kể xiết, anh chị không biết chứ mấy ngày qua ông Lạc cứ tới các loại hội sở là bị bọn họ vây kín, 200 căn nhà của Chung cư Đàn Sơn còn sợ không đủ bán.

- Vậy giá giao dịch của Chung cư Đàn Sơn sẽ là bao nhiêu.

- 10.000, 12.000, 14.000 khả năng còn cao hơn.

Cảnh Thiên Sương tắc lưỡi nói:

- Vậy tôi sẽ nói như thế với bí thư Cố, đối tượng kết hôn của Cố nhị công tử là con gái phó tổng giám đốc tập đoàn Đế Kinh, họ không thiếu tiền, nếu hấn có ý đó sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho cậu.

- Ái chà tập đoàn lớn cấp phó bộ kia à, phó tập giám đốc cũng phải cấp chính sở phải không?

Lâm Tuyền ngả lưng ra sau:

- Cố nhị công tử mua nhà ở Đàn Sơn, trừ tiền nhà ra, phải ký với Tỉnh Hồ điều kiện phụ thật nghiêm ngặt, vì đảm bảo quyền lợi của các chủ nhà khác, nhà thuộc quyền sở hữu trong vòng bốn năm không được bán kiếm lợi, nếu không phải trả 10% cho liên hợp chủ nhà làm phí bồi thường, đương nhiên còn có rất nhiều điều kiện hạn chế phiền toái khác.

- Cậu định chặn đứng kẻ đầu cơ?

- Đúng thế, cho dù là chuyển nhượng cũng sẽ bị thẩm tra tư cách nghiêm ngặt, hay là anh chị cũng mua một căn? Mô hình của Chung cư Đàn Sơn cực khó mô phỏng, có nghĩa là trong một thời gian dài nó sẽ đứng hàng đầu của nhà ở đỉnh cấp, tất nhiên tăng trưởng cũng sẽ hơn mức độ tăng giá tự nhiên của nhà ở. Tôi có thể nói chắc chắn sau khi Chung cư Đàn Sơn tiêu thụ hết, chỉ có mười mấy căn nhà trong tay Tỉnh Hồ có thể lần lượt đưa ra thu hút ánh mắt người đời. Mười mấy căn nhà trong tay Tỉnh Hồ sẽ thành kỷ lục mới cho giá nhà thuê và sang tay ở tỉnh thành.

Dương Oánh thở dài buồn bực nói:

- Mua rồi thì tôi và Thiên Sương phải móc hết tiền lương ra mới đủ trả phí quản lý, mua thì mua được, nhưng không ở nổi.

Cảnh Thiên Sương cũng lắc đầu:

- Chúng tôi thì khỏi cần, ra vào Chung cư Đàn Sơn bị chú ý nhiều hơn bình thường.

Lâm Tuyền cũng chỉ nói thế thôi, là công vụ viên, giữ hình tượng thanh liêm là điều rất quan trọng.

143. Q.3 - Chương 43: Trần Phi Lăng (1)

Ngày 16 tháng 11, khoản nợ 44 triệu của Cao ốc Tỉnh Hải trong tay Tổng cty xây dựng Tỉnh Hải được đem bán đấu giá với giá sàn 34 triệu, lại một lần nữa đổ vỡ.

Ngày hôm đó Lâm Tuyền không về Tỉnh Hải mà ở lại tỉnh thành, khi mọi người khổ sở chờ đợi Chung cư Đàn Sơn vén màn bí mật, tình tình áp chế một thời gian dài, thực nghiệp Hòa Hoàng tổ chức một bữa tiệc, địa điểm là căn hộ ba tầng siêu xa xỉ diện tích 500 mét vuông nằm trên tầng thượng của Chung cư Đàn Sơn.

Tham gia bữa tiệc bao gồm các nhà doanh nghiệp danh tiếng, nhân vật tinh anh của giới thương trường, Hoa kiều giàu có, lãnh sự và phu nhân của sáu nước, các ngôi điện ảnh.

Qua một tháng tuyên truyền tạo thế, từ chối vô số yêu cầu xem nhà, ngày 16 tháng 11, Chung cư Đàn Sơn chính thức thể hiện ra sự sang trọng nội tại của mình, quy mô của bữa tiệc này khá nhỏ, nhưng quy tụ những nhân vật nổi tiếng nhất toàn thành phố, quy cách nghiêm ngặt, mỗi người nhận được giấy mời chỉ được phép mang theo một người bạn, từ chối hết phóng viên đến phóng viên.

Căn hộ rộng hơn 500 mét vuông, tổ chức một bữa tiệc dung nạp hơn 60 người mà vẫn cứ rộng rãi, trừ các trang thiết bị hoàn thiện của một căn nhà, còn có một kho rượu khổng lồ chế được nhiệt độ và độ ẩm, trưng bày các loại rượu quý giá từ 20 năm trở lên mà Lạc Ích Đồng thu thập được.

Đương nhiên, vì bữa tiệc này mà Lạc Ích Đồng phải cống hiến một phần, còn có một gian trưng bày đồ sưu tầm, xếp những món đồ gốm, đồ cổ. Cố Lương Vũ, Phàn Xuân Bình thì không hiểu nổi Lạc Ích Đồng gom một đồng chai lọ đựng thức ăn để làm gì.

Phục vụ lịch sự lễ phép luôn giữ nụ cười thân thiện, ngoài phục vụ khác khứa, còn giúp phiên dịch tiếng Anh cho các vị lãnh sự cùng phu nhân, đến khi biết bọn họ phục vụ đều là nhân viên công tác của Chung cư Đàn Sơn thì đều giật mình.

Góc phía bắc trên tầng thượng còn chuyên môn mở một câu lạc bộ giải trí cho những vị chủ nhà sống trong chung cư, diện tích rộng 1.100 mét vuông, bao gồm một quầy bar, một nhà ăn cao cấp, một phòng bơi trong nhà, một trung tâm làm đẹp, một gian phòng mát xa, hai gian phòng bàn chuyện làm ăn.

Trừ cung cấp tiêu chuẩn phục vụ của khách sạn 5 sao, Chung cư Đàn Sơn còn cung cấp dịch vụ xa xỉ như thư ký thương vụ, cung cấp xe đưa đón trong thành phố, phiên dịch tiếng Anh.

Tấm màn thần bí của Chung cư Đàn Sơn dần dần được vén lên, thu hút sự hiếu kỳ của những người tham dự bữa tiệc, Trương Bích Quân mặc váy đầm đỏ rực trẻ cổ cùng Lạc Tình váy xếp tầng trang nhã thành tâm điểm chú ý không ít người, những cô minh tinh xinh đẹp ăn mặc lộng lẫy trang điểm cầu kỳ tuy không kém phần xinh đẹp, song không thể thu hút ánh mắt bằng hai mỹ nhân tổ chức bữa tiệc được.

Lâm Tuyền mặc lễ phục màu xanh thắm, cầm ly rượu vang đứng ở góc khuất không ai chú ý, vai áo hơi chật làm y không thoải mái lắm, song vẫn chăm chú lắng nghe một cô ca sĩ biểu diễn ngay tại chỗ, tiếng hát êm ái đi vào lòng người làm Lâm Tuyền nghe say sưa, hết bài hát còn đặt ly rượu xuống vỗ tay nhiệt liệt, với người được gọi là Thạch Phật như y, hành động này là hiếm có lắm rồi.

Nhìn thấy Thiệu Bình cầm giấy bút kích động đứng bên cạnh, Lâm Tuyền ngạc nhiên hỏi:

- Không phải là anh muốn xin chữ ký cô ấy chứ?
- Vợ tôi mà biết tôi đứng gần cô ấy như thế lại không xin chữ ký, thế nào cũng cầm dao chém tôi mất.
- Ồ, cô ấy nổi tiếng lắm à?

Vợ Thiệu Bình có hâm mộ cô ca sĩ kia không thì Lâm Tuyền không biết, nhưng Thiệu Bình thì nhìn dáng vẻ kia là đủ hiểu rồi:

- Ông trời ạ.

Thiệu Bình nhìn Lâm Tuyền như nhìn quái vật:

- Đó là Trần Phi Lăng, tổng giám đốc, anh không biết Trần Phi Lăng sao?

Thấy Lâm Tuyền tỉnh bơ như không, Thiệu Binh hận không thể đem toàn bộ những điều mình biết về Trần Phi Lăng nhét vào đầu Lâm Tuyền:

- Xin cảm ơn người tổ chức bữa tiệc hôm nay, để tôi nhìn thấy được chỗ ở đáng mong đợi nhất thành phố này

Hai bán tay non mịn của Trần Phi Lăng cầm lấy micro đặt lên cánh môi hồng mê người, dụng giọng nói đặc biệt êm dịu ngọt ngào của mình nói cảm nhận của mình về Chung cư Đàn Sơn, khuôn mặt kiêu diễm vô song cùng đôi mắt ngay thơ trong vắt liếc nhìn xung quanh, làm mỗi người đều cảm tưởng được cô ta nhìn thấy.

Thiệu Binh bị phong tình của Trần Phi Lăng làm ngây ngất, thiếu chút nữa chảy dãi ra:

- Cô ấy nói Chung cư Đàn Sơn là nơi ở cô ấy mong đợi nhất kìa ...

Lâm Tuyền gõ đầu hấn một cái, nói nhỏ:

- Đó là lời do phòng hạng mục viết, anh không phải không biết, có điều những lời cô ấy nói đúng là rất đi vào lòng người.

Những lời cảm xúc của Trần Phi Lăng tựa hồ nói trúng lòng rất nhiều người, được bốn xung quanh vỗ tay nhiệt liệt, Trần Phi Lăng cúi mình cảm ơn, tay còn giữ cổ áo, nhẹ nhàng đặt micro xuống, không đi vào đám đông mà đi về góc Lâm Tuyền đứng, thuận tay cầm lấy một ly rượu, lẻ loi đứng ở chỗ cách Lâm Tuyền vài bước, nhìn ca sĩ tiếp theo lên biểu diễn.

Thiệu Binh cầm bút do dự mãi, muốn tới xin chữ ký, nhưng lại sợ phá vỡ mỹ cảm cô đơn như muốn bóp nghẹt trái tim người ta kia.

- Anh định ký vào đâu?

Lâm Tuyền không thấy Thiệu Binh cầm giấy, hỏi nhỏ:

- Ký lên áo sơ mi, chiếc áo Armani này giá 8.000, cô ấy ký vào đó, vợ tôi khẳng định hôn cả nghìn lần.

- Thế thì chẳng bằng ký lên mặt.

Lâm Tuyền thầm nghĩ không biết Trần Vũ có thích Trần Phi Lăng không:

Phàn Xuân Bình bất thành linh từ đầu nhảy vào:

- Không bằng bảo cô ấy ký lên trym, Lão Thiệu nhất định muốn bà xã hôn vào đó hơn ...

Lâm Tuyền cười hết sức thô bỉ, Thiệu Binh tức tối đẩy Phàn Xuân Bình về phòng công tác, Trần Phi Lăng bị tiếng cười của bọn họ làm giật mình, quay đầu sang nhìn rồi đi tới cầm lấy bút trong tay Thiệu Binh:

- Nếu như anh không ngại cởi quần ra thì tôi cũng không ngại ký vào đó ...

Không ngờ bị mỹ nhân nghe thấy hết những lời dâm uế đó, Thiệu Binh thẹn đỏ mặt, đứng thộn ra, Trần Phi Lăng cười nhẹ nhàng ký lên chiếc áo sơ mi giá trị không nhỏ kia, rồi hỏi Lâm Tuyền:

- Còn anh muốn ký vào đâu?

Lâm Tuyền bị hành vi kỳ lạ của Trần Phi Lăng làm cho hơi sững sốt, thấy Thiệu Binh lúng ta lúng túng, nhin cười lắc đầu:

- Tôi muốn ký vào đâu cả.

- Bộ y phục này không vừa với anh.

Trần Phi Lăng lấy tay kéo kéo chỗ vai mình:

- Ở đây hơi chật.

Bộ lễ phục này được may đo vào ba tháng trước, khi đó Lâm Tuyền bận rộn nhất cũng là gầy gò nhất, thời gian qua ở cùng với Trần Vũ, sinh hoạt điều độ, tình dục lại thỏa thuê, nặng thêm mười mấy cân, khiến đám Trương Bích Quân, Thiệu Binh héo mòn vì công việc bù đầu rất phần nộ.

- Không phải thứ của mình thì không hợp với mình.

Lâm Tuyền giang tay:

- Nếu không sẽ nhờ cô ký vào cổ áo.

Trần Phi Lăng ném bút trả cho Thiệu Bình, thấy hắn vẫn chưa đi, nghiêng đầu hỏi:

- Anh còn điều gì muốn tôi giúp sao?

- Không, không, hết rồi ...

Thiệu Bình vội vàng chạy mất:

Lâm Tuyền nhìn bộ dạng khốn đốn của hắn mà không nhịn được cười.

- Vì sao anh lại đứng một mình ở trong góc?

Trần Phi Lăng chỉ vào đại sảnh:

- Bao nhiêu người như vậy, nhưng cho tôi cảm giác vừa rồi chỉ có anh thực sự nghe tôi hát thôi.

- Làm gì có, những người đó hận không thể dán mắt mình lên người cô, cô còn muốn thế nào nữa.

Trần Phi Lăng cười khúc khích, đó là tiếng cười duyên dáng nhất mà Lâm Tuyền nghe được, nếu chẳng phải trong lòng đã Trần Vũ, Lâm Tuyền nghĩ mình không kháng cự lại được sức hút này.

- Bọn họ chỉ chú ý tới cơ thể tôi, còn anh mới chú ý tới giọng hát của tôi.

- Chỉ là thấy là lạ, vì sao tiếng hát của cô khiến người ta cảm giác cô đơn.

Lâm Tuyền nâng chén rượu lên:

- Cảm giác như những bong bóng nhỏ đẹp dễ trong ly rượu này, không ngừng nở rộ, đẹp đấy, nhưng lại không có gì cả.

144. Q.3 - Chương 44: Trần Phi Lăng (2)

Trần Phi Lăng im lặng nghiền ngẫm lời Lâm Tuyền nói, đầu hơi cúi xuống, mái tóc vẫn gọn gàng, để lộ cái cổ như bạch ngọc, từ góc độ của Lâm Tuyền vừa vặn nhìn thấy ánh mắt đẹp vô ngần của Trần Phi Lăng, mũi thẳng, môi hồng, cằm thon, cô gái như thế đại khái từ lúc trưởng thành đã định sẵn thu hút vô số nam nhân.

Lạc Tình đi tới mời Trần Phi Lăng qua tiếp khách.

Trần Phi Lăng nâng chén rượu lên với Lâm Tuyền:

- Không ngại cùng qua đó chứ?

- Con nuôi của mẹ hai tôi làm bếp trưởng ở đây, những người đó không quen tôi.

Lạc Tình nguyệt Lâm Tuyền một cái, ánh mắt thực sự có thể làm diên đảo chúng sinh, nhưng sức kháng cự của Lâm Tuyền vô cùng mạnh mẽ, Lạc Tình chịu thua, khẽ khoác tay Trần Phi Lăng, đi tới đám người này giờ nhìn về góc này.

Lâm Tuyền vẫn đứng trong góc uống rượu vang, nhớ lại cảm giác êm đềm của cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với Trần Phi Lăng, cô gái đó thật đặc biệt.

- Tôi hoàn toàn hiểu được vì sao anh trẻ như thế lại làm ông chủ, còn tôi lại làm thuê cho anh rồi.

Chẳng biết Thiệu Bình từ góc nào đó nhảy ra, có thể thấy hắn luôn chú ý tới chỗ này:

- Có thể thu hút được mỹ nhân, lại còn nhẹ nhàng từ chối lời mời của mỹ nhân, chỉ càng khiến cô ấy có ấn tượng sâu sắc. Tổng giám đốc, khi nào anh dạy cho tôi chiêu này nhé?

Lâm Tuyền cười khoát tay:

- Ý hướng của đám phú hào kia thế nào?

- Giám đốc Trương và Lạc tiểu thư bị vây chặt hỏi giá nhà. Anh nghĩ xem, nếu chẳng phải Chung cư Đàn Sơn thu hút bọn họ, anh đừng nói chuyện riêng với Trần Phi Lăng một lát thôi cũng đủ để vô số ánh mắt ghen tị giết chết rồi.

Lâm Tuyền không hứng thú với loại chủ đề này, lệnh:

- Bật đèn trong vườn lên, để giám đốc Trương và Lạc tiểu thư đưa mọi người đi xem viên lâm mà chúng ta dốc sức làm ra.

Không chế ánh đèn trên tầng cao nhất của chung cư, đem ánh sáng mô phỏng các loại thời tiết trong ngày, lúc quang mây rực sáng, lúc âm u ngày mưa, thể hiện viên lâm tư gia Đàn Sơn vượt bậc với khái niệm thiết kế viên lâm bình thường.

Dường như đem cả mảng thiên nhiên chân thật chuyển vào số 38 đường Bắc Kinh, không có con đường nhỏ quanh co bất tận, chỉ có con đường trải đá nối liền với cổng chính, tất cả đều tự nhiên thuần phác, xa hoa ẩn dấu trong sự trang nhã. Trên suối róc rách chảy không có cầu gỗ nhỏ cong cong, mười mấy cây cổ thụ chọc trời chen lẫn trong một khu vườn, nhưng lại chẳng hề khiến người ta có cảm giác không hài hòa, mà như đặt mình trong khoảng rừng cổ thụ sức sống, cảm thụ nơi này không chỉ có mười mẫu đất, góc sân này rộng tới mức dung nạp toàn bộ mộng tưởng thiên nhiên.

Lâm Tuyền đi sau cùng, nhìn viên lâm do đích thân y bố cục, Trần Phi Lăng đang ở hàng đầu mà chẳng biết tụt lại lúc nào, hình như đợi y tới gần.

- Thật là xa hoa.

Trần Phi Lăng khẽ thở dài:

- Những cây cổ thụ này phải thuộc loại bảo vật của nhân loại, thế nhưng lại bị gom tới một viên lâm tư gia, chẳng lẽ những người thất lưng giắt bạc triệu biết thưởng thức cái đẹp hơn người khác.

- Biết thưởng thức cái đẹp hay không tôi chẳng biết, song nếu thất lưng giắt bạc triệu có thể chiếm hữu nó.

- ...

Trần Phi Lăng ngạc nhiên nhìn Lâm Tuyền, cô hiểu lời của y, nhìn những phú hào đang thích thú đi quanh viên lâm, lẩm bẩm:

- Đều là những kẻ tham lam.

- Có lẽ thế, tham lam là bản tính của con người mà, chẳng qua là chỉ người có tiền có thể mới thoải mái thể hiện sự tham lam của mình ra, những người khác đứng nhìn. Trần tiểu thư có mua một căn nhà ở đây không?

- Không mua.

Trần Phi Lăng nhíu mày, cố che dấu vẻ ghét bỏ, càng lộ ra vẻ đẹp khác thường:

- Dù Chung cư Đàn Sơn có đẹp tới mấy, dù nó là thiên đường nhân gian, tôi cũng không vào ở.

- Ồ, vậy những lời Trần tiểu thư nói khi nãy?

- Hi hi, đó là những lời bên tổ chức chuẩn bị, tôi chỉ học thuộc nói lại thôi.

Lâm Tuyền mỉm cười không nói lời nào.

- Trông Trần Bằng có vẻ rất thích, có lẽ sẽ mua.

Trần Băng là nữ minh tinh nổi danh xinh đẹp, mức độ mời ong gọi bướm càng hơn Trần Phi Lăng có chút lãnh đạm, nếu ở trong Chung cư Đàn Sơn có lẽ sẽ nâng cao giá trị bản thân thêm một bậc. Trần Phi Lăng tựa hồ nhớ tới chuyện gì:

- À, nói chuyện này giờ mà chưa biết tên của anh đấy.

- Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền chỉ vào dòng suối nhỏ chảy quanh co qua rừng, dùng ngữ khí khẳng định nói lại lần nữa:

- Lâm Tuyền.

- Tên rất hay, tôi là Trần Phi Lăng.

Trần Phi Lăng đưa tay ra, vừa rồi Lâm Tuyền đúng là chưa nghe rõ tên cô, đưa tay nắm khê lấy bàn tay mềm mại rồi buông ra ngay, không như những người đàn ông khác chỉ muốn giữ tay cô thật lâu. Chỉ một chi tiết rất nhỏ ấy đã để lại ấn tượng sâu với Trần Phi Lăng, người thanh niên này hoàn toàn không phải làm bộ điềm đạm chững trạc.

Lúc này phía trước có chút huyền ảo, Trần Phi Lăng nhón chân lên nhìn:

- Bọn họ đang làm gì thế nhỉ?

Lâm Tuyền biết rõ Lạc Ích Đồng đang tuyên bố bốn căn hộ xa hoa nhất sẽ bán ra với hình thức bán đấu giá, phương thức bán nhà khác thường này khiến người có mặt kinh ngạc, vờ không hay biết gì, nói:

- Đi tới đó xem nào.

- Chung cư Đàn Sơn sẽ là nơi ở độc nhất vô nhị ở thành phố này, với 218 căn nhà xa hoa, từ hôm nay trở đi, hiến dâng cho những người dân tinh anh của thành phố. Bốn căn hộ cấp để vương với diện tích trên 500 mét vuông, giá trị của nó rất cuộc thế nào, ngay chủ đầu tư như tôi cũng không thể ước chừng được. Ngay cả nhà quản lý bất động sản thành công nhất, chói lọi nhất thành phố này là thực nghiệp Tinh Hồ cũng không tính được giá trị của bốn căn hộ để vương, cho nên chúng tôi quyết định giao giá của nó cho người mua nhà quyết định, ngày 28 tháng này, Thực nghiệp Tinh Hồ sẽ chủ trì cuộc bán đấu giá của bốn căn hộ để vương. Bất kể kết quả cuối cùng của cuộc bán đấu giá ra sao, tôi đại biểu cho Hòa Hoàng tặng mỗi vị chủ nhà một món quà chỉ tốn giá 888.888 đồng, làm quà tân gia.

- Oa, cái Tinh Hồ thực nghiệp này đúng là giỏi kích động người ta, mua một căn hộ tặng món quà 888.888, chẳng lẽ là đồ cổ.

Trần Phi Lăng nói với giọng khinh bỉ.

Lâm Tuyền nhếch mép, tiếng kêu kinh ngạc và nghị luận của đám đông đều lọt vào tai y, nở nụ cười nhẹ mà không ai thấy được. Bốn căn hộ để vương bán với giá càng cao thì những căn hộ khác sẽ càng cao thêm, món quà 888.888 chẳng qua chỉ để nâng giá nhà lên cao hơn nữa.

Không đợi bữa tiệc kết thúc Lâm Tuyền đã rút lui, Trần Phi Lăng lại bị đám ong bướm vây quanh, tới khi thoát thân được muốn tìm thanh niên lạ lùng kia thì không tìm thấy nữa, trái tim cô đơn dường như bị đóng lên một dấu ấn kỳ lạ, muốn quên cũng không quên được.

Lâm Tuyền tất nhiên không biết Trần Phi Lăng đang tìm mình, y đã về tới căn nhà ở Chung cư Thanh Niên, Trần Vũ đeo tai nghe nghe CD, ngồi ở bên bàn, ngoẹo đầu nhìn Lâm Tuyền:

- Anh nói sẽ về trước 9 giờ cơ mà, bây giờ là 9 giờ 6 phút rồi, hại em sau 9 giờ không còn tâm tư nào xem sách nữa.

Lâm Tuyền giơ tay lên xem đồng hồ:

- Quá giờ thật rồi, phải làm sao bây giờ? Hay là mượn một phút đèn em một nụ hôn, không được thì mỗi giây đèn một nụ hôn?

- Anh cứ mơ đi.

Trần Vũ bĩu môi:

Lâm Tuyền ngồi xuống bên cạnh cô, dựa vào mép giường, lấy một bên tai nghe cho vào tai, tiếng hát có vẻ quen thuộc:

- Ai hát thế?
- Trần Phi Lăng, đại minh tinh của Tỉnh Hải chúng ta đấy.
- Hả, cô ấy là người Tỉnh Hải à? Hôm nay anh còn nói chuyện với cô ấy.
- Xí, lại mơ rồi.

Họ Trần nhiều quá trời đất luôn.

145. Q.3 - Chương 45: Đấu Giá Chung Cư Đàn Sơn

Nhị công tử của Cố Hiến Chương đặt một căn hộ diện tích 260 mét vuông ở Chung cư Đàn Sơn, giá bình quân mỗi mét vuông là 9.000, hợp đồng mua nhà trị giá hơn 3 triệu được nhanh chóng làm xong, tiền cũng gửi vào tài khoản của Tinh Hồ.

Tổng giám đốc chi nhánh đông nam của tập đoàn Đế Kinh cũng tham gia bữa tiệc ngày hôm đó, phó tổng giám đốc tập đoàn gọi điện hỏi cảm nhận về Chung cư Đàn Sơn, ông ta nói một chữ “mua”, nói hai chữ thì là ” mua nhanh“, nói nhiều hơn chỉ có ”mua không dờ dự”

Trước khi Chung cư Tinh Hồ chính thức bán ra, có hơn 10 căn hộ được gia quyền các quan viên thông qua đủ loại quan hệ nhờ vả mua lấy, thu về tiền nhà đạt 24 triệu, đám người này tiêu sài hoang phí tới độ làm Lâm Tuyền nhìn mà phát khiếp.

Cuộc bán đấu giá ở Cao ốc Tỉnh Hải lại lần nữa đổ vỡ.

Ngược lại, ngày 28 tháng 11, bốn căn hộ để vương của Chung cư Đàn Sơn bán đấu giá lại được phú hào theo hưởng ứng nhiệt tình, vì đảm bảo tính riêng tư, phóng viên cấm chỉ đi vào, chỉ có những phú hào đi theo con đường riêng tới căn hộ trên cùng chung cư, tất nhiên Khổng Lập Dân, Lưu Hoa Đông cũng tới góp vui.

Khi nghe tới cái giá sẵn 8.8 triệu, Lưu Hoa Đông lắc đầu, hiện, hiện giờ tài sản của ông ta ném cả vào Hoa viên Hào Thành rồi, tài chính rất eo hẹp. Khổng Lập Dân vốn không có ý mua nhà ở tỉnh thành, tham quan chung cư Đàn Sơn xong vỗ vai Lâm Tuyền:

- Tôi cũng hơi động lòng rồi, mỗi lần tới tỉnh thành tổ chức tiệc đều thuê khách sạn, có một căn nhà thế này không cần phiền phức như vậy nữa.

Lâm Tuyền cười:

- Nếu hôm nay không ai hưởng ứng, chú Khổng phải có trách nhiệm mua lấy một căn nhé.

Vì đề phòng đám phú hào bạc tỉ do dự, căn nhà đầu tiên đem bán đấu giá có điều kiện ưu biệt nhất, sau khi giới thiệu chi tiết căn nhà, người bán đấu giá gõ búa bắt đầu, giá mau chóng tăng từ 8.8 triệu lên tới 10.8 triệu, lúc này mọi người mới có chút do dự, nhưng Nghiêm Quý Tân tổng giám đốc tập đoàn Côn Đạt cùng với Lệ Thiên Hòa chủ tịch Cty xây dựng Thái Bình Dương không chịu buông tha, liên tục nâng giá thêm 100.000.

Khổng Lập Dân bình thản ngồi chỉ từng phú hào có mặt giới thiệu cho Lâm Tuyền nghe. Lạc Ích Đồng ngồi cách Lâm Tuyền ba người, mũi thấm mồ hôi.

- 13 triệu 600 nghìn, vị số 38 ra giá 13 triệu 600 nghìn, còn ai theo không? Chung cư Đàn Sơn độc nhất vô nhị, căn nhà này là vương trong vương, là căn nhà để vương thực sự, 13 triệu 600 nghìn ...

Vị chủ trì kia giọng nói rất kích động lòng người:

- Lần thứ nhất ... Lần thứ hai ... Lần thứ ...

- 14 triệu 600 ngàn.

Nghiêm Quý giờ liền trực tiếp nâng giá lên 1 triệu:

- Vị số 37 lại thêm 1 triệu, vâng rất mạnh mẽ, có ai trả cao hơn ...

- Thêm một triệu nữa.

Lệ Thiên Hòa giờ liền:

- 15 triệu 600 ngàn, vị số 36, ngài xác định báo giá 15 triệu 600 ngàn chứ? Căn hộ để vương này phí trang trí cơ sở đã dùng tới 3.2 triệu ... Tôi đã hỏi riêng ông Lạc, chủ đầu tư Chung cư Đàn Sơn, không biết món quà gì đáng giá tới 888.888, ông Lạc nói với tôi, đó là hai bức tranh của Sầu Thạch tiên sinh tự họa mà ông ấy cất giữ nhiều năm, một món đồ sứ đầu thời Thanh vẫn hoàn mỹ, một món đồ đồng, xin đem ảnh món lễ vật này chiếu lên ...

Nghiêm Quý Tân tức thì tăng thêm 2 triệu nữa, đẩy giá lên tới 17 triệu 600, đã hơn giá khởi điểm gấp đôi, Lệ Thiên Hòa do dự rất lâu, cuối cùng không giờ liền.

Căn nhà thứ hai bán được với giá 14 triệu 800 ngàn, căn nhà thứ ba bán với giá 14 triệu 600 ngàn. Khi mọi người cho rằng căn nhà thứ tư cũng sẽ bán với giá thấp hơn giá đầu tiên một chút thì lại xuất hiện màn kịch tính như phi hành động.

Chung cư Đàn Sơn có kết cấu nhìn như chính thể, nhưng thực tế chia làm hai phần trước sau, hai hệ thống vận hành thang máy, trừ bốn căn nhà tầng thượng, có hai hệ thống thang máy phụ nữa, một hệ thống thang máy chuyên dụng cho nhân viên sếp dụng.

Căn nhà số một số hai đối diện với cửa, căn nhà thứ ba thứ tư xoay lưng về phía cửa, người mua căn nhà số ba là Trương Thúc Đạt chủ tịch tập đoàn Ích Thiên, khi người chủ trì cuộc đấu giá tuyên bố bán căn nhà thứ tư, ông ta trực tiếp giờ liền báo giá 16 triệu 800 ngàn.

Mọi người hiểu ông ta muốn độc chiếm một không gian khép kín, vả lại giá còn cao hơn căn nhà số ba tới hơn 2 triệu, cho nên không ai cố ý làm khó, cuộc bán đấu giá thuận lợi thông qua.

Nghiêm Quý Tân hối hận vô cùng, không mua liền hai căn nhà liền tiếp, mặc dù mua được căn nhà tốt nhất, nhưng khí độ bị Trương Thúc Đạt áp xuống, mắt nhìn chăm chăm vào Dương Vệ Quốc chủ tịch Đông Lệ, Dương Vệ Quốc đời nào chịu, quay đầu đi nói chuyện với Lệ Thiên Hòa.

Theo Khổng Lập Dân rời hội trường bán đấu giá, lòng bàn tay Lâm Tuyền ướt đầm mồ hôi, ngồi vào xe của Khổng Lập Dân, lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh dưới quầy bar, uống liền một hơi cạn sạch, tâm tình mới bớt kích động được một chút.

Lưu Hoa Đông than:

- Phú hào tỉnh thành đúng là chịu chơi, liền một lúc bỏ ra 30 triệu mua nhà mà thần nhiên như không.

Khổng Lập Dân biết Lâm Tuyền kiếm được bao nhiêu từ hạng mục Đàn Sơn, hỏi:

- Bước tiếp theo Chung cư Đàn Sơn sẽ làm thế nào?

Lâm Tuyền liếm cánh môi còn hơi khô:

- Sau khi bán bốn căn nhà này, số nhà còn lại chia làm ba cấp, song qua lần bán đấu giá này, một số người khó tránh khỏi suy nghĩ lại, sinh lòng do dự, cho nên không thích hợp đưa ra loại nhà cấp hai, tôi định đưa căn nhà giá thấp nhất ra bán trước, từng bước xác lập giá nhà Chung cư Đàn Sơn.

- Cậu nắm nhân tâm rất chuẩn xác, đợi xem kết quả cuộc đấu giá hôm nay lên trang đầu các tờ báo toán tỉnh, thậm chí toàn quốc đi.

Chẳng cần đợi ngày mai, báo tối không ngờ đăng trang đầu tin :“Tiền như rác , bốn căn hộ để vương bán với giá trên 60 triệu!”

Chung cư Đàn Sơn ít nhất sáng lập hai kỷ lục toàn quốc, chung cư đắt giá nhất và căn hộ giá cao nhất, không tính chi phí trang hoàng, bình quân giá mỗi mét vuông bốn căn hộ kia là 25.000. Chỉ riêng chia lợi nhuận của bốn căn nhà này đã được 14 triệu.

Không chỉ Lâm Tuyền kích động vận phần, cả Trương Bích Quân, Lạc Tinh ở ngoài hội trường nghe được kết quả này cũng ôm nhau reo hò, vất vả sáu tháng trời cuối cùng nhìn thấy kết quả ngọt ngào nhất, rực rỡ nhất. Phần Xuân Bình, Thiệu Bình cũng muốn tìm người ôm, nhưng sau khi nhìn đối phương, quyết định chỉ bắt tay nhau để thể hiện nội tâm kích động.

Ba ngày sau khi cuộc bán đấu giá kết thúc, cũng chính là ngày mùng 1 tháng 12, Chung cư Đàn Sơn chính thức mở cửa với bên ngoài, có hiệu ứng lớn từ cuộc bán đấu giá, Tinh Hồ không cần vận dụng tới mạng lưới tiêu thụ của mình, cho 60 người mua nhà đã được thẩm tra tư cách trước đó, chia làm ba đợt tham quan cảnh giới xa hoa của Chung cư Đàn Sơn. Bán ra đầu tiên là 20 căn nhà rộng 170 mét vuông, lấy giá bình quân là 12.000 một mét vuông đã được đặt mua sạch sẽ.

Những phú hào kia không ít người lăn lộn trong thương trường, biết được sách lược đẩy giá của Tinh Hồ, người không đặt được nhà tranh nhau đặt trước hạn ngạch đợt nhà thứ hai, vừa mạnh mẽ yêu cầu Tinh Hồ tăng nguồn nhà đợt thứ hai.

Đợt thứ hai đưa ra 40 căn nhà 170 mét vuông, giá bị đẩy thẳng lên 13.880 đồng, cùng với 20 căn nhà 260 mét vuông, giá được định ở mức 15.800, bất ngờ là vừa mới đưa ra bán 20 căn nhà này, không ngừng có điện thoại gọi tới hỏi căn nhà đỉnh cấp trên 340 mét vuông khi nào đưa ra bán, loại nhà này chỉ có 24 căn.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, tỉ lệ bán ra của Chung cư Đàn Sơn tăng vọt từ 0 - 65%, Minh Đô Uyển cũng nước lên theo thuyền, giá bán lên tới 7780 đồng, trong vòng ba tháng bán được 60% số nhà, Thiên Dật Viên qua một thời gian trì trệ cũng đẩy được giá lên tới 6880 đồng, có điều số nhà đã bị tiêu thụ hết sạch.

Chương ngày mai sẽ rất hay, hứa, đảm bảo, hôm nay thì dừng ở đây.

146. Q.3 - Chương 46: Lại Đêm Thiên Hỉ Nữa

Đại khái bị ảnh hưởng của Trương Thúc Đạt, khi Tinh Hồ còn chưa đưa ra loại nhà đỉnh cấp đã có người tìm Lạc Ích Đồng đặt trước cả loạt nhà tạo thành không gian độc lập, hại ông ta thời gian này không dám ra vào các hội sở.

Do loại tình hình này Lâm Tuyền quyết định tiếp nhận đặt cả dãy nhà, nhưng không công khai, còn anh có được không phải xem quan hệ mạnh thế nào. Trong tháng 12, nhà trên 340 mét vuông được đặt trước 16 căn, giá nhà từ 16.800 tới 17.800.

Mặc dù hạng mục còn chưa hoàn toàn kết thúc, nhưng chắc chắn Tinh Hồ thành người thắng lớn nhất. Thực nghiệp Hòa Hoàng mặc dù trước sau đầu tư vào Chung cư Đàn Sơn 500 triệu, cuối chỉ kiếm được hơn 300 triệu, hơn Tinh Hồ mấy chục triệu, nhưng Tinh Hồ cũng kiếm được lợi nhuận kék sù lên tới hơn 50 triệu từ Thiên Dật Viên, Minh Đô Uyển, hơn nữa Cty đầu tư liên hợp Tinh Hải mua vào 15 căn nhà 170 mét vuông với giá gốc 5.000, ít nhất khiến Lâm Tuyền kiếm được hơn 20 triệu.

Căn biệt thự số 36 đường Bắc Kinh mới là căn nhà cao quý độc nhất vô nhị của tỉnh thành, mỗi mét vuông giá tuyệt đối không thấp hơn 30.000, diện tích kiến trúc của nó đạt tới hơn 1.600 mét vuông, tổng giá trị hơn 50 triệu, trong khi Liên hợp Tinh Hải thực sự chỉ đầu tư vào đó trên 20 triệu.

Lúc này tâm tình của Lạc Ích Đồng phức tạp vô cùng, hưng phấn thì chắc chắn rồi, đầu tư 500 triệu, doanh lợi dự kiến hơn 300 triệu, có thể nói là thành công cực lớn, nhưng tâm tình của ông ta cũng rất kém, rất ghen tị, ghen tị cái gì, Lạc Ích Đồng cũng không nói rõ được.

Nội bộ Tinh Hồ tất nhiên cũng rất phấn khích, dù hạng mục còn chưa kết thúc, nhưng một khoản lớn lợi nhuận được chia đã gửi từ tổ hạng mục tới tài khoản của công ty, 80 triệu từ hạng mục Đàn Sơn, 30 triệu từ Minh Đô Uyển.

Thiệu Binh bấy giờ mới biết 0.4% cổ phần mà hắn tổn thất khiến thu nhập trong năm nay của hắn ít đi bao nhiêu, Thiệu Binh vẫn chưa hết âm ỉ, vì nhất thời sơ xuất mà mất đi một chiếc BMW, hết vò đầu lại tát tai bản thân, nhưng không dám tát mạnh.

Thực nghiệp Tinh Hồ chính thức thành lập địa ốc Tinh Hồ, đem phòng công trình sát nhập vào địa ốc Tinh Hồ, do Diệp Kính Cường làm tổng giám đốc địa ốc Tinh Hồ, được 0.4% cổ phần.

Lâm Tuyền cấp cho hắn một chiếc xe công vụ Dodge Rams xa hoa làm phần thưởng năm, Diệp Kính Cường nhìn cái xe mà mặt bất lực, liệu hắn có cần lái chiếc xe nội thất trang bị máy vi tính IBM đời mới, màn hình LCD lớn, quầy bar mini, tủ lạnh, ghế mát xa, giường điện, giá 998.000, ngoại hình trong giống như cái xe du lịch để đi làm không?

Ý tứ của tổng giám đốc Lâm thế nào thì ai cũng rõ, Phan Xuân Binh và Thiệu Binh mỗi người đứng một bên vỗ vai Diệp Kính Cường, ngầm nói, anh bạn chuyện này chưa cái gì đâu.

Diệp Kính Cường ngoan ngoãn hiến chiếc Dodge Rams này cho công ty làm xe thương vụ, hắn tiếp tục làm lái xe tư nhân cho Trương Bích Quân, còn Lâm Tuyền thì tích cực đi tuyển một tài xế riêng cho chiếc xe này.

Lý Mai phó tổng giám sát tài vụ Tinh Hồ, cùng Trương Đình phó tổng giám sát tài vụ chi nhánh Tinh Hải đều được 0.2% cổ phần, phần thưởng của bọn họ thì thực chất hơn nhiều, khoản vay mua nhà tại Nguyệt Nha Hồ do công ty trả hộ, còn trợ cấp chi phí trang trí.

Thiệu Binh mỗi lần nhìn thấy chiếc Dodge Rams kia đều kiên định cho rằng đáng lẽ nó phải của mình, cho nên mặc dù có lái xe riêng, nhưng lần nào Thiệu Binh cũng tranh lái chiếc Dodge Rams đó.

Thời gian thi nghiên cứu sinh tới gần, Lâm Tuyền cố gắng bỏ thêm nhiều thời gian cùng Trần Vũ tới thư viện ôn bài. Là một cô gái xinh đẹp thuộc hàng hoa hậu giảng đường, Trần Vũ bị chú ý ở trường học tất nhiên vô cùng lớn, cho dù có Lâm Tuyền làm cận vệ sát sườn, vẫn có một số công tử ca không biết điều tự mình con cháu nhà quyền quý tới tiếp cận quấy rầy, còn tìm đủ mọi cách kiếm được số di động của Trần Vũ.

Điều này khiến Lâm Tuyền cực kỳ khó chịu, đặc biệt là mấy lần liên 2 giờ sáng còn có điện thoại gọi tới tán tỉnh, Lâm Tuyền yêu cầu Trần Vũ sau 9 giờ phải tắt máy. Đây là nhân tố không hòa hợp giữa hai người, Lâm Tuyền mặc dù cố kiềm chế, nhưng vẫn thể hiện ra sự ghen tuông mạnh mẽ.

Ngoài ra Lâm Tuyền vì luôn có cái nhìn không tốt về Điền Lệ, cho nên thường vô tình có hành động chia rẽ quan hệ giữa Điền Lệ và Trần Vũ, điều này làm Trần Vũ rất khó chấp nhận.

Giống như rất nhiều đôi tình nhân khác, trải qua những ngày tháng toàn mật ngọt đầu tiên, Lâm Tuyền và Trần Vũ phát sinh một số va chạm nhỏ, giận dỗi rồi cãi vã xuất hiện.

Lâm Tuyền tin rằng đó là chuyện tất yếu phải trải qua khi hai người sống chung với nhau, Trần Vũ trông thì nhu nhược, nhưng tính cách rất mạnh, đương nhiên Lâm Tuyền cũng không bao giờ tìm một cô gái bảo sao nghe vậy làm người yêu.

Quan trọng là biết chấp nhận điểm tốt và điểm xấu của nhau.

Sau khi bán đấu giá, sự thành công của Chung cư Đàn Sơn chỉ cần gập ngón tay đếm ngày, không thể chỉ biết kiếm mãi lợi nhuận từ một hạng mục, sau chuyện này danh tiếng của Tinh Hồ cũng lên một tầm ới, lợi nhuận ngành nghề marketing địa ốc năm nay gần như bị Thực nghiệp Tinh Hồ lũng đoạn 1/3.

Mà đây mới chỉ là công ty thành lập hơn một năm, chi nhánh phía dưới của Trí nghiệp Tinh Hồ mượn trận gió đông này tiếp tục mở rộng quy mô lớn, chuyên nghiệp vụ nhà cấp cao. Thực nghiệp Tinh Hồ muốn phát triển mô hình marketing ưu tú, kỹ thuật thao túng cao siêu, quản lý tài sản tinh tế và mạng lưới tiêu thụ mạnh mẽ.

Bốn công ty con dưới Thực nghiệp Tinh Hồ, bộ cơ cấu hành chính lớn chia ra do Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ, Thiệu Binh, Diệp Kính Cường mỗi người nắm một mảng, Lâm Tuyền lại khôi phục cuộc sống

nhân nhà mỗi tuần tham dự cuộc họp hành chính cao cấp một lần.

Năm ngoái tham dự đêm Thiên Hỉ, vốn tưởng ngàn năm mới có một lần, song Lâm Tuyền nhằm, y hơi coi thường ngành công nghiệp quảng cáo, năm ngoái là đêm Thiên Hỉ cuối cùng của thiên niên kỷ, còn năm nay là có đêm Thiên Hỉ đầu tiên của thiên niên kỷ, y không khỏi bội phục.

Thế là năm nay Lâm Tuyền lại tham gia đêm Thiên Hỉ lần nữa, sáu người trong phòng y thay hai người mới, đôi gian phu dâm phụ Trương Đào và Điền Lệ rất bất ngờ qua một năm vẫn chưa có dấu hiệu biến chất hay lãnh đạm, vẫn cứ quần nhau như sam.

Lâm Tuyền và Trần Vũ thành một đôi, đang trong giai đoạn say đắm, đã công khai. Thạch Phật của học viện ngoại thương cuối cùng đã bị kéo xuống hồng trần, không ít chàng trai thở phào, không ít cô gái chua xót, đặc biệt là Lục Nhất Mạn, song cô vẫn kiên cường đối diện với sự thực.

Quan hệ giữa Lục Nhất Mạn và Trương Đào, Trần Lập cực tốt, ngày cuối cùng của năm 2000, trừ anh em trong phòng và gia quyến lại lần nữa lên núi Bạch Mã cùng nhau đón bình minh năm mới, còn có một người ngoài bạn của Trần Lập, Trương Đào đang theo đuổi Lục Nhất Mạn tham gia.

Anh chàng này tất nhiên nghe kể chuyện trước kia giữa Lục Nhất Mạn và Lâm Tuyền, thấy hai người bọn họ thì sốt sắng nói:

- A xin chào, bạn chắc chắn là Trần Vũ, người chinh phục được Thạch Phật của chúng tôi? Bọn họ thật xứng đôi phải không Tiểu Mạn?

Chỉ nghe câu này Lâm Tuyền thâm lắng đầu, anh chàng không có hi vọng gì rồi.

Tổng cộng có mười bốn người, Lâm Tuyền ngạc nhiên phát hiện ra tổ hợp này giống Jesus và mười ba môn đồ của ông ta, học theo kinh thánh nói:

- Trong số các người nhất định có một kẻ phản bội ta.

Thế là mọi người tranh nhau làm Jesus để người ta phản bội.

Trần Vũ hồn vía cứ để đâu đâu, không tham gia vào câu chuyện, thi thoảng mọi người phải gọi mấy lần mới chú ý, Lâm Tuyền không để ý lắm, nghĩ cô lo lắng cho kỳ thi nghiên cứu sinh sắp tới.

147. Q.3 - Chương 47: Lục Nhất Mạn Đau Lòng

Lâm Tuyền thi không phải thi, y được vào danh sách tiến cử học nghiên cứu sinh, hơn nữa lại còn được Lâm Cẩm Nam đích thân điểm danh thu làm học sinh, điều này làm những người đang vui đầu học tới quất người lại suýt nổi điên, đứng trên Bạch Mã Sơn, Trương Đào cũng rất muốn bóp cổ Lâm Tuyền cho hả giận:

- Lão Đại, anh gần một năm rồi không đi học, chỉ đến lớp thầy Lâm lấy lòng, lại được Lâm lão đầu đích thân chọn. Vì sao trong danh sách tiến cử học nghiên cứu sinh lại không có em?

Lục Nhất Mạn bĩu môi trêu:

- Nếu mà anh cũng có hai bài luận văn được lên báo trường, đảm bảo trong danh sách Lâm lão đầu tiến cử có anh.

- Xùy, xùy, mười ba người được tiến cử các người làm sao biết chúng tôi học nghiên cứu sinh khổ sở thế nào.

Trương Đào bực bội, không tìm được người hưởng ứng, liền quay sang nhìn Trần Vũ:

- Vì sao cô lại muốn thi nghiên cứu sinh kinh tế trường tôi, năm nay tỉ lệ 20 chọi 1 đấy, Lão Đại của tôi sát đá lắm, không cần cô trông coi suốt cả ngày đâu.

Trần Vũ cười khẽ, không đáp lời hần. Lâm Tuyền vòng tay qua ôm eo Trần Vũ:

- Đừng có thấy người ta hạnh phúc mà ghen tị nhé.

Trương Đào la toáng lên:

- Em mà thèm ghen tị à, Điền Lệ bọn mình thể hiện cho anh ấy thấy ai mới phải ghen tị.

Rồi chu mỏ ra định hôn Điền Lệ, không ngờ bị nhéo một cái đầu đống.

Trần Vũ cựa mình đẩy tay Lâm Tuyền ra, nói nhỏ:

- Đừng để Lục Nhất Mạn nhìn thấy, cô ấy đau lòng.

Lâm Tuyền không phải tượng đá thật, sao không hiểu lòng Lục Nhất Mạn, nhìn sang thấy Lục Nhất Mạn đang cười đùa trêu Trương Đào, không để ý bên này.

Nhưng Lâm Tuyền nhăm, Lục Nhất Mạn luôn để ý tới y, dù lúc này cô cười, nhưng lòng như dao cắt.

Từ lần đầu tiên gặp Trần Vũ, Lục Nhất Mạn đã cảnh giác rồi, tới lần thứ hai gặp lại Trần Vũ tại chung cư Thanh Niên, cô biết Trần Vũ sẽ là đối thủ cạnh tranh với mình. Lục Nhất Mạn ngầm so sánh bản thân với Trần Vũ, luận dung mạo, cô hoàn toàn tự tin, luận thông minh, cô là sinh viên ưu tú của đại học Đông Hải, một trong mười ba người được tiến cử đi học nghiên cứu sinh.

Nói về tính cách, cô thấy mình hợp Lâm Tuyền hơn Trần Vũ, cả cô và Lâm Tuyền đều là người giỏi không chế bản thân, điềm tĩnh và chín chắn.

Rồi từ Trương Đào, cô biết Lâm Tuyền và Trần Vũ thành một đôi, Lục Nhất Mạn buồn vô kể, song vẫn chúc phúc cho hai người bọn họ, cô nghĩ rằng mình sẽ vượt qua được, có điều đến khi nhìn thấy hai người bọn họ bên nhau, trái tim Lục Nhất Mạn nhói đau.

Hiện giờ Lục Nhất Mạn mới nhận ra mình thích Lâm Tuyền nhiều hơn bản thân vẫn tưởng, cô thầm hối hận trước kia không chủ động hơn, vừa rồi nhìn Lâm Tuyền kéo Trần Vũ vào lòng, Lục Nhất Mạn cố gắng không để ý, cố gắng cười đùa với đám Trương Đào để phân tán sự chú ý của mình, có điều cô thất bại, nước mắt muốn trào ra.

Chả lẽ cả cuộc đời này mình sẽ chỉ có thể đứng ở bên nhìn anh ấy hạnh phúc với người khác ?

.....

Thời gian thi nghiên cứu sinh là từ 12 tháng 1 cho tới 14 tháng 1, ngày mùng 6 tháng 1 sẽ tiến hành bán đấu giá khoản nợ 44 triệu trong tay Tổng cty xây dựng Tỉnh Hải lần thứ 4, vì thực hiện lời hứa với Triệu Tăng, Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền đích thân cùng Diệp Kính Cường về Tỉnh Hải tham gia bán đấu giá, tiếp nhận Cao ốc Tỉnh Hải. Còn đặc biệt xin Trần Vũ nghỉ phép ba ngày, xử lý chuyện tương quan.

Công tác tiền ký, dưới sự tổ chức của chi nhánh ở Tỉnh Hải đang được tiến hành đúng trình tự, cũng đã đạt thành nhận thức chung với ngân hàng kiến thiết. Liên hợp Tỉnh Hải bất kể là dùng giá nào mua được khoản nợ 44 triệu kia đều sẽ cùng ngân hàng kiến thiết thành lập công ty khai phát mới giải quyết vấn đề tàn dư của Cao ốc Tỉnh Hải, ngân hàng kiến thiết nắm trong tay khoản nợ 20 triệu, chiếm 43% cổ phần Cty khai phát cao ốc Tỉnh Hải, còn Liên hợp Tỉnh Hải sẽ chiếm 57% cổ phần.

Theo hiệp nghị này thì khoản nợ 44 triệu kia phải áp tới dưới 26 triệu mới được, Liên hợp Tỉnh Hải sẽ không muốn để ngân hàng kiến thiết Tỉnh Hải chiếm chút tiện nghi nào, nhưng lại không thể không hoàn thành nhiệm vụ, ba lần bán đấu giá thất bại, ảnh hưởng phần nào tới uy tín của Cảnh Nhất Dân, trong lần bán đấu giá thứ ba Tổng cty xây dựng Tỉnh Hải chịu hạ giá tới 36 triệu, vẫn còn nhiều hơn 10 triệu.

Bất kể như thế nào, vì thực hiện lời hứa với Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, không để ông phải thất hứa với 134 vị chủ nhà nhỏ, lần này dù giá cao đến đâu cũng phải tiếp nhận.

Lần bán đấu giá thứ tư, dưới sự nỗ lực của Lâm Tuyền, được Cảnh Nhất Dân đích thân đốc xức, quốc tư ủy thành phố cũng làm rất nhiều công tác, thể hiện quyết tâm giải quyết bằng được vấn đề, Trần Minh Hành không ngần ngại cản trở nữa.

Lần bán đấu giá này dùng phương thức đấu giá giảm dần, bắt đầu từ 36 triệu, giảm giá tới khi có người tiếp nhận mới khôi phục lại trình tự đấu giá bình thường, đảm bảo vấn đề Cao ốc Tỉnh Hải thuận lợi giải quyết trong năm mới.

Đương nhiên liên hệ với Ngân hàng kiến thiết Tỉnh Hải không phải chỉ có một mình Liên hợp Tỉnh Hải, đáng tiếc là bọn họ bị yêu cầu điều kiện hợp tác nghiêm ngặt, giá dự kiến mà bọn họ có thể tiếp nhận thấp hơn Liên hợp Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền ngồi bên cạnh Diệp Kính Cường, đợi báo giá giảm xuống còn 28.2 triệu bảo Diệp Kính Cường giờ biển, cái giá này cao hơn giá dự kiến của những nơi khác gần 3 triệu, mọi người còn đang kinh ngạc thì người chủ trì đã gõ búa, Liên hợp Tỉnh Hải tiếp nhận khoản nợ của Tổng cty xây dựng Tỉnh Hải với giá 28.2 triệu.

Thủ tục chuyển nợ còn phải trải qua một trình tự rất phiền toái, trong ba ngày Lâm Tuyền ở lại Tỉnh Hải, chủ yếu cùng ngân hàng kiến thiết ký hợp đồng hợp tác, trừ Cao ốc Tỉnh Hải, trong tay ngân hàng kiến thiết còn có khá nhiều tài sản xấu tương tự. Lâm Tuyền đề xuất mô hình hợp tác này sẽ cung cấp một con đường mới để ngân hàng kiến thiết giải quyết nợ xấu trong tay.

Văn phòng quản lý tài sản quốc hữu Tín Đạt, quốc tư ủy Tỉnh Hải cùng với ba ngân hàng thương nghiệp khác cũng phải người tới chú ý lần hợp tác này giữa Liên hợp Tỉnh Hải và ngân hàng kiến thiết. Diệp Kính Cường, Trương Đình lần lượt làm tổng giám đốc và tổng giám sát tài vụ của công ty mới, ngân hàng kiến thiết ủy phải một phó tổng giám đốc và một phó tổng giám sát tài vụ, quy hoạch tiền kỳ và marketing Cao ốc Tỉnh Hải do chi nhánh Tỉnh Hồ ở Tỉnh Hải phụ trách.

Khi khoản nợ trong tay tổng công ty xây dựng chuyển qua tay Tỉnh Hồ, công ty mới có được quyền sở hữu 37.000 mét vuông đất còn lại của Cao ốc Tỉnh Hải. Lấy số tài sản này thế chấp, ngân hàng kiến thiết cho công ty mới thành lập vay 48 triệu tiếp tục xây dựng và khai thác Cao ốc Tỉnh Hải.

Thời gian ba ngày khẩn trương, xác định nguyên tắc hợp tác, còn phương diện chi tiết do Diệp Kính Cường, Trương Đình đại biểu Tỉnh Hồ tiếp tục đàm phán với phía ngân hàng kiến thiết.

Lâm Tuyền kéo lê tấm thân mỗi mệt sau cuộc đàm phán vào chiếc xe Dodge Rams.

Chiếc xe này về ngoài hơi cục mịch nặng nề, rất giống mấy xe tải nhỏ, thậm chí có thể nói là xấu xí, nhưng tải trọng kinh người, lên tới ba tấn, đa phần thời gian xe chẳng có ai, chẳng biết cả đời có được một lần kéo hàng tới 3 tấn không, song cả đời phải bảo dưỡng động cơ của nó.

Thường thì người ta không làm chuyện ngu xuẩn đó, song độ thoải mái bên trong chiếc Dodge Rams thì tuyệt đối những chiếc BMW hay Mercedes ở cùng mức giá không thể so sánh được.

148. Q.3 - Chương 48: Con Người Ai Cũng Có Lúc Mất Bình Tĩnh

Quách Bảo Lâm nhìn thấy khoang sau của chiếc Dodge Rams, phải thốt lên rằng Lâm Tuyền chuẩn bị cho bản thân một hành cung di động, trần khoang sau thực tế độ cao hữu hiệu lên tới 165 cm, người có chiều cao trung bình đi bên trong chỉ cần hơi cúi đầu xuống là được. Ở giữa khoang có hai cái ghế, là ghế mát xoa điện, sàn xe được trải thảm lông dày mà êm, hàng ghế sau ấn nút một cái cho hạ xuống là biến thành chiếc giường lớn thư thái, toàn bộ ghế ngồi làm bằng da thật, cực kỳ cầu kỳ tỉ mỉ.

Cửa sổ xe là kính cách nhiệt màu thẫm, trên nóc sẽ còn có cửa sổ di động, tầm nhìn trong xe rất lý tưởng, mỗi ô cửa sổ đều có rèm gấp. Trên đầu còn có thêm một hòm đồ, phía chính diện xe là màn hình LCD 15 inch, bên trái là đầu đĩa DVD, bên trái ghế ngồi là dàn âm thanh, bề mặt rộng tới mức có thể dùng làm quầy bar tạm thời, còn có một cái tủ lạnh nhỏ. Khoang xe cùng khoang lái hoàn toàn cách biệt, liên hệ với nhau thông qua điện thoại nội bộ, lưng hàng ghế giữ còn lắp hai màn hình LCD nhỏ, có thể chơi game.

Đương nhiên loại xe như thế này cũng phải có lái xe cực kỳ chuyên nghiệp mới có thể phát huy được toàn bộ sự thư thái của nó.

Lúc đầu Phan Xuân Bình kiến nghị chọn một bộ đội xuất ngũ làm lái xe kiêm luôn bảo vệ cho Lâm Tuyền, nhưng Lâm Tuyền phản đối, y chọn một lái xe đứng tuổi, chín chắn.

Lâm Tuyền ngồi trên chiếc ghế giữa bên trái, nhìn dòng người đông đúc ngoài cửa sổ, chấp tối mùa đông, ngồi trong khoang xe không cảm thấy được cái lạnh. Diệp Kính Cường đang ngẩng đầu xem một bộ phim vừa rồi hần xuống xe mua đĩa lậu ven đường.

Lâm Tuyền nhớ Trần Vũ, không biết cô đang làm gì, có lẽ đang học bài, hoặc là đi chơi cùng Trương Đào, Điền Lệ, không biết có nên gọi điện báo cho cô một tiếng đêm nay mình sẽ về tỉnh thành hay không?

Xe đi rất chậm, Lâm Tuyền chăm chú nhìn người đi đường, từng khuôn mặt xa lạ lướt qua trước mắt, y thích ngắm nhìn cuộc sống hơn là tham gia vào nó, cái cảm giác đó rất kỳ quái, chợt vô tình có bóng người quen thuộc lướt qua, Lâm Tuyền quay ngoắt đầu lại, con người mở lớn, không dám tin điều mình nhìn thấy, cầm điện thoại nội bộ lên báo cho lái xe Lão Quý dừng lại.

Lâm Tuyền nhìn chằm chằm vào hai người phía đường đối diện, chỉ cảm thấy toàn thân rơi vào một hầm băng.

Trần Vũ cùng một thanh niên trẻ đẹp trai từ Quốc tế Tinh Hải đi xuống, khi đi qua đường, thanh niên kia nắm lấy tay Trần Vũ, lấy người che chắn cho cô, tới khi đến bên xe BMW mới buông tay ra.

Chiếc xe đó Lâm Tuyền nhớ rồi, có lần y hợp muện không kịp đưa Trần Vũ đi học khi đến trường thấy cô từ trên xe đó đi xuống, người thanh niên kia chẳng phải là Trần Vũ nói là bạn cùng lớp tình cờ đi qua sao?

Nói dối! Đó không thể là bạn cùng lớp của cô ấy, không phải là anh em họ hàng gì, nếu không vì sao cô ấy phải nói dối. Rồi cuộc điện thoại giữa đêm, cũng không phải là của những chàng trai theo đuổi tán tỉnh cô, là của hần.

Lâm Tuyền cảm giác như bị người ta đâm tới tấp vào mặt, đầu óc choáng váng, hai mắt hoa đi, tay run run cầm di động lên gọi cho Trần Vũ, lòng hi vọng hào huyền đó chỉ là cô gái cực kỳ giống với Trần Vũ thôi, nhưng đáng tiếc, đầu kia điện thoại truyền tới âm thanh huyền ảo với tiếng địa phương mà chỉ Tinh Hải mới có.

Nỗ lực để giọng mình thật bình thường, Lâm Tuyền hỏi:

- Em ở đâu thế?

- Em đang đi dạo phố với Điền Lệ.

Trần Vũ trả lời câu này tựa hồ linh cảm được Lâm Tuyền đang ở góc nào đó nhìn mình, liền quay đầu nhìn bốn xung quanh, khi cô nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Lâm Tuyền lộ ra sau cửa sổ xe từ từ hạ xuống, kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Tiếp đó hành động của Trần Vũ khiến trái tim Lâm Tuyền hoàn toàn tan nát, cô không giải thích một lời, trước khi thanh niên kia quay đầu lại, gấp điện thoại, kéo thanh niên kia đi.

Diệp Kính Cường mãi xem phim lúc này mới nhận ra xe dừng lại lâu rồi, quay sang thấy Lâm Tuyền đang nhìn chằm chằm vào dòng người không ngớt bên ngoài, khuôn mặt trắng bệch, cực kỳ đáng sợ.

- Tổng giám đốc, chuyện gì thế?

- Xuống xe.

Lâm Tuyền mặt âm trầm, cảm giác mình sắp ở bờ vực sụp đổ.

- Sao ạ?

Diệp Kính Cường tưởng mình nghe nhầm.

Lâm Tuyền gầm lên như con thú điên:

- Xuống ngay.

Diệp Kính Cường vừa ngạc nhiên vừa luống cuống, bị ngữ khí ác liệt của Lâm Tuyền làm tức giận, cũng có chút giận dữ, đẩy cửa xuống xe. Khoảnh khắc hần đóng xe lại, Lâm Tuyền không khống chế được bản thân, người trượt xuống sàn xe, cứ nằm run rẩy co quắp như thế hai tiếng đồng hồ.

Lâm Tuyền không ngừng tìm có biện hộ cho Trần Vũ, có lẽ cô ấy có nỗi khổ không nói ra được, chẳng phải cô ấy hẹn sau kỳ thi sẽ nói hết tất cả sao? Cũng có lúc y cực kỳ đáng thương mê hoặc bản thân, có lẽ ...có lẽ tất cả chuyện vừa trải qua chỉ là ảo giác, là ác mộng, mình quá mệt mỏi nên gặp ác mộng? Có lẽ ngủ một giấc tỉnh lại mình đang ở Chung cư Thanh Niên, chuẩn bị cuộc bán đấu giá chẳng.

Lâm Tuyền cố gắng trấn tĩnh lại, rót một cốc nước nóng, như toàn thân băng giá được ấm áp hơn, để có thể không chế được bản thân, gọi điện cho Diệp Kính Cường:

- Xin lỗi, vừa rồi tâm tình tôi không ổn, anh nhìn thấy gì cũng đừng nói ra, tự bắt xe về tỉnh thành đi.

Diệp Kính Cường lúc này còn vì thái độ của Lâm Tuyền làm tức giận, lúc này nghe điện thoại của y, nhận ra tâm tình Lâm Tuyền đang cực độ bất ổn, dù cố gắng áp chế nhưng nghe rõ giọng nói run run, thành ra lo lắng, hẳn chưa bao giờ thấy Lâm Tuyền tức giận, thậm chí buồn cũng không, chàng trai trẻ đó lúc nào cũng vô cùng trấn định, như có thể khống chế tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay.

Rốt cuộc chuyện gì khiến Lâm Tuyền thất thố như vậy?

Chưa kịp hỏi gì thêm thì Lâm Tuyền đã dập máy, Diệp Kính Cường rất lo.

Lâm Tuyền bảo Lão Quý lái xe về tỉnh thành, y vẫn nằm ở sàn xe, đầu óc hỗn loạn vô cùng, tự an ủi bản thân, cô ấy không phải loại con gái như thế, cô ấy không bao giờ làm thế với mình, sẽ có lời giải thích hợp lý cho tất cả mọi chuyện, rồi lại bị những ý nghĩ tàn nhẫn làm tay chân giá lạnh.

Xe đi rất chậm, về tới tỉnh thành thì đã là 11 giờ đêm rồi, trong phòng sáng đèn, ô cửa sổ hiện lên bóng hình quen thuộc của Trần Vũ, Lâm Tuyền lòng mừng rỡ, tự nhủ chuyện nhìn thấy ở Tỉnh Hải chỉ là ảo giác, gần như xông vào thang máy, đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy Trần Vũ đang thu dọn đồ đạc của mình, Lâm Tuyền lao tới ôm chặt lấy cô từ đằng sau, nước mắt không sao kìm chế được.

- Đừng hỏi gì cả, sau khi thi xong em sẽ đem mọi chuyện kể cho anh nghe.

Không phải là ảo giác hay ác mộng gì cả, tất cả là sự thực, tim như rơi xuống vực sâu muôn trượng, Lâm Tuyền buông tay ra, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thoát nhìn rất bình tĩnh của Trần Vũ, mặc dù vẫn là khuôn mặt xinh đẹp đó, nhưng nó không mang lại cho Lâm Tuyền chút cảm giác ấm áp nào.

Buông Trần Vũ ra, loạng choạng lùi lại:

- Người đó là ai?

Trần Vũ đáp lại bằng sự im lặng.

Lâm Tuyền cầm chén trà ném xuống đất vỡ toang:

- Vì sao em chưa bao giờ hỏi anh? Em có biết anh muốn đem mọi thứ của mình nói cho em biết thế nào không? Nhưng em không muốn nghe, chẳng lẽ hôm nay nhìn thấy em đột nhiên về Tỉnh Hải cùng một nam nhân xa lạ tình tứ, anh phải nhìn không hỏi à?

Đôi mắt long sòng sọc của Lâm Tuyền trông cực kỳ kinh khủng, Trần Vũ bị tiếng chén trà rơi xuống đất làm giật nảy mình. Phụ nữ ở trong những thời khắc này luôn luôn trấn tĩnh hơn nam nhân, Trần Vũ không nói gì cả, lặng lẽ lấy chổi quét mảnh thủy tinh vỡ đổ vào thùng rác:

- Anh bình tĩnh một chút, em không làm chuyện gì có lỗi với anh, em có nỗi khổ trong lòng.

149. Q.3 - Chương 49: Nỗi Đau Khắc Cốt

- Vậy làm gì mới gọi là có lỗi, chẳng lẽ cô cùng thằng đó lên giường mới là có lỗi với tôi à?

Lâm Tuyền mặt mày hùng hổ, cực lực khống chế tâm tình kích động của mình, nhưng những lời không suy nghĩ vẫn vọt miệng nói ra. Một phần tính cách cực đoan của Lâm Tuyền đã hoàn toàn thể hiện ra vào lúc

này, cơn phẫn nộ như chất độc lan đi khắp toàn thân, như có giọng nói độc ác thì thầm bên tai y, làm y không cần muốn biết nỗi khổ trong lòng Trần Vũ là gì, chỉ muốn làm cô phải đau đớn, phải nhục nhã.

- Anh, anh ... Sao anh có thể nói như thế?

Trần Vũ không ngờ Lâm Tuyền lại nói mình như thế, cô cô cắn môi, hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi:

- Sao tôi không thể? Hay cô muốn tôi làm thằng ngu, tự lừa dối rằng hôm nay cô đi dạo phố với Điền Lệ?

- không, không phải ...

Trần Vũ lắc đầu, cô không biết nói thế nào:

- Em ... em làm thế là vì anh.

- Vì tôi? Cô đi với một nam nhân khác là vì tôi?

Lâm Tuyền đột nhiên cười như phát điên:

- Cô làm tất cả những chuyện ấy vì tôi, vậy tôi nên mừng phải không?

- Ý em, ý em là ...

Trần Vũ ý thức được mình lỗ lòi, nhưng lúc này lòng cô cũng rối bời rồi, với lại chuyện phức tạp không giải thích lúc này, đang lúng túng thì Điền Lệ, Trương Đào đẩy cửa đi vào.

- Lão Đại, anh bình tĩnh đã, có gì từ từ nói:

Trương Đào chưa bao giờ thấy Lâm Tuyền mất kiểm soát như thế, đi nhanh tới chắn trước mặt Điền Lệ, giữ một khoảng cách nhất định với y, cẩn thận nói:

Lâm Tuyền mặt đen xì, không chút lịch sự quát:

- Cút đi.

- Em gọi bọn họ tới đây.

Trần Vũ nói:

- Ra thế, vậy là cô đã chuẩn bị trước rồi, tốt, tốt lắm.

Lâm Tuyền cười lớn, tiếng cười cực kỳ thê thảm, quay lưng đi ngồi xuống giường không nói thêm một lời nào nữa.

Trương Đào, Điền Lệ cũng không dám hỏi han hay khuyên can gì cả, Lâm Tuyền như ngọn núi lửa đang tích trữ đầy dung nham nóng cháy phía dưới, tựa hồ chỉ cần có tác động nhỏ sẽ phun trào bất kể hậu quả.

Trần Vũ thu dọn hành lý xong nói:

- Mấy ngày này em về KTX ở, thi xong em sẽ nói tất cả cho anh biết.

Lâm Tuyền không nhúc nhích, cũng không nói một lời, đợi tới khi nghe thấy tiếng cánh cửa khép lại, cảm giác linh hồn mình bị rút đi sạch sẽ, toàn thân lạnh tới run rẩy, chẳng thêm cởi giày, cứ thế chui vào chăn, lấy chăn cuốn chặt lấy người, nhưng toàn thân vẫn run rẩy kịch liệt, tựa hồ có một con quái vật khổng lồ đang há mồm chờ y đâm đầu vào.

Đúng là có một con quái vật như thế, nó tên là ác mộng.

Ngày hôm sau Lâm Tuyền đầu tranh vất vả mới rời giường được, dù tối gần sáng y không ngủ được nữa, chỉ trong một đêm mà tiêu tụy tới biến hình, gọi điện thoại cho Phan Xuân Bình, bảo hắn không cần đi làm, lái xe tới đón mình.

Lâm Tuyền sợ ở lại trong gian phòng đó, ngồi vào xe rồi mới cảm thấy đỡ hơn một chút, bảo Phan Xuân Bình không được nói chuyện với mình, cứ thế lái xe khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành phố, nhìn dòng người xa lạ, cố gắng đem hết bất an trong lòng loại bỏ, có lẽ cô ấy có nỗi khổ không nói ra được, mình nhất định phải cố gắng chịu đựng qua mấy ngày này.

Phàn Xuân Bình bị sự im lặng cùng khuôn mặt âm trầm của Lâm Tuyền làm hoảng sợ. Cố Lương Vũ từ chỗ Diệp Kính Cường biết được một chút, nhưng không dám biểu lộ ra trước mặt Lâm Tuyền, bảo Phàn Xuân Bình bám sát Lâm Tuyền, coi chừng y làm chuyện gì thiếu suy nghĩ.

Cả ngày hôm đó Lâm Tuyền đi lang thang, tới tối về chung cư thấy phòng vẫn còn dấu vết hỗn loạn, Trần Vũ không quay về, y cũng không muốn ở lại đây, tới khách sạn thuê phòng.

Phàn Xuân Bình không yên tâm để Lâm Tuyền ở lại một mình, gọi điện hỏi Cố Lương Vũ xem có nên báo cho người nhà Lâm Tuyền không, hoặc Quách Bảo Lâm chẳng hạn, Cố Lương Vũ bảo không nên, người kiêu hãnh như Lâm Tuyền sẽ không bao giờ muốn người khác chứng kiến lúc y suy sụp yếu đuối.

Vì thế Phàn Xuân Bình ngồi trong xe canh bên ngoài khách sạn.

Bốn ngày sau là ngày thi thứ hai của Trần Vũ, bốn ngày đó Lâm Tuyền không đến công ty, cũng không thể làm việc gì, cả ngày bảo Phàn Xuân Bình lái xe đi lung tung, chờ qua kỳ thi nghe Trần Vũ giải thích.

Buổi tối xe đi qua một quán cà phê, Lâm Tuyền nhìn thấy Trần Vũ cũng thanh niên kia từ trên chiếc Mercedes 600 đi xuống, cùng vào quán cà phê.

Tất cả ý chí và hi vọng của Lâm Tuyền tan vỡ trong tích tắc đó, cứ nhìn chăm chăm vào quán cà phê, qua cửa kính thấy thanh niên kia nắm tay Trần Vũ, ngón tay y bấu chặt vào lòng bàn tay tới bật máu, cô ta không muốn gặp mình, nhưng vẫn cặp kè tình tứ với hắn, mình là thằng ngu, mình quá ngây thơ, giải thích ư, còn phải giải thích nữa hay sao?

Quán cà phê này dành cho những đôi tình nhân, cho nên vị trí yên tĩnh vắng vẻ, xung quanh không có ai, Lâm Tuyền xuống xe, cầm lấy chậu cúc trang trí trước quán ném vào chiếc xe sang trọng vô cùng kia.

“Rầm!” đầu xe tức thì bẹp dúm.

Lâm Tuyền chạy vào trong xe, cách cửa kính nhìn đám người kinh hoàng từ quán cà phê chạy ra, trong lòng Lâm Tuyền mang một khoái cảm biến thái. Trần Vũ đứng sau thanh niên kia, tựa hồ ý thức được điều gì, gọi điện cho Lâm Tuyền:

- Anh theo dõi em đấy à?

Giọng nói lạnh như băng giống mũi dao thọc sâu vào lồng ngực Lâm Tuyền, y ném mạnh di động vào cửa xe, bảo Phàn Xuân Bình:

- Lái đi.

Phàn Xuân Bình đem toàn bộ tiền thưởng năm nay mua chiếc Mercedes này, bên trong vẫn còn thơm mùi xe mới, bị Lâm Tuyền đập phá, cũng chẳng kịp xót của, chậm rãi khởi động xe.

Chiếc Mercedes dung tích 3.2 L có tiếng khởi động rất lớn, khiến mọi người xung quanh chú ý, nhưng cửa sổ xe dán lớp mờ, không nhìn thấy gì cả. Trần Vũ lúc này mới nghĩ Lâm Tuyền không thể lái một chiếc Mercedes theo dõi mình, vả lại y cũng không biết lái xe ô tô, nhận ra vừa rồi mình đã phạm phải một sai lầm cực lớn, gọi điện thoại lần nữa thì không liên lạc được.

Lâm Tuyền bảo Phàn Xuân Bình lái xe đưa mình rời khỏi thành phố này một thời gian, kết cục thế nào, sự thực thế nào, y đều không muốn đối diện, ở mặt tình cảm Lâm Tuyền cực kỳ yếu đuối, chuyện này liên quan tới quá khứ của y.

Phàn Xuân Bình không hỏi gì cả, đưa Lâm Tuyền về quê của hắn, ở lại nơi non xanh nước biếc đó năm ngày, Lâm Tuyền dần dần ổn định lại được tâm tình, cảm thấy có thể khống chế được bản thân, mới trở về thành phố kia, trở về chung cư Thanh Niên.

Mọi thứ vẫn y hệt trước lúc y đi, Trần Vũ không quay về, Trương Đào và Điền Lệ cũng trả lại căn nhà kia, không thuê nữa, còn trả lại tiền thuê nhà Lâm Tuyền trả trước hộ, hơn 10.000, với hai người bọn họ mà nói đó không phải là con số nhỏ.

Vậy là tất cả quay về khởi điểm, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra đi.

Lâm Tuyền cười nhẹ nhõm, có lẽ cố làm ra vẻ nhẹ nhõm mà thôi, y cảm thấy phải hoàn toàn quên đi chuyện này, một năm qua hãy quên nó đi như quên một cơn ác mộng.

Vì chuyện này mình lãng phí quá nhiều thời gian rồi.

Nhưng thực sự có thể quên được sao? Nếu y có thể, chuyện 20 kia y cũng có thể quên.

Lâm Tuyền lấy hết tài liệu quan trọng, chẳng thèm dọn phòng, đóng cửa lại rồi đi, rồi Chung cư Thanh Niên, định đem toàn bộ những gì liên quan tới Trần Vũ khóa kín trong căn nhà bừa bộn đó.

Nội tâm của Lâm Tuyền rất yếu ớt, vừa không có dũng khí đối diện với hiện thực, lại không thể giữ được bình tĩnh nghe Trần Vũ giải thích, tự lừa mình lừa người coi như mọi chuyện chưa xảy ra, để lại trong lòng nỗi đau khắc cốt ghi lòng.

Hôm nay đến đây thôi vậy, thêm chương nữa dang dở ra, mai mình bù chương thiếu hôm nay.

Các bác đoán xem em Trần Vũ này là ai?

150. Q.3 - Chương 50: Lâm Tuyền Không Về

Ngày thứ hai sau kỳ thi nghiên cứu sinh, trong căn phòng Chung cư Thanh Niên, có một cô gái đã ngồi đó suốt một ngày một đêm, không ăn không uống, ánh mắt thất thần nhìn chiếc áo sơ mi nam trong bàn tay.

Có tiếng mở cửa khẽ vang lên, cô gái ngồi bật dậy, mừng rỡ nhìn ra cửa, chỉ thoáng chốc, vui mừng biến thành thất vọng, lần nữa ngồi sụp xuống giường.

Cô gái đó là Trần Vũ, sau khi thi xong cô lập tức tới căn phòng này, muốn nói tất cả với Lâm Tuyền, nhưng Lâm Tuyền không trở về, cô cứ ngồi đó nhìn chiếc di động, giật mình mỗi khi chuông reo, nhìn số người gọi lại đặt xuống.

Điền Lệ sách túi ni lông thức ăn đi vào, đặt lên trên bàn, nhìn bạn mình thờ dài:

- Tiểu Vũ, ăn chút gì đi, muốn đợi anh ấy cũng cần có sức khỏe chứ.
- Tất cả như lời nói đùa phải không?

Trần Vũ như không nghe Điền Lệ nói gì, vuốt ve cái áo sơ mi:

- Mình là cái áo này cho anh ấy, anh ấy bảo có cuộc họp quan trọng phải mặc nó ... vậy mà mọi chuyện lại thành như thế, mọi thứ vẫn nguyên như cũ, nhưng anh ấy không về nữa rồi.

Điền Lệ không biết nói gì hơn, cô không ngờ Trần Vũ si tình đến thế:

- Đáng nhẽ bạn nên nói cho anh ấy sớm hơn, có lẽ nên nói cho anh ấy ngay từ hôm đó.

Trần Vũ khẽ lắc đầu, đứng dậy đi tới chiếc hộp nhỏ trên tường, lấy ra một quyển sổ nhỏ đưa cho Điền Lệ.

- Sổ khám bệnh của Lâm Tuyền...

Điền Lệ nghi hoặc mở ra xem, tới trang ghi tình hình khám bệnh gần nhất ngạc nhiên thốt lên:

- Lao lực quá độ gây suy kiệt, cần nghỉ ngơi bồi dưỡng ...
- Không biết phải không, ngay sau đêm Thiên Hỉ đó anh ấy phải vào viện, vậy mà lúc ấy chúng ta gọi điện tới, anh ấy còn làm như không có gì xảy ra.

Trần Vũ nhận lại cuốn sổ khám bệnh, nhìn những dòng chữ viết trên đó nước mắt cứ chảy dài, nói như tự lẩm bẩm với bản thân:

- Ai cũng nghĩ anh ấy là một thiên tài, mọi chuyện với anh ấy thật dễ dàng, đến trường chẳng cần học nhiều, kiếm được việc làm tốt, thuê căn phòng chung cư đắt tiền mà cả người ra trường đi làm phải mơ ước. Nhưng không ai biết anh ấy vất vả thế nào, có những đêm anh ấy đợi mình ngủ rồi mới thức dậy làm việc, nghiên cứu tài liệu ... mình làm sao nói với anh ấy được, mình sao có thể khiến anh ấy phải phiền não thêm nữa, anh ấy có tương lai đợi phía trước, mình sẽ làm hỏng tất cả.

Điền Lệ ôm vai Trần Vũ vỗ về.

- Tại mình, mình không nên xuất hiện trong cuộc sống của anh ấy, mình đã biết sẽ mang tới rắc rối cho anh ấy nhưng không kiềm nén được bản thân, mình yêu anh ấy nhiều lắm.

Trần Vũ nói trong nước mắt:

- Điền Lệ, có phải mình sai rồi không, mình phải làm gì bây giờ?

Điền Lệ cũng không có câu trả lời, nhớ tới mình và Trương Đào luôn sang quấy rầy trên trọc Lâm Tuyền, cô thấy mình sống quá vô tâm.

Hai ngày nữa lặng lẽ trôi qua, Trần Vũ ngày nào cũng đứng bên cửa sổ mỗi morn nhìn về phía cổng chung cư, tất nhiên Lâm Tuyền không về, Điền Lệ đi hỏi khắp nơi cũng không ai biết được y đã đi đâu, Trần Vũ hoàn toàn tuyệt vọng.

- Tiểu Vũ, bác Trần đã gọi điện hỏi mấy lần rồi, mình nói dối nữa, bác ấy sẽ nghi ngờ, bạn phải đi thôi.

Điền Lệ nhìn khuôn mặt hốc hác tiêu tụy của Trần Vũ, lòng có chút sợ hãi:

- Đã ba ngày rồi, anh ấy sẽ không về đâu.

Ba ngày vừa qua Trần Vũ có biểu hiện rất bất thường, lúc thì đỡ dần đứng ở cửa, lúc thì khóc lóc trách mắng bản thân, Điền Lệ khuyên thế nào cũng không ăn thua.

- Đã ba ngày rồi sao?

Trần Vũ giọng thất thần hỏi lại, cô không hề cảm giác được thời gian trôi qua, một lúc lâu sau nhìn Điền Lệ nói:

- Yên tâm mình nghĩ thông rồi, mình không sao đâu, mình không làm khó bạn nữa, mình sẽ làm điều ba mình muốn.

Điền Lệ khẽ thở phào, cô nghĩ đó là lựa chọn tốt nhất, rồi thời gian sẽ làm lành mọi vết thương.

- Điền Lệ, giúp mình thêm việc này nữa nhé.

- Ừ.

Trần Vũ đưa chiếc điện thoại Samsung trước kia đi mua cùng với Lâm Tuyền ở Tỉnh Hải:

- Hãy dùng số điện thoại của mình, khi anh ấy gọi, hãy đem mọi chuyện kể với anh ấy, mình nợ anh ấy một lời giải thích.

Điền Lệ gật đầu:

- Anh ấy sẽ gọi sao?

- Chắc chắn anh ấy sẽ gọi.

Trần Vũ không giải thích vì sao:

- Giúp mình làm thủ tục thuê căn phòng này dài hạn, báo với quản lý chung cư, không được cho ai vào đây, kể cả quét dọn.

- Vì sao?

- Vì quãng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời của mình ở nơi này, mình muốn giữ lại nó vĩnh viễn ...

Giọng Trần Vũ đột nhiên trở nên êm dịu như đám mây trôi trên trời.

Có điều Điền Lệ không cần phải làm thủ tục thuê dài hạn, vì đã có người làm điều đó rồi.

Sự bất thường của Lâm Tuyền thời gian qua gây ra một số bất ổn nhất định, song nhờ có Cố Lương Vũ và Trương Bích Quân lèo lái cùng xu thế phát triển mạnh mẽ không thể nghịch chuyển của Thực nghiệp Tinh Hồ khiến mọi chuyện trôi qua trong lặng lẽ, chỉ một mình Phan Xuân Bình biết sự kiện vừa qua có liên quan tới một cô gái, cô gái đó đã làm tan chảy khối băng trong tim Lâm Tuyền, rồi lại khiến nó đóng băng lần nữa.

Phan Xuân Bình rất tò mò không biết cô gái đó là ai, nhưng hắn không dám hỏi và Lâm Tuyền tất nhiên cũng không nói, Lâm Tuyền lại vui đầu vào công việc như trước kia, mọi chuyện như chưa từng xảy ra.

Tỉ lệ nhà được bán của Chung cư Đàn Sơn đã lên tới 75%, Tinh Hồ không chế nghiêm ngặt nguồn nhà, mỗi đợt nhà bán ra đều rất hữu hạn, như vậy có thể đảm bảo, trong năm nay, các hạng chỉ tiêu marketing của Tinh Hồ đều đứng trên người cùng nghề.

Sự hợp tác giữa địa ốc Tinh Hải và ngân hàng kiến thiết đã vào giai đoạn thao tác thực chất, khoản nợ trong tay tổng công ty xây dựng đã thuận lợi chuyển giao cho Tinh Hồ, tiền vay ngân hàng đã được gửi vào tài khoản công ty mới, đang hoàn thiện các loại thủ tục tương quan, đợi xong thủ tục rồi có thể tiếp tục vừa xây dựng vừa ua trước, chi nhánh Tinh Hồ ở Tinh Hải cũng đang khẩn trương công tác tiếp nhận marketing cho Cao ốc Tinh Hải.

Tỉ lệ nhà được bán của Minh Đô Uyển lên tới 90%, 10 % còn lại địa ốc Tinh Hồ mua một nửa, trừ lần này mua nhà với giá 20 triệu, giá thực tế là 25 triệu, thực nghiệp Tinh Hồ còn thu được 40 triệu từ hạng mục Minh Đô.

Biệt thự số 36 đường Bắc Kinh đã được xây tới tầng trên cùng, tiếp theo là trang hoàn trong ngoài và kiến thiên đình viện, nghe nói Tinh Hồ lần này lại đặt một cây đại thụ có tán lá che phủ chu vi một mẫu, rất nhiều người thêm khát tòa biệt thự này, có người ra giá tới 50 triệu, nhưng Tinh Hồ đều lắc đầu từ chối.

Chi nhánh phía dưới Trí nghiệp Tinh Hồ đã khuếch trương tới 70 cái, tuy nói không phải là cơ cấu lớn nhất trong nghề, nhưng Tinh Hồ chuyên kinh doanh nhà cao cấp, lực lượng tinh nhuệ này khiến cho Tinh Hồ có ưu thế không ai sánh được ở thị trường nhà ở cao cấp, đặc biệt sau thành công vang dội của hạng mục Đàn Sơn, hào quang che lấp hết người cùng nghề. Hiện những người định mua bất động sản ở tỉnh thành, nghĩ tới đầu tiên chắc chắn là Tinh Hồ.

Tinh Hồ tiếp nhận một khu nhà cao cấp dự định bán ra vào cuối xuân năm sau, vì thế rút người từ hạng mục Đàn Sơn thành lập tổ hạng mục mới. Không nhắc tới danh tiếng đang như mặt trời chính ngọ của Tinh Hồ, chỉ riêng mang lưới tiêu thụ lớn cũng thành đối tượng hợp tác tốt nhất, tuy Tinh Hồ ra điều kiện rất hà khắc, nhưng có thể tăng tốc độ thu hồi tài chính, giảm thấp nguy hiểm tiêu thụ, chủ đầu tư nào cũng vui vẻ nhường ra một phần lợi nhuận.

Cty vật nghiệp phía dưới Vật nghiệp Tinh Hồ đã tăng lên bốn nơi, Nguyệt Nha Hồ, Thiên Dật, Minh Đô, Đàn Sơn, kinh nghiệp quản lý vật nghiệp cao cấp làm Vật nghiệp Tinh Hồ có ưu thế lớn trong ngành. Đương nhiên Vật nghiệp Tinh Hồ chỉ theo đuổi thị trường cấp cao, là mảng lợi ích lớn nhất.

Mặc dù lợi nhuận Vật nghiệp Tinh Hồ làm ra không thể so với ba công ty còn lại, nhưng chiếm một vị trí trọng yếu ổn định trong Thực nghiệp Tinh Hồ

151. Q.3 - Chương 51: Cho Vào Bao Tả Mang Đi

Lâm Tuyền lấy danh nghĩa Liên hợp Tinh Hải mua lấy tòa nhà trống cuối cùng của Tinh Hồ Uyển, kế hoạch để Triệu Khôn Nghĩa trang trí, sau đó cho thuê theo kiểu chung cư khách sạn, có thể ủy thác cho Tú Thủy Các quản lý. Chẳng phải Lâm Tuyền cảm thấy có lợi lộc gì để kiểm soát trong vụ này, chỉ là mua lấy tòa nhà cuối cùng của Tinh Hồ Uyển, như thế Thiên Tinh Hồ không cần phải bán cho các hộ giải tỏa, có thể duy trì hình tượng nhà cấp cao của Thiên Tinh Hồ.

Hiện giờ trong tay Liên hợp Tinh Hải có tiền rồi, hơn 70 triệu đi vay ngân hàng được thanh toán hết, trừ cổ phần của các công ty, còn có 3 tòa nhà hoàn chỉnh của Tinh Hồ Uyển, giá trị 40 triệu, 2 tầng lầu ở Trung Hưng Plaza, giá trị 40 triệu. 1/4 quyền sở hữu Cao ốc Nam Cảng giá trị 20 triệu, biệt thự số 36 đường Bắc Kinh giá trị 50 triệu, 15 căn nhà trong Chung cư Đàn Sơn, giá trị 50 triệu.

Dưới tên Thực nghiệp Tinh Hồ còn rất nhiều bất động sản ở Nguyệt Nha Hồ, Thiên Dật, Minh Đô, giá trị gần 60 triệu, hơn 1/3 quyền sở hữu Cao ốc Tinh Hải, những cái này đều quy vào quyền quản lý của địa ốc Tinh Hồ.

Khổng Lập Dân biết Lâm Quyền qua thành công lớn của hạng mục Đàn Sơn, tài chính có thể điều động vượt qua Thiên Tinh Hồ, đưa ra kiến nghị tăng thêm tiền đầu tư vào Thiên Tinh Hồ, Từ Kiến trong tay không còn tiền nữa, lại chẳng thể giống Cty đầu tư Nam Cảng lấy đất để góp tiền.

Liên hợp Tinh Hải và Đông Đô tiếp tục đầu tư vào Thiên Tinh Hồ 50 triệu, Cty đầu tư Nam Cảng góp 120 mẫu đất với trị giá 200.00 mẫu đất làm đất dự trữ cho Thiên Tinh Hồ.

Trải qua lần tăng vốn đầu tư này, Liên hợp Tinh Hải chiếm 27% cổ phần ở Thiên Tinh Hồ, chỉ kém hơn 33% của Đông Đô, nhiều hơn một mình Khổng Lập Dân (Khổng Lập Dân chỉ nắm 78% cổ phần Đông Đô), Từ Kiến giảm xuống còn 20%, Cty đầu tư Nam Cảng vẫn giữ nguyên 20%.

Lần tăng vốn này cổ phần của Từ Kiến bị giảm sút, nhưng ông ta hiểu đó là điều cần thiết, công ty liền một lúc có thêm 100 triệu lưu động, có số tiền này, Thiên Tinh Hồ có thể muốn gì được nấy ở Tân thành Nam Cảng, tài sản cố định của công ty tăng lên 600 triệu, hướng hồ Lâm Tuyền cũng chẳng có ý tranh vị trí tổng giám đốc của ông ta, tốt xấu gì trên giấy tờ bản thân cũng thành phú ốc có trăm triệu rồi, không quần bách như một năm rưỡi trước.

Có điều sự giàu có của Lâm Tuyền thực sự làm Từ Kiến hăm mộ, thời gian trước vừa bỏ 10 triệu ra mua cả tòa nhà, giờ lại ném thêm 50 triệu đầu tư vào Thiên Tinh Hồ mà không chớp mắt lấy một cái.

Cho dù như thế trong tài khoản của Thực nghiệp Tinh Hồ còn 50 triệu, tính toán thấp nhất còn kiếm được ở hạng mục Đàn Sơn 70 triệu.

Lâm Tuyền trải qua một cái tết buồn tẻ ở Tinh Hải, vì giảm bớt đau đớn trong lòng, suốt cả ngày chiêm lấy Tiểu Tư Vũ, tựa hồ cái tên Tư Vũ có thể đem lại cho y an ủi vô hạn, ở bên Tiểu Tư Vũ ngây thơ, y cảm thấy thanh thản, qua Tết này, Tiểu Tư Vũ đã bốn tuổi rồi.

Có điều giữa Lâm Tuyền và Phương Nam xuất hiện khoảng cách vô hình, sau chuyện Trần Vũ, Lâm Tuyền muốn gặp nhất là Phương Nam, nhưng y không làm vậy, Phương Nam không phải là vật thay thế, Lâm Tuyền không bao giờ muốn làm việc như vậy.

Ngày hôm đó Lâm Tuyền phụng lệnh Cảnh Nhất Dân, cùng vợ chồng Lạc Ích Đồng du lãm cảnh quan Tinh Hải, toàn quốc không thiếu gì người giàu có, tài sản trên tỷ đồng cũng chẳng hiếm, không 1000 người thì cũng có 800, nhưng một ông già vung vẩy bốn năm trăm triệu tiền nhân nhả trong tay thì toàn quốc chẳng có mấy.

Lạc Ích Đồng giống Khổng Lập Dân, sinh hoạt tiết chế, có tiết tháo, có trí tuệ lớn, qua gần một năm tiếp xúc, ông cũng được sự kính trọng của Lâm Tuyền.

Chung cư Đàn Sơn tới lúc này không còn việc gì của tổ hạng mục nữa, nhưng Lạc Tinh không về Hòa Hoàng mà ở lại Thực nghiệp Tinh Hồ làm giám đốc phòng nhân lực, đồng thời kiêm luôn chức trợ lý đặc biệt tổng giám đốc, làm Lạc Ích Đồng có cảm giác đã mất phu nhân lại thiệt quân.

Lạc Tinh có lý do rất rõ ràng, chỉ có ở Tinh Hồ, một công ty đang phát triển mạnh mẽ cô mới có cơ hội sử dụng những kiến thức mình đã được học, còn Hòa Hoàng có bề dày phát triển lâu dài, lại toàn người thuộc bậc cha chú của cô ở vị trí cao lâu năm, khiến cô bị ràng buộc quá nhiều.

Một lý do nữa là Lâm Tuyền ở đó, trước kia cô ở lại Tinh Hồ vì đợi ngày cười vào mặt Lâm Tuyền, còn bây giờ cô ở lại vì muốn đi theo y làm nên những kỳ tích.

Lâm Tuyền cũng rất thẳng thắn với Lạc Tinh, y hoan nghênh cô ở lại, nhưng dù sao cô là con gái Lạc Ích Đồng, Hòa Hoàng và Tinh Hồ lại cùng kinh doanh trong một lĩnh vực cho nên một số thông tin nhạy cảm

sẽ phải hạn chế không để cô tham gia.

Đi thăm Tỉnh Hải một vòng, vợ chồng Lạc Ích Đồng kiên trì tới nhà Lâm Tuyền báỉ phỏng Lâm Minh Đạt và Trần Tú, Lâm Tuyền nói:

- Vậy cũng không thể ngồi xe của ông được, không cẩn thận bị xước một chút tôi không đền nổi.

Chiếc Dodge Rams mặc dù không so được với chiếc Lincoln 500 nhưng cũng coi là xa hoa rồi, còn có tài xế riêng, chỉ có điều về ngoài chẳng ra sao, trông như cái xe tải.

Vợ chồng Lạc Ích Đồng lên chiếc Dodge Rams, lái vào tiểu khu Giang Vu cũ kỹ, vào căn nhà ba gian nhỏ hẹp nhưng ấm áp kia, lòng cảm khái. Lạc Ích Đồng hiện giờ đã biết khá rõ về Lâm Tuyền, biết Lâm gia có quan hệ rất sâu với cao tầng của Lâm gia, vậy mà giữ cuộc sống thuần phác thế này, làm người ta phải thần phục.

Lái xe Quý Vĩnh hiện giờ là lái xe riêng của Lâm Tuyền, thường khi về Tỉnh Hải đi chiếc Dodge Rams, ở Tỉnh Hải dùng xe của công ty giải tỏa Lục Hồng, chiếc Dodge Rams này quá hao xăng, đi một trăm km tốn hơn 20 lít xăng.

Hôm nay đặc biệt đưa đón vợ chồng Lạc Ích Đồng cho nên mới lái chiếc Dodge Rams, đây cũng là lần đầu Tiên Quỳ Vĩnh tới nhà của Lâm Tuyền ở Tiểu khu Giang Vu.

Mấy ngày qua Tiểu Sơ thường xuyên thường xuyên ngồi xe do Quý Vĩnh lái, với cô gái tuổi ngang với con mình này, Quý Vĩnh cũng rất thích. Lần đầu gặp vợ chồng Lâm Minh Đạt, Trần Tú, sau khi Lâm Tuyền giới thiệu xong vợ chồng Lạc Ích Đồng, giới thiệu tới Quý Vĩnh, Lâm Minh Đạt bắt tay ông ta, chân thành nói:

- Chú Quý, sau này Tiểu Ba nhờ cậy vào chú đó.

Trên người Lâm Minh Đạt có khí chất thanh cao tựa hồ phú quý không xâm phạm được, đối đãi với người khác chân thành mà khiêm tốn. Thêm vào tiếp đó Triệu Tăng chạy tới cũng chen vào bàn, phòng khách vốn không được rộng rãi gì lại càng trở nên chật chội, Tiểu Tư Vũ đang tuổi hiếu động, không chịu ngồi yên, chạy một lúc đã bị cụng đầu mấy lần.

Trần Tú bế Tiểu Tư Vũ lên, vừa thổi hơi vừa xoa trán cho cô bé, tuy Trần Tú không ủng hộ mối quan hệ giữa con trai mình và cô gái đã có chồng như Phương Nam, song bà thực sự coi Tiểu Tư Vũ như thành viên của gia đình, rất yêu quý cô bé. Hỏi Lâm Tuyền:

- Suốt ngày con chiếm Tiểu Tư Vũ, mẹ nó không có ý kiến gì sao?

- Không hề gì, mấy ngày nữa con phải về tỉnh thành rồi, muốn ở bên nó cũng không được, ai nỡ tranh chứ.

- Ba ơi, con muốn đi với ba cơ.

Tiểu Tư Vũ nhảy khỏi lòng Trần Tú, leo tốt lên đùi Lâm Tuyền, la lớn:

Lâm Tuyền không có nhiều thời gian bên cạnh Tiểu Tư Vũ, nên mỗi lần tới gặp cô bé, Lâm Tuyền mang theo đủ thứ bánh kẹo đồ chơi, không những thế còn chiều chuộng những yêu cầu trẻ con ngây thơ lại oái oăm, làm Tiểu Sơ và Phương Nam phải ghen tỵ, tất nhiên Tiểu Tư Vũ muốn ở bên y.

- Vậy mẹ và dì của con thì phải làm sao?

Tiểu Tư Vũ ngoẹo đầu nghĩ một lúc nói:

- Cho mẹ và dì vào trong bao tải mang theo.

Mọi người cười phun cơm ra, không khí bữa ăn nhờ Tiểu Tư Vũ đã chuyển từ khách sáo lịch sự ban đầu sang thân thiết nhiệt tình.

152. Q.3 - Chương 52: Nên Tạo Điều Kiện

- Ba, Tiểu Sơ học kỳ cuối cùng phải ở trong trường, ba mẹ cũng chuyển tới tân thành ở đi.

Thừa lúc Triệu Tăng cùng bao nhiêu người có mặt, Lâm Tuyền lên tiếng khuyên Lâm Minh Đạt chuyển nhà, Lâm Tuyền giữ lại ở Tỉnh Hồ Uyển bốn căn nhà, diện tích rộng hơn căn nhà này gấp đôi, công trình phụ hoàn thiện, còn để cho Lâm Tĩnh Di và Dương Minh một căn nhà có hướng nhìn ra hồ rất đẹp ở Nguyệt Nhà Hồ, muốn dùng làm quà cưới cho chị, song Lâm Minh Đạt không nhận, cũng không cho con gái nhận.

Lâm Minh Đạt không biết Lâm Tuyền có bao nhiêu tiền, nhưng biết con mình rất giàu, qua lại toàn với quyền quý, lại có lái xe riêng, có rất nhiều xe điều động, cả đời ông sống thanh đạm, đột nhiên đối diện với phú quý như thế tất nhiên nảy sinh bài xích, hơn nữa tấm gương ba người anh chị em của vợ mình vợ vết tiền bạc khi Trần Nhiên tại chức ở đó, ông sợ Lâm Tuyền đi theo vết xe đổ đó.

Con trai ông rất thông minh, nhưng sao so được với đám hồ ly sống hơn nửa đời người chứ? Bất cần một chút thôi là không có đường quay về.

Có điều Lâm Minh Đạt lại lo nếu kiên trì không chuyển nhà, chỉ khiến Lâm Tuyền và gia đình này càng thêm xa lánh, trong lòng rất mâu thuẫn.

Lâm Minh Đạt neho mắt nhìn Triệu Tăng:

- Tiểu Ba không chịu nói thật với tôi, căn nhà đó bao nhiêu tiền, cậu đã xem qua rồi, nói cho tôi biết.

Triệu Tăng cười đáp khéo:

- Thầy, căn nhà đó Tiểu Ba mua từ sớm, năm trước khi cả đại học thành phố, trung tâm hành chính còn chưa có động tĩnh gì thì em nó đã mua rồi, chủ nhà lúc đó nợ đầm đìa, chỉ mong bán nhà au tránh phá sản, giá nhà còn ít hơn cả tiền trang trí, thầy đem căn nhà này bán đi cũng gần đủ rồi. Thiếu một chút, bảo Tiểu Ba bù vào không phải là nên làm sao?

Lâm Minh Đạt ngần ngừ nhìn vợ:

- Em nói xem.

- Nếu bảo em quyết định thì trước Tết đã chuyển nhà rồi, Tĩnh Di đưa Dương Minh về ăn Tết, nhìn thấy Tĩnh Hải điều kiện tốt, nói không chừng chuyển về Tĩnh Hải công tác. Tiểu Ba nửa cuối năm cũng về Tĩnh Hải, hai đứa nó ở lại Kiến Nghiệp làm gì?

Lâm Minh Đạt cười khổ, ý kiến của vợ mình không thể đem ra tham khảo được.

- Em chỉ muốn kéo hết con về bên cạnh, cứ như gà mẹ trông gà con vậy, để chúng nó ở lại tỉnh thành làm việc không phải có tiền đồ hơn sao?

- Cho dù không về làm việc, nhà thoải mái hơn, bọn chúng cũng chăm chỉ về.

Lạc Ích Đồng thấy Lâm Tuyền nói chuyện như vậy trong trường hợp khách khứa này cũng hiểu tâm ý của y, góp lời:

- Thầy Lâm, tôi là người ngoài, nhưng cung xin có một lời thế này, cha mẹ nuôi dạy con cái, con cái lớn lên kiếm tiền phụng dưỡng cha mẹ, thầy không để cho Lâm Tuyền phụng dưỡng, chắc chắn trong lòng áy náy. Vả lại người ngoài mà biết thì ảnh hưởng không tốt tới cậu ấy, chẳng phải để cậu ấy mang tiếng bất hiếu sao?

Lâm Tuyền ngậm gật đầu cảm ơn Lạc Ích Đồng.

Lâm Minh Đạt vốn không tin tưởng lắm vào con trai, đến Triệu Tăng vì Cảnh Nhất Dân nên có việc không nói thật với ông, song hôm nay được gặp Lạc Ích Đồng, nghe Lạc Ích Đồng đánh giá về con mình, hiểu hơn chuyện Lâm Tuyền kinh doanh, nên yên tâm được đôi phần, lúc này nghe Lạc chs Đồng nói thế trầm ngâm một chút nói:

- Được, vậy thì chuyển.

Lâm Tuyền thở phào, y luôn lo lắng không biết cha mình chấp nhận tiền bạc của mình ra sao, đến giờ mọi việc coi như giải quyết phần nào rồi.

Vợ chồng Lạc Ích Đồng dùng cơm xong, ở lại chơi thêm một lúc rồi cáo từ, Lâm Tuyền bảo Lão Quý lái xe đưa vợ chồng họ tới biệt thự Tân Giang vợ chồng Khổng Lập Dân chuyên môn chuẩn bị cho họ.

Lên xe, vợ Lạc Ích Đồng bảo chồng:

- Lâm Tuyền là chàng thanh niên thành thật, lại giỏi giang, gia đình nề nếp gia giáo như vậy, là hôn phối tốt cho Tiểu Tình nhà mình, ông thấy sao?

Lâm Tuyền mà là thanh niên thành thực, y còn gian hơn mình, Lạc Ích Đồng nói:

- Ài, hiện không phải thời cha mẹ đặt đâu con ngồi đó nữa, phải xem bọn trẻ thích nhảy không chứ.
- Tiểu Tình có ý với cậu ta đấy, chẳng phải nó về nhà cứ tổng giám đốc Lâm nói thế này, tổng giám đốc Lâm nói thế kia sao? Giờ còn ở lại làm việc cho cậu ta. Tuy tùy bọn chúng, nhưng không phải nên tác động tạo điều kiện một chút cho chúng sao?

Lạc Ích Đồng không rõ nghĩ gì, gật đầu không nói:

Triệu Tăng cảm khái nhìn khoảng trống chiếc Dodge Rams để lại:

- Ông Lạc mộc mạc chân thành, sẽ rất hợp với ông Khổng.
- Đây là anh chưa thấy chiếc Lincoln của ông ấy thôi.

Lâm Tuyền trêu:

- Có điều ông Lạc là người đáng để kính phục, không có chút kiêu cách của người có tiền.
- Trong tay em có bao nhiêu tiền rồi?
- Sao thế? Còn có chuyện khác à?

Lâm Tuyền biết tính Triệu Tăng, đây không phải là chuyện cá nhân:

- Nghe nói em kiếm một mẻ lớn ở Chung cư Đàn Sơn, quốc tư ủy ủy đem tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải liệt vào loại tài sản hạng ba, thuộc về loại tài sản quốc hữu dần lui ra, có thể nói là tài sản xấu, nếu em có hứng thú ...

Lâm Tuyền cười khổ không thôi:

- Cái đầm nước tổng cty xây dựng Tỉnh Hải đó vừa sâu vừa thối, cho dù bí thư Cảnh có hạ quyết tâm cũng chưa chắc mau chóng gạt đục khơi trong được nó, Lệ Cảnh tuy rút đi rồi, nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn, nắm trong tay tầng quản lý của tổng công ty, có thể nói nhiều lúc Lệ Cảnh chính là người phát ngôn của tổng công ty xây dựng. Chút tài sản quốc hữu mà quốc tư ủy khổng chế làm sao lấy làm đối kháng với Lệ Cảnh được. Đúng thế, tra rõ được vấn đề của tổng công ty xây dựng thì Trương Quyền chắc chắn mất chức thị trưởng, song chính vì thế mà em dưng vào nổi sao?
- Xem ra em bỏ công sức vào nó rồi đấy chứ.
- Nghiên cứu thì cũng nghiên cứu rồi, nhưng vì chuyển bị để tiếp nhận Cao ốc Tỉnh Hải thôi.

Lâm Tuyền chuyển chủ đề:

- À, bí thư Cảnh bao giờ mới để cho anh lên chính chức đây, anh đeo cái chức phó này gần hai năm rồi, làm trên dưới nhột nhật khó chịu đấy.

Triệu Tăng làm phó thư ký trưởng, khiến thư ký trưởng không biết mình sẽ bị đá lúc nào, người dưới nhận định hẳn chắc chắn sẽ tiến lên chính chức, nhắm nhe cái ghế hân để lại.

- Có cơ hội anh muốn xuống dưới rèn luyện, dù sao chưa có kinh nghiệm toàn diện chủ trì công tác.
- Huyện nào vậy, hay là khu.

Triệu tăng không nói:

- Là cơ mật của thành ủy, em nghe ngóng cái gì?

- Huyện trưởng hay bí thư huyện ủy đây? Anh không nói em tò mò chết mất ...

Nói tới đó Lâm Tuyền bị lời của mình làm sững lại, hình như lúc nào đó đã nói câu này, Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, nhớ nhưng đột nhiên trào dâng không sao áp chế được.

Triệu Tăng thấy đột nhiên trầm mặc, hỏi:

- Sao thế?

- Không có gì, em nghĩ tới chuyện chuyển nhà, mai bảo Quách Tử gọi người tới, không để ba em có cơ hội trì hoãn.

- Không sợ làm lỡ chuyện học tập của Tiểu Sơ à?

Lâm Tuyền khoát tay:

- Tiểu Sơ đâu có chú tâm học tập? Em cũng không muốn Tiểu Sơ vùi đầu vào học, kiểu giáo dục thi cử làm sao bồi dưỡng được nhân tài ưu tú?

- Được, được, em quyết định đi, anh tới làm sai vặt cho em.

- Vâng.

- À, mai có một nghi thức khánh thành, Trương Quyền và Trần Minh Hành cũng sẽ tham gia, ý của bí thư Cảnh là em cũng tới một chút.

Lâm Tuyền xua tay:

- Đây, em chưa nhận lời chuyện gì đâu nhé.

Triệu Tăng cười ha hả vỗ vai y:

- Chỉ gặp mặt thôi mà, có cần em đi đầu với bọn họ đâu, tới mức phải khẩn trương như thế không? Nếu em tham gia vào tổng công ty xây dựng, chắc chắn sẽ không để em phải chiến đấu một mình.

Rồi, rồi, vớ là cái chuyện chết tiệt đó, rõ ràng chẳng ưa gì nhau vẫn phải tươi cười khách sáo, Lâm Tuyền được Trần Nhiên dạy bảo, tất nhiên y giỏi đối nhân xử thế, nhưng không đại biểu việc y thích làm chuyện xã giao giả dối đó, vả lại tuy biểu hiện ra ngoài rất bình hòa, song tính cách Lâm Tuyền rất cao ngạo, y càng không thích .

Có điều Cảnh Nhất Dân điểm danh, chạy không thoát được. Trương Quyền, Trần Minh Hành cũng xem như là đại biểu quyền quý Tỉnh Hải, chưa từng gặp một lần còn ra thể thống gì?

153. Q.3 - Chương 53: Cô Ấy Đi Rồi.

Ngày mùng 5 tháng 2 năm 2002 tức ngày 12 tháng Giêng âm lịch, rạp chiếu phim tư nhân lớn nhất Tỉnh Hải là một trong công trình khánh thành quan trọng nhất của khu khai phát mới trong giai đoạn tiền kỳ, không chỉ đầu não của khu Tỉnh Nam và thành phố, mà người phụ trách của những đơn vị sự nghiệp cũng tham gia rất đông, Lạc Ích Đồng nhận lời mời của Lâm Tuyền cùng tham gia lễ khánh thành, có rất nhiều người Lâm Tuyền nhận ra, đương nhiên càng có nhiều người mà y không nhận ra.

Lâm Tuyền không đi theo bên cạnh Cảnh Nhất Dân, đợi lễ khánh thành kết thúc rồi, Triệu Tăng gọi điện cho y tới tiểu lễ đường sau bệnh viện, y như ăn trộm đi khắp bệnh viện nửa ngày, vẫn là do Triệu Tăng sốt ruột chạy ra tìm được y trước.

- Hô hô, giờ làm bệnh viện phát tài thật, xây to thế này, đi suýt lạc.

Triệu Tăng không để ý tới mấy lời móc máy của Lâm Tuyền, Cảnh Nhất Dân lần này có ý chính thức đưa Lâm Tuyền thành trợ thủ trọng yếu của mình, giới thiệu cho Trương Quyền, Trần Minh Hành, vậy mà y lại trốn mất biệt.

Đẩy cửa lễ đường, bên trong đang có bảy tám người nói chuyện cùng quay đầu nhìn sang, Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn thì Lâm Tuyền đã thấy ở trên TV nhiều rồi, những bộ mặt làm người ta không sao thích nổi cũng không thấy ghét. Còn có Liễu Diệp Thiên, Khổng Lập Dân, Khương Chí Minh và một người nữa khỏi đoán cũng biết đó là ... nhưng nhìn thấy người này, Lâm Tuyền cứ như bị sét đánh trúng, đứng chết lặng tại chỗ.

Triệu Tăng đẩy một cái, Lâm Tuyền loạng choạng thiếu chút nữa thì ngã, lúc này mới tỉnh lại.

Không cần ai giới thiệu Lâm Tuyền cũng biết người trung niên đó là ai, đó hẳn là Trần Minh Hành, tổng giám đốc của Lệ Cảnh, quan trọng hơn cũng chính là người trung niên khiến Trần Vũ tái mặt rồi bỏ trốn ở cuộc triển lãm nhà ở phương bắc, ông ta tuy là chủ tịch tập đoàn lớn nhất nhìn Tỉnh Hải, nhưng sống khép kín, không thích lộ diện trên truyền hình, bài báo đăng phỏng vấn ông ta cũng không được đăng ảnh, cho nên Lâm Tuyền tới giờ không biết mặt ông ta.

Trần Vũ và Trần Minh Hành có quan hệ gì?

Lâm Tuyền nhớ lại cái hôm y rời khỏi nhà khách thành ủy sau 7 ngày “biệt giam” soạn thảo kế hoạch khu khai phát mới, ngày hôm đó Tỉnh Hải có sự kiện lớn, theo lời Quách Bảo Lâm thì “Nghe nói con gái của Trần Minh Hành là hoa khôi của Nhất Trung đấy, sư muội của tao và mày. Con trai Trương Quyền được bồi dưỡng làm người kế thừa Lệ Cảnh. Mẹ nó Trương gia chuyển này lợi đơn lợi kép, làm chó cho người ta tới mức như Trần Minh Hành đúng là thiên hạ vô song rồi ...”

Nghĩ tới đó Lâm Tuyền cảm giác lỗ tai bùng bùng, đầu óc choáng váng, cơ hồ đi không vững nữa.

Cảnh Nhất Dân, Khổng Lập Dân đều nhận ra thần thái của Lâm Tuyền không tự nhiên, nhưng không đoán ra nguyên nhân, Khương Chí Minh thì hiểu lầm cười ha hả đi tới nói:

- Tiểu Lâm bị cảnh tượng này làm sợ hãi rồi à?

Chỉ từng người giới thiệu:

- Mấy vị này là thị trưởng Trương, bí thư Hướng, Trần Minh Hành chủ tịch tập đoàn Lệ Cảnh.

Rồi nói với Trương Quyền:

- Thị trưởng Trương, Tiểu Lâm là nhân tài trẻ tuổi của Tỉnh Hải ta, tình hình của cậu ấy, ngài Khổng đây là người hiểu nhất.

Trần Minh Hành đưa tay ra:

- Trường giang sóng sau xô sóng trước, hiện giờ giới trẻ thật tài giỏi, lão Khổng phải giúp tôi giới thiệu nhé.

Lâm Tuyền cả người mất tự nhiên bắt tay Trần Minh Hành, đầu óc toàn hình ảnh của Tiểu Vũ, chẳng chú ý Trần Minh Hành vừa nói cái gì, khẽ “ừm” một tiếng rồi thôi.

Cảnh Nhất Dân dựa vào lợi ích từ khu khai phát mới, lôi kéo được rất nhiều quan viên đi theo, cùng thủ đoạn chính trị sắc bén đã dần dần ổn định địa vị của mình, Trương Quyền và Hướng Nghĩa Sơn không còn cách nào khác phải hóa giải ân oán cũ, bắt tay nhau, hi vọng có thể giữ được địa vị của mình, không xung đột chính diện với Cảnh Nhất Dân.

Thấy người thanh niên thần bí mà Cảnh Nhất Dân coi trọng chẳng qua chỉ đến thế, trong lòng đều sinh ý xem thường, khách sáo bắt tay một cái cho có, cũng không nói câu gì.

Cảnh Nhất Dân và Khổng Lập Dân biết Lâm Tuyền không phải vì mấy nhân vật thành phố mà mất bình tĩnh, y có thể nói chuyện tự nhiên với cả lãnh đạo tỉnh ủy.

Cảnh Thiên Sương được làm thư ký chuyên chức của Cố Hiến Chương có thể nói nhờ Lâm Tuyền ra sức không ít, đồng thời cũng kiếm được không ít sự hỗ trợ chính trị cho Tỉnh Hải, y giao du quyền quý tỉnh

thành rất nhiều, ba người Trương Quyền, Hương Nghĩa Sơn, Trần Minh Hành còn chưa đủ làm y phải sợ, có lẽ là có nguyên nhân nào khác, chỉ là trước mặt người ngoài không tiện hỏi gì.

Cảnh Nhất Dân vốn còn chuyện muốn nói cùng Lâm Tuyền và đám Trương Quyền, nhưng thấy Lâm Tuyền thì đầu óc để đi đâu, đám Trương Quyền thì lạnh nhạt nên đành phải thôi.

Đổi đáp qua loa vài câu, Lâm Tuyền vội vàng rời đi, ngồi lên xe, Quý Vinh hỏi:

- Ngài Lâm, đi đâu bây giờ?

Lâm Tuyền không đáp, hiện đang có một cơn bão trong lòng y, khiến y điều khiển tay chân cũng khó khăn, im lặng một lúc gọi điện thoại cho Trần Vũ, cho dù y cố che dấu, có lẽ bản thân ra sao, đoạn tình cảm đó thủy chung như cái gai đâm vào tim y, nhớ nhung cuộn trào như sóng cả, nhấn chìm Lâm Tuyền, làm y gần như không thở nổi.

- A lô ...

Bấm điện thoại xong, Lâm Tuyền cảm thấy giọng mình khàn đặc, run rẩy, ngay cả tay cũng run theo:

- A lô, ai vậy?

Một giọng nói quen thuộc, nhưng không phải của Trần Vũ:

Lâm Tuyền lúc này mới nhớ Trần Vũ không biết số điện thoại này của mình, sau khi đập chiếc điện thoại kia trong xe của Phan Xuân Bình, y cũng không dùng sim đó nữa, dù sao đám Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ đều biết y có hai số điện thoại.

Đầu óc Lâm Tuyền trống không một lúc mới nhớ ra người kia là ai:

- Điền Lệ phải không? Tôi là Lâm Tuyền, bảo Tiểu Vũ nhận điện thoại.

- Hừ, giờ anh mới nhớ tới gọi điện à, anh làm cô ấy đau khổ thế nào có biết không? Anh đã biến đi rồi sao không biến luôn đi, còn gọi số này làm gì, anh có giỏi thì cả đời này đừng gọi.

Điền Lệ giọng rất bất thiện, trước giờ cô luôn có chút tự ti, yếu thế trước Lâm Tuyền, lần đầu tiên nói mạnh mẽ gay gắt như vậy:

Lâm Tuyền lúc này chỉ có khao khát được gặp Trần Vũ, được nhìn thấy cô, được nghe giọng nói của cô, hoàn toàn không chú ý tới thái độ của Điền Lệ, khấn khoản nói:

- Tiểu Vũ đâu, bảo cô ấy nhận điện thoại. Tôi muốn gặp cô ấy.

Bên kia im lặng rất lâu, tim Lâm Tuyền đập mạnh dần theo từng giây phút trôi qua, cuối cùng Điền Lệ cũng nói:

- Anh ở Tỉnh Hải à, biết quán cà phê Minh Điền ở đường Đông Thanh không? Được, tôi đợi anh ở đó.

Không đợi Lâm Tuyền nói gì thêm, ở đầu bên kia Điền Lệ đã cúp máy.

Không một giây chậm trễ, Lâm Tuyền hối thúc Quý Vinh lái xe đưa y tới đường Đông Thanh, Quý Vinh lái chiếc Grand Cherokee hầm hồ của Quách Bảo Lâm, Lâm Tuyền không quên bảo ông ta đỗ xe bên kia đường, đi vào quán cà phê, chỉ thấy Điền Lệ mặc áo len vàng ngồi đó, Lâm Tuyền nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Trần Vũ đâu, lòng trầm xuống:

- Tiểu Vũ đâu?

- Vì sao di động của anh luôn tắt máy?

Điền Lệ không trả lời câu hỏi của Lâm Tuyền, mắt nhìn y lạnh như băng:

- Tiểu Vũ đâu?

Lâm Tuyền có chút nóng nảy, lúc này y chỉ quan tâm duy nhất tới một điều, không tìm được nắm lấy cánh tay Điền Lệ:

Điền Lệ bị Lâm Tuyền bóp mạnh làm đau đớn, song vẫn lạnh lùng nói:

- Cô ấy ra nước ngoài rồi, đi Anh, cùng với vị hôn thê của cô ấy.

154. Q.3 - Chương 54: Chân Tướng

Diễn Lệ nói dối, cô không biết vì sao mình lại làm như thế, Trần Vũ đúng là đi Anh du học, nhưng Trương Giai Minh năm nay bắt đầu ở lại công ty trong nước làm việc, Trần Vũ làm như thế là tránh phải ở cùng Trương Giai Minh.

- Cái gì? Cô ấy, cô ấy

Mặt Lâm Tuyền tức thì trắng bệch, rồi chuyển thành xanh mét:

- Vì sao di động của cô ấy trong tay cô?

Thấy vẻ mặt Lâm Tuyền đáng sợ, cả đêm hôm qua vì câu nói tình cơ khơi lại bao kỷ niệm đắng cay lẫn ngọt ngào, Lâm Tuyền mất ngủ vì nhung nhớ khiến mắt y đầy tơ máu.

Diễn Lệ vùng mạnh thoát khỏi bàn tay Lâm Tuyền, lui lại phía sau:

- Tôi dùng sim của Tiểu Vũ, trước khi ra nước ngoài, cô ấy luôn đợi điện thoại của anh để nói tất cả, nhưng anh không gọi, cũng không sao liên lạc được với anh. Sau khi ra nước ngoài cô ấy bảo tôi dùng cái sim này, cô ấy tin nhất định anh sẽ gọi điện tới, cô ấy nói, nếu như anh muốn biết gì thì tôi nói cho anh biết.

- Cô ấy đi rồi, còn đi với vị hôn phu nữa, tôi còn muốn biết gì nữa?

Lâm Tuyền đột nhiên nhận ra mình ôm một cái ảo ảnh, ảo ảnh đã vỡ, y hôn siêu phách lạc đứng dậy loạng choạng đi ra ngoài.

- Trần Vũ đã đính hôn trước khi quen anh.

Diễn Lệ gọi Lâm Tuyền lại:

- Người mà anh nhìn thấy là Trương Giai Minh, anh ta cũng học trường chúng ta, có điều năm thứ nhất đã đại biểu cho trường giao lưu du học với bên Anh, Tiểu Vũ vốn cũng đi trong đợt đó, có điều cô ấy kiên trì không đi, vì gia đình cô ấy phải làm một ước định, cô ấy và Trương Giai Minh đính hôn, nhưng cô ấy không thích anh ta, nếu Tiểu Vũ không gặp anh thì cô ấy đã đi từ mùa hè năm ngoái rồi. Cô ấy ở lại, vừa thuyết phục gia đình đồng ý cho giải trừ hôn ước với Trương Giai Minh, cũng thuyết phục Trương Giai Minh buông tha cho cô ấy, mấy lần cô ấy đi gặp Trương Giai Minh đều vì lý do ấy. Cô ấy chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, định thi xong sẽ nói hết với anh, có điều anh biến mất một tháng, cô ấy không tìm được.

Trần Vũ lấy điều kiện thi đỗ nghiên cứu sinh để lấy cớ ở lại trong nước, không phải sang Anh cùng với Trương Giai Minh, biết quyết tâm của con gái, Trần Minh Hành cao tay hơn gọi Trương Giai Minh về nước làm việc. Cuối cùng vì chuyện Lâm Tuyền khiến Trần Vũ thi trượt, cô tuân thủ hiệp ước trước đó sang Anh học, Trương Giai Minh lại bàn giao việc về nước rồi, đó là điều Trần Minh Hành không ngờ tới.

Lâm Tuyền cứng đờ quay người lại:

- Cô ấy không đợi tôi ở chung cư.

- Ai nói cô ấy không đợi, thi xong cô ấy ngồi trong căn phòng bị anh đập nát đó ba ngày ba đêm, khóc sưng cả mắt, nhưng không gọi cho anh được, lại không tìm thấy anh, Tiểu Vũ cho rằng anh không muốn nghe cô ấy giải thích nữa, cô ấy đã rất tuyệt vọng.

Lâm Tuyền nói như người mất hồn, lúc này đầu óc y không suy nghĩ được gì hết:

- Vì sao tới hôm đó cô ấy không nói gì cả? Cho dù đính hôn rồi cũng đâu phải không thể giải thích?

- Quan hệ nhà cô ấy rất phức tạp, anh không xen vào được, giải thích với anh cũng có tác dụng gì? Anh có biết Trương Giai Anh là con ai không?

- Có gì không đoán ra được, chẳng phải con thị trưởng Trương Quyền sao? Bọn họ quan thương câu kết, lấy Tiểu Vũ của tôi ra làm vật hi sinh.

Lâm Tuyền cuối cùng không kiềm chế được rống lên, cầm cốc cà phê ném thẳng vào tường kính, tấm kính vỡ vụn rơi xuống, mảnh vỡ bắn tứ tung, người trong hiệu bị động tĩnh này làm kinh sợ, Lâm Tuyền đi khỏi quán cà phê không ai dám ngăn cản.

Lâm Tuyền hiểu rồi, hiểu cả rồi, Trần Vũ cho rằng trách nhiệm lớn nhất của cô với gia đình là thực hiện cuộc hôn nhân hữu danh vô thực với Trương Giai Anh, hôn nhân là thủ đoạn di chuyển tài sản tốt nhất, Trương Quyền cùng Trương Giai Minh cần thông qua cuộc hôn nhân này để lấy được tài sản bọn chúng muốn có từ trong tay Trần Minh Hành, Trần Minh Hành cần cuộc hôn nhân này củng cố địa vị.

Trần Vũ cho rằng sau khi làm tròn trách nhiệm, giải trừ quan hệ hôn nhân với Trương Giai Minh xong, cô có thể đến với Lâm Tuyền, cô không nói chỉ vì nghĩ Lâm Tuyền là một người bình thường, sợ y xen vào quan hệ này chỉ làm hại y, chỉ là không ngờ mình mất lý trí, nội tâm quá yếu đuối, không cho cô ấy cơ hội giải thích.

Chuyện này không thể trách Lâm Tuyền, cũng không thể trách được Trần Vũ, họ còn quá trẻ, còn chưa có mấy kinh nghiệm cuộc sống, lại gặp phải chuyện phức tạp như vậy, không biết phải làm sao mới đúng.

Muốn trách, chỉ có thể trách ông trời tạo ra hoàn cảnh éo le như vậy.

Điền Lệ cũng sợ, cô không biết sao Lâm Tuyền lại đoán ra tất cả, nhìn Lâm Tuyền bước ra khỏi quán cà phê, ngay chút phản ứng cũng không có, cho tới khi có một tiếng phanh xe chói tai cùng với tiếng la hét của người đi đường bên ngoài truyền vào, Điền Lệ đột nhiên ý thức được có chuyện chẳng lành, lao vội ra bên ngoài, chỉ thấy một chiếc xe phóng vọt đi, một chiếc xe tải khác thì đâm thẳng lên lề đường.

Lâm Tuyền nằm co giật trong vũng máu, Điền Lệ che mặt lại, không dám nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tài xế xe tải từ trong xe chạy ra, chân run lấy bầy, lắp bắp nói:

- Cậu ... Cậu ấy từ trong quán cà phê chạy ra, tôi, tôi không tránh được, xô vào cậu ấy là cái xe đằng sau ... Không phải tôi, không phải tôi ...

Quý Vĩnh kinh hoàng từ bên kia đường chạy sang, thiếu chút nữa bị xe xô phải, đẩy tài xế xe tải ra, quát lên:

- Mau mau gọi xe cấp cứu, cậu ấy có làm sao, mười cái mạng của ông cũng không đền được.

Ngồi xuống đất, quan sát thương thế của Lâm Tuyền, luôn miệng gọi:

- Ngài Lâm, ngài Lâm ...

Lâm Tuyền mở mắt, miệng mấp máy, máu tươi từ trong miệng chảy ra ồ ạt, Quý Vĩnh vừa đau lòng vừa kinh hoàng, không chỉ hai chân bị bánh xe nghiền qua, đầu bị va đập mạnh, mà ngay cả nội tạng cũng bị vỡ rồi, vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Lâm Tuyền ngẩng đầu nhìn Điền Lệ kinh hoàng đứng đó, không nói ra lời.

Quý Vĩnh hiểu ý của y, vội nói:

- Ngài đừng nói, tôi gọi cô ấy cho.

Chạy kéo Điền Lệ xềnh xệch:

- Ngài Lâm muốn gặp cô.

Điền Lệ đầu óc trống rỗng, chân tay luồn cuống, không biết phải làm thế nào, bị Quý Vĩnh kéo tới bên cạnh Lâm Tuyền be bét máu.

- Tiểu Vũ đi thật rồi à?

Điền Lệ không ngờ Lâm Tuyền lại hỏi một câu như thế, bị thương vô cớ dâng lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, cô hối hận vô cùng, nếu như mình không nói dối, Lâm Tuyền không có phản ứng mạnh đến thế, không xảy ra cơ sự này, nhưng cô cũng không cố ý, chỉ vì thương bạn, ba ngày Trần Vũ ở lại Chung cư

Thanh Niên, Điền Lệ cứ lo rằng bạn mình sẽ không qua nổi đêm nghĩ quần, cô muốn Lâm Tuyền phải chịu đựng nỗi đau đó.

Còn nguyên nhân nào khác thì chính Điền Lệ không rõ.

- Tôi, tôi gọi cấp cứu rồi, họ bảo sẽ tới ngay.

Tài xế xe tải nhìn thương tích của Lâm Tuyền, run rẩy nói:

- Lúc này là giờ cao điểm, chỉ sợ, chỉ sợ ...

Quý Vĩnh lúc này hơi trấn tĩnh một chút, gọi cho Triệu Tăng:

- Thưa ký trưởng Triệu, tôi là lái xe của ngài Lâm, ngài Lâm bị tai nạn, ở đường Đông Thanh, bệnh viện tốt nhất ở đâu?

Triệu Tăng nhận được điện thoại, đầu như trúng phải một cú đấm mạnh, sững ra một lúc mới tỉnh lại, đi tới bên cạnh Cảnh Nhất Dân, ghé vào tai ông ta nói nhỏ chuyện Lâm Tuyền bị tai nạn.

Cảnh Nhất Dân cũng bàng hoàng, không ngờ Lâm Tuyền vừa xong đang yên đang lành ở đây đi ra đã bị tai nạn, nếu vấn đề không lớn, tài xế của Lâm Tuyền sẽ không tìm Triệu Tăng, không còn tâm tư nói gì với Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn nữa, kéo ngay Khổng Lập Dân khỏi lề đường, đám Khương Chí Minh vội bám sát đằng sau.

Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn đưa mắt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn mặt Cảnh Nhất Dân như trời sập xuống, như vậy tin tức chắc chắn phải có lợi cho bọn họ.

Tiếp theo vào ngày mai, các bác sốt ruột vô ích thôi, vụ này không vài chương mà giải quyết được.

155. Q.3 - Chương 55: Tin Dữ

Rời lề đường, Cảnh Nhất Dân vừa rảo bước vừa bảo với Triệu Tăng:

- Lập tức liên hệ với Bệnh viện số một, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, gọi điện cho ban ngành quản lý giao thông, đảm bảo đường tới bệnh viện phải thông suốt, nói cho bọn họ biết dù phải phong tỏa toàn bộ tuyến đường cũng không cho phép kẹt xe, chúng ta tới hiện trường.

Triệu Tăng gọi điện thoại liên hệ với các nơi, Cảnh Nhất Dân lúc này mới trấn tĩnh lại, giải thích cho đám Khổng Lập Dân, Liễu Diệp Thiên:

- Lâm Tuyền vừa xảy ra tai nạn xe cộ.

Khổng Lập Dân cũng hiểu nỗi phải liên hệ với Cảnh Nhất Dân thì tình hình Lâm Tuyền nguy hiểm rồi, mặt trắng bệch, không chút chậm trễ vừa bấm số điện thoại vừa hỏi Cảnh Nhất Dân:

- Là bệnh viện số một phải không?

Cảnh Nhất Dân vừa gật đầu thì bên kia cũng thông máy, liền nói gấp:

- Bác sĩ Vương, tôi là Khổng Lập Dân, có một bệnh nhân cấp cứu sắp đưa vào bệnh viện của anh, anh hãy chuẩn bị đầy đủ đội ngũ bác sĩ cùng trang thiết bị, đảm bảo dùng toàn bộ những thứ tốt nhất.

Bác sĩ Vương là phó viện trưởng Bệnh viện số một, chuyên gia ngoại khoa uy tín có hạng ở tỉnh Đông Hải, có giao tình không nhỏ với Khổng Lập Dân.

Không bao lâu sau Cảnh Nhất Dân đã tới hiện trường, lúc này Lâm Tuyền, Quý Vĩnh, Điền Lệ đã lên xe cấp cứu tới bệnh viện, mười mấy cảnh sát giao thông phong tỏa hiện trường, thấy xe của Cảnh Nhất Dân tới lập tức đưa tài xế xe tải tới giải thích tình hình.

Nhìn vũng máu loang lổ trên mặt đất, Cảnh Nhất Dân cố áp sợ hãi cùng phần nộ xuống, nghe tài xế xe tài kể lại nguồn cơn liền vỗ vai ông ta nói:

- Anh hãy phối hợp với cảnh sát giao thông, truy tìm chiếc xe gây tai nạn bỏ trốn kia.

Còn với người phụ trách giao thông không dễ dãi được như vậy:

- Các anh làm việc kiểu gì thế, giữa ban ngày ban mặt để ác đồ gây tai nạn bỏ chạy, người dân cười vào mặt các anh là đồ vô dụng? Các anh có làm nổi hay không, hay để tôi gọi cơ cấu công an tới phối hợp.

Không muốn nghe bên kia giải thích gì, Cảnh Nhất Dân quay sang bảo Triệu Tăng:

- Chúng ta tới bệnh viện, tình huống còn chưa rõ, đừng nói với Minh Đạt.

Nhìn chiếc xe số một, số bốn của thành ủy vội vã đi mất, người phụ trách nhìn tài xế gây tai nạn chưa hết kinh hoàng, hận không thể đâm chết hắn tại chỗ, rống lên:

- Xô ai không xô, lại xô người kéo được cả bí thư thành ủy ra, mẹ kiếp, người đó có mệnh hệ gì thì ông chuẩn bị lấy mạng cả nhà ra mà đền đi.

Vừa nhìn dòng xe chạy đi, vừa lẩm bẩm:

- Kia chẳng phải xe của chủ tịch Khổng của Đông Đô à, người bị tai nạn là ai mà kinh động nửa Tỉnh Hải rồi?

Điền Lệ cùng xe cấp cứu tới bệnh viện số một, cổng bệnh viện chật kín người, đang sốt ruột lo chậm trễ thì một đoàn cảnh sát giao thông xuất hiện, cường chế sơ tán. Xe cấp cứu nhanh chóng đi qua cổng, một đoàn bác sĩ, y tá mặc áo trắng đã đứng đợi ở trước khu khám bệnh, xe cấp cứu vừa dừng lại, người trung niên đứng đầu chạy tới hỏi:

- Có phải vụ tai nạn ở đường Đông Thanh đấy không?

Quý Vinh nhảy xuống xe đáp:

- Đúng vậy.

Điền Lệ như cái xác không hồn theo đoàn người vào trong, Quý Vinh nhìn Lâm Tuyền được đưa vào phòng cấp cứu, thăm thử phào, lẩm bẩm cầu xin các vị thần Phật phù hộ độ trì, mọi người đã làm hết sức rồi, giờ chỉ xem số mệnh.

Ông ta tới Tinh Hồ làm tài xế mới được nửa năm, Lâm Tuyền thường ngồi xe do ông lái, cũng thường xuyên ra vào công ty, nhưng không ai biết đó là ông chủ có cả trăm triệu trong tay. Quý Vinh có ấn tượng rất tốt với Lâm Tuyền, bình dị dễ gần, không có sự kiêu ngạo của người trẻ tuổi, bình thường nói chuyện, làm người ta có cảm giác được y coi trọng.

Lái xe thường thường là người biết nhiều chuyện nhất, sau này làm tài xế riêng cho Lâm Tuyền mới biết y là ông chủ lớn của công ty, thật không thể tin được, tuổi trẻ như thế mà đã sở hữu một công ty lớn, càng làm thái độ của y trước đó thêm hiếm có.

Nhiều lần đi cùng với Lâm Tuyền, có thể nói ngoài những quản lý cao cấp, Quý Vinh là người biết nhiều chuyện về Lâm Tuyền nhất, thường ngày Lâm Tuyền đối xử với ông ta như bề trên, Quý Vinh làm lái xe cho người ta hơn 20 năm rồi, lần đầu tiên gặp được người có tiền có thể lại biết tôn trọng người làm công nhàn như thế.

Quý Vinh thích chàng trai trẻ này, từ đáy lòng không muốn y có vấn đề gì.

Trần tĩnh lại rồi, thấy Điền Lệ vẫn còn kinh hoàng đứng ngồi không yên, Quý Vinh an ủi:

- Ngài Lâm không sao đâu, Tiểu Vũ mà ngài Lâm nói là ai?

- Cháu là bạn học của Lâm Tuyền, Tiểu Vũ là bạn gái của anh ấy, vừa mới đi Anh, không ngờ anh ấy nghe tin này lại chạy ra ngoài ...

Giọng Điền Lệ vẫn chưa hết run, cô không biết sao người trung niên này lại luôn dùng ngữ khí tôn kính với Lâm Tuyền.

Quý Vĩnh hiểu Lâm Tuyền luôn kín đáo không muốn người khác biết chuyện riêng của mình, dặn dò Điền Lệ:

- Bỏ đi, đó là chuyện riêng của ngài Lâm, cô đừng nhắc tới với ai hết, chỉ đem chuyện tai nạn kể ra là được.

Một lúc sau, còn chưa có tin tức gì từ phòng cấp cứu, đoàn người Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, Khổng Lập Dân đã tới, hỏi Quý Vĩnh:

- Lâm Tuyền làm sao rồi?

- Ngài Lâm đã được đưa vào cấp cứu rồi, chưa có ai đi ra nói gì.

Quý Vĩnh giới thiệu Điền Lệ:

- Điền tiểu thư là bạn học của ngài Lâm, ngài Lâm tới quán cà phê đường Thanh Niên là để gặp cô ấy.

Cảnh Nhất Dân thấy một cô gái xinh đẹp, tự nhiên hỏi:

- Cháu là bạn gái của Lâm Tuyền à?

Điền Lệ đột nhiên bị đoàn người khí thế bất phàm xuất hiện làm hoảng sợ, nói không ra lời.

Quý Vĩnh nói:

- Hình như chỉ là bạn học.

Cảnh Nhất Dân gật đầu bảo nhân viên công tác:

- Phái một chiếc xe đưa Tiểu Điền về.

Điền Lệ ngồi xe cảnh sát về nhà, cứ ngồi thẩn thờ rất lâu, dần vật trách móc bản thân, cuối cùng không chịu đựng nổi cầm lấy điện thoại gọi cho Trương Đào :

- Tiểu Lệ, em làm sao thế, đừng khóc .. có chuyện gì từ từ kể anh nghe.

Trương Đào thấy Điền Lệ khóc nức nở thì hoảng lên :

Bên ngoài trời tiếng sấm nổ « ỳnh » một tiếng, tia chớp ngoằn ngoèo ngang dọc bầu trời, mây đen vần vũ kéo đến, Điền Lệ tinh thần bất ổn càng kinh hoàng, giọng lạc đi :

- Em hại Lâm Tuyền rồi, em hại anh ấy rồi ... nhiều máu lắm, đầu bụng ... tại em cả.

Cùng lúc đó ở nhà Phương Nam, Tiểu Sơ đến chơi với Tiểu Tư Vũ, hai dì cháu đang chơi bịt mắt trốn tìm thì di động của Tiểu Sơ vang lên, chiếc di động này do Lâm Tuyền mua cho cô, còn đắt tiền hơn cái y dùng.

Nhìn thấy số điện thoại nhà ông ngoại, Tiểu Sơ chợt có linh cảm không lành, vừa bấm nút nghe có tiếng phụ nữ trung niên nói gấp :

- Cô ơi, ông cụ bị ngất, tôi gọi cấp cứu mà không được, tôi không biết phải làm sao.

Vì cả Lâm Minh Đạt và Trần Tú đều không có di động nên dì Tú người giúp việc ở nhà Trần Nhiên mới gọi điện cho Tiểu Sơ.

- Ông ngoại cháu sao lại ngất xỉu, ông khỏe lắm mà.

Tiểu Sơ cuống lên, định tắt máy gọi cho Triệu Tăng nhờ hắn liên hệ với phía bệnh viện thì bên kia dì Tú nói nhanh :

- Hình như cậu Tiểu Ba có chuyện, tôi nghe ông cụ nghe điện thoại nói « Tiểu Ba, Tiểu Ba làm sao ? » sau đó ngất xỉu ...

- Cái gì, Tiểu Ba làm sao ?

Tiểu Sơ la thất thanh, chiếc điện thoại rơi bộp xuống đất.

156. Q.3 - Chương 56: Gia Tài Của Lâm Tuyền

Một chiếc xe Hồng Phát phóng gấp gấp vào lối đi tới phòng cấp cứu của bệnh viện nhân dân. Gần như là trong nháy mắt dừng lại, hai cánh cửa xe phía sau đều mở ra, Trương Tư Tề và Chúc Vũ Hàm bắt chắp mưa gió chạy vọt vào bệnh viện. Trên tóc còn tí tách nước mưa nhưng Trương Tư Tề vẫn tóm lấy một hộ sĩ lớn tiếng hỏi: - Dương Phàm đâu? Dương Phàm ở phòng nào?

Một chiếc taxi phóng như bay tới cổng bệnh viện số một, ngay khi xe vừa dừng lại, hai cánh cửa hai bên bật mở, Phương Nam và Tiểu Sơ bắt chắp ngoài trời mưa như trút nước, đội đầu trần chạy thẳng tới phòng cấp cứu.

Cảnh Nhất Dân bộn bề công việc, không thể đứng đợi tin được, chỉ có Triệu Tăng đang đứng ngoài không yên ngoài phòng. Tiểu Sơ gần như tóm lấy cổ áo Triệu Tăng hỏi :

- Tiểu Ba làm sao rồi, anh ấy làm sao rồi ? Sáng nay anh ấy đi với anh mà, sao lại xảy ra chuyện này ?

Tiểu Sơ vừa khóc vừa la hét, Phương Nam dù lo lắng vô cùng, nhưng dù sao cô cũng là người từng trải hơn, vẫn trấn tĩnh được vội kéo Tiểu Sơ lại, ôm vào lòng, dỗ dành :

- Tiểu Sơ, em bình tĩnh đi, em làm rộn lên thế này không giúp được gì cả.

Trước khi bắt xe taxi tới đây Phương Nam đã gọi điện nhờ Triệu Tăng bảo bệnh viện đưa xe cấp cứu tới chỗ Trần Nhiên, nửa đường nhận được điện thoại của dì Tú báo Trần Nhiên đã tỉnh, bác sĩ ở bệnh viện khu đã tới khám, ông chỉ nhất thời kích động nên ngất xỉu, tình hình không đáng lo, chỉ cần nằm tĩnh dưỡng là đủ.

Tiểu Sơ gục đầu lên vai Phương Nam khóc, một lúc sau đợi cô bình tĩnh hơn, Triệu Tăng mới nói :

- Tiểu Ba đang phẫu thuật, nội tạng dập, hai chân gãy, tuy nhiên không đáng lo ngại lắm. Đáng ngại là đầu bị va vào mặt đường, bên trong xuất huyết não đề lên giấy thần kinh ...

Tiểu Sơ nghe chưa hết đã lịm đi, xung quanh lại một phen náo loạn, ngoài phòng cấp cứu cũng có đầy đủ bác sĩ y tá túc trực cùng cả lãnh đạo bệnh viện. Tiểu Sơ nhanh chóng được cứu tỉnh, nhưng cô nhất quyết không chịu tới giường nằm, ngồi bên ngoài phòng cấp cứu đợi tin.

Phương Nam lúc này cũng không kìm được nước mắt nữa, hỏi:

- Tiểu Ba bị thương nặng vậy, hay là đưa lên tỉnh đi, ở đây có chữa nổi không ?

Mấy bác sĩ ở bên cạnh nghe thế mặt mày rất khó coi, có điều biết thân phận người bệnh không phải tầm thường, không nói gì cả.

Triệu Tăng trấn an :

- Yên tâm, ở đây có chuyên gia và thiết bị tốt nhất rồi. Đến lão bí thư cũng bị kinh động rồi, có lẽ chúng ta nên cho thầy và sư nương biết.

Ngay tối hôm đó Trương Đào ngồi xe tới Tỉnh Hải, sáng hôm sau Điền Lệ đưa hân tới bệnh viện thì Lâm Tuyền đã được chuyển sang phòng theo dõi cấp cứu, nội tạng bị vỡ, hai chân bị gãy, não bộ chấn thương cấp cứu xong còn chưa tỉnh lại.

Khi Điền Lệ và Trương Đào tới bệnh viện, Lâm Minh Đạt vừa mới tiễn đám Khổng Lập Dân đã ở bệnh viện suốt đêm về, ông và vợ ngồi im trên ghế, Phương Nam vẫn ở lại chuẩn bị bữa sáng ọi người, Quách Bảo Lâm và Quý Vĩnh thì phụ trách liên lạc với các phương diện, Tỉnh Di cùng Tiểu Sơ nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh.

Quách Bảo Lâm quen Trương Đào, thấy hân và Điền Lệ đi vào có chút ngạc nhiên, chợt nhớ ra cô gái bên cạnh Trương Đào chính là người Lâm Tuyền đi gặp hôm qua, Quý Vĩnh tới giới thiệu mọi người.

Lâm Minh Đạt thấy vợ chỉ qua một đêm mà tiêu tụy đi nhiều, bảo Trần Tú sang phòng kế bên nghỉ, Trần Tú cứ ngồi ngây đó không thèm để ý. Mặc dù được vào phòng bệnh cao cấp nhất của Tỉnh Hải, có bác sĩ và y tá ưu tú túc trực, nhưng Lâm Tuyền còn chưa tỉnh, trái tim Trần Tú như bị người ta bóp nghẹt.

Trần Tú và Tình Di đều đã tới trường thăm Lâm Tuyền, song không có ấn tượng gì với Trương Đào, còn Trương Đào có ấn tượng rất sâu với họ, nhìn thấy toàn người thân cả Lâm Tuyền, hỏi ra mới biết Lâm Tuyền vẫn hôn mê bất tỉnh.

Cảnh sát hôm qua phong tỏa nửa bệnh viện đã rời đi, Lâm Minh Đạt tới giờ mới biết chuyện Lâm Tuyền làm gần hai năm qua, chủ quản cao cấp của công ty nối nhau xuất hiện, quan viên thuộc Cảnh hệ cũng liên tiếp tới thăm, còn kinh động tới cả lãnh đạo tỉnh ủy gọi điện hỏi thăm tình hình.

Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh cùng Cố Lương Vũ, Trương Bích Quân tới Tỉnh Hải ngay trong đêm, Thiệu Binh ở lại điều hành công ty.

Phòng bệnh cao cấp im ắng, tòa bộ bệnh nhân cùng tầng đã được chuyển đi hết, để Lâm Tuyền được yên tĩnh, ánh sáng nhẹ nhẹ chiếu qua tấm rèm mỏng lên khuôn mặt tái nhợt không có chút máu nào của Lâm Tuyền. Đã hai ngày trôi qua mà y vẫn không tỉnh lại, không chỉ chuyên gia tỉnh mà cả chuyên gia từ Yến Kinh cũng được mời tới hội chẩn, câu trả lời chỉ có « đợi ».

Phương Nam đang cầm chiếc khăn lông trắng muốt cẩn thận từng li từng ti lau người cho Lâm Tuyền, Trần Tú phải chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và trạch viện cũ để chăm lo cho cha là Trần Nhiên, Tiểu Sơ còn nhỏ không đủ chu đáo, Lâm Tình Di là bác sĩ có thể chăm sóc tốt nhất cho Lâm Tuyền, nhưng Phương Nam nhất quyết chủ động nhận lấy trách nhiệm này, Lâm Tình Di hiểu được tình cảm của Phương Nam nên nhường cho cô.

Lau người cho Lâm Tuyền xong, dọn dẹp đồ đạc, Phương Nam ngồi xuống ghế nhìn Lâm Tuyền nằm thiêm thiếp trên giường, không có chút phản ứng nào, cô nắm lấy tay Lâm Tuyền áp lên mặt, nước mắt không nhận được mà ứa ra.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ cắt ngang cảm xúc thâm kín của Phương Nam, cô lau nước mắt rồi đi ra mở cửa, Tôn Phi Phi xuất hiện, nhìn Lâm Tuyền một lúc rồi nói nhỏ :

- Mọi người tới đông đủ cả rồi.

Phương Nam khẽ gật đầu, dặn y tá chăm sóc Lâm Tuyền rồi theo Tôn Phi Phi tới phòng họp lớn. Hai ngày rồi mà Lâm Tuyền không có chút chuyển biến nào, đám Triệu Tăng, Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Trương Bích Quân, ngồi lại bàn bạc, đưa ra quyết định nói rõ tất cả với Lâm Minh Đạt, đề phòng Lâm Tuyền có mệnh hệ gì, mong Lâm Minh Đạt đứng ra chủ trì đại cục.

Phương Nam và Tôn Phi Phi là hai người đầu tiên đi cùng Lâm Tuyền trong những ngày lập nghiệp, nói tới tài sản của Lâm Tuyền, hai cô biết rất rõ. Ngoài ra cả Quách Bảo Lâm cũng tham gia.

Tổng hợp lời của từng đó người, tài sản của Cty đầu tư liên hợp Tỉnh Hải cuối cùng hiện ra toàn bộ, không ngờ chỉ trong vòng chưa tới 2 năm, Lâm Tuyền với hai bàn tay trắng làm nên khối tài sản khổng lồ như thế.

- Tiểu Ba thực sự có nhiều tiền như vậy sao?

Sự thực kinh người làm Lâm Minh Đạt hơi thoát khỏi bi thương:

- Thiên phú thương nghiệp của Lâm Tuyền, tôi cũng chưa bao giờ thấy. Liên hợp Tỉnh Hải đúng là khổng chế số tài sản này, hiện ra không nợ ngân hàng đồng nào, cho dù không cần kinh doanh, khối tài sản này cũng sẽ tăng giá nhanh chóng. Vì trong hai năm qua, Lâm Tuyền đưa toàn bộ vào một mô hình phát triển tốt, chỉ cần chấp hành đúng theo đường lối cậu ấy đưa ra là được, đặc biệt là Thực nghiệp Tinh Hồ và Thiên Tinh Hồ, mỗi năm có thể sáng tạo ra lợi nhuận thuần 150 triệu.

Khổng Lập Dân giải thích, ông ta là người giao lưu nhiều nhất với Lâm Tuyền ở mặt thương nghiệp, cũng là người hiểu tư tưởng của y nhất. Đại khái trước đó chỉ có Khổng Lập Dân ước đoán được gia sản của Lâm Tuyền.

Triệu Tăng cũng lần đầu tiên biết Lâm Tuyền có nhiều tiền như vậy, hấn vốn tưởng rằng cổ phần ở Thiên Tinh Hồ là tài sản chủ yếu của Lâm Tuyền, khả năng còn nợ ngân hàng rất nhiều. Không ngờ rằng Thiên Tinh Hồ phát triển mau chóng tới mức đó, hơn nữa cổ phần của Lâm Tuyền ở Tinh Hồ không ngừng tăng lên.

Nay Liên hợp đầu tư là cổ đông số hai của Thiên Tinh Hồ, cổ phần cá nhân Lâm Tuyền còn nhiều hơn Khổng Lập Dân. Cái gì chưa nói, chỉ riêng số bất động sản chất lượng mà Lâm Tuyền sở hữu, chẳng phải làm gì, cứ ngồi không đợi tăng giá là được.

Lâm Minh Đạt xoa tay:

- Nếu mọi người cho rằng mô hình Tiểu Ba đề xuất khả thi thì cứ tiếp tục chấp hành, những chuyện khác cứ đợi Tiểu Ba tỉnh rồi hẵng nói, tạm thời đừng đem chuyện của Tiểu Ba nói với người nhà của tôi, tiền tài tới đột ngột làm người ta mất bản thân.

Đại khái chỉ có Lâm Minh Đạt có thái độ khoáng đạt về tiền tài như vậy.

157. Q.3 - Chương 57: Tỉnh Lại

Trương Đào ở lại Tĩnh Hải hai ngày nhưng Lâm Tuyền chưa tỉnh lại, đành cùng Điền Lệ về trường trước.

Qua Điền Lệ, Trương Đào biết quan hệ giữa Trần Vũ và Lâm Tuyền, khi nghe thấy Trần Vũ là công chúa tập đoàn Lệ Cảnh cũng cả kinh:

- Lão Đại lần này bị kích thích lớn, nghe thấy tin này hoảng sợ cho nên mới xảy ra tai nạn.

Điền Lệ nhớ lại câu nói của Lâm Tuyền trước khi hôn mê, lòng đầy bi thương:

- Em không nói gì cả, nhưng Lâm Tuyền hình như hiểu hết rồi, liên hệ với Tiểu Vũ nhưng không được.

Trương Đào đâm mạnh vào tường, tức tối nói:

- Hừ, giờ cô ta có về thì cũng được tích sự gì, Lão Đại bị như thế chẳng phải do cô ta hại hay sao?

Điền Lệ đá hấn một cái, bênh bạn:

- Tiểu Vũ không phải hạng con gái như thế, cô ấy muốn cắt đứt mọi dây dưa với Trương Giai Minh cho nên mới đi Anh học. Đó là giới hạn cô ấy hứa với cha mình, Tiểu Vũ là cô gái mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn cả chúng ta.

- Được được, chúng ta cãi nhau làm gì nữa, chuyện đã đủ phiền lòng rồi.

Đến ngày thứ tư Lâm Tuyền vẫn chưa tỉnh, Trần Nhiên bất chấp mọi người khuyên can tới bệnh viện thăm cháu, nhìn cụ già 70 tuổi, da mặt nhăn nheo cầm tay cháu trai, không ai không cảm động.

Ngày thứ năm ngay cả chuyên gia ở Yến Kinh cũng được mời tới hội chẩn, trong phòng bệnh của Lâm Tuyền, mọi người căng thẳng ngồi đợi kết quả, lúc Lâm Minh Đạt đi nói chuyện với chuyên gia về tất cả đồng loạt đứng dậy, nhìn sắc mặt ông, mọi người đều hiểu tình hình có lẽ không khả quan.

Trần Tú sốt ruột hỏi :

- Chuyên gia Yến Kinh nói sao ? Bao giờ Tiểu Ba có thể tỉnh lại?

Lâm Minh Đạt chậm chậm lắc đầu nói:

- Các chuyên gia nói phương pháp điều trị của bác sĩ Tĩnh Hải là chuẩn xác, Tiểu Ba không còn lo lắng nguy hiểm tính mạng nữa ... Chỉ có điều không biết khi mới có thể tỉnh lại, tất cả phụ thuộc vào ý chí người bệnh.

- Nói thế có khác gì không nói chứ ... còn bảo chuyên gia gì nữa.

Tiểu Sơ nghe xong gạt nước mắt, đi tới bên giường bệnh, đưa tay vuốt ve gò má gầy gò của Lâm Tuyền, giọng tuy nhỏ mà kiên quyết:

- Nếu Tiểu Ba không tỉnh dậy nữa, con sẽ cưới anh ấy, làm vợ anh ấy, cả đời này ở bên cạnh chăm sóc anh ấy.

Không một ai nghi ngờ lời này của Tiểu Sơ, Lâm Tĩnh Di nước mắt ngắn dài mắng em:

- Đừng có nói gở, Tiểu Ba chắc chắn sẽ tỉnh lại thôi, Tiểu Ba xuất sắc như thế chắc chắn sinh ra để làm việc lớn, làm sao có thể nằm đây được. Chỉ là nằm nghỉ thôi phải không, Tiểu Ba?

Tới cả Lâm Minh Đạt vốn kiên cường cũng phải nhỏ những giọt nước mắt đầu tiên từ khi Lâm Tuyền xảy ra tai nạn. Đứa con này của ông sao số phận lại khổ như thế.

Thời gian cứ vậy trôi đi, trái đất không vì thiếu vắng một ai mà ngừng quay, thậm chí Lâm Tuyền đã nằm đó được tròn hai tuần, không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự bình phục.

Một ngày chủ nhật nắng ấm, ánh nắng chan hòa khắp phòng bệnh sạch sẽ, quanh phòng đặt đủ các loại bùa chú, những con vật may mắn kỳ dị mà Tiểu Sơ kiếm được. Phương Nam vẫn như mọi khi bê chậu nước ấm tỉ mỉ lau người cho Lâm Tuyền, chuyện này cô không để ai khác làm, cứ lặng lẽ hết ngày này tới ngày khác khiến người ta xót xa.

Lau người cho Lâm Tuyền xong, Phương Nam lại ngồi xuống thì thầm:

- Tình lại đi, rất nhiều người đang lo lắng cho cậu đó biết không ...

Phương Nam ngồi đó ánh mắt thất thần, không hề biết rằng Lâm Tuyền từ từ mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là một nữ nhân mặc áo sơ mi ngắn tay, cánh tay trắng trợn như sứ, bầu ngực tròn trịa đầy đặn tạo nên đường con tuyết mỹ, khe rung động theo nhịp thở, dung nhan diễm lệ như bao phủ sương khói mờ ảo. Vừa mới khôi phục ý thức, đầu óc Lâm Tuyền thực ra không tỉnh táo lắm, nhìn không rõ ai, nghe cũng không rõ là giọng của ai, nhưng linh cảm lại rất mạnh, khó khăn cười cười không ra tiếng, giọng yếu ớt vô cùng:

- Đừng khóc, em không muốn thấy chị khóc.

Phương Nam ngơ ngàng nhìn lại Lâm Tuyền, cô còn tưởng mình nghe nhầm, hay ngủ mơ, mất khoảng mười giây, cô mới xác định Lâm Tuyền tỉnh dậy rồi, đột nhiên gục đầu lên ngực Lâm Tuyền khóc rống lên.

Tiếng khóc kinh động mọi người ở gian nhỏ kế bên, hôm nay là chủ nhật, người Lâm gia đều tới đông đủ, vì Phương Nam lau người cho Lâm Tuyền nên mới ngồi ở đây đợi, tất cả bị tiếng khóc thất thanh của Phương Nam làm giật mình.

- Tiểu Ba!

Trần Tú nghe tiếng khóc thì toàn thân run lên, thời gian qua với Lâm gia mà nói hết sức nặng nề, dù bác sĩ nói Lâm Tuyền không nguy hiểm tới tính mạng nữa, nhưng nhìn y nằm đó, ai cũng sợ một ngày y bất ngờ ra đi. Hai tay Trần Tú bấu chặt lấy tay Lâm Minh Đạt, móng tay bấu vào da thịt chồng bật máu, Lâm Minh Đạt chẳng thấy đau, vội vàng đứng dậy chạy sang phòng bên.

Mở cửa phòng bệnh ra, hai vợ chồng Lâm Minh Đạt thấy Lâm Tuyền đang nhẹ nhàng vuốt tóc Phương Nam, Trần Tú mừng như điên, nước mắt lăn chã gọi to:

- Bác sĩ, bác sĩ ...

Lâm Tuyền thoát ra khỏi từ lần ranh sinh tử, nhìn căn phòng bệnh vô trùng trắng như tuyết, cảm giác đã trải qua cả thế kỷ rồi, trước mặt là những khuôn mặt hạnh phúc của người thân, còn có Quách Bảo Lâm, Lão Quý, trong bọn họ ai nấy đều tiu tụy phờ phạc, chẳng lẽ gặp phải chuyện gì sao? Vừa mới tỉnh lại, đầu óc Lâm Tuyền còn chậm chạp lắm.

- Gọi Tiểu Sơ đi, con bé sẽ mừng lắm.

Lâm Minh Đạt trấn tĩnh lại trước tiên, bảo Lâm Tĩnh Di đi gọi em gái đang dẫn Tiểu Tư Vũ dạo chơi bên ngoài sân.

Mọi người lục tục đi vào, đầu tiên là một vị bác sĩ trung niên và một cô y tá mặc áo màu phấn hồng, Lâm Tuyền còn tưởng là Trần Á Cẩm, đến khi nhìn kỹ mới phát hiện là cô gái khác, có điều dung mạo xinh đẹp không kém.

Tiểu Sơ cười toét miệng, nhưng nước mắt chảy không ngừng, Tiểu Tư Vũ, ba chưa bế con được đâu, mẹ và chị Tĩnh Di má hõm lại, nước da cũng xanh xao quá, sao tóc cha lại bạc thế kia, chẳng lẽ ngủ một giấc, mọi người đều thay đổi rồi.

Bác sĩ khám bệnh rất nhanh, cười vui vẻ công bố kết quả:

- Không vấn đề gì nữa rồi, hiện giờ chỉ cần bệnh nhân tĩnh dưỡng vài tháng là khỏi hẳn.

Bác sĩ đi rồi, Lâm Tuyền cũng tỉnh táo hơn, ý thức được tình trạng của mình, nhìn từng khuôn mặt xung quanh, lòng ấm áp khôn tả:

- Mẹ, con đói quá, con nhớ món canh ngó sen của mẹ.

Trần Tú nghe xong kích động vô cùng, Lâm Tuyền xưa nay vẫn gọi bà là mẹ, song lần đầu tiên bà được nghe tiếng mẹ đầy tình cảm như thế từ Lâm Tuyền, lần đầu tiên Lâm Tuyền có thể hiện đứa con làm nũng mẹ, gật đầu lia lịa:

- Mẹ sẽ làm canh ngó sen với thật nhiều sườn cho con, con muốn ăn gì cũng được.

Rồi òa một tiếng khóc lớn, khiến Phương Nam và Tiểu Sơ lại khóc theo.

Khôi phục rất chậm chạp, cho tới tận trung tuần tháng tư, Lâm Tuyền mới được phép có cử động mạnh một chút, hai cái chân gãy xương, khôi phục càng chậm.

Cuộc sống của mọi người dần quay lại quỹ đạo bình thường, song người tới thăm vẫn không ngớt, Lâm Tuyền cũng đã có sức lực để xử lý một số việc rồi, Lâm Tuyền giữ Phương Nam lại chăm sóc mình, để cô hiệp trợ xử lý việc của công ty, sống ở gian phòng bên cạnh, Tiểu Tư Vũ mỗi ngày từ nhà trở về cũng coi đây như nhà của mình.

Tật xấu khó bỏ Lâm Tuyền vừa bình phục được một chút đã hỏi tới công việc, tất nhiên mọi người đều ngăn cản, nhưng Lâm Tuyền cố chấp, vả lại thời gian thiếu vắng Lâm Tuyền dù Trương Bích Quân, Cố Lương Vũ ra sức lèo lái, nhưng Tinh Hồ vẫn có chuệch choạc nhất định, vài quyết định quan trọng không thể thiếu Lâm Tuyền, đành thỏa hiệp cho y làm việc dưới sự giám sát chặt chẽ của Phương Nam.

158. Q.3 - Chương 58: Làm Việc Trên Giường Bệnh

Cao ốc Tỉnh Hải qua ba tháng chuẩn bị xây dựng lại, kết cấu nội bộ đã hoàn tất, đang tiến hành trang hoàng, do công ty góp vốn cùng ngân hàng kiến thiết không thiếu tiền, nên dù được cho bán ra, nhưng tạm thời vẫn còn chưa bán, dù sao nó đỡ đang bao năm, có ấn tượng rất xấu trong lòng cười dân Tỉnh Hải, phải đợi trang hoàng xong mới tiến hành bán nhà hoàn thiện, có thể xoay chuyển hình tượng xấu này.

134 vị chủ nhà thấy công ty mới thành lập đúng là tiếp tục xây dựng lại Cao ốc Tỉnh Hải, chỉ hai tháng nữa thôi nó sẽ thành kiến trúc trọng yếu nhất của đường Thành Hà, oán hận trong lòng vơi dần, tất nhiên càng cảm tạ ơn đức của Cảnh Nhất Dân.

Lâm Tuyền nghe được tin này, cười chua chát:

- Bọn họ phải đợi tới 6 năm để có được thứ thuộc về mình, 6 năm gian khổ đó ai bồi thường cho bọn họ?

Phương Nam khôi phục dung nhan xưa, hiện giờ cô bỏ hết chuyện ở Tú Thủy Các, trở thành y tá kiêm trợ lý chuyên môn của Lâm Tuyền. Trong lòng mang tình cảm nồng ấm ban đầu, khiến Lâm Tuyền khuyến khích tiếp nhận Phương Nam chăm sóc sát bên cạnh.

Phương Nam chỉ cười không tiếp lời, lấy khăn vừa vắt từ nước ấm ra, lau mặt cho Lâm Tuyền.

- Tự em làm được.

Lâm Tuyền nhận lấy cái khăn lông.

Phương Nam ngồi xuống giường, nhẹ nhàng xoa bóp cơ thịt đùi Lâm Tuyền, thời gian dài không vận động làm cơ bắp teo lại, Lâm Tuyền vẫn chưa thể ngồi vững, Phương Nam nhận lấy cái khăn lông, giúp Lâm Tuyền lau hạ thân, đây mới là thời khắc xấu hổ nhất của hai người, cho dù chăm sóc người bệnh, trong lòng cả hai đều không khỏi có ý nghĩ lung tung, có lẽ như thế mới khiến Lâm Tuyền từng bước đem hình ảnh Trần Vũ trong lòng từng chút từng chút một đẩy ra, tình cảm quay trở lại trên người Phương Nam.

Phương Nam đóng chặt cửa lại, cởi quần áo của Lâm Tuyền ra, nâng cái vật nam nhân chớp mắt đã có phản ứng tự nhiên, cho dù nhìn thấy vô số lần, cũng đã rửa qua vô số lần, nhưng cô vẫn thẹn đỏ mặt. Lâm Tuyền nằm ngửa trên giường, nhìn thấy cái cổ đỏ như máu của Phương Nam, quay đầu sang chỗ khác, nhưng không thể không chế phản ứng của mình.

Đợi Phương Nam nhẹ nhàng lau sạch người, rồi mặc quần áo vào cho, Lâm Tuyền mới khôi phục lại trấn tĩnh, hỏi:

- Bác sĩ Vương nói khi nào mới có thể rèn luyện phục hồi.
- Còn phải nằm nửa tháng nữa, xương mọc hơi chậm, chuyện này không thể vội được.

Lâm Tuyền buồn bã, mặc dù y không phải người ưa vận động cho lắm, nhưng nằm mãi cảm thấy người mốc meo rồi:

- Ủm, chị đưa báo cáo của Tỉnh Hồ cho em.
- Đến lúc nghỉ ngơi rồi, báo cáo mai hẵng xem, bây giờ mỗi ngày không được làm việc quá sáu tiếng, tôi giúp cậu xoa người.

Phương Nam sức yếu, tay nâng mông Lâm Tuyền, nửa người gần như áp lên người y, Lâm Tuyền nhớ lại lần đầu gặp Phương Nam trên tàu, bộ ngực đầy đặn đó giúp y trải qua được mấy tiếng khổ ải trên tàu.

Thời gian dài nằm giường, da thịt Lâm Tuyền rất mềm, Phương Nam nghịch ngợm bóp mông y một cái.

- Không được thừa cơ sàm sỡ.

Lâm Tuyền vờ nghiêm mặt lại, nhưng với Phương Nam không thể nghiêm túc nổi, chỗ nhạy cảm trên người bị cô thấy hết rồi, đụng chạm hết rồi, Phương Nam dần trở thành người thân thiết nhất với y, thậm chí ngay cả Trần Vũ cũng dần mơ hồ.

Nhưng dấu ấn trong nội tâm mãi mãi không thể xóa mờ, khiến Lâm Tuyền càng thêm không chế tình cảm của mình, đôi khi y nghĩ :” Như thế không biết tình dục có bị ảnh hưởng không?”

Chẳng có việc gì để làm hết, Lâm Tuyền kỳ kèo Phương Nam đem báo cáo tháng này của Thực nghiệp Tỉnh Hồ cho y xem.

Tỉ lệ bán ra của Chung cư Đàn Sơn 90%, giá bán duy trì ổn định ở mức 14.000, 16.000 và 18.0000, Tỉnh Hồ được phân chia thêm 40 triệu lợi nhuận, tới đây Tỉnh Hồ đã kiếm được 230 triệu lợi nhuận từ hạng mục Đàn Sơn.

Nhưng lợi ích hạng mục Đàn Sơn đem lại cho Tỉnh Hồ không chỉ có thế.

Tòa nhà mà Tỉnh Hồ tiếp nhận làm marketing, dưới ưu thế tài nguyên của Thực nghiệp Tỉnh Hồ, tiêu thụ cực tốt, còn chưa tới tháng 5 mùa tiêu thụ thịnh vượng, chỉ trong một tháng bán ra, đã đạt tới 23% số nhà, ưu thế của mạng lưới chi nhánh tiêu thụ một lần nữa được xác nhận.

Loại mô hình này các công ty marketing khác không thể mô phỏng, Tỉnh Hồ mỗi quý tiêu thụ chỉ tiếp nhận làm marketing ột hai tòa nhà, thu tiền thuê lên tới 8 - 10%. Mặc dù thu phí rất cao, nhưng người tới tìm hợp tác không ai nghe báo giá bỏ chạy, làm Tỉnh Hồ có thể chọn chủ đầu tư hợp tác có lợi nhất.

Marketing Tỉnh Hồ mùa thu và mùa xuân năm nay tiếp nhận ba khu nhà, tổng diện tích tiêu thụ đạt tới 300.000 mét vuông, tiền thuê là 10%.

Một khi tỉ lệ tiêu thụ đạt tới 80%, Tỉnh Hồ sẽ dần rút ra, 5 - 10% cuối cùng do địa ốc Tỉnh Hồ mua lấy, thông thường trước khi marketing Tỉnh Hồ nhận hạng mục, địa ốc Tỉnh Hồ sẽ thường yêu cầu mua 5 - 10%

số nhà cuối cùng với giá thấp, bộ phận này cùng phần cuối đều giao cho chi nhánh phía dưới Trí nghiệp Tinh Hồ tiếp nhận tiêu thụ.

Số nhà còn lại cuối cùng thường thường là ở vị trí tương đối kém trong tiểu khu, nhà ở có kết cấu không được hợp lý, chủ đầu tư vội thoát thân, thường thanh lý với giá cực thấp.

Thực nghiệp Tinh Hồ sở hữu mạng lưới tiêu thụ hùng hậu, tất nhiên có thể thông qua địa ốc Tinh Hồ mua lấy với giá thấp, địa ốc Tinh Hồ không chỉ sẵn lòng phần đầu thừa đuôi theo của marketing Tinh Hồ mà còn tìm kiếm những căn nhà như vậy ở khắp nơi. Do phòng điều tra nghiên cứu tin tức tổng hợp đánh giá, tiếp đó địa ốc Tinh Hồ quyết đoán xuất kích, bộ phận thừa lại đó thành một phần lợi nhuận trọng yếu nhất của Tinh Hồ.

Trí nghiệp Tinh Hồ mở rộng tới 86 chi nhánh liền dừng bước tiến, bắt đầu củng cố chiến tuyến, tiến vào ba tháng chính đốn, những chi nhánh này đã có doanh lợi ổn định, không cần chia lợi nhuận từ tổng bộ.

Trí nghiệp Tinh Hồ chỉ tiếp nhận nghiệp vụ cho thuê có tiền thuê hàng tháng từ 2000 trở lên, bộ phận này tiền thuê tương đối thấp, đem so với nhân lực vật lực đổ vào thì gần như không có lợi nhuận gì. Nhưng đừng xem thường, có thể thu hút được nguồn khách tiềm tàng mua nhà cấp cao, cho nên nó là nghiệp vụ cần phát triển mở rộng.

Vật nghiệp Tinh Hồ không có thay đổi nhiều, hiện giờ đã có bốn công ty vật nghiệp, đó chỉ là cơ sở bồi dưỡng của vật nghiệp Tinh Hồ, có thể nhanh chóng phân ra thành cái thứ năm thứ sáu.

Năm 2000 có thể nói là năm tuyển người của Thực nghiệp Tinh Hồ, tháng nào cũng tuyển người mới, hiện giờ Thực nghiệp Tinh Hồ có 800 nhân viên, đương nhiên 86 chi nhánh chiếm quá nửa.

Năm 2001 là năm bồi dưỡng nhân viên, ấn tượng sâu sắc nhất, khủng bố nhất của nhân viên công ty là có chút thời gian rảnh rồi sẽ bị kéo tới tổng bộ tham gia bồi dưỡng đủ kiểu.

Mùng 1 tháng 5, mùng 1 tháng 10, hai tuần nghỉ dài ngày bị công ty bày ra du lịch huấn luyện, khác biệt duy nhất là mỗi người có thể mang thêm một người đi cùng. Không chỉ nhân viên phổ thông, mà ngay cả chủ quản cao cấp cũng không thoát khỏi kiếp nạn này, công ty hợp tác với học viện ngoại thương tổ chức lớp bồi dưỡng MBA, chức thức đi học vào tháng ba, tất cả chủ quản cao cấp của công ty cùng người được chủ quản cao cấp tiến cử tham dự khóa trình bồi dưỡng tốn kém này.

Tiền hành đồng thời là chứng nhận hệ thống quản lý công ty, mặc dù rất nhiều người không nhìn ra chứng nhận này mang về công ty tăng được bao nhiêu danh tiếng, nhưng những thứ này đều đã được Lâm Tuyền xác định, mục tiêu là thông qua chứng nhận này để tư tưởng quản lý thân nhập vào cao cấp chủ quản, để quản lý công ty càng tiêu chuẩn hơn.

Tất nhiên học viên lớp MBA là cốt cán hệ thống chứng nhận, trong ba tháng học, ngay thời gian ngủ cũng bị cắt bớt. Lúc này bọn họ đặc biệt hâm mộ người của chi nhánh Tinh Hải, tất nhiên sau khi Lâm Tuyền dần khôi phục, cơn bão huấn luyện và chứng nhận sẽ cuốn tới Tinh Hải.

Như thế phòng tài nguyên nhân lực mà Lạc Tinh phụ trách trở thành bộ phận hỗn loạn nhất và bận rộn nhất của năm mới.

Cổ Lương Vũ làm phó tổng giám đốc thường vụ, Diệp Kính Cường làm phó tổng giám đốc, Lý Mai làm tổng giám sát tài vụ, cấp bậc của chi nhánh Tinh Hải tăng thêm một cấp, thành chi nhánh trực thuộc Thực nghiệp Tinh Hồ, Tiền Vi làm phó tổng giám đốc, kiêm tổng giám đốc chi nhánh Tinh Hải, Trương Đình thành phó tổng giám sát tài vụ, kiêm tổng giám sát tài vụ chi nhánh Tinh Hải.

159. Q.3 - Chương 59: Tư Hữu Hóa Giáo Dục

Lâm Tuyền vừa thẩm duyệt vừa dùng bút đỏ ghi chú những phần có nghi vấn, trong một tháng y bắt đầu khôi phục tinh lực, Thiệu Bình, Cổ Lương Vũ, Trương Bích Quân, Diệp Kính Cường luân phiên nhau cứ

mỗi tuần tới báo cáo tình hình gần nhất của Thực nghiệp Tinh Hồ, Diệp Kính Cường chủ quản sự vụ liên quan tới Cao ốc Tỉnh Hải, quá nửa thời gian ở lại Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền nằm bệnh viện, thành ra tham dự nhiều hơn vào sự vụ của Tân thành Nam Cảng, người có khả năng quyết sách của Tân thành Nam Cảng luân phiên nhau tới bệnh viện, sau hơn một tháng khôi phục ý thức, thời gian làm việc của Lâm Tuyền cũng đã tăng lên, hiện mỗi ngày được Phương Nam cho làm việc trên sáu tiếng.

Phía trường học, Lâm Tuyền sớm đã thi hết toàn bộ khóa trình, ba bài luận văn năm ngoại y làm đã vượt cả trình độ của sinh viên tốt nghiệp, không cần làm thủ tục nghỉ học cũng có thể thuận lợi tốt nghiệp, hạn ngạch nghiên cứu sinh của học viện ngoại thương vẫn bảo lưu, xem tình hình phục hồi của y rồi mới tính.

Tú Thủy Các được Khổng Lập Dân góp cổ phần, thế phát triển khá tốt, năm ngoài mua lấy một tiểu lâu bên cạnh, diện tích kinh doanh tăng lên thêm 1/3, tổng doanh thu cả năm qua trên 50 triệu, đã đứng vững chân ở thị trường ẩm thực cao cấp của Tỉnh Hải, năm nay tức bước khuếch trương.

Cao ốc Nam Cảng qua tám tháng thi công xây dựng đã lên tới tầng thượng, đang tiến hành trang trí, dự kiến tới tháng 8 là hoàn thiện đưa vào sử dụng. Tới lúc đó Thiên Tinh Hồ, Cty đầu tư Nam Cảng, chi nhánh Tinh Hồ ở Tỉnh Hải, Cty giải tỏa Lục Hồng đều sẽ chuyển vào đó.

Ba tầng đầu tiên là sẽ do Tú Thủy Các kinh doanh gồm phòng hội nghị, phòng yến hội, quán cơm tây ..v.v...v... Từ tầng 4 - 6 là tầng làm phòng thuê trọ. Theo hiệp nghị trước kia, tầng 5, 6 thuộc Liên hợp đầu tư Tinh Hải, Tú Thủy Các mỗi năm phải trả 1 triệu tiền thuê.

Ngoài ra Tú Thủy Các còn huy động vốn 35 triệu mua bốn tầng ở Cao ốc Tỉnh Hải, chuẩn bị mở một nhà hàng hải sản, hiện trang hoàng đồng thời với kiến trúc chủ thể.

Vào tháng 5, bệnh tình của Lâm Tuyền cơ bản đã ổn định, có thể tiến hành rèn luyện phục hồi, Lâm Tuyền cũng đã phát ngán chuyện cả ngày phải nằm mốc meo trên giường rồi, ngồi trên xe lăn bảo Phương Nam đẩy khắp bệnh viện, khả năng do nằm giường quá lâu, đôi khi buồn ngủ ngồi xe lăn chợp mắt chốc lát.

Lâm Tuyền tựa hồ đã quen với cuộc sống ở bệnh viện, Lâm Minh Đạt, Trần Tú, Tiểu Sơ ngày nào cũng tới thăm y, đôi khi cuối tuần Tiểu Sơ còn đưa cả tiểu mỹ nữ Trần Thần tới chơi.

Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên cũng thi thoảng có ghé qua, có điều lần nào cũng kinh động tới toàn thể bệnh viện từ trên xuống dưới, Lâm Tuyền nghĩ chẳng thà bọn họ đừng tới còn hơn, Khổng Lập Dân, Từ Kiến, Cố Hiểu Linh cũng thường xuyên ghé qua, đa phần nói chuyện công việc.

Đương nhiên trong thời gian ở lại bệnh viện, Lâm Tuyền từ Phương Nam biết rất nhiều việc vụn vặt mà trước kia y chẳng quan tâm tới, ví thư Khổng Lập Dân và Diệp Linh Thư qua lợi rất mật thiết, chuyện này người ngoài không thể nói gì. Lâm Tuyền phải thừa nhận, Diệp Linh Thư là cô gái có sức cuốn hút nhất mà y từng gặp, tính cách mạnh mẽ, tri thức hoàn mỹ, đại khái chỉ có Khổng Lập Dân có thể thu hút được cô, có lẽ là cả hai thu hút lẫn nhau.

Ngày 3 tháng 5, Cố Hiến Chương được Cảnh Thiên Thương, Đoạn Kính Hồng tháp tùng tới Tỉnh Hải, tiếp đó do Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên, Triệu Tăng đưa tới bệnh viện thăm Lâm Tuyền, lần này đứng là khiến cả một đám người chấn động.

Cảnh Nhất Dân được hai thường ủy có thực quyền ở tỉnh ủng hộ, địa vị ở Tỉnh Hải càng vững như núi Thái Sơn.

Làm đám Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn phải trở mắt là Cố Hiến Chương, Đoạn Kính Hồng lần này tới Tỉnh Hải không có chuyện gì đặc biệt, cũng không gặp quan viên phía dưới, trừ tiếp xúc với Cảnh Nhất Dân, hình như chỉ chuyên môn tới thăm chàng thanh niên mà họ xem thường kia.

Lâm Tuyền thì đoán được ý của Cố Hiến Chương, hai tòa nhà đang dở Thiên Nhuận, Tinh An liên quan tới việc năm sau đổi khóa Cố Hiến Chương có thể tiếp tục tiến bộ được hay không. Sau khi Cố Hiến Chương biểu đạt hỏi thăm thân thiết, Lâm Tuyền cũng lập tức bày tỏ sẽ tới tỉnh thành xem xét.

Sau khi đoàn người Cố Hiến Chương đi rất lâu rồi Trần Tú vẫn còn hoang mang, tiếp đó tỉnh lại chất vấn:

- Con nói về tỉnh thành xem xét là có ý gì?

Trần Tú mặc dù không biết tình hình cụ thể ra sao, nhưng mấy ngày qua tới lui thăm bệnh toàn là quan viên cao cấp, toàn là xe sang trọng, có cả cảnh sát đi mở đường, làm sao không đoán ra được manh mối.

Lâm Minh Đạt không nói, chăm chú nhìn Lâm Tuyền, ông cũng có nghi vấn này, có điều ông biết tất cả chi tiết về Liên hợp Tỉnh Hải, đoán được ở tỉnh thành có vấn đề nào đó khó giải quyết.

Lâm Tuyền cười khổ nói:

- Đây gọi là bị danh tiếng làm khổ, tháng 7 có hai cuộc bán đấu giá khoản nợ bất động sản, chuyện này liên quan khá lớn tới tới bí thư Cố, không giải quyết gọn gàng một chút, ông ấy rất có thể bị kìm chân tại chỗ. Con đã bảo Diệp Kính Cường thu thập tài liệu liên quan rồi, song vẫn cần tự mình đi xem một chuyến, còn phải thu gom tài chính do đích thân con làm.

- Còn cần gom góp tài chính nữa sao?

Lâm Minh Đạt thất kinh, khi Lâm Tuyền bệnh nguy, Trương Bích Quân báo cáo với ông, trong tài khoản của Thực nghiệp Tinh Hồ có gần 100 triệu, hai tháng Lâm Tuyền nằm viện, thực nghiệp Tinh Hồ không có vụ đầu tư lớn nào, phía dưới toàn tài sản chất lượng, chi nhánh doanh thu ổn định, tài chính chỉ có tăng lên chứ không giảm đi, đến tháng 7 dự kiến có tới 150 triệu.

Nhiều tiền thế mà còn không đủ dùng?

Lâm Tuyền gật đầu, không muốn nói quá cụ thể trước mặt mẹ, Lâm Minh Đạt cũng chưa bao giờ hỏi tới chuyện công ty, vừa rồi hỏi chẳng qua vì lo lắng.

- Chuyện con kinh doanh, ba không muốn hỏi tới.

Lâm Minh Đạt khẽ thở dài, lấy từ trong cặp ra một tập tài liệu:

- Nhưng ba chỉ là hiệu trưởng trường trung học, vì sao tài liệu này lại do cục giáo dục chuyển tới chỗ ba?

Lâm Tuyền ngạc nhiên nhận lấy (Báo cáo tiến trình tư hữu hóa Trung học Tinh Hồ khu khai phát thành phố Tinh Hải), trong báo cáo nói tập đoàn Đông Đô, Đầu tư Nam Cảng, Liên hợp Tinh Hải cùng đầu tư 10 triệu thành lập tập đoàn giáo dục Tây Trạch, sẽ lấy 30 triệu mua lấy toàn bộ trường Trung học Tinh Hồ, trong năm học tiếp theo, trường học sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi cục giáo dục.

- Cải tạo hoàn cảnh của Tân thành Nam Cảng bao gồm cả cải tạo hoàn cảnh giáo dục, trong đó có tư hữu hóa Trung học Tinh Hồ, biến nó thành trường tư hữu hàng đầu. Kế hoạch cải tạo giáo dục bao gồm tư hữu hóa tiểu học Nam Cảng, nhà trẻ Tây Trạch, cụ thể do tập đoàn Tây Trạch phụ trách, cổ phần ba nhà chia đều, người thao tác cụ thể hình như là một phó hiệu trưởng của trường trung học Tinh Hồ. Chủ tịch Khổng rất chú tâm tới việc giáo dục, con không hỏi tới chuyện này, đây là lần đầu tiên con thấy báo cáo ...

Lâm Tuyền quay sang bảo Phương Nam:

- Chị hẹn giám đốc Cố, Tiền Vi, xem bọn họ có rảnh thì tới đây giải thích.

Trong thời gian đợi Cố Hiểu Linh và Tiền Vi, Lâm Tuyền xem thật kỹ lại báo cáo một lượt, quá trình tư hữu hóa Trung học Tinh Hồ rất đơn giản, nhưng thao tác sau khi tư hữu hóa mới là trọng yếu, báo cáo chi tiết tỉ mỉ, thể hiện trình độ lập kế hoạch của Tinh Hồ.

Có điều cách làm quá công lợi quá gấp gáp, chẳng trách cha có vẻ phật ý.

Trung học Tinh Hồ vốn là trung học nông nghiệp trấn Nam Hành, sau khi trấn Nam Hành cùng ba trấn xung quanh liệt vào khu khai phát mới phát triển thành Trung học Tinh Hồ, thành lập được 16 năm, trước nay là trường học đứng bết Tinh Hải. Lâm Minh Đạt điều tới Trung học Tinh Hồ làm hiệu trưởng được tám năm, mặc dù trường học có phần cải thiện, nhưng do ngân sách hạn chế cùng nguồn học sinh kém, miễn cưỡng chỉ tiến vào trường học loại hai, không có khả năng phát triển.

160. Q.3 - Chương 60: Quá Khứ Của Lâm Tuyền

Thành lập hệ thống giáo dục tư hữu ở tân thành Nam Cảng, cung cấp phục vụ giáo dục chất lượng cao là một mắt xích quan trọng trong việc cải tạo hoàn cảnh của tân thành Nam Cảng, việc thành lập tập đoàn giáo dục Tây Trạch là do Khổng Lập Dân thất vọng với toàn bộ nền giáo dục cùng thi cử hiện thời, ông đề nghị do cá nhân quyền tiền xây dựng nhà trả Tây Trạch, tiểu học Tây Trạch, Lâm Tuyền liền đề nghị ba nhà đầu tư thành lập tập đoàn giáo dục, cải tạo hoàn cảnh giáo dục của tân thành Nam Cảng, đồng thời làm tròn giấc mộng của Khổng Lập Dân.

Khổng Lập Dân xưng phong làm chủ tịch tập đoàn, có thể thấy ông quan tâm tới giáo dục thế nào, đương nhiên thao tác cụ thể vẫn là người của Đầu tư Nam Cảng và Liên hợp Tỉnh Hải. Khi đó Lâm Tuyền còn che dấu người nhà chuyện Liên hợp Tỉnh Hải, cho nên khi thao tác chuyện này liền vòng qua Lâm Minh Đạt.

Những ngày sau khi tỉnh lại Lâm Tuyền cũng quên bằng chuyện này, không ngờ nó đã tới giai đoạn thực thi cụ thể. Lâm Minh Đạt là hiệu trưởng mà lại là người biết cuối cùng, trong lòng thế nào cũng không dễ chịu được.

Lâm Minh Đạt ngồi tới trước mặt Lâm Tuyền nghiêm nghị nói:

- Tài sản của Trung học Tinh Hồ giá trị gần bằng hai cái 30 triệu đấy ...

Lâm Tuyền gật đầu, giải thích:

- Điều này con biết, giá 30 triệu là do con xác định, mặc dù mua Trung học Tinh Hồ với giá thấp, nhưng về mặt kinh doanh trường học, Tây Trạch và cục giáo dục khu khai phát đưa ra rất nhiều hạn chế, trong đó một điểm quan trọng nhất là trong vòng mười năm, chỉ tiếp tục tăng thêm đầu tư vào Trung học Tinh Hồ, không được lấy một phần tiền nào cả. Đồng thời tổng giá trị đầu tư cho phát triển trường học không được dưới 30 triệu. Đương nhiên là phần tiền đầu tư này dùng tài sản trường học thế chấp với ngân hàng để vay, nhưng tới kỳ trả nợ sẽ do Đông Đô, Liên hợp Tỉnh Hải, Đầu tư Nam Cảng trả, không chiếm dụng tiền phát triển của Tây Trạch. Điều kiện phụ hà khắc như thế, con có thể thần nhiên đối diện với bất kỳ lời chỉ trích nào.

- Ba tin Trung học Tinh Hồ qua thao tác tư bản này có khả năng phát triển, nhưng bản kế hoạch phát triển này quá chú trọng thành tích trước mắt.

- Bọn con làm tư hữu hóa giáo dục ở Nam Cảng, dụng ý không cần nói cũng rõ, chính là muốn trong vòng từ hai tới ba năm, tạo ra hệ thống giáo dục tư hạng nhất từ nhà trẻ cho tới trung học, cải tạo hình tượng của tân thành Nam Cảng, thu hút người dân tới ở, hệ thống giáo dục hạng nhất có sức hút mạnh với bậc cha mẹ ở nước ta. Tân thành Nam Cảng phát triển lên, ba công ty hùn vốn sẽ lấy ra một phần lãi đầu tư ngược lại hệ thống giáo dục này, để hai bên xúc tiến lẫn nhau. Nhưng cần phải trong một thời gian ngắn lập nên hình thượng trường học hàng đầu, cách làm này là yêu cầu thương nghiệp, cũng không có nghĩa là chỉ chú ý tới lợi ích trước mắt. Ba, chuyện cụ thể đợi Cố Hiểu Linh tới hẵng nói.

Lâm Tuyền thấy mặt cha vẫn khó khăn, trầm ngâm một lúc rồi bổ sung:

- Phần lợi nhuận có thể nhường ra của con, không cần ba nói, con sẽ nhường ra hết, không lấy một đồng nào từ giáo dục.

Lâm Minh Đạt không đáp, làm động tác hạ hồi phân giải. Lâm Tuyền cười khổ, y hiểu cha mình rõ lắm, chuyện này đụng tới nguyên tắc của ông, không phải y là con ông mà ông nhượng bộ, ngược lại sẽ nghiêm khắc hơn, thậm chí kể thoát thân.

Đợi Cố Hiểu Linh, Tiền Vi tới thì đi theo còn có Chu Sơn, phó hiệu trưởng Trung học Tinh Hồ, Cố Hiểu Linh thông qua Chu Sơn cho nếm mới không cần Lâm Minh Đạt làm được tới mức này.

Chu Sơn làm sao hiểu được động tĩnh thượng tầng của Tỉnh Hải, ông ta chỉ biết Lâm Minh Đạt là người chính trực, trong thời gian làm hiệu trưởng trường Trung học Tinh Hồ đúng là làm trường học có chút khởi sắc, xong cũng chặn đường phát tài của rất nhiều người, Chu Sơn luôn muốn thay thế vị trí của Lâm Minh Đạt, ông ta tin rằng trường Trung học Tinh Hồ trong tay ông ta sẽ có đường tài lộc rộng thênh thang.

Đầu tư Nam Cánh, Đông Đô trước tiên tìm tới cục giáo dục, sau đó lại tìm ông ta, cùng phụ trách quá trình tư hữu hóa, khiến ông ta nhìn thấy ánh hừng đông chói lòa, tất nhiên là chạy đi chạy lại, tận tụy hết mình.

Cố Hiểu Linh thông báo cho ông ta tới Bệnh viện số một gặp người quyết sách chân chính của Đầu tư Nam Cánh, không ngờ Lâm Minh Đạt cũng có mặt, nụ cười Chu Sơn vốn đã héo rồi, đợi khi nghe giới thiệu xong thân phận Lâm Tuyền, mồ hôi càng vã ra như tắm.

Ông ta làm sao mà ngờ được người thanh niên ốm o bệnh hoạn ngồi xe lăn kia chính là người thực sự đứng sau lưng thao túng tất cả, điều đó không là gì đi, quan trọng Lâm Minh Đạt là cha y, chẳng lẽ mấy tháng qua Lâm Minh Đạt đều âm thầm theo dõi biểu hiện của mình?

Nghĩ tới đó Chu Sơn thiếu chút nữa không đứng vững được.

Lâm Tuyền dù có nhìn thấu lòng người cũng không phải thánh nhìn ra nội tình, thấy Chu Sơn vừa đi vào thì trán lấm tấm mồ hôi, mặt mày nhợt nhạt, quan tâm hỏi:

- Hiệu trưởng Chu có phải người không được khỏe?

Khỏe được sao? Vất vả mấy tháng trời, cuối cùng bản thân là con khỉ đứng múa may trên đài.

Chu Sơn không biết thân phận Lâm Tuyền rốt cuộc là thế nào, chỉ biết đứng sau Đầu tư Nam Cánh là thành ủy, còn tưởng là vào bệnh viện thăm một vị lãnh đạo nào đó, không nghĩ là một thanh niên hai tư, hai lăm tuổi.

Lâm Minh Đạt bảo Chu Sơn ngồi xuống:

- Như vậy xem ra hiệu trưởng Chu biết chuyện tập đoàn giáo dục Tây Trạch?

Chu Sơn ấp úng gật đầu, ngồi xuống mà như có dằm ở mông.

Lâm Tuyền nói với Cố Hiểu Linh, Tiền Vi:

- Chuyện Trung học Tinh Hồ, ít nhất phải để giáo viên trong trường có quyền tham dự quyết sách, dù sao muốn quản lý tốt trường học không thể thiếu họ, chúng ta chỉ là người ngoài nghề.

Lâm Minh Đạt nói luôn, giọng rất cứng rắn:

- 30% học sinh chuyển sang Thập Nhị Trung, Thập Tam Trung, không biết tiêu chuẩn loại bỏ của mọi người là gì.

*** Nhất Trung là Trung học số 1, tương tự như vậy.

Tiền Vi nhìn Cố Hiểu Linh hết sức tội nghiệp, cô không dám đáp câu hỏi này, mặc dù kế hoạch phát triển này làm ra sau khi hỏi ý kiến mấy chục chuyên gia giáo dục, là kế hoạch ngắn nhất biến Trung Học Tinh Hồ hành trường học hàng đầu, loại bỏ 30% số học sinh, phân chia tới các trường khác, có thể cải tạo triệt để chất lượng học sinh, đây là cách làm rất vô tình.

Nếu như Lâm Minh Đạt không phải là cha Lâm Tuyền thì cô còn có thể lấy dũng khí giải thích một phen, còn lúc này có thể nói được gì nữa đây?

Lâm Minh Đạt không nhìn Cố Hiểu Linh và Tiền Vi, cũng không Chu Sơn, mà nhìn Lâm Tuyền, nói:

- Chín năm trước con bị loại khỏi Nhất Trung như thế đấy, con hẳn là hiểu được cảm giác bị loại bỏ.

Tiền Vi kinh ngạc nhìn Lâm Tuyền không ngờ y là loại học sinh bị gạt bỏ.

Lâm Tuyền cười khổ:

- Ba, chuyện này còn nhắc lại làm gì nữa?

- Lâm Tuyền không phải là học sinh xuất sắc của Nhất Trung, thiên tài học viện ngoại thương à?

Cố Hiểu Linh ngạc nhiên hỏi:

- Không thể nào, tôi nghĩ nhất định cậu ấy là học sinh gương mẫu, là cán bộ lớp, là học trò cưng của thầy cô giáo hay đại loại như thế chứ.

Lâm Minh Đạt cười lắc đầu:

- Đó là chuyện sau này, trước đó tất cả “phẩm hạnh” của học sinh hư nó đều dính hết, như hút thuốc uống rượu, yêu sớm không chịu học tập đã đành đi, nhưng tụ tập đánh nhau, tổ chức xã đoàn, ăn cướp đòi bảo kê thì không ai có thể chấp nhận được. Nếu như không có ông ngoại nó cưng chiều, nó sớm bị nhốt trại cải tạo thiếu niên rồi. Về sau lại còn vì dâm ô bạn gái mà bị trường đuổi học, theo tôi tới Tỉnh Hồ, khi đó hiệu trưởng Chu còn chưa điều tới nên không biết, sau này nó mới dần dần thay đổi.

161. Q.3 - Chương 61: Quá Khứ Của Lâm Tuyền (2)

Dâm ô bạn gái? Cố Hiểu Linh, Tiền Vi, Phương Nam đầu mắt cho 0 mồm chữ A, nhìn Lâm Tuyền trên sân, trong ấn tượng của bọn họ, chữ háo sắc tuyệt đối không liên quan gì tới y, tuy lúc đầu ai cũng nghĩ y háo sắc, song tiếp xúc một thời gian đều hiểu tính y rồi. Và lại đưa trẻ học sơ trung năm thứ ba, liệu dính vào tội dâm ô được không? Cả ba không hẹn đồng thanh hỏi Lâm Minh Đạt:

- Thật sao?

Giọng Cố Hiểu Linh hoàn toàn là tò mò, Phương Nam nghi hoặc, Tiền Vi phẩn khích:

Biết ngay cha mình sẽ giở trò, không ngờ lại chơi chiêu này đối phó với mình, Lâm Tuyền yếu ớt nói:

- Ba ...

Lâm Minh Đạt cười ha hả:

- Đương nhiên là thật, giấy thôi học của Tiểu Ba năm xưa tôi vẫn còn giữ đây này, cô bé kia cũng đáng yêu lắm, đáng tiếc khi đó lại là con gái của hiệu trưởng Nhất Trung, khi ông ngoại nó còn tại nhiệm, Tiểu Ba ở cùng cô bé đó thì được gọi là giúp đỡ học tập, ông ngoại nó vừa mới lui về, thì biến thành dâm ô thiếu nữ, chẳng biết bây giờ cô bé đó đâu rồi. Tiểu Ba chắc chưa quên mối tình đầu đầu nhỉ?

- Khi đó hiệu trưởng của Nhất Trung là Thư Kính Côn phải không?

Chu Sơn cũng tham gia:

- Thư Kính Côn hiện là phó cục trưởng cục giáo dục khu Tĩnh Nam, nghe nói ông ấy có hai cô con gái, không biết là ...

- Đúng rồi.

Phương Nam chợt nhớ ra một chuyện:

- Có lần cháu và cậu ấy đưa Tiểu Tư Vũ đi ăn kem, nó cầm cốc kem vừa ăn vừa chạy, sau đó vấp ngã, kem rơi vào một nhóm người bộ dạng rất hung dữ. Cháu tưởng gặp phải chuyện rắc rối rồi, không ngờ có người hình như nhận ra Tiểu Ba, sau đó họ cúi đầu chào rồi đi.

- À, chắc đám đàn em năm xưa của nó đấy, Tiểu Ba phải nói là tên lưu manh có trí thức, tổ chức nó lập ra không phải là đám du côn hỗn loạn tầm thường, mà phân cấp bậc, có tổ chức đảng hoàng không kém gì các tổ chức mafia, nó còn định phát triển tổ chức đến toàn bộ trường học trong thành phố cơ. Đến khi bị nhà trường truy cứu, Tiểu Ba cũng nhận lấy hết trách nhiệm, cái đó bọn con gọi là gì nhỉ?

Lâm Minh Đạt nhìn Lâm Tuyền với vẻ khoái chí:

- À phải rồi, chúng nó gọi là nghĩa khí giang hồ, tôi gọi là nghĩa khí của bọn lưu manh với nhau, nên Tiểu Ba được chúng nó phục lắm.

Lâm Tuyền thấy đám Phương Nam, Tiền Vi đều dựng cả tai lên rồi, luôn mồm xin tha:

- Được, được, con là điển hình của lãng tử quay đầu, không phải biết sai rồi sửa vẫn là đồng chí sao? Điều khoản này không xem như yêu cầu mang tính cưỡng chế, có thể trao đổi với phụ huynh học sinh, Tập đoàn Tây Trạch có thể bồi thường, tiền bồi thường do Liên hợp Tỉnh Hải gánh vác.

- Còn vấn đề đào thải giáo viên, vì sao yêu cầu 25% giáo viên thôi việc.

Lâm Minh Đạt chỉ muốn Lâm Tuyền phải cúi đầu, không đem tỉ mỉ chuyện năm xưa ra kể nữa:

- Cũng không nhất định phải đào thải nhiều như thế, chỉ là một con số khái quát, chủ yếu là đảm bảo chất lượng giáo viên học sinh của Trung học Tinh Hồ.

Tiền Vi nhìn Lâm Tuyền đầy hứng thú, vẫn cảm thấy tiếc nuối vì không được nghe kỹ hơn chuyện cũ của y, 9 năm trước Lâm Tuyền được bao nhiêu tuổi, bảo kê trấn lột sao? Liệu có hơi khoa trương không?

Phương Nam thì biết càng nhiều chuyện của Lâm Tuyền hơn một chút, nghĩ lại chuyện y lấy dưa nẫu đem bán là biết rất có khả năng đó. Nhưng điều Phương Nam để ý hơn là cô gái họ Thư kia là ai? Lâm Tuyền sau này mãi không thấy có bạn gái, có lẽ cô gái đó vẫn còn chiếm một vị trí rất quan trọng trong tim Lâm Tuyền.

Tiền Vi còn định khơi chuyện, nhưng thấy ánh mắt bất thiện của Lâm Tuyền thì không dám thêm chuyện cũ của y nữa:

- Đương nhiên còn phải đưa vào một số giáo viên ưu tú, đãi ngộ sẽ tăng lên rất nhiều, vừa rồi tôi thảo luận với giám đốc Cố, tiền lương cơ bản có thể tăng lên 20 - 30%.

Lâm Minh Đạt hỏi:

- Con nói sao?

Lâm Tuyền đầu hàng:

- Chủ yếu là đào thải những giáo viên công chức thiếu trách nhiệm và tư cách không đạt được yêu cầu nhất định, điều khoản này không thực thi ngay mà trì hoãn tới nửa năm sau, nếu như trong khoảng thời gian đó những giáo viên kia không có giác ngộ, không chịu tu tâm thì triệt để thanh trừ.

- Lớp bồi dưỡng thi đại học, vì sao điều kiện gia nhập lại cao như thế?

Tiền Vi càng thêm thận trọng giải thích:

- Hiện nay là nền giáo dục thi cử, các bậc phụ huynh chọn trường cho con mình chủ yếu xem tỉ lệ đỗ đại học của trường đó, ở điểm này Trung học Tinh Hồ hơi kém một chút, tổ chức lớp bồi dưỡng, đem học sinh có thực lực tuyển nhưng lại thi trượt năm nay tuyển vào, có thể trong vòng một năm thay đổi hình tượng của trường, những giáo viên có tiếng tuyển về, tạm thời an bài ở lớp bồi dưỡng.

Lâm Minh Đạt nheo mắt lại không phản bác, bản kế hoạch này mục đích vì trong vòng 2 - 3 năm biến Trung học Tinh Hồ thành trường học hàng đầu, đúng là sử dụng hết mọi thủ đoạn.

Tất nhiên muốn thay đổi triệt để hình tượng cũ, điều quan trọng nhất là phải thay tên của nó, Trung học Tinh Hồ sẽ đổi tên thành Trung học Tây Trạch.

Ở tân thành Nam Cảng mua 100 mẫu đất với giá 200.000 dùng phát triển giáo dục, đem đổi với 100 mẫu đất của Thiên Tinh Hồ ở gần Trung học Tinh Hồ, 100 mẫu đất này sẽ đầu tư 30 triệu, bao gồm xây dựng nhà thi đấu thể thao trong nhà, khu thí nghiệm tổng hợp, chung cư học sinh, nhà ăn học sinh, đem cổng trường Tinh Hồ mở ở đường Tinh Hồ, những bộ phận này sẽ được xây dựng hoàn thành trong vòng một năm, sau đó tiến hành cải tạo trường học cũ kế sát bên đó, tranh thủ trong vòng hai năm biến đổi hoàn toàn cảnh quan của Trung học Tinh Hồ.

Tiếp đó là cải tạo phần mềm, một là tăng đầu tư vào trường học tuyển giáo viên tốt với lương cao, hai là thay đổi hoàn toàn kết cấu nguồn học sinh, không cần tiếp nhận học sinh theo khu vực nữa, còn lập ra phần thưởng hai học sinh có thành tích thi trung học cao nhất vào Trung học Tinh Hồ được thưởng 10.000, miễn phí ba năm học phí.

Muốn làm được hết những điều này, tiếp tục đầu tư vào 30 triệu nữa cũng không đủ, chỉ sợ năm đầu đã tiêu sạch sẽ 30 triệu rồi, vẫn phải dựa vào khoản vay giáo dục dài hạn từ ngân hàng.

Mặc dù ba công ty đầu tư vào Tập đoàn giáo dục Tây Trạch hứa trong vòng mười tới mười lăm năm không lấy một đồng nào từ kinh doanh giáo dục, nhưng ý nghĩa của Trung học Tinh Hồ thuộc trường hàng đầu với Tân thành Nam Cảng không phải nói cũng biết.

Đám người Khổng Lập Dân, Lâm Tuyền định ra phương án to lớn mà tỉ mỉ như thế, bất kỳ một ai cũng không thể ngăn cản được bước tiến của họ. Lâm Tuyền xảy ra chuyện, rất nhiều người cực kỳ khâm trọng, một mặt là quan tâm, mặt khác quan trọng hơn, địa vị và tác dụng của Lâm Tuyền trong toàn bộ các kế hoạch là không thể thay thế.

Lâm Minh Đạt khẽ thở dài:

- Kế hoạch cải tạo môi trường giáo dục này bao gồm giáo dục nhà trẻ và tiểu học, mọi người nói nốt cả đi.

Tiền Vi không dám nói nữa rồi, Cố Hiểu Linh thay thế:

- Tiểu học đã hoàn toàn nạp vào phạm trù giáo dục nghĩa vụ, tiểu học trung tâm Nam Cảng vốn là trường tiểu học ưu tú có chất lượng, tạm thời không cần tư hữu hóa. Nhưng tập đoàn giáo dục Tây Trạch vì nó mà thành lập quỹ công ích, nguồn tiền chủ yếu là từ quyên tặng của các phía, dùng cải tạo điều kiện trường học, thưởng cho học sinh và giáo viên ưu tú. Một điểm thu hút nhất là từ năm đầu tiên đã thực hành giáo dục Anh ngữ, cũng sẽ tăng cường giáo dục tổ chất, có điều người trong nước không chú ý nhiều lắm tới phương diện này. Phạm vi tuyển sinh dần ngả về phía Tân thành Nam Cảng, từ 50% nâng lên tới 100%. Còn nhà trẻ Tây Trạch màn tính chất kinh doanh, điều kiện sẽ thuộc loại tốt nhất. Ngoài Tiểu học trung tâm Nam Cảng ra sẽ thành lập tiểu học Tây Trạch, kết hợp với mẫu giáo Tây Trạch, Trung học Tây Trạch tạo thành một không gian liên hoàn khép kín, mô hình này thoát ly khỏi giáo dục thi cử hiện nay, thực hiện giáo dục tổ chất thực sự. Đương nhiên phát triển tới giai đoạn đó, học phí sẽ tương đối cao. Hiệu trưởng Lâm là chuyên gia về giáo dục, liên quan tới giáo dục tổ chất, nhất định suy nghĩ chu toàn hơn chúng tôi.

Nói tới môi trường giáo dục hiện nay, Lâm Minh Đạt không kìm được tiếng thở dài, mặc dù trong kế hoạch giáo dục tinh anh này, đám Lâm Tuyền mang mục đích công lợi, tân thành Nam Cảng sẽ thành ngư ông, đây là bản sắc thương nhân không thể thay đổi được, nhưng với người ở trong nghề giáo dục 30 năm, luôn tâm huyết với việc trồng người như ông mà nói, đúng là có sức hấp dẫn lớn.

Lâm Tuyền thẳng thắn nói:

- Bọn con thành lập tập đoàn giáo dục Tây Trạch đúng là có mục đích doanh lợi, nhưng chủ tịch Khổng đa phần là quan tâm tới giáo dục, ông ấy bỏ tiền túi ra tới 20 triệu thành lập một loạt quỹ giáo dục, chủ yếu dùng để thưởng cho các giáo viên học sinh có biểu hiện kiệt xuất ở phương diện giáo dục. Những cái quỹ giáo dục này đặt dưới danh nghĩa Tập đoàn giáo dục Tây Trạch, nhưng tránh hiềm nghi quyền tiền dùng cho bản thân, sẽ được ngân hàng giám sát thay, chủ tịch Khổng cũng hi vọng các giáo viên thành lập hội liên hợp, phụ trách cùng quản lý giám sát những quỹ này, đó là ý mà chủ tịch Khổng nhờ con chuyển đạt cho ba, chỉ là con chưa có cơ hội để nói.

Lâm Minh Đạt gật đầu, biết muốn tranh thủ lợi ích cho học sinh và giáo viên thì mình không đứng ngoài cuộc được, nếu không Tập đoàn giáo dục Tây Trạch đại khái sẽ thành công cụ để Lâm Tuyền vợ vét lợi ích:

- Ba rất khâm phục sự quan tâm của ông Khổng với giáo dục, muốn ba đứng ra chủ trì hội liên hợp giáo viên cũng được, nhưng con là con ba, nếu không có hỗ trợ thực chất, công tác của ba rất khó triển khai.

Lâm Tuyền cười méo xẹo:

- Có cần thế không ba, là người một nhà cả mà.

Đầu óc thì xoay chuyển tức tốc, hiện giờ y còn chưa giàu tới mức như Khổng Lập Dân có thể đem mấy chục triệu ra làm tiền thưởng, nói:

- Con có một tòa chung cư ở Tinh Hồ Uyển, vừa mới trang trí xong, thôi thì cung cấp cho giáo viên ưu tú dùng miễn phí, thế đã được chưa ạ?

Chỉ Tiền Vi:

- Viết vào kế hoạch tuyên truyền, lấy làm một trong số điều kiện thu hút thêm các giáo viên ưu tú.

Lâm Minh Đạt cười lắc đầu:

- Con giỏi lắm, bỏ vào một xu muốn lấy lại ba đồng, còn ra vẻ khảng khái.

Lâm Tuyền nhe răng cười, không dám nói thêm.

162. Q.4 - Chương 1: Không Học Nữa

Tòa nhà đó năm ngoái mua của Tinh Hồ Uyển với giá 10 triệu, đầu tư trang hoàng cơ sở tốn 3 triệu, chuẩn bị kinh doanh kiểu chung cư - Khách sạn mà Lâm Tuyền ấp ủ bao lâu, Tiền Vi thầm nhủ :” Thế là bản kế hoạch lập ra thành phí công rồi.”

Chuyện tới nước này, tiến trình tư hữu hóa chỉ còn bước ký tên cuối cùng nữa thôi, Chu Sơn không bị phỉ nhổ, Lâm Tuyền không cho rằng mình tham lợi gần thì có gì không tốt, để cha y giám sát chế độ tài vụ, người như ông càng phát huy sở trường ở phương diện này, còn Chu Sơn, Lâm Tuyền kiến nghị làm phó tổng giám đốc thường vụ tập đoàn giáo dục Tây Trạch.

Chu Sơn chẳng có gia thế gì đáng để khoa khoang, từ giáo viên phổ thông thành chủ nhiệm giáo vụ, rồi tới Tinh Hồ làm phó hiệu trưởng, phí hoài mất mười năm, không phải là không muốn đẩy Lâm Minh Đạt đi, có điều Lâm Minh Đạt uy vọng trong ngành giáo dục rất cao, cần mẫn có tài, có khí độ trưởng giả làm người ta khâm phục, rất nhiều giáo viên không chê bai chế độ giáo dục của Trung học Tinh Hồ cũng là do sức hút cá nhân của ông.

Chuyện tập đoàn giáo dục Tây Trạch, Chu Sơn không biết Lâm Tuyền vì vòng qua cha mình nên mới để ông ta tiếp nhận, còn cho rằng có cơ hội đẩy Lâm Minh Đạt đi, tất nhiên không bỏ lỡ, cuối cùng phát hiện người có tiếng nói quyết định nhất ở Tập đoàn giáo dục Tây Trạch lại là con của Lâm Minh Đạt, làm Chu Sơn sợ tới nhũn chân ra, rồi lại không ngờ chuyện lo lắng lại không xảy ra, ngược lại còn lắc mình một cái thành phó tổng giám đốc thường vụ, một ngày cảm xúc lên xuống như thế làm người ta không tiêu hóa được, song phải thừa nhận khí độ của cha con họ Lâm làm người ta cảm phục.

Tiếp nhận Trung học Tinh Hồ, chuyện đầu tiên phải làm là đổi tên, tiến hành tuyên truyền để Trung học Tây Trạch đi vào lòng người dân thành phố, rồi tới các nơi mời gọi giáo viên ưu tú, khuyến một bộ phận học sinh chuyển trường, tăng cường kiến thiết đội ngũ giáo viên, xây dựng trường học mới, thậm chí còn liên hệ với phụ huynh các học sinh ưu tú, mong con cái họ báo danh vào học, nhưng muốn tất cả triệt để cải biến, còn phải đợi một năm nữa.

Cty đầu tư Nam Cảng chấp hành mô hình giải tỏa quy mô lớn Lâm Tuyền khơi lên, vì giảm bớt thời gian, đều dùng thủ đoạn bán hành chính hoàn thành, san lấp mặt bằng cũng không cần chủ đầu tư phải lo, như thế chu kỳ thu hồi vốn giảm đi được một nửa, chỉ cần có đủ tiền, một năm sau là có thể bán nhà lấy lại vốn, một năm rưỡi là hoàn thành hạng mục.

Quan trọng nhất là có thu hút được đủ người vào Tân thành Nam Cảng ở hay không.

Trong quy hoạch tân thành có thể dung nạp 250.000 - 300.000 người.

Sáu tòa nhà của Tinh Hồ Uyển đã tiêu thụ hết, Hoa viên Hào Thành cũng dung nạp lượng lớn hộ giải tỏa, từ tháng 10 năm ngoái tới nay đã bán được 70% số nhà, bắt đầu vào chuẩn bị công trình kỳ hai, khai phát 200 mẫu đất, quy mô 2000 hộ.

Lạc Ích Đồng sau khi xem xét tình hình ở Tân thành Nam Cảng cùng bản kế hoạch chi tiết mà Lâm Tuyền dày công chuẩn bị riêng mình, liền quyết định đầu tư vào hạng mục Trung tâm thương mại Nam Cảng, mua 150 mẫu đất ở khu trung tâm tân thành Nam Cảng, xây một kiến trúc quy mô lớn cao sáu tầng, diện tích đạt tới 30.000 mét vuông.

Quy mô đầu tư tiền kỳ ở Tân thành Nam Cảng đã đạt tới 1 tỷ, tổng quy mô đầu tư lên tới 2 tỷ.

Thật khó tưởng tượng một năm trước chỉ là bàn binh trên giấy, nay một tân thành thị đã mờ mờ hiện ra trước mắt mọi người.

Kiến trúc sư thành phố đó vẫn trong quá trình hồi phục gian nan ở bệnh viện.

.....

Phương Nam hiện giờ coi như sống luôn ở bệnh viện cùng Lâm Tuyền rồi, Tiểu Tư Vũ tất nhiên không thiếu người chăm sóc, ở nhà cô còn có mẹ, ngoài ra Trần Tú cũng rất thích đứa cháu này.

Buổi sáng Phương Nam giúp Lâm Tuyền ăn sáng xong liền tới công ty, lấy tài liệu cần thiết về phòng bệnh trước bữa trưa, ngày hôm đó cô theo thường lệ lấy tài liệu về bệnh viện, khi đi qua đại sảnh nghe có người hỏi ý tá phòng của Lâm Tuyền, quay sang thấy hai nam một nữ, liền đi tới hỏi:

- Mọi người hỏi Lâm Tuyền, học đại học Đông Hải?

Ba người kia quay lại, không ngờ là đám Trần Lập, Trương Đào, Điền Lệ kéo tới Tỉnh Hải thăm y, trong khi hai tên con trai đang trở mặt nhìn Phương Nam thì Điền Lệ trả lời:

- Đúng rồi, bọn em là bạn học ở trường đại học, vào thăm anh ấy.

- Vậy mọi người đi theo tôi.

Phương Nam nhướn miệng cười nói:

Bốn người tới phòng Lâm Tuyền, Phương Nam gõ cửa:

- Tiểu Ba, cậu có bạn tới thăm này.

- Đứng, đứng lại hết đi, Phương Nam, một mình chị vào đây.

Giọng Lâm Tuyền ở bên trong rất gấp:

Đám Trương Đào ngạc nhiên, bọn họ vốn tưởng Phương Nam giống họ tới thăm Lâm Tuyền thôi, nhưng nghe Lâm Tuyền nói thế thì biết ngay không phải rồi, không biết thiếu phụ quyền rũ này có quan hệ gì với y.

Phương Nam mở cửa lách mình vào rồi đóng cửa lại, thấy Lâm Tuyền nằm ngã dưới đất, ném vội cặp tài liệu sang một bên, đi tới đỡ y gồng lên xe lăn:

- Có sao không?

Lâm Tuyền lắc đầu, đau đớn nói:

- Không sao, chỉ tại cái chân vô dụng này.

- Chuyện này không gấp được, bác sĩ nói phải mất vài tháng nữa mà.

- Em biết, em chỉ thử chút thôi.

Biết Lâm Tuyền rất kiêu hãnh, không muốn để người khác trông thấy bộ dạng thảm hại của mình, Phương Nam đặt y ngồi ngay ngắn trên ghế, sửa sang lại y phục cho y mới mở cửa cho đám Trương Đào vào.

Trương Đào nhìn thấy Phương Nam ở bên chăm sóc Lâm Tuyền, không kìm được thốt lên:

- Lão Đại, anh bị Trần Vũ đá một cái lại tìm được ngay một đại mỹ nữ.

Lâm Tuyền bị lời của y như gai nhọn đâm vào tim, nhưng mặt không thể hiện ra chút nào, nói chuyện với bọn họ rất lâu, Trần Lập đã thi đổ nghiên cứu sinh, Trương Đào theo Điền Lệ tới Tỉnh Hải làm việc, làm người ta ngạc nhiên nhưng rất hợp lý, cả hai đều làm việc cho Tập đoàn Lệ Cảnh.

Còn nữa hiệu giặt do bọn họ sáng lập đã bị trường học nhổ bậ rã rời, mạng lưới hiệu giặt tổn mất hai năm gây dựng đều thuộc về sở hữu của trường học, Trương Đào cực kỳ bất bình, song Lâm Tuyền lại cười nói:

- Khi các cậu khước từ dùng ưu thế được trường học hỗ trợ, chuyện này tất yếu sẽ xảy ra khi các cậu không có đủ thực lực và bối cảnh, huống hồ các cậu còn dùng danh nghĩa của quỹ khuyến học. Hai năm qua các cậu cũng kiếm được đâu phải ít.

Trần Lập mặt mày đau khổ:

- Bao nhiêu tiền kiếm được đều ném vào chín cửa hiệu bên phía khu trường mới rồi, bọn em đâu ngờ trường học đều sáng như thế? Tháng tư, đoàn ủy đột nhiên muốn tiếp nhận, ngay cả chuyển dời một phần cũng không được, chín cửa hiệu, riêng trang thiết bị đã tốn hơn 1.6 triệu rồi.

- Các cậu nên tìm người tương quan, chỉ cần người có tiếng nói, kiếm lấy mấy trăm nghìn bồi thương không thành vấn đề.

Trần Lập gật đầu:

- Bọn em đang giao thiệp, lần này Trương Đào đi phỏng vấn, em cũng đi thử xem sao, anh bao giờ mới đi lại được?

- Bằng tốt nghiệp nếu tới tháng 7 mới phát thì tôi miễn cưỡng có thể đi được không cần ai đỡ.

Điền Lệ lo âu:

- Mất nhiều thời gian như vậy sao?

- Nhặt được cái mạng này đã là tốt lắm rồi, khi đó nhắm mắt lại tôi còn nói lời tạm biệt thế giới rồi cơ.

Mọi người nhớ lại tình cảnh của Lâm Tuyền lúc đó, phải nói y còn sống được đúng là kỳ tích rồi.

Trần Lập nhún vai:

- Em thì thế nào cũng được, dù sao còn cùng anh học tiếp hai năm nữa, Trương Đào chuẩn bị tới Tỉnh Hải ở rể, học xong em cũng tới Tỉnh Hải luôn, có Lão Đại tư vấn, em chẳng lo không kiếm được cái ăn.

Lâm Tuyền ngần ngại:

- Tôi không định học nghiên cứu sinh nữa, các cậu không tới, mấy ngày nữa tôi cũng sẽ về trường làm thủ tục tốt nghiệp, chỉ tiếc rằng ảnh tốt nghiệp không có tôi thôi.

- Cái gì?

Trần Lập, Trương Đào, Điền Lệ cùng thốt lên:

- Vì sao anh không học nữa, anh có biết toàn quốc có bao nhiêu người thèm khát hạn ngạch của anh không, không tới 10.000 cũng phải tới 8000 đấy.

- Tôi khác với mọi người, năm nay tôi đã 24, Trần Lập có thể ở lại trường hai ba năm nữa, còn tôi phải vào xã hội thôi.

Lâm Tuyền đi học muộn một năm, lại phải học lại một năm, cho nên là người lớn tuổi nhất trong phòng bọn họ, có điều cái cố này của y cũng quá miễn cưỡng, được học nghiên cứu sinh ở học viện ngoại thương, cho dù 40 tuổi, người ta cũng chen nhau vỡ đầu.

163. Q.4 - Chương 2: Lâm Cẩm Nam

Ánh sáng mờ mờ, chỉ có một bóng đèn nê ông phát ra ánh đèn mờ mịt ở cuối con đường.

Y kinh hoàng đứng giữa con đường trống không.

Chỉ có tiếng nước mưa tí tách nhỏ lên mặt đường xi măng, không còn tiếng động nào nữa, chỉ có lời mẹ y lúc bỏ đi vang bên tai :” Đào Đào, đợi mẹ ở đây ...”

Bóng đèn nô ông lập lờ, đột nhiên tắt phụt, một ý nghĩ giống như bóng tối sâu thẳm choán lấy trái tim non nớt của nó :” Mẹ không quay lại nữa đâu.”

Lâm Tuyền bật dậy từ trong mơ, nước mắt lặn trên gò má, mắt nhức buốt, đại khái trong mơ nhìn theo hướng mẹ biến mất quá lâu. Lau sạch nước mắt, hít liền mấy hơi thật sâu, lấy chăn trùm kín đầu, tựa hồ bóng tối trong phòng khiến y sợ hãi. Gần như cùng lúc chăn trùm lấy đầu, Lâm Tuyền dứt khoát kéo chăn xuống, mở to mắt nhìn vào bóng tối thăm thẳm.

Phương Nam ở phòng nhỏ bên cạnh, nghe tiếng động chạy sang, ôm lấy y kéo vào lòng, dỗ dành như dỗ trẻ con, nhớ lại lời Lâm Minh Đạt nói với cô :” Tiểu Ba đến nhà chú không phải vì cha mẹ nó bị tai nạn qua đời, nó bị vứt bỏ ở đường đi qua trường học, khi đó nó mới bốn tuổi”

Phương Nam nghe người bên trong chăn phát ra tiếng thở nặng nề sợ hãi, lâu rồi Lâm Tuyền mới gặp ác mộng như thế, ít nhất từ khi cô ở bên cạnh chăm sóc y thì không có, chắc bị chuyện gì ban ngày kích thích, tại cô gái tên Trần Vũ kia sao? Phương Nam nhớ tới lời Trương Đào nói ban sáng, cùng về mặt trấn tĩnh của Lâm Tuyền trước mặt người khác, hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Trần Lập vừa mới chia tay bạn gái, thêm vào chuyện hiệu giặt, tâm tình hơi kém, Trương Đào và Điền Lệ đã có việc làm, lại vừa tốt nghiệp xong, mang rất nhiều mộng tưởng vào tương lai, ở lại Tỉnh Hải chơi hai ngày rồi cùng về tỉnh thành.

Ngồi trong chiếc xe Dodge Rams rộng rãi thoải mái, Trương Đào kinh ngạc nói:

- Cái xe này bên ngoài quê một cục, vậy mà không ngờ bên trong xa xỉ như thế, Trần Lập, mày nói xem có đúng không?

Trần Lập đang mải chơi game, không để ý tới hắn.

Trương Đào tới bên cạnh Quách Bảo Lâm, nói:

- Quách Tử, nhà anh giàu tới thế sao?

Quách Bảo Lâm hai ngày trước lái chiếc xe Grand Cherokee đưa bọn họ đi chơi, trừ những khu đèn đỏ thì đi hết một vòng Tỉnh Hải, nếu không phải có Điền Lệ, thì hai tên kia đã theo Quách Bảo Lâm tới mấy chỗ đó để mở rộng tầm mắt rồi. Lâm Tuyền nghiến齿 Quách Bảo Lâm tiết lộ chuyện của mình, nên hắn nhận luôn chiếc Dodge Rams là của mình.

Quách Bảo Lâm phóng khoáng nói:

- Cái xe này làm bảo mẫu thôi, quá quê, hôm nào tôi tặng Tiểu Ba chiếc Lincoln 1200 chơi.

Rồi vỗ đầu Lâm Tuyền:

- Lincoln 1200 được chứ hả?

Lâm Tuyền thừa hiểu ý hắn, lắc mạnh đầu:

- Xéo.

Bỏ mấy triệu đồng mua một cái xe quá mức lãng phí, vả lại Thực nghiệp Tinh Hồ giờ cũng đã có mấy chiếc xe đắt tiền rồi, Quách Bảo Lâm muốn có thể lấy chiếc Grand Cherokee của hắn đi mà đổi với người ta.

Lâm Tuyền lắc đầu quá mạnh làm thấm đẫm trên đầu gối bị tuột xuống, không đợi y nhặt, Phương Nam đã chu đáo đi tới nhặt lên, còn cẩn thận vuốt phẳng, đáng vẻ như cô vợ hiền thực. Đám Trần Lập tới giờ vẫn không hiểu nổi quan hệ giữa Lâm Tuyền và Phương Nam là gì, chăm sóc tới mức độ này mà lại không giống như một cặp.

Phàn Xuân Bình đã liên hệ với trường học, buổi trưa xe tới trường, cùng ăn cơm với bạn trong phòng, Lâm Tuyền chỉ ăn một chút rồi về xe nghỉ ngơi, hạ hàng ghế sau xuống liền biến thành một cái giường, Phàn Xuân Bình và Quách Bảo Lâm tiếp khách hộ y.

Buổi chiều đi làm thủ tục tương quan, bằng chứng nhận tốt nghiệp đều sẽ gửi về Tỉnh Hải vào tháng bảy, khi Lâm Tuyền được Quách Bảo Lâm, Quý Vinh bế lên xe chuẩn bị rời trường thì Lục Nhất Mạn tới:

- Thầy Lâm muốn gặp anh.

Thầy Lâm mà Lục Nhất Mạn nói tất nhiên là Lâm Cẩm Nam, ông là viện sĩ viện khoa học xã hội, nhà kinh tế học, tổ trưởng danh dự tiểu tổ nghiên cứu kinh tế TW, là học giả cấp cố vấn quốc sách. Chỉ có học giả cấp bậc đó mới khiến Lâm Tuyền còn kiên trì tới nghe ông giảng bài, ở lại trường hết khóa trình.

Khi Lâm Tuyền mới tới trường, kiến thức uyên bác cùng tư tưởng của ông đã hoàn toàn cảm phục Lâm Tuyền, những cuốn sách do Lâm Cẩm Nam viết cùng tác phẩm ông tiến cử, Lâm Tuyền đều đọc hết, khóa trình của học viện ngoại thương dày đặc, chỉ có thông luận kinh tế của Lâm Cẩm Nam là không có sách giáo khoa hay thi cử gì cả, mỗi năm ông lại dạy nội dung hoàn toàn khác nhau, đều là tổng kết cùng nhìn lại làn sóng kinh tế đương thời.

Người mới tới trường nghe Lâm Cẩm Nam giảng bài không khác gì nghe thiên thư, chỉ có điều môn học của ông không phải thi chỉ cần nộp một bản luận văn là được, bất kể là viết hay là đi sao chép, đều được ông bật đèn xanh cho qua, cho nên người chọn môn học của ông rất đông.

Lâm Cẩm Nam cũng không bao giờ điểm danh, cuối cùng người thực sự tới nghe ông giảng bài đều là nghiên cứu sinh, Lâm Tuyền nghe ông giảng thông luận kinh tế ba năm rưỡi, những kiến thức được tiếp xúc thấu tóm toàn bộ khóa trình khác trong đó.

Lâm Tuyền hơi do dự rồi bảo Quách Bảo Lâm, Quý Vĩnh bế mình trở lại xe lăn, cười với Lục Nhất Mạn:

- Bộ dạng của tôi hiện thật khó coi, nghe nói cô cũng theo học thầy Lâm rồi à?
- Em không giống anh, khó lắm mới được thầy Lâm nhận.

Chuyện của Lâm Tuyền, Lục Nhất Mạn không rõ lắm, nhưng cô biết Lâm Tuyền và Trần Vũ chia tay, thiếu chút nữa mất mạng vì tai nạn, khó khăn lắm mới cứu được. Nghe ngữ khí bình đạm của y, Lục Nhất Mạn thấy sống mũi cay cay, thiếu chút nữa bật khóc.

Khu nhà ở giáo viên trường nằm biệt lập phía sau khu trường học, đi vào đó mọi người tưởng chừng đi vào đi vào vùng nông thôn, nhà nào cũng có giàn cây, có luống rau, có cả chuồng gà, chỉ khác mỗi điều gọn gang ngăn nắp hơn, không lộn xộn như ở vùng nông thôn thực sự.

Phương Nam đẩy xe lăn của Lâm Tuyền theo Lục Nhất Mạn tới một căn nhà trong đó, trông không khác gì bất kỳ căn nhà nào bên cạnh, không ai ngờ được giáo sư danh tiếng cả nước lại sống giản dị như vậy.

Lâm Cẩm Nam tóc trắng phau, tinh thần quắc thước, đi ra tận cửa đón Lâm Tuyền, ông nói thẳng luôn:

- Lâm Tuyền, tôi nhớ rất rõ em, em làm học sinh của tôi ba năm rưỡi, viết tám bài luận văn, bài nào cũng vô cùng đặc sắc, nhất là ba bài luận văn mà em viết năm ngoái đều do tôi tiến cử lên báo trường, nghiên cứu sinh do tôi hướng dẫn đều không có trình độ như em. Học kỳ này không thấy em đâu làm tôi rất hụt hẫng, dù sao ba năm qua chỉ có mình em kiên trì nghe tôi giảng bài, làm luận văn nghiêm túc.

Lâm Tuyền cúi đầu nhìn xuống hai chân của mình, không nói, ai cũng nói rằng y là học trò cưng của Lâm Cẩm Nam, thực chất quan hệ của y và Lâm Cẩm Nam hoàn toàn không có gì, ngay cả trao đổi về khóa học cũng rất ít.

Lâm Cẩm Nam gật đầu:

- Mấy lần nghe ngóng tôi mới biết em bị tai nạn, hạn ngạch tiến cử em học nghiên cứu sinh tôi kiên quyết bảo lưu, hôm trước nghe quyết định của em tôi ngạc nhiên lắm, em không muốn làm học sinh của tôi cũng không sao, nhưng em không học tiếp tục học cao thêm thì quá đáng tiếc.

Lâm Tuyền ngại ngùng nói:

- Hai môn chính trị, tiếng Anh trước kia em còn miễn cưỡng qua được, giờ hoàn toàn không có lòng tin nữa, nếu như làm học sinh của thầy, tới khi tốt nghiệp không xong lại khiến thầy mất mặt. Cha em có nói với em một câu, học dĩ trí dụng, cho nên mới mới định vừa làm vừa học, có lẽ có ích với em hơn.

*** Ý nghĩa tương tự học đi đôi với hành.

164. Q.4 - Chương 3: Vết Thương Nhức Mắt

Lâm Cẩm Nam trầm ngâm một lúc, nói:

- Giáo dục trong nước không khai thác được tư tưởng của con người, không đào tạo được thiên tài, chỉ máy móc khô cứng, tiếng Anh, chính trị em có thể không học, tất cả những môn em thấy không cần thiết đều có thể không học.
- Trường có quy củ của mình, như vậy làm khó thầy quá, em cũng không muốn mình được đối xử đặc biệt, nếu thấy không chê phiền phức, sau này gặp phải những chỗ nghi hoặc, mong thầy chỉ bảo cho nhiều hơn.
- Như thế à.

Lâm Cẩm Nam thực lòng rất muốn nhận Lâm Tuyền làm đệ tử chân truyền, muốn y đi theo con đường chuyên sâu vào nghiên cứu học vấn như mình:

- Như vậy cũng tốt, tôi chủ trì một tiểu tổ nghiên cứu, mỗi tháng mở một cuộc nghiên cứu thảo luận, mong em khắc phục khó khăn tham gia. Tháng này tổ chức vào ngày 28, 29 ở nhà khách Tây Tuyền, tôi đã làm giấy ra vào cho em sẵn rồi, tới khi đó em hãy tới thẳng nhà khách Tây Tuyền là được.

Lâm Tuyền bảo Phương Nam, Lục Nhất Mạn đỡ mình đứng lên, cúi mình vái Lâm Cẩm Nam một cái.

Lục Nhất Mạn không ngờ Lâm Cẩm Nam lại coi trọng Lâm Tuyền như thế, cũng là lần đầu tiên nghe nói Lâm Tuyền học một môn tới ba năm rưỡi, nếu không phải y gặp tai nạn, có khi sẽ thao học đủ bốn năm. Lục Nhất Mạn tới năm thứ ba, bị cha yêu cầu mới kiên trì đi nghe Lâm Cẩm Nam giảng bài, mặc dù vất vả, nhưng được ích lợi vô cùng, cuối cùng quyết định theo ông học nghiên cứu sinh. Mặc dù cô là sinh viên được tiến cử, nhưng ban đầu Lâm Cẩm Nam không muốn, phải đợi cha cô đích thân tới nhà xin, ông mới miễn cưỡng nhận lời, không ngờ Lâm Cẩm Nam lại mong Lâm Tuyền làm học sinh của mình.

Tạm biệt Lâm Cẩm Nam, Lâm Tuyền nói với Lục Nhất Mạn:

- Vậy chúng ta trở thành đồng môn rồi, có điều tôi có vẻ hơi giống đệ tử tục gia.

Lục Nhất Mạn rất muốn ở bên cạnh Lâm Tuyền thêm chút nữa, nhưng không kiếm được có gì, nhìn y được khiêng lên xe mà hai mắt ươn ướt, xe đi rất lâu rồi vẫn còn đứng đó.

Lâm Tuyền từ trường về cũng không nghỉ ngơi, lập tức tới thẳng công ty, triệu tập những giám đốc chủ chốt của Tỉnh Hồ tới, tuyên bố điều động nhân sự:

- Tiền Vi phải sống chi tách bạn trai mình quá lâu, nên điều chuyển về Kiến Nghiệp. Ngoài ra nội tình Liên hợp Tỉnh Hải, mấy tổng giám đốc như mọi người đều đã biết, trước giờ nó chỉ là cái vỏ, chỉ có tôi, Tôn Phi Phi và Phương Nam. Lần này Bích Quân trở về gây dựng Liên hợp đầu tư, làm chủ tịch tập đoàn đầu tư, không ủy khuất có chứ? Còn địa điểm làm việc chi nhánh Tỉnh Hải sẽ chuyển tới Cao ốc Nam Cảng, địa điểm làm việc mượn tạm vài phòng ở đó, dù sao cô cũng kiêm luôn tổng giám đốc chi nhánh Tỉnh Hải.

Tổng bộ tập đoàn mà phải mượn văn phòng của chi nhánh, cái chức chủ tịch tập đoàn này cũng quá úi sùi rồi.

Trương Bích Quân nhún vai, biểu thị mình không có gì để nói, mọi người xung quanh Lâm Tuyền đều vô tình học động tác nhún vai làm mặt tỉnh bơ của y.

Lâm Tuyền rất hài lòng với an bài của mình, rất hài lòng với Trương Bích Quân:

- Tôn Phi Phi làm tổng giám sát tài vụ Liên hợp Tỉnh Hải, hình như cô ấy vừa thi xong kế toán thì phải, Phương Nam sẽ là trợ lý chủ tịch, cô đừng hi vọng tôi tuyển ột anh trợ lý đẹp trai, nếu không lão Diệp ở tỉnh thành không yên tâm.

Thiệu Bình cười gian xen vào:

- Không biết ai không yên tâm về ai.

Thấy Trương Bích Quân trừng mắt lên nhìn mình, vội chuyển chủ đề sang Lâm Tuyền:

- Tổng giám đốc, nghe nói Trần Phi Lăng hẹn anh đi ăn cơm, có gây ra scandal tình ái gì không thế?

Lâm Tuyền giang tay:

- Đáng tiếc tôi bỏ lỡ rồi.

Sau lần gặp mặt ở buổi giới thiệu Chung cư Đoàn Sơn, Trần Phi Lăng có liên hệ với Thiệu Bình tìm gặp Lâm Tuyền, thời gian cũng ước hẹn rồi, Lâm Tuyền còn định đưa cả Trần Vũ theo gặp thần tượng, nhưng hôm đó y vào bệnh viện tìm Tĩnh Di, tình cờ gặp Lý Lệ, biết mẹ Lý Lệ vừa qua đời, ở lại bệnh viện cùng cô thu xếp hậu sự, cho nên lỡ cuộc gặp mặt với mỹ nhân.

Mấy ngày tiếp theo đó Lâm Tuyền đợi Diệp Kính Cường, Thiệu Bình, Cố Lương Vũ khảo sát hai tòa nhà dở dang Thiên Nhuận, Tĩnh Hải. Giờ mới hiểu phần nào, nếu như hai tòa nhà này cách nhau xa một chút thì không ảnh hưởng mấy tới Cố Hiến Chương, nhưng cả hai nằm kề sát nhau, trông cực kỳ nhức mắt, ở giữa chỉ cách nhau mấy trăm mét toàn cửa hiệu thấp bé.

- Hai tòa nhà này cần tiến hành xây dựng cùng một lúc, đồng thời phải đổi mới tuyên truyền, nếu chỉ làm một tòa nhà, sẽ ảnh hưởng tới cái còn lại. Loại ám thị tâm lý này gây ảnh hưởng rất khó tính được, địa ốc Tĩnh Hồ và marketing Tĩnh Hồ liên hợp lập tổ hạng mục, làm ra một phương án cải tạo hoàn cảnh bên ngoài, chủ yếu là chuyển hết những cửa hiệu cũ ở giữa đi, giải tỏa xây dựng một quảng trường, biến hai tòa nhà trở thành một chỉnh thể.

Hai tòa nhà một cao 36 tầng, một cao 38 tầng, đã xây tới kết cấu thượng tầng, chỉ thiếu trang trí trong ngoài, nếu xây dựng tiếp, chỉ cần tài chính dư dả, trong vòng một năm là xong.

- Vậy giá đầu giá chỉnh thể?

- Khoản nợ các phương diện cộng lại là 760 triệu, chính phủ hứa sẽ bỏ đi khoản nợ ẩn hình, giá sàn còn chưa đưa ra, đoán chừng 400 - 500 triệu, hạng mục lớn như thế, trừ chúng ta ra thì không có công ty nào chuẩn bị tiếp nhận.

- 400 - 500 triệu kia à, xây dựng hoàn thiện và trang hoàng cũng phải đầu tư 100 triệu, việc xây dựng quảng trường giữa hai tòa nhà cần bao nhiêu?

- Dự toán là 45 triệu.

- Vậy còn trang trí?

- Mỗi mét vuông 2.000 - 2.500, tổng cộng là 270 triệu tới 300 triệu.

- Nói như vậy trước sau phải đầu tư vào đó 900 triệu mới có thể đem đi tiêu thụ rồi.

Lâm Tuyền trầm ngâm, hai tòa nhà này ý chú ý được gần một năm, mặc dù mấy tháng qua do Diệp Kính Cường, Cố Lương Vũ phụ trách các việc tương quan, song Lâm Tuyền nắm tình hình không thua kém gì bọn họ:

- Chúng ta tới đó xem sao.

- Việc này ...

Diệp Kính Cường do dự:

- Chỗ đó hơi hỗn loạn.

Lâm Tuyền biết hẳn nói hỗn loạn là chỉ điều gì, mặc dù hai công trình dở dang đó đều được xây tường bao quanh, nhưng tường bao bị phá một lỗ, thành phố này ít nhất có mấy trăm người lang thang, ăn mày coi đó là chỗ trú chân, còn phân thành mấy băng nhóm, khoản nợ hai tòa nhà này sang tay nhiều lần, cuối cùng không xử lý thành công nguyên nhân chính do những người vô gia cư trong đó bày đủ trò cản trở.

Lâm Tuyền xua tay:

- Đi chiếc Dodge Rams tới, xe của mọi người để hết lại, nhìn bộ dạng của tôi, có khi họ cho là đồng bọn.

Mọi người đều cười, thấy Lâm Tuyền kiên quyết muốn đi tới hiện trường, liền cùng lên chiếc Dodge Rams xấu xí.

Hai tòa nhà nằm ở đầu cuối ngõ Bích Tình, ngõ Bích Tình rất ngắn, chừng 500 mét, là cái ngõ kinh doanh, cửa hiệu cửa hàng hai bên cũ kỹ xập xệ, hai tòa nhà dang dở nằm phía đông ngõ, kẹp giữa là hơn trăm mét cửa hiệu, đối diện với mé tây ngõ Bích Tình là một dãy cửa hiệu, nhà kho, sau lưng là mấy chục căn hộ từ thập niên 60, qua một đoạn nữa là hồ Vị Ương.

Đằng sau hai tòa nhà là ngã tư Trung Nam, một trong số con đường lớn nhất, thông suốt toàn thành phố.

Kế hoạch của địa ốc Tinh Hồ là cải tạo hoàn cảnh phía đông ngõ Bích Tình, để nó hòa nhập vào đường Trung Sơn sầm uất.

Lâm Tuyền ngồi xe lăn, được mọi người đẩy vào trong ngõ Bích Tình.

Đám người Diệp Kính Cường đích thân tới khảo sát nhiều lần rồi, có vài người kinh doanh ở đây nhận ra họ, một người trung niên tuổi trên bốn mươi, chủ cửa hàng gần đó nhiệt tình ra chào hỏi.

Diệp Kính Cường giới thiệu ông ta:

- Đây là ông Trương Thúc Hoa, chúng tôi tới điều tra được ông ấy giúp đỡ không ít, ông chủ Trương, đây là tổng giám đốc Lâm của chúng tôi.

- Tổng giám đốc?

Trương Thúc Hoa ngạc nhiên nhìn chàng trai ốm yếu ngồi xe lăn, tất nhiên không nghi ngờ gì lời của Diệp Kính Cường:

- Giám đốc Lâm trẻ như thế sao, mà trông cậu quen quá, chúng ta gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?

165. Q.4 - Chương 4: Vết Thương Nhức Mắt (2)

Lâm Tuyền nhận lấy điều thuốc cầm ở tay, cười nói:

- Năm ngoái tôi có tới đây điều tra một lần, còn nhờ ông chủ Trương viết một bản điều tra, không biết ông còn nhớ không?

Trương Thúc Hoa vỗ đầu reo lên:

- Nhớ, nhớ chứ sao không, thì ra là cậu, đúng đúng, cậu tới hai lần, một lần đi cùng một cô gái nữa tới hiệu sách cũ bên phố, một lần đi một mình nói là sinh viên đại học đi điều tra xã hội, là tháng 9 năm ngoái phải không nhỉ, tôi không nhớ ngày, khi đó cậu hỏi nhiều câu làm tôi phát bực, một sinh viên đi điều tra lấy đầu ra lắm câu hỏi như thế? Thì ra là vậy, thì ra là vậy ...

Diệp Kính Cường nhìn Cố Lương Vũ, hàm ý té ra ông chủ lớn đi điều tra tỉ mỉ rồi, may mà mình làm việc nghiêm túc. Cố Lương Vũ và Thiệu Bình thì không còn thấy lạ nữa, Lâm Tuyền trước khi bảo bọn họ tiếp nhận một hạng mục lớn, chắc chắn sẽ đi điều tra một phen, toàn bộ phòng nghiên cứu điều tra tin tức chưa chắc làm chu đáo, đi sâu được như y.

Mọi người tự động bỏ qua chi tiết y đi cùng cô gái khác, vì ai cũng lơ mờ biết được thời gian trước Lâm Tuyền có chuyện với một cô gái.

Trương Thúc Hoa nhiệt tình hỏi:

- Nói như vậy công ty các cậu định tiếp nhận hai tòa nhà này?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Chúng tôi có tính toán này, có điều vẫn còn đang suy nghĩ, hai tòa nhà này đã sang tay mấy lần mà không ai giải quyết được gì, còn lún sâu vào vũng bùn tranh chấp nợ nần, chúng tôi không nắm chắc có tiếp nhận hay không, hiện chỉ tới khảo sát.

- Ài, có hai tòa nhà đang dở này, ngõ Bích Tình trở thành vết thương của thành phố, bên trong đó có mười mấy bang phái như Bang Tứ Xuyên, Bang Hồ Nam, làm loạn cả một vùng, cái phố này vốn kinh doanh dụng cụ kim khí, về dần chuyển sang làm mát xa gọi đầu, hư hỏng hết con cái xung quanh đây, chúng tôi đều mong chờ chính phủ chỉnh đốn, nghe nói khu vực này được liệt vào quy hoạch cải tạo khu thành phố cũ, nhưng mà hơn một năm rồi chẳng có động tĩnh gì ...

Lâm Tuyền được đẩy xuyên qua ngõ Bích Tình, cứ cách hai ba cửa hiệu lại có một hiệu gọi đầu, tỉnh từ đầu ngõ tới cuối ngõ phải tới bốn năm chục cái, đường đi thì mấp mô lồi lõm, hạ tuần tháng năm, trời nóng dần, những cô gái ăn mặc hở hông hở ngực nhan nhản khắp nơi. Cửa hiệu đồ kim khí của Trương Thúc Hoa kinh doanh ảm đạm, còn may cửa hiệu của mình chứ không phải đi thuê, miễn cưỡng duy trì được sinh hoạt.

- Không kinh doanh được sao ông chủ Trương không đem cho thuê đi?

Nhìn cửa hiệu vắng tanh, người đi qua đi lại nơi này đa phần xem chừng cũng chỉ muốn đi cho nhanh nhanh, có người lảng vảng xung quanh có vẻ không có tiềm năng khách hàng, Lâm Tuyền hỏi:

- Cho thuê? Để bọn chúng làm thành hiệu gọi đầu à, mặt mũi tổ tiên mất sạch, cái loại chuyện này tuyệt đối không thể có chút dính dáng gì. Tôi còn có một cửa hiệu nhỏ bên Thái Sơn, tuy nhỏ chút song cũng tạm, bên này dùng làm nhà kho là được.

Lâm Tuyền trầm ngâm:

- Ông chủ Trương từ nhỏ đã sống ở đây, vậy chắc rất quen thuộc con người và sự tình ở nơi này, vậy nhờ ông liên hệ với chủ mười bảy cửa hiệu phía đông và chín viện tử phía sau, công ty chúng tôi sẵn sàng bồi thường theo tiêu chuẩn giải tỏa của thành phố, chúng tôi sẽ ký hợp đồng mua toàn bộ chứ không ký hợp đồng với từng nhà. Ông chủ Trương nếu như có thể tổ chức bọn họ lại ký hợp đồng, tôi sẽ trả 1% tiền hợp đồng làm thù lao.

1% của dự án lớn như thế là con số rất khả quan rồi.

- Thực sự là sẽ giải tỏa chứ?

Trương Thiên Hoa rất hưng phấn, song lại do dự:

- Một số kẻ ở đây dựa vào kinh doanh xác thịt kiếm tiền, ai mà cầm đầu giải tỏa, chỉ sợ ...

Lâm Tuyền quay sang bảo Thiệu Bình:

- Anh liên hệ với cục trưởng Trương, xem xem có thể thanh trừ toàn bộ những cửa hiệu mát xa, gọi đầu này không?

Thiệu Bình nhắc điện thoại lên đi sang bên liên hệ ngay.

Trương Thúc Hoa thấy thế thêm tin tưởng :

- Nếu có thể thanh trừ được, tôi sẵn lòng giúp mọi người, chúng tôi ở đây chờ mong đuổi hết đám người trong đó đi từ lâu, sinh ra cái chỗ quỷ quái đó, làm hư biết bao đứa trẻ ngoan, tối không ai dám ra đường. Mấy năm qua xảy ra nhiều chuyện đau lòng, ài, đều là những cô bé ngoan.. Ài, thôi, chuyện này nói chỉ thêm đau lòng

Dù Trương Thúc Hoa không nói, nhưng lòng mọi người đều hiểu chuyện gì, chuyện này từ chính phủ tới người dân đều ủng hộ, chỉ cần thao tác thỏa đáng, một đám lưu manh làm được gì chứ.

Đám người Lâm Tuyền đi qua lỗ hổng tường bao tiến vào Cao ốc Thiên Nhuận, đúng là công trình lớn, riêng cái sân trước mặt tòa nhà đã có chiều rộng hơn trăm mét, chỉ có điều chất đống đủ các loại phế liệu xây dựng cùng rác thải sinh hoạt, sự xuất hiện của đám người Lâm Tuyền kinh động tới những người vô gia cư chiếm cứ nơi này, người nọ hè người kia chen nhau vào đại sảnh, nhìn đám người quần áo sang trọng, ý thức được bọn họ đi tới khảo sát, có nhiều loại chuyện này người ở đây thấy nhiều rồi, ánh mắt khinh thường, còn huyết sáo trên gheo.

Lâm Tuyền nhìn quanh đại sảnh:

- Thật là đẹp, Thiên Nhuận mời kiến trúc sư nước ngoài thiết kế, công trình đã 10 năm tuổi mà không xuống dốc chút nào, đáng với tiền thiết kế 8 triệu.

Thiệu Binh chẳng thấy những bức tường xi măng trơ trụi, nhiều chỗ lõi thép còn lòi ra, xung quanh toàn người vô gia cư ăn mặc nhếch nhác, đầy mùi khai thối đẹp ở chỗ nào.

Trở về chiếc Dodge Rams, Phương Nam nhớ tới những ánh mắt tham lam quét qua quét lại người mình, không rét mà run :

- Chỉ sợ không dễ dàng đuổi được bọn chúng đi đâu.

Lâm Tuyền nhún vai :

- Giờ là thời đại nào rồi, bang phái à? Bang phái nào đấu nổi chính phủ, trước tiên cứ dẹp những hiệu mát xa trá hình kia đã, còn bang phái ở đây đợi tôi liên hệ với Lưu Thanh Sơn, vài ngày nữa tôi đi gặp ông ta, phần đại lễ này coi như món quà cho chúc mừng vụ phó thị trưởng của ông ta, ông ta sao có thể không bỏ công sức ra chứ?

Trị an tồi tệ cùng với cửa hiệu mát xa trá hình ở ngõ Bích Tình, cùng với người vô gia cư lập bang phái trong hai tòa nhà thành vết thương nhức mắt nhất giữa trái tim thành phố, nếu dọn dẹp được thì đây sẽ là chính tích thực lòng làm việc vì dân.

Liên hệ với đội chấp pháp thị dung và cục công an thành phố, chuyện giải tỏa đoán chừng không phải là vấn đề lớn, vậy Lưu Thanh Sơn giúp được cái gì? Cần tiền? Muốn có tiền phải tìm La Ngộ Lương.

La Ngộ Lương hiện là giám đốc ngân hàng kiến thiết tỉnh, Lâm Tuyền muốn dùng tới tiền, đều trực tiếp đi tìm ông ta. Trong tài khoản của Thực nghiệp Tinh Hồ còn có 140 triệu, hai tòa nhà đem bán đấu giá ít nhất cần 400 - 500 triệu mới được, thêm vào chi phí giải tỏa tiền kỳ, phải vay ngân hàng khoảng 300 - 400 mới đủ.

- Hay là chúng ta tìm Hòa Hoàng hợp tác?

Lâm Tuyền do dự nói:

- Phần ân tình này do một mình tôi tặng cho Cố Hiến Chương, có ông ấy đứng sau lưng, tài chính không sợ bị đứt đoạn.

Lấy biệt thự số 36, hai tầng ở Trung Hưng Plaza, 15 căn nhà ở Chung cư Đàn Sợ, ba toàn nhà của Tinh Hồ Uyển, chừng đó bất động sản chất lượng đi thế chấp, khoản tài chính tiền kỳ sẽ không thành vấn đề.

Thực nghiệp Tinh Hồ ít nhất mỗi tháng giao dịch khoảng 200 căn nhà, tài chính lưu động phải duy trì từ 100 - 150 triệu, cùng lắm thì có thể lấy số tiền này ra ứng phó vào lúc khẩn cấp.

Khoản tiền này hiện đang được dùng ở thị trường chứng khoán cấp một, so với thị trường chứng khoán cấp hai đầy các ẩn tình, các giao dịch ngầm, lên xuống bấp bênh thì kiếm lợi ở TTCK cấp 1 ổn định hơn nhiều, tỉ lệ cổ phiếu mới bán ra dù thấp, thường chỉ dưới 2%, tức là dùng 100 triệu đi mua cổ phiếu mới, chỉ mua được 2 triệu tiền cổ phiếu, nhưng cổ phiếu mới lên sàn thường được hưởng ứng, vài ngày có thể tăng lên 30% hoặc nhiều hơn, ít nhất kiếm được 600.000. Kỳ đóng băng tài chính cũng chỉ có 4 ngày công tác, tức là dùng 100 triệu, sau bốn ngày kiếm được 600.000.

166. Q.4 - Chương 5: Dễ Khống Chế Sao?

Dùng khoản tiền lớn vào TTCK cấp một, chỉ cần không ngừng có cổ phiếu mới được đưa ra, thường một năm kiếm được lợi nhuận ổn định trên 15%, mà tài khoản chuyên môn của Vật nghiệp Tinh Hồ dùng mua cổ phiếu không có nhiều nguy hiểm, mỗi năm kiếm được chừng 20 triệu.

Thực nghiệp Tinh Hồ thiết lập một phòng chứng khoán, chuyên xử lý nghiệp vụ ở phương diện này, đương nhiên Lâm Tuyền nghiên cứu đem tiền này vào TTCK cấp hai trực lợi.

Ngoài số tiền đó ra, địa ốc Tinh Hồ còn có một số bất động sản định bán, có thể tạm thời đóng băng để thế chấp, có thể gom thêm được 100 triệu, đương nhiên làm thế sẽ ảnh hưởng rất lớn tới thành tích của Trí nghiệp Tinh Hồ và Địa ốc Tinh Hồ.

Chỉ cần mua được quyền sở hữu hai tòa nhà kia, sau đó xây dựng và trang hoàng là có thể đem thế chấp, quan trọng là vấn đề marketing, có thể thuận lợi bán được thì không có vấn đề gì cả, nhưng chỉ cần bị kéo dài một chút thôi, sẽ có nguy hiểm về tài chính, trong tay thực nghiệp Tinh Hồ còn có vài hạng mục tốt, chuỗi tài chính đủ cầm cự hai năm.

Thế nên Lâm Tuyền cũng không quá lo về chuỗi tài chính, mà là quan hệ nợ của hai tòa nhà đó, nó bị bỏ hoang sáu năm, qua tay nhiều chủ, các quan hệ nợ nần trở nên phức tạp, mặc dù chính phủ hứa sẽ khấu trừ đi khác khoản nợ ẩn hình tồn tại trên sổ sách, song đó chỉ là lời hứa miệng, nhất định phải để bọn họ xác nhận vào hợp đồng chuyển nhượng.

Mấy ngày sau đó Lâm Tuyền bảo Diệp Kính Cường và Cố Lương Vũ tiến thêm một bước xác minh quan hệ nợ nần của hai tòa nhà, còn y thì cùng Phương Nam, Phan Xuân Bình đi tiếp xúc với thượng tầng, y không vội tìm tới Cố Hiến Chương, ông ta có quan hệ dây mơ rễ má với hai toàn nhà đó, không thể dứt bỏ được, khi nào có cái hồ không nhảy qua được mời ông ta ra cũng chưa muộn.

Chuyện đánh giá tài sản luôn ủy thác cho văn phòng luật sư Chương Lập làm, có La Ngộ Lương ở trong giúp sức, muốn có một giấy cam kết vay 260 triệu không khó. La Ngộ Lương từ chỗ Cung Chí Siêu biết được khoản vay nhảy cóc hai năm qua của Lâm Tuyền, từ 2 triệu tới 5 triệu rồi 12 triệu, lên 40 triệu, giờ lại vọt một cái lên 260 triệu, từ trong đó có thể nhìn ra quá trình tài sản của Lâm Tuyền bành trướng kịch liệt như thế nào.

Mặc dù thời gian có hơi gấp gáp, song Liên hợp Tinh Hải cung cấp tài sản thế chấp rất chất lượng, dù có thành phần thổi phồng thì hạng mục này liên quan tới Cố Hiến Chương, phải bật đèn xanh thôi, huống hồ ông ta cũng được Lâm Tuyền âm thầm chiếu cố không ít. Máy căn nhà ở Minh Đô Uyển và Đàn Sơn tăng giá gấp đôi rồi, điều này còn an tâm hơn trực tiếp nhận phong bì mấy triệu đồng.

Ngày 28, Lâm Tuyền bảo Phan Xuân Bình đẩy y tới nhà khách Tây Tuyền nghe hội thảo do Lâm Cẩm Nam tổ chức, Phương Nam bây giờ càng ngày dung mạo càng xinh đẹp lộng lẫy, Lâm Tuyền không muốn các học giả bậc thầy kia phân tâm, chỉ cho Phan Xuân Bình và Quý Vĩnh đi theo. Giấy vào cửa sớm được trợ thủ của Lâm Cẩm Nam đưa tới cho Lâm Tuyền, y tự mình đẩy xe lăn vào hội trường, đợi một lúc, tới 9 giờ người tham dự hội thảo mới vào hội trường.

Lâm Tuyền ngạc nhiên vì sự hiện diện của Cố Kiến Chương. Cố Hiến Chương, Cảnh Thiên Thương nhìn thấy Lâm Tuyền ngồi xe lăn tới dự cũng ngạc nhiên, Cảnh Thiên Thương ngồi bên cạnh Lâm Tuyền, mới biết y là học sinh của vị thái sơn bắc đẩu trong giới kinh tế học, hơn nữa không phải là học sinh bình thường.

Loại hội thảo nghiên cứu này kỳ thực mang tầng cấp quốc sách, người tham gia không ai không phải là những học giả trứ danh, có thể chế định chính sách ảnh hưởng tới cả một địa khu hoặc quốc gia, chỉ nhìn Cố Hiến Chương ở trước mặt Lâm Cẩm Nam thu lại phong phạm lãnh đạo, Lâm Tuyền biết mình may mắn nhường nào, trước giờ y hoàn toàn Lâm Cẩm Nam là một học giả uyên bác, giờ mới để ý tới địa vị siêu phàm của ông, thậm chí ánh mắt Cố Hiến Chương nhìn y cũng khác trước kia.

Khi ăn trưa, tất nhiên Lâm Cẩm Nam, Cố Hiến Chương, Cảnh Thiên Thương, Lâm Tuyền ngồi cùng một bàn, Lâm Cẩm Nam không a dua quyền thế, nhưng rất tò mò về lai lịch của Lâm Tuyền, hỏi kỹ ra mới biết, đứa học sinh này mình nhận không chỉ có thành tích về học thuật, mà thực sự đạt tới tầm " học dĩ trí dụng" như y đã nói.

Cố Hiến Chương không kỳ hựu chuyện hai tòa nhà đang dở, chỉ Lâm Tuyền nói với Lâm Cẩm Nam:

- Ở tỉnh thành có hai tòa nhà dở dang nằm sát nhau tên là Thiên Nhuận và Tĩnh An, hẳn là Lâm lão cũng nghe thấy, hiện Lâm Tuyền được tôi mời tới giải quyết vấn đề hai toàn nhà đó bỏ sót lại, không ngờ cậu ấy lại là học sinh của Lâm lão.

Nếu tranh thủ có được một hai lời góp ý của Lâm Cẩm Nam sẽ rất có ích.

Lâm Cẩm Nam tư duy mãi tiếp, tốc độ nói cũng nhanh, không có cái giọng chậm rề rề kiểu cách nhà quan như Cố Hiến Chương:

- Tôi chỉ quan tâm tới thành tựu của Lâm Tuyền ở mặt học thuật, nó có cơ hội đem kiến thức kiểm nghiệm trong thực tiễn là điều có ích.

Cố Hiến Chương biết ý không nói thêm chuyện này nữa, nhưng ông ta tất nhiên vẫn đau đầu chuyện hai tòa nhà, đợi Lâm Cẩm Nam về phòng nghỉ ngơi, tận dụng thời gian nghỉ trưa bảo Lâm Tuyền tới phòng báo cáo tình hình.

- Hiện giờ điều chúng ta phải làm là thúc đẩy bán đấu giá cả hai tòa nhà, bán một cái không giải quyết được vấn đề gì. Ngoài ra chúng tôi sẽ yêu cầu chính phủ giúp đỡ loại bỏ những khoản nợ ẩn hình trên giấy tờ, sau khi bí thư Cố lên tỉnh, quyền sở hữu nợ của Thiên Nhuận, Tỉnh An đã qua bốn lần sang tay, hai công ty trước sang tay cũng để lại quyền chủ nợ phức tạp, bộ phận này không thể thể làm rõ thì quyền sở hữu sẽ không thể giải quyết thuận lợi, không thể tiếp nhận được. Khoản tiền trả bán đấu giá nợ, chúng tôi cũng kiên trì dùng hình thư đảm bảo tín dụng để chi trả, chỉ sau khi chuyển giao quyền sở hữu thành công thì tín dụng mới có hiệu lực. Chúng tôi cũng thao tác cải tạo ngõ Bích Tình phối hợp với quy hoạch cải tạo thành phố cũ của thành phố, thậm chí chúng tôi còn có thể trợ cấp một phần cho công trình thị chính. Những chuyện này chúng tôi đang tích cực thúc đẩy, sẽ mau chóng có kết quả, tin rằng không làm lỡ cuộc bán đấu giá vào ngày 13 tháng 7.

Cố Hiến Chương không những không phạt ý vì Lâm Tuyền đưa ra những điều kiện tiên quyết mà còn rất hài lòng, chứng tỏ y nghiêm túc với việc này, có qua có lại, hỏi:

- Về tài chính sẽ không có vấn đề gì chứ?

- Tài chính chúng tôi tự gom góp một phần, vay ngân hàng một phần, không phải là vấn đề lớn.

Trước khi tới tỉnh thành, Lâm Tuyền đã tới nói chuyện với ông ngoại, ông y phân tích kỹ càng, Cố Hiến Chương không phải là không có người giải quyết vấn đề sót lại cho ông ta, nhưng giải quyết một chuyện lại kéo theo một đồng chuyện là điều ông ta không muốn thấy. Lâm Tuyền ý thức được rõ ràng thành công liên tiếp ở Nguyệt Nha Hồ và Chung cư Đàn Sơn khiến y thành người lập kế hoạch bất động sản xuất sắc nhất của tỉnh thành, song nó chỉ giúp y lọt vào tầm mắt của Cố Hiến Chương, chứ không phải nhân tố quyết định, ông ta giao cho y giải quyết vấn đề vì bối cảnh nửa quan trường của y.

Có lẽ bối cảnh như vậy với Cố Hiến Chương mà nói mới dễ khống chế.

Lâm Tuyền chịu bị khống chế sao? Tất nhiên là không, vì thế không thể quá dựa dẫm vào nguồn lực Cố Hiến Chương.

Lâm Tuyền sao không ý thức được cơ hội từ hai tòa nhà kia đem lại, sở dĩ trì hoãn tới bây giờ chẳng phải vì tai nạn kia, mà y đợi thị trường bất động sản trong nước tiếp tục ấm lên, hơn nữa một năm trước Tỉnh Hồ cũng không có thực lực giải quyết vấn đề.

167. Q.4 - Chương 6: Nước Mắt Tiểu Sơ

Lâm Tuyền được chuyển tới trung tâm phục hồi chức năng của Bệnh viện nhân dân tỉnh, khu vực đặc biệt của trung tâm phục hồi do mười mấy tòa biệt thự tạo thành, có thể nói là nơi nghỉ dưỡng của cán bộ cấp cao, Lâm Tuyền ở trong tòa số 11, mỗi ngày xe hơi sang trọng ra vào không ngớt, trong đó chiếc Lincoln của Lạc Ích Đồng là bắt mắt nhất, trong vòng nửa tháng, người tới bệnh viện thăm hỏi có cả quan lớn như phó bí thư tỉnh ủy, trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy, thư ký trưởng tỉnh ủy, phó thị trưởng, lần nào cũng khiến lãnh đạo bệnh viện nháo nhào, Lâm Tuyền không muốn gây chú ý cũng không được.

Không có lần tai nạn này, Lâm Tuyền không biết phải nói rõ chuyện với người nhà ra sao, trước tai nạn, nội tâm Lâm Tuyền không thoát khỏi được bóng ma tâm lý bị vứt bỏ thừa nhỏ, ít nhiều không hòa nhập được vào Lâm gia, ngược lại sau lần tai nạn này, làm tình thân thăng hoa, tiêu trừ hoàn toàn cách trở giữa Lâm Tuyền và gia đình.

Trước tai nạn, Lâm gia đã chuyển tới nơi ở mới tại Tỉnh Hồ Uyển, khi đó Lâm Tuyền còn chưa đem chuyện Liên hợp Tỉnh Hải nói ra, không chuẩn bị chỗ ở quá xa hoa, căn nhà lớn bốn gian đó so với tài sản của Lâm Tuyền lúc này thực sự quá không tương xứng, sau khi Lâm Tuyền tỉnh lại muốn chuẩn bị cho gia đình chỗ ở thoải mái hơn, nhưng Lâm Minh Đạt không cho, Lâm Tuyền đành thôi, dù sao thì bản thân y cũng không phải người hưởng thụ cuộc sống lắm.

Lâm Tuyền chuẩn bị một căn nhà gần hồ ở Nguyệt Nha Hồ cho Lâm Tĩnh Di, y không dùng nhà ở Chung cư Đền Sơn không phải vì keo kiệt mà chi phí sinh hoạt cùng đủ loại phí quản lý ở đó cực cao, đủ bằng tiền lương của vợ chồng họ rồi, Lâm Tuyền tất nhiên có thể gánh hết mọi chi phí, nhưng y không thể không nghĩ tới cảm thụ của Dương Minh, dầu sao thì “dâu con, rể khách” mà, Dương Minh sao có thể thoải mái nhận tiền của y.

Biểu hiện kiệt xuất ở Nguyệt Nha Hồ, hạng mục Đền Sơn khiến gia sản của Lâm Tuyền tăng vọt, Lâm gia cũng biết phần nào, nhưng khi tảng băng chìm dưới mặt nước trôi lên, đại khái chỉ có Lâm Minh Đạt, Trần Nhiên là có thể đoán ra.

Không một ai có thể tưởng tượng được khi Lâm Tuyền bị tai nạn đã đả kích Trần Nhiên như thế nào, chưa nói tình ông cháu, Trần Nhiên gửi gắm hi vọng cuối cùng việc chấn hưng Trần gia lên người Lâm Tuyền.

Khi ấy Lâm Tuyền còn chưa tỉnh lại, Trần Vệ Hồng ít nhiều mang ý vui mừng trên tai họa của người khác nói với Trần Nhiên chuyện này, lúc đó Trần Nhiên thiếu chút nữa không thở nổi, ngã bệnh tức thì, Lâm Tuyền vượt qua thời kỳ nguy hiểm, Trần Nhiên đương nhiên cũng mau chóng bình phục lại.

Lâm Tuyền bị tai nạn gần như kinh động tới nửa Tỉnh Hải, nhưng chỉ giới hạn ở thượng tầng Tỉnh Hải thôi, ba anh em Trần Gia rời khỏi Tỉnh Hải quá lâu, trừ Trần Vệ Hồng nhờ người đưa tới 200 đồng còn những người khác không ai hỏi han chứ đừng nói là tới thăm, điều này khiến toàn bộ Lâm gia phần nộ vô cùng, cũng khiến Trần Nhiên quyết tâm không bao giờ nói chuyện Liên hợp Tỉnh Hải do Lâm Tuyền sáng lập với ba đứa con.

Mọi người có lẽ còn nhớ Trần Tấn con trai Trần Kiến Quốc năm ngoái tốt nghiệp đại học, Trần Tấn thi đỗ công vụ viên, tới Tỉnh Hải làm việc ở hệ thống bảo vệ môi trường. Trần Kiến Quốc muốn con đi vào sĩ đồ, vì thế không ngại rủi ro, nhưng ông ta không ngờ sự tuyệt tình của ông ta với Lâm gia lọt vào mắt một số người, thành chương ngại lớn nhất cho công tác của Trần Tấn.

Thói đời ảm lạnh, lòng người dễ đổi thay, chuyện này Lâm Tuyền sớm đã hiểu rồi, cũng chẳng bận tâm, nghe mấy ngày qua Lâm Tĩnh Di thường nói ba anh em Trần gia hợp tác kinh doanh cát đá rất hưng thịnh, y chỉ cười mà thôi.

Bất kể từ phương diện nào mà nói, y cũng sẽ không ném đá xuống giếng với ba anh em Trần gia, dù sao về danh nghĩa họ là cậu là dì của y. Huống hồ y cũng không muốn làm ông ngoại khó xử, đương nhiên Lâm Tuyền cũng không giúp đỡ gì cả, y còn chưa rộng rãi như thế.

Hạng mục Thiên Nhuận, Tỉnh An khiến lượng công tác mỗi ngày của Lâm Tuyền rất lớn, ảnh hưởng tới tốc độ và hiệu quả của việc rèn luyện phục hồi, tới tận tháng sáu mới miễn cưỡng xuống đất đi bộ được, điều này khiến Lâm Tĩnh Di giám hộ chuyện sinh hoạt của y vừa giận vừa sốt ruột. Tiểu Sơ kết thúc kỳ thi đại học, đưa Tiểu Tư Vũ tới tỉnh thành, dù sao biệt thự trung tâm phục hồi không thiếu phòng, tức thì trở nên náo nhiệt.

Lâm Tuyền tuy hiện giờ đã phục hồi khá nhiều, song di chứng cũng không ít, rõ nhất là y hay buồn ngủ, lại ngủ không theo giờ giấc nào, tuy bác sĩ khám kỹ càng nói không sao, sau này sức khỏe hồi phục rồi sẽ dần dần bình thường lại, nhưng một lần bị rần rần ba năm sợ giây thừng, Lâm gia sợ lúc nào đó y nằm ngủ mãi như thế, nên khi Lâm Tuyền ngủ, luôn có người trông bên cạnh.

Lúc đó chừng ba giờ chiều, Lâm Tuyền vừa ngủ một giấc, mắt lim dim mở ra ngơ ngác nhìn khắp phòng, không thấy bóng dáng Phương Nam đâu, hỏi:

- Phương Nam đâu rồi.

- Hừ, mở mắt ra đã hỏi Phương Nam, chị ấy không có việc gì khác ngoài ở cạnh anh chắc.

Cái gì thế, con bé này mình có chộc ghẹo gì nó đâu nhỉ? Lâm Tuyền cười khì không đáp lời Tiểu Sơ.

Tiểu Sơ vẫn hậm hực nói:

- Anh biết làm tổn thương người khác quá đấy, nhìn xem, một cô gái tràn đầy sức sống phải ngồi chết đi ở đây trông anh, chẳng được quan tâm lấy một tiếng.

Lâm Tuyền nhìn đồng tạp chí họa báo vút bừa bãi khắp nơi, lại còn bao nhiêu đồ ăn người khác mang thăm vào y bị Tiểu Sơ ăn hết, suốt ngày chiêm dụng cái TV LCD cỡ lớn xem phim tình cảm Hàn Quốc suốt mười nữa, không giống đầy dọa chút nào.

Thấy Tiểu Sơ cứ buồn bực mãi, Lâm Tuyền gạn hỏi mới biết Trần Thần đi Anh du học, chứ không tới đại học tỉnh học như hai người cùng quyết định trước đó.

Lại là nước Anh.

Lâm Tuyền vốn rất thất vọng với giáo dục cao đẳng đại học trong nước, dù là đại học tỉnh cũng thế, nhưng ở nước ngoài không có người quen, dù như Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng liên hệ cũng không có người đủ tín nhiệm gửi gắm Tiểu Sơ.

Lâm Tuyền hỏi qua ý cha, Lâm Minh Đạt suy nghĩ rất lâu, quyết định để Tiểu Sơ tới đại học tỉnh học một năm, tới khi chứng chạc hơn một chút mới nghĩ tới chuyện đi du học, trước đó phải tăng cường khả năng giao tiếp tiếng Anh.

Lâm Tuyền đem chuyện này nói với Tiểu Sơ, Tiểu Sơ nóng lòng chỉ muốn đi ngay trong năm nay, suốt ngày quấy rầy Lâm Tuyền, muốn Lâm Tuyền đồng ý.

Lâm Tuyền nhú mày:

- Giao tiếp tiếng Anh của em chưa đủ, vả lại một mình em ở nước ngoài, ba mẹ chắc chắn không đồng ý.
- Em tới Anh sẽ ở cùng Trần Thần cơ mà, chị họ của bạn ấy năm nay vừa tới Anh, có thể chiếu cố Trần Thần, thuận tiện chiếu cố em.

Người Lâm Tuyền cứng lại:

- Chị họ của Trần Thần?
- Bác hai của Trần Thần là chủ tịch của Tập đoàn Lệ Cảnh, nghe Trần Thần nói Lệ Cảnh có chi nhánh ở London, em có thể ở cùng Trần Thần ...
- Không được.

Lâm Tuyền đột nhiên quát lớn, ngữ khí cực kỳ ác liệt, y ít nhiều có chút dự cảm về thân phận của Trần Thần, nhưng tới khi nghe Tiểu Sơ nói thế vẫn không kiềm chế được tình cảm của mình.

Tiểu Sơ sững người, thường ngày cô chỉ cần làm nũng là nói gì Lâm Tuyền cũng chiều ý, lúc này nhìn mặt y hung dữ, hay tay đang ôm lấy cánh tay Lâm Tuyền buông ra, tủi thân nhìn y, chớp mắt đã chực khóc rồi.

- Em bị điên à? Sao lớn tiếng với Tiểu Sơ như vậy?

Lâm Tĩnh Di mắng:

- Chỉ là chuyện ra nước ngoài thôi mà, Tiểu Sơ đâu phải không có điều kiện đó.
Cô không nói còn đỡ, vừa nói Tiểu Sơ càng tủi thân, nước mắt chảy xuống.

Lâm Tuyền ý thức được mình lỡ lời, đưa tay vuốt má Tiểu Sơ:

- Còn nói là mình lớn rồi, anh chỉ nói to một chút đã không chịu được.
- Vì sao không được, anh phải nói rõ cho em.

Tiểu Sơ lau nước mắt, giận dữ nhìn Lâm Tuyền chằm chằm:

168. Q.4 - Chương 7: Điều Khê Cố, Hoành Điểm Thẩm Lục (1)

Lâm Tuyền kiểng một cái cố miễn cưỡng:

- Quan hệ giữa Lệ Cảnh và chúng ta có chút phức tạp, em và Trần Thần không bị ảnh hưởng là tốt rồi, nhưng tuyệt đối không được tiếp xúc với người chi nhánh Lệ Cảnh ở London, nước Anh là quốc gia rất truyền thống cổ hủ, em muốn tán được anh chàng đẹp trai nước ngoài làm vinh quang tổ quốc thì đi Pháp học, trước tiên theo Diệp Linh Thư học tiếng Pháp một năm, năm sau anh an bài cho em đi.

- Ai thêm tán bọn con trai nước ngoài chứ.

Tiểu Sơ đỏ mặt, bị lời của Lâm Tuyền chọc cười, khuôn mặt thanh xuân bùng nổ nụ cười thuần khiết vô bì:

Lúc sau Phương Nam dẫn Tiểu Tư Vũ đi vào, hai dì cháu đều là trẻ con rất hợp nhau, Tiểu Sơ liền dẫn Tiểu Tư Vũ ra ngoài sân chơi, Lâm Tĩnh Di hỏi:

- Lệ Cảnh và chúng ta có xung đột gì?

- Ừm, sau lưng Lệ Cảnh và Trương Quyền, có thể nói Lệ Cảnh là của chung Trương Quyền và Trần Minh Hành, Trương Giai Minh con trai Trương Quyền được bồi dưỡng làm người nối nghiệp Lệ Cảnh.

- Chỉ như thế thôi à?

Lâm Tĩnh Di thấy Lâm Tuyền nói những lời này ngữ khí không được tự nhiên cho lắm, nghi ngờ hỏi lại:

- Chỉ đơn giản thế thôi?

- Dạ, Trương Quyền lợi dụng vị trí thị trường thông đồng cùng Trần Minh Hành chiếm đoạt tài sản quốc gia, mấy tỷ đồng của Lệ Cảnh, có một nửa là tài sản đục khoét từ tổng công ty xây dựng Tĩnh Hải, không thể để cho ông ta thuận lợi lui về hưởng thụ tài sản chiếm được của quốc gia của nhân dân mà có được.

- Ồ.

Lâm Tĩnh Di không hiểu rõ quan hệ trong đó, chỉ gật đầu dứt tay vào túi áo blu đi ra:

- Phương Nam tôi giao nó lại cho cô nhé.

Phương Nam tay tự nhiên đặt lên vai Lâm Tuyền, hỏi:

- Từ khi nào cậu lại có lòng chính nghĩa như thế?

Mắt Lâm Tuyền ánh lên dữ dội, nhưng giọng bình thản tới phát lạnh:

- Nhìn thấy bọn chúng là lòng chính nghĩa của em bành trướng vô hạn.

Năm 93, bất động sản đang vào thời kỳ phát triển nóng, các cấp chính quyền đều nhìn trúng vào đường phát tài từ bất động sản, cực cơ giới, cực công nghiệp nhẹ cùng Cty Ngân Xí, Giai Thế Lợi lấy danh nghĩa lập hạng mục xây dựng cơ bản, hợp tác xây dựng hai tòa nhà Thiên Nhuận, Tĩnh An. Thiên Nhuận có tổng diện tích thiết kế là 76.000 mét vuông, Tĩnh An có diện tích 61.000 mét vuông. Nhưng cả hai đều là hạng mục xây dựng cơ bản, không thể nào đưa ra thị trường cao ốc thương mại để kiếm lợi.

Khi đó dưới sự can thiệp của Cố Hiến Chương bí thư thành ủy, Ngân Xí và Giai Thế Lợi đem hai tòa nhà chuyển giao cho công ty bất động sản tên Kim Các, từ đó hạng mục xây dựng cơ bản chuyển thành hạng mục thương mại, nhập vào hạng mục Cao ốc Thiên Vũ.

Kim Các không phải vì lần chuyển quyền sở hữu này mà trả quá nhiều tiền chuyển nhượng, mà do Ngân Xí, Giai Thế Lợi thành chủ nợ. Tới năm 97, Cao ốc Thiên Vũ xây xong tầng đỉnh, không may gặp đúng thời kỳ đóng băng của thị trường bất động sản, chuỗi tài chính của Kim Các dựa dẫm vào ngân hàng tức thì bị đứt đoạn, hạng mục bị dừng lại.

Năm 98, một chủ nợ khác của Kim Các là Cty Thần Thánh đề xuất dùng 60 triệu mua 51% cổ phần của Kim Các, do đang túng quẫn, Kim Các phải đồng ý chuyển nhượng cổ phần, nhưng chỉ nhận 5 triệu tiền đặt cọc mà đã chuyển nhượng cổ phần trái quy định cho Cty Thần Thánh, đồng thời để lại ản họa ột loạt chuyển chuyển quyền sở hữu sau này.

Năm 99, vì Kim Các thiếu nợ Ngân Xí, Giai Thế Lợi, bị hai công ty này đệ đơn lên tòa án nhân dân cao cấp xin trọng tài phân xử. Ngày 16 tháng 12 năm 1999 ủy ban trọng tài đưa ra quyết định cho điều đình, xác nhận Ngân Xí và Giai Thế Lợi đem toàn bộ quyền lợi chuyển giao cho Cty đầu tư An Thạch quản lý.

Sau đó An Thạch lại đệ đơn lên tòa án đòi chấp hành điều khoản tòa án đưa ra trước đó, nên tháng 6 năm 2000 và tháng 11 năm 2000, hai tòa nhà Thiên Nhuận, Tỉnh An tiến hành bán đấu giá, giá sàn lần lượt từ 370 triệu, giảm xuống 300 triệu, 280 triệu rồi 250 triệu.

Là cổ đông khổng chế Kim Các, Cty Thần Thánh cùng Cty An Thạch đạt thành ý kiến nhất trí phương án giải quyết quyền chủ nợ và bán đấu giá. Nhưng tới nay Cty Thần Thánh còn chưa trả đủ tiền cho 51% tiền chuyển nhượng cổ phần của mình, nội bộ Kim Các không thừa nhận địa vị của Cty Thần Thánh, cho nên hiệp nghị giữa An Thạch và Thần Thánh bị bọn họ phản đối, hoài nghi tính hợp pháp của chuyện bán đấu giá.

Đó là một trong số nguyên nhân hai cuộc bán đấu giá đều đổ vỡ.

Mỗi lần về tỉnh thành, chỉ cần rảnh rỗi là Lâm Tuyền đều bảo Quý Vinh lái xe tới đường Bắc Kinh đi một vòng, lần này cũng không phải ngoại lệ, đường Tương Dương ồn ào huyền ảo, nhưng vừa mới tiến vào con đường thấp thoáng tòa biệt thự cổ kính dưới tàng cây xum xuê, sự huyền ảo đó biến đi đâu mất hết, lòng người trở nên thư thái lạ thường.

Nếu như không có hạng mục Đàn Sơn, có lẽ nơi này cứ tồn tại âm thầm lặng lẽ như thế mãi, tuyệt đại bộ phận người dân đều không ý thức được khác biệt với nơi khác.

Từ xa có thể nhìn thấy chóp Chung cư Đàn Sơn, từ từ tới gần, tường pha lê phản chiếu ánh tịch dương biến thành màu đỏ sẫm, viên lam tư gia lúc này cũng hoàn toàn thể hiện ra vẻ đẹp trắng lợt n hiên của nó, từng tầng từng tầng lá xanh ngát bao phủ lên khối lam chiều.

Quý Vinh tới đây đều không quên lái xe thật chậm, người trong xe cũng ngây ngất nhìn thành tựu huy hoàng do bọn họ sáng tạo ra.

Biệt thự số 36 vẫn chưa lộ diện với người đời, vậy mà có người trả cho nó 50 triệu, là chủ quản hạng mục, Diệp Kính Cường hiểu hơn ai hết giá trị của tòa biệt thự này, không nói tới tiền đã đầu tư vào đó, chỉ riêng mảnh đất này so với một năm trước đó đã tăng giá lên gấp năm sáu lần, trị giá tới 20 triệu rồi, nếu biệt thự này chỉ có giá 50 triệu, phú hào còn chẳng đánh nhau vỡ đầu vì nó?

- Tòa biệt thự này tổng giám đốc để lại cho bản thân đi.

Diệp Kính Cường thực sự không nỡ để “đứa con cưng” này lọt vào tay người ngoài:

- Xa xỉ quá.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Nếu thực sự xây cho bản thân ở thì đâu cần tốn nhiều tâm tư như vậy?

- Hiện giờ tổng giám đốc là người có tiền rồi, cũng nên học hưởng thụ một chút chứ.

- Mọi người cứ nghĩ tôi không biết hưởng thụ là nhầm rồi.

Lâm Tuyền cười nói:

- Như tìm được một cuốn sách hay, tới chỗ tĩnh lặng thoải mái, mở rộng tâm trí đắm chìm vào đó là hưởng thụ mỹ diệu không gì bằng.

Thiệu Bình lè lưỡi, kiểu “hưởng thụ” cao nhã đó hẳn không hấp thu nổi:

- Ông Khổng cũng không có ý này à?

- Tôi không nghe ông ấy nói tới, tôi nghĩ ông ấy cũng không vào ở đây đâu, người quyền quý thực sự không muốn bị tầng lớp thị dân chú ý, thủ pháp thao tác biệt thự này có chút đặc thù, hiện danh tiếng của nó đã đủ rồi, mọi người cố gắng dìm nó xuống, mỗi ngon như thế này, còn sợ không có cá cắn câu à?

Xe tuy đi rất chậm, cho dù người trên xe là dân chuyên nghiệp hay bán chuyên nghiệp, đều bị phong cách kiến trúc độc đáo hai bên đường thu hút, cảm thụ về cái đẹp tất nhiên cũng hơn người bình thường, đều say sưa thưởng thức cảnh đẹp bên người.

Đột nhiên có một bóng hình xinh đẹp đi lướt qua cửa sổ xe, Phan Xuân Bình tinh mắt nhìn thấy, hỏi:

- Đó chẳng phải là bạn học của tổng giám đốc sao?

Phương Nam quay đầu lại nhìn, thấy bóng lưng tha thướt của Lục Nhất Mạn đang rẽ vào một tòa biệt thự bên đường.

Thiệu Bình tắc lưỡi:

- Đại học Đông Hải đúng là nơi ngọa hổ tàng long, số 48 đường Bắc Kinh, để tôi tra xem nào ...

Trước kia vì yêu cầu của hạng mục Đàn Sơn, Thiệu Bình đã điều tra toàn diện toàn bộ chủ nhân các tòa biệt thự ở đây, hẳn thuận tay mở máy vi tính trên xe:

- Xem nào, số 48, Lục Bá Uyên, phó chủ tịch ủy ban học thuật đại học ...

169. Q.4 - Chương 8: Điều Khê Cổ, Hoành Điểm Thẩm Lục (2)

- Đủ rồi.

Lâm Tuyền khoát tay ngăn Thiệu Bình tiếp tục nói, nhưng ánh mắt của y không thu lại, có điều làm y lưu luyến không phải là bóng hình yêu kiều của Lục Nhất Mạn, mà là cánh cửa sắt lớn lạnh băng đóng im ỉm kia.

Phương Nam thấy sắc mặt Lâm Tuyền có chút khó coi càng thêm tò mò, cô tất nhiên không sợ Lâm Tuyền rồi, quay sang nhìn tài liệu Thiệu Bình vừa mở ra, ở trong dinh thự đường Bắc Kinh đều là nhà quyền quý, Lục gia chắc chắn xứng đáng đứng trong hàng ngũ đó, trong ba anh em họ Lục, Lục Ba Uyên một trong số lãnh đạo đại học Đông Hải tuyệt đối có thể gọi là nhân vật danh tiếng của thành phố, người thứ hai là Lục Tân Khai giám đốc tập đoàn Toàn Cầu, đợi tới khi nhìn tới giới thiệu người thứ ba Lục Băng Thiển thì Phương Nam giật mình, người phụ nữ nhu mì xinh đẹp kia không ngờ là chủ tịch HĐQT, tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị.

Thiệu Bình sợ uy nghiêm của Lâm Tuyền, không dám lớn tiếng, thì thầm với Phương Nam:

- Tôi thấy bạn học của tổng giám đốc giống một người ..

Chỉ thay vào mặt Lục Băng Thiển:

- Đúng là rất giống, có câu “con trai giống cậu, con gái giống dì”, người xưa đúng là rất có lý, cô nói xem nếu tổng giám đốc mà chinh phục được cô bạn này thì chúng ta bớt được bao nhiêu việc? Điều Khê Cổ, Hoành Điểm Thẩm Lục, chắc chắn, là Thẩm Lục này đây

Có người tên là Rupert Hoogewerf mỗi năm đều lập ra bảng 100 người giàu nhất, nhưng đó chỉ có thể nói là bảng 100 người giàu sỏi thôi, những hào môn đại tộc lịch sử lâu đời trong nước tài sản của bọn họ không ai ước tính được, có câu ” Điều Khê Cổ, Hoành Điểm Thẩm Lục”, Thẩm Lục trong đó không ngờ lại có quan hệ với người sống ở biệt thự 48, điều này nằm ngoài dự liệu của mọi người, những ngấm kỹ thì cũng chẳng phải lạ lắm.

Phương Nam là người ở bên cạnh Lâm Tuyền nhiều nhất, cô tin với sự thông minh tỉ mỉ của Lâm Tuyền nhất định y đã biết gia thế của Lục Nhất Mạn từ lâu, cũng biết bản chất y cực kỳ kiêu ngạo tuyệt đối không đem tình cảm của mình ra làm giao dịch, nhưng hoàn toàn không tận dụng quan hệ với Lục Nhất Mạn thì làm cô rất bất ngờ, Lâm Tuyền còn là một tên gian thương, y lợi dụng tất cả những thứ giúp y đạt được mục đích, loại chuyện này không phải y chưa từng làm qua.

Nói thế ít nhất Lâm Tuyền không chỉ coi Lục Nhất Mạn là một bạn học bình thường.

Phương Nam không tiếp xúc mấy với Lục Nhất Mạn mấy, nhưng thi thoảng nghe Dương Oánh, Cảnh Thiên Sương nói đùa với nhau, cô có thể cảm nhận được rõ ràng tình cảm của Lục Nhất Mạn với Lâm Tuyền.

Nghĩ tới đó, Phương Nam cười tủm tỉm, Lâm Tuyền một khi trở nên lạnh lùng thì bằng cũng phải thua, nhưng vẫn được các cô gái hoan nghênh, chỉ là thái độ xa cách cự tuyệt người từ ngàn dặm, khiến rất nhiều cô gái không dám thổ lộ tình cảm của mình.

Vì sao chứ? Phương Nam nghĩ không ra, đưa mắt nhìn Lâm Tuyền, Lâm Tuyền nhắm mắt lại dưỡng thần, nhưng nhìn cơ mặt cứng đờ của y có thể đoán ra y không thể thả lỏng nghỉ ngơi.

Phương Nam rất muốn mình có thể cởi bỏ tâm kết cho Lâm Tuyền, để y mở rộng trái tim, nhưng tâm kết trong lòng cô cũng đâu cởi bỏ được, chính vì thế quan hệ hai người rất vi diệu, rất gần gũi, nhưng không thể tiến tới bước cuối cùng.

Lâm Tuyền im lặng làm không khí trong xe trở nên hết sức nặng nề, mọi người gần như nín thở, nói chuyện cũng hạ thấp giọng xuống.

Chiếc xe Dodge Rams đáng tho kệch, song đi êm ru, tới trước cửa khách sạn Tứ Quý thì dừng lại, hôm nay là ngày Lâm Tuyền chính thức ra mặt tiếp xúc với các phương diện, tổ chức một bữa tiệc nhỏ. Vì công ty Kim Các là mắt xích quan trọng nhất trong việc xử lý khoản nợ của hai tòa nhà đang dở, nhưng công ty Kim Các cũng có nguyên tắc và lợi ích của mình, phải xem Liên hợp đầu tư nỗ lực thế thể nào, cùng mức độ ủng hộ của các phương diện ra sao.

Kim Các vốn là xí nghiệp thuộc thành phố, về sau cải cách thoát ly khỏi thể chế, nhưng bối cảnh nửa quan trường của nó không thay đổi, tất nhiên Cty Thần Thánh có tranh chấp quyền sở hữu cũng có bối cảnh nửa quan trường, chỉ là đối tượng bọn họ trung thành khác nhau, khiến cho dây dưa lằng nhằng giữa hai công ty này mãi không hết. Đương nhiên Cty đầu tư An Thạch bị đẩy ra tiếp nhận Ngân Xí, Giai Thế Lợi dùng đầu gối cũng biết bối cảnh của nó.

Chỉ có điều Cố Hiến Chương che dấu rất kín, ông ta chỉ muốn giải quyết dứt điểm chuyện 2 tòa nhà chứ không muốn giây cà ra giây múng, cho nên không nói rõ nội tình. Nhưng Lâm Tuyền và Trần Nhiên đều sớm đoán được khả năng trong đó, ngay cả trong quá trình tiếp xúc với An Thạch, thái độ tích cực của bọn họ không khó đoán ra Cố Hiến Chương đứng sau.

Lâm Tuyền bội phục sự cẩn trọng của Cố Hiến Chương, cho dù vấn đề không được giải quyết thì cũng chỉ kéo sụp Liên hợp Tĩnh Hải, còn tiền đồ của ông ta không bị ảnh hưởng gì. Có thể nói trừ Đầu tư An Thạch, ông ta sẽ không công khai thậm chí là bán công khai ủng hộ Liên hợp đầu tư, Lâm Tuyền cũng chẳng lo, y có đủ mỗi nhử Lưu Thanh Sơn tích cực tham gia vào việc này.

Lâm Tuyền đi lại còn chưa thuận tiện lắm, không ngại tiếp tục ngồi xe lăn, xuống xe thần sắc liền khôi phục như thường, Cố Lương Vũ, Phan Xuân Bình đã tới trước chuẩn bị. Lâm Tuyền vào phòng nghỉ ngơi, tới khi Lưu Thanh Sơn, Diệp Tuyền Minh tới mới gọi Lâm Tuyền ra.

- Không thể xuống lầu đón tiếp, mong thị trưởng Lưu thông cảm.

Lâm Tuyền ngồi xe lăn vươn tay ra, Lưu Thanh Sơn đi nhanh tới bắt lấy, thân thiết nói:

- Giữa chúng ta với nhau mà còn cần để ý chuyện khách sáo ấy sao?

Lâm Tuyền lại chào hỏi Diệp Tuyền Minh nay đã là phó chủ nhiệm ủy ban kiến thiết.

Nếu Lâm Tuyền mà là nữ giới, Diệp Tuyền Minh thấy mình phải quỳ xuống hôn tay y đưa ra mới đủ biểu đạt sự cảm kích của mình, song Lâm Tuyền không phải nữ giới, Diệp Tuyền Minh tất nhiên không thể làm thế, có điều ánh mắt nhìn Lâm Tuyền không giữ kẽ như Lưu Thanh Sơn mà nhiệt tình nóng bỏng, làm Lâm Tuyền giật mình, chỉ lo Diệp Tuyền Minh quá nóng vội khiến phía Kim Các cảnh giác.

Lưu Thanh Sơn coi Diệp Tuyền Minh là tâm phúc, nếu không đã chẳng đưa hắn tới ủy ban kiến thiết, hiện Diệp Minh Tuyền phụ trách mảng quản lý giải tỏa, cải tạo nhà nguy hiểm và bảo vệ diện mạo cố đô cùng nhà ở kinh tế.

Đưa tay nhìn đồng hồ, thấy đã quá giờ hẹn mà phía Kim Các vẫn lè mề chưa thấy đâu, Lưu Thanh Sơn bất mãn nhướng mày lên:

- Đã quá giờ 15 phút rồi, Tiểu Diệp, cậu đi liên hệ với Bành Tân Vũ lần nữa xem sao.

Lâm Tuyền hoàn toàn không bận tâm:

- Không vội, phía Kim Các có do dự cũng không phải là chuyện bất ngờ gì, ai chẳng hiểu đây chẳng phải là bữa tiệc ngon lành gì mà.

Mọi người lại vào phòng nghỉ ngơi vừa trò chuyện vừa đợi người của Cty Kim Các. Trương Bích Quân bị Lâm Tuyền đá tới Tỉnh Hải, phía bên này do Cố Lương Vũ chủ trì, cùng Lâm Tuyền vào phòng nghỉ, còn Thiệu Bình, Diệp Kính Cường, Phương Nam ở bên ngoài đón khách.

- Bên phía đội chấp pháp thị dung đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, bao giờ thì cậu cần bọn họ lên sân khấu.

Trong phòng nghỉ ngơi chỉ còn lại bốn người, Lưu Thanh Sơn nói chuyện không cần phải cố kỵ nhiều nữa, năm nay ông ta leo lên được một bước, càng tha thiết chuyện phát triển sau này. Tuy nhiên Cố Hiến Chương ở vấn đề Thiên Nhuận, Tỉnh An dẫu dẫu điểm điểm, cho nên Lưu Thanh Sơn không tiện tỏ ra tích cực trước mặt Cố Hiến Chương, nhưng Lâm Tuyền kéo ông ta vào đội, làm sao có thể không nhiệt tình?

Cải tạo thị chính ngô Bích Tình dính liền với hai tòa nhà dở dang kia, chỉ làm riêng rẽ một phương diện thì mèo lại hoàn mèo, đây là điều người sáng mắt nhìn một cái là thấy. Hai tòa nhà kia đã phức tạp lắm rồi, thêm vào cải tạo thị chính ngô Bích Tình, tài nguyên phải sử dụng vượt quá mức độ người bình thường có thể hình dung được.

170. Q.4 - Chương 9: Tình Lý Và Lễ Thường (1)

Đương nhiên tập đoàn có năng lực ấy không phải là không có, nhưng trị trường bất động sản mới âm lên, trên đời này cơ hội kiếm tiền không thiếu, nếu không có nguyên nhân ai đi đâm đầu vào vùng nước đục ấy làm gì? Cho nên người khác do dự, còn Lâm Tuyền dũng cảm nhận định rằng hai ba năm sau nhất định sẽ là thời kỳ bùng nổ của thị trường bất động sản.

Bất kể nói thế nào, Lưu Thanh Sơn cho dù nhiệt tình tiến bộ trên quan trường, nhưng không xung đột với hoài bão làm nên một phen sự nghiệp của ông ta, được người dân tung hô mới có thể thỏa mãn lòng hư vinh của Lưu Thanh Sơn.

Khi Lâm Tuyền nhắc tới chuyện thanh trừ vết thương thành thị ở ngô Bích Tình, sự kích động của Lưu Thanh Sơn cho tới giờ vẫn chưa hoàn toàn lắng dịu. Nhưng Lâm Tuyền có cân nhắc lợi ích của mình, y phải khống chế các bước giải quyết vấn đề, tránh làm cho người khác hưởng lợi.

Trước khi chưa nắm chắc, Lâm Tuyền không muốn hạng mục ngô Bích Tình gây ra động tĩnh quá lớn, dù sao tập đoàn có tầm nhìn, có thực lực, có bối cảnh ở trong nước không phải là ít, cho nên thời gian qua Lâm Tuyền trừ yêu cầu cục công an thành phố tăng cường trị an ngô Bích Tình còn không làm gì hết, ít nhất phải đợi tới khi cả hai tòa nhà kia và khu trạch viện cũ đều nắm trong tay mới là lúc để đội liên hợp chấp pháp lên sân khấu.

Lâm Tuyền nhìn Cố Lương Vũ hỏi:

- Tình hình bên phía ngô Bích Tình tiến triển ra sao rồi?

- Lão Trương ở phía đó có mối quan hệ không tệ, xứng đáng với số tiền Tỉnh Hồ trả cho ông ta, đương nhiên cũng do những năm qua tình hình nơi đó thật sự quá tệ, làm người dân chỉ muốn mau chóng chuyển đi khác, hợp đồng ký cả rồi. Tuy nhiên, những căn trạch viện cũ đó muốn chuyển sang sử dụng ục đích thương mại sẽ có một số vấn đề, phải đợi một thời gian nữa.

- Hiệu suất của các vị không tệ chút nào, chỉ cần thu được mảnh đất đó vào tay là không lo gì nữa, chẳng lẽ còn có công ty khác dám tranh quyền khai phát mảnh đất đó sao?

Lâm Tuyền cũng không quên kể khổ với Lưu Thanh Sơn:

- Thị trưởng Lưu, ông thấy đó, tôi đã đầu tư vào đó mấy chục triệu rồi, nếu không lấy được quyền sở hữu Thiên Nhuận, Tĩnh An, chẳng biết tới bao giờ mới thu hồi lại được số tiền đó.

- Tại sao không đem mảnh đất đó quy vào mảng cải tạo thị chính luôn, Đầu tư Tĩnh Hải sẽ không phải gánh vác khoản chi phí đó.

Lưu Thanh Sơn tò mò hỏi:

Khi bán đấu giá hai tòa nhà kia thế nào cũng có kẻ khác nhảy ra chặn đường, nắm được mảnh đất giữa hai tòa nhà sẽ là vũ khí phản kích sắc bén, huống hồ Lâm Tuyền có tính toán khác trong việc sử dụng mảnh đất đó, tạm thời chưa nói vội:

- Nếu không bỏ công sức như thế thì làm sao thể hiện được thành ý và quyết tâm của tôi? Tài chính đầu tư thị chính dù sao cũng có hạn, cải tạo từ hồ Vị Ương tới ngõ Bích Tình mà phải đảm bảo đầu tư trong khoảng 100 triệu, áp lực của thị trưởng Lưu lớn như thế, làm sao tôi dám đặt thêm gánh nặng lên vai ông?

- Tin cậu mới là lạ đó.

Lưu Thanh Sơn cười ha hả, nếu Lâm Tuyền không định nói ra thì ông ta cũng không tiện truy hỏi làm gì, vì đúng như y nói, Liên đầu phụ trách khai phát mảnh đất phía đông ngõ Bích Tình, đúng là giảm bớt không ít áp lực cho ông ta, hiện giờ tài chính thành phố không phải dư dả lắm, cái gì cũng có phân ngạch nhất định, nếu liệt cả mảnh đất đó vào phạm vi cải tạo thị chính, ít nhất phải tiêu tốn mấy chục triệu. Lưu Thanh Sơn lại quan tâm hỏi:

- Sao không mời Hòa Hoàng tham dự hạng mục này?

Lâm Tuyền thấy Lưu Thanh Sơn có ý nói giúp Lạc Ích Đồng, mỉm cười đáp:

- Ông Lạc bị tôi lừa tới Tĩnh Hải rồi, khả năng phải một thời gian nữa mới phát hiện ra động tĩnh ở tỉnh thành, tới khi đó hẵng kéo ông ấy nhập bọn, ông ấy ngại không chiếm lấy phần to.

- Cậu đúng là gian như trộm.

Lưu Thanh Sơn trêu:

- Cẩn thận để lại ấn tượng xấu với người ta đó, chẳng phải khuê nữ của ông ấy bị cậu lừa tới Tĩnh Hồ rồi sao?

Lâm Tuyền giang tay:

- Ấy là ông Lạc sợ dao sắc không gọt được chuôi cho nên mới muốn Tĩnh Hồ bồi dưỡng người kế thừa cho Hòa Hoàng.

Nếu như ngay từ đầu để Hòa Hoàng tham dự, với tài lực của Hòa Hoàng, cho dù không chiếm phần to thì cũng phân chia ngang ngửa với Liên hợp Tĩnh Hải, Lâm Tuyền không muốn thấy cục diện đó. Nếu Lâm Tuyền không có ý bài xích Hòa Hoàng, Lưu Thanh Sơn không tiện nói thêm gì nữa, dù sao Lâm Tuyền đem lại cho ông ta lợi ích lớn hơn.

Đang thảo luận chi tiết việc cải tạo ngõ Bích Tình thì Phương Nam đẩy cửa đi vào, nói người của Kim Các đã tới, lúc này nhiệt độ bên ngoài khá cao, song trong phòng bắt đầu dịu mát, hai chân Lâm Tuyền không thể để khí lạnh xâm nhập, Phương Nam cúi người kéo chăn lại cho Lâm Tuyền.

Bất kể là ai nhìn thấy Phương Nam đều hâm mộ Lâm Tuyền có một trợ thủ như thế, không phải vì dung mạo xinh đẹp của cô, Phương Nam rất đẹp song chưa phải là tuyệt sắc mỹ nữ có thể khuynh đảo thiên hạ, vả lại mỹ nữ với người bình thường mà nói thì là tài nguyên hữu hạn, nhưng với người có địa vị nhất định mà nói, đây chẳng phải là cái gì hiếm có nữa.

Thế nhưng nhìn Phương Nam chu đáo kéo chăn đắp kín chân cho Lâm Tuyền, sự tỉ mỉ đó, thần thái chuyên tâm đó khiến Diệp Tuyền Minh không tìm được tặc lưỡi hâm mộ:

- Giám đốc Lâm thật có phúc, một trợ thủ chu đáo như thế chẳng kém gì người vợ hiền.

Lâm Tuyền nhìn Phương Nam, Phương Nam né tránh ánh mắt của y, trong lòng Lâm Tuyền khẽ thở dài, Phương Nam chăm sóc y rất chu đáo, có điều mỗi lần Lâm Tuyền có cử chỉ muốn quan hệ hai bên tiến thêm một bước, Phương Nam lại rút lui.

Diệp Minh Tuyền nhìn ra sự ngỡ ngàng giữa Phương Nam và Lâm Tuyền, không tiếp tục nói nữa, đi khỏi phòng nghỉ ngơi.

Bành Tân Vũ tuổi ước chừng 40, mặc áo sơ mi ngắn tay, vóc người cao lớn, cái bụng phệ ra, ông ta cùng Phương Xương Hữu giám đốc phòng tài vụ, được Thiệu Bình dẫn đường, tới phòng yếu hội cao cấp trên tầng thượng.

Bành Tân Vũ mặc dù đã sớm nghe vài lời đồn về ông chủ đứng sau Tinh Hồ, nhưng khi tận mắt nhìn thấy mọi người vây quanh Lâm Tuyền vẫn rất ngạc nhiên. Lâm Tuyền lúc này đã miễn cưỡng có thể đi bộ chậm chậm được rồi, có điều cần có người dìu đỡ, chẳng bằng ngồi xe lăn cho tiện, tránh bêu xấu trước mặt người khác.

Lâm Tuyền lần đầu tiên gặp Bành Tân Vũ, mắt hơi nheo lại kín đáo đánh giá, vừa đưa tay ra nói:

- Nghe nói ông Bành là hội viên của CLB Tàn Hoài, chỉ là không có cơ hội gặp mặt, thật đáng tiếc.

Lâm Tuyền trừ khi phải tiếp khách trọng yếu, nếu không y cũng chẳng phải người thích tới những chỗ ăn chơi, nên không mấy khi tới Tàn Hoài. Còn Bành Tân Vũ mặc dù là một trong số những hội viên sớm nhất của CLB Tàn Hoài, song hiện giờ Kim Các kinh doanh ảm đạm, ông ta chẳng có tâm trạng cũng như tiền bạc đi phung phí ở chỗ xa xỉ như thế.

Bành Tân Vũ sớm biết bữa tiệc hôm nay không vui vẻ gì, song không ngờ ngay câu đầu tiên đối phương nói những lời dẫu đầy gai nhọn như vậy, cố kiềm chế kích động muốn bỏ đi, tuổi trẻ thành đạt sớm, khó tránh khỏi nóng vội, vả lại ông ta cũng muốn xem người thanh niên có chút sắc thái truyền kỳ này muốn làm gì.

Lưu Thanh Sơn thấy Bành Tân Vũ mặt tối lại thì hả dạ lắm, đường đường một phó thị trưởng thường vụ mà phải ngồi đợi khách nửa tiếng đồng hồ, bất kể Bành Tân Vũ xuất phát tự loại tâm tư gì, Lưu Thanh Sơn cũng rất bất mãn.

Thấy Lâm Tuyền đã có chuẩn bị trước đối phó với Bành Tân Vũ, Lưu Thanh Sơn yên tâm đứng bên làm nhân vật phụ, giúp Lâm Tuyền trấn áp cục diện, xem Bành Tân Vũ có gan quay đầu bỏ đi không? Nay Kim Các đã phải đối diện với đủ nguy cơ rồi, Lâm Tuyền muốn thông qua khuyên nhủ để thay đổi lập trường của Kim Các đúng là nằm mơ nói mộng.

171. Q.4 - Chương 10: Tình Lý Và Lễ Thường (2)

Bành Tân Vũ nhìn Lâm Tuyền chằm chằm, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy giống một người có đủ lực tiếp nhận đồng lõa xôn Thiên Nhuận, Tinh An, chẳng lẽ y làm liều? Bành Tân Vũ nhếch mép, thầm nghĩ để xem thằng nhãi chưa ráo máu đầu này biểu diễn, tướng thành công ở một hai hạng mục thì nghĩ chuyện trên đời này chẳng qua chỉ tới thế sao?

Lâm Tuyền tuy hiện giờ có tên tuổi trong giới, nhưng sáng nghiệp dễ giữ nghiệp mới khó, những người không tiếp xúc với y, chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài, có chút xem thường là điều tất nhiên.

Chỉ chưa tới 10 người mà dùng phòng yếu hội của khách sạn Tứ Quý, có thể thấy Tinh Hồ chịu chơi thế nào, song Bành Tân Vũ không vì thế mà cảm thấy mình được coi trọng.

Trước đó phương diện Tinh Hồ chỉ có mỗi Thiệu Bình từng tiếp xúc với ông ta, song không tham khảo quá sâu về vấn đề khoản nợ giữa Kim Các và Cty Thần Thánh, song hiện giờ khi An Thạch đang tích cực lần

nữa đưa quyền chủ nợ của Thiên Nhuận, Tĩnh An ra bán đấu giá, Tinh Hồ lại tới liên hệ với bọn họ, ý đồ không nói đã rõ.

Đến khi vào tiệc, Lâm Tuyền đổi hẳn thái độ, nhiệt tình mời mọi người ăn uống, còn kể vài câu chuyện cười nhỏ, làm tròn thân phận của chủ nhà, tuyệt không nhắc tới chuyện hai tòa nhà, Bành Tân Vũ cũng không nhắc tới, đến khi tan tiệc rồi, Lâm Tuyền mới hỏi:

- Năm 99, ủy ban trọng tài kinh tế tỉnh đưa ra quyết định liên quan tới quyền chủ nợ giữa các bên với Ngâm Xí, Giai Thế Lợi, nhưng Kim Các lại nộp đơn lên tòa án khu Cổ Thành xin xin hủy bỏ phán quyết đó, yêu cầu đóng băng tài sản. Tiếp đó Ngâm Xí và Giai Thế Lợi chuyển quyền chủ nợ cho đầu tư An Thạch, An Thạch hiện đã đạt thành hiệp nghị với Thần Thánh khổng chế cổ phần của Kim Các, không hiểu ông Bành có ý kiến gì về chuyện này?

- Phán quyết ủy ban trọng tài tỉnh đưa ra năm 99 không phải phán quyết cuối cùng, trên thực tế Cty Thần Thánh không phải là công ty khổng chế cổ phần Kim Các, điều này giám đốc Lâm sớm biết rồi, còn hỏi ý kiến tôi làm gì?

- Cho dù ủy ban trọng tài tỉnh ủy có đưa ra phán quyết cuối cùng, Cty Kim Các vẫn kháng nghị phải không?

Lâm Tuyền mỉm cười:

- Tôi đã nghiên cứu qua những chiến trường tranh chấp của kinh tế của Kim Các mấy năm qua, tòa án nhân dân khu cổ thành hai lần đóng băng di chuyển quyền sở hữu tài sản của Thiên Nhuận Tĩnh Hải, Cty Kim Các chần chừ lại tiếp tục kháng cáo lên tòa án khu cổ thành phải không, nếu đổi lại là tòa án khác, chưa chắc đã tiếp nhận kháng cáo của Kim Các đâu.

Bành Tân Vũ thản Nhiên đối đáp:

- Giám đốc Lâm đã biết Cty Kim Các ở khu cổ thành, tranh chấp pháp luật tất nhiên là phải tìm tòa án khu rồi ...

Thế nhưng Lâm Tuyền căn bản không có ý nghe ông ta giải thích, cứ tiếp tục nói:

- Gần đây tòa án khu Cổ Thành xử mấy vụ kỳ án, chắc là ông Bành cũng biết? Mấy ngày trước tôi có đọc Báo quan sát thành thị, nói tới vụ án xô người mà tòa án khu cổ thành xử, ông Bành là người xuất thân học pháp luật, vừa vặn tôi có điều muốn thỉnh giáo.

Lưu Thanh Sơn không hiểu Lâm Tuyền muốn bày trò gì, nếu như mũi giáo chuyển sang tòa án khu cổ thành đằng sau Cty Kim Các thì sắp có trò hay, mặc dù ông ta không biết vụ án xô người kia là gì.

Bành Tân Vũ thì biết rõ, vì tòa án khu cổ thành xử vụ án dân sự đó gây ảnh hưởng lớn tới mức khiến truyền thông xã hội gọi là vụ án Trương Cường.

Tháng 12 năm ngoái, ở bến xe buýt Quảng trường Thủy Tây Môn, một bà cụ bị ngã ở chỗ cách trạm xe không xa, vì có lòng tốt Trương Cường vừa từ xe buýt xuống đỡ bà cụ lên, đồng thời cùng một người trung niên khác họ Trần thông báo cho người nhà bà cụ.

Trương Cường giúp bà cụ gọi xe taxi, con trai tới nơi bà cụ đề nghị, sợ một mình không lo hết được, nhờ Trương Cường cùng đưa bà cụ đi tới bệnh viện. Trương Cường cùng bà cụ tới bệnh viện, con cái bà cụ không có tiền, liền trả họ 200 đồng tiền viện phí. Tiếp đó bà cụ bảo Trương Cường làm bà bị ngã, yêu cầu bồi thường chi phí chưa trị chân bị gãy, cùng phí bồi thường thương tật 130.000, kiện lên tòa án khu cổ thành.

Ngày 7 tháng 6 năm nay, tòa án khu Cổ Thành đưa ra một phán quyết có ảnh hưởng lớn, vụ án Trương Cường bị tố cáo xô ngã bà cụ, tòa án phán nguyên cáo thắng kiện " Trương Cường thừa nhận mình là người đầu tiên xuống xe, phân tích theo lẽ thường, khả năng anh ta va phải bà cụ là rất lớn", vì thế phán Trương Cường bồi thường cho nguyên cáo bồi thường số tiền 45.876 đồng.

Trong phán quyết rất nhiều lần dùng những từ ngữ "phân tích theo lẽ thường", " cách làm phù hợp với thực tế hợp", " trái với tình lý".

Thực tế là quan toàn lấy kinh nghiệm đối nhân xử thế của mình, coi đó là logic để phán án, từ đó trong lòng tin chắc đó là sự thực. Nhưng đáng tiếc “tình lý” và “thường lý” vị quan tòa đó nói, chính là sự lãnh đạm và đứng ngoài cuộc là giá trị quan mà xưa nay bị đa phần lên tiếng phản đối.

Theo “lẽ thường tình” mà vị quan tòa kia nói, nếu như Trương Cường không phải là người xô ngã bà cụ, thì chẳng có lý gì anh ta phải đi đờ, anh ta phải bỏ đi mới là đúng. Tiếp đó, theo “tình lý” của vị quan tòa kia, khi người nhà bà cụ tới nơi, Trương Cường đứng ra nên “tự động rời đi”, chứ không phải chẳng những theo tới bệnh viện cùng, lại còn cho vay tiền.

Kết cục vì Trương Cường biểu hiện qua mức nhiệt tình, cuối cùng bị quan tòa phán là người có tội.

Đồng thời việc làm này của tòa án cũng đi ngược lại nguyên tắc thẩm phán dân sự, đồng thời việc chọn lấy chứng cứ cũng khiến người ta thấy hoang đường. Nguyên cáo không cung cấp được bất kỳ một chứng cứ xác đáng nào, chỉ có lời khai một chiều lại được tòa án tin. Một người dân có mặt khi sự việc xảy ra là ông Trần chứng minh, ông ta thấy bà cụ ngã mà không biết nguyên do, sau khi bà cụ ngã, Trương Cường xuống xe giúp đỡ. Song tòa án cho rằng chứng cứ ông Trần đưa ra không chứng minh được bà cụ có phải bị Trương Cường xô ngã hay không.

Phán quyết cảm tính tùy tiện của tòa án làm cho quyền uy của luật pháp bị suy giảm, lòng tin của người dân vào công bằng và tôn nghiêm của luật pháp ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lâm Tuyền nhận lấy tờ báo từ tay Phương Nam, đưa tới trước mặt Bành Tân Vũ:

- Tôi không am hiểu luật pháp lắm, phải hỏi ông Bành, vụ án này ảnh hưởng lớn như thế, tòa án phúc thẩm liệu có giữ nguyên phán xét ban đầu không?

Đối diện với lời chất vấn đầy thâm ý của Lâm Tuyền, Bành Tân Vũ trầm kêu khổ. Trước khi vụ án Trương Cường được xét xử, nó chẳng qua chỉ là vụ án dân sự rất nhỏ, căn bản không một ai nghĩ tới phán quyết của nó lại sinh ra ảnh hưởng xã hội to lớn như thế, bất kể phán quyết cuối cùng của tòa án ra sao, người đương sự cũng không thể tác động vào.

Nhưng hiện giờ thì hoàn toàn khác rồi, vụ án này đã trở thành vụ án tố tụng xâm phạm quyền lợi dân sự gây ảnh hưởng lớn, tòa án phải suy xét ảnh hưởng xã hội có thể gây ra khi đưa phán xét cuối cùng. Bành Tân Vũ gần như có thể đoán được tiếp theo Lâm Tuyền sẽ làm gì, ấp úng nói:

- Chắc tòa phúc thẩm sẽ xử lại thôi.

Ngược lại tên giám đốc tài vụ Phương Xương Hữu đi cùng lại là kẻ hết sức ngu xuẩn:

- Giám đốc Lâm nói vụ án này làm gì? Liên quan gì tới chúng tôi, quan tòa là con người, đương nhiên có lúc xử án sai lầm, và lại đâu phải giám đốc Bành của chúng tôi xử sai.

Lâm Tuyền tròn mắt ngạc nhiên, không ngờ một tên ngốc lại nói hùng hồn như thế, có hơi tức cười, đồng thời cũng không biết nói sao với tên ngốc này, hơi hiểu được câu tục ngữ “tú tài gặp kẻ vô học, có lý nói không thông”, ngó ra mắt một lúc mới nửa đùa nửa thật nói:

- Đương nhiên là không liên quan gì rồi, chỉ là chuyện tán gẫu nói ra cho vui thôi mà. Tôi cũng đồng ý với ông Bành, tòa rất có khả năng sẽ phán xử lại. Sau khi sửa lại rồi, tòa án khu còn có thể đường hoàng nói: “Chúng tôi có sai sửa sai, tư pháp là công chính, pháp luật có thể trả lại công bằng cho người dân”. Còn lý do à, đại khái là nguyên cáo không đưa ra chứng cứ xác đáng, không thể chứng minh bị cáo có hành vi xâm phạm. Chuyện đến đó là kết thúc, cơn phần nộ của người dân cũng được dẹp yên, có phải thế không giám đốc Bành.

172. Q.4 - Chương 11: Giảo Hoạt

Bành Tân Vũ càng nghe càng chột dạ, lau mồ hôi luôn miệng bảo đúng. Phương Xương Hữu cũng nhận ra điều khác thường, không nói thêm nữa.

- Vậy vụ án này liệu có khả năng có thao tác ngầm không, có cần truy cứu người có trách nhiệm không nhỉ?

Lâm Tuyền nhướn mày lên, giọng đột nhiên trở nên nghiêm khắc, nhìn thẳng vào Bành Tân Vũ:

- Nói không chừng các quan tòa khu Cổ Thành đều chấp pháp công bằng, biết đâu đấy. Ấy, ông Bành sao toát mồ hôi thế? Như giám đốc Phương nói đấy, chúng ta nói chuyện Trương Cường mà, có liên quan gì tới ông Bành đâu.

Phương Xương Hữu tim giật thót một cái, hần chột hiểu ra lời Lâm Tuyền có ý cảnh cáo, bọn họ có thực lựa mượn ảnh hưởng xã hội của vụ án này điều tra triệt để những ẩn tình trong tòa án khu Cổ Thành, sẽ không tiếc mọi giá truy tới Cty Kim Các, truy tới đầu Bành Tân Vũ.

Bành Tân Vũ và Phương Xương lòng đầy tâm trạng cáo từ.

- Bành Tân Vũ liệu có ngoan ngoãn khuất phục không?

Lưu Thanh Sơn lo lắng hỏi:

- Trên tỉnh liệu có được mấy người đủ sức ngáng chân bí thư Cố?

Lâm Tuyền hỏi ngược lại:

- Mọi người đều hiểu ngầm trong lòng là được rồi, tới cấp bậc bọn họ, làm việc sẽ không trở mặt với nhau đâu. Bành Tân Vũ mấy năm qua kiểm soát được bao nhiêu lợi lộc? Thị trưởng Lưu, xem ra còn cần ông đi vỗ về một chút, bên Kim Các sẽ không có vấn đề gì.

Rời thang máy, Bành Tân Vũ còn chưa hoàn hồn, đi ra ngoài đại sảnh, “rầm” một tiếng, va đầu vào cánh cửa kính, chẳng bận tâm tới những tiếng cười khúc khích, đi thật nhanh ra bãi đỗ xe.

- Giám đốc Bành, giám đốc Bành ...

Phương Hữu Xương ở đằng sau đuổi theo, gọi:

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Làm sao là làm sao?

Bành Tân Vũ đứng lại tức giận nhìn Phương Xương Hữu:

- Hốt hoảng cái gì, trời còn chưa sập xuống.

- Vâng, vâng, trời còn chưa sập, thị trưởng Chu nhất định sẽ ủng hộ chúng ta.

Bành Tân Vũ nhìn Phương Xương Hữu với ánh mắt khinh bỉ, thầm chửi: Cái đồ ngu, họ Chu kia năm xưa kết oán với Cố Hiến Chương, nhưng đó là va chạm giữa đồng nghiệp, đâu phải là mâu thuẫn địch ta không thể hóa giải, nếu Kim Các gây ra chuyện gì, họ Chu kia chắc chắn phải sạch liên quan. Mấy năm qua họ Chu kia bị Cố Hiến Chương ép cho không ngẩng đầu lên được, lần này còn muốn giở thủ đoạn sau lưng, nếu ông ta có năng lực như thế đã chẳng chịu nín nhịn.”

Dưới sự thúc đẩy các phương diện, ngày 13 tháng 7, hai tòa nhà Thiên Nhuận và Tĩnh An được bán đấu giá quyền chủ nợ chính thế, giá sàn được định ở mức 390 triệu.

Nhưng điều kiện đi kèm là cùng lúc với quyền sở hữu chuyển giao hoàn thành, phải trả hết khoản tiền liên quan, công bố đấu giá được đưa ra trước nửa tháng, công ty có năng lực trong vòng một tháng gom được 400 triệu không nhiều, hướng hồ tình hình hai tòa nhà này khá phức tạp.

Lạc Ích Hoàng nhìn thấy Lâm Tuyền xuất hiện ở cuộc bán đấu giá thì không có gì bất ngờ, nhưng Diệp Kính Cường ngồi bên cạnh y cảm tấm biển nhỏ dùng trong cuộc bán đấu giá thì hơi ngớ ra, muốn lấy tấm biển tham gia đấu giá phải nộp 20 triệu tiền đặt cọc. Xem ra Tĩnh Hồ đúng là đã có sự chuẩn bị rồi, đi tới bên cạnh Lâm Tuyền ngồi xuống, cười nói:

- Nghe nói anh Lâm tới Kiến Nghiệp là để trị liệu phục hồi chức năng kia mà, chuyện lớn thế này mà con bé Tiểu Tình không nhắc với tôi tiếng nào.

- Tôi cũng không nghe giám đốc Lạc nói là ông Lạc sẽ về Kiến Nghiệp đâu đấy.

Lạc Ích Đồng cười ha hả, chuyện tới đây dấu điểm thành vô nghĩa rồi:

- Lần đấu giá này giảm so với lần trước 1.4 triệu, và lại còn đấu giá trọn gói, cho nên không khỏi ngứa ngáy. Chẳng lẽ cậu cũng ...

Lâm Tuyền gật đầu thừa nhận.

- Cuộc bán đấu giá trông thì có vẻ sạch sẽ, nhưng đằng sau vẫn còn những cạm bẫy, ví dụ như bản công văn điều giải mà tòa án cấp cao tỉnh đưa ra, An Thạch chỉ có hiệp nghị với Thần Thánh, phải biết rằng Thần Thánh sở hữu 51% cổ phần của Kim Các chỉ là danh nghĩa, vấn đề ở chỗ Thần Thánh mới trả 5 triệu tiền đặt cọc, hiện đang bị Kim Các kiện, yêu cầu giải trừ hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, nếu Kim Các thắng, hiệp nghị giữa An Thạch và Thần Thánh không có giá trị, Kim Các tiếp tục truy tố, cuộc bán đấu giá kia sẽ vô hiệu, việc chuyển giao tài sản sẽ lại bị đóng băng ...

Đây chính là nguy hiểm lớn nhất của cuộc bán đấu giá này, nếu như An Thạch không trả lại tiền bán đấu giá, như thế sẽ sa lầy vào trong tranh chấp tài vụ không bao giờ dứt với Kim Các và An Thạch.

Cho nên không ai dám tùy tiện ra tay.

Lâm Tuyền hạ thấp giọng nói:

- Kim Các có ký một hiệp nghị với Tinh Hồ, nếu Tinh Hồ mua được quyền sở hữu Thiên Nhuận, Tinh An, bọn họ sẽ bỏ truy tố, bộ phận nguy hiểm ngầm đó cũng bị giải trừ.

Lạc Ích Đồng chợt hiểu:

- Nói như thế tháng 5 cậu vội vàng lên Kiến Nghiệp là vì bận rộn chuyện này?

- Nếu như sẵn lòng trả thêm 50 triệu, giải quyết luôn tranh chấp cổ phần giữa Thần Thánh và Kim Các thì nguy cơ này tất nhiên giải trừ. Hướng hồ giá bán hai tòa nhà giảm xuống 120 triệu rồi, cho dù gánh thêm bộ phận tiền tranh chấp kia, thực tế cũng đã hạ 70 triệu, ông Lạc có nghĩa như thế không?

Lạc Ích Đồng thở dài:

- Cậu có ưu thế giá hơn tôi 50 triệu, tôi không tranh với cậu nữa, có thể tham dự chút cổ phần không?

Những người biết tin tới tham dự cuộc bán đấu giá này không ít, nhưng phần nhiều vẫn mang tâm thái nghe ngóng, cho nên công tác chuẩn bị tiền kỳ làm sao chu đáo bằng Tinh Hồ được, nhưng không phải không có những tập đoàn thực lực hùng mạnh hơn Tinh Hồ rất nhiều nhúng tay vào, bọn họ có không ít tinh anh, chỉ cần đánh giá cao sức nóng thị trường địa ốc sau này giống y, bọn họ hoàn toàn không ngại bỏ thêm trăm triệu vào hai tòa nhà đó.

Nhất là sự xuất hiện của Lạc Ích Đồng làm không ít người phấn chấn, Hòa Hoàng cũng tham gia tranh hạng mục này, chắc chắn cho bọn họ tăng thêm lòng tin không ít.

Lâm Tuyền phải đảm bảo Lạc Ích Đồng giữ im lặng trong quá trình bán đấu giá này, nếu những người ngoài thấy Lạc Ích Đồng biết khó mà lui, sẽ càng thêm khó khăn. Đối với Lâm Tuyền mà nói, quan trọng nhất là Thực nghiệp Hòa Hoàng có kinh nghiệm trọng việc kiến thiết tòa nhà cao tầng, đó là điều mà hiện Tinh Hồ còn thiếu sót.

Để Hòa Hoàng tham gia bao nhiêu, Lâm Tuyền đã tính cả rồi:

- Chi phí hoạt động tiền kỳ là 50 triệu, nếu ông Lạc có ý đó, chúng tôi có thể nhường 25% cho Hòa Hoàng.

50 triệu, thêm vào 390 triệu tiền bán đấu giá, như vậy Hòa Hoàng phải bỏ ra ít nhất 110 triệu, còn chi phí tiền kỳ Tinh Hồ dùng là bao nhiêu, Lạc Ích Đồng không muốn truy cứu rõ ràng, ông ta cho rằng công tác tiền kỳ Lâm Tuyền làm xứng đáng với số tiền đó.

Khi Lâm Tuyền bị tai nạn, Cố Hiến Chương đích thân tới Tinh Hải thăm bệnh, Lạc Ích Đồng sớm đoán ra quá nửa là vì hai tòa nhà Thiên Nhuận, Tinh An rồi. Lạc Tinh mặc dù phụ trách sự vụ nhân lực, nhưng Lâm Tuyền lại triệu tập Cố Lương Vũ, Thiệu Bình, Diệp Kính Cường làm việc này, Lạc Ích Đồng nhận ra, tới hậu kỳ, công tác khẩn trương, sẽ cần rất nhiều nhân viên, tới lúc đó thực lực của Tinh Hồ sẽ không đủ

ứng phó, cần có đối tác phối hợp. Lâm Tuyền không nói gì cả, Lạc Ích Đồng cũng rất kiên nhẫn, tới hôm nay mới làm bộ tình cờ gặp nhau.

Lạc Ích Đồng đưa tay phải ra, ý là thỏa thuận xong, Lâm Tuyền bắt tay ông ta.

Toàn bộ quá trình bán đấu giá tiến hành trong thời gian rất ngắn, khi người chủ trì tuyên bố giá sàn, rất nhiều người không hên mà cùng chú ý tới Lạc Ích Đồng, còn Lạc Ích Đồng cứ như quên mất chuyện bán đấu giá, cùng chàng thay niên bên cạnh nói chuyện rất vui vẻ. Khi người chủ trì giơ cao cái búa nhỏ màu vàng chuẩn bị gõ xuống, Diệp Kinh Cường mới miễn cưỡng giơ biển lên.

173. Q.4 - Chương 12: Trần Ai Sơ Định

Đương nhiên, trước cuộc bán đấu giá Lâm Tuyền phát tán tin đồn cuộc bán đấu giá này sẽ hỏng, lại bảo bên tổ chức bán đấu giá giữ kín tin tức, tích cực phối hợp.

Sau khi Diệp Kinh Cường ứng giá, sự do dự ngần ngại trong lòng những người khác vẫn không giảm chút nào, Lâm Tuyền quay đầu nói cười với Lạc Ích Đồng, nhưng tim vọt tới tận cổ rồi, nhìn Lạc Ích Đồng bình tĩnh trấn định mà bội phục, nếu lúc này có người theo giá, rất có khả năng sinh ra một làn sóng cạnh tranh.

Người chủ trì bán đấu giá gõ búa lần thứ nhất, lần thứ hai, Lâm Tuyền không giữ được bình tĩnh nữa, quay sang nhìn Diệp Kinh Cường, lo hấn để lộ sơ hở, Lâm Tuyền chủ ý thấy bên trái hấn có một người tay nắm chặt tay vịn ghế, tay thì giết biển đấu giá số 17 tới trắng bệch, đó là người đại biểu cho Xây dựng Thái Bình Dương, tìm Lâm Tuyền đập thành thịch.

Cũng may là người chủ trì bán đấu giá rất phối hợp, ngũ khí uể oải, ánh mắt tản mát, thấy người cầm biển số 17 chuẩn bị có động tác nhanh chóng cầm búa gõ đánh bốp một cái.

Người chủ trì không nhìn phản ứng của những người ở dưới, yêu cầu Diệp Kinh Cường lên ký giấy xác nhận bán đấu giá, đến khi Diệp Kinh Cường đại biểu Thực nghiệp Tinh Hồ ký giấy xác nhận, những người cạnh tranh này giờ cứ do dự mới vỡ lẽ, đều kêu mắc bẫy rồi, vay tới tra hỏi Lạc Ích Đồng, không ngờ nhân lúc mọi người đang chú ý người chủ trì đấu giá công bố danh tính người thắng cuộc thì ông ta và Lâm Tuyền đã lặng lẽ rời hội trường mất rồi.

Ra bên ngoài, Lạc Ích Đồng xòe bàn tay ra:

- Nhìn này, toàn là mồ hôi, chỉ cần có người phản ứng là tổn thất ngay mấy chục triệu, tôi già rồi, không chịu nổi kích thích lớn như thế, giờ tim còn đập loạn lên.

Lạc Ích Đồng thay một chiếc BMW tới cuộc bán đấu giá chứ không đi bằng chiếc Lincoln quen thuộc, Lạc Tinh đứng ở bên xe, nhìn thấy cha đi cùng với Lâm Tuyền, già trẻ nói cười thân thiết, tim cô cũng quay về chỗ cũ.

Vừa rồi Lạc Tinh biết tin Hòa Hoàng và Tinh Hồ cùng tham gia đấu giá, cảm giác như trời sắp sập rồi, Tinh Hồ dấu diếm cô còn có thể hiểu được, không ngờ cha cô cũng giữ bí mật với người kế thừa như cô, thật làm người ta nghĩ không thông.

Lạc Tinh rất bội phục kiến thức và tầm nhìn của Lâm Tuyền, đó là một phần nguyên nhân khiến cô quyết định ở lại Tinh Hồ làm việc, cô không muốn có xung đột gì với Lâm Tuyền.

Lạc Ích Đồng kéo tay Lâm Tuyền, nói:

- Tiểu hồ ly, lần này cậu chuẩn bị thao tác như thế nào, có thể tiết lộ trước một chút được không, tránh cho trái tim của ông già này chịu không nổi.

Lâm Tuyền khiêm tốn nói:

- Luận giáo hoạt thì làm sao tôi có thể so được với ông Lạc, hiện giờ mới chỉ có bản kế hoạch tiền kỳ của hạng mục, Lạc tiểu thư có quyền đọc nó, tôi còn tưởng ông Lạc đã thấy rồi.

Lạc Ích Đồng cười ha hả, không để ý Lâm Tuyền nói mình giáo hoạt:

- Còn gái tôi cái gì cũng tốt, chỉ có điều học ở Anh mấy năm, tư tưởng có hơi cứng nhắc, quá kiên trì nguyên tắc, tin tức về Tinh Hồ nó không tiết lộ cho tôi chút nào.

Cổ Lương Vũ, Thiệu Binh, Tiền Vi, Phương Nam từ chiếc Chevrolet ở bên cạnh đi ra, nhìn thấy Lạc Ích Đồng có mặt, ít nhiều thăm toát mồ hôi, Hòa Hoàng là tập đoàn lớn rất hiểu thực lực của Tinh Hồ, không phải nghi ngờ gì sẽ là đối thủ cạnh tranh có thực lực nhất với Tinh Hồ. Tuy Tinh Hồ đã có chuẩn bị đầy đủ trong cuộc bán đấu giá này, song cũng không muốn vì thế mà nảy sinh chia rẽ với Hòa Hoàng. Mọi người đi cả tới hỏi:

- Kết quả ra sao, chúng ta được hay Hòa Hoàng được?

Lâm Tuyền vỗ vỗ tay:

- Lên xe rồi nói, nếu không giám đốc Diệp ra là đám phóng viên bu lấy đấy.

Tiền Vi lầu bầu, được lộ mặt trước giới truyền thông có gì không tốt? Trong lòng hơi ảm ức, song chỗ này đông người lại có người ngoài, không tiện tỏ thái độ bất mãn, vẫn theo mọi người vào xe.

Vừa vào xe, đám Thiệu Binh không ngồi yên nổi, lặp lại câu hỏi vừa rồi.

Chuyện bước đầu coi như xong, tâm tình của Lâm Tuyền rất tốt:

- Tinh Hồ và Hòa Hoàng cùng thắng, chúng ta sẽ góp vốn đầu tư thành lập một công ty khai phát, Tinh Hồ chiếm 75%, Hòa Hoàng chiếm 25%, kết quả này hẳn mọi người không thất vọng.

Cổ Lương Vũ, Thiệu Binh thăm thở phào, vừa rồi nhìn thấy Lâm Tuyền và Lạc Ích Đồng cùng đi ra đã đoán được kết quả này rồi, chỉ không biết cổ phần hai bên phân chia thế nào.

Tinh Hồ đã bỏ rất nhiều tiền vào công tác tiền kỳ, nếu như để Hòa Hoàng được chiếm cổ phần ngang với Tinh Hồ, trong lòng bọn họ ít nhiều có chút không hài lòng, nhân lực của Hòa Hoàng là điều Tinh Hồ còn thiếu, phân phối như vậy rất hợp mong muốn của mọi người, thăm nghĩ chẳng trách Lạc Ích Đồng lại có uy vọng trong thương trường tỉnh Đông Hải như thế, ông ta là người rất biết chơi.

Lâm Tuyền lại nói:

- Lần này bỏ ra gần 400 triệu mua lấy hai tòa nhà dở dang rách nát, sẽ trở thành tiêu điểm quan tâm của giới truyền thông, nhưng chúng ta không được để cho danh tiếng Tinh Hồ liên hệ với những thứ bỏ dở. Thiệu Binh, anh cứ chiếu theo các bước chúng ta định sẵn, liên hệ với giới truyền thông, mong bọn họ không cho đăng việc này ở vị trí quá nổi bật.

Rồi cười với Lạc Ích Đồng:

- Nhất định ông Lạc đã muốn tới Thiên Nhuận, Tĩnh An xem từ lâu rồi, chịu nín nhịn bao lâu như thế hẳn không dễ chịu, hay là tôi đưa ông Lạc tới đó xem qua một chút?

Lạc Ích Đồng thấy Lâm Tuyền lúc này còn không quên nói mát ông ta xảo trá, chỉ còn biết lắc đầu:

- Giữ cái gia nghiệp lớn như vậy đâu có dễ dàng gì, nhìn tôi này ...

Lấy tay chỉ lên đầu:

- Lại thêm ít tóc bạc rồi. Có điều tôi nghĩ nhân quang của Tinh Hồ sẽ không thể kém được, tôi có tới Thiên Nhuận, Tĩnh An xem hay không cũng không hề gì, dù sao tôi cũng chẳng đoán ra bước tiếp theo của Tinh Hồ là thế nào, chẳng bằng cứ bám sát theo sau là được.

Cổ Lương Vũ tâm tình rất tốt nói:

- Nói như ông Lạc không quan tâm tới tình hình cụ thể của hạng mục, xem ra cũng không cần phải báo cáo chi tiết rồi, chúng ta cứ quay về khách sạn Tứ Quý mở tiệc mừng công đi, chúng ta không cần đợi giám đốc Diệp nữa, anh ta mà ra, thế nào cũng bị giới truyền thông vây kín.

Lạc Ích Đồng nâng tay xem đồng hồ, chỉ là làm động tác thôi, cổ tay ông ta có đeo đồng hồ đâu?

- Thời gian còn sớm, không bằng tới hiện trường một vòng, được nghe cậu Lâm đây nói chuyện một buổi, hơn mười năm đọc sách, hạng mục không cần quan tâm nữa.

Chẳng biết có phải vì ảnh hưởng của Lâm Tuyền không, người của Tinh Hồ hình như ai cũng có chút “vô lại”, ông ta thực sự sợ sau này Cố Lương Vũ lỡ đi không báo cáo, thôi thì đi với ma phải mặc áo giấy vậy.

Mọi người cười rộ lên, không đợi Diệp Kính Cường nữa, chia quân làm hai ngả, Phương Nam, Cố Lương Vũ, Lâm Tuyền lên xe tới ngõ Bích Tình, Thiệu Bình phải ở lại giúp Diệp Kính Cường ứng phó với giới truyền thông, còn Lạc Tình, Tiên Vi quay về khách sạn Tứ Quý chuẩn bị tiệc.

Xe từ đường Hồ Nam rẽ vào ngõ Bích Tình, cửa ngõ đứng đầy nhân viên của đội chấp pháp thị dung, người nào người nấy ăn mặc chỉnh tề, mặt mày nghiêm nghị, Diệp Tuyền Minh thì đứng ngoài cùng kiểm soát nhìn nhón nhác nhìn quanh, thấy Thiệu Bình ở trong xe chui ra, vội vàng vừa vẫy tay vừa chạy tới:

- Anh Thiệu, anh Thiệu, tôi ở đây, giám đốc Lâm đâu?

Lâm Tuyền để Phương Nam dìu xuống xe, nói:

- Anh chuẩn bị sớm quá nhỉ, không sợ Tinh Hồ thất bại hay sao?

- Có giám đốc Lâm thì làm sao thất bại được.

Diệp Tuyền Minh nói thế cũng không hoàn toàn vì nịnh bợ:

- Tôi chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhìn thấy Diệp Ích Đồng cũng từ trong xe đi ra, hắn có chút bất ngờ.

- Sao thế, chủ nhiệm Diệp sao thấy tôi lại có dáng vẻ kinh ngạc này?

Lạc Ích Đồng đưa tay ra:

- Cải tạo ngõ Bích Tình là chuyện lớn có lợi cho dân, Hòa Hoàng sao có thể không cống hiến một phần sức lực chứ?

174. Q.4 - Chương 13: Bỏ Cục Bước Sau

- Đúng, đúng.

Diệp Tuyền Minh vừa bắt tay Lạc Ích Đồng vừa để ý tới biểu hiện của Lâm Tuyền, thấy y không có vẻ gì là không hải lòng mới cười nói:

- Tình hình của Hòa Hoàng chúng tôi mời tới còn chẳng được ấy chứ.

Lạc Ích Đồng tất nhiên cũng cho Diệp Tuyền Minh không ít ích lợi, song không bắt mẫn vì hắn có ý ngả về phía Lâm Tuyền, đó là điều hiển nhiên thôi, Diệp Tuyền Minh bị o ép mười mấy năm trời, nếu chẳng phải có sự xuất hiện của Lâm Tuyền thì đến khi nghỉ hưu cũng chẳng ngồi lên được cái ghế chính xử.

Lạc Ích Đồng nhìn qua cảnh tượng đầu ngõ, hiểu Lâm Tuyền muốn dựa vào lực lượng của chính phủ thanh trừ bang phái lưu manh chiếm cứ nơi này thời gian dài, lên xe ông ta mới biết Liên hợp Tinh Hải đã mua lấy khu trạch viện nằm giữa hai tòa nhà, cho thấy Lâm Tuyền bố trí kín kẽ thế nào, lòng thầm hô may mắn.

Trước khi bước vào hội trường đấu giá, không phải ông ta không có ý độc chiếm cả hai tòa nhà, cân nhắc mãi tới biểu hiện cùng phong cách hành sự của Lâm Tuyền mới cam tâm hợp tác khai phát với Tinh Hồ.

Lúc này càng nhận thức rõ hơn Lâm Tuyền vào thế ắt phải có được hai tòa nhà này, Hòa Hoàng mà cố chen vào chỉ có chảy máu vỡ đầu, nếu không chảy máu vỡ đầu thì vết nứt sinh ra giữa hai bên cũng không có bất kỳ thứ gì có thể san lấp được.

Trong khi những nơi khác cứ đợi phải nắm quyền sở hữu hai tòa nhà mới triển khai bước tiếp theo thì Tinh Hồ đã nắm trong tay hiệp nghị với Kịm Các, lại còn đi trước một bước xử lý khu trạch viện đông ngõ Bích Tình, dù Hòa Hoàng chiếm ưu thế về tài nguyên, nhưng còn xa mới tới mức xem thường công tác chuẩn bị tiền kỳ của Tinh Hồ.

Diệp Tuyền Minh có ý thể hiện trước mặt Lâm Tuyền, vẫy tay gọi đội trưởng Lương của đội chấp pháp thị dung và chỉ đạo viên Lương của chi đội cảnh sát vũ trang tới, còn lấy lòng y, bảo Lâm Tuyền tuyên bố bắt đầu hành động.

Cố Lương Vũ từng có một thời gian lẩn lộn dưới đáy xã hội, rất hiểu những người lang thang chiếm cứ hai tòa nhà kia một lượng lớn là người không có nhà về, thấy trong đội chấp pháp không có nhân viên cứu trợ, hơi do dự cân nhắc câu từ một chút rồi dứt khoát nói:

- Thế lực bang phái thì nhất quyết phải đả kích, có điều nơi này có không ít người vô gia cư, nếu không bố trí thỏa đáng, để họ kéo tới nơi khác gây ảnh hưởng không tốt, các đồng chí của trạm cứu trợ sao không tới?

Với công ty mà nói, gây dựng hình tượng tốt với xã hội là điều tối quan trọng, nhưng hệ thống cứu trợ của toàn bộ xã hội không được hoàn thiện, dù đưa những người vô gia cư kia tới trạm cứu trợ thì chẳng bao lâu họ sẽ lại lang thang đường phố thôi.

Thậm chí ở một số thành phố, vì ứng phó với kiểm tra vệ sinh của cấp trên, trong thời gian kiểm tra sử dụng lực lượng cảnh sát đuổi người vô gia cư khỏi thành phố, khiến cho xảy ra sự kiện ác liệt người có người chết đói chết rét giữa xã hội văn minh.

Lâm Tuyền nhớ tới lời dặn dò của ông ngoại :” Nếu không phải lúc không còn lựa chọn nào khác thì đừng ý đồ làm trái quy tắc.”

Lâm Tuyền nheo mắt lại nhìn người dân vây quanh, nói:

- Hôm nay chẳng phải là hành động liên hợp truy quét mại dâm sao?

Nói lửng tới đó rồi bảo Lạc Ích Đồng:

- Các đồng chí cục công an thành phố nhiệt tình như thế, xem ra hôm nay chúng ta không thể vào xem hiện trường rồi.

Lạc Ích Đồng gật đầu, Lâm Tuyền đã chuẩn bị tới bước này, ông vô cùng hài lòng, hợp tác với y không cần lo lắng nhiều, mất chút quyền chủ động, nhưng với doanh nhân mà nói, lợi ích chẳng phải đặt lên hàng đầu sao?

Lâm Tuyền quay trở về xe, nói với Diệp Tuyền Minh đi theo đến bên xe:

- Lão Diệp, phía đồng chí thành phố, phiền anh đánh tiếng giúp, tôi để Lão Cố ở lại phối hợp với anh, giải quyết hết vấn đề tàn dư của ngô Bích Tình, rất nhiều người sẽ nhớ ơn anh, đương nhiên, bao gồm cả vị kia nữa.

Tay chỉ lên trên, ám chỉ Cố Hiến Chương.

Bên kia vừa bán đấu giá xong, bên này tổ chức hoạt động chấp pháp liên hợp, có là người ngốc cũng đoán ra được chuyện này là sao. Nhưng biết làm sao được, thời gian eo hẹp mà, chỉ riêng việc ứng phó với đám truyền thông mẫn cảm kia cũng phiền lắm rồi, may mà chuyện này có Thiệu Bình nhọc lòng.

Lâm Tuyền và Lạc Ích Đồng lên xe rời ngô Bích Tình, xe rẽ vào con đường trải nhựa ven hồ Vị Danh, hồ Vị Danh kéo dài mấy kilomet, từ xa nhìn lại thấy sóng gợn lăn tăn, sương khói mờ ảo, đối diện là Ngọc Phong Sơn trải dài nhấp nhô.

- Hồ Vị Danh có lẽ vài năm sau sẽ thành cái ao nhỏ trong thành phố.

Lâm Tuyền đột nhiên cảm khái nói:

Lạc Ích Đồng thì “ồ” một tiếng, hứng thú hỏi:

- Cậu cho rằng bờ nam của hồ Vị Danh sẽ thành trọng điểm khai phát tiếp theo của thành phố?

- Đất đai mà đường Bắc Kinh có thể cung cấp quá ít, không thể duy trì tiêu điểm quá lâu, Tinh Hồ từ năm ngoái đã trọng điểm tiếp nhận hai tòa nhà phía bắc hồ Vị Danh, sau khi ngô Bích Tình được cải tạo, khái niệm cảnh hồ sẽ được thể hiện ra, nhưng đất đai bờ bắc cung cấp cũng có hạn, thế nên bờ nam tất nhiên sẽ thu hút ánh mắt của mọi người, đặc biệt khi đường ngầm dưới đáy hồ thông xe, cách cục bất động sản tỉnh

thành sẽ được hình thành, với nguồn tư bản hùng hậu của Hòa Hoàng, tích trữ đất bờ nam hồ Vị Danh, đại khái chỉ cần ba bốn năm sẽ có lợi nhuận rất khả quan.

- Tinh Hồ không có ý định này sao?

Lạc Ích Đồng thừa nhận phân tích của Lâm Tuyền:

Lâm Tuyền trả lời qua loa câu hỏi này:

- Lấy được hạng mục này là trước mắt Tinh Hồ bận lắm rồi, hạng mục Tân thành Nam Cảng không thể không quan tâm, huống hồ tôi không phải là người có kiên nhẫn.

Lạc Ích Đồng gật gù:

- Tinh Hồ ba năm ba bước tiến lớn, hạng mục này chắc chắn hơn một tỷ, rất nhiều chủ đầu tư bị Tinh Hồ bỏ lại đằng sau rồi, cậu mà nói không có kiên nhẫn thì có ma mới tin. Có phải Tinh Hồ định xem tình hình thực tế của hạng mục này ra sao đã rồi mới suy xét tới vấn đề bố cục?

Lâm Tuyền cười hì hì, Lạc Ích Đồng tinh như ma, làm sao dễ dàng qua mặt được, trả lời:

- Mô hình marketing của Tinh Hồ thêm vào kinh nghiệm khai phát của Hòa Hoàng, tới bờ nam bố cục đúng là có hơi chậm, nhưng trong lòng tôi có chút ý tưởng, chỉ là tạm thời chưa hoàn thiện, không muốn đem ra bên ngoài, chỉ cần bữa tiệc tài phú này không vắng mặt chúng ta là được rồi.

Lâm Tuyền có ý tưởng nhưng lại không chịu nói ra, khiến Lạc Ích Đồng chỉ muốn cầm dao chọc tiết heo cho y một phát, moi tim y ra để xem cái ý tưởng chưa hoàn thiện ấy là cái gì.

Phương Nam nhìn bộ mặt nhăn nhó của Lạc Ích Đồng che miệng cười, Lâm Tuyền thì thoảng lại bảo với cô Lạc Ích Đồng là con hồ ly già, nhưng con hồ ly già lại hết cách với y, không biết phải gọi Lâm Tuyền là cái thứ gì.

Xe về khách sạn Tứ Quý, vừa vặn nhìn thấy Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh từ trong xe tỉnh ủy xuống, Cảnh Thiên Sương cũng nhìn thấy Lâm Tuyền, đứng lại trước cửa khách sạn, đợi Lâm Tuyền tới nói với Phương Nam:

- Tiểu thư Phương Nam nhường lại cho tôi vinh dự này chứ?

Phương Nam để Cảnh Thiên Sương dìu Lâm Tuyền, Lâm Tuyền nhú mày nói:

- Chân tôi khô phức khá lắm rồi, mọi người cứ làm thế này, về sau tôi không đi được thì biết làm sao?

Dương Oánh rất muốn trêu một câu " sao vừa rồi Phương Nam đỡ thì cậu không ý kiến gì?", nhưng có nhận ra quan hệ giữa hai người này có gì đó ngượng ngùng nên không lên tiếng, còn Cảnh Thiên Sương đẩy Lâm Tuyền một cái, thấy y không ngã, mới tin đúng là khô phức phần nào rồi.

175. Q.4 - Chương 14: Em Gái Mãi Mãi Chỉ Là Em Gái (1)

Lâm Tuyền cười hỏi:

- Anh Cảnh sao lại rảnh rỗi tới đây thế này, tôi nhớ là đâu có thông báo cho anh.

- Tin tức phía bên chúng tôi linh thông lắm, không chỉ riêng tôi, Cố Thanh cũng vừa vặn có mặt ở tỉnh thành, đang vướng công việc, lát nữa mới tới được.

Cảnh Thiên Sương bổ xung thêm:

- Bí thư Cố còn phải tham gia cuộc họp, đặc biệt cho tôi nghỉ phép, tiếp theo lại tiếp tục đợi biểu hiện của Tinh Hồ rồi.

Cố Thanh là con trai thứ hai của Cố Hiến Chương, người quán lấy hần tất nhiên là nhiều rồi.

Cổ Hiến Chương mà tới đây để lọt vào mắt người khác thì thành ra quá lộ liễu rồi, Lâm Tuyền khẽ gật đầu, cùng đám Cảnh Thiên Sương đi vào đại sảnh khách sạn.

Nói là tiệc chúc mừng, vốn kế hoạch chỉ có cao tầng Tinh Hồ với nhau thôi, nay Hòa Hoàng tham gia vào, làm công tác chuẩn bị thêm rối loạn. Tinh Hồ và Hòa Hoàng hợp tác với nhau ở hạng mục Đàn Sơn rất vui vẻ, mặc dù rất nhiều người bất thành lĩnh biết tin hai công ty tiếp tục hợp tác ở hạng mục 2 tòa nhà đang dở đều ngạc nhiên vô cùng, có điều dầu gì cũng là chuyện tốt, ai nấy hết sức phấn khởi kéo nhau tới khách sạn Tứ Quý.

Đúng như Lâm Tuyền nói, hai công ty đều có sở trường riêng, đúng là một tổ hợp không thể thiếu, Cảnh Thiên Sương tiếp xúc khá nhiều với Lâm Tuyền, hiểu hai công ty cuối cùng mới tới được với nhau đa phần do cuộc so kè giữa Lạc Ích Đồng và Lâm Tuyền.

Cuộc so kè này nếu như đã tiến hành vô hình trong lời nói nụ cười thì cũng không cần nhắc tới nữa, dù sao hai người đó đều biết nắm chừng mực.

Công việc chiêu đãi khá là cực nhọc, mọi người chiếu cố tới sức khỏe của Lâm Tuyền, cho nên Lạc Ích Đồng, Tiền Vi, Lạc Tinh đứng ra gánh vác lấy trách nhiệm này. Phương Nam đưa Lâm Tuyền tới khách sạn xong rồi lại đi, một lát sau đón Tinh Di, Tiểu Sơ và Dương Minh tới.

Sau khi Lâm Tuyền xảy ra tai nạn, Lâm gia dần biết được chuyện y sáng lập Tinh Hồ, chuyện Chung cư Đàn Sơn khiến Tinh Hồ nổi tiếng ở tỉnh thành, khiến nó thành nơi ở ao ước với mỗi người dân tỉnh thành. Dương Minh làm việc ở tòa báo, còn bị đột xuất phái tới Chung cư Đàn Sơn cấm chốt, chỉ là không kiếm được tin tức có giá trị, cuối cùng, vụn vặt lần không ngờ Tinh Hồ lại do cậu em vợ mình một tay sáng lập ra.

Đương nhiên đoạn hay nhất là khi Thiệu Bình và Dương Minh được Lâm Tuyền giới thiệu với nhau.

Năng lực giao tiếp của Thiệu Bình rất mạnh, khéo ăn nói, giỏi nịnh nọt, Lâm Tuyền thường bảo "bất kỳ người nào rời đi sau khi nói chuyện với Thiệu Bình đều thấy tâm thần khoan khoái", những chuyện đối ngoại của Tinh Hồ đa phần do Thiệu Bình xử trí, khi Tinh Hồ phụ trách chung cư Đàn Sơn, một trong những công tác trọng yếu nhất của Thiệu Bình chính là tiếp xúc với giới truyền thông, tất nhiên không thiếu tờ báo Dương Minh đang làm việc.

Mỗi một hạng mục, chi phí marketing của Tinh Hồ chiếm 3% tổng số tiền tiêu thụ, đó là khoản tương đối lớn vào thời điểm đó, đặc biệt là năm ngoái khi thao tác ba tòa nhà ở đường Bắc Kinh, số tiền dùng cho truyền thông lên tới 40 triệu, Thiệu Bình tất nhiên thành khách quý của các công ty truyền thông. Tổng biên tập tòa báo của Dương Minh gặp Thiệu Bình còn phải phải khom lưng cúi đầu, nói những câu lấy lòng sồn hết cả gai ốc, khiến Dương Minh cũng vài lần phải làm người phục vụ trà nước.

Vì thế Dương Minh mỗi lần nhìn thấy Thiệu Bình là tránh như tránh tà.

Dương Minh theo sau Lâm Tinh Di, Tiểu Sơ vào hội trường, lúc này cao tầng của hai công ty gần như đã tập trung đông đủ, người nào người nấy y phục sang trọng, thần thái phấn chấn, lời ăn tiếng nói bất phàm, đem mình ra so sánh nội tâm Dương Minh có chút tự ti, thân hình cao lớn tới hơn 1m 80, bồng chốc trở nên nhỏ bé.

Khi Trần gia suy bại, năm đó Lâm Tinh Di mới mười sáu tuổi, đúng cái tuổi nhạy cảm nhất, tiếp đó cha bị đẩy khỏi Nhất Trung, em trai cũng bị đuổi học, đủ các loại chuyện liên tiếp sau đó khiến cho sau khi cô tốt nghiệp kiên quyết không muốn trở về Tĩnh Hải, vì thế mà mối tình của cô và Triệu Tăng cũng tan vỡ.

Lúc này Lâm Tinh Di ngẩng đầu nhìn chiếc đèn treo pha lê trên trần nhà, ánh sáng dịu dịu ấy như tỏa ra từng vòng hào quang khiến cô lóa mắt, dường như tìm lại được cảm giác đã mất đi từ lâu.

Ngược lại khi Trần gia vinh quang, Tiểu Sơ còn nhỏ, sau đó càng không được thấy những cảnh tượng xa hoa, chỉ thấy cái gì cũng mới lạ, nhìn Tiền Vi mặc dạ phục đẹp lộng lẫy, lòng hâm mộ vô cùng, lại nhìn hai mỹ nữ bên cạnh Tiền Vi, ngực nở mông cong, Tiểu Sơ cúi đầu nhìn vóc dáng mảnh mai của mình, không khỏi có chút thất vọng.

Hôm nay thanh niên tài tuấn của hai công ty quy tụ, Tiền Vi tất nhiên không quên lôi kéo cả hai cô bạn học xinh đẹp Cảnh Lệ Lệ, Trương Linh tới để câu lấy một anh chàng. Tiền Vi thấy đám Lâm Tinh Di đi

vào, vội kéo bạn trai đang thao thao bất tuyện với một mỹ nữ, khoác tay hắn đi tới, lúc này Lạc Ích Đồng cũng từ một phía khác đi ra đón.

- Còn tưởng mọi người sẽ tới muộn hơn cơ, tổng giám đốc đang ở trong phòng với thư ký Cảnh.

Tiền Vi tươi cười giới thiệu bạn trai cho ba người Lâm Tĩnh Di.

- Để em đi gọi bọn họ ra, khách khứa cũng đã tới đầy đủ rồi.

Phượng Nam không mặc lễ phục mà vẫn nguyên trang phục công sở ban ngày, nhưng không hề giảm chút phong tình nào. Tiểu Sơ bị khung cảnh làm hơi choáng ngợp, kéo tay Phượng Nam nói:

- Chị đi với em gọi Tiểu Ba.

Đẩy cửa phòng nghỉ ra, nghe thấy Lâm Tuyền và Cảnh Thiên Sương đang đàm luận tiền đồ bờ nam sông Vị Danh, Tiểu Sơ đương nhiên không bận tâm tới cái đó, chỉ nhìn Dương Oánh mặc bộ lễ phục tím, đoan trang mà cao quý, tủi thân nói:

- Mọi người hôm nay ai cũng thật xinh đẹp, em ăn mặc cứ như con bé nông thôn quê mùa ấy.

- Vậy phải hỏi xem hôm nay em đi đâu?

Lâm Tuyền ngồi yên tại chỗ không khách khí nói, Tiểu Sơ đưa Tiểu Tư Vũ cùng tới tỉnh thành, từ đó vui quên trời đất. Đến giờ đã gửi Tiểu Tư Vũ về Tĩnh Hải gần một tuần rồi, cô vẫn cứ mãi mê chạy chơi khắp nơi, làm làn da trắng nõn phơi nắng thành màu lúa mì rồi.

Dương Oánh đứng dậy, đẩy vai Tiểu Sơ:

- Còn hơn nữa tiếng nữa cơ, để chị đưa em đi chọn một bộ trang phục, em là công chúa của Lâm gia, ăn mặc lôi thôi thế này xuất hiện không hay.

Tiểu Sơ cười tươi như hoa, thò đầu nhìn Lâm Tuyền, mắt mở to chớp chớp rất đáng yêu, thò tay ra xin tiền.

Dương Oánh cười nói:

- Sau này chị làm công cho anh trai em rồi, mua cho em bộ trang phục coi như chị lấy lòng ông chủ.

Tiểu Sơ ngạc nhiên:

- Chị Dương Oánh muốn tới Tĩnh Hải à? Vậy anh Cảnh phải làm sao?

Dương Oánh bĩu môi nhìn chồng:

- Kệ anh ấy chứ.

Thực ra Dương Oánh không rời Kiến Nghiệp, làm việc ở ngay Tinh Hồ, Lâm Tuyền không thể phân thân có mặt ở Kiến Nghiệp và Tĩnh Hải cùng lúc được, Dương Oánh lam cổ vắn cao cấp nghiên cứu chính sách, chủ yếu hiệp trợ Thiệu Bình kết nối với cao tầng chính phủ tỉnh thành, đặc biệt là tiếp xúc với gia quyến những cao tầng đó, Dương Oánh ở việc này có ưu thế không ai bì được.

Khi làm hạng mục Chung cư Đàn Sơn, một công tác trọng yếu của Lâm Tuyền là cổ vắn và chỉ đạo đầu tư bất động sản ột số người, mượn cơ hội đó kéo gần quan hệ với một số người khác, nay công tác này sẽ do Dương Oánh làm thay.

Việc này mặc dù không lưu lại yếu điểm trí mạng về pháp luật, nhưng vẫn gây ra ảnh hưởng không tốt, nhất định phải giao cho người đủ tín nhiệm, đủ am hiểu mới được.

176. Q.4 - Chương 15: Em Gái Mãi Mãi Chỉ Là Em Gái (2)

Đội Dương Oánh kéo Tiểu Sơ đi rồi, Lâm Tuyền mới tiếp tục chủ đề vừa rồi với Cảnh Thiên Sương:

- Gần trăm chi nhánh phía dưới của Tinh Hồ đã âm thầm bố trí rồi, có lẽ không cần tới năm sau, mảnh đất phía bắc hồ Vị Danh sẽ quật khởi, giá nhà tăng vọt hơn xa các khu khác, anh Cảnh nếu có ý đầu tư, có thể tiền vào trước tháng 9, đến mùa xuân năm sau có thể sang tay.

Cảnh Thiên Sương giang tay:

- Tôi tính toán kinh tế không tốt bằng Dương Oánh, đại quyền kinh tế trong nhà đều do cô ấy nắm, chỉ cần không để tôi chết đói là được. Nhưng hai tòa nhà Thiên Nhuận, Tĩnh an phải giải quyết thật đẹp đẽ, bí thư Cố không tiện tỏ thái độ, song hôm nay hỏi tôi ba lần rồi, nghe nói Tinh Hồ đầu giá thành công liền cho tôi nghỉ phép.

- Điều này là tất nhiên, không nói tới quan hệ với bí thư Cố, tôi là người không có lợi không dậy sớm mà, hai tòa nhà dở dang đó, tôi sẽ lần nữa khiến cho người dân tỉnh thành phải trở mắt.

Lâm Tuyền nói với ngữ điệu không cao, trầm tĩnh thông thả, nhưng lời nói đầy tự tin làm y tỏa ra khí phách đặc biệt.

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, Phương Nam nhận lấy, mới biết Cố Thanh con trai Cố Hiến Chương đã tới, Diệp Kinh Cường và Thiệu Bình cũng đã đến.

Lâm Tuyền đứng dậy cùng Cảnh Thiên Sương ra ngoài, Phương Nam theo sau Lâm Tuyền, khi trở tay chốt cửa lại, thuận miệng nói:

- Tôi phải đi một thời gian, về quê có chút việc.

Lâm Tuyền người khựng lại, quay đầu nhìn Phương Nam:

- Ba năm rồi chị chỉ về có một lần, sao đột nhiên lúc này lại muốn về?

Cảnh Thiên Sương biết ý vẫy tay ý bảo mình đi trước, để Lâm Tuyền và Phương Nam nói chuyện.

- Nói ra cũng khéo, lúc cùng chú Quý đi đón chị Tĩnh Di, gặp một người bạn học ở quê, nói cuối tháng sẽ có một cuộc tụ hội nhỏ của bạn học, tôi nhớ ra lâu rồi không về thăm quê, mẹ tôi cũng nhớ quê thường hay nói muốn về một chuyến.

Lâm Tuyền nhìn chăm chú vào mắt Phương Nam, không phát hiện ra chuyện gì bất thường, song linh tính có điều gì đó, hỏi:

- Chị đưa cả Tư Vũ về?

- Sao thế, cậu sợ tôi không quay về nữa à?

Phương Nam đẩy Lâm Tuyền một cái, đột nhiên nhận ra nói như vậy quá ám muội, đỏ mặt không nói gì thêm.

Câu ngấm mỹ nhân dưới đèn thật chẳng sai, ánh đèn màu ngọc trai tỏa ánh sáng dịu dịu càng khiến Phương Nam càng thêm mê người, gò má hồng như như say rượu, hai gò núi tròn căng mịn màng dưới chiếc áo sơ mi công sở màu trắng, vòng eo tha thướt, làm không kiềm chế được, một thoáng kích động đưa tay ôm lấy eo cô.

Phương Nam sững người.

- Chị đừng đi.

Lâm Tuyền vòng tay siết chặt lấy vòng eo thanh mảnh mềm mại như không xương của Phương Nam, tay ôm thật chặt như sợ cô sẽ biến mất. Phương Nam hơi lúng túng, đôi mắt sáng tựa ánh trăng biến hóa không ngừng.

Hai người cứ thế ôm nhau một lúc lâu, tới khi Phương Nam nghe thấy có tiếng bước chân ở lối rẽ hành lang mới kéo Lâm Tuyền vào lại trong phòng, nhìn y do dự một lúc rồi nói:

- Lúc này tôi nói tình cờ gặp bạn, nhưng thực ra không phải thế, tôi đoán mẹ tôi sắp đặt, mẹ tôi muốn tôi đi bước nữa, lần này về quê họp lớp, trong đó có người do mẹ tôi muốn giới thiệu.

Phương Nam năm nay mới trên 26, đang độ hoàng kim rực rỡ nhất của người phụ nữ, mẹ cô tất nhiên không muốn con gái mình cứ phí hoài tuổi xuân như thế. Dù biết con gái mình và Lâm Tuyền có tình cảm khác thường, nhưng ở cái quốc gia phong kiến mấy nghìn năm này, ý thức thân phận đẳng cấp đôi khi vẫn còn rất sâu, bà không cho rằng con gái mình và Lâm Tuyền có kết quả gì.

Lâm Tuyền cảm thấy tim thất lại, thấp thỏm hỏi:

- Anh ta là ai?

- Một người họ hàng xa, gọi mẹ tôi là dì, học cùng trường cao trung với tôi, trên hai lớp, anh ấy hiện là trưởng khoa bệnh viện thành phố, vợ anh ấy gặp tai nạn xe, mất ba năm trước, đến giờ chưa tái giá. Gần đây anh ấy cũng tới Tĩnh Hải vài lần, rất được lòng mẹ tôi.

Nhìn mặt Lâm Tuyền càng nghe càng âm trầm, phản ứng đó kết hợp với hành động bất ngờ vừa nãy của Lâm Tuyền, đủ thấy mình có địa vị lớn trong lòng y, Phương Nam cười nhẹ nhàng, nói:

- Tôi về lần này là để nói chuyện rõ ràng với anh ấy, không muốn anh ấy ôm hi vọng gì làm lỡ cuộc đời.

Lâm Tuyền thở phào, song nói cương quyết:

- Tiểu Tư Vũ ở lại Tĩnh Hải, em sẽ bảo mẹ em đón con về.

Phương Nam đỏ khốc đỏ cười, Lâm Tuyền nhiều lúc thật trẻ con:

- Cậu định bắt con tin đấy à.

- Chị nói thế nào cũng được, nhưng Tiểu Tư Vũ sẽ không về quê với chị, nếu cần, em về Tĩnh Hải trông con.

.....

Tiểu Sơ được Dương Oánh mua ột bộ dạ phục sa tanh màu xanh biếc ôm vừa lấy thân hình tha thướt, cô trang chỉ điểm nhạt, bình dị nhưng thánh khiết, khuôn mặt vẫn chưa bỏ hết sự non nớt của thiếu nữ, nhưng đã hết sức rực rỡ quyến rũ, làm không ít thanh niên tài tử của hai công ty tới bắt chuyện mời khiêu vũ, song chỉ nhận được cái cười nhẹ từ chối.

Cô công chúa cao quý của Lâm gia ánh mắt u sầu nhìn về phía xa, Lâm Tuyền suốt cả buổi tối tiếp đãi hết người khách này tới người khách khác, nghe nói trong đó có con trai của phó bí thư tỉnh ủy, rồi giám đốc ngân hàng tỉnh, chủ nhiệm ủy ban kiến thiết, toàn nhân vật với cô gái mới bước vào ngưỡng cửa đại học mà nói thuộc cấp bậc không với tới.

Lại từ chối lời mời của chàng thanh niên nữa, Tiểu Sơ tay cầm ly rượu màu hổ phách đang lặn tẩn sử chuối bọt dài, tay cẩn thận nhắc mép váy đi vào góc khuất hơn tránh chú ý.

- Tiểu Sơ, sang bên này.

Phương Nam nhàn nhã đứng một bên đại sảnh, thoải mái quan sát bữa tiệc, nhớ lại ngày xách hộp đựng đưa ra bến tàu bán kiếm từng xu một thực không tưởng tượng ra ngày hôm nay, không biết chàng thanh niên đó còn tiến xa thế nào nữa, Phương Nam muốn ở bên y, theo dõi bước tiến của y:

- Sao mặt buồn thế?

- Em cảm giác anh ấy ngày càng xa em rồi ...

Ánh mắt Tiểu Sơ vẫn dõi về một phía, đôi mắt đẹp thoáng u sầu, giọng buồn bã:

- Em mặc cái váy này anh ấy cũng chưa nhìn.

Phương Nam nhìn theo ánh mắt Tiểu Sơ, thấy đám đông vây quanh Lâm Tuyền, đặt cốc rượu trong tay xuống, vỗ vai cô:

- Cậu ấy bận rộn cả ngày rồi, cũng tới lúc nghỉ ngơi thôi, dù sao đây cũng là bữa tiệc mừng cậu ấy mà.

Không biết Phương Nam đi ra nói gì mà kéo Lâm Tuyền ra khỏi đám đông, sau đó nháy mắt với Tiểu Sơ, đứng lại để Lâm Tuyền tới chỗ Tiểu Sơ.

Lâm Tuyền tới gần tức thì sửng sốt, gần như không nhận ra nỗi Tiểu Sơ nữa, chiếc váy dạ phục khiến bờ vai nõ nà cùng nửa tấm lưng thon thả của Tiểu Sơ hiện ra ngoài, chuỗi dây chuyền sáng long lanh trước đeo trước ngực nhưng chắc chắn bất kỳ chàng trai nào cũng để ý tới khe vú mập mờ kia hơn, hàng mi chăm chú tỉ mỉ khiến đôi mắt cô bé muôn phần quyến rũ, khuôn mặt lại thuần khiết tạo thành vẻ đẹp lạ lùng.

Làm một động tác mờ hết sức sành điệu, Lâm Tuyền kiểu cách nói:

- Công chúa cho kẻ hèn này mạn phép mời nhảy một bài chứ.

Tiểu Sơ cười rạng rỡ, hai tay khẽ nhấc váy lên nhún người đáp lại, sau đó nhẹ nhàng sà vào lòng Lâm Tuyền như con chim nhỏ, lúc này đèn trong hội trường tối xuống, khúc nhạc walkz chậm rãi vang lên. Tiểu Sơ vòng hai tay ôm hông Lâm Tuyền, má áp hẳn vào ngực y, người nhẹ nhàng đung đưa theo tiếng nhạc.

Lâm Tuyền tay đặt hờ lên tấm lưng trần của Tiểu Sơ, da thịt thiếu nữ mát lạnh trơn như lụa khiến y khó tránh khỏi xao động, nhưng không thể đặt tay vào chỗ khác, thấp xuống là bờ mông tròn trịa của Tiểu Sơ rồi:

- Tiểu Sơ, em ôm anh chặt quá, anh không thở được đây này.

- Kệ anh, ai bảo anh cả tối không để ý tới người ta.

Tiểu Sơ đắm mình trong hạnh phúc nhỏ nhoi của mình, giọng nũng nịu:

- Sau này anh có bạn gái, rồi có vợ em không được ôm anh nữa.

- Làm gì có chuyện đó, em là em gái của anh mà.

- Em gái thì mãi mãi chỉ là em gái phải không?

Giọng Tiểu Sơ như thì thầm, không biết Lâm Tuyền có nghe thấy không.

177. Q.4 - Chương 16: Chúng Ta Cướp Của Ăn Cướp (1)

Chuyện chuyển giao quyền sở hữu hai tòa nhà không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, ngay 28 tháng 7, chuyện chuyển giao đã hoàn tất, Tinh Hồ và Hòa Hoàng cùng liên kết thành lập công ty khai phát, đầu tư vào đó 450 triệu theo tỉ lệ 3:1.

Hai tòa nhà Thiên Nhuận, Tinh An được đổi tên thành lầu A, B của Bằng Nhuận. Việc trang hoàng Cao ốc Tinh Hải đã kết thúc, marketing giao cho chi nhánh Tinh Hải, Diệp Kính Cường sẽ tập trung tinh lực chủ yếu vào Bằng Nhuận, làm tổng giám đốc công ty khai phát, Hòa Hoàng phái tới một phó tổng giám đốc và phó tổng giám sát tài vụ, theo yêu cầu của Lạc Ích Đồng, cũng là để tăng thêm kinh nghiệm cùng sự tự tin cho Lạc Tinh, Lạc Tinh kiêm nhiệm phó tổng giám đốc của Bằng Nhuận.

Công tác đầu tiên của công ty là lấy 76.000 mét vuông lầu A ra thuê, vay 370 triệu của ngân hàng kiến thiết tỉnh, dùng vào việc tiếp tục hoàn thiện Bằng Nhuận.

Ngày mùng 6 tháng 8, chính phủ thành phố phát ra thông cáo sẽ tiến hành cải tạo ngõ Bích Tinh, đầu tư 100 triệu, dùng giải trừ tất cả kiến trúc thương nghiệp cùng nhà dân ở phía tây, làm một công viên nghỉ ngơi lớn rộng 60 mẫu ở bên hồ Vị Danh, đồng thời mở rộng mặt đường cho ngõ Bích Tinh.

Tiếp đó Bằng Nhuận đưa ra thông báo, để phối hợp với công trình cải tạo thành phố cũ của chính phủ, sẽ mua mảnh đất giữa hai lầu A, B của Bằng Nhuận, dùng xây dựng quảng trường lớn, cải tạo triệt để diện mạo cũ của ngõ Bích Tinh.

Trải qua nửa tháng thanh trừng của đội chấp pháp, nhân tố gây mất ổn định bị giải quyết triệt để, đến khi Lạc Ích Đồng cùng Lâm Tuyền đích thân tới thị sát hiện trường thì dãy nhà góc tây bắc ngõ đều bị dựng biển “giải tỏa”, nơi này tuy rách nát nhưng nằm gần đường Trung Sơn trung tâm thành phố, chi phí giải tỏa lên tới 36 triệu.

Lạc Ích Đồng nhìn một vòng quanh, lầy lăm lã hỏi:

- Cái quảng trường nghỉ ngơi này quy vào công trình thị chính, Bằng Nhuận hà tất phải bỏ ra thêm ba bốn chục triệu?

Lâm Tuyền trả lời:

- Quảng trường nghỉ ngơi của thành phố không phải là quảng trường nghỉ ngơi của người dân, đợi con đường này sửa xong rồi, chỉ cần dựng một hàng rào ngăn cách cao chừng nửa người, thì nó sẽ thành quảng trường cho chủ nhà của Bằng Nghiệp, tôi tin rằng tâm lý hưởng thụ ưu việt đó đủ để bọn họ phải bỏ thêm tiền.

Lạc Ích Đồng cười lớn:

- Chuyện marketing này thì tôi không tinh thông bằng cậu rồi, Hòa Hoàng phải bỏ thêm công sức ở việc khai phát vậy.

Đôi mắt nhìn khung cảnh trước mắt, hơi trầm tư:

- Năm ngoái giá nhà ở của tỉnh thành tăng bình quân 14%, giá nhà bình quân khu trung tâm đã tới 7.200, giá bình quân nội thành đạt tới 4.500, năm nay mức độ tăng trưởng vẫn duy trì nguyên như vậy, giá sẽ còn tăng nữa, dù sao Bằng Nhuận không thiếu tài chính, có thể đợi tới tháng 8 năm sau mới đem bán.

Ngõ Bích Tình cải tạo càng triệt để càng thúc đẩy giá của Bằng Nhuận tăng lên, đương nhiên lời theo cả khu vực hồ Vị Danh, chỉ cần chống đỡ tới được tháng tám năm sau là tới mùa thu hoạch rồi.

Quan trọng nhất là do có Hòa Hoàng tham dự, Liên hợp Tỉnh Hải phải đầu tư ít hơn 100 triệu, hóa giải không ít áp lực chuỗi tài chính.

Lâm Tuyền gật đầu, thông thả đi về phía trước, y đã thoát khỏi xe lăn hai tháng rồi, chỉ không chạy được nhanh thôi, còn đi lại không vấn đề gì, nhưng Phàn Xuân Bình và Quý Vĩnh cứ kè kè hai bên, làm như y có thể ngã bất kỳ lúc nào vậy.

Bằng Nhuận gần như trút hết gia sản mà Liên hợp Tỉnh Hải gom góp vào rồi, từ trung tuần tháng 5 cho tới trung tuần tháng 8, Lâm Tuyền đem hết tinh lực của ban thân tập trung vào nó, tới khi việc xây dựng tiếp tục mới nghỉ thả hơi một chút, chú ý sang việc khác.

Liên hợp Tỉnh Hải từ một công ty rộng ruột đã thành tập đoàn cổ phần hữu hạn, Trương Bích Quân đã hoàn thành giao tiếp với Tiền Vi, Cố Lương Vũ, trở thành tổng giám đốc tập đoàn, có điều vẫn chỉ có cái vỏ, phải mượn một góc của chi nhánh Tinh Hồ ở tầng 8 tòa nhà Nam Cảng để làm nơi làm việc.

Trương Bích Quân đại biểu cho Lâm Tuyền tham gia quy hoạch chính thể và kiến thiết Tân thành Nam Cảng, thành một trong số những người quyết sách của hạng mục, không chỉ giới hạn ở mảng marketing, đó chính là ý của Lâm Tuyền khi để cô về Tinh Hải. Chẳng qua là cái danh giám đốc chi nhánh thì quá nhỏ, người dân thường có thói quen nhìn vào chức thăng tiến lên, không nhìn vào điều động bình thường, cho nên Lâm Tuyền mới phải an bài cho Trương Bích Quân cái danh tổng giám đốc tập đoàn kia.

Tài sản của Liên hợp Tỉnh Hải càng ngày càng lớn, khi Lâm Tuyền đem tinh lực tập trung vào hạng mục mới, chuyện quản lý tài sản vốn có không tránh khỏi xao lãng, biết sao được tinh lực cá nhân đâu có tăng lên cùng tài sản, thế nên đã đến lúc thành lập chế độ giám sát kiểm toán và tài vụ chính quy rồi, chuyện này do Trương Bích Quân phụ trách thực sự không thể thích hợp hơn được nữa.

Tháng 8, điều chỉnh lớn nhất của Thực nghiệp Tinh Hồ là nâng cao cấp bậc của ban chứng khoán vốn thuộc phòng tài vụ trở thành cơ cấu độc lập, phòng chứng khoán.

Lợi dụng số tiền nhà đặt trước đem mua cổ phiếu mới kiếm lời là do Đan Nguyên quản lý cao cấp của phòng tài vụ đề xuất, hẳn vốn chỉ có chức trách giám sát số tiền nhà đặt trước trong tài khoản chuyên môn, đến khi nhìn thấy khoản tiền lớn nằm trong tài khoản ngân hàng, hưởng lãi suất thấp thì xót của. Nhưng Lâm Tuyền đích thân chỉ đạo giám sát khoản tiền này rất nghiêm ngặt, không cho phép đầu tư mạo hiểm, vậy thì thu lợi ổn định, nguy hiểm thấp, mà lại chu kỳ nhanh thì chỉ có mô hình mua cổ phiếu mới.

Đan Nguyên đầu năm ngoái mới ứng tuyển vào công ty, nói thực thì phân lượng của hắn còn kém xa những nhân viên theo Lâm Tuyền làm hạng mục Nguyệt Nha Hồ, sau khi nộp đề án lên, mãi không có hồi đáp,

vốn thất vọng, đột nhiên hai tháng sau được gọi vào phòng làm việc tổng giám đốc, có điều tiếp đãi hẳn là Trương Bích Quân chứ không phải chính Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền tới công ty làm việc chiếm dụng văn phòng của Phan Xuân Bình, những nhân viên khác đều nghĩ y là nhân viên phòng hành chính, đến khi Trương Bích Quân giới thiệu Lâm Tuyền là ông chủ của bọn họ, ấn tượng sâu sắc chàng thanh niên nhỏ hơn mình bốn năm tuổi đó để lại trong lòng cho đến giờ Đan Nguyên vẫn còn chưa quên.

Trước kia quyết định tuyển Sư Đan Nguyên vào công ty chính là vì nhìn trúng kinh nghiệm làm việc ở công ty chứng khoán, đề án hẳn giao sớm được gửi tới tay Lâm Tuyền rồi.

Lâm Tuyền khá hứng thú với quá trình công tác của Đan Nguyên, sau khi từ chức ở Cty chứng khoán, Đan Nguyên thất nghiệp gần 1 năm, trong hồ sơ ứng tuyển nộp vào Tinh Hồ viết, hẳn chơi cổ phiếu một năm, cuối cùng lỗ vốn cho nên mới phải lần nữa đi tìm việc.

Thường mà nói thì người ta không thẳng thắn khai báo kinh nghiệm thất bại của mình, hơn nữa lần bỏ việc kia có thể coi là vết đen trên lý lịch làm việc của hẳn.

Chuyện quyết định nhân viên quản lý, kỹ sư hạng mục từ trung cấp trở lên đều có sự tham gia của Lâm Tuyền, khi ấy mặc dù y không hỏi nguyên nhân, song từ đôi mắt của Đan Nguyên, Lâm Tuyền nhìn thấy thứ mà y tán thưởng: Kiên định và thấu triệt. Lâm Tuyền liền khoanh vòng cái tên của hẳn trong danh sách.

Ở văn phòng của Trương Bích Quân, Lâm Tuyền và Đan Nguyên trò chuyện rất lâu, song không nói cụ thể tới chuyện mua chứng khoán, mà nói chuyện trải nghiệm thất bại kia của Đan Nguyên.

- Cướp của một người là trọng tội, lợi dụng giao dịch ngầm, thao tác trái quy định, phạm tội kinh tế, cướp của một nhóm người, lại thành cao thủ chứng khoán, thành nhà doanh nghiệp. Tôi tự cho rằng mình đã nhìn thấu những trò lắt léo trong TTCK, không muốn tiếp tục hoài phí thời gian ở Cty chứng khoán nữa, cho nên mới quyết tâm thôi việc đi chơi chứng khoán. Không ngờ rằng khi tràn trề tự tin vào TTCK vợ tiên đã định sẵn kết cục thảm bại của tôi rồi, trong bốn phiên giao dịch số tiền 1 triệu đồng gom góp được đã mất giá trị một nửa, điều may mắn nhất với tôi là khi tôi thất bại, khi thê thảm nhất, vợ tôi không bỏ tôi mà đi, đó là điều khiến nội tâm tôi được an ủi lớn.

178. Q.4 - Chương 17: Chúng Ta Cướp Của Ăn Cướp (2)

Lâm Tuyền nói với hẳn như thế này:

- Có người giàu lên tức là có người bị cướp đoạt, TTCK là chiến trường cướp bóc của nhau, anh thua thiệt ở TTCK không thể quy kết là thất bại, chỉ là bị cướp mà thôi.

Khi ấy Lâm Tuyền cười đầy tà khí, cho tới giờ Đan Nguyên còn có cảm tưởng như người thợ săn mỉm cười khi thấy con mồi, bị Lâm Tuyền vỗ một cái vào vai, cảm giác tay y hút lấy linh hồn của mình, đương nhiên có thể nói hẳn bị sức hút của Lâm Tuyền cảm nhiễm.

Lâm Tuyền vỗ vai hẳn, hỏi:

- Đã bao giờ nghĩ tới chuyện đi cướp của người khác chưa?

Đan Nguyên giật mình, còn chưa kịp nói gì thì Lâm Tuyền đã nói tiếp:

- Tôi đã nghiên cứu qua đề án của anh tôi, tháng sau phòng tài vụ sẽ thành lập một ban n hỏ nghiên cứu chứng khoán, hoan nghênh anh gia nhập.

9 tháng mua cổ phiếu mới kiếm lợi, thu hoạch 20 triệu, ban chứng khoán từ ba người đã tăng lên thành 10 người, mới đầu còn do tổng giám sát tài vụ Lý Mai kiêm nhiệm chức giám đốc, tháng 5 năm nay Đan Nguyên chín thức trở thành chủ quản, nay lại rời khỏi phòng tài vụ thăng cấp thành phòng chứng khoán,

xếp ngang hàng với phòng lớn như phòng tài vụ, Đan Nguyên cũng thành giám đốc, được thưởng 0.2% cổ phần.

Dưới phòng chứng khoán còn thiết lập bốn phòng ban nhỏ, phòng nghiên cứu chứng khoán, phòng kiểm toán, phòng chứng khoán một và hai.

Có văn phòng của riêng mình, ngồi ở chiếc ghế da thật êm ái, nhìn qua cửa kính theo dõi nhân viên tất bật qua lại, cảm giác đó không tệ chút nào. Đang hưởng thụ khoái cảm thành đạt thì “reng reng reng”, chuông điện thoại gọi Đan Nguyên về mặt đất, hắng giọng một cái, cầm điện thoại lên trầm giọng nói:

- A lô, phòng chứng khoán Tinh Hồ đây, xin hỏi vị nào đấy.
- Cảm giác không tệ hả, tôi thấy anh ngồi sờ cái ghế nửa ngày rồi.

Lâm Tuyền trêu chọc:

- A, tổng giám đốc ...

Đan Nguyên đứng bật dậy như đang đối diện với Lâm Tuyền, chính bản thân hắn cũng không hiểu vì sao người trẻ tuổi đó mang tới ình áp lực mạnh mẽ như vậy.

- Anh mang báo cáo nghiên cứu 601 cùng với các chủ quản cấp dưới tới văn phòng của Lão Cố một chút.

Thực nghiệp Tinh Hồ cũng cải cách thành tập đoàn, Cố Lương Vũ làm tổng giám đốc, Thiệu Bình làm phó tổng giám đốc thường vụ, Diệp Kính Cường, Tiền Vi, Phàn Xuân Bình làm phó tổng giám đốc, có điều phó tổng giám đốc Phàn Xuân Bình chủ yếu là làm chân chạy vặt cho Lâm Tuyền.

Phàn Xuân Bình tự biết năng lực của mình còn kém xa đám Cố Lương Vũ, không làm nổi việc lớn, nhưng Lâm Tuyền không vứt bỏ hắn, giữ hắn ở bên cạnh xử lý chuyện vụn vặt, Phàn Xuân Bình vui vẻ mà làm. Chuyện duy nhất khiến hắn lo âu là Vương Thúy không vội kết hôn với hắn, mà tích cực ôn tập, thi vào đại học bổ túc học vào buổi tối.

Tiền Vệ Quốc thì theo Trương Bích Quân tới Tinh Hải làm giám đốc phòng hành chính, trở thành đại quản gia của tổng bộ tập đoàn, rất thích hợp với tâm ý của hắn.

Trong phòng họp chuyên dụng của tổng giám đốc, 36 chiếc ghế da màu đỏ thẫm đặt quanh bàn, chỉ có Lâm Tuyền, Cố Lương Vũ, Lý Mai và vài phó giám đốc, làm cả phòng trông rất trống trải.

Lâm Tuyền đích thân đứng dậy mời Đan Nguyên và ba giám đốc dưới quyền vào, nói:

- Vốn định tới cuộc họp quản lý cấp cao đầu tuần sau chứng mừng mọi người thăng chức, hôm nay gặp nhau rồi không nên bỏ qua, mọi người vỗ tay nào.

Những người khác vỗ tay chào đón, thấy bốn người cười dè dặt đi vào, Lâm Tuyền kéo ghế cho Đan Nguyên:

- Thành quản lý cấp cao cả rồi, phải có cái thể của mình chứ, ngồi đi, sau này tiếp xúc lâu các anh sẽ thấy tôi là người rất dễ tính. Thành tích của phòng chứng khoán trông cậy vào các anh cả đấy.

Hai hạng mục Nguyệt Nha Hồ, Chung cư Đàn Sơn có thể nói là kỳ tích, công ty dựa vào hai hạng mục đó mà lớn mạnh nhanh chóng, ba viên giám đốc của phòng chứng khoán có hai người ở vị trí chủ quản mới thăng cấp lên, một là chuyên gia phân tích chứng khoán do Đan Nguyên tuyển vào, đều không ngờ ông chủ trẻ như thế, không biết phải ăn nói thế nào với lời khách khí của Lâm Tuyền, chỉ biế vâng dạ ngồi xuống, làm trông có vẻ chậm chạp, ngốc nghếch.

Lâm Tuyền cũng quen rồi, chỉ có thể than mình sao không nhiều hơn chục tuổi nữa.

Lâm Tuyền tác phong nhanh gọn, đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi đã thảo luận qua với giám đốc Đan về tình hình TTCK hiện tại, thế nào nhỉ, về chế độ thì không có gì thay đổi cả, bê bối không ngớt, giao dịch ngấm liên miên, hoàn toàn không phải là TTCK đầu tư đúng nghĩa, mà giống như một con đường đầy cướp, nông dân dần không dám đi con đường này nữa, cho nên chúng ta tới đó đánh cướp, khả năng không cướp được gì mà còn bị người ta cướp mất. Giám đốc Đan nói rằng thành lập phòng chứng khoán ý nghĩa không lớn nữa, vì nông dân không dám tới gần con đường này rồi, tôi thì nói, cướp của nông dân có gì hay, chúng ta cướp của bọn ăn cướp.

Tiền Vi phì cười ra tiếng, chỉ Lâm Tuyền nói:

- Anh xác định muốn thành đại ca trộm cướp à?

Cả công ty từ trên xuống dưới chắc chỉ có Tiền Vi dám nói chuyện kiểu đó với Lâm Tuyền, Lâm Tuyền cũng ngầm cho phép Tiền Vi làm thế, không hẳn vì Tiền Vi thường có động tác nhỏ ám muội với y, mà vì nếu công ty ai ai cũng đối xử với y giống nhau thì không khỏi buồn tẻ, thêm chút gia vị vào cuộc sống cũng tốt, Lâm Tuyền là người khá biết hưởng thụ cuộc sống, nhưng thường không thèm để ý tới lời Tiền Vi nói.

Tiền Vi vừa mới về tỉnh thành, còn đang làm quen trở lại với tình hình, không có hạng mục lớn nào để làm, chủ yếu tập trung chuẩn bị hôn lễ. Vốn hôn lễ của Tiền Vi xác định tổ chức vào tháng 5 giống Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh, nhưng vì Lâm Tuyền xảy ra tai nạn mà trì hoãn tới mùa thu, làm Lâm Tuyền cảm động vô cùng.

Lâm Tuyền nhận lấy báo cáo Đan Nguyên đưa lên, nhìn qua tóm lược trên báo cáo:

- 601 là công ty có tên trên TTCK lớn nhất của Tỉnh Hải, tổng cổ phiếu 110 triệu, trị giá 150 triệu, liên tục ba năm thua lỗ, bị cảnh cáo rút khỏi TTCK, thực tế trên TTCK công ty thua lỗ liên tiếp năm năm sáu năm liền cũng có một đồng, nhưng đã thấy ai rút lui chưa? Chưa, cho nên không cần phải xét tới nguy hiểm bị rút tên. Giám đốc Đan, đây là việc anh phụ trách, anh nói đi.

Hiện giờ Đan Nguyên mới chỉ là người chấp hành sách lược của công ty, không biết điều dám Cổ Lương Vũ, Tiền Vi, Lý Mai những nhân vật hạch tâm mới biết, được chỉ thị của Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền muốn ra tay với Trương Quyền, Trần Minh Hành, tránh đánh cỏ động rắn, trước tiên chằm chằm tích trữ lực lượng ở TTCK cấp hai.

Tập đoàn Lệ Cảnh trực tiếp nắm giữ 21% cổ phần của Tổng cty xây dựng Tỉnh Hải, giám tiếp nắm 36% cổ phần, thành phần gián tiếp kia có dính dáng tới mạng lưới quan hệ phức tạp, con số kiểu này cơ cấu nghiên cứu chứng khoán không thể biết chính xác được.

Quốc tư ủy truyền lời qua Triệu Tăng, sẵn lòng nhường ra 26% cổ phần, Lâm Tuyền vét hết túi miễn cưỡng mua được 26% này, nhưng mua thì có tác dụng gì? Không thể nắm được quyền khống chế tổng công ty xây dựng, không thể trọng tổ lại, như thế còn mong đợi dựa vào nó kiếm lợi sao?

Tài sản mỗi năm Tổng cty xây dựng kiếm được đều bị khéo léo chuyển sang Lệ Cảnh rồi, Lâm Tuyền không muốn tiêu tiền lãng phí.

Nhưng ý muốn của Cảnh Nhất Dân cũng không thể né tránh, hướng hồ y cầm hận Trương Quyền, Trần Minh Hành, muốn tìm cơ hội ột đòn trí mạng.

Có điều kẻ địch rất狡 hoạt, trong mười mấy năm qua đã có 3 bí thư thành ủy Tỉnh Hải ngã ngựa, lần nào cũng gây ra trận địa chấn quan trường không nhỏ, song Trương Quyền vững vàng từng bước leo lên vị trí ngày hôm nay, tuyệt đối không phải người đơn giản, ít nhất ông ta là người rất cẩn thận, hạ Trần Minh Hành không có vấn đề lớn, nhưng hạ luôn cả Trương Quyền không dễ dàng, Cảnh Nhất Dân nếu nắm được thóp ông ta đã chẳng cần Lâm Tuyền đánh vu hồi.

179. Q.4 - Chương 18: Tất Cả Trôi Theo Nước Mắt

Vì thế chỉ có cách từ từ xâm nhập từ TTCK, âm thầm mua lấy cổ phiếu lưu thông của tổng cty xây dựng Tỉnh Hải, chỉ cần tích trữ được đủ cổ phần, giành lấy tiếng nói trong xử lý sự vụ của tổng công ty, là có thể đột phá từ bên trong, vạch trần sự cấu kết giữa Trần Minh Hành và Trương Quyền.

Cho dù có chút gió lay cỏ động gì, thoát thân từ TTCK cấp hai cũng là điều dễ dàng, đó mới là mục đích thực sự Lâm Tuyền thành lập phòng chứng khoán.

Nhà phân tích chứng khoán cao cấp, người thao tác ưu tú thì Lâm Tuyền hiện còn chưa cần, chỉ cần phòng chứng khoán đủ cẩn thận là được, con người phải từng trải mới trưởng thành.

Ngày 16 tháng 8, Lâm Tuyền từ tỉnh thành trở về Tỉnh Hải, chuyện Bằng Nhuận, ở Tỉnh Hải chỉ có số ít biết được, còn phần đông đều nghĩ Lâm Tuyền tới tỉnh thành là để trị liệu phục hồi.

Trong thời gian khôi phục còn làm việc quá nhiều, để lại chút di chứng, cơ bắp chân phục hồi không hoàn thiện, khiến hành động bị chút ảnh hưởng nhỏ, ảnh hưởng này cần thời gian dài mới có thể từ từ bình thường lại được. Song có thể sống sót là Lâm Tuyền đã tạ ơn trời đất rồi, chút di chứng này hoàn toàn không để trong lòng.

Trương Đào và Điền Lệ đã tới Tập đoàn Lệ Cảnh làm việc được một tháng, Trương Đào không quen ở trong nhà của Điền Lệ, liền cùng cô thuê một căn hộ nhỏ ở tây thành, điều kiện rất sơ sài. Giống như công ty khác, Lệ Cảnh trả tiền lương thực tập rất thấp.

Nhìn thấy Trương Đào, Điền Lệ ở với nhau, Lâm Tuyền khó tránh khỏi nhớ tới thời gian ở bên Trần Vũ, căn phòng ở Chung cư Thanh Niên vẫn chưa trả, song y không có dũng khí vào đó một lần nữa.

Lâm Tuyền chỉ có lần về trường là gặp Trương Đào, Trần Lập một lần, sau đó bạn chuyện Bằng Nhuận, không đem chuyện ở trong trung tâm phục hồi ở Bệnh viện nhân dân tỉnh nói với hắn, lần này về Tỉnh Hải, liền tới căn nhà mà hắn thuê.

Lâm Tuyền đứng định bước trên bậc cầu thang vừa hẹp vừa dốc, đây là kiểu nhà tập thể từ thập niên 70, nhà xây vừa chật vừa bí, cầu thang tối tù mù, đèn vỡ hết cả chẳng ai thay, đi qua nhà vệ sinh dùng chung thì khai thối sặc sụa, Điền Lệ vì Trương Đào mà chấp nhận điều kiện sống kém thế này, Lâm Tuyền nghĩ phải thay đổi cách nhìn về cô ta.

Leo tới 5 tầng, Lâm Tuyền cảm thấy nhịp thở hơi gấp, đứng một lúc điều hòa lại hơi thở mới chậm rãi đưa tay gõ cửa.

- Ai đấy?

Điền Lệ chưa mở cửa đã lên tiếng hỏi trước, đến khi cửa mở ra nhìn thấy Lâm Tuyền đứng trước mặt, cô sững người một giây, bất giác nước mắt chảy ra:

- Anh, anh đi được rồi.

Giây phút đó bao nhiêu ác cảm trước kia của Lâm Tuyền với Điền Lệ trôi theo giọt nước mắt ấy, nhìn Điền Lệ tóc hơi rối, đeo tạp dề nhàu nhĩ cấu bẩn, y nhớ lại lời Trần Vũ đánh giá Điền Lệ :”Điền Lệ là người bạn rất tốt”, nhớ tới Trần Vũ, tim y còn đau lắm.

- Tiểu Lệ ai vậy? A! Lão Đại ...

Trương Đào lần này gặp lại Lâm Tuyền thì đã là ba tháng xa cách rồi, vừa gặp mặt thấy Lâm Tuyền đi lại được như trước kia, không kìm được clao ra ôm chầm lấy y.

Lâm Tuyền là người tình cảm lãnh đạm, không quen người khác thể hiện tình cảm chân thành mà nhiệt tình, đẩy hắn ra, nói đùa:

- Bỏ tay ra đi, không Điền Lệ lại nghi ngờ.

- Nghi ngờ gì, cô ấy biết anh bình phục còn mừng tới phát khóc, em không nghi ngờ thì thôi.

Trương Đào vừa kéo Lâm Tuyền vào nhà vừa nói:

- Thời gian qua anh đi đâu? Liên hoan tốt nghiệp cũng không tìm được anh, thời gian trước Trần Lập còn ở đây vài ngày, anh không học nghiên cứu sinh, lại bận rộn công việc à?

Lâm Tuyền ngó quanh phòng, có hai gian, gian ngoài kê một cái bàn gỗ, bốn cái ghế nhựa với chiếc TV màu 14 inch, còn gian nữa buông rèm kín, hẳn là phòng ngủ hai người bọn họ:

- À, tới trung tâm phục hồi trị liệu, nằm mấy tháng trời, không muốn ai nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình, vừa mới đi lại được, còn cần người đỡ. Còn công việc, tôi chỉ lập kế hoạch, việc này có tàn phế cũng làm được, người ta không chê bai gì tôi.

- Nói như vậy là sau này anh định ở lại Kiến Nghiệp phát triển à?

Lâm Tuyền ngồi xuống ghế nhận lấy cốc trà Điền Lệ pha cho:

- Phát triển cái gì? Kiếm cái bỏ vào mồm thôi, bên này cũng có chi nhánh, tôi phải chạy hai đàng.

- Chạy hai đầu cũng tốt mà, ném bà xã một bên, bên kia kiếm lấy một cô tình nhân, em thấy anh tìm Lục Nhất Mạn được đấy, cô ấy động tình với anh rồi. Nghe nói anh gặp tai nạn liền khóc ngất đi. Anh có biết vì sao Trần Lập lại chia tay bạn gái không, không phải do Lục Nhất Mạn gây họa sao? Lục Nhất Mạn thân thiết với bọn em là vì anh, tên tiểu tử đó lại không tự lượng sức, tưởng rằng có thể tranh thủ cơ hội, nhìn thấy Lục Nhất Mạn khóc lóc vì anh như thế, tim cũng chết theo luôn. Hồi tháng tư tháng năm tên đó như kẻ mất hồn, nhìn thấy anh ngồi xe lăn, mới không mở miệng quyết đấu với anh.

Trương Đào nói nửa đùa nửa thật làm Lâm Tuyền nghe mà buồn cười, sau này mỗi tháng y đều tới nghe Lâm Cẩm Nam phát biểu ở hội thảo kinh tế, y cũng có nhiều vấn đề cần thỉnh giáo Lâm Cẩm Nam, có điều cơ hội tiếp xúc với đám Trần Lập, Lục Nhất Mạn không nhiều, chuyện này y không muốn nói.

Điền Lệ véo tai Trương Đào:

- Có phải anh cũng muốn tìm một cô tình nhân bên kia không?

- Ái, ái, ái, anh chỉ nói thôi mà, cho anh mười cái gan cũng không dám, có dám cũng không ai thêm làm tình nhân của anh.

Trương Đào xoa tai nhảy sang một bên:

- Lạ thật, lão đại cũng có đẹp trai hơn anh đâu, sao bao nhiêu cô gái điên đảo. Ấy, Phương Nam đâu rồi, mấy tháng không thấy cô ấy, em nhớ lắm đấy, mỹ nữ có khí chất như thế không nhiều.

Lâm Tuyền chỉ mặt Trương Đào nói:

- Tỉnh Hải nhiều mỹ nữ lắm, Điền Lệ, cô trông coi tên tiểu tử này chặt vào, hần không an phận đâu.

Điền Lệ “hừm” một tiếng, mặt vênh lên thách thức:

- Anh ấy dám kiếm tình nhân xem, em kiếm luôn 2 người khác cho anh ấy xem ..

Khỏi phải nói Điền Lệ dám làm chuyện này lắm, đem so với những tên khác trong phòng thì Trương Đào coi là người thành thực rồi, thế nào cũng bị Điền Lệ quản chặt, Lâm Tuyền thực lòng mong cho hai người bọn họ được hạnh phúc.

Ở lại ăn cơm trưa với Trương Đào và Điền Lệ, buổi chiều bị Trương Đào giữ lại chơi, tới gần giờ đón Tiểu Tư Vũ ở nhà trẻ Lâm Tuyền mới cáo từ. Tiểu Tư Vũ không theo Phương Nam về quê, được Lâm Tuyền đón về nhà ở, Trần Tú vui mừng hết sức, trước kia ít nhất ở nhà còn có Tiểu Sơ, giờ Tiểu Sơ cũng đổ vào Đh Đông Hải rồi, sinh viên năm đầu, chẳng khác gì con chim được sổ lồng, ở lý tại Kiến Nghiệp, nhà chỉ có hai ông bà già lủi thủi với nhau, nên mỗi lần Tiểu Tư Vũ sang chơi đều quý như vàng, hai ông bà già cưng chiều hết mực.

Thực sự nhìn kiểu mẹ mình cầm cái bát cơm chạy đằng sau Tiểu Tư Vũ dỗ dành cô bé ăn từng miếng một Lâm Tuyền rất lo Tiểu Tư Vũ bị chiều hư, nhưng góp ý với mẹ thì bị trừng mắt lên giáo huấn một chập, nói bà có ba đứa con đều nuôi dạy như thế, có thấy đứa nào hư đâu, rồi chuyện nọ xọ chuyện kia, bắt Lâm Tuyền kiếm bạn gái, lấy vợ ... Lâm Tuyền đành chào thua.

Lâm Minh Đạt thì nhìn Tiểu Tư Vũ mím môi nhắm mắt lắc đầu không chịu ăn thì cười hà hà thích thú lắm.

Lâm Tuyền cũng không cứng rắn với Tiểu Tư Vũ được, còn may “cháu hư tại bà” chỉ đúng về sau, Phương Nam rất nghiêm với con, rèn luyện tính độc lập cho Tiểu Tư Vũ còn nhỏ, không cho cô bé ngủ cùng phòng, dạy bảo nghiêm khắc, nên Tiểu Tư Vũ ở nhà y không nhõo đủ trò, về nhà mẹ nói gì nghe răm rắp.

Nghĩ tới đó Lâm Tuyền không khỏi nhớ đến Phương Nam, chẳng biết chuyến về quê của cô ra sao rồi.

180. Q.4 - Chương 19: Bước Ngoặt Của Phương Nam (1)

Một chiếc Volkswagen Beetle từ từ giảm tốc độ rồi dừng sát lề đường phía trước quán trà Vũ Khúc, thời buổi này người giàu ngày một nhiều dù là chiếc BMW hay Mercedes sang trọng cũng không khiến người ta để ý quá nhiều nữa, song chiếc Beetle này dù người ta không biết giá trị của nó bao nhiêu cũng không thể không chú ý, vì nó thực sự quá xinh đẹp, vẻ đẹp làm các cô gái không kìm được nhìn thấy phải reo lên.

Quán trà Vũ Khúc cũng đang vang lên tiếng trầm trồ, quán trà này hai tầng, tầng một kinh doanh nhà hàng, tầng hai chỉ có bốn cái cột, mái ngói che mưa, lan can với dây leo bám chằng chịt, cực kỳ nên thơ, là nơi tổ chức tiệc, là nơi cho các đôi uyên ương hẹn hò ngắm mưa.

Ngày hôm nay toàn bộ tầng hai được người ta bao trọn, bên trên có khoảng 30 người cả nam lẫn nữ, không ít người ăn mặc trông có vẻ thành đạt, bọn họ xếp bàn thành vòng tròn ngồi quây xung quanh.

- Đáng yêu quá cơ, ước gì mình cũng có một cái.

Một cô gái trang điểm khá đậm hai tay chấp lại với nhau nhìn chiếc Beetle:

- Thế thì cô bán nhà đi mà mua, tôi không sánh kiểu xe này lắm, nhưng chắc chắn nó không ít hơn năm con số đâu.

Một thanh niên đeo ca vát có vẻ hiểu biết nói:

Nghe hai người đó bàn tán, thêm vài người tò mò đi ra sát lan can nhìn chiếc xe, lúc này người trên xe bước xuống, lập tức vang lên tiếng kêu còn nhiều hơn lúc này.

- Là Phương Nam, xe của cô ấy đấy.

- Không tin được, đó là Phương Nam sao?

Từ Thịnh Phong nghe thấy câu này lập tức đứng dậy kích động đi tới lan can nhìn xuống, lòng như nổi sóng, đầu cũng hiện lên ý nghĩ “ Phương Nam đó sao?”.

Hắn yêu Phương Nam từ năm cấp ba, lúc đó hắn học năm cuối, là hội trưởng hội học sinh, Phương Nam là vừa mới vào năm đầu, cô gái luôn mặc váy hoa vải mềm, trông có phần quê mùa, tóc tết hai bên với nụ cười bên lên ngây thơ đó đã chiếm cứ trái tim hắn, chỉ có điều bên người đẹp có quái thú canh gác, bạn cùng lớp cũng là chồng Phương Nam sau này luôn kè kè bên sát cô, ngăn cản bất kỳ chàng trai nào ý đồ tiếp cận.

Tên đó đúng là chẳng khác gì một tay lưu manh, nghe đâu có người chỉ vì viết thư tỏ tình với Phương Nam mà bị hắn đánh gãy tay. Từ Thịnh Phong sinh ra trong gia đình cán bộ tầm trung, ảnh hưởng từ gia đình khiến hắn trưởng thành hơn, khôn khéo hơn đám bạn cùng lứa, và cũng nhát gan hơn, hắn biết tương lai tươi đẹp đang đợi mình không muốn gây rắc rối, vì thế không bày tỏ với Phương Nam.

Kế hoạch của Từ Thịnh Phong, đợi sau này ra ngoài xã hội rồi, khoảng cách giữa hắn và loại người không có tương lai như tên lưu manh kia sẽ càng ngày càng xa, lúc đó Phương Nam sẽ là của hắn.

Không ngờ Phương Nam tốt nghiệp cao trung, học tài vụ trung cấp hai năm, tuổi vừa tròn 20 đã kết hôn rồi, đối tượng không phải ai khác mà lên tên lưu manh kia.

Từ Thịnh Phong cũng theo sắp xếp gia đình kết hôn với con gái một cán bộ cơ quan nhà nước, kết hôn chẳng bao lâu thì vợ hắn bị tai nạn xe qua đời, từ đó hắn vùi đầu vào việc, có tài có chỗ dựa, chỉ vài năm leo lên vị trí trưởng khoa bệnh viện thành phố, đang có hi vọng trở thành phó viện trưởng trẻ có khả năng trẻ nhất toàn quốc.

Tình cờ một lần tụ họp bạn cũ, nghe được tin tức cô gái năm nào, tình yêu vốn chôn kín trong lòng bùng cháy mãnh liệt, nhất là biết số phận long đong của Phương Nam, hắn càng thấy mình có trách nhiệm bao bọc cô. Tìm tới nhà Phương Nam mới biết cả nhà cô đã chuyển tới Tỉnh Hải, Từ Thịnh Phong không tiếc công sức tìm hiểu cuối cùng qua họ hàng thân quen biết được nhà Phương Nam ở Tỉnh Hải.

Hắn tới Tỉnh Hải vài lần rồi, Phương Nam cùng mẹ và con gái sống trong căn nhà nhỏ thuê ở sau nhà hàng Tú Thủy Các, nơi Phương Nam làm việc, điều kiện sống không tệ, nhưng không phải khá giả gì.

Đẹp trai, lịch lãm lại thành đạt, lại có gia cảnh tốt, Từ Thịnh Phong nhanh chóng chiếm được tình cảm của mẹ Phương Nam, nhưng Phương Nam luôn giữ khoảng cách với hắn, chỉ khách khí như bạn bè như họ hàng xa, thậm chí chưa một lần nhận lời đi uống cà phê với hắn.

Đã gần một năm rồi tình hình không hề tiến triển, nửa năm qua tới Tỉnh Hải càng không gặp được Phương Nam Từ Thịnh Phong rất sốt ruột, tình cờ biết Phan Thanh Mai bạn thân của Phương Nam thời cao trung làm trong bệnh viện thành phố, một cô gái tham hư vinh luôn tìm cách ngoi lên ở bệnh viện, một trong số ít người Phương Nam còn liên hệ ở quê. Hắn chơi bài ngựa luôn, ra điều kiện Phan Thanh Mai giúp hắn đến với Phương Nam, hắn sẽ giúp cô ta thăng tiên, tất nhiên Phan Thanh Mai đồng ý, cô ta cực kỳ nhiệt tình còn tới Tỉnh Hải cùng mẹ Phương Nam bày ra cuộc tụ họp bạn cũ này.

Cuộc tụ họp này đương nhiên do Từ Thịnh Phong bỏ tiền chi trả hết, mục đích sẽ để Phương Nam thấy được gia thế cũng như địa vị của hắn lúc này, hắn tự tin, chỉ cần cho Phương Nam thấy được những thứ đó, không thể không xiêu lòng.

Nhưng Phương Nam lúc này xuất hiện với hình ảnh hoàn toàn khác biệt với trước kia, làm hắn há hốc mồm.

Nếu trong một bộ phim, lúc này sẽ vang lên khúc nhạc sôi động, cảnh quay bắt đầu chiếu chậm lại, bước ra từ trong chiếc xe sang trọng là mỹ nhân hiếm có, mái tóc bồng bềnh dợn sóng, chiếc kính râm không khiến dung mạo của cô giảm sút mà còn tăng thêm phần quý phái sang trọng, bộ véc nữ quần tây màu trắng muốt, chiếc vòng ngọc trai tỏa sáng dịu dàng trước cổ.

Vợ hắn trước kia thích dùng hàng hiệu, Từ Thịnh Phong tuy không tái giá, song khá phong lưu sành điệu, hắn biếu chiếc áo chanel, ví Gucci, cùng chuỗi ngọc trai đắt tiền Phương Nam đeo, giá trị ít nhất bằng nửa cái xe kia.

Phương Nam vừa mới lên tầng hai, không ít bạn học đi ra đón, rồi rít hỏi han:

- Phương Nam, phát tài ở đâu rồi, trông bạn như bà chủ vậy.
- Bà chủ gì chứ, mình cũng chỉ đi làm thuê cho người ta thôi mà.

Phương Nam cười duyên dáng lấy danh thiếp chia ấy người bạn:

- Chà, trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Liên hiệp đầu tư Tỉnh Hải.

Một cô gái kéo Phương Nam tới bên cạnh mình, háy mắt cười ranh mãnh:

- Không mong khai ra đi, có phải bắt được trái tim vị tổng giám đốc giàu có kia rồi không?

Phương Nam chỉ cười tủm tỉm không đáp, nhưng câu trả lời thì đã quá rõ ràng rồi, người thì hâm mộ, người thì ghen tị, cũng có người xem thường, dù thế Phương Nam hoàn toàn thành tâm điểm buổi tụ họp, mấy cô bạn tút tít xung quanh hết hỏi Phương Nam công việc thế nào, lại hỏi mấy món trang sức đắt tiền trên người cô.

Phan Thanh Mai ngồi gần Từ Thịnh Phong, thấy sắc mặt hắn khó coi, đi tới gỡ Phương Nam ra kéo về chỗ mình, không đợi Từ Thịnh Phong nói gì, Phương Nam chủ động lên tiếng:

- Choa, bác sĩ Từ trông thật bảnh, bây giờ làm bác sĩ kiếm được nhiều tiền thế sao?

Mục đích ngày hôm nay của Từ Thịnh Phong muốn thể hiện phong độ gia thế của mình trước Phương Nam, có điều nghe cô nói tới chuyện tiền bạc lại cảm thấy không thoải mái:

- Phương Nam em càng ngày càng xinh đẹp đấy.
- Bác sĩ Từ thật khéo miệng.

Phương Nam cười khúc khích, thân thiết nắm tay Phan Thanh Mai nói vừa đủ cho Từ Thịnh Phong nghe:

- Anh ấy có học lớp chúng ta đâu, sao lại có mặt ở đây ... à, mình biết nhé, Thanh Mai bạn thật tẻ, hai người tới với nhau lúc nào sao không ỉn biết.
- Phương Nam, đừng đùa như thế mình có bạn trai rồi.

- Thì sao chứ, đã cưới nhau đâu. Mình nói này Thanh Mai, bạn không nên bỏ lỡ cơ hội, nếu không sau này hối tiếc đó. Bác sĩ Từ có học thức lại đẹp trai, quan trọng hơn gia cảnh rất khá giả, nếu lấy anh ấy sau này bạn không lo lắng gì về tương lai nữa rồi ...

Phương Nam nói với giọng điệu rất thể lệ, Từ Thịnh Phong thấy đầu óc chao đảo, đó chính là cô gái kết tóc bím với nụ cười nhẹ nhàng ngây thơ mát hơn gió mùa thu sao?

181. Q.4 - Chương 20: Bước Ngoặt Của Phương Nam (2)

Lâm Tuyền về Tĩnh Hải tất nhiên không phải chỉ để trông Tiểu Tư Vũ, y không thiếu việc để làm, trọng điểm là kế hoạch cải tạo giáo dục.

Trung học Tây Trạch bỏ lương đời giáo viên giỏi, lập tức mang lại hiệu quả, mùa hè kết hợp với khoa ngoại ngữ Đh Tĩnh Hải tổ chức trại hè tiếng Anh, do hai giáo viên tiếng Anh cùng hai giáo viên nước ngoài dẫn đầu, cắm trại trong 20 ngày, học phí cao tới 2500, tổng cộng tổ chức hai lớp 80 học sinh.

Lúc Lâm Tuyền về tới Tĩnh Hải thì buổi trại hè tiếng Anh cũng vừa mới kết thúc, có được đánh giá cao. Trung học Tây Trạch trong vòng một năm tiếp theo sẽ tổ chức rất nhiều hoạt động gây tiếng vang, trừ xây dựng công trình, lớp ôn tập đại học chính là trọng điểm của trọng điểm.

Thời gian đã tới trung tuần tháng 8 rồi, những người thi trượt các năm trước đều tìm kiếm các loại lớp học thêm, mấy trường học ở Tĩnh Hải đều đem tổ chức lớp ôn thi đại học thành con đường phát tài, Trung học Tây Trạch muốn thành công phải đưa ra mỗi như đủ sức hấp dẫn.

Trại hè chẳng qua chỉ là khúc dạo đầu cho lớp ôn thi đại học, Trung học Tây Trạch liên kết với ĐTH Tĩnh Hải tổ chức một loạt chương trình Giáo viên Tây Trạch dạy học qua truyền hình, hoạt động này không tốn bao nhiêu tiền, nhưng tuyên truyền cho nó lại cực kỳ tốn kém, hiệu ứng rất rõ rệt, khi tin tức Trung học Tây Trạch tổ chức lớp ôn thi truyền ra ngoài, học sinh cùng phụ huynh gọi điện học đích thân tới trường liên miên không ngừng.

Trung học Tây Trạch tổ chức lớp dạy học công khai, cho phụ huynh và học sinh dự thính, để thu hút học sinh ưu tú thi trượt, hơn nữa chẳng những không thu học phí cao, còn cung cấp ưu đãi rất nhiều, nhưng học sinh muốn tham gia vào lớp ôn thi đại học lại phải tham gia một cuộc sàng lọc.

Hai lớp ôn thi, tổng cộng chọn được 100 học sinh, vì thế mà năm đầu sơ trung - Cao trung đều giảm đi một lớp, đây cũng thành cái cớ để Trung học Tây Trạch loại bỏ một phần học sinh mới không đủ tiêu chuẩn.

Theo như kế hoạch trước đó, phải khuyên nhủ 30% học sinh thành tích học tập yếu kém, đạo đức xấu chuyển trường, tuy Tập đoàn giáo dục Tây Trạch sẵn lòng vì thể bỏ tiền bồi thường, nhưng người sẵn lòng chuyển trường không có mấy.

Vì thế Trung học Tây Trạch liền dùng một số biện pháp cực đoan, dựa theo thành tích thi cuối kỳ, sẽ loại bỏ 50 học sinh có xếp hạng cuối của mỗi cấp, an bài tới một phòng học riêng học, không an bài chỗ ở cho số học sinh này, liệt vào học sinh ngoại trú, còn những học sinh khác thì thực hiện giáo dục khép kín.

Tập đoàn giáo dục Tây Trạch thưởng phạt giáo viên công chức chênh nhau khá lớn, tổng cộng chia làm sáu cấp, lương cơ bản cao nhất là 60.000, thấp nhất chỉ có 10.000. Phương án này do tầng quản lý tập đoàn đề xuất ra, bất ngờ là Ủy ban liên hợp giáo viên lại không phản đối. Trừ số ít những người như Lâm Minh Đạt ra, không có ai muốn lên lớp dạy 30% học sinh bị loại bỏ kia.

Mấy ngày Lâm Tuyền ở nhà, Lâm Minh Đạt luôn nhìn y với ánh mắt bất thiện, cứ như chủ ý đó chỉ có y mới nghĩ ra được vậy. Lâm Tuyền không chịu nổi ánh mắt đó, cuối cùng phải lên tiếng:

- Ba, con làm sai chuyện gì à?

Lâm Minh Đạt gỡ kính ra, đặt tờ báo xuống bàn, giọng nghiêm khắc:

- 300 học sinh, từ năm đầu sơ trung tới năm cuối cao trung đều loại bỏ, chẳng phải năm đầu sơ trung và cao trung đều là học sinh mới do các con tuyển chọn à, vì sao cũng muốn đóng dấu không hay đó lên người bọn chúng?

Lâm Tuyền có chút hổ thẹn, không dám đối diện với lời chất vấn của Lâm Minh Đạt, lúc ở tỉnh thành y không hỏi han gì tới chuyện Trung học Tây Trạch, có điều xuất hiện loại chuyện này, y cũng không thể trốn tránh được trách nhiệm, đơn giản vì Tập đoàn giáo dục Tây Trạch làm vậy là chấp hành đúng theo phương châm y đặt ra.

Muốn trong thời gian ngắn triệt để cải tạo được Trung học Tây Trạch thì làm sao quan tâm tới quyền lợi của học sinh được.

Lâm Tuyền khí thế yếu hẳn, thận trọng nói:

- Ba, để bọn chúng biết trước sự tàn khốc của xã hội cũng tốt, coi như rèn luyện cho cuộc đời sau này của chúng. Tài phú, quyền lợi vốn không được phân phối bình đẳng, những lời mọi người đều bình đẳng như nhau là sự truyền đạt sai lầm, giáo dục cũng như thế, dù sao cũng tốt hơn là sau khi bị vô tình vứt bỏ ra ngoài xã hội mới choàng tỉnh, tự hủy hoại bản thân.

Lâm Minh Đạt buông một tiếng thở dài:

- Học sinh chia làm ba loại, giáo viên cũng chia làm ba loại, không chen vào được lớp ưu tú, cũng phải chen vào được lớp bình thường. 6 lớp đào thải, ai cũng muốn tránh thật xa. Vì chuyện này các giáo viên này sinh mâu thuẫn nội bộ, đều do cái chế độ thưởng chèn lệch kia mà sinh ra.

Không thưởng theo khả năng làm sao phát huy được tinh thần làm việc, chế độ lương thưởng cùng cấp mới khiến giáo viên ưu tú nản lòng, những kẻ phản đối đa phần là ghen ăn tức ở, năng lực không có, song những lời này Lâm Tuyền không dám nói ra, dè dặt hỏi:

- Thế cuối cùng quyết định ra sao ạ?

- Trừ ba lớp tham gia thi đại học, giáo viên dạy lớp ưu tú cũng phải nhận thêm một lớp nữa, chỉ có một lớp năm thứ ba không đủ giáo viên.

Lâm Tuyền nhìn ánh mắt cha có vẻ không bình thường, vội đứng dậy:

- Ba, con có việc gấp phải đi đây.

- Ăn cơm đến nơi rồi, còn đi đâu.

Lâm Minh Đạt đứng đĩnh nói:

- Mấy ngày nay con về cũng chỉ chơi với Tiểu Tư Vũ, không thấy con tới công ty, vậy môn số học do con dạy đi, nếu con dạy số học, còn lại môn lịch sử, đoán chừng Chu Sơn không dám từ chối.

“Biết ngay có chuyện chẳng lành mà” Lâm Tuyền đau đầu vô cùng, quay lại nhìn nhó nhìn Lâm Minh Đạt:

- Chu Sơn hiện giờ là phó tổng giám đốc thường vụ của tập đoàn, không cần phải dạy học, còn con, để con dạy học không phải làm hỏng bọn nhóc sao? Con làm gì có tư cách giáo viên, ba chẳng nói con là gian thương à?

- Không sao cả, bên Chu Sơn do ba đi nói, con đã đứng lớp, ông ta không từ chối được, môn ngữ văn do ba dạy. Một tuần tám tiết, đều bố trí vào buổi sáng, hiện giờ con có việc gì sắp xếp xử lý vào buổi chiều bố tối đi.

Lâm Tuyền nài nỉ:

- Ba, con nói thật đó, con làm sao đi dạy học được, ba xem con có giống giáo viên không?

- Không giống thì rồi sẽ giống, chuyện này ...

Lâm Tuyền bí nước đành cầu cứu viện binh:

- Tiểu Tư Vũ, ông bắt nạt ba này!

- A aaaaa ...

Tiểu Tư Vũ đang được Trần Yến tắm rửa chuẩn bị ăn cơm, nghe Lâm Tuyền la làng, quần áo chưa mặc xong đã hét ầm ỹ chạy ù ra, nhào vào lòng Lâm Minh Đạt, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm đầm liên hồi:

- Sao ông bắt nạt ba cháu, ông hư ...

Lâm Minh Đạt cười ha hả để mặc Tiểu Tư Vũ đánh mình, Trần Yến từ trong phòng tắm chạy ra theo:

- Tư Vũ, mặc áo vào đã không bị cảm bây giờ. Hai cha con ông có chuyện gì cũng đừng lôi trẻ con vào chứ ...

Lâm Minh Đạt nhận lấy cái áo từ tay vợ, mặc cho Tiểu Tư Vũ, cô bé ngúng ngẩy không chịu, nhất quyết đòi ông hứa không được bắt nạt cha mình, Lâm Minh Đạt đổi giọng dụ dỗ:

- Tư Vũ, cháu có thích ba cháu tới nhà trẻ dạy cháu không?

- Oa, ba tới nhà trẻ chơi với cháu à?

Tiểu Tư Vũ sáng mắt lên, quay sang nhìn Lâm Tuyền:

- Thế là con được chơi với ba cả ngày rồi.

- Ba, con đồng ý, chuyện gì cũng từ từ thương lượng.

Lâm Tuyền đang nhơn nhơn đắc ý, nghe câu đó sồn gai ốc, đây đâu phải trò đùa, cha y dám làm thế lắm, chỉ còn nước nhận lời trước nghĩ cách ứng phó sau, thực sự nghĩ không ra, cha tốt xấu gì cũng là hiệu trưởng, muốn kiếm một hai giáo viên đứng lớp có gì khó khăn đâu, Chu Sơn ăn gan hùm mới dám làm khó ông. Chẳng lẽ là muốn Chu Sơn có chính sách ngả về phía những học sinh bị loại bỏ kia thêm một chút? Điều này rất có khả năng, Chu Sơn không còn làm phó hiệu trưởng Trung học Tây Trạch nữa, vẫn đích thân tới giảng bài, đại khái sẽ khiến những học sinh kia có được chút an ủi, cha đúng là vì học sinh mà bỏ không ít tâm tư.

Nghĩ tới đó Lâm Tuyền thấy khả năng thoát thân khỏi vụ này trở nên quá mong manh.

182. Q.4 - Chương 21: Bước Ngoặt Của Phương Nam (3)

Lâm Tuyền buồn bực tìm Quách Bảo Lâm “tâm sự”, thế nhưng tên này nghe xong hai mắt sáng lên hăm mộ, hẳn chẳng cần nói Lâm Tuyền cũng biết đang mơ tưởng tới làn da non nớt mịn màng của các em nữ sinh rồi, đúng là chơi nhảm với bạn xấu mà.

Phương Nam hôm sau trở về, thực nghiệp Tinh Hồ đã đi vào quỹ đạo bình thường, trừ hàng tuần tham gia một lần cuộc họp quản lý hành chính cấp cao, cũng chỉ phải tới công trường thi công Nhuận Bằng xem tiến triển, liên hệ các phương diện thúc đẩy tiến trình cải tạo ngô Bích Tinh, việc này chỉ chiếm dụng 1-2 ngày một tuần của Lâm Tuyền, còn mỗi tháng 3 ngày tham dự hội thảo nghiên cứu kinh tế.

Lâm Tuyền ở lại Tinh Hải không phụ trách việc gì cụ thể, đoán cha mình hẳn tính kế sẵn rồi, đám người phía dưới càng không dám che dấu, nên mới biết an bài của mình, không ình thoát thân. Bên cạnh y có Phương Nam mới học trung học chuyên nghiệp, Tôn Phi Phi học đại học chuyên khoa, chẳng lẽ vì dạy số học trung học, mình phải kiếm thêm một trợ lý nữa.

Nghe nói Lâm Tuyền sẽ tới Trung học Tây Trạch dạy học, đám Trương Bích Quân, Trương Đình, Tôn Phi Phi đều há hốc mồm, ngược lại Phương Nam lờ mờ hiểu được dụng tâm của Lâm Minh Đạt, trong mắt ông, đại khái việc làm của Lâm Tuyền chỉ vì lợi ích, muốn y tới trường dạy học là có ý muốn y tu thân dưỡng tính.

Lâm Tuyền đưa một xấp đề kiểm tra cho Trương Bích Quân:

- Cô kiểm cho tôi một trợ lý dạy học từ chi nhánh Tinh Hải ...

Quách Bảo Lâm vỗ vai y:

- Tiểu Ba, phải có lòng tin vào bản thân chứ, năm đó thi đại học môn số học chỉ thiếu một chút thôi mà, dạy đám nhãi con hỉ mũi chưa sạch chẳng phải dễ như bỡn.

Tôn Phi Phi đầy hứng thú hỏi:

- Thiếu một chút là sao?

Lâm Tuyền xoa tay:

- Rồi, rồi, không cần phải nói nữa, dạy số học do ba tôi đích thân theo dõi, không dễ đối phó cho qua được.

Sự kiện lớn nhất tháng 8 không có gì hơn bí thư thị ủy Thông Nam bị song quy, Triệu Tăng tới Thông Nam làm bí thư thị ủy tạm quyền, cái ghế phó thư ký trưởng thành ủy để trống do Đinh Hường Dương tiếp nhận.

Thăng lên cấp chính xử phải tiến hành báo cáo kiểm kê tài sản với cơ quan hữu quan, Quách Bảo Lâm và Vũ Cường mỗi người bỏ ra 500.000 mua lấy 10% cổ phần của Đinh Hường Dương ở Cty giải tỏa Lục Hồng vốn được để dưới danh nghĩa vợ hắt, thêm vào tiền hoa hồng 2 năm qua, Đinh Hường Dương kiếm được 2 triệu. Vương Hiểu Dương lên làm phó cục trưởng cục công an, vợ hắt vẫn làm việc ở Cty giải tỏa Lục Hồng, lương hàng tháng 8.000, công việc nhàn nhã.

Thị xã Thông Nam là thị xã cấp huyện trực thuộc thành phố Tĩnh Hải, nằm ở phía đông Tĩnh Hải, Tĩnh Hải mở rộng về phía đông, mấy trấn công nghiệp của Thông Nam bị nhấp vào Tĩnh Hải, gây ảnh hưởng nhất định tới tài chính của Thông Nam. Lần này bí thư thị ủy Thông Nam bị song quy, phó bí thư và thị trưởng cũng đều có mông dít chẳng sạch sẽ gì, bị liên quan nhất định, Cảnh Nhất Dân mới có thể quang minh chính đại đưa Triệu Tăng xuống, đương nhiên Triệu Tăng tới Thông Nam triển khai công tác sẽ có khó khăn nhất định.

Mọi người tổ chức một bữa tiệc chúc mừng nho nhỏ ở Tú Thủy Các, Triệu Tăng được phó thị trưởng thường vụ Liễu Diệp Thiên, trưởng phòng tổ chức thành ủy Khương Chi Minh tháp tùng tới Thông Nam cách thành phố 60km nhậm chức, vợ hắt Trần Yến cùng con trai Trần Lập sắp học tiểu học ở lại Tĩnh Hải.

Ngày 28 tháng 8, Lâm Tuyền và Phương Nam từ Kiến Nghiệp trở về Tĩnh Hải, Phương Nam vừa mới cùng mẹ về quê, kể chuyện buổi tụ họp bạn học, Lâm Tuyền thầm than anh chàng bác sĩ tội nghiệp kia chắc chạy mất dép rồi, mẹ cô chẳng thể nói gì được, Phương Nam đúng là đáo đẽ, điều này Lâm Tuyền biết lâu rồi, như lần đầu cô đi bán dưa, bị tên lưu manh sờ một cái, chẳng phải dầm gãy ngón tay hắt sao.

Chuyện gì cũng có hai mặt, Phương Nam sẽ mang tiếng không ít, chuyện trước kia cô bị hại càng chẳng ai tin nữa, cô làm thế phần nào biểu lộ tình cảm bản thân rồi, có điều Lâm Tuyền không biết tiếp tới quan hệ hai người làm thế nào, việc y ôm cô ở khách sạn Tứ Quý như chưa từng xảy ra, quan hệ hai người lại quay về như cũ.

Phương Nam ngồi trên xe say sưa xem phim, Lâm Tuyền thì xem kế hoạch ôn tập số học cao trung.

Lâm Tuyền tới Trung học Tây Trạch dạy học, không cần Lâm Minh Đạt nói thêm một câu nào, Chu Sơn lập tức xung phong nhận dạy môn lịch sử, chưa hết, mỗi lần nghe ngóng được Lâm Tuyền ở Tĩnh Hải đều tới tham khảo vấn đề trường học. Một giáo viên số học, một giáo viên lịch sử, có gì mà tham khảo cơ chứ?

Xe đi vào Tĩnh Hồ Uyển, ở cửa tiểu khu có một thanh niên gầy gò, râu tóc cắt tỉa gọn gàng, có điều không tránh được cảm giác sa sút, quần áo trên người hơi cộc, không giống của bản thân.

Lâm Tuyền đụng vào vai Phương Nam, chỉ thanh niên đó nói:

- Người kia bộ dạng khả nghi lắm, chị gọi điện cho quản lý tiểu khu đi.

Phương Nam quay người lại, tức thì như bị sét đánh, hai mắt mở to nhìn trừng trừng thanh niên đó.

- Chị làm sao thế?

Lâm Tuyền đặt tay lên vai Phương Nam hỏi, dứt lời thì thấy mẹ Phương Nam bế Tiểu Tư Vũ từ trong đi ra, đang nói chuyện với thanh niên kia.

Lâm Tuyền sững người một lúc không nói gì, cầm điện thoại nội bộ bảo Quý Bình dừng xe cho Phương Nam xuống, cửa xe vừa mở ra, thanh niên kia quay lại mắt nhìn về phía này trở nên bén nhọn như dao.

Bình tĩnh đóng cửa xe lại, xe đi vào gara, Lâm Tuyền không xuống xe, ngồi nguyên tại chỗ chờ đợi.

Ước chừng nửa tiếng sau Phương Nam gọi điện tới:

- Anh ấy đã về ... Trốn tù ...

Giọng yếu ớt run rẩy làm tim người ta nhói đau.

- Em tới ngay.

Lâm Tuyền không nghe rõ Phương Nam nói gì nữa, giọng cô lạc đi rồi, xuống xe, Quý Vinh muốn đi theo, y chặn lại:

- Không có chuyện gì đâu, Tiểu Á sắp tan học rồi, chú về đi.

Con gái Quý Vinh tên Quý Á, năm nay thi đại học chỉ đủ điểm đỗ chuyên khoa, Lâm Tuyền bảo ông đưa con gái tới Trung học Tây Trạch, ôn thi thêm một năm, ít nhất thì năm sau cũng phải đỗ vào Đh Tỉnh Hải, vợ Quý Vinh cũng đã xin nghỉ với đơn vị rồi, cùng tới Tỉnh Hải, an gia tại Tỉnh Hồ Uyển.

Nửa năm nay Quý Vinh theo bên cạnh Lâm Tuyền và Phương Nam, hiểu rõ chuyện của Phương Nam, cũng như tình cảm giữa Lâm Tuyền và Phương Nam, gọi điện vào di động của Lâm Tuyền:

- Ngài Lâm vào đó đừng tắt di động, tội đợi ở dưới này.

Lâm Tuyền gật đầu làm theo, nếu không phòng chừng không cho y đi, Phương Nam cũng chuyển vào Tỉnh Hồ Uyển, cách nhà Lâm Tuyền hai tòa nhà, Lâm Tuyền lên tới nơi, ổn định lại tinh thần bấm chuông.

Phương Nam đi ra quệt nước mắt, giữ lấy cửa:

- Cậu tới làm gì, tôi có bảo cậu tới đâu.

Lâm Tuyền nắm lấy tay cô, không nói gì cả nhưng vẻ mặt kiên định, vừa bước vào thấy Tiêu Quân chông của Phương Nam khoanh tay đứng dựa vào cửa sổ nhìn y, mặt cực kỳ âm trầm.

- Mới tháng trước tôi nghe Phương Nam nói anh được giảm án, giờ anh làm thế là có ý gì?

Tiêu Quân gầm gừ đe dọa:

- Tôi nghe mẹ tôi nói Phương Nam làm trợ lý ột giám đốc, tên giám đốc đó là cậu à?

Phương Nam giang tay đứng chắn trước hai người, hốt hoảng nói:

- Anh định làm gì?

Lâm Tuyền vỡ lẽ, chuyện Phương Nam về quê tụ họp bạn bè không biết cách nào tới tai mẹ Tiêu Quân, tiếp theo đó không khó đoán lắm, đại khái mẹ Tiêu Quân vào thăm tù, thêm mất thêm muối nói xấu Phương Nam. Tiêu Quân nghe thế mới trốn tù ra ngoài.

Khẽ nắm vai Phương Nam đẩy sang một bên, Lâm Tuyền đối diện với ánh mắt như muốn ăn thịt người của Tiêu Quân, bình tĩnh nói:

- Anh trốn về là muốn xem nam nhân nào đang chiếu cố chị ấy à? Tôi cho anh biết, Phương Nam làm việc cho tôi, tất cả những gì chị ấy có được ở đây là nhờ lao động chính đáng, Tư Vũ là con gái nuôi của tôi. Nếu anh muốn tìm nam nhân nào đó thì chính là tôi.

183. Q.4 - Chương 22: Bước Ngoặt Của Phương Nam (4)

Mặt Tiêu Quân hết đen lại trắng, hai nắm đấm siết chặt, Lâm Tuyền không biết nói gì thêm, quay sang hỏi Phương Nam:

- Tư Vũ ở bên trong?

Phương Nam khẽ gật đầu.

Lâm Tuyền mở cửa phòng, Tiểu Tư Vũ đang ôm con gấu mèo cực to Lâm Tuyền mua cho, trốn trong góc phòng, vừa thấy Lâm Tuyền thì khóc khóc meo meo:

- Ba ơi, con sợ lắm!

- Đừng sợ, đừng sợ, có ba đây rồi.

Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ đang trốn ở góc phòng ra, Tiểu Tư Vũ ôm chặt lấy cổ Lâm Tuyền, rúc đầu vào lòng y, không dám nhìn cha để Tiêu Quân.

Hai tay Tiêu Quân bấu chặt bệ cửa sổ, khẽ run run, cho thấy nội tâm chao đảo của hắn, hắn gần như không dám tin tất cả mọi thứ trước mắt, đó là người con gái y yêu thương, vì cô mà hắn vào tù, đó là đứa con bé bỏng hắn chưa được ôm bao lâu, giờ đang ôm lấy người khác.

Tiêu Quân vốn định xông tới đánh Lâm Tuyền một trận vì y cướp hết mọi thứ của hắn, nhưng thấy Tiểu Tư Vũ sợ hãi trốn vào trong lòng Lâm Tuyền, toàn thân như quả bóng xì hơi, cảm giác mất mát vô tận tràn vào lòng, người cứ thế từ từ trượt xuống, ngồi bệt trên sàn nhà.

Mọi người đều hết sức lúng túng, Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ ngồi xuống, nhẹ nhàng tách tay cô bé ra, xoay người nó lại, chỉ về phía Tiêu Quân:

- Đó là ba ruột của con, còn thương con hơn cả ba nữa.

Tiểu Tư Vũ nhìn một cái rồi lắc đầu quầy quậy, Tiêu Quân định gọi con nhưng thấy thế lời nói như tắc nghẽn trong cổ, quay đầu đi, mẹ Phương Nam đi tới bế Tiểu Tư Vũ vào trong phòng, để ba người ở lại phòng khách nói chuyện.

Ba người bọn họ nói chuyện rất lâu, cuối cùng Tiêu Quân đứng dậy, nhìn ánh chiều tà đằng xa, nói:

- Tôi phải đi đâu tự thú đây?

Lâm Tuyền nhắc điện thoại trên bàn, gọi cho Vương Hiểu Dương:

- Cục trưởng Vương, anh dẫn hai đồng nghiệp tới Tinh Hồ Uyển, mặc thường phục thôi nhé, cũng đừng lái xe cảnh sát ...

Không nói là chuyện gì.

Căn phòng lại chìm vào im lặng, mười phút sau Vương Hiểu Dương dẫn hai cảnh sát mặc thường phục đi vào, hắn nhận được thông báo của Quý Vinh nên dẫn người tới trước rồi, vừa xong mất 10 phút là thay thường phục, một cảnh sát muốn lấy cớ số tám công Tiêu Quân, Vương Hiểu Dương ngăn lại:

- Đừng làm thế trước mắt đứa bé.

Tiêu Quân theo hai cảnh sát ra ngoài, Vương Hiểu Dương nói với Lâm Tuyền:

- Lão Quý lo lắng nên gọi điện cho tôi, đừng trách chú ấy.

- Tôi hiểu mà, tình hình của Tiêu Quân có nghiêm trọng không?

- Khi anh ta trốn ra làm bị thương quản ngục, bị phát lệnh truy nã toàn quốc, nghiêm trọng lắm.

Vương Hiểu Dương do dự một lúc nói thêm:

- Phía đám Vũ Cường, cậu chú ý một chút, chuyện không lớn, nhưng ảnh hưởng không tốt.

Bên công ty giải tỏa có Đầu tư Nam Cảng theo dõi, sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ phía giải tỏa cố định, không thể ức hiếp chèn ép người ta, chẳng lẽ có vấn đề ở chỗ khác.

Lâm Tuyền gật đầu, bảo sẽ chú ý.

Đợi Vương Hiểu Dương đi ra ngoài, Phương Nam không còn sức đứng dậy nữa, ngồi đó khóc nức lên không ra tiếng, Lâm Tuyền bế cô vào phòng, Phương Nam nhũn người đi trong lòng y, lẩm bẩm:

- Bốn năm, bốn năm, chỉ còn chưa đầy một năm nữa thôi, vì sao anh ấy không tin tôi, bằng vào cái gì anh ấy không tin tôi. Anh ấy không chịu hiểu sao, tôi sao có thể trông cậy gì ở anh ấy.

Đêm hôm đó Lâm Tuyền ở lại trong phòng Phương Nam, biết rõ hơn quan hệ giữa cô và Tiêu Quân.

Sinh ra trong gia đình công nhân bình thường, bị ảnh hưởng của cha mẹ, từ nhỏ tính cách Phương Nam có phần nhút nhát cam chịu. Tiêu Quân là hàng xóm của cô, là con trai bạn cha cô, từ nhỏ đã quấn lấy cô rồi, lên cấp ba càng công khai thể hiện tình cảm theo đuổi cô.

Phương Nam bấy giờ còn ngây thơ, thấy Tiêu Quân đánh bạn trai khác quấy rầy mình, cho rằng hắn là người đáng nường tựa, thêm vào hai gia đình thân thiết đều vun vào, Phương Nam chẳng suy nghĩ nhiều vậy là gật đầu thành vợ Tiêu Quân.

Lấy nhau rồi, cuộc sống không êm đềm, Tiêu Quân quá si mê Phương Nam, làm mẹ hắn bất mãn, vì thế quan hệ Phương Nam và mẹ chồng không tốt, Phương Nam nhiều lần khuyên chồng nhưng Tiêu Quân bỏ ngoài tai. Sau này có con rồi, Tiêu Quân cũng không tỏ quá thân thiết với con gái, chỉ biết đến vợ.

Tiêu Quân lại còn rất gia trưởng, ghen tuông, không cho phép Phương Nam tiếp xúc với người khác giới, hàng ngày cô đi làm, hắn đưa đón tận nơi.

Với Phương Nam khi ấy, điều đó không ảnh hưởng nhiều, từ nhỏ cô thích cuộc sống yên bình, thế giới của cô rất nhỏ bé, nhà đến chỗ làm, ra chợ, lại về nhà ... Thế là đủ rồi.

Chính vì không muốn đảo lộn cuộc sống nhỏ bé của mình, Phương Nam nhẫn nhịn bị lãnh đạo quấy rối ở chỗ làm, tới khi vị lãnh đạo đó muốn cưỡng bức cô, cô mới về nhà nói với chồng, từ đó cuộc sống của cô hoàn toàn đảo lộn.

Ngày hôm sau Lâm Tuyền cùng Phương Nam tới trại tạm giam, vẻ mặt của Tiêu Quân trở nên nhẹ nhõm hơn, nói với Lâm Tuyền:

- Cậu giúp tôi được không, tôi muốn về Xuân Khê một chuyến, làm thủ tục ly hôn với cô ấy, cả đời này tôi phải ở trong đây mất rồi.

Lâm Tuyền nhìn Phương Nam:

- Em có thể an bài cho chị.

- Anh nói ly hôn là ly hôn à? Đời này em không dính líu gì tới anh nữa, nhưng em không ly hôn.

Phương Nam nổi giận đẩy cửa ra ngoài.

Lần này Tiêu Quân vào tù, ít nhất cũng mất thêm mười mấy năm nữa, Tiêu Quân thần thờ nhìn bóng lưng Phương Nam, không biết cô nói những lời đó là có ý gì. Lâm Tuyền đứng dậy:

- Chuyện này để sau hẵng nói vậy, mai chúng tôi sẽ tới tiễn anh.

Hôm sau Tiêu Quân được chuyển về trại giam, nhìn xe tù dần biến mất cuối con đường, Lâm Tuyền quay về xe, xe không bật đèn, ánh sáng không tốt, Phương Nam co chân trên ghế, mặt cúi gằm chẳng nói chẳng rằng, Lâm Tuyền đi tới ôm cô vào lòng. Quý Vĩnh ở phía trước khởi động xe, lúc này Phương Nam mới giật mình tỉnh lại, vén mái tóc rối ra sau tai, khuôn mặt mỹ lệ có chút tiêu tụy mỗi một, vành mắt đỏ hoe, trên má còn có dấu nước mắt.

- Lúc này đừng nghĩ gì cả ...

Lâm Tuyền ôm Phương Nam vào lòng, áp má lên mái tóc suôn mềm của cô, nhắc điện thoại bảo Quý Vĩnh lái xe lên đề.

Ánh trăng như nước, đằng xa mặt sông như có vô số viên ngọc vỡ dập dềnh, dù nghe thấy tiếng sóng vỗ bờ ầm ầm, ngồi trong xe vẫn cảm thấy bốn bề tĩnh mịch, trong xe lan tỏa không khí thương cảm.

Họ cứ ngồi trong xe như thế mấy tiếng đồng hồ rồi, Lâm Tuyền thấy đói nhắc điện thoại bảo Lão Quý lái xe về nhà, đặt điện thoại xuống thì đột nhiên Phương Nam nói:

- Tôi muốn đi uống rượu.
- Uống rượu lúc này không hay đâu.

Lâm Tuyền muốn pha trò một chút phá tan không khí nặng nề này:

- Chị hay xem mấy phim tình cảm cũng biết trước hợp này rồi đó, nhân vật nữ gặp chuyện buồn đi uống rượu tới say ngất, thế rồi...

Phương Nam ngắt lời y:

- Cậu có đôi mắt nhìn thấu lòng người, vậy hãy nói xem lúc này tôi đang nghĩ gì?

Lâm Tuyền nương theo ánh trăng nhìn Phương Nam, khuôn mặt tinh tế mỹ lệ, cằm thanh tú hơi nhọn, má trắng như ngọc, dưới ánh trăng trông có chút mờ mờ, đôi mắt đẹp nhìn y ánh lên vẻ kiên định, chờ đợi lắng đọng:

- Em không biết...
- Tôi không cần mượn rượu để làm việc đó.

Phương Nam nắm tay Lâm Tuyền đặt lên bầu vú của cô:

Lâm Tuyền ngẩng ra nhìn Phương Nam, ánh mắt cô nghiêm túc, lòng bàn tay cách lớp áo sơ mi mỏng chạm bầu ngực tròn căng đầy đặn của cô, mới thể khiến cho người ta mất hồn rồi, tay run run bóp nhẹ nhẹ, Lâm Tuyền liền cảm thấy như là hồn mình đã phiêu diêu ở trên bầu trời rồi, nhất thời không biết phải nói gì.

Phương Nam ngồi lên đùi Lâm Tuyền, người cúi xuống, hai tay ôm má y, mặt hai người gần như dính vào nhau, ánh mắt nhu hòa, giọng cũng trở nên dịu dàng:

- Hôn tôi đi.

Chỉ ba chữ thôi, nói ra xong mặt cô đã đỏ tới tận mang tai, may mà xung quanh tối om không ai nhìn thấy, ngưỡng ngừng qua đi, Phương Nam bỗng cảm thấy sự nhẹ nhõm vô cùng.

184. Q.4 - Chương 23: Bước Ngoặt Của Phương Nam (5)

Xiềng xích đạo đức trước kia trói buộc hai người đã được cởi bỏ, Lâm Tuyền chợt hiểu Phương Nam nói câu kia là sao, Tiêu Quân vì cô mà vào tù, hấn yêu cô, vì cô mà phải vào tù, Phương Nam chờ đợi bốn năm, giữ phận làm vợ. Nhưng lần này hấn trốn về là do hấn hoàn toàn sai rồi, mà nguyên nhân Tiêu Quân trốn về càng làm Phương Nam không chấp nhận, hành động đó không khác gì xúc phạm cô, cô không ly hôn với hấn, ít nhất chừng nào Tiêu Quân còn ở trong tù, nhưng cô không còn quan hệ gì với Tiêu Quân nữa, trái tim cô đã tự do rồi.

Lâm Tuyền khe khẽ chạm vào cánh môi Phương Nam, cô cũng nhẹ nhàng đáp lại, bốn mắt nhìn nhau một lúc, tiếp đó hai vòng tay siết chặt lấy đối phương, Lâm Tuyền dùng lưỡi tiến qua làn môi mềm chạm tới hàm răng lạnh giá của cô, cái lưỡi ướt át Phương Nam liền đưa ra cuốn lấy, tình dục kìm nén bao năm bùng phát, Phương Nam có chút điên cuồng, lửa dục thiêu thân làm chút ít rụt rè cuối cùng của cô bị thiêu cháy sạch sẽ, đói khát mút lấy cánh môi Lâm Tuyền, chiếc lưỡi như con rắn cuộn lấy lưỡi y, ngón tay lùa vào tóc y mà vẩy vò, người vịn vẹo cọ sát người y kiếm tìm khoái cảm nhục dục mỗi ngày một dâng cao ...

Lâm Tuyền bị lửa nhiệt tình của Phương Nam thiêu cháy, nhìn khuôn mặt mê người đó, nghe tiếng rên rỉ phát ra từ cô họng cô, không kiềm chế được, luồn xuống dưới vạt áo sơ mi của Phương Nam, thuận theo bờ

lưng trơn mịn của vuốt ve. Chán chê ở phía sau, tay Lâm Tuyền lại di chuyển tới trước ngực, dán lên cái bụng bằng phẳng nhẵn mịn, rồi trực tiếp sờ lên trên, lách ngón tay qua chiếc áo lót buộc chặt đôi vú tiến từng chút từng chút một, Phương Nam tách môi ra, gục đầu lên vai Lâm Tuyền, thở hổn hển, thì thầm bên tai y:

- Ở phía trước cơ...

Lâm Tuyền choàng tỉnh, dễ dàng tìm ra được chỗ nút móc áo lót, thốt lên:

- Thật là đẹp.

Thực ra trong xe không bật đèn, đôi vú cao vút hình bán cầu của Phương Nam hiện ra, nhìn không rõ lắm, nhưng nắm ở trong tay, vẫn có thể cảm giác được hình dạng hoàn mỹ và sự căng tràn mịn màng của nó.

- Nói lung tung gì đấy.

Phương Nam trừng mắt nhìn y, cô chủ động như vậy đã phải lấy dung khí lớn lắm rồi, vậy mà y còn có tâm tình bình phẩm này nọ, bị Lâm Tuyền nói thế, gò má trắng phơn phớt ráng hồng, quấy rầy hoa mắt.

Trương Khác lúc này mới giành lại chút chủ động, nhìn đôi mắt cô sóng sánh như hồ nước mùa thu, lòng vừa yêu vừa thương, trong khoang xe mờ tối, bốn đôi mắt say đắm nhìn nhau, Trương Khác cảm giác được khuôn mặt hoan hỷ như trăng thẹn của cô chan chứa nhu tình thấm vào lòng người, tay từ eo cô trượt xuống, xúc cảm mềm mịn đó làm người ta càng thêm thêm khát khảm phá những chỗ mềm mại hơn, tay liền lần mò vào trong quần lót của cô sờ tới chỗ thần bí của nữ nhân.

Phương Nam vừa thở dốc vừa giúp Lâm Tuyền cởi quần, hai cơ thể chỉ còn lại quần lót dán sát vào nhau, một luồng nhiệt nóng rực như dung nham thiêu đốt hạ thân, Lâm Tuyền gục vùi đầu giữa hai bầu vú của Phương Nam, vừa hôn vừa cởi chiếc quần lót.

Xe đột nhiên dừng lại.

Hai người choàng tỉnh dừng động tác, xe đã tới ngoài Tỉnh Hồ Uyển.

- Làm sao bây giờ?

Phương Nam nhìn Lâm Tuyền, giọng vừa e lệ vừa khát khao:

- Bảo Lão Quý lái xe vòng vòng nhé?

Lâm Tuyền mê đắm nhìn cơ thể Phương Nam:

- Muốn chết à? Mau mặc quần áo vào.

Giọng giận hờn thẹn thùng của Phương Nam càng khiến Lâm Tuyền ngứa ngáy, nhưng Phương Nam nhất quyết đẩy ra, đành tiu ngủi mặc quần áo vào, nhìn vết nước ở hàng ghê nói:

- Chị nhìn này.

- Của cậu đấy.

- Cái gì mà của em, rõ ràng là chị bị lũ lụt.

- Bảo của cậu là của cậu.

Nhìn mặt Phương Nam đỏ như máu, thế này mà xuống xe không khiến Quý Vĩnh nghi ngờ mới là lạ, Lâm Tuyền không trừu cô nữa, lấy giấy lau sạch vết nước trên xe, nhắc điện thoại lên nói:

- Lão Quý, chú về trước đi, một lát nữa tôi và Phương Nam đi ăn, cô ấy lái xe là được.

Đặt điện thoại xuống, Lâm Tuyền thì thầm vào tai Phương Nam:

- Ở chỗ này hay là tìm chỗ khác?

Người Phương Nam mềm nhũn trong lòng Lâm Tuyền, nhìn người qua lại bên ngoài, lòng thầm trách vì sao Quý Vĩnh không lái luôn xe vào gara, đẩy Lâm Tuyền đang sờ mó loạn trên người cô:

- Đi ăn cơm đã.

Phương Nam lái chiếc con bọ của Volkswagen, chính là chiếc xe cô dùng lái về quê, xe này không phải do Lâm Tuyền mua cho cô mà chính bản thân cô bỏ tiền ra mua, cổ phần của cô ở Liên hợp Tỉnh Hải không kém Trương Bích Quân, cô thực sự thành tiểu phú bà rồi.

- Tối khách sạn?

- Bị người ta nhìn thấy thì làm sao?

Lâm Tuyền nhú mày, tâm kết giữa y và Phương Nam cởi bỏ quá bất ngờ, giống như đôi tình lữ chia cách lâu ngày, khi gặp lại không tìm thấy chỗ thích hợp để âu yếm, lòng hết sức phiền não.

Phương Nam cầm một chuỗi chìa khóa, cười giảo hoạt:

- Gian phòng sau trường Nhất Trung vẫn để đó.

- Đi mau, đi mau, do dự gì nữa.

Phương Nam lái xe lòng rạo rức, cảm giác có hơi ấm chảy ở bụng dưới, cảm giác đôi mắt nóng bỏng của Lâm Tuyền nhìn mình không chớp, thiếu chút nữa co vào xe người khác, phanh lại mắng y một trận, nắm đầu y xoay sang bên:

- Không được nhìn, làm tôi không còn tâm tình lái xe nữa.

- Ấy, sao chị biết tôi đang nhìn chị.

Phương Nam lườm y một cái không trả lời.

Vẫn là gian phòng trước kia do Quách Bảo Lâm thuê, về sau thành trụ sở sơ chế dưa nẫu, sau nữa cho Trương Dịch Phi ở, rồi Trương Dịch Phi chuyển đi, nó liền để trống. Xe dừng lại, cửa sân khép hờ, Lâm Tuyền ôm eo Phương Nam, không kìm nổi bóp cặp mông căng tròn dưới quần jean.

Tiếng rên rỉ loáng thoáng đâu đó, trong phòng có người sao? Phương Nam dừng lại, mở to mắt kinh ngạc, cái loại âm thanh này quá quen thuộc, vừa rồi chẳng phải cô cũng phát ra tiếng kêu như thế dưới bàn tay Lâm Tuyền sao? Rèm cửa khép không kín, chắc hẳn người bên trong không ngờ lại có người tới nhìn trộm, hoặc là cũng quá nóng vội như bọn họ hiện giờ nên không chú ý.

Lâm Tuyền và Phương Nam cùng thò đầu nhìn, hai cơ thể trần truồng lẫn lộn trên giường, Trương Dịch Phi cười trên người Vũ Cường, tay chống ngực hấn, cổ ngửa ra sau, eo mông nhấp liên hồi một cách uyển chuyển điêu luyện.

Lâm Tuyền thiếu chút nữa rút cằm, không ngờ Tiểu Nha Đầu thường ngày ít nói rụt rè ở trên giường lại nhiệt tình như thế, Phương Nam đứng trước, mông bị hạ thân Lâm Tuyền áp lên, cảm giác rõ ràng phản ứng của y, nắm tay y kéo lại, rời khỏi cửa mới mắng:

- Không được nhìn.

Hai người hết cách, đành đi ăn cơm trước, ăn cơm xong Lâm Tuyền mang tâm trạng kích động còn hơn cả vụng trộm, lén lút lần mò tới khách sạn Tây Sơn, không còn phòng đơn, đành thuê phòng đôi, có điều Phương Nam thì đã trấn tĩnh lại, tối lúc này lại rụt rè rút lui.

- Tôi mệt rồi, phải ngủ một lúc.

Phương Nam cởi quần, mặc áo sơ mi màu trắng cùng quần lót chui vào chăn.

- Đúng, đúng, đến giờ ngủ rồi.

Lâm Tuyền giả ngốc cũng cởi áo mò lên giường.

Phương Nam quần chặt chắn sẵn giọng nói:

- Cậu qua giường kia ngủ.

- Cái giường kia nằm không thoải mái.

- Vậy thì lăn ra đất mà ngủ.

Lâm Tuyền cúi tắt, tắt đèn đi:

- Em lấy CMT thuê phòng, vì sao phải nằm dưới sàn.

Phương Nam quay người đi tỏ ý không thèm lãng nhăng với y, nằm im thít cứ như đã ngủ thật rồi vậy. Lâm Tuyền ngửi hương thơm tỏa ra trên người cô, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ, Phương Nam vùng vẫy chống cự, nhưng rõ ràng rất nửa vời, bị tay Lâm Tuyền luồn tới bụng, vuốt ve làn da trơn láng dần nóng lên của cô, mặt cách lớp áo thun hưởng thụ sự êm ái từ bầu ngực của thiếu phụ một con.

Tới khi tay Lâm Tuyền hướng xuống mò mẫm giữa hai đùi cô, Phương Nam nhắm mắt lại buông xuôi, môi mím chặt cho y tùy ý, nhưng đôi mắt mở ra nhìn về phía trước không biết suy nghĩ gì.

185. Q.4 - Chương 24: Bắt Đầu Cuộc Đời Giáo Viên (1)

Cô gái đã trải qua quá nhiều chuyện như Phương Nam, tình cảm đã không còn thuần khiết nữa rồi, tình cảm Phương Nam với Lâm Tuyền cũng rất phức tạp, ban đầu là cảm kích, rồi ngưỡng mộ, sau đó hiểu hơn về quá khứ của Lâm Tuyền, còn có chút thương hại, tình yêu nam nữ chỉ là một phần trong đó.

Trước sự kiện vừa rồi, Phương Nam rất mâu thuẫn, vì cô còn tình cảm với chồng, và cũng cảm thấy mắc nợ hắn, muốn để Tiểu Tư Vũ có gia đình trọn vẹn.

Nhưng Tiêu Quân làm cô hoàn toàn thất vọng, lần này hắn vào tù ít nhất phải mất mười năm nữa, cô còn chờ được sao, dù cô đợi hắn ra tù rồi, với tính cách đó hắn có thể là chỗ dựa ẹ con cô được không? Không thể, hơn nữa việc làm của Tiêu Quân làm cô bị tổn thương rất nhiều.

Cô cần một chỗ dựa, không nghi ngờ gì Lâm Tuyền là lựa chọn tốt nhất, dù về mặt tình cảm, Lâm Tuyền rất non nớt, nhưng đối diện với cuộc sống ngoài kia, đó là bờ vãi vững trải để cô yên tâm dựa vào, Tiểu Tư Vũ cũng coi y như cha đẻ của mình. Có điều Phương Nam cũng mơ hồ nhận ra Trần Tú không ủng hộ quan hệ giữa mình và Lâm Tuyền, vậy tương lai phải xử lý quan hệ với Lâm Tuyền ra sao?

Cô không muốn gây phiền toái cho Lâm Tuyền, bởi cô cần y và cũng yêu y.

Lâm Tuyền nắm lấy tay Phương Nam, để cô sờ mình, Phương Nam không chịu, Lâm Tuyền ngồi dậy, đặt cô nằm ngửa lên, mắt chăm chú nhìn Phương Nam, từ từ hạ mình xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy.

Phương Nam dần dần tìm lại được cảm giác lúc trước, từ kẽ răng phát ra tiếng rên khiến bất kỳ nam nhân nào nghe thấy cũng tưởng chừng như linh hồn bị rút cạn, Lâm Tuyền không đủ kiên nhẫn để ôn nhu nữa, đưa tay muốn cởi quần cô, Phương Nam còn nôn nóng nhắc mông lên cho y thuận lợi cởi xuống. Lâm Tuyền tách hai chân Phương Nam ra, chẳng biết là y tiến vào hay do Phương Nam hút lấy, chỗ riêng tư thực sự kết hợp với nhau, hai người dùng tất cả mọi động tác, Lâm Tuyền nhìn về mặt hết sức phong phú của Phương Nam, hưng phấn, thẹn thùng, kích lệ, trong lòng ngập tràn mật ngọt ái tình.

- Còn đợi gì nữa?

Lâm Tuyền càng hoạt động mạnh mẽ, vẻ mặt hưởng thụ của Phương Nam càng rõ rệt, tiếng rên siết cổ kiềm chế hòa tan han người...

Cả hai đem tinh lực, đem khát khao, đem chờ đợi tận tình chìm đắm vào vào hoan lạc nam nữ, suốt một đêm không ngủ, tới 8 giờ sáng, ánh mặt trời heo hắt của đầu thu chiếu sáng khắp đường phố nườm nượp người của Tỉnh Hải, âm thanh náo động của ngày mới khuấy động cả phố xa, trong căn phòng mờ tối của khách sạn, rèm vẫn buông kín, có hai cơ thể quấn lấy nhau nhấp nhô trên giường, trừ tiếng cơ thể ma sát còn có rên khe khẽ sung sướng.

Chỉ mười phút sau, tiếng di động của Lâm Tuyền vang lên nhưng y chẳng thèm nghe, đến khi tiếng chuông dài dằng kêu mãi, Phương Nam mới thò đầu khỏi chăn, thở gấp:

- Nghe đi, để nói kêu ồn lắm.

- Bực quá, biết vậy tắt máy cho rồi.

Lâm Tuyền hậm hực vươn tay ra cầm lấy di động, thấy số Phần Xuân Bình không cần biết nếp tẻ xả ngay một tràng :

- Khó khăn lắm tôi mới có một ngày nghỉ, anh định phá đám tôi à, có việc gì cứ gọi cho Bích Quân ấy, bảo cô ấy quyết định.

Nói xong dập máy luôn, còn lẩm bẩm muốn trừ lương Phần Xuân Bình.

- Cậu thật là, lỡ có việc quan trọng thì sao ?

Lâm Tuyền chẳng quan tâm, vùi mặt vào ngực Phương Nam :

- Kệ, chẳng có việc gì quan trọng hơn việc này.

- Đủ rồi, cậu hư lắm ...

Một đêm vừa rồi với hai người bọn họ có thể nói là hoàn mỹ, mọi chuyện thuận lợi theo tự nhiên, hai người chìm đắm trong sự bùng phát nguyên thủy nhất của con người, tất cả mọi thứ trên đời đều xa cách, chỉ còn loại sự khoan khoái tột cùng.

Phương Nam cuộn mình trong lòng Lâm Tuyền, Lâm Tuyền vuốt ve cơ thể đầy đặn của cô, cảm giác sờ bao nhiêu cũng không đủ.

Lâm Tuyền nằm xuống, ghé sát vào vành tai mềm của Phương Nam, thì thầm:

- Chị...

- Ừm ...

- Phương Nam, em yêu chị.

Phương Nam ngồi dậy, ôm lấy đầu Lâm Tuyền, chăm chú nhìn y hồi lâu, dịu dàng nói:

- Thế này thôi là tôi thấy đủ rồi, khi nào cậu muốn rồi bỏ tôi cứ lặng lẽ mà đi, tôi còn có Tư Vũ.

Lâm Tuyền sững người, nháy mắt hiểu ra ý của Phương Nam, nước mắt chợt chảy ra:

- Chị thật là ngốc.

- Chúng ta đang vùng vằng đấy, phải tranh thủ nha.

Phương Nam cười nhẹ, dùng môi mềm nhẹ nhàng hút đi giọt nước mắt trên mặt y.

Phương Nam bề ngoài nhìn như nhu nhược, cá tính thực ra rất mạnh mẽ, Lâm Tuyền không lay chuyển được cô, hai người thành tình nhân bí mật, dù Phương Nam lúc nào cũng ở bên cạnh y, nhưng cơ hội ân ái không phải nhiều, ít nhất muốn tránh được ánh mắt của Quý Vinh rất khó khăn.

Cơ thể mê người của Phương Nam làm Lâm Tuyền chìm đắm không thoát ra được, vốn ban đầu kế hoạch mỗi tuần ở tỉnh thành một ngày, sáng đi tối về, nay đổi thành ở thêm 1 ngày, mỗi lần đi tất nhiên là đưa theo Phương Nam.

Quý Vinh nhận ra được giữa Phương Nam và Lâm Tuyền có chuyển biến, trước kia tới khách sạn đón Lâm Tuyền cứ tới thẳng phòng gỗ cửa, bây giờ đổi thành ngồi ở đại sảnh đợi y xuống. Chỉ có Lâm Tuyền, Phương Nam vẫn cứ tự lừa mình lừa người.

Ngày mùng 1 tháng 9, Lâm Tuyền chính thức tới Trung học Tây Trạch dạy học, Lâm Tuyền thời sơ trung học ở Trung học Tỉnh Hồ một năm, lại là con trai hiệu trưởng, rất nhiều giáo viên còn nhớ y, cũng biết thời gian trước Lâm Tuyền bị tai nạn, song trừ Chu Sơn ra thì không ai biết nhiều hơn.

Trương Bích Quân kiếm cho Lâm Tuyền một trợ lý, đó là Lý Lệ, Lý Lệ đã dần khôi phục lại từ nỗi đau tang mẹ. Trương Bích Quân không đem bài kiểm tra Lâm Tuyền soạn giao cho nhân viên phía dưới làm, qua nói chuyện biết Lý Lệ học số học cực tốt, liền đem chuyện này đẩy cho cô.

Đề cương giảng dạy đã có Chu Sơn tìm người soạn chi tiết cho Lâm Tuyền, y làm giáo viên rất nhẹ nhõm.

Sáng hôm đó theo Lâm Minh Đạt tới lớp, Lâm Tuyền nghe tiếng ồn ào trong phòng học, tưởng chừng 50 đứa học sinh chẳng có đứa nào nghe thấy tiếng chuông vào lớp, miệng vẫn hoạt động không ngừng. Mà nhú lại, nếu chẳng phải Lâm Minh Đạt đứng đằng sau, Lâm Tuyền trông cảnh này đã nản chỉ muốn phải mông đi luôn cho xong chuyện.

- Ba, điều kiện gì con cũng phục tùng hết, còn cái lớp này, ba xem liệu có thể...

Lâm Minh Đạt như không nghe thấy lời y, bước qua cửa tiến vào, Lâm Tuyền mặt mày nhăn như quả mướp đắng, cũng đành theo vào.

- Oa, một anh chàng đẹp trai kia ...

Cả đám nữ sinh bắt đầu ré lên diếc tai:

- Tây Trạch đúng là không vứt bỏ chúng ta, phái một anh chàng đẹp trai tới rồi.

“Khụ khụ” Lâm Minh Đạt ho vài tiếng, nói:

- Thầy Lâm sẽ dạy lớp một năm, dạy môn số học, mong rằng các em dưới sự dẫn dắt của thầy Lâm sẽ học tốt môn học này.

Lâm Tuyền đứng trên bục giảng liếc nhìn quá nửa số học sinh tóc đỏ, tóc vàng, tóc tím, còn có đứa tóc trắng nữa, lòng phát ớn, thầm nhủ :” Nếu mình quản giáo bọn chúng, liệu bọn chúng có đánh mình không?”

Lâm Tuyền mong cha nói thêm vào câu, ít nhất cảnh cáo “lũ côn đồ” này để chúng ngoan ngoãn một chút, không ngờ Lâm Minh Đạt chỉ nói một câu:

- Tiếp theo thầy Lâm sẽ dạy mọi người.

Nhìn cha rời đi còn thuận tiện khép cửa lại, Lâm Tuyền chỉ biết cười khổ.

- Ê, thấy giáo đẹp trai, đã có bạn gái chưa?

Một nha đầu tóc nhuộm vàng ngồi ở dãy bàn gần cuối đứng dậy lớn tiếng hỏi, khiến ột đám nữ sinh hò reo phụ họa, đám nam sinh thì đứa trợn mắt đứa khoanh tay lạnh lùng nhìn Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền ném đề cương lên bàn giáo viên, phán:

- Tiếp theo là giờ tự học, chú ý đừng ra khỏi lớp.

- Thầy giáo đẹp trai vạn tuế.

186. Q.4 - Chương 25: Bắt Đầu Cuộc Đời Giáo Viên (2)

Lâm Tuyền hờ hững nhìn cô bé đưa tay lên vỗ, thấy cái bàn cuối cùng còn có chỗ trống, liền đứng đĩnh đi xuống dưới đó ngồi gáp, nhìn 50 đứa học sinh trong lớp hò hét nào loạn tung trời, so với chợ buổi sáng còn ồn ào hơn, đứa ngoan ngoãn nhất cũng lấy cớ vẫy ra đối chiến, có đứa tề hơn mang cả mặt chược đến, bốn thằng quỷ sứ sát phạt tung bừng, đám nữ sinh thì riu ra rít rít, đưa bôi son, đứa kẻ mặt, bọn này coi như còn bình thường, bên cạnh y có đôi nam nữ hôn nhau chút chút, tay chân sờ mò nhau, mẹ nó làm ông mày nhớ tới Phương Nam, thầy Lâm liền nhắm mắt lại cho đời nó thanh tịnh.

Khó khăn lắm mới đợi được tiếng chuông tan học reo lên, Lâm Tuyền cầm lấy giáo trình định đi, chợt nhớ ra tiết tiếp theo vẫn là y dạy, ném giáo trình lại, nói với phía dưới:

- Giáo trình này là cái bát kiếm cơm của tôi, mọi người trông giúp một chút.

- Thầy Lâm cứ yên tâm.

Cả đám học sinh dạ ran :

Lâm Tuyền chả biết có yên tâm không, nhưng y ra hành lang hút thuốc, không biết suy nghĩ gì, thi thoảng lại lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

- Thầy ơi, xin một điếu.

Một thiếu niên gầy gò tự nhiên đưa tay ra trước mặt y:

Lâm Tuyền cũng chẳng màng nội quy học sinh, lấy thuốc ra hỏi:

- Có lửa không ?

Thiếu niên lấy bật lửa Zippo ra:

- Thuốc lá của em không ngon bằng của thầy, giáo viên bây giờ sướng vậy sao, hút cả Gấu Mèo.

Lâm Tuyền chỉ cười không đáp, dè dặt một đám nghe thấy thiếu niên kia nói liền bu quanh thầy Lâm xin thuốc, thoảng cái bao thuốc mới tinh đã chia hết sạch, không ít nữ sinh cũng phì phèo điếu thuốc trên môi, khen thầy Lâm ga lăng.

“Khụ khụ khụ!” Một nha đầu ngực đã khá có quy mô đến muộn không còn thuốc nữa, cướp lấy điếu thuốc trong tay một nam sinh bên cạnh, rít liền mấy hơi, do quá gấp bị nuốt khói vào bụng, ho tới chảy nước mắt, bị đám bạn xung quanh trêu ghẹo.

- Trường học cấm hút thuốc.

Lâm Tuyền đang hút thuốc vừa nhìn ngẩng trời đất, đột nhiên miệng trống không, thuốc lá bị một bàn tay cướp mất, không biết kẻ nào cả gan như vậy, đang sững sốt chưa kịp quay đầu lại nhìn đã cảm giác nước bọt của đối phương bắn vào cổ mình:

- Anh là giáo viên đấy, sao có thể chia thuốc lá cho học sinh?

Lâm Tuyền đưa tay lau nước bọt trên cổ, tròn mắt nhìn đối phương.

Thái Đan Đan ý thức được vừa rồi mình quá kích động, nhìn Lâm Tuyền vừa lau nước bọt vừa ngó ra nhìn mình thì mặt đỏ bừng, khí thế xẹp hẳn, ấp a ấp úng nói:

- Anh là thầy Tiểu Lâm phải không, tôi là Thái Đan Đan, giáo viên tiếng Anh của lớp này.

Đám quỷ sứ xung quanh rú lên:

- Thấy thầy giáo đẹp trai, cô Thái đỏ mặt rồi ...

Lâm Tuyền nhìn mặt Thái Đan Đan bị đám học sinh trêu chọc càng đỏ hơn, nói:

- Mong cô Thái chỉ giáo nhiều hơn.

Thái Đan Đan đưa tay ra khê bắt tay Lâm Tuyền một cái rồi đi nhanh vào lớp.

Lâm Tuyền rảnh rang liền đi quanh trường học một vòng, Trung học Tây Trạch trước kia đầu tư vào giáo dục quá ít, thao trường chỉ là cái sân nhỏ 200 mét, một nghìn học sinh xếp hàng cũng đã chật chội rồi nói gì tới tổ chức hoạt động này nọ, có hai khu nhà, một khu thì là lầu tổng hợp được xây từ mười mấy năm trước khi mới thành lập trường, khu còn lại còn là nhà máy cũ trưng dụng làm phòng học khi mở rộng trường, gian phòng đặc biệt rộng, mỗi gian chia làm hai, đủ cho 50 học sinh ngồi học.

Đám học sinh bị “đi đây” sang chỗ này học, không được ký túc trong trường, không thể ôn tập tối, cái góc này cách khu vực chính của trường học còn có giáo viên chuyên môn theo dõi, cứ như canh một đám người bị bệnh truyền nhiễm, sợ chúng sang làm ảnh hưởng tới học sinh khác, Lâm Tuyền nhìn giáo viên đó cười nhạt, cái xã hội này đúng là lạnh lùng, lại lững thững đi ra công trường đang thi công.

Thấy sắp hết tiết thứ hai rồi Lâm Tuyền mới lững thững quay về lớp, vẫn cứ như cái chợ vỡ, y đứng trên bục giảng nhìn chăm chăm xuống dưới chỉ có rất học sinh chú ý, mà toàn là nữ sinh mơ mộng, tay chống cằm ngẩn nhìn thầy giáo đẹp treo, ảo tưởng ra vô số cảnh lãng mạn, chẳng bận tâm hành vi hơi khác thường của y.

Chuông hết tiết học vang lên, Lâm Tuyền là người đầu tiên ôm giáo trình rời lớp học.

Đi tới chiếc Rams đỗ ngoài trường học, chào Lão Quý ngồi ngủ gật ở ghế lái, mở cửa sau ra, khoang sau thiết kế cho 7 người đã có 6 cái đầu, Tiểu Sơ, Tôn Phi Phi, Triệu Tĩnh, Phương Nam, Phan Xuân Bình.

Lâm Tuyền vừa bực mình vừa buồn cười :

- Mọi người nhàn nhã quá nhỉ?

Quách Bảo Lâm cười nhăn nhở :

- Hì hì, ngày đầu mầy làm giáo viên mà, mọi người ai cũng muốn chúc mừng một chút, những người ở đây đều nóng lòng muốn xem cái mặt mầy sau hai tiết dạy học nó thế nào, còn cả một đồng người đang đợi ở khách sạn Nam Cảng đấy.

Lâm Tuyền đẩy Quách Bảo Lâm vào xe, Lâm Tuyền không để ý tới người khác, tranh thủ ở góc độ không ai nhìn thấy, khẽ nắm tay Phương Nam, cầm di động bấm số Trương Bích Quân :

- Bích Quân, cô đang ở đâu ấy ? Cả cô cũng tới đó nữa à ... vậy truyền lời của tôi, khi tôi tới khách sạn Nam Cảng, thấy người nào của công ty ở đó là tôi cắt tiền thưởng tháng này, đừng tưởng qua mắt được tôi, trí nhớ tôi tốt lắm đấy, tôi nhớ mặt hết mọi người.

- Tổng giám đốc, anh ác quá, mọi người tới chúc mừng anh mà.

- Mấy người tới xem trò hay thì có, đã xem thì phải tốn tiền, tôi không biểu diễn miễn phí đâu.

Lâm Tuyền gấp điện thoại lại, Tôn Phi Phi đã cười hì hì :

- Tôi tình nguyện cắt thưởng tháng này.

- Tôi cũng thế, tổng giám đốc, ngày đầu tiên dạy học ra sao ?

Phan Xuân Bình xoa tay hớn hờ hởi :

Lâm Tuyền thở dài, đây là hậu quả của việc lãnh đạo quá gần gũi với cấp dưới, sau này cần chú ý hơn mới được.

Một tuần dạy học thế là cũng qua đi, học sinh phía dưới hình như chẳng có ý kiến gì, thứ sau, “dạy” xong tiết số học cuối cùng, Lâm Tuyền từ bàn cuối cùng đi lên bục giảng, lấy giáo án, nhưng không rời khỏi lớp học như mọi khi mà dừng lại nhìn đám quỷ sứ một vòng:

- Chúng ta biết nhau được một tuần rồi, các em có ấn tượng thế nào về tôi?

- Tốt ạ ...

Vô số giọng hô kéo dài vang lên, đủ cả nam sinh lẫn nữ sinh.

- Cái dãy nhà này có tổng cộng sáu lớp, hình như có biệt hiệu nữa, các em biết là gì không?

- Lớp rác rưởi.

Một giọng nam sinh la lớn, cả đám cười hô hô, khá là đắc ý.

- Lớp rác rưởi.

Lâm Tuyền khẽ nhắc lại, xoay người viết lên bảng đen ba chữ “lớp rác rưởi”, quay người lại nhìn chăm chú vào 50 đứa học sinh, tiếng huyền não dần lắng xuống, nhìn vào ba cái chữ rất ngứa mắt kia.

Lâm Tuyền gõ lên bảng, cười khẩy:

- Tôi cũng nghĩ như thế đấy, cho nên cái giáo án kiểm soát nay do sao chép của người khác thôi. Đã là rác rưởi thì còn tốn công làm gì.

Nói rồi thuận tay ném vào thùng rác góc lớp, đi ra ngoài.

Rất bất ngờ không đứa học sinh nào rời lời, Lâm Minh Đạt có tiết ở lớp bên cạnh, nhìn con trai, khẽ thở dài:

- Nhân bất tri sỉ, nhân hằng sỉ chi.

*** Người mà không biết liêm sỉ thì mãi mãi sỉ nhục.

- Ài, tuy hơi tàn khốc một chút, nhưng nên để bọn chúng biết sớm thì hơn, cái thế giới này vô tình lắm.
- Con không cần nói nữa, ba có tiết, tối nay con có về nhà không?

Đã liên tiếp hai ngày cùng Phương Nam ở ngoài rồi, nếu còn không về nhà sẽ bị người ta hoài nghi, Lâm Tuyền gật đầu:

- Chắc có, không cần phải thức khuya xem báo cáo nữa, có điều con về muộn một chút.

187. Q.4 - Chương 26: Giáo Viên Lưu Manh (1)

Vương Hiểu Lâm nhắc nhở Lâm Tuyền để ý tới Quách Bảo Lâm và Vũ Cường, nếu là chuyện bình thường thì hẳn không nhắc tới một cách trịnh trọng như vậy, thời gian qua Lâm Tuyền cũng đau đầu về chuyện này.

Y đem toàn bộ công việc của Giải tỏa Lục Hồng cho đám Quách Bảo Lâm, không để họ xen vào chuyện của Tú Thủy Các và Liên hợp Tinh Hải, lại còn có chế độ giải tỏa ước thúc, mặc dù chuyện giải tỏa này chẳng được người ta bình phẩm hay ho gì, nhưng ít nhất cũng không có sự kiện đổ máu nào xảy ra, xem như còn yên tâm được, chỉ là cái vũng nước nhỏ giải tỏa thì làm sao giữ nổi bọn họ?

Muốn tra ra chuyện bọn họ không khó, làm gì cũng cần tới tiền, Lâm Tuyền liền sai Tôn Phi Phi lấy số liệu tài vụ của Cty giải tỏa, vấn đề liền hiện ngay ra trước mắt, Lâm Tuyền nhìn báo cáo, mặt trở nên hết sức âm trầm.

Lâm Tuyền hẹn Quách Bảo Lâm tới khu khai phát, còn bảo hắn đưa cả Vũ Cường và Trương Dịch Phi theo, có câu “con gái tới 18 thay đổi”, hoàn toàn có thể dùng trên người cô gái này, lúc Trương Dịch Phi mới tới Tinh Hải thì người gầy gò, ngực lép kẹp chả thấy đâu, xương gò má nhô cao, cằm thì nhọn, mắt hõm vào, tuyệt đối không liên quan gì tới hai chữ mỹ nữ, vì thế mới bị đám Lâm Tuyền gọi là Tiểu Nha Đầu.

Nhưng hai năm qua thay đổi hẳn, cơ thể phổng phao hẳn lên, hai bầu ngực căng tròn đầy sức sống, chẳng hiểu do sinh hoạt vật chất đầy đủ hơn, hay là nhờ tay nghề thủ công của Vũ Cường, mặt có da có thịt, che lấp đi toàn bộ thiếu hụt trước kia, mặc quần jean, áo yếm giấy đeo rất sành điệu, toát lên hơi thở thanh xuân làm nam nhân chảy nước dãi.

Lâm Tuyền và Phương Nam đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng đều nghĩ tới ngày bắt gặp Trương Dịch Phi và Vũ Cường làm chuyện đó, Quách Bảo Lâm nhìn chằm chằm bọn họ:

- Hai người nhảy mất cái gì đấy?

Vũ Cường và Trương Dịch Phi đều kính sợ Lâm Tuyền, không dám nói chuyện tùy tiện như Quách Bảo Lâm.

- Không có gì, chỉ là lâu rồi không gặp Tiểu Nha Đầu, không ngờ có vị nữ nhân như thế nên ngạc nhiên thôi, vẫn làm việc ở công ty giải tỏa hả?

Trương Dịch Phi dè dặt gật đầu:

- Vâng, vừa thi đỗ chuyên khoa tài chính, chuẩn bị đổi công việc.
- Chuyên khoa ba năm, cô hai năm đã qua được rồi, thật không đơn giản, cô muốn đổi công việc gì, cứ nói với Phương Nam, hay là tới Kiến Nghiệp, tổng bộ Tinh Hồ ở đó.

Nghe Lâm Tuyền nói như vậy, Vũ Cường cuống lên, không tìm được xen vào:

- Chuyện này ... À ... Công ty giải tỏa còn thiếu một kế toán.

Phương Nam cười nói:

- Để Tiểu Phi tới Đầu tư Nam Cánh làm việc đi, công ty giải tỏa không có chuyện gì phức tạp, cũng có thể báo danh học nghiên cứu sinh Đh Tĩnh Hải.

Vũ Cường thở phào, tuy không cùng công ty, nhưng dù sao thì vẫn làm việc trong một tòa nhà, Đầu tư Nam Cánh còn là đại cổ đông của Cty giải tỏa.

Thừa lúc bọn họ không chú ý, Lâm Tuyền ghé vào tai Phương Nam nói nhỏ:

- Chúng ta cũng thử tư thế của bọn họ xem.

Phương Nam mặt tức thì đỏ bừng, lườm Lâm Tuyền một cái, càng kiêu diễm thêm bội phần, chớp mắt đó dung nhan của cô làm Quách Bảo Lâm, Vũ Cường trở mắt nhìn.

Quách Bảo Lâm ngạc nhiên thốt lên:

- Tôi phát hiện ra chị Phương Nam thời gian qua quyến rũ hơn rất nhiều, Lão Thử, nói xem có phải vậy không?

Vũ Cường vẫn thần hồn điên đảo, gật đầu như cái máy.

Phương Nam đưa tay dưới bàn nhéo Lâm Tuyền một cái, vờ như không nghe thấy lời Quách Bảo Lâm.

Trong mối quan hệ giữa Phương Nam và Lâm Tuyền, trừ lúc ở trên giường thì người nắm chủ động là Phương Nam.

Lâm Tuyền vội lảng sang chủ đề khác:

- Mày và Triệu Tĩnh sao rồi? Nghe nói mày và văn phòng của cô ấy đối diện nhau, nhưng không nói chuyện với nhau.

- Còn sao được nữa?

Quách Bảo Lâm thở dài:

- Lần trước chỉ mời một cô bé khoa nghệ thuật Đh Tĩnh Hải đi ăn cơm, bị cô ấy chặn cửa nhà hàng ... Thôi đừng nói nữa, nói lại phiền lòng, mấy ngày qua sao mày cứ chạy tới chỗ khu khai phát bọn tao vậy, chỗ này nghèo khó thiếu thốn, muốn hát karaoke cũng chẳng kiếm được quán ra hồn.

- Mày thật là, Triệu Tĩnh là cô gái hiếm có đấy, cô ấy hiểu con người của mày, mày tới chỗ chơi bởi, cô ấy không nói gì. Vậy mà ...

Lâm Tuyền nhìn khuôn mặt ảm đạm của Quách Bảo Lâm chỉ biết thở dài, chỗ này còn có người ngoài không tiện nói chuyện sâu hơn với Quách Bảo Lâm, ăn cơm xong ra phố đi dạo.

Phạm vi thành phố của khu khai phát rất nhỏ, buổi tối mọi người đổ hết vào đây, khiến tạo thành quang cảnh phồn vinh, đi tới Quán karaoke Hoàng Hải, Lâm Tuyền dừng lại hỏi:

- Vào hát một lúc không?

Quách Bảo Lâm mặt khinh thường:

- Chỉ có mỗi 30 gian phòng, chất lượng chả ra sao, mày muốn hát thì chúng ta về Tĩnh Hải, đi xe chỉ mất có 15 - 20 phút, vào đấy làm cái gì ..

Còn chưa dứt lời thì Lâm Tuyền đã đi vào rồi.

Quách Bảo Lâm và Vũ Cường kín đáo nhìn nhau ra hiệu, Vũ Cường nhanh chân đi trước.

Đó là kiến trúc bốn tầng, quán karaoke Hoàng Hải nằm ở tầng thứ tư, phía dưới còn có sân cầu lông, khu chơi game, vào mạng v.v.v.. Học sinh chen lấn reo hò ầm ĩ. Phương Nam đẩy Lâm Tuyền:

- Có cả học sinh Tây Trách các cậu đấy.

Lớp bình thường và lớp ưu tú đều thực hiện giáo dục khép kín, mỗi tuần chỉ cho chủ nhật về nhà, xuất hiện ở nơi này đều là 30% học sinh bị loại bỏ, Lâm Tuyền nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, bọn chúng cũng rất ngạc nhiên.

Năm người Lâm Tuyền đi thẳng lên tầng bốn, Vũ Cường đi đặt phòng, Lâm Tuyền cứ đi thẳng vào bên trong, đối diện với đại sảnh là một gian phòng lớn dùng rèm che kín.

- Đi qua đi, trong đó toàn là tiểu thư.

Vũ Cường ở phía sau nói:

Lâm Tuyền vén rèm lên, nhìn một vòng bên trong, mấy cô gái đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện đột nhiên thấy có người xuất hiện ở cửa thì giật mình, tiếp xúc với ánh mắt lạnh băng của y quét qua quét lại trên mặt đều ngẩn người.

Đội Lâm Tuyền hạ rèm xuống quay trở ra, bên trong mới vang lên đủ thứ tiếng chửi bới thô tục:

- Đồ điên **@\$%^...

Lâm Tuyền hỏi Vũ Cường:

- Bên trong có học sinh không?

Vũ Cường lắc đầu:

- Không rõ lắm.

- Không rõ? Mà không biết hỏi à, mà không biết hiện Tiểu Ba là thầy người ta rồi sao?

Quách Bảo Lâm bộp gáy Vũ Cường:

Lâm Tuyền xua tay:

- Đi tới quán khác xem sao?

Quách Bảo Lâm, Vũ Cường đều nhận ra Lâm Tuyền có chủ đích, rất sốt ruột, song lúc này chỉ còn cách theo y xuống lầu.

Vừa mới đi xuống lầu thì gặp ngay hai nữ sinh đi làm, thời tiết đầu thu, buổi tối khá mát mẻ, hai cô gái mặc váy hồng ngắn cũn cỡn hở non nửa cái mông, mắt kẻ vẽ, môi bôi son đỏ chót, nếu chẳng phải cả hai nhìn thấy Lâm Tuyền đứng khựng lại thì Lâm Tuyền cũng không nhận ra chúng.

- Thầy giáo đẹp trai cũng tới đây giải trí à?

Một cô bé kịp phản ứng lại, làm bộ tự nhiên hỏi:

Lâm Tuyền nhận ra đó là cô bé lần đầu y tới lớp hỏi y có bạn gái chưa, tên là Tiêu Ly Ly, là cô bé cực kỳ xinh đẹp, tóc nhuộm vàng, móng tay sơn đen, giống y như Triệu Tĩnh trước kia. Bên cạnh là cô bé tên Văn Nhân, ở lớp rất hiền lành ít nói, hiện giờ ăn mặt thế này, làm người ta không ngờ tới.

Quách Bảo Lâm đi xuống trước, không thấy Lâm Tuyền đi theo, ngẩng đầu lên nhìn, vừa vặn thấy mông Tiêu Ly Ly, Văn Nhân, hai mắt liền như đóng đinh vào đó.

- Nhìn cái gì mà nhìn.

Tiêu Ly Ly đánh đá gơ chân lên:

- Đó là chỗ để ra mày đấy.

Quách Bảo Lâm cười hì hì, chỉ Tiêu Ly Ly hỏi:

- Học sinh của mày?

- Không quen.

Lâm Tuyền lạnh lùng lắc đầu, kéo Phương Nam rời đi, Vũ Cường cũng dẫn Trương Dịch Phi đi theo.

Bọn họ vừa đi khuất, Quách Bảo Lâm tóm tóc Tiêu Ly Ly giật mạnh, làm cô bé đau chảy nước mắt:

- Vừa rồi nói gì? Nói lại xem.

Một bảo vệ đứng gần đó chạy tới tới Tiêu Ly Ly một cái:

- Mày mù mắt à, đây là lão đại đấy.

188. Q.4 - Chương 27: Giáo Viên Lưu Manh (2)

Xuống dưới lầu, Lâm Tuyền cười khỏ với Phương Nam:

- Đó là học sinh lớp em đấy, chị nhìn xem bộ dạng bọn chúng có giống học sinh không, vậy mà ba em còn có lòng tin với bọn chúng.

Trên lầu vang lên tiếng thét chói tai, Phương Nam lo lắng hỏi:

- Không xảy ra chuyện gì chứ?

Lâm Tuyền lắc đầu, bảo Vũ Cường:

- Tôi biết rất nhiều chỗ giải trí ở khu khai thác kiểu như Hoàng Hải các anh đều tham gia cổ phần, tôi chẳng có tư cách gì bảo các anh làm việc này làm việc kia, song một số việc đừng có làm thái quá, đừng nghĩ có chuyện gì tôi sẽ gánh cho các anh.

Bị Lâm Tuyền hờ hững nói một câu thể thôi nhưng khiến Vũ Cường toát hết mồ hôi, may mà Lâm Tuyền chỉ nói tới đó rồi đi, tới bên bàn bóng, cầm hai cây vợt tới, đưa cho Phương Nam một cái:

- Trước kia em đánh bóng bàn lợi hại lắm đấy, đánh chị thua liểng xiểng luôn.

Phương Nam cúi người xuống phát bóng, cả mảng da ngực trắng như tuyết lộ ra trước mắt, Lâm Tuyền nhìn quên cả đỡ bóng, bị Phương Nam gõ cho vài cái mới tỉnh lại, có điều tâm tư đại loạn, thua liền ba ván, bị Phương Nam trêu suốt.

Trương Dịch Phi nhìn thấy cử chỉ thân mật giữa Phương Nam và Lâm Tuyền thì nghi ngờ, song không dám hỏi gì.

Vũ Cường và Quách Bảo Lâm đi xuống, theo sau còn có Cao Tuấn tiểu đệ trước kia của Vũ Cường. Vũ Cường tới bên Lâm Tuyền nói:

- Bên này do Cao Tuấn trông coi.

Hai năm trôi qua thật nhanh, tiểu đệ ngày xưa đã thành lão đại rồi, Quách Bảo Lâm, Vũ Cường thì thành thái thượng hoàng, chẳng trách Vương Hiểu Dương phải nhắc mình một câu.

- Tìm cái phòng bao, đứng cả ở đây chường mắt lắm.

Cao Tuấn vội đi an bài, Quách Bảo Lâm ngưỡng ngùng theo sau Lâm Tuyền, Vũ Cường đã chuyển lời lúc nãy cho hắn nghe, Lâm Tuyền không nói trước mặt hắn là giữ cho hắn vài phần thể diện. Vào phòng bao, Lâm Tuyền kéo Phương Nam ngồi xuống, Quách Bảo Lâm nghỉ một lúc rồi chọn đứng cùng đám Vũ Cường, Cao Tuấn.

Lâm Tuyền bảo Trương Dịch Phi:

- Tiểu Nha Đầu, ngồi đi.

Trương Dịch Phi hết nhìn Vũ Cường lại nhìn Quách Bảo Lâm, thấy hai người kia bộ dạng nơm nớp sợ sệt liền rụt rè ngồi xuống gần Phương Nam.

- Các anh tự chỉnh đốn nội bộ hay là cần tôi mời cục công an tới giúp.

Lâm Tuyền giọng âm trầm:

- Gian phòng kia có rất nhiều là trẻ vị thành niên đúng không? Mà không chỉ có ở đây, mười mấy hộp đêm dưới tên các anh đều có, rốt cuộc có bao nhiêu cô bé vị thành niên.

- Không thể nào.

Phương Nam nhìn Quách Bảo Lâm không sao tin được.

- Không có gì là không thể cả, thằng này chuyên môn gây chuyện, may là chưa có vụ án ác tính nào xảy ra, lần này có Vương Hiểu Dương ở trên áp xuống, nếu không có người ở cục công an muốn quét sạch chỗ này rồi.

Quách Bảo Lâm cúi mặt xuống không có dũng khí để giải thích.

- Trừ chuyện này ra, còn có rất nhiều chuyện tính chất ác liệt, hẳn là không cần tôi kể ra đâu nhỉ? Vì sao tôi muốn Tiểu Nha Đầu tới Đầu tư Nam Cảng làm việc? Vì không muốn cô bé dính dáng tới mấy chuyện thối tha của các anh.

Lâm Tuyền nhìn thấy bọn họ đứng đó là bực mình, phẩy tay bảo bọn họ đi, nói:

- Ra ngoài gọi hai học sinh lúc này vào cho tôi.

Tiêu Ly Ly, Văn Nhân đều đã tẩy rửa hết đồ trang điểm trên mặt, hẳn là do Quách Bảo Lâm bảo làm, sợ sệt đứng ở cửa phòng bao, nhìn Lâm Tuyền ngồi ở ghế sofa không dám vào.

- Ngồi đi, thầy có ăn thịt người đâu, thầy cũng chỉ tới hát thôi, quy củ ở chỗ này bao nhiêu? Mỗi người 100 à?

Lâm Tuyền lấy ví da, rút hai tờ 100 để lên bàn:

- Trọn gói thì bao nhiêu?

Lại lấy thêm một xấp tiền nhét vào tay hai cô bé:

- Chỗ này đủ chưa? Chúng ta đi.

- Bọn em không làm chuyện đó, bọn em chỉ hát cùng khách thôi.

Văn Nhân sợ hãi vô cùng, tiền rơi cả xuống đất:

- Chỉ hát?

Lâm Tuyền nắm lấy tay Văn Nhân kéo ra cửa, đá tung cửa phòng bao đối diện:

- Chỉ hát, em xem xem đây là chỗ hát hò à?

Trong phòng có đôi nam nữ ôm nhau trong góc, nam kéo áo nữ lên tới tận cổ, đang tận tình mút bầu ngực non nớt rõ ràng còn chưa phát triển hết, đột nhiên bị người ta đá cửa xông vào còn tưởng cảnh sát truy quét gì đó, hoảng hốt la lên:

- Cán bộ, em chưa làm gì hết, chưa làm gì hết.

- Ca hát, các em nhìn người ta ca hát kiểu gì.

Lâm Tuyền đẩy Văn Nhân vào, rồi lại đi kéo Tiêu Ly Ly tới:

- Các người là ai?

Nam nhân kia bấy giờ nhận ra không phải là cảnh sát, hùng hổ đi tới, định đánh kẻ phá đám:

Cao Tuấn tóm ngay lấy tay hắn lôi ra ngoài, cô gái bị cởi áo kia thì kinh hoàng ôm ngực mình che chắn, không biết xảy ra chuyện gì cứ thế chạy mất.

Lâm Tuyền nhìn Tiêu Ly Ly, Văn Nhân hoảng sợ ngồi bệt dưới đất, cái váy ngắn cũn vén lên, thấy hết chiếc quần lót hồng và cặp đùi trắng nõn, Lâm Tuyền nhíu mày, lấy tấm thảm trên ghế sofa ném lên người chúng:

- Ca hát, khi các em coi bản thân là rác rưởi cũng sẽ hát kiểu bọn họ.

Để hai cô bé khóc thút thít ở đó, Lâm Tuyền dẫn Phương Nam, Trương Dịch Phi đi ra xe.

Trên xe Lâm Tuyền im lìm không nói gì, Trương Dịch Phi cúi gằm mặt xuống, Phương Nam vừa nãy không tiện nói gì, nhưng hiện giờ không kiềm chế được nữa, tức giận mắng:

- Tiểu Nha Đầu, em làm chị quá sức thất vọng, có phải món quà em mua cho Tư Vũ dùng đồng tiền mấy chỗ thế này mà ra không, lát nữa em mang về hết cho chị:

Tiểu Nha Đầu biết Phương Nam thực sự giận rồi, hoảng sợ vô cùng, lí nhí giải thích:

- Chị, thực ra những chỗ này có từ trước rồi, mấy anh ấy chỉ đầu tư vào thôi, vả lại tất cả những cô gái làm ở đây đều là tự nguyện, không ai ép buộc họ cả, họ cũng không làm mấy chuyện đó ở nơi này.

- Không ai ép buộc.

Giọng Phương Nam cao vút lên:

- Em lấy mấy lời đó tự lừa dối bản thân đấy à, em nghĩ lại bản thân mình lúc tới đây mà xem, những chỗ như thế tồn tại có cần ai cần ép buộc em tới đó không? Cả mấy cô bé kia nữa, chúng còn nhỏ như thế, em nghĩ bọn chúng có thể tránh được cám dỗ như vậy không? Em thử đặt địa vị bản thân em vào chỗ những cô gái đó đi, em sẽ nhìn những kẻ lấy thân xác em ra kinh doanh như thế nào?

- Chị, em sai rồi, em không nên dẫu chị. Nhưng ... nhưng Vũ Cường cũng có mặt tốt của anh ấy, nếu không có anh ấy giúp đỡ, em không gặp được chị, cũng không có ngày hôm nay. Chị biết trước kia em chỉ là con bé quê mùa xấu xí, vậy mà anh ấy vẫn giúp đỡ em ...

Phương Nam thở dài:

- Em tưởng Vũ Cường có lòng tốt như thế sao, em nghĩ xem là ai bảo cậu ta chăm sóc em, ai bảo cậu ta đưa em tới chỗ chị. Sau này em được đi học do ai sắp xếp, nếu không có người đó, Vũ Cường thêm bận tâm em sống chết ra sao à?

Trương Dịch Phi ngớ ngàng, ngẩng đầu lên, hết nhìn Phương Nam lại nhìn Lâm Tuyền, nếu có một người như vậy thì còn có thể là ai ngoài Lâm Tuyền? Lấp bắp nói:

- Làm sao có thể, anh ấy rất dữ, còn thu CMT của em, em xin lại cũng không cho, sai em làm việc này việc nọ ...

Lâm Tuyền không giải thích gì hết, mắt nhìn qua cửa sổ.

Phương Nam ôm đầu Trương Dịch Phi, vuốt tóc cô:

- Lời chị nói còn chưa đủ em tin sao?

Trương Dịch Phi òa khóc nức nở, tới khi Quý Vĩnh đưa cô về chỗ ở, xuống xe rồi mới nói một câu cảm ơn không đầu không cuối rồi chạy mất.

Tối hôm đó Lâm Tuyền không về nhà mà tới chỗ Phương Nam, nhìn y cùng Tiểu Tư Vũ nô đùa chơi hết trò nọ tới trò kia, Phương Nam biết Lâm Tuyền đang đau đầu về chuyện Quách Bảo Lâm.

189. Q.4 - Chương 28: Cuộc Sống Luôn Xoắn Vào Nhau (1)

Hôm sau là thứ bảy, Lâm Tuyền và Phương Nam đưa Tiểu Tư Vũ đi ăn KFC, món ăn yêu thích nhất của cô bé, Lâm Tuyền đặt cô bé ngồi chiếm chỗ, kéo Phương Nam đi gọi món, cách đám đông nhìn thấy Tiểu Tư Vũ giờ nắm đầm nhỏ nhắn thể hiện sự phẫn nộ trong lòng. Trước kia toàn là Phương Nam ngồi chiếm chỗ, nó và Lâm Tuyền đi chọn món, bây giờ Tiểu Tư Vũ cảm thấy rõ ràng địa vị của mẹ trong lòng ba cao hơn nó rồi.

Phương Nam cầm bảng giá khuyến mãi tính toán xem ăn gì cho lợi nhất, Lâm Tuyền đứng trong hàng làm mặt xấu trên Tiểu Tư Vũ, không hề nhìn thấy ở một góc khác có bốn người Trương Đào, Điền Lệ còn có hai người mà y không hề muốn gặp Trần Vũ, Trương Giai Minh.

Điền Lệ nhìn thấy Tiểu Tư Vũ trước tiên, theo ánh mắt của nó nhìn thấy Lâm Tuyền tỳ cằm lên vai Phương Nam, bị Phương Nam đưa tay đẩy ra, nhưng y thuận thế há miệng ngậm lấy tay cô, Phương Nam vừa kêu

đau vừa lấy chân đá Lâm Tuyền. Điền Lệ gặp Phương Nam đi với Lâm Tuyền nhiều rồi, nhưng lần đầu tiên thấy bọn họ có cử chỉ thân mật như thế, rõ ràng là đôi tình lữ đang yêu nhau say đắm.

Định kiểm có gì đó kéo Trần Vũ ra khỏi chỗ này, không biết Trần Vũ nhìn thấy cảnh đó sẽ có phản ứng gì, Trương Đào thì rất không biết điều gọi Lâm Tuyền:

- Lão Đại, bọn em ở đây này.

Lâm Tuyền đang nhận lấy cái khay chất đầy đồ ăn, nghe Trương Đào gọi quay đầu lại, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, trái tim như bị bàn tay vô hình bóp chặt, một cơn đau không biết từ chỗ nào giải phóng ra, bên cạnh Trần Vũ là người thanh niên mà y gặp mấy lần, đi ăn cùng nhau ư? Xem ra cô ấy cũng không phải quá miễn cưỡng với lựa chọn của mình, tay y run lên mất toàn bộ sức lực, cái khay trượt rơi xuống đất mà không có chút phản ứng nào.

Bánh trái, nước cô-ca lạnh bắn tung tóe, người xếp hàng la hét nhảy tránh, những người khác cũng quay cả sang nhìn, Phương Nam nhìn thấy Điền Lệ, rồi nhìn thấy cô gái xinh đẹp ngồi đối diện với Điền Lệ, trực giác miễn cưỡng của nữ nhân khiến cô nhận ra đó chính là Trần Vũ mà Trương Đào từng nói tới. Cô cúi xuống nhặt thức ăn, giao cho nhân viên quét dọn.

- Ba, ba ...

Tiểu Tư Vũ thấy đồ ăn rơi hết rồi, vội rời chỗ chạy tới.

Lâm Tuyền lúc này mới tỉnh lại, bế Tiểu Tư Vũ lên bảo với phục vụ:

- Một phần tương tự như thế nữa.

- Oa, cô bé đáng yêu quá, Lão Đại, anh lừa được ở đâu ra đấy?

Trương Đào chạy tới, định đưa tay béo má Tiểu Tư Vũ bị nó phùng má lên cảnh cáo rồi quay ngoắt đầu đi không thèm để ý:

- Ủi dào, dào để chưa kìa.

- Con gái của Phương Nam.

- Hả!

Miệng Trương Đào há hốc tưởng chừng có thể nhét cả nắm đấm vào:

- Tư Vũ, ra mẹ bế nào.

Phương Nam đón lấy Tiểu Tư Vũ trong lòng Lâm Tuyền, vừa rồi cô quay lưng đi, không biết chuyện, thấy Trương Đào thì nói:

- Chúng ta qua đó ngồi đi.

Lâm Tuyền trả tiền lần nữa, đón lấy khay thức ăn đi tới ngồi sát bên bàn của Điền Lệ, giúp Tiểu Tư Vũ buộc khăn ăn.

Trần Vũ giọng run run, hỏi:

- Nghe nói anh bị tai nạn xe?

- À, không sao cả.

Lâm Tuyền cố gắng hết sức sao cho giọng mình bình thường:

- Anh không ở lại Kiến Nghiệp làm việc à?

- Ừ, bỏ rồi, tới Nam Căng làm giáo viên.

- Làm giáo viên?

Trương Đào hết sức kinh ngạc xen vào, hẳn có thể tưởng tượng Lâm Tuyền có thể làm bất kỳ chuyện gì, chỉ không nghĩ ra bộ dạng y đứng trên bục giảng:

- Anh về Tĩnh Hải mà không nói cho bọn em câu nào, chẳng phải anh nói việc trước kia vẫn có thể làm tiếp sao?

Lâm Tuyền thực sự không có sức lực đâu để nói chuyện với Trần Vũ, Trương Đào xen vào vừa khéo giải vây cho y:

- Chán nên bỏ, đúng lúc trường trung học kia tuyển giáo viên liền tới đó dạy học, vì quyết định rất vội vàng, trước khai giảng một tuần mới dứt khoát, bận rộn soạn giáo án, tài liệu, để hôm khác tôi mời cậu.

Còn may bản lĩnh nói dối vẫn đâu ra đó.

- Trung học ở Nam Căng à, bọn em cũng có hạng mục ở gần Nam Căng, ồ, chưa giới thiệu cho anh biết.

Trương Đào chỉ Trương Giai Minh:

- Anh ấy là Trương Giai Minh, giám đốc phòng kế hoạch hạng mục vừa mới điều từ nước ngoài về, giám đốc Trương, đây là Lâm Tuyền, bạn học của tôi.

Trương Giai Minh gật đầu chào, đứng dậy lấy danh thiếp ra đưa cho Lâm Tuyền:

- Ra là bạn học của Trương Đào, xin được chỉ giáo.

Trương Giai Minh người cao lớn, khuôn mặt đường nét rõ ràng, cằm vuông, mũi thẳng, khá điển trai nam tính, không biết có phải vì nguyên nhân Trần Vũ không, Lâm Tuyền cảm thấy đôi mắt của hắn làm người ta không thoải mái.

- Anh chưa bao giờ nghe thấy tên tôi à?

Lâm Tuyền ném danh thiếp của Trương Giai Minh sang một bên, vỗ vai Trương Đào:

- Danh thiếp của cậu đâu?

Trương Giai Minh xấu hổ đứng sượng mặt ra đó, hắn còn tưởng Lâm Tuyền mỉa mai quan hệ giữa mình và Trần Vũ, lòng bực tức ngồi xuống, ánh mắt nhìn Lâm Tuyền rất bất thiện.

Trương Đào cười hì hì, lấy tấm danh thiếp ra, kiểu dáng cũng giống của Trương Giai Minh, nhưng tất nhiên cấp bậc kém hắn, chủ quản phòng tin tức thuộc phòng kế hoạch, Lâm Tuyền gật gù:

- Không tệ, chủ quản phải quản giám đốc chứ.

Trương Đào đỏ mặt không dám tiếp lời.

Lâm Tuyền qua loa vài câu, chặn đứng mọi chủ đề không mong muốn có thể diễn ra, tiếp đó vùi đầu ăn, cũng không dám nhìn Phương Nam, chăm chú nói chuyện trêu đùa với Tiểu Tư Vũ.

Phương Nam kín đáo nhìn Trần Vũ, mặc dù Trần Vũ và Trương Giai Minh ngồi cùng nhau, nhưng Phương Nam nhận ra bọn họ không hề giống một đôi tình nhân, có một khoảng cách giữa họ.

Trần Vũ thì nhìn Lâm Tuyền, đôi mắt không hề che dấu tình cảm nồng cháy của mình, nhưng Lâm Tuyền kiên quyết không nhìn Trần Vũ.

Phương Nam không rõ rốt cuộc Lâm Tuyền và Trần Vũ vì chuyện gì mà chia tay, nhưng Lâm Tuyền vì Trần Vũ mà ghen tuông thì cô nhận ra, ánh mắt nhìn Trần Vũ mang theo chút thù địch.

Trần Vũ vừa mới từ miệng Điền Lệ biết được Lâm Tuyền bị tai nạn, chỉ có điều không biết Lâm Tuyền vì nghe tin cô ra nước ngoài với Trương Giai Minh nên lòng đại loạn mới xảy ra cơ sự, nếu không chắc chắn không khống chế được tình cảm của mình. Cho dù là thế, khi nghe thấy Lâm Tuyền bị tai nạn, vẫn muốn bay ngay về tìm y.

Cô luôn cho rằng việc làm của mình sẽ được Lâm Tuyền thông cảm, cô phải gánh trách nhiệm với gia tộc, mà hiệp nghị giữa gia tộc và Trương Quyền là bí mật không thể nào nói với người ngoài. Lần này về nước Trần Vũ hạ quyết tâm nhất định phải tìm Lâm Tuyền nói rõ hết tất cả, cô mặt kệ, cô phải đem hết ủy khuất và đắng xé trong lòng nói với y.

Thế nhưng về tới nơi cô mới nhận ra, mình biết về Lâm Tuyền quá ít, biết rõ Lâm Tuyền ở trong thành phố này, nhưng không biết phải tìm y thế nào, trong lòng đầy bi thương tuyệt vọng.

Thời gian qua Trần Vũ cả ngày đi lang thang khắp Tỉnh Hải, chỉ ông trời mới biết cô khát khao một lần ngẫu nhiên gặp lại Lâm Tuyền. Hôm nay Điền Lệ gọi đi ăn cơm, không ngờ Trương Đào, Trương Giai Minh cũng đi theo.

Không một ai có thể hình dung được tình cảm của Trần Vũ khi chợt nhìn thấy Lâm Tuyền thế nào, như có cả một đại dương dậy sóng trong lòng cô, nhưng người cô yêu thương mong nhớ ngày đêm lại đang âu yếm người con gái khác, như có vạn con sâu cắn nuốt trái tim cô, làm những lời muốn nói nghẹn cứng ở cổ họng, nếu không phải Trương Đào lên tiếng trước, Trần Vũ sợ mình không khống chế được bỏ chạy thật nhanh ra khỏi chỗ này.

Lâm Tuyền cố làm ra vẻ trấn tĩnh, Trần Vũ lại nghĩ rằng y khinh rẻ mình, tủi thân đau đớn vô cùng.

190. Q.4 - Chương 29: Cuộc Sống Luôn Xoắn Vào Nhau (2).

Điền Lệ bàng quan nhìn hết cảnh tượng kỳ dị trước mặt, thái độ của Lâm Tuyền với Trương Giai Minh rất trẻ con, nhưng ở trước mặt Phương Nam, Lâm Tuyền không hề che dấu sự thù địch với Trương Giai Minh, cho thấy trong tim y còn có vị trí của Trần Vũ.

Bọn họ đã tới trước đó một lúc, hiện sắp ăn xong, Điền Lệ hiểu Trần Vũ nhất, không muốn bạn mình phải chịu đựng thêm nữa, lau miệng đứng dậy:

- Chúng ta đi thôi.

Trần Vũ vẫn cứ nhìn Lâm Tuyền, còn Lâm Tuyền quay đầu sang một bên, cô không hề thấy bàn tay giấu dưới bàn của Lâm Tuyền đang run rẩy, ánh mắt chỉ còn thất vọng. Dùng giọng nói bi thương thấu tim gan trả lời Điền Lệ:

- Ngày kia mình phải về Anh rồi, đã rất lâu không được ngắm cảnh Tỉnh Hải về đêm.

Trương Giai Minh xem đồng hồ:

- Anh có hẹn bàn công việc với bác vào lúc 8 giờ, em cũng nên về sớm, đừng để bác đợi.

Nói xong vỗ vai Trương Đào bảo hắn đứng dậy.

Trương Đào không hề biết bí mật trong hôn ước giữa Trần Vũ và Trương Giai Minh, chỉ lấy con mắt người ngoài đánh giá sự việc, Trương Giai Minh đẹp trai, gia thế, tiền của gì cũng có, Lão Đại của hắn không lấy gì so được, chỉ biếc tiếc nuôi thay cho Lâm Tuyền chứ không thể nói gì.

Trước khi đi Trương Đào còn không quên hỏi Lâm Tuyền:

- Anh dạy ở trường nào, hôm khác em tới tìm anh, muốn xem phong thái anh đứng trên bục giảng thế nào, à số di động ở Tỉnh Hải của anh là bao nhiêu?

Lâm Tuyền nhìn chiếc Nokia mua năm 99, hiện giờ đem so với những mẫu máy mới bán, trông nó hết sức quê mùa cục mịch:

- Anh sắp không dùng nữa rồi, đi dạy học không cần tới di động, anh dạy lớp tốt nghiệp trường Tây Trạch.

Trần Vũ thấy y ngay cả số điện thoại cũng không muốn nói ra, tim càng đau đớn, ánh mắt thất thần. Điền Lệ thì nhìn Phương Nam với ánh mắt cổ quái.

Trương Giai Minh lên tiếng tạm biệt, Lâm Tuyền không thèm để ý, Trương Giai Minh cười nhẹ làm ra vẻ rộng lượng.

Lâm Tuyền im lặng nắm tay Phương Nam, muốn nhận lấy từ cô sức mạnh giúp y không ngã quỵ ở đây, bữa ăn nhanh chóng kết thúc, bé Tư Vũ cùng Phương Nam vào xe.

Ở một góc mà bọn họ không chú ý tới có một chiếc Mercedes 320 đang đỗ, bốn ánh mắt nhìn thấy y bé Tiểu Tư Vũ ngồi vào vị trí phụ lái, Trương Giai Minh tay đặt trên vô lăng giọng khinh miệt:

- Một thầy giáo nghèo thì lấy đâu tiền để mặc Gianni Versace? Mọi người biết không, cô gái kia rất giàu, chiếc Beetle đó ít nhất phải trên 300.000.

Trương Giai Minh ám chỉ cái gì quá rõ ràng, Trương Đào định phản bác, nhưng sự thực ở ngay trước mắt, còn có thể nói gì, có lẽ, có lẽ vì chuyện đổ vỡ với Trần Vũ mà Lão Đại thay đổi.

Trần Vũ mặt mày trắng bệch:

- Anh đoán trước được rồi, anh đỗ xe ở đây này giờ vì điều này sao?

- Tiểu Vũ, anh chỉ muốn cho em thấy bộ mặt thật của thằng đó, nói không chừng trước kia nó cũng biết thân phận của em

Trần Vũ bịt lấy tai lắc đầu:

- Em không muốn nghe, không muốn nghe, anh lái xe đi mau, rời khỏi cho này càng nhanh càng tốt.

Lâm Tuyền không hề biết chuyện xảy ra trong góc khuất đó, y và Phương Nam đưa Tiểu Tư Vũ về nhà, không nói gì với Phương Nam về chuyện Trần Vũ, cố gắng tỏ ra bình thường, sau đó tham dự cuộc họp quản lý cao cấp.

Nhưng tâm tư rối bời, cả cuộc họp không nói một lời, khiến các giám đốc cũng thấp thỏm bất an, Lâm Tuyền không đi thị sát công trường mà quay về Chung cư Thanh Niên, đẩy cánh cửa 9 tháng trời chưa từng bước qua, phát hiện bên trong được quét dọn sạch sẽ.

Y hiểu ra Trần Vũ đã tới đây, đồ đạc của cô không còn chút gì, cứ như không muốn để lại dấu tích nào ở nơi liên quan tới y, đồ của y thì không hề suy chuyển, cái nào vẫn để nguyên chỗ đó.

Lâm Tuyền nhìn khắp phòng, đúng vậy, không còn một thứ gì liên quan tới người con gái đó nữa, sự dứt khoát và tuyệt tình của người con gái đó làm y lần nữa đã kích nặng nề, ngồi sụp xuống giường, để Phương Nam, Phan Xuân Bình, Quý Vĩnh thu dọn đồ lên xe.

Lâm Tuyền không biết mình làm sao mà đứng dậy được, đại khái vì áy náy với Phương Nam, làm y không thể gục ngã, dần dần tích góp sức mạnh, ngồi tới khi trời tối mới thăm nhủ :” Thế cũng tốt, mọi thứ nên kết thúc rồi”. Lâm Tuyền giao chìa khóa cho Phan Xuân Bình, bảo hẩn trả lại phòng, cùng Phương Nam về Tĩnh Hải, hôm sau y có tiết.

Có chút an ủi nho nhỏ là mái tóc của Tiêu Ly Ly và Văn Nhân đã khôi phục lại màu đen vốn có, móng chân móng tay sơn lòe loẹt cũng bị chùi hết, khôi phục lại khuôn mặt thật của thiếu nữ.

Ở trên bảng, ba chữ ” lớp rác rưởi” vẫn còn ở đó, không biết vì sao mà không ai xóa đi, tri sĩ cận dưng.

*** Biết liêm sỉ là tới gần tới dưng cảm.

Lâm Tuyền ném một xấp bài kiểm tra lên bục giảng, nhìn đám học sinh im thin thít phía dưới, khả năng là có tin đồn nào đó dọa bọn chúng sợ rồi:

- Cái xã hội này rất vô tình, cũng rất tàn khốc, con người chia ra làm năm bảy đẳng cấp, đẳng cấp thấp nhất là rác rưởi, các em nếu tự mình là rác rưởi thì có thể thoải mái rời khỏi lớp này, tôi không cần. Những em ở lại lớp này thì hãy đứng lên chứng minh mình không phải là rác rưởi mới thôi.

Chỉ vào Văn Nhân ngồi phía trước mặt:

- Em đi phát bài kiểm tra cho các bạn.

- Rác rưởi cũng phân chia làm năm bảy loại, bài kiểm tra này làm trong 20 phút, 20 người đứng đầu có thể yêu cầu ôn luyện buổi tối, được trường học an bài giáo viên lâu năm phụ đạo. 5 vị trí đầu có thể yêu cầu ở nội trú, tham gia vào các loại hoạt động tập thể do trường học tổ chức. 6 vị trí cuối cùng, xin lỗi, không có

quyền ngồi trong lớp của tôi, người cuối cùng làm đại biểu môn, phụ trách lau bảng. Bài kiểm tra này mỗi tuần làm một lần, xong rồi, giờ bắt đầu ...

Lâm Tuyền mặc kệ phía dưới bàn toán xôn xao, đặt đồng hồ lên góc bục giảng, bảo Văn Nhân đứng làm bài:

- Học kỳ trước em đứng đầu từ dưới lên.

Rồi kéo ghế của cô bé ngồi, không nhìn đôi mắt ươn ướt chực khóc trông đến tội nghiệp của Văn Nhân.

Lâm Tuyền đem bài kiểm tra đã chấm đặt trên bục giảng, nói:

- Sáu cái bàn cuối cùng chuyển ra ngoài, những em khác cầm lấy cặp sách của mình đứng dậy, dựa theo tên xếp hàng, tự chọn lấy vị trí. Văn Nhân 46 điểm, Tiêu Lỵ Lỵ 42 điểm, tốt, rất tốt, bài kiểm tra năm thứ 6 tiểu học có thể làm được trên 40 điểm, coi như có bản lĩnh, khóc cũng vô ích, sáu người các em đứng đó, đương nhiên, nếu tự nhận mình là rác rưởi, có thể tới phòng giáo vụ làm thủ tục thôi học...

- Thầy Lâm, bọn em dốt, nhưng thầy không thể xỉ nhục bọn em như thế.

Tiêu Lỵ Lỵ cắn chặt môi dưới, nước mắt trào ra:

- Chẳng ai xỉ nhục được em, trừ bản thân em.

Lâm Tuyền thấy Tiêu Lỵ Lỵ không cầm lấy bài kiểm tra, ném thẳng nó xuống đất rồi nhìn chăm chăm vào cô bé. Bất ngờ Tiêu Lỵ Lỵ không quay người bỏ chạy khỏi phòng học mà nhặt bài kiểm tra lên, lấy ống tay áo ra sức lau nước mắt, cố không để mình khóc ra tiếng.

- Không rời lớp thì em sẽ là đại biểu môn số học tuần này, đi lau bảng đi.

Lâm Tuyền phát bài kiểm tra mới cho đám học sinh:

- Số học cơ sở tới năm thứ hai cao trung đã học hết, sang năm thứ ba chỉ ôn tập, nhưng các em thì phải ôn tập từ môn số học tiểu học, không biết các em nghĩ sao? Tiếp theo là chỉ là bài nhân chia phân số đơn giản, 100 câu, 5 phút ... Rồi bắt đầu.

.....

- Hết giờ, đặt bút xuống, những em ngồi cùng bàn đổi phàn sửa bài cho nhau ... Có ai thấp hơn 20 điểm không, không có à?Ồ ngạc nhiên quá nhỉ? Có bài thấp hơn 30 điểm không, ồ, Văn Nhân, Tiêu Lỵ Lỵ, các em mang bài lên đây, đúng là không làm tôi thất vọng, bài kiểm tra tiếp theo các em không cần tham gia nữa, đi phát đề cho các bạn. Những em khác, tiếp tục, thời gian vẫn là 5 phút.

191. Q.4 - Chương 30: Cuộc Sống Luôn Xoắn Vào Nhau (3).

Tiếng chuông hết tiết vang lên, Lâm Tuyền thấy Trương Đào thập thò ngoài cửa, liền bước ra.

- Lão Đại, anh dạy học ở đây thật à?

Trương Đào tới bây giờ vẫn thấy khó tin:

- Sao, tôi lừa cậu làm cái gì?

- Không có gì, hỏi cho biết thôi, anh làm việc luồn khiến người ta bất ngờ, mà Tây Trạch là trường tư, lương chắc cũng khá.

- Lương?

Lâm Tuyền đúng là quên việc này, kéo Chu Sơn đang chuẩn bị vào lớp dạy tiết tiếp theo:

- Lão Chu, lương của tôi là bao nhiêu thế?

- Lương?

Chu Sơn cũng ngó người:

- Hình như phải trả lương thật, chuyện này để chúng tôi nghiên cứu ... Mà sao hôm nay cái lớp này im lặng thế?

Thò đầu vào trong lớp, thấy học sinh đứa nào ngồi đúng chỗ đứa nấy, sách vở đã mở trước mặt:

- Thầy Tiểu Lâm, chuyện trong lớp là sao?

- À, môn số học của tôi là thế, sáu đứa thành tích tệ nhất phải đứng học.

- Tốt, để cho bọn chúng đứng.

Chu Sơn gật đầu tán thành, chuyện Lâm Tuyền làm thì ông ta tán thành hết:

Trương Đào lấy khuỷu tay huých Lâm Tuyền một cái:

- Mấy em nữ sinh xinh tươi thế kia mà anhỡ lòng nào.

Khó khăn lắm mới dựng lên được uy nghiêm, không thể để cho Trương Đào hủy được, Lâm Tuyền kéo hẳn ra ngoài:

- Đi nào, chúng ta đi xe bus tới thành phố ăn cơm.

Trương Đào nói:

- Khỏi, tới Khách sạn Nam Cảng đi, Điền Lệ đợi chúng ta ăn cơm ở đó.

Bình thường những nhân viên cấp chủ quản trở lên của công ty đều ăn cơm ở khách sạn Nam Cảng, tối còn đỡ, chứ buổi trưa đi thế này thì thành một buổi tụ họp lớn mất, Lâm Tuyền lắc đầu:

- Tôi về thành phố còn có chút việc.

Ở trong một góc của Khách sạn Nam Cảng, Điền Lệ nhìn Trương Đào tới một mình, hỏi:

- Lâm Tuyền đâu?

- Anh ấy có chuyện về thành phố rồi?

- Tìm được anh ấy ở trường Tây Trạch thật sao?

Điền Lệ vẫn thấy khó tin vào chuyện này:

- Lão Đại đúng là Lão Đại, chẳng những đi dạy học rồi mà vẫn như trước kia, tuyệt đối không nể tình với mỹ nữ, lớp của anh ấy có hai tiểu mỹ nhân như thủy tiên tắm sương sớm, vậy mà anh ấy phạt đứng 2 tiết liền, còn mắng người ta là rác rưởi, rác rưởi mà như thế anh không ngại đời này thêm nhiều rác rưởi một chút. Thật không biết trái tim anh ấy làm bằng thứ gì.

Trương Đào cứ nhớ tới bộ dạng ủy khuất đáng thương của Tiêu Ly Ly, Văn Nhân là hận không thể kéo Lâm Tuyền tới đây đâm ột trận.

Điền Lệ gõ hắt một cái, không cho hẳn nói năng bậy bạ, quay sang nhìn Trần Vũ:

- Vẫn muốn gặp anh ấy chứ?

Trần Vũ lắc đầu, mắt thâm quầng, rõ ràng là đêm qua không ngủ, bộ dạng làm người ta nhìn mà xót xa:

- Mai mình sẽ về Anh.

- BẠN TIN NHỮNG LỜI GIÁM ĐỐC TRƯƠNG NÓI SÀO?

- Mình biết anh ấy không phải là người như thế, nhưng anh ấy và cô Phương Nam kia ... Hai người cũng đã thấy rồi.

Điền Lệ là người bàng quan, cô biết Lâm Tuyền còn rất nặng tình với Trần Vũ, nếu không đã chẳng có tai nạn kia, nếu không hôm qua nhìn thấy Trần Vũ đã không làm rơi thức ăn, song không nói gì cả.

Không ngờ rằng Trương Bích Quân và Tôn Phi Phi ngồi ngay ở bàn bên cạnh, nghe hết được cuộc nói chuyện của bọn họ, Lâm Tuyền và Phương Nam thực sự đã phát sinh chuyện gì rồi sao? Quan trọng hơn, cô gái Trần Vũ kia có quan hệ gì với Lâm Tuyền, nghe có vẻ như có quan hệ không nhỏ.

.....

Lâm Tuyền đem thêm nhiều tinh lực tập trung vào trường học, trừ mỗi tuần 8 tiết theo ước hẹn với cha mình, chỉ cần ở Tỉnh Hải, y tới phụ đạo cho 20 học sinh có thành tích đứng đầu.

Đầu tháng 10, Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh, Tiền Vi và bạn trai Vương Kiến nối nhau tổ chức hôn lễ, Lâm Tuyền liền ở lại tỉnh thành một tuần, đón cả Lâm Minh Đạt, Trần Tú chơi vài ngày. Lâm Tuyền an bài nhà cho Lâm Tĩnh Di, Dương Minh ở tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, xa hoa hơn nhà ở Tỉnh Hồ Uyển rất gần. Tiểu khu Nguyệt Nha Hồ cách đại học Đông Hải rất gần, ngồi ba trạm xe buýt là tới nơi, ở căn nhà này tất nhiên an bài cho Tiểu Sơ một gian phòng lớn có cả thư phòng.

Lâm Tuyền không thích chỗ ồn ào đông người cho lắm, trong đám cưới của Tiền Vi trốn vào căn phòng nghỉ cho khách ngồi một mình. Cửa phòng có tiếng gõ khe khẽ, một cái đầu thò vào, đó là Tiền Vi:

- Em biết mà, thế nào anh cũng trốn vào một góc.

Nhìn Tiền Vi trong trang phục cô dâu trắng tinh khôi, đẹp hơn bất kỳ ngày nào trước kia, Lâm Tuyền nhớ lại trong ngày tháng hạnh phúc cùng Trần Vũ, cả hai đã có lần ngồi tưởng tượng viễn cảnh đám cưới của mình, Lâm Tuyền cười chua chát, cô ấy đâu cần phải tưởng tượng, mà đã thực sự mặc áo cưới rồi.

Chuyện đêm hôm đó với Tiền Vi, Lâm Tuyền thực sự không biết mình làm gì, nhưng sáng hôm sau tỉnh lại thì y nhớ ra tất cả, chỉ có điều vờ như không biết, vì không muốn ảnh hưởng quan hệ hai người mà thôi.

- Tiền Vi, đứng suy nghĩ nhiều quá, tương lai vẫn nắm trong tay chúng ta, chúc cô hạnh phúc.

Tiền Vi ngỡ ngàng nhìn y, chợt hiểu ra chuyện gì, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Vào tháng 10, cải tạo ngõ Bích Tinh đã được khởi công toàn diện, nhà cửa hai bên ngõ bị máy ủi xô đổ, lúc này chỉ cần đứng ở vị trí hơi ột chút là có thể nhìn thấy sương khói mờ ảo của hồ Vị Danh. Hai lầu A, B được tiến hành chỉnh trang kết cấu nội bộ, có thể hoàn thành trước mùa xuân, tường ngoài đã được vôi ve xong, hai tòa nhà cao lớn lần thể hiện ra phong thái nên có của mình.

Bào cáo tổng kết quý ba của các công ty liên tục được đưa lên, chỉ riêng việc đọc mười mấy bản báo cáo dày cộp đã chiếm cứ đại bộ phận thời gian của Lâm Tuyền, y chưa bao giờ tới Cao ốc Nam Cảng, có Phương Nam và Lý Lệ hiệp trợ kết nối với các phương diện rồi, một số vấn đề cần thiết thì thảo luận ở bữa tiệc nhà.

Cho nên Lâm Tuyền mà mời ăn cơm là đám Trương Bích Quân, Cổ Hiểu Linh, Chu Sơn đều nơm nớp lo lắng, thực sự không sao hiểu nổi một mình Lâm Tuyền sao có thể xem nhiều báo cáo như thế, hơn nữa ngay cả những vấn đề vụn vặt đều biết rõ ràng.

Trong các hạng mục của Thiên Tinh Hồ thì chỉ có hạng mục nhà kinh tế là có chu kỳ ngắn nhất, gần như chỉ cần một năm là xong, còn các hạng mục khác đều đang tiến hành, công trình kỳ hai của Hoa viên Tân Hồ lợi nhuận là 36 triệu, nhưng tài chính cần tiếp tục còn nhiều hơn, cho nên không có kế hoạch phân chia hoa hồng. Từ Công ty giải tỏa chia lợi 3 triệu, Tú Thủy Các 3 triệu, lợi nhuận lớn nhất vẫn là từ Thực nghiệp Tinh Hồ. Khổng Lập Dân thấy Lâm Tuyền đúng là biến Thực nghiệp Tinh Hồ thành cái máy cướp tiền, loại nhuận còn khả quan hơn tập đoàn Đông Đô đã gây dựng 20 năm.

Tất nhiên không có nghĩa nói Tinh Hồ đã có thể sánh với Đông Đô, 20 năm tích lũy tài phú, Tinh Hồ còn rất lâu mới theo kịp.

Tòa nhà mà Marketing Tinh Hồ tiếp nhận hồi mùa xuân đã tiêu thụ được 85%, hiện đang đàm phán rút ra, khấu trừ đi chi phí tuyên truyền, thu lợi 23 triệu, đó còn là chưa sử dụng tới mạng lưới tiêu thụ của các chi nhánh dưới, nếu không còn nhanh hơn.

Hạng mục tiếp nhận vào mua thu đang trong hai tháng tiêu thụ mạnh, thêm vào phần kết của Chung cư Đàn Sơn, lợi nhuận ba quý của Marketing Tinh Hồ là 40 triệu, không có khoản lợi kếch xù như ở Chung cư Đàn Sơn nữa, mọi người có chút hụt hẫng, song so với người cùng nghề, thành tích này đủ kiêu ngạo rồi.

Lợi nhuận ba quý của Trí nghiệp Tinh Hồ đạt tới 24 triệu, gần như mỗi một chi nhánh kiếm được 300.000, địa ốc tiến vào thời kỳ tăng trưởng mạnh, dường như đưa ra bao nhiêu nhà cũng bị người ta tràn vào mua hết, thị trường nhà sang tay cũng nóng lên, xuất hiện rất nhiều nhà đầu tư.

192. Q.4 - Chương 31: Giá Trị Tồn Tại Của Mỹ Nữ.

Phòng chứng khoán thành thứ vũ khí mạnh mẽ trong tay Vật nghiệp Tinh Hồ, lợi nhuận 3 quý đầu là 29 triệu, dự đoán doanh lợi cuối năm càng khả quan hơn, đương nhiên đại bộ phận lợi nhuận phải tính cho Trí nghiệp Tinh Hồ, vì họ dùng tiền đặt nhà để kiếm lời.

Thực nghiệp Tinh Hồ kiếm được gần 120 triệu, đương nhiên đem gần hết vào hạng mục Bằng Nhuận rồi, song có Hòa Hoàng tham gia góp vốn, nên cuối quý này, có được 150 gửi vào tài khoản của Liên hợp Tinh Hải.

Lâm Tuyền đem tiền trong tài khoản của Liên hợp Tinh Hải lấy danh nghĩa cho vay, giao cho Thực nghiệp Tinh Hồ tiến hành mua cổ phiếu mới, như vậy phòng chứng khoán có được tài chính từ hai nguồn, quy mô lên tới 300 triệu. Đương nhiên, Lâm Tuyền cũng tiến thêm một bước giám sát và kiểm toán phòng chứng khoán.

Các giám đốc và chủ quản được chia hoa hồng khá khả quan, một mình Trương Bích Quân đã được tới 5 triệu.

Ngày đêm đọc báo cáo mặc dù có hơi mệt, nhưng thấy những con số đáng mừng đó, Lâm Tuyền vui vẻ được một như vậy.

Đặt báo cáo xuống, Lâm Tuyền vặn mình đi xuống lầu, Phương Nam đang cuộn chân ngồi trên ghế sofa xem TV, Lâm Tuyền thò đầu nhìn, Trần Phi Lăng mặc chiếc váy hồng nhiều tầng dài chưa tới đầu gối, trên mặc áo da bó hồ tay màu đen, đang vừa nhảy vừa múa trên sân khấu, y lắc đầu:

- Có cần mất sức như thế không?

- Cậu có biết thưởng thức đâu mà nói.

Phương Nam ngẩng đầu lên bĩu môi dè bỉu, bị Lâm Tuyền cúi xuống hôn lên môi, co vùng vẫy tránh thoát:

- Ừm, ừ, đây cản trở tôi xem live show của Trần Phi Lăng.

- Cùng xem.

Lâm Tuyền nhảy tót lên ghế sofa, chân thu lên ghế, tay thì không hề để yên cứ sờ xoạng Phương Nam.

- Cậu làm tóc tôi rối hết rồi, người khác nhìn thấy lại tưởng làm chuyện xấu.

Phương Nam đưa tay lên đầu vuốt lại tại, bầu ngực căng tròn thêm nổi bật.

Lâm Tuyền nuốt nước bọt đánh ực:

- Hì hì, hay là chúng ta làm chuyện xấu một hồi luôn.

- Đừng, cậu tránh xa tôi ra một chút, lát nữa Lý Lệ lại đem báo cáo tới đây.

Phương Nam mua một tòa biệt thự bình thường ở khu biệt thự Tân Giang, Lâm Tuyền bình thường không tới Cao ốc Nam Cảng, rất nhiều công tác đều tới biệt thự này làm, Phương Nam là trợ lý của y, lấy danh nghĩa này cứ dăm bảy ngày lại tới, gần như tất cả những người liên quan đều biết Lâm Tuyền ở đây, cho nên thường có khách không mời.

Quả nhiên một lúc sau Lý Lệ đem một chồng báo cáo tới, có điều Quách Bảo Lâm, Vũ Cương theo sau cô.

Quách Bảo Lâm mặt hầm hầm đi tới phía Lâm Tuyền, ném một bản văn kiện vào người y:

- Thế này tức là sao?

Lâm Tuyền không cần xem cũng biết đó là cái gì, bình tĩnh nói:

- Bảo mày chỉnh đốn nội bộ, nhất định sẽ có tổn thất không ít, 30% cổ phần của Cty giải tỏa coi như tao bồi thường.

Nói xong cúi xuống nhặt văn kiện lên, lấy bút ký vào, đem 30% cổ phần của y chuyển nhượng miễn phí cho Quách Bảo Lâm và Vũ Cường.

Quách Bảo Lâm thở hắt ra một hơi, cơn giận không nguôi đi chút nào, thái độ ác liệt nhìn chằm chằm Lâm Tuyền:

- Lần này bọn tao đã sai, đều chỉnh đốn rồi, mày còn muốn gì nữa.

Xé tan nát bản văn kiện:

- Muốn vạch rõ giới tuyến hả, mẹ mày, thấy xấu hổ vì có thằng bạn như tao à? Tao không thêm số tiền này, phần của mày có bao nhiêu tao sẽ trả đủ.

Lý Lệ đứng sững tại chỗ, Phương Nam kéo Quách Bảo Lâm:

- Có chuyện gì ngồi xuống rồi nói.

Quách Bảo Lâm nể Phương Nam ngồi xuống, nhưng mặt vẫn hầm hầm.

Lâm Tuyền lấy từ trong cặp ra tấm thẻ vàng của CLB Tần Hoài, ném lên bàn kính:

- Thiệu Bình biết chỗ này, mày và Vũ Cường tới xem đi, bọn họ làm cùng một loại việc đó, nhưng xem người ta làm thế nào, tao đã nói chuyện với một vị phó tổng giám đốc ở đó tên là Dương Tinh Hòa, mày tới đó mà học tập kinh nghiệm.

Quách Bảo Lâm thấy vừa rồi chưa hỏi đâu vào đâu đã tới quát tháo um xùm thật không ra gì, nhưng không bỏ thể diện xuống được, cầm lấy tấm thẻ, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

- Ngài Lâm ...

Vũ Cường ngần ngừ, hiện giờ hắn không dám gọi thẳng tên Lâm Tuyền nữa.

Lâm Tuyền chỉ đồng giấy vụn nói:

- Quét xong rồi hăng đi.

Phương Nam bật cười, cô biết Lâm Tuyền không đùa, y cực kỳ phản cảm việc làm của Quách Bảo Lâm và Vũ Cường, nếu đổi lại chỉ có Vũ Cường tham gia việc đó, y đã để cảnh sát tới bắt cả bọn rồi, vẫy tay bảo Vũ Cường đi trước:

- Tôi không dám để đường đường vị phó giám đốc quét nhà.

Vũ Cường mặt đỏ dừ, ủ rũ bỏ đi.

Đợi bọn họ đi cả rồi, Phương Nam hỏi:

- Cậu thực sự để bọn họ làm cái nghề đó à?

Lâm Tuyền mệt mỏi ngồi xuống:

- Công ty giải tỏa quá nhỏ, hai bọn họ lại quá tham vọng, làm sao mà chứa nổi, chuyện của Liên hợp Tỉnh Hải lại không thể xen vào, không bằng để bọn họ đi kinh doanh câu lạc bộ chính quy, ít nhất không đi tới mép vực.

- Chỗ như thế mà có thể chính quy được à?

Phương Nam không hài lòng:

- Không thể phủ nhận, cái đẹp cơ thể con người là sự truy cầu, cũng là thứ dễ chạm vào linh hồn, tiếp xúc với mỹ nữ ở khoảng cách gần là hưởng thụ tinh thần cực cao. Em và Quách Bảo Lâm từ đại học đã có tâm nguyện, sau này có tiền rồi, hai đứa sẽ mặc hàng hiệu, ngồi trên bậc thềm Tỉnh Hải Quốc Tế ngắm mỹ nữ, còn ao ước mở công ty tập trung hết các loại mỹ nữ khuynh thành vào đó để thưởng thức ...

- Đứng quanh co viện cớ.

Phương Nam cười khúc khích, không để ý Lý Lệ vẫn ở đó, đá Lâm Tuyền một cái:

- Nam nhân các cậu muốn làm việc kia thì sao?

Lâm Tuyền chỉ Trần Phi Lăng trên TV:

- Nghe cô ấy hát cũng là một loại hưởng thụ tinh thần, hưởng thụ tinh thần nhất định có liên hệ với loại chuyện kia à?

Phương Nam nguýt y một cái không thèm để ý.

- Chủ tịch Khổng luôn một làm một hội sở thương vụ cao cấp, đương nhiên, rất thuần túy chứ không có mấy thứ bậy bạ kia, bảo em giúp tìm nhân tuyển thích hợp. Quách Tử và Vũ Cường làm ra chuyện này, nếu không hỏi tới bọn họ ngày càng đi vào chỗ nguy hiểm, bảo bọn họ dừng lại là không thể, cho nên nhân cơ hội này đẩy bọn họ một cái.

Lâm Tuyền lúc này mới chịu nói nghiêm túc:

- Em biết chị không thích, em cũng không thích, nhưng Quách Tử nó là bạn em, chẳng lẽ em nói nếu mà còn làm loại chuyện đó thì chúng ta không bạn bè gì nữa?

Phương Nam cũng hiểu Lâm Tuyền khó xử, chuyện này đành như vậy, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, nhìn sang Lý Lệ.

Lý Lệ đứng bên cạnh, tới giờ mới có cơ hội báo cáo:

- Giám đốc Diệp gọi điện thoại tới, nói bí thư Cố, thị trưởng Lưu ngày kia tới ngô Bích Tình thị sát tình hình cải tạo hạng mục thành phố cũ, hi vọng tổng giám đốc tham gia.

- Diệp Kính Cường sao không gọi điện thẳng cho tôi, lại còn lằng nhằng ... À ..

Bị Phương Nam lườm ột cái, Lâm Tuyền mới nhớ ra hôm qua điên đảo loạn phượng với Phương Nam, tắt máy cho tới tận 10 giờ sáng mới mở:

Lâm Tuyền xua tay ý bảo Lý Lệ không cần giải thích nữa, hỏi:

- Đề kiểm tra năm đầu sơ trung đã làm xong chưa?

Phương Nam trêu y:

- Cậu cũng xa xỉ quá đấy, Lý Lệ là bí thư hành chính cao cấp của công ty, lại bị cậu dùng để chuẩn bị tài liệu dạy học à?

Lâm Tuyền cười với Lý Lệ:

- Làm phần cô đấy, tôi cũng bắt đắc dĩ thôi, số học của Phương Nam không ra sao, một đề năm thứ hai sơ trung mà chị ấy nghĩ nửa ngày, nhờ chị ấy chỉ tốn thời gian.

- Tổng giám đốc chiếu cố tôi như vậy, vất vả một chút có hề gì, huống hồ giám đốc Trương còn trả tiền tăng ca cho tôi.

Lâm Tuyền đứng dậy xem đồng hồ, nói:

- Đưa em tới trường.

- Chiều cậu có tiết à?

- Rảnh rồi mà, tới xem thế nào.

Lâm Tuyền nhún vai:

Phương Nam cười tủm tỉm, Lâm Tuyền chỉ được cái mạnh miệng, quan tâm tới đám học sinh nhưng lại không chịu thừa nhận.

193. Q.4 - Chương 32: Xô Xe (1)

Chiếc Beetle đi qua trung tâm khu khai phát, đột nhiên một thiên niên ở đâu chạy ra, Phương Nam giật mình vội phanh xe gấp, Lâm Tuyền đang ngủ gật, bị lực quán tính xô mạnh về phía trước, còn may y luôn tuân thủ luật, có đeo giày an toàn, chỉ bị giày siết vào ngực đau một chút thôi.

Lâm Tuyền nhồm người lên nhìn, người kia đã ngã xuống không thấy đâu nữa.

Phương Nam cuống lên:

- Cậu ta đột nhiên chạy ra, chưa xô phải đã ngã rồi.
- Xô phải người ta rồi.

Từ chỗ thiếu niên kia vừa chạy ra, có mấy người chạy tới hò hét, mấy cửa hàng bên cạnh nhìn thấy tai nạn không ngờ lại chẳng có ai phản ứng gì, ngược lại người qua đường thì dừng hết lại, xúm đông xúm đỏ ngó nghiêng chỉ chỗ.

- Chị, ở nguyên trong xe đừng xuống, khóa cửa xe lại.

Lâm Tuyền giữ lấy tay Phương Nam đang định mở cửa xe, y mở cửa đi xuống, nhìn thấy thiên niên kia còn cách mũi xe chừng 60cm, dưới người có một vũng máu, không thấy mặt thiếu niên đó thế nào.

- Xảy ra tai nạn rồi, mau gọi 110, 120 đi.

Mọi người dân nhiệt tình lấy điện thoại ra gọi cấp cứu, nhưng một thanh niên đưa tay ngăn lại:

- Gọi cảnh sát giao thông tới làm gì cho rắc rối, lại phong tỏa hiện trường, thủ tục này nọ tốn nửa ngày, ai làm ăn gì được nữa? Tôi thấy vấn đề không nghiêm trọng, chuyển sang bên đường giải quyết riêng là được.

Lâm Tuyền nhìn thanh niên đòi giải quyết riêng, liếc nhìn chỗ mà hắn chạy ra, là một công ty tài vụ, hỏi:

- Anh làm việc ở công ty tài vụ kia à?

Thanh niên kia sững sốt, Lâm Tuyền không để ý tới hắn, lật thiếu niên nằm ngã dưới đất lại, lập tức ngó ra, không ngờ là học sinh trong lớp y, là đứa đầu tiên xin thuốc là hôm đó, tên Trương Giới.

Trương Giới vừa rồi còn đang ôm bụng rên rỉ, mở mắt ra nhìn thấy Lâm Tuyền, mặt tái đi ngay tức thì, lồm cồm bò dậy co chân chạy, Lâm Tuyền lao theo, thiếu chút nữa bị nó thoát, tóm lấy tóc của nó ấn lên mũi xe. Phương Nam ở trong xe kinh hoàng la lên:

- Có chuyện gì, sao lại đánh người ?

Thanh niên kia thấy tình hình có vẻ bất thường, lặng lẽ lui vào đám đông.

- Đứng lại, nó thiếu các người bao nhiêu tiền mà các người ép nó làm chuyện này.

Lâm Tuyền như có mắt sau lưng, giật giọng quát:

Thanh niên kia cười gượng nói:

- Không liên quan gì tới công ty chúng tôi hết, tự giải quyết với nhau đi.
- Gọi giám đốc các người lại đây.

Lâm Tuyền mặt tối lại:

- Chỗ này xảy ra tai nạn mà nhà xung quanh không có ai tới, có thể thấy loại chuyện này các người không chỉ làm một lần.

Đám đông xung quanh nghe thế quay đầu nhìn biển công ty tài vụ kia, kết hợp với phản ứng của Trương Giới, việc đã quá rõ ràng, nhao nhao chửi bới:

- Các người còn nhân tính không, ép thằng bé làm chuyện đó, lỡ án mạng thì sao?
- Mau gọi cảnh sát tới, không thể để loại công ty này tồn tại được.

- Người anh em, có gì chúng ta từ từ nói với nhau ...

Một thanh niên mặc lễ dàng hoàng tuổi chừng 30 này giờ đứng quan sát, thấy tình hình dần nằm ngoài kiểm soát vội chạy tới:

- Không ai ép cậu ta làm vậy cả, hiểu lầm, hiểu lầm thôi, chúng ta vào kia nói.

Đồng thời có mấy tên mặt mày bặm trợn ra xua đuổi đám đông, lấy cớ giải phóng ách tắc ọi người đi lại.

Lâm Tuyền cách cửa xe bảo với Phương Nam:

- Chị ở lại ngoài này, em vào với bọn họ.

Phương Nam tuy không yên tâm để Lâm Tuyền vào đó, nhưng cả hai cùng vào cũng không được, lỡ đám người đó giở trò gì không ai để cầu cứu, có cô ở ngoài đám người kia còn cố kỵ, dặn:

- Cận thận đấy.

Lâm Tuyền gật đầu, túm cổ áo Trương Giới kéo đứng thẳng dậy, đẩy về phía công ty kia:

- Đi vào.

Đi lên chiếc cầu thang sắt dĩ sét loang lỗ tới tầng hai, công ty tài vụ này chỉ có diện tích chừng 200 mét vuông, Lâm Tuyền đi vào một văn phòng, tự mình ngồi xuống ghế sofa, đưa mắt nhìn đám người theo sau, cứ như y là chủ ở đây.

- Kẻ hèn này là Long Đạt Minh, là giám đốc của công ty tài vụ, vừa rồi đúng là có chút hiểu lầm, xin hỏi người anh em ...

Đây gọi là tiền lệ hậu binh, Long Đạt Minh thấy Lâm Tuyền khí thế không phải tầm thường, cẩn thận thăm dò trước:

- Tôi họ Lâm, là giáo viên của trường Trung học Tây Trạch, thật không may nó là học sinh của tôi, nếu không tôi chẳng thêm dính vào mấy loại chuyện này, nó nợ các người bao nhiêu?

Lâm Tuyền kéo ống tay áo Trương Giới lên, còn có một số vết thương cũ:

- Nó làm cái chuyện này bao nhiêu lần rồi?

Long Đạt Minh thấy Lâm Tuyền chẳng qua chỉ là một giáo viên, người bên dưới thì đã dần tản đi, lấy lại khí thế ngồi đối diện với y:

- Nhà thằng nhãi này mở một xưởng đúc, nợ công ty chúng tôi 200.000. Nhưng có một điều cần phải nói rõ với thầy Lâm, hành vi của nó không liên quan gì tới công ty chúng tôi, không tin cứ hỏi nó mà xem.

Kéo Trương Giới tới, bóp cằm hắn đẩy lên để hắn nhìn Lâm Tuyền:

- Mà nói với thầy Lâm xem, chuyện này có liên quan gì tới bọn tao không?

Mắt Trương Giới đầy vẻ khuất nhục, cắn chặt răng không nói.

Long Đạt Minh tát hắn một cái:

- Mà nói đi chứ, có liên quan gì tới bọn tao không?

Lâm Tuyền lạnh nhạt nhìn cảnh diễn ra trước mắt, Trương Giới không chịu lên tiếng, nói:

- Nhà em thiếu tiền người ta, cái mạng của em đền cho người ta là phải thôi, làm phiền mọi người rồi, tôi đi đây.

- Thầy Lâm có tranh chấp nợ nần gì không? Từ một nghìn tới 10 triệu, công ty chúng tôi đều có thể giải quyết dùm.

Long Đạt Minh cười rất nghề nghiệp lấy thuốc lá ra mời, hắn thấy tên thầy giáo này rất thú vị, không phải e sợ bọn chúng:

Lâm Tuyền nhận lấy điều thuốc, nhìn một cái rồi bỏ xuống:

- Thôi, tôi cứ hút thuốc của mình cho quen.

Đột nhiên Phương Nam đẩy cửa đi vào, theo sau còn có Cao Tuấn, thấy Lâm Tuyền không sao mới thở phào, nói:

- Vừa rồi nhìn thấy Cao Tuấn, nên tôi gọi cậu ta lên cùng xem sao.

Lâm Tuyền “ừm” một tiếng, không vội đi nữa, ngồi xuống ghế sofa.

- Giám đốc Cao quen thầy Lâm sao?

Long Đạt Minh rút một điếu thuốc ra mời, mắt thì không kìm được liếc nhìn Phương Nam đang ngày càng trở nên diễm lệ hút hồn nam nhân.

Cao Tuấn không thèm để ý tới hắn, đi tới trước mặt Lâm Tuyền, kính cẩn nói:

- Ngài Lâm, vừa rồi tôi nhìn thấy xe chị Phương Nam đỗ ngoài kia, còn tưởng có chuyện gì?

- Các anh có liên quan tới cái công ty này à?

- Coi như cũng quen biết ạ.

- Học sinh của tôi có chút tranh chấp nợ nần với công ty này.

Lâm Tuyền hất hàm về phía Long Đạt Minh:

- Giám đốc Long, anh nói tình hình cụ thể được không?

Long Đạt Minh tròn mắt, Cao Tuấn trước mặt vị thầy giáo này không có tư cách ngồi, y rốt cuộc là ai? Còn may, còn may vừa rồi không có lời lẽ gì đắc tội với y, vội gọi một nữ nhân viên mang tài liệu tới, đặt trước mặt Lâm Tuyền, định ngồi xuống từ từ giải thích, bất gặp ánh mắt lạnh băng của Cao Tuấn chiếu sang, thuận thể khom người nói:

- Xưởng đúc linh kiện Đại Giới khu khai phát, ngày 25 tháng 4, vay của công ty chúng tôi 200.000, lãi suất hàng năm là 20%, hạn trả hết trong 10 đợt, mỗi đợt trả 240.000, liên tục trả bốn tháng rồi, tới tháng trước đến hạn trả nợ bọn họ yêu cầu hoãn trả nợ, quy củ trong giới tài chính chúng tôi là, hoãn trả nợ một lần, là phải trả cả vốn lẫn lãi, trước khi vay tiền đã thỏa thuận rồi, còn viết bên trong hợp đồng, cho nên chúng tôi yêu cầu xưởng đúc Đại Giới trả hết số tiền còn lại. Còn sự kiện xô xe kia, khả năng là do một nhân viên nào đó của công ty tôi lỡ mồm nói ra, tuyệt đối không có ý ép nó.

Chẳng có gì khó đoán, Lâm Tuyền hỏi Trương Giới:

- Có phải như vậy không?

194. Q.4 - Chương 33: Xô Xe (2)

Trương Giới ấp úng kể :

- Thầy Lâm, bọn họ ngày nào cũng tới nhà em đòi tiền, mẹ em bị bệnh, bọn họ cướp cả tiền khám bệnh của mẹ em rồi.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Người nợ tiền phải trả tiền trước rồi mới có thể đi khám bệnh, không thể lấy lý do tôi cần tiền không trả người ta. Được rồi, em có biết lãi suất thực tế của khoản vay này là bao nhiêu không?

Trương Giới ngơ ngác lắc đầu, Lâm Tuyền lạnh nhạt nói:

- Giám đốc Long giải thích cho học sinh của tôi biết đi, để nó biết đang dậm đầu vào việc gì.

Long Đạt Minh cười ngượng:

- Thầy Lâm đúng là hiểu cái nghề của chúng tôi.

Nghe qua thì hợp tiền vay 200.000, lãi suất 20% là 40.000, trả mười lần, người bình thường nhìn qua hợp đồng này hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng thực tế có bẫy trong đó, sau mỗi lần trả tiền, tiền gốc giảm đi, nhưng lãi suất không giảm theo, thực tế tới tận tháng cuối cùng lãi suất vẫn là 20% tiền gốc, 10 tháng, tức là trả 400.000.

Vay 200.000 đồng, tổng số tiền phải trả là 600.000.

Long Đạt Minh giải thích xong, Lâm Tuyền mới quay sang Trương Giới:

- Em đã biết nhà mình phải trả cho bọn họ bao nhiêu chưa? Sống rác rưởi thì luôn bị người khác chèn ép bóc lột,

Đứng dậy phúi quần áo, bảo Cao Tuấn:

- Mua lấy khoản nợ của xuống đúc, đã ký hợp đồng thì phải làm theo hợp đồng, tiền tính toán với Vũ Cường.

Cao Tuấn vâng dạ, không nói thêm câu nào thừa thãi.

- Theo thầy xuống lầu.

Lâm Tuyền cùng Phương Nam rời khỏi văn phòng.

Vũ Cường hai năm qua phát lên, không thích bị người ta gọi là Lão Thử nữa, người trong giới đều biết tên tuổi của hắn, Long Đạt Minh thấy Lâm Tuyền không những sai bảo Cao Tuấn làm việc, hình như Vũ Cường cũng phải nghe y sai bảo, người càng cúi xuống thấp hơn:

- Nếu như là học sinh của thầy Lâm thì chúng tôi sẽ tính lãi suất đúng 20% một năm.

Lâm Tuyền từng là đại ca trong giới, y không muốn lợi dụng thân phận phá hỏng quy tắc cuộc chơi:

- Bỏ đi, các anh có quy củ của các anh, chỉ có điều chuyện đụng xe đừng làm nữa, các anh đâu có thiếu cách ép người ta phải trả nợ phải không?

- Dạ đâu có, đâu có, đâu có, chúng tôi chỉ bắt đắc dĩ mới làm chuyện không muốn làm.

Long Đạt Minh nhìn theo Lâm Tuyền dẫn người đi, kéo một tên tiểu đệ của Cao Tuấn hỏi nhỏ:

- Thầy Lâm đó là ai thế?

- Làm sao tôi biết được? Có điều tháng trước đến Hoàng Hải làm om lên một trận, ngay cả ông chủ lớn của chúng tôi cũng chỉ đứng im, hình như cũng là vì học sinh của y.

Lâm Tuyền không hề biết những lời bàn tán sau lưng đó, cùng Phương Nam xuống lầu, thứ máu giả có vẻ như làm bằng nước sốt cà chua nào đó đã được rửa sạch sẽ, chiếc Beetle chỉ có thể ngồi hai người, bảo Trương Giới:

- Giờ em biết cái mạng của mình đáng giá bao nhiêu rồi đấy, tôi cho em một cơ hội, một năm sau em đỗ được vào trường đại học cấp Đh Tỉnh Hải trở lên thì khoản tiền này em có thể để tới khi tốt nghiệp đi làm trả dần. Còn không đừng nghĩ tôi sẽ nhẹ tay hơn bọn họ, nói cho em biết tôi mạnh hơn những kẻ đó nhiều, em muốn hoãn nợ cũng không xong đâu.

Lâm Tuyền vẫy tay chào Cao Tuấn, ngồi vào trong xe, chiếc Beetle phóng về phía trường Tây Trạch. Trương Giới vẫn cứ đứng ngây ra như phỗng, Cao Tuấn đá một cái:

- Nhìn cái gì mà nhìn, mau thay quần áo rồi đi học, còn muốn bỏ mày gọi xe đưa đi à?

Cách trường học một quãng thì Lâm Tuyền xuống xe, chưa chắc trong trường có mấy người nhận ra được chiếc Beetle này, nhưng ngoại hình của nó quá bắt mắt, nhìn một cái là bị thu hút, Lâm Tuyền còn nghĩ có nên bảo Phương Nam đổi chiếc xe khác không.

Ở trường Lâm Tuyền không có phòng làm việc riêng, y đến phòng hiệu trưởng của cha mình ngồi, Chu Sơn mũi thính như chó săn, chẳng mấy chốc đã chạy tới, Lâm Tuyền cùng ông ta tới lớp.

Hiện đang là tiết tiếng Anh của Thái Đan Đan, Thái Đan Đan đúng là cô giáo cứng nhắc, giảng bài toàn dùng kiểu câu và từ ngữ phức tạp. Tiêu Ly Ly, Văn Nhân cùng bốn “đồng bọn” ngồi ở dãy bàn cuối cùng, mắt đang lơ đãng nghe giảng tai họ xọ tai kia, vừa thấy Lâm Tuyền chẳng biết từ lúc nào lặng lẽ đứng ở cửa phòng học, sắc mặt tái đi, giật mình đứng bậy dật theo phản xạ.

Thái Đan Đan ngạc nhiên quay đầu nhìn ra, thấy “thầy giáo ác ma” đứng bên ngoài, phì cười vẫy tay với hai học sinh:

- Đây không phải giờ số học, các em không cần đứng nghe giảng.

Không ngờ Tiêu Ly Ly, Văn Nhân chẳng dám ngồi xuống đã đành, bốn học sinh kia phát hiện ra Lâm Tuyền cũng đứng cả dậy, những đứa còn lại không hề dám hưởng ứng câu nói đùa của Thái Đan Đan, đều im thin thít.

- Cậu nghiêm khắc thật đấy.

Chu Sơn đứng bên cạnh Lâm Tuyền, cảm khái nói:

Lâm Tuyền cười xin lỗi Thái Đan Đan đang tức giận nhìn y, đi ra hành lang, vừa đi vừa nói:

- Dù sao cũng tốt hơn bị gọi là lớp rác rưởi, tốt hơn bị xã hội vứt bỏ. Đâu có ai muốn làm rác rưởi.

Quay sang hỏi Lâm Minh Đạt:

- Ba, con thấy môn tiếng Anh dạy thế này hơi khó.

Lâm Minh Đạt gật đầu:

- Ủ lớp này kiến thức cơ bản yếu, phải dạy từ đầu, chứ cứ chiếu theo giáo trình mà dạy thế này, học sinh nghe không hiểu càng nản, càng dễ bỏ cuộc.

Chu Sơn phụ họa:

- Thầy giáo Tiểu Lâm soạn rất nhiều đề tiểu học cho học sinh rèn luyện năng lực tính toán rất hữu hiệu, mặc dù thành tích thi không thể hiện ra kết quả, nhưng không có lỗi ấu trĩ tới mức cười nữa rồi.

Lâm Tuyền hỏi:

- Có thể lấy kỳ thi này làm cơ sở, sau này chỉ công bố tình hình tiến bộ của lớp này, chứ không thông báo kết quả cụ thể, cho chúng thêm lòng tin không? Ngoài ra giờ ôn tập buổi tối của lớp rác rưởi này kéo dài hai tiếng, chỉ học kiến thức cơ sở, cô giáo Thái rõ ràng không thích hợp dạy lớp này, phải tính đổi người.

Lâm Minh Đạt tò mò hỏi:

- Sao đột nhiên con lại nhiệt tình như thế? Trước kia con miễn cưỡng lắm cơ mà.

- Con muốn xem học sinh lớp rác rưởi cuối cùng sẽ thành thế nào.

Lâm Tuyền nhún vai:

- Dù sao con cũng rảnh, chơi đùa một chút. À, ngày kia con lên tỉnh thành rồi, ba, tiết ngữ văn của ba ngày mai đổi cho con đi.

Lâm Minh Đạt vỗ vai Lâm Tuyền cái nữa gật đầu nở nụ cười hiền từ của người cha, ông hiểu đứa con này, rất hay nói những lời không thật lòng, không muốn tỏ ra mình mềm yếu, cho dù có trái tim nhạy cảm hơn bất kỳ một ai.

.....

Dãy nhà ở phía tây Ngõ Bích Tình đã bị phá hủy hết, gạch đá cũng đã được dọn dẹp sạch, người rời đây nửa năm trước giờ quay lại, thực sự khó tin được cảnh tượng trước mắt, còn người khác thì khó tưởng tượng ra nửa năm trước nơi này thế nào.

Cố Hiến Chương xem qua mô hình tòa nhà Bằng Nhuận ở phòng công trình, sau đó đi tới công trường tham quan, tất nhiên danh nghĩa chỉ là tới xem cải tạo ngõ Bích Tình, nhìn hồ Vị Danh mơ màng trong sương khói, không tìm được thốt lên:

- Cậu đúng là người có đầu óc hơn người, vừa giải quyết được vấn đề hai tòa nhà dở dang, lại cải thiện cực lớn hình ảnh thành phố ở khu vực này, giải quyết được ẩn họa trị an, người dân không ai không vỗ tay khen hay, tin tức này có thể đưa lên xã luận, ai bảo quan thương câu kết chỉ biết làm chuyện xấu.

Lâm Tuyền và Lưu Thanh Sơn nghe thế đều cười theo, tất nhiên mỗi người cười một kiểu, Lâm Tuyền cười phụ họa, Lưu Thanh Sơn cười thật lòng, đây cũng là lời khẳng định của lãnh đạo với việc làm của ông ta.

Lưu Thanh Sơn hòa theo:

- 10 thanh niên tiêu biểu của tỉnh, nhất định phải có tên Lâm Tuyền, cả thanh niên toàn quốc, chúng ta cũng nên phụ trách tiến cử, khích lệ thế hệ trẻ dám nghĩ dám làm.

195. Q.4 - Chương 34: Có Người Muốn Mua Nhà (1)

Lâm Tuyền cuống quýt xin tha, kéo Cố Lương Vũ tới trước mặt:

- Thị trưởng Lưu, vị cố giám đốc này của chúng tôi tốt nghiệp cao trung, tự học khóa trình kinh tế đại học, còn tham gia lớp nghiên cứu kinh tế cao cấp của Đh Đông Hải, hiện quản lý toàn bộ tập đoàn thực nghiệp Tinh Hồ, đã cống hiến rất nhiều cho thành phố, so với những người chỉ biết nói mồm như tôi thì hơn nhiều lắm, xứng đáng cho vào danh sách tiêu biểu.

- Đương nhiên, đương nhiên, cống hiến của giám đốc Cố là điều không thể phủ nhận.

Lưu Thanh Sơn đồng ý ngay:

Cố Hiến Chương gật gù:

- Tôi thích điểm này của Tiểu Lâm, làm việc chín chắn, không khoe khoang. Hôm nay tới đây xem, tôi thấy được phong cách làm việc của Tinh Hồ, nhà chưa xây xong, môi trường chưa cải tạo tốt không đem bán, cách làm này rất có trách nhiệm, có thể khiến người dân tin tưởng, cũng khiến quan viên chúng tôi yên tâm.

Lâm Tuyền nói:

- Đều do được thư ký Cảnh đốc thúc, chúng tôi cũng thấy nên làm như thế, đặc biệt là ông Lạc của Hòa Hoàng, nghe chúng tôi thiếu tài chính, chủ động gánh vác trách nhiệm, cùng chúng tôi cải tạo ngõ Bích Tinh.

Lâm Tuyền tự mình gọi điện cho Cố Hiến Chương, Cảnh Thiên Sương lên xe làm động tác gọi điện liên hệ. Nhìn đội xe dài kéo nhau đi, Quách Bảo Lâm, Vũ Cường, Dương Tinh Hòa đứng ở xa xa mới đi tới.

Lâm Tuyền bắt tay Dương Tinh Hòa, hỏi Quách Bảo Lâm:

- Hai ngày qua ở tỉnh thành thế nào?

Quách Bảo Lâm tắc lưỡi:

- Mở rộng tầm mắt rồi, cùng làm một thứ, vì sao bọn tao lại kém cỏi đến thế, xấu hổ, xấu hổ.

Lâm Tuyền bĩu môi:

- Cùng làm một thứ, mà chưa đủ tư cách nói câu đó, người ta chơi ở tầng cấp tinh thần, bọn mày là dùng nửa thân dưới suy nghĩ, dám mở miệng nói ...

Quách Bảo Lâm gãi đầu cười hì hì:

- Tao biết sai rồi, mày không cần nhân cơ hội đả kích như thế, biết sai mà sửa vẫn là đồng chí tốt mà.

Lâm Tuyền không thèm để ý tới hần, nói với Lạc Ích Đồng:

- Tuy chúng ta chưa lộ tin gì ra, nhưng có người đã nhắm vào Bằng Nhận rồi, ông Lạc, chúng ta cùng tới xem nhé.

Trước khi Lâm Tuyền tới tỉnh thành, Thiệu Binh nói cho y biết, có không ít nhà đầu tư nhân quang sắc bèn đã tới tiếp xúc với hắn, nói chuyện về Bằng Nhuận, mặc dù không nói cụ thể khoản tiền đầu tư bao nhiêu, nhưng yêu cầu được gặp ông chủ thực sự của Tinh Hồ.

Lạc Ích Đồng gật đầu:

- Không cần thiết lắm, dù sao cũng do cậu quyết định mà.
- Chủ tịch Lạc kinh nghiệm lão thành, có ông giữ ải, tôi mới yên tâm một chút.
- Tôi thấy gần đây cậu ngày càng dẻo miệng đấy.

Lạc Ích Đồng cười:

- Vậy thì cùng đi xem.

Người đầu tư bất động sản là phú thương Diêu Khê Giang Triết, tên Diêu Tân, 40 tuổi, mặt vuông chữ điền, hai mắt sáng, kinh doanh đồ ngủ, kiếm được tài sản hơn chục triệu, từ năm trước bắt đầu nhận ra thời cơ của ngành địa ốc, liền chuyển tinh lực sang đó.

Chỉ vắn vắn có chục triệu đầu tư vào địa ốc thì tất nhiên chưa đủ tầm để Lâm Tuyền phải lộ diện, nhưng chi nhánh của vật nghiệp Tinh Hồ tiếp nhận rất nhiều đầu tư tới từ Diêu Khê.

Địa điểm hẹn gặp là phòng thương vụ khách sạn Hilton, ngay gần ngõ Bích Tình, Lâm Tuyền và Lạc Ích Đồng đi thang máy lên tầng 26. Trong thời gian đó nghe Thiệu Binh giới thiệu thông tin cụ thể về nhà đầu tư, còn Diêu Tân đứng trước cửa sổ, suy đoán xem ông chủ thực sự của Tinh Hồ là người thế nào.

Nhìn thấy Lạc Ích Đồng, Lâm Tuyền theo Thiệu Binh đi vào phòng họp, ánh mắt của Diêu Tân tất nhiên dừng trên người Lạc Ích Đồng, trong top 100 người giàu nhất toàn quốc, thành phố này có 10 người, tuy xếp hạng của Lạc Ích Đồng ở nửa sau, nhưng cũng là nhân vật công chúng của thành phố này.

Đầu tiên Diêu Tân nghĩ Lạc Ích Đồng chính là ông chủ kia, nhưng chỉ thoáng cái phủ nhận ngay ý nghĩ hoang đường này, ánh mắt nhìn sang “chàng trợ lý trẻ” bên cạnh, được cái gật đầu khẳng định của Thiệu Binh, sự ngạc nhiên trong lòng Diêu Tân không sao diễn tả được bằng lời.

Tài sản của thực nghiệp Tinh Hồ có lẽ chưa được xem là hùng hậu, nhưng trong mắt những doanh nhân tinh tường, Tinh Hồ là công ty rất có giá trị, công ty có tên trên TTCK có gần 1000, nhưng sáng tạo được lợi nhuận như của Tinh Hồ thì có nổi mấy cái?

- Chào ông Diêu.

Lâm Tuyền đưa tay ra:

- Tôi là Lâm Tuyền, nghe nói ông Diêu muốn gặp tôi? Tốt ít khi ở tỉnh thành, khiến ông Diêu tốn công đi lại mấy chuyến, thực là có lỗi. Đây là ông Lạc của Hòa Hoàng, là cổ đông thứ hai của Bằng Nhuận.

Đợi Lâm Tuyền, Lạc Ích Đồng ngồi xuống rồi Diêu Tân mới ngồi.

- Ông Diêu muốn đầu tư vào Bằng Nhuận, tôi rất hoan nghênh, ông Diêu đại biểu cho đồng hương Diêu Khê tới đây hay là đại biểu cho cá nhân.

- À ...

Diêu Tân lúc này mới định thần lại không nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyền nữa, cười áy náy, Lâm Tuyền xua tay ý bảo quên với chuyện này rồi. Diêu Tân mới nói:

- Tôi đại biểu cho cá nhân, đồng thời cũng đại biểu ột số đồng hương. Thành tích của Tinh Hồ hai năm qua là điều ai ai cũng thấy, từ Nguyệt Nha Hồ tới Minh Đô Uyển Thiên Dật viên và Chung cư Đàn Sơn, đều là kiệt tác tinh tú, chúng tôi càng kỳ vọng hơn vào Bằng Nhuận.
- Hắn là ông Diêu đã hiểu tương đối về tình hình của Bằng Nhuận, tôi cũng không tô vẽ thêm làm gì, có một điều ông Diêu chắc chưa rõ, tôi giải thích thêm một chút.

Lâm Tuyền không thích nghe người ta tán dương, đi thẳng vào vấn đề:

- Bằng Nhuận nằm ở bên ngõ Bích Tình, ngõ Bích Tình cách đường Trung Sơn gần 300 mét, chỗ gần đường Trung Nam nhất của Bằng Nhận là tòa nhà Lục Phàm cao sáu tầng, đó là kiến trúc kiểu Đường, được xây xong 12 năm trước, tổng diện tích 5.000 mét vuông, Bằng Nhuận tốn 40 triệu mua lấy toàn bộ quyền sở hữu của nó, hiện đang trang trí lại, sẽ làm thành một hội sở cao cấp chuyên dành cho chủ nhà của Bằng Nhuận, đồng thời cung cấp phục vụ công cộng cần thiết cho cuộc sống xa hoa. Giữa hai lầu A, B sẽ xây một quảng trường, diện tích hơn 15 mẫu, không phải quảng trường chung cho người dân, mà dành riêng cho chủ nhà. Hẳn ông Diêu đã nhìn thấy mô hình rồi, sau khi hoàn thiện tổ hợp nhà Bằng Nhuận sẽ càng đẹp hơn, tráng lệ hơn.

Diêu Tân vừa nghe vừa gật gù:

- Tinh Hồ và Hòa Hoàng kết hợp tất nhiên sẽ tạo ra khu nhà đẹp nhất của thành phố rồi, chỉ không biết ngài Lâm định bán với giá bao nhiêu.

- Cách nơi chúng ta đang đứng đây 2 km là sơn trang Bá Khắc, cũng được Tinh Hồ marketing, giá là 8.200, vì tránh xung đột. Bằng Nhận đợi tới sang năm mới tiêu thụ, khi ấy giá nhà tại Sơn trang Bá Khắc hẳn lên tới 9.000 rồi, ông Diêu tới khi đó tới thảo luận thì thích hợp hơn.

Lâm Tuyền không trả lời thẳng:

- Bằng Nhuận không thiếu tài chính sao?

Diêu Tân chú ý nhìn kỹ biểu hiện của Lâm Tuyền:

- Miễn cưỡng đủ dùng thôi, không có sự thực chứng minh, tôi đưa ra giá dự kiến của mình, tâm lý ông Diêu tiếp nhận nổi không?

Lâm Tuyền nhún vai:

- Có lẽ chỉ có Tinh Hồ là sau khi được bán ra còn kiên nhẫn như thế, ngài Lâm cứ nói ra xem.

- Ông Diêu có thể gom được khoản tài chính lớn thì sao không tự kinh doanh một tòa nhà kiếm lời, lợi nhuận hơn đầu tư địa ốc nhiều.

- Tôi có thể huy động được nhiều tiền, nhưng thực sự cùng nhau khai phát hạng mục thì chia rẽ rất lớn. Chi phí huy động tiền từ dân gian cao hơn vậy ngân hàng rất nhiều, vả lại chúng tôi không có năng lực lớn như Tinh Hồ, cũng không có kinh nghiệm như Hòa Hoàng, khi phát địa ốc chu kỳ quá dài, nguy hiểm lại lớn. Với chúng tôi mà nói đầu tư địa ốc là thích hợp nhất, cơ hội cũng nhiều hơn.

- Vậy ông Diêu cho rằng tình thế bất động sản năm sau ra sao?

- Điểm này ngài Lâm hẳn là rõ hơn tôi, được các phương diện thúc đẩy, năm nay giá bất động sản của Kiến Nghiệp đã tăng lên 15%, đó chỉ là tăng trưởng bình quân, những bất động sản chất lượng như Tinh Hồ tiếp nhận càng khả quan hơn. Trong lời ngài Lâm vừa rồi cũng ẩn chứa một tin tức, trong bốn tháng Sơn Trang Bá Khắc tăng giá 10% còn gì.

196. Q.4 - Chương 35: Có Người Muốn Mua Nhà (2)

Lâm Tuyền cười, lúc này y nói ra thông tin đó là có ý thử Diêu Tân:

- Ông Diêu đứng là nhạy bén, được rồi, tôi có thể báo giá cho ông, tới tháng ba năm sau, lầu A sẽ bán với giá 13.000. Nếu ông Diêu có hứng thú, trước tháng 12 đầu tư 12.000 mét vuông, trang hoàng 2.500. Đương nhiên khi đó chúng ta có thể đàm phán lại tiêu chuẩn trang hoàng, ông Diêu thậm chí có thể phái người tới giám sát quá trình trang hoàng và mua vật liệu của chúng tôi, để đảm bảo lợi ích của mình.

- Vậy còn lầu B thì sao?

- Như ông Diêu đã nói, tôi rất coi trọng tình hình bất động sản năm sau, lầu B có điều kiện tốt hơn lầu A, trong tay tôi lại không thiếu tài chính, lầu B tới mùa thu năm sau tiêu thụ cũng không thành vấn đề.

- Tổng diện tích kiến trúc của lầu B là hơn 60.000 mét vuông, chia ra cho đám đồng hương của tôi cũng có thể nuốt hết được, đương nhiên tôi không thể tự quyết định, liệu có thể phiên ngài Lâm tối nay tới hội sở Lực Duy một chuyến, đích thân giới thiệu tình hình của Bằng Nhuận.

Lâm Tuyền giật mình, muốn nuốt hết cả lầu B phải cần mấy trăm triệu, gom được khoản tiền lớn như thế, muốn làm gì mà chẳng được, xem ra nhóm doanh nhân Diêu Khê này có mục đích hẳn hoi, không chỉ nhắm riêng vào lợi nhuận của Bằng Nhuận.

Lâm Tuyền và Lạc Ích Đồng nhìn nhau, đem bán toàn bộ lầu B, gần như có thể thu hồi toàn bộ chi phí đầu tư rồi.

Trầm ngâm một lúc Lâm Tuyền nói:

- Tôi thấy thế này, ông Lạc là đại cổ đông của Bằng Nhuận, tôi mời tổng giám đốc của Tinh Hồ và ông Lạc tới Lực Duy giới thiệu tình hình cho mọi người, cũng giải thích nghi vấn ...

Diêu Tân nói vội:

- Ngài Lâm cũng phải quang lâm chứ.

- Tất nhiên tôi cũng đi theo.

Rời khách sạn Hilton, vào xe của Lạc Ích Đồng, Lâm Tuyền không kìm được than:

- Những doanh nhân Diêu Khê này đúng là lăm lăm tiền nhiều của, một cái hội đồng hương đã có thể nuốt chửng một tòa nhà. Hiện trong nước áp dụng cố định tỉ giá, đồng USD thì dao động mạnh, ắt có lượng lớn nhà đầu tư nước ngoài tràn vào nước ta kiếm cơ hội, TTCK nguy hiểm quá lớn, nhiều nguồn tài chính đang rút đi, các ngành nghề khác đang bị nhà nước ổn định vĩ mô, hạn chế quy mô đầu tư, như vậy khoản tài chính khổng lồ kia chỉ có đổ vào bất động sản, vừa có chính sách nhà nước hỗ trợ, lại xúc tiến thu nhập tài chính và GDP địa phương, chẳng cần tới hai ba năm, bất động sản ở thành phố này sẽ phồng lên như bong bóng được thổi hơi vậy.

Thiệu Bình vẫn nghi ngại:

- Bọn họ sẽ mua toàn bộ lầu B thật sao?

Lạc Ích Đồng gật đầu:

- Ảnh hưởng từ Chung cư Đàn Sơn chưa tan đi, cho nên Tinh Hồ mới có sức hút như vậy, chỉ cần ra giá hợp lý, chỉ cần Tinh Hồ đảm bảo làm tròn nghĩa vụ, những nhà đầu tư này không tìm Tinh Hồ hợp tác thì tìm ai?

Lâm Tuyền trầm ngâm chốc lát lại nói:

- Bất kể kết quả cuộc hội đàm tối nay ra sao, tôi thấy chuyện tuyên truyền nên bắt đầu triển khai đi, tiêu thụ chưa cần nghĩ tới, cứ làm nóng lòng người lên đã.

Hội sở Lực Duy là hội đồng hương của người Diêu Khê tại thành phố này, hội viên đều là những doanh nhân thành đạt của Diêu Khê, đương nhiên người tham dự cuộc gặp mặt tối nay đa phần là nhà đầu tư từ Diêu Khê tới, có chừng 60 nhà đầu tư tụ tập ở đại sảnh nói chuyện rôm rả.

Diêu Tân dẫn đoàn người Lâm Tuyền đi vào, tiếng nói chuyện ngừng lại, không ít người nhận ra Lạc Ích Đồng, mọi ánh mắt đổ dồn vào đó, không ai để ý tới đôi thanh niên nam nữ đi sau bọn họ không xa, đang lẩn vào một góc. Diêu Tân đứng theo phép tắc giới thiệu:

- Vị này là chủ tịch Lạc của Hòa Hoàng, hẳn là mọi người đều biết cả, không cần tôi nói thêm. Mặc dù Chung cư Đàn Sơn quy định nhà bán ra trong vòng 4 năm không được sang tay, nếu không phải lấy 10% tiền nhà bồi thường cho ủy ban chủ nhà, dù là thế song tôi vẫn mua hai căn nhà, tin rằng trong vòng bốn năm giá nhà của Chung cư Đàn Sơn sẽ là cột mốc cho nhà ở của thành phố này.

Tiếp đó giới thiệu Cổ Lương Vũ:

- Còn đây là tổng giám đốc Cổ Lương Vũ của thực nghiệp Tinh Hồ, mọi người cũng đã nhận ra, hôm nay chúng ta tập trung ở đây là nhắm vào Thực nghiệp Tinh Hồ, nên tôi mạn phép mời giám đốc Cổ giới thiệu qua tình hình của Bằng Nhuận.

Mặc dù rất gấp gáp, nhưng Tinh Hồ sớm đã chuẩn bị tài liệu tuyên truyền cho Bằng Nhuận, Cổ Lương Vũ nhận lấy một chồng cuốn sách nhỏ tinh xảo trong tay Diệp Kính Cường, đưa cho Diêu Tân nói:

- Đây là sách mẫu tuyên truyền cho Bằng Nhuận, là truyền thống của Tinh Hồ, tư liệu tuyên truyền không phát tán ra ngoài, phiên ông Diêu phát ọi người xem, lát nữa thu hồi lại cho tôi.

Không ít người ngạc nhiên, trước nay tuyên truyền hận không được người ta truyền tay từ người nọ sang người kia, tăng thêm độ nhận biết lại giảm công sức, Tinh Hồ lại làm ngược lại. Tất nhiên Tinh Hồ phải có cái lý của họ, chưa cần minh chứng bằng thành công của họ, cứ nhìn người ta đi tới chủ động lấy sách, chăm chú xem có gì bí mật dấu trong là Diêu Tân hiểu phần nào.

- Các vị, đèn chuẩn bị tắt bây giờ, mời mọi người nhìn lên màn hình.

Cổ Lương Vũ lúc này đã bảo phục vụ chuẩn bị máy chiếu xong, đợi chừng 5 phút cho những người khác đọc qua tài liệu, ra hiệu tắt đèn, hình ảnh hai tòa đứng trong khu công viên rộng lớn, đằng sau là cảnh non nước hữu tình xuất hiện trên tấm vải trắng:

- Đây là hình ảnh dựng trên máy vi tính của Bằng Nhuận, ngoại trừ ngô Bích Tinh, còn những nơi khác đều lấy ảnh thực tế. Tây nam của Bằng Nhuận là hồ Vị Danh, viên ngọc của Kiến Nghiệp, cách đông nam 600 mét chính là con đường Trung Sơn dài 2km, nối liền với đường hầm xuyên hồ. Cảnh đẹp hồ Vị Danh chính là khái niệm quan trọng nhất khi nói tới Bằng Nhuận, không nơi nào ở thành phố có góc độ ngắm cảnh đẹp hơn ở Bằng Nhuận, đối với những chủ nhà có phẩm chất luôn phải cân nhắc giữa thành thị hiện đại hóa hay tự nhiên mà nói, sẽ tìm được sự cân bằng tốt nhất ở nơi này. Ngoài ra, mọi người cũng xem qua tài liệu rồi thiết nghĩ không cần phải nói nữa, cùng với hạng mục cải tạo ngô Bích Tinh của thành phố và công viên khép kín, tin rằng cả khu vực này sẽ thành khu phong cảnh trọng yếu nhất của thành phố.

Ra hiệu cho cô nhân viên thay ảnh, chính là công viên cảnh hồ đã được thành phố cấp phép, tiếp đó là cận cảnh Bằng Nhuận:

- Khái niệm Bằng Nhuận đưa ra là tư hữu, cao quý, để thể hiện điểm này, công viên giữa hai lầu A, B sẽ dùng hàng rào sắt 0.8 mét ngăn cách với với ngô Bích Tinh ... Còn đây là tòa nhà Lục Phạm đang được trang trí, sau sẽ thành hội sở Bằng Nhuận, chỉ tiếp nhận hội viên là chủ nhà Bằng Nhuận, cung cấp nơi nghỉ ngơi giải trí dành riêng cho họ. Tiếp theo tôi xin giới thiệu kết cấu nội bộ

Cả đại sảnh im phăng phắc lắng nghe, đến khi Cổ Lương Vũ vừa dứt câu “có vị nào muốn hỏi gì thêm không”, lập tức có một nữ nhân tuổi chừng 30 đứng lên hỏi:

- Bằng Nhuận chuẩn bị bán với giá bao nhiêu?

Đây là câu hỏi hết sức ngu ngốc nhưng không ai không kim được hỏi ra miệng, Cổ Lương Vũ mỉm cười hỏi lại:

- Vậy xin hỏi tiểu thư nguyên ý bỏ bao nhiêu để được sở hữu căn nhà như thế?

Lâm Tuyền ngồi trong một góc, ghé sát tai Phương Nam nói nhỏ:

- Câu này là sao chép của em đấy

- Biết cậu giỏi rồi.

Phương Nam lườm y một cái:

Lâm Tuyền cười khi đắc ý, ở cạnh Phương Nam, y luôn tìm được thoải mái, không cần đeo bất kỳ cái mặt nạ nào, đôi khi thích tỏ ra vẻ trẻ con làm nũng với cô.

- Tôi nguyện ý ...

Nữ nhân kia ngập ngừng một lúc mà không nói ra được giá:

- Tôi nguyện ý....

Có một nam nhân bên cạnh kéo cô ta ngồi xuống:

- Nguyên ý cái gì, có phải tuyên thệ kết hôn đâu.

Thế là mọi người cười rộ lên.

197. Q.4 - Chương 36: Vụ Mua Bán Chớp Nhoáng.

Cổ Lương Vũ tất nhiên là không thể làm khó khách hàng tiềm năng, đưa tay ra hiệu mọi người im lặng, tiếp tục nói:

- Ở thành phố này, có hai nơi có thể lấy làm tham khảo cho giá nhà của Bằng Nhuận, một là Sơn trang Bá Khắc cách đây 1km về phía bắc, một là mô hình không thể phục chế của Chung cư Đàn Sơn, đều có giá bình quân cao gấp bốn là giá bình quân thành phố. Trừ giá trị lịch sử và nhân văn cùng viên lâm tư gia, Bằng Nhuận có mọi ưu điểm của Chung cư Đàn Sơn, còn thêm vào công viên tư gia và khái niệm cảnh hồ. Sơn trang Bá Khắc cũng là hạng mục được Tinh Hồ đại diện tiêu thụ, có sáu tòa chung cư cao tầng, giá cơ bản hiện nay là 8.200, giá cao nhất là 10.000, mở cửa giao dịch ba tháng đã bán được 50% nguồn phòng. Sơn trang Bá Khắc chỉ có một mặt gần hồ, cũng là chỗ có giá cao nhất, nhưng không có dải xanh hóa công cộng quy mô lớn, không có công viên tư gia, không có tầm nhìn thoáng đãng ra hồ Vị Doanh như nơi này.

Diêu Tân đứng dậy nói:

- Giám đốc Cổ đã giới thiệu tình hình rất tường tận, bây giờ mời giám đốc Cổ nói tới phương án của Tinh Hồ.

- Hôm nay các vị tìm tới Tinh Hồ nhất định là chú ý tới sự quật khởi của vùng đất bắc hồ Vị Danh.

Ánh mắt vững vàng tự tin của Cổ Lương Vũ quét một vòng quanh phòng, doanh nhân Diêu Khê có những người lão thành trầm tính, cũng có những người nôn nóng, hẳn học được một phần cách nhìn người của Lâm Tuyền cùng trải nghiệm nhân sinh của bản thân nhìn ra được không ít thông tin:

- Lầu A bị lầu B chắn mất một phần cảnh hồ, giá thấp hơn 8%, giá cơ bản là 10.0000, mỗi tầng tăng giá 60 đồng, tới tầng 35, giá là 12.100. Tầng 36-38 không bán. Lầu B giá cơ bản là 10.800, mỗi tầng tăng giá 100, tầng 30 -36 không bán.

Một nam tử trung niên không hài lòng chất vấn:

- Vì sao Tinh Hồ lại giữ hết những chỗ tốt nhất, chúng tôi muốn mua toàn bộ tòa nhà.

- Tinh Hồ có kế hoạch tiêu thụ tốt nhất, đem những căn hộ đó với giá cao tốt nhất, chúng tôi thu lợi từ đó cũng đem lại lợi ích cho các vị ngồi đây, không có sách lược marketing cùng thủ đoạn nâng giá ổn định, làm sao đảm bảo lợi ích các vị được.

Cổ Lương Vũ hơi ngừng lại một lúc, không thấy người kia hỏi thêm mới nói:

- Tinh Hồ muốn gây dựng lên phẩm chất cao quý cho Bằng Nhuận, nên được phép cho tiêu thụ hai tháng rồi vẫn không bán ra thị trường, nếu không phải ông Diêu ra sức tranh thủ cũng sẽ không có cuộc gặp mặt ngày hôm nay. Với những nhà đầu tư có ý với Bằng Nhuận, Tinh Hồ hứa sẽ chỉ tiêu thụ vào tháng 3 tới tháng 8 năm sau, còn mùa tiêu thụ hoàng kim tháng 9 tới tháng 11 sẽ để lại cho các vị.

- Vậy là không có ưu đãi gì?

Vẫn là người trung niên kia hỏi:

Cổ Lương Vũ bình thản đáp:

- Tinh Hồ có đủ tự tin vào Bằng Nhuận.

Đám nhà đầu tư quay sang thì thầm bàn bạc với nhau, Diêu Tân đứng dậy mời Lạc Ích Đồng, Cổ Lương Vũ vào phòng, Lâm Tuyền cũng nắm tay Phương Nam đi vào sau đó một lúc.

Vào phòng, Lâm Tuyền nói luôn:

- Lần này Bằng Nhuận sẽ không tiêu thụ công khai, ngày kia chúng tôi sẽ rút toàn bộ nhân viên cùng công nhân đi, bố trí thời gian tham quan thống nhất, yêu cầu tham quan cá biệt sẽ không được tiếp đãi, mong ông Diêu giải thích với các nhà đầu tư.

- Ngài Lâm, nếu tôi tổ chức nhiều nhà đầu tư như thế này tới nơi khác, sẽ có được rất nhiều ưu đãi.

- Chúng tôi làm như thế là để đảm bảo lợi ích của nhà đầu tư, nếu không vì nhiều nhà đầu tư như vậy, Tỉnh Hồ không cần phương án nâng giá trường kỳ, với tôi đó là ưu đãi lớn nhất rồi.

Thái độ của Tỉnh Hồ kiên quyết và nhất quán từ đầu tới cuối, Lạc Ích Đồng thì tỏ ra như người ngoài cuộc, không xung đột nào giữa Tỉnh Hồ và Hòa Hoàng để lợi dụng, Diêu Tân gặt đầu:

- Rốt cuộc có bao nhiêu nhà đầu tư thì tôi không thể quyết định, tôi giới thiệu với ngài Lâm một người.

Nói rồi bấm một số điện thoại:

- Anh Cố, chúng tôi đang ở phòng A3.

Rồi đặt điện thoại xuống giải thích:

- Người trong tộc với giám đốc Cố, kinh doanh hội sở này.

- Cố Viên phải không?

Lạc Ích Đồng chợt nhớ ra một cái tên hỏi:

Diêu Khê Cố, Cố Viên là đại biểu và lãnh tụ của doanh nhân Diêu Khê, Lâm Tuyền tự cho rằng mình là người có chút gia sản, nghe tới gia tộc này, thấy mình thành người nghèo rồi.

Thiệu Bình cũng sức nhớ:

- Phải rồi Lão Cố cũng là người Diêu Khê, chính là Diêu Khê Cố, sao ...

Chưa kịp hỏi ra nghi vấn thì bất gặp ánh mắt của Cố Lương Vũ, giật mình không nói gì nữa.

Lạc Ích Đồng và Lâm Tuyền nhìn nhau, xong bọn họ tôn trọng chuyện riêng của Cố Lương Vũ, không hỏi thêm.

Cố Viên rất cao, phải tới 1m90, bụng hơi phệ, theo sau có một trợ lý tư nhân, vừa thấy Lâm Tuyền đã chủ động đi tới đưa tay ra:

- Tôi tới đây không phải vì Bằng Nhuận.

Giọng trầm vang, rất nam tính, rất có sức hút.

Diêu Tân giải thích thay:

- Ông Cố rất hứng thú với biệt thự số 36 đường Bắc Kinh, có lẽ Anh Lâm chưa biết, ông Cố đã phải người nghe ngóng tin tức về căn biệt thự ấy mấy lần.

Khí đó Cố Viên còn tìm hẩn làm trung gian, Diêu Tân kích động tới mấy ngày.

Tháng 9 năm nay biệt thự số 36 mới cơ bản hoàn thành công trình chủ thể, hiện đã đầu tư 36 triệu vào đó, tuy chưa phải là biệt thự nội thành có diện tích lớn nhất trong nước, nhưng đầu tư cơ sở chắc đủ ghi vào sách kỷ lục trong nước rồi.

Lâm Tuyền mỉm cười hỏi:

- Ông Cố sẵn lòng trả bao nhiêu tiền vì nó?

- Vậy Anh Lâm cho rằng nó đáng giá bao nhiêu tiền?

Trước nay đều là Lâm Tuyền hỏi người khác câu này, Cố Viên làm khó y sao nổi, Lâm Tuyền cười lớn:

- 100 triệu, có thể ưu đãi một phần.

Cố Viên không vì con số đó mà giật mình, chăm chú nhìn Lâm Tuyền tiếp tục hỏi:

- Vì sao?

- Ông Cổ hiện thử mua nhà Chung cư Đàn Sơn mà trả thêm thấp hơn 50% thì xem họ có chịu sang tay không?

Lâm Tuyền nhìn lại với vẻ thách thức:

Cổ Viên cười lớn, càng cười càng dữ như khoái trà lăm, tán thưởng nói:

- Tôi đã chuẩn bị 100 triệu rồi, không ngờ còn được ưu đãi nữa, mai trợ lý tư nhân của tôi sẽ tới Tinh Hồ làm thủ tục, xây dựng tiếp theo sẽ có công ty của Đào gia tiếp nhận. Tôi không tiếp Anh Lâm được nữa, tối nay tôi phải về Diêu Khê.

Cổ Viên nói đi là đi, chỉ xuất hiện chốc lát nhưng để lại ấn tượng mạnh với mọi người, căn phòng im lặng mất một lúc. Diêu Tân nói:

- Có phải tôi vừa được chứng kiến cuộc giao dịch căn nhà đắt nhất trong nước không?

- Ông Cổ không phải là người đơn giản.

Lâm Tuyền ngả đầu ra dựa vào lưng ghế, không hề có sự kích động như Diêu Tân mà cảm khái thở dài:

- Hay là tôi cũng học Hòa Hoàng tặng cho ông ấy một món đồ cổ nhỉ, mà thôi đi, thứ tôi tặng chắc gì lọt được vào mắt ông ấy.

Lạc Ích Đồng tiếp xúc với Lâm Tuyền lâu rồi, cơ bản cũng hiểu y, thừa biết y nói thể hòa hoãn không khí thôi, cũng thầm nhủ xây cái biệt thự mà kiếm nhiều như thế, lại còn keo kiệt món quà nhỏ nữa.

Diêu Tân đề nghị:

- Bất kể thể nào ngày biệt thự xây xong, Anh Lâm cũng phải để tôi tới tham quan một chút.

Lâm Tuyền nhún vai:

- Ông Cổ đề xuất do công ty khác tiếp quản công trình, hẳn là có chỗ không hài lòng, tôi cũng mong đợi lúc nó xây xong sẽ như thế nào.

198. Q.4 - Chương 37: Hộp Đêm Kim Sắc Niên Hoa

Rời hội sở Lực Duy, Lạc Ích Đồng về nhà, thấy thời gian còn sớm, hiện đám Thiệu Bình chắc còn ở quán bar Sau Hồ, đoàn người Lâm Tuyền thì ngồi xe tới tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, tới quán bar thấy Dương Minh, Cảnh Thiên Sương, Dương Oanh đang ngồi ở ghế cao trước quầy bar uống rượu, bất ngờ là Tiểu Sơ mặc đồng phục phục vụ, cầm khay chạy qua chạy lại.

Lâm Tuyền nhíu mày nắm tay Tiểu Sơ kéo lại:

- Hôm nay đâu có vũ hội hóa trang đúng không?

Lâm Tĩnh Sơ còn tưởng vị khách nào to gan làm sằng, đang định phát tác, thấy Lâm Tuyền tức thì chuyển sang nụ cười ngọt như mía lùi:

- Đương nhiên không phải rồi, chỉ có một cô nữ sinh đang tự lực cánh sinh kiếm học phí thôi.

- Giỏi lắm, vậy tiền năm sau ra nước ngoài cũng tự kiếm nhé.

Lâm Tuyền sao tin lời này được, tiền tiêu vặt bị Tiểu Sơ xin còn gấp mấy tiền học phí:

Lâm Tĩnh Sơ giở chiêu nũng nịu sở trường, ôm cánh tay Lâm Tuyền nói:

- Có rất nhiều du học sinh tới Sau Hồ tiêu khiển, em tới đây có thể luyện tập giao tiếp.

Lâm Tuyền xua tay, làm ra vẻ mặc kệ cô bé, Tiểu Sơ thè lưỡi làm mặt quỷ với Phương Nam rồi tiếp tục làm việc, nhìn Tiểu Sơ thành thạo dùng tiếng nước ngoài trò chuyện với khách, Lâm Tuyền chợt có cảm giác là lạ, trước kia Tiểu Sơ có chuyện gì cũng kể với y, như ở lớp có bạn trai viết thư tỏ tình cũng gọi điện kể, lần này lại không nói gì, chợt nhớ ra hai anh em gần đây ít gặp nhau rồi, Tiểu Sơ không quần lầy y như cô bé trước kia nữa, y cảm thấy không quen lắm.

Lâm Tuyền lắc đầu xua đi cảm xúc bất thường, đi tới quầy bar, nói với Cảnh Lệ Lệ đứng phía sau:

- Tùy tiện chọn cái gì đó cho chúng tôi là được, tôi cũng chẳng biết cái gì.

Phương Nam rất ưu nhã ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyền, không cần xem menu, gọi:

- Cho hai ly Tuyệt Lực.

- Hì hì đi với chị cũng giống đi với Tư Vũ, không cần tốn công nghĩ món.

Lâm Tuyền không thấy Cố Lương Vũ đâu, quay đầu lại tìm:

- Lão Cố, sao không tới đây?

Cố Lương Vũ đứng ở cửa, nói lớn vọng vào:

- Quân Quân ở nhà một mình, tôi về nhà trước đây.

- Ba, con ở nơi này.

Cái đầu của Cố Lương Vũ bắt thành linh từ sau quầy bar nhô lên, làm Lâm Tuyền giật mình, ghé vào tai Phương Nam thì thầm:

- Lão Cố hình như sợ bị Cảnh Lệ Lệ nuốt chửng.

- Cái gì mà nuốt sống với nuốt chửng?

Cảnh Lệ Lệ tai thính mơ hồ nghe được một ít.

- Không có gì, thảo luận bữa ăn lúc nãy thôi.

Lâm Tuyền nói dối như cuội:

- Tiền Vi đâu nhỉ, còn một cô bạn học xinh đẹp của cô nữa, tên là ... Tên là gì, tên tới miệng lại quên mất rồi.

- Vậy anh cũng khỏi cần nhớ làm gì.

Cảnh Lệ Lệ bĩu môi:

- Còn không biết xấu hổ hỏi tới Tiền Vi, tầng quản lý ở công ty của anh có ai là được về nhà đúng giờ tan ca? Ngày nào tôi cũng phải đi đón Quân Quân đấy.

Lâm Tuyền nhớ ra phái đoàn mua nhà của Diêu Khê xuất hiện làm loạn các bước marketing định trước, sách lược marketing cần sửa lại toàn bộ, quá nửa là Tiền Vi tổ chức bộ phận marketing tăng ca. Lúc này đã 10 giờ 30 chưa về, Lâm Tuyền không dám thảo luận vấn đề này nữa. Nhưng không phải Cố Lương Vũ tìm bảo mẫu chăm sóc Quân Quân sao, thế nào lại là Cảnh Lệ Lệ tới nhà trẻ đón? Chẳng trách Cố Lương Vũ không dám vào.

Lâm Tuyền cười hăng hắc, trong này có gian tình, ngồi đó liếc mắt đưa tình với Phương Nam.

Quán bar Sau Hồ đã kinh doanh được một năm rồi, trở thành nơi giao tế quan trọng của Tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, Lâm Tuyền không hay tới đây lắm, nhưng lần nào tới cũng gặp rất nhiều người quen, đa phần giám đốc của Thực nghiệp Tinh Hồ đều sống ở đây, chưa kể vợ chồng Cảnh Thiên Sương và chị y.

Trong hai năm thôi giá nhà tại Tiểu khu Nguyệt Nha Hồ đã lên tới 7.000, so với giá nhà ở Tĩnh An Một gần đó còn hơn một đoạn.

Thứ bảy và chủ nhật, Lâm Tuyền và Phương Nam đều ở lại Kiến Nghiệp, Quách Bảo Lâm cũng đang ở tỉnh thành, có điều được Dương Tinh Hỏa dẫn đi tới các CLB cao cấp học tập, thực chất là đi chơi bởi truy lạc, Lâm Tuyền chẳng thèm để ý tới.

Bộ phận marketing tổ chức đoàn người Diêu Khê đi tham quan Bằng Nhuận, mặc dù hào quang Chung cư Đàn Sơn còn đó, nhà đầu tư Diêu Khê do dự cũng là điều khó tránh khỏi. Tinh Hồ tới tháng 6 mới phối hợp với giới truyền thông dự mưu thúc đẩy địa ốc khu vực bắc hồ Vị Danh, hiệu quả chưa thể hiện ra.

Lâm Tuyền chẳng có gì phải vội, thậm chí trong cuộc họp với nhà đầu tư đi xem nhà vào chủ nhật chỉ có Lạc Tinh tham gia, còn những cao tầng khác của Tinh Hồ tới khách sạn Tứ Quý tổ chức cuộc họp chủ quản hành chính.

Kết thúc cuộc họp, Lâm Tuyền cùng Phương Nam, Quý Vĩnh ăn bữa cơm đơn giản rồi về Tỉnh Hải.

Hạng mục đồng thời xây dựng của tân thành Nam Cảng có bảy cái, tổng diện tích kiến trúc lên tới 1 triệu mét vuông, quy mô còn lớn hơn cả trung tâm hành chính mới của chính phủ, tới cuối năm xong mới hoàn công.

Tân thành Nam Cảng nằm sát khu khai phát, có thể nói là sự thay thế hoàn mỹ cho khu vực thành trấn nhỏ hẹp của khu khai phát, lại cách nội thành có 5 -6 km, sau khi xây xong, không cần phải nghi ngờ chuyển tân thành Nam Cảng sẽ trở thành một trong những khu vực trung tâm của thành phố.

Chu Vân Thiên mỗi lần gặp Lâm Tuyền đều thở vắn than dài, năm ngoái ông ty ký hiệp nghị đại diện tiêu thụ với Lâm Tuyền, mùa xuân năm sau mở cửa giao dịch, nếu giá nhà trên 2.800 sẽ phải trả cho Tinh Hồ 8%, nếu là trên 3.000 sẽ phải trả 10%. Mặc dù cách lúc đó còn tới hơn ba tháng nữa, nhưng nhìn tình hình bây giờ Tinh Hồ chẳng cần phải làm gì cũng có thể đẩy giá lên trên 2.800 rồi.

Ở hạng mục Nguyệt Nha Hồ bị Lâm Tuyền xẻo một cái rồi, lần này tới Tỉnh Hải khai phát, dự kiến phải cống hiến cho Lâm Tuyền 1/3 lợi nhuận, không xót của mới là lạ.

Lưu Hoa Đông còn đỡ vì ông ta lấy được đất với giá khá rẻ, chỉ phải nhường một phần lợi nhuận cho hộ giải tỏa, nhưng ông ta cũng có chỗ xót xa của mình, Hào Thành bị lượng lớn hộ giải tỏa tràn vào, giá nhà bị kiềm chế, thấp hơn giá Tinh Hồ Uyển bên cạnh 8%, công trình kỳ hai đang tiến hành, song khả năng giá nhà vẫn bị ảnh hưởng thấp hơn Tinh Hồ Uyển 5%.

Ở công trình kỳ hai, tiêu chuẩn bồi thường giải tỏa đã tăng lên đến 1.200 đồng trên mét vuông, nhưng đem so với giá nhà ở tại nội thành tăng lên bình quân 15%, khu tân thành Nam Cảng là 40% thì tiêu chuẩn nâng giá này không đáng để nói.

Tới lúc này nhiều người dân tỉnh táo thâm kêu may mắn, nếu như bọn họ cố ương bướng không chịu chấp nhận phương án giải tỏa mà đợi tới năm sau, thì rất nhiều người chỉ còn đường ra sống trong căn nhà giá rẻ ở ngoại ô thành phố mà thôi.

Nói chung tất cả đều đã vào guồng, Lâm Tuyền dù không đảm nhận bất kỳ chức vụ nào ở Tập đoàn Tây Trạch, song lại đem rất nhiều tinh lực bỏ vào đó, chuyện kiến thiết trường học mới cũng rất coi trọng.

Đối với đám học sinh năm thứ ba cao trung của Tây Trạch, Lâm Tuyền chẳng khác gì ác ma, đối với vị thầy giáo thường ngày chỉ phụ trách tiết học chính thức, giờ phụ đạo còn cần giáo viên khác thay thế này có rất nhiều tin đồn lan truyền trong giới học sinh. Đám lưu manh vô lại ở gần đó bị cấm tiếp xúc với học sinh Tây Trạch, không những thế những chốn ăn chơi giải trí gần đó tựa hồ qua một đêm liền trở nên thuần khiết, nghiêm cấm người vị thành niên ra vào, hơn 12 quán bar chuyên tổ chức lên mạng xem phim bắn đồng cửa tập thể, làm công an lẫn cục văn hóa khu khai phát, Nam Cảng, Lục Hồng đều trở mắt, đường phát tài bị lấp liền mấy cái.

Chuyện này cùng với hoàn cảnh trị án được cải thiện là điều các lãnh đạo rất hoan nghênh, đương nhiên cái giá là đám Quách Bảo Lâm phải rút khỏi ngành giải trí ở khu vực này.

Quách Bảo Lâm làm bộ mặt hết sức đáng thương nhìn Vương Hiểu Dương:

- Cục trưởng Vương, vì quan lộ bằng phẳng của anh mà thằng em đây phải tự tay chặt đầu mình đấy.

Wang Hiểu Dương hỏi:

- Vậy cái Kim Sắc Niên Hoa là sao?

199. Q.4 - Chương 38: Hộp Đêm Kim Sắc Niên Hoa (2)

Trong thời gian hai năm Lâm Tuyền tập trung tinh lực vào tỉnh thành, Quách Bảo Lâm, Vũ Cường, Cao Tuấn lấy danh nghĩa của công ty giải tỏa, gần như chinh phục toàn bộ thế lực ở khu Tỉnh Nam, khu khai phát, tân khu, bọn họ cực kỳ cẩn thận đem những nhân tố nguy hiểm trục xuất ra khỏi khu vực này, nhưng khó tránh khỏi dính líu vào ngành công nghiệp tình dục mang lại lợi nhuận cực cao.

Mặc dù nghề xác thịt ngày càng bị pháp luật đẩy ra bên lề, lực độ đả kích tăng cường, nhưng trong xã hội kim tiền, ngày càng có nhiều cảnh sát bị cuốn vào, sự kiện ác tính như gạ gẫm thiếu nữ vị thành niên, cưỡng dâm, dụ dỗ, uy hiếp v...v...v... Diễn ra không ngừng, thành ẩn họa trị an nghiêm trọng.

Tòa nhà Kim Thành tám tầng trên đường Đông Thanh, con đường ẩm thực giải trí phồn hoa của khu tỉnh nam có một KTV (Karaoke TV), một cảnh sát cao cấp của cục công an thành phố tới đây ca hát uống rượu, nhưng bị đánh ột trận, KTV này bị ép đóng cửa, chạy vạy mãi không xong, chủ của nó đành tìm cách bán đi, nhưng có người trong cục công an chưa quên thù cũ, không ai dám tiếp nhận.

Lâm Tuyền mua lấy quyền sở hữu bốn tầng đầu cùng một tầng ngầm của tòa nhà Kim Thành, tổng cộng hơn 40.000 mét vuông, cho đám Quách Bảo Lâm thuê thành lập hộp đêm cỡ lớn tên: Kim Sắc Niên Hoa. Tầng hai, ba, bốn là phòng bao KTV, đương nhiên phòng bao KTV quy mô lớn nhất khác với KTV thường, bên trong đó không lấy ca hát làm chủ, mà nơi tổ chức hoạt động giải trí thuần túy. Tầng một làm quán bar âm nhạc, sàn nhảy, còn tầng ngầm làm bãi đỗ xe.

Qua một thời gian chuẩn bị, Kim Sắc Niên Hoa sắp lột vỏ thoát ra, trở thành trung tâm giải trí đêm của Tỉnh Hải, Lâm Tuyền vốn không muốn tham dự vào loại chuyện này, nhưng nhìn Quách Bảo Lâm đã lún quá sâu không thể thoát thân, chẳng bằng để bọn họ đem hết nguồn lực, tài chính vào trong hôm đêm này, còn hơn là phân tán trong quán bar rải rác quản lý hỗn loạn kia, lợi nhuận lớn nó đem lại đủ để Quách Bảo Lâm loại trừ loại việc thu lợi trái pháp luật nằm bên ngoài.

Lâm Tuyền gõ bàn, ra hiệu cho Quách Bảo Lâm nghiêm túc một chút, nói:

- Cục trưởng Vương, Quách Tử chuẩn bị Kim Sắc Niên Hoa một tháng rồi, hôm nay tôi mời anh tới đây để định ra quy củ với bọn họ, bước ra khỏi phạm vi này, tôi có biện pháp để bọn họ không kinh doanh nổi nữa.

Vương Hiểu Dương không thể nói là người chính nghĩa liêm khiết, song rất có nguyên tắc, không vì lợi ích mà nhắm mắt cho kẻ khác làm bừa, gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, tôi không muốn bọn họ xảy ra chuyện gì, cái ngành nghiệp này lợi nhuận cao thật, song vấn đề càng nhiều, cảnh sát phía dưới liên quan không ít, toàn chuyện làm người ta đau đầu. Thuốc lắc, thuốc phiện là thứ cần cấm tiệt, mấy ngày trước ở tây thành còn có chuyện dùng thuốc kích dục dụ dỗ tiểu muội, tôi không muốn nhìn thấy xuất hiện ở Kim Sắc Niên Hoa, ngoài ra đám ma ma liên hệ với Kim Sắc Niên Hoa không được phép dính líu tới mấy sự kiện lừa gạt, cưỡng ép thiếu nữ. Kim Sắc Niên Hoa không được phép có hành vi thu phí quản lý tiểu muội, tiểu thư, ma ma, nhưng phải có nghĩa vụ giám sát bọn họ ...

Tiểu muội là chỉ những nữ phục vụ viên chỉ phụ trách bưng bê, tiểu thư tất nhiên chỉ cô gái tiếp khách, còn ma ma khỏi nói, cái danh từ này ngàn năm nay chưa hề biến vị, đương nhiên ma ma có khi là nam, có điều trong nghề này địa vị thấp hơn nữ giới nhiều, ít được nhắc tới.

Quách Bảo Lâm mặt nhăn như quả mướp đắng:

- Thế chẳng phải Kim Sắc Niên Hoa chỉ kiếm tiền được từ vé vào cửa, rượu thuốc à? Còn thuần khiết hơn nhà trẻ nữa ... Cục trưởng Vương đâu phải không biết, thu phí tiểu thư, ma ma là quy định của cái nghề này ...

Lâm Tuyền đã cho hắn một cái:

- Mày vờ vịt cái gì, thu phí tức là tổ chức mại dâm rồi, vé cửa, rượu thuốc còn không đủ làm mày no bụng à? Trừ cấm chỉ phục vụ tình dục, thì mày quản lý sao cho hành vi đấm tiểu thư bột phóng túng một chút. Ngoài ra rượu cao cấp không được dùng rượu giả, lợi nhuận hơn 100% rồi còn dùng đồ giả làm gì ... Phải nâng cao phẩm chất phục vụ, xúc tiến khách hàng chi tiêu, mày không bỏ tâm tư vào chuyện nghiêm chỉnh, chỉ muốn dùng thủ đoạn vặt vãnh kiếm tiền thì muôn đời ...

Nhìn vẻ mặt “mày sắp giống ba tao” của Quách Bảo Lâm, Lâm Tuyền không nói nữa, hắn không ngộ ra được thì nói nhiều cũng vô nghĩa, hỏi Vũ Cường:

- Chuyện quyết định như thế, anh có ý kiến gì không?

Vũ Cường cười cầu tài:

- Ngài Lâm đã nói như thế thì quyết định như thế.

Lâm Tuyền xem đồng hồ, nói:

- Cũng sắp tới giờ ăn tối, cục trưởng Vương, chúng ta đến Tú Thủy Các thôi, hôm nay đến phiên anh mời tôi.

Quách Bảo Lâm sốt sáng nói:

- Hôm nay kinh doanh thử, có phục vụ các món ăn Trung Nhật Hàn, còn có tiểu muội phục vụ, trong số các em ấy có quán quân tuần, cùng một quán quân tháng của cuộc thi siêu mẫu do ĐTH Tỉnh Hải tổ chức, cục trưởng Vương có muốn chuyện trò lý tưởng nhân sinh với họ không ...

Lâm Tuyền cầm lấy quyển sổ ghi bài hát ném vào mặt hắn, Quách Bảo Lâm nhanh nhẹn né được. Khi ra tới cửa còn không kịp được đưa mắt liếc nhìn phòng quan hệ xã hội, có điều trong đó ánh sáng không tốt, chỉ thấy các cô gái ăn mặc hở hang, song không rõ diện mạo thể nào. Đi tới đại sảnh trang hoàng lộng lẫy sáng sủa, thấy một chiếc BMW đỗ chót đi vào sân, tiếp đó là cô gái trẻ cực kỳ xinh đẹp, toàn thân váy bó màu trắng thời thượng từ trong xe đi ra.

Vương Hiểu Dương kinh ngạc:

- Tiểu thư ở nơi này mà mua được BMW sao?

- À, đó là giám đốc QHXX, mới 22 tuổi, tuyệt sắc, không làm tiểu thư thật đáng tiếc.

Quách Bảo Lâm thở dài:

Gọi là Giám đốc QHXX chỉ cho chính quy thôi, thực chất là ma ma dắt khách, có điều 22 tuổi mà làm ma ma thì hiếm có, song chuyện ma ma lái BMW lại quá bình thường, bọn họ có mối quan hệ rộng mỗi tháng kiếm năm sáu chục nghìn. Nếu như không phải gặp cô gái này đi vào Kim Sắc Niên Hoa mà gặp ở chỗ khác với dáng vẻ thanh thuần lại quyến rũ đó, ai cũng tưởng là tiểu thư danh môn thế tộc.

Mình Tuyệt bước lên bậc thềm, chợt thấy Quách Bảo Lâm, Vũ Cường đích thân đi tiễn khách, một người tuổi chừng 37,38 đáng vẻ nghiêm nghị, có thể là cán bộ chính phủ, một chàng trai 24,25 nhã nhặn ung dung, bằng con mắt nhìn người của cô mà thấy khó đoán người này làm nghề gì, có vẻ không thuộc cơ quan nhà nước, nở nụ cười mê hoặc đi tới chào:

- Giám đốc Quách, giám đốc Vũ tiễn khách quý à?

Ánh mắt dừng lại trên mặt Lâm Tuyền:

- Chúng ta gặp nhau rồi phải không?

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Sao có thể thế chứ, mỹ nữ như cô tôi mà gặp rồi thì đến chết cũng không quên.

Quách Bảo Lâm không thể nói là hiểu con người Lâm Tuyền, song cũng biết được ít thói quen của y, thái độ của Lâm Tuyền làm hắn rất nghi ngờ, tóm tay Lâm Tuyền kéo lại:

- Minh Tuyết, cô nhìn cho thật kỹ xem có phải gặp rồi chưa, tên này nguy hiểm lắm.

- A, anh là ...

Cái tên như bị kẹt chỗ nào đó trong đầu, Minh Tuyết cảm giác mình có ấn tượng khá mạnh về thanh niên này, nhưng là nửa ngày không nói tiếp được:

- Chắc chắn tôi đã tiếp đãi anh rồi.

Quách Bảo Lâm như vừa được bắt gian tại trận, càng giữ chặt tay Lâm Tuyền:

- Nếu đã quen nhau thì cùng đi ăn cơm, dần dần sẽ nhớ ra tên.

- Mày bỏ đấy mà đi được à?

Lâm Tuyền tính kế thoát thân:

- Không sao, kinh doanh thử thôi mà, để Cao Tuấn trông coi là được rồi.

Quách Bảo Lâm cười nham nhở, ghé vào sát tai Lâm Tuyền nói:

- Trước khi Minh Tuyết làm QHXX, chưa bao giờ nghe thấy cô ấy đi khách, giờ lên bờ rồi, xem xem mày có khả năng đưa cô ấy lên giường không?

Rồi không cho Lâm Tuyền từ chối, kéo xềnh xệch y lên xe.

200. Q.4 - Chương 39: Trương Giai Minh Là Cái B Gì (1)

Vương Hiểu Dương không mang lái xe, tự mình lái chiếc Cheetah, Quách Bảo Lâm lái Lexus, Vũ Cường lái chiếc rand Cherokee. Minh Tuyết không đi xe mà vào cùng xe với Lâm Tuyền, Quách Bảo Lâm. Có Minh Tuyết tham dự, tới Tú Thủy Các là không thích hợp nữa, ba chiếc xe nối nhau đi tới khách sạn Tỉnh Nam gần đó.

Ngồi trên xe, Minh Tuyết tay chống cằm nhìn Lâm Tuyền chăm chú, tới lúc này vẫn còn chưa nhớ ra y là ai, có điều khiến Lâm Tuyền như ngồi bàn chông, đại khái không ai chống lại được sức quyến rũ chết người từ Minh Tuyết, nhưng người làm nghề này rất phức tạp, Lâm Tuyền không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Minh Tuyết hết.

Đó là hai năm trước lần đầu cùng Triệu Khôn Nghĩa tiếp khách đưa y tới loại địa phương đó, còn điểm danh Minh Tuyết, Lâm Tuyền nghĩ cô ta tiếp đãi vô số nam nhân, làm sao có ấn tượng gì với mình được?

Nhớ lại hai năm trước Minh Tuyết vì bị một vị thiếu gia sờ mò mà tát ột cái, là cô gái rất cá tính, hiện giờ thành giám đốc QHXX quyến rũ, cư xử khéo léo, đó là thay đổi cỡ nào? Lâm Tuyền thấy càng nên tránh xa cô gái này.

Vương Hiểu Dương rất quen thuộc khách sạn Tỉnh Nam, tới nơi nói nhất định bữa này do hắn mời khách, gọi giám đốc khách sạn tới dặn dò.

Quách Bảo Lâm tắc lưỡi:

- Tiêu chuẩn mỗi người 128 đồng mà được ăn cả bào ngư, tôi phải thường xuyên tới khách sạn này mới được.

- Đó là giám đốc khách sạn thương cho khoản lương công vụ viên của cục trưởng Vương đấy thôi.

Minh Tuyết nhướn miệng cười, giọng nói dễ nghe:

- Đây là lần đầu tiên tôi được ăn cơm công vụ viên đấy.

- Sau này bảo Cục trưởng Vương mời cô ăn cơm công vụ viên vậy.

Quách Bảo Lâm cười hì hì:

- Thôi, tôi không dám đâu, tổn thọ mất, sao dám để cục trưởng đại nhân mời khách thế được.

Minh Tuyết khéo léo từ chối, nụ cười của cô khiến Vương Hiểu Dương không phát ý, lại quay sang nhìn Lâm Tuyền:

- Thầy Lâm thật sự làm thầy giáo à?

Mỹ nhân không chịu được cô đơn, càng không chịu được xa lánh, Lâm Tuyền mắc sai lầm cơ bản, càng không để ý, Minh Tuyết càng bám dính lấy.

Minh Tuyết không nhớ ra Lâm Tuyền là ai, cũng không quá quan trọng, hiện cô rất hiếu kỳ với thân phận của y, một phó cục trưởng cục cảnh sát, hai vị lão đại có máu mặt, giáo viên bình thường tám đời cũng chẳng có liên quan gì tới họ. Thế sự động minh giai học vấn, nhân tình luyện đạt tức văn chương ***, Minh Tuyết tuy chỉ tốt nghiệp sơ trung nhưng từng trải xã hội phức tạp cho cô khả năng quan sát nhạy bén và tư duy kín kẽ.

*** Thế sự tinh thông đều (nhờ vào) học vấn, Nhân tình lịch duyệt mới (đạt tới) văn chương.

- À, chắc là thật.

Lâm Tuyền lười nhác đáp.

Thái độ của Lâm Tuyền càng khiến Minh Tuyết thấy thú vị, cô cảm nhận được chàng thanh niên này lảng tránh mình chứ không phải làm ra vẻ, y càng không giống loại người “chính nhân quân tử” không thích giao du với người thuộc tầng lớp của cô, nếu không chả kết bạn thân thiết với Quách Bảo Lâm, Minh Tuyền nhiệt tình tiếp đãi, khiến Lâm Tuyền đau đầu.

Uống được hai chai bia thì Lâm Tuyền đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, không ngờ vừa mới đẩy cửa thì thấy Trương Đào đang kéo khóa quần, tới đây ăn cơm có thể thấy hần làm việc ở Lệ Cảnh không tệ.

- Á, Lão Đại.

Trương Đào sững sờ quay sang:

- Cái *** của cậu vừa nhỏ vừa xấu, đừng làm bẩn mắt tôi, mau quay đi.

Lâm Tuyền thấy hần kinh ngạc, biết hần nghĩ một giáo viên không đủ tiền tới chỗ cao cấp thế này tiêu phí.

- Sao anh lại tới đây?

Trương Đào vẫn không nhận được hỏi:

- Bạn mời cơm.

- Anh ở phòng nào?

- Phòng số một.

Trương Đào vỗ đầu:

- Ngay cách vách bọn em rồi, thảo nào Điền Lệ nói là nghe thấy tiếng của anh, em còn bảo cô ấy nghe nhầm.

Lâm Tuyền giải quyết xong rồi nhà vệ sinh, Trương Đào cũng đi theo, tên này chuyên môn quên rửa tay, Lâm Tuyền đi cách hần một quãng. Về phòng không được bao lâu thì Trương Đào cầm chén rượu đi sang, nhìn thấy Quách Bảo Lâm cười thân thiết:

- Xời, tưởng ai hóa ra là anh à, tôi ở phòng bên, tới mời một chén.

- Muốn mời rượu thì phải uống mỗi người một chén, nếu không đừng mời.

Trương Đào lần nữa trở mắt nhìn Minh Tuyết ngồi bên Lâm Tuyền, cũng nhờ gần đây ra xã hội tiếp xúc nhiều mới không thất lễ, cười ha hả, uống liền năm cốc bia.

Trương Đào đi rồi, Quách Bảo Lâm hỏi Lâm Tuyền:

- Phải đáp lễ chứ?

- Chẳng may bên đó ngồi đầy một bàn thì đi nạp mạng à?

Lại một lúc sau đồng nghiệp của Trương Đào đi vào mời rượu năm bọn họ, đây là ép Lâm Tuyền phải sang đáp lễ.

Quách Bảo Lâm nghe thấy bên cạnh tiếng người ồn ào, bảo Vương Hiểu Dương:

- Cục trưởng Vương, anh gọi mấy huynh đệ có sức chiến đấu tới đây, chúng ta đánh cho bên đó tơi tả luôn.

Lâm Tuyền nhú mày, Trương Đào không thể làm việc ép y thế này được, vả lại hắn vào công ty chưa lâu, thăng tiến nhanh tới mấy chưa đủ để phái người làm chuyện này. Tiếp tục lại có một đồng nghiệp của Trương Đào mang một chai Kiến Nam Xuân sang, đi thẳng tới phía Lâm Tuyền nói:

- Nghe nói anh là bạn học của Trương Đào, uống bia không đã, chúng ta làm chén rượu trắng.

Từ sau khi xảy ra tai nạn, Lâm Tuyền không uống rượu, một mặt là không có ai có đủ thể diện ép y phải uống, người đủ thể diện thì không ai ép y, một mặt y bị các phương diện quản lý nghiêm ngặt, nếu có Phương Nam ở đây, chén rượu còn chẳng được phép để gần y. Vương Hiểu Dương lúc này cũng nhận ra có vấn đề rồi chứ không phải mời rượu nữa, mặt hơi trầm xuống nói với người kia:

- Tôi uống thay cậu ấy.

Người kia dứt khoát nói:

- Uống thay thì phải uống ba chén.

- Để tôi uống cho.

Lâm Tuyền đột nhiên đổi thái độ, bình đạm uống một chén.

Người kia trước khi đi còn nói một câu:

- Rượu mời ngon hơn phải không?

Quách Bảo Lâm cầm chén rượu ném xuống đất vỡ tan nát:

- Thằng nhãi Trương Đào đó giở trò gì, nó đâu biết mày không được uống rượu, còn mang rượu trắng sang nữa.

Vương Hiểu Dương đưa tay ngăn Quách Bảo Lâm lại:

- Lâm Tuyền không giận, cậu giận cái gì, gọi người vào quét dọn đi.

Một người nữa theo phục vụ vào mời rượu, tay cầm chai rượu Kiến Nam Xuân, Vương Hiểu Dương mặt âm trầm nói:

- Gọi giám đốc Trương tới đây.

Quách Bảo Lâm thấy Lâm Tuyền định uống, đưa tay cầm cướp lấy chén rượu:

- Tao uống thay mày.

Lâm Tuyền đã đoán ra đám người này được Trương Giai Minh sai khiến, cho nên mới hăm hở sang mời rượu như vậy, đưa tay bảo Quách Bảo Lâm:

- Tao uống được.

- Chén rượu này để tôi uống.

Minh Tuyết lấy chén rượu, chưa ai nói gì đã uống cạn:

Người kia tiếp tục mời rượu từng người một, Minh Tuyết uống liền hai chén rượu trắng, khuôn mặt diễm lệ ửng hồng, quyến rũ vô song.

- Tiểu Ba, bọn nó nhắm vào mày, để tao gọi anh em tới cho chúng nó một trận.

Đợi người kia đi ra, Quách Bảo Lâm hùng hổ nói:

- Không cần.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Người ta làm đúng lễ, chúng ta không thể thất lễ, vả lại chính chủ sớm sang đây thôi.

Quả nhiên Trương Giai Minh dẫn bốn người cùng đi vào, cười giả dối:

- Nghe nói Trương Đào còn có một bạn học ở đây, thế nào tôi cũng hải mời một chén rượu.

Thấy Minh Tuyết ngồi cạnh Lâm Tuyền cũng bị dung nhan diễm lệ của cô làm sững người, mắt nhìn Lâm Tuyền bắn ra ánh lửa căm hận.

Quách Bảo Lâm nhin đủ rồi đứng bật dậy tóm cổ áo Trương Đào đang thập thò ở cửa:

- Mày không xứng đáng làm bạn của Tiểu Ba, chỗ rượu này, các người không xứng đáng mời.

Trương Giai Minh mặt biến sắc, đại khái chưa bao giờ bị người ta miệt thị như thế.

Trương Đào gượng cười nói:

- Quách Tử, tôi còn chưa giới thiệu cho anh, đây là giám đốc phòng kế hoạch tập đoàn Lệ Cảnh, tên Trương Giai Minh.

Quách Bảo Lâm đẩy Trương Đào ra ngoài, chỉ mặt hắn:

- Trương Đào, mày tới Tỉnh Hải thì làm người cho đảng hoàng, đừng đi làm chó cho người ta, Tiểu Ba bị tai nạn chấn thương nội tạng, tới giờ còn mang hậu dị chứng, không phải là mày không biết.

201. Q.4 - Chương 40: Trương Giai Minh Là Cái B Gì (2)

Lâm Tuyền nhìn ra cửa, thấy Diên Lệ đỡ lấy Trương Đào bị Quách Bảo Lâm đẩy ngã, còn có mấy nữ nhân viên nữa, đại khái là không yên tâm bên này, cho nên đi theo. Chuyện tới nước này Lâm Tuyền thấy thật đáng buồn, để Vương Hiểu Dương chê cười, lúc này giám đốc khách sạn Trương Tự Cường đi tới, thấy người đứng trong đứng ngoài, tình thế có vẻ không ổn, vội vàng chen vào hỏi:

- Trương công tử, cục trưởng Vương, tìm tôi có chuyện gì thế ạ?

- Cục trưởng Vương?

Trương Giai Minh nhìn sang Vương Hiểu Dương khoanh tay ngồi đó.

Wang Hiểu Dương đứng định đứng dậy:

- Vương Hiểu Dương của cục công an thành phố, chẳng Trương đại công tử không biết đâu, nếu anh tới mời rượu, tôi xin bồi tiếp.

Đổ hết bia trong cốc đi, đổ rượu trắng vào, nói:

- Giám đốc Trương, đổi chén rượu cho Trương đại công tử.

Trương Tự Cường ngửi thấy mùi thuốc súng, cười cầu tài:

- Uống rượu trắng nhiều tổn thương gan, không nên, không nên.

Cầm lấy chén rượu trong tay Vương Hiểu Dương:

- Chén này coi như tôi mời mọi người, tôi uống cạn, mọi người tùy ý, tùy ý ...

Wang Hiểu Dương cấp bậc không cao lắm, nhưng là quan viên trọng yếu trong hệ thống cảnh sát, Trương Giai Minh không muốn vô duyên vô cớ đắc tội, hừ một cái, cầm chén rượu chạm cốc với Trương Tự Cường, uống cạn một nửa.

Từ lúc Trương Giai Minh bước vào phòng tới giờ, Lâm Tuyền chỉ lạnh nhạt ngồi nhìn, vị Trương công tử này đúng là chiều quá mức, người này lúc thuận lợi thì ung dung điềm đạm, có vẻ phong độ lắm, nhưng gặp chuyện là lộ bản chất ngay.

Trương Tự Cường cười giả lả, hết quay bên nọ lại quay bên kia, lưng gập tới 90 độ, đưa đám Trương Giai Minh về phòng, một lúc sau quay lại:

- Cục trưởng Vương đừng để bụng, vị công tử thị trưởng này hơi kiêu ngạo một chút.

Wương Hiểu Dương xua tay:

- Không cần bận tâm, giám đốc Trương bảo người lấy thêm bộ bát đĩa, chúng ta uống ít bia, tôi còn phải cảm ơn anh giải vây, để tôi giới thiệu cho anh mấy người bạn.

- Anh Quách, anh Vũ, người làm ăn ở Tỉnh Hải này sao lại không biết chứ ạ.

- Miễn miễn, làm anh của ông để mà chết sớm à, tôi còn trẻ lắm.

Quách Bảo Lâm trong lòng chưa nguôi, nhưng Lâm Tuyền không phát tác, hấn không thể làm quá, chẳng lẽ bảo Cao Tuấn gọi đám đàn em tới?

- Vị này là ...

Trương Tự Cường đưa tay ra về phía Lâm Tuyền:

- Lâm Tuyền, Lâm là hai chữ mộc, tuyền trong suối nước.

Lâm Tuyền báo danh bình thản, đứng dậy bắt tay Trương Tự Cường.

Wương Hiểu Dương không giới thiệu thân phận của Lâm Tuyền, Trương Tự Cường tất nhiên không hỏi, những người khác thì ông ta biết hết, cho dù là Minh Tuyết ngồi cạnh Lâm Tuyền, tiếng tăm còn lớn hơn cả Quách Bảo Lâm, có điều ông ta nhìn ra, nhân vật chính bữa cơm này là Lâm Tuyền.

Nghe phục vụ ở dưới nói, Trương Giai Minh nhằm vào Lâm Tuyền mà tới, Vương Hiểu Dương vì bảo vệ y mà không ngại đắc tội với Trương Giai Minh, Vương Hiểu Dương giữ ông ta lại, có ý giới thiệu cho chàng thanh niên này, như vậy thân phận của y làm sao mà thấp được.

Trương Tự Cường kinh doanh nghề này, tất nhiên khéo xã giao, chỉ ngồi một lúc chuyện trò rôm rả, đem chuyện không vui khi nãy gạt bay hết, ăn xong mời mọi người đi giải trí, tất nhiên là tới Kim Sắc Niên Hoa đang trong thời gian kinh doanh thử, nhìn thấy chiếc BMW 320 biển số + 88888, Quách Bảo Lâm ngăn người:

- Đúng là oan gia hẹp lộ, xe của Trương đại công tử kia, đi, người ta tới địa bàn của chúng ta, không chào hỏi một câu thì thất lễ quá.

Lâm Tuyền không hứng thú:

- Tao và cục trưởng Vương không đi, ảnh hưởng không tốt.

Hiện giờ tầng bốn còn đang trang trí chưa đưa vào kinh doanh, ở đó mới có những phòng bao xa hoa nhất, có điều gian phòng mà đám Trương Giai Minh thuê cũng tốn 2000, ở đại sảnh một chai bia Bách Uy có giá 180 đồng, ở trong phòng bao xa hoa này bán 540 đồng, đương nhiên ngồi trong gian phòng kiểu này ai đi mất mặt gọi bia thông thường, phí tiểu thư bồi tiếp là 500, phụ phí cho tiểu muội là 200.

Trương Giai Minh nhìn thấy Quách Bảo Lâm, Vũ Cường mặt mày âm trầm đi vào thì sững sốt.

- Trương công tử đại giá quang lâm, đúng là vinh hạnh cho chỗ nghèo nàn này của tôi, nhưng phải ghi nhớ quy định ở đây, không được quấy nhiễu tiểu muội ...

Quách Bảo Lâm hết sức lưu manh nhìn mấy nữ nhân viên, đặc biệt dừng trên người Điền Lệ, cười cực kỳ đều đặn:

- Có điều mấy nữ nhân viên bên cạnh anh không tệ, tôi nghĩ bọn họ sẵn lòng cho anh quấy nhiễu đấy.

Diễn Lệ cảm giác ánh mắt Quách Bảo Lâm nhìn mình rất thô bỉ, nhưng chuyện này cô cũng có một phần trách nhiệm, sao trách được người ta xem thường mình?

Trương Giai Minh hơi giật mình, không ngờ Quách Bảo Lâm tuổi không chênh lệch với mình mấy lại là chủ nhân Kim Sắc Niên Hoa, chẳng trách đi ăn cơm cùng Vương Hiểu Dương. Hôm nay hẳn suýt đắc tội với nhân vật trong hệ thống công an rồi, càng không muốn gây ân oán với người giang hồ, mặt tối lại, không nói gì cả.

Quách Bảo Lâm nhìn Trương Đào, Diễn Lệ:

- Bất ngờ hả, nếu không ngại thì tôi làm cho hai người tắm thẻ vàng nhé. Lâm Tuyền có chỗ nào đắc tội với hai người sao? Nếu có coi như tôi thay nó xin lỗi, ở Tỉnh Hải này mọi người ngẩng đầu cúi đầu đều thấy nhau, đừng có làm quá.

Trương Đào lẩn lộn ở Tỉnh Hải đã một thời gian, biết người kinh doanh ở con đường này phải có thế lực nhất định, chỉ không ngờ Quách Bảo Lâm trước kia thường xuyên tới mỳ với Lâm Tuyền trong phòng hân lại sở hữu nơi giải trí xa hoa thế này, kinh doanh giải trí, càng cần có chỗ dựa lớn.

Trương Đào há hốc mồm, miệng đắng ngắt, không biết phải nói gì.

Quách Bảo Lâm hả hê lắm, mẹ kiếp công tử thị trường thì làm sao, trước mặt lão tử đến một cái rắm cũng không dám đánh, đặc ý bóp mông một tiểu muội, bị cô gái trừng mắt nhìn, mới vỗ đầu cười vô lại:

- Quên mất, quên mất, dù là ông chủ cũng không được quấy nhiễu tiểu muội. Thôi, các vị chơi vui vẻ nhé, cáo tử ..

Rồi dẫn Vũ Cường về phòng bao đám Lâm Tuyền:

Quách Bảo Lâm vừa vào phòng đã cười ha hả:

- Thì ra tha thứ người khác là một chuyện rất sáng khoái, căn bản không đáng để so đo gì với bọn chúng, bóp chết cái thằng chó con Trương Đào đó có khác gì bóp chết một con kiến?

Lâm Tuyền dựa lưng vào ghế sofa:

- Tao và Trương Giai Minh có xung đột, Trương Đào làm việc dưới tay hắn cũng là bất đắc dĩ phải cúi đầu, không nên làm khó hắn.

- Cúi đầu thì cúi đầu, cái đó tao hiểu, nhưng không có nghĩa đi làm chó cho hắn, mẹ nó chứ còn hơn hờ sang chúc rượu ...

Quách Bảo Lâm chợt nhớ ra:

- Mà có ân oán gì với Trương Giai Minh, thằng đó năm nay mới từ Anh về mà.

- Không có gì, mà chú ý một chút, rất trăm chân tuy chết vẫn động đậy được, Trương Quyền vẫn có chút năng lực, sau lưng lại là tập đoàn Lệ Cảnh.

- Xì, tao thêm vào đấu với bọn chúng.

Quách Bảo Lâm nhếch môi khinh bỉ, quay sang cười hì hì với Lâm Tuyền:

- Cô cũng tiếp khách, không sợ chị em phía dưới hận vì cướp mối của họ sao?

- Đến giám đốc Quách còn phải tới bồi tiếp mà, chị em phía dưới e là thất lễ với thầy Lâm.

Lâm Tuyền xua tay:

- Tôi và Quách Tử là bạn học, tôi tới đây chơi nó tất nhiên phải tiếp thật, nếu không tôi làm sao trả nổi tiền.

Thấy tiểu muội bê chiếc khay có hai quyển menu đi vào, Quách Tử hỏi:

- Uống gì?

- Miễn, những thứ đó mày giữ lại để lừa người ta, tao thông thả trò chuyện với Cục trưởng Vương và giám đốc Trương.

202. Q.4 - Chương 41: Ân Oán (1)

Từ Kim Sắc Niên Hoa đi ra, vừa mới 11 giờ hơn, ở con đường này bây giờ mới bắt đầu vào cuộc sống về đêm, có điều đám Trương Giai Minh đại khái cảm thấy nơi này không thoải mái nên giải tán sớm rồi.

Quý Vĩnh ngồi trong chiếc Volvo xám bạc, nhìn thấy Lâm Tuyền từ bậc thềm đi xuống, lái xe tới đón.

Vương Hiểu Dương đứng vẫy tay ý chào Quý Vĩnh.

Trương Tự Cường nhìn chiếc Volvo đi xa để lại dấu đèn mờ, tò mò hỏi:

- Thầy Lâm đúng là giáo viên của Trung học Tây Trạch à?
- Khả năng là sở thích nghiệp dư của cậu ấy thôi, ai mà biết chứ.

Vương Hiểu Dương quay lại nhìn Quách Tử, chỉ hai tay vào mắt mình:

- Quy định hôm nay do chính Lâm Tuyền đặt ra, tôi sẽ thay cậu ấy theo dõi các cậu.

Quách Bảo Lâm nhe răng cười:

- Được, chúng tôi sẽ thuần khiết như xử nữ vậy.

Nhìn Vương Hiểu Dương, Trương Tự Cường nói nhau lên xe rời đi, Minh Tuyết cảm thấy buồn vô cớ, có lẽ là vị người ta lạnh nhạt, tuy cô rất có tiếng trong cái nghề này, song người có thể lực thực sự, ai thêm để cô vào mắt, với họ cô khác gì đám con gái bán thân xác kia đâu?

Minh Tuyết lắc đầu xua đi cảm xúc không hay đó, mình đâu còn là cô gái ngây thơ, những chuyện này sớm xác định rồi, còn so đo cái gì? Nhưng trong đầu vẫn không quên vừa rồi trong chiếc Volvo có một khuôn mặt nữ nhân tuyệt mỹ, nhìn cô một cái rồi rụt đầu vào, nhường chỗ cho Lâm Tuyền, cô gái ấy là ai?

Minh Tuyết hỏi Quách Bảo Lâm:

- Tôi nhớ ra rồi, thầy Lâm từng cùng giám đốc Thái của Đầu tư Nam Cảng tới Bắc Thần, hình như là hai năm trước, anh ấy rốt cuộc là ai? Cô gái vừa rồi ở trong xe rất đẹp.

Quách Bảo Lâm làm một tư thế rất ngẫu:

- Nó mới là vương tử thực sự ở thành phố này, Trương Giai Minh là cái buổi gì.

Ở trong xe Phương Nam cũng hỏi một câu tương tự:

- Cô gái vừa rồi là ai?
- À, là giám đốc QHXX ở đó, sao vậy?
- Thật xinh đẹp, đáng tiếc.

Phương Nam lắc đầu :

- Ha ha, không có những cô gái xinh đẹp, ai muốn tới đó rải tiền?

Lâm Tuyền nắm tay Phương Nam:

- Quách Tử sẽ không làm cái chuyện cưỡng ép con gái nhà lành đâu, nơi này có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, tự có xã hội và nhân tính của họ.

Vì đêm nay lên Kiến Nghiệp, cho nên Lâm Tuyền mới bảo Quý Vĩnh, Phương Nam tới Kim Sắc Niên Hoa đón y.

Trong lòng Lâm Tuyền không có ý nhất định bán biệt thự số 36, đổi lại là người khác, cho dù đưa gia cái giá tương tự, quá nửa Lâm Tuyền sẽ từ chối, nhưng y không thể từ chối Cố Viên, vì Cố Viên là nhân vật đại biểu cho Diêu Khê Cổ, khi tin tức Cố Viên dùng giá trên trời mua tòa biệt thự này âm thầm lan truyền trong nội bộ nhà đầu tư Diêu Khê, Lâm Tuyền biết đơn đặt hàng này không hỏng được.

Sức ảnh hưởng của Cố gia ở Diêu Khê là tuyệt đối không thể xem nhẹ, mà tư bản dân gian của Diêu Khê cũng là điều bất kỳ nhà đầu tư và thị trường đầu cơ nào trong nước cũng không thể xem nhẹ.

Trừ người tham gia cuộc gặp mặt ở hội sở Lực Duy, còn có khá nhiều nhà đầu tư hay tin tới, tổng cộng có 76 nhà đầu tư Diêu Khê đưa ra quyết định đầu tư vào Bằng Nhuận, tham gia lần tiêu thụ không công khai này của Bằng Nhuận.

Lầu B có 30 tầng trên mặt đất, tổng diện tích kiến trúc trên 50.000 mét vuông, bị 76 nhà đầu tư chia nhau mua hết, người mua ít nhất cũng hai căn nhà, nhiều nhất là hai tầng. Sức mạnh tư bản dân gian của Diêu Khê đúng là làm người ta há hốc mồm, Tỉnh Hồ thu lại khoản tiền 660 triệu.

Lâm Tuyền sớm dự liệu được kết quả này, nhưng khi tin tức truyền tới tai, vẫn hưng phấn vô cùng.

Lần này trở về Kiến Nghiệp, trừ mở cuộc họp chủ quản hành chính ra, thì còn thảo luận với Lạc Ích Đồng làm sao sử dụng khoản tiền đó. Thêm vào khoản vay chưa dùng hết, trong tài khoản Cty khai phát Bằng Nhuận có tới hơn 900 triệu. Biệt thự số 36 bán cho Cố gia với giá 100 triệu, cùng doanh lợi thời gian qua của Tỉnh Hồ, tài chính liền trở nên xung túc, có thể tiếp tục thu mua cổ phiếu của Tổng cty xây dựng Tỉnh Hải.

Trước đó Tổng công ty Tỉnh Hải bị ảnh hưởng từ sự kiện Tân thành Á Đông, nửa năm qua cổ phiếu không ngừng sụt giảm không sao gượng dậy nổi. Phòng chứng khoán thì không khác gì rắn độc ẩn trong bãi cỏ, lặng lẽ nuốt chửng con mồi dằng tới miệng, Lâm Tuyền tuyệt đối không dễ dàng hành động, y thà để tiếp tục trì hoãn còn hơn bút giấy động rừng. Lâm Tuyền chỉ gặp Trần Minh Hành một lần qua quýt, nhưng y tìm hiểu Tập đoàn Lệ Cảnh không phải chỉ một ngày, Lệ Cảnh sánh ngang Đông Đô là một trong số tập đoàn dân gian lớn nhất Tỉnh Hải, thực lực không thể xem thường.

Trần Nhiên đánh giá Trương Quyền không cao, nhưng đánh giá Trần Minh Hành rất cao, gọi ông ta là thị trưởng sau rèm của Tỉnh Hải. Trương Quyền và Trần Minh Hành đều phát tích từ Tổng cty xây dựng, chỉ là về sau người đi theo quan lộ người hướng tới thương đồ. Từ đủ các loại dấu hiệu cho thấy, hai người này mỗi người chọn một con đường khác nhau là có dự mưu từ trước. Tổng cty xây dựng đi xuống, Lệ Cảnh quật khởi thần tốc, tiếp đó Trương Quyền cùng từng bước thăng tiến.

Không thể phủ nhận đây là sách lược rất inh.

Cảnh Nhất Dân từ khi đảm nhận chức bí thư thành ủy tới nay, sử dụng nhóm quan viên năm xưa Trần Nhiên đề bạt năm xưa mới đứng vững chân được ở Tỉnh Hải, dùng tư thái mạnh mẽ thúc đẩy kiến thiết thành phố. Nhưng những năm qua, chính phủ luôn tăng cường quyền lực hành chính của chính phủ, tước bớt sức ảnh hưởng của thành ủy với chính phủ, trong cuộc đấu tranh với Trương Quyền, Cảnh Nhất Dân chưa bao giờ chiếm được thế thượng phong, huống hồ còn có Hướng Nghĩ Sơn ở bên cạnh ngăn chân.

Trong bảy thường ủy, Cảnh Nhất Dân chỉ đảm bảo được sự ủng hộ từ thư ký trưởng Tư Vĩ Khánh, phó thị trưởng thường vụ Liễu Diệp Thiên, song hai người này xếp cuối thường ủy, hai người khác là Thái Lực, Trương Quý Lan đều là quan viên địa phương Tỉnh Hải, không ngả theo một bên nào.

Hai năm qua Cảnh Nhất Dân luôn mạnh mẽ đề bạt quan viên mới, nhưng trong thành ủy, sự ủng hộ ông ta thu được cũng không đem lại ưu thế quá rõ ràng.

Bị kiềm chế về chính trị, khiến việc kiến thiết thành phố bắt đầu gặp phải cản trở tương đối lớn, Cảnh Nhất Dân đành phải dùng sách lược vu hồi, đem quyền hạn khai phát đại học thành phố, tòa nhà thị chính mới giới hạn ở khu Tĩnh Nam, kiến thiết Tân thành Nam Cảng giới hạn trong Đầu tư Nam Cảng, tránh bị Trương Quyền quấy nhiễu.

Đương nhiên khi khu khai phát mới trở thành xu thế không thể ngăn cản, Trương Quyền cũng điều chỉnh sách lược, từ phản đối mạnh mẽ lúc đầu chuyển sang ủng hộ hữu hạn, trừ đại học thành phố và tân thành

Nam Cánh, ra sức tìm cách nắm chặt khu khai phát mới trong tay, may mắn là Cảnh Nhất Dân thông qua Liễu Diệp Thiên chủ đạo động tĩnh của chính phủ.

Không thể phủ nhận rằng, mâu thuẫn chính trị khiến phần lớn hiệu suất bị hi sinh cho cân bằng và thỏa hiệp, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiến trình kiến thiết khu khai phát mới, Cảnh Nhất Dân về bản chất là loại người giống Lâm Minh Đạt, dù đi theo quan lộ cũng không khiến lòng chính nghĩa của ông ta bị bóp méo, tìm cách thanh trừ Trương Quyền, hoài bão của ông ta không thể bị cản trở bởi tên quan viên hủ bại đó.

Song Trương Quyền rất thông minh, dù toàn bộ người dân Tĩnh Hải đều biết ông ta là quan tham, nhưng không có chứng cứ lật đổ ông ta.

Tổng công ty xây dựng Tĩnh Hải! Người biết nội tình đều hiểu rằng đó là nhược điểm trí mạng của Trương Quyền, nhưng ông ta liên kết với Trần Minh Hành luôn đặt nó trong cái vỏ vững trãi của thể chế.

203. Q.4 - Chương 42: Ân Oán (2)

Cảnh Nhất Dân từng muốn từ ảnh hưởng của Quốc tư ủy nắm 26.3% cổ phần của tổng cty xây dựng, trọng tổ lại nó, quốc vụ viện cũng đưa ra yêu cầu rõ ràng quốc tư ủy các địa phương phải rút khỏi tài sản loại ba, nhưng Lệ Cảnh, người không chế thực sự của tổng công ty xây dựng yêu cầu mua lấy cổ phần của Quốc tư ủy.

Cảnh Nhất Dân tất nhiên không để cho Lệ Cảnh hoàn toàn khống chế Tổng cty xây dựng, nhưng Trương Quyền cũng nắm lấy lý do “tài sản loại ba” ngăn cản trọng tổ tổng công ty xây dựng.

Vì thế cần có thể lực bên ngoài phá vỡ cục diện bế tắc.

Khi Cảnh Nhất Dân thông qua miệng Triệu Tăng hỏi Đầu tư Tĩnh Hải có khả năng mua cổ phần của Quốc tư ủy ở tổng cty xây dựng không? Lâm Tuyền chỉ biết phủ định khả năng này.

Lâm Tuyền không thể bất chấp tương lai phát triển của Liên hợp Tĩnh Hải, đem toàn bộ thực lực đi tham gia trận quyết chiến thắng ít thua nhiều với Lệ Cảnh.

Thực lực lúc này của y chưa thể đối đầu trực diện với Lệ Cảnh được, Lệ Cảnh lại là cổ đông số một của tổng cty xây dựng, về mặt pháp luật có quyền ưu tiên mua cổ phần. Liên hợp Tĩnh Hải dù cố dấn ăn sồi tham gia vào, thì trong đại hội cổ đông lần HDDQT đều không có quyền phát ngôn, lấy cái gì mà giành thắng lợi.

Đương nhiên, vận mệnh của Liên hợp Tĩnh Hải trói buộc với Cảnh Nhất Dân ở mức độ cao, Trương Quyền cũng là đối tượng Lâm Tuyền cần đánh bại, ở các phương diện khác Cảnh Nhất Dân cũng không đủ đánh bại Trương Quyền thì Lâm Tuyền càng không, như thế can thiệp vào tổng công ty xây dựng là điều không thể tránh được.

Không nói tới quan hệ với Cảnh Nhất Dân, năm 92 ông ngoại y vì ba anh em Trần Kiến Quốc tham lam vô độ tạo nên ảnh hưởng xấu mà bị mất chức, song vì ông ngoại y làm quan lâu năm ở Tĩnh Hải, ảnh hưởng cực lớn, lúc đó thị trưởng Dương Vân, phó bí thư Chu Bình, thường vụ phó thị trưởng Hướng Nghĩa Sơn, phó thị trưởng Hướng Nghĩa Sơn không muốn dừng tay, liên kết với nhau sưu tầm chứng cứ muốn dồn ông ngoại y vào chỗ chết mới thôi.

Đúng lúc tình hình xấu nhất không hiểu vì nguyên nhân gì, tổ điều tra kỷ ủy đột nhiên dừng tay, không đào bới sâu thêm vấn đề nữa, thậm chí còn không khai trừ công chức với Trần Nhiên.

Trần Nhiên nghỉ hưu vẫn được hưởng đủ đãi ngộ, tổ điều tra rút lui nhanh chóng, song đám Dương Vân, Trương Quyền không hề keo kiệt thể hiện bản lĩnh ném đá xuống giếng của bọn chúng.

Lâm Minh Đạt bị ép rời khỏi Nhất Trung, bên ngoài nhìn vào là bị hiệu trưởng Thư Kinh Côn chèn ép, song Lâm Tuyền sớm đã nhìn thấu nguyên nhân trong đó.

Trong khoảng thời gian một năm sau khi ông ngoại y mất chức, thành phố liên tục phái các tổ kiểm tra tới Nhất Trung tiến hành đủ các loại điều tra từ, làm Nhất Trung ứng phó không xuể, việc học tập bị ảnh hưởng lớn, sau khi Lâm Minh Đạt bị điều đi, loại quấy rối vô sỉ này mới chấm dứt.

Khi đó Trương Quyền là phó thị trưởng chủ quản giáo dục.

Có thể nói Thư Kinh Côn bị áp lực các phía dồn ép mới phải đẩy Lâm Minh Đạt đi, đương nhiên, Lâm Tuyền bị đuổi học phần lớn do phẩm hạnh cá nhân của y, không thể trách Thư Kinh Côn, tới giờ Lâm Tuyền vẫn nhớ cô gái tướng mạo thanh tú kia, tình cảm ngây thơ trẻ con ấy thành ký ức dịu ngọt.

Chuyện đã qua bao nhiêu lâu rồi, mọi người đều là người có địa vị có thân phận cả, không thể bày ân oán ra mặt được, nhưng Lâm Tuyền biết ông ngoại chưa nguôi ngoai, thi thoảng y nghe ông lạnh nhạt nói:

- Dương Văn, Chu Bình đều ngã ngựa rồi, còn truy cứu làm gì nữa.

Ý ông còn muốn thấy kết cục của Hướng Nghĩa Sơn và Trương Quyền.

Lâm Tuyền vòng tay ra sau đầu, khép mắt lại nghỉ ngơi, trong lòng không thể yên tĩnh: Trương Quyền, Trương Giai Minh, cha con các người chẳng kẻ nào tốt đẹp.

Phương Nam biết Lâm Tuyền không phải là người chịu tính tâm, thấy y mắt nhắm lại, thi thoảng mày lại nhú vào, đủ biết y đang tính toán gì đó. Cô có chút tức giận, nắm tay y, nói:

- Cậu không thể buông lỏng một lúc sao?

Lâm Tuyền mở mắt ra cười khi:

- Thói quen, cái đầu này không chịu dừng lại.

Phương Nam dụ đi, Lâm Tuyền càng tỏ ra không có gì, y càng đang có chuyện phiền muộn:

- Suy nghĩ gì thế?

- Em đang nghĩ nên cấp cho phòng chứng khoán bao nhiêu tiền.

- Trong nước chẳng phải đang tính thực hiện chế độ bồi thường phát hành cổ phiếu mới sao?

Thời gian qua Phương Nam làm trợ lý cho Lâm Tuyền, cô không chỉ giúp y xử lý chuyện lật vật, còn tích cực học kiến thức mới cũng n hự theo dõi tình hình chính sách trong nước:

- Mô hình mua cổ phiếu mới kiếm lợi sẽ trở thành lịch sử, sao còn muốn cấp thêm tài chính cho phòng chứng khoán.

- Ài, chế độ bồi thường đó khiến tiền đặt nhà không thể tái vận dụng rồi.

Lâm Tuyền có chút cảm khái nói, một con đường kiếm tiền ổn định bị lấp đi, sao có thể không tiếc:

- Tiền đó cho phòng chứng khoán hai, bốn tháng rồi, thu nạp cổ phiếu của tổng cty xây dựng Tỉnh Hải có thể đẩy mạnh một chút.

.....

- Lâm Tuyền rốt cuộc là người như thế nào?

Đôi mắt âm hiểm của Trương Giai Minh chứa đầy tia máu, rượu vẫn còn tan, hần lờ dờ dựa vào lưng ghế, nhưng mày nhú chặt, hừng hực hơi Trương Đào cúi đầu đứng trước mặt hắn.

Hôm nay đúng là mất hết thể diện, từ Kim Sắc Niên Hoa đi ra, tức tối trong lòng không tan, Trương Giai Minh lôi Trương Đào, Điền Lệ về văn phòng đặt ở Tòa nhà Lệ Cảnh.

-...

Trương Đào môi mấp má, cũng không biết phải nói từ đâu.

Người nhà của Lâm Tuyền cơ bản hần tiếp xúc hết rồi, một người cha thanh cao, người mẹ thương con, người chị lo cho em, cô em gái đồng đánh nhường chiều, không có gì đặc biệt cả.

Từ miệng Lâm Tuyền, Trương Đào biết cha y là hiệu trưởng một trường trung học, hẳn không phải là người Tỉnh Hải, gần đây mới biết Trung Học Tây Trạch đang nổi như cồn tiền thân chính là trường trung học mà Lâm Minh Đạt làm hiệu trưởng, Lâm Tuyền đến đó làm giáo viên chắc vì nguyên nhân này.

Mẹ Lâm Tuyền là một bác sĩ, vì thế Lâm Tĩnh Dĩ chị y ảnh hưởng của mẹ lựa chọn học ngành y. Em gái Lâm Tuyền là Tiểu Sơ, mới chỉ là cô bé vừa tốt nghiệp trung học.

Đối với một gia đình mà nói, có hai đứa con đổ vào Đh Đông Hải đúng là điều đáng kiêu ngạo, nhưng đối với tuyệt đại bộ phận gia đình bình thường mà nói, gia cảnh của Lâm Tuyền không thể nói là tốt, đem so với Trương Giai Minh thì càng chẳng đáng nhắc tới.

Điền Lệ đứng ở bên cạnh, nhớ lại đoạn phim ngắn sau khi Lâm Tuyền xảy ra tai nạn, khi ấy lòng cô kinh hoàng bấn loạn không chú ý, về sau bình tĩnh suy nghĩ, phát hiện ra rất nhiều chỗ bất thường về thân thể của Lâm Tuyền.

Có điều không hiểu sao Điền Lệ không đem nghi vấn trong lòng nói ra, thậm chí không đem nguyên nhân tai nạn của Lâm Tuyền nói với Trần Vũ. Trần Vũ có mọi vật chất tốt nhất trên đời, lại còn khát vọng có tình yêu trong mơ, không khỏi quá tham lam, đôi khi Điền Lệ nghĩ:” Nếu mình chỉ có một phần mười những thứ thuộc về cô ấy, là đủ thỏa mãn rồi.”

- Sao thế, cảm rồi hả?

Trương Giai Minh cực kỳ bất mãn với sự im lặng của Trương Đào, không giữ được phong độ thường ngày:

Trương Đào thì nhìn ra được bản tính công tử con quan của Trương Giai Minh rồi, thường ngày hẳn tỏ ra khách khí lịch sự giống như sự ban phát bề trên với kẻ dưới thôi, tính khí thực chất không khác gì mấy tên hoàn khố khác, hẳn không để trong lòng:

- Lâm Tuyền trừ thông minh, học giỏi thì không có chỗ nào đặc biệt cả, giám đốc không cần để ý tới anh ấy.

- Không cần để ý à?

Trương Giai Minh áp không nổi lửa giận trong lòng, giọng nói cao vút lên:

- Một chiếc Mercedes của tôi bị hủy trong tay nó, cậu bảo tôi không cần để ý mà được à?

Được hay không thì cũng để mai nói tiếp.

204. Q.4 - Chương 43: Trần Minh Hành Nghi Hoặc

Trương Giai Minh đâu phải thằng ngốc, chẳng qua trước mặt Trần Vũ phải ra vẻ phong độ, hẳn nhìn không truy cứu chuyện xe bị đập. Trước nay hẳn luôn cho rằng Lâm Tuyền chỉ là tên sinh viên nghèo rớt, tâm lý ưu việt làm hẳn không tức giận vì bị đập xe, thậm chí thấy thương hại thay Lâm Tuyền.

Hắn xuất thân ưu việt nên chưa bao giờ bận tâm tới sự tồn tại của Lâm Tuyền, cho rằng hành vi của Lâm Tuyền chỉ là phản kháng tuyệt vọng khi biết không có ý đối đầu được với mình, về sau trước mặt mình, Lâm Tuyền sẽ tự ti, sẽ rút lui.

Nhưng chuyện hoàn toàn không như hắn nghĩ, hai lần gặp nhau, thái độ dẫu đỉnh nhọn trong bóng mềm của Lâm Tuyền làm hắn thấy bị thách thức.

Được giáo dục cao cấp tốt đẹp, khiến Trương Giai Minh luôn thể hiện thái độ quý tộc bình dị dễ gần, nhưng trong lòng hắn kiêu ngạo, xem thường tất cả người thấp kém hơn, dùng ánh mắt kẻ đứng trên cao đối xử với mọi người xung quanh.

Điểm này sau thời gian làm việc bên cạnh, Trương Đào đã cảm nhận được.

Khi sự ưu việt của hắn bị người ta xem thường, nhất là bị kẻ địch xem thường, rất dễ dẫn tới phần nộ thù hận.

Trương Đào hơi nhú mảy lại, Trương Giai Minh quát tháo trước mặt làm hắn cảm thấy bị xỉ nhục, đặt biệt là trước mặt bạn gái, nhưng nếu không nhẫn nhịn thì làm gì, không không là cái gì cả, như hôm nay, nếu không nghe lời Trương Giai Minh chúc rượu Lâm Tuyền, hắn sẽ mất việc.

- Có lẽ do người khác, bối cảnh Quách Bảo Lâm khá sâu, trong nhà rất nhiều tiền, thời học đại học đã đi xe đắt tiền, quan hệ của hắn với Lâm Tuyền rất thân thiết. Chuyện hôm nay anh cũng thấy rõ đấy, là Quách Bảo Lâm ra mặt thay Lâm Tuyền.

- Mất chó của cậu mù rồi à?

Trương Giai Minh càng lúc càng mất kiểm chế, nói không lựa lời:

- Có biết Vương Hiểu Dương cục công an thành phố không? Hắn ta vì nể mặt Quách Bảo Lâm mà đi uống rượu thay Lâm Tuyền à? Cậu ở Tỉnh Hải không phải ngày một ngày hai nữa, không biết quy củ trên bàn rượu của Tỉnh Hải à?

Trương Đào suýt chửi lại, hắn lớn chừng ấy rồi chưa bao giờ chịu đựng người ta chửi bới như thế, đang định bỏ đi thì cửa văn phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra từ bên ngoài. Trần Minh Hành thò nửa người vào, đôi mắt thâm thúy quét qua mặt ba người:

- Có chuyện gì mà âm ỉ như vậy?

Bị mắt Trần Minh Hành liếc qua, Trương Giai Minh thấy sống lưng lạnh toát, lửa giận tức thì như bị nắm tuyết ném vào, tức thì tắt ngúm.

- Không có gì ạ, hôm nay phòng kế hoạch đi liên hoan, gặp phải kẻ đáng giận.

Trương Giai Minh giải thích qua loa:

- Ồ, một người đáng giận.

Trần Minh Hành nhìn thẳng vào mắt Trương Giai Minh, theo đánh giá của ông, Trương Giai Minh chẳng ra cái gì, nhưng sức kiểm chế đâu có tệ như thế:

- Tôi nghe thấy các cậu nói tới Quách Bảo Lâm, Vương Hiểu Dương, Lâm Tuyền, là bọn họ à?

- Dạ.

Trương Giai Minh không hề muốn để quan hệ giữa Trần Vũ và Lâm Tuyền lộ ra:

- Chẳng có chuyện gì to tát ạ, hôm nay đi uống rượu, va chạm với mấy người đó một chút, giờ nghỉ lại, càng nghỉ càng tức nên mới hơi to tiếng một chút.

Trần Minh Hành cũng không để ý, gật đầu nói:

- Quách Bảo Lâm là giám đốc giải tỏa Lục Hồng, có chút bối cảnh, hiện giờ người trẻ tuổi rất dám xông pha, gần đây tên tuổi ở Tỉnh Nam và tân khu khá nổi, cha hắn Quách Đức Toàn là tay anh chị trước kia của Tỉnh Hải, nay là đại cổ đông của Tú Thủy Các. Loại người này ít đụng vào thì tốt hơn, chúng ta không sợ gì bọn chúng, nhưng rất phiền toái, không đáng.

Dừng một chút nói thêm:

- đương nhiên, nếu hắn chọc vào chúng ta thì hừ ...

Nói rồi vỗ vai Trương Đào một cái:

- Tôi xem bản kế hoạch lần này do cậu viết rồi, khá lắm, cố gắng lên.

Câu nói này của Trần Minh Hành làm Trương Đào cứ như gặp tri kỷ, hắn tốn ba đêm thức trắng viết kế hoạch, cuối cùng không uống công.

Trần Minh Hành bước ra ngoài, nhìn muôn vạn ngọn đèn ngoài ô cửa kính, trong đầu ông ta vẫn văng vẳng tiếng quát tháo không biết tiết chế của Trương Giai Minh, về văn phòng ngồi suy nghĩ một lúc rồi nhắc điện thoại lên.

- A lô, ai thế ạ?

Giọng nói trong trẻo của Trần Thần vang lên:

- Bác đây, chị Tiểu Vũ cháu có đây không?

- Bác ạ ...

Trần Thần làm ra vẻ rất tủi thân:

- Bác chẳng bao giờ nghĩ tới gọi điện cho cháu cả, chị không có đây, khi nào chị ấy về, cháu bảo chị ấy gọi điện cho bác.

- À, thôi vậy.

Trần Minh Hành không hi vọng gì con gái sẽ gọi điện ình, quan tâm hỏi han Trần Thần vài câu rồi cúp máy.

Cả văn phòng rộng lớn chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, bóng tối bao phủ, Trần Minh Hành ngồi chìm trong đó, mặt mắng tối mắng sáng, lơ mà lơ mờ trông rất thâm trầm, bao năm qua ông ta luôn có thói quen này, trong tòa nhà trống vắng, thi thoảng ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, ông ta im lặng ngồi trong bóng tối suy nghĩ.

Cầm lấy một cái bút, Trần Minh Hành viết hai chữ “Lâm Tuyền”, miệng lẩm nhẩm trầm tư, rất lâu sau lại cầm điện thoại lên:

- Thị trưởng, tôi là Trần Minh Hành đây.

- Có việc gì thế?

Ở đầu kia điện thoại, giọng Trương Quyền tỏ ra mệt mỏi:

Trần Minh Hành nghe thấy tiếng kêu nhỏ nhỏ bất mãn của nữ nhân, mày nhíu lại, giọng vẫn bình thường:

- Anh còn nhớ chàng thanh niên tên Lâm Tuyền không?

- Lâm Tuyền à?

Trương Quyền suy nghĩ một lúc mới nhớ ra:

- À, nhớ rồi con trai Lâm Minh Đạt, cháu ngoại Trần Nhiên chứ gì, thời gian trước còn là chủ đề bán tán ở thành ủy. Đầu năm chúng ta có gặp một lần rồi còn gì, chính là thanh niên bên cạnh Cảnh Nhất Dân, biểu hiện rất tầm thường.

Đúng là người tầm thường sao, nếu tầm thường vì sao y xảy ra tai nạn, đám Cảnh Nhất Dân và Triệu Tăng lại cứ như trời sập? Phải biết rằng lần đó Cảnh Nhất Dân thậm chí dùng toàn bộ lực lượng giao thông phong tỏa cả tuyến đường, đảm bảo xe cấp cứu có thể tới bệnh viện nhanh nhất, gần như làm quá nửa Tỉnh Hải chấn động.

Nghe nói ngay cả phó bí thư tỉnh ủy Cố Hiến Chương tới Tỉnh Hải chủ yếu là vì thăm bệnh Lâm Tuyền, an bài khác chỉ là cái cố.

Lâm Tuyền tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Trần Minh Hành nghe ra giọng điệu khinh miệt của Trương Quyền, đúng thế Lâm Tuyền nhìn qua chỉ là nhân vật không đáng nhắc tới. Trần Minh Hành gặp qua y hai lần rồi, một lần đi triển lãm ở Yến Kinh, khi đó nhân viên của ông ta nhận ra Lâm Tuyền trước, còn lại là trước vụ tai nạn kia. Trần Minh Hành không quá để ý lần gặp đầu tiên, khi đó có cả con gái của ông, trong ấn tượng của Trần Minh hành, Lâm Tuyền không thể là trở ngại của Lê Cảnh.

Cảnh Nhất Dân lên nắm quyền khi ấy đúng là khiến tất cả mọi người cả kinh, Cảnh Nhất Dân dựa vào cấp dưới cũ của Trần Nhiên đánh bọc hậu làm rất nhiều người trở tay không kịp. Trần Minh Hành ý thức được Trần gia sẽ n hân cơ hội này để chấn hưng, nhưng trên thực tế ba anh em Trần Kiến Quốc không đáng để bận tâm, hai n ăm qua chạy đi chạy lại Tỉnh Hải cũng chỉ thâu được một bãi khai thác cát, Trần Minh Hành hoàn toàn không để vào mắt.

Thấy Trương Quyền không chú tâm lắm, Trần Minh Hành liền cúp điện thoại, nhưng n ghi hoặc trong lòng không hề suy giảm chút nào. Khi Lệ Cảnh định nuốt chửng Tinh Hồ (cũ), Lâm Tuyền đã bất thành linh nhảy ra chắn trước mặt, Trần Minh Hành sao quên được cái tên này.

Trần Minh Hành từng sai người đi tra vấn đề của Liên hợp Tinh Hải, nhưng truy tới Cung Chí Siêu của ngân hàng kiến thiết thì bị chặn lại, nhưng trong một thời gian ngắn, Cung Chí Siêu từng đại biểu cho cả hệ thống ngân hàng kiến thiết ở Tinh Hải ngã theo Cảnh Nhất Dân, trở thành một trong số lực lượng chủ động thúc đẩy khai phát đại học Tinh Hải.

Từ những biểu hiện này, tất nhiên Trần Minh Hành suy đoán tất cả do Cảnh Nhất Dân đứng sau lưng bài bố, đúng thể vào thời điểm đó, trừ Cảnh Nhất Dân còn ai dám đứng ra đối đầu với Lệ Cảnh?

205. Q.4 - Chương 44: Lấy Nhỏ Nuốt Lớn (1)

Từ góc độ kinh tế mà nói, Tinh Hải còn có Đông Đô là có thể phân cao thấp với Lệ Cảnh, nhưng thời buổi này, cơ hội vô vàn, kiếm tiền không kịp, ai dại gì đi làm vật hi sinh cho đấu tranh chính trị, cố ý đối địch với nhau?

Cho dù Đông Đô có ngã theo hướng Cảnh Nhất Dân, Trần Minh Hành không tin Khổng Lập Dân bắt chấp lợi ích của Đông Đô đi đấu với Lệ Cảnh, e ngay cả Cảnh Nhất Dân cũng không đủ khí phách hi sinh tập đoàn hàng đầu thành phố để đấu tranh, như thế trong mắt người bên trên sẽ để lại ấn tượng cực xấu, tiền đồ Cảnh Nhất Dân coi như xong.

Tuy đại biểu pháp nhân của Liên hợp Tinh Hải là Lâm Tuyền, nhưng Trần Minh Hành chỉ quan tâm tới nhân vật đứng sau lưng, bất kể nhìn từ góc độ nào, Lâm Tuyền còn quá trẻ, biểu hiện quá non nớt, đặc biệt là lần gặp nhau thứ hai, không khác gì chàng thanh niên mới vào đời.

Không chỉ Trương Quyền, ngay Trần Minh Hành cũng luôn cho rằng Lâm Tuyền chỉ là con ma thể mạng do Cảnh Nhất Dân dựng lên, từ các loại tin đồn thành ủy truyền ra, có thể thấy Lâm Tuyền chẳng qua dựa vào hơi ấm của Trần Nhiên để lại mà đầu cơ kiếm lời thôi.

Con cái của Trần Nhiên trong thời gian ngắn không làm nên tang trạng gì, thì Lâm Tuyền chỉ là đứa cháu ngoại quan hệ xa hơi một tầng, sợ càng chẳng có thành tựu gì được. Cho dù là thế, Trần Minh Hành chưa bao giờ bỏ lỏng giám sát Liên hợp Tinh Hải.

Khác với Trương Quyền từ khi lên thị trường buông lỏng cảnh giác rất nhiều, mắt chỉ nhìn lên chứ không nhìn xuống, Trần Minh Hành luôn cho rằng những kẻ dưới mới là đối thủ đáng sợ nhất, vì họ dám quyết ăn thua đủ, còn thể lực ở trên càng lớn, càng bị nhiều thứ kiềm chế, không dám có hành động tùy tiện.

Trong thời gian dài, Liên hợp Tinh Hải chỉ là cái vỏ rỗng ruột, địa chỉ đăng ký chỉ là địa chỉ ảo mãi mãi không sao tìm ra được, ít nhất Trần Minh Hành chưa điều tra được văn phòng làm việc chính thức của Liên hợp Tinh Hải ở đâu, từ điểm này mà xét, Liên hợp Tinh Hải rất có khả năng chỉ là điểm trung chuyển tài chính do Cảnh Nhất Dân thiết lập mà thôi.

Huống hồ khoản tiền lớn Lâm Tuyền luôn cố gắng tránh động tới tài khoản của Liên hợp Tinh Hải khi sử dụng số tiền lớn, phía ngân hàng kiến thiết cũng cố ý giữ bí mật tin tức tài chính của Liên hợp Tinh Hải.

Cho dù Trần Minh hành có phát hiện ra có khoản tài chính lớn lưu động qua tài khoản của Liên hợp Tinh Hải, ông ta cũng không cho rằng nó thuộc về Lâm Tuyền, chẳng qua chỉ là quan viên Cảnh hệ lợi dụng rửa tiền mà thôi, giống như đám tham lam Trương Quyền lợi dụng Lệ Cảnh của ông ta.

Tinh Hồ! Trần Minh Hành tất nhiên không thể bỏ qua công ty tiếp nhận giải quyết vấn đề tòa nhà Tinh Hải, nhưng đại biểu pháp nhân của Tinh Hồ là Cố Lương Vũ, một người hoàn toàn bô danh. Tuy Trần Minh Hành có dự cảm rất mạnh, nhưng không có đầu mối nào trực tiếp chỉ vào Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền thực sự chỉ là một con rối thôi sao? Trần Minh Hành chìm vào nghi hoặc.

Tối được Kiến Nghiệp thì đã là 1h30 phút sáng, Lâm Tuyền và Phương Nam vẫn giả vờ giả vịt thuê hai gian phòng đối diện với nhau ở khách sạn Tứ Quý, tiếp đó chui vào cùng gian phòng triền miên cả đêm rồi ôm nhau ngủ, chỉ tới khi ánh mặt trời chiếu tận lên giường mới chịu dậy. Phương Nam vừa mới xem đồng hồ đã nhảy dựng lên, sắp đến giờ họp chủ quản hành chính rồi, cô đánh thức Lâm Tuyền, vội vàng mặc váy ngủ lên, ôm quần áo chạy sang phòng đối diện rửa mặt.

Cuộc họp chủ quản hành chính sẽ diễn ra trong một ngày, buổi trưa mọi người ăn cơm ở khách sạn Tứ Quý, buổi chiều thảo luận vấn đề địa ốc Tinh Hồ, Lạc Ích Đồng cũng nhận lời mời tham gia, sẽ tới dự bữa cơm trưa, ăn cơm trưa xong, Lâm Tuyền cùng mấy giám đốc, cha con Lạc Ích Đồng tới phòng nghỉ nói chuyện.

Dù Lạc Tình là phó tổng giám sát hạng mục khai phát Bằng Nhuận, tất nhiên đã báo cáo với Lạc Ích Đồng, nhưng thể hiện sự tôn trọng của mình, Lâm Tuyền báo cáo vẫn tắt lại một lượt.

- Trong tài khoản của Bằng Nhuận có hơn 960 triệu, phải giữ lại 80 triệu xây dựng cơ bản, 190 triệu chi phí trang hoàng, 10 triệu phí tài vụ, ba khoản tiền này sẽ nhanh chóng dùng hết, còn dư 680 triệu phải sử dụng như thế nào? Chúng ta chia nhau hay thế nào khác, còn muốn nghe ý kiến ông Lạc?

- Thế nào là thế nào?

Lạc Ích Đồng hỏi ngược lại:

Ngữ khí thoải mái của Lạc Ích Đồng khiến mọi người cùng mỉm cười, không ai để ý tới khoản vay 370 triệu Bằng Nhuận mang trên người, khoản vay này tới khi bán lầu A đi rồi tính chuyện trả nợ cũng được. 680 triệu, theo cổ phần Hòa Hoàng được chia 170 triệu, địa ốc Tinh Hồ được 510 triệu. Trước kia Hòa Hoàng chỉ đầu tư vào 100 triệu, giờ đã thu lợi trên 50% rồi, khi bán lầu A đi còn thu lợi ích gấp mấy lần nữa, chẳng trách tâm tình Lạc Ích Đồng tốt như vậy, tới cả nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, trẻ hơn vài tuổi.

Lâm Tuyền nói:

- Nhà đầu từ Diêu Khê ký hiệp ước bảo mật với chúng ta, không truyền tin họ mua lầu B ra ngoài, dụng ý không phải là muốn giữ sự thần bí, mà là nhà sang tay đẩy giá lên, khiến người dân chỉ trích, thanh danh chẳng hay ho gì, nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là phía dưới sóng ngầm cuộn cuộn, phải khiến mặt nước trông bình tĩnh một chút. Thành phố này có tới 86 tòa nhà dở dang, trung tâm thành phố có 26 cái, nhưng cái khác phân bố các khu khai phát. Ở trung tâm thành phố có năm nơi đáng đầu tư, hai tòa nhà chung cư, một biệt thự, hai tòa nhà thương mại. Đây là tư liệu phòng nghiên cứu tin tức thu thập được, ông Lạc xem qua đi.

Lạc Ích Đồng nhận lấy tài liệu, lật xem vài trang, gật đầu nói:

- Phía Hòa Hoàng cũng thu thập tài liệu thế này, tôi đánh giá cao bốn nơi đó, hiện giờ sóng ngầm phía dưới còn chưa dậy lên, không nên kinh động tới chủ đầu tư khác, cậu định nuốt gọn cả 4 hạng mục này à?

- Ông Lạc đã nghiên cứu qua thì tốt rồi, khai phát tòa nhà đang dở có cái lợi duy nhất, cũng là cái lợi lớn nhất, đó là chu kỳ ngắn, hiện giờ bất động sản đang kỳ tăng trưởng, đặc biệt sắp tới đây sẽ là kỳ bùng nổ, tòa nhà đang dở sẽ thu hút ánh mắt các chủ đầu tư. Chúng ta tiếp nhận Bằng Nhuận được mấy tháng nàg?

Ánh mắt xuyên thấu lòng người của Lâm Tuyền nhìn mọi người ngồi đó một lượt:

- Tôi có thể khẳng định rằng, tỉ lệ thu lợi của Bằng Nhuận là không thể vượt qua, cho dù có hạng mục kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng tuyệt đối không thể hoàn thành trong bốn tháng. Bốn tháng, chúng ta chỉ cần bốn tháng thôi đấy.

- Cậu nhìn thấy bờ nam hồ Vị Danh sẽ quật khởi, nhưng lại khắc chế không ra tay, chính vì nhìn trúng đặc điểm này của tòa nhà dở dang?

Lạc Ích Đồng hỏi:

- Đúng như vậy, Tinh Hồ muốn nhanh chóng trở thành công ty bất động sản hàng đầu, cần tìm con đường ngắn nhất.

Lâm Tuyền không hề che dấu tham vọng của mình, giọng nói mạnh mẽ:

- Ai cũng chỉ muốn tự chủ khai phát tòa nhà của riêng mình, để nó có dấu ấn của bản thân, song Tinh Hồ không cần, chỉ hai ba năm nữa, người dân sẽ nhận ra Tinh Hồ là vua tòa nhà đang dở ở thành phố này.

Lạc Ích Đồng bị sự tự tin của Lâm Tuyền cảm nhiễm, giọng nói cũng cao hơn:

- Vua tòa nhà đang dở, cái danh xưng này ha ha ha ... Mà không cần Hòa Hoàng phải mang nó là được.

Lâm Tuyền thấy Lạc Ích Đồng khẳng định đề án của mình, lấy từ trong cặp hồ sơ ra bản tài liệu chi chút con số:

- Lợi nhuận của Bằng Nhuận sẽ hơn 1 tỷ, đây là con số cổ vũ lòng người. Hiện giờ chúng ta có thể tiêu trước 1 tỷ này, tôi đang thương thảo với phía ngân hàng, tiến hành thế chấp vay vốn lần hai với lần A, vẫn là trả khoản vay trước, rồi thế chấp sau, tóm lại lần A có thể vay 800 triệu, tăng 30 -36 lần B, có thể vay 1000 triệu. Như vậy khấu trừ tài chính lưu động dự phòng, ít nhất có thể gom được 1 tỷ 200 triệu, năm hạng mục giang dở có giá trị đầu tư nhất kia, Tinh Hồ hoàn toàn có năng lực tiếp nhận bốn cái.

206. Q.4 - Chương 45: Lầy Nhỏ Nuốt Lớn (2)

Lâm Tuyền đem kế hoạch trong lòng thổ lộ ra, thấy mọi người đều nín hơn không dám thở mạnh, cảm giác không chế đại cục trong tay này thực sự khiến người ta khoan khoái. Đương nhiên, vấn đề hiện thực cũng rất nghiêm trọng, trong tay Tinh Hồ có tiền, có thể thông qua các con đường gom nhiều tài chính hơn nữa, nhưng Tinh Hồ thiếu người, vận hành các tòa nhà đang dở không chỉ là thao tác vốn, mà còn cần rất nhiều nhân viên.

Lâm Tuyền thành khẩn nói ra yêu cầu:

- Tôi hi vọng Hòa Hoàng có thể đưa lượng lớn nhân viên có kinh nghiệm sang Tinh Hồ, số lượng này có khả năng ảnh hưởng tới các hạng mục khác của Hòa Hoàng.

Tinh Hồ đang bồi dưỡng lượng lớn nhân viên khai phát, song đợi đám tinh binh này dùng được thì đã tới thời đại phong vân biến ảo rồi, dụng ý của Lâm Tuyền là muốn Hòa Hoàng tạm thời hoãn các hạng mục khác, đem nhân lực, vật lực chỉnh hợp vào địa ốc Tinh Hồ.

Hòa Hoàng đang chuyển hướng khai phát địa ốc, có thể nói hiện giờ tinh lực của Lạc Ích Đồng không phải ở thực nghiệp, nếu như đem nhân lực khai phát địa ốc của Hòa Hoàng chỉnh hợp vào Tinh Hồ, như vậy Lâm Tuyền sẽ hoàn thành một công tác vĩ đại, lầy cá nhỏ nuốt cá lớn. Có lẽ Tinh Hồ hiện không thể nói là con cá nhỏ, chẳng qua là lớn quá nhanh, làm người ta khó tiếp nhận, tất cả phải xem khí độ Lạc Ích Đồng ra sao.

Lâm Tuyền thấy Lạc Ích Đồng rơi vào trầm mặc, im lặng để ông suy nghĩ, đây là quyết định không dễ dàng.

Ưu thế của Tinh Hồ ở hai điểm, một là đội ngũ marketing hùng hậu, tiếp là là đầu óc thiên tài của Lâm Tuyền, có thể nói đó là cơ sở hợp tác lớn nhất. Ngoài ra còn có nguyên nhân bên ngoài, đó là nguồn lực từ chính phủ, không có sự phối hợp của cơ quan thị chính, Chung cư Đàn Sơn, Bằng Nhuận đã không có thành công hôm nay.

Quan trọng hơn nữa là Tinh Hồ đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm khai phát tòa nhà đang dở, chưa kể mối quan hệ tốt với ngân hàng giúp Lâm Tuyền có thể vay được số tài chính y cần.

Nếu Hòa Hoàng độc lập tiến hành khai phát một tòa nhà, lợi nhuận thu được dứt khoát không bằng hợp tác với Tinh Hồ.

Lạc Ích Đồng nhìn Lâm Tuyền, hai năm trước thôi chàng thanh niên này chưa là gì, giờ đã có thể ngồi sánh vai với ông, cho y thêm thời gian, y sẽ có đế quốc kinh tế của riêng mình.

Tất cả mọi người trong phòng đều tĩnh lặng đợi chờ giây phút quyết định.

Lâm Tuyền dùng ngữ khí nhẹ không nói ra quyết định kinh người:

- Tinh Hồ có thể chuyển nhượng 25% cổ phần cho Hòa Hoàng, nếu như ông Lạc có hứng thú, Liên hợp Tinh Hải có thể giảm cổ phần ở Tinh Hồ xuống còn 49%, để Hoàng Hoàng nắm tới 41%. Có điều nếu là như thế, thực nghiệp Hòa Hoàng nên đổi thành tập đoàn Hòa Hoàng phù hợp hơn.

Lạc Ích Đồng mắt sáng lên, hiển nhiên bị đề nghị của Lâm Tuyền làm động lòng, chẳng cần ai phải nói, với nhạy bén thương nghiệp của mình, ông nhận ra vài năm nữa là bữa tiệc cuồng hoang của nhà đầu tư địa ốc. Lạc Ích Đồng chừng này tuổi rồi, trong mắt tuyệt đại đa số mọi người, ông là người công thành danh toại, không để ý tới được mất danh nghĩa, cái ông quan tâm là mình được bao nhiêu phần trong bữa tiệc thịnh soạn kia?

Chỉ có điều thực sự ông không ngờ Lâm Tuyền đồng ý chuyển nhượng tới 41% cổ phần, thậm chí từ có quyền nắm cổ phần tuyệt đối với Tinh Hồ.

Nhìn chàng trai trẻ luôn mang tới tình sự ngạc nhiên cùng mừng rỡ này, nhìn ánh mắt thông dong và bình tĩnh ấy có thể thấy sự chân thật trong đề nghị của y. Lạc Ích Đồng kích động tới mức giọng hơi khàn:

- Chuyện này không tệ, thực nghiệp Tinh Hồ, địa ốc Tinh Hồ hiện là con bò cho sữa vàng, thời gian qua chúng ta hợp tác cũng rất vui vẻ, tôi thực sự không tìm ra được lý do nào để từ chối cậu. Chỉ có điều tôi thắc mắc, vì sao cậu không giữ địa vị nắm cổ phần tuyệt đối?

Lâm Tuyền thoải mái nói:

- Nếu như trong nội bộ không hài hòa, nắm cổ phần tuyệt đối áp đặt quyết định chỉ khiến Tinh Hồ ngày càng rơi xuống vực thẳm, có thể phát tài là tốt rồi, cần gì nắm cổ phần tuyệt đối.

Chỉnh hợp nguồn tài nguyên nhân lực của Hòa Hoàng sẽ bù đắp thiếu sót lớn nhất của Tinh Hồ, Tinh Hồ và Hòa Hoàng đã tiến hành hợp tác thân mật hơn một năm rưỡi, quan hệ tư nhân giữa Lâm Tuyền và Lạc Ích Đồng rất tốt, lại có Lạc Tinh làm việc cho cả hai bên, độ khó chỉnh hợp giảm tới mức thấp nhất.

Hiện tại vấn đề quan trọng nhất là đánh giá tài sản hạng mục địa ốc của thực nghiệp Tinh Hồ và Hòa Hoàng như thế nào.

Lâm Tuyền nghiêm túc nói:

- Bất kể chuyện hợp tác giữa hai bên có thành hay không, xét thực tế biểu hiện xuất sắc của giám đốc Lạc tại Tinh Hồ, cô ấy sẽ được thưởng 0.4% cổ phần của Tinh Hồ. Đương nhiên, giám đốc Lạc sẽ phải phục vụ cho Tinh Hồ năm năm. Đồng thời cổ phần của những người khác trong thực nghiệp Tinh Hồ sẽ có điều chỉnh nhất định, đây là chi tiết về cổ phần sau khi điều chỉnh.

Nói rồi lấy ra một chồng văn kiện đã đóng dấu.

Lạc Ích Đồng tới gần xem, tên của Trương Bích Quân xếp ngay hàng đầu danh sách, sở hữu gần 2% cổ phần, không khỏi tặc lưỡi, Lâm Tuyền rất khẳng khái với cấp dưới, phải biết rằng chỉ riêng hạng mục Bằng Nhuận đã có khả năng sinh ra lợi nhuận hơn 1 tỷ, 2% là 20 triệu.

Lâm Tuyền tiếp tục nói:

- Lần phân phối cổ phần này sẽ công bố ở cuộc họp buổi chiều, đây là điều chỉnh cuối cùng, sau này ai có cống hiến trọng đại với công ty, tôi sẽ thưởng bằng cổ phần của Liên hợp Tinh Hải.

Lạc Ích Đồng hỏi:

- Đáng lẽ cậu đã có ý hợp tác với Hòa Hoàng thì không nên làm ra phương án cổ phần này, tức là cậu muốn tôi không thay đổi cổ phần của họ ngay cả khi chúng ta hợp tác.

- Ông Lạc rất sáng suốt, tôi muốn làm rõ vấn đề này trước tránh có tranh chấp khi chúng ta sát nhập, ảnh hưởng niềm tin của người tâm huyết và cống hiến với công ty. Sau khi chúng ta hợp tác, hai hạng mục Hòa Hoàng đang nắm, khu thương mại Nam Cảng sẽ chỉnh hợp vào Thiên Tinh Hồ, và sân golf Thiên Tế ở bên Hồ Vị Danh sẽ chỉnh hợp vào địa ốc Tinh Hồ, ông Lạc có hài lòng với phương án này không?

Lạc Ích Đồng gật đầu:

- Từ giờ tôi toàn tâm toàn lực vào thực nghiệp, thế là có thời gian vực dậy mấy nhà máy sập xệ kia rồi. Kiến nghị của cậu rất tốt, tôi nên thành lập một công ty đầu tư, đem phòng hạng mục địa ốc tiến hành trọng tổ tài nguyên, tận dụng tối ưu. Tỉnh Hải quy về Tỉnh Hải, Kiến Nghiệp quy về Kiến Nghiệp, rõ ràng chỉ cần hai công ty, lại chia ra ba bốn cái, lãng phí nhân lực vật lực. Được, vậy thì để có được 41% cổ phần này của cậu, tôi phải bỏ ra bao nhiêu.

Lâm Tuyền cười:

- Mọi người hợp tác với nhau lâu như vậy rồi, cô Lạc lại là giám đốc cao cấp của Tinh Hồ, đều biết tường tận về nhau, ông Lạc cứ cho giá đi, nếu thích hợp dù có thiếu 8 -10 triệu tôi cũng không so đo.

Lạc Ích Đồng bị y chọc người:

- Chúng ta cũng giống ra chợ mua rau, có thể cò kè mặc à một phen nữa à?

Rồi thu lại nụ cười:

- Thực tình mà nói thì tôi cũng có ý chinh hợp lại Hòa Hoàng từ lâu, chỉ là cứ do dự mãi, không ngờ cậu lại đề xuất ra, vài năm sắp tới sản nghiệp địa ốc đúng là sẽ kiếm được tiền, nhưng thanh danh chắc chắn đi xuống theo. Tôi kinh doanh quá nửa đời người rồi, dám vỗ ngực nói một câu làm ăn chân chính, tạo được chút hư danh, cho nên Hòa Hoàng sẵn lòng chinh hợp, chỉ cần đảm bảo lợi nhuận là đủ.

- Nói như vậy thì ông Lạc đã ước tính giá trị của Thực nghiệp Tinh Hồ rồi.

Lạc Ích Đồng khẽ mỉm cười, cùng Lâm Tuyền đồng thời nhìn sang Lạc Tình.

207. Q.4 - Chương 46: Sát Nhập.

Lạc Tình có chút bối rối, địa vị của cô ở Tinh Hồ rất quan trọng. Xét thực tế đặc điểm của mỗi công ty, khả năng thành đối thủ cạnh tranh không cao, Lâm Tuyền dần dần cho cô tiếp xúc với cơ mật tài vụ, chứng tỏ y cũng đã có ý định xác nhập từ trước.

Hít một hơi, Lạc Tình ngồi thẳng lưng dậy, nói:

- Thứ nhất, hạng mục Bằng Nhuận, đầu tư thực tế của Liên hợp Tinh Hải là 140 triệu, 190 còn lại là đem tài sản Tinh Hồ ra vay thế chấp của ngân hàng kiến thiết, cùng lấy tài sản cố định của Liên hợp Tinh Hải vay thêm 100 triệu. Số tiền này trước nay dùng để mua cổ phiếu mới, chuyển vào lại tài khoản của Liên hợp Tinh Hải, hiện tài chính của Tinh Hồ khoảng 14 triệu, con số này không ảnh hưởng của hạng mục Bằng Nhuận.

Tài chính còn trong tài khoản là phần đơn giản, tài sản địa ốc trong tay Tinh Hồ mới khiến người ta đau đầu, Lạc Tình phải lấy hồ sơ ra nói:

- Vật nghiệp Tinh Hồ tích trữ vô số nguồn phòng, từ Đan Sơn, Bá Khắc, Thanh Sơn Thủy đều sở có, đương nhiên tài nguyên trọng yếu nhất là mạng lưới chi nhánh phủ khắp tỉnh thành

Lạc Ích Đồng chăm chú lắng nghe, mày mỗi lúc nhíu lại một chặt, có thể nhìn ra tranh đấu và do dự trong lòng ông, mọi người đều hồi hộp chờ quyết định.

- Tài sản của Tinh Hồ rất dễ ước tính.

Lạc Ích Đồng thông thả nói:

- Nhưng mô hình kinh doanh cùng mạng lưới marketing do Tinh Hồ lập nên phải tính toán thế nào?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Hai công ty đều có ưu khuyết điểm riêng, mọi người đều thấy cả rồi, cho dù đánh giá giá trị tiềm ẩn của mỗi công ty, tôi cho rằng Tinh Hồ cũng không có nhiều ưu thế lắm, cho nên không cần mời bên thứ ba đánh giá. Ngoài ra, tôi cũng hi vọng ông lạc giữ tài khoản mà Liên hợp Tinh Hải đặt ở Tinh Hồ.

Lạc Ích Đồng khẽ ồ một tiếng:

- Liên hợp Tinh Hải vẫn mượn văn phòng của chi nhánh Tinh Hải à?

Tháng 6 năm nay, Lâm Tuyền đưa Trương Bích Quân về Tinh Hải để thành lập tổng bộ Liên hợp Tinh Hải thật sự, nhưng văn phòng làm việc lại thiết lập trong Tinh Hồ (Tinh Hải), chứ không treo biển hoạt động thật sự, nếu không phải là người hiểu nội tình, còn tưởng chỗ đó là phòng ban nhỏ của Tinh Hồ (Tinh Hải).

Lâm Tuyền gật đầu thừa nhận.

Chuyện ngoắt ngoéo trong quan trường Tinh Hải thì Lạc Ích Đồng không được hiểu cho lắm, Lâm Tuyền muốn giữ tài khoản của Liên hợp Tinh Hải trong Tinh Hồ, nhất định là muốn qua mắt một người nào đó, xem ra Lâm Tuyền đã có hành động từ trước. Lạc Ích Đồng chấp nhận:

- Điều này không thành vấn đề.

Trầm ngâm một lúc nói thêm:

- Hạng mục Bằng Nhuận, Hòa Hoàng sẽ bù cho cậu 160 triệu, tiền bù thực tế sẽ dùng lợi nhuận cuối cùng tính toán, tài sản của Tinh Hồ không lớn, nhưng lợi nhuận vô cùng khả quan, tôi trả cậu 300 triệu. Nhưng ở hạng mục Hoa viên Thiên Tế, cậu phải trả tôi 50 triệu, cho nên tôi sẽ dùng 410 triệu mua 41% cổ phần của Tinh Hồ. 410 triệu này sẽ bao gồm chuyển nhượng chứng khoán có giá cùng bất động sản của Hòa Hoàng, tiền mặt sẽ là 250 triệu.

Lâm Tuyền gần như không cần suy nghĩ đã nói:

- Có thể, tôi chấp nhận cái giá này, song tôi cũng có một điều kiện.

Lạc Ích Đồng cười khổ:

- Phiên cậu nói luôn một lần cho xong được không, lời vừa rồi tôi nói cũng phải sửa lại.

- Thực nghiệp Tinh Hồ qua lần chỉnh hợp này ắt phải cải tổ thành công ty hữu hạn, tôi hi vọng ông Lạc chủ trì HĐQT.

- Sao?

Lạc Ích Đồng ngạc nhiên, bất giác ngồi thẳng dậy:

- Bất kể từ góc độ nào, cậu cũng thích hợp với vị trí này hơn tôi.

Vốn không hi vọng gì Lâm Tuyền sẽ làm tổng giám đốc, không ngờ y lại phải sạch như thế.

Lâm Tuyền giang tay:

- Tôi đang thích làm giáo viên, không nở bỏ.

- Có ma mới tin cậu.

Có điều Lạc Ích Đồng đương nhiên không từ chối điều kiện này, chỉ thấy hơi bất ngờ, nói đùa:

- Giá nhà cứ tăng vọt thế này, danh tiếng chủ đầu tư sẽ thối hoắc, cậu trốn đi để ông già tôi chịu tội à?

- Nói tới trốn tránh.

Chuyện đã được định đoạt, lòng mọi người đều nhẹ nhõm, Lạc Tinh cũng tham gia:

- Mấy năm qua tổng giám đốc toàn trốn sau rèm, hiện giờ ném anh ấy ra ngoài, ba có tuyên bố anh ấy mới là tên thương nhân gian trá nhất thành phố thì ngoài chúng ta ra sẽ chẳng có ai tin đâu, người ta có khi lại nghĩ anh ấy là con rối của ba.

Mọi người đều hết sức đồng cảm quay sang nhìn Lâm Tuyền, y chỉ cười hăng hắc đối phó.

Phương Nam cũng nhìn Lâm Tuyền với ánh mắt dịu dàng, đổi lại là người khác mà có năng lực này thì bây giờ trên người đã phủ đầy ánh hào quang, trở thành tâm điểm của mọi người. Giữa năm trên tỉnh bình chọn 10 thanh niên kiệt xuất, Lâm Tuyền ép đưa Cố Lương Vũ lên. Thực ra theo ý Lưu Thanh Sơn muốn đưa Lâm Tuyền vào “mười thanh niên kiệt xuất toàn quốc”, không ngờ căn bản Lâm Tuyền không có hứng thú. Trong ấn tượng của Phương Nam, Lâm Tuyền chưa bao giờ tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên.

Lâm Tuyền gõ bàn, nhắc nhở mọi người quay về với công việc, nói:

- Tài vụ sẽ đồng băng từ ngày hôm nay, tài vụ của Liên hợp Tỉnh Hải và Thực nghiệp Tinh Hồ sẽ thoát ly quan hệ, ông Lạc hãy mau chóng phái nhân viên tài vụ kiểm toán tới, công tác không thể ngưng trệ lâu. Hiện Thực nghiệp Tinh Hồ có thể nhường ra chức vụ giám đốc cao cấp, bao gồm giám đốc các phòng hành chính, phòng nghiên cứu tin tức, phó tổng giám sát tài vụ, ngoài ra tổng bộ có thể thành lập phòng giám sát, do Hòa Hoàng phái người tới, hoàn thành quá trình dung hợp sơ bộ. Lão Cố đủ khả năng đảm chức vụ tổng giám đốc, Diệp Kính Cường, Thiệu Bình, Tiền Vi, Lý Mai, Đan Nguyên cũng có thể đảm nhận chức vụ cao cấp khác. Phần Xuân Bình và Tiền Vệ Quốc sẽ điều khỏi Thực nghiệp Tinh Hồ, tôi dùng vào việc khác.

Trước đó Lâm Tuyền đã trao đổi với Phần Xuân Bình, Tiền Vệ Quốc. Hai người này nếu so với Cố Lương Vũ, Thiệu Bình thì năng lực có nhiều khiếm khuyết, song đã theo Lâm Tuyền từ thời làm hạng mục Nguyệt Nha Hồ, tình cảm mọi người rất tốt, dù năng lực không đủ, mọi người cũng không ý kiến gì, dù sao bọn họ chỉ có chức vụ, trách nhiệm không lớn.

Nhưng sau khi chỉnh hợp sẽ dung nạp nhân viên cao cấp của Hòa Hoàng, hai bên khó tránh khỏi va chạm, bọn họ không tiện ở lại đảm nhận chức vụ cao cấp nữa, nếu không gây mất cân bằng chức vụ cao cấp hai bên. Cổ phần của bọn họ ở Tinh Hồ không thay đổi, lại theo Lâm Tuyền tới Tỉnh Hải, điều này rất phù hợp với tâm nguyện của bọn họ.

Một tháng trước Tết năm 2002, Hòa Hoàng đem bất động sản của mình mau chóng chỉnh hợp vào Thiên Tinh Hồ, Tinh Hồ. Trước đó ba bên đã có quan hệ mật thiết, dựa trên cơ sở đó chuyện thành lập diễn ra suôn sẻ, Lạc Ích Đồng thành lập công ty nắm 10% cổ phần của Thiên Tinh Hồ, 41% cổ phần của Tinh Hồ.

Trong nước đến cuối năm 2002 sẽ bắt đầu thực hành chế độ hạn chế phân phối cổ phần mới, sẽ hạn chế lợi nhuận thu được từ thị trường chứng khoán cấp hai, mô hình mua cổ phiếu mới trong một năm cống hiến cho Tinh Hồ vô số lợi nhuận cũng theo đó mà kết thúc.

Phong cách quản lý của Lạc Ích Đồng là thực dụng, ông lãnh đạo Tinh Hồ bỏ hành vi đầu cơ ở thị trường chứng khoán cấp hai, tiền đặt cọc mua nhà đưa vào tài khoản chuyên biệt.

Đan Nguyên vì Thực nghiệp Tinh Hồ sáng tạo nguồn thu nhập mới cũng không tiếp tục ở lại, từ chối chức vụ phó tổng giám đốc tập đoàn, muốn theo Lâm Tuyền tới Tỉnh Hải. Lâm Tuyền hỏi hần vì sao lại đưa ra quyết định này, hần trả lời:

- Chưa nói tới khả năng phát triển cá nhân, chỉ riêng tầm nhìn và khí phách của tổng giám đốc đã đủ khiến tôi muốn đi theo học tập.

Lời này của Đan Nguyên làm lòng hư vinh của Lâm Tuyền thỏa mãn một phen, Trương Bích Quân ở bên cạnh che miệng cười trộm, lập tức quyết định điều toàn bộ phòng chứng khoán số hai tới Tỉnh Hải, sát nhập vào Liên hợp Tỉnh Hải.

208. Q.4 - Chương 47: Công Trình An Cư Lạc Nghiệp

Ở vấn đề kiến lập tổng bộ ở Tỉnh Hải, Lâm Tuyền xét thực tế Liên hợp Tỉnh Hải còn chưa đủ chọi cứng với Lệ Cảnh, đánh vu hồi từ TTCK, đúng là không thể thiếu trợ thủ đặc lực như Đan Nguyên. Đan Nguyên lên làm giám đốc phòng chứng khoán, quản lý khoản tiền đã đạt tới 100 triệu. Đương nhiên tránh cho đám Trương Quyền, Trần Minh Hành nhìn ra manh mối từ việc lưu động tài chính, Lâm Tuyền giữ tài khoản lập ở Tinh Hồ, cố gắng tránh dùng công ty chứng khoán Tỉnh Hải thu nạp cổ phiếu H00601.

Thực nghiệp Tinh Hồ trọng tổ, tất cả những người quan tâm tới Lâm Tuyền đều muốn biết một vấn đề: Rốt cuộc gia tài của Lâm Tuyền là bao nhiêu?

Ai cũng biết trong ba năm qua, Liên hợp Tinh Hải hấp thụ lượng lớn lợi nhuận của Tinh Hồ, rốt cuộc có bao nhiêu thì Lâm Tuyền không nói, trong quá trình trọng tổ tiến hành kiểm toán tài vụ, Lạc Ích Đồng mới kinh ngạc phát hiện năng lực hút tài chính kinh người của Tinh Hồ.

Ngoài ra Liên Hồ cũng sở hữu số cổ phần có giá trị lớn ở Thiên Tinh Hồ.

Chỉ chưa đầy ba năm, Lâm Tuyền đã chen chân vào hàng ngũ phú hào tỉnh thành, làm những người biết về y đều tặc lưỡi không thôi.

Liên hợp Tinh Hải được Trương Bích Quân tốn nửa năm gây dựng, trở thành công ty tập đoàn, vốn đăng ký gần 10 triệu, lấy lời Lâm Tuyền là “cuối cùng đã thoát khỏi cái tiếng công ty rỗng ruột”. Do đích thân Lâm Tuyền làm chủ tịch HĐQT, Trương Bích Quân làm tổng giám đốc, Lý Lệ làm trợ lý tổng giám đốc, Phan Xuân Bình làm phó tổng giám đốc, Tiền Vệ Quốc làm giám đốc phòng hành chính, Trương Đình, Tôn Phi Phi lần lượt làm tổng, phó tổng giám sát tài vụ.

Trước tết một tháng, Thực nghiệp Tinh Hồ trong quá trình chỉnh hợp vẫn không dừng bước tiến, liên tục nhận hai công trình biệt thự ở tây nam Bạch Mã Sơn và đông hồ Vị Danh. Tổng cộng tốn mất 660 triệu, mặc dù dự đoán khó đem lại lợi nhuận như Bằng Nhuận, nhưng cũng sẽ rất cao.

Đồng thời Tinh Hồ đánh giá tài sản lâu A của Bằng Nhuận, tiến hành thế chấp vay 430 triệu, chuẩn bị sau tết tiếp tục mua những tòa nhà đang dở ở cuộc bán đấu giá.

Việc Lạc Ích Đồng làm chủ tịch HĐQT sau khi Thực nghiệp Tinh Hồ chỉnh hợp mang lại cái lợi lớn nhất là Lâm Tuyền thoát thân khỏi sự vụ phiền hà của công ty.

Chức trách của yếu của Liên hợp Tinh Hải là giám sát thao tác và kiểm toán tài vụ Cty TNHH Tú Thủy Các, tập đoàn giáo dục Tây Trạch, Thiên Tinh Hồ, Thực nghiệp Tinh Hồ, cùng khoản tài sản khổng lồ dưới tên tập đoàn.

Ngoại trừ phòng chứng khoán tương đối bận rộn, các cơ cấu khác đều nhàn nhã, Trương Bích Quân cuối cùng đã thực hiện được mộng tưởng thời thiếu nữ: Công việc nhàn hạ, tiền lương hậu hĩnh, dư dả thời gian đi chăm sóc dung mạo, luyện tập sức khỏe.

Tôn Phi Phi cũng thế, cô không chỉ có tiền lương cao, còn có hoa hồng được chia từ cổ phần ở Tinh Hồ, hiện đã điều trở lại tổng bộ Liên hợp Tinh Hải, tiền lương lại nâng một cấp, cuộc sống dư dả, chỉ có điều suốt ngày bị người nhà thúc giục đi xem mắt, làm cô bức bối vô cùng.

Tôn Phi Phi rất xem thường hành vi ôm tiền để ngấm của Trương Bích Quân, vừa mới được phân chia hoa hồng, cô yêu cầu công ty phân phối ột chiếc Porche đỏ chói, làm mọi người lóa mắt.

Những anh chàng công tử bột nhà giàu thì Tôn Phi Phi chẳng thèm coi vào mắt, những chàng trai ưu tú có chút thành tựu nhìn thấy cô lái Porche đắt tiền thì mất tự tin, lần xem mắt nào cũng đổ bể. Thế là Tôn Phi Phi xinh đẹp như hoa, cho tới nay vẫn là danh hoa vô chủ.

Nguyên nhân thực sự không ai biết.

Mùa đông ở Tinh Hải không chỉ lạnh mà còn ẩm thấp, lúc này Lâm Tuyền hết sức hối hận, nếu ở trong lớp học, hoặc trốn vào phòng điều hòa công ty đã không khổ thế này, hiện y đang cùng Khổng Lập Dân lên đề bàn bạc công việc, sóng thì đục ngầu chẳng có gì hay ho mà nhìn, gió thì thổi ù ù, như muốn nạo xương khoét thịt người ta.

Khổng Lập Dân xuất thân quân nhân, hơn 20 năm qua chưa bỏ thói quen rèn luyện, tổ chất thân thể cực tốt, thấy Từ Kiến hai tay kéo chặt áo khoác ngoài, người rúm lại, cười nói:

- Lão Từ, anh tuổi cũng ngang tôi thôi mà, mấy năm qua lười luyện tập quá đấy. Nhìn Tiểu Lâm kia, cậu ấy chỉ mặc mỗi cái áo jacket thôi.

- Cháu đang hối hận đây này.

Lâm Tuyền hắt xì một cái:

- Thôi cháu lái xe về trước đây, chả tội gì lên trên này nói chuyện.

Rồi kẻ Khổng Lập Dân, Từ Kiến, chui lên xe trước, vội vàng nhét tay vào lòng Phương Nam sưởi ấm, chạm vào đôi ngực đầy đặn của cô, không kiềm lòng được bóp vài cái.

Phương Nam đá cho y một cái, đẩy sang bên cạnh, gò má ửng hồng diễm lệ, vội vàng chỉnh lại y phục trước khi Khổng Lập Dân lên xe, đôi mắt quyến rũ lườm Lâm Tuyền một cái, làm ba hồn bảy vía của y mất đi quá nửa.

- Tiểu Lâm, cậu hẹn chúng tôi có việc gì?

Khổng Lập Dân mở cửa xe bước vào:

- Lại còn nhất định phải lên đề nữa.

- Tại cháu thấy nơi này địa thế cao, quan sát rõ ràng hơn, không ngờ gió cũng cao như thế.

Khổng Lập Dân nhìn theo hướng Lâm Tuyền chỉ, Giang Thủy rẽ một vòng cung lớn về phía đông nam, ôm trọn Tân thành Nam Cảng cùng Khu khai phát trong lòng nó. Vị trí của bọn họ là ở phía tây trấn Nam Cảng, trong tầm mắt nhìn thấy mấy cái cột đen xì xì cao ngất đang phun ra cột khói trắng, do mùa đông áp suất không khí thấp, khói không tan đi được, tích lại ở đó, thành đám mây xám xịt bao phủ cả vùng.

- Tới nơi này để hít không khí ô nhiễm à, không hiểu cậu nghĩ gì.

- Khu vực đó là nhà máy hóa chất nông nghiệp Giang Thiên phải không?

Lâm Tuyền nhún mày lại:

- Mấy ngày trước cháu qua trấn Nam Cảng, không khí toàn mùi khó ngửi, hỏi ra mới biết do khí thải của nhà máy Giang Thiên thải ra .. Khụ khụ, ô nhiễm thế này thì người ta còn sống sao nổi.

Từ Kiến lên xe vẫn khoanh tay trước ngực giữ ấm:

- Cậu quan tâm tới vấn đề ô nhiễm môi trường từ khi nào thế? Nơi này cách Tân thành Nam Cảng 2km, tuy có ảnh hưởng nhất định, nhưng mà không đáng lo.

Lâm Tuyền đột nhiên cười:

- Mảnh đất phía bắc Tân thành Nam Cảng được giải toa thuận lợi là nhờ cái nhà máy này đấy. Tôi thấy bước tiến của Thiên Tinh Hồ có thể nhanh hơn rồi.

Khổng Lập Dân quay đầu lại:

- Tiểu Lâm, cậu có ý tưởng gì hay mà nhất định phải lên chỗ này uống gió lạnh mới trình bày được.

Không gian trong chiếc Bentley rất rộng, nhưng không đủ cho Lâm Tuyền vung tay vẽ một vòng lớn, đưa tay khoanh vòng tròn lên cửa kính:

- Mảnh đất này tuy nằm sát Tân thành Nam Cảng, nhưng khi quy hoạch lại không thuộc phạm vi quản lý của Đầu tư Nam Cảng, mà thuộc về khu Tây Thành, đó là phạm vi thế lực truyền thống của Trương Quyền, bí thư Cảnh muốn tranh cũng không tranh được.

- Có cái nhà máy hóa chất gây ô nhiễm nặc này, giá trị mảnh đất không lên nổi, cũng không thích hợp khai phát thành khu dân cư.

Tình hình Lâm Tuyền nói Khổng Lập Dân cũng hiểu:

- Hóa chất Giang Thiên là một trong số những công ty lên TTCK sớm nhất Tỉnh Hải, nó thuộc quyền quản lý của Hướng Nghĩa Sơn, muốn đụng tới mảnh đất này phải vượt qua được cả Trương Quyền lẫn Hướng Nghĩa Sơn. Cứ coi như hai người họ đồng ý đi, muốn chuyển nhà máy hóa chất ra khỏi chỗ này tốn chi phí quá lớn, nhà máy Giang Thiên chiếm diện tích hơn 200 mẫu, song ít nhất phải dùng tới 400 triệu.

Lâm Tuyền gật đầu, chi phí sẽ lên tới 2.7 triệu một mẫu, hiện giờ chỉ có khu trung tâm Tỉnh Hải mới có cái giá đó, song y cũng có tính toán của mình:

- Nếu đem chi phí di dời nhà máy Giang Thiên dần đều cho 1700 mẫu đất thì không biết Thiên Tinh Hồ có khả năng gánh được không?

- A.

Từ Kiến kinh ngạc:

- Tiểu Lâm, cậu cho rằng Thiên Tinh Hồ nên nuốt chửng cả vùng đất này?

209. Q.4 - Chương 48: Công Trình An Cư Lạc Nghiệp (2)

- Thời gian sắp tới khu Tây Thành sẽ đem 1500 mẫu đất xung quanh nhà máy Giang Thiên chia thành 6 lô đem bán, cũng hứa sẽ di dời nhà máy hóa chất ra khỏi vùng đất đó, nhưng mọi người đều biết cả, nhà máy Giang Thiên duy trì kinh doanh còn khó nữa là, lấy đâu ra tiền mà di dời, tài chính khu Tây Thành cũng chẳng cung cấp nổi tài chính làm việc này. Ba năm sau giá đất nơi này sẽ nóng lên, nhưng nhà máy Giang Thiên mà đợi tới khi đó mới chọn đất di dời, với cách làm việc quan liêu, thực sự được di dời thì còn mất thêm hai năm nữa.

Lâm Tuyền nói tới đó giọng điệu không khỏi mang chút mỉa mai:

- Cho nên mới nói với bước quy hoạch của khu Tây Thành, nơi này đợi tới năm 2007 -2008 mới bắt đầu khai thác được. Tôi nghĩ mọi người đều hiểu, nơi này trì hoãn quá lâu sẽ hạn chế Tân thành Nam Cảng phát triển về phía bắc, cho nên tôi nói, chúng ta không thể đi theo bước tiến của khu Tây Thành.

- Tiểu Lâm, có suy nghĩ gì cứ nói thẳng đi.

Khổng Lập Dân biết Lâm Tuyền kéo mình lên tận đề thì phải có suy nghĩ chín muồi rồi, nên thông thả hỏi:

- Do sự tồn tại của nhà máy Giang Thiên làm giá đất nơi này khá thấp, nhưng những nhà đầu tư vẫn sẽ tranh cướp nhau giành nó, dù sao chẳng ai kiên nhẫn đợi bốn năm năm sau, lỡ mất giai đoạn hoàng kim của địa ốc.

- Cậu muốn nuốt chửng cả sáu mảnh đất đó?

Từ Kiến hiểu ra:

- Có điều nhà máy Giang Thiên thì giải quyết ra sao?

- Đông Đô có thể mua lấy nhà máy Giang Thiên không?

Lâm Tuyền quay sang hỏi Khổng Lập Dân:

- Thiên Tinh Hồ sau khi mua hết sáu mảnh đất kia có thể trả tiền di dời nhà máy.

Không phải không ai tính tới phương án lấy sáu mảnh đất xung quanh bù giá di dời nhà máy hóa chất, chỉ là thao tác với quy mô lớn như thế không dễ dàng chút nào, không một chủ đầu tư nào ở Tỉnh Hải có năng lực làm được.

- Sáu mảnh đất đó ít nhất phải tốn 900 triệu, Thiên Tinh Hồ chỉ miễn cưỡng ứng phó được thôi.

Khổng Lập Dân trầm tư:

- Vậy tôi phải dùng con số bao nhiêu để thuyết phục cổ đông của Đông Đô.

Mặc dù Khổng Lập Dân là chủ tịch HĐQT của cả Thiên Tinh Hồ lẫn Đông Đô, nhưng hai công ty có cổ đông khác nhau, lợi ích khác nhau, ông không thể chuyên quyền.

- 360 triệu.

Lâm Tuyền báo ra con số:

- Giám đốc Từ có thể tính toán những chính sách ưu đãi có được khi di dời nhà máy ra khỏi khu Tây Thành, Thiên Tinh Hồ lại bỏ thêm 360 triệu, tôi nghĩ cổ đông Đông Đô sẽ không có ý kiến gì.

Khổng Lập Dân cười ha hả:

- Cứ để Thiên Tinh Hồ đưa ra phương án cụ thể rồi tôi đưa ra HĐQT Đông Đô thảo luận, nhưng nuốt lấy cả toàn bộ mảnh đất đó thì không phải đùa, Tiểu Lâm, cậu có kế hoạch gì rồi, hay phương án cụ thể chính là do cậu làm.

- Không phải, không phải.

Lâm Tuyền lắc đầu liên tục:

- Cháu chỉ đưa ra kiến nghị thôi, trọng trách bên Thiên Tinh Hồ quá nặng nề, cần người vóc dáng chắc khỏe như giám đốc Từ gánh vác. Cháu nghĩ Tân thành Nam Cảng thiếu rất nhiều nhà ở trung cao cấp, chỉ vven ven khu biệt thự nhỏ góc đông nam thì không đủ đáp ứng nhu cầu. Sau khi chỉnh đốn mảnh đất này, nam dựa vào núi, phía tây gần sông, phong cảnh không tệ, vừa vven hưởng Tân thành Nam Cảng phát triển về phía tây bắc.

- Ô cậu đang suy tính vấn đề nhà ở cho cao tầng Liên hợp Tỉnh Hải đấy à?

Từ Kiến nửa đùa nửa thật hỏi:

Lần này Liên hợp Tỉnh Hải điều chỉnh, rất nhiều nhân viên cao tầng của Tỉnh Hồ được điều đến Tỉnh Hải, như Đan Nguyên, Tiền Vệ Quốc, Trương Đình vì thể hiện quyết tâm theo Lâm Tuyền, còn đưa cả vợ con tới Tỉnh Hải làm việc học tập, cũng giống như Quý Vĩnh, chuẩn bị an cư lạc nghiệp ở nơi này.

Những nơi ở đã được xây Tân thành Nam Cảng không phù hợp với bọn họ, hơn một trăm biệt thự cao cấp tại khu phong cảnh Tân Giang đã bán hết sạch rồi, Khổng Lập Dân đem bốn biệt hộ của Đông Đô cho cao tầng Liên hợp Tỉnh Hải mượn ở tạm.

Con của Trương Đình mới học năm thứ hai tiểu học, học ở trường tiểu học trung tâm Nam Cảng, trường tiểu học Tây Trạch đang xây dựng, phải đợi tới mùa thu năm 2002 mới chính thức tuyển học sinh, có điều công tác tuyên truyền đã được triển khai, việc tuyển mộ và bồi dưỡng giáo viên cũng được tiến hành đúng theo trình tự. Con gái Tiền Vệ Quốc học cao trung năm thứ nhất chuyển vào Trung học Tây Thành.

Lâm Tuyền gãi đầu, nói:

- Chuyện an cư lạc nghiệp của bọn họ xin nhờ vào giám đốc Từ.

Lâm Tuyền đưa ra kiến nghị không bao lâu thì Thiên Tinh Hồ và marketing Tỉnh Hồ cùng hợp lực đưa ra phương án cụ thể theo đường lối y vạch ra, chỉ cần tin tức không bị lộ ra, có nhà máy Giang Thiên gây ô nhiễm kia làm các nhà đầu tư chùn chân, cạnh tranh sáu mảnh đất xung quanh sẽ không phải là khó khăn lắm.

Trừ những người đã kể trên thì Phan Xuân Bình và Vương Thúy cũng theo Lâm Tuyền tới Tỉnh Hải định cư, hiện đang ở trong chung cư Tỉnh Hồ Uyển, Phan Xuân Bình muốn kết hôn sớm, nhưng Vương Thúy vừa tới Tỉnh Hải lại tham gia lớp học thêm tiếng Anh, còn lên kế hoạch báo danh học tại chức ở Đh Tỉnh Hải, gặp Trương Dịch Phi, quan hệ hai người mau chóng trở nên thân thiết, không định kết hôn sớm.

Phan Xuân Bình rất lo Vương Thúy ít hơn mình 7 tuổi sẽ thay lòng đổi dạ, chỉ đành theo cô tham gia lớp học thêm, đại học tại chức thì hẳn không thi nổi, mặt dày cầu xin Lâm Tuyền nghĩ cách.

- Nay anh phải uốn ngược lên chút, mặt mũi nam nhân bị anh làm mất sạch rồi.

Quách Bảo Lâm chẳng chút khách khí giáo huấn:

- Đường đường một vị phó tổng giám đốc, tài sản bạc triệu, cần gì phải bám dính vào một em? Để tôi giới thiệu với anh vài cô người mẫu, cứ gọi là ...

Tình cảm của Vương Thúy với Phan Xuân Bình đại khái cảm kích nhiều hơn, hẳn đưa Vương Thúy tới cuộc sống hoàn toàn mới, đưa cô vào thế giới đầy màu sắc. Nhưng Lâm Tuyền cũng tin với tính cách chất phác nội tâm, sẽ làm tình cảm của bọn họ ổn định.

- Mày bị Triệu Tĩnh đá, tư cách gì mà nói người khác, có giỏi thì mang cô ấy về rồi hẵng nói.

Lâm Tuyền đẩy Quách Bảo Lâm ra:

- Lần này anh cũng phải nghiêm túc học tại chức đi, chả lẽ kéo cô ấy lên giường rồi làm chuyện kia xong lăn ra ngủ như chết, không có chuyện gì để tâm sự, không có điều gì nói với nhau? Anh theo cô ấy tới bao lớp học thêm rồi, nhưng đến giờ tắt máy vi tính vẫn rút phắc ổ cắm ra, anh bảo tôi phải nói anh thế nào đây?

Phàn Xuân Bình mặt mày nhăn nhó:

- Tôi cũng muốn lằm chừ, nhưng mà tôi nghỉ học bao năm rồi, kiến thức rơi rụng hết, lên lớp có hiểu gì đâu?

Lâm Tuyền thở dài, y chưa từng nghĩ mình lại có duyên phận với nghề “trồng người”, như thế này:

- Hay tới lớp tôi học lại? Có cơ sở rồi học sẽ dễ dàng hơn.

Phàn Xuân Bình cuống quýt xua tay, danh tiếng “thầy giáo ác ma” của Lâm Tuyền đã lan ra ngoài trường rồi:

- Thôi, thôi, lớp tổng giám đốc bắt đầu ôn kiến thức cao trung thứ nhất rồi, tôi xem đề Lý Lệ đưa ra, quá nửa không làm được, đến lớp để anh phạt đứng suốt ngày à?

Quách Bảo Lâm cũng thừa cơ nói:

- Mày cũng độc ác vừa thôi, nghe nói lớp mày tới Tết cũng không nghỉ, bắt bọn nhóc đi học.

Lâm Tuyền thản nhiên nói:

- Hả, làm gì có, bảo bọn chúng tự ôn luyện đấy chứ.

210. Q.4 - Chương 49: Thịnh Yển (1)

Khẩu hiệu của lớp 6 là: ” nhân sinh rác rưởi không được hưởng bất kỳ quyền lợi nào”.

Ngày mừng 1 Tết, Lâm Tuyền lần lượt đi chúc tết ông ngoại, Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên, tới trưa mệt mỏi về nhà ăn cơm đoàn viên.

Năm nay Triệu Tăng phải ở lại Thông Nam rồi không đến Lâm gia xum họp như mọi năm được nữa, hôm qua Lâm Tuyền phái xe đưa Trần Yển và Quả Quả tới Thông Nam đoàn tụ ăn Tết. Trừ Lâm Tĩnh Di và Dương Minh ra, Lâm Tuyền còn đón cả Phương Nam, Tiểu Tư Vũ cùng mẹ cô tới ăn cơm đoàn viên ngày đầu năm.

Trần Tú trách móc Lâm Tuyền quá tàn nhẫn với đám học sinh, mẹ của Tiêu Ly Ly làm lao công ở bệnh viện bà làm việc, thanh danh ác ma của Lâm Tuyền tất nhiên cũng truyền khắp bệnh viện nhân dân thứ ba, tới ngày mừng một Tết cũng không cho nghỉ, làm người người phẫn nộ.

Lâm Tuyền rất thản nhiên đáp:

- Trung học Tây Trạch là trường tư, học sinh cao trung cũng đã vượt quy định giáo dục nghĩa vụ do nhà nước ban hành, Tây Trạch có quyền loại bỏ học sinh không phù hợp. Mẹ cứ nói, bậc phụ huynh nào không hài lòng với cách giáo dục của con, thoải mái dẫn con mình về nhà, yên tâm học bạ con sẽ phê rất tốt.

Trần Yển còn có thể nói được gì nữa, vả lại việc làm của Lâm Tuyền lần này lại được Lâm Minh Đạt đứng sau ủng hộ nhiệt tình.

Tất nhiên đám học sinh tới trường ôn luyện thì Lâm Tuyền cũng chẳng thể ngồi nhà chơi được, ăn trưa xong y cũng tới trường.

Cả trường học trông hươu trông hổ, nhưng lớp số 6 lại đông nghịt học sinh ngồi học, à, còn có sáu học sinh không được ngồi, phải đứng làm đề thi buổi sáng Lâm Tuyền phát cho. Toàn bộ 50 học sinh lớp số 6 vượt qua kỳ thi tốt nghiệp tàn quốc, khiến cả trường giật mình, nhưng Lâm Tuyền vẫn chưa thỏa mãn:

- Đề thi toàn quốc quá đơn giản, vậy mà đa phần các em chỉ suýt xoát qua được, như vậy tới kỳ thi đại học thì định sẵn là chỉ có thể thi vào những trường xếp bét, đó là đại học dân lập rác rưởi nhưng lại thu học phí cao nhất toàn quốc. Vậy là thật đáng tiếc, trong mấy năm đại học tiếp theo, các em vẫn không thoát được vận mệnh rác rưởi. Rác rưởi thì không được hưởng bất kỳ quyền lợi gì, không có kỳ nghỉ ấm áp vui vẻ, không được người khác tôn trọng. Vậy tôi cho các em hai lựa chọn, một là rời trường, hai là tiếp tục ở lại đây ôn tập, sau này không phải là rác rưởi.

Trừ bảo vệ và giáo viên trực ban ra thì ngay cả bà cấp dưỡng ở nhà ăn cũng nghỉ Tết rồi, làm bài kiểm tra suốt cả một buổi sáng, hoặc là ăn thức ăn đông lạnh nhà ăn chuẩn bị hôm qua, hoặc là phải ăn thức ăn từ nhà mang theo, loại nào cũng không thể so sánh với bữa cơm đoàn viên ngày mừng 1. Vậy mà bảo vệ và giáo viên trực ban lại có thể ăn cơm do Khách sạn Nam Cảng chuyên môn đưa tới.

Tiêu Ly Ly đã có chuẩn bị từ trước, cô thực sự được linh giáo sư vô tình của “thầy giáo ác ma”, buổi sáng rời nhà đã dùng cặp lồng giữ nhiệt đựng cơm canh. Văn Nhân, Trương Giới cũng thế, cả ba góp thức ăn với nhau, làm được một bữa cơm tân niên ra trò. Cũng có phụ huynh tới tận trường đưa cơm cho con, có điều đều bị bảo vệ chặn ở bên ngoài, chỉ thông báo cho học sinh ra lấy.

Sau khi Trung học Tây Trạch đổi sang trường mới thì chỉ còn cách Tinh Hồ Uyển ba bốn trăm mét, Lâm Tuyền nắm tay Tiểu Tư Vũ năm nay bước sang tuổi thứ năm, vẫn mập mạp hồng hào như một thiên sứ nhỏ. Hai cha con thông dong dắt tay nhau tới cổng trường thì có bảy tám phụ huynh học sinh túm tụm nơi đó, đang nói khó với bảo vệ cho vào, thấy Lâm Tuyền tới ánh mắt bọn họ đều trở nên rất kỳ quái.

Con mình nửa năm qua thay đổi rất nhiều, lòng cha mẹ ai chẳng vui mừng, nhưng cũng thương con phải học hành vất vả, cho nên tình cảm với Lâm Tuyền rất phức tạp, thấy Lâm Tuyền chẳng mấy chốc đã đi tới cửa mà không một ai tới nói chuyện với y.

Vì để con được nghỉ ngơi mấy ngày Tết, đại đa số bọn họ đều gọi điện hoặc trực tiếp đến trường, đều bị Lâm Tuyền từ chối hết, lúc này cầu xin y cho qua chỉ sợ cũng uống công.

Lâm Tuyền hoàn toàn không chút bận tâm cái nhìn của những người đó về mình, so với được người khác yêu quý thì y muốn người ta nể sợ mình hơn, cuộc sống sẽ yên ả, nắm tay Tiểu Tư Vũ đi vòng qua thao trường xây theo diện tích tiêu chuẩn, đi tới khu phòng học góc đông nam.

Cả gian phòng đang rộn ràng cười nói, Lâm Tuyền vừa mới bước vào tức thì lặng ngắt như tờ, Tiêu Ly Ly nhìn thấy Tiểu Tư Vũ đáng yêu vô song thì rất hứng thú, nhưng không có gan đi tới chơi cùng cô bé, thừa lúc Lâm Tuyền không chú ý, làm mặt xấu với Tiểu Tư Vũ, khiến cô bé người khách khách.

Lâm Tuyền quay đầu lại nhìn Tiêu Ly Ly:

- Rảnh rồi làm mặt quỷ, không bằng để thời gian giải thêm một bài đi.

Trải qua nửa năm tiếp xúc với Lâm Tuyền, thần kinh của Tiêu Ly Ly đã tương đối kiên cường rồi, thu lại nụ cười, cũng học theo Lâm Tuyền nghiêm mặt lại.

- Ba ba, sao họ không ai chơi với con?

Tiểu Tư Vũ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thuần khiết nhìn Lâm Tuyền:

- Con muốn chị ấy gấp máy bay cho con.

Chỉ vào Tiêu Ly Ly, kéo Lâm Tuyền muốn y cùng qua đó.

Lâm Tuyền ngồi xuống nhẹ nhàng nói:

- Vậy ba gấp cho con một cái máy bay thật to nhé.

Lấy trên bàn một tờ giấy khổ lớn, sợ Tiểu Tư Vũ không nhìn thấy, ngồi xổm để tờ giấy lên ghế gấp máy bay.

Đám học sinh trong lớp hăm mộ vô cùng, không ngờ thấy giáo ác ma cũng có bộ mặt ôn nhu như thế, có điều bọn chúng chỉ đành cúi đầu làm bài, một lát nữa còn bị cưỡng ép ra ngoài chạy bộ, lý do là ” vận động cực hạn có thể giảm áp lực học hành“, ” thể lực sung mãn là căn bản của tất cả“, nghe cứ như mấy khẩu hiệu thời làm cách mạng, nhưng người hô khẩu hiệu là ”ác ma“, nên bọn chúng chỉ biết phải làm theo.

Vì thế một ngày phải chạy ba lần, mỗi lần mười vòng, các cô gái cũng chẳng có thời gian lo chạy như thế có làm to chân hay không, chạy bổ xong là hỏi đáp căng thẳng, ba người một tổ, vấn đề bao gồm bốn môn thi tốt nghiệp, năm nay thi 3 môn bắt buộc và một môn lựa chọn, nhưng học sinh lớp 6 chỉ có thể lựa chọn môn học thuộc lòng là lịch sử.

Sách giáo khoa lịch sử mặc dù chứa toàn những lời nói dối, nhưng lại dễ có điểm cao nhất, không có logic phức tạp, chỉ có câu chuyện lịch sử dối trá và ý nghĩa lịch sử thực chất chả có ý nghĩa gì.

Đó là ý kiến của Lâm Tuyền về môn lịch sử.

Tự ôn luyện, hỏi đáp lẫn nhau, phụ đạo ở trường, vận động rèn luyện sức khỏe, đều là phương án ôn tập do chuyên gia giáo dục thi cử định ra, được Lâm Tuyền, Lâm Minh Đạt, Chu Sơn quán triệt triệt để. Không chỉ lớp số 6, các lớp khác dưới sự ảnh hưởng đó, khơi lên nhiệt tình trường học ác ma, đương nhiên cường độ không thể đem so được với lớp số 6, bất kể 12 học sinh được cho phép ôn luyện buổi tối cùng với ở trong KTX trường hay là 30 học sinh mỗi ngày thời gian ngủ không quá 6 tiếng, điều mà bọn họ mong mỗi nhất là kết thúc kỳ thi, được ngủ một giấc đã đời.

Trong phòng học, tất cả những chỗ có thể viết được đều dán chi chít những tờ giấy bằng tiếng Anh, quá đáng hơn nữa ngay cả trên xe đưa đón học sinh cũng dán luôn, đương nhiên ở nhà mỗi học sinh còn dán nhiều hơn, đều là từ như ”phòng ăn“, ”phòng học“, ”kính soi gương“, ”bàn chải“ v...v...v...

Khi toàn bộ học sinh ra ngoài thao trường chạy bộ, Chu Sơn được bảo vệ báo tin Lâm Tuyền tới trường học cũng vội vàng chạy tới, ông ta dẫn trước, bất kể Lâm Tuyền tới trường theo giờ lên lớp bình thường hay không đều cho ông ta biết. Thế nên cứ có Lâm Tuyền ở trường là có ông ta, mọi yêu cầu của Lâm Tuyền đều được ông ta thực thi triệt để, không cần biết nguyên do.

Thấy Lâm Tuyền đứng thao trường giám sát học sinh, Chu Sơn tắt tả chạy tới, cười nịnh nọt:

- Ngài Lâm, nghe nói năm nay là đại thọ 70 của lão gia tử ạ?

211. Q.4 - Chương 50: Thịnh Yên (2)

Năm nay là năm thứ 9 tính từ khi Trần Nhiên lui về, mừng 6 tết là sinh nhật 70 của ông. Khi Trần Nhiên tại nhiệm mỗi năm vào ngày này đều dựng rạp tổ chức tiệc, khách khứa nườm nượm, rất nhiều người chỉ tới tặng quà, tự biết thân phận không dám ở lại ăn cơm. Còn sau khi lui về, cây đổ đàn khỉ tan, tới ngay cả mấy đứa con của ông cũng chỉ gọi điện hỏi thăm, đúng là ứng với câu cảnh già cô đơn.

Có điều năm ngoái Cảnh Nhất Dân cùng Triệu Tăng dẫn theo cấp dưới đích thân tới trạch viện cũ chúc tết, điều đó định sẵn năm nay sẽ vô cùng náo nhiệt, hưởng hồ lại là đại thọ 70. Ba anh em Trần Kiến Quốc, Trần Kiến Quân, Trần Vệ Hồng sẽ không bỏ qua cơ hội làm lớn để kết giao với chức quyền Tỉnh Hải.

Đám Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên, Triệu Tăng mặc dù biết chuyện nhà của Trần Nhiên, Lâm Minh Đạt, song ba anh em nhà kia mặt dày vô sỉ mò đến tận cửa thì bọn họ có thể nói gì được.

Còn những người không hiểu chuyện nhà của Trần Nhiên lắm thì nếu có thể thuận tiện giúp gì đó thì đều giúp. Thế nên một năm qua ba anh em kia ăn nên làm ra ở Tỉnh Hải.

Tỉnh Hải trưa bao giờ xây dựng tấp nập như thế, cho nên nhu cầu về sắt thép, xi măng cực kỳ lớn, ba anh em họ Trần không bỏ lỡ cơ hội, chỗ nào nhúng tay vào được là nhúng tay, không cho người ngoài đồng nào. Trần Sở năm ngoái mới tốt nghiệp trung cấp cũng thông qua quan hệ chạy chọt vào cục công thương.

Trần Nhiên dao sắc không gọt được chuối, đều là con cháu của ông, dù sao chúng cũng về bên cạnh bản thân rồi, chẳng lẽ đuổi bọn chúng đi.

Lâm Tuyền cười nói:

- Tới lúc đó mời ông tới làm chén rượu, thiếp mời sẽ không phát đâu.

Chuyện tổ chức tiệc thọ đều do ba anh em Trần Kiến Quốc lo liệu, không để Lâm Minh Đạt và Trần Tú tham gia, ý tứ không cần nói cũng biết, không muốn ân tình quạ lể rơi vào tay Lâm gia.

Mặc dù không còn phong quang như thời Trần Nhiên tại nhiệm nữa, nhưng có bí thư thành ủy Cảnh Nhất Dân tới nhà chúc thọ, những quan viên lớn nhỏ năm xưa từng nhận ân tình của Trần Nhiên đều rục rịch chuẩn bị, có lẽ cũng có người thực sự tới chúc mừng, ôn chuyện cũ, lòng người ai có thể nói nhìn thấu được hết, điều tốt đẹp không phải hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

À thì tất nhiên là tới chúc mừng lại vừa vắn gặp được bí thư thành ủy, nói chuyện được một vài câu thì có tác dụng gấp mười lần nỗ lực làm việc.

Ba anh em Trần Kiến Quốc bỏ hết công hết việc đấy, chỉ chăm chăm lo chuyện tiệc thọ, toàn bộ người Lâm gia chỉ được thông bao tới dự tiệc cuối cùng.

Chiều mừng ba Tết nhìn tấm thiệp mời Trần Vệ Hồng đưa tới nhà, Lâm gia chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, ba anh em Trần Kiến Quốc thực sự coi cả nhà Lâm Minh Đạt là những người không hề có quan hệ gì với Trần gia rồi. Mặc dù sớm biết sự thế lợi của bọn họ, nhưng thấy bọn họ làm như thế, khiến người ta dở khóc dở cười.

- Bỏ đi, dù sao cũng là thân thích, tốt xấu gì thì cũng nhận rồi.

Trần Vệ Hồng cười rất giả dối:

- Sao không nhận chứ, chẳng qua sợ làm phiền mọi người thôi, cho nên tới lúc này mới thông báo, chuyện yến tiệc chúng tôi chuẩn bị xong cả rồi, mọi người chỉ cần đến mừng 6 đến ăn là được. Anh cả, anh hai đều định đích thân tới mời, nhưng mà phải tiếp khoa trưởng Thi của cục công thương, nên tôi mới làm đại biểu ...

- Ủ, thế cũng được.

Lâm Minh Đạt lãnh đạm nói:

Trần Vệ Hồng xong việc cũng không vội đi ngay, ngồi đó ngó quanh phòng khách của Lâm gia:

- Chà, mấy năm không gặp, nhà Chị Ba thay đổi cũng không ít nhỉ, cái nhà này, tính phí trang hoàng phải ngót nửa triệu. Làm hiệu trưởng có khác, hơn chúng tôi nhiều, giờ các bậc cha mẹ vì con mình, không thể thiếu tới nhà thầy cô thăm hỏi, Trần Ngô nhà tôi điều tới Nhất Trung, nhờ vả quan hệ mà còn phải nộp 40.000 tiền xây dựng trường ...

Trần Tú không quan tâm tới ba người kia nghĩ gì, nhưng không muốn họ hiểu lầm chồng mình, chẳng nóng chẳng lạnh nói:

- Cũng không nhiều như vậy đâu, Tỉnh Hồ Uyển mới đầu giá chỉ có 600 - 7000 đ/ m3. Tiểu Ba, Tiểu Sơ đều đã lớn, Tỉnh Di cũng kết hôn, nhà cũ không đủ chỗ ở nữa, nhà trong thành phố thì không đủ tiền mua, cho nên mới chuyển tới gần trường ở. Giá nhà ở nơi này hai năm qua mới vọt lên, anh rể cô là người như thế nào, cô chẳng biết hay sao, anh ấy tích góp cả đời cũng chẳng có nổi nửa triệu.

- Chà, anh chị may mắn thật đấy.

Trần Vệ Hồng thân thiết quay sang trò chuyện với Lâm Tuyên:

- Tiểu Ba giờ cũng tới trường làm giáo viên rồi hử, làm giáo viên tốt đấy, song không bì được với công vụ viên, công việc nhàn nhã, lương lại cao. Cháu nhìn xem, Trần Tấn, Sở Sở cũng làm công vụ viên rồi, thoải mái lắm. Hay để dì nhờ quan hệ giúp cho. Triệu Tăng có quan hệ gì với nhà chị nhỉ ... à, anh rể, cậu ta là học sinh của anh mà, phải không?

- Ủm, cậu ta tới Thông Nam, lâu rồi cũng không liên lạc.

Trần Hồng thở dài:

- Anh cứ luôn như thế, Triệu Tăng là bí thư thị ủy Thông Nam rồi, anh có quan hệ cũ tốt thế mà không dùng, nói với cậu ta một tiếng, việc gì mà không an bài được.

Lâm Tĩnh Di ngựa tai cắt ngang:

- Nếu Triệu Tăng không phải học sinh của ba cháu thì ngay tờ thiệp mời này dì cũng không thèm mang tới phải không?

- Cháu ... Sao cháu lại nghĩ xấu về dì như thế?

Trần Vệ Hồng không giận, còn làm ra vẻ oan ức:

- Vì dì lo lắng cho công việc của Tiểu Ba thôi. Bên phía Triệu Tăng thì dì mời rồi, không rõ có đi không? Anh rể à, anh gọi điện hỏi một câu được không? Khi Triệu Tăng tới thành ủy làm việc, lúc đó lão gia tử còn tại nhiệm, coi như có chút ân tình với cậu ta.

Trần Vệ Hồng cuối cùng cũng tỏ rõ mục đích chuyến đi của mình, thấy người khác vẻ mặt bất thiện, không ở lại thêm phút nào vội vã bỏ đi. Lâm Tĩnh Di cầm cốc trà uống ực một hơi hết sạch, vẻ bực tức trên mặt không tan chút nào.

- Con lớn chừng đó rồi mà ăn nói chẳng biết chừng mực.

Trần Tú nói vậy, song đem chén trà Trần Vệ Hồng uống đi rửa.

Lâm Tĩnh Di trút giận sang em trai:

- Em biến thành giống ba từ lúc nào thế? Ngồi ngây ra đó, thế mà em cũng chịu nổi à?

Lâm Tuyền nhún vai:

- Em có thấy chuyện gì đâu, sao phải giận?

Nhìn sang Lâm Minh Đạt:

- Có gì đáng giận không ba?

Lâm Minh Đạt lắc đầu:

- Ba không thấy.

Lâm Tĩnh Di tức tối vung tay lên:

- Con mặc kệ, mừng sáu con tổ chức tiệc ở Tú Thủy Các, sau đó đón ông ngoại tới đó, xem xem có bao nhiêu người tới bên kia.

Tiểu Sơ vỗ tay, đứng ngay dậy:

- Hay, em ủng hộ chị, bao luôn Tú Thủy Các, để em đi nói với Quách Tử ...

- Em hứa vào làm gì?

Lâm Tuyền nắm đầu Tiểu Sơ ấn xuống:

- So đo với họ làm cái gì, để bọn họ làm, chúng ta đỡ tốn công. Em, chị Tĩnh Di và mẹ nhớ mừng 6 đi sớm vào, đứng ở cổng, thu hết tiền mừng, chỉnh cho bọn họ một trận.

- Cút đi.

Đang khí thế bị Lâm Tuyền nói một câu làm phì cười, Lâm Tĩnh Di cầm cuốn tạp chí ném Lâm Tuyền:

- Ai thêm thứ tiền đó, chị chỉ ngựa mất với bản mặt háms lợi của họ thôi.

- Vậy chẳng phải xong rồi sao, bọn họ năm ngoái đầu tư ở Kiến Nghiệp lỗ thê thảm, thôi chị cứ mắt nhắm mắt mở cho qua đi, nếu so đo với họ, chẳng phải để ông ngoại kẹp giữa đau lòng à? Hơn nữa, có gì mà so đo? Mừng sáu em bảo Phi Phi cho chị mượn chiếc Porche, đảm bảo bọn họ trở mặt, nếu chị chưa hã, em mượn chiếc Lincoln 1200 cho chị. Chị chỉ cần xoay xe một cái là đủ chắn kín cửa nhà ông ngoại, ai muốn vào đều phải leo qua, nếu là người quen chúng ta thì cho họ chui qua xe vào.

Lâm Tĩnh Di bị Lâm Tuyền làm vừa tức vừa buồn cười, có điều Lâm Tuyền chạy ra xa rồi, đánh không nổi.

212. Q.4 - Chương 51: Tiểu Nhân Hoảng Sợ (1)

Ngày mùng 6 tết, Cảnh Thiên Sương gọi điện cho Lâm Tuyền, nói Cố Hiến Chương muốn đích thân tới Tĩnh Hải chúc thọ Trần Nhiên. Dương Thiên Hoa và Đoạn Kính Hồng không dứt ra được, nhưng nhờ hấn mang quà mừng tới Tĩnh Hải. Lưu Thanh Sơn thì là người tình ngoài điều tới, không biết Trần Nhiên, song vẫn nhờ gửi kèm một phần quà. Năm mới năm me thế này, quan viên nào mà không ở nhà một ngày, tổn thất phải tới cả trăm nghìn.

Quá 12 giờ rồi mà bữa tiệc còn chưa bắt đầu, người dự tiệc đói lép bụng rồi, nhưng Trần Nhiên, Liễu Diệp Thiên, Khương Chí Minh đều đứng ở cửa trạch viện đợi, người khác có thể ý kiến được gì nữa đây, chỉ thì thầm với nhau: Người kia là ai mà khiến cả Liễu Diệp Thiên phải ra ngoài đợi nhỉ?

Đội xe từ từ đi đến, Cố Hiến Chương khi xuất phát từ Kiến Nghiệp chỉ có ba cỗ xe, đến cửa đường cao tốc thì thêm sáu cái xe do Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng, Lâm Tuyền đi đón.

Chín chiếc xe nối nhau đi qua cổng, làm xung quanh xôn xao, từ chiếc xe đầu tiên Cảnh Nhất Dân cùng Cố Hiến Chương đi xuống, chiếc xe thứ hai có Triệu Tăng, Cảnh Thiên Sương, Dương Oánh. Cố Hiến Chương đến Tĩnh Hải, tất nhiên Lâm Tuyền phải đi đón, song lúc này có Cảnh Nhất Dân bồi tiếp rồi, y trốn xuống chiếc xe cuối cùng, nhìn đám đông xúm xít quanh Cố Hiến Chương đi vào, mới cùng Quý Vĩnh xuống xe vào trạch viện.

Trần Kiến Quốc tròn tròn mắt mà nhìn, lòng kích động vô cùng, muốn đi tới chào hỏi, nhưng sợ làm thế không đúng mực, sớm biết lão gia tử có quan hệ lớn như vậy ở tỉnh thành thì vất vả mò về cái Tĩnh Hải nhỏ tẹo này làm gì? Song lại nghĩ, lão gia tử không nói chuyện này với ba anh em mình, chắc trong lòng chưa hết giận chuyện cũ.

Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Lưu Hoa Đông tới chúc thọ cũng khiến ba anh em Trần Kiến Quốc thất kinh, nhưng không nghĩ ra lão gia tử có quan hệ gì với những phú hào hàng đầu của tỉnh này, những nhân vật này chỉ cần khê hở ngón tay ra một chút, đủ cho người ta phú quý suốt đời rồi.

Chỉ một người tới cũng là khách quý hiếm có, đằng này tới liền mấy người, làm Trần Kiến Quốc chạy tay luống cuống, vốn bữa tiệc tưởng chuẩn bị chu đáo lắm rồi, giờ thấy thiếu hết cái này tới cái nọ, toàn bộ chỗ ngồi phải thay đổi lại hết, vừa chạy đi chạy lại ứng phó, vừa không kìm nổi hưng phấn trong lòng, thậm chí sau hôm nay Trần gia sẽ bước lên tầm mới ở đất này rồi.

Đám Cố Hiểu Linh, Trương Bích Quân, Diệp Kính Cường, Chu Sơn, Triệu Khôn Nghĩ tới mà không thấy Lâm Tuyền đâu, lúc ấy Lâm Tuyền đi đón Cố Hiến Chương rồi. Lúc này bọn họ được an bài ở sảnh riêng tại hậu viện, Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ, cùng Lâm Minh Đạt ngồi ở đại sảnh ngoài cùng, thêm vào Lâm Tĩnh Di, Dương Minh, Tiểu Sơ, Trần Tú, Phương Nam, Quách Bảo Lâm Triệu Tĩnh, vừa vắn tròn một bàn. Những người an bài tại đại sảnh đều là bạn bè bình thường, rất nhiều người Lâm Tuyền còn chẳng biết tên.

Lâm Tĩnh Di hất hàm vào trong nói với Lâm Tuyền:

- Em không vào tiếp à?

- Bối phận cách biệt mà, em xen vào làm gì?

Đang trò chuyện thì có người hô:

- Trương thị Trưởng, bí thư Hướng đến rồi.

Lâm Tuyền cầm đĩa lên, khe khẽ gõ vào miệng bát, cười khê:

- Ha ha, chuẩn bị họp thường ủy rồi.

Chỉ Phương Nam nhận ra nụ cười của Lâm Tuyền rất lạnh.

Ngoài một vị phó bí thư ra nước ngoài khảo sát, ăn Tết ở Mỹ, còn bảy vị thường ủy của thành phố Tĩnh Hải đều tề tụ đông đủ trong trạch viện Trần gia. Nhìn thấy Trần Minh hành theo Trương Quyền vào đại sảnh, sắc mặt Lâm Tuyền trầm xuống, tay đang gõ bát hơi dừng lại.

Trương Quyền nhìn lướt qua mặt Lâm Tuyền, chỉ thấy hơi quen quen, mất một lúc mới nhận ra, nhưng ấn tượng của ông ta với Lâm Tuyền rất sâu sắc, thấy y ngồi ở đại sảnh thì bất ngờ lắm, thầm nghĩ :” Cậu ta thực sự chỉ là nhân vật không đáng nói tới sao?” Đang định chủ động tới thăm dò thì ba anh em Trần Kiến Quốc hớn hờ xúm tới, niềm nở chào hỏi:

- Thị trưởng Trương, ngọn gió nào thổi ngài tới đây.

Tất nhiên vì Cố Hiến Chương, Trương Quyền đâu vì Cảnh Nhất Dân tới đây mừng thọ mà tới.

- Chúng tôi là đám tiểu binh của lão bí thư mà, đại thọ 70 của lão bí thư, sao có thể vắng mặt được.

Trương Quyền đang định giới thiệu Trần Minh Hành thì phát hiện ánh mắt ông ta đang nhìn Lâm Tuyền, nghi hoặc hỏi:

- Ai thế?

- À, đó ...

Trần Kiến Quốc nhất thời không biết phải giới thiệu thế nào, trong lòng ông ta chưa bao giờ coi Trần Tú là người nhà, huống hồ Lâm Tuyền chỉ là con nuôi của Trần Tú.

- À, phải tôi nhớ rồi, là cháu ngoại của lão bí thư đây mà, là Tiểu Ba nghịch ngợm thích gây sự phải không? Chớp mắt đã lớn như thế này rồi. Tôi nhớ cháu và Giai Minh nhà tôi cùng tuổi, năm ngoái bị tai nạn.

Trương Quyền vỗ đầu, chợt nhớ ra:

- Sao, đã khỏe hoàn toàn rồi chứ?

- Thị trưởng Trương còn nhớ một nhân vật nhỏ như tôi, đúng là vinh hạnh.

Trần Kiến Quốc thấy Lâm Tuyền ngồi yên tại chỗ, toát mồ hôi, hoảng hốt chạy tới rít khê bên tai y:

- Sao mà dám ăn nói với thị trưởng Trương như thế, còn không mau đứng lên.

Lâm Tuyền thuận thế đứng dậy, gật đầu với Trương Quyền, Trần Minh Hành, coi như chào hỏi rồi thản nhiên ngồi xuống.

- Trẻ nhỏ không hiểu lễ phép, xin thị trưởng Trương đừng trách.

Trần Kiến Quốc cười nịnh bợ, vừa chửi thầm Lâm Tuyền vô giáo dục, lòng lại mừng rỡ, tiệc thọ của lão gia tử có sự góp mặt đông đủ của thường ủy thành phố, sau này làm ăn gì cũng dễ như trở bàn tay, cửa nào cũng thông. Mấy thứ vật liệu xây dựng kia vẫn kinh doanh tiếp, nhưng mắng địa ốc mới là kiếm tiền nhiều nhất, nhận thầu rồi sang tay một phát kiếm cả triệu rồi.

Đám Trần Kiến Quốc, Trần Kiến Quân khom lưng *** ton theo sau Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn vào hậu viện, Trần Vệ Hồng tụt lại phía sau, cười toét đón nhận lời chào hỏi xung quanh, nhìn xem đi, cả bí thư thành ủy lẫn thị trưởng đều tới nhé, về sau ai dám coi thường Trần gia nữa.

Lúc đi qua bàn nhà Lâm Minh Đạt ngồi, chợt thấy Tiểu Tư Vũ đang cọ quây như con sâu trong lòng Lâm Tuyền, đưa tay ra bẹo má cô bé:

- Tiểu Ba, có phải cô bé cháu nhận nuôi mà lão gia tử nhắc tới đây không, đáng yêu qua đi.

Rồi nhìn Phương Nam ngồi bên cạnh Lâm Tuyền, dài giọng trách móc:

- Chị ba này, dù gì Tiểu Ba cũng tốt nghiệp đại học hàng hiệu quốc gia, khuê nữ nhà ai mà không kiếm nổi, lại kiếm cho Tiểu Ba một cô gái đã kết hôn thế này?

Lâm Tuyền mặt biến sắc, đứng bật dậy, va phải mép bàn làm bán dưa rơi loảng xoảng, tiếng động lớn khiến người ngồi trong đại sảnh giật mình, không hiểu phát sinh ra chuyện gì. Lâm Tuyền mặt trắng bệch nhìn chằm chằm vào Trần Vệ Hồng:

- Bà nói cái gì?

Vốn Trần Vệ Hồng đối xử với nhà Lâm Minh Đạt tuy luôn mang thái độ từ trên cao nhìn xuống, song xem như còn ăn nói khéo léo, chỉ là hôm nay bao nhiêu khách khứa trọng đại như vậy tới đây, nhất thời làm bà ta đắc ý, hơn nữa nhà Lâm Minh Đạt lúc nào tỏ ra thanh cao coi thường ba anh em bà ta, nên Trần Vệ Hồng định mượn thể lên mặt một phen. Ai mà ngờ Lâm Tuyền hung dữ như vậy thì hoảng sợ, lùi lại một bước phân bua:

- Đừng trách dì ăn nói khó nghe, dì cũng muốn tốt cho cháu thôi mà, nói thế nào thì cháu cũng có chút quan hệ với Trần gia, phải giữ thể diện ...

- Đủ rồi.

Lâm Minh Đạt trầm giọng cắt ngang lời Trần Vệ Hồng, không để bà ta chọc giận Lâm Tuyền thêm nữa, nhanh tay giữ lấy Lâm Tuyền:

- Con ngồi xuống đi, đây là tiệc thọ của ông ngoại con đó.

Nhìn hai cô con gái cũng rục rịch phản ứng, ném sang ánh mắt trấn áp:

- Hai con ngồi yên cho ba, chuyện này chưa tới lượt các con.

Mắt Lâm Tuyền vẫn long lên sòng sọc, khiến Trần Vệ Hồng sợ hãi lùi lại bước nữa.

213. Q.4 - Chương 52: Tiểu Nhân Hoảng Sợ (2)

- Tiểu Ba, ngồi xuống đi.

Phương Nam nói nhỏ đủ để Lâm Tuyền nghe được, nhìn cô cười, Lâm Tuyền càng thấy lòng khó chịu, nhưng vẫn miễn cưỡng ngồi xuống, lúc này vụn vặt lần không thể phá hỏng bữa tiệc, nếu không làm Phương Nam càng khó xử, từ từ ngồi xuống.

Trên danh nghĩa Phương Nam chỉ là trợ lý của Lâm Tuyền, nhưng trong mắt người nhà, quan hệ bọn họ đã tới giới hạn nhất định rồi, trước kia Lâm Minh Đạt, Trần Tú chỉ là hoài nghi, lúc này nhìn phản ứng của Lâm Tuyền mới xác nhận hoàn toàn, cũng không biết phải nói làm sao.

Trần Vệ Hồng ngượng ngùng, chạy biến vào hậu viện.

- Ba, ba làm sao thế?

Tiểu Tư Vũ bị Lâm Tuyền làm hoảng sợ, tay ôm chặt cổ y, mở to mắt hỏi:

- Ba không sao, Tư Vũ con có bị đau không?

Tiểu Tư Vũ lắc đầu, Lâm Tuyền không nói gì nữa nắm lấy tay cô bé, Phương Nam đưa tay xuống dưới bàn, khẽ nắm tay y vỗ về. Tiểu Tư Vũ thấy tay mẹ, tay nó với cả tay ba đều nắm lấy nhau ở dưới bàn, cảm thấy rất thú vị.

Triệu Tăng đứng ở cửa, từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy bàn tay Lâm Tuyền nắm tay Phương Nam dưới bàn, hắn cũng biết cảnh ngộ của Phương Nam, nghĩ Lâm Tuyền và Phương Nam tới với nhau không phải là chuyện xấu. Nội tâm lẫn tình cảm của Lâm Tuyền rất yếu đuối, khác hoàn toàn chuyện y lão luyện trong mối quan hệ xã giao cùng thiên phú thương nghiệp, chỉ có cô gái từng trải thành thục như Phương Nam mới có thể chăm sóc chiều cố cho Lâm Tuyền, nếu đổi lại là cô gái ngây thơ cùng tuổi, sớm muộn cũng có xung đột.

Triệu Tăng đi tới, đầu ghé vào giữa Lâm Tuyền và Lâm Minh Đạt:

- Thầy, Tiểu Ba, bí thư Cố muốn gặp.

- Nhất định phải đi à?

Lâm Tuyền hỏi lại, e rằng đây là chủ ý của Cảnh Nhất Dân:

- Đây là chuyện sớm muộn, em không tránh được đâu.

Triệu Tăng vỗ vai Lâm Tuyền:

Lâm Tuyền nhìn cha, Lâm Minh Đạt đặt đũa xuống đứng dậy.

- Ba, con cũng muốn đi.

Tiểu Tư Vũ bám lấy đùi Lâm Tuyền:

- Tư Vũ, ngoan, để ba con đi, ba còn có việc.

Phương Nam biết trong kia toàn nhân vật lớn, giữ Tiểu Tư Vũ lại:

- Đồ sâu con thích bám người ta.

Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ lên, béo mông cô bé một cái:

- Không được béo mông con gái, ba đi béo mông mẹ ấy.

Giọng Tiểu Tư Vũ vừa trong lại vừa to, làm người trong đại sảnh nghe thấy hết, tất cả cười rộ lên, Lâm Tuyền bế vội cô bé đi vào hậu viện, không dám nhìn phản ứng mọi người.

Trạch viện vẫn bảo tồn nguyên xi theo kiến trúc cổ, rộng ba mẫu, chia làm ba phần, sân trước, nhà chính, hậu viện. Lâm Minh Đạt, Lâm Tuyền, Triệu Tăng đi vào nhà chính, Trần Kiến Quốc vừa đi chào khách ở phòng khác về, thấy bọn họ không hiểu ra làm sao, cũng theo vào, liền nhìn thấy Cố Hiến Chương đứng dậy bắt tay Lâm Minh Đạt.

- Nhất Dân thường kể với tôi về anh, anh là đồng môn của Nhất Dân, nói như thế chúng ta cùng tuổi. Lâm Tuyền có thành tựu lớn như ngày nay, đều là công lao giáo dục của anh.

Trần Kiến Quốc sững người, thân phận như Cố Hiến Chương sao phải đứng dậy bắt tay đứa em rể làm hiệu trưởng quen này, còn Tiểu Ba cũng chỉ là tên thầy giáo quen nổi thì thành tựu gì? Nếu bảo đó chỉ là lời khách khí thì quá mức rồi, vả lại Cố Hiến Chương cần gì khách khí như thế?

- Không dám, bí thư Cố quá khen rồi, Tiểu Ba đều do ông ngoại nó dậy dỗ.

Lâm Minh Đạt không nhận công về mình, nếu nói ông có ảnh hưởng gì tới Lâm Tuyền, thì đó là không để Lâm Tuyền đi lệch hướng quá mức thôi. Rồi ung dung chào hỏi mọi người, ngồi phía tay trái Trần Nhiên, Lâm Tuyền là phận con cháu, đương nhiên cùng Triệu Tăng ngồi vị chí cốt.

Dù là tiệc nhà, song mọi người xuất thân quan trường cả, tôn ti trật tự không thể thiếu, tám người lần lượt ngồi theo thứ tự: Trần Nhiên, Cố Hiến Chương, Lâm Minh Đạt, Cảnh Nhất Dân, Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Triệu Tăng, Lâm Tuyền. Còn Hướng Nghĩa Sơn, Trương Quyền cùng mấy vị thường ủy khác ngồi ở sương phòng bên cạnh.

Nhìn thấy Lâm Minh Đạt và Lâm Tuyền đi vào nhà chính, Trương Quyền quay đầu nhìn Trần Minh Hành, cả hai đều ngạc nhiên. Mấy năm qua Lâm Tuyền làm ra một số việc, ít nhất gây ra ảnh hưởng tương đối lớn trong thượng tầng xã hội Tỉnh Hải, nhưng Trương Quyền chưa bao giờ thực sự để ý, ông ta hiển nhiên quy kết tất cả do Trần Nhiên giật dây đằng sau, ngược lại Trương Quyền cho người chú ý tới ba anh em Trần Kiến Quốc.

Có điều nhìn tình cảnh này, ba anh em kia không được vào nhà chính ngồi, như vậy hai năm qua đã theo dõi nhằm mục tiêu rồi.

Trần Minh Hành thì lại nghiêm túc tra gốc gác của Liên hợp Tỉnh Hải, song thu hoạch có hạn, từ nhiều dấu hiệu cho thấy Liên hợp Tỉnh Hải là công cụ kiếm tiền của quan viên Cảnh hệ, Lâm Tuyền trẻ như thế có tư cách ngồi ở nhà chính, phải chăng Cảnh Nhất Dân thông qua Liên hợp Tỉnh Hải leo được lên thuyền của Cố Hiến Chương?

Trần Vệ Hồng lúc này thấy anh cả đứng sững sờ ngoài cửa, không biết chuyện xảy ra trước đó khê đẩy một cái:

- Sao không vào đi, đứng đó làm gì.

Chợt ngó thấy Lâm Minh Đạt, Lâm Tuyền, tức thì há mồm không nói được lời nào nữa, khéo Trần Kiến Quốc sang một bên, hỏi:

- Sao bọn họ lại vào đó?

Trần Kiến Quốc hỏi lại:

- Có phải trước kia chúng ta qua lại nhà Lão Tam ít quá không?

- Sao còn ít được, lần trước Tiểu Ba bị tai nạn, em còn nhờ người biếu 200 đồng, anh và anh hai thì sao? Chuyện này là thế nào?

- Lâm Minh Đạt và bí thư Cảnh là bạn học, Triệu Tăng được bí thư Cảnh coi trọng, ít nhiều là nhờ có quan hệ với Lâm Minh Đạt. Tiểu Ba thì hình như thân với bí thư Cố lắm, lần này bí thư Cố tới đây, trông có vẻ như nể thế diện nó ...

- Làm gì có thể, nó là cái thằng giáo viên quèn ...

Trần Vệ Hồng không tin, nhìn vào trong nhà chính lần nữa, lúc này Cố Hiến Chương đang nói chuyện với Trần Nhiên:

- Nó được mấy cái tuổi đầu, ngay cả bạn gái đảng hoàng còn chưa có thì làm được việc gì?

Vị trí bàn tiệc ở nhà chính hơi loạn, vì toàn là người Cố Hiến Chương điểm danh. Trần Kiến Quốc bản lĩnh kinh doanh không ra sao, nhưng bao năm luôn cúi quan hệ, không phải không có tâm đắc, ông ta thoáng cái đã nhìn ra, tất cả những người kia đều xoay quanh Lâm Tuyền, không phải y là nhân vật quan trọng nhất, nhưng giống như cây cầu kết nối những người đó, bọn họ tới đây không phải vì cha ông ta, mà vì Lâm Tuyền, đứa cháu không có chút máu mủ gì mà ông ta luôn xem thường.

Trần Kiến Quốc đứng ngồi không yên, Trần Vệ Hồng càng thấp thỏm, nhớ tới thái độ của mình lúc này càng sợ, ánh mắt lúc này của Lâm Tuyền khiến bà ta tới giờ còn run run, nếu không có Lâm Minh Đạt giữ lại, bà ta tin chắc y không chút nể nang xông vào đánh mình, tự an ủi bản thân rằng không phải thế, chắc có nguyên nhân nào khác. Thà rằng chuyện rõ ràng còn dễ chịu hơn, đây cứ như đợi tòa ra phán quyết vậy, tư vị chờ đợi làm bà ta không chịu nổi:

- Đi tìm anh hai bàn bạc xem.

Hai người bỏ khách khứa đó, đi vội ra ngoài, và phải Trần Kiến Quân đang cầm chén rượu vào, thế là một trái một phải kéo tay ông ta ra ngoài.

- Sao thế, sao thế?

Trần Kiến Quân chẳng hiểu gì:

- Lãnh đạo của Tiểu Tấn nhà anh tới rồi đó, anh trốn đi đâu, em vừa uống hộ anh ba chén rượu.

Kéo Trần Kiến Quân vào một chỗ vắng, Trần Kiến Quốc định nói, há miệng chợt nhận ra không biết phải nói gì, đá bóng sang Trần Vệ Hồng:

- Lão Tứ, cô nói đi.

- Em nói gì bây giờ.

Trần Vệ Hồng giọng biến dạng:

- Em còn chưa hiểu chuyện ra sao?

- Chuyện gì?

Trần Kiến Quân càng ù ù cạc cạc:

- Hai người làm sao thế, cứ như ăn phải ruồi vậy.

Trần Kiến Quốc cười khổ:

- Chú tới phòng kia nhìn một cái là hiểu.

214. Q.4 - Chương 53: Chẳng Giận Nỗi (1)

- Chẳng lẽ có yêu quái tới à?

Trần Kiến Quân nghi nghi hoặc hoặc bước đi, lát sau quay về với bộ dạng hồn siêu phách lạc, dẫm phải hòn đá, thiếu chút nữa trượt ngã, bên cạnh có khách chào hỏi cũng không nghe thấy. Đi nhanh tới trước mặt Trần Kiến Quốc, Trần Vệ Hồng, giọng run rẩy:

- Sao có mấy cái bát cái đĩa không mời mà tới vậy?

- Chú nhìn thấy cái gì?

- Em thấy Từ Kiến tới chúc rượu, đến lượt Lâm Minh Đạt, sống chết ấn cậu ta ngồi xuống, không dám để cậu ta đứng dậy nhận rượu.

- Từ Kiến của Thiên Tinh Hồ à?

Trần Kiến Quân ngạc nhiên, lúc này còn thấy Từ Kiến đi chiếc BMW 760 tới, lòng càng hoảng. Vội kéo hai đứa em tới hậu viện bàn bạc, nhưng bàn được cái gì, bọn họ căn bản không hiểu Lâm Minh Đạt vì sao có đãi ngộ cao như thế, còn hạng con cháu như Lâm Tuyền sao lại được ngồi ở nhà chính.

- Chúng ta vào đó chúc rượu xem sao?

Trần Vệ Hồng đưa ra ý kiến, cuối cùng Trần Vệ Quốc ý thân phận anh cả, cùng có duyên gặp mặt Cảnh Nhất Dân vài lần, tới mời rượu.

Trần Nhiên vừa thấy con trai liền phẩy tay:

- Ra kia chiêu đãi khách, nơi này không cần anh.

Trần Kiến Quốc ngượng ngịu đứng ở cửa, vào thì không vào được, lui thì ông ta không cam tâm, mặt nhăn như quả mướp đắng.

Lâm Tuyền vốn chẳng bận tâm tới ba người này, trước giờ y coi họ như không khí, có điều hôm nay Trần Vệ Hồng xỉ nhục Phương Nam, cơn giận y vẫn chưa nguôi:

- Cậu cả có muốn cháu nhường chỗ cho không?

Rồi bế Tiểu Tư Vũ ngồi ở đầu gối lên, làm động tác muốn đứng dậy.

- Không cần, không cần ...

Trần Kiến Quốc tất nhiên muốn thế lắm, có điều ông ta luôn kín đáo quan sát phản ứng người khác, thấy Cố Hiến Chương và Cảnh Nhất Dân gần như cùng lúc hơi nhú mày lại, cuống quýt xua tay, làm chén rượu sánh ra quá nửa:

- Lâu rồi không uống rượu với em rồi, anh mời chú một chén.

Uống hết số rượu còn lại, xong lật đặt đi ra.

Nói thế nào cũng là con trai của ông ngoại mình, nhìn Trần Kiến Quốc bêu xấu trước mặt người khác, Lâm Tuyền khề thở dài. Lâm Minh Đạt đưa chân đá y một cái, Lâm Tuyền giật mình tỉnh lại, thấy ánh mắt ông ngoại thoáng về bị ai, Lâm Tuyền hồi hận vừa rồi không kiềm chế được bản thân, nếu để ông ngoại không vui trong ngày đại thọ này thì tội của y quá lớn. Chẳng phải vì trước nay mình không thêm so đo với bọn họ, nên ông ngoại mới tin tưởng gửi gắm lên mình sao?

Lâm Tuyền nghĩ tới đó, lại nghĩ tới cảm thụ của Phương Nam, dù Phương Nam có vẻ xác định chỉ làm tình nhân của y, song những lời của Trần Vệ Hồng làm người ta khó chịu.

Khổng Lập Dân thấy không khí bữa tiệc hơi trùng xuống, liền lên tiếng:

- Cô bé này không phải hơi kỳ lạ sao?

Mọi người nghe thế nhìn sang Tiểu Tư Vũ, cô bé bị bảy tám người nhìn chăm chăm chẳng tỏ ra sợ hãi, càng ngồi ngay ngắn trong lòng Lâm Tuyền, giương đôi mắt to ngơ ngác nhìn người xung quanh.

- Phải đấy, chẳng có đứa bé nào thích tới một chỗ thế này cả, Tiểu Ba lòi nó đi khắp nơi đúng không?

Cảnh Nhất Dân hiểu ý hướng ứng chủ đề này:

- Đúng vậy, cuộc họp cấp cao của Thiên Tinh Hồ, cô bé này cũng có mặt nữa.

Lâm Tuyền mới chợt nhớ đúng là y đưa Tiểu Tư Vũ tới những nơi không phù hợp với cô bé chút nào, nhưng Tiểu Tư Vũ không hề quấy phá hay tỏ ra buồn chán như những đứa bé khác, thường ngồi rất ngoan. Lâm Tuyền trước kia chỉ nghĩ cô bé quần mình, giờ mới nhận ra, hứng thú hỏi:

- Tư Vũ, con có hiểu mọi người nói chuyện gì không? Con không thấy chán à?

Tiểu Tư Vũ lắc cái đầu nhỏ, ngây thơ đáp:

- Mẹ bảo đi với ba ngoan, hôm sau được ăn KFC.

Mọi người cười ồ, không khí bữa tiệc vớt vát được phần nào.

Ba anh em Trần Kiến Quốc thuộc về một loại người, ài biết nói sao đây nhỉ, nếu đánh họ mắng họ, họ lại càn sát đến, nếu không để ý tới họ, họ càng thấp thỏm bất an. Trần Kiến Quốc bị Lâm Tuyền dùng lời lẽ đẩy ra ngoài, trong lòng như có muôn vàn con kiến chạy loạn bậy, làm ông ta đứng ngồi không yên, lại không dám tùy tiện có hành động gì, sợ làm sai khiến cho nhà Lâm Minh Đạt không vui.

Ăn cơm trưa xong, nghỉ ngơi một chút rồi Cố Hiến Chương cáo từ rời đi, Lâm Tuyền lại theo Cảnh Nhất Dân cùng lãnh đạo thành phố ra đường cao tốc đưa chân, Cố Hiến Chương lần này không vội về Kiến Nghiệp, mà về quê ở Củng Nghĩa trước.

Tuy nói tiệc tối mới là tiệc chính, nhưng kém xa so với tiệc trưa, Cố Hiến Chương rời đi, đám Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn, Trần Minh Hành cũng chẳng ở lại, lúc rời đi sắc mặt không được tốt cho lắm. Lâm Tuyền quan sát thấy hết, sự xuất hiện của Cố Hiến Chương cũng làm y không ngờ, hiện giờ ảnh hưởng tốt xấu chưa rõ, song có một điều chắc chắn sẽ khiến đám Trần Minh Hành, Trương Quyền cảnh giác hơn, như vậy những việc làm của Liên hợp Tinh Hải có thể không che dấu được nữa.

Ngày hôm nay chắc chắn sĩ khí của Cảnh hệ sẽ được cổ vũ mạnh mẽ, với tư tưởng quan trường của Trương Quyền, sẽ càng lo Cảnh Nhất Dân ra tay từ quan trường, dù sao có nhân vật đứng thứ ba tình ủng hộ, Cảnh Nhất Dân có vốn chính trị lớn ụ hiếp tới ông ta.

Khi đoàn người Cảnh Nhất Dân trở lại, trong nhà chính còn lượn lơ hương rượu, Triệu Tăng mới hỏi:

- Đây cái bình rượu lúc này lấy riêng ra là rượu gì thế, anh uống không ít rượu ngon, song chưa thấy loại nào có hương thơm thuần như thế.

Lâm Tuyền đắc ý nói:

- Rượu từ năm Đạo Quang (2820 -1851), em cũng tình cờ có được bốn vò thôi. Nhưng đây là chuyện chỉ có thể gặp, không thể cầu, đặt trong trong hầm rượu, hương thơm lan tỏa, những thứ rượu khác cũng tăng thêm hương thơm. Nếu chẳng phải bí thư Cố tới, chẳng lấy vò rượu này ra uống đâu, mà muốn uống được còn phải thông qua pha chế đúng cách nữa. Hiện tặng cho bí thư Cố hai vò rồi, đoán chừng cả đời này ông ngoại cũng không uống vò còn lại đâu.

Triệu Tăng không hỏi bốn vò rượu kia bao nhiêu tiền mới kiếm được, hẳn giá trên trời, rượu Mao Đài tinh phẩm cất giữ 80 năm đã phải hơn trăm nghìn rồi, đây lại là rượu từ năm Đạo Quang, đại khái là báu vật mà người mê rượu khao khát. Chẳng trách để rượu vào cốp xe, Cố Hiến Chương vẫn không yên tâm xuống xem hai lần, nếu chẳng may vỡ một vò thôi, chắc muốn chết luôn.

- Tiểu Ba.

Lâm Tuyền nhìn thấy dì út Trần Vệ Hồng đứng thập thò ở cửa gọi mình, y chẳng thêm để ý đi vào hậu viện, trong sương phòng bên có bày bốn cái bàn. Lưu Hoa Đông, Từ Kiến, Lạc Ích Đông, Chu Vân Thiên

một bàn, Khương Chí Minh, Liễu Diệp Thiên, Trần Nhi Lập, Tư Vĩ Khánh một bàn, bàn này ai nấy đều có đồng tiền trước mặt, còn bàn Lưu Hoa Đông thì sạch bong. Triệu Tăng tò mò hỏi:

- Đại phú hào đánh bài không mang tiền à?

Lâm Tuyền giải thích:

- Khoảng 10 ngàn ván, mang chừng đó tiền thì chết mệt, bên cạnh có người nhớ hộ rồi.

Thấy Cảnh Nhất Dân đi vào, mọi người đều đứng dậy nhường chỗ cho ông vào đánh bài, Cảnh Nhất Dân xua tay:

- Thôi thôi, ở đây ai dám ăn tiền của tôi chứ?

Lâm Tuyền cười:

- Hay là gọi thêm ba cháu, cháu, chú Cảnh và anh Tăng nữa, bốn người chúng ta sẽ không ai nhường ai, ông ngoại cháu đánh chậm lắm, nếu không để ông chơi cũng thích hợp.

Bốn người đi tới nhà chính, Trần Kiến Quốc lại mon men đi tới, Trần Nhiên nhìn thấy xua tay đuổi đi.

Cảnh Nhất Dân cầm bộ bài hồi lâu mà không xào bài, trầm ngâm nhìn Lâm Tuyền hỏi:

- Cháu có biết chuyện Tân thành Á Đông không?

- Vâng, cháu có sai người lên đi kiểm tra, chi phí mỗi mét vuông không quá 400 đồng.

Lâm Tuyền gật đầu xác nhận:

215. Q.4 - Chương 54: Chặng Giận Nổi (2)

Tân thành Á Đông là nhà ở giá rẻ do tập đoàn Lệ Cảnh khai phát, nhưng giữa năm giao phòng thì xuất hiện vết rạn nứt và rò nước ở diện tích lớn, kết cấu chịu lực kém xa so với tiêu chuẩn yêu cầu, nói cách khác Tân thành Á Đông là khu nhà không đủ chất lượng, hộ giải tỏa tất nhiên không chấp nhận ở trong căn nhà như thế. Hiện giờ Trương Quyền làm việc không dám ngang ngược như trước nữa, nhưng dưới thao tác của ông ta cùng Trần Minh Hành, tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải là đơn vị bao thầu đã gánh lấy toàn bộ trách nhiệm, kẻ trục lợi trong đó là tập đoàn Lệ Cảnh thoát thân an toàn. Bất kể chuyện này giải quyết ra sao, tổng cty xây dựng cũng gánh tổn thất lớn.

Thiên Tinh Hồ xây nhà giá rẻ Tân Hồ hoa viên khổng lồ chi phí mức từ 500 - 700, dù thế vẫn có lãi tới 20%, làm ăn như Lệ Cảnh đúng là thoải mái vơ tay ra lấy tiền.

Có điều Lâm Tuyền cũng không phần nộ lắm, bị ảnh hưởng của sự kiện này, nhà đầu tư nhỏ ở TTCK bán tổng bán tháo cổ phiếu của tổng cty xây dựng, tạo điều kiện cho Liên hợp Tỉnh Hải hấp thu lượng cổ phiếu lớn.

- Vấn đề không chỉ thế, Lệ Cảnh là đại cổ đông của tổng cty xây dựng, mấy năm qua tiền tổng cty xây dựng đi vay tuồn qua cho Lệ Cảnh đã hơn 1.9 tỷ, thêm vào chuyển giao tài sản, nửa tài sản của Lệ Cảnh là ăn cắp trắng từ tổng cty xây dựng, tài sản nhà n ước thất thoát gần 1 tỷ.

Cổ phiếu mới của 00601 lên thị trường là 15.7 đồng, chưa tới một tuần đã nhanh chóng vọt lên 37.8 đồng, sau đó là chìm xuống vô tận, trong quá trình này, dưới sự can dự trực tiếp của Trương Quyền, không ngừng phát hành cổ phiếu định hướng mới cho đối tượng đặc biệt, tổng cổ phiếu từ 200 triệu ban đầu đã lên tới 1.1 tỷ. Hiện cổ phiếu 00601 quanh quẩn mức 1.3 tới 1.6, dân chơi cổ phiếu vô tri lại vô tội bị bọn chúng cướp sạch sẽ.

Lâm Tuyền cười nhạt:

- Trần Minh Hành và Trương Quyền sẽ không trơ mắt ngồi nhìn quyền khống chế tổng cty xây dựng lọt vào tay người khác, nếu không riêng chuyện chiếm dụng khoản vay, Lệ Cảnh đã phải đem 1.9 tỷ ra trả, đó là chưa tính nợ nần bao năm, bọn chúng chết cũng không buông đầu.

- Bộ phận cổ phiếu do Quốc tư quỹ chuyển nhượng không đủ dùng sao?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Chú Cảnh, cháu không dấu chú, tài chính trong tay cháu miễn cưỡng đủ dùng, nhưng kế hoạch thu mua này mà công khai, chút tài chính đó không đủ nữa. Lệ Cảnh là đại cổ đông, bọn họ có quyền ưu tiên mua cổ phần, vả lại khi đó chúng dùng kế hoạch thuốc độc thì cháu phải ứng phó ra sao? Chúng có thể tuyên bố trọng tổ tổng Cty xây dựng, một là tranh đoạt quyền khống chế, hai là đẩy giá cổ phiếu lên làm kế hoạch của cháu phá sản. Khi ấy giá cổ phiếu tăng lên gấp đôi, gấp ba, Quốc tư ủy dám bán giá cũ cho cháu không? Ai dám liều như thế?

Quốc Tư Ủy mà đem bán cổ phiếu với giá thấp chẳng khác gì để đám Trương Quyền, Trần Minh Hành nắm thóp, giao dịch thành công chẳng nữa cũng bị cưỡng ép bằng thủ đoạn hành chính.

Cảnh Nhất Dân cau mày:

- Vậy ý cháu là sao?

- Cho cháu thêm thời gian, chừng 4 -6 tháng nữa là cháu đủ số cổ phần cần thiết, tất nhiên đây không phải là biện pháp duy nhất. Dù Lệ Cảnh có cân đối sổ sách nuốt gọn 1.9 tỷ khoản vay kia nhưng số tài sản khác thì sao? Thế nào cũng phải khiến bọn chúng nhả tiền ra mới được.

Cảnh Nhất Dân hài lòng, Lâm Tuyền xem ra không phải chỉ miễn cưỡng tham gia, mà thực sự bỏ công suy tính rồi:

- Cứ theo cách của cháu mà làm đi, mai cháu theo Triệu Tăng tới Thông Nam. Phong cảnh bên đó không tệ.

- Nếu như chỉ để xem phong cảnh thì cháu đi, còn việc khác ... À, hình như cháu uống hơi nhiều rượu, đầu đau quá, cháu đi nghỉ đây, ông ngoại, ông chơi bài hộ cháu nhé.

Thấy Lâm Tuyền chạy còn nhanh hơn thỏ, bốn người trong phòng cười ha hả, thấy Cảnh Nhất Dân trịnh trọng đề xuất ra, Lâm Minh Đạt hỏi Triệu Tăng:

- Ở Thông Nam có chuyện gì?

Triệu Tăng gãi đầu:

- Nhất thời em cũng không giải thích rõ được, mai mừng bầy để em đón lão bí thư cùng cả nhà thầy tới Thông Nam nghỉ vài ngày.

Lâm Minh Đạt khoát tay:

- Cái lớp của Tiểu Ba đến Tết cũng không nghỉ, mai thầy phải đi trực, để đám Tinh Di, Tiểu Sơ đi chơi được rồi. Mọi người đoán xem trong tay Tiểu Ba có bao nhiêu tiền, để cùng bắt chẹt nó.

Cảnh Nhất Dân xòe bốn ngón tay ra:

- Lần này Thực nghiệp Tinh Hồ trọng tổ, Lạc Ích Đồng trả chừng đó tiền. Số tiền đó không đầu tư ở Tinh Hải, chẳng lẽ để nó chạy đi nơi khác?

Lâm Tuyền vừa nghĩ tới mưu đồ của mấy người kia đã sồn gai ốc, đi nhanh khỏi sân, ngó nghiêng tìm Phương Nam và Tiểu Tư Vũ, từ lúc đi tiễn Cổ Hiến Chương về tới giờ y chưa thấy mẹ con cô.

- Anh Tiểu Ba.

Một giọng nữ lãnh lót gọi:

Lâm Tuyền quay đầu lại, thấy Trần Sở, con gái Trần Kiến Quân, mặc chiếc áo khoác cộc màu hồng nhạt, đang mừng rỡ đứng cuối hành lang vậy y.

- Ô, Sở Sở, em về Tĩnh Hải hơn nửa năm rồi mà anh chưa gặp đấy.

Lâm Tuyền nhìn kỹ Trần Sở một lượt, dù cô mặc áo mùa đông dày, nhưng không che hết được những đường cong yêu điệu của thiếu nữ, đặc biệt gò má hồng hồng vì gió lạnh càng thêm xinh đẹp:

Trần Sở làm giọng giận dỗi nói:

- Em không tìm được anh thì có, nghe nói anh dạy ở trường Tây Trạch, em cũng tới tìm vài lần, em còn có đứa bạn học dạy ở đó, kể lại anh rất hung ác, bọn học sinh sau lưng gọi anh là ác ma. Bạn học của em là mỹ nữ, nhắc tới anh mà còn rùng mình, em không dám nói anh là anh em nữa.

Lâm Tuyền cười xòa:

- Làm gì quá đáng tới thế? Mà giáo viên trường anh làm gì có mỹ nữ, bạn học em là ai?

- Thái Đan Đan dạy tiếng Anh đó, nghe nói anh chê người ta dạy kém, muốn đuổi người ta đi, chẳng nề nang gì cả, may có dượng ngăn lại, không thì anh thành công rồi.

Trần Sở đưa nắm đấm lên dứ dứ:

- Trời, anh tưởng ai chứ, mà em đừng nghe cô ấy nói bậy, anh chỉ muốn cô ấy đổi lớp với giáo viên khác, có định đuổi cô ấy đi đâu.

- Người ta cũng có tự tôn chứ, anh Tiểu Ba, anh làm gì mà muốn đuổi người là đuổi, Tây Trạch cải cách tư có liên quan gì tới anh.

Lâm Tuyền chỉ ra sau lưng Trần Sở:

- Bọn họ bảo em tới hỏi anh?

Trần Sở biết không dấu được người anh họ thông minh này:

- Họ là loại người thế đấy, anh đừng bận tâm, em cũng muốn biết mà, chặn đường dượng hỏi mấy lần mà không tìm được anh, em còn định giới thiệu anh cho Thái Đan Đan đó.

- Trong Trần môn ngũ bá, chỉ có em gọi ba anh là dượng thuận mồm như thế thôi, được nể tình này anh nói cho em biết, anh có chút trong tập đoàn Tây Trạch, bạn học mỹ nữ của em là người làm của anh.

- Thôi xong rồi, mỹ nữ mà nghe giọng điệu anh nói chẳng khác gì đối tượng bóc lột, xem ra em không giới thiệu hai người làm hại bạn em nữa.

Trần Sở cười duyên:

- Sao anh lại làm ông chủ thế, hồi anh bị tai nạn, em đi Tây Cương, không trách em không tới thăm anh chứ, dù gì em cũng là mối tình đầu của anh mà.

- Phì, đừng có mà đảo lộn trắng đen, khi đó ai chạy theo muốn hôn ai nào?

- Em biết đấy.

Tiểu Sơ không biết từ đâu nhảy ra:

- Khi đó chị Sở thèm khát vẻ đẹp trai của Tiểu Ba, cứ ôm Tiểu Ba muốn hôn, làm hôm sau Tiểu Ba không dám đi học, đến ngày thứ ba thấy cứ trốn học ở nhà mãi cũng không xong, liền cảnh cáo chị Sở nếu đòi hôn sẽ báo giáo viên. Về sau không báo giáo viên mà đi mách ông ngoại.

216. Q.4 - Chương 55: Chẳng Giận Nỗi (3)

Trần Sở mặt đỏ dừ như gấc chín, vung tay định đánh Tiểu Sơ, Tiểu Sơ cười khanh khách trốn vào phòng.

- Anh đừng có mà đắc ý.

Trần Sở ngênh mặt lên:

- Hiện giờ anh không còn đẹp trai như xưa đâu, anh có muốn hôn em cũng chẳng được. Nhớ lại thời tiểu học, anh thật đẹp trai, có điều lạnh như băng ấy.

Lâm Tuyền xoa mặt mình:

- Anh về sau lại nghĩ, để em hôn cho xong, dù sao là người nhà, phù sa không chạy ruộng ngoài mà. Nhưng em lại chuyển trường rồi, mỗi lần về trạch viện, ba em lại không cho anh chơi với em. Lúc đầu không quen lắm, còn nhớ trước kia anh ngày nào anh cũng đi quãng đường xa tới nhà em đón em đi học, tan học rồi lại đưa em về, đột nhiên không được chơi với em nữa, có điều dần dần cũng quen.

Trần Sở nhớ lại chuyện cũ, buồn bã nuối tiếc hỏi:

- Khi đó ba em nói gì khó nghe với anh à?

Lâm Tuyền phát tay:

- Quên rồi, có điều không nên nói chuyện đó với ông ngoại, nếu không phải ông ngoại coi đó là chuyện cười đem ra kể, nói không chừng chúng ta thành một đôi.

Trần Sở nhìn Lâm Tuyền làm ra vẻ hơi hột, lòng chua xót vô kể.

Trần Kiến Quân thấy con gái và Lâm Tuyền nói chuyện say sưa, mặt dày đi tới, cười rất gượng gạo:

- Tiểu Ba, nói chuyện gì với Sở Sở vui thế?

Lâm Tuyền không muốn ông ngoại khó xử, nhưng cục tức trong lòng khó mà tiêu tan, sau cơm trưa Phương Nam bế Tiểu Tư Vũ đi, đến giờ vẫn không thấy đâu, lòng y lo sốt vó, làm gì có chuyện khách khí với Trần Kiến Quân:

- Chẳng nói gì hết.

Vừa quay người định đi, Trần Kiến Quân không biết xấu hổ đuổi theo hỏi:

- Bí thư Cảnh có quan hệ gì với cháu?

Lâm Tuyền biết cách làm thế nào khiến loại người này ăn không ngon ngủ không yên, nhưng nhìn Trần Sở ngược mắt cầu khẩn, không nhẫn tâm, lạnh nhạt nói:

- Quan hệ rất tốt, khá thân thiết.

Trần Kiến Quân xác định tư tưởng đối diện với sự lãnh đạm của y rồi, chỉ vào Khổng Lập Dân hỏi tiếp:

- Vậy bọn họ thì sao?

- Cũng thế, qua lại khá thân thiết, đại thọ của ông ngoại, không lý do gì không tới, bọn họ không được mời, may cậu hai nể mặt cháu không đuổi họ đi.

- Vậy chiếc xe kia là của Khổng Lập Dân ..

Trần Sở chịu không nổi bản mặt của cha mình, tức giận bỏ đi trước, Trần Sở đi rồi, Lâm Tuyền chẳng cần tiếp tục ứng phó với ông ta nữa, bỏ ông ta đứng đó, đi tìm Phương Nam, nhưng bị Tĩnh Di chặn lại:

- Buổi trưa bọn họ nói gì, chẳng lẽ em quên à? Không so đo với bọn họ đã đành, cần gì để ý tới bọn họ?

Lâm Tuyền thở dài:

- Chị, khi ông ngoại tại nhiệm, em đối xử với người khác thế nào, chị còn nhớ không? Bỏ đi, loại người như họ luôn thế đấy, song chúng ta không thể vì thế không qua lại với đám Sở Sở.

- Rồi rồi, em còn chưa quên được tiểu tình nhân của mình, còn chị nhìn bọn họ là ngứa mắt. Chị với Phi Phi đi dạo phố đấy, lái chiếc Porche, cảm giác đúng là rất khác.

Lâm Tuyền định vào nhà thì bất ngờ thấy ông ngoại đứng ở cửa sổ nhìn mình.

Trần Nhiên chỉ vào tim Lâm Tuyền, cười hỏi:

- Bị dì út cháu nói những lời khó nghe, lòng không dễ chịu hả?

Lâm Tuyền không biết rốt cuộc ông ngoại biết gì, lắc đầu nói:

- Cháu chẳng sao, chỉ sợ cô ấy tổn thương.

- Ông ngoại không bị bọn chúng làm giận chết là tốt lắm rồi, có điều đám Sở Sở, Tiểu Tấn vẫn tốt, chỉ cần mài rũa một chút.

Lâm Tuyền gật đầu, y hiểu tâm tư ông ngoại, cũng biết mình phải làm gì. Nhìn sắc mặt đứa cháu ngoại mình cưng nhất này, Trần Nhiên cười dài hài lòng, đi tới chỗ khác tiếp khách. Lâm Tuyền tiếp tục đi tìm Phương Nam, không ngờ Trần Kiến Quân vẫn còn đứng ngoài đợi, ông ta dai như đũa đối làm Lâm Tuyền cũng hết cách, đúng là kẻ vô sỉ thì vô địch mà.

- Nay có thể mượn xe của ông Khổng cho cậu đi một vòng được không?

Ông ngoại đã nói thế rồi, Lâm Tuyền chỉ biết vỗ trán nhận thua, đi tìm lái xe của Khổng Lập Dân mượn chìa khóa, còn may là Trần Vệ Hồng không còn mặt mũi nào xuất hiện.

Lâm Tuyền nhìn thấy Trần Sở đang nói chuyện với Trần Việt, cô cháu gái ít tuổi nhất của Trần gia, liền kéo bọn họ lên xe chơi. Trần Việt qua lại với nhà Lâm Minh Tuyền càng ít, không thân với Lâm Tuyền như Trần Sở, có chút ngượng ngùng, không hay nói lắm. Không nhìn thấy Trần Tấn, Trần Ngô đâu, song Lâm Tuyền không hỏi:

Trần Kiến Quân cẩn thận hết mức lái chiếc Bentley đi một vòng, xuống xe rồi còn lau mồ hôi:

- Thôi, áp lực lớn quá, lái chiếc xe mấy trăm ngàn, chỉ sợ nó xước một chút không đền nổi. Từ Kiến cũng là bạn cháu à?

- Coi như vậy.

Lâm Tuyền nhướn mày lên, y đoán được Trần Kiến Quân sắp nói gì.

- Ái chà, Tiểu Ba đúng là không thể xem thường, quen cả tổng giám đốc tập đoàn địa ốc lớn nhất Tỉnh Hải, giới thiệu cho cậu được không?

- Giới thiệu cũng vô ích, cái chỗ cát sỏi của cậu bán với giá quá cao, bọn họ không mua đâu. Bọn họ có quan hệ với chính phủ, cậu cũng thấy họ rất quen thuộc với bí thư Cảnh, thị trưởng Liễu rồi đấy. Bọn họ tự có nguồn lực dư dả của mình.

Lâm Tuyền hồ hững nói:

Trần Kiến Quân bối rối, mọi chuyện không như ba anh em họ dự tính ban đầu, dù rất nhiều nhân vật lớn tới dự tiệc, song không ai coi ba anh em họ ra gì, xem ra đúng như anh cả nói, những người đó tới chẳng qua nể mặt Lâm Minh Đạt, Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền bề ngoài thì khách khí, thực chất vẫn hoàn toàn bài xích gạt bỏ họ, Trần Kiến Quốc không dám đeo bám thêm nữa, cười gượng tạm biệt, về báo cáo tình hình với Trần Kiến Quân, Trần Vệ Hồng: Trong tám năm chúng ta rời Tỉnh Hải, nhà Lâm Minh Đạt phát đạt rồi.

Trần Sở tò mò hỏi:

- Anh Tiểu Ba, anh làm em hiếu kỳ đấy, nếu chỉ là quan hệ bình thường, bọn họ đâu nể mặt tới mừng thọ ông ngoại như thế.

- Chỉ là qua lại làm ăn thôi, chuyện này em đừng nói với ba em, em và Việt Việt nếu thiếu gì cứ tìm anh.

- Em thèm vào, dù mấy năm qua ở Kiến Nghiệp không được thuận ý lắm, nhưng mức sinh hoạt luôn ở trên tầng trung lưu.

Trần Sở háy mắt:

- Nếu nói em thiếu cái gì thì chỉ thiếu một người bạn trai thôi, có nên tìm anh không?

Lâm Tuyền đưa nắm đấm lên miệng ho khê:

- Chuyện này, chuyện này, mỹ nữ trong công ty anh nhiều lắm, còn chưa đủ anh chàng đẹp trai để chia.

Trần Sở đột nhiên hỏi:

- Vậy cô gái ngồi bên cạnh anh buổi trưa ấy, thực sự có quan hệ với anh?
- Sao em hỏi chuyện này?
- Chẳng sao cả, cô ấy đẹp lắm, em mà là nam nhân nhất định sẽ cưới cô ấy, bất kể là cô ấy tái giá.
- Ủ, con gái anh lớn lên cũng sẽ là đại mỹ nữ, anh đang tìm họ đây, này giờ không thấy đâu.
- Buổi trưa khi anh đi tiễn chân mấy vị quan lớn kia thì cô ấy đi rồi, ai nghe dì út nói câu đó cũng phát tay bỏ đi luôn, cô ấy lại nhẵn nhặn tới tận lúc tan tiệc, chắc không muốn làm anh khó xử.

Lâm Tuyền không tâm tư nói chuyện với Trần Sở nữa, vào xe gọi điện cho Phương Nam, cô đã về nhà, đang bế Tiểu Tư Vũ xem TV.

- Chị không sao chứ?
- Không sao, nhìn thấy cậu nổi giận vì tôi như thế, tôi còn vui chứ. Mọi người nhìn ra rồi, thời gian tới chúng ta nên giữ khoảng cách một chút, ngoài thời gian công tác ra thì đừng gặp nhau nữa.

Giọng Phương Nam trong điện thoại thật êm:

- Thời gian công tác của em là 24/24 và 7/7.
- Cút đi...

Phương Nam phì cười:

- Tối tôi không tới được, cậu xin lỗi ông ngoại dùm tôi nhé.
- Í, chị gọi ông ngoại ngọt chưa kìa.
- Phải, tôi gọi ông ngoại đấy, cậu vui chưa?
- Phương Nam...
- Gì nữa?
- Em yêu chị.

Bên kia Phương Nam im lặng một lúc mới dè dàng nói:

- Ủm, tối nhớ uống ít rượu thôi đấy.

Lâm Tuyền nhớ Phương Nam chưa lần nào nói yêu y, nhưng y không vì thế mà cảm thấy bất an nào, y chắc chắn nếu mình không buông tay, Phương Nam sẽ mãi mãi của y:

- Bà xã, tắm rửa trắng trẻo đợi anh về nhé.

Bên kia điện thoại Phương Nam phì một tiếng cúp máy.

217. Q.5 - Chương 1: Đi Thông Nam Nghỉ Mát (1)

Lâm Tuyền không thoát được vận mệnh phải đi Thông Nam, mang theo danh nghĩa vĩ đại là đi nghỉ. Triệu Tăng nói sẽ đón đám Lâm Tuyền, cuối cùng bọn họ vẫn phải đi xe công ty, một chiếc Chevrolet, một chiếc Dodge Rams, đều là xe công vụ xa hoa.

Nếu đã đi nghỉ, thì phải đi cho đáng, đám Trương Bích Quân, Lý Lệ, Phan Xuân Bình, Vương Thúy, vợ con Tiền Vệ Quốc, đều không thiếu một ai. Phía Lâm gia chỉ thiếu Lâm Minh Đạt phải đi trực, Trần Nhiên cũng đi, và không thể thiếu Phương Nam và Tiểu Tư Vũ.

Ngoài ra Quách Bảo Lâm và Triệu Tĩnh lái xe đi sau.

Chỗ ở được an bài tại khách sạn Bắc Sơn ngoại ô Thông Nam, nằm sát khu du ngoạn bảo hộ Trạch Lộc, mọi người đều ở đó, Lâm Tuyền thì được Triệu Tăng an bài riêng ở khu cao tân Thông Nam. Khu cao tân

này thuộc cấp tỉnh, diện tích quy hoạch nhỏ hơn khu khai phát nhiều. Ngày mùng 7 tết, tuyệt đại bộ phận nhà máy đều chưa làm việc, đường xa vắng vẻ, gần như không thấy bóng người. Xe lái tới ủy ban quản lý khu, xa xa đã thấy một đám quan viên mặc đồ tây đứng lố nhố.

- Chà chà, cái cảm giác chiếm núi xưng vương không phải tẻ, núi tuy có nhỏ, nhưng dầu gì cũng là đại vương.

Lâm Tuyền ngồi ở ghế sau trêu ghẹo:

Triệu Tăng không để ý tới ý, dọc đường thi thoảng Lâm Tuyền lại mĩa mai châm chọc hần. Một lúc sau xe dừng lại, có thêm một nam nhân trung niên ngồi vào ghế phụ lái, thấy trong xe còn có người khác thì hơi bất ngờ:

- Bí thư Triệu, vị này là...

Lâm Tuyền tự giới thiệu, chủ động đưa tay ra:

- Lâm Tuyền, giáo viên số học Trung học Tây Trạch, rất hân hạnh làm quen.

- Tôi là Mã Chiếm Sơn, chủ nhiệm khu cao tân.

Mã Chiếm Sơn quay người lại bắt tay Lâm Tuyền, leo lên chức như ông ta, năng lực quan sát tất nhiên không tẻ. Lâm Tuyền giới thiệu chức danh không đáng nói, nhưng ý ngồi rất tủy ý nhàn nhã, vất hoặc là người cực thân của Triệu Tăng, hoặc thân phận khác không kém Triệu Tăng.

Lâm Tuyền thiếu chút nữa phì cười, vừa rồi còn nói chiếm núi xưng vương, nhảy ngay ra một ông Mã Chiếm Sơn:

- Anh Tăng, tên của anh không oai bằng chủ nhiệm Mã.

Đến tội cho Mã Chiếm Sơn, mái tóc đã có dấu phong sương vẫn phải nặn ra nụ cười chất phác đáp lại lời Lâm Tuyền.

Triệu Tăng vẫn kệ Lâm Tuyền ba hoa, nói một địa danh bảo lái xe đi tới đó, đằng sau có hai chiếc Nissan bám theo.

Lâm Tuyền ngó nghiêng bên ngoài hỏi:

- Anh đi tới góc gác nào thị sát thế.

- Tới thì biết.

Trời hơi âm u, Lâm Tuyền quan sát đường, trí nhớ y rất tốt cũng bị xe rẽ trái quẹo phải một hồi làm loạn luôn, xe đi tới trước một khu nhà xưởng rộng rãi thì dừng lại. Nơi này là biên giới của khu cao tân rồi không thấy có nhà máy khác.

Lâm Tuyền ra khỏi xe, gió lạnh chui vào cổ, y dựng cổ áo lên, nói:

- Hay mọi người cứ đi thị sát đi, tôi ngồi trong xe tránh gió thôi.

Mã Chiếm Sơn rất tò mò về lai lịch của Lâm Tuyền, Triệu Tăng tới nhà máy này thị sát mấy lần rồi, không cần thiết tết nhất lại đem một thanh niên không liên quan tới đây.

Triệu Tăng lơ y đi, nói với Mã Chiếm Sơn:

- Chủ nhiệm Mã, ông đem tình hình công ty năng lượng mặt trời Tây Phục giải thích qua cho cậu ấy, chúng ta vừa đi vừa nói.

Được quan viên vây quanh che hết gió, nên không lạnh lắm nữa, thì ra chiếm núi làm vua cũng có cái hay này. Có điều một thanh niên 24-25, được một đồng ông quan bụng phệ vây quanh, cảm giác chả thoải mái.

- Cty Tây Phục được xây dựng năm 99, khi đó khu cao tân còn chưa có xí nghiệp kỹ thuật cao thực sự nào, giáo sư Nghiêm Lập Hoàng của Đh Đông Hải là người Thông Nam, rất có uy tín trong lĩnh vực nghiên cứu năng lượng mới ở quốc tế, ông ấy đặt vấn đề khu cao tân, hi vọng đem nghiên cứu của mình tạo phúc cho quê hương. Khi đó khu cao tân qua kiến cấu tỉ mỉ, quyết định thông qua Năng lượng Thông Nam thành lập Cty năng lượng mặt trời Tây Phục, đầu tư 80 triệu ...

Đang nói chuyện thì trong căn nhà dựng tạm ở công trường có hai người đi ra, một ông già tóc trắng bạc phơ, mặc bộ Trung Sơn màu xám, lưng ưỡn thẳng, chẳng sợ cái lạnh ngoài trời. Triệu Tăng thấy ông ta thì rào bước tới đón:

- Giáo sư Nghiêm, chẳng phải nói Tết sẽ về Kiến Nghiệp à?

- Ủ, tôi về Thông Nam hôm kia.

Sau lưng Nghiêm Lập Hoàng là một thanh niên tuổi chừng 30, vóc người thấp bé, kém Triệu Tăng nửa cái đầu, chắc chỉ chừng 1m6 thôi, đeo một cái kính to sụ, nhưng hai mắt có thần, đang bắt tay Triệu Tăng.

Mã Chiếm Sơn giới thiệu cho y:

- Đó là tiến sĩ do giáo sư Nghiêm dạy, tên Đới Minh, phó tổng giám sát kỹ thuật của Cty Tây Phục.

Lâm Tuyền ngó nghiêng công trường, chẳng biết có nghe giới thiệu không:

- Có vẻ chưa khởi công.

- Đúng, chưa khởi công, khả năng là không khởi công nổi.

Nghiêm Lập Hoàng tai thính, giọng cũng vang, nói lại nhanh, làm Lâm Tuyền nhớ tới Lâm Cầm Nam.

- Chàng trai trẻ này là ai thế?

Lâm Tuyền tự giới thiệu:

- Em là Lâm Tuyền, mới tốt nghiệp Đh Đông Hải năm ngoái, hiện đang theo học thầy Lâm Cầm Nam.

- Lâm Cầm Nam năm ngoái chỉ nhận mỗi con gái của Lục Bá Uyên, cậu là ai nhỉ?

Nghiêm Lập Hoàng nghi hoặc:

- Thầy Lâm nói nhận một học sinh không chịu học nghiên cứu sinh ạ.

Đới Minh ở bên cạnh nhắc:

Nghiêm Lập Hoàng “ồ” một tiếng, nói ra:

- Chàng trai trẻ có chí khí lắm, nghiên cứu sinh học hay không cũng được, nhưng trong bụng Lâm Cầm Nam có chút nghề, đáng theo học. Ông ta muốn tuyển nghiên cứu sinh, chắc đám học sinh của tôi chạy theo hết, đặc biệt là khi nhận con gái Lục Bá Uyên lại càng có sức hút, khiến đám nghiên cứu sinh của tôi suốt ngày đòi liên hợp nghiên cứu với họ ... Nhưng mà tôi không hiểu, ông ta làm nghiên cứu lý luận kinh tế cơ sở, còn đây là lĩnh vực nghiên cứu mới, có gì mà liên hợp nghiên cứu nhỉ? Chàng trai trẻ có biết không?

Lâm Tuyền chợt nhớ tới phong tình của Lục Nhất Mạn, y gặp cô không nhiều, thời gian bên cạnh Lục Nhất Mạn rất thoải mái, không có áp lực gì, giống như hai người bạn thân lâu năm, không ngờ giờ phong tình của cô ấy làm điên đảo cả viện nghiên cứu sinh.

Đới Minh đi tới bắt tay Lâm Tuyền:

- Tôi xem như là sư huynh của cậu rồi, hiện đang nằm vùng ở đây nghiên cứu.

Mac Chiếm Sơn nói vào:

- Thông Nam chỉ có một trạm công tác tiến sĩ, Tỉnh Hải cũng chỉ có ba cái, học sinh của giáo sư Nghiêm năm nào cũng tới nơi này công tác hơn nửa năm, giúp Cty Tây Phục nghiên cứu, thêm vào tám thạc sĩ được tuyển tới, đội ngũ nghiên cứu rất mạnh.

- Mạnh cái lắm ấy.

Nghiêm Lập Hoàng bất thành linh tuôn ra một câu chữ tục làm Lâm Tuyền giật mình, ngó ra nhìn vị giáo sư già. Nghiêm Lập Hoàng mặc kệ Mã Chiếm Sơn ngượng ngùng, nói như mắng:

- Trước kia hứa mỗi năm đầu tư 10 triệu chi phí nghiên cứu, giờ đến một cái máy cắt tinh vi cũng không có, học sinh của tôi muốn làm nghiên cứu, phải chạy đi chạy lại mấy nơi. Kế hoạch là năm ngoái đi vào sản xuất, còn bây giờ? Tôi hỏi chủ nhiệm Mã, định khi nào đóng cửa?

Triệu Tăng không nói nhìn sang Lâm Tuyền, Lâm Tuyền cũng không nói, ba năm ném vào 80 triệu mà chưa sản xuất được, chứng tỏ vấn đề rất nghiêm trọng.

Không ai trả lời được, thôi tham quan trước, tới trung tâm kỹ thuật, trông máy móc đầy đủ lắm, nhưng toàn là những đồ mà thời cao trung Lâm Tuyền thí nghiệm đã thấy, thứ tinh vi chẳng có, dưới điều kiện này mà mấy năm qua các tiến sĩ nơi này liên tục đưa ra mấy bài luận văn có ảnh hưởng tại lĩnh vực năng lượng mới, có thể nói là kết quả của Nghiêm Lập Hoàng khổ công dạy bảo.

Nhắc tới thành quả nghiên cứu hai năm qua, Mã Chiếm Sơn khá tự hào:

- Sản phẩm năng lượng mặt trời 90% là kỹ thuật pin quang điện làm chủ, nghiên cứu của giám sư Nghiêm, tiến sĩ Đới không thua kém Nhật Bản là bao.

Kỹ thuật phát điện năng lượng mặt trời, gọi là phát điện quang điện, trong đó Nhật Bản là nơi chế tạo pin năng lượng mặt trời lớn nhất.

218. Q.5 - Chương 2: Đi Thông Nam Nghỉ Mát (2)

Triệu Tăng nói với Lâm Tuyền:

- Em hẳn không lạ gì sản nghiệp này.

Chung cư và Tinh Hồ khai phát có một bộ phận dùng năng lượng mặt trời, đèn chiếu sáng ngoài trời khu công viên và trung tâm Tân thành Nam Cánh đều dùng hệ thống phát điện quang điện.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Biết một chút, có điều không so được với các vị chuyên gia ở đây. Ở quốc tế, quang điện hình như đã hoàn thành giai đoạn phát triển ban đầu, đang hướng tới sản xuất và ứng dụng quy mô lớn. Trong nước hiện thiếu chính sách hỗ trợ, tình hình không lạc quan.

- Ô, cậu cũng hiểu lĩnh vực này đấy.

Người có nghề nghề cái là biết, Nghiêm Lập Hoàng nói:

- Nghiên cứu lĩnh vực quang điện cần quốc gia đầu tư chính sách, không tới giai đoạn phát triển thương nghiệp quy mô lớn thì không có hiệu quả cao. Nước ta có 60% số huyện thiếu điện nghiêm trọng, hơn 10 triệu người sống trong hoàn cảnh không có điện, chỉ có được nhà nước hỗ trợ, thiết lập hệ thống phát điện sức gió và quang điện, thì mới mau chóng bồi dưỡng được thị trường. Nghiên cứu muốn phát triển không thể tách rời được kinh tế.

Đới Minh nói rõ hơn:

- Nguyên vọng lớn nhất trong đời thấy Nghiêm là lập cơ sở nghiên cứu sản xuất quang điện ở Thông Nam, giờ tình hình hơi phức tạp ..

- Hơi phức tạp?

Nghiêm Lập Hoàng kéo tóc mình:

- Số tóc trắng này đều sinh ra trong hai năm qua đấy, đầu tư 80 triệu chỉ dựng lên ba cái nhà xưởng rộng ruột. Ôi nghĩ mà đau lòng ...

Thấy ông ta lại có triệu chứng phát tác, Triệu Tăng nói nhanh:

- Vấn đề liên quan Chu Phú Quý nguyên bí thư thị ủy Thông Nam và Diệp Quân chủ tịch tập đoàn Thông Tổng, trước kia giao kết Thông Tổng và năng lực Thông Nam mỗi bên đầu tư 40 triệu, số tiền này tất nhiên đi vay. Giờ Tây Phục thành ra thế này, ngân hàng tất nhiên cứ truy năng lượng Thông Nam đòi nợ. Tuy Năng lượng Thông Nam hiệu ích không tệ, nhưng bồi thường khoản tiền này, sẽ tới mép vực phá sản.

Lâm Tuyền chỉ cười không bình luận gì, dù sao Triệu Tăng không thể ép y trước mặt mọi người:

- Thầy Nghiêm, em muốn mời thầy Lâm Cẩm Nam tới Tĩnh Hải làm khách, gọi điện mời mấy lần mà thầy ấy không chịu, thầy có thể mời thầy ấy tới Thông Nam không?

- Tôi còn tâm tình nào du sơn ngoạn thủy với ông ta, kinh phí nghiên cứu năm nay còn chưa có. Đợi Minh đến Đức du học hai năm, cả cty lớn như Stambachr đều mời cậu ta ở lại, nhưng cậu ta nói muốn về nước nghiên cứu cùng tôi, giờ nghiên cứu thế này đây. Thành gia không xong, lập nghiệp cũng hỏng, tôi làm liên lụy cậu ta, làm lỡ dở tiền đồ của cậu ta, còn đám nghiên cứu sinh của tôi nữa, phải bảo chúng xin nghỉ hết khỏi lãng phí ...

Lâm Tuyền mắt sáng lên, nhưng lại giang tay làm bộ không giúp được gì, rồi trung tâm nghiên cứu, vào xe của Triệu Tăng.

- Không động lòng à?

Triệu Tăng vào xe, chỉ nói một câu:

- Động lòng chứ, Chu Phú Quý không vì chuyện này mà bị song quy, làm sao có ghé cho anh ngồi.

- Thằng nhóc này.

Triệu Tăng đấm Lâm Tuyền một cái:

- Có tính toán gì?

- Em đúng là có ý chuyển hướng sang thực nghiệp, nhưng trình độ chuyên nghiệp chưa đủ, không dám dân thân vào. Em muốn biết tình hình tài vụ của Năng lượng Thông Nam tệ tới mức nào.

- Chỉ có khoản vay 40 triệu kia thôi, còn không có vấn đề nào khác, anh tìm hiểu rõ rồi, chuẩn bị giúp họ giải quyết vấn đề này. Chỉ là thiếu kế hoạch khả thi, ngân hàng khó duyệt.

Triệu Tăng bổ sung:

- Hứa Hồng Phát của Năng lượng Thông Nam là sinh viên Đh Đông Hải, nói ra mọi người đều là sư huynh đệ.

Mã Chiếm Sơn lên xe, Lâm Tuyền không nói nữa, đợi khi ông ta xuống xe rồi mới tiếp tục:

- Em muốn thăm quan Năng lượng Thông Nam.

- Được.

Triệu Tăng vỗ vai tài xế:

- Tiểu Mã, tới đó.

Năng lượng Thông Nam cũng ở khu cao tân chỉ cách đó hai con đường, quy mô nhà máy không lớn, chừng 30 mẫu, hai nhà xưởng kết cấu thép, một tòa nhà tổng hợp ốp gạch men đỏ.

Hứa Hồng Phát cùng hai phó tổng giám đốc Viên Hâm, Mã Kiến họp trong phòng, nhận được tin Triệu Tăng tới từ bảo vệ, vội vã xuống lầu:

- Bí thư Triệu, ngọn gió nào thổi ngài tới đây?

Nhìn Triệu Tăng không mang theo tùy viên, chỉ có một chàng thanh niên lạ, ông ta nghi hoặc, nửa năm qua vì khoản vay 40 triệu, ông ta tới cầu cứu Triệu Tăng không ít, lại có tình hữu nghị đồng môn, nên biết rõ người bên cạnh Triệu Tăng.

Năng lượng Thông Nam đang phát triển rất tốt, bị tập đoàn Thông Tổng hại một vố, kinh phí xây dựng Tây Phục bị chủ tịch Diệp Quân của Thông Tổng đem chỗ khác xài hết, để lại ba cái nhà xưởng rỗng. Trước kia Chu Phú Quý đích thân điểm danh Năng lượng Thông Nam đầu tư cổ phần vào Tây Phục, giờ ông ta song quy sướng thân rồi, người ở lại ề đầu trả lãi khoản vay lớn.

Triệu Tăng giới thiệu Lâm Tuyền với bọn họ, biết Triệu Tăng vừa từ Cty Tây Phục về, Vi Hâm liền chủ động giới thiệu tình hình của Năng lượng Thông Nam. Tuy Triệu Tăng giới thiệu thân phận Lâm Tuyền rất hàm hồ, song bên cạnh lãnh đạo không có người tầm thường, bọn họ không thể thất lễ.

- Giám đốc Hứa của chúng tôi là nghiên cứu sinh của giáo sư Nghiêm, được giáo sư Hoàng giúp đỡ, năm 95 giám đốc Hứa còn học nghiên cứu sinh đã nghiên cứu ra máy khổng chế quang điện và máy gạch biến quang điện, tốt nghiệp xong tới Năng lượng Thông Nam làm việc. Vẫn tiếp tục hợp tác với giáo sư Nghiêm nghiên cứu thực nghiệm. Nay đã phát triển ra hệ thống đèn đường, dưới tình huống không gió, không ánh sáng vẫn có thể chiếu sáng được ba ngày, năm ngoài ...

Lâm Tuyền cắt ngang:

- Phương diện nghiệp vụ, các vị liên hệ với ai ở Đầu tư Nam Cảng?
- Thái Minh, phó tổng giám đốc đầu tư Nam Cảng là bạn cao trung của tôi.

Lâm Tuyền vỗ đầu nhớ ra, Thái Minh là người Thông Nam:

- Vậy gọi điện cho anh ta, bảo anh ta tôi đợi anh ấy ăn trưa ở Thông Nam.

Viên Hâm nhìn đồng hồ, sắp 11 giờ rồi, Thái Minh đầu sao là phó tổng giám đốc tập đoàn lớn, sao có thể gọi tới bảo đi như thế được? Cần thận hỏi ý kiến Hứa Hồng Phát:

- Giám đốc Hứa, hay là anh gọi điện đi.

Triệu Tăng phát tay:

- Thái Minh lên chức vụ này không dễ, đừng dọa anh ta, để tôi gọi.

Vừa bấm số vừa giải thích với Hứa Hồng Phát:

- Khi ở Tỉnh Hải, quan hệ của tôi với Thái Minh rất tốt ... À Thái Minh hả? Có chuyện gì gấp không? Tôi và Lâm Tuyền đang ở Thông Nam ...

Thái Minh đang thảo luận công việc tại văn phòng của Cố Hiểu Linh, nghe điện thoại xong lau mồ hôi. Liều Trí tò mò hỏi:

- Giám đốc Thái, nhận điện thoại của ai mà toát mồ hôi thế?

Thái Minh quay sang Cố Hiểu Linh:

- Hứa Hồng Phát đúng là bạn học của tôi, nhưng tôi chưa bao giờ lợi dụng kiếm chút lời nào từ vụ mua hệ thống đèn đường cho tân thành Nam Cảng, chị phải chứng minh cho tôi.

- Ai mà biết cậu có kiếm được đồng nào không.

Cố Hiểu Linh đùa, thấy Thái Minh tái mặt đi thì nghiêm túc hỏi:

- Điện thoại của ai mà cậu sợ như thế?

Thái Minh tiếp tục phân bua:

- Giá mua có ột chút, nhưng người ta dùng kỹ thuật mới, nên cũng bình thường thôi, quan trọng bốn năm năm tới tính số năng lượng tiết kiệm được là hoàn toàn phù hợp ...

- Cậu giải thích với tôi làm gì, điện thoại của ai?

- Của Triệu Tăng, nói Lâm Tuyền đang đợi tôi ăn trưa ở Thông Nam, chị nói lúc này mới gọi điện làm gì có gì hay ho.

Cố Hiểu Linh phì cười:

- Cậu chỉ có chút gan đó thôi à, chẳng qua là giới thiệu cho bạn vụ làm ăn, Lâm Tuyền giết cậu được chắc.

- Vậy giám đốc Cố đi với tôi, thuận tiện chứng minh phương án mua này qua nghiên cứu tường tận mới quyết định.

Cố Hiểu Linh chẳng có việc gì làm, liền đưa theo Liều Trí, ba người tới Thông Nam, tồn chưa tới một tiếng.

219. Q.5 - Chương 3: Đi Thông Nam Nghỉ Mát (3)

Lâm Tuyền đang tham quan nơi sản xuất, thấy Cố Hiểu Linh cũng tới thì reu:

- Sao chị Cố cũng tới ăn chực thế?

Nhìn thấy Liễu Trí khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

Liễu Trí gặp Lâm Tuyền vẫn có đôi chút ngượng ngùng, dù gì cũng là người con trai trước kia cô có thiện cảm, không ngờ chàng trai ban đầu cô còn lấy ánh mắt cháu gái phó thị trưởng nhìn xuống với chút kiêu ngạo nay đã là người một câu nói khiến cả Cố Hiểu Linh phải thấp thỏm.

Cố Hiểu Linh tranh thủ nói ngay:

- Bị Thái Minh kéo tới, để giải thích với cậu hệ thống đèn đường dùng Tân thành Nam Cánh qua thảo luận tập thể, chỉ ứng dụng thử nghiệm trong phạm vi nhỏ, năm ngoái mua tổng cộng 20 bộ, năm nay kế hoạch mua 80 bộ ...

- Chuyện cụ thể ở Đầu tư Nam Cánh báo với tôi làm gì?

Lâm Tuyền ngạc nhiên hỏi:

- Thế cậu đột nhiên gọi Thái Minh tới làm gì?

Triệu Tăng cười giải thích:

- Tôi và Lâm Tuyền tới đây tham quan, nghe nói giám đốc Hứa là bạn Thái Minh, liền mời anh ta tới ăn cơm.

Cố Hiểu Linh kéo Thái Minh ra phía trước:

- Cậu không làm chuyện gì trái lòng thì việc gì có tật giật mình, làm tôi toát mồ hôi theo.

- Đâu có, đâu có ..

Thái Minh nhìn sắc mặt Lâm Tuyền bình thường, hỏi:

- Bỗng dưng cậu tới Thông Nam làm gì?

- Giờ anh hết sợ chưa?

Lâm Tuyền hỏi ngược lại:

Thái Minh cười hăng hắc:

- Lão Hứa, trưa nay ăn cơm ở đâu? Anh mà hầu hạ tốt vị tài chủ này thì chút khoản nợ của công ty anh chả là cái gì.

Triệu Tăng xem đồng hồ, sắp 12 giờ rồi:

- Ở khách sạn Bắc Sơn, chắc bọn họ ăn rồi.

- Còn có người khác nữa à?

Lâm Tuyền cười khổ:

- Anh Tăng nói mời chúng tôi tới Thông Nam nghỉ ngơi, cuối cùng kéo tôi tới đây tham quan.

Một giờ chiều mới tới khách sạn Bắc Sơn, đám Tiểu Sơ đúng là đã ăn trưa rồi, đang nghỉ ngơi trong phòng. Khách sạn nằm kề khu bảo hộ hươu, là một khách sạn nghỉ dưỡng ba sao, kề núi sát biển, phong cảnh hết sức tươi đẹp, khi xe đi lên núi còn có một con hươu nhàn nhã đi qua trước mặt.

Toàn bộ khu bảo hộ có 2.000 con hươu, nay đã thành vấn đề không nhỏ, tiền đầu tư tài chính hàng năm của chính phủ không đủ vận hành bình thường khu bảo hộ nữa.

Được Triệu Tăng dẫn dắt, Tú Thủy Các đầu tư vào khách sạn Bắc Sơn, chuẩn bị thành lập trung tâm sản bắn lớn, mỗi năm sẽ lấy số lượng hươu nhất định tới hiệp hội sản bắn quốc tế bán đấu giá, mỗi con hươu có thể tạo ra lợi nhuận tới 20.000 USD.

Khách sạn Bắc Sơn sẽ cải tạo thành khách sạn 5 sao đầu tiên của Thông Nam, hiện đang phân đợt trang hoàng và bồi dưỡng nhân viên.

Nhìn con hươu hiền lành đẹp đẽ này sắp thành đồ hi sinh cho thú giải trí của người giàu, thực không khỏi bùi ngùi.

Lâm Tuyền ngồi trong xe Triệu Tăng, nói:

- Đường sắt Tỉnh Hải nói sẽ kéo dài tới Thông Nam, vậy mà 10 năm rồi chưa thấy động tĩnh gì, còn cả đường cao tốc Tỉnh Hải tiến độ chậm chậm, hai năm cũng chẳng làm xong nền đường. Hải cảng nước sâu Tỉnh Nam năm xưa phát hiện ra làm oanh động toàn quốc, có thể nói là cảng nước sâu tốt nhất trong nước, giờ động tĩnh nhỏ đi nhiều rồi, tập đoàn hải vận không chú ý tới bên này nữa. Em thấy anh nên đi lộ tuyến cao tầng, trong nhiệm kỳ của anh mà làm tốt ba việc này, xem như đã tạo phúc một phương.

- Vẫn là vấn đề tài chính, tỉnh còn khốn khó, Tỉnh Hải lấy đâu ra tiền, dựa vào Thông Nam càng vô vọng.

Triệu Tăng chán nản nói:

- Nơi khác thất chặt một chút sẽ có dư cho Thông Nam thôi. Từ Tỉnh Hải tới Thông Nam chỉ 50 km, đi đường cao tốc tốn 30 phút, Thông Nam và Tỉnh Hải nên ở cùng trong vòng kinh tế khép kín. Hai ngày nữa em lên Kiến Nghiệp, anh bỏ hết công chuyện đó, đi với em.

- Em đã đưa đường đất lồi, anh còn muốn em bỏ tiền à, có ai ác như anh không?

Lâm Tuyền lẩm bẩm:

- Em mách chị Tỉnh Di là anh ức hiếp em, xem chị ấy xử anh ra sao?

- Anh mong có cơ hội nói chuyện với cô ấy thêm vài câu mà chẳng được ấy chứ.

Lâm Tuyền thôi không đùa nữa, đời này coi như Triệu Tăng hết hi vọng rồi, nếu không chả lẽ y còn mong chị mình không hạnh phúc, bình tâm mà nói, y thấy Dương Minh hợp với chị Tỉnh Di hơn nhiều, cứ nhìn mà xem một anh chàng cao to lừng lững nghe lời cô vợ thấp hơn cả cái đầu rậm rắp. Triệu Tăng là người rất có chính kiến, chưa chắc đã hòa hợp với cô gái cá tính, yêu ghét rõ ràng như chị y.

Hôm sau ăn cơm trưa xong, Lâm Tuyền và Triệu Tăng vẫn tới Năng lượng Thông Nam thăm quan, gặp mặt quản lý, nhân viên nghiên cứu, có điều nhân viên theo cùng thêm vài người, Trương Bích Quân, Phương Nam, Phan Xuân Bình, Lý Lệ.

Năng lượng Thông Nam qua sáu năm phát triển, nay đã có hơn 100 nhân viên, tài sản 35 triệu, xem như là thành tích đang kiêu ngạo, nhưng khoác lên mình khoản nợ 40 triệu, làm Hứa Hồng Phát khóc không ra nước mắt.

May mà có thành ủy dàn xếp, ngân hàng không ép quá mức, còn sống được.

Không ngờ đến chiều Nghiêm Lập Hoàng cũng tới, đi theo ông còn có một nhân vật không ngờ, Lâm Cẩm Nam bị ông mời tới Thông Nam rồi.

Hứa Hồng Phát hôm qua đón Nghiêm Lập Hoàng tới nhà, đem thân phận thực của Lâm Tuyền kể ra, Triệu Tăng đưa y tới đây tham quan, tất nhiên có ý muốn y giúp giải quyết khoản nợ kia. Cty Tây Phục làm Nghiêm Lập Hoàng nản chí, nhưng nghiên cứu vẫn phải tiến hành, nếu không khoảng cách với nước ngoài càng lớn, nếu Lâm Tuyền là vị đại tài chủ, làm gì có lý không moi của y chút tiền nghiên cứu.

Nghiêm Lập Hoàng dùng mấy chục năm giao tình uy hiếp Lâm Cẩm Nam tới Tỉnh Hải, rồi thuê xe đón tới Thông Nam.

Lâm Cẩm Nam chẳng hay biết gì, Tết ở nhà cũng chỉ xum vầy với con cái, nhưng con cái quá nhiều cũng làm người ta phiền lòng, thêm vào đám cháu, ở nhà chẳng có lấy một giây yên thân. Thế nên thấy Nghiêm

Lập Hoàng nhiệt tình mời mọc, cùng con gái nhỏ tới Tỉnh Hải, ăn cơm xong lại vội vàng đi Thông Nam, nhìn thấy Lâm Tuyền mới vỡ lẽ:

- Lão già Nghiêm này muốn moi tiền của em đấy.

- Em luôn muốn mời thầy tới Tỉnh Hải, hôm qua có nói với thầy Nghiêm chuyện này, không ngờ hôm nay được gặp thầy rồi.

Lâm Tuyền tôn kính Lâm Cẩm Nam phát ra từ tận đáy lòng.

- Nếu đã thế tôi ở lại Thông Nam nghỉ vài ngày.

Lâm Cẩm Nam là thái sơn bắc đẩu trong giới kinh tế, ngay cả Cố Hiến Chương trước mặt ông cũng phải dùng lễ học trò, Cảnh Nhất Dân là quan phụ mẫu một phương, buổi tối tất nhiên cũng tới thỉnh giáo học vấn một phen.

Lâm Cẩm Nam ở Thông Nam năm này, Lâm Tuyền bồi tiếp ông năm này, khác với đám Tiểu Sơ nhàn nhã, suốt ngày dắt Tiểu Tư Vũ đi tìm hươu đùa nghịch, Phương Nam không ở bên Lâm Tuyền làm việc thì cũng bận bịu vì con nhỏ, Lâm Tuyền để cô nghỉ ngơi thật thoải mái, trong năm ngày đó Lâm Tuyền tìm hiểu cặn kẽ các tình hình liên quan về lĩnh vực năng lượng mới trong nước.

Buổi tối trước khi Lâm Cẩm Nam trở về, mọi người đều đợi Lâm Tuyền đưa ra quyết định.

Lâm Tuyền nói:

- Vấn đề khoản nợ của Cty Tây Phục liên quan tới tiền bí thư thị ủy, rất là phức tạp, khó giải quyết ngay, khả năng dây dưa vài năm chưa biết chừng. Nghiên cứu quang điện không thể bỏ dỡ, tôi sẵn lòng lấy 40 triệu đầu tư vào Năng lượng Thông Nam, lấy 51% cổ phần, nhưng số tiền này không phải để trả nợ, mà để thành lập phòng thực nghiệm. Những việc khác có thể thông thả giải quyết, còn thiết bị nghiên cứu, bồi dưỡng nhân viên phải làm ngay, cùng lắm dựa vào nền tảng của Năng lượng Thông Nam, lập nên công ty khác. Ngoài ra tôi đầu tư thêm 40 triệu thành lập phòng nghiên cứu thực nghiệm cơ sở, hợp tác với Đh Đông Hải, hi vọng trong vòng 5 năm có thể lập nên hệ học đi đầu trong nước và quốc tế. Đương nhiên, tôi mong thầy Nghiêm chỉ đạo công tác phòng thực nghiệm, cũng như tiến cử thêm các học giả.

220. Q.5 - Chương 4: Tái Ngộ Trần Phi Lãng (1)

Nghiêm Lập Hoàng cảm khái:

- Nếu đúng như cậu Lâm đây nói thành lập hai phòng thực nghiệm, tôi có thể tiến cử một nhóm người tới công tác, ở lĩnh vực năng lượng mới, nước ta có thành tích không tệ, cũng không thiếu nhân tài, nhưng chính sách và kinh phí không theo kịp, cùng vấn đề chế độ, nên mới chênh lệch xa như thế.

Rồi ngần ngừ:

- Cậu có đảm bảo tài chính ...

Lâm Tuyền gật đầu chắc chắn:

- Chỉ cần xác định chi tiết hợp đồng, em sẽ lập tài khoản chuyên dụng, mong thầy Nghiêm cùng tham gia giám sát.

Nghiêm Lập Hoàng nhìn sang Lâm Cẩm Nam:

- Đứa học sinh này của ông đúng là lắm tiền, chớp mắt cái ném ra gần trăm triệu, biết trước thế này tôi không phải uống công đi gõ bao nhiêu cánh cửa.

Lại hỏi Lâm Tuyền:

- Cậu không lo đầu tư nhiều mà lại không ra hiệu quả à?

Lâm Tuyền cười:

- Thế nào cũng có người tham gia phương diện này, coi như tập đoàn đầu tư mạo hiểm cũng được. Giám đốc Hứa, ý anh ra sao?

Hứa Hồng Phát đang đợi ngân hàng tới đòi nợ, đóng cửa thất nghiệp, nay được Lâm Tuyền đầu tư, giải quyết hết nguy cơ, còn có thể từ chối được sao?

- Ngài Lâm giúp chúng tôi giải quyết vấn đề lớn, chúng tôi có ý kiến gì nữa?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Giám đốc Hứa không làm nghiên cứu nữa thật đáng tiếc, tôi mong anh chủ trì phòng thực nghiệm quang điện, Trương Bích Quân sẽ đảm nhận chức vị tổng giám đốc, hai phòng thực nghiệm kia cũng sẽ do cô ấy đại biểu cho Liên hợp Tinh Hải, phụ trách cùng các vị.

Đợi đám Hứa Hồng Phát đi rồi, cao tăng Liên hợp Tinh Hải ở lại, Trương Bích Quân mới hỏi:

- Vì sao nhất định phải đầu tư vào Năng lượng Thông Nam, cái đáng đầu tư thực sự là mảng sản xuất pin mặt trời.

- Năng lượng Thông Nam nắm trong tay khoản nợ của Cty Tây Phục, đầu tư vào đó chúng ta có quyền chủ đạo trong quá trình giải quyết khoản nợ, có thể dùng nghiên cứu năng lượng mới của bọn họ. Ngoài ra giá trị con người vĩnh viễn không thể dùng tiền để đo đếm.

Lý Lệ cũng hỏi:

- Chúng ta lập công ty mới chẳng phải nhanh hơn sao? Còn nhân tài thì dùng lương ời về.

- Giải quyết khoản nợ đúng là phiền hà, nhưng giải quyết vấn đề phức tạp xong, cô sẽ phát hiện chúng ta không cần lãng phí thời gian ở mặt kiến thiết cơ sở, Tây Phục có giá trị tận dụng đấy.

Phương Nam thì biết nhiều hơn, Triệu Tăng mời Lâm Tuyền tới Thông Nam là để giải quyết vấn đề, sao y có thể lập công ty mới hoặc gạt Năng lượng Thông Nam qua một bên?

Hôm sau Lâm Tuyền phái xe đưa Lâm Cẩm Nam về Kiến Nghiệp, y thì tới tới trường dạy học một ngày, đến tối bảo Quý Vinh lái xe chở y và Phương Nam tới Kiến Nghiệp, Phan Xuân Bình rất thức thời, lái xe thương vụ theo sau, Triệu Tăng và tổ công tác đã theo Lâm Cẩm Nam tới Kiến Nghiệp từ sáng sớm.

Bằng Nhuận chính thức giao dịch vào trung tuần tháng 3, chỉ còn lại 20 ngày, năm trước đấu giá được hai tòa nhà đang dở, hiện cũng đã tiến vào giai đoạn lập kế hoạch tiền kỳ, chuẩn bị tiếp tục xây dựng, ngoài ra tháng ba còn có kế hoạch đấu giá hai tòa nhà đang dở nữa.

Quản lý thường nhật của Thực nghiệp Tinh Hồ, Lâm Tuyền không tham dự, nhưng chuyện lớn như thế không thể không hỏi qua. Lâm Tuyền và Phương Nam ở trong gian phòng xa hoa của khách sạn Tứ Quý, Triệu Tăng tiếc tiền bơi trơn, tùy tiện kiếm nhà khách để nhân viên ở lại.

Phê duyệt kéo dài tuyến đường sắt Thông Nam thực ra mấy năm trước đã có, nhưng tài chính chưa có, tới giờ vẫn làm công tác trắc địa. Đường cao tốc thì khởi công từ năm kia, cũng do thiếu tài chính mà tiến độ chậm chạp. Muốn đường sắt và đường cao tốc nối tới Thông Nam thì phải đi bơi trơn quá nhiều nơi, Lâm Tuyền dẫn Triệu Tăng gõ cửa từng nhà, quà cáp do Phan Xuân Bình chuẩn bị, còn thủ tục cụ thể do người phụ trách cơ cấu giao thông Tinh Hải, Thông Nam làm.

Triệu Tăng ở Kiến Nghiệp quá nửa tháng không về Thông Nam, thủ tục tương quan đã xong cả rồi, xong muốn thành hiện thực thì phải tiếp tục chạy vạy. Trong thời gian này, Lâm Tuyền chạy về lên Kiến Nghiệp ba lần, Triệu Tăng hỏi y:

- Bận lắm hả?

- Đúng thế, chuyện của anh, rồi chuyện mở cửa giao dịch Bằng Nhuận, phía trường học cũng không thể lơ lỏng, hiện em quen ngủ trên xe rồi, Lão Quý lái xe vừa vững vừa êm, ngủ cũng được.

- Thời gian qua quà cáp tốn kém không ít hả? Em cho anh con số đi.

- Bỏ đi, anh lấy đâu ra tiền? Lấy từ tài chính thị xã được bao nhiêu, 100 hay 200 ngàn? Căn bản không ích gì, từ Thông Nam về Tĩnh Hải em thấy một cái trường tiểu học sập sệ quá, số tiền ấy anh dành ấy đút nhỏ đi.

Chuyện người khác thì kệ, chuyện của Triệu Tăng, Lâm Tuyền có tốn tiền hơn cũng ủng hộ.

- Vậy anh không khách khí nữa, em chẳng thiếu chút tiền đó, nhưng Thông Nam đâu đâu cũng cần tiền. Chuyện hòm hòm rồi, anh tới công ty em tham quan, nghe nói 41% cổ phần của Thực nghiệp Tinh Hồ mà đáng giá ngần ấy tiền, công ty gì mà kinh doanh hai năm đã có giá như thế?

- Vậy thì anh ở lại Kiến Nghiệp vài ngày đi, ngày kia mở cửa giao dịch Bằng Nhuận sẽ rất náo nhiệt, hôm nay em đưa anh tới công trường biệt thự Hồ Sơn.

Biệt thự Hồ Sơn nằm dưới sườn dốc tây nam Bạch Mã Sơn, nơi này thông tới công viên rừng rậm ngoại ô thành phố, là lá phổi xanh của Kiến Nghiệp. Xe rời đường Trung Sơn, rẽ vào trong công viên, phẳng phất bỏ lại thành thị huyền ảo bên ngoài tiến vào đại tự nhiên tĩnh mịch.

Triệu Tăng hồi tưởng:

- Trước kia anh còn học ở ĐH Đông Hải, chỗ này chỉ là vùng nông thôn, giờ Bạch Mã Sơn đã thành núi trong thành phố rồi.

- Khả năng từ năm nay sẽ không phê duyệt xây dựng quanh đây nữa, bọn em không chỉ mua biệt thự Hồ Sơn, còn mua 200 mẫu đất gần đây, chuẩn bị khai phát công trình kỳ hai của biệt thự Hồ Sơn. Đoạn đẹp nhất là góc tây nam Bạch Mã Sơn nối tiếp với hồ Vị Danh, cảnh hồ sắc núi, sương khói mây mù, cảnh sắc riêng biệt, chỉ cần nhà nước cấm phê duyệt xây biệt thự, nơi đó sẽ thành tài nguyên khan hiếm, muốn bán với giá thấp cũng chẳng nổi.

Triệu Tăng đẩy Lâm Tuyền một cái:

- Đừng có vênh mặt lên như thế, em chắc chắn năm nay sẽ cấm xây dựng?

- Khả năng nhà thông thường thì không nằm trong phạm vi hạn chế, nhưng ở khu phong cảnh cấp quốc gia này, biệt thự chắc chắn bị cấm chỉ, hiện giờ có trào lưu người giàu tới khu phong cảnh làm biệt thự, phá hỏng đại tự nhiên, tiếng phản đối rất lớn.

- Xem ra động tác phải nhanh một chút. Khu bảo hộ Thông Nam có thể bỏ ra một mảnh đất kề sát khách sạn Bắc Sơn, Thiên Tinh Hồ có hứng thú không?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Hiện dư luận đang lớn lắm, được phê duyệt rồi cũng sẽ rút giấy thôi, thế này đi lấy danh nghĩa khách sạn Bắc Sơn, xây dựng biệt thự nghỉ dưỡng, cách này chắc được. Để tối em liên hệ với chủ tịch Khổng, Lưu Hoa Đông.

Lưu Hoa Đông gần đây bỏ ra 20 triệu mua lấy 20% cổ phần Tú Thủy Các của Quách Đức Toàn. Tiếp đó Khổng Lập Dân, Lưu Hoa Đông, Quách Đức Toàn, Diệp Linh Thư đầu tư vào Tú Thủy Các 100 triệu tài chính lưu động, dùng xây dựng hội sở thương vụ, mua lấy 67% cổ phần khách sạn Bắc Sơn và xây dựng trung tâm sân bắn.

Giờ Quách Đức Toàn chỉ còn trong tay 13% cổ phần của Tú Thủy Các, nhưng trừ đi 13 triệu tăng vốn đầu tư, ông ta kiếm được 7 triệu vừa bán cổ phần, hai năm rưỡi trước ông ta bỏ vào Tú Thủy Các có 6 triệu, nay tài sản cố định của Tú Thủy Các là 200 triệu, số cổ phần ông ta giá trị 26 triệu, chưa tính hoa hồng được chia khá khả quan.

Như vậy Lâm Tuyền thành đệ nhất cổ đông của Tú Thủy Các, có điều vẫn ủy thác Diệp Linh Thư quản lý.

Khu bảo hộ là nơi rất thích hợp xây dựng khách sạn nghỉ dưỡng, đợi đường cao tốc xây xong, Tĩnh Hải cách Thông Nam chỉ nửa tiếng đi xe, tới khu bảo hộ càng gần, sân bay nối liền với đường cao tốc, từ nhà khách Bắc Sơn đi ra sân bay mất 20 phút, tới Tĩnh Hải cũng chỉ mất 20 phút

221. Q.5 - Chương 5: Tái Ngộ Trần Phi Lăng (2)

Xe tiến vào công trường biệt thự Hồ Sơn, biết hôm nay Lâm Tuyền sẽ đến, Cố Lương Vũ, Diệp Kính Cường dẫn giám đốc hạng mục đợi ở cửa.

Triệu Tăng nhìn cảnh tập nập bên trong, ngạc nhiên nói:

- Này, anh trông không giống xây dựng tiếp, biệt thự đẹp thế mà phá đi xây lại à?

Diệp Kính Cường trả lời thay Lâm Tuyền:

- Không phải là phá hết, vì diện tích kiến trúc tương đối cao, không phù hợp với tiêu chuẩn biệt thự cao cấp, chúng tôi kiến nghị phá 20% để xanh hóa, tổng giám đốc ác hơn, nhất định muốn phá đi 40%, phương án cứ sửa mãi, tới giờ thành phá quá nửa số biệt thự.

Triệu Tăng tắc lưỡi:

- Nếu thế thì giá bán phải bao nhiêu mới bù lại được.

- Phá bỏ làm xanh hóa còn đỡ tốn tiền hơn tiếp tục xây dựng, tính các phương diện thì chỉ cần cao hơn 70% giá cơ bản là được rồi.

Lâm Tuyền ung dung nói:

- Tại anh chưa giàu chưa hiểu thôi, không sợ hàng đắt, chỉ sợ hàng không đủ đắt, số biệt thự này không bán cho dân thường, anh không cần xót tiền thay đám phú hào đó.

Triệu Tăng lại tiếp tục tham quan công trường tòa nhà Thế Mậu, nó nằm phố thương nghiệp Tân Thị, gần quảng trường Trung Sơn, cách viện bảo tàng trung tâm chỉ một bức tường. Tấm bạt xanh ngắt che kín cả tòa nhà, nơi này thiết kế ban đầu có 48 tầng, chưa xây xong, Lâm Tuyền vung bút một cái tới tầng 38 liền thành tầng thượng, vì theo thiết kế cũ phải xây thêm một năm nữa, Lâm Tuyền không có cái kiên nhẫn ấy.

Lâm Tuyền muốn biết Tòa nhà Thế Mậu tòa nhà văn phòng hạng A, ở phố thương nghiệp Tân Thị, không có nhiều loại nhà này, giá đất ở đây đắt đỏ, khiến nhiều doanh nghiệp trong nước chùn bước, nhưng cơ cấu nước ngoài đều khổ công tìm nơi làm việc cao cấp thoải mái, đang xem hàng đợi chờ.

Cùng với việc địa vị quốc tế của Kiến Nghiệp ngày càng lớn, người nước ngoài tới đây kiếm cơ hội kinh doanh càng nhiều, Tòa nhà Thế Mậu xây dựng xong có thể bán có thể cho thuê, căn bản không cần lo vấn đề tiêu thụ.

Ngày 16 tháng 3, Bằng Nhuận cử hành nghi thức mở cửa giao dịch, tổ chức ở công viên nằm giữa hai lầu A, B. Tòa nhà Lục Phạm ban đầu sau khi sát nhập vào Bằng Nhuận, biến thành lầu C, góc công viên là một đài đá rộng tới mấy chục mét vuông, mặt trên được cắt mài sáng bóng như gương, xung quanh lại giữ nguyên diện mạo nham thạch thiên nhiên, nét thô dã và tinh tế phối hợp, nhưng không hề mang lại cảm giác thiếu hòa hợp nào.

Đứng ở ngõ Bích Tình, nay mở rộng thành đường, cách hàng rào sắt làm rất phong cách, có thể nhìn trọn toàn bộ công viên, cái cảm giác nơi này rành giềng cho chủ nhà của Bằng Nhuận, khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Trước đó Tỉnh Hồ đã bỏ công sức lớn tuyên truyền, nhưng khách khứa tới tham dự buổi lễ không nhiều, người nghe tin có Trần Phi Lăng tới biểu diễn thì đông nghìn nghịt, nhưng đều bị ngăn cách ngoài hàng rào, xem biểu diễn ở đài đá trước lầu C.

Toàn bộ lầu C là hội sở giải trí của Bằng Nhuận, cung cấp phục vụ hoàn thiện cho chủ nhà của Bằng Nhuận. Hơn 300 người quản lý địa ốc của 98 chi nhánh, dày công lựa chọn ra hơn 100 vị khách trong số khách hàng tiềm năng, toàn bộ thể công tuyên truyền đều chủ đích phá vỡ phòng tuyến tâm lý của bọn họ.

Lâm Tuyền và Triệu Tăng đứng trong lầu C, cách cửa sổ nhìn Trần Phi Lăng biểu diễn, dù đa phần thời gian chỉ nhìn thấy bóng lưng mỹ diệu của cô, nhưng lấy lời Quách Bảo Lâm mà nói thì “bóng lưng của mỹ nữ cũng đủ khiến người ta sôi máu.”

Tiểu Sơ thì vừa nghe ca hát vừa hò hét chói tai, mất hết phong độ mỹ nữ, làm đám Trương Bích Quân mắt đầy xem thường, thực ra trong đó có phần nào ghen tị.

Sau nghi thức mở màn là một bữa tiệc đứng, nhân viên tiêu thụ chọn lựa từ các chi nhánh qua lại đám đông, giao lưu thân thiết, hoặc dẫn khách tham quan lầu A.

Lâm Tuyền ung dung cầm ly rượu vang đi tới từng bàn một ném thử thức ăn, với ý mà nói cả buổi lễ chỉ có phần này thú vị nhất, đám Diệp Kính Cường khấn trương căng thẳng, còn y lấy miếng đào cắn tằm, vừa ăn vừa giới thiệu cho Triệu Tăng.

Trần Phi Lăng cầm chiếc ly cao cổ đi tới, theo sau còn có quản lý và vệ sĩ. Chiếc váy đỏ rực ôm ôm lấy sát cơ thể làm tôn lên dung mạo mỹ lệ cao quý của cô, đi tới đâu đoạt lấy hào quang chỗ đó, thu hút ánh mắt mọi người, cho nên đám Tiền Vi, Tôn Phi Phi đều tránh đường đi của cô.

- Không nghĩ anh Lâm biến mất thời gian dài lại xuất hiện.

Trần Phi Lăng nhìn chân Lâm Tuyền:

- Không sao nữa chứ?

Lâm Tuyền thoải mái nhảy tại chỗ mấy cái:

- Cũng được, chỉ có điều chưa chạy nhanh được như trước.

- Quen anh Lâm cũng được hai năm, mà tôi chưa biết anh làm nghề gì?

Lâm Tuyền đan tay vào nhau:

- Đầu tư đi, xem như thế cũng được.

- Đầu tư địa ốc?

- Một phần thôi.

Cách nói chuyện của Trần Phi Lăng luôn ngắn gọn mà trực tiếp:

- Có phần trong Bằng Nhuận chứ?

Lâm Tuyền gật đầu, cười nói:

- Cô cảm thấy Bằng Nhuận thế nào, nếu không ưng ý thì nói nhỏ nhỏ một chút.

Trần Phi Lăng cười khanh khách, làm nhiều người ngạc nhiên quay sang, không biết điều gì khiến mỹ nữ kiêu kỳ này cười vui vẻ đến thế? Vì nghề nghiệp Trần Phi Lăng lúc nào cũng giữ nụ cười trên môi, song chưa mấy ai thấy cô cười thực sự.

- Tôi còn chưa có thời gian đi tham quan, anh Lâm có thể làm người hướng dẫn không?

- Rất sẵn lòng.

Lâm Tuyền đưa tay ra:

- Mời Trần tiểu thư đi trước, tôi sợ ánh đèn flash làm hỏng mắt lắm.

Lâm Tuyền dẫn Trần Phi Lăng tới lầu B, nơi có góc độ cảnh quan tự nhiên đẹp nhất, từ tầng 31 - 36 của lầu B còn chưa bán cho người đầu tư Diêu Khuê.

Đi cầu thang máy có cửa kính trong suốt tới tầng thượng, ánh mặt trời nhu hòa của tháng ba tỏa hơi ấm lên người, nhìn hồ nước xa xa dần hiện ra trước mắt, rồi dần mở đi bởi sương khói bao phủ, cảnh sắc tự nhiên từ từ biến ảo làm người ta ngây ngất.

Trần Phi Lăng không kìm được giang tay ra, như muốn ôm lấy toàn bộ cảnh đẹp vào trong lòng, khiến đám phóng viên chớp máy lia lịa.

- Đẹp quá.

Trần Phi Lăng nhìn Lâm Tuyền:

- Tôi rất muốn mua lấy một căn hộ, nếu như anh sống ở phòng bên.

Một phóng viên sáng mắt, quay sang phía Lâm Tuyền chụp tách một cái, làm y tranh không kịp, Lâm Tuyền vội che lấy mặt, không cho những phóng viên khác có cơ hội, đi nhanh ra ngoài.

Rời thang máy, đi qua công viên, nhanh chóng tới khu vực hội sở cấm phóng viên, Lâm Tuyền thở phào:

- Cái cô nhóc đó, muốn báo thù lần trước người ta không tới gặp cũng đâu cần dùng cách ấy, trong lớp em có không ít fan hâm mộ của cô ấy. Hình như một phóng viên chụp được em rồi, Phan Xuân Bình, anh đi thương lượng với họ, xem có thể lấy lại ảnh không.

Triệu Tăng cười ha hả:

- Sao em lại quen Trần Phi Lăng, không được để chị dâu em biết đâu đấy, nếu không sẽ bị cô ấy làm phiền chết thôi.

Tiểu Sơ thì kích động tới quên cả thở, ôm chặt lấy cánh tay Lâm Tuyền:

- Tiểu Ba, hình như anh thân với Trần Phi Lăng lắm, vì sao không cho em biết? Anh bắt nạt em, em không chịu, em gọi điện mách ba mẹ.

Lâm Tuyền cười khổ:

- Thân gì mà thân, chỉ gặp ba lần, tính cả lần này mới là ba đấy. Ài, mình trêu chọc gì cô ấy đâu ...

Vẫy tay gọi Phan Xuân Bình lại:

- Thôi bỏ đi, kệ xác bọn họ, nếu không càng bôi càng đen, giờ nghị sĩ scandal suốt ngày, ai thèm để ý đâu.

Trần Phi Lăng một lúc sau mới quay lại lầu C, hỏi nhân viên công tác, tìm đến phòng nghỉ ngơi của Lâm Tuyền, thấy bộ dạng thấp thỏm của y lại không nhịn được cười, đi tới dùng giọng nói quỵn rũ tựa hồ tựa giận:

- Có dính dáng quan hệ với tôi tệ lắm à? Tôi thực sự muốn làm hàng xóm với anh đấy, làm bạn bè có thể trò chuyện với nhau.

222. Q.5 - Chương 6: Scandal

Lâm Tuyền làm bộ mê mẩn ngắm nhìn đường cong trên cơ thể Trần Phi Lăng:

- Người muốn làm hàng xóm với cô nhiều lắm, nếu Trần tiểu thư nói thế thì kẻ hèn này cung kính chẳng bằng tuân lệnh. Trước kia trong phòng tôi treo ảnh vấy bẩn của Trần tiểu thư, sau này không cần nữa, đục tường nhìn là được rồi.

Trần Phi Lăng bị Lâm Tuyền chọc cười, nụ cười bùng sáng cả gian phòng, làm các mỹ nữ xung quanh thất sắc. Tiểu Sơ được tiếp xúc với thần tượng khoảng cách gần như thế, khẩn trương không nói được gì, cứ túm chặt lấy áo Lâm Tuyền.

Người quản lý họ Lâm đi tới, hỏi Trần Phi Lăng:

- Cô định mua nhà ở đây thật sao?

- Đương nhiên, sau này muốn tìm anh Lâm nói chuyện không cần phải trông đợi ngày nào đó tình cờ gặp được nữa, nếu không ba năm mới gặp được ba lần.

Trần Phi Lăng ánh mắt lúng liếng nhìn Lâm Tuyền:

- Chúng ta xem như là người có duyên phận đây.

- 3601, 3602 là hai căn phòng tốt nhất của Bằng Nhuận, Trần tiểu thư chọn lấy một cái đi, tôi dọn ổ vào cái còn lại, giá là 25.000 / m3. Nhưng Trần tiểu thư là khách hàng quý của chúng tôi, Bằng Nhuận sẽ tặng món quà giá trị 1.5 triệu, Trần tiểu thư có thể thoải mái chọn, sau đó gửi hóa đơn cho Tập đoàn Tinh Hồ là được.

Khấu từ món quà giá 1.5 triệu, giá thực tế của căn phòng giảm còn 20.000 / m3.

Quản lý Lâm thấy Lâm Tuyền còn quá trẻ thì hồ nghi:

- Anh thực sự có thể quyết định được sao?

- Gần như thế.

Lâm Tuyền chỉ nói tới đó, không giải thích nhiều:

Trần Phi Lăng thấy quản lý của mình còn do dự, nói:

- Chị Lâm, chúng ta mua lấy căn nhà 3601 đi.

Rồi tình nghịch háy mắt với Lâm Tuyền, đưa tay trắng nõn nà ra:

- Cứ thế nhé, anh sẽ là hàng xóm duy nhất của tôi. Sau này gọi tôi là Phi Lăng đi, tôi sẽ gọi thẳng tên anh.

Nhìn Trần Phi Lăng rời đi, đám đông vây quanh Lâm Tuyền, y chỉ biết nói:

- Lần này xem như tôi hi sinh vì công ty.

- Không cần tổng giám đốc hi sinh, tôi tình nguyện ở hộ phòng 3602 cho anh.

Thiệu Binh mặt dày nói:

- Cút.

Nếu chẳng phải là mặc váy, Tiểu Sơ đã đá cho Thiệu Binh một cái:

- Tiểu Ba, sau này chúng ta ở trong căn phòng đó.

Hôm sau tuần san giải trí cho đăng lên trang nhất bức ảnh Lâm Tuyền luống cuống đưa tay che mặt, tiêu đề là " nam nhân làm Trần Phi Lăng chờ đợi bao lâu."

Trần Phi Lăng bỏ ra 8 triệu mua nhà tại Bằng Nhuận, được Tinh Hồ an bài khéo léo, lại lần nữa lên trang nhất của các tờ báo giải trí. Tầng thượng lầu B có bốn căn phòng, sau khi biết Trần Phi Lăng mua căn phòng số 1, phòng số hai của nam nhân thân bí, không ngừng có người gọi điện tới muốn mua hai căn phòng còn lại.

Giới truyền thông cũng sẵn lòng nam nhân thân bí kia, mặc dù không có tên, nhưng tấm ảnh của Lâm Tuyền khiến các báo đua nhau liên hệ y với nam nhân thân bí của Trần Phi Lăng.

May là tấm ảnh đó có chút biến dạng, vẻ kinh ngạc của Lâm Tuyền có chút khoa trương, nếu không ra đường bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, thì y thực sự muốn ôm đầu mà khóc.

Đương nhiên, để cho cẩn thận, Lâm Tuyền mua một cái kính đeo lên, trông thêm phần trí thức. May mắn nữa là thời gian rảnh rỗi của đám học sinh lớp số 6 bị Lâm Tuyền vắt kiệt, lấy đâu ra thời gian mà chú ý tin tức giới giải trí, học sinh và giáo viên lớp khác lại không tiếp xúc với y nhiều, cho nên không gây ra hỗn loạn ở trường học.

Một buổi chiều thứ bảy rảnh rỗi, Điền Lệ nằm dài trên ghế sofa, người thì mặc váy mà tư thế cực kỳ bất nhã chỗ riêng tư lộ cả ra ngoài, cũng cực kỳ cuốn hút, những cô gái đẹp mà lả lơi luôn làm nam nhân sôi máu. Điền Lệ buồn chán lật báo xem, đột nhiên thấy ảnh Lâm Tuyền, ngồi bật dậy, nhìn kỹ lần nữa liền hét lên:

- Trương Đào, mau ra đây.

Trương Đào đang ngồi trong nhà vệ sinh hút thuốc, nghe Điền Lệ hét, hoảng lên :” Hổng rồi, cô ấy ngồi thấy mùi thuốc lá rồi.” Cuống cuống dập tắt điều thuốc, ném vào bồn cầu giạt nước phi tang, còn mở cửa sổ cho khói thuốc lá bay hết.

- Trương Đào, Trương Đào ra đây ngay ...

Điền Lệ gõ cửa nhà vệ sinh rầm rầm:

Trương Đào mở cửa ra, rồi rít xua tay:

- Không, không, anh không hút thuốc.

- Ai thèm quan tâm anh có hút thuốc không, mau xem báo đi, người này là Lâm Tuyền phải không?

Trương Đào cầm lấy tờ báo, người khác có lẽ còn chút nghi hoặc, chứ hắn thì có thể khẳng định 100% người trong ảnh chính là Lâm Tuyền, lần này tiêu đề bài báo lại là “Nam nhân thần bí vì mua nhà cho Trần Phi Lăng bỏ hàng triệu.” Ngỡ ngàng một lúc, rồi Trương Đào nhảy phắt vào ghế, lên mạng tìm “Trần Phi Lăng”, tức thì hàng loạt thông tin liên quan “nam nhân thần bí” xuất hiện cùng, có điều không một trang nào chụp được ảnh hai người họ với nhau, chỉ ghép ảnh đơn hai người rồi đăng tin.

Cho đăng đầu tiên là tuần san giải chí với tiêu đề “nam nhân khiến Trần Phi Lăng chờ đợi ở ngay sát vách cô.”

Trương Đào cảm giác hoa mắt, sờ lên màn hình, Lâm Tuyền sao lại có dính líu tới nữ minh tinh? Hơn nữa còn là minh tinh sáng nhất trong nước hiện nay, trước kia Trần Phi Lăng không gây ra một scandal nào, thế nên lần này báo chí đua nhau vô lấy, truy đến tận cùng.

Có điều cũng chỉ người như Điền Lệ mới theo dõi loại tin đồn vĩa hè này.

Trương Đào định gọi điện cho Lâm Tuyền, song nhớ ra không có số di động của Lâm Tuyền, hắn tới Tỉnh Hải được gần một năm rồi, nhưng chỉ gặp Lâm Tuyền ba bốn lần, không thể điên khùng chạy tới Trung học Tây Trạch hỏi ngọn nguồn.

Từ lần xảy ra chuyện không vui ở khách sạn Tỉnh Nam, Trương Đào thực sự không có mặt mũi nào gặp Lâm Tuyền nữa, gọi điện cho Trần Lập cũng không có số của Lâm Tuyền, cúp máy hỏi:

- Nên nói cho Trần Vũ không?

- Nói cái gì mà nói, chỉ là chuyện đồn thổi.

Điền Lệ mắt vẫn không ngừng ngắm soi bức ảnh, chỉ vào khuôn mặt mơ hồ đằng sau:

- Người này trông có vẻ giống Quách Bảo Lâm.

Từ khi biết Quách Bảo Lâm là ông chủ hộp đêm lớn nhất Tỉnh Hải, trong lòng Trương Đào có chút sợ hãi, nhìn kỹ khuôn mặt đó, đúng là giống Quách Bảo Lâm.

- Hay chuyện này có dính dáng tới Quách Bảo Lâm? Hiện giờ nữ minh tinh hay có quan hệ với đại ca xã hội đen, thật không hiểu sao Lão Đại lại thân thiết với một tên xã hội đen như thế.

Điền Lệ không biết Trần Vũ ở Anh có theo dõi tin tức giải trí trong nước không, Trần Vũ là fan hâm mộ lớn của Trần Phi Lăng, có khi Trần Vũ biết rồi. Điền Lệ vào mạng, không thấy Trần Vũ online, liền gửi link cho cô, một lúc sau Trần Vũ trả lời:

- Mình xem rồi.

Điền Lệ không biết phải nói gì, không hiểu sao mình lại gửi link cho Trần Vũ, tay đặt trên bàn phím hồi lâu không gõ, mãi mới hỏi:

- Một mình sống ở Anh có quen không.

- Đọc sách, tạo thành thói quen uống cà phê, đi tản bộ, đôi khi nhớ tới anh ấy, vì thế ngồi lặng lẽ một chỗ ... Mọi người nghĩ anh ấy khô khan, thực ra anh ấy rất sâu sắc, hài hước ...

Diễn Lệ cảm thấy chua xót vô cùng, nước mắt không ngừng chảy ra, lòng nghĩ : Bên kia có lẽ Tiểu Vũ cũng đang khóc.

Như đột nhiên hạ quyết tâm, Diễn Lệ quay ngoắt lại nắm tay Trương Đào kéo ra ngoài:

- Mặc kệ, chúng ta phải tìm Lão Đại của anh.

Trương Đào thiếu chút nữa ngã lộn quay, trở tay giữ Diễn Lệ lại:

- Tìm anh ấy có tác dụng gì? Trần Vũ chẳng phải tháng 7 về nước sao, muốn gì để cô ấy đi tìm.

Diễn Lệ lặng người, ngồi sụp xuống sàn nhà lạnh giá, cứ ngồi thế rất lâu ...

223. Q.5 - Chương 7: Tân Năng Liên Hợp

Có lẽ là nhờ hiệu ứng Trần Phi Lăng, có lẽ nhờ phẩm chất của Bằng Nhuận thu hút người mua nhà, dù chỉ bán ra lâu A, tiêu thụ cũng vô cùng tốt, tới tháng 5, giá cơ bản lên tới 28.000 nghìn, đứng thứ hai chỉ sau Chung cư Đàn Sơn, tỉ lệ bán ra đạt tới 60%.

Bằng Nhuận đất khách cũng đại biểu cho khu vực bắc hồ Vị Danh quật khởi, địa ốc Tinh Hồ sớm chỉ huy gần trăm chi nhánh phía dưới hấp thụ phòng ốc nơi này, đương nhiên trong đó có rất nhiều vốn liếng gia quyền quan chức đầu tư dưới sự chỉ đạo của Dương Oánh.

Lâm Tuyền giữ lại căn phòng 3602, đồng thời nhập từ Italy rất nhiều đồ gia dụng xa xỉ, nhưng mà không dám vào ở. Tiểu Sơ chẳng chút khách khí chiếm luôn căn phòng đó, song Trần Phi Lăng lại chẳng vội vào ở, khiến cả tầng thượng rộng thênh thang chỉ có một mình cô nàng. Tiểu Sơ không dám ở qua đêm tại đó, hiện giờ Tiểu Sơ đang bận rộn chuyển ra nước ngoài, cô giao lưu sinh viên tới Anh học ba năm, phương diện Anh đã liên hệ xong.

Vệ Tư Minh, học sinh của Nghiêm Lập Hoàng trước kia tới Anh du học, rồi lại ở lại trường ĐH Birmingham dạy học, giờ định cư ở Anh, là chuyên gia của năng lượng mặt trời. Thời kỳ đầu thành lập phòng thực nghiệm, vừa khéo hần về nước giảng bài, Nghiêm Lập Hoàng liền mời hần tới Đh Đông Hải.

Qua nỗ lực của Lâm Tuyền, hiện Nghiêm Lập Hoàng tới Đh Tĩnh Hải giảng bài, đương nhiên y cũng hi vọng mời được cả Vệ Tư Minh, nhưng hiện Đh Tĩnh Hải chỉ là đại học hạng ba trong nước, không mời được nhân tài như thế.

Phòng thực nghiệm mới thành lập tuy có cải thiện đôi chút, nhưng kinh hí 40 triệu không phải là tiêu ngay một lúc được, máy cắt lát vi mô nhập từ Mỹ còn mất ba tháng nữa mới tới, máy trong nước không thỏa mãn được yêu cầu nghiên cứu.

Chuyện nghiên cứu quang điện đã có Nghiêm Lập Hoàng cùng nghiên cứu sinh của mình lo, Lâm Tuyền là người ngoài nghề, chỉ phụ trách cung cấp nghiên cứu đầy đủ.

Hứa Hồng Phát, Đới Minh, Lý Lệ bị phái đi Đức, chuẩn bị nhập về dây chuyền sản xuất pin quang điện của Cty Stambachr.

Hiệu suất cao của Liên hợp Tĩnh Hải cùng khoản đầu tư lớn được rót vào, người ta hoài nghi Lâm Tuyền đã tìm hiểu ngành nghề này từ lâu. Đúng vậy, nhân lúc Thực nghiệp Tinh Hồ chỉnh hợp, Lâm Tuyền âm thầm tính chuyển dời kết cấu của Thực nghiệp Tinh Hồ.

Sau tiệc thọ của Trần Nhiên, Lâm Tuyền có cuộc nói chuyện qua đêm với ông ngoại, hiểu rằng Liên hợp Tĩnh Hải không thể tiếp tục làm người thợ săn ẩn dưới nước thoải mái nữa rồi, vì y đã lọt vào tầm mắt của Trương Quyền, Trần Minh Hành.

Nếu thế chẳng bằng trống giương cờ mở tiến vào lĩnh vực mới, như thế còn có thể làm sai lệch phán đoán của địch. Liên hợp Tĩnh Hải lập không ít tài khoản, nhưng tài khoản chính ở chi nhánh ngân hàng kiến

thiết Tĩnh Hải dưới sự khống chế của Cung Chí Siêu, Trần Minh Hành muốn tìm kiếm thông tin qua ngân hàng sẽ cực kỳ khó khăn.

Đúng vậy, Liên hợp Tĩnh Hải đầu tư vào Năng lượng Thông Nam đã tiến thêm một bước khẳng định suy đoán của Trương Quyền, Trần Minh Hành: Liên hợp Tĩnh Hải là công cụ do Cảnh Nhất Dân lập ra. Cảnh Nhất Dân muốn thông qua công cụ này giúp Triệu Tăng giải quyết vấn đề tàn dư của tiền bí thư thị ủy Thông Nam, lập uy vọng cho Triệu Tăng ở Thông Nam.

Qua ba tháng nỗ lực, thượng tuần tháng 5, Năng lượng Thông Nam mới đạt thành hiệp nghị với Tập đoàn Thông Tổng, bọn họ sẽ nhường ra mọi lợi ích ở Cty năng lượng mặt trời Tây Phục với giá 10 triệu. Liên hợp Tĩnh Hải mua lại Cty Tây Phục với giá 50 triệu, bao gồm nhà xưởng và thành quả nghiên cứu ba năm qua, đổi tên là Cty điện lực mặt trời Liên Hợp (Dương Năng Liên Hợp).

Năng lượng Thông Nam đổi tên là Công ty hữu hạn chiếu sáng năng lượng mới Liên Hợp (gọi tắt là Cty Tân Năng Liên Hợp), Lâm Tuyền tiếp tục đầu tư vào Tân Năng 10 triệu, để bọn họ chuyên nghiên cứu, sản xuất hệ thống chiếu sáng quang điện.

Trung tuần tháng 6, Lâm Tuyền chính thức thành lập tập đoàn năng lượng mới, bao gồm trung tâm nghiên cứu, Tân Năng Liên Hợp, Dương Năng Liên Hợp, hợp tác với Đh Tĩnh Hải, Đh Đông Hải thành lập hai phòng thực nghiệm, cùng hợp tác nghiên cứu.

Trương Bích Quân làm tổng giám đốc tập đoàn, Lý Lệ làm trợ lý, Tôn Phi Phi vẫn làm giám sát tài vụ, Đới Minh làm giám đốc trung tâm nghiên cứu, mời Nghiêm Lập Hoàng làm cố vấn. Tiền Vệ Quốc làm giám đốc phòng mua bán vật liệu.

Thế là bộ khung tập đoàn Liên hợp Tĩnh Hải mà Trương Bích Quân tốn nửa năm xây dựng lại bị rút rỗng rồi, quá nửa số nhân viên tài vụ và hành chính chuyển sang công ty mới thành thành viên cốt cán.

Dây chuyền nhập về từ Đức đang vận chuyển về nước, nửa tháng sau mới tới nơi. Hứa Hồng Phát dẫn hơn 10 nhân viên kỹ thuật sang Đức huấn luyện, sẽ cùng về nước với nhân viên kỹ thuật của Đức.

Ngay từ khi mới thành lập Cty năng lượng mặt trời Tây Phục, Hứa Hồng Phát đã đại biểu cho Tây Phục sang Đức thương thảo việc nhập dây chuyền sản xuất này rồi. Chuyện công nghệ sản xuất, đàm phán và nghiên cứu đều do Hứa Hồng Phát và Đới Minh phụ trách, tới khi Tây Phục rơi vào nguy cơ tài chính mới phải ngưng trệ, giờ được Liên hợp Tĩnh Hải đầu tư, công tác ở phương diện này liền nhanh chóng triển khai, tiết kiệm được rất nhiều thời gian chuẩn bị tiền kỳ.

Dây chuyền sản xuất này sản xuất ra pin quang điện 17%, là trình độ dẫn đầu quốc tế. Trước đó, trình độ trong nước chưa đạt tới 17%, trong khi nước ngoài đã đạt tới 19.5%. Muốn rút ngắn khoảng cách với quốc tế còn phải làm rất nhiều công việc.

Thị trường chủ yếu của pin quang điện là ở Âu Mỹ và Nhật Bản, nhưng bản thân trình độ sản xuất và kỹ thuật của Nhật cực cao, các nước khác căn bản không tiến vào thị trường Nhật.

Sản phẩm chất lượng cao từ dây chuyền sản xuất này sẽ quay trở lại thị trường Đức, đó là thành quả đàm phán hơn ba năm qua của Tây Phục, nay tập đoàn Tân Năng Liên Hợp hưởng trái ngọt này.

Còn thứ phẩm hiệu quả thấp do kỹ thuật đi đầu, vẫn dùng để chiếm cứ thị trường trong nước.

Hiện chuyện Nghiêm Lập Hoàng bận rộn nhất là tuyển mộ nghiên cứu sinh ưu tú cho hai phòng thực nghiệm, những đề tài không hạch tâm giao cho phòng thực nghiệm có quan hệ làm.

Cách tiêu tiền của Lâm Tuyền cho chuyện này làm người ta phải thốt lên phá gia chi tử, trừ đầu tư vào thiết bị, lương cao cho nhân viên nghiên cứu, y còn hứa mỗi năm đầu tư chi phí nghiên cứu không dưới 20 triệu.

Con số này không phải là lớn lắm, nhưng ném vào công ty giá trị sản lượng năm nay chưa chắc đột phá 50 triệu, thì đúng là con số kinh người.

Nghiêm Lập Hoàng từ chối khoản lương cao Lâm Tuyền trả cho ông, khi mà mọi chuyện con đang rối bòng bong mà Lâm Tuyền đã đầu tư tổng cộng hơn 100 triệu, làm ông rất lo lắng, dù sao phần lớn nghiên cứu không thể chuyển hóa thành lợi ích trong thời gian ngắn.

Lâm Tuyền thì không lo lắng gì, hợp tác nghiên cứu quy mô rộng có lợi cho cơ cấu nghiên cứu và trường đại học dịch chuyển sản nghiệp kỹ thuật, cuối cùng tập đoàn Tân Năng Liên Hợp sẽ là người thu lợi lớn nhất.

Lâm Tuyền mua lấy bốn trăm mẫu đất ở khu cao tân Thông Nam, lập trung tâm nghiên cứu, trung tâm hành chính, lại xây một tòa nhà 20 tầng, tổng diện tích hơn 1800 met vuông, làm chung cư cho nhân viên và chuyên gia.

Trong vòng bốn tháng ngắn ngủi, Lâm Tuyền đã đầu tư vào Tân Năng Liên Hợp hơn 200 triệu, dự kiến tiếp tục đầu tư tiếp 50 triệu, thành vụ đầu tư lớn nhất của Thông Nam trong vài năm qua.

Năng lực sản xuất của Dương Năng Liên Hợp phải đạt tới 3 triệu Oát trong 1 năm, lấy đó làm cơ sở, kế hoạch năm 2003, đạt tới 20 triệu oát, trong đó một nửa sang Đức và quốc gia Âu Mỹ, một nửa sẽ chiếm 1/3 thị trường trong nước.

Hiện sản nghiệp năng lượng quang điện trong nước chủ yếu là nhà máy lắp ráp trung du, năng lực sản xuất yếu, hiệu suất chuyển hoá điện chỉ đạt 12 - 13 %, không bước chân vào thị trường cao cấp, nên Tân Năng Liên Hợp chiếm ưu thế lớn.

224. Q.5 - Chương 8: Độc Xà Xuất Động

Đương nhiên trong nước cũng có một số xí nghiệp di chuyển ánh mắt sang lĩnh vực năng lượng mới, song còn chưa đủ kiên quyết, hành động chưa đủ nhanh.

Quyết đoán của Lâm Tuyền cùng hiệu suất của Liên hợp Tinh Hải làm đám Nghiêm Lập Hoàng, Hứa Hồng Phát thất kinh. Gần như cùng lúc Liên hợp Tinh Hải tiến vào lĩnh vực này thì tất cả mọi người như đàn kiến nhận được hiệu lệnh, không lúc nào ngừng lại, từ quyết định đầu tư đến di dây chuyền sản xuất đi vào hoạt động, chỉ mất bốn tháng.

Phải biết rằng trước đó bọn họ hao phí ba năm mà không làm nên cơm cháo gì, mặc dù hiệu suất này liên quan tới tài chính sung túc, nhưng sự quyết đoán của Lâm Tuyền và năng lực sự lý sự vụ của Liên hợp Tinh Hải cũng làm người ta há hốc mồm.

Nếu bọn họ biết được lịch sử Lâm Tuyền “bóc lột sức lao động” nhân viên sẽ không ngạc nhiên lắm, còn đám Trương Bích Quân, hiện giờ như thành phần ứng bản năng vậy, căn bản không cần Lâm Tuyền o ép đốc thúc như trước, thấy công việc nhân viên phía dưới trậm chễ một chút thôi là không thoải mái rồi, hiện toàn bộ những người theo Lâm Tuyền từ hạng mục Nguyệt Nha Hồ đều mang phong cách làm việc của y, như cái máy vào guồng, muốn chậm lại cũng khó.

Chuyện ở Kiến Nghiệp rất thuận lợi, lầu A Bằng Nhuận bán được 80%, lầu Ba trừ 2 căn phòng xa hoa tầng thượng, còn lại tiêu thụ sạch sẽ. Hạng mục Bằng Nhuận tiên cáo kết thúc, sau khi đem trả khoản vay thương nghiệp 1 tỷ, trong tài khoản chuyên môn còn dư 100 triệu, thêm vào chi phí dùng tiền kỳ, cùng số phòng còn dư, lợi nhuận của Bằng Nhuận đạt tới 1.18 tỷ. Vì thế Lạc Ích Đồng còn phải bồi thường cho Liên hợp Tinh Hải 30 triệu chênh lệch.

Tháng 3,4 Thực nghiệp Tinh Hồ ngoại trừ hao 760 triệu cho ba công trình dang dở, toàn bộ hạng mục địa ốc Tinh Hồ và Hòa Hoàng chính hợp, cả nhân lực và vật lực phát triển tới quy mô cực lớn, để tránh nguy hiểm không cần thiết trong quá trình cọ sát dung hợp, năm nay Thực nghiệp Tinh Hồ chỉ nuốt hạng mục vào mà không vội khai phát.

Trừ tòa nhà dang dở, Thực nghiệp Tinh Hồ cũng có kế hoạch mua đất đai ở nam hồ Vị Danh, chỉ là không vội đi khai phát mảnh đất này, dù sao chu kỳ khai phát dài hơn làm hạng mục nhà dang dở nhiều.

Phía bên Tân thành Nam Cảng, Hoa viên Giai Thành do Chu Vân Thiên khai phát cũng tiêu thụ ổn định với giá trên 2.800. Hai khu nhà của Thiên Tinh Hồ cũng sẽ bán ra vào mùa thu năm nay, trong đó giá cơ bản của tiểu khu Tây Trạch định ở mức 3.800.

Thiên Tinh Hồ hiện giờ còn chưa tới thời cơ phân chia lợi nhuận quy mô lớn, trước đó khoản tiền lớn ném vào tập đoàn Tân Năng Liên Hợp đã tiêu sạch sẽ tiền của Liên hợp Tinh Hải trong tài khoản ngân hàng kiến thiết Tinh Hải, may lợi nhuận nửa đầu năm của Thực nghiệp Tinh Hồ giúp áp lực tài chính bị hóa giải.

Đan Nguyên thì tới bây giờ vẫn chưa hiểu vì sao Lâm Tuyền cố chấp hấp thu cổ phiếu lưu thông của Tổng cty xây dựng, Liên hợp Tinh Hải liên tục tiêu tốn 300 triệu vào cổ phiếu 00601, hiện giờ lợi nhuận trên sổ sách là 10%, nhưng thực tế người chơi cổ phiếu đã mất lòng tin vào 00601. Ba năm trước đại cổ đông Lệ Cảnh tuyên bố trọng tổ tổng cty xây dựng, cổ phiếu tăng vọt lên, tiếp đó chẳng có động tĩnh gì, cơ cấu đầu tư chứng khoán do Lệ Cảnh không chế lại kiểm soát.

Đương nhiên chuyện thao túng giá cổ phiếu một cách trắng trợn này không bị tra xét gì hết, dù với hoàn cảnh trong nước thì đây vẫn đúng là kỳ tích.

Có điều chữ tín của cổ phiếu 00601 giảm tới cực điểm, không còn giá trị đầu tư nữa, tiếp đó vì ảnh hưởng ác liệt của hạng mục Tân thành Á Đông, lại lần nữa rơi vào nguy cơ.

Nếu chẳng phải có Liên hợp Tinh Hải âm thầm mua vào cổ phiếu lưu thông thì giá cổ phiếu rất có khả năng giảm xuống mức dưới 1 đồng, chứ chẳng phải 1.04 đồng như hiện nay. Chẳng qua chỉ là giá trên sổ sách, số cổ phiếu này mà bán ra, cổ phiếu 00601 sẽ tụt giá thê thảm, lợi nhuận sổ sách sẽ biến thành hư vô, còn lỗ một khoản lớn.

Nếu đem khoản tiền đầu tư vào 00601 đầu tư vào cổ phiếu khác, Đan Nguyên tin rằng trong nửa năm có thể tạo ra 15% lợi ích thực tế.

Giao báo cáo tài vụ cho Lâm Tuyền, Đan Nguyên nói:

- Theo chỉ thị của tổng giám đốc, phòng chứng khoán đã hấp thụ 60% cổ phiếu lưu thông của 00601, chiếm 27% cổ phiếu cơ bản, hiện phân tán trong các tài khoản bí mật liên quan, lợi nhuận trên sổ sách là 10%, nhưng không thể bán ra.

Lâm Tuyền nhếch mép cười khinh miệt:

- Bọn chúng chưa nhận ra sao, thật quá chậm chạp.
- Đó là vì kẻ địch quá gian xảo.

Đan Nguyên thấy tâm tình Lâm Tuyền rất tốt, nói đùa:

- Tài khoản đầu tư của chúng phân tán ở các thành phố khác, trừ khi bọn chúng sử dụng lực lượng của UBCK, nếu không không thể truy tới nơi này.
- Cần gì, nếu là tôi nhìn vào báo cáo tài vụ quý của tổng cty xây dựng là nhìn ra rồi.

Lâm Tuyền xoa tay:

- Tốt rồi, đem một nửa số cổ phiếu tập trung vào Liên hợp Tinh Hải đi, 13% đủ để chúng ta thành cổ đông số ba, anh đại biểu cho Liên hợp Tinh Hải, sắp tới sẽ náo nhiệt đây.

Đan Nguyên do dự nói:

- Với 27%, chúng ta đã là cổ đông số 1 rồi, có thể chủ đạo quá trình trọng tổ, có điều danh tiếng của 00601 quá kém, sẽ tổn rất nhiều công sức

Lâm Tuyền cười tủm tỉm nói:

- Hình như anh bắt mẫn với quyết định của tôi.

Đan Nguyên dè dặt nói:

- Ai trả cho tôi 2 triệu một năm thì mọi bất mẫn đều không đáng kể. Chỉ là tôi hơi lo, tổng giám đốc trả lương tôi cao như thế, giao cho tôi khoản tiền lớn như thế, tôi không tạo ra lợi ích, là chưa trọn với chức trách.

- Liên hợp Tinh Hải phía dưới có Thực nghiệp Tinh Hồ, có Thiên Tinh Hồ, còn tổng cty xây dựng trừ cái vỏ rỗng, thì chẳng có tài nguyên nào để lợi dụng, cho dù thao túng cổ phiếu, cũng phải lo tới nguy hiểm cùng

lợi nhuận thu được không lý tưởng. Đề án tháng trước anh giao, tôi đã nghiên cứu rồi, tôi sẽ cấp thêm cho phòng chứng khoán 50 triệu mua cổ phiếu tập đoàn điện khí Tĩnh Hải. Cổ phiếu lưu thông của điện khí Tĩnh Hải rất ít, cổ phần lại phân tán, 50 triệu đủ chúng ta thành cổ đông số ba. Quan trọng là nhân lực của điện khí Tĩnh Hải sẽ bù đắp thiếu sót của Tân Năng Liên Hợp. Cho các anh một quý ..

- Vậy bên tổng cty xây dựng ...

- Một số chuyện anh không hiểu đâu, bề ngoài Lệ Cảnh chỉ nắm 22% cổ phiếu của tổng cty xây dựng, thực tế thông qua quan hệ nhân sự phức tạp, bọn chúng nắm 39%. Cho nên chúng ta chỉ có thể mua cổ phiếu từ thị trường cấp 2, không thể tranh đoạt quyền khống chế với Lệ Cảnh. Đem 13% cổ phiếu tập trung lại, chẳng qua chỉ là đòn nghi binh, tôi muốn từ đó chính thức đàm phán với Quốc Tư Ủy, mua lấy 26% cổ phiếu của họ, như vậy chúng ta vừa vắn bằng 39% của Lệ Cảnh. Nếu Lệ Cảnh không phản kích, chúng ta thuận thế dùng bàn tay sắt chủ đạo việc trọng tổ. Nếu Lệ Cảnh phản kích, tranh đoạt quyền khống chế với chúng ta, bọn chúng ắt ngầm thao túng giá cổ phiếu một lần nữa, vậy chúng ta đem 14% cổ phiếu còn lại bán ra kiếm lợi, rồi thành thực làm cổ đông số 3, đó mới là toàn bộ kế hoạch của tôi.

Đan Nguyên kinh ngạc thốt lên, đây gọi là lấy mồi nó rán nó:

- Tổng giám đốc, Lệ Cảnh sẽ phản kích chứ.

- 00601 là cái gân gà, ăn thì chẳng béo bổ gì, bỏ lại tiếc, lại liên quan tới lời hứa của tôi với các phương diện, tôi không thể ngó lơ, cho nên tôi thực sự hi vọng Lệ Cảnh phản kích quyết liệt, đánh cho tôi không có sức phản kháng càng tốt.

Lâm Tuyền cười sảng khoái:

Đan Nguyên cũng cười theo:

- Tôn Phi Phi lúc nào cũng nói tổng giám đốc giỏi hoạt, làm gì cũng tính toán kín kẽ mọi phương diện, đến hôm nay tôi mới hiểu.

- Tôi giỏi hoạt lắm à?

Lâm Tuyền bóp tay:

- Vì tổng công ty xây dựng Tĩnh Hải, tôi tốn 9 tháng lập kế hoạch, chỉ có thể nói tôi kiên nhẫn tốt.

225. Q.5 - Chương 9: Thu Mua Ác Ý

Ngày 28 tháng 6 năm 2004, Liên hợp Tĩnh Hải cùng các xí nghiệp liên quan nộp báo cáo lên UBCK, trong văn kiện, tập đoàn LHTH tuyên bố mục đích thu mua cổ phiếu của tổng cty xây dựng Tĩnh Hải là đầu tư chiến lược, khả năng tiến thêm một bước “thông qua giao dịch công khai, cùng với giao dịch riêng, hoặc phương thức trao đổi lấy thêm cổ phần, tìm kiếm hoặc ảnh hưởng tới quyền khống chế tổng cty xây dựng, bao gồm tham gia ĐHQT, thậm chí trực tiếp cải tổ HDQT”, ngoài ra Liên hợp Tĩnh Hải cũng bay tỏ khả năng bán ra một phần hoặc toàn bộ cổ phiếu nắm giữ.

Một vụ thu mua ác ý, âm hiểm được mưu tính từ lâu.

Bản báo cáo này gây nên sóng gió lớn trên TTCK, Liên hợp Tĩnh Hải, một công ty không có tên tuổi gì lại muốn khống chế tập đoàn xây dựng lớn nhất, số tài chính cần huy động phải đạt tới hàng trăm triệu. Đương nhiên sóng gió ở Tĩnh Hải càng lớn hơn, khi 000601 ngừng giao dịch, các loại truyền thông Tĩnh Hải tràn tới Tòa nhà Nam Cảng.

Trương Bích Quân và Đan Nguyên mở tiệc chiêu đãi, giải đáp tình hình với giới truyền thông, lần đầu tiên tập đoàn Liên hợp Tĩnh Hải vạch tấm khăn thần bí trước mặt mọi người.

Tổng giám đốc kiêm chủ tịch HDQT của tổng xây dựng Tĩnh Hải là Chu Lâm 9 giờ sáng ngày 28 tới văn phòng mới nhận được thông báo của UBCK, tức thì rơi vào chấn động, thư ký nhắc ông ta khẩn cấp tuyên bố ngừng giao dịch, triệu tập HDQT tìm đối sách.

Lần thu mua này của Liên hợp Tỉnh Hải có thể nói là thu mua ác ý, về mặt pháp luật, tổng cty xây dựng có thể áp dụng rất nhiều biện pháp phản kích, ít nhất đại cổ đông có quyền thu mua 26.2% cổ phần nắm trong tay Quốc tư ủy.

Chu Lâm gọi điện ngay cho Trần Minh Hành. Trần Minh Hành, Trương Giai Minh đang trên đường tới tổng cty xây dựng, nghe giọng nói hoảng loạn của ông ta, chửi thề “đồ vô dụng” liên tục, miệng nói:

- Trương thị trưởng cũng sẽ tới, không có gì phải sợ hết, tới nơi rồi thương lượng đối sách.

Trương Giai Minh cũng đầy bụng nghi hoặc:

- Sao đột nhiên nảy nòi ra cái Liên hợp Tỉnh Hải.

- Chu Lâm quá ngu xuẩn, để người ta mua mất 1/3 cổ phiếu lưu thông ở thị trường cấp hai, vậy mà không phát hiện chút nào, ngu không sao chịu nổi.

Trần Minh Hành lồng lộn:

- Liên hợp Tỉnh Hải chắc chắn có liên quan tới Cảnh Nhất Dân, kể rút củi dưới đáy nồi này thật độc ác ...

Trước kia Lệ Cảnh thông tính Thiên Tinh Hồ cũng bị Liên hợp Tỉnh Hải phá ngang, lần này lại bị cắn trộm một cái, bảo sao không điên tiết.

Trương Giai Minh tất nhiên biết toàn bộ bí mật liên quan tới Lệ Cảnh và tổng công ty xây dựng, nếu mất quyền khống chế tổng cty xây dựng, chẳng những chiếm dụng khoản vay phải hoàn trả khiến Lệ Cảnh tổn thương nguyên khí, mà còn liên quan tới nội tình ẩn kín, rất có thể bị bóc trần.

Đối với Trần Minh Hành và Trương Quyền mà nói, đây là chiến dịch không thể bại. Xe của Trần Minh Hành tới nơi thì thấy chiếc xe số hai của Trương Quyền vừa dừng lại, xe còn chưa dừng hẳn thì Trương Quyền đã nôn nóng đi tới mở cửa xe:

- Anh là chuyên gia, đã nghĩ ra cách ứng phó thỏa đáng nào chưa?

Trần Minh Hành thầm than, Trương Quyền nhiều năm qua sống an nhàn quá rồi, gặp chuyện không còn bình tĩnh như trước nữa, cười khổ:

- Có chút khó khăn, chúng ta vào rồi hẵng nói.

Trái ngược với cuộc họp HĐQT kịch liệt, trong phòng họp nhỏ chỉ có bốn người Trương Quyền, Trần Minh Hành, Trương Giai Minh, Chu Lâm, không khí vô cùng nặng nề, cứ như rơi vào một tấm lưới lớn xiết chặt không thể giãy dụa.

- Liệu có phải bọn chúng hư trương thanh thế không? Trong báo cáo chúng nói có khả năng bán cổ phiếu, nếu chúng ta ra tay tranh đoạt ở thị trường cấp 2, đẩy giá cổ phiếu lên, rất có khả năng rơi vào cạm bẫy của bọn chúng.

Trương Giai Minh lúc này mới có thời gian đọc kỹ báo cáo Liên hợp Tỉnh Hải gửi lên UBCK:

- Bọn chúng rất có khả năng không đủ tài chính tiến hành kế hoạch thu mua tiếp theo.

Trần Minh hành lắc đầu:

- Hiện giờ chúng ta ngay cả người khống chế thực sự Liên hợp Tỉnh Hải thì không nên đưa ra phán đoán chủ quan.

Nói thế nhưng trong đầu ông ta hiện lên khuôn mặt có phần thanh tú của Lâm Tuyền, liệu có thể là y sao? Cảnh Nhất Dân tín nhiệm một thanh niên chưa tròn 30 được không?

- Trong tòa nhà Nam Cảng mà Liên hợp Tỉnh Hải đặt trụ sở đồng thời có hai đại tập đoàn là Thiên Tinh Hồ và Đầu tư Nam Cảng. Đứng sau Thiên Tinh Hồ là Đông Đô, Từ Kiến có thể nói có ân oán với Lệ Cảnh từ lâu, Đầu tư Nam Cảng do Cảnh Nhất Dân khống chế dùng để kiến thiết tân thành Nam Cảng. Có hai tập đoàn này ủng hộ, Liên hợp Tỉnh Hải có thực lực tranh đoạt với chúng ta.

Từ Kiến năm xưa thoát được lòng bàn tay của Lệ Cảnh là vì Lâm Tuyền, về sau biết y là cháu ngoại của Trần Nhiên, Trần Minh Hành càng ngi ngờ. Bất kể từ phương diện nào mà nói, từ thời cơ thành lập, sự vụ

mà nó xen vào, đều có thể nhận định Cảnh Nhất Dân thông qua Lâm Tuyền khống chế Liên hợp Tỉnh Hải, Đầu tư Nam Cảng và Thiên Tinh Hồ.

Trương Quyền giận dữ nói:

- Ba năm qua lúc nào tôi cũng nhường nhịn, Cảnh Nhất Dân không biết điều từng bước lấn tới, cục tức này sao nuốt nổi.

Trần Minh Hành nói:

- Hiện không phải lúc nổi giận, bước tiếp theo Liên hợp Tỉnh Hải có thể sẽ mua cổ phần của Quốc tư ủy, như thế có thể tham gia HĐQT, chúng ta không thể để bọn chúng giao dịch thành công?

- Phải làm ra sao?

- Chúng ta là đại cổ đông, có quyền ưu tiên mua cổ phần của Quốc tư ủy, nếu chúng đưa ra yêu cầu mua cổ phần của Quốc tư ủy thì chúng ta cũng thế.

Trương Giai Minh kiến nghị:

- Đồng thời mua lại cổ phiếu lưu thông ở thị trường cấp hai, chỉ cần mua được 12%, để cổ phần của chúng ta lên 51% là không cần bận tâm tới cổ phần của Quốc tư ủy nữa.

Trần Minh Hành vẫn lắc đầu:

- Không được, tổn kém quá lớn, hiện giá cổ phiếu là 1.06, bị tin tức này kích thích, sẽ mau chóng quay lại giá trị năm ngoái, nếu mua 26.2 % cổ phần của Quốc tư ủy, ít nhất phải chuẩn bị 500 triệu. Liên hợp Tỉnh Hải chính thức ra mặt, chúng tỏ quyết tâm của chúng rất lớn, tiền chúng ta cần chuẩn bị càng lớn hơn, mà thời gian cho chúng ta có thể không quá một tháng. Nếu như mua 12% cổ phần từ thị trường cấp hai, giá cổ phiếu sẽ tăng mạnh trong thời gian ngắn, đối với chúng ta mà nói càng tổn thất. Nếu lúc đó Liên hợp Tỉnh Hải rút đi, bọn chúng sẽ có lợi hơn 100 triệu còn chúng ta phải tốn 200 triệu mua cổ phần, chẳng lẽ chúng ta muốn thấy cục diện này?

Đúng là tiến thoái lưỡng nan, Trương Giai Minh lúc này mới nhận ra sự âm hiểm của kẻ địch.

Chu Lâm giờ mới dám nói:

- Liên hợp Tỉnh Hải chỉ có 13% cổ phần, thêm vào 26/2% của Quốc tư ủy mới ngang với chúng ta, cần gì mua lại tới 12 % ...

Trần Minh Hành nhìn Chu Lâm với ánh mắt căm ghét, sự xuất của Cố Hiến Chương khiến ông ta và Trương Quyền tập trung đề phòng hành động cả Cảnh Nhất Dân ở mặt chính trị, sơ xuất phía tổng Cty xây dựng. Tất cả đều trách mình quá tin tưởng tên giá áo túi cơm này, nếu phát hiện sớm thì đâu tới mức chật vật thế này:

- Coi thường đối thủ là hành vi ngu xuẩn nhất, Liên hợp Tỉnh Hải liệu có lộ bài tẩy ra bây giờ không? Ông cho rằng bọn chúng chỉ có 13% cổ phần của chúng ta thôi sao, thế nên nhất định phải mua lại 12% mới yên tâm.

Chu Lâm ấp úng nói không nên lời, cái chức tổng giám đốc kiêm chủ tịch HĐQT của ông ta chỉ là con rối mà thôi.

Trương Giai Minh suy nghĩ rồi nói:

- Hiện giờ vào thị trường cấp hai tranh cướp cổ phiếu, chưa nói quá tổn kém, mà chắc đã cướp được. Lần này Liên hợp Tỉnh Hải thu mua ác ý, Lệ Cảnh có thể phát hành cổ phiếu với đối tượng chỉ định đặc biệt, gạt bỏ chúng ra ngoài, giảm bớt cổ phần của bọn chúng. Bọn chúng muốn chúng ta tăng chi phí phát hành cổ phiếu, ắt sẽ phải đẩy giá cổ phiếu lên, chúng ta sẽ thiệt hại một chút, nhưng để xem bọn chúng thu thập cục diện thế nào.

Trần Minh Hành nhíu mày:

- Kế hoạch này không phải không được, nhưng phải xem xét, hiện chúng ta chưa nắm hết về Liên hợp Tỉnh Hải, nếu lần tăng cổ phiếu này lại nhảy ra một công ty liên quan tới chúng, chúng ta càng bị động.

Trái cũng không được, phải cũng không xong, bốn người chìm vào im lặng đáng sợ.

226. Q.5 - Chương 10: Chúng Em Muốn Gặp Trần Phi Lăng (1)

Cùng lúc đó ở văn phòng Cảnh Nhất Dân cũng có một cuộc họp với sự tham gia của Liễu Diệp Thiên, Khương Chí Minh, Đinh Hướng Dương và La Liệt chủ nhiệm Quốc tư ủy Tỉnh Hải, tất nhiên không khí thoải mái hơn nhiều.

La Liệt giới thiệu xong tình hình, thêm vào một câu:

- Hiện bên tổng cty xây dựng đang mở cuộc họp HĐQT khẩn cấp, khả năng tới chiều mới biết phản ứng chính xác phía đó.
- Lâm Tuyền đang đầu tư với lực độ lớn ở Thông Nam, tôi còn tưởng cậu ta sẽ trì hoãn một thời gian nữa, không ngờ bất thành linh tung ra qua bom lớn như vậy, tôi chưa kịp phản ứng.

Cảnh Nhất Dân nhìn quanh phòng:

- Mọi người cho rằng phía đó sẽ có phản ứng thế nào?

La Liệt giang tay nói:

- Bí thư Cảnh, Liên hợp Tỉnh Hải còn chưa đưa yêu cầu mua cổ phần của Quốc tư ủy, ngay bước hành động tiếp theo của bên ta còn chưa biết ra sao, làm sao đoán được phản ứng của Lệ Cảnh?

Cảnh Nhất Dân hỏi Đinh Hướng Dương:

- Lâm Tuyền đâu rồi?
- Hôm nay là ngày công bố kết quả thi, Lâm Tuyền đang ở trường học.
- Hải, nơi này sốt hết cả ruột, cậu ta lại có thời gian rảnh rồi lo chuyện đó.

Liễu Diệp Thiên bực tức vỗ đùi:

Bằng này vị tai to mặt lớn lại đợi một thanh niên thuộc lớp hậu bối, chẳng trách Liễu Diệp Thiên khó chịu, có điều Cảnh Nhất Dân coi Lâm Tuyền không khác gì cháu mình, cười ha hả:

- Quyền chủ động nằm trong tay chúng ta mà, kệ Lâm Tuyền, Lão La, phân tích tình hình xem.
- Tôi thấy Lệ Cảnh tuyệt đối không bỏ quyền khống chế tổng cty xây dựng, bất kể bọn chúng dùng biện pháp ứng phó gì thì chúng ta đều có lợi, chỉ là ...

La Liệt không nói hết:

Cảnh Nhất Dân hiểu ý, gật đầu:

- Chỉ cần ngăn cản bọn chúng không tiếp tục xâm chiếm tài sản quốc gia là đủ rồi, chuyện không thể thành ngay được.
- Chỉ cần không ép quá mức, Lệ Cảnh sẽ lựa chọn mua cổ phần trong tay Quốc tư ủy, cũng có khả năng tăng phát hành cổ phiếu. Do lần này Liên hợp Tỉnh Hải thu mua ác ý, Lệ Cảnh có nhiều lựa chọn phản kích, quan trọng vẫn là trong tay Liên hợp Tỉnh Hải có bao nhiêu tiền.

....

Nhóm Khổng Lập Dân, Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên cũng tụ tập ở Tòa nhà Nam Cảng thăm dò tin tức, nhưng bị giới truyền thông tóm được. Liên hợp Tỉnh Hải trong một ngày đã làm cho cả Tỉnh Hải trở nên sôi động, cái công ty không tên tuổi này lại chọn địa điểm đặt văn phòng ở tầng tám Tòa nhà Nam Cảng, không thể không khiến người ta nghiền ngẫm.

Nhóm Khổng Lập Dân khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng vây của đám phóng viên, tiến vào thang máy, Chu Vân Thiên nói:

- Ha ha ha, Tòa nhà Nam Cảng chuyển này nổi tiếng rồi, tôi thấy Thiên Tinh Hồ, Đầu tư Nam Cảng cũng nhờ thế mà nổi danh, chà, không biết trong tay Lâm Tuyền có bao nhiêu tiền, làm ra động tĩnh lớn như thế? Muốn tranh đoạt quyền khống chế tổng cty xây dựng, ít nhất phải 600 -700 triệu. Ép Lệ Cảnh quá, bọn họ liên hợp các đại cổ đông khác lại, cùng đem cổ phiếu trong tay cưỡng chế bán cho Lâm Tuyền, thêm vào giá cổ phiếu tăng vọt, cậu ta chuẩn bị 2 tỷ mới xong. Cho dù có thể yêu cầu trả khoản vay chiếm dụng, nhưng cái món nợ lằng nhằng đó, giải quyết tới bao giờ mới xong?

- Có bí thư Cảnh chống đỡ cục diện, khoản nợ đó tính ra cũng đơn giản, sở trường của Lâm Tuyền là giải quyết vấn đề tài chính thế này, quan trọng là Lâm Tuyền biết chắc Lệ Cảnh không buông tay, tôi thấy cậu ta muốn ăn no một chuyến rồi chạy, nếu không đã chẳng đánh cở động rần thế này. Tin tức lớn như thế, Lệ Cảnh lại không buông tay, thế nào cổ phiếu cũng tăng gấp đôi.

Khổng Lập Dân gật đầu tán đồng cái nhìn của Lưu Hoa Đông, có điều ông biết nhiều hơn, Lâm Tuyền không thể rút lui hoàn toàn, dù sao y cần ăn nói với Cảnh Nhất Dân. Lâm Tuyền đang đầu tư cực lớn vào Tân Năng Liên Hợp, không thể tiêu hao tài chính vào cuộc chiến này.

Cửa thang máy mở ra, người tới Liên hợp Tinh Hải không ít, Từ Kiến, Trần Chí Lập, Cố Hiểu Linh, Triệu Khôn Nghĩa, Triệu Tinh còn phiền phức hơn đám phóng viên, không ai dám đi làm phiền Lâm Tuyền, liền chặn Trương Bích Quân, Đan Nguyên ở văn phòng dò hỏi. Mọi người thấy nhóm Khổng Lập Dân đi vào, Triệu Khôn Nghĩa đi ngay tới:

- Ngài Khổng cũng tới thăm dò tin tức sao?

Khổng Lập Dân cười:

- Có gì mà thăm dò, Lâm Tuyền đã làm tới mức này rồi, chúng ta cứ ngồi xem náo nhiệt thôi.

Nhìn sang Trương Bích Quân:

- Bước tiếp theo sẽ là đề xuất mua cổ phần với Quốc tư ủy.

- Điều đó phải xem Lệ Cảnh phản ứng ra sao?

- Nếu Lệ Cảnh tiến vào thị trường cấp hai tranh cổ phiếu, mọi người sẽ bỏ một phần cổ phiếu?

Triệu Khôn Nghĩa không nhin được hỏi:

- Từ 13% lộ ra, thì Liên hợp Tinh Hải có bao nhiêu cổ phần rồi?

Trương Bích Quân tất nhiên không tiết lộ, chỉ cười nhẹ, coi như trả lời Khổng Lập Dân, tất nhiên Liên hợp Tinh Hải không chỉ có 13% kia, đó là vấn đề ai cũng nghĩ tới, chỉ là không ai biết rằng Lâm Tuyền đã bí mật mua cổ phiếu chín tháng rồi, quân bài chưa lật của y còn nhiều hơn.

Khổng Lập Dân nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi, chúng ta trực tiếp tìm Lâm Tuyền để hỏi.

Lâm Tuyền đang ngồi trong phòng học lớp số 6, hôm nay là ngày công bố điểm đi đại học, kỳ thi đã kết thúc hơn nửa tháng, 50 học sinh không ở nhà tra điểm, mà cùng tới lớp, nín thở tập trung 50 cặp mắt nhìn Lâm Minh Đạt, Lâm Minh Tuyền, Thái Đan Đan, Chu Sơn.

Nhìn vẻ mặt hoặc mừng hoặc lo của các giáo viên, đám học sinh tim đập thình thịch, Văn Nhân tay bấu chặt vào cánh tay Tiêu Ly Ly, móng tay bập vào da thịt mà Tiêu Ly Ly chẳng cảm giác gì.

Lâm Tuyền giao bảng điểm cho Thái Đan Đan đối chứng lại, rồi bình tĩnh nhìn đám học sinh phía dưới, đọc kết quả:

- 400 - 450 có 8 người, 450 - 500 có 25 người, 500 - 550 có 13 người, trên 550 có 4 người.

Đám học sinh nóng lòng lắm rồi, không biết mình thi tốt hay không, từ khuôn mặt của Lâm Tuyền, bọn chúng vinh viên không nhìn ra được điều gì.

Lâm Tuyền liếm môi, trời nóng nực, làm môi có vị mằn mặn:

- Mặc dù kết quả thi không lý tưởng, cơ bản có thể vào trường đại học các em muốn, đương nhiên có thể lựa chọn ở lại học bồi dưỡng thêm một năm. Trước kỳ thi tôi từng nói sẽ thỏa mãn một yêu cầu nho nhỏ của các em, đương nhiên không thể quá đáng, phải trong phạm vi của bọn em. Được rồi, các em nói ra nghe xem.

Tiêu Ly Ly và Văn Nhân hưng phấn nhìn nhau, định hô lên nhưng bắt gặp ánh mắt lãnh đạm của Lâm Tuyền liền tắc tịt, nhìn trái nhìn phải, thấy đám bạn học đưa nào cũng thế, dùn dẩy nhau không dám nói ra.

Lâm Tuyền nở nụ cười hiểm hoi:

- Hay là để tôi rời lớp một lúc.

Vừa mới ra khỏi phòng, bên trong tức thì như núi lửa phun trào, năm mươi cái miệng hò hét chạy lên bục giảng, tranh nhau nhìn bảng điểm trong tay Thái Đan Đan.

Lâm Tuyền đứng dựa ở cửa, lặng lẽ nhìn đám nhóc phấn khích trong lớp, Tiêu Ly Ly vừa lau nước mắt vừa bấm di động, Văn Nhân và Trương Giới ôm chầm lấy nhau hò hét, mất một lúc mới phát hiện nhầm đối tượng, lại hét ầm lên ngồi sụp xuống đất, lớn tiếng đòi hút thuốc, lau nước mũi, cô bé xinh đẹp là thế, hiện giờ hình tượng hỏng hết rồi. Lâm Tuyền nở nụ cười tự tận đáy lòng, y biết rõ nhất đám học sinh này một năm qua khổ cực thế nào.

Thái Đan Đan bị không khí ấy cảm nhiễm, cũng không ngừng lau nước mắt, Lâm Minh Đạt và Chu Sơn biết ý nhẹ nhàng rời phòng học cho đám học sinh được tự nhiên. Gặp Lâm Tuyền, Chu Sơn nói:

- Bọn chúng cuối cùng có thể bước lên con đường nhân sinh đầy mơ ước rồi, anh Lâm năm tới sẽ tiếp tục dạy học chứ?

227. Q.5 - Chương 11: Chúng Em Muốn Gặp Trần Phi Lãng (2)

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Bọn chúng mệt, tôi cũng mệt, Tây Trạch bây giờ không cần tiếp tục đuổi học sinh nữa rồi.

Ánh mắt vượt qua nóc nhà, dừng ở mấy nhà cao tầng mới đăng sau:

- Những phòng học cấp bốn này qua mùa hè phải phá bỏ, cũng không còn chỗ dung thân cho tôi nữa.

- Anh Lâm có lẽ không thích dạy học?

Lâm Tuyền giải thích:

- Học viện ngoại thương Đh Tinh Hải hi vọng tôi tới giảng kinh tế thông luận, do thầy Lâm Cẩm Nam tiến cử, tôi còn chưa quyết định. Tiết kinh tế thông luận của thầy ấy được đám sinh viên hoan nghênh là vì dễ qua, không điểm danh, không thi, chỉ là ĐH Tinh Hải e không chấp nhận được phong cách dạy học này, tôi còn chưa có uy như thầy tôi.

- Vậy chẳng phải khác hoàn toàn với cách dạy của anh Lâm ở đây sao?

Chu Sơn cười lớn:

Đúng lúc này trong lớp đồng thanh hô lên:

- Bọn em muốn gặp Trần Phi Lãng.

Lâm Tuyền ngó người quay lại, nhìn thấy Văn Nhân, Tiêu Ly Ly gần như ấn mặt vào cửa sổ, thấy y quay lại có hơi giật mình theo bản năng, song vẫn lấy dũng khí hô:

- Bọn em muốn gặp Trần Phi Lăng.

- À, phải rồi.

Chu Sơn cũng bị đám học sinh khơi lên nhiệt tình:

- Anh Lâm sao lại quen Trần Phi Lăng?

Lâm Tuyền vỗ trán, ai dè đám quỷ sứ này nhận ra rồi:

- Tình cờ, tình cờ thôi.

Tiêu Lự Lự bị mấy đứa bạn đẩy ra khỏi lớp, hít hơi tới trước mặt Lâm Tuyền, nói:

- Yêu cầu này chắc không làm khó thầy Lâm, người hàng xóm thần bí của Trần Phi Lăng.

Lâm Tuyền cười khổ liên hồi, đẩy Tiêu Lự Lự vào lớp, đứng trên bục giảng, nhìn chữ “lớp rác rưởi” viết bằng phấn đỏ, liền xóa đi, nói:

- Những người phấn đấu vươn lên không còn là rác rưởi nữa, dù trong số các em có người chọn ở lại trường ôn tập thêm một năm, nhưng các em đều đã thuận lợi tốt nghiệp lớp rác rưởi này. Tôi đưa hứa thỏa mãn một yêu cầu nho nhỏ của các em.

Hướng về phía Chu Sơn:

- Lễ khánh thành trường Tây Trạch mới, theo ý của chủ tịch Khổng là tổ chức tuần lễ hoạt động nghệ thuật, ví dụ hội âm nhạc dân tộc, diễn giao hưởng, ca kịch v.v.v ... Phong phú một chút. Đương nhiên cũng có học sinh tham gia biểu diễn, sau này mỗi kỳ nghỉ đông đều tổ chức hoạt động tương tự, làm phong phú thêm sinh hoạt văn hóa nghệ thuật của học sinh, tôi thấy an bài Trần Phi Lăng biểu diễn cũng không hề gì.

Đương nhiên chi phí do Liên hợp Tỉnh Hải gánh vác, hoạt động nghệ thuật như thế còn có thể tăng cường sức ảnh hưởng của Trung học Tây Trạch.

Hai ông chủ lớn đã lên tiếng, phía Đầu Tư Nam Cảng nhất định không có ý kiến gì, Chu Sơn gật đầu ngay.

Đám học sinh phía dưới hò reo mừng rỡ, Lâm Tuyền đưa tay ra, ngăn những tiếng la hét kích động của bọn chúng:

- Chuyện Trần Phi Lăng biểu diễn, sẽ do các em toàn quyền phụ trách, trường sẽ phái một giáo viên hỗ trợ, buổi biểu diễn thành ra thế nào, khi nào cử hành, liên hệ với Trần Phi Lăng, tuyên truyền, chi phí, vé vào cửa toàn bộ, toàn bộ do các em làm, nếu làm hỏng, đừng gây phiền hà cho trường học.

Năm mươi đứa học sinh trở mặt, tức thì trong phòng học im phăng phăng, hết nhìn nhau lại nhìn mấy giáo viên. Chu Sơn đi lên bục giảng nói:

- Tập đoàn Tây Trạch và trường học hoàn toàn ủng hộ đề nghị của thầy Tiểu Lâm, chuyện buổi biểu diễn của Trần Phi Lăng giao cho các em làm, tập đoàn Tây Trạch sẽ cung cấp kinh phí và địa điểm. Cô giáo Tiểu Thái, cô hỗ trợ bọn chúng, tiếp theo tôi thấy nên tuyển cử ra hội ủy viên trừ bì.

Lâm Tuyền giang tay:

- Thế nào, các em có chấp nhận kiến nghị này không?

- Chấp nhận ạ.

Năm mươi cái miệng cùng đồng thanh hô vang.

Lâm Tuyền cùng Chu Sơn, Lâm Minh Đạt rời phòng học, đi tới văn phòng ở khu trường học mới, thành tích thi đại học của toàn bộ sáu lớn đã thống kê ra, 32 học sinh đạt điểm trên 550, một giáo viên đặt điện thoại xuống, hưng phấn nói:

- Nhất Trung cũng đã thống kê xong, học sinh trên 550 điểm có 78 người, Nhị Trung, có 60 người, nói cách khác, Tây Trạch năm đầu tiên đã vượt qua Tam Trung, thành tích gần bằng Nhị Trung, hơn nữa thành tích bình quân không kém hai trường học kia bao nhiêu. Vốn nghĩ lớp số 6 sẽ kéo tụt thành tích trường xuống, không ngờ thành tích không thua kém thành tích bình quân của trường. Công lao của hiệu trưởng Lâm và

thầy Chu rất lớn, đặc biệt là thầy Tiểu Lâm, cái danh thầy giáo ác ma không phải uống phí, nếu có bình chọn giáo viên tiêu biểu, tôi chọn anh, năm sau mong thầy Tiểu Lâm tiếp tục dạy lớp số 6.

Lâm Tuyền chỉ cười không nói, Lâm Minh Đạt giải thích thay:

- Tiểu Ba học kỳ sau sẽ tới ĐH Tỉnh Hải giảng dạy, bỏ cái trường này. May là một năm qua mọi người không vì nó là con tôi mà bắt nạt, kỳ thị nó, tôi cảm tạ mọi người.

Mọi người cười rộ lên, cùng chúc Lâm Tuyền tiến bộ.

Ba người vào văn phòng hiệu trưởng của Lâm Minh Đạt, nói chuyện một lúc thì Thái Đan Đan dẫn Trương Giới, Tiêu Lỵ Lỵ vào, nói:

- Ba bọn chúng là tổ trưởng tổ trừ bị được tuyển ra.

Lâm Tuyền không ngạc nhiên, y không rõ năng lực tổ chức hoạt động của ba đứa học sinh này thế nào, nhưng là ba học sinh tiếp xúc với y nhiều nhất, đám còn lại sợ y hơn sợ cốp, vỗ vai Trương Giới:

- Em có điểm thi cao nhất lớp đấy, 586 điểm, Tiêu Lỵ Lỵ và Văn Nhân cũng không tệ, các em đã phấn đấu vất vả, con đường nhân sinh khác hẳn. Chuyện buổi biểu diễn, các em có ý tưởng khái quát chưa? Phía Trần Phi Lăng, tôi chỉ giúp các em liên hệ thôi đấy, còn về phần có mời được cô ấy hay không, các em phải tự nỗ lực.

- Thầy Lâm và Trần Phi Lăng rốt cuộc có quan hệ gì ạ?

Văn Nhà không nhịn được, tò mò hỏi:

- Trùng hợp làm hàng xóm của nhau, không phải mấy tờ báo lá cải nói thế à? Nhịn tới tận bây giờ mới hỏi, làm khó các em rồi.

Lâm Tuyền đưa tay ra vò đầu Văn Nhân:

- Sau khi kết thúc kỳ thi bọn em mới có thời gian nghe ca hát, đọc tin tức có thấy ảnh của thầy, đúng là choáng váng luôn, tấm ảnh đó chụp chẳng đẹp gì, thầy luôn cuống như bị bắt gian tại giường vậy.

Văn Nhân nói rất nhanh, nhưng giọng trong trẻo rành rọt:

Lâm Tuyền ho khù khụ không ngớt, xem chừng thi xong, uy nghiêm của y trong mắt bọn học sinh giảm không ít.

Lâm Tuyền gọi điện cho Lạc Tình, mặc dù mua nhà ở gần Trần Phi Lăng, nhưng chẳng những y chưa bao giờ tới ở, mà ngay cả phương thức liên lạc với Trần Phi Lăng cũng chẳng có, đành cầu cứu Lạc Tình, bị cô cười khúc khích trên chóc một hồi.

Lấy được số của quản lý của Trần Phi Lăng, nhìn ánh mắt háo hức của đám học sinh, Lâm Tuyền đành cắn răng bấm số:

- Xin chào, tôi là Lâm Tuyền, không biết chị Lâm còn nhớ ...

Còn chưa nói dứt, giọng nói êm ái ngọt ngào của Trần Phi Lăng vang lên:

- Lâm Tuyền, anh còn nhớ tới tôi cơ à, mỗi tháng tôi đều tới căn phòng đó ở vài ngày, nhưng chưa bao giờ gặp được anh hàng xóm.

- Khụ khụ ...

Lâm Tuyền thấy người xung quanh đều giương tai lên nghe, vội dí sát điện thoại vào tai:

- Tôi ngoài làm chút đầu tư, còn dạy học ở Tỉnh Hải, nửa năm qua ở trường, chuyện là thế này ...

Đem tình hình giải thích đại khái.

Bên trong điện thoại Trần Phi Lăng cười không ngớt:

- Hay dở gì thì tôi cũng là nghệ nhất hạng một, thế này đi, anh đích thân tới mời thì tôi có thể cân nhắc. Ba ngày sau tôi về Bằng Nhuận, anh dẫn bọn chúng tới đây.

- Được, hẹn gặp lại.

Lâm Tuyền cúp điện thoại, nhìn đám Tiêu Ly Ly:

- Các em chỉ có ba ngày, trong ba ngày đó phải làm xong bản kế hoạch, sau đó đi mời đại minh tinh.

Đám Tiêu Ly Ly vỗ tay reo hò, có vẻ rất tin tưởng vào quan hệ giữa thầy giáo Lâm và Trần Phi Lăng, không lo thất bại.

228. Q.5 - Chương 12: Phản Ứng Trong Dự Liệu

Lâm Tuyền và cha rời trường về nhà, nhìn đoàn xe dưới lầu là biết Khổng Lập Dân, Lưu Hoa Đông tới rồi, nhưng lên nhà mở cửa ra vẫn giật mình, may mà nhà rộng tới 140 mét vuông, nếu không đã chẳng chứa nổi bằng ấy người.

- Sao thế, làm gì mà đông vậy, hôm nay tôi có mời khách đâu.

Lâm Tuyền vừa thay dép vừa chào hỏi mọi người:

Trương Bích Quân trách hỏi:

- Tổng giám đốc, sao anh lại tắt máy, làm tôi gọi mãi không được.

Lâm Tuyền lấy cái Nokia cũ kỹ ra xem:

- À, tại bạn tra điểm thi, có chuyện gì?

- Anh quên hôm nay giao đề án lên UBCK à?

- À, giao chưa?

Trương Bích Quân bị giọng hồ hững của y làm phát điên:

- Chuyện lớn như thế, anh không tỏ ra hưng phấn một chút, kích động một chút à?

- Ồ, vậy tôi khẩn trương một chút.

Lâm Tuyền nhún vai, song vẫn tỏ thái độ phối hợp:

- Giao chưa, kết quả thế nào rồi.

- đương nhiên là giao rồi.

Trương Bích Quân kéo ghế ngồi xuống, biết Lâm Tuyền không kích động nổi:

- Anh không muốn biết bên Lệ Cảnh có phản ứng gì à?

- Muốn chứ.

- Muốn sao anh không hỏi?

Trương Bích Quân sắp mất hết kiên nhẫn rồi:

- Tôi không hỏi, cô có thể nhịn không nói được sao?

Trương Bích Quân há hốc mồm, định phản bác, song không nói nổi, sự thực là thế, song người ta là mỹ nữ, trước mặt ông chủ trẻ này chẳng khác gì xương khô. Đám Cố Hiểu Linh không nhịn nổi cười.

Khổng Lập Dân lên tiếng nói đỡ Trương Bích Quân:

- Chúng tôi khẩn trương nửa ngày, lau mồ hôi nửa ngày, cậu thì đứng đưng như không.

Lâm Tuyền ngồi xuống chiếc ghế Phương Nam nhường cho, vẫn còn hơi ấm cô để lại, mùi hương và hơi ấm trên cơ thể cô đã thành thứ thuộc phiên với y rồi, Lâm Tuyền nhấp một ngụm trà, nói:

- Rồi cô nói đi, Lệ Cảnh có phản ứng gì?

Trương Bích Quân hít một hơi lấy lại bình tĩnh báo cáo:

- Trần Minh Hành đưa ra một phương án không ai ngờ tới, tổng công ty xây dựng tăng phát hành 26.2% cổ phiếu, giá trị sẽ tính theo giá bình quân 20 phiên giao dịch từ khi đề án được thông qua, số tiền thu được trong lần phát hành cổ phiếu này sẽ dùng để mua cổ phần của Quốc tư ủy để gạch bỏ, cổ phiếu phát hành trong vòng hai năm không thể tiến vào thị trường cấp hai lưu thông.

- Ha ha ha, Trần Minh Hành đang mong cổ phiếu tăng vọt đây, quan trọng là phải xem khi nào đề án được cổ đông thông qua. Giá trị bình quân hai mươi phiên giao dịch là cao hơn tới 60 - 70% giá trị hiện nay, giá cổ phiếu tăng phát chỉ từ 1.8 - 1.9, phương án này thông qua sẽ không thành vấn đề, hơn nữa còn cho chúng ta đủ lợi nhuận, để chúng ta thu tay. Ngoài ra chắc chắn bước tiếp theo Lệ Cảnh sẽ chinh hợp mắng địa ốc vào tổng cty xây dựng, như thế khoản vay chiếm dụng sẽ hóa thánh không rồi.

Lâm Tuyền nói tới đó nhìn Khổng Lập Dân ngồi bên Trương Bích Quân:

- Chú Khổng nghĩ sao?

- Trong nước còn chưa có giải pháp đề phòng cổ đông nắm cổ phần tuyệt đối xâm phạm lợi ích cổ đông vừa và nhỏ, cho nên phương án này sẽ được thông qua, Trần Minh Hành nắm quyền chủ đạo trọng tổ, trước khi trọng tổ sẽ đem toàn bộ tài sản có giá trị của Địa ốc Lệ Cảnh chuyển cho tập đoàn Lệ Cảnh, rồi đem mắng địa ốc sát nhập vào tổng cty xây dựng, xóa đi khoản vay chiếm dụng. Đó là cách làm tác động ít nhất tới địa ốc Lệ Cảnh, trọng tổ xong, tổng cty xây dựng khôi phục công năng huy động vốn, có lẽ càng có lợi với Địa ốc Lệ Cảnh, vừa giảm được tổn kém, lại che dấu được vấn đề.

Lâm Tuyền nhú mày, dù thế nào Liên hợp Tỉnh Hải cũng sẽ chiếm lợi trong đó, mà lợi nhuận này do Lệ Cảnh nhả ra, nhưng đó chỉ là món lợi nhỏ so với số tài sản chúng chiếm đoạt của quốc gia.

Lúc cổ phiếu tổng cty xây dựng đạt giá trị tối đa hơn 30 đồng, tổng cổ phiếu cơ bản 200 triệu, giá trị tới 7 - 8 tỷ, cổ phần quốc hữu chiếm 59%, cổ phiếu tăng quản lý do Trần Minh Hành đại biểu chiếm 12%, qua nhiều lần tăng phát hành cổ phiếu, gom được hơn 3 tỷ, cổ phiếu cơ bản tăng lên 1 tỷ, nhưng giá trị chỉ còn hơn 20 đồng, tài sản quốc hữu giảm xuống 300 triệu. Trần Minh Hành lại lấy quyền mua lại cổ phiếu tăng phát với giá thấp, thu lại một phần cổ phiếu lưu thông, thành đại cổ đông của tổng cty xây dựng, tập đoàn Lệ Cảnh hút máu của tổng cty xây dựng, chưa tới mười năm đã biến thành đại tập đoàn tài sản 7 tỷ, Tập đoàn Đông Đô cũng phải đứng sau.

Địa ốc Lệ Cảnh tài sản 2 tỷ chỉ là một bộ phận của tập đoàn Lệ Cảnh, dưới tên tập đoàn Lệ Cảnh còn có khách sạn Tây Thành 5 sao, khách sạn Tỉnh Hải 5 sao, trung tâm mua sắm Đại Thế Giới. Đầu là ba tòa nhà do tổng cty xây dựng trang hoàng, về sau qua quan hệ tài vụ phức tạp, chuyển cho Lệ Cảnh với giá chưa bằng một nửa, đã thế Lệ Cảnh tới nay còn chưa trả 700 triệu đồng tiền nhà.

Lâm Tuyền ngẩng đầu lên, nói:

- Phản ứng của Trần Minh Hành không nằm ngoài dự liệu của tôi, đây cũng là phương án có lợi nhất của Lệ Cảnh. Như thế vừa phòng ngừa tranh đoạt khổng chế ở thị trường cấp hai, Liên hợp Tỉnh Hải lại có lợi, tất nhiên bán cổ phần kiếm lãi, chúng ta rút ra sớm, sẽ giúp bọn chúng ức chế giá cổ phiếu tăng lên. Nếu chúng ta bán ra sau khi chúng tăng phát hành cổ phiếu, bị bọn chúng cản trở. Trần Minh Hành đang ép tôi bỏ bài tẩy chưa lật đây, đúng là một đối thủ đáng mong đợi.

Khổng Lập Dân không quên hỏi một câu:

- Tiếp theo Liên hợp Tỉnh Hải có hành động gì?

- Xem xem phương án có thể thông qua đại hội cổ đông không đã, dù sao Liên hợp Tỉnh Hải thu lợi là chắc chắn, không cần quá nóng lòng.

Phương Nam cũng nói:

- Nhìn qua phương án này không khác gì Lệ Cảnh trực tiếp mua cổ phần của Quốc tư ủy, đều là 26.2%.
- À, tăng phát hành cổ phiếu có tác dụng nhất định ức chế giá cổ phiếu, còn đảm bảo trong toàn bộ quá trình, không nằm ngoài sự khống chế của bọn chúng.

Hôm sau, tổng công ty xây dựng giao dịch trở lại, cổ phiếu tăng 5%.

Ngày thứ ba, lại ngừng giao dịch, mở đại hội cổ đông lâm thời, thẩm duyệt phương án tăng phát, đối tượng gồm Lệ Cảnh và bốn công ty lớn phía dưới tập đoàn Lệ Cảnh. Vì tăng phát xong sẽ mua lại cổ phiếu của quốc tư ủy rồi hủy bỏ, cho nên Quốc tư ủy nằm ngoài đối tượng tăng phát. Đan Nguyên đại diện cho Liên hợp Tỉnh Hải tham gia đại hội cổ đông lâm thời này, không có gì ngạc nhiên, phương án thuận lời thông qua.

Ngày thứ tư, Lâm Tuyền dẫn đám Tiêu Ly Ly tới Kiến Nghiệp, tổng công ty xây dựng khôi phục giao dịch, cổ phiếu lại tăng giá, xem ra trò này còn tiếp tục một thời gian.

Chiếc xe thương vụ Becken màu đen xì xì diện mạo không ra sao mở cửa ra, đám Tiêu Ly Ly mới sững sờ vì sự xa hoa bên trong, nhưng có điều làm Tiêu Ly Ly kinh ngạc nhất là Phương Nam từ bên trong mở cửa cho bọn họ.

Nếu như nói hai năm trước, Phương Nam ăn điểm ở vẻ ngoài nhu mì thật thà, đem so với mỹ nữ như Diệp Linh Thư vẫn còn thua sút, hiện giờ cô dung nhan lộng lẫy, mặc chiếc váy đỏ rực xếp nếp bằng chất liệu lụa mềm mại ôm lấy cặp mông tròn, càng thể hiện vẻ đẹp thành thực quyến rũ của cô, mái tóc màu tía nhạt, cái cổ sáng bóng mang dây chuyền ngọc trai, khí chất cao quý mà điềm tĩnh, làm hai cô bé Tiêu Ly Ly, Văn Nhân nổi tiếng xinh đẹp ở trường trở nên rụt rè tự ti.

Lâm Tuyền đứng sau giục:

- Sao các em còn chưa lên xe?

“Dạ!” Tiêu Ly Ly thấy Phương Nam nhường chỗ mới cúi đầu bước lên, lúc này phát hiện khoang xe cao thế nào, cô đi giày cao gót mà không cần khom mình, Văn Nhân cao 1m70 chỉ cần hơi khom một chút. Trương Giới nhìn thấy Phương Nam nở nụ cười chào thì ngơ ngơ nhìn, đến khi Văn Nhân giật tay áo mới tỉnh lại, mặt đỏ tía tai không còn dám nhìn Phương Nam nữa.

Lâm Tuyền cũng cười, đến y quen tới từng tác da thịt của Phương Nam mà thi thoảng vẫn còn sững sờ vì phong tình cô thể hiện ra nữa là chàng trai ngây ngô như Trương Giới, gọi điện bảo Quý Vĩnh cho xe lên đường.

229. Q.5 - Chương 13: Hàng Xóm

Xe chạy rất êm rồi khỏi Trung học Tây Trạch, cửa sổ xe kéo rèm kín, Tiêu Ly Ly gần như không cảm giác được xe đang đi, cũng không nghe thấy tiếng động cơ. Lâm Tuyền trong mắt bọn chúng là một nhân vật thần bí khó lường, bất kể là lần đầu gặp nhau hay trong quá trình tiếp xúc sau này, rồi đến scandal giữa y và Trần Phi Lăng, thầy giáo trẻ đẹp trai này có quá nhiều bí mật không nhìn thấu được.

Trước khi lên xe, Tiêu Ly Ly còn lấy Lâm Tuyền và Thái Đan Đan gán ghép với nhau, giờ ngồi trên chiếc ghế da êm ái cảm thấy gò bó, cùng Văn Nhân, Trương Giới nhìn qua nhìn lại, không biết phải nói gì?

Tiêu Ly Ly nghĩ bụng :” Ngồi xe thể này đầu giống đi công tác? Còn thoải mái hơn ở nhà nằm xem phim.” Tò mò xem xét trang thiết bị trong xe, có điện thoại, có đầu chơi game, có quầy bar cỡ nhỏ, có cả tủ lạnh, máy nghe đĩa CD, bốn cái màn hình LCD cỡ nhỏ sau lưng ghế, màn hình LCD phía trước khoang xe càng lớn hơn cả TV ở nhà cô, lại có dàn máy vi tính IBM. Nhất là cái ghế đang ngồi, ấn vài cái, như cái ghế matxa hay trưng bày ở trung tâm mua sắm.

- Thấy buồn thì tự chọn trò chơi nhé.

Nghe Lâm Tuyền nói, đám Tiêu Ly Ly lí nhí vâng dạ, ngồi im tại chỗ không dám động đậy gì, Phương Nam cười khúc khích nói Lâm Tuyền hàng ngày quá nghiêm khắc khiến bọn nhóc sợ.

Lâm Tuyền cầm kế hoạch buổi biểu diễn do đám Tiêu Ly Ly cùng cả lớp họp bàn suốt ba ngày làm ra, cùng Phương Nam ghé đầu vào nhau xem chung. Bản kế hoạch trình bày rối loạn, ấu trĩ, nhiều chỗ không phù hợp với thực tế, khả năng thực thi không cao, nhưng có thể nhìn ra tâm huyết bọn chúng đổ vào đó, không đơn giản.

Phương Nam ấn nút, tắt đèn trần khoang xe đi, chỉ còn ánh đèn mờ mờ hai bên, màn hình LCD cỡ lớn lắp ở tường gỗ đào mộc phía trước bật lên, cô chọn DVD Trần Phi Lăng biểu diễn hiện trường cho vào máy, khoang xe như biến thành sân khấu di động, tràn ngập hình ảnh kiểu diễn và tiếng hát ngọt mê người của Trần Phi Lăng.

Lâm Tuyền người hơi ngả về phía trước, nhìn ba đứa học sinh:

- Thấy xem qua bản kế hoạch của các em rồi, hơi sơ sài, có lẽ không lọt được vào mắt người có chuyên môn, thầy nghĩ đó không phải là vấn đề, quan trọng là các em phải trao đổi tốt với Trần Phi Lăng, lấy sự chân thành và nhiệt tình thuyết phục cô ấy đồng ý kế hoạch của mình. Việc hoàn thiện phương án cùng với công tác thực tế, nhân viên bên cạnh Trần Phi Lăng sẽ tham dự vào. Có điều bây giờ thầy nhìn các em có vẻ không đủ tự tin lắm, hay là tối thăm cô ấy một chuyện rồi về Tỉnh Hải nhé?

- Không, bọn em ôm quyết tâm không thành công cũng thành nhân mà.

Văn Nhân phát biểu một câu ngây thơ đáng yêu bị Lâm Tuyền khẽ khở đầu một cái, ôm đầu không nhéo tức thì trở nên phấn khích:

- Nếu thất bại quay về còn mặt mũi nào thấy các bậc phụ lão nữa.

Lâm Tuyền nhìn sang hai đứa còn lại:

- Các em thì sao?

Tâm tư Tiêu Ly Ly hình như không ở chuyện biểu diễn, ngồi trên xe cứ nhìn trộm Phương Nam suốt, thấy Lâm Tuyền đột nhiên hỏi tới thì giật nảy mình:

- Dạ, đương nhiên là tự tin chứ ạ.

Trương Giới nhớ ra đã gặp Phương Nam rồi, đó là năm ngoái hẳn bị công ty tài vụ ép trả nợ, phải vờ xô xe đề tống tiền, không ngờ xô phải xe Phương Nam, lúc đó Lâm Tuyền cũng đi cùng Phương Nam.

Từ lúc nhớ ra, Trương Giới luôn thầm suy đoán thân phận thực sự của Lâm Tuyền cùng quan hệ với Phương Nam.

- Thấy Lâm và ...

Lâm Tuyền lên xe không giới thiệu tên Phương Nam, Trương Giới không biết xưng hô ra sao, nhìn Phương Nam, rụt rè hỏi:

- Cô ấy là ...

Tiêu Ly Ly và Văn Nhân cũng đang quan tâm vấn đề này, chỉ là cố kìm chế không hỏi ra, nghe Trương Giới nói vậy, đều ngả người tò mò nhìn Lâm Tuyền và Phương Nam, thầm nghĩ :” Cô ấy đẹp hơn cả mình tỉnh, chẳng trách cô Thái chẳng thể làm thầy Lâm động lòng.”

Phương Nam lấy danh thiếp ra, phát ổi người một tấm:

- Các em có thể gọi tôi là chị Phương Nam, lần biểu diễn này sẽ do công ty chúng tôi tài trợ toàn bộ.

Tiêu Ly Ly lẩm nhẩm đọc:

- Phương Nam, phó tổng giám đốc tập đoàn Liên hợp đầu tư Tỉnh Hải, giám đốc bộ phận giám sát kiểm toán.

Đọc xong miệng há hốc quên ngậm lại:

- Hôm qua trên thời sự có nói tới tập đoàn Liên hợp Tỉnh Hải, em còn nghĩ giám đốc phải là mấy ông bác trung niên đầu hói, bụng bự, mắt hàu hấu chứ.

Phương Nam cười khê:

- Ông bác trung niên trong công ty chị không nhiều, nhưng mắt hàu hấu lại không ít.

Nói tới đó đưa mắt liếc Lâm Tuyền một cái.

Lâm Tuyền chuyên tâm xem Trần Phi Lăng biểu diễn trên màn hình không biết.

Văn Nhân thấy Phương Nam thân thiết dễ gần, mạnh dạn hỏi:

- Chị Phương Nam, chị và thầy Lâm của bọn em có quan hệ thế nào.

Tiểu nha đầu này rất biết lân la bắt chuyện, nói vài câu, thân cận nhanh, chớp mắt đã chẳng còn gò bó gì, gọi chị cứ tự nhiên như gọi bao nhiêu lần rồi vậy.

- Chị và cậu ta á?

Phương Nam chỉ mình rồi chỉ Lâm Tuyền:

- Cậu ấy giống các em, gọi chị là chị.

- Sao có thể thế được, thầy Lâm già như thế.

- Tôi mà già à?

Lâm Tuyền nghe thấy, trừng mắt nhìn Văn Nhân, rồi lại nhìn Phương Nam:

- Hình như trông chị trẻ hơn em thật.

- Trông thầy cứ như 40 rồi ấy, chị Phương Nam nên gọi bằng chú ...

Văn Nhân cười khúc khích :

Phương Nam năm nay 27, Tiểu Tư Vũ cũng bước sang tuổi thứ sáu rồi, có điều Phương Nam càng ngày càng kiểu diêm trẻ trung, so với khuôn mặt tiêu tụy vì lao lực quá độ của Lâm Tuyền thì đúng là trẻ trung hơn nhiều.

Mặc dù đám Tiêu Ly Ly tìm đủ cách gạn hỏi, song Phương Nam khéo léo ứng phó, làm chúng không dò ra được gì. Chuyện liền quay trở lại đề tài Trần Phi Lăng, từ đời tư tới phong cách biểu diễn, bất giác xe đã rời khỏi đường cao tốc. Tắt đầu DVD đi, kéo rèm cửa lên nhìn thành phố phồn vinh xa lạ, ánh mắt đám Tiêu Ly Ly đều ánh lên sự mong đợi.

Xe đi vào Bằng Nhuận, Tiêu Ly Ly vừa xuống xe, tức thì bị cảnh tượng nơi này làm choáng ngợp, chạy tung tăng trong hành lang bằng thủy tinh trong suốt, hô lớn:

- Sau này em cũng muốn ở đây.

Nhìn ba đứa học sinh đuổi nhau trong hành lang, Lâm Tuyền ghé vào tai Phương Nam nói nhỏ:

- Đêm nay chúng ta ở lại đây, xem xem khi đó chị gọi em là anh hay là em.

- Biến đi ...

Phương Nam ngượng ngùng đẩy y ra.

Tháng bảy trời nóng như đổ lửa, suối phun cao tới mười mét được gió thổi hơi nước trắng lan tỏa khắp nơi, chạm vào da thịt ngoài áo, man mát.

Giám đốc của vật nghiệp Bằng Nhuận sớm đã dẫn nhân viên đứng đợi ở trước bậc thềm, dẫn đoàn người Lâm Tuyền tới thang máy, cầu thang đi lên tới tận tầng thượng mới dừng lại.

- Ngài Lâm, Trần tiểu thư từ sáng tới giờ không ra ngoài, tôi vừa liên hệ với quản lý của cô ấy, chúng ta có thể qua thẳng đó.

Lâm Tuyền gật đầu, thấy đám Tiêu Ly Ly mặt mày căng thẳng, gõ đầu mỗi đứa một cái:

- Có phải là đi thi đâu.

Chị Lâm mở cửa phòng ra, nhìn Lâm Tuyền cười nói:

- Anh Lâm đúng giờ quá, tôi còn cho rằng đi từ Tỉnh Hải tới đây, thế nào cũng sớm hoặc muộn mất một chút.

- Lâm Tuyền ...

Trần Phi Lăng đi chân đất, mặc chiếc váy vải nhẹ thêu hoa dùng ở nhà, mang vẻ đẹp nhẹ nhàng thân thiết khác với hình ảnh trên sân khấu, chỉ đám Tiêu Ly Ly:

- Anh đúng là thầy giáo của chúng, chào các em.

Lâm Tuyền đẩy vai đám Tiêu Ly Ly, nhìn quanh phòng:

- Cô cảm thấy ở đây thế nào?

Trần Phi Lăng vờ giận dỗi:

- Vốn còn tưởng tìm được một hàng xóm tốt, ai ngờ mấy tháng trời không thấy đâu, anh nói xem cảm giác thế nào?

Trong phòng lấy màu vàng nhạt làm chủ, trang trí thanh thoát nền nã, cho thấy chủ nhân sống tinh tế có phong cách. Ghế sofa màu nhũ bạch, bàn thủy tinh với chân bàn cũng bằng thủy tinh với hoa văn cầu kỳ.

Trần Phi Lăng nhìn Phương Nam đi vào phòng cuối cùng, ngạc nhiên hỏi Lâm Tuyền:

- Cô ấy là ...

230. Q.5 - Chương 14: Ôn Nhu

- Tôi tên Phương Nam, buổi biểu diễn này do học sinh trường Tây Trạch tổ chức, kinh phí do công ty chúng tôi tài trợ.

Phương Nam đưa danh thiếp ra.

- Lần trước hình như tôi cũng thấy cô đi cùng Lâm Tuyền.

Trần Phi Lăng nghi hoặc nhìn Phương Nam, mặc dù luận dung nhan, Trần Phi Lăng đủ tự tin kiêu ngạo, song phong vận thành thực đầm thắm của Phương Nam là điều mà cô thiếu sót, không khỏi sinh lòng cảnh giác, chỉ xem qua loa kế hoạch của đám Tiêu Ly Ly rồi giao cho chị Lâm.

Chị Lâm đọc càn kỹ mà càng nhíu lại:

- Nếu chỉ là tiết mục nghệ thuật của trung học Tây Trạch tựa hồ không cần tổ chức một buổi biểu diễn thế này, địa điểm chỉ chứa được 2000 người, nhiều chi tiết không được suy xét ...

Lâm Tuyền cười:

- Bản kế hoạch này do học sinh của tôi làm ra trong ba ngày, có hơi sơ sài, tôi nghĩ thêm vào người có chuyên môn như các chị hiệp trợ, trong thời gian ngắn sẽ làm ra kế hoạch có tính khả thi.

- Chỉ là ...

Chị Lâm cảm thấy hơi khó mở miệng, ngần nhừ rất lâu:

- Trung học Tây Trạch có thể cung cấp hệ thống chiếu sáng và dàn loa chất lượng cao không? Thời gian lại eo hẹp, không đủ tuyên truyền, còn chọn bài hát, luyện hát đều là vấn đề. Ngoài ra, vé cuộc biểu diễn thế này không thể quá cao, trong bản kế hoạch không nhắc tới, chi phí sân khấu, an bài nhân viên, tiếp đãi, khách khứa đều không nói.

Lâm Tuyền nhìn đám Tiêu Ly Ly, giang tay ra ý bảo tiếp theo đều là chuyện của bọn chúng.

- Với điều bọn em chưa nghĩ tới, có thể thương lượng ngay bây giờ, ba người thành viên tổ trừ bị bọn em hôm nay cùng tới đây, là để trao đổi xác định chi tiết của buổi biểu diễn.

Tiêu Ly Ly tiếp lấy chủ đề:

Lâm Tuyền đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn mỹ cảnh bên ngoài. Người ở công viên phía dưới nhỏ như con kiến, nhìn theo con đường nhỏ từ công viên rẽ vòng ra hồ, nơi này là đoạn cảnh hồ đẹp nhất, không ít du khách ngồi thuyền ngắm cảnh hồ.

- Học sinh của anh thật là nghiêm túc.

Trần Phi Lăng cầm hai ly rượu đi tới, đầu thì quay lại nhìn ba đứa học sinh vẻ mặt nghiêm trang cùng chị Lâm trao đổi ở đại sảnh, đưa ly rượu vang ở tay trái cho Phương Nam.

Lâm Tuyền mỉm cười nói:

- Tôi rất sợ bọn chúng nhìn thấy cô liền kích động, chỉ biết xin chữ ký với chụp ảnh, quên mất chuyện chính.

Trần Phi Lăng nhìn Phương Nam hỏi:

- Phương tiểu thư là người yêu của Lâm Tuyền à?

Phương Nam trả lời khéo léo:

- Tôi là trợ thủ của ngài Lâm.

Trần Phi Lăng “ồ” một tiếng, trợ thủ này hàm ý rất rộng, chợt nhớ ra:

- Lâm Tuyền nói anh ấy làm đầu tư, sao lại chạy đi dạy học.

Lâm Tuyền lộ vẻ trầm tư:

- Thích đồng phục nữ sinh, tôi thuộc loại trúng độc đồng phục nữ sinh rất nặng.

Trần Phi Lăng phì cười, phun non nửa số rượu vang trong miệng chưa uống hết lên người Lâm Tuyền, Phương Nam cũng không nhịn được cười, cười tới đau cả bụng. Lâm Tuyền thì cười khổ, nâng vạt áo dính rượu lên:

- Vì gặp cô mà tôi đặc biệt mặc bộ Versace này đây.

- Không sao, ở đây có dịch vụ giặt khô, nửa tiếng là được rồi, có cần tôi chuẩn bị một gian phòng cho anh nghỉ trước.

Trần Phi Lăng có tính cách rất chủ động, không ngại Phương Nam trước mặt, cầm khăn lau rượu cho Lâm Tuyền, động tác thân mật làm đám Tiêu Ly Ly cứ trở mắt nhìn.

Lâm Tuyền thấy Phương Nam quay mặt đi, liền tránh tay của Trần Phi Lăng:

- Căn phòng ở bên như thế nào tôi còn chưa xem qua.

Gọi giám đốc quản lý tới, bảo:

- Ba đứa này đều là học sinh của tôi, mấy ngày tới sẽ ở lại tỉnh thành, anh an bài một cỗ xe và tài xế nghe theo sai bảo của bọn chúng, đồng thời an bài chỗ ăn ở cho chúng.

Tiểu Ly Ly thấy Lâm Tuyền và Phương Nam muốn đi, vội hỏi:

- Thầy Lâm, thầy định đi đâu?

- Tôi đã nói rồi mà, tôi chỉ phụ trách giới thiệu, sau này phải xem các em làm ăn thế nào, tôi còn ở Kiến Nghiệp làm việc mấy ngày, khi về sẽ mang theo các em.

- Lâm Tuyền...

Trần Phi Lăng dậm chân muốn gọi y lại, song Lâm Tuyền đã kéo Phương Nam ra ngoài cửa.

Phương Nam đem y phục Lâm Tuyền cởi ra giao cho nhân viên phục vụ, hẹn hai giờ sau mang trả, Lâm Tuyền chỉ mặc mỗi cái quần sịp, đi chân đất trên nền nhà đá hoa mát lạnh, thấy Phương Nam đứng trước cửa sổ trầm tư nhìn bên ngoài, liền ôm lấy cô từ đằng sau.

Dù cho bên ngoài nhiệt độ có cao tới đâu, da dẻ của Phương Nam luôn nhẵn nhụi mát mẻ, Lâm Tuyền gác cằm lên vai cô, chóp mũi khẽ chạm vào chiếc cổ thiên nga nõn nà, tham lam hít hương thơm pha quện giữa mùi thơm của tóc và cơ thể của nữ nhân, theo ánh mắt cô nhìn cảnh sắc hồ Vị Danh xa xa.

- Không sợ người ta nhìn thấy à?

Phương Nam đẩy Lâm Tuyền ra đằng sau:

Lâm Tuyền thuận thế nắm lấy cổ tay cô, kéo Phương Nam vào lòng:

- Có ít rượu chảy qua cổ vào người, phải đi tắm.

- Kệ cậu chứ, người tôi sạch lắm, chẳng cần rửa mồ hôi.

- Vậy nơi này chảy cái gì?

Lâm Tuyền đưa tay luồn qua váy Phương Nam, bóp nhẹ nhẹ, làm Phương Nam người run lên, sờ một lúc không đã, quỳ xuống vén váy Phương Nam lên, nhìn chiếc quần lót ren đen gợi cảm chỉ che được nửa cặp mông trắng muốt tròn như trăng rằm, phối hợp vờn eo thon gọn, sống lưng uốn lượn, gợi cảm cực độ không nhìn được cần một cái.

- Á ...

Phương Nam phát ra tiếng kêu vừa giống rên rỉ vừa giống đau đớn, thấy Lâm Tuyền định xoay người mình lại liếm phía trước, đưa tay giữ lấy đầu y:

- Bẩn lắm.

- Bẩn thì cùng đi tắm.

Lâm Tuyền ương bướng như đứa trẻ con vậy, Phương Nam chỉ còn biết gạt đầu đồng ý yêu cầu của y. Lâm Tuyền hôn hờ chạy ù vào phòng tắm, Phương Nam ngượng ngùng cởi váy, tất, Lâm Tuyền thì nóng vội giúp cô cởi bra, biến Phương Nam thành con dê non trắng trẻo, bế vào bồn tắm, hôn mắt, mũi, môi, cổ, ngậm lấy núm vú, mút nhẹ nhàng khiến Phương Nam phát ra tiếng rên khe khẽ.

Phương Nam đẩy y tránh ra một chút, cơ thể gầy gò của Lâm Tuyền cũng khiến cô say mê, đưa tay kỳ cọ cho Lâm Tuyền, tay dừng ở trên cơ ngực săn chắc, kích động đưa môi tới hôn y, đưa tay sờ xuống dưới, mân mê thứ cứng ngắt kia, thời gian còn nhiều, cô muốn từ từ thưởng thức khoái lạc nam nữ.

Mặc dù chưa bao giờ vào ở, nhưng đồ tắm rửa, dụng cụ sinh hoạt đều đầy đủ, mới tinh. Lâm Tuyền đổ sữa tắm, xoa lên bầu ngực nảy nở của Phương Nam, sinh ra vô số bọt bong bóng. Phương Nam dùng bầu ngực của mình, cọ người Lâm Tuyền, đem bong bóng xà phòng quệt lên người y. Hai người trong nước đùa giỡn rất lâu, Phương Nam cúi người định giặt nước, cái mông tròn trịa nhô lên mặt nước, đung đưa trước mắt, Lâm Tuyền đứng dậy, tiến vào cơ thể cô, trơn tru không gặp chút trở ngại nào.

- Á, sao cậu tập kích người ta ...

Phương Nam quay đầu lại, mắt lim dim mơ màng, nào có chút oán trách nào, cảm giác ngứa ngáy lan tỏa khắp toàn thân, người tự nhiên ngã về phía trước, hai tay chống lên bồn rửa, đưa bờ mông tròn trĩnh vểnh ra phía sau nhấp nhóm phối hợp với Lâm Tuyền.

Qua một phen kích thích, Lâm Tuyền bế Phương Nam lên chiếc giường lớn, vẫn chưa thỏa mãn môn chón cơ thể chưa phai ánh hồng của cô. Phương Nam đùa bốn chú nhỏ của y, trêu ghẹo:

- Dậy đi chứ, sao chẳng còn chút uy phong nào thế ... Á, đừng, tôi chịu không thấu nữa đâu.

Phương Nam xoay người đè lên người Lâm Tuyền, phía dưới đã nuốt chửng Lâm Tuyền, khuôn mặt hồng tới say lòng người, mắt khép hờ, hưởng thụ, đẹp không sao tả xiết.

- Cứ để im như thế.

Lâm Tuyền gật đầu, tay vuốt ve sống lưng cô, xoa bóp cặp mông tròn, cảm giác da thịt mềm mại mịn màng của Phương Nam, cuối cùng Phương Nam nhin không nổi, uốn mông cử động trước, nhìn đôi mắt trêu ghẹo của Lâm Tuyền, then thùng tốt độ, nhưng vẫn cắn chặt môi dưới ngọc thể không ngừng lên lên xuống xuống, cặp ngọc nhũ trước ngực cũng không ngừng rung chuyển, thỉnh thoảng lại có những tiếng rên rỉ phát ra, quả thực là mê hồn đến cực điểm.

Chỉ được một lúc, nữ kỵ sỹ ghì cương, mình lấp lánh mồ hôi như những hạt ngọc lóa mắt, thở phì phò nói:

- Một chết đi được, cậu làm đi ... á, nhẹ thôi.
- Được phục vụ còn đưa yêu sách nữa, em mới là ông chủ chứ.

Lâm Tuyền cúi người xuống, đưa miệng mút lấy hạt châu của Phương Nam, đầu lưỡi lướt quanh quầng vú, Phương Nam cả thân thể đều run rẩy, nhắm mắt lại cổ ngứa ra sau đầy hương thụ ...

231. Q.5 - Chương 15: Đi Anh Du Học (1)

Ăn ái thỏa thuê, lại phải vào phòng tắm tắm lại lần nữa, lần này Phương Nam kiên quyết không cho Lâm Tuyền vào cùng, lần lượt tắm. Một lúc sau y phục sạch được nhân viên phục vụ đưa tới, Phương Nam giúp Lâm Tuyền mặc áo, cài cúc cổ áo cho y, lùi lại sau hài lòng nói:

- Không tệ, đẹp trai lắm.

Lâm Tuyền hiếm có cơ hội ở cùng Phương Nam ngoài giờ làm việc, cho Quý Vĩnh nghỉ, bốn giờ chiều, khí nóng bắt đầu tan, hai người lái xe tới phố Tân Thị, vào một siêu thị cỡ lớn, Lâm Tuyền xách giỏ, thoáng một cái đã đầy chật rồi, lại chạy đi lấy xe, cảm giác ngọt ngào như một gia đình, không kìm được ghé vào tai Phương Nam gọi khẽ:

- Bà xã ơi ...

Phương Nam lườm y một cái:

- Đừng gọi bừa, chúng ta chỉ là tình nhân vụng trộm.

Lâm Tuyền ủ rũ cúi đầu xuống, chuyện này thái độ Phương Nam rất kiên quyết, y thử thăm dò mấy lần mà không lay chuyển được cô.

Sách đồ đi ra sân, Phương Nam nhận thấy đi giày cao gót dạo phố quá mệt, lấy trong túi đồ mới mua một đôi dép lê, Lâm Tuyền treo giày cao gót của cô lên vai, nghênh ngang bước sau Phương Nam, trừng mắt nhìn người ngó bọn họ, Phương Nam cười khúc khích, càng khiến người xung quanh đưa mắt nhìn.

Lén lén lút lút mang đồ về Bằng Nhuận, thấy phòng bên cạnh không có động tĩnh gì, hai người lại lén lén lút lút đi ra, tiếp tục hứng thú dạo phố mua sắm điên cuồng, ngồi ở quảng trường nghỉ ngơi, nhìn thấy có cô bé bán hoa hồng, Lâm Tuyền mua lấy một bông, có đứa con trai bán hoa cũng chạy tới mua, y kiên quyết không mua, có điều rất nhanh toàn bộ người bán hoa dạo ở quảng trường đều đem hoa chất dưới chân Phương Nam.

Khi hai người về, chọn một bông hoa đẹp nhất, số hoa còn lại bị bọn trẻ bán hoa tranh nhau cướp sạch. Phương Nam rất đặc ý cùng Lâm Tuyền tay trong tay dạo phố, cãi nhau xem ăn cơm tây hay cơm ta, cuối cùng giành được phần thắng, Phương Nam ăn một bữa cơm tây thả cửa, làm Lâm Tuyền hồ lớn:

- Hổng hết hình tượng mỹ nữ rồi.

Phương Nam xoa bụng cười duyên:

- No quá, không đi nổi nữa rồi, cậu công tôi đi.

Lâm Tuyền cười xoay người lại, ngồi xuống cho Phương Nam ngồi lên lưng mình, giây phút đó không khỏi nhớ tới Trần Vũ, hai năm trước, y cũng cõng Trần Vũ như thế, dù nhớ lại không còn thấy đau nhói tim như trước, song nỗi buồn mang mác xâm chiếm con tim, không cách nào hoàn toàn xua đi được.

.....

Tiểu Sơ đứng ở gần cửa kiểm soát, lòng vừa sốt ruột vừa bức bối, hôm nay là ngày cô đi du học rồi, máy bay sắp cất cánh mà chưa thấy bóng dáng Lâm Tuyền đâu, gọi vào di động thì tắt máy ở bên cạnh Trần Tú luôn miệng dặn dò hết điều này tới điều khác, Tiểu Sơ chẳng hề nghe thấy chỉ ậm ừ ứng phó, chân thì thoảng kiểng lên nhìn qua đám đông tìm bóng dáng của Lâm Tuyền..

15 phút nữa là phải vào rồi, vẫn chưa thấy đâu, lần sau gặp mặt sẽ cho anh ấy biết tay, Tiểu Sơ tức tối dậm chân, rút di động ra định gọi lần nữa thì thấy Lâm Tuyền ôm một bó hoa tới, mừng rỡ nhảy cẫng lên:

- Tiểu Ba, ở đây này.

Lâm Tuyền đưa bó hoa vậy rồi đi nhanh tới, đem qua triển miên với Phương Nam, theo thói quen tắt di động đi, sáng nay ngủ dậy muộn sức nhớ phải đi tiễn Tiểu Sơ, đáng nhẽ Phương Nam cũng đi cùng, nhưng tình cảnh này chỉ lái xe đưa Lâm Tuyền ngoài sân bay rồi đợi, nếu không người nhà họ Lâm đoán ngay ra, dù chuyện cô với Lâm Tuyền không còn bí mật gì cả, nhưng phải nghĩa tới cảm thụ của người khác, không thể quá trắng trợn.

Bó hoa này tất nhiên là ý kiến của Phương Nam.

Tiểu Sơ ôm chầm lấy Lâm Tuyền, một tay cầm bó hoa đủ các loại:

- Tha cho anh đây, nhưng sao không phải là hoa hồng, trong phim Hàn Quốc cảnh này phải có hoa hồng mới đúng ...

- Muốn có hoa hồng thì mau kiếm anh chàng nào đi.

- Người ta không thèm, nhớ nhé mỗi ngày phải gửi mail cho em, rồi mỗi tháng phải gửi tiền tiêu vặt hai lần, gửi một lần em tiêu hết mất ..

Lâm Tuyền gật đầu liên hồi, chợt cảm thấy ngực ươn ướt, thì ra Tiểu Sơ ôm y khóc từ lúc nào, nhẹ nhẹ đưa tay ra vỗ lưng cô.

- Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!

Đột nhiên xung quanh có tiếng reo hò đồng thanh, hai người ngạc nhiên quay sang, thấy một đám thanh niên đi tiễn chân bạn, đang hướng về phía bọn họ vỗ tay cổ vũ, Tiểu Sơ gạt nước mắt nói:

- Các người khùng à? Anh trai người ta, hôn cái gì mà hôn.

Đám thanh niên kia ngớ cả ra, một cô gái ăn mặc đúng kiểu ban nhạc rock đánh đá nói:

- Hai người khùng thì có, anh em mà ôm ôm ấp ấp, thấy mà ghê.

- Anh em người ta tình cảm tốt, cô ghen à?

Người nhà họ Lâm thấy thế phải đi vào can, lúc này loa gọi hành khách lần cuối rồi, Tiểu Sơ vừa đi vừa quay lại vỗ tay, Trần Tú gục đầu vào vai Lâm Tĩnh Di khóc, Lâm Minh Đạt cảm khái:

- Tiểu Sơ trưởng thành rồi, bay đi rồi.

Lâm Tuyền khẽ gật đầu, cô em gái ngày nào còn leo đẹo theo sau y, giờ một mình sang xứ lạ, nhìn theo bóng dáng em gái biến mất trong đường đi ra đường băng, lòng lẫn lộn vô số cảm xúc.

.....

Tiêu Ly Ly, Văn Nhân, Trương Giới cùng quản lý của Trần Phi Lăng qua ba ngày thảo luận, cuối cùng xác định xong chi tiết buổi biểu diễn.

Tính cho tới nay, Trần Phi Lăng mới gặp Lâm Tuyền bốn lần, mỗi lần đều để lại trong cô ấn tượng cực kỳ sâu sắc, tới giờ không xóa mờ được nữa. Cô cũng không hiểu vì sao lại thành ra như thế, từ năm mười sáu

tuổi cô đã bước ra sân khấu trở thành tiêu điểm của hàng ngàn người, gặp qua vô số khuôn mặt nhìn cô về ánh mắt tham lam thèm khát, trong đó không thiếu quan viên quyền cao chức trọng, phú hào khuynh đảo một phương, vì sao chỉ cảm giác được Lâm Tuyền đang thực sự thưởng thức vẻ đẹp cả mình.

Ở buổi lễ mở cửa giao dịch Bằng Nhuận, Trần Phi Lăng đã lớn gan ám thị tình cảm của mình, thế nhưng Lâm Tuyền không đáp lại, khiến tâm tình của cô rất sa sút, cô luôn chủ động liên hệ với Lạc Tình, thậm chí trở thành bạn thân của Lạc Tình, mục đích ban đầu cũng chỉ vì mượn cơ tiếp xúc với Lâm Tuyền.

Cô làm sao có thể ngờ được Thực nghiệp Tinh Hồ sau khi chỉnh hợp cùng địa ốc Tinh Hồ, Lâm Tuyền đem hết sự vụ cho Lạc Ích Đồng, Cố Lương Vũ, Tiền Vi quản lý, còn y nhàn nhã trốn ở Tinh Hải làm nghề nghiệp rất có tiền đồ: Giáo viên lưu manh.

Chị Lâm lần đầu gặp Lâm Tuyền là khi chân Lâm Tuyền còn chưa lành đã về Kiến Nghiệp vén màn cuộc chiến Bằng Nhuận, còn nhớ khi đó Quách Bảo Lâm tranh đưa ra danh thiếp trước, làm chị Lâm luôn cho rằng Lâm Tuyền là ông chủ nhỏ làm nghề giải tỏa, tận đáy lòng xem thường bọn họ, thậm chí lo lắng bọn họ gây ra tai tiếng làm ảnh hưởng tới Trần Phi Lăng.

Lâm Tuyền trong ba ngày qua ngoài đi tiễn chân Tiểu Sơ thì tập trung tinh lực đem hết sự vụ của Thực nghiệp Tinh Hồ tích trữ lại ra giải quyết, ngày mùng 5 tháng 7, quay lại Tinh Hải.

Cổ phiếu 00601 đã quay trở lại mức giá 1.63, tới ngày mùng 7 tháng 7, một số dân chơi cổ phiếu không chờ đợi được nữa, bắt đầu bán cổ phiếu trong tay ra. Đại hội cổ đông tuy thông qua đề án tăng phát hành cổ phiếu, nhưng không thể thực thi ngừng giao dịch, cơ cấu trong nước đều dự đoán phương án này khả năng lớn được UBCK thông qua, đều đánh giá cao Lệ Cảnh trọng tổ tổng Cty xây dựng, cho nên lượng giao dịch mỗi ngày rất ít, thị trường đều tích trữ, cổ phiếu 00601 tiếp tục tăng giá ổn định.

232. Q.5 - Chương 16: Đi Anh Du Học (2)

London, thành phố cổ kính lại mang hơi thở hiện đại. Trong nước thành phố cổ xưa hơn London thì đâu cũng có, tiếc rằng không tìm nổi một thành phố có không khí sinh hoạt thế này, cho dù là những thành phố cổ nhỏ với kiến trúc cổ được bảo tồn hoàn hảo, cũng toàn mang không khí du lịch nước ngoài, không có sự nhàn nhã từ sâu bên trong như London.

Lâm Tinh Sơ - Tiểu Sơ lần đầu tiên đến thành phố này, mang theo tâm tình phức tạp hòa trộn hoan mang sợ hãi và hưng phấn. Vệ Tư Minh là nhân viên nghiên cứu Đh Birmingham, sống ở ngoại ô London, có đứa con trai năm tuổi. Tiểu Sơ tạm thời ký túc ở nhà Vệ Tư Minh, đợi sau khi thích ứng với cuộc sống ở Anh mới tính sau.

Trước khi ra nước ngoài, Tiểu Sơ đã thông qua E-mail trao đổi tin tức với Trần Thần, vừa mới tới London liền gọi điện cho Trần Thần, tới quán cà phê gần nhà Vệ Tư Minh tụ họp. Cả hai cô đều học ở trường Đh công nghiệp Birmingham, nhưng đôi bạn thân chia tách đã một năm rồi, thường ngày chỉ có thể dùng e-mail liên hệ, sao có thể nhìn được tới ngày khai trường.

- Chị họ mình Trần Vũ, nghe nói bạn sang Anh, nên hoãn thời gian về nước. Không ngờ bạn an bài hết tất cả rồi, sao không ở cùng mình.

Trần Thần trước mặt Lâm Tuyền thì luôn thẹn thẹn thò thò, trước mặt Tiểu Sơ liền lộ rõ bản tính dã man của mình. Trần Vũ 23 tuổi, đã sống một mình ở nước ngoài hơn năm, trở nên chín chắn trưởng thành, vẻ đẹp điềm tĩnh, Trần Thần sôi động, Tiểu Sơ ngây ngô không thể sánh bằng.

Trần Vũ nhìn thấy Tiểu Sơ thì người cứng lại, không ngờ đúng là em gái Lâm Tuyền.

- Chị Trần Vũ.

Tiểu Sơ ngượng ngùng chào:

- Ế, sao bạn quen chị mình.

Trần Thần quay lại ngạc nhiên nhìn Trần Vũ:

- Chị, sao chị không nói là quen Tiểu Sơ.
- À, chị cũng không ngờ chính là Tiểu Sơ.

Trần Vũ chỉ hàm hồ cho qua:

- Anh trai em khỏe chứ?

Trái tim đột nhiên nổi lên cơn đau không tên.

- Vẫn khỏe ạ.
- Điều đó là đương nhiên ...

Trần Thần đột nhiên nhớ ra Tiểu Sơ đang đánh trống lảng:

- Bạn còn chưa nói vì sao không chịu ở với mình.
- Bạn anh trai mình làm việc trong trường Đh Birmingham, lần này mình đi du học nhờ anh ấy liên hệ, cho nên tạm thời ở nhà anh ấy. Lần đầu tiên đi xa nhà, khi lên máy bay thiếu chút nữa bị mẹ mình làm phiền chết, bạn đâu phải không biết, ngay cả chuyện mua bằng vệ sinh họ cũng nhắc đi nhắc lại, bạn đừng chắt vắn mình nữa.

Tiểu Sơ đưa tay bịt tai, làm động tác không muốn nghe.

- Ài, cũng giống mình thôi, nếu chẳng phải có chị họ mình ở Anh, trong nhà căn bản không ỉnh đi du học, dù sao giờ thì tốt rồi, bọn mình lại được ở bên nhau.

Trần Vũ nhìn Tiểu Sơ và Trần Thần nắm tay nhau reo hò, áp đau đớn trong tim xuống, cô biết, trong lòng Tiểu Sơ chỉ coi cô là người bạn bình thường của Lâm Tuyền, có lẽ ngay cả bạn cũng không phải. Lấy lại bình tĩnh, nói:

- Mấy ngày nữa chị sẽ về nước, trước đó chị dẫn bọn em đi tìm hiểu thành phố này. Trần Thần tuy tới London một năm rồi, nhưng kiến thức về London chẳng khác gì kẻ ngốc, em đừng đi với nó, thế nào cũng lạc quên đường về.
- Chị này ...

Trần Thần dài dọng nũng nịu:

Tiểu Sơ tới Anh nửa tháng, suốt ngày đi theo Trần Vũ, Trần Thần, ngồi xe điện dạo khắp đường lớn ngõ nhỏ London, cho tới đêm trước khi Trần Vũ về nước.

- Cha em là hiệu trưởng Trung học Tây Trạch, trước kia tên là Trung học Tĩnh Hồ, anh em cũng dạy ở đó, có điều học kỳ sau hình như không định dạy học nữa, đây là địa chỉ nhà em ...

Tiểu Sơ viết địa chỉ nhà đưa cho Trần Vũ:

- Anh em chẳng nói chị ở Anh, chị mà gặp anh ấy thì mắng anh ấy một trận cho em.
- Anh ấy không nhắc tới chị à?

Trần Vũ thương tâm, không ngờ Lâm Tuyền hoàn toàn không kể về mình với người nhà.

- Không thấy anh ấy nói.

Tiểu Sơ nằm úp mình trên giường, tay chống cằm nhìn chằm chằm Trần Vũ:

- Chị Trần Vũ, chị là bạn học của anh trai em thật à?
- Không hẳn là như thế, chị có một người bạn thân, yêu bạn cùng phòng anh trai em, cho nên mọi người quen nhau.
- A, Trương Đào! Bạn chị tên là Diên Lệ phải không? Hồi anh em bị tai nạn, họ có tới bệnh viện thăm, nghe nói Trương Đào xin được việc ở Tĩnh Hải, nhưng em chưa gặp lại.

Trần Thần nằm ngối đầu lên người Tiểu Sơ, nói:

- Anh của Tiểu Sơ lần đó bị tai nạn, thiếu chút nữa không qua khỏi, cha mẹ anh ấy trông ở bệnh viện đúng tám ngày tám đêm, chị Phương Nam cũng vậy, về sau còn luôn chăm sóc anh ấy. Tiểu Sơ, chị Phương Nam thành chị dâu của bạn rồi à?

Nhớ tới cô gái xinh đẹp nắm tay Lâm Tuyền rời khỏi cửa hàng KFC, trái tim như có người cầm dao cứa một nhát. Trần Vũ biết tin Lâm Tuyền bị tai nạn từ miệng Điền Lệ trước tiên, nhưng không biết Lâm Tuyền nghe tin cô đi nước ngoài với Trương Giai Minh mới gây ra cơ sự đó, nếu không cô đã chẳng giữ được nhớ nhung trong lòng như thế.

- Bạn toàn nói bừa ..

Tiểu Sơ quay người lại bóp miệng Trần Thần:

- Chị Phương Nam hình như không muốn, vả lại chị ấy còn chưa ly hôn, làm sao thành chị dâu của mình được.

Trần Vũ hạ quyết tâm hỏi cho ra nhé:

- Chị thấy Phương Nam và anh trai em quan hệ tốt lắm mà, sao lại không muốn, không ly hôn là sao?

Tiểu Sơ cũng mơ mơ màng màng, không rõ lắm chuyện giữa Phương Nam và Lâm Tuyền, càng không hiểu chuyện Tiêu Quân trốn ngục, nên đành kể lại từ đầu:

- Ba năm trước chị Phương Nam tới Tỉnh Hải làm công nên quen anh trai em, chồng chị ấy đánh người ta nên phải vào tù, về sau mẹ chị Phương Nam đưa cả Tiểu Tư Vũ tới Tỉnh Hải, hiện định cư ở Tỉnh Hải luôn rồi. Chồng chị ấy ở trong tù muốn ly hôn, chị Phương Nam không đồng ý, đợi chồng ra tù. Anh trai em bề ngoài thì mồm mép nhưng mà nhất lăm, cái hồi bị tai nạn ấy, không cho y tá chăm sóc, cứ bắt chị Phương Nam làm, thế là trở nên thân thiết, em còn tưởng bọn họ đến với nhau rồi, chẳng hiểu thế nào mà không. Chị Phương Nam có con rồi, mẹ em không tán đồng, vả lại chị ấy không ly hôn, chồng chị ấy ở trong tù chẳng hiểu bao giờ mới ra. Ài, em bảo chuyện này phiền lăm mà, em cũng không rõ ...

- Vậy Phương Nam làm việc gì, hình như có nhiều tiền lăm.

- À, chị ấy làm công cho anh trai em.

Tiểu Sơ nói tới đó mới ý thức được lỡ miệng, che miệng lại:

- Chị Trần Vũ, chị mà gặp anh trai em thì cứ vờ như không biết gì nhé, anh ấy ghét em đi nói lung tung bên ngoài lăm.

- Được rồi chị không nói gì đâu.

Trần Vũ tò mò truy hỏi:

- Phương Nam làm công cho anh trai em à?

- Chuyện gì mà lại giấu cả mình.

Trần Thần tức giận, lấy hai tay béo má Tiểu Sơ:

- Mình khai, mình khai, anh trai mình lập công ty từ lâu lắm rồi.

Tiểu Sơ khai báo:

- Chị Phương Nam trước giờ luôn làm công cho anh trai mình, cụ thể làm gì mình không rõ, anh ấy không ỉnh hỏi tới chuyện công ty.

- Anh trai em lập công ty, sao còn tới Tây Trạch làm giáo viên.

- Bị cha em ép đấy, anh trai em hình như là một trong số cổ đông của tập đoàn Tây Trạch, trường Tây Trạch muốn khai trừ những học sinh kém nhất, cha em liền tập trung số học sinh đó lại, tiếc là không giáo viên nào chịu dạy mấy lớp đó, cho nên liền bắt anh trai em dạy.

Tiểu Sơ kiêu ngạo khoe:

- Anh trai em làm giáo viên cực ngầu nhé, đứng lừ mắt một cái thôi, học sinh phía dưới thở mạnh một cái cũng không dám, nhờ thế mà thành tích tốt lắm, lớp anh ấy có 4 học sinh thi trên 550 điểm.

- Xí, bớt lừa người đi, trường trung học Tinh Hồ thì ai lạ gì? Cả trường có 4 học sinh thi trên 550 điểm cũng khó.

Trần Thần không tin, chớp mắt rơi vào trạng thái mê mẩn:

- Ôi đám nữ sinh đó được học lớp anh Lâm Tuyền thật thích, ngày ngày có thể ngắm khuôn mặt đẹp trai của anh ấy.

Tiếc là Trần Thần không được thấy bộ dạng bi thảm của đám Tiêu Ly Ly, Văn Nhân. Chỉ tưởng tượng, đương nhiên rất hạnh phúc.

233. Q.5 - Chương 17: Trở Về Tĩnh Hải

Không ngờ một buổi nói chuyện này làm cô biết về Lâm Tuyền nhiều hơn toàn bộ thời gian hai người ở bên nhau, Trần Vũ không nghe thấy Trần Thần và Tiểu Sơ nô đùa, ngồi đó bần thần. Thực sự Lâm Tuyền là ai, là người như thế nào? Hình ảnh người con trai trong tim cô bỗng trở nên mơ hồ.

- Hi hi, mình không muốn nói bạn lại bắt mình nói, mình nói rồi, bạn lại không tin.

Tiểu Sơ xua xua tay trước mặt Trần Thần:

- Nằm mơ đi, cả đời này anh trai mình không có hứng thú với bạn đâu.

- Anh trai bạn đẹp trai như thế, lại không có bạn gái, hay là anh ấy có vấn đề chỗ nào đó?

Trần Thần đột nhiên nghiêm túc hỏi:

- Đám nói Tiểu Ba có vấn đề, bạn mới có vấn đề.

Tiểu Sơ đẩy ngã Trần Thần, cười lên người uy hiếp:

- Nói mau, có tán tỉnh con trai ngoại quốc không?

- Có, còn rất nhiều nữa, hôm nào chia cho hai người cho bạn và chị Tiểu Vũ chơi.

.....

Trần Vũ cũng chẳng biết mình mang tâm tình thế nào trở về nước, tay xách hành lý, một mình một bóng rời xuân bay, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Trương Đào, Điền Lệ, có cảm giác của người lênh đênh trên biển lâu ngày về tới mặt đất.

- Bạn về thật khéo, tối nay Trần Phi Lăng sẽ có buổi biểu diễn cá nhân ở sân thể dục trường Trung học Tây Trạch, Trương Đào dùng trăm phương ngàn kế kiếm được mấy tấm vé.

Nhắc tới Trung học Tây Trạch, Trần Vũ tự nhiên nghĩ tới Lâm Tuyền, giữa Trần Phi Lăng và Lâm Tuyền không gây nên scandal nào, nhưng cô đoán giữa hai người đó chắc là có quan hệ gì, còn nhớ lần đó Lâm Tuyền chẳng về nhà kể với cô có gặp Trần Phi Lăng sao, nhưng cô không tin anh chàng làm công bình thường có cơ hội ấy. Chưa chất bên trong khó giải bày cùng người khác, Trần Vũ lắc đầu:

- Mình còn chưa quen mùi giờ, không đi đâu ...

- Bạn nghĩ ..

- Không, chuyện đó đã không còn liên quan gì tới mình nữa, cử hành hôn lễ xong là mình đã làm trọng trách nhiệm, mình sẽ tự do. Mình sẽ về Anh, nhưng không học kinh tế nữa, mà học thiết kế.

Trước khi Trần Vũ về mấy ngày, phương án tăng phát của Tổng cty xây dựng đã được phê duyệt, Lệ Cảnh phát hành thêm 8.8 triệu cổ phiếu cho 4 công ty phía dưới, giá cổ phiếu là 2.11 đồng, gom được gần 600 triệu, mua lấy 26.2% cổ phần của Quốc tư ủy (Nay đã giảm còn 20.8%).

Trừ phát hành cổ phiếu mới, Lệ Cảnh còn mua cổ phiếu ở thị trường cấp 2, khống chế 69% cổ phần của tổng cty xây dựng, giá cổ phiếu 00601 hiện giờ là 2.46 đồng.

Lâm Tuyền bán cổ phiếu ra ở giá cao, thu hồi lại 100 triệu, nhưng đó chỉ là một phần nhỏ, Liên hợp Tỉnh Hải vẫn nắm 23% cổ phần, đương nhiên trên danh nghĩa chỉ có 13%, thành cổ đông số 2, trong đại hộ cổ đông mới, Đan Nguyên vào HĐQT.

Lệ Cảnh đã khống chế gần 70% cổ phần, việc trọng tổ tổng cty xây dựng ở vào địa vị rất có lợi, ngay khoản vay chiếm dụng 1.9 tỷ, thực tế chỉ cần trả 700 triệu cho các cổ đông khác là có thể giải quyết hết vấn đề lịch sử. Đương nhiên trực tiếp chi ra 500 triệu là đã phải giật gấu vá vai, trả hết sẽ khiến Lệ Cảnh rơi vào bờ vực phá sản.

Khai phát địa ốc là sản nghiệp cần tài chính lớn duy trì, Lệ Cảnh chậm chân hơn Thiên Tinh Hồ, nếu thiếu tiền, rất có khả năng trì trệ tụt hậu. Nhưng vấn đề trả nợ không thể trì hoãn nữa, Liên hợp Tỉnh Hải cử người vào HĐQT, chủ yếu vì làm rõ vấn đề này, tiếp tục trì hoãn, Liên hợp Tỉnh Hải sẽ có quyền đưa lên trọng tài kinh tế thẩm định.

Nếu Liên hợp Tỉnh Hải không có bối cảnh gì thì tha hồ kiến nghị tố cáo, ai sợ gì, nhưng không phải thế, nên Lệ Cảnh không dám xem thường.

Biện pháp tốt nhất là đem địa ốc Lệ Cảnh sát nhập vào tổng cty xây dựng, vấn đề chiếm dụng tài sản và khoản vay sẽ bị triệt tiêu, cũng đưa tổng cty xây dựng vào quỹ đạo phát triển.

Nhưng Liên hợp Tỉnh Hải (theo ước đoán của Trương Minh Hành phải có hơn 20% cổ phần), sẽ thu lợi lớn, lúc mua vào cổ phiếu chỉ chừng giá 1.1 -1.2, hiện bán ra sẽ kiếm lớn.

Kết quả này làm người ta sao cam tâm được, nhưng cân nhắc thiệt hơn, Lệ Cảnh chỉ còn con đường trọng tổ.

Có một điều khiến Lệ Cảnh vô cùng tức giận, Liên hợp Tỉnh Hải có chân trong HĐQT, nếu chỉnh hợp địa ốc Lệ Cảnh vào tổng cty xây dựng, sẽ không còn bí mật gì giấu được Liên hợp Tỉnh Hải nữa, huống hồ, Liên hợp Tỉnh Hải còn chàng chàng thiếp thiếp với Thiên Tinh Hồ, đối thủ lớn nhất của Lệ Cảnh.

Sân thể dục của Trung học Tây Trạch có thể chứa 2.000 người, là sân lớn nhất trong số trường học ở Tỉnh Hải, dù toàn tỉnh Đông Hải cũng chẳng có mấy trường có sân rộng như thế, nhưng dùng tổ chức buổi biểu diễn của Trần Phi Lăng thì thành quả quá nhỏ rồi.

Phải tới 2.500 người chen lấn vào khoảng sân đó, trong đó có 1.300 học sinh giáo viên của Tây Trạch, trên sân khấu tạm, hệ thống âm thanh và ánh sáng trị giá hàng triệu đồng đều do Trần Phi Lăng đem từ tỉnh thành tới, buổi biểu diễn này sẽ phát sóng trực tiếp trên CCTV3, kênh văn nghệ ĐTH Tỉnh Hải.

Buổi biểu diễn này cũng là tiết mục khai mạc cho tuần lễ nghệ thuật của Trung học Tây Trạch, trong một tuần tiếp theo sẽ còn tổ chức loạt tiết mục ca kịch, giao hưởng, tiệc tối, đều phát sóng trực tiếp.

Kỳ thi đại học này Trung học Tây Trạch thành tích vượt trội so với trước kia, danh tiếng lên mạnh, làm giới giáo dục cũng phải cảm thấy khó tin, chả lẽ sức mạnh của đồng tiền lớn đến có thể biến trường học hạng hai thành trường học hạng nhất?

Tuần lễ nghệ thuật càng đem danh tiếng của Trung học Tây Trạch lên tới cực điểm, khắp Tỉnh Hải người ta bàn tán về thành công và các loại hoạt động của nó.

Tiểu học Tinh anh Tây Trạch tuyên truyền nửa năm qua sẽ khai giảng chính thức vào học kỳ tới, trước đó hiệu quả tuyên truyền không cao, vì Tỉnh Hải có mấy trường tiểu học tư rồi, nhưng mượn được gió đông của Trung học Tây Trạch, giờ ai ai cũng biết tới Tinh anh Tây Trạch.

Tinh anh Tây Trạch áp dụng phương thức giáo dục khép kín kiểu Anh, học phí đắt đỏ ngăn cản bình dân bên ngoài, mời giáo viên ưu tú trong ngoài nước, phối hợp trang thiết bị sinh hoạt cao cấp, cung cấp giáo dục tổ chất hoàn toàn khác biệt với trường học trong nước.

Giống như thế nhà trẻ Tây Trạch cũng được đánh giá rất cao.

Bất kể như thế nào, Tân thành Nam Cảng mới là kẻ thu lợi cuối cùng, danh tiếng của Trung học Tây Trạch thu hút không ít bậc phụ huynh muốn đưa con em mình vào đó, thậm chí người có chút điều kiện đều vội vàng tới Tân thành Nam Cảng thuê phòng.

Tiếc là phòng để thuê không nhiều, nguồn đặt mua cũng hiếm, Hoa viên Giai Thành tận dụng tốt thời cơ đẩy giá lên trên 3.000.

Công trình kỳ hai của Tinh Hồ Uyển tới tháng 8 sẽ mở cửa giao dịch, nhanh nhất cuối năm sẽ vào ở được. Tiểu khu Tây Trạch là hỗn hợp chung cư cao tầng và căn hộ nhỏ, nối liền với nhà trẻ Tây Trạch, Tinh Anh Tây Trạch, kiến thiết tiểu khu coi trọng, tiểu khu khép kín ngăn cách xa với tòa nhà dùng kinh doanh, giá cơ bản dự kiến 4.200.

Kiến thiết Tân Thành Nam Cảng đã có quy mô sơ bộ, công trình công cộng cũng ngày càng hoàn thiện, tuy còn cách một thành phố hiện đại hóa một khoảng, nhưng tiền đồ hiện thời mở ra đủ đầy giá nhà lên. Năm ngoài giá địa ốc Tỉnh Hải bình quân tăng 22%, sánh ngang với các thành phố lớn trong nước.

Trung học Tây Trạch tổ chức tuần lễ văn hóa, thực chất là mở màn cho kế hoạch tuyên truyền toàn diện cho Tân thành Nam Cảng.

Sức nóng của Liên hợp Tỉnh Hải trong mắt truyền thông không giảm sút tẹo nào, nhưng không một phóng viên cầm chốt nào ở đây để ý tới chàng thanh niên ăn mặc bình dị hay ra vào.

234. Q.5 - Chương 18: Nhà Địa Chủ Cũng Không Có Dư Lương

Mỗi lần tới Tòa nhà Nam Cảng, Lâm Tuyền đều đi những chiếc xe bình thường, không ngồi xe thương vụ đắt tiền, hôm nay triệu tập cuộc họp với sự tham gia của Đông Đô, Thiên Tinh Hồ, Đầu tư Nam Cảng, chi nhánh Tinh Hồ, do Liên hợp Tỉnh Hải phụ trách tổ chức, tiến hành thương thảo sự vụ cuối cùng về Nam Cảng Plaza.

Tầng hai và tầng ba trong kiến trúc chủ thể của Nam Cảng Plaza sẽ mở một siêu thị mua sắm siêu lớn, quy mô và phẩm chất của siêu thị này sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới Tân thành Nam Cảng. Marketing Tinh Hồ bắt đầu liên lạc với những nhà kinh doanh chuỗi siêu thị lớn nhất quốc tế, một nơi đã đồng ý vào Nam Cảng Plaza.

Nam Cảng Plaza sau khi nhập vào Thiên Tinh Hồ, Thiên Tinh Hồ trên cơ sở vốn có, tiếp tục đầu tư 150 triệu, xây dựng công trình kỳ hai, mở rộng diện tích lên gấp đôi, nối liền với đường Tân Hồ, công trình kỳ hai ngoài diện tích doanh nghiệp còn có nơi giải trí, ăn uống, nghỉ ngơi. Cuối cùng tổng đầu tư lên tới 500 triệu.

Lâm Tuyền vừa mới đi lên tầng 8 thì nghe thấy Vương Thúy than vãn không kiếm được vé buổi biểu diễn tối nay, Liễu Trí, Trương Dịch Phi cũng cùng chung số phận, lúc này mà vào chắc khó sống.

Cố Hiểu Linh ở trong thang máy đi ra thấy Lâm Tuyền đứng ngây ra ở cửa công ty, gọi nhỏ:

- Sao không vào đi.
- Công ty vừa mới tuyển thêm nhiều mỹ nữ, tôi đứng ngắm chút đã.

Cố Hiểu Linh lườm y một cái đi trước, Lâm Tuyền thấy thời gian còn sớm, tới quầy lễ tân bắt chuyện với cô gái tiếp tân trẻ trung xinh đẹp, mới đầu cô gái còn bực mình, không thèm để ý tới y, các anh chàng đẹp trai đâu được ưa chuộng bằng mỹ nữ. Tối khi mấy vị giám đốc của các tập đoàn lớn đi vào đều thân thiết chào hỏi anh chàng đẹp trai, cô gái tiếp tân mới trở nên nhiệt tình, cả hai ghé đầu vào nhau, chẳng biết nói gì mà thì thà thì thầm, thì thoảng còn cười khúc khích.

Tiền Vi đi qua quầy tiếp tân, trong thấy cảnh đó rất ngứa mắt, hằm hằm bước vào phòng hội nghị:

- Tổng giám đốc nhảm cái tính đó từ khi nào thế, tôi chẳng có mặt mũi nào gọi anh ấy, ai đó đi đi.

Phương Nam kéo rèm lên nhìn ra ngoài, đôi nam nữ kia vẫn trò chuyện hăng say, nói với Tiền Vi:

- Cô cẩn thận đấy, Lâm Tuyền đang dùng mỹ nam kế, Tiểu Lưu bị cậu ấy làm mê mệt rồi, lúc này thế nào cũng tiết lộ hết nội tình của công ty. Tôi nghĩ cô phải hiểu cậu ấy lắm chứ.

Tôn Phi Phi nhìn sang với ánh mắt “vua chưa lo thái giám đã lo”, Tiền Vi vội xua tay:

- Cô đừng nói bừa, tôi và anh ta không có gì cả, hiểu với không hiểu gì chứ.

Phương Nam hơi ngạc nhiên:

- Cô phân bua cái gì, ý tôi là cô theo anh ấy từ thời hạng mục Nguyệt Nha Hồ phải hiểu cái trò này của cậu ấy. Lâm Tuyền làm việc luôn có chủ đích.

- Á...

Tiền Vi sức tỉnh hết lên, vội chạy ra ngoài phòng hội nghị, kéo tay y:

- Đây, đến giờ họp rồi còn la cà, vào mau, chuyện tán gái để sau.

Lâm Tuyền bị Tiền Vi lôi đi xềnh xệch, nhỏ giọng nhắc:

- Ấy, ngực cô cọ vào tay tôi kìa, buông ra, cô là phụ nữ đã có chồng rồi, tôi không dám đùa với lửa.

Tiền Vi nghiêng răng:

- Chỗ không nên thấy anh cũng thấy rồi, chỗ không nên sờ anh cũng sờ rồi, còn bận tâm tới chuyện nhỏ này à?

Lưu Vi ngạc nhiên nhìn giám đốc mất hết phong thái, kéo anh chàng đẹp trai vào phòng hội nghị.

Cô bạn tiếp tân huých vai hỏi:

- Anh chàng đẹp trai đó là ai thế?

Lưu Vi “á” một tiếng, dậm chân liên hồi:

- Không quen, nói chuyện với mình nửa ngày trời mà không xin số điện thoại, tức chết đi được, rõ ràng là đồ lăng nhăng mà.

Lâm Tuyền tai thính, trước khi vào phòng hội nghị kịp nghe thấy câu này, thầm nhủ mình đến công ty ít quá rồi, có bao nhiêu mỹ nữ vậy mà không biết, kéo một cái ghế, ngồi cách bàn hội nghị thật xa.

Tiền Vi lườm y:

- Tổng giám đốc, anh ngồi gần một chút được không?

- Mọi người cứ thảo luận, tôi chỉ nghe không xen vào, chẳng lẽ còn muốn tôi ghi chép à?

Lâm Tuyền hờ hững giang tay ra:

Khổng Lập Dân, Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên thấy Lâm Tuyền nói thế chỉ biết lắc đầu bất lực.

Tiền Vi không làm gì nổi y, đành bỏ mặc, đi lên bục tuyên bố nghị trình hội nghị, đầu tiên do một giám đốc của Marketing Tinh Hồ giới thiệu tiến triển công tác mời gọi đầu tư cho Nam Cảng Plaza.

Phòng hạng mục của Nam Cảng Plaza tới lúc này đã tiếp xúc với bốn cự đầu bán lẻ quốc tế, anneyoun, al - Mant Stone Inc, anget onp, uchan. Cuối năm nay quy mô cư ngụ của Tân thành Nam Cảng sẽ lên tới 200.000 người, trung tâm mua sắm xây xong sẽ đáp ứng nhu cầu của 120.000 người.

Hiện giờ Auchan đưa ra phương án hợp tác có sức hấp dẫn nhất, bọn họ sẽ thuê toàn bộ bốn tầng công trình chủ thể kỳ 1, tổng diện tích kiến trúc 32.000 mét vuông, diện tích doanh nghiệp là 20.000, tầng hầm rộng rãi, có hơn 190 chỗ để xe cơ động, siêu thị có 60 quầy thu ngân, Auchan đề xuất phương án hợp tác, cung cấp ít nhất 500 cơ hội việc làm.

Lâm Tuyền nhú mày, mặc dù tăng thêm 500 cơ hội việc làm, nhưng toàn là nhân viên công vụ tầng cấp thấp, không phải là khách hàng mua nhà tiềm năng.

Auchan ngoài phương án hợp tác đó ra, còn yêu cầu có đãi ngộ ưu tiên phát triển cửa hàng tạp hóa ở Tân thành Nam Cánh.

Tập trung vào trung tâm mua sắm cỡ lớn sẽ trực tiếp cải thiện hoàn cảnh mua sắm của địa khu, hiệu ứng kinh tế rất rõ ràng, còn cửa hàng tạp hóa phân tán không có lợi cho việc quản lý, song đem lại lợi nhuận vượt quá trung tâm mua sắm.

Auchan là công ty điều tra thị trường với Tân thành Nam Cánh đầy đủ nhất, quy mô của Tân thành Nam Cánh ngày càng lớn, mảnh đất xử nữ thương nghiệp chưa được khai thác này sẽ ngày càng thu hút cự đầu bán lẻ, phải tranh thủ chiếm lĩnh thị trường, đương nhiên tiến vào quá sớm phải đợi qua thời kỳ phát triển ban đầu mới có hiệu ích, tiến vào quá muộn thì chi phí tăng vọt.

Đầu tư Nam Cánh hi vọng Auchan tiến vào càng sớm càng tốt, một trung tâm mua sắm cỡ lớn có thể thu hút người xung quanh, Tân thành Nam Cánh sẽ thay thế tiểu thành trấn khu khai phát trong thời gian ngắn nhất, công trình thương nghiệp khác cũng mau chóng bắt kịp, đây là mắt xích trọng yếu cải tạo hoàn cảnh sinh hoạt của Tân thành Nam Cánh.

Thiên Tinh Hồ cũng mong Auchan mua lấy công trình chủ thể kỳ 1, như vậy sẽ thu hồi tài chính, tập trung cho hạng mục khác, nhưng Auchan chỉ muốn thuê ba năm với giá 35 triệu. Đương nhiên, Tân thành Nam Cánh ngày càng phát triển, tiền thuê càng tăng, song không phải ý muốn của Thiên Tinh Hồ.

Cuộc họp hôm nay không phải thảo luận chi tiết hợp tác với Auchan, mà là vấn đề cho thuê, Đầu tư Nam Cánh đang tài chính rất khẩn trương, Khổng Lập Dân, Từ Kiến, Cố Hiểu Linh đều mong Liên hợp Tinh Hải mua lấy kiến trúc chủ thể của Nam Cánh Plaza để vận hành, đồng thời kế hoạch hợp tác với Auchan cũng chuyển miễn phí cho Liên hợp Tinh Hải. Hiện giờ chỉ có Liên hợp Tinh Hải vươn xức tua khắp nơi như quỷ hút máu mới có khả năng đó.

Mọi người kéo Lâm Tuyên tới đây tất nhiên là muốn y nhả tiền ra.

Lưu Hoa Đông nói:

- Còn lại bốn tầng tháp lâu, mấy công ty chúng ta chia nhau mỗi người một phần, tiền thuê ba năm, tôi thấy có thể gom đủ 5 triệu ..

Lâm Tuyên nhìn ông ta:

- Thời gian thuê tính từ lúc nào?

Lưu Hoa Đông cười ha hả:

- Tất nhiên là bắt đầu tính từ cuối năm giao nhà rồi, chẳng lẽ bắt chúng tôi nộp tiền thuê từ bây giờ? Đương nhiên tiền đặt cọc chúng tôi sẽ giao ngay cho cậu.

Trừ đi tiền thuê đặt trước, Liên hợp Tinh Hải phải trả 180 triệu tiền nhà, trong nửa năm, đem 180 triệu này giao Đan Nguyên mua cổ phiếu mới kiếm lời cũng kiếm được ít nhất 10 triệu.

- Địa chủ cũng chẳng có lương thực dư ..

Lâm Tuyên nhú mày trầm ngâm:

235. Q.5 - Chương 19: Xung Đột (1)

- Cậu than nghèo cái gì, trong tài khoản của Liên hợp Tinh Hải chẳng phải còn 200 triệu, thêm nửa tháng nữa, lợi nhuận quý ba của Thực nghiệp Tinh Hồ sẽ đổ vào. Cùng lắm gì bán cổ phiếu của tổng cty xây dựng đi, dù sao là cổ đông số hai, nhiều hay ít một chút cũng không hề gì.

Khổng Lập Dân nói:

Theo lý mà nói, mua lấy quyền sở hữu Nam Cánh Plaza, có thể đem thế chấp vay tiền, không ảnh hưởng tới tài chính lưu động, nhưng đầu năm vì sáu miếng đất quanh nhà máy hóa chất nông nghiệp Giang Thiên, Thiên Tinh Hồ đã gần như hút hết hạn ngạch cho vay của ngân hàng kiến thiết Tinh Hải rồi.

Lâm Tuyền đưa mắt quét qua Trương Bích Quân, Tiền Vi, Đan Nguyên, mặc dù thân thuộc với Khổng Lập Dân, nhưng tài khoản công ty có bao tiền là cơ mật hạch tâm, làm sao có thể tùy ý tiết lộ được? Nhưng bọn họ đều nhìn lại vô tội: Không liên quan gì tới chúng tôi.

Xét tới vô số nhân viên kỹ thuật mà điện khí Tĩnh Hải tích lũy được, đó là tài nguyên mà Tân Năng Liên Hợp thiếu nhất để mau chóng phát triển, hai tháng qua, phòng chứng khoán được lệnh của Lâm Tuyền, âm thầm thu mua cổ phiếu của Điện khí Tĩnh Hải.

Ý đồ của Lâm Tuyền rất rõ ràng, muốn quyền quyết sách, thậm chí là khống chế cổ phần, trọng tổ HĐQT của Điện khí Tĩnh Hải.

Hiện giờ trong tài khoản của Liên hợp Tĩnh Hải chỉ còn 200 triệu, Tân Năng Liên Hợp năm nay đã được đầu tư 200 triệu, muốn tiêu hóa hết số tiền đó còn cần một khoảng thời gian, không biết đám Khổng Lập Dân sao mò thâu tài chính của Liên hợp Tĩnh Hải như thế.

Lâm Tuyền trầm nghĩ chắc Khổng Lập Dân tự suy ra, ai bảo y có chuyện quan trọng gì cũng thích tìm ông ta thương lượng, chỉ còn biết cười khổ:

- Làm gì có nhiều thế? Tổng cộng có 180 triệu thôi, lần này cấp tiền cho Thiên Tinh Hồ, ngay khoản tài trợ cho buổi biểu diễn đều không có.

Khổng Lập Dân nhìn Từ Kiến:

- Vậy trên cơ sở này, ưu đãi cho Liên hợp Tĩnh Hải 1 triệu.

Nói xong đứng lên đấm lưng:

- Một rồi, một rồi, lâu lắm không hợp lâu như vậy, tôi nay tôi đãi khách, mọi người ăn cơm xong rồi đi biểu diễn.

Lâm Tuyền xem đồng hồ, lâu gì mà lâu, mới hợp có 20 phút, đám Khổng Lập Dân, Lưu Hoa Đông đều đã đứng dậy đi ra ngoài rồi.

- Ấy, ấy, đợi chút đã, phải thảo luận thêm.

Nhưng không ai để ý tới Lâm Tuyền, ngay cả cao tăng của Liên hợp Tĩnh Hải cũng bỏ rơi y:

- Mọi người phải nói khó giúp công ty đi chứ, khó khăn lắm mới gom được chút tiền, mua lấy tòa nhà đó, ít nhất mười năm mới thu hồi được vốn đầu tư.

- Thế ai hôm qua còn nói Tân thành Nam Cảng là sự nghiệp chung của chúng ta.

Trương Bích Quân hỏi ngược lại:

- Khụ khụ khụ ...

Lâm Tuyền ho mấy tiếng:

- Thì xã giao phải nói thế thôi, có ai kinh doanh địa ốc mua liền một lúc lắm đất thế làm gì ... Vậy, ít nhất bán đi bốn lần phụ, thu hồi một phần tài chính hăng hay.

Trương Bích Quân quay mặt sang một bên, ngó lơ y.

Lâm Tuyền cụt hứng, hiện giờ mấy cô gái đều làm phản hết, chỉ có Đan Nguyên là thành thật nghe lời, liền gọi hần qua một bên:

- Hiện mua cổ phiếu của điện khí Tĩnh Hải cũng được 12% rồi, hãy công khai đi, dù nó đem so với Tân Năng Liên Hợp chẳng có chỗ nào đáng nói, nhưng 20 năm qua tích lũy kinh nghiệm kỹ thuật và nhân tài sẽ bù đắp thiếu sót trí mạng của Tân Năng Liên Hợp, trước tiên moi hết nhân tài kỹ thuật của nó tới nhà máy linh kiện mà hai nhà liên doanh đã, sau đó mới đem từ nhà máy linh kiện sang điện lực thái dương, quá trình này đơn giản hơn. Còn sinh viên mới tốt nghiệp thì đem hết tới điện khí Tĩnh Hải bồi dưỡng một thời gian ...

Điện khí Tĩnh Hải là một xí nghiệp tập thể, cũng là xí nghiệp lên TTCK khá sớm của Tĩnh Hải, nhưng cổ phiếu cơ bản khá ít, chỉ có hơn 90 triệu, trong đó 60 triệu cổ phiếu lưu thông, tổng giá trị mỗi 300 triệu, cổ phần lại phân tán, Liên hợp Tĩnh Hải mua lấy 12% cổ phần đã gần bằng đại cổ đông số một rồi.

Tân Năng Liên Hợp từ đầu tháng sáu đã đề xuất phương án hợp tác với điện khí Tĩnh Hải, mặc dù chưa đạt thanh hiệp nghị hợp tác sơ bộ, nhưng nội bộ Tĩnh Hải đã trong dao động, chia rẽ. Đặc biệt chính sách lương thưởng cao của Tân Năng Liên Hợp, càng phân giải ý chí kháng cự của nhân viên nghiên cứu kỹ thuật cùng quản lý trung tầng.

Tiến vào tháng 8, Dương Năng Liên Hợp tổ kiến thành công dây chuyền sản xuất phim quang điện tự nghiên cứu, đang thí nghiệm vận hành. Dây chuyền sản xuất nhập từ Đức cũng đã lắp đặt xong, được vận hành thử nửa tháng, hiệu suất tới 16.9%, trình độ và kỹ thuật của người Đức khiến kỹ sư trong nước thán phục.

Lúc này Lâm Tuyền muốn Liên hợp Tĩnh Hải lộ diện, chẳng qua là để đẩy sau lưng một cái, làm cao tăng điện khí Tĩnh Hải mau chóng ra quyết định.

Rời cổng chính công ty, Lâm Tuyền tách khỏi đám Trương Bích Quân, Đan Nguyên, bảo họ đi trước, hai người này đã thành danh nhân Tĩnh Hải, đi cùng sẽ rất phiền phức.

Trương Bích Quân còn phải đi Thông Nam một chuyến, có kịp về tham dự buổi biểu diễn của Trần Phi Lăng hay không thì khó nói, có điều Lâm Tuyền đem chiếc Vovle xám bạc cho cô dùng, còn chuẩn bị cho cô một lái xe chuyên môn, coi như là có chút nhân tính chưa mất, có điều Diệp Kính Cường dứt khoát xin xỏ, nên chỉ có thể chuẩn bị nữ lái xe.

Lâm Tuyền thăm nghĩ Khổng Lập Dân nói mời ăn tối, nhưng không nói địa điểm, bữa cơm này xem ra không hi vọng rồi, Phương Nam đã ngồi xe Quý Vĩnh về thành phố, hiện Phương Nam dần dần thoát khỏi công việc trợ lý riêng cho Lâm Tuyền, bắt đầu phụ trách nhiều việc quan trọng của công ty rồi, cô còn bận hơn cả Lâm Tuyền nữa.

Chỉ có một thân một mình chẳng việc gì làm, nhàm chán đứng dưới trạm xe bus, nửa người phơi ngoài ánh mặt trời như lửa, thấy có chiếc xe chạy qua, lao lên đầu tiên.

Qua sự nỗ lực của Đầu tư Nam Cảng, hiện giờ xe bus tới thành phố đều vòng qua Tân thành Nam Cảng, hơn nữa đều là xe có điều hòa, có điều hiện trên xe hành khách thưa thớt.

Lâm Tuyền thoải mái ngồi dựa vào lưng ghế, mắt nhìn những kiến trúc hoặc mới tinh hoặc đang hoàn thiện được che bạt xanh bên ngoài ô cửa sổ, cảm giác như cuối thu vậy.

Tối hôm qua Tiểu Sơ có gọi điện cho y nói chuyện gặp Trần Vũ ở Anh, cũng nói Trần Vũ hôm nay sẽ về. Trần Vũ chắc còn trên máy bay? Hiện giờ y và Lệ Cảnh đã vào thể không đội trời chung rồi, Cảnh Nhất Dân và Trương Quyền đấu tranh chính trị càng như nước với lửa, y căn bản không có đường lui, phải đối diện với Trần Vũ ra sao đây, lòng nghi thế, luôn có cảm giác bị thương không tan được.

Xe bus tới nhà trẻ Tây Trạch, Lâm Tuyền vừa xuống xe đã thấy Tiểu Tư Vũ đứng ở cửa nhón chân ngó nghiêng, vừa thấy y liền chào tạm biệt cô giáo, rồi chạy như bay lao vào lòng Lâm Tuyền, một tiếng gọi “ba ơi”, như dòng suối mát lạnh đổ vào tim Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền giơ Tiểu Tư Vũ lên cao, để cô bé cười lên cổ mình, Tiểu Tư Vũ nắm lấy hai tai y, chỉ huy Lâm Tuyền đi tới cửa hàng cạnh trường.

Đi vào cửa hàng mát lạnh, hai cha con dạo chơi chừng 20 phút, Tiểu Tư Vũ diệt tới cái kem thứ ba mới nhận được điện thoại của Từ Kiến, nói buổi tối Khổng Lập Dân mời cơm ở Tú Thủy Các, Lâm Tuyền vội nói:

- 7 giờ 30 đã biểu diễn rồi, còn ăn được mấy thứ, ông nói với chú Khổng, bảo phải bao luôn bữa ăn khuya.

Từ Kiến cười ha hả hưởng ứng, tiếp đó Khổng Lập Dân gọi điện mắng một trận, ngay bữa ăn khuya cũng bóc lột của người ta.

Lâm Tuyền gọi điện cho Quý Vĩnh, bảo ông ta tới thẳng Tú Thủy Các, còn cha con y lại ngồi xe bus, đi một vòng nữa mới vào thành phố.

236. Q.5 - Chương 20: Xung Đột (2)

Vì sân trường Tây Trạch không chứa được nhiều người, nên quảng trường trung tâm Nam Cảng đặt màn hình cỡ lớn ấy nghìn người tập trung xem.

Lâm Tuyền tất nhiên đi theo một lối riêng vào hiện trường, được ngồi ở hàng ghế đầu tiên, y là người rất khó để bên ngoài ảnh hưởng tới tâm tình của y, có điều tới hiện trường buổi biểu diễn, vẫn cảm thụ được không khí sôi trào khiến máu người ta như chảy nhanh gấp bội, kế hoạch chỉ cho 2.500 người vào, cuối cùng chen lấn tới 3.000 người, lâm thời tăng thêm mấy máy lạnh cũng không giảm bớt được nhiệt độ hiện trường, cũng có nhiệt trong tâm tình, có cái nhiệt ở sinh lý.

Lâm Tuyền giống như tất cả khán giả đợi Trần Phi Lăng lên sân khấu biểu diễn, cảm thấy Chu Sơn lên phát biểu khai mạc tuần lễ hoạt động nghệ thuật sao mà rườm rà đến phát bực, may có Tiêu Ly Ly dẫn chương trình, tuy phong cách có nốt nốt, nhưng bộ váy hồng ngắn gợi cảm và khuôn mặt trẻ trung ngọt ngào của cô khiến người dưới sân sảng chờ đợi một lúc.

Còn có vô số người hâm mộ quanh quần bên ngoài sân, tường bao của Trung học Tây Trạch không ngăn cản được họ, nhìn người treo tường, người leo cây lơ lửng khắp nơi, Lâm Tuyền xót của, sau buổi biểu diễn này chi phí bảo trì tăng lên không ít.

Quách Bảo Lâm chẳng biết từ đâu ra chen tới bên cạnh Lâm Tuyền, ra sức dung túng y tới hậu trường xem Trần Phi Lăng trang điểm.

Người quen quá nhiều, quan trọng là còn có Tiểu Tư Vũ đi theo, Lâm Tuyền tuy rất động lòng, nhưng ngại không hưởng ứng, thấy Quách Bảo Lâm định chen tới trước sân khấu nhìn quần lót của Tiêu Ly Ly, Lâm Tuyền trang nghiêm ngăn lại:

- Dừng lại, học sinh của tao đây. Mà làm thế sau này làm sao tao ngẩng đầu lên nhìn bọn chúng? May muốn phát tiết nội tâm đen tối dâm dục hay là muốn tao với mày cắt áo tuyệt nghĩa nào.

Quách Bảo Lâm ngượng ngùng đứng tại chỗ, ngồi được một lúc nghe tiếng nữ sinh đằng sau hò hét gọi tên Trần Phi Lăng mà ngứa ngáy, chề Lâm Tuyền nguyền nguyền, có ghế không ngồi một mình chen lấn trong đám đông, chẳng biết hôm nay bao nhiêu người đi xem hát thực sự, bao nhiêu người mang ý đồ xấu xa như hắn.

Nói thật đi nghe ca nhạc tới buổi biểu diễn thế này không phải lựa chọn hợp lý, dù dàn loa công suất lớn cũng không át hết tiếng hò reo diếc tai phía dưới.

Tiểu Tư Vũ lúc đầu còn phấn khích sau cũng nhàm chán, ngồi trong lòng Lâm Tuyền ngủ ngon lành, không biết Trần Vũ có ở trong đám đông kia không, cô ấy rất hâm mộ Trần Phi Lăng. Lâm Tuyền mắt nhìn lên sân khấu mà đầu óc để tẩu đầu tẩu, cho tới khi người dẫn chương trình đi ra tuyên bố buổi biểu diễn kết thúc, Trần Phi Lăng ra sân khấu cảm ơn, hội trường tức thì bùng lên tiếng hò hét như sấm động mới làm Lâm Tuyền mới tỉnh lại.

Đợi ọi người rời đi vắng rồi, Lâm Tuyền dặt tay Tiểu Tư Vũ rời sân thể dục, không ngờ ra ngoài thấy vẫn có hàng ngàn người hâm mộ đứng đó không chịu đi, đợi Trần Phi Lăng thay trang phục đi ra, người vốn ở quảng trường trung tâm cũng tràn cả tới.

- Điên rồi.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Tuyền là gọi cho Chu Sơn hỏi xem có biện pháp ứng phó không.

- Chúng tôi đã dự liệu trước tình hình này, còn chuyên môn định ra phương án ứng phó khẩn cấp, cục công an thành phố đã tăng cường lực lượng tới Tân thành Nam Cảng, học sinh trong trường cũng được tổ chức bảo vệ Trần Phi Lăng rời khỏi đây. Có điều anh Lâm phải cẩn thận, đừng để người ta nhận ra.

Chu Sơn vừa nói thế Lâm Tuyền liền giật mình, vội bế Tiểu Tư Vũ quay trở về sân thể dục, ra sau hậu trường, tìm được đám Chu Sơn, Trần Phi Lăng vẫn ngồi đó, vừa cười nói với nhân viên công tác, vừa luôn tay ký tên lên ảnh.

Thấy Lâm Tuyền bế một cô bé xinh xắn đi vào, đôi mắt như nước của Trần Phi Lăng ánh lên niềm vui không kìm nén được, dừng tay lại, giọng có chút hờn dỗi:

- Anh đúng là người bận rộn đấy, tới giờ mới chịu ra mặt.

- Ấy, đừng ngừng, chữ ký của cô đáng tiền lắm.

Trần Phi Lăng lườm y một cái, phong tình diên đảo khiến không ít nhân viên công tác nín thở.

Lâm Tuyền hỏi Chu Sơn:

- Bên ngoài người chen lấn quá đông, không thể tiếp tục như thế được, an bài một người, che kín mặt, ngồi lên xi đi trước, phân tán sự chú ý của mọi người, tôi sẽ bảo Quý Vinh lái xe tới đưa Trần tiểu thư về khách sạn.

Tiêu Ly Ly vẫn chưa thay trang phục, tâm tình chưa hết kích động, mười mấy học sinh được chọn ra tổ chức buổi biểu diễn đều như thế, chạy cả tới đòi Lâm Tuyền đánh giá buổi biểu diễn.

Lâm Tuyền nói những lời khen ngợi khẳng định rồi kéo Trương Giới qua một bên:

- Nghe nói em báo danh vào Đh Tĩnh Hải, vì sao không phải Đh Đông Hải.

- Vì ba đưa bọn em đều vào ĐH Tĩnh Hải.

- Đây mà là lý do à?

Trương Giới gãi đầu:

- Thầy, nghe nói thầy tới Đh Tĩnh Hải giảng bài à?

- Ủ, còn chưa xác định, nhìn bộ dạng kém cỏi của các em kia, Đh Tĩnh Hải là cái trường rác rưởi, muốn thoát khỏi đồng rác mà không phải rác, thì còn khó hơn so với học ở ĐH Đông Hải nhiều. Thôi, mặc xác bọn em.

- Cái gì mà rác rưởi với không rác rưởi thế.

Trần Phi Lăng lại dừng bút hỏi:

Tiêu Ly Ly mau mắn giải thích:

- Tục ngữ của thầy Lâm ạ, tức là giống câu “rời bùn mà không hôi mùi bùn”.

Trần Phi Lăng phun nước lên ảnh chụp, đưa tay ôm bụng:

- Lăn nào cũng bị anh chọc người chết thôi.

- Buồn cười lắm à?

Lâm Tuyền hỏi đám học sinh, cả bọn ngơ ngác lắc đầu, câu này của thầy Lâm đúng là chẳng buồn cười tẹo nào, có điều Trần Phi Lăng cười rũ rượi, nụ cười đó khiến tim người ta rung rinh.

Dương đông kích tây, Tiêu Ly Ly đắm nhận mỗi nhử, lấy khăn quàng che kín mặt ngồi vào chiếc xe của Trần Phi Lăng, đám đông bên ngoài hò nhau đuổi theo, chỉ còn lại lác đác vài nhóm người không biết vì sao chưa chịu về. Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ, chuẩn bị đưa Trần Phi Lăng về khách sạn, Trần Phi Lăng đưa cho y một cái kính đen.

- Để làm gì, đâu cần phải làm bộ xã hội đen?

- Phóng viên nhất định còn chưa đi, bọn họ tinh lắm.

Lâm Tuyền đeo kính lên, Tiểu Tư Vũ thấy hay cũng đòi một cái, không có cỡ trẻ con, chiếc kính che quá nửa mặt cô bé, vừa mới ra cổng, tức thì ánh đèn chớp liên hồi, làm Tiểu Tư Vũ sợ hãi hét toáng lên.

Trần Phi Lăng, Lâm Tuyền, chị Lâm bao quanh cô bé, đi vào chiếc xe thương vụ Becker, những nhân viên khác đi lên xe sau, một trước một sau lao khỏi vòng vây của đám phóng viên, tới thẳng khách sạn Tỉnh Hải.

Trần Phi Lăng nhìn trang trí xa hoa trong xe:

- Anh làm đầu tư rất lớn thì phải.

- Ài, cũng chỉ có khách quý như cô mới đem cái xe này ra dùng thôi, nếu không riêng tiền xăng dầu cũng đủ làm công ty cốn con của tôi đẹp tiệm.

Lâm Tuyền đặt Tiểu Tư Vũ trong lòng, thuận miệng nói bừa:

Trần Phi Lăng ghé người tới béo má Tiểu Tư Vũ, chẳng hề ngại cổ áo trễ xuống, khiến xuân sắc bên trong hoàn toàn lộ ra trước mắt Lâm Tuyền. Lâm Tuyền đỏ mặt ngượng ngùng quay đầu đi, nói chuyện với chị Lâm:

- Khi nào mọi người rời Tỉnh Hải? Trần tiểu thư bây giờ chỉ được tính là một nửa người Tỉnh Hải thôi, phải để tôi làm trọn tình địa chủ chứ.

- Tối ngày mai chúng tôi còn có cuộc gặp gỡ fan hâm mộ ở ĐTH Tây Trạch.

Lâm Tuyền gật đầu, chẳng nói là mai mời khách.

- Anh bắt đầu được đưa bé này ở đâu thế?

Trần Phi Lăng chống tay lên đùi Lâm Tuyền, người nhoài ra trêu ghẹo Tiểu Tư Vũ, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tuyền, động tác cực kỳ thân mật:

- Cháu không phải là trẻ con bị bắt.

Tiểu Tư Vũ chề mồm ra, giọng vừa đánh vừa dừ:

- Mẹ cháu còn xinh đẹp hơn cô nhiều.

Lâm Tuyền cười béo má Tiểu Tư Vũ, cô bé con đã biết đánh ghen giúp mẹ rồi, mượn động tác bế Tiểu Tư Vũ lên để Trần Phi Lăng phải lui lại:

- Con của Phương Nam, là con gái nuôi của tôi.

- Là con của ba chứ, ba Quách mới là ba nuôi.

Tiểu Tư Vũ đính chính ngay:

- Ủ phải, Tiểu Tư Vũ là con gái ngoan của ba mà.

237. Q.5 - Chương 21: Xung Đột (3)

Trần Phi Lăng nghe thấy con gái Phương Nam thì thầm thở phào, ngồi trở lại chỗ của mình. Xe tới khách sạn Tỉnh Hải, ngoài cửa rất nhiều fan hâm mộ giờ biển reo hò, bị bảo vệ dàn trận ngăn ở bên ngoài, nơi này là sân nghiệp của Lệ Cảnh.

Còn may là biện pháp an ninh rất nghiêm ngặt, đi vào đại sảnh là tuyệt bóng phóng viên, đám Tiêu Ly Ly đã tới trước rồi, đang ngồi ở khu nghỉ ngơi chờ đợi, vừa thấy Lâm Tuyền liền đi cả tới.

Văn Nhân hai tay ôm ngực reo lên:

- Thầy ơi, thầy đeo kính đen thật đẹp trai.

- Không lo phóng viên nữa đâu, tháo ra đi, không cô bé đêm nay tơ tưởng tới thầy giáo mà không ngủ được.

Trần Phi Lăng cười đưa tay tháo kính cho y:

Lâm Tuyền nhìn qua vai Trần Phi lăng, đột nhiên thấy Trần Minh Hành, Trương Giai Minh, Trần Vũ, Trương Đào, Điền Lệ, những người mà y tuyệt đối không muốn thấy nối nhau đi ra, tất cả đứng sững lại, tựa hồ kinh ngạc vì động tác thân mật của Trần Phi Lăng dành cho y.

Ánh mắt Trần Minh Hành dừng trên người Lâm Tuyền tích tắc, rồi cười sang sảng nói:

- Kể hèn này là Trần Minh Hành, kinh doanh cái khách sạn nhỏ này, Trần tiểu thư dừng chân ở đây? Có thể để tôi làm tròn tình chủ nhà.

Rồi nói với Lâm Tuyền:

- Lâm tiên sinh và Trần tiểu thư cùng quang lâm thật vinh hạnh cho chúng tôi.

Lâm Tuyền chỉ lặng lẽ nhìn Trần Vũ, sao lần nào gặp em cũng là đi với hắn? Còn về mặt kinh ngạc của Trương Giai Minh, Trương Đào, Điền Lệ hoàn toàn không thêm đếm xỉa tới.

Sắc mặt Trần Vũ hơi nhợt nhạt, cảm giác như đang gắng gượng hết sức để đứng vững vậy.

Trương Giai Minh thì nhìn chằm chằm Lâm Tuyền không biết vì sao Trần Minh Hành dùng kiểu xưng hô tôn trọng Lâm Tuyền, lại có vẻ như quen biết từ trước. Trong lòng Trương Đào và Điền Lệ càng phải dùng “giông tố bão bùng” để hình dung.

- Con buồn ngủ chưa?

Lâm Tuyền ngồi xuống hỏi Tiểu Tư Vũ, thấy cô bé gật đầu thì đứng dậy thông thả nói:

- Tạm biệt.

- Lâm tiên sinh xin hãy dừng bước, mời trước không bằng tình cờ gặp, tôi tổ chức bữa tiệc mừng cho Trần tiểu thư, mong Lâm tiên sinh nể mặt.

Trần Minh Hành giữ lại:

Tiểu Tư Vũ giật giật tay Lâm Tuyền, xoa bụng nói:

- Ba ơi, con cũng đói nữa.

- Heo con tham ăn, vậy thì xin quấy rầy, bọn chúng là học sinh của tôi.

Lâm Tuyền giới thiệu đám Tiêu Ly Ly cho Trần Minh Hành:

- Đây là Trương Giai Minh, giám đốc phòng kế hoạch tập đoàn Lệ Cảnh, còn đây con gái tôi ...

- Tôi biết cả, không cần phiền chủ tịch Trần giới thiệu đâu.

Lâm Tuyền ngữ khí rất lạnh nhạt:

- Giám đốc Trương sắp làm tổng giám đốc tổng cty xây dựng phải không? Đúng là tuổi trẻ tài cao.

Trần Phi Lăng ngạc nhiên:

- Mọi người quen nhau à?

Trần Minh Hành cười ha hả:

- Lâm tiên sinh hại Lệ Cảnh tổn thất 500 triệu, sao không quen cho được? Tôi nói thế có đúng không hả Lâm tiên sinh?

- Chủ tịch Trần nhất định nói thế thì tôi cũng chẳng có cách nào:

Lâm Tuyền dặt tay Tiểu Tư Vũ, mép nhếch lên:

Đám Trương Giai Minh thì hoàn toàn bị Trần Minh Hành bị hồ đồ rồi, hoặc có thể nói là sợ tới ngây người.

Trần Minh Hành rất có phong độ, vẫn vui vẻ nói:

- Sao Lâm tiên sinh lại quen tiểu nữ cùng với đám Giai Minh.

- Vị sau lưng chủ tịch Trần xem như là bạn học của tôi, nên quen.

Lâm Tuyền cười nhạt:

- Còn về Trương công tử đây đứng đầu Tứ đại công tử của Tỉnh Hải, tôi không muốn biết cũng khó.

Trần Minh Hành không bận tâm tới giọng điệu châm chọc của Lâm Tuyền, xem ra chàng trai này tâm trí chưa thành thực lão luyện, một đối thủ như thế ông ta nên vui mừng hơn:

- Tiểu Đào, cậu là bạn học của Trương tiên sinh à?

- Dạ ...

Trương Đào đáp ứng, không biết trả lời thế nào, hổ thẹn nhìn Lâm Tuyền. Lâm Tuyền tựa hồ quên chuyện không vui trước kia, mỉm cười với hắn.

- Thật trùng hợp, nếu như thế tôi càng có lý do giữ Lâm tiên sinh ở lại uống chén rượu rồi.

Trần Minh Hành đi trước dẫn đường, mọi người nối nhau theo sau, đám Lâm Tuyền thì tụt lại tít đằng sau, Trần Phi Lăng ghé sát tai Lâm Tuyền hỏi:

- Anh hại Lệ Cảnh lắm vậy sao?

- Làm gì có chuyện đó, nếu tôi làm họ mất chừng đó tiền, tôi còn cần đi dạy học kiếm sống không?

- Hi hi, anh chỉ biết nói dối.

Trần Phi Lăng tựa hờn tựa oán nói, khiến người trước không nghe rõ bọn họ nói gì càng ngạc nhiên, nhất là Trần Vũ, cô chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức, tại sao ông trời đùa bỡn cô như thế, tại sao lần nào cũng khiến cô gặp lại Lâm Tuyền trong hoàn cảnh éo le, tại sao đã bao lần cô lang thang một mình trên đường lại không gặp y?

Rời thang máy, tới phòng tiệc cao cấp trên tầng thượng, đâu phải bữa tiệc nhỏ, vì đại minh tinh Trần Phi Lăng, cao tăng Lệ Cảnh đều đưa cả phụ nhân theo đợi bên trong, thế nhưng đi cùng Trần Phi Lăng vào đại sảnh là chàng thanh niên bé cô bé nhỏ, làm ai nấy kinh ngạc.

Có người tinh mắt lập tức nhận ra Lâm Tuyền chính là chàng trai thời gian trước đó phóng viên cả nước săn tìm, liền châu đầu thì thầm với nhau. Chu Lâm thấy Lâm Tuyền rất quen mắt, song không nhớ gặp ở đâu. Trương Giai Minh tâm tình rất tệ, đi lên sân khấu nhỏ, nói vài câu chúc mừng buổi biểu diễn thành công rồi tuyên bố bữa tiệc bắt đầu, nhìn phía dưới người vỗ tay thưa thưa, đa phần đang bàn tán về Lâm Tuyền và Trần Phi Lăng, Trương Giai Minh càng tức tối, nhưng lúc này trong lòng hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc Lâm Tuyền là ai.

Lâm Tuyền căn dặn đám Tiêu Ly Ly:

- Cứ thoải mái, nhưng chú ý đừng uống say đấy.

Rồi chu đáo buộc khăn ăn cho Tiểu Tư Vũ, pha cho cô bé một ly nước ngọt, tay cầm ly rượu vang, không kìm được tìm kiếm bóng dáng của Trần Vũ.

- Lão Đại, anh và Lệ Cảnh có ân oán gì vậy?

Trương Đào tới gần dò hỏi, hắn vẫn chưa thể thích ứng với chuyện này:

- Ân oán cái gì, chủ tịch Trần là người có trí tưởng tượng phong phú thôi.

Lâm Tuyền ậm ừ đáp:

Trương Giai Minh cùng Trần Vũ đi tới, đắc ý nâng chén lên:

- Anh Lâm chắc không biết Trần Vũ là vị hôn thê của tôi.

Lâm Tuyền không đáp chỉ hơi nâng ly rượu lên, ánh mắt qua ly trong suốt nhìn Trần Vũ, đôi mắt từng nhìn y dịu dàng say đắm, sao giờ xa lạ thế, làm trái tim tựa bị muôn vạn nhát dao đâm vào.

Không biết do nữ nhân giỏi che dấu tình cảm trong lòng hơn, hay càng vô tình hơn, Trần Vũ trấn định nhìn lại Lâm Tuyền, không hề có chút tình cảm nào thể hiện ra, hoàn toàn dưng dưng như với người không quen biết.

Trần Phi Lăng được đám đông xum xít vây quanh thì thoảng lại quay đầu nhìn Lâm Tuyền, cô nhận ra quan hệ giữa Lâm Tuyền và những người kia rất kỳ lạ.

Trần Minh Hành và Chu Lâm cầm ly rượu đi tới, cười nói:

- A, mọi người đang trò chuyện à, ha ha ha, Lâm tiên sinh chắc không lạ gì giám đốc Chu chứ?

Lâm Tuyền nhìn Chu Lâm đầu hói, ở lễ đấu giá khoản nợ tòa nhà Tỉnh Hải đã thấy ông ta vài lần:

- Giám đốc Chu là danh nhân của Tỉnh Hải mà, trước cửa chính phủ thành phố thường có người giới thiệu giám đốc Chu tuần hành, cho nên tôi cũng hân hạnh được biết.

Chu Lâm mặt trầm xuống, không ngờ người này sát muối vào vết thương của ông ta không chút khách khí như thế:

- Lâm tiên sinh làm việc ở đâu, có cần họ Chu tôi chiếu cố phần nào không?

Uy hiếp trắng trợn của Chu Lâm làm Lâm Tuyền phá lên cười khinh miệt, nâng ly hướng về Trần Minh Hành:

- Chủ tịch Trần dạy được con chó ngoan quá.

- Mày, mày ...

Chu Lâm nổi khùng xông tới, muốn tóm lấy áo Lâm Tuyền:

- Dừng tay.

Trần Minh Hành nghiêm mặt quát lớn, Lâm Tuyền mà mất một cọng lông nào ở đây thì khách sạn Tỉnh Hải ngay ngày mai cũng phải đóng cửa luôn.

Chu Lâm tay khựng lại, mắt vẫn trừng trừng nhìn Lâm Tuyền, đúng là rất giống một con chó bị chủ giữ xích kéo lại.

238. Q.5 - Chương 22: Xung Đột (4)

- Lâm tiên sinh là bạn học của Tiểu Vũ, không được thất lễ.

Trần Minh Hành lấy làm lạ, sao Lâm Tuyền ăn nói xác xược như thế, người được Cảnh Nhất Dân coi trọng chỉ có chút khí độ thể thôi sao?

Lâm Tuyền xua tay bảo đám Tiêu Ly Ly không cần qua bên này, nói:

- Là tôi thất lễ mới đúng, phản ứng của giám đốc Chu rất bình thường.

Động tĩnh phía này khá lớn, làm người trong đại sảnh đều quay sang, tuy không nghe rõ được bọn họ nói gì, nhưng Chu Lâm hùng hổ định đánh Lâm Tuyền thì ai cũng thấy. Trần Phi Lăng vội xin lỗi người xung quanh đi tới, nhìn Chu Lâm với ánh mắt căm ghét:

- Chuyện gì thế?

Lâm Tuyền xua tay:

- Không có gì, nói đùa với giám đốc Chu thôi.

Trương Đào rung mình, đùa thế mà là đùa, chứ thẳng người ta là chó còn gì? Trong lòng hấn, Trần Minh Hành là bá chủ của Tỉnh Hải, ông ta có tư cách nói thế, Lâm Tuyền là cái gì mà không nể nang Chu Lâm? Tuy nói ở trường đại học Lâm Tuyền cực kỳ nổi danh, nhưng làm sao đem thành tích học tập dọa người ta?

Trần Minh Hành thấy phong ba nơi này làm mọi người vây quanh, cười nói:

- Không có gì hết, đây là Lâm tiên sinh, mọi người có thể làm quen một chút. Tôi cũng rất tò mò với thân phận của Lâm tiên sinh, là người hàng xóm thần bí của Trần tiểu thư hay là chủ nhân thần bí của tập đoàn Liên hợp Tỉnh Hải?

Đám đông xôn xao, Trương Đào cứng người nhìn Lâm Tuyền, không thể nào, năm ngoái anh ấy bị tai nạn còn chưa tốt nghiệp cơ mà.

Liên hợp Tỉnh Hải là cái tên đang gây sóng gió ở Tỉnh Hải, là hàng rào chắn trước mặt Lệ Cảnh, chẳng trách Trần Minh Hành dè dặt với Lâm Tuyền như thế, nhưng, nhưng chuyện này sao có thể.

Trương Giai Minh hết nhìn Lâm Tuyền lại nhìn Trần Minh Hành, nói tự an ủi bản thân:

- Chú, chú nhầm rồi, anh Lâm đây cùng Tiểu Đào tốt nghiệp Đh Đông Hải năm ngoái mà.

Trần Minh Hành lắc đầu, nhìn Lâm Tuyền đợi câu trả lời.

- Trí tưởng tượng của chủ tịch Trần phong phú quá.

Chu Lâm la lên:

- A, tôi nhớ ra rồi, bốn lần đấu giá Tòa nhà Tỉnh Hải, có ba lần y ngồi cạnh Triệu Tăng.

- Bí thư thị ủy Thông Nam?

Trần Minh Hành còn lạ gì quá trình bán đấu giá Tòa nhà Tỉnh Hải:

- Mọi người chưa biết, Lâm tiên sinh và bí thư Triệu, bí thư Cảnh là thế giao, nếu không Liên hợp Tỉnh Hải sao có uy danh hôm nay.

Lâm Tuyền ngửa đầu cười lớn, nhìn chăm chăm vào mắt Trần Minh Hành, ánh mắt sắc bén dữ dội hoàn toàn khác hẳn chàng thanh niên dưng dưng bất cần đời khi nãy:

- Chủ tịch Trần nói thế, tôi biết làm sao?

Trần Phi Lăng là người đầu tiên hiểu ra, cô và Lâm Tuyền gặp nhau vài lần, đều liên quan tới hoạt động của Thực nghiệp Tinh Hồ, lần này lại do Liên hợp Tỉnh Hải tài trợ, nói như thế Lâm Tuyền mới hai mấy tuổi đầu có tài sản hàng trăm triệu rồi.

Chị Lâm thì không có gì ngạc nhiên nữa, từ khi Lâm Tuyền mua căn phòng cạnh Trần Phi Lăng là cô biết gia sản của Lâm Tuyền rất lớn. Bốn căn hộ tầng thượng của Bằng Nhuận, giá trên 8 triệu, mua nhà vào đó ở đã là hào phú rồi, mua nhà vút đó như Lâm Tuyền thì càng phải giàu khủng khiếp, cho nên cô cũng làm như không thấy động tác thân mật giữa Trần Phi Lăng và Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền nhìn trái nhìn phải, ai nấy đều đáng về khiếp sợ, thu ánh mắt lại, cười nhẹ:

- Chủ tịch Trần đúng là thích đùa, làm giám đốc Chu sợ rồi kìa.

Chu Lâm không sợ mà được à? Ông ta hiện giờ có thể tiêu dao tự tại do Trần Minh Hành chống lưng phía sau, nếu chàng thanh niên này thực sự là người nắm quyền của Liên hợp Tỉnh Hải thì cuộc sống của ông ta khó khăn rồi, chỉ e có thể hạ cánh an toàn cũng khó.

Đan Nguyên vào HĐQT, việc đầu tiên là yêu cầu niêm phong sổ sách, mời công ty kiểm toán và văn phòng luật sư tiến hành kiểm toán. Khoản chiếm dụng của Lệ Cảnh không dấu nổi, song Lệ Cảnh có khả năng thanh toán được, còn những vấn đề khác giữa tổng cty xây dựng và Lệ Cảnh đều không để lại dấu vết, nhưng ông ta thì khác, ăn uống bao gái đều lấy tiền công ty thanh toán, làm sao không có sơ hở trong sổ sách.

Chu Lâm trấn toát mồ hôi, ấp úng nói:

- Lâm tiên sinh, đại nhân không chấp tiểu nhân ...

Thấy Trần Minh Hành, Chu Lâm đều nhận định Lâm Tuyền là chủ nhân thần bí của Liên hợp Tỉnh Hải, Trương Giai Minh siết chặt nắm đấm, tay run rẩy, trí nhớ hẳn chưa kém tới mức đầu năm làm khó người ta ra sao. Bối cảnh của Liên hợp Tỉnh Hải là Cảnh Nhất Dân, lần đó Vương Hiểu Dương bảo vệ y như vậy,

đúng là rất có khả năng. Nghĩ tới Cảnh Nhất Dân và cha mình đã tới mức không thể dung hòa, Trương Giai Minh lo lắng trùng trùng.

Trần Vũ là con nhà nòi, từ lời kể của Tiểu Sơ, cô đã mơ hồ đoán ra tất cả, ngay từ đầu đã không kinh ngạc nữa.

Chỉ có Trương Đào và Điền Lệ vẫn không sao tin nổi, bọn họ tham gia vào quá trình trọng tổ tổng cty xây dựng Tỉnh Hải, biết được thực lực Liên hợp Tỉnh Hải, bọn họ không tin Lâm Tuyền sở hữu tài phú lớn như vậy, cho dù y chỉ là người quản lý khoản tài phú đó cũng khó tin.

Trần Minh Hành tin tưởng vào sức phán đoán của mình, nếu chút con mắt nhìn người đó mà ông ta không có, thì khỏi lẫn lộn ở thương trường:

- Lâm tiên sinh cũng là người thích đùa, cậu cho rằng sự kiện này nên kết thúc thế nào là tốt nhất.

Sự kiện này tất nhiên là chiến tranh cổ phiếu giữa hai bên, ông ta thử thăm dò Lâm Tuyền, nếu có thể giải quyết hòa bình là tốt nhất.

- Lệnh Cảnh là đại cổ đông lớn nhất, kết thúc thế nào còn cần hỏi người khác sao?

- Lệ Cảnh bỏ ra 500 triệu, Lâm tiên sinh cần gì ép người như thế?

- Ô, nếu tôi là chủ nhân của Liên hợp Tỉnh Hải sẽ rất sẵn lòng bỏ 500 triệu mua 26.2% cổ phần kia, nếu Lệ Cảnh mồn bán cả 69% cổ phần, tôi nghĩ Liên hợp Tỉnh Hải cũng sẵn lòng mua hết thôi.

Sắc mặt Trần Minh Hành biến đổi, giọng không thản nhiên như nãy giờ nữa:

- Lâm tiên sinh thật lắm tiền, chút cổ phần của Lệ Cảnh chẳng đáng giá là bao, nhưng cũng phải 4 -5 tỷ, Liên hợp Tỉnh Hải không sợ nuốt không trôi à?

- Vì giúp Lệ Cảnh trả hết khoản vay, tôi nghĩ dù Liên hợp Tỉnh Hải dốc hết tài sản ra cũng không ngại đâu.

Trần Minh Hành mặt âm trầm:

- Thế nào Liên hợp Tỉnh Hải mới chịu buông tay?

- Có một điểm chủ tịch Trần đoán trúng, tôi và cao tầng Liên hợp Tỉnh Hải xem như có chút quen biết, không ngại nói cho ông một tin tức nội bộ, Liên hợp Tỉnh Hải cho chủ tịch Trần nửa năm, nửa năm sau sẽ mời trọng tài kinh tế.

- Được, được, Lâm tiên sinh cũng không coi là ép người quá đáng ...

Trần Minh Hành bỏ đi, những người khác nhìn nhau, không hiểu nội dung cuộc đối thoại của bọn họ.

Chu Lâm đuổi theo Trần Phi Hành, mọi người thấy hết trò vui cũng tản ra, Lâm Tuyền uống cạn ly rượu, tựa như tự nói:

- Xem ra mình không được hoan nghênh lắm.

Lấy khăn chùi mép cho Tiểu Tư Vũ:

- Con ăn no chưa?

Tiểu Tư Vũ xoa bụng gật gật đầu, cô bé được mẹ dặn đi với cha không được xen vào chuyện người lớn, nên vừa rồi chỉ chuyên tâm đánh chén.

Lâm Tuyền dắt Tiểu Tư Vũ đi ra cửa, đám Tiêu Lỵ Lỵ tất nhiên cũng đi theo.

- Lâm Tuyền.

Giọng nói ở sâu trong thâm tâm còn vô cùng quen thuộc kia như có một ma lực, khiến Lâm Tuyền đứng lại tại chỗ, gian nan quay đầu lại, nhìn Trần Vũ, Điền Lệ đuổi theo, cười chua chát.

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

- Còn nhớ hai năm trước anh định nói với em không, nếu khi đó em không muốn biết, thì bây giờ cũng không cần biết nữa.

Lâm Tuyền giọng đều đều, nhưng trái tim giằng xé, trách móc bản thân, vì sao lại nói ra những lại vô tình như vậy?

Nhìn Lâm Tuyền đi mà không quay đầu lại, Trần Vũ nắm chặt lấy tay Điền Lệ, Điền Lệ im lặng chịu đựng mấy móng tay bấm vào da thịt. Trương Đào cứ như vừa mới tỉnh mộng, lảo đảo:

- Sao có thể, sao có thể.

Đoạn cao trào thế này mà tác giả viết không bật lên nổi, kém xa Quan Lộ Thương Đồ quá nhiều, sao bên TQ nhiều người khen thế không biết nữa.

239. Q.5 - Chương 23: Bỏ Đi (1).

Trần Vũ mắt không rời bóng lưng Lâm Tuyền, nói như người mất hồn:

- Đầu là thật đấy, ba năm trước anh ấy sáng lập ra Liên hợp Tinh Hải, khi chúng ta đang học hai năm cuối đại học, anh ấy đã biến nó thành con quái thú nuốt chửng mọi thứ trên đường nó đi ...

- Liên hợp Tinh Hải nắm 13% cổ phần của tổng cty xây dựng, chỉ hai tháng qua, giá trị tăng lên gần 40 triệu ...

Trương Đào không dám tin Lâm Tuyền có số tài sản lớn như thế.

Trần Vũ nhìn qua cửa kính, chiếc Becker màu đen đang từ từ lái ra cửa khách sạn:

- Vì sao không nói cho em biết trước, vì sao chứ?

Dù qua Tiểu Sơ cô đoán được thân phận Lâm Tuyền không hề đơn giản, nhưng không ngờ hoàn cảnh éo le đến thế, khiến y thành người đứng phía đối địch với cha cô. Giá như cô biết thân phận y sớm hơn, tất cả những điều này có lẽ đã không xảy ra.

Điền Lệ ôm lấy vai bạn:

- Tiểu Vũ, hãy nói tất cả với anh ấy đi, nếu không bạn sẽ hối hận suốt đời.

- Bạn không nhìn thấy cô bé ở bên cạnh anh ấy sao? Phương Nam trước giờ là trợ thủ của anh ấy, hiện còn là người yêu, hai năm trước anh ấy không ỉnh giải thích, giờ giải thích còn có tác dụng gì?

Trần Vũ không nén nổi thương tâm ngồi bệt xuống, có lẽ trong lòng anh ấy mình là cô gái không còn sạch sẽ nữa, lòng đau đớn cực điểm, nhưng đau đớn làm người ta kiên định hơn: Em sẽ đợi, dù đợi cả đời cũng sẽ đợi tới khi anh hiểu trái tim em.

Cùng lúc đó trong văn phòng của mình, đôi mắt của Trần Minh Hành ẩn sau góc âm u của gian phòng, tay cầm chiếc ly cổ cao, rượu đỏ như máu sóng sánh bên trong, hơi nghiêng đầu qua, khóe mắt liếc nhìn khuôn mặt vì ghen ghét mà biến hình của Trương Giai Minh, hỏi nhỏ:

- Chuyện này cháu biết lâu rồi phải không?

Trương Giai Minh hừ một tiếng, tiết lộ oán hận trong nội tâm, hẳn có thể khoe khoang Trần Vũ là vị hôn thê của mình trước mặt Lâm Tuyền, nhưng cô gái đó hẳn chẳng được chạm vào, còn Lâm Tuyền mới thực sự có được cả trái tim và cơ thể ấy, ai bảo đó không phải là sự cay đắng.

- Thứ mà chú đồng ý với Trương gia cháu sẽ không thiếu chút nào.

Giọng Trần Minh Hành lạnh lùng mà nghiêm nghị:

- Nhưng cháu phải biết, hôn nhân giữa cháu và Tiểu Vũ chỉ là trên mặt pháp luật, chú tuyệt đối không cho phép cháu can thiệp vào tự do của Tiểu Vũ.

- Chú, cháu yêu Tiểu Vũ mà ...

Trương Giai Minh cười gượng gạo nói:

- Tôi nói còn chưa rõ ràng sao, nó hoàn thành chức trách của nó, không ai được đòi hỏi hay yêu cầu gì hơn.

Trần Minh Hành quay lại, đôi mắt trong bóng tối ánh lên cái nhìn nguy hiểm:

- Dạ ...

Trương Giai Minh nuốt nước bọt, đưa tay lau mồ hôi trên mặt, lúc này hắn không dám làm trái ý Trần Minh Hành, cha hắn trong đấu tranh chính trị với Cảnh Nhất Dân tuy luôn nói phòng thủ, thực chất bị Cảnh Nhất Dân dồn ép không còn cách nào khác. Từ khi Liễu Diệp Thiên tỏ rõ lập trường, Cảnh Nhất Dân thông qua Liễu Diệp Thiên can thiệp vào quyết sách thường nhật của chính phủ, địa vị của cha hắn bị uy hiếp nghiêm trọng. Hắn hiểu chẳng may một ngày cha hắn không giữ nổi vị trí, Trần Minh Hành sẽ phải nhận ước hẹn năm xưa.

Trần Minh Hành thấy Trương Giai Minh im lặng thì thầm lắc đầu, song chuyện cần làm vẫn phải làm:

- Bên tổng cty xây dựng giao cho cháu, Lâm Tuyền gài dính vào đó, cháu cần ứng phó cẩn thận. Chú nghĩ với năng lực của cháu, nếu kinh doanh đang hoàng sẽ phát triển mạnh.

- Cháu hiểu.

Được tin tức trọng tổ kích thích, cổ phiếu 00601 hai tháng qua khôi phục đà tăng trưởng, giá trị tăng lên mức 280 triệu, đem địa ốc Lệ Cảnh chinh hợp vào, tổng công ty xây dựng có khối tài sản lên tới 1.8 tỷ.

Nghĩ tới công ty lớn với tài sản khổng lồ nằm trong tay mình, Trương Giai Minh không kìm được hưng phấn, chuyện không vui trước mắt tan hết. Trương Giai Minh không khỏi bội phục cha mình tính toán sâu xa, Trần Nhiên, Dương Vân, Chu Bình ra sức vơ vét tài sản, rốt cuộc kết cục thế nào.

Trần Minh Hành quay đầu đi, không muốn lộ ra sự khinh bỉ của mình, ông ta và Trương Quyền một người đi quan lộ một lên thương đồ, khiến Lệ Cảnh dấn lên thi hài tổng công ty xây dựng mà lớn mạnh, trong tay Trương Quyền có tài liệu quan trọng, khiến ông ta không thể làm trái hiệp nghị bí mật năm xưa.

- Cháu lui đi.

Trần Minh Hành không kìm chế được sự căm ghét với cha con tham lam này, đợi Trương Giai Minh đi rồi, ngồi xuống ghế, một lúc sau ấn chuông:

- Bảo Trương Đào, Điền Lệ ngày mai tới văn phòng của tôi.

.....

Ngày 15 tháng 6, quán cà phê đường Đông Thanh, Lâm Tuyền hồi tưởng lại cảnh năm đó mình chạy khỏi nơi này, bị thương thể nặng như vậy còn thoát khỏi bàn tay tử thần, nói đúng ra phải cảm tạ tác dụng của quyền lực, nếu y chỉ là một người dân bình thường, lấy đâu ra sự phụ vụ y tế ưu tú như vậy, có lẽ lúc này mộ của y đã xanh cỏ rồi.

Lâm Tuyền bình tĩnh nhìn Trương Đào, Điền Lệ rụt rè ngồi trước mặt.

- Anh có biết không, Tiểu Vũ không phản bội anh, hai năm qua cô ấy một thân một mình du học ở Anh. Lần trước em chỉ vì quá tức giận nên nói như thế, Trương Giai Minh về nước rồi nên cô ấy sang Anh để tránh mặt anh ta ...

Lâm Tuyền uống một ngụm cà phê, ánh mắt xa xăm nhìn dòng người qua lại bên đường, từ lúc gặp nhau tới giờ y hoàn toàn im lặng không nói một lời, một câu chào hỏi bình thường cũng không có.

- Tiểu Vũ lần này trở về là để cử hành hôn lễ với Trương Giai Minh, hôn lễ sẽ diễn ra vào ngày mai, nhưng em tin anh hiểu ý nghĩa cuộc hôn nhân của họ.

- Tôi hiểu.

Lâm Tuyền thở dài, tới lúc này mới chịu lên tiếng:

- Tiểu Vũ không cần vì Lệ Cảnh mà hi sinh bất kỳ điều gì, cô về nói với Tiểu Vũ, giữa tôi và Lệ Cảnh, cô ấy chỉ có thể chọn một, thứ cô ấy mất đi ở Lệ Cảnh, tôi có thể bù đắp cho cô ấy.

Điền Lệ bị ngữ khí không chút thỏa hiệp của Lâm Tuyền làm tức giận, cảm thấy này giờ mình tốn bao nhiêu nước bọt vô nghĩa, giọng nói trở nên bèn nhọn:

- Tiểu Vũ chỉ cần thành hôn với Trương Giai Minh là sẽ có 35% cổ phần của tổng cty xây dựng, anh có thể cho cô ấy chừng đấy không? Anh nghĩ anh nắm được 13% cổ phần của tổng công ty xây dựng đã là to lắm chắc?

Phần nào đó trong Điền Lệ không tin vào sự thực, hoặc không muốn tin vào sự thực, vô hình tâm lý muốn đánh giá Liên hợp Tình Hải thấp hơn:

- Tiểu Vũ thực sự quan tâm tới cái đó.

Lâm Tuyền nhìn chằm chằm vào mắt Điền Lệ:

- Anh phải tin vào tình cảm của Tiểu Vũ với anh, cần gì để ý tới chuyện danh nghĩa, chỉ cần bốn năm, Tiểu Vũ có thể ly hôn với Trương Giai Minh.

Điền Lệ hạ mí mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Tuyền:

- Chẳng lẽ vì cô ấy mà chút chuyện này anh cũng không làm được, hay là đúng như chú Trần nói, anh chỉ là con cờ của Cảnh Nhất Dân.

Bị một câu nói này của Điền Lệ kích thích, Lâm Tuyền thấy tim thất mạnh, đau đớn vô cùng, y choàng tỉnh, Trương Đào và Điền Lệ tới đây không phải vì suy nghĩ cho Trần Vũ, mà là bị Trần Minh Hành sai phái, không ngờ ông ta muốn đem tình cảm giữa mình và Trần Vũ ra làm giao dịch.

- Trần Minh Hành hứa cho hai người cái gì?

- Không không, bọn em vì hôm qua thấy Tiểu Vũ thương tâm như thế, cho nên mới ...

Điền Lệ luống cuống giải thích, Trương Đào càng cúi gằm mặt xuống:

Lâm Tuyền lạnh lùng nhìn Trương Đào, tên này tới giờ vẫn không có gan nói một câu nào, làm người ta cảm thấy vừa đáng thương vừa đáng buồn:

- Có một số lời không thể nói bừa, chuyện uẩn khúc giữa Trương Quyền và Trần Minh Hành, hai người biết được bao nhiêu? Trần Minh Hành nếu dám đem tình cảm của Tiểu Vũ ra làm hai phần giao dịch, tôi nói cho hai người biết, ông ta sẽ càng chết thảm hơn thôi.

Điền Lệ rùng mình, không ngờ Lâm Tuyền đoán ra rồi.

Lâm Tuyền thật sự nhớ tình cảm thời đại học, thế nên khi đó y mới không nói ra sự thực, chỉ biết thở dài:

- Hai người phải biết rằng Tiểu Vũ sinh ra trong gia đình như thế không phải hạnh phúc mà là bất hạnh, Tiểu Vũ thực lòng đối xử với hai người. Nhưng hai người xem lại việc làm của mình hôm nay đi, có xứng với cô ấy không?

240. Q.5 - Chương 24: Bỏ Đi (2).

Lâm Tuyền đứng dậy, chậm rãi rời quán cà phê, đi không mục đích trên đường, hai hàng nước mắt rơi xuống, y biết Trần Vũ không phải cô gái tham vinh hoa phú quý, nhưng tính cách kiên cường thậm chí nói là bướng bỉnh của cô, định sẵn cô sẽ vì lợi ích của gia tộc, chấp nhận cuộc hôn nhân với Trương Giai Minh, nhưng không làm vợ chồng với hắn..

- Ngài Lâm quá tàn khốc với bản thân rồi.

Quý Vinh từ sau lần Lâm Tuyền bị tai nạn đó không dám lơ lửng, nhất là hôm nay trở về nơi cũ càng cẩn thận theo sát, chuyện trong quán cà phê ông biết hết, nói khẽ:

- Cũng tàn khốc với người khác.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Chú Quý, không phải tôi muốn thế, nhưng thời cơ chưa chín muồi, mọi người phải chịu đựng đau đớn. Chẳng lẽ chúng ta có thể thỏa hiệp sao?

Ngày hôm sau, Trương Giai Minh và Trần Vũ kết hôn, trở thành vợ chồng về mặt pháp luật. Cùng ngày, 69% cổ phần của tổng công ty xây dựng dưới tên Lê Cảnh được chuyển giao cho vợ chồng Trương Giai Minh, Trần Vũ. Trương Giai Minh lên làm tổng giám đốc tổng cty xây dựng, Trần Minh Hành làm chủ tịch HĐQT. Không thể phủ nhận, Trần Minh Hành cũng nhìn thấy sức sống bừng bừng của sản nghiệp địa ốc trong nước, chuẩn bị tập trung tinh lực vào đó.

Nhìn cảnh tượng u ám ngoài cửa sổ, chỉ có ánh đèn mờ mờ chiếu vào, Lâm Tuyền cả ngày nhốt mình trong văn phòng mà y rất ít vào, đem toàn bộ báo cáo thống kê chất trên bàn làm việc, muốn dùng đó phân tán thần kinh của mình.

Nhưng làm sao có thể lừa dối được bản thân, nghĩ lúc này Trần Vũ mặc áo cưới nắm tay Trương Giai Minh là y muốn nổi điên rồi, Lâm Tuyền hất tung số giấy tờ trong tay, nhiều lúc y muốn tung hê tất cả đi đến cái đám cưới chết tiệt đó, đâm thẳng vào mặt đám Trương Quyền, Trần Minh Hành, dẫn người con gái y yêu đi, nhưng bước ra khỏi văn phòng, Lâm Tuyền lại quay vào, y không thể làm thế, nếu y là người bình thường y như Trần Vũ trước kia vẫn nghĩ, có lẽ y làm thế thật, nhưng y không phải, y có quá nhiều ràng buộc, phải chịu trách nhiệm với quá nhiều người, y còn có Phương Nam.

Nhưng thực sự là thế sao? Hay đó chỉ là cái cớ bao biện, hay vì y không dám đối diện, quá nhiều chuyện dù với đầu óc siêu phàm của mình, Lâm Tuyền cũng không nghĩ thông được, y hoàn toàn rối trí, đầu y đau như muốn nổ tung, gằm thét như con thú bị thương, người ngoài văn phòng nghe thấy nhưng không ai dám vào.

Lâm Tuyền không biết rằng đúng lúc này Trần Vũ lên máy bay tới Anh, hôn lễ vừa kết thúc là cô đi luôn, khi lên máy bay về mặt cô cứng cõi lạnh lùng, nhưng vào chỗ ngồi, cô gục đầu vào lòng bàn tay, nước mắt không kìm được rơi xuống, lòng đau đớn khôn tả: Chẳng lẽ cả đời này chúng ta không còn duyên phận gì nữa sao?

Khi Lâm Tuyền tỉnh lại trong văn phòng chỉ cảm thấy tay bị đầu gối lên, tê tới mất cảm giác, nhìn Phương Nam ngủ gục trên bàn, lòng vừa thương vừa áy náy, không biết đối diện với nội tâm bản thân ra sao, cũng không biết đối diện với Phương Nam thế nào, may nghe nhịp thở nhẹ nhàng đều đặn của Phương Nam mới bình tĩnh hơn một chút.

Áy náy đó cũng làm giảm bớt đau đớn trong lòng y.

Lâm Tuyền vừa tỉnh Phương Nam cũng khẽ cử động, lập tức ngồi dậy, đưa tay vuốt lại tóc, thương xót nhìn Lâm Tuyền.

- Chị đến khi nào thế?

Lâm Tuyền cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh không thật chút nào:

- Rạng sáng mới đến, nếu sớm biết cậu ngủ rồi tôi đã chẳng tới.

Trước mặt Phương Nam, Lâm Tuyền cảm thấy thật yếu đuối, không cố tỏ ra cứng cõi vươn tay ra ôm cô vào lòng, thủ thỉ:

- Phương Nam, em xin lỗi, em không quên được cô ấy.

- Vậy đừng quên, hãy giữ cô ấy trong tim như kỷ niệm đẹp, cô ấy cũng yêu cậu mà, tôi nhìn ra điều ấy.

- Không, em không biết, em không biết phải làm gì nữa ...

Lâm Tuyền lắc đầu, vùi mặt giữa gực Phương Nam để nước mắt chảy dài, một hồi lâu sau như có quyết định, ngẩng đầu lên nói:

- Em muốn nghỉ một thời gian, muốn ra ngoài đi đây đi đó, có một số vấn đề em phải nghĩ cho kỹ.

Phương Nam mở to đôi mắt đẹp sáng trong như bảo thạch, nương ánh bình minh nhìn đôi mắt mỗi một của Lâm Tuyền, đưa tay vuốt ve má y đầy yêu thương:

- Cậu đi nghỉ một thời gian cũng tốt, bên này chúng tôi có thể cầm cự được một thời gian.

Lâm Tuyền nhân cơ hội Triệu Tăng về Tĩnh Hải cùng hắn tới nhà Cảnh Nhất Dân, y có thể không để ý tới chuyện của tập đoàn, đem chuyện lớn nhỏ giao hết cho Cố Lương Vũ, Trương Bích Quân, Phương Nam. Nhưng chuyện ở tỉnh, thành phố thì khó mà thoát thân được, Cảnh Nhất Dân khi đưa ra quyết sách, đã tạo thành thói quen hỏi ý kiến của y, Lâm Tuyền muốn đi, phải trao đổi với Cảnh Nhất Dân.

- Liên hợp Tĩnh Hải phát triển tới ngày hôm nay chưa được bao lâu, căn cơ không được vững chắc sẽ hạn chế phát triển sau này.

Lâm Tuyền cân nhắc từ ngữ nói:

- Ở tỉnh và thành phố, Tĩnh Hồ được hỗ trợ đầy đủ, hiện chỉ còn đợi thị trường phát triển bùng nổ vào năm 2003, 2004. Nhưng Tân Năng Liên Hợp liên quan tới chính sách sản nghiệp năng lượng quốc gia, cần phải có căn cơ vững chắc hơn nữa. Giáo sư Lâm Cẩm Nam mấy năm qua đại đa số nghiên cứu vấn đề địa khu phía tây, chính sách quốc gia cũng dần ngả về phía tây. Cháu muốn tự mình tới phía tây một chuyến, tìm kiếm điểm tựa, đưa Liên hợp Tĩnh Hồ lên tầng ới.

- Ra ngoài đi đây đi đó cũng tốt, cứ xem như một chuyến du lịch đi, mấy năm qua cháu vất vả rồi.

Bằng con mắt lịch luyện cuộc đời của mình, tuy không biết vấn đề của Lâm Tuyền là gì, nhưng sao Cảnh Nhất Dân không nhìn ra manh mối, hiền từ nói:

- Tầm mắt và lòng dạ của cháu không nên để tiền tài trước mắt hạn chế, giáo sư Lam là cố vấn quốc sách của thủ tướng, có thể dạy cháu biết nhiều điều.

- Đi đi, đi mở mang đầu óc.

Triệu Tăng vỗ vai Lâm Tuyền:

- Em sẽ hiểu được rất nhiều thứ chưa bao giờ thấy, trước kia anh cũng đi Tây Tạng một chuyến, đó là chuyến đi mang lại lợi ích cả đời đấy.

Trước khi đi Lâm Tuyền triệu tập hội nghị cấp cao, Lâm Minh Đạt, Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Nghiêm Lập Hoàng, Quách Đức Toàn, Diệp Linh Thư, Từ Kiến, Cố Hiểu Linh cũng được mời tham gia.

- Công ty có vài việc, tôi an bài một chút, sau này ba tôi cũng giúp chiếu cố thêm.

Lâm Tuyền tạm thời rời đi, Lâm Minh Đạt không thể không có trách nhiệm, thành người giám sát. Rất nhiều người nghi hoặc về quyết định của Lâm Tuyền, dù sao công ty đang trong quá trình mở rộng mạnh mẽ, sự vụ quá nhiều, Lâm Tuyền có đầu óc kinh doanh siêu phàm, nhưng không phải nhà quản lý ưu tú. Có điều Lâm Minh Đạt, Khổng Lập Dân hoàn toàn ủng hộ quyết định của y, ba năm qua Liên hợp Tĩnh Hải chỉ biết tiến về phía trước, không dừng lại điều chỉnh, sẽ càng làm vấn đề ẩn tàng trở nên nghiêm trọng, khả năng thành chương ngại ngăn cản sự phát triển sau này.

Như với Lâm Minh Đạt mà nói, Lâm Tuyền quá tham cái lợi gần, nếu có thể trầm tĩnh nhìn lại bản thân, sẽ có lợi lớn với cuộc đời của y, tài phú vĩnh viễn không phải mục đích cuối cùng, đó chỉ là công cụ để người ta đạt tới mục đích cao hơn.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, Lâm Tuyền trong quá trình cướp đoạt tài phú thể hiện tài năng siêu phàm, nhưng y thiếu khí độ ứng xử khoản tài phú đó, chưa học được cách lợi dụng tài phú ra sao cho đúng.

241. Q.5 - Chương 25: Bỏ Đi (3).

Trước đó Lâm Tuyền đã lần lượt trao đổi với cao tầng Liên hợp TH, lúc này chỉ đem quyết định tuyên bố ra:

- Lợi nhuận thu được của Giải tỏa Lục Hồng sẽ quyên toàn bộ cho quỹ giáo dục Tây Trạch bắt đầu thực thi từ quý này.

Thời kỳ đầu phát triển, Liên Hợp TH khó tránh khỏi chút vết nhơ, vết nhơ này về sau sẽ thành nhược điểm cho người ta công kích, được ông ngoại truyền thụ, Lâm Tuyền hiểu rõ đạo giữ mình, một số công tác cần làm ngay, điều này cũng hợp ý cha y. Liên hợp TH bây giờ căn bản không để ý tới chút lợi mà Giải tỏa Lục Hồng kiếm được.

- Ba năm qua Lệ Cảnh tỏ ra chậm chạp và chần chừ có nguyên nhân sâu xa, khiến tổng cty xây dựng và địa ốc Lệ Cảnh không có hành động lớn, tụt hậu xa so với Hoa Thành, Giai Thành, càng không thể sánh với Thiên Tinh Hồ. Trương Giai Minh là nhà quản lý thực dụng, rất có khả năng không cưỡng được sự dụ hoặc của sản nghiệp địa ốc lên cơn sốt trong năm 2003, nếu hắn kiếm chế được thì thôi, chỉ cần tổng cty xây dựng tiến hành mở rộng quy mô lớn, sẽ cho chúng ta cơ hội tốt đánh bại triệt để chúng.

Lâm Tuyền đan hay tay vào nhau, ánh mắt sắc bén, Trương Quyền, Trần Minh Hành là cái đinh mà y thể nào cũng phải nhổ, không cần ngần ngại:

- Kiến thiết tân khu cơ bản hoàn tất, giờ chỉ còn mảnh đất đông nam chưa khởi động. Trương Giai Minh kiêu ngạo thành tính, không để vị trí long đầu sản nghiệp địa ốc rơi vào tay nhà khác, rất khả năng chỉ huy tổng cty xây dựng điên cuồng vơ đất. Đương nhiên Trần Minh Hành lão luyện thận trọng sẽ không ra tay quá gấp, vì thế, Thiên Tinh Hồ ngằm đầy giá mảnh đất đông nam lên, bọn chúng sẽ tự đi vào chỗ chết, nên chúng ta không tham gia tranh đoạt sống chết với bọn chúng làm gì. Đương nhiên chúng ta phải làm tốt công tác giám sát, không để sự kiện Tân thành Á Đông phát sinh lần nữa.

Lâm Tuyền trước giờ không đảm nhận chức vụ hành chính gì ở Thiên Tinh Hồ, nhưng không ai chất vấn địa vị quyết sách của y. Khổng Lập Dân là doanh nhân ưu tú, song địa ốc là sở đoản của ông.

- Liên hợp TH bỏ tiền mua lầu chính của Nam Cảng Plaza, hợp tác với Auchan, mau chóng biến nó thành trung tâm thương mại của vùng.

Lâm Tuyền dừng lại, không thấy ai đề xuất ý kiến phản đối, tiếp tục nói:

- Tân Năng Liên Hợp mới thành lập chưa lâu, rất có tiềm lực phát triển. Chúng ta đều biết nhà nước tạm thời sẽ không hao phí quá nhiều sức lực thúc đẩy sản nghiệp quang điện. Song tôi đánh giá cao tiền đồ của nó, hiện chúng ta đầu tư lớn như thế, trông qua có vẻ thời cơ còn quá sớm, nhưng công tác cơ sở cần phải làm, nghiên cứu kỹ thuật, bồi dưỡng nhân tài, thương nghiệp hóa tri thức, hình thành chuỗi sản nghiệp sẽ cần thời gian dài. Kỹ thuật trong nước không được, chúng ta mở rộng hợp tác với cơ cấu của Đức, Ý ...

Lâm Tuyền lại gọi điện thoại cho Lâm Cẩm Nam, Cổ Hiến Chương, nói cho bọn họ mình muốn nghỉ ngơi du lịch một thời gian, cần gì có thể liên hệ với Thực nghiệp Tinh Hồ.

Ngày 8 tháng 8, sau khi bao giao xong xuôi mọi việc, Lâm Tuyền chỉ mặc áo phông, quần jean, xách ba lô bình thường, vẫn dùng chiếc Nokia thô kệch, chỉ mang một tấm thẻ ngân hàng, không cho ai đi tiễn, lên tàu bắt đầu hành trình về phía tây. Lâm Tuyền không đến trạm cuối ghi trên vé mà tàu mà khi đi qua một thành phố nhỏ chưa từng nghe tên, liền liền xuống tàu, cả tàu chỉ có lác đác vài người xuống ở ga này, toa y ngồi càng chỉ có một mình. Nhìn bên kia đường ranh là cánh đồng lúa bạt ngàn, cảm giác được bao quanh bởi hơi thở đất trời, khiến y hoàn toàn quên đi mọi phiền não.

Xuất phát từ thành phố nhỏ đó mới là khởi đầu chuyến hành trình, không đi xe đường dài, không đặt ra mục tiêu gì cả, cứ vậy xách ba lô đi trên đường tiền đầu nhảy xe đó, y đi lang thang hết thành trấn này tới thành trấn khác, một vài ngày gọi điện về cho Phương Nam, về nhà báo tin bình an, chẳng hỏi tới chuyện công ty, đôi khi đi lang thang vào vùng núi, mấy ngày liền không có sóng.

Lâm Tuyền cứ đi như thế liền một tháng trời, tới một nơi núi sâu rừng thẳm ở phía tây, say mê cảnh sắc nơi này, nên cứ tiếp tục đi sâu vào bên trong, mới đầu còn có đường rải nhựa, tiếp theo đó là đường đất,

rồi đường mòn, đường đi càng lúc càng khó, cảnh sắc càng lúc càng lạ, có điều tới đâu cũng nhìn thấy cảnh sinh hoạt khốn khó, dân phong thuần phác, những nhà Lâm Tuyền xin tá túc thường không chịu nhận tiền của y, dù có nhận thì cũng chỉ nhận tượng trưng rất ít, làm Lâm Tuyền rất cảm kích, tình người từ những người xa lạ đó làm tâm lý luôn u ám của Lâm Tuyền dường như sáng lên một chút, cởi mở hơn, nhìn cuộc sống với gam màu tươi sáng hơn.

La Nhiên chỉ là một cái thôn nhỏ, Lâm Tuyền vài ngày lang thang qua khu vực không người liền quyết định tá túc ở cái thôn nhỏ này, nói là thôn nhỏ, thực ra xung quanh có mấy cái thôn kết hợp thành, các thôn phân bố rải rác quanh sơn cốc, thôn xa nhất trẻ con mỗi ngày đi học phải đi tới 30 km đường núi.

Trong thôn có bốn giáo viên, hai người đương địa, hai người kia là đôi vợ chồng tham gia giảng học tình nguyện, rồi ở lại nơi này. Bọn họ an bài cho Lâm Tuyền ở trong một lớp học, dùng bàn ghét thành giường, trong núi lạnh sớm, bọn họ còn chuẩn bị cho y cả chân đém.

- Lão Đinh đi bắt ếch núi rồi, mùa này ếch núi vừa béo vừa thơm.

Từ Lan hai tay ôm gối ngồi đối diện với Lâm Tuyền, áo sơ mi màu hồng bị rách một chỗ ở vai, dùng chỉ mà xanh vá lại, dù ăn mặc rất đơn giản, nhưng gọn gàng sạch sẽ, không che được vẻ đẹp thanh tú của cô, tuổi mới hai mươi mấy chưa tới ba mươi..

- Tại sao mọi người lại tới đây dạy học thế.

Lâm Tuyền tới đây được một tuần rồi, rất thân thiết với vợ chồng Đinh Hướng Vinh, ở nơi này chẳng có gì giải trí, họ chỉ dạy học buổi sáng để học sinh kịp về nhà, buổi chiều rảnh rỗi chỉ có thể chuyện trò:

- Tôi rất ít thấy một đôi vợ chồng nào lại cùng đi xuống nông thôn làm tình nguyện, cái chuyện này phải là do thanh niên nhiệt huyết xung phong chứ, người kết hôn rồi, thế nào cũng phải nghĩ tới vấn đề hiện thực ...

- Anh nói tới chuyện giáo dục con cái sau này à? Tôi không thể sinh đẻ được, chúng tôi cũng chẳng phải mang lý tưởng cao vời gì nên đi làm tình nguyện, tôi và Lão Đinh đã trải qua rất nhiều việc, cùng tới đây, cảm giác như nhìn thấu hồng trần ...

Từ Lan cười rất vui vẻ, dù sao bọn họ là người thành phố lớn, có học thức, gặp được Lâm Tuyền như đi xa gặp được người cùng quê:

- Cuộc sống ở đây không tệ, anh có muốn nghe chuyện của tôi và Lão Đinh không?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Tôi rất tò mò, chỉ là không tiện hỏi.

- Hi hi, anh và Lão Đinh hợp nhau lắm, cuộc sống tuy không tệ, song với Lão Đinh mà nói thì hơi tịch mịch, ít khi gặp được người hợp ý như anh.

Từ Lan nói vài câu mở màn, rồi bắt đầu thuật lại câu chuyện giữa cô và Lão Đinh:

- Tôi và Lão Đinh yêu nhau từ thời đại học, không phải tôi khen anh ấy chứ, thời đại học anh ấy còn đẹp trai hơn anh, rất được các cô gái hoan nghênh, tôi không phải là cô gái nổi bật lắm. Năm đó tôi và Lão Đinh đến với nhau, rất nhiều người muốn chia rẽ chúng tôi, song không ại thành công, tình cảm thời sinh viên rất đơn thuần. Tôi suốt ngày bám dính lấy Lão Đinh, anh ấy cũng chẳng chê tôi phiền nhiễu.

Ánh mắt cô mơ màng chìm vào ký ức tươi đẹp:

- Tình cảm chúng tôi duy trì cho tới khi tốt nghiệp, cha mẹ chúng tôi đều muốn chúng tôi về quê làm việc, chúng tôi khi đó không tách rời được nhau, cùng tới thành phố phía nam tìm việc, hai chúng tôi trong túi chỉ có hơn 200 đồng, khi đó tìm thuê một gian phòng 100 đồng, phải nộp trước 3 tháng, không đủ tiền mà đặt cọc. Chúng tôi nó khó, chủ nhà thấy chúng tôi là sinh viên mới tốt nghiệp đi tìm việc làm nên không thu tiền đặt trước. Chúng tôi nghèo lắm, phòng chẳng có gì ngoài một cái giường, nửa đêm đạp xe tới trường Sư phạm Hoa Nam nhặt rác.

242. Q.5 - Chương 26: Bỏ Đi (4).

- Anh cũng biết đấy, sinh viên tốt nghiệp là vứt hết tất cả, từ chăn màn, nồi niêu, bóng đèn ... Vứt hết tất tần tật, chúng tôi khi đó hưng phấn như trẻ con vậy, ra sức nhặt nhạnh những thứ mình cần, Lão Đinh vui nhất là nhặt được các loại sách. Nửa tháng đầu tiên, chúng tôi ban ngày tìm việc, buổi tối đi nhặt rác.

- Đó là năm 96, công việc không dễ kiếm, nhưng tôi may mắn tới một công ty làm văn phòng, Lão Đinh thì đi làm tiêu thụ. Lão Đinh học vấn rất tốt, tôi thích anh ấy ở điểm ấy, cái khác có kém một chút cũng không sao. Lão Đinh là người thẳng tính, làm tiêu thụ mà thẳng tính thì không thành công được, nhưng Lão Đinh không tìm được việc khác, chỉ nhận được lương cơ bản.

- Mới đầu chúng tôi sống khó khăn, song tràn ngập hi vọng, có điều hi vọng dần dần bị cuộc sống quăn bách mài mòn, chúng tôi nảy sinh va chạm, quan trọng là tôi không nhìn thấy tương lai thuộc về chúng tôi, bị cuộc sống phồn hoa xung quanh dụ hoặc, bắt đầu tự trách tự thương bản thân. Khi ấy ông chủ công ty thêm khát dung mạo của tôi, nói thể thật xấu hổ, trông tôi cũng được phải không?

Từ Lan vuốt tóc làm duyên:

- Đúng với câu sài ốc xuất giai nhân.

Lâm Tuyền gật đầu:

Từ Lan mỉm cười, lại kể:

- Còn Lão Đinh được con gái giám đốc công ty anh ấy thích, chúng tôi bị cuộc sống làm không còn nhuệ khí nữa, nhưng tình cảm rất kiên định. Lão Đinh tin tôi, tôi cũng tin anh ấy, thường mang chuyện này ra trêu nhau. Có một lần tôi bị cảm nặng, mới đầu không để ý, thực ra là sợ vào bệnh viện tốn tiền, cứ trì hoãn mãi, thành viêm phổi, không thể không vào viện. Bệnh viện bắt nộp 5.000 đặt cọc, chúng tôi lấy đâu ra khoản tiền đó, Lão Đinh đi cầu xin bác sĩ, nhưng bệnh viện đuổi chúng tôi ra ngoài, khi đó tôi gần như hôn mê, Lão Đinh gọi điện cho đồng nghiệp cầu cứu, nhưng nhắc tới vay tiền thì ai cũng cúp điện thoại, Lão Đinh đường đường nam nhân trưởng thành mà ngồi cửa bệnh viện khóc, cuối cùng con gái giám đốc công ty anh ấy mang tiền đến. Tôi khỏe lại rồi, Lão Đinh muốn chia tay, tôi thương tâm lắm song chịu đựng đủ rồi, nên đồng ý.

Lâm Tuyền chú ý nhìn nét mặt Từ Lan, kể câu chuyện thương tâm như vậy khiến người trái tim lạnh giá như y phải xót xa mà Từ Lan vẫn tự nhiên, thậm chí còn cười nhè nhẹ.

- Tôi theo ông chủ công ty, Lão Đinh đính hôn con gái giám đốc, từ đó chúng tôi thoát khỏi cuộc sống nghèo khó, bắt đầu sinh hoạt xa hoa. Mới đầu thỏa mãn, kiêu ngạo, ông chủ của tôi có gia thất rồi, về sau theo ông ta tôi mới biết, tôi chỉ là tình nhân, thực sự khi đó tôi sợ cuộc sống nghèo khó lắm rồi, đến sắp chết cũng không có tiền nằm viện thì còn bận tâm gì nữa? Nhưng lòng luôn trống rỗng, tôi nhớ Lão Đinh, nhớ lắm, nhớ vô cùng, nhưng đã giao hẹn không gặp nhau nữa rồi, tôi đành đứng xa xa nhìn trộm anh ấy, nhìn một cái là thỏa mãn, sau đó lặng lẽ bỏ đi.

- Lão Đinh đính hôn với con gái giám đốc, lập tức lên làm phó giám đốc, anh ấy làm quản lý rất có tài. Tôi càng ngày không kiềm chế được nỗi nhớ, gần như ngày nào cũng tới gần công ty anh ấy nhìn anh ấy một lần. Đương nhiên ông chủ tôi nghi ngờ, ông ta có tính ghen tuông rất lớn, ông ta bắt đầu hạn chế không cho tôi ra ngoài, về sau công ty làm hỏng một vụ giao dịch, tổn thất cực lớn, tức thì rơi vào bờ vực phá sản, đúng lúc ấy tôi lại có thai với ông ta, ông ta thì hoài nghi tôi và Lão Đinh qua lại, bắt tôi phá thai. Tôi không chịu, dù là con ai chẳng nữa, cũng là con của tôi, dù lòng tôi hướng về Lão Đinh, tôi vẫn muốn sinh đứa con này, có con rồi, có khi tôi không còn nhớ anh ấy nữa không biết chừng.

- Vì thế ông ta càng hoài nghi, liền ra tay đánh tôi, đẩy tôi ngã xuống thang, tôi bị xảy thai, lúc đưa vào bệnh viện, đúng lúc gặp Lão Đinh và con gái giám đốc, thấy tôi sống chết không rõ, liền nổi điên đánh ông ta, người xung quanh can mãi mới được. Lão Đinh trước mặt mọi người quỳ xuống cầu xin cô ấy tha thứ, nói không quên được tôi, muốn chiều cố tôi. Cô gái kia thấy tình cảm chúng tôi như thế cũng chấp nhận. Lão Đinh ở lại chiều cố tôi cho tới khi tôi xuất viện, nói với tôi, muốn sống cùng tôi trọn đời. Thế là chúng tôi rời thành phố xa hoa đầy bi ai đó, tới đây dạy học, sắp được ba năm rồi, tâm tình rất bình tĩnh, chúng tôi tới được với nhau do ông trời thương xót ..

Lâm Tuyền cảm động nói:

- Tình cảm hai người thật tốt.

Y luôn cho rằng mình là người lãnh đạm trầm tĩnh, không ngờ vì câu chuyện của Từ Lan và Đinh Hường Vinh làm động lòng.

- Anh cũng là người nặng tình cảm, không giống vẻ bề ngoài, vì thế mới hợp với Lão Đình nhà tôi.

Từ Lan nhìn Lâm Tuyền chăm chú:

- Chắc anh cũng có câu chuyện lâm ly không kém phần của chúng tôi, có muốn kể ra không?

Lâm Tuyền im lặng một lúc rồi khẽ lắc đầu:

- Tôi chưa nhìn thấu được giống như anh chị.

- Hai người đang nói chuyện gì thế?

Đúng lúc này, Đinh Hường Vinh trở về, xách theo một xâu ếch:

Từ Lan nhảy xuống giường, đón lấy xâu ếch trong tay chồng:

- Kể chuyện quá khứ của chúng ta.

Đinh Hường Vinh cười ha hả:

- Ài chuyện từ đời nào đời nào, Tiểu Lâm chưa chắc có hứng thú nghe đâu, thôi, nướng ếch, nướng ếch nào.

Tay nghề Đinh Hường Vinh rất khá, lột da làm ruột ướp gia vị rất điêu luyện, Lâm Tuyền chỉ ngồi nhìn, Từ Lan giúp mấy việc lật vật, chẳng mấy chốc trên đồng lửa là con ếch xuyên qua thanh sắt đang cháy mở xò xò, bùng lên những đám hoa lửa, khiến Lâm Tuyền nuốt nước bọt ừng ực. Đinh Hường Vinh vừa xoay ếch khỏi cháy vừa hỏi:

- Thèm hả?

- Dọc đường đi tới đây, nhiều lần cũng chỉ có thịt khô, người dân không chịu thu tiền, tôi không ăn thoải mái được, hôm nay được anh Đình chiêu đãi phải ăn cho thỏa.

Đinh Hường Vinh đưa cho Lâm Tuyền con ếch đầu tiên, Lâm Tuyền nóng vội thiếu chút nữa bị bỏng, xuyết xoa mãi, khiến hai vợ chồng Đinh Hường Dương cười ngất.

- Á, mưa rồi!

Vùng núi nói mưa là mưa ngày được, trời đang tốt như thế mà mưa rào rào đổ xuống, Đinh Hường Vinh bê vội thịt nướng chạy, Từ Lan, Lâm Tuyền vội vàng dọn bát đĩa quay về phòng học.

Mưa càng lúc càng lớn, Từ Lan chạy đi ôm tới một bộ chăn màn, nói:

- Bên kia tối nay không ngủ được nữa rồi.

Trong lớp học cũng bị nước tí tách nhỏ vào, kiếm không được chỗ nào không dột, ba người gấp chăn lại, tiếp tục thưởng thức món ếch nướng thơm lừng, mưa suốt một đêm, ba bạn họ cũng nói chuyện suốt một đêm.

Sáng hôm sau mưa tạnh, Lâm Tuyền tới phòng Đinh Hường Dương, Từ Lan ngủ bù, tỉnh lại đã quá trưa. Vợ chồng Đinh Hường Vinh buổi sáng phải dạy học, trưa chợp mắt một lúc, rồi cùng hai giáo viên khác dùng cỗ lợn lại mái, trong thôn cũng có hai người tới giúp.

Lâm Tuyền cẩn thận bước vào lớp học, nước trên sàn nhà còn chưa khô hết, bị đám học sinh buổi sáng đi học dẫm qua dẫm lại càng thêm lầy lội, bức tường phía đông trông nghiêng đi rõ ràng, bảo với Đinh Hường Vinh:

- Phòng học thế này thì nguy hiểm quá, gió to một chút thôi là có thể sập bất kỳ lúc nào, gian phòng anh chị ở cũng thế, tôi nằm nghe trần nhà kéo kéo kẹt kẹt mà lo nơm nớp nó đổ xuống thành mồ chôn luôn.

- Ha ha ha, ban đầu chúng tôi cũng chẳng dám ở, rồi riết thành quen, chỗ này khuất gió, còn cầm cự được hai ba năm nữa, tôi đang chạy vạy khắp nơi, xem xem có thể sửa được cái phòng học không đã, phòng này nhỏ lại thấp, ánh sáng không tốt, ảnh hưởng tới thị lực của học sinh.

Lâm Tuyền ngẫm nghĩ rồi nói:

- Anh Đình, tôi ở đây sắp mười ngày rồi mà chẳng giúp được mọi người cái gì, mai anh và chị Lan đưa tôi về huyện thành đi, để tôi mời anh chị một chuyến.
- Được, vừa vận mai chúng tôi tới huyện thành lĩnh lương, mua ít đồ dạy học.

243. Q.5 - Chương 27: Bỏ Đi (5)

Đình Hương Vinh có một cái xe đạp, mượn thêm một cái nữa, đa phần phải dắt xe, rồi núi rồi mới có chỗ mà đi, đường vừa dốc vừa lổn nhổn đá, vợ chồng Đình Hương Dương chở nhau đi phăm phăm vẫn cười vui vẻ, Lâm Tuyền thì chỉ sợ ngã, đi sau.

Rồi núi được 20 dặm mới có đường đất bằng phẳng mà đi, có xe chạy qua, nhưng cả người và xe tính năm phần tiền, Lâm Tuyền trong túi cũng chẳng còn xu nào, ở vùng núi thế này đa phần trường hợp tiền không có mấy tác dụng, nên Lâm Tuyền tiêu hết tiền cũng chẳng nghĩ việc rút tiếp, cả ba tiếp tục đạp xe, tới tới mệt mới đến được huyện thành La Nhiên.

Lâm Tuyền mời vợ chồng Đình Hương Vinh ăn cơm, quy mô huyện thành còn không bằng cái trấn nhỏ phía đông, chẳng có được món gì ngon lành, trời vừa tối là bốn xung quanh tối mù luôn, đường chẳng có đèn, ba người tới một nhà khách giá 10 đồng một phòng ở lại.

Ngày hôm sau, Đình Hương Vinh tới cục giáo dục huyện nhận tiền lương toàn bộ giáo viên trong trường, chỉ có 846 đồng, ba người bọn họ tới hiệu sách, mua mất 67 đồng tài liệu dạy học, nhìn trúng một quả địa cầu, nhưng giá hơi đắt, Đình Hương Vinh do dự mãi, cuối cùng chỉ mua một tấm bản đồ.

Lâm Tuyền nhìn cảnh này thì hỏi:

- Ở đây có ngân hàng không, tôi rút ít tiền mua sách cho bọn nhỏ.
- Được thể thì tốt qua, trong thôn có quá nửa số trẻ không nộp được tiền học, tôi và Từ Lan lương lại ít chả giúp được gì, không cần khách khí với cậu nữa. Nơi này chỉ có ngân hàng nông nghiệp, có được không?
- Cũng được, hiện giờ đều nổi mạng rồi mà.

Tới ngân hàng nông nghiệp, Lâm Tuyền bảo Đình Hương Vinh:

- Anh Đình, anh làm một tấm thẻ ngân hàng đi.
- Sao, cậu còn định gửi tiền vào đó nữa à?

Lâm Tuyền thở dài:

- Nhớ tới bọn nhỏ trong thôn, để chúng học trong lớp như thế, tôi yên tâm sao được.
- Tốt quá.

Đình Hương Vinh chẳng khách sáo giả dối, lấy chứng minh thư làm tài khoản, nói:

- Vậy thì khi rảnh rồi thì nhớ tới chúng tôi nhiều nhiều vào nhé.
- Đừng nghe anh ấy nói linh tinh.

Từ Lan nhéo Đình Hương Dương một cái:

Lâm Tuyền rút được tiền rồi mua quả địa cầu, nói:

- Anh Đình, đây là chút tâm lòng của tôi với bọn nhỏ.

Lâm Tuyền không muốn vì số tiền giúp đỡ không đáng kể gì của mình mà nhận lời cảm ơn của bọn họ, so với sự cống hiến của bọn họ, tiền y bỏ ra nhiều hơn nữa cũng chẳng thể sánh bằng. Tạm biệt vợ chồng Đình

Hương Vinh, Lâm Tuyền lên xe mới gọi điện cho Phương Nam, bảo cô gửi vào tài khoản của Đình Hương Vinh 100.000.

Lâm Tuyền nghĩ, có khi đây là ngã rẽ cuộc đời của mình cũng chưa biết chừng, mình chưa bao giờ bỏ ra cái gì mà không để thu lại một cái gì đó. Thì ra lòng không có chút vụ lợi nào lại là chuyện vui vẻ như thế, Lâm Tuyền nhớ tới một câu nói: Làm quan không thể không tham, làm ăn không thể không gian, muốn làm gì tốt việc gì, trước tiên phải có tiền! Thì ra làm quan không tham, làm ăn không gian cũng có lạc thú trong đó.

Lâm Tuyền lại tiếp tục đi về phía tây, lúc đầu cuộc hành trình y chỉ dám đi quanh quanh khu vực có người sinh sống, càng ngày càng quen thuộc thiên nhiên, Lâm Tuyền đi xa dần, có lần tới nơi hoang dã không một bóng người đi liên tục cả tuần liền, lương thực mang theo cũng hết, mấy ngày đầu toàn dựa vào quả dại lột da, rồi lại còn bị ngã, người xước xát hết cả, bị sốt nữa, lúc ấy Lâm Tuyền lo lắng mình bị nhiễm trùng rồi, may mà không phải, chẳng qua do nhiễm sương nên cảm lạnh thôi.

Gặp một nhóm thợ săn, Lâm Tuyền không ngờ thời buổi này còn có người hoàn toàn sống dựa vào hình thức nguyên thủy như thế, đi theo họ gần nửa tháng, học được không ít kỹ năng sinh tồn ngoài thiên nhiên.

Theo chỉ dẫn của những người thợ săn kết hợp với kiến thức thiên văn còn đủ dùng, Lâm Tuyền ngày nhìn trời, đêm xem sao tiến về phía thành trấn gần đó, đi tới một ngọn núi lớn, nhìn vách đá cao sừng sững, cây cối um tùm, Lâm Tuyền không dám đi qua, đi một mình trong rừng rất nguy hiểm, không chỉ thú dữ mà đủ loại côn trùng độc, mất mạng như chơi.

Không còn cách nào khác, Lâm Tuyền đành đi vòng qua, không ngờ dãy núi quá dài, đi hết mười ngày mới trở lại đúng hướng những người thợ săn chỉ cho, lại lần nữa rơi vào cảnh hết sạch lương thực, may lần này y là thợ săn nghiệp dư rồi, mấy con thú lớn không nói, như thỏ, cáo thì y có thể bắt được, đủ giúp y cầm cự tới được thành trấn kia, nhưng chỉ ở lại nghỉ ngơi hai ngày mưa thêm nhu yếu phẩm rồi lại tiếp tục lên đường.

Lúc này da lộ ra ngoài y phục bị tia tử ngoại trên cao nguyên chiếu rọi hết cả, từ cao nguyên tiếp tục tới tây cương, da dễ thành màu đồng rồi, ở đây trừ huyện thành và tập trấn quan trọng thì nơi khác gần như không có điện, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn, buổi trưa chỉ mặc một cái áo ba lỗ, tối tới lại thấy tuyết phát phơ rơi xuống.

Cứ như vậy đắm chìm trong thiên nhiên hoang dã quên cả ngày tháng, đến một hôm qua huyện thành bất gặp một cô bé con rất giống Tiểu Tư Vũ, mới chợt phát hiện ra là tháng 12 rồi, y thấy nhớ Phương Nam, nhớ Tiểu Tư Vũ, nhớ gia đình còn cào da diết, liền quyết định quay về Tỉnh Hải.

Lại lần nữa đi qua huyện thành gần thôn La Nhiên, Lâm Tuyền liền xuống xe, đi bộ hơn 30 dặm đường, chàng thư sinh Lâm Tuyền nay không còn nữa, nửa năm trời phiêu bạt làm y khỏe hơn rất nhiều, chùng đó đường đất không làm khó được y.

Tới cái thôn nhỏ làm mình cảm động, trường học đã đổi mới hoàn toàn, có tường bao làm bằng đá, ở giữa có sân nhỏ, trồng mấy cây bạch dương, mấy cô bé đang nô đùa, chạy tung tăng như những con hươu nhỏ.

Đem so với hồi mới lên đường thì Lâm Tuyền khác nhiều rồi, vạm vỡ hơn nhiều, da bị mặt trời cao nguyên chiếu vào ánh lên sắc đỏ au khỏe khoắn, mái tóc dài rối bời, râu lởm chồm trông rất lãng tử, lưng khoác chiếc ba lô to, chân đi giày da của thợ săn, hông gài dao, trông rất da dẳng một người lữ hành.

Lâm Tuyền vừa xuất hiện ở cổng trường tức thì làm đám học sinh ở sân hoảng sợ ré lên, có đứa đi vào mách cô giáo, cô giáo kia chạy ra, nhìn thấy Lâm Tuyền hô lớn:

- Tiểu Lâm! Chị Từ ơi chị Từ, Tiểu Lâm về rồi

Từ Lan từ trong phòng chạy ra như một cơn gió, nhìn bộ dạng của Lâm Tuyền vừa mừng vừa buồn cười:

- Vừa rồi học sinh nói có một tên điên tới trường, té ra là anh, tôi thật không nhận ra, anh thay đổi nhiều quá.

- Sau khi tạm biệt anh chị tôi tiếp tục du lịch, ở nhà ít ăn gió nắng sương nhiều mới thành bộ dạng này.

Giọng Lâm Tuyền cũng trầm hơn, rất nam tính:

- Anh liền một lúc gửi vào 100.000, chúng tôi hoảng sợ, mới đầu không dám tiêu, sợ anh gửi nhầm tiền, nhưng liên lạc không được. Đợi một tháng sau mới lấy tiền sửa lại trường, anh vào xem xem, tiền dùng mua vật liệu hết, còn lại do người dân trong thôn bỏ công sức làm, tốn có 50.000. Tiền còn lại chúng tôi cho thông khác sửa trường, anh Đinh đang ở bên đó, để tôi cho người đi gọi ...

Từ Lan nói tía lia một hồi rồi nhìn thật kỹ Lâm Tuyền, mỉm cười nói:

- Trông anh kia, thay đổi nhiều quá, đặc biệt là đôi mắt ...

Lâm Tuyền cười, y cũng nhận thấy bản thân đã thay đổi rất nhiều, không chỉ ở ngoại hình.

Chẳng biết họ đi gọi người thế nào, cái thôn kia cách nơi này tới 20 dặm đường núi, trước khi trời tối Đinh Hướng Vinh đã về rồi. Người dân trong thôn mang tới một nồi thịt dê, Lâm Tuyền biết dê là nguồn kinh tế duy nhất của nhiều gia đình ở đây, trừ khi dê già, bệnh chết mới ăn. Lâm Tuyền thấy mình không xứng đáng nhận, y bỏ ra thực không đáng gì, lại tiếp nhận báo đáp nồng nhiệt chân thành của người khác.

- Chuyện này ...

Lâm Tuyền khó xử nhìn Đinh Hướng Vinh:

- Anh Đinh, lát nữa anh giúp tôi gửi cho nhà họ 200 đồng nhé.

- Đừng, đây là tâm ý của người dân, trước kia tôi và Từ Lan tới dạy học cũng giết một con hươu, trường học xây xong giết một con hươu, giờ cậu quay về đương nhiên phải giết một con. Cậu không ăn là chúng tôi ăn hết.

Đinh Hướng Dương gọi các giáo viên khác:

- Nào nào, mọi người ăn đi, kẹ cậu ấy.

Từ Lan đánh vào tay Đinh Hướng Dương:

- Để anh ấy ăn trước.

Vừa nói xong thì bụng réo ùng ục, khiến mọi người cười nghiêng ngả, Lâm Tuyền không khách khí nữa cầm đũa gấp thị ăn. Từ Lan ăn tới mức no xoa bụng, hô lớn:

- Không được rồi, không được rồi, no vỡ bụng mất.

Lâm Tuyền cười vui vẻ:

- Chị Từ Lan, lần trước ăn ếch nướng có thấy chị tham ăn như vậy đâu.

Một cô giáo bên cạnh nói:

- Từ Lan cả tháng rồi không được ăn thịt, ngửi tay mình cũng thấy mùi thịt thơm.

Lâm Tuyền chưa xót vậy mà Từ Lan cùng cô giáo kia cười đùa như không. Đinh Hướng Vinh lấy một cuốn sổ ra, vắn to chiếc đèn dầu, đưa cho Lâm Tuyền:

- Đây là sổ sách chi tiết xây dựng lớp học, cậu đã bỏ tiền thì tiền được tiêu vào việc gì phải để cậu hiểu rõ, mai chúng tôi sẽ đưa cậu đi tới trường học kia tham quan.

Lâm Tuyền lật xem sổ sách một cách nghiêm túc, 100.000 sửa hai trường học, chỉ có sự tính toán tỉ mỉ của Đinh Hướng Vinh cùng góp sức của rất nhiều thôn dân mới có thể thành sự thực, tiền bạc với y hiện giờ chỉ là vắn đề con số, đọc qua vô vắn báo cáo bảng biểu rồi, chưa bao giờ thấy lật trang giấy mỏng lại nặng nề như thế:

- Anh Đinh đã dạy tôi rất nhiều thứ.

Đinh Hướng Vinh đúng là loại người giống như cha y, Lâm Tuyền mặc dù không tán đồng quan niệm nhân sinh của cha y, nhưng không hề làm giảm sút sự kính trọng từ nội tâm y với Lâm Minh Đạt.

Ngày hôm sau Lâm Tuyền theo Đinh Hướng Vinh, Từ Lan tới thôn nhỏ cách đó hơn 20 dặm tham quan, tiếp đó không kinh động thôn dân, Lâm Tuyền trực tiếp về huyện thành, nói với vợ chồng Đinh Hướng Vinh:

- Anh Đinh, chị Từ Lan, tới kỳ nghỉ hè, anh chỉ tổ chức một số em học sinh tới Tĩnh Hải, để cho chúng thấy được thế giới bên ngoài, cho chúng một mộng tưởng để phấn đấu. Chi phí tôi sẽ bảo công ty gửi trước cho anh chị.

Đinh Hường Vinh nắm chặt tay Lâm Tuyền hồi lâu không nói lên lời, tiễn y một quãng đường rất xa cũng chỉ nói một câu: "Đi đường bình an." Từ Lan ôm lấy Lâm Tuyền bật khóc.

"Bạch đầu như tân, khuynh cái như cổ", ngồi tàu hỏa về Tĩnh Hải, Lâm Tuyền luôn nghĩ tới câu nói này.

*** Yêu nhau đến bạc đầu vẫn thấy như thuở ban đầu.

244. Q.5 - Chương 28: Hồ Hán Tam Trở Về (1)

Lâm Tuyền quay trở về Tĩnh Hải, cảm giác thân thiết vô cùng, y rời nơi này bốn tháng rồi.

Không vội đi đâu cả, Lâm Tuyền mua một cốc cà phê nóng, ngồi ở đầu đường, nhìn dòng người đi qua đi lại, trước kia y hay làm thế, nhưng thấy bản thân như người ngoài nhìn vào, lần này thì khác, y thấy một hơi thở cuộc sống bao phủ toàn thân.

Đang ngồi ngắm phố phường chợt một bóng người đi qua trước mắt, một đồng xu bỏ vào trong cốc cà phê, Lâm Tuyền ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô gái mặc áo len hồng màu quýt chín.

- Á, xin lỗi, xin lỗi ...

Cô gái kia bối rối giải thích:

- Tôi tưởng, tôi tưởng anh là ...

Lâm Tuyền chẳng cần nhìn lại bản thân cũng hiểu, tóc y vừa dài vừa rối, y phục thì hiện không ai nhận ra nổi làm bằng chất liệu gì, lại xách cái ba lô to tướng, ngồi ôm cái cốc trước hiệu KFC, đúng là giống một người huynh đệ trong cái bang.

- Hay để tôi mua cho anh một cốc khác?

Cô gái dung mạo tú lệ mặt đầy áy náy, chưa đợi Lâm Tuyền trả lời đã chạy vào hiệu KFC, Lâm Tuyền đổ cốc cà phê đi, nắm đồng xu một tẹt trong tay, nhớ lại ngày đó bản thân và Trần Vũ kết duyên cũng nhờ một đồng xu, khuôn mặt Trần Vũ ngày hôm đó trên chiếc xe bus định mệnh đó vẫn khắc sâu trong tim y, Lâm Tuyền nở một nụ cười nhẹ.

Một lúc sau cô gái chạy ra mang theo một cốc cà phê nóng, đưa cho Lâm Tuyền:

- Tôi thật vô ý quá, anh đừng trách nhé.

Cô gái trước khi đi còn luôn miệng xin lỗi, khiến Lâm Tuyền cũng thấy ngại nhìn theo mãi tận khi cô gái đi vào Quốc Tế Tĩnh Hải gần đó, cầm đồng xu lau sạch vào "áo", cất kỹ trong túi.

Lần này Lâm Tuyền trở về không báo trước cho bất kỳ một ai, ngồi ngắm nghĩ một hồi, Lâm Tuyền bấm số cho Tôn Phi Phi, bên kia vừa nhận điện thoại, y nói ngay:

- Tôi bảo này im lặng ra chỗ khác nghe điện thoại, đừng hét lên ...

Chưa dứt lời đầu kia điện thoại có tiếng hét chói tai, Lâm Tuyền vội đưa chiếc Nokia tách khỏi tai xa xa một chút, miệng lẩm bẩm, cô gái này chẳng bao giờ chịu nghe mình nói cả, chẳng trách tới tận bây giờ vẫn không có bạn trai.

Một lúc sau Tôn Phi Phi mới trấn tĩnh lại, hỏi gấp:

- Lâm Tuyền, sao anh gọi điện thoại cho tôi, anh về Tĩnh Hải rồi à ...

- Được rồi, tôi vừa mới về xong, nghe tôi hỏi này, Phương Nam đâu?

- Anh có biết gọi điện ột cô gái hỏi về một cô gái khác là cực kỳ mất lịch sự không?

Tôn Phi Phi nghiêng rằng ken kết:

- Muốn biết Phương Nam ở đâu sao không gọi điện thẳng cho cô ấy?

- Tôi muốn tạo bất ngờ cho cô ấy.

- Tôi thì có tin bất ngờ cho anh đây, cô ấy đi gặp chồng tương lai rồi ...

Trong một quán cà phê nhỏ, ánh đèn màu hoàng hôn và khúc nhạc trữ tình êm ái tạo ra một không gian vô cùng lãng mạn, Từ Thịnh Phong bảo mình phải tỏ ra thật phong độ, nhưng đối diện với Phương Nam, nhịp tim của hắn không bao giờ đập theo tiết tấu bình thường.

Hôm nay Phương Nam mặc một bộ đồ chanel trắng điểm hoa, những bông hoa đó cũng màu trắng tinh khiết, tôn lên cơ thể đầy đặn và vòng eo nhỏ nhắn, toàn thân cô toát lên một vẻ đẹp quyến rũ mà đoan trang cao quý. Khuôn mặt chẳng cần son phấn nhiều, làn da sáng bóng như chuỗi ngọc trai đeo ở cổ, hàng mi dài, chiếc mũi đỏ, làn môi căng mọng ướn ắt, ánh mắt long lanh như có nước.

Phương Nam đang cầm chiếc thìa nhỏ khuấy cốc cà phê, dường như nhận ra Từ Thịnh Phong đang nhìn mình quá mức chăm chú, ngẩng đầu lên, Từ Thịnh Phong vội vàng chuyển ánh mắt sang nhìn cốc cà phê ở tay, hành động vừa rồi của hắn có chút thất lễ, hít một hơi thật sâu rồi thở ra nhẹ nhẹ, dùng giọng nói từ tốn chân thành nhất có thể nói:

- Phương Nam, tôi biết em không phải cô gái tham hư vinh phù phiếm, tình cảm của tôi với em hẳn em rõ rồi, tôi lấy cả cuộc đời còn lại của mình ra đảm bảo, sẽ cho em và Tư Vũ một mái ấm hạnh phúc, tôi không ép em nhận lời ngay, nhưng ít nhất em hãy cho tôi cơ hội chứng tỏ có thể làm được điều đó.

Bình tâm mà luận, con người Từ Thịnh Phong có thể nói hình mẫu nam nhân lý tưởng của các cô gái, đẹp trai, gia thế, có sự nghiệp lại trung tình, Phương Nam không hề ghét hắn chút nào. Vả lại người con gái nào chẳng có chút hư vinh, có nam nhân như thế theo đuổi, là điều đáng kiêu ngạo, Phương Nam cũng hơi chút cảm động trước sự chân thành và kiên nhẫn của hắn.

Nhưng cô có thể tiếp nhận sao, có thể cho hắn cơ hội sao? Cô lại không thể từ chối quá thẳng thừng, e tổn thương tự tôn của hắn, lòng thầm sốt ruột, đã nói trước mình vào đây 15 phút phải tới cứu viện rồi sao chưa thấy đâu, Phi Phi cô định hại tôi chắc?

Từ Thịnh Phong thấy Phương Nam ngần ngừ thì mừng khôn tả, nghĩ rằng cuối cùng cô đã động lòng, một lần gặp mẹ Phương Nam biết cái lần gặp lại Phương Nam ở buổi họp lớp đó là diễn kịch để từ chối mình, hắn vừa thất vọng vừa vui mừng, tiếp đó vẫn kiên trì chiến lược lấy lòng mẹ Phương Nam, được bà báo tin ông chủ của cô đi mất rồi, mấy tháng trời chưa về, hắn không bỏ lỡ cơ hội tới Tỉnh Hải theo đuổi giai nhân, mấy lần trước Phương Nam đều kiếm cớ tránh mặt, hoặc có người khác bên cạnh, không có cơ hội thổ lộ, lần này khó khăn lắm mới hẹn gặp riêng được cô.

Từ Thịnh Phong cho rằng đây là cơ hội ngàn năm có một đưa tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại của Phương Nam:

- Phương Nam, nó là lời nói từ tận đáy lòng của anh, hãy cho anh chăm sóc em và Tư Vũ.

Hành động bất ngờ của Từ Thịnh Phong làm Phương Nam giật mình, cô rút tay lại theo bản năng, nhưng Từ Thịnh Phong nắm rất chắc làm cô không rút lại được. Đúng lúc này nhân viên quán cà phê đột nhiên quát lớn:

- Anh kia, anh không được vào đây.

Quán cà phê vốn yên tĩnh, tiếng quát đó khiến mọi người giật mình, Phương Nam thừa cơ rút tay lại được, Từ Thịnh Phong tức giận đưa mắt nhìn kẻ phá đám, chỉ thấy một tên ăn may ăn mặc không giống ai đang trợn trợn nhìn về phía bọn họ, chính xác hơn là nhìn Phương Nam.

Từ Thịnh Phong nhìn qua Phương Nam, thấy con mắt cô mở to, vành mắt giận đến đỏ bừng, đôi mắt đen lầy càng lúc càng sáng lên, hình như vô cùng tức giận khiến hắn nhìn mà đau nhói lòng, lại thấy mừng khôn

siết, cô ấy giận vì kẻ này phá đám sao, chứng tỏ cô ấy có tình cảm với mình, tỏ ra lạnh nhạt chẳng qua là con gái thẹn thùng làm kiều thôi.

Nửa năm không gặp Phương Nam dường như xinh đẹp hơn trước bội phần, nhất là trong bộ trang phục trắng này, như một đoá hoa bách hợp thuần khiết, lung linh tươi mát, một viên ngọc sáng không tì vết. Lâm Tuyền nhìn tới ngơ ngẩn, nhẹ giọng nói:

- Vợ ơi, anh về rồi đây ...

Trước ánh mắt sững sốt của toàn bộ người trong quán cà phê, Phương Nam đứng dậy làm một động tác không ngờ, cô nhào vào lòng Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền lùi một bước mới đứng vững lại được, ôm siết lấy cô trong lòng, miệng lại nói:

- Từ từ đã nào, hình tượng hồng hết rồi.

Phương Nam quệt giọt nước mắt long lanh trên má, giận dỗi nói:

- Nói mà không biết nhìn lại mình.

Lâm Tuyền nhìn thật sâu vào đôi mắt cô, giọng nói tràn đầy ôn nhu:

- Em nhớ chị nhiều lắm.

- Ủ, tôi cũng thế.

Bốn mắt trao nhau, không thể tách rời. Thời khắc này, thời gian ngừng trôi...

Một tiếng ho nhẹ không biết của ai phá vỡ cảnh tượng đầy lãng mạn đó, Phương Nam tỉnh lại, đỏ mặt không dám nhìn người khác, nhưng vẫn nắm tay Lâm Tuyền, nói với Từ Thịnh Phong:

- Xin lỗi anh học trưởng Từ, nhưng trái tim tôi đã thuộc về người khác, mong anh sớm tìm được hạnh phúc của mình.

Từ Thịnh Phong trân trân nhìn Phương Nam và “tên ăn mày” đến khi hai người bọn họ sắp đi ra khỏi cửa mới đứng lên nói:

- Phương Nam, tôi yêu em thật lòng, tôi sẽ không bao giờ ... bỏ cuộc ...

Hai chữ cuối cùng hắt thốt ra rất nhỏ, không còn chút tự tin nào nữa, vì hai người kia nhìn nhau đầy tình cảm, cơ bản không ai để ý tới lời nói của hắn.

245. Q.5 - Chương 29: Hồ Hán Tam Trở Về (2).

Lâm Tuyền và Phương Nam vừa vào chiếc Dodge Rams do Quý Vinh tới đón, cửa xe vừa mới đóng lại Lâm Tuyền đã đặt lên môi cô một nụ hôn thật nồng nàn, hai chiếc lưỡi cuốn lấy nhau trong men say bất tận, đem hết tương tư, quyến luyến gửi gắm vào nụ hôn dài triền miên.

Bên ngoài tuyết rơi lất phất, trong xe nhiệt độ càng lúc càng tăng, Lâm Tuyền say sưa vuốt ve cơ thể mỹ miều của Phương Nam, hôn điên cuồng chiếc cổ trắng nõn nà, tay vầy vò hai ngọn núi cao vút. Phương Nam cổ ngửa ra sau, hơi thở hổn hển xen lẫn tiếng rên khe khẽ, Lâm Tuyền bế xốc người cô lên, cho tay kéo quần cô xuống, thì « ạch » tiếng, cả hai ngã lăn xuống ghế.

- Vào khách sạn nhé.

Lâm Tuyền vẫn nằm đè lên người Phương Nam, phả lên mặt cô hơi thở nóng hổi đậm mùi dục vọng:

- Ủ.

Phương Nam mắt lập lờ xuân tình, gò má hồng hồng kiều diễm.

Nhưng trời chẳng chiều lòng người di động của hai người đồng loạt kêu vang, nhìn số thì toàn là người quen cả, chuyện Lâm Tuyền trở về đã lan ra rồi.

Cả hai nhìn nhau cười khố, hôm nay không thoát được rồi, Phương Nam chỉnh trang lại y phục, ngồi trở lại ghế, tay đặt lên ngực Lâm Tuyền:

- Cậu tráng kiện hơn nhiều rồi, bộ dạng này làm sao đi gặp người khác được, phải cắt tóc cạo râu đi, còn tắm rửa nữa. đến Quốc Tế Tinh Hải, ở đó đầy đủ các dịch vụ.

Lâm Tuyền đi cạo râu, cắt tóc trước, sau đó đi tắm, vừa trong buồng tắm ra thì Phương Nam đã đợi sẵn với một bộ vest màu xám, vừa giúp y mặc quần áo vừa nói:

- Chú Quý bảo Bí thư Cảnh, chủ tịch Khổng ở Tú Thủy Các bày tiệc tẩy trần cho người nào đó, người khác nghĩ thấy mùi thối cũng tới rồi.

Lâm Tuyền nâng tay lên ngửi ngửi, thơm tho sạch sẽ:

- Không quen chút nào, bộ quần áo kia của em đâu rồi?

Phương Nam chỉ vào góc phòng, bộ trang phục kỳ dị của y đã được gấp cẩn thận ở đó:

- Tôi biết cậu muốn giữ lại làm kỷ niệm.

Lâm Tuyền đưa tay ôm vòng eo Phương Nam:

- Vợ yêu thật hiểu tâm ý của anh.

Phương Nam không dính chính cách xưng hô của y như trước kia, lườm một cái, oán giận nói:

- Nói những lời ngon ngọt ích gì, bỏ đi liền bốn tháng.

- Yên tâm, đêm nay anh bù đắp lại ...

- Bù đắp cái gì, ai thêm.

Phương Nam đỏ mặt đẩy y ra, nói:

- Tôi ra trước, một lúc sau mới được ra đây.

Lâm Tuyền ăn mặc chỉnh tề đi ra, Phương Nam đang nói chuyện với một cô gái, trùng hợp thế nào mà lại là cô gái cho y một tệ, cô gái đã cởi chiếc áo len dày bên ngoài, lộ ra trang phục công sở màu xám, trông thành thực hơn nhiều.

- Cô ấy là Đỗ Nguyệt, giám đốc phòng doanh nghiệp Quốc Tế Tinh Hải.

Phương Nam giới thiệu cho Lâm Tuyền:

Lâm Tuyền khẽ gật đầu đáp lại, tuổi tác này quá trẻ với một vị giám đốc phòng doanh nghiệp rồi, không biết có quan hệ gì với Đỗ Tử Hành, ông chủ Quốc Tế Tinh Hải.

Phương Nam lại chỉ vào Lâm Tuyền, nói với Đỗ Nguyệt:

- Đây là Lâm Tuyền, một gã lang thang.

Đỗ Nguyệt làm sao có thể nhận ra được Lâm Tuyền chính là “tên ăn mày” lúc này, chỉ nghĩ Phương Nam nói đùa, tự nhiên đưa tay bắt tay Lâm Tuyền.

Đi cầu thang cuốn xuống lầu, khi qua đại sảnh tầng trệt, chợt một bóng người nhu hoa tha thướt lọt vào tầm mắt Lâm Tuyền, rẽ qua quầy trang sức, đi vào thang máy. Lâm Tuyền cảm giác cực kỳ thân thuộc, đứng lại đó, nhưng không nghĩ ra bóng dáng động lòng người đó khớp với ai trong ký ức của mình.

Chắc chắn là người quen, Lâm Tuyền tự tin vào trí óc siêu phàm của mình không có gì nhầm lẫn.

- Sao thế?

Phương Nam hỏi:

- Nhìn thấy một cô gái đi vào thang máy, quen lắm nhưng không nhớ ra là ai.

Lâm Tuyền ngoẹo đầu, dáng vẻ suy nghĩ rất nung:

Phương Nam thò đầu ra nhìn, cánh cửa sáng bóng làm bằng thép không rỉ đã đóng lại chậm chậm đi lên. Lâm Tuyền có một trí nhớ cực kỳ xuất sắc, Phương Nam có lần lấy danh bạ điện thoại ra cho Lâm Tuyền xem, đồ y đọc xong nhớ được, Lâm Tuyền làm được thật, nên khó có chuyện y không nhớ ra là ai.

Trong đầu Phương Nam thoáng qua chút lo lắng, hỏi:

- Hay là ký ức trước khi vào Lâm gia?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Không phải, không nhìn thấy trước mặt, chỉ thấy sau lưng quen quen thôi, thôi coi như bớt nhìn một mỹ nữ vậy.

Phương Nam thấy Lâm Tuyền còn đùa được thì khê đá y một cái, lòng rất vui vẻ, Lâm Tuyền đã chứng trạc hơn nhiều rồi, ra dáng một nam nhân đội trời đạp đất rồi, ôm lấy cánh tay y đi ra khỏi đại sảnh.

Lâm Tuyền đem chuyện Đỗ Nguyệt bố thí cho y thêm dầu thêm mỡ kể lại một lượt, khiến Phương Nam cười chảy nước mắt. Đi ngoài cửa, sau chiếc Volvo xám bạc là một hàng xe dài, đám Quách Bảo Lâm ngay cả kiên nhẫn đợi y cũng không có, lái thẳng xe tới chỗ này.

Thật đúng là một cuộc triển lãm xe hơi đắt tiền, Bentley, BMW 760, Porche, Ferrari, làm chật kín con đường phía trước Tòa nhà Tỉnh Hải, làm cả con phố thương nghiệp tắc luôn, khiến người qua lại đều dừng chân chỉ chỗ, những chiếc xe không đi qua được thì bấm còi điên cuồng, làm cả con phố bỗng chốc trở nên cực kỳ huyền ảo.

- Giải tán, giải tán, có chuyện ...

Một cảnh sát vừa mới lên tiếng quát tháo thì bị ngay đồng nghiệp giữ lại, mấy cảnh sát cùng trở mắt ra, số xe hơi đắt tiền kia cũng đành đi, nhưng trong số đó còn có chiếc Cheetah của phó cục trưởng Vương, bọn họ ăn gan báo chả dám xua đuổi.

Quách Bảo Lâm liếc Vương Hiểu Dương, trêu:

- Tôi bảo anh kiếm mấy chiếc xe cảnh sát mở đường, anh lại không tin.

Wang Hiểu Dương cười khổ, vẫy tay gọi một viên cảnh sát rụt rè đứng cách đó không xa:

- Đồng chí gọi điện cho Lý Quý, nói với đồng chí ấy có đội xe quan trọng sẽ từ nơi này tới Tú Thủy Các, bảo đồng chí ấy phụ trách đảm bảo giao thông thông suốt.

Viên cảnh sát kia đứng nghiêm thi lễ:

- Vâng thưa cục trưởng Vương, tôi lập tức báo với đội trưởng Lý.

Lâm Tuyền nào có dũng khí đứng ngoài đường cho người ta ngó nghiêng bình phẩm, chui vội vào trong xe, hạ cửa kính xuống mới giờ nắm đầm với Quách Bảo Lâm:

- Chuyện gì tới tay mày cũng biến bị, mày muốn tao vừa mới trở về đã bị người dân toàn Tỉnh Hải nguyên rửa lăm phải không?

Xe cộ bị kẹt hai đầu đường vẫn đang ra sức bóp còi, náo loạn cả phố, Quách Bảo Lâm cười ha hả:

- Mày sợ bị người ta nguyên rửa từ bao giờ thế? Giá nhà ở tại Kiến Nghiệp tăng 22% có công lớn của mày, mày đã nghĩ có bao nhiêu người nguyên rửa mày chưa?

- Thế có bao nhiêu thiếu nữa vô tri nguyên rửa mày?

Lâm Tuyền đốp lại luôn:

- Phải tới Tú Thủy Các trước đã, nếu đề phóng viên ĐTH đánh hơi được mò tới cần thận bị ăn chửi.

Wang Hiểu Dương là phó cục trưởng phụ trách công tác thường nhật ở cục công an, đôi khi một câu nói của hắn còn hiệu quả hơn thường ủy thành phố. Có xe cảnh sát giao thông mở đường, đội xe mau chóng tới bãi đỗ Tú Thủy Các.

Quách Đức Toàn cùng Lâm Minh Đạt, Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên đang đợi trước cửa nhà hàng, Lâm Tuyền vừa mới bước xuống xe bị Lâm Tĩnh Di xách tai:

- Giỏi nhỉ, đi liền một lèo tới giờ mới về, mấy tháng cuối còn không thèm cả gọi điện thoại về nhà, về cũng không thèm báo trước, có giỏi thì đi nữa đi.

- Chị, em nhớ chị nhất đó.

Lâm Tuyền không la oai oái cầu xin như trước kia, còn ôm chầm lấy Lâm Tĩnh Di, hôn lên má cô chụt một cái, Lâm Tĩnh Di ngượng ngừng đẩy y ra:

- Thằng khỉ ạ, học đâu ra cái trò này.

Lâm Tuyền cười hì hì không buông, lại còn hôn thêm má kia Lâm Tĩnh Di cái nữa mới đi về phía Lâm Minh Đạt, Cảnh Nhất Dân:

- Ba, chú Cảnh, trời lạnh thế này mọi người đứng ngoài làm gì, thiếu chút nữa làm con không dám xuống xe.

246. Q.5 - Chương 30: Hồ Hán Tam Trở Về (3)

Cảnh Nhất Dân nhìn Lâm Tuyền một lượt từ trên xuống dưới:

- Đen hơn, cũng chắc khỏe hơn nhiều đấy, chỉ cái mồm bôi mỡ là không đổi.

Lâm Minh Đạt cười ha hả, nhìn con trai với ánh mắt hiền từ:

- Mọi người dung túng nó quá rồi, cái tính lỗ măng không đổi được.

Lâm Tuyền cười hì hì, ngó nghiêng xung quanh:

- Ba, mẹ con đâu rồi sao không thấy tới?

- Mẹ con đi chợ rồi, ba vừa gọi điện báo tin cho bà ấy, bà ấy liền chạy đi chợ ngay, bảo phải tắm rửa cho con, lát nữa ăn ít thôi không về gặp phiền toái với mẹ con đó.

Lâm Minh Đạt nói xong mời đám Cảnh Nhất Dân đi vào nhà hàng trước.

Lâm Tuyền đang thầm nghĩ cách xem tối nay làm sao thoát được mẹ mình để trốn sang nhà Phương Nam thì Tần Minh đi tới bắt tay:

- Bí thư Triệu được tin cùng người của Tân Năng Liên Hợp hội họp, lát nữa sẽ tới.

Lâm Tuyền vỗ trán:

- Thấy mọi người nhiệt tình như thế, xem ra tôi phải đi vài lần nữa mới được.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện:

- Tiệc tẩy trần không cần tôi bỏ tiền ra tới chứ?

- Thực nghiệp Tinh Hồ nay đang kiếm nhiều nhất ngành địa ốc Kiến Nghiệp, cậu còn tiếc chút tiền đó à?

Ngô Quốc Tân nay đã là phó chủ nhiệm phòng cho vay tín dụng ngân hàng kiến thiết thành phố cũng vui mừng bắt tay Lâm Tuyền:

- Tôi thấy Tú Thủy Các phải bày tiệc ba ngày ba đêm ...

- Vả miệng, vả miệng.

Lâm Tuyền đưa tay ra tát hờ:

- Chẳng may người ta nghe được tưởng thật thì tôi thảm à?

Mọi người nghe thấy cười rộ cả lên, đều mắng Lâm Tuyền gian thương không đổi, nhưng ai nấy đều nhận ra, Lâm Tuyền thay đổi rồi, không chỉ bề ngoài, tính cách sáng khoái hơn.

Nhất cử nhất động của bí thư thành ủy tất nhiên luôn luôn có người chú ý, nên chuyện Lâm Tuyền trở về nhanh chóng tới tai Trần Minh Hành, ông ta đặt điện thoại xuống, lẩm bẩm:

- Tên Hồ Hán Tam trở về rồi.

.....

Tiệc tẩy trần trừ quan viên Cảnh hệ, chủ yếu là cao tầng Đông Đô và Liên hợp Tỉnh Hải, trước khi Triệu Tăng, Nghiêm Lập Hoàng, Hứa Hồng Phát xuất phát từ Thông Nam, những người ở tỉnh thành như Cố Lương Vũ, Thiệu Bình, Tiền Vi, Diệp Kính Cường, Lạc Tình nghe tin Lâm Tuyền trở về cũng bỏ hết công việc đó lên xe tới Tỉnh Hải. Đường tuy xa nhưng tới Tú Thủy Các còn sớm hơn đám Triệu Tăng, Cảnh Thiên Sương cũng xin Cố Hiến Chương nghỉ phép, cùng Dương Oanh đi ké xe Cố Lương Vũ tới Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền không vội tiếp nhận sự vụ của công ty, tập đoàn Liên hợp Tỉnh Hải dưới sự quản lý của Trương Bích Quân, Phương Nam vẫn vận hành trơn tru đầu vào đó.

Ngày hôm sau trước khi đi Kiến Nghiệp, Lâm Tuyền tới thăm ông ngoại.

- Liên hợp Tỉnh Hải của cháu trong vòng ba năm phát triển tới mức này đúng là kỳ tích, xong căn cơ còn cạn lắm, muốn trở thành bá chủ thực thì sự hưng vong không thể gửi gắm lên vinh nhục của bất kỳ một cá nhân nào, giống như Ngân Đô và Chu Bình, Lợi Đạt và Dương Vân năm xưa, người đi trà lạnh, đều do bị người ta hòa nhau ném đá cho tàn phế.

Trần Nhiên tóc trắng bạc phơ, song tinh thần phấn chấn, giọng nói cho thấy sự xem thường của ông với hai người kẻ nhiệm mình:

Lâm Tuyền gật đầu:

- Vâng ạ, tiền đồ của Liên hợp Tỉnh Hải sẽ không gửi gắm lên bất kỳ cá nhân nào, ông ngoại từng nói với cháu, căn cơ không phải ở trên mà là ở dưới.

- Cháu hiểu là tốt rồi, năm xưa ông bị đám con cái bất hiếu liên lụy, nhưng vẫn bình an thoát khỏi tù ngục do có người ở trên giúp, nhưng căn bản vẫn là do Trần Nhiên này thực sự đã làm những việc có lợi cho người dân Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền nhận thức rất sâu về chuyện này, Liên hiệp Tỉnh Hải phát triển nhanh như thế, nói cho cùng do mạng lưới quan hệ Trần Nhiên tích lũy phát huy tác dụng. Trong quá trình đi lên của Đông Đô, ông ngoại y là nhân vật cực kỳ quan trọng, mấy hạng mục được thành ủy xác định là hạng mục trọng điểm để thúc đẩy. Trần Nhiên rời nhiệm, Khổng Lập Dân xa dời quan trường, tới khi Trần gia có cơ hội trấn hưng, không quên báo đáp.

Đó chỉ là một trong vô số dẫn chứng.

Lâm Tuyền lên Kiến Nghiệp báo phỏng lần lượt Cố Hiến Chương, Lâm Cẩm Nam, Dương Thiên Hoa, Đoàn Kính Hồng, Lưu Thanh Sơn. Y đã bỏ bốn kỳ hội thảo kinh tế của Lâm Cẩm Nam rồi, nhưng y dù ở giữa thiên nhiên đại ngàn không quên học tập, tài liệu các cuộc hội thảo thông qua nhiều con đường đưa tới tay y.

Cuộc hội thảo do Lâm Cẩm Nam tổ chức đều được ghi chép, thành tài liệu tham khảo cho cơ cấu quyết sách hữu quan, thậm chí từ đó ảnh hưởng tới chuyển biến chính sách. Song đó vẫn là thứ yếu, quan trọng tham gia các cuộc hội nghị này có thể quen biết rất nhiều người ở tầng cấp cao.

Lâm Cẩm Nam là người cương trực, không chấp nhận những chuyện lươn lẹo dối trá, Lâm Tuyền trước mặt ông tỏ ra chuyên tâm nghiên cứu học vấn.

Mười ngày ở lại tỉnh thành có quá nửa thời gian Lâm Tuyền theo bên cạnh Lâm Cẩm Nam.

Nếu như nói mấy năm trước ngành địa ốc trong nước mới bắt đầu phục hồi tăng trưởng thì năm qua bùng nổ dữ dội, điều này làm Lâm Cẩm Nam lo lắng sâu sắc, Lâm Tuyền lại mang tâm tình hoàn toàn khác hẳn,

thậm chí là không kìm nổi hưng phấn, điều này được y dự đoán trước rồi, lệnh Thiên Tinh Hồ, Tinh Hồ khuếch trương bất chấp hậu quả, làm tài sản nhanh chóng gia tăng, song tỉ lệ nợ càng làm người ta kinh sợ.

Cuối năm 2002, Thực nghiệp Tinh Hồ có tỉ lệ nợ lên tới 70%, thông qua các loại con đường, thủ đoạn huy động được 3 tỷ, điên cuồng mua lại tòa nhà đang dở cùng đất đai bên hồ Vị Danh.

Chính vì tầm nhìn và quyết đoán đó làm lợi nhuận năm qua của Thực nghiệp Tinh Hồ tăng vọt 80%, điều này trực tiếp phản ánh sản nghiệp địa ốc đã bước vào kỳ tăng trưởng tên lửa.

Khi công ty từ trên xuống dưới hưng phấn không thôi thì ngày 18 tháng 12, Lâm Tuyền trên cuộc họp lại không ủng hộ ý tưởng tiếp tục mở rộng đầu tư của Lạc Ích Đồng, Cố Lương Vũ:

- Hiện nhân lực và vật lực của công ty chỉ đủ hỗ trợ cho các hạng mục được lập, tình hình địa ốc phát triển nóng thế này, nhiều lắm tới cuối năm 2004 nhà nước sẽ tiến hành ổn định vĩ mô, chuyện sẽ dần trở nên khó khăn. Hiện quan trọng nhất đảm bảo tỉ lệ nợ từ 70% giảm xuống còn 40%.

- Với tốc độ thu lợi của chúng ta hiện nay, giữ quy mô hạng mục bây giờ, hai năm tới đủ giảm tỉ lệ nợ xuống 30%, thậm chí thấp hơn.

Thiệu Bình nghi hoặc nói:

- Mục tiêu này không khó thực hiện, chẳng lẽ tổng giám đốc không có lòng tin vào sản nghiệp địa ốc ...

Mọi người đều cười rộ lên, Lạc Ích Đồng hắng giọng bảo xung quanh trật tự nói:

- Cậu muốn đem lợi nhuận di chuyển tới ngành nghiệp khác sao?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Địa ốc phát triển quá nóng ắt khiến người dân phản ứng, sẽ uy hiếp tới sự phát triển lành mạnh của kinh tế quốc dân, ảnh hưởng rất cuộc lớn thế nào chúng ta không cần bận tâm, song nhà nước thắt chặt ổn định vĩ mô là chắc chắn, khi đó chủ đầu tư nhìn bề ngoài vẫn phong quang như cũ, thực tế không dễ sống chút nào. Năm qua chúng ta đã mở rộng mạnh mẽ, nay tới lúc dừng lại hưởng thành quả. Đương nhiên với khu vực tiềm lực cáo, vẫn không tiếc sức tranh đoạt. Trong thời gian đó phải tích cực tiến vào lĩnh vực tương quan, khiến kết cấu của công ty thêm hợp lý bền chắc, có tính nối tiếp.

Hồ Hán Tam là nhân vật trong phim, một tên địa chủ bị nông dân nổi dậy cướp mất đất, sau nông dân bị đàn áp, hần quay lại báo thù, câu Hồ Hán Tam ta trở về đây trở thành câu nói kinh điển.

247. Q.5 - Chương 31: Hồ Hán Tam Trở Về (4).

Chỉ đạo mang tính kết luận này của Lâm Tuyền, Lạc Ích Đồng và cao tầng Thực nghiệp Tinh Hồ vui vẻ tiếp nhận, bọn họ thậm chí muốn Lâm Tuyền chỉ đạo cụ thể hơn một chút. Với Lâm Tuyền này chỉ muốn đem tinh lực đầu tư vào Tân Năng Liên Hợp thì mong muốn của bọn họ xa với rồi.

Lâm Tuyền nhìn Thiệu Bình hỏi:

- Công ty trả lương hàng năm cho anh bao nhiêu?

Thiệu Bình ngượng ngùng rút đầu lại, người bên cạnh cười trộm, Thiệu Bình trừ được chia 1% hoa hồng cổ phần, năm nay lương cũng hơn 1 triệu.

Trong bốn tháng Lâm Tuyền vắng mặt, không chỉ quy mô Thực nghiệp Tinh Hồ tăng vọt mà Tân Năng Liên Hợp cũng không ngừng phát triển, tiêu hóa hết 200 triệu Lâm Tuyền đầu tiên, sản năng của Dương Nam Liên Hợp tăng lên tới 5MW, hơn Cty Tây Phục cũ 3 MW, đất giữ lại dùng xây dựng nhà máy sau này đã được tận dụng, vì mục tiêu 20 MW năm sau.

Nghiên cứu, bồi dưỡng nhân viên, quản lý sản xuất, tất cả đều diễn ra thuận lợi, Tân Năng Liên Hợp đang đón chào thời kỳ phát triển mới, quan trọng cần Liên hợp Tỉnh Hải tiếp tục đầu tư.

Lê Cảnh, tổng công ty xây dựng vẫn chậm chạp không có động tác lớn, nhưng Lâm Tuyền biết chúng sẽ không kìm lòng được miếng thịt béo địa ốc trước mắt, có điều đây sẽ là một cạm bẫy lớn, chỉ cần bọn chúng có hành động, Lâm Tuyền sẽ huy động lực lực Thiên Tinh Hồ, Hoa Thành, Giai Thành cùng chủ đầu tư khác tham gia kiến thiết Tân thành Nam Cảng tiến hành đánh chặn.

Hiện chưa cần bỏ tinh lực vào phương diện này quá nhiều, mục tiêu trọng điểm của Liên hợp Tỉnh Hải là Điện khí Tỉnh Hải, ba mươi năm tích lũy tài nguyên nhân lực, kỹ thuật của bọn họ thành bữa tiệc thịnh soạn trong mắt Lâm Tuyền.

- Chúng ta nhất định phải nắm chắc Điện khí Tỉnh Hải trong lòng bàn tay.

Lâm Tuyền hai tay chống mặt bàn, giọng nói trầm hùng khỏe khoắn, đem ý chí kiên định của hắn truyền đạt cho Đan Nguyên ngồi phía kia bàn hội nghị dài.

Đan Nguyên tốt nghiệp học viện quản lý Quang Hoa, là kẻ tự phụ tài cao bỏ công ty đi chơi chứng khoán, kết cục thất bại, trong thời điểm đáy nhân sinh đã gia nhập Thực nghiệp Tinh Hồ, dần thể hiện tài hoa, tiến từng bước chủ quản phòng chứng khoán, giám đốc phòng chức khoán, theo Lâm Tuyền tới Tỉnh Hải, làm giám đốc cơ cấu chứng khoán Liên hợp Tỉnh Hải, lương đã tăng cả trăm lần, nhưng bộ dạng nhếch nhác luộm thuộm không đổi, chân đi đôi giày thể thao rẻ tiền, ăn mặc như nhân viên bê tha.

Thấy Lâm Tuyền nhìn về phía mình, Đan Nguyên vội thu lại vẻ uể oải, ngồi thẳng lưng dậy, nhún vai nói:

- Xét hiện trạng cổ phần của Điện khí Tỉnh Hải rất phân tán, đệ nhất cổ đông khống chế chưa tới 15%, thông qua thị trường cấp hai không khó thực hiện mục tiêu này, chỉ không biết tổng giám đốc muốn khống chế tới mức độ nào.

- Tuyệt đối, nếu có khả năng, tôi muốn khống chế tuyệt đối, Điện khí Tỉnh Hải phải vận hành theo ý muốn của tôi.

Đan Nguyên kinh ngạc nhìn Lâm Tuyền, sau đó hết nhìn Phương Nam lại nhìn Trương Bích Quân, hai cô gái thần sắc đều phần chấn, Phần Xuân Bình vẫn thế trong cuộc họp kiểu này hắn chỉ ngủ gật. Đan Nguyên đáp:

- Tổng giám đốc, với 20% cổ phần là chúng ta đã có thể khống chế chắc chắn Điện khí Tỉnh Hải, nếu tiếp tục hấp thụ thêm cổ phiếu, chúng ta sẽ đẩy giá cổ phiếu lên thêm 30%, chi phí quá lớn. Tổng giám đốc, tôi không hiểu.

- Đề tài nguồn năng lượng mới.

Lâm Tuyền mạnh mẽ nói:

- Tôi không thông hiểu TTCK, ở trong nước chưa có khái niệm cổ phiếu năng lượng mới, nhưng ở nước ngoài cổ phiếu năng lượng mới có thể kích thích nhiệt độ thị trường vốn, tôi nghĩ luồng gió này sẽ mau chóng thổi vào nước ta. Ngoài ra vị trí của nhà máy Điện khí Tỉnh Hải cũng khiến người ta thêm khát

Diện tích nhà máy của Điện khí Tỉnh Hải rộng 200 mẫu, nằm ở nơi giao cắt giữa khu Tỉnh Nam và tân khu, nơi có có một dải xanh hóa từ trung tâm thành phố kéo dài ra. Giá đất của Tân thành Nam Cảng đã lên tới 1 triệu 1 mẫu, giá trị mảnh đất đó càng dụ hoặc.

Tổng giá trị của Điện khí Tỉnh Hải chỉ có chừng 400 mẫu, mà giá trị mảnh đất phụ cận không chỉ 400 triệu, đương nhiên tài sản cố định của Điện khí Tỉnh Hải không tính gộp cả giá trị mảnh đất đó, giá cổ phiếu bị kiềm chế phần nào.

Đan Nguyên vỗ trán:

- Tổng giám đốc đúng là nhà thao tác vốn bẩm sinh, ánh mắt nhạy bén của anh khiến người ta đổ kỵ, điểm này tổng giám đốc suy nghĩ giống tôi...

- Miễn, miễn, không biết anh đang vỗ mông tôi hay là tự khen bản thân.

Lâm Tuyền khoát tay:

- Nói suy nghĩ của anh đi.
- Vâng.

Đan Nguyên đỏ mặt, vờ không nghe thấy đám Phương Nam, Tôn Phi Phi đang cười khúc khích, nói tiếp:

- Tổng giám đốc muốn khống chế cổ phần tuyệt đối, tôi nghĩ tăng phát là lựa chọn không tệ, thủ đoạn thao tác rất nhiều, điều này với cổ đông Điện khí Tĩnh Hải đây cũng là lợi ích lớn, sẽ không gây trở ngại cho chúng ta.

Liên hợp Tĩnh Hải từ năm ngoái bại lộ trước ống kính giới truyền thông, nhưng hoạt động quá kín tiếng, làm đám phóng viên chẳng có mấy đề tài để phát huy. Chiến tranh cổ phần với tổng cty xây dựng tan đi nhanh chóng, Liên hợp Tĩnh Hải lại mờ dần khỏi tầm mắt người dân, nhưng nhân vật cao tầng tuyệt đối không dễ lơ là như thế.

Chủ tịch kiêm tổng giám đốc Điện khí Tĩnh Hải Trương Thừa Lộc đúng là không kháng cự được sức dụ hoặc của phương án Liên hợp Tĩnh Hải đưa ra, nhưng ông ta cũng không phải không hiểu giá trị của điện khí Tĩnh Hải, cổ phần của ông ta chỉ nhiều hơn của Liên hợp Tĩnh Hải một chút, không cần phải từ chối mà không có thực lực để từ chối. Liên hợp Tĩnh Hải có thể thông qua thị trường cấp hai có được địa vị đệ nhất cổ đông sau đó trọng tổ HĐQT, rồi thúc đẩy tiến trình tăng phát Điện khí Tĩnh Hải.

Trương Thừa Lộc kiến nghị muốn gặp người khống chế thực sự của Liên hợp Tĩnh Hải, trong thượng tầng Tĩnh Hải, có rất nhiều tin đồn về người trẻ tuổi đó, đều mang sắc thái thần bí, trước khi ra quyết định ông ta muốn gặp Lâm Tuyền.

Đan Nguyên chuẩn thuật lại yêu cầu của Trương Thừa Lộc, Lâm Tuyền ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ Trương Thừa Lộc có cô con gái xinh đẹp như hoa muốn gặp tôi.
- Đẹp hay không đẹp thì tôi không dám bình luận có điều thể hình Trương gia tiểu thư khá là đồ sộ.

Đan Nguyên cũng đùa:

- Tháng trước Tập đoàn Thiên Lan tổ chức tiệc, ông ta có đem con gái theo cùng, chỉ riêng con gái ông ta có thể ăn ngang với Lão Phàn ...

Phàn Xuân Bình mơ mơ màng màng, nghe tới tên mình thì giật mình, không cần biết nếp tẻ gì đã gạt đầu:

- Tôi ủng hộ ý kiến của tổng giám đốc...

Lâm Tuyền đưa tay lên “xuyt” khẽ bảo mọi người yên lặng, quả nhiên Phàn Xuân Bình lại tiếp tục phiêu bồng, y khẽ lắc đầu, chẳng biết thế này có giữ nổi cô gái nhiều tham vọng như Vương Thủy không nữa.

Đan Nguyên cũng quen với chuyện này rồi, tiếp tục kể:

- Ông ta còn không ngừng gấp thức ăn cho con gái, người bên cạnh trêu ghẹo, ông ta nói, năm sau con gái ông ta thi đại học, thể lực phải theo kịp mới được. Tôi thì nghi ngờ, trên người nhiều thịt như thế có tiêu hao thể lực không?

Lâm Tuyền nghe xong mỉm cười, nếu Trương Thừa Lộc có yêu cầu đó thì không thể tránh không gặp được. Trương Thừa Lộc là quân nhân chuyển nghiệp tới địa phương, khi ấy Điện khí Tĩnh Hải chỉ là một cái xưởng đường phố, ông ta phát triển nó thành công ty trên TTCK, uy vọng cao, là nhân tố quan trọng của công ty này, nhân vật như thế Liên hợp Tĩnh Hải phải giữ lại.

248. Q.5 - Chương 32: Cướp Đoạt Và Kiến Thiết (1)

Mùa đông Tĩnh Hải lạnh buốt thấu xương, dù mặc quần áo kín mít chẳng nữa những cơn gió quái ác vẫn tìm được cách luôn qua các khe hở chui vào người, khiến người ta rùng mình, chẳng ai muốn ra ngoài vào thời tiết loại này, nhưng vì cuộc sống, trên đường vẫn tập nập đủ các hình các dạng người qua lại.

Quý Vĩnh lái chiếc Volvo xám bạc đưa Lâm Tuyền tới tới Điện khí Tĩnh Hải, từ xa xa nhìn thấy nhà máy rồi, Lâm Tuyền bảo:

- Chú Quý, cho tôi xuống đây đi, tôi đi xe của nhà máy.

Đa phần công nhân viên của Điện khí Tĩnh Hải mặc đồng phục mùa đông thống nhất, chỉ có số ít nhân viên hành chính mặc thường phục, nhìn thấy một người lạ lên xe đưa đón nhân viên cũng chẳng lấy làm lạ.

Lâm Tuyền đứng ở lối đi xe, mắt liếc qua công nhân viên hai bên, đột nhiên dừng lại ở một khuôn mặt, y không ngờ Trương Thừa Lộc đi xe nhà máy đi làm.

Trương Thừa Lộc mỉm cười với Lâm Tuyền, có thể nhìn ra trong mắt ông ta có chút nghi hoặc, nhưng mau chóng quay sang nói chuyện với một ông già tóc hoa râm, từ trong tư liệu Đan Nguyên thu thập được Lâm Tuyền biết ông già đó là kỹ sư Trương Quốc Minh.

Lâm Tuyền ngồi trước Trương Thừa Lộc một hàng ghế, nhưng không để ý nghe bọn họ nói gì, chỉ quan sát công nhân viên trên xe.

Lúc này là giờ cao điểm, người xe nườm nượp, đường đi có hơi tắc, xe vẫn còn chưa tới đoạn đường cấm bóp còi, tài xe bấm còi loạn xạ, ép xe trước nhìn đường.

Tới khi xe dừng lại trước cửa nhà máy, Trương Thừa Lộc đi tới bên cạnh Lâm Tuyền, vỗ vai y:

- Chàng trai, cậu không phải nhân viên công ty chúng tôi.

Lâm Tuyền ngạc nhiên:

- Công ty có hơn 2000 công nhân viên, giám đốc Trương biết hết được sao?

- Đương nhiên là biết, cho dù là sinh viên thực tập mùa đông tôi cũng biết.

Trương Thừa Lộc vừa nói vừa đi về phía trước, hiển nhiên cho rằng Lâm Tuyền là người đi ké xe, ông ta tới bên cạnh tài xe, lấy trong cặp ra một bang biểu, Lâm Tuyền ghé đầu nhìn, tên là “bảng điều tra tình hình chạy xe nhà máy”, ông ta lấy bút viết xoèn xoẹt lên đó, có bấm chuông bữa bãi, hai lần vượt đèn đỏ, đưa cho tài xế:

- Tôi là Trương Thừa Lộc, đây là ý kiến của tôi, hi vọng anh trở về trình bày với đội xe, chúng tôi không chỉ yêu cầu quý công ty chất lượng xe.

Lâm Tuyền nghe thế mới hiểu đây không phải xe nhà máy, mà là thuê của công ty giao thông. Trương Thừa Lộc tiếp tục đi xuống xe khi tài xế còn chưa định thần lại được, Lâm Tuyền theo sau, nghe thấy tiếng lẩm bẩm tục tĩu của tài xế, Trương Thừa Lộc có vẻ nghe thấy, nhưng không quay đầu lại, chỉ thấy ông ta lắc đầu cười khổ với Trương Quốc Minh.

Thấy Lâm Tuyền đi theo, Trương Thừa Lộc chỉ phòng bảo vệ:

- Nếu muốn làm khách thì phải đăng ký ... Đây, đây, Trương Thanh.

Ông ta gọi một cô gái xinh đẹp mặc áo khoác hồng lại:

- Đan Nguyên bên Liên hợp Tĩnh Hải 8 giờ tới, cô ở lại đây đợi khách đi, chàng trai kia có việc tới công ty, cô tiện thể dẫn cậu ta ra chỗ bảo vệ làm thủ tục, giúp cậu ta liên hệ phòng ban cần thiết.

Trương Thanh vóc dáng thon cao, khuôn mặt sinh động, liếc xéo nhìn Lâm Tuyền, vẻ mặt mang theo sự ngạo mạn của mỹ nữ:

- Anh tìm phòng ban nào, có việc gì?

- Tôi cũng muốn đợi Đan Nguyên mà các vị vừa nói.

Trương Thanh ngờ vực nhìn y, nhưng lơ đi, quay sang nói chuyện với một nữ nhân viên vừa đi vào quẹt thẻ, tới tận khi Đan Nguyên xuất hiện, cô ta cũng không nhìn Lâm Tuyền thêm cái nào nữa.

Đan Nguyên nhìn thấy Lâm Tuyền hai tay kéo cổ áo, đang ngẩng trời ngẩng đất thì vội vàng chạy tới:

- Tổng giám đốc, anh tới sớm quá.

Rồi nói với Trương Thanh lên đón:

- Trương tiểu thư gặp tổng giám đốc Lâm của chúng tôi rồi?

- Tổng giám đốc Lâm?

Trương Thanh mắt mờ mịt:

- Tổng giám đốc Lâm nào?

- Trương Thừa Lộc đã thấy tôi rồi, cô ấy cũng thấy tôi rồi, còn chuyện hợp tác, hay là ra cửa nói chuyện.

Nói rồi Lâm Tuyền ngồi xuống.

- Chuyện, chuyện này ...

Trương Thanh hoảng loạn nhìn Đan Nguyên:

- Giám đốc Đan, vị này là ...

Đan Nguyên cuống lên giải thích:

- Đây là tổng giám đốc Lâm của Liên hợp Tỉnh Hải chúng tôi, chính là người giám đốc Trương các vị muốn gặp.

- Á.

Trương Thanh la thất thanh, rồi vội bịt miệng lại, song chớp mắt một cái khuôn mặt tươi đẹp nở nụ cười âm như gió xuân thảng ba, làm Lâm Tuyền kinh ngạc, thay đổi dữ hơn thời tiết tây cương nữa.

Trương Thanh đưa bàn tay ra bắt tay Lâm Tuyền, Lâm Tuyền thích đùa ác, muốn nhìn nụ cười cứng lại trên miệng cô ta, không đứng lên, miết ba ngón tay trơn như ngọc kia, cười nói:

- Hay là cô cũng ngồi xuống nói chuyện.

Trương Thanh lúng túng không biết làm sao, Lâm Tuyền liếc nhìn Đan Nguyên:

- Đúng đó để khoe cao hơn tôi à?

Đan Nguyên cười ngượng ngùng, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyền nói nhỏ:

- Tổng giám đốc, anh bị mỹ nữ ghẻ lạnh nên báo thù à?

Trương Thanh thấy Đan Nguyên ngồi rồi, nụ cười xã giao tan chảy như băng, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống, cô ta mặc váy bó, ngồi thế nào đây, không ngồi cũng không xong. May sao xe Phương Nam đúng lúc này đi qua, hạ cửa kính xuống, mắng:

- Điên hay sao mà ngồi trước cổng nhà người ta thế kia.

Lâm Tuyền và Đan Nguyên đứng bật dậy ngay, Phương Nam xuống xe, nhìn Lâm Tuyền ăn mặc hơi phong phanh thì cài cúc áo khoác cho y, dịu dàng nói:

- Dù cậu quen với cái lạnh phía tây rồi cũng đừng chủ quan, gió sáng độc lắm.

Trương Thanh nhìn cảnh đó càng chẳng hiểu thứ bậc trên dưới mấy người này thế nào, đầu óc lẫn lộn hết cả.

Trương Thừa Lộc nhận được điện thoại của bảo vệ, vội vàng cùng mấy phó giám đốc chạy ra cửa, thấy Phương Nam và Đan Nguyên đứng bên Lâm Tuyền, ý thức được hôm nay phạm sai lầm rồi, đi tới dùng cả hai tay nắm lấy tay Lâm Tuyền:

- Anh Lâm phải không, trên xe đúng là không nhận ra, không ngờ anh Lâm thường phục vi hành.

Lâm Tuyền bĩu môi:

- Giám đốc Trương đang trách tôi quá nóng vội à?

Trương Thừa Lộc bị ngữ khí hỏi vặn của y làm sững lại, không biết ứng phó ra sao, không ngờ Lâm Tuyền đổi thái độ:

- Hôm nay gặp được giám đốc Trương, tôi thấy mình nóng vội không phải là không đúng, mong giám đốc Trương không phản cảm.

Trương Thừa Lộc thở phào, người trẻ tuổi này thật ghê gớm, đánh loạn hết tư duy của người ta chiếm quyền chủ động, vội tạ tội vừa rồi thất lễ. Lâm Tuyền xua tay:

- Giám đốc Trương còn nhiệt tình hơn vị Trương tiểu thư này nhiều, cá nhân tôi cho rằng là người quản lý công ty, có nhiệt tình là điều thiết yếu.

Bất kể Lâm Tuyền có khế minh thế nào, trong quần thể thượng lưu của Tỉnh Hải, cái tên Liên hợp Tỉnh Hải như một tiếng sấm, làm người ta nghe thấy phải rùng mình.

Hiện bề ngoài nhìn có vẻ Lệ Cảnh thành công chặn đứng tham vọng khổng lồ chế tạo tổng cty xây dựng của Liên hợp Tỉnh Hải, nhưng Liên hợp Tỉnh Hải mới là người thu lợi lớn nhất, không chỉ thành công tiến vào tầng quyết sách, Trương Thừa Lộc tin rằng Liên hợp Tỉnh Hải đã bỏ túi khoản lớn.

Cuộc chiến cổ phần ấy đại biểu lần giao phong lớn đầu tiên của Cảnh Nhất Dân và Trương Quyền, chỉ riêng điều này làm nội bộ Điện khí Tỉnh Hải sinh chia rẽ lớn, dao động quyết tâm kháng cự sự xâm nhập của Liên hợp Tỉnh Hải.

Nhưng nếu chỉ có thể Trương Thừa Lộc còn một mình cũng kiệt lực ngăn cản Liên hợp Tỉnh Hải, có điều đầu năm Liên hợp Tỉnh Hải mạnh mẽ tiến quân vào lĩnh vực năng lượng mới, cho thấy nó không phải là một cơ cấu đầu cơ thuần túy.

Liên hợp Tỉnh Hải xâm nhập Điện khí Tỉnh Hải, ai cũng hi vọng sẽ được đầu tư lớn như Tân Năng Liên Hợp, đối diện với dự hoặc lớn như vậy, ngay Trương Thừa Lộc cũng hoang mang.

Đây là kẻ cướp đoạn hay người kiến thiết? Ngưng thần quan sát Lâm Tuyền, Trương Thừa Lộc không tùy tiện cho rằng y chỉ là con rối của Cảnh Nhất Dân, trầm ngâm chốc lát, hỏi:

- Mục đích Liên hợp Tỉnh Hải là gì?

249. Q.5 - Chương 33: Cướp Đoạt Và Kiến Thiết (2)

- Giám đốc Trương nghĩ mục đích là gì?

Lâm Tuyền không tránh ánh mắt đánh giá của ông ta, chỉ cần là người biết lịch sử phát triển của Điện khí Tỉnh Hải đều không khỏi kinh phục vị giám đốc có bề ngoài bình thường này:

- Cho rằng chúng tôi là kẻ đầu cơ tị tiện, chỉ muốn cắn một miếng lớn rồi rút lui?

- Điện khí Tỉnh Hải là tâm huyết cả đời của tôi, tôi không thể khổng lồ chế bản thân không sinh ra lo lắng đó.

Trương Thừa Lộc thần nhiên thừa nhận:

- Tôi không phải hoàn toàn không hiểu gì về quy tắc TTCK, một khi Liên hợp Tỉnh Hải đem tài nguyên của năng lượng mới trút vào Điện khí Tỉnh Hải, với thủ đoạn của Liên hợp Tỉnh Hải, trong vòng hai năm, cổ phiếu Điện khí Tỉnh Hải có thể tăng lên năm sáu lần, khi đó các vị ăn no rồi rút đi thì tôi phải thu dọn tàn cuộc thế nào.

- Chúng tôi tất nhiên không phải không có dã tâm của cá mập.

Lâm Tuyền giọng bình đạm, nhưng mang theo tình cảm chân thành:

- Giám đốc Trương hãy tin vào tình cảm của tôi với thành phố này.

Trương Thừa Lộc tất nhiên không dễ dàng động lòng vì một câu nói của Lâm Tuyền, song ít nhiều cho ông ta cảm giác an tâm, mời Lâm Tuyền vào văn phòng bàn bạc kỹ hơn.

Trương Thanh là thư ký hành chính, lúc này bị Lâm Tuyền bắt bí một phen, lúc này đứng bên cạnh có chút bất an. Trong tính cách của Lâm Tuyền có ít nhiều thành phần vô lại, khí độ thể hiện trước sau khi Trương Thừa Lộc xuất hiện khiến Trương Thanh có cảm giác đối lập. Phương Nam nhìn thấy hết, khẽ tủm tỉm cười, theo sau Lâm Tuyền bước qua cánh cửa Điện khí Tĩnh Hải.

Lâm Tuyền và Đan Nguyên, Phương Nam ở lại Điện khí Tĩnh Hải một ngày, kết quả đàm phán cuối cùng Điện khí Tĩnh Hải tăng phát 40 triệu cổ phiếu mới cho Liên hợp Tĩnh Hải, lấy 180 triệu đồng. Liên hợp Tĩnh Hải hứa sẽ đóng bằng số cổ phiếu này trong hai năm trở lên.

Cổ phiếu Điện khí Tĩnh Hải nằm mức 3 đồng / cổ phiếu thời gian dài, trong thời gian ngắn sau khi tin tức đưa ra, giá cổ phiếu tăng lên 4.5 đồng.

Liên hợp Tĩnh Hải bỏ một cái giá lớn như thế, việc nắm giữ Điện khí Tĩnh Hải là thế cục không thể xoay vần, phương án này tin rằng mau chóng được UBCK thông qua.

Trong vòng hơn 20 ngày trở về Tĩnh Hải, Lâm Tuyền bị nhấn chìm trong sổ sách báo cáo tình lũy bốn tháng trời, vốn định dành thời gian chơi với Tiểu Tư Vũ cũng chẳng có, khiến y kêu khổ không thôi, huy động của Phương Nam, Tôn Phi Phi, Lý Lệ giúp đỡ, đương nhiên cái giá cũng không nhỏ, nhất là Tôn Phi Phi rất biết thừa cơ trục lợi, đặt đủ thứ điều kiện với y.

Tới tận khi vợ chồng Đinh Hường Vinh dẫn 30 học sinh tới Tĩnh Hải nghỉ đông, Lâm Tuyền mới ngời ra được.

Làm sao để bọn họ có một kỳ nghỉ đông vui vẻ ở Tĩnh Hải, Lâm Tuyền lập tức nghĩ đến đám Tiêu Ly Ly.

Vốn kế hoạch của Lâm Tuyền là tới ĐH Tĩnh Hải giảng dạy, đó chính là nguyên nhân đám Tiêu Ly Ly vào đây học tài chính quốc tế, không ngờ Lâm Tuyền sách ba lô đi lữ hành, khiến đám Tiêu Ly Ly cảm giác bị lừa gạt.

Lâm Tuyền trở về có tiếp xúc với ĐH Tĩnh Hải, với Trần Dục hiệu trưởng ĐH Tĩnh Hải mà nói, Lâm Tuyền vừa là giáo viên ông ta mong đợi, lại gần gũi. Lâm Tuyền tuy không có địa vị trong giới học thuật, nhưng là học sinh được Lâm Cẩm Nam tiến cử, đủ đảm bảo rồi, có điều lai lịch y quá lớn, bất kỳ ai cũng không muốn có cấp dưới như vậy, may Lâm Tuyền không có ý can thiệp quá sâu vào chuyện trường học, Trần Dục mới hơi yên tâm một chút.

Đám Tiêu Ly Ly ngày trước bị Lâm Tuyền hành hạ thảm nhất, chẳng biết thế nào mà từ đó sinh tình cảm, Lâm Tuyền đôi khi nghĩ đám nhóc này có sở thích bị ngược đãi? Chuyện đón tiếp nhóm Đinh Hường Vinh thì đám Tiêu Ly Ly rõ ràng là nhân tuyển tốt nhất, y cũng có ý tiếp tục rèn luyện ba đứa học sinh này.

Nhận được tin của Lâm Tuyền, Tiêu Ly Ly hưng phấn gật đầu ngay, kéo hai người bạn theo Lâm Tuyền, Phương Nam ra bến xe đón người.

Mặc dù Lâm Tuyền bảo Phương Nam gửi chi phí dư dả, nhưng Đinh Hường Vinh quen chi tiêu tiết kiệm, chỉ mua vé ghế cứng, may mà gần Tết rồi, người về quê nhiều, người tới phía đông ít.

Đám nhỏ vì thế có ghế để nằm ngủ, Đinh Hường Vinh cùng Từ Lan và một giáo viên khác tên Phùng Ký phải ngồi hơn 30 tiếng đồng hồ, mặt mày mỗi mết, hần vẫn mặc bộ vest duy nhất năm xưa làm tiêu thụ mua được, nhìn thấy Lâm Tuyền y phục chỉnh tề, Đinh Hường Vinh dụi mắt:

- Thiếu chút nữa không nhận ra cậu nữa rồi, hoàn toàn không giống lúc tới chỗ chúng tôi.

Từ Lan đã hưởng thụ cuộc sống xa hoa, nhìn kỹ Lâm Tuyền rồi vỗ trán:

- Cởi bộ trang phục này ra đủ xây một trường học rồi, biết anh có tiền mà không ngờ anh có tiền tới mức này. Lão Đinh, chúng ta vỡ được một vị đại tài chủ rồi.

Y phục của Lâm Tuyền trước kia được mẹ và chị Tĩnh Di chuẩn bị, sau này đều do Phương Nam lo liệu, y căn bản không có khái niệm về mấy việc này, cúi đầu nhìn quần áo mình mặc:

- Đắt thế sao?

- Nhìn một cái biết ngay y phục này tới từ bàn tay của cô.

Từ Lan tính cách thoáng đạt tự nhiên, quay sang Phương Nam:

- Vậy cô là Phương Nam?

Phương Nam hơi ngạc nhiên, đưa tay ra:

- Chào chị Từ Lan, tôi là Phương Nam, trợ thủ của ngài Lâm, tôi được nghe ngài ấy kể chuyện của chị và anh Đình.

- Chỉ là trợ thủ thôi sao?

Từ Lan cười khúc khích:

- Nhìn hai người đứng cạnh nhau, căn bản là đôi tình lữ.

Phương Nam đỏ mặt, song cũng không phủ nhận, nhất định là Lâm Tuyền kể với họ chuyện gì rồi:

- Mọi người ngồi tàu hơn ba mươi tiếng rồi, đi ăn cơm đã, sau đó đến Tiểu học Tây Trạch nghỉ ngơi ... À đây là ba học sinh của ngài Lâm. Trong thời gian ở Tỉnh Hải, bọn chúng sẽ làm hướng dẫn viên ọi người, sau này sẽ có thêm nhiều người tình nguyện gia nhập.

Tiểu Tư Vũ đang học năm cuối ở nhà trẻ Tây Trạch thành người tình nguyện nhỏ nhất. Lâm Tinh Di mang thai năm tháng, được Trần Tú đón tới Tỉnh Hải dưỡng thai, suốt ngày nằm nhà cũng buồn chán, cách thời gian sinh nở còn xa, cũng nhiệt tình làm người tình nguyện. Trần Tú giấu chồng con, giấu cả bản thân Dương Minh, thông qua quan hệ của cha mình, dễ dàng liên hệ công việc cho Dương Minh ở ĐTH.

Trần Tuyết Phi vợ của Trần Chí Lập phó tổng giám đốc Đầu tư Nam Cảng nay đã là phó giám đốc ĐTH Tỉnh Hải, Trần Tú đem hồ sơ của Dương Minh tới chỗ cô, chuyện quan hệ cùng điều động công tác làm xong hết, Dương Minh mới biết chuyện, đành phải rầu rĩ tới phòng tin tức ĐTH Tỉnh Hải làm việc.

Bản thân Lâm Tuyền mà nói thì không tán thành cách làm này của mẹ y chút nào, quá làm tổn thương tự tôn của Dương Minh, nếu không y đã làm chuyện này từ lâu rồi, nhưng là phận con, y không thể nói được gì.

Ba mươi đứa bé tới từ La Nhiên tuổi lớn nhất chỉ có 12, trừ đưa tới Tiểu học Tinh Anh Tây Trạch, tiếp thụ thies điểm giáo dục cơ sở tiếng Anh thì số thời gian còn lại tới các nơi tham quan, khu giải trí Thanh Khâu Sơn, khu bảo hộ hươu, khu phong cảnh Tân Giang, viện bảo tàng Mỹ Thuật.

Khi tham quan điện lực thái dương Liên Hợp, việc tận dụng ánh mặt trời cung cấp điện lực khiến thầy giáo sơn thôn Phùng Ký chỉ mới tốt nghiệp cao trung tò mò vô cùng:

- Thế chẳng phải là chỉ cần có ánh sáng, dù ở trong núi cũng có thể kéo dây điện, xem TV à?

Lâm Tuyền gật đầu, giảng giải sơ qua về lý thuyết và ứng dụng thực tế ở Tỉnh Hải, Thông Nam:

- ... Dù chính phủ Thông Nam dùng hình thức miễn thuế trợ cấp lắp đặt hệ thống cung cấp quan điện ở khu nghỉ dưỡng Bắc Sơn thì chi phí cũng hơn đường điện bình thường ba lần.

Từ Lan ngạc nhiên:

- Nếu đắt thế còn dùng kỹ thuật này làm gì, Tỉnh Hải hình như đâu thiếu điện.

- Mặc dù chi phí đầu tư cao hơn rất nhiều, nhưng tính lâu dài thì đem lại nhiều lợi ích, vả lại là nơi thí điểm đầu tiên, hiệu quả quảng cáo rất đáng đầu tư. Mạng lưới phát điện mà Tân Năng Liên Hợp đang tiến hành thí điểm gần như chiếm 40% phân ngạch thị trường phát điện quang điện trong nước rồi.

250. Q.5 - Chương 34: Cướp Đoạt Và Kiến Thiết (3)

Đình Hướng Vinh chăm chú lắng nghe, nói:

- Phía tây còn nhiều nơi chưa có điện, La Nhiên và mấy hương trấn biên cương vẫn dùng máy phát điện chạy dầu. Nhưng mà nghe ý cậu thì chi phí dùng điện mặt trời cao hơn điện thường mười lần, nếu không có quốc gia đầu tư, dựa vào địa phương không kham nổi.

Lâm Tuyền cười nói:

- Hai thôn nhỏ ở La Nhiên tôi có thể quyên tặng hai hệ thống phát điện cỡ nhỏ, công suất 1 nghìn oát, thường ngày chỉ có thể dùng chiếu sáng, cũng có thể phát TV cho bọn nhỏ học tập.

Đinh Hưởng Vinh mừng rỡ:

- Thế là quá đủ rồi, có thể để bọn nhỏ qua TV nhận thức thế giới bên ngoài, có lợi lớn cho cuộc đời bọn chúng.

Hôm sau Lâm Tuyền bảo Tiêu Ly Ly đưa bọn nhóc đi ăn đồ biển, còn y dẫn Đinh Hưởng Vinh, Từ Lan tới tập đoàn giáo dục Tây Trạch, mời cả Khổng Lập Dân và cha y tới.

Lâm Tuyền nói với Khổng Lập Dân:

- Chúng ta thành lập quỹ giáo dục Tây Trạch vốn dụng ý ban đầu là cải tạo hệ thống giáo dục tân thành Nam Cảng, với tình huống hiện nay, quỹ không cần viện trợ quá nhiều nữa. Cháu biết chú Khổng thất vọng với cơ cấu giáo dục nước nhà, cháu vì vọng có thể từng bước hoàn thiện hệ thống này, quỹ có thể giao ngân hàng quản lý giám sát, còn sử dụng cụ thể ra sao, có thể giao cho anh Đinh và chị Từ Lan quản lý. Cha cháu rất nhiệt tâm với giáo dục, chú Khổng cũng thế, chuyện giám sát cả hai không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Khổng Lập Dân đánh giá Đinh Hưởng Vinh, Từ Lan, khí độ thản nhiên trước danh lợi có vài phần giống Lâm Minh Đạt, gật đầu nói:

- Người Tiểu Lâm ra sức tiến cử tất nhiên là đáng tin cậy. Chuyện giám sát và kiểm toán, tôi thấy cần phiền thầy Lâm phí thêm chút công sức.

Lâm Tuyền đưa bản báo cáo quỹ giáo dục Tây Trạch cho Đinh Hưởng Vinh:

- Tổng ngạch hiện nay là 38 triệu, số tiền này trừ kiến thiết cơ sở, còn một điểm tôi muốn đặc biệt nhắc nhở, đó là dùng để nâng cao đãi ngộ giáo viên ,,

Đinh Hưởng Vinh nắm chặt bản báo cáo trong tay, hai mắt ướt nhòe, dùng ngữ khí trang trọng nhất nói:

- Tôi sẽ đem hết khả năng để từng đồng tiền đều phát huy tác dụng của nó.

Đoàn giáo viên học sinh tới từ La Nhiên sẽ ở lại Tỉnh Hải qua Tết mới về, trong khoảng thời gian đó Đinh Hưởng Vinh cùng Khổng Lập Dân, Lâm Minh Đạt cùng thảo luận chi tiết sử dụng quản lý quỹ giáo dục Tây Trạch. Lâm Tuyền thì bị công việc quán lấy không thể quan tâm thêm được.

Từ trung tuần tháng 9, quốc gia và cơ cấu liên quan ban bố lệnh cấm với các loại hạng mục biệt thự, nhất là loại biệt thự kiểu trang viên đã thông qua địa phương phê duyệt, nhưng thủ tục chưa đầy đủ, quá trình thao tác có vi phạm phải thanh lý nghiêm khắc, chỉ có công trình đại chúng không nằm trong phạm vi này.

Biệt thự nghỉ dưỡng Bắc Sơn do dụng hệ thống phát điện quang điện, thành hình mẫu ứng dụng năng lượng mới, được cơ cấu liên quan ủng hộ, không bị thanh lý trong lần này.

Địa ốc Tỉnh Hải bắt đầu tăng trưởng điên cuồng, công trình kỳ hai của Hoa viên Hào Thành, Tỉnh Hồ Uyển đem bán ra toàn bộ.

Hiện tượng này với người đem nhiệt tình và tinh lực tạo nên thành phố hiện đại hóa mà nói là rất đáng ái ngại, Liên hợp Tỉnh Hải là cổ đông số hai của Thiên Tỉnh Hồ, nhưng trên thực tế cá nhân Lâm Tuyền là đại cổ đông số một, Khổng Lập Dân có rất nhiều ý tưởng muốn trao đổi với Lâm Tuyền ngay từ ba năm trước khi y là anh linh mới vào nghề.

Khổng Lập Dân tồn 20 năm lập nên đế quốc Đông Đô, với ông ta mà nói, kiếm tiền không còn là hứng thú lớn nữa rồi:

- Ngoại trừ kết cấu tầng thượng, tôi mong Tân thành Nam Cảng có thể loại bỏ những kẻ đầu cơ tham gia, tôi hi vọng Tân thành Nam Cảng là một thành thị bưng bưng sức sống, không phải là thành phố hoang vu đêm tối không có một bóng đèn.

Suy nghĩ ở góc độ khác nên Lâm Tuyền càng chú trọng sự phát triển của Thiên Tinh Hồ hơn, Tân thành Nam Cảng càng mau chóng hình thành cư ngụ quy mô càng quyết định tiềm lực phát triển về sau, từ góc độ này mà xét, sử dụng sách lược hạn chế tiêu thụ ở mức độ nhất định là thỏa đáng.

Với cơ sở vài năm qua, Thiên Tinh Hồ đã dần hình thành địa vị long đầu sản nghiệp, lại bắt tay đám Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên, có được nửa địa vị lũng đoạn, với bọn họ mà nói kiếm lợi tối đa trong thời gian ngắn sẽ làm hại lợi ích lâu dài.

Lâm Tuyền ngẫm ngẫm rồi chậm rãi nói:

- Địa ốc nóng lên ắt thu hút vô số kẻ đầu cơ, quan hệ cung cầu thực sự đã bị bóp méo từ một năm trước rồi. Từ chối tài chính đầu cơ tràn vào, hạ chế tăng trưởng giá nhà của Tân thành Nam Cảng có lợi cho sự phát triển lâu dài, cháu không có lý do gì để phản đối, nhưng thuyết phục nhóm Từ Kiến, Lưu Hoa Đông thế nào.

- Cậu không nên hoài nghi sức ảnh hưởng của mình trong vòng tròn đó, nghe nói Thực nghiệp Tinh Hồ đã khống chế quy mô đầu tư.

Lâm Tuyền không có gì để giấu:

- Trừ tránh nguy hiểm ra, thì cháu muốn chuyển tài chính cho Tân Năng Liên Hợp, kiến thiết thành phố, không thể chỉ dựa vào sức nóng của địa ốc trong vòng năm ba năm. Cháu rất hi vọng thành ủy có thể quy hoạch một vùng sản nghiệp điện tử khoa kỹ ở rìa tây tân khu, như vậy vừa ức chế được quy mô tân khu, lại cung cấp điều kiện cho sản nghiệp điện tử phát triển, tăng thêm nguồn thu cho thành phố, cũng tiến một bước giảm bớt nguy hiểm sản nghiệp địa ốc mang lại trong tương lai.

Khổng Lập Dân gật gù:

- Cậu suy xét rất toàn diện, một thành phố, một quốc gia phát triển cuối cùng chỉ có thể dựa vào thực nghiệp, Liên hợp Tinh Hải khống chế cổ phần của Điện khí Tinh Hải là vì suy tính này đúng không? Cty thiết bị điện khí Đông Đô có chút kinh nghiệm nghiên cứu phát triển, cũng hi vọng có thể tham ra vào lĩnh vực quang điện.

Lâm Tuyền mừng rỡ:

- Chú Khổng có hứng thú thì hay quá rồi, chuyện gì cũng cần mọi người chung tay góp sức làm.

Khổng Lập Dân cười:

- Giữa Tân thành Nam Cảng và Trấn Nam Cảng có khu vực trống dài chừng 1km, khu vực này vốn dự bị dùng phát triển Tân thành Nam Cảng, hiện nếu chuyển sang thành đất dùng công nghiệp, lợi ích dự kiến thu được từ đất đai của chính phủ sẽ giảm đi rất nhiều.

Đụng chạm tới lợi ích của người khác thì làm việc gì cũng khó, nhất là lợi ích lớn như thế, song đấu tranh chính trị là việc của những lão hồ ly kia, chưa đến lượt y phải lo, Lâm Tuyền nói:

- Lúc cháu về có cùng bí thư Cảnh, bí thư Cố và giáo sư Lâm Cẩm Nam giao lưu về xu thế và hiện trạng của sản nghiệp địa ốc trong nước, có nhận thức tương đối nhất trí. Khu sản nghiệp điện tử khoa kỹ thời kỳ đầu quy mô sẽ không lớn lắm, chỉ đưa vào xí nghiệp không ô nhiễm, quy hoạch là 3.000 mẫu, Điện khí Tinh Hải và Tân Năng Liên Hợp chiếm 800 mẫu.

- Đông Đô không cần nhiều đất lắm, chỉ cần 200 mẫu là đủ rồi.

- Chúng ta đang kinh doanh một thành phố loại mới, sản nghiệp là một mắc xích không thể thiếu, hiện cháu nhắm vào sản nghiệp quang điện, có thể nói là cổ chấp độc đoán, nhưng cháu tin, năm sáu năm nữa nó sẽ quật khởi. Chỉ cần đám giám đốc Từ, giám đốc Lưu đồng ý, cháu có thể chuyển nhượng tối đa 30% cổ phần của Tân Năng Liên Hợp, thuyết phục bọn họ chắc không khó. Huống hồ gạt bỏ tài chính đầu cơ ra ngoài,

bán nhà cho người có nhu cầu ở chân chính, dù giá không cao, nhưng mau chóng khiến Tân thành Nam Cảng trở nên đông đúc, thúc đẩy tòa nhà thương nghiệp lên giá, với chúng ta mà nói chưa chắc đã thiệt.

Khổng Lập Dân nhìn thẳng vào Lâm Tuyền, nghiêm túc nói:

- Không phải chỉ cướp đoạt tài phúc mới là khoái lạc, Tân thành Nam Cảng phát triển, đại biểu cho vinh quang và mộng tưởng của chúng ta.

Lâm Tuyền cười ha hả, có lẽ suy nghĩ của y và Khổng Lập Dân có chút khác biệt, nhưng vì lập nên căn cơ vững chắc cho Liên hợp Tỉnh Hải, một số việc vẫn phải làm. Song như y nói, y có tình cảm với thành phố này.

251. Q.5 - Chương 35: Đầu Tư Mới.

Tân thành Nam Cảng quy mô cư ngụ tới 30.000 người, thực tế chỉ có 16.000 người, Auchon plaza qua nửa năm chuẩn bị, chính thức kinh doanh vào ngày mừng 6.

Lễ khai trương Auchon Plaza đi kèm hoạt động ưu đãi mua hàng lớn, thu hút ít nhất 15.000 người đổ vào Tân thành Nam Cảng, ngày đầu tiên hóa đơn mua sắm ở đây lên tới 60.000 tấm, ngày thứ hai, ngày thứ ba con số duy trì mức 50.000. Đến ngày thứ 4 hết ưu đãi, chỉ còn lại 10.000, lưu lượng khách còn 20.0000. Dự kiến lưu lượng khách sẽ còn giảm, rồi duy trì ở mức 4.000 người, đó cũng là con số dự đoán của Auchon.

Lưu lượng khách như thế Auchon plaza sẽ ở trạng thái kinh doanh thua lỗ, muốn khôi phục lợi nhuận, phải kỳ vọng cư dân Tân thành Nam Cảng sẽ tiếp tục tăng lên.

Thượng tuần tháng ba, thành ủy Tỉnh Hải thông qua nghị án tu sửa quy hoạch tân khu, đem mảnh đất gần 2 km³ rìa Tân thành Nam Cảng quy hoạch vào khu sản nghiệp điện tử khoa kỹ.

Phương án tăng phát của Điện khí Tỉnh Hải được UBCK thông qua, kèm điều kiện Liên hợp Tỉnh Hải bỏ 100 triệu mua 400 mẫu đất khu sản nghiệp điện tử để xây nhà máy mới, Liên hợp Tỉnh Hải nắm 53% cổ phần của Điện khí Tỉnh Hải, không chế tuyệt đối.

Tân Năng liên hợp cũng bỏ ra 120 triệu mua 600 mẫu đất công nghiệp, dùng làm cơ sở sản xuất linh kiện quang điện.

Lúc này trong tài khoản của Liên hợp Tỉnh Hải còn dư chưa tới 100 triệu, song trong năm 2003, Thực nghiệp Tinh Hồ vẫn là bầu sữa mang tới cho Liên hợp Tỉnh Hải khoản lợi nhuận lớn.

Trung tuần tháng một, Nghiêm Lập Hoàng mới sở trưởng sở nghiên cứu kim loại Vu Đại Khánh tới Dương Năng Liên Hợp ở Thông Nam tham quan. Khi nghe nói Thông Nam là một thị xã mà có hệ thống chiếu sáng quang điện lớn nhất toàn quốc, đoàn người Vu Đại Khánh kinh ngạc hết sức.

Nguyên liệu chủ yếu của pin quang điện là Si tinh thuần cao, Si cũng là nguyên liệu chủ yếu của bán dẫn, trong nước tuy có nguồn Si phong phú, nhưng lại không có kỹ thuật luyện Si, chỉ có thể xuất khẩu Si với giá thấp, sau đó nhập khẩu Si tinh thuần với giá cao gấp trăm lần vào nước.

Kỹ thuật luyện Si được gọi là nắm trong tay nhà cung ứng Nhật Đức Mỹ, năm 1999, được sự hỗ trợ của chính phủ, sở nghiên cứu kim loại đưa vào kỹ thuật luyện Si của Nga, xây dựng cơ sở sản xuất ở Tân Bắc nơi có nguồn thủy điện phong phú, đặt tên là: Tân Bắc Khuê (si) Nghiệp.

Vu Đại Khánh tham quan phòng thực nghiệp tiên tiến, không tìm được cảm khái:

- Lĩnh vực quang điện nước ngoài luôn đi trước trong nước, Nhật và Âu Mỹ càng dẫn đầu, nhà nước ta chậm chạp trong chính sách hỗ trợ nghiên cứu quang điện, nên tuy có nghiên cứu, song đầu tư ít ỏi, lần đầu tiên tôi được thấy khoản đầu tư lớn như thế, nhiều nhà nghiên cứu ưu tú như thế, khí phách này của Tân Năng Liên Hợp, tôi bội phục vô cùng ...

Nghiêm Lập Hoàng vẫn bình tĩnh nói:

- Năm ngoái các cơ cấu nghiên cứu lớn đầu tư vào lĩnh vực quang điện còn chưa tới 100 triệu, Liên hợp Tỉnh Hải đầu tư lớn vào nghiên cứu ở Tân Năng Liên Hợp đã thu hút rất nhiều nhân viên nghiên cứu ưu tú của các cơ cấu đó tới Tỉnh Hải, không những thế còn tiến hành giao lưu kỹ thuật với các cơ cấu nghiên cứu của Đức, Ý. Hiện Vệ Tư Minh lãnh đạo tiểu tổ nghiên cứu ở ĐH Birmingham được viện trợ kinh phí 1 triệu USD, ĐH Tỉnh Hải từ năm nay bắt đầu trọng điểm kiến thiết khoa năng lượng mới, không thể thiếu nhân tài ưu tú và kinh phí nghiên cứu lớn, tất cả là nhờ ảnh hưởng của Liên hợp Tỉnh Hải.

-Ồ nghe nói thầy Nghiêm cũng giảng bài ở Đh Tỉnh hải.

Nghiêm Lập Hoàng xua tay:

- Tôi chỉ làm cảnh thôi, công tác thực sự chẳng làm được bao nhiêu, lên lớp càng không có thời gian. Anh phải tiến cử cho tôi vài người đấy.

Vu Đại Khánh cười lớn:

- Tôi không làm loại việc này, thầy Nghiêm có bản lĩnh đi mà đào tường người ta. Hay là thầy từ chức ở Đh Tỉnh Hải đi, Đh Tỉnh Hải có liên hệ với Tân Năng Liên Hợp, khoa năng lượng mới dưới sự lãnh đạo của thầy, chỉ cần vài ba năm sẽ không còn là đại học hạng hai nữa, còn nuôi dưỡng ra khoa hệ cấp chuyên nghiệp trong nước.

Nghiêm Lập Hoàng cười ha hả:

- Tôi nghĩ hưu tới nơi rồi, đâu ra cái tình lực đó.

Vu Đại Khánh chợt tỉnh ngộ:

- Thầy đang dọn đường ôn sinh đặc ý của mình phải không? Vệ Tư Minh mấy năm qua thành tích nghiên cứu không tệ, thầy mong anh ta đem thành quả tới Tỉnh Hải chứ gì?

Nghiêm Lập Hoàng không trả lời, xoay sang chủ đề khác:

- Công trình của ông thế nào?

- Thầy thoát được cái vũng lầy rồi, giờ quay sang mĩa mai tôi đấy à, nhớ trước kia thầy đi cầu cạnh chạy vạy khắp nơi vì chuyện kinh phí, gõ cửa nhà tôi bao lần?

Vu Đại Khánh trừng mắt lên:

Nghiêm Lập Hoàng không cãi nhau với ông ta:

- Nói vậy là công trình cứ trì hoãn à?

- May là công tác nghiên cứu cải tiến do chúng tôi làm, nghiên cứu không chậm, nhưng tiến triển công trình rất ỉ ạch. Trước kia đưa hạng mục kỹ thuật này vào tốn 300 triệu, nhưng giờ muốn đưa vào sản xuất tốn thêm 500 triệu nữa, tôi đi xin tiền ai đây?

- Trước kia tập đoàn Tây Điện và tập đoàn Tân Bắc chẳng phải hứa đầu tư toàn bộ sao?

- Thầy tưởng bọn họ không muốn à? Đầu tư vào 4000 triệu rồi, sau khi xây dựng lên, Tân Bắc Khuê Nghiệp chẳng những không sinh được lợi nhuận, còn tiêu hao lợi nhuận hai tập đoàn đó. Hiện bọn họ đang tìm doanh nghiệp bán dẫn hạ du hợp tác, có điều người ta giờ đem tiền đổ vào địa ốc hết cả ..

Vu Đại Khánh chán nản không muốn nói thêm:

- Ông có nghĩ tới Thái Dương Liên Hợp là xí nghiệp hạ du của Tân Bắc Khuê Nghiệp không?

Vu Đại Khánh ngạc nhiên:

- Bọn họ dùng được bao nhiêu Si độ thuần cao, giờ doanh nghiệp bán dẫn đều không muốn đầu tư vào nó nữa, Tân Bắc Khuê Nghiệp thiếu tới 400 -500 triệu đấy.

- Liên hợp Tỉnh Hải không thể bỏ ngay ra 500 triệu, nhưng Tân Bắc Khuê Nghiệp cũng không cần đầu tư chừng đó tiền ngay lập tức, có thể đầu tư 100 triệu trước, trong thời gian kiến thiết đầu tư số còn lại cho

tới khi công trình thuận lợi đi vào sản xuất. Tây Điện, Tân Điện cùng sở nghiên cứu kim loại có muốn để Liên hợp Tỉnh Hải không chế cổ phần rồi chuyển trung tâm nghiên cứu tới Tỉnh Hải không?

Lâm Tuyền vương một cuộc họp, tham gia đoàn tham quan giữa chừng, thấy Vu Đại Khánh và Nghiêm Lập Hoàng bàn luận sôi nổi thì đứng ngoài nghe, lúc này nghe thấy Nghiêm Lập Hoàng nói tới điểm mấu chốt vấn đề mới đi lên phía trước.

Nghiêm Lập Hoàng thấy Lâm Tuyền đến rồi, giới thiệu:

- Vừa rồi sơ xuất không giới thiệu mọi người, vị này là Lâm Tuyền, chủ tịch HĐQT Tập đoàn Tân Năng Liên Hợp và Tập đoàn Liên hợp Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền đưa tay ra:

- Sản nghiệp quang điện phát triển, ắt tạo thành cục diệt tranh đoạt Si tinh thuần giữa doanh nghiệp pin quang điện và doanh nghiệp bán dẫn, trong nước nếu không thể sản xuất Si tinh thuần cao sẽ luôn nằm ở thế yếu trong chuỗi sản nghiệp, Tân Bắc Khuê Nghiệp nếu như không tìm được người hợp tác khác, Liên hợp Tỉnh Hải sẵn lòng vượt khó mà làm ...

- Hải, cậu này ...

Vu Đại Khánh ngó ra hồi lâu, ông ta cứ nghĩ đây là học sinh của Nghiêm Lập Hoàng, chưa tỉnh ra thì Thái Vũ Tiên nhân viên đi theo nói:

- Cơ sở của Tân Bắc Khuê Nghiệp đã hoàn thành, nhân viên đang huấn luyện, hiện giờ chủ yếu là cần đầu tư thiết bị, tuy đầu tư rất lớn, nhưng chu kỳ kiến thiết ngắn, Liên hợp Tỉnh Hải nếu quyết tâm vào ngành nghề này, trong vòng một năm phải đầu tư 500 triệu.

Lâm Tuyền trầm ngâm.

Vu Đại Khánh trừng mắt lên, hiển nhiên tức giận Nghiêm Lập Hoàng đột kích bất ngờ, một công ty sẵn lòng bỏ ra 500 triệu, tất nhiên đã nghiên cứu Tân Bắc Khuê Nghiệp thấu triệt, còn bọn họ chỉ mới biết sơ sơ.

Nhưng nếu có thể đầu tư 500 triệu thì chút tức giận này chẳng là gì, nhưng Lâm Tuyền quá trẻ, Vu Đại Khanh nửa tin nửa ngờ:

- Liên hợp Tỉnh Hải đủ tự tin không?

252. Q.5 - Chương 36: Đờng Xem Thường Phụ Nữ (1)

Lâm Tuyền gật đầu:

- Nếu được, tôi muốn nhanh chóng thương thảo với cao tầng Tây Điện và Tân Điện, thậm chí có thể nhờ ngân hàng kiến thiết lập thư đảm bảo khoản vay 500 triệu để chứng minh thành ý hợp tác.

Nghiêm Lập Hoàng nói vào:

- Mặc dù cổ phần của sở nghiên cứu ở Tân Bắc Khuê Nghiệp không cao, nhưng trong sản nghiệp này kỹ thuật là vua, ở phương diện chọn nhà hợp tác chiến lược có quyền quyết sách tương đối lớn.

Lâm Tuyền yêu cầu di chuyển trung tâm nghiên cứu vật liệu Si tới Tỉnh Hải, dụng ý là nắm nó trong tay để lũng đoạt kỹ thuật luyện Si trong nước, hiện quốc tế chỉ có tám doanh nghiệp nắm kỹ thuật này, bọn họ chủ đạo vận mệnh sản nghiệp bán dẫn và pin quang điện.

- Tôi cứ nói tại sao ông tốt bụng mời tôi đi du lịch miễn phí, thì ra có mưu đồ này.

Vu Đại Khánh nói:

- Trước kia Tây Điện, Tân Điện lập hạng mục này có phần vì mệnh lệnh hành chính, nay đầu tư vào 300 triệu, cách ngày sản xuất xa xôi vạn dặm, cao tầng hai tập đoàn đs đều rất bất mãn, nếu có cơ cấu tiếp nhận thì vừa khéo hợp với tâm ý bọn họ, khó khăn đàm phán không cao.

Lâm Tuyền rút Diệp Kính Cường, Đới Minh, Lý Lệ lập tổ hạng mục, Nghiêm Lập Hoàng thành cố vấn.

Song khi thực sự đàm phán không hề thuận lợi như dự kiến.

Chính phủ địa phương dùng mệnh lệnh hành chính lập hạng mục này, muốn tiến hành điều chỉnh không thể vòng qua bọn họ.

Sau khi dây chuyền luyện đi vào sản xuất, tiêu hao lớn nhất là điện năng, Tân Bắc Khuê Nghiệp có tập đoàn Tân Điện cung cấp điện, trong hiệp nghị mới giá điện cung cấp là tiêu điểm tranh chấp của đôi bên.

Tổ hạng mục qua một tháng tiếp xúc, xác định được chương ngại thực chất tới từ chính phủ địa phương.

Từ Tĩnh Hải tới Tân Bắc không có chuyến bay nào, Lâm Tuyền cùng Phần Xuân Bình đáp máy bay tới Tây Đô rồi bắt xe đi tiếp, đến nơi thì đã chấp choạng tới, Diệp Kính Cường, Đới Minh cùng đoàn người tập đoàn Tân Điện do tổng giám đốc Hứa Dục dẫn đầu ra tận đường cao tốc đón tiếp.

Trước đó trong quá trình đàm phán, Lâm Tuyền chỉ xuất hiện hai lần, chỉ gặp mặt qua loa, hai bên không có mấy ấn tượng với nhau. Nhưng Hứa Dục là người tích cực thúc đẩy đàm phán, ấn tượng của Lâm Tuyền với ông ta không tệ.

Hứa Dục nhiệt tình mời Lâm Tuyền lên xe của mình, vừa mới định đeo dây an toàn vào, một bàn tay mềm mại vịn vào vai y chui vào xe, Lâm Tuyền ngạc nhiên quay đầu, tức thì hương thơm ngát luôn vào cánh mũi, trước mắt là khuôn mặt kiều diễm tỏa ra phong tình dào dạt, tuổi ước chừng 26 - 27, khả năng cao hơn, thời buổi này chị em rất am hiểu nghệ thuật chăm sóc, cô gái đó môi hơi cong, tựa cười tựa không, bờ môi đầy vểnh lên vô cùng khiêu khích, nam nhân nào nhìn cánh môi đó cũng nảy ý muốn ngấu nghiến nó xem tư vị thế nào.

Cô gái ngồi xuống đối diện với Lâm Tuyền, thực sự là vẻ đẹp hiếm có, mỗi điều là trang điểm quá cầu kỳ, khiến cho có chút vẻ phong trần.

Không xác định được vừa rồi cô ta chạm vào người mình là động tác vô ý hay là ngầm ám thị gì đó, Lâm Tuyền nghiêm túc hơn, quay sang hỏi Hứa Dục:

- Giám đốc Hứa, vị tiểu thư xinh đẹp này là ai ... Hình như ông quên giới thiệu đấy.

- Tiểu thư Lưu Tĩnh, năm xưa tên tuổi không hề kém Trần Phi Lăng.

Hứa Dục cười nói, bảo lái xe:

- Lão Khang, bật cho tổng giám đốc Lâm của chúng ta bài hát của Lưu tiểu thư, bắt đầu từ bài “ông xã, ông xã, em hận anh”...

- Lâm Tuyền nghe tên bài hát mà thấy xương sống ớn lạnh, vẻ kinh ngạc trên mặt phút chốc biến thành nụ cười ảm áp:

- Không dám nhận, vừa rồi nhìn trộm cô ấy thấy quen quen, định nhìn trộm vài cái nữa, lại sợ giám đốc Hứa cười.

- Lời của anh Lâm đúng là làm người ta ảm lòng.

Lưu Tĩnh cười điệu đà, người hơi ngả về phía trước, cổ áo trễ xuống lộ ra khe vú mê đắm, áo trắng da trắng, áo lót lại màu đen, người ta muốn không nhìn vào chỗ không nên nhìn đó cũng khó, Lâm Tuyền có chút nhột nhào, liếc nhìn Hứa Dục, thấy ông ta đang nhìn trộm ngực Lưu Tĩnh.

Lâm Tuyền lấy làm lạ về quan hệ giữa hai người này, nếu không phải là tình nhân thì Lưu Tĩnh lên xe làm gì?

Trừ Trần Phi Lăng ra thì ca sĩ ngôi sao trong nước nhớ tên gần như không có, giọng hát truyền ra từ loa không tệ chút nào, song ca từ khiến người ta sồn gai ốc.

Hứa Dục lại có vẻ mê mẩn bài hát này, nghe một lúc mới nói:

- Tân Điện và Liên hợp Tỉnh Hải hợp tác với nhau chỉ thiếu một bước nữa, phương án giao lên, phải được chính phủ Tân Bắc ủng hộ mới được, tối nay tôi mời tiệc có sự tham gia của lão đại Tân Bắc, mong tổng giám đốc Lâm nói.

Lâm Tuyền nheo mắt lại, tai nghe Hứa Dục nói, mắt lại quan sát Lưu Tĩnh, chẳng lẽ Lưu Tĩnh là người được mời tới trợ trận? Nhiều khi quan hệ, tiền, ân tình đều không công phá được, mỹ sắc lại là thanh đao sắc bén. Là kẻ thu lợi lớn nhất trong vụ hợp tác này, Lâm Tuyền tất nhiên không tiếc gì mấy câu nói tốt đẹp.

Không có Phương Nam ở đây, Lâm Tuyền phát huy hết sức khả năng ăn nói, Lưu Tĩnh cười không ngớt, đem hết thông tin của mình nói ra, cô ta tính ra còn là sư tỷ của Trần Phi Lăng, chất giọng, ngoại hình không kém ngôi sao hàng đầu, chỉ là tạo hóa trêu người, fan hâm mộ không được là bao, nên sự nghiệp cũng dở dở chùng chùng.

Lâm Tuyền thầm nghĩ Quách Bảo Lâm nhất định có hứng thú với nữ nhân thể này:

- Tôi có một người bạn chuẩn bị mua công ty giải trí truyền thông, với chất giọng xuất sắc, điều kiện ngoại hình của Lưu tiểu thư, tôi không giới thiệu cho hần, thế nào hần cũng mừng tôi

Quách Bảo Lâm đúng là chuẩn bị mua một công ty giải trí, mục đích của hần tất nhiên chẳng lành mạnh gì, Lâm Tuyền thấy Hứa Dục trịnh trọng mời Lưu Tĩnh lái xe, hần cô ta có ảnh hưởng lớn với lão đại Tân Bắc, tấm danh thiếp này chỉ phát ra cho có.

- Tôi già rồi, không bêu mặt ra làm gì nữa.

Lưu Yên cười duyên, nụ cười có vài phần buồn bã, song dung mạo cô ta chẳng có dấu hiệu già đi chút nào:

- Anh Lâm nếu thực sự coi trọng tôi, chẳng biết Tân Bắc Khuê Nghiệp có vị trí cho tôi không?

Lâm Tuyền thầm nghĩ: Mình xem thường cô ta rồi. Lời này của Lưu Tĩnh nghe có vẻ giống làm nũng, nếu cô ta là người hơi hợ, có lẽ đã nhận thiện ý vừa này. Nếu Lưu Tĩnh thực sự có quan hệ với lão đại Tân Bắc, Lâm Tuyền đồng ý để cô ta vào Tân Bắc Khuê Nghiệp, sẽ mang lại nguy hiểm khó lường. Không rõ tác dụng của cô gái này lớn thế nào, hiện tại không thể cự tuyệt được.

Cô gái này bảo Hứa Dục phối hợp cùng cô ta đột kích mình đây, thật sự không đơn giản chút nào, nhưng mục đích cô ta là gì? Lâm Tuyền tất nhiên chẳng phải tay vừa:

- Lưu tiểu thư nói đùa rồi, giám đốc Hứa chẳng lẽ không thể an bài vị trí cho cô ở Tây Điện sao?

Không đợi Hứa Dục phản ứng đã nói luôn:

- Nếu không Liên hợp Tỉnh Hải có vị trí đấy, chỉ sợ giám đốc Hứa nói tôi có ý đồ khác thôi.

Hứa Dục hiểu ý cười ha hả phối hợp:

- Đâu có, đâu có Tân Bắc Khuê Nghiệp là cái ao nhỏ, tôi không dám mở miệng thôi.

Lưu Tĩnh thở ra một tiếng rất nhẹ, người ngồi thẳng dậy dựa vào lưng ghế, vẻ mặt thoáng hiện chút mệt mỏi.

Lâm Tuyền nhìn thấy hết song vẫn tự nhiên bắt chuyện với Hứa Dục. Đoạn đường tiếp đó Lưu Tĩnh mất hứng thú, chỉ yên tĩnh ngồi đó, song càng thêm vài phần động lòng người, Hứa Dục không ngừng nhìn trộm cô ta song không dám có lời nói cử chỉ gì ngoài khuôn khổ.

253. Q.5 - Chương 37: Đừng Xem Thường Phụ Nữ (2)

Bữa tiệc được an bài ở khách sạn bốn sao duy nhất của Tân Bắc, vừa mới vào khách sạn thì hay tin lão đại kia vướng một bữa tiệc khác không thoát thân được. Lâm Tuyền tới phòng nghỉ trước, để Hứa Dục và Diệp Kính Cường đi đón.

Tân Bắc Khuê Nghiệp là hạng mục do La Bình Thụ người đứng đầu Tân Bắc đích thân xúc tiến, nhưng từ lúc khởi công tới nay đã năm năm mà không có thành quả, ông ta sắp lui về tuyến hai, nghe đâu lên tỉnh làm phó chủ nhiệm. Tân Bắc Khuê Nghiệp nộp lên phương án thay đổi nhà đầu tư không được địa phương ủng hộ nghe nói có liên quan tới tâm thái của ông ta, quan hệ giữa ông ta và người khả năng kế nhiệm không hài hòa gì.

Nếu không phải có trò dơ dáy bên trong, Lâm Tuyền không tin chính phủ địa phương lại sơ xuất với một ông chủ mang túi tiền lớn đến như y. Lâm Tuyền chẳng vội cũng chẳng lo, ngã mình trên ghế tựa nghỉ ngơi, trèo đèo lội suối không thấy mệt, ngồi xe cả ngày thấy mệt là sao nhỉ? Lâm Tuyền nhớ những ngày tự do tự tại trên cao nguyên mệnh mông

Lâm Tuyền không lo, nhưng đám Đối Minh thì bất an, địa vị Liên hợp Tỉnh Hải ngày nay, cho dù là thường ủy tỉnh ủy dù không thể thoát thân tới dự tiệc, cũng lập tức gọi điện tới nói một câu.

Đợi tới tận 8 giờ 30, mọi người phải kiểm đồ ăn lót dạ, chính chủ mới cùng một đám quan viên vây quanh lễ mễ tới. Lâm Tuyền ngủ một giấc, tinh thần sáng láng ra đại sảnh khách sạn, bình đạm nhìn La Bình, trán hói, mắt híp, bụng bự, mặt đỏ bừng bừng, xem ra uống không ít rượu, hình tượng này lọt vào mắt người dân thì chẳng thể trách họ càng ngày càng mất niềm tin vào chính quyền.

Lại chú ý quan sát Lưu Tĩnh, Lâm Tuyền hiểu được bốn năm phần.

- Bí thư La, đây là ...

Hứa Dục lưng khom khom giới thiệu hai bên, Lâm Tuyền ứng phó đúng tiêu chuẩn xã giao, y vẫn để ý Lưu Tĩnh, thấy cô gái này thần sắc hơi kém, lòng lạ lẫm. Mọi người phân thứ bậc ngồi xuống, Lâm Tuyền cố ý bảo Diệp Kính Cường an bài Lưu Tĩnh ngồi ở bàn khác, thấy La Bình có vẻ thất vọng thì biết ông ta chưa đưa được con mồi ngon này lên giường.

La Bình là khách chính, tiệc bắt đầu đã đứng lên nói:

- Vừa rồi tôi uống nửa lít rượu, hơi quá rồi, giờ uống trước một chén, tiếp theo mọi người tùy ý.

Rồi cầm chén rượu uống cạn, không ngờ phía dưới vỗ tay reo hò. Lâm Tuyền cũng vỗ tay phụ họa, thấy Hứa Dục đang ra hiệu cho Lưu Tĩnh.

Lưu Tĩnh cầm chén rượu đi tới trước mặt La Bình, tay uyển chuyển đặt mép chén rượu tới miệng ông ta:

- Bí thư La ở chỗ khác uống tận nửa lít rượu, ở chỗ này chỉ chịu uống một chén, kệ đó, em vẫn muốn mời bí thư La, em uống trước, bí thư La muốn tùy ý với Lưu Tĩnh thì cứ tùy ý.

Lưu Tĩnh cúi người xuống, chóp mũi của La Bình gần như chạm vào bầu ngực cao ngất của cô ta, nội dung bên trong càng khoe hết trong tầm mắt, song ông ta vẫn kiềm chế được, người hơi ngã về phía sau tránh đi. Cầm lấy chén rượu của Lưu Tĩnh uống cạn, không khí dần trở nên sôi nổi, Hứa Dục khéo léo điều người cạnh La Bình đi, để Lưu Tĩnh ngồi xuống đó mời rượu.

Thư ký và chủ nhiệm văn phòng của La Bình đều biết ông ta uống tới hạn rồi, vội đứng lên nói mai có nghị thức khánh thành gì đó hết sức quan trọng ở Tân Bắc.

Lưu Tĩnh uống liền vài chén rượu, má phấn hồng hào, đôi mắt lóng lánh thêm phần lả lơi, cầm lấy một tay La Bình, nũng nịu:

- Nghị thức khánh thành gì mà em không biết thế.

La Bình ngà ngà say, thư ký ông ta đáp hộ:

- Khánh thành Tháp Viên, mời cả minh tinh Chương Tiểu Di đến biểu diễn, bí thư La phải phát biểu, hôm nay quả thực không thể uống được nữa.

- Có cả biểu diễn, sao không mời em.

Lưu Tĩnh không chịu buông tha, lắc tay Lưu Bình:

- Bí thư La, em là người Tân Bác cơ mà.

La Bình nhìn thư ý:

- Không an bài ngôi sao của Tân Bác chúng ta à? Lưu Tĩnh có điểm nào không xứng?

Viên thư ký toát mồ hôi, chủ nhiệm văn phòng mau mắn giải vây:

- Lưu tiểu thư đương nhiên không thể thích hợp hơn, chỉ sợ cô ấy không có thời gian, cho nên

- Hiện giờ tôi dư nhất là thời gian, hay chê tôi hát không hay. Bí thư La, ngài biết mà, em hát không tệ.

- Không tệ, không tệ.

La Bình nghiêm túc nói với viên chủ nhiệm văn phòng:

- Lập tức đi an bài, phải làm cho tốt, tốt nhất là ngay sau bài phát biểu của tôi.

- Không cần, họ chê em hát không hay.

Lưu Tĩnh vịn bàn đứng dậy, người có hơi loạng choạng:

- Bí thư La, chúng ta song ca một bài, để Tiểu Chu có lòng tin an bài.

Lưu Tĩnh đứng không vững phải vịn vào vai La Bình, muốn lấy micro, một nhân viên nhanh chân đi lấy đưa cho Lưu Tĩnh. La Bình vẫn còn vài phần tỉnh táo, lại cố kỵ đám Lâm Tuyền cũng có mặt, cho nên hơi do dự.

Lưu Tĩnh đưa micro cho La Bình, khéo léo dùng cơ thể che ánh mắt mọi người, khẽ thổi một hơi vào tai ông ta:

- Bí thư La, có hát không?

Rượu và mỹ nữ cùng công phá, La Bình đánh mất bản thân, giọng nói thổ thổ của Lưu Tĩnh khiến xương ông ta mềm nhũn, đứng dậy thuận tay ôm vòng eo mảnh mai của Lưu Tĩnh:

- Hát, đương nhiên là phải hát rồi, chúng ta dùng tiếng ca đón khách phương xa.

Lâm Tuyền đưa tay lên vỗ, y biết Lưu Tĩnh còn chưa say.

Diệp Kính Cường đi nhiều thấy nhiều, nhưng chưa bao giờ thấy người đứng đầu địa phương lại mất nghi thái như thế, có điều vẫn phải vỗ tay, quan viên Tân Bác thấy bí thư La ôm eo Lưu Tĩnh thì mặt thiếu tự nhiên, rất khó chịu, song hiểu ý lão đại, không dám nói gì.

Vừa uống vừa hát, ồn ào tới tận 12 giờ, La Bình uống rượu tới mặt trắng bệch, cố nhịn không nôn ra, quan viên Tân Bác thấy tiếp tục thế này, lão đại sẽ mất hết thể diện, đều đi tới ngăn cản:

- Không thể hát nữa, nghi thức khánh thành ngày mai thực sự rất trọng yếu, cả phó tỉnh trưởng đích thân tham gia.

La Bình nói tới lú lờ lại, song chưa hoàn toàn mất tỉnh táo, đưa tay ra định tuyên bố kết thúc bữa tiệc thì Lưu Tĩnh đặt móng ngồi lên đùi ông ta, tay vòng qua vai, đưa chén rượu tới miệng La Bình:

- Người khác không cho cho ngài uống, em muốn ngài uống, có uống hay không?

Cặp móng Lưu Tĩnh uốn éo, cọ lên vật tội lỗi của nam nhân, La Bình không cần biết gì nữa, ngửa cổ uống luôn, rượu tràn ra khỏi mép.

Lâm Tuyền lúc này giờ mới hiểu vì sao Hứa Dục lại tự tin như thế, nhìn La Bình có chút thương hại, nháy mắt bảo Diệp Kính Cường kết thúc được rồi.

Quan viên Tân Bác đưa La Bình đi thì đã là một giờ sáng, trước bữa tiệc y đã nghỉ ngơi rồi, tinh thần rất tốt, tắm rửa song không cảm thấy buồn ngủ, mặc áo ngủ rót một cốc nước lọc.

Ngồi trên ghế sofa phòng khách, qua cửa kính nhìn bóng đêm ở Tân Bắc. Đem so với đêm ở Tĩnh Hải, nơi này mới thực sự là đêm, không mấy chỗ còn sáng đèn, khách sạn này nói là bốn sao cho oai chứ còn chẳng bì được với Tú Thủy Các vừa thay da đổi thịt hai năm trước.

Đối với địa phương như thế này hạng mục đầu tư gần 1 tỷ đồng trọng yếu thế nào khỏi nói cũng hiểu, quan viên địa phương lại vì đầu đá mà gây trở ngại. Đem so với trở ngại địa phương, thì việc đàm phán chuyển nhượng kỹ thuật luyện si, và trung tâm nghiên cứu không là vấn đề gì nữa.

“Cộc cộc cộc” có người ở ngoài khẽ gõ cửa.

Lâm Tuyền đặt cốc nước xuống, điện thoại nơi này bị rút rồi, Phàn Xuân Bình ở bên cạnh, có chuyện gì đều phải tìm hắn trước rồi mới gặp được Lâm Tuyền.

- Anh Lâm ...

Giọng Lưu Tĩnh xuyên qua cánh cửa gỗ hơi biến đổi, có điều Lâm Tuyền nhận ra ngay, y còn tưởng Lưu Tĩnh theo La Bình rồi chứ.

254. Q.5 - Chương 38: Đừng Xem Thường Phụ Nữ (3)

Lâm Tuyền ngồi trở lại, cầm cốc nước lên, lại tiếp tục uống, ngắm nhìn trời đêm, chẳng để ý người bên ngoài vẫn kiên trì gõ cửa, rất lâu sau Lưu Tĩnh mới không cam tâm bỏ đi, ngoài hành lang trở lại yên tĩnh. Lại thêm một lúc nữa, Phàn Xuân Bình mới gọi cửa:

- Tổng giám đốc ...

Lâm Tuyền mở cửa cho hắn vào, trách:

- Sao anh không ra giải vây cho tôi, để người khác bắt gặp sẽ rất lằng nhằng.

Phàn Xuân Bình bối rối giải thích:

- Tôi không biết tổng giám đốc cần tôi giải vây, về sau lại thấy cô ấy kiên trì gõ cửa như thế, nghĩ có việc thực sự cần tìm tổng giám đốc.

- Lần sau để Chú Quý theo tôi, không được việc gì cả.

Phàn Xuân Bình theo y bấy lâu mà không hiểu con người y, đặc biệt không chịu cầu tiến dù y tạo rất nhiều cơ hội, Lâm Tuyền rất thất vọng rất tức giận, nếu người ngoài y ngó lơ đi là xong, bản tính lãnh đạm của y không thay đổi nhiều, vì quan tâm nên y mới tức giận:

- Chuyện ở Tân Bắc chúng ta xen vào được à? Chúng ta tới đầu tư, phía Tân Điện dùng thủ đoạn gì thúc đẩy hạng mục, có hợp pháp hay không thì liên quan gì tới chúng ta.

Rồi nhận ra nói hơi nghiêm, hòa hoãn lại:

- Ở bữa tiệc anh thấy rồi đấy, Lưu Tĩnh có chút nào gượng ép không? Đừng bao giờ đánh giá thấp phụ nữ, phụ nữ không cần nam nhân bảo vệ, đó chỉ là suy nghĩ tự tôn của nam nhân mà thôi, phụ nữ có khả năng chịu đựng và thích ứng còn tốt hơn nam nhân chúng ta nhiều. Lưu Tĩnh cũng không phải là người biết trân trọng bản thân, cô ta chẳng qua lựa chọn đối tượng để bán với giá à thôi, ngay cả Vương Thúy anh chưa chinh phục được, còn lòng dạ nào đi thương hương tiếc ngọc.

Phàn Xuân Bình chỉ biết cúi đầu vâng dạ.

Tới tận đầu tháng sáu, tất cả khó khăn mới được giải quyết, cuối cùng ký hợp đồng, Liên hợp Tĩnh Hải đợt đầu tư đầu tiên vào Tân Bắc Khuê Nghiệp không phải 100 triệu như ban đầu, mà là 250 triệu.

Vụ đầu tư lớn này của Liên hợp Tĩnh Hải làm rất nhiều người không hiểu, đám Lưu Hoa Đông cho rằng Liên hợp Tĩnh Hải có hai cỗ máy kiếm tiền là Thực nghiệp Tinh Hồ và Thiên Tinh Hồ, chuyện đầu tư khác không cần suy nghĩ tới vấn đề hiệu suất thu lợi nữa, nên chuyển hướng đầu tư.

Mặc dù Lâm Tuyền hứa có thể chuyển nhượng cho bọn họ 30% cổ phần của Tân Năng Liên Hợp, nhưng bọn họ đang chê tiền trong tay chưa đủ, sao chịu đầu tư vào sản nghiệp tỉ lệ thu lợi kém xa địa ốc?

Tân thành Nam càng ngày càng phồn hoa, nhân khẩu thường trú đã có trên 30.000 người, quy mô cư trú đạt tới 50.000, thêm vào số nhà được đặt mua, quy mô đạt tới 70.000 vạn. Tới cuối năm, các loại con số này rất có khả năng tăng thêm 30% trở lên.

Phố thương nghiệp đã được xây xong đưa vào sử dụng, cửa hàng ở nơi này cộng với trung tâm mua sắm, tổng diện tích doanh nghiệp trên 90.000 mét vuông, trừ Auchon Plaza, còn có hành lang thương nghiệp diện tích 10.000 mét vuông, tập trung rất nhiều cửa hàng ăn uống, giải trí, có hơn ba trăm cái, rồi phố đi bộ, tiếp tục tới phía đông 100 mét có một con ngõ nhỏ, hình thành phố đồ ăn vặt, Lâm Tuyền rảnh rỗi là lại dẫn Tiểu Tư Vũ chui vào ngõ này.

Lâm gia chuyển vào tiểu khu Tây Trạch, hai căn nhà ở liền nhau, Lâm Tĩnh Di và Dương Minh ở một căn, Lâm Minh Đạt, Trần Tú và Lâm Tuyền ở cái còn lại, giữa hai căn nhà làm một con đường nhỏ rải đá cuội trắng toát.

Ngày 28 tháng 3 Lâm Tĩnh Di thuận lợi sinh ra một chú nhóc nặng 3.5 kg, Trần Tú còn một năm nữa mới tới tuổi nghỉ hưu, hiện giờ nhân cơ hội xin nghỉ luôn, ở nhà cùng giúp việc chiếu cố Lâm Tĩnh Di và thành viên Lâm gia.

Không chỉ Lâm gia chuyển vào Tiểu khu Tây Trạch, mà Phương Nam, Diệp Kính Cường, Tiền Vệ Quốc, Phan Xuân Bình, Quý Vĩnh cũng vào đây an cư lập nghiệp.

Dù tài sản của Lâm Tuyền cực lớn, nhưng Lâm Minh Đạt không cho y sống xa hoa, chỉ chọn hai căn nhà thuộc tầm trung ở tiểu khu, dù là thế hai căn nhà này giá hơn 3 triệu, Lâm Tuyền cũng có cách đối phó với cha mình, ví như tường làm bằng vật liệu chống cháy, cửa sổ cách âm, hệ thống chữa cháy tự động ...v.v... Nhìn bề ngoài không thấy gì khác thường, song thực sự có thể nói đông ấm hè mát, tất cả do Phan Xuân Bình bao làm, nói với Lâm Minh Đạt chỉ tốn 1 triệu.

Tiểu khu Tây Trạch hiện là khu nhà ở chất lượng tốt nhất Tân thành Nam Cảng, nằm sát nhà trẻ Tây Trạch, Tiểu học tỉnh Anh Tây Trạch, đi qua cầu là tới được phố thương nghiệp bộ hành, rồi trung tâm tân thành Nam Cảng, tiếp tục tới phía bắc là khu công nghiệp điện tử.

Thực nghiệp Tinh Hồ bồi dưỡng lên một lớp tiểu phú hào, tài sản cùng cổ phần của bọn họ ở công ty nói ít cũng được chục triệu, nhà bọn họ ở Tiểu khu Tây Trạch trông còn cao cấp hơn cả nhà của Lâm gia. Trong đó nhà Phan Xuân Bình và Tôn Phi Phi là đắt tiền nhất, bọn họ mua hai căn biệt thự bên hồ giá tới 5 triệu, làm cổ đông thứ ba của Thiên Tinh Hồ là Từ Kiến trông mà thêm.

Hai căn biệt thự đó vốn là để cho Lâm Tuyền và Khổng Lập Dân, Khổng Lập Dân thì không muốn rời biệt thự Đông Đô, Lâm Tuyền không được Lâm Minh Đạt cho phép. Phan Xuân Bình, Tôn Phi Phi nhanh chân chiếm trước, hại Quách Bảo Lâm suốt ngày kỳ kèo Phan Xuân Bình đổi nhà, tình nguyện trả thêm 1 triệu. Tôn Phi Phi thì không hi vọng gì cô đồng ý, từ hai năm trước Tôn Phi Phi đã thích lái Porche, rất là thích phô trương.

Phan Xuân Bình kiên nhẫn nói:

- Tôi hứa với bản thân, phải cho Tiểu Thúy thứ tốt nhất, giờ tham 1 triệu của cậu, chẳng phải tát vào mặt của mình à?

Trừ diện tích sinh hoạt, Phan Xuân Bình đem toàn bộ nơi còn lại bố trí thành chỗ tổ chức tiệc tùng, đem hoa hồng được chia một năm ném hết vào đó, xa hoa hơn Lâm gia nhiều.

- Còn gọi Tiểu Thủy, đội vợ lên đầu thì gọi là Phỉ Thúy đi cho xong.

Quách Bảo Lâm mặt đầy khinh bỉ:

Phan Xuân Bình ung dung ngồi trên chiếc ghế tựa, chẳng hề phạt ý:

- Cảnh quan nơi này không tệ, nếu nhà cậu không thể ngắm được cảnh đẹp như thế, hoan nghênh cậu thường xuyên tới đây làm khách.

Quách Bảo Lâm tức tôi nói:

- Tiểu Ba, mày nhìn phó giám đốc của mày đi, trông có giống không?

Lại bảo Từ Kiến:

- Lão Từ, vài ngày nữa dựng hai tấm quảng cáo cỡ lớn bên hồ, xem anh ta còn đắc ý được không?

Lâm Tuyền nhìn thấy Vương Thúy bê khay nước lên, đặt tay lên môi xuyt khẽ:

- Nói nhỏ thôi, Phỉ Thúy tới rồi ..

Mọi người cười rộ lên:

- Cười gì thế?

Vương Thúy chia nước ọi người trong phòng khách.

Lâm Tuyền nhin cười nói:

- Không có gì, đang hỏi chuyện khi nào cô và Lão Phần kết hôn, Lão Phần đã trên 30 rồi.

Quách Bảo Lâm huýt sáo:

- Phỉ Thúy bị anh ta trà đạp nhiều năm như thế rồi, còn cần kết hôn nữa à?

- Phỉ Thúy cái gì?

Vương Thúy ngạc nhiên hỏi, thấy mọi người ôm bụng cười, đoán không có gì hay ho, cầm cốc nước dọa hắt Quách Bảo Lâm, làm hắn ôm đầu chạy, trốn sau lưng Lâm Tuyền.

Vương Thúy đành bỏ cốc nước xuống, lườm Phần Xuân Bình một cái rồi trả lời Lâm Tuyền:

- Tôi và anh ấy lấy giấy kết hôn rồi, không ai chạy được cả, còn tiệc cưới, sinh con, ít nhất phải để tôi thì xong kế toán đã.

Vũ Cường vỗ vai Phần Xuân Bình, có chút cảm khái đồng bệnh tương lân, Trương Dịch Phi hiện học tại chức ở Đh Tĩnh Hải, chuyện kết hôn phải trì hoãn mấy năm nữa.

Các công ty liên quan tới Liên hợp Tĩnh Hải, âm thịnh dương suy, chị em nắm quyền to, Tôn Phi Phi, Trương Bích Quân, Tiền Vi, Phương Nam, Cố Hiểu Linh, Lạc Tình.. Có ai là không lợi hại, địa vị của nam nhân tương đối thấp.

Lý Lệ sau khi làm phó tổng giám sát tài vụ Tân Năng Liên Hợp, vừa yêu Đới Minh đã kiểm soát cuộc sống của hắn rồi, chủ động xin Trương Bích Quân tới Tân Bắc Khuê Nghiệp. Đới Minh đã 33 tuổi, mấy lần yêu đường không có kết quả gì, lần này vốn hi vọng có thể kết hôn sinh con, ai ngờ kiếm được cô gái tôn sùng nữ quyền.

Chuyện Lâm Tuyền và Phương Nam cũng chỉ là bưng tai trộm chuông thôi, Phần Xuân Bình kể có lần tận mắt thấy Phương Nam phạt tổng giám đốc của bọn họ cùng Tiểu Tư Vũ úp mặt vào tường, vì cái tội đón Tiểu Tư Vũ về cho cô bé ăn kem, làm cô bé không ăn cơm tối được.

255. Q.5 - Chương 39: Nhà Có Em Gái Lớn

Ngày 16 tháng 6, Vệ Tư Minh về nước giảng bài, lần này không chỉ mang theo thành viên chủ yếu trong tiểu tổ nghiên cứu của hắn, còn đưa cả vợ và con trai tám tuổi theo, có ý nghiêm túc suy nghĩ về nước định cư.

Tiểu Sơ ra nước ngoài một năm, cũng theo Vệ Tư Minh về nước, chỉ sống ở nước ngoài một năm mà cô bé năm nay tròn 20 tuổi tỏ ra chín chắn hơn nhiều, không chỉ đi học, còn tham gia công tác trừ kiến chi nhánh Tân Năng Liên Hợp ở Châu Âu.

Sản lượng của Dương Năng Liên Hợp đột phá 10 triệu oát, 60% sản phẩm xuất khẩu sang Anh, Đức, 10% xuất khẩu sang Bắc Mỹ, cuối năm sản lượng khả năng đột phá 20 triệu oát, trở thành cơ sở sản xuất pin

quang điện lớn nhất trong nước. Cho nên thành lập chi nhánh phụ trách tiêu thụ ở Châu Âu là hết sức cần thiết, ngoài ra còn để giao lưu và mời gọi nhân tài kỹ thuật.

Vệ Tư Minh rất hài lòng với điều kiện nghiên cứu ĐH Tĩnh Hải sáng tạo ra, hắn và vợ ra nước ngoài khi còn rất trẻ, về nước luôn là tâm nguyện những năm qua của hắn, chỉ là còn chút lo lắng về việc hoàn cảnh giáo dục cho con nhỏ.

Sau khi tham quan Tiểu học Tinh Anh Tây Trạch, chứng kiến hoàn cảnh giáo dục chất lượng Tập đoàn Tây Trạch bồi dưỡng lên, Vệ Tư Minh cuối cùng cũng quyết tâm về nước, Trương Nhã cũng quay về nước, có điều vẫn phụ trách nghiệp vụ Âu Mỹ. Vợ chồng Vệ Tư Minh sống ở Anh đã 12 năm, có thành tựu tương đối ở ngành năng lượng mới, sức ảnh hưởng không nhỏ.

Vợ chồng Vệ Tư Minh lấy giá 2.6 triệu USD của nghiên cứu độc quyền của mình đổi lấy 2.5% cổ phần của Tân Năng Liên hợp. Hứa Hồng Phát, Viên Kiến nắm 3.5% cổ phần. Đồng thời Trương Bích Quân, Thiệu Bình, Cổ Lương Vũ đầu tư 80 triệu lấy 8% cổ phần, thêm vào 2% cổ phần của Nghiêm Lập Hoàng, Đới Minh. Cổ phần của Liên hợp Tĩnh ở Tân Năng Liên Hợp giảm xuống còn 84%.

Ngày một ngày sau khi Vệ Tư Minh quyết định ở lại, Lâm Tuyền sai nhân viên tổ chức một bữa tiệc nhỏ trong căn nhà mà y chuẩn bị trước cho họ, người tham dự là nhân viên tiểu tổ nghiên cứu của hắn cùng học giả của Tân Năng Liên Hợp như Nghiêm Lập Hoàng, Hứa Hồng Phát. Trong thời gian Vệ Tư Minh về nước, Tiểu Sơ là phiên dịch của tiểu tổ nghiên cứu.

Thực tình mà nói Lâm Tuyền không sao quen được chuyện mặc áo vest, nhất là cảm giác gò bó ở vai rồi thắt ca- vát nữa, y dám cá người phát minh ra cái thứ này lấy ý tưởng từ thông lòng treo cổ, nên vừa đi ra cửa vừa lẩm bẩm nói ca vát ra một chút cho dễ thở.

“Két!” chiếc xe BMW màu đỏ chót đỗ xích trước cửa, sau lái xe là cô gái đeo kính râm, dù chiếc kính che đi phần khuôn mặt, nhưng từ chiếc mũi thẳng, cánh môi cong cong, làn da trắng trẻo, đủ biết đó là một mỹ nhân, cô gái thò đầu ra hỏi:

- Anh chàng đẹp trai muốn đi nhờ xe không?

Lâm Tuyền nhìn dáo dác xung quanh như trộm rồi chui tọt vào xe, vừa thắt dây an toàn vừa thúc giục:

- Nhanh, đi nhanh lên không ba nhìn thấy bây giờ, anh bảo em chờ ngoài cổng tiểu khu cơ mà.

Cô gái đó chẳng phải ai khác mà chính là Lâm Tĩnh Sơ, vừa mới về nước mấy hôm trước. Tiểu Sơ lui xe hết sức điệu nghệ, bấu môi nói:

- Anh lớn như thế rồi mà còn sợ ba.

- Anh không phải công chúa Lâm gia, tất nhiên sợ ba rồi, vả lại anh không muốn vừa mất tiền vừa bị mắng.

Chiếc xe đắt tiền Tiểu Sơ đi tất nhiên được Lâm Tuyền mua cho, giá 250.000, nếu Tiểu Sơ về nước rồi cũng đành đi, nhưng cô chỉ về có hơn một tháng cũng mu axe, cha y không mắng cho tắt bếp mới là lạ.

Xe đi khỏi tiểu khu một quãng Lâm Tuyền mới thở phào, nhìn kỹ em gái, Tiểu Sơ thay đổi rất nhiều, nếu nói trước kia cô bé như nụ hoa đào chớm nở thì giờ đã là cánh hoa đào đang tận tình khoe sắc đỏ mê người của nó, khuôn mặt xinh đẹp vóc dáng ngày một đầy đặn, đường con quýt rũ của nữ nhân khiến các chàng trai nhìn không chớp mắt.

Thay đổi nhiều nhất của cô là ánh mắt tự tin, các cô gái tự tin luôn có sức hút.

Tiểu Sơ vén lọn tóc rũ xuống trước trán ra đằng sau, thấy Lâm Tuyền nhìn mình, hỏi:

- Nhìn gì em?

- Tiểu Sơ thay đổi nhiều rồi, đã thành phụ nữ trưởng thành xinh đẹp.

Lâm Tuyền cảm khái:

Tiểu Sơ đắc ý nghênh mặt lên:

- Thế nào tiếc rồi phải không, bây giờ em không thèm lấy anh đâu.

- Cái mồm nói linh tinh không chịu thay đổi.

Lâm Tuyền gõ đầu Tiểu Sơ một cái:

Tiểu Sơ cười nhẹ, lái xe đưa Lâm Tuyền tới nhà Vệ Tư Minh.

Ấn tượng đầu tiên của Vệ Tư Minh về Lâm Tuyền là đôi mắt, cảm giác như y lúc nào cũng chú ý đến mình, không thích nắm tiết tấu chủ đạo cuộc nói chuyện, nhưng nắm được tư duy của người nói chuyện rất chính xác, làm người ta cảm giác được lắng nghe và tôn trọng:

- Anh Lâm là người đầu tư nhiệt tình nhất vào sản nghiệp năng lượng mới mà tôi từng gặp. Bất kể là đầu tư vào sản xuất pin quang học hay chế luyện Si tinh thuần, đều phải cần nhân quang phi phạm.

- So với việc nói tôi là nhà đầu tư, chẳng bằng nói tôi là kẻ đầu cơ. Tân Bắc Khuê Nghiệp đã xây dựng ba năm, tới tháng sáu năm sau vẫn chưa đảm bảo đi vào sản xuất, tất cả đều là người trong nghề, tôi không cần múa rìu qua mắt thợ. Sản nghiệp quang điện trong nước chưa phát triển, tiền đầu tư vào Tân Bắc Khuê Nghiệp đại khái cần 8 - 10 năm mới có thể thu hồi.

Lâm Tuyền nhìn mọi người trong phòng, tất cả đều đang chú ý nghe y nói:

- Có lẽ mọi người đều nghĩ, chu kỳ thu lợi dài như thế, chẳng bằng đầu tư vào sản nghiệp địa ốc đang nóng hiện nay. Nhưng tôi còn suy xét tới một nhân tố, đó chính là các nước đang tích cực sửa chính sách về năng lượng mới, đặc biệt nước Đức năm nay sẽ sửa lại chính sách năng lượng mới.

Vệ Tư Minh hiển nhiên theo dõi vấn đề này:

- Hiện các nơi đều không kỳ vọng quá lớn vào đột phá chính sách của Đức, e là anh Lâm thất vọng thôi.

- Bởi thế nên tôi mới nói là đầu cơ, liều 1/10 cơ hội. Huống hồ Tân Bắc Khuê Nghiệp không làm tôi lỗ vốn, chẳng qua kiếm được ít tiền mà thôi.

Nghiêm Lập Hoàng xen vào:

- Trước kia đầu tư vào Tân Bắc Khuê Nghiệp, cậu đâu có nói với chúng tôi như thế.

- Em thông thường không để người khác lạc quan hơn mình.

Lâm Tuyền vỗ trán cười:

- Thầy Nghiêm có cho rằng năm nay trong nước có thể thông qua đề án sửa đổi nguồn năng lượng mới không?

Nghiêm Lập Hoàng không để bụng chuyện y đánh trống lảng:

- Trong nước tạm thời sẽ không thành lập bộ năng lượng, quản lý năng lượng vẫn ở trong ủy ban cải cách phát triển quốc gia. Chuyên môn thuyết lập cục năng lượng chẳng qua là vì tăng cường lãnh đạo với công tác năng lượng thôi, nên phương án này thông qua hay không chưa chắc, nhưng sẽ tăng thêm biên chế cục năng lượng, đó là thêm văn phòng nguồn năng lượng mới.

Lâm Tuyền thở dài:

- Trọng điểm năng lượng mới ở nước ta vẫn là ở sức gió và sinh vật phát điện, lĩnh vực quang điện chưa được mở cửa, không có quốc gia hỗ trợ chính sách, riêng thủ tục đã phiền hà ...

Rồi bảo với Trương Nhã:

- Hoa Hoàng và Đông Đô có ý tiến quân quy mô vào nghiệp chế tạo điện sức gió, kỹ thuật này tập trung ở Trung và Bắc Âu, nếu như có thể dẫn tiến kỹ thuật hạch tâm vào, Tân Năng Liên Hợp có thể suy xét đầu tư, nếu chỉ là lắp đặt thiết bị thì ý nghĩ không lớn, chúng tôi không tham gia.

- Tôi có vài người bạn trong lĩnh vực này, để tôi liên hệ với họ xem.

Trương Nhã gật đầu:

Vệ Tư Minh nhắc:

- Đưa vào kỹ thuật hạch tâm giá phải trên chục triệu USD là ít, mà yêu cầu trình độ chế tạo cũng rất cao.
- Hòa Hoàng không thiếu tiền, trình độ của Điện khí Đông Đô, Điện khí Tĩnh hải cũng miễn cưỡng chấp nhận được, đều đưa được kỹ thuật này vào trong nước sẽ xúc tiến trình độ ngành chế tạo trong nước.

256. Q.5 - Chương 40: Phong Vân Lại Nổi Lên

Vệ Tư Minh nhìn sang Nghiêm Lập Hoàng:

- Nhà thực nghiệp có nhân quang trong nước ngày càng nhiều, Veta Đan Mạch là công ty đi đầu lĩnh vực chế tạo động cơ sức gió, em và Trương Nhã có quen một đồng nghiệp Đức hiện là tổng giám sát kỹ thuật của Veta, em có thể liệc lạc với họ.

Lâm Tuyền cười vui vẻ:

- Thầy Nghiêm nói anh Vệ và chị Trương Nhã là báu vật, dù dùng trăm phương ngàn cách cũng phải lừa về trong nước, quả không sai.

Nghiêm Lập Hoàng mắg:

- Cậu nói như tôi là đồng lõa giúp cậu lừa Tư Minh về nước vậy.

Mọi người cười vui vẻ, Nghiêm Lập Hoàng cảm khái, khí phách và sức hút của Lâm Tuyền, thêm vào tài lực hùng hậu, ắt sẽ ngày càng có nhiều nhân tài ưu tú quy tụ cạnh y.

Từ nhà Vệ Tư Minh về, Lâm Tuyền bảo Tiểu Sơ thay mình đưa Nghiêm Lập Hoàng về chung cư Đh Tĩnh Hải, y gọi Quý Vĩnh tới đón rồi lái xe tới nhà Cảnh Nhất Dân. Cảnh Nhất Dân cũng vừa mới về nhà, hai chiếc xe gặp nhau ngoài đường, cùng đi vào căn nhà số 5 đường Hoa Viên, Cảnh Nhất Dân rất quan tâm tình hình sản nghiệp năng lượng mới, Lâm Tuyền tới đây để đem động thái gần đây của Tân Năng Liên Hợp kể cho ông nghe.

Dương Côn nhìn chiếc Volvo xám bạc:

- Cái xe này không phải của cô mỹ nữ tổng giám đốc à?

Lâm Tuyền cười nói:

- Trương Bích Quân bị phái tới Tân Bắc rồi, chiếc xe này tạm thời do tôi dùng.

Cảnh Nhất Dân từ trong xe đi ra, cùng Lâm Tuyền vào nhà, hỏi:

- Nghe nói Vệ Tư Minh đồng ý ở lại trong nước rồi à?
- Một người thôi có cần tốn công sức như thế không?

Dương Côn xen lời vào, hần lái xe cho Cảnh Nhất Dân được tám năm rồi, vợ chồng Cảnh Nhất Dân coi hần như con cháu trong nhà, tính cách có phần đơn giản, trước mặt người quen thuộc như Lâm Tuyền, ăn nói rất tùy tiện.

Đinh Hương Dương tới ủy ban kiến thiết thành phố làm phó chủ nhiệm, thư ký mới của Cảnh Nhất Dân tên là Diệp Chiêu, hơn Lâm Tuyền 6 tuổi, vẫn còn chưa quen lắm với vai trò mới, khá câu nệ.

Cảnh Nhất Dân cười giải thích qua:

- Năm ngoái giá trị sản lượng của xí nghiệp kỹ thuật cao thực sự ở Tĩnh Hải chỉ là 120 triệu, vợ chồng Vệ Tư Minh sẽ có giúp đỡ lớn có sản nghiệp năng lượng mới của Tĩnh Hải, cũng như sản nghiệp kỹ thuật cao. Đh Tĩnh Hải muốn thành trường đại học hàng đầu, cần dựa vào khoa năng lực mới ..

Rồi hỏi Lâm Tuyền:

- Cháu thấy có thể thành lập một xí nghiệp tinh thể Si được không?

Tinh thể Si là nguyên liệu cho luyện Si tinh thần cao, Lâm Tuyền trầm ngâm:

- Sản xuất tinh thể Si hao năng lượng quá lớn, lợi nhuận mặc dù khả quan, song bố cục công nghiệp không hợp lý...

Cảnh Nhất Dân gật đầu:

- Đông bắc là cơ sở công nghiệp lâu năm, nơi đó có tài nguyên điện lực phong phú hơn Tĩnh Hải, nói như thể cháu định lập nhà máy tinh thể Si ở Tân Bắc?

- Vâng ạ.

- Vậy được rồi, thời gian tới chú tham gia một lớp học tập trường đảng TW, thời gian là ba tháng, tới lúc đó do Hướng Nghĩa Sơn chủ trì công tác thường nhật.

- Chú Cảnh chuẩn bị tiến bộ.

Với Lâm Tuyền mà nói tin này đáng lo hơn đáng vui.

Cảnh Nhất Dân rời vào trầm tư:

- Năm nay chú đã 56, chỉ năm sau là còn có thể tiến thêm một bước, nếu không tới giới hạn tuổi rồi, có điều không còn ý nghĩa lớn nữa, kiến thiết tân khu do chú thúc đẩy, chú vẫn muốn ở lại Tĩnh Hải hơn, chú đã đề xuất rõ ràng với tỉnh ủy yêu cầu này.

Lâm Tuyền có thể hiểu được tâm tình thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng, dù năm sau Cố Hiến Chương có thể lên chính chức, Cảnh Nhất Dân tối đa cũng chỉ là phó bí thư tỉnh ủy, hưởng hồ cái ghế đó không chỉ mỗi ông nhắm vào, khả năng cao nhất thuộc về các thường ủy tỉnh ủy.

Có thể đi trước các thành phố khác một bước, áp chết bước phát triển điên cuồng của sản nghiệp địa ốc Tĩnh Hải, đưa nó về quỹ đạo phát triển có tính lâu dài, không thể thiếu một nhân vật mạnh mẽ như Cảnh Nhất Dân.

Hưởng hồ Cảnh Nhất Dân tới tỉnh thành, sẽ không còn ai kiềm chế được Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn nữa, năng lực của Liễu Diệp Thiên không bằng một nửa Cảnh Nhất Dân, chẳng thể làm nên cơm cháo gì.

Hai người đi vào nhà thấy Liễu Diệp Thiên và một người trung niên đang ngồi ở phòng khách, Cảnh Nhất Dân ngạc nhiên:

- Thị trưởng Liễu vừa tới sao?

Liễu Diệp Thiên và người trung niên đứng dậy chào, không khách sáo nhiều, giọng có vẻ lo lắng nói ngay:

- Tôi vừa tìm hiểu được một tin tức rất quan trọng, biết bí thư bạn tham dự tiệc, nên không quấy nhiễu tới luôn đây đợi.

- Chuyện gì thế?

Cảnh Nhất Dân nhìn người trung niên kia, không có chút ấn tượng nào.

- Lâm Tuyền cũng ở đây thì tốt quá.

Liễu Diệp Thiên giới thiệu người trung niên:

- Vị này là Dương Đắc Chí phó tổng giám đốc tổng cty xây dựng, Lâm Tuyền nhận ra chứ.

Tháng 8 tới tháng 12 năm ngoái, Liên hợp Tĩnh Hải bán ra hơn 100 triệu cổ phiếu của tổng cty xây dựng, giữ cổ phần ở mức 13%, cổ phần tổng cty xây dựng không vì thế mà phân tán, ngược lại càng thêm tập trung, có thể dự kiến Lệ Cảnh lại huy động tài chính hút thêm cổ phiếu.

Quả nhiên trong thông báo tháng 2 năm nay, cổ phần của Lệ Cảnh đã lên tới 81%, cùng với 13% của Liên hợp Tĩnh Hải, mức độ tập trung cổ phiếu lên tới mức kinh người đủ để tổng công ty xây dựng nộp đơn lên UBCK xin rút khỏi TTCK.

Từ sau khi Trần Vũ và Trương Giai Minh thành hôn, Lâm Tuyền luôn tỉnh táo theo dõi tình hình của tổng cty xây dựng, nhìn Dương Đắc Chí một cái, không nói gì mà đi tới ghế sofa ngồi xuống, rót một chén trà nguội, ung dung ngồi uống:

- Có chút ấn tượng, tổng cty xây dựng xảy ra chuyện gì sao?
- Cầu Ngũ Nhất bắc qua sông Thông Vận do Lệ Cảnh bao thầu, tổng công ty xây dựng Tĩnh Hải xây dựng, hai tháng nữa là thông xe, theo phản ánh của giám đốc Dương, đó là công trình rỗng ruột.

- Cái gì?

Cảnh Nhất Dân thất kinh:

- Rốt cuộc chuyện là thế nào.

Đường Ngũ Nhất là con đường chính chạy xuyên phía đông tân khu, sông Thông Vận bắc ngang đông nam tân khu chia khu vực thành hai, phần bắc là trung tâm hành chính và Đh Tĩnh Hải, phần nam là trọng điểm khai phát giai đoạn tiếp theo, cầu Ngũ Nhất là cầu nối giúp hai khu vực này liên kết chặt chẽ với nhau, nếu nó là công trình rỗng ruột sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng toàn bộ sự phát triển cả vùng.

Lâm Tuyền nhủ mày, chuyện sẽ không đơn giản như bề ngoài, Lệ Cảnh không tham chút tiền nhỏ đấy, phải biết rằng Lệ Cảnh thông qua tổng cty xây dựng mua rất nhiều đất đai ở đó, dụng ý khai phát quy mô lớn, sao vì cái lợi nhỏ mà hỏng cái lợi lớn?

- Tài chính đầu tư thực tế của cầu Ngũ Nhất giảm 30% so với dự toán, thêm vào các đơn vị xây dựng đủ trò bớt xén thực tế chỉ có 60% so với mức yêu cầu đầu tư, không thể đạt được tải trọng như trong thiết kế ...
- Có bao nhiêu người liên quan trong đó?

Lâm Tuyền đứng dậy đi đi lại lại:

Dương Đắc Chí do dự nói:

- Đây mới là điều lạ nhất, trừ đơn vị thi công phía dưới gỡ mảnh mung, sổ sách không có vấn đề gì, chỉ là không những tước giảm dự toán, tài chính bị rút tới hạng mục khác, công ty cũng không định che dấu trong quá trình nghiệm thu, tôi do dự rất lâu mới tìm thị trường Liễu phản ánh tình hình.
- Nếu nghiệm thu không thông qua, chủ thầu và nhà xây dựng phải gánh trách nhiệm gì?
- Lệnh tu sửa gia cố trong thời gian quy định, nếu không gây ra sự cố lớn, chỉ truy cứu làm trái hợp đồng, không truy cứu trách nhiệm pháp luật.

Diệp Chiếu thấy những người kia im lặng thì lên tiếng trả lời, thực ra Lâm Tuyền hỏi cho có để thêm thời gian suy nghĩ, ở đây có ai không hiểu chuyện đó?

Giọng Lâm Tuyền trở nên lạnh lẽo:

- Cơ cấu tương quan khi nào bắt đầu nghiệm thu?

257. Q.5 - Chương 41: Phong Vân Lại Nổi Lên (2)

Lời này đáng lẽ do Cảnh Nhất Dân hỏi mới đúng, Dương Đắc Chí nhìn ông ta, thấy Cảnh Nhất Dân ra hiệu mới trả lời:

- Đây cũng là chỗ rất kỳ lạ, nghiệm thu trì hoãn sau khi thông xe nửa tháng.

Lâm Tuyền ngồi phịch xuống ghế, Cảnh Nhất Dân lúc này lại bình tĩnh uống trà:

- Cháu nhìn ra cái gì rồi?
- Lệ Cảnh không không định để nghiệm thu thông qua, công trình cầu Ngũ Nhất mới có 90 triệu, Trần Minh Hành đầu có gốc kiếm tiền trong đó, nhất là vào thời điểm hiện tại, ông ta cần càng thêm thận trọng.

Lâm Tuyền bảo Diệp Chiếu:

- Anh Diệp, anh bật máy vi tính vào mạng đi, lát nữa mọi người sẽ hiểu dụng tâm thật sự của Lê Cảnh.

Mở biểu đồ cổ phiếu 00601, Lâm Tuyền thở dài, cuối năm ngoái y trở về, không quan tâm tới cổ phiếu 00601 nữa, chỉ yêu cầu Đan Nguyên giám sát tình hình cải tổ. Không ngờ tổng công ty xây dựng từ háng hai ngoan cường bước vào xu thế tăng giá, nay giá cổ phiếu đạt tới 4.64 đồng, tăng so với cùng kỳ năm ngoái bốn lần.

- Lê Cảnh nắm 84% cổ phiếu, trong đó cổ phiếu lưu thông là 32%, giá trị đạt tới 1.6 tỷ, thao túng giá cổ phiếu kiếm lời mới là vợ vét tiền thực sự.

- Quá trình trọng tổ của tổng cty xây dựng rất thuận lợi, Lê Cảnh nắm cổ phiếu lâu dài cũng không lo mất giá, dù muốn huy động vốn cũng không cần bán ra cổ phiếu lưu thông xong, chơi một đòn ngầm chứ.

Liều Diệp Thiên chủ quản công nghiệp, kiến thiết nên rất am hiểu chuyện kinh tế.

- Địa ốc lên cơn sốt quyết định hướng đi của tài chính, dự kiến TTCK trong tương lai sẽ rơi vào một quãng thời gian dài mùa quáng, Trần Minh Hành cũng nhận thức rõ ràng được việc này, vụ tranh đoạt cổ phần với Liên hợp Tỉnh Hải khiến Lê Cảnh tiêu hao gần 500 triệu, trong qua trình trọng tổ, lại tiêu hao 500 triệu nữa tăng phát, hiện Lê Cảnh đã giật gấu vá vai, thị trường địa ốc lại nóng như thế, Lê Cảnh tất nhiên muốn ra sức mua đất. Còn tại sao chơi chiêu hiểm này là muốn đẩy cổ phiếu xuống đáy vực, để có thể thao tác lần nữa. Còn một điểm này, trong tay Liên hợp Tỉnh Hải có 140 triệu cổ phiếu, Lê Cảnh cũng muốn cắn Liên hợp Tỉnh Hải một cái.

Ánh mắt Lâm Tuyền cho thấy sự khinh bỉ của y, trước kia nhờ cổ phiếu 00601 tăng giá, bán đi với giá cao, số cổ phiếu nắm trong tay là lãi ròng, vả lại cho dù không có Dương Đắc Chí bán tin, chẳng lẽ đám Đan Nguyên toàn hạng ăn không ngồi rồi?

Y có thể tưởng tượng ra kế hoạch của Lê Cảnh, trước tiên đẩy cổ phiếu 00601 lên rồi bán ra với giá cao, số tiền thu được sẽ lập một công ty mới, cùng lúc đó tin tức công trình cầu Ngũ Nhất có vấn đề giáng một đòn chí mạng vào cổ phiếu 00601, bọn chúng vừa thành công lấy được tiền lại vừa chơi Liên hợp Tỉnh Hải một vố.

Bước tiếp theo tất nhiên mua lại cổ phiếu 00601 với giá thấp, lại đem hạng mục công ty mới thành lập kia chính hợp vào tổng cty xây dựng, đẩy giá lên lần nữa.

Trần Minh Hành bao năm qua không biết tiến bộ, vẫn dựa vào tổng cty xây dựng để cướp tiền của người khác, Lâm Tuyền đầy đủ lý do xem thường ông ta.

Cảnh Nhất Dân phần nộ vỗ bàn:

- Lê Cảnh dám lấy kiến thiết tân khu ra thao túng giá cổ phiếu.

Đáng thương nhất là dân chơi cổ phiếu, bọn họ mua vào với giá cao, trong thời gian chưa tới ba tháng, cổ phiếu trong tay bọn họ sẽ có giá chưa bằng 1/3, lúc đó khóc không ra nước mắt.

Tổng cty xây dựng hoàn toàn trở thành công cụ của Lê Cảnh, trắng trợn, vô sỉ, Trương Minh Hành không phải là doanh nhân, ông ta là hạng sâu một lợi dụng quan thương câu kết hút máu người khác, có điều Lâm Tuyền không phần nộ như Cảnh Nhất Dân, trong lòng thầm tính toán chu kỳ Lê Cảnh cần xuất hàng, Trương Giai Minh đứng là quá nóng vội, trong chu kỳ mấy tháng đó, Liên hợp Tỉnh Hải đều có thể bất chấp tổn thân đả kích hẳn.

Lâm Tuyền gọi điện ngay cho Đan Nguyên:

- Tôi là Lâm Tuyền đây, lập tức triệu tập nhân viên phòng chứng khoán, từ ngày mai bán ra 00601, nếu phát hiện Lê Cảnh có dấu hiệu khác thường, trực tiếp đánh nó xuống đáy luôn, không cần quan tâm tới tổn thất, phải kéo chân Lê Cảnh, không cho bọn chúng tháo chạy.

*** bán ra với giới hạn giá thấp nhất có thể so giá thị trường, gọi là limit down, ít nhất theo mình hiểu là thế.

- Tổng giám đốc, chuyện gì thế ạ?

Đan Nguyên tay còn đang bóp vú vợ, Liên hợp Tĩnh Hải thời gian qua đang thảo luận nâng hẳn lên chức phó tổng giám đốc, toàn thân trong tâm trạng hưng phấn, phải tìm vợ phát tiết. Lúc này nghe Lâm Tuyền ra lệnh thế thì xù xuống luôn, nếu đem 00601 đánh xuống đây, Liên hợp Tĩnh Hải tổn thất tới 70 triệu:

- Thời gian qua Lệ Cảnh tạo thế đẩy giá lên, tôi biết bọn chúng sắp tung cổ phiếu ra, đang định mai xin chỉ thị tổng giám đốc, Liên hợp Tĩnh Hải cũng thừa cơ xuất hàng, song không cần làm thế ...

- Trước kia tôi có nói với anh một câu, có còn nhớ không?

- Tổng giám đốc.

Đan Nguyên vỗ trán:

- Anh nói nhiều lắm, làm sao tôi nhớ được.

- Chúng ta chỉ cướp của kẻ cướp, không cướp của nông dân.

- À đúng, tôi nhớ rồi ...

Đan Nguyên kẹp điện thoại vào cổ, chấp tay xin lỗi cô vợ đang nhìn mình ai oán, cúi người lấy quần áo:

- Tôi lập tức tới công ty, thao tác cá chết lưới rách này đâu cần toàn bộ mọi người ra tay? Kinh động Lệ Cảnh thì không hay, chỉ cần tôi và lão Triệu là đủ, hay là tổng giám đốc cũng tới chơi, đem mấy trăm triệu ra phá lung tung một phen cũng sáng khoái lắm.

- Biến, tôi làm gì có thời gian.

Lâm Tuyền miệng thì mắng, có điều rất động lòng:

- Mà tổng giám đốc vừa mới ở chỗ Vệ Tư Minh mà, sao đột nhiên lại quan tâm tới TTCK?

Lâm Tuyền đem chân tướng kể cho hẳn:

- Nếu Lệ Cảnh không dùng thứ thủ đoạn khốn kiếp này, có lẽ tôi còn tha cho chúng một đường sống ..

- Đem ..

Đan Nguyên chửi hết sức thô tục:

- Trước kia tôi cũng bị loại khốn kiếp này ép cho thiếp chút nữa nhảy lầu tự tử, tổng giám đốc cứ quỳn tâm, Lệ Cảnh không chạy thoát được đâu.

Lâm Tuyền cúp điện thoại, bảo Dương Đắc Chí:

- Giám đốc Dương, những lời của anh hôm nay ít nhất có thể khiến hàng nghìn người dân chơi chứng khoán thoát khỏi lò lửa, nếu anh rời khỏi tổng cty xây dựng, Thiên Tinh Hồ, Tân Năng Liên Hợp, tất cả những xí nghiệp dưới tên tôi đều có chỗ sẵn sàng.

Dương Đắc Chí chỉ gặp Lâm Tuyền một lần khi y đưa Trần Phi Lăng về khách sạn, khi đó có tin đồn y là ông chủ đứng sau Liên hợp Tĩnh Hải, nhưng không được chứng thực, Lâm Tuyền lại rất ít lộ diện ở trường hợp công chúng, nên tới giờ ông ta vẫn nửa tin nửa ngờ về thân phận của Lâm Tuyền.

Liễu Diệp Thiên nói:

- Tôi thấy anh nên nghỉ một thời gian đã, ngày mốt có đoàn khảo sát Châu Âu, tôi điền tên anh vào, đợi chuyện lắng xuống hãy suy tính ...

- Thế cũng tốt.

Lâm Tuyền quay sang hỏi:

- Chú Cảnh, cầu Ngủ Nhất thuộc phạm vi đốc sát của Trương Quyền, tổng giám đốc tổng cty xây dựng là con trai ông ta, có nên vận động một chút, để Trương Quyền lui về?

Thần kinh Liễu Diệp Thiên run lên, không cần biết Trương Quyền đi đâu, thị trường chắc chắn sẽ là cái ghế của ông ta, nín hơi đợi ý kiến của Cảnh Nhất Dân.

Cảnh Nhất Dân ngẫm nghĩ nói:

- Cứ xác định xem cầu Ngũ Nhất có vấn đề không rồi hẵng hay.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Cháu về trước chuẩn bị đối phó với bọn chúng.

258. Q.5 - Chương 42: Phong Vân Lại Nổi Lên (3)

Hôm sau thứ tư, TTCK mở cửa lúc 9 giờ, cổ phiếu 00601 vẫn tiếp tục xu thế tăng giá, so với giá đóng cửa 4.65 hôm qua đã tăng lên 2% thành 4.74.

Trương Đào nhìn chăm chăm vào màn hình, lệnh thao tác viên đặt lệnh mua lớn ở vị trí thứ hai, thứ ba, thứ tư. Thời gian qua bằng đủ loại thao tác đã kéo vọt giá cổ phiếu lên 30%, theo kế hoạch hôm nay tiếp tục tung quả bom khói cuối cùng, đẩy giá cao lên tối đa, sau đó thừa cơ bán ra, trong vòng một tháng tiếp đó, sẽ biến cổ phiếu thành tiền thật bạc thật, trước tháng 9 sẽ bán toàn bộ hơn 300 triệu cổ phiếu lưu thông trong tay.

Trương Giai Minh đi tới, theo dõi màn hình một lúc rồi hỏi:

- Phía Liên hợp Tỉnh Hải có động tĩnh gì không?

- Phòng chứng khoán bên đó mấy ngày qua có hoạt động phối hợp cùng Đh Tỉnh Hải, chừng 8 giờ 30 đã lên xe tới Đh Tỉnh Hải rồi.

-Ồ, Lâm Tuyền rảnh rang thật, xem ra y không có động tác gì đâu, xuất hàng đi.

Trương Giai Minh mượn ánh phản chiếu từ màn hình vuốt lại tóc, xác định không có sợi nào lệch khỏi hàng mới rời đi. Đây là một tòa biệt thự dưới quyền sở hữu của Lê Cảnh, an ninh được bố trí chặt chẽ, chỉ có duy nhất một lối ra vào, Trương Đào và tám thao tác viên đã sống khép kín trong biệt thự này nửa tháng rồi, chỉ có bên ngoài liên lạc vào, bọn họ không thể liên lạc với bên ngoài, ngay ăn uống ị đại cũng ở đây luôn. Trương Đào bị đưa tới đây mới biết được mục đích, tiếp đó liền bị hạn chế hành động.

Trương Đào thấy Trương Giai Minh quá cẩn thận rồi, có thể phối hợp với Liên hợp Tỉnh Hải kiếm lợi cơ mà, chu kỳ xuất hàng dài một chút, động tĩnh lớn như thế, Liên hợp Tỉnh Hải không thể không chú ý, nếu không phối hợp tốt, có khi tăng thêm tổn thất không cần thiết.

Trương Đào tiếp tục ra lệnh đẩy giá lên, chuẩn bị tới giá 4.81 sẽ từ từ xuất hàng, cổ phiếu trong tay người chơi cổ phiếu và cơ cấu đầu tư không nhiều, cho nên đẩy giá lên cao 3% chỉ tốn 1 triệu.

- Không rút được, hai đơn bán 4.76 và 475 không rút được nữa ...

Một thao tác viên kêu lên:

Giá cổ phiếu hiện tại là 4.81, hai đơn bán 4.75 và 4.76 không xuất hiện ở màn hình, chỉ có tiến vào giao dịch giao dịch mới nhìn thấy, Trương Đào chạy ra xem, không biết có chuyện gì?

- Giao dịch rồi, hai đơn bán đó giao dịch rồi.

Thao tác viên lại kêu lên:

- Dân cổ phiếu giờ ngu quá, chúng ta treo giá mua 4.80, bọn họ lại chọn giao dịch với giá thấp.

Trương Đào không để ý, nói:

- Khả năng đối phương thao tác nhằm, cứ tiếp tục đẩy giá lên đi, dụ cho bọn họ vào.

Tới trưa, tiêu hao 10 triệu mà chưa nâng được cổ phiếu lên 4.90, Trương Đào phát giác ra có chuyện lạ, buổi chiều đột nhiên có một giao dịch lớn 10 triệu cổ phiếu nhấn chìm tất cả, giá cổ phiếu tức thì tụt xuống 4.65.

Trương Đào còn nhìn giao dịch đó mà choáng váng, trên màn hình chỉ chít giao dịch lớn 56788 đơn vị, khoản giao dịch vừa rồi ít nhất tiêu hao của bọn họ 20 triệu, hấn cuống cuống chạy vào phòng nghỉ của Trương Giai Minh, chẳng kịp gõ cửa đã xông vào, Trương Giai Minh đang nằm úp lên cô thư ký xinh đẹp.

*** Mỗi đơn vị là 100 cổ phiếu.

Cả hai người giật mình quay đầu lại, nhìn Trương Đào không mời mà tới, kinh ngạc tới mức quên cả đuổi hẳn ra hay lấy chăn che cơ thể trần truồng của bọn họ.

Trương Đào cũng trở mặt, cô thư ký kia, thường ngày thư ký xinh đẹp đeo cái kính cận này cứ ôm tài liệu cúi đầu theo Trương Giai Minh, bộ dạng đáng thương, làm người ta dễ liên tưởng tới cô gái hiền lành bị ông chủ bóc lột. Gặp hẳn, cô thư ký ấy hay cười bên lên, làm Trương Đào không tránh khỏi sinh ra tơ tưởng, không ngờ cùng Trương Giai Minh ... hơn nữa cả phóng khoáng chuyện chăn gối như Điền Lệ cũng chưa bao giờ cho hẳn chơi chỗ đó.

Cô thư ký phản ứng trước tiên, thét lên kéo khăn mặt che lấy thân trên, hạ thể trắng trẻo thì lộ hết ra ngoài.

- Có chuyện gì mà cuống lên thế?

Trương Giai Minh chẳng ngại có người nhìn cơ thể trần truồng của mình, thong thả lấy khăn giấy lau khô dịch thể trên người rồi lấy quần áo mặc vào.

Trương Đào tuy có chút hụt hẫng vì hình tượng đổ vỡ, nhưng nhìn thân thể cô thư ký lộ lố, cổ họng khô rang, Trương Giai Minh không đuổi hẳn đi, hẳn cũng nhân cơ hội nhìn cho đã:

- Liên hợp Tỉnh hải có hành động rồi.

- Sao có thể chứ?

Trương Giai Minh không đứng đĩnh đạc nữa, vừa mặc áo sơ mi vừa chạy ra ngoài.

Trương Đào luyến tiếc nhìn cô thư ký một cái mới chạy theo, đến phòng thao tác thấy Trương Giai Minh toát mồ hôi nhìn màn hình:

- Đúng là đơn bán lớn của Liên hợp Tỉnh Hải chứ?

- Ngay đầu giờ chiều đã tung ra 10 triệu cổ phiếu, chúng tôi rút không được, tiêu hao một lúc 20 triệu, trừ Liên hợp Tỉnh Hải còn ai có thể liên một lúc bán ra nhiều cổ phiếu như thế.

Trương Đào nói:

- Lúc này giao dịch lớn đó đã tăng tới 6023 đơn vị, năm đơn mua phía dưới cộng lại có 157 đơn vị.

Đối phương như phát hiện Trương Giai Minh xuất hiện, đơn bán lớn tức thì rút hết đi, chỉ còn lại 3475 đơn vị, nhưng là đơn mua tương đối lớn.

Lâm Tuyền lúc này đang ung dung ngồi trên ghế sofa, nói với Đan Nguyên, Triệu Chí Quốc:

- Nếu chụp ảnh được mặt bọn chúng lúc này nhỉ, tôi sẵn sàng bỏ ra 1 triệu mua một tấm.

Phương Nam lườm y một cái, mắng:

- Tiểu nhân đắc chí.

Tuy hiện giờ quan hệ chưa công khai, nhưng Phương Nam trước mặt người quen biết không còn cố ý đóng vai trợ thủ Lâm Tuyền nữa rồi.

Lâm Tuyền cười ha hả, vỗ vai Đan Nguyên:

- Cho anh cơ hội giải trí đó, nhớ để người chơi cổ phiếu nhỏ cơ hội bỏ chạy, nếu không ảnh hưởng rất ác liệt.

Dân chơi cổ phiếu nhỏ mới nhảy vào cổ phiếu 00601 bị đơn bán lớn kia làm giật mình, vội vàng hủy giao dịch, giá cổ phiếu tụt thẳng xuống 4.52. Hai giờ chiều, đơn bán lớn kia triệt tiêu, Trương Giai Minh đích thân tọa trấn, cẩn thận kéo giá lên 4.65, tới 2 h 30, lại một đơn bán lớn nuốt hết tất cả đơn mua, giá cổ phiếu tụt xuống 4.19, nhưng không treo bất kỳ đơn bán nào ở giá đáy, giá bật trở lại 4.35.

May mà Trương Giai Minh lần này thận trọng, cho nên mới bị đơn bán lớn kia nuốt mất 5 triệu, có điều ít nhất Liên hợp Tỉnh Hải phải bán ra 30.000 đơn vị:

- Họ Lâm đổ lên cơn điên rồi à?

Trương Đào không hiểu gì hết, hai đơn bán lớn của Liên hợp Tỉnh Hải khiến tất cả mọi người sững sờ, không chỉ ở biệt thự kia mà tất cả người chú ý tới cổ phiếu 00601 cũng đều đang hết sức sợ ném chuột vỡ đồ, trừ đội cảm tử tranh thủ lúc cổ phiếu bật lại, còn tất cả đứng ngoài quan sát, tạo thành cục diện hai nhà đều không bán được hàng ra. Tới khi sắp kết thúc giao dịch, Liên hợp Tỉnh Hải lại tung ra đơn bán lớn, cổ phiếu lập tức chạm đáy, cuối cùng đóng cửa ở giá 4.29.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thủ pháp trái lẽ thường của Liên hợp Tỉnh Hải làm giá cổ phiếu mất tới 8%, thiệt hại lớn nhất là bọn họ, dù bọn họ bán ra 10 triệu cổ phiếu, nhưng đem so với 143 triệu cổ phiếu của họ thì đó chỉ là cái lông trâu. Lệ Cảnh mất 130 triệu, Liên hợp Tỉnh Hải cũng mất trên 50 triệu.

Trương Đào dè dặt kiến nghị với Trương Giai Minh:

- Có nên liên lạc với bọn họ không? Họ làm bừa thế này, chỉ khiến hai bên đều tổn thất.

Trương Giai Minh không chịu nổi ý nghĩ phải xuống nước với Lâm Tuyền, mím môi nhìn màn hình nói:

- Xem tình hình đã rồi tính.

259. Q.5 - Chương 43: Phong Vân Lại Nổi Lên (4)

Ngày hôm sau thứ 5, khi cổ phiếu 00601 bật lại giá 4.45 lại bị đơn bán lớn của Liên hợp Tỉnh Hải nhấn chìm xuống 4.00, bán ra 20.000 đơn vị, giá cứ thế bị ép tới phiên giao dịch buổi chiều.

Lệ Cảnh tổn tới 20 triệu mà không gây ra tác động nào, dường như chỉ cần treo đơn mua ra, sẽ bị đơn bán của Liên hợp Tỉnh Hải lấn áp. Dân chơi cổ phiếu càng chỉ dám đứng quan sát, đội cảm tử cũng bị thủ pháp kỳ quái kia làm sợ hãi, vội vàng bỏ của chạy ra, không dám tùy tiện vào nữa.

Ngày thứ ba, cổ phiếu 00601 từ khi mở cửa giao dịch liên tục giá không ngừng, tuy không có tin tức xấu nào, nhưng giá cổ phiếu mất 6%, còn 3.76. Ngày hôm đó các giới truyền thông lớn qua quan sát xu thế kỳ lạ này, đều nhận thức được tổng cty xây dựng khả năng sẽ có tin tức kinh người, ào ào kéo đến Tỉnh Hải.

Ubck cũng đưa ra chất vấn với hành động khác thường của Liên Hợp Tỉnh Hải với 00601, Liên Hợp Tỉnh Hải chính thức tuyên bố với giới truyền thông và UBCK một lý do để cho có: Gom tiền cho hạng mục mới.

Trong ba ngày cổ phiếu trong tay Liên hợp Tỉnh Hải mất giá 100 triệu, cổ phiếu lưu thông trong tay của Lệ Cảnh cũng tổn thất hơn 300 triệu.

Trừ Đan Nguyên, Lâm Tuyền chỉ đem chân tướng nói với một số ít, chính vì hành động này làm công ty liên quan tới Liên hợp Tỉnh Hải rất hoang mang. Triệu Tinh là người đầu tiên chạy tới, đặt tay lên trán Lâm Tuyền ngạc nhiên nói:

- Có sốt đầu.

Di động của Lâm Tuyền bị gọi tới liên tục sắp cháy luôn, y liền đưa nó cho Phương Nam, để cô dùng ngôn ngữ xã giao ứng phó, y ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần mặc kệ Triệu Tinh ngon ngọt dụ dỗ thế nào.

Phương Nam gõ cửa kính, giờ di động lên, ý bảo có cuộc điện thoại cần y nhận.

- Ai thế?

Lâm Tuyền đi ra hỏi:

- Trương Đào, không biết sao lại gọi vào số này.

Lâm Tuyền đã một năm rồi không liên hệ với Trương Đào nữa, do dự một lúc vẫn nhận điện thoại, giọng rất xa lạ:

- Tôi là Lâm Tuyền đây.

- Em ở phòng tiếp khách dưới lầu, có thể gặp anh một lần không?

- Được, tôi xuống ngay.

Lâm Tuyền đi thang máy xuống phòng tiếp đãi ở tầng một, Trương Đào và Điền Lệ ngồi im lặng trên ghế sofa, có điều thần sắc khác nhau, Trương Đào mỗi một, Điền Lệ thì phần hận, vừa thấy Lâm Tuyền mặc bộ áo sơ mi ngắn tay nhàn nhả đi tới thì đứng bật dậy lạnh lùng chất vấn:

- Vì sao phải dùng trò thủ đoạn lường bại câu thương này, anh ý có tiền cho rằng có thể thao túng tất cả à?

- Tôi không phải kẻ muốn thao túng tất cả.

Lâm Tuyền bình tĩnh ngồi xuống, lấy thuốc lá ra nhưng phát hiện không thấy bật lửa, có lẽ Phương Nam tịch thu để hạn chế y rồi, gần đây nhiều việc Lâm Tuyền bất giác hút nhiều thuốc lá hơn mà bản thân không nhận ra.

- Sao anh không trao đổi trước, Lệ Cảnh không đúng, nhưng không cần làm cả hai bị thiệt hại như vậy mà.

Trương Đào giọng khàn khàn, hắt mấy hôm liền mất ngủ, sống dưới áp lực cũng như sơn thịnh nộ của Trương Giai Minh:

- Em nghĩ bên anh mất 100 triệu.

- Gần 100 triệu.

- Có thể hòa giải không, hiện ai cũng nơm nớp lo sợ, Liên hợp Tỉnh Hải có thể đưa ra tuyên bố không bán cổ phiếu nữa?

Lâm Tuyền dựa lưng vào ghế sofa, nếu không phải nể tình bạn trước kia, y đã không ngồi xuống nói chuyện thế này:

- Cậu đại biểu cho Trương Giai Minh?

Điền Lệ tức tối nói:

- Tiểu Vũ có 35% cổ phần ở tổng cty xây dựng đấy, anh đang làm hại cả cô ấy đó.

- Ồ, phải rồi.

Hiện Lâm Tuyền đã có thể thân nhiên đối diện với cái tên này:

- Thế thì sao? Liên hợp Tỉnh hải đã ra tuyên bố cần tiền hạng mục mới, trong tay tôi còn 12% nữa, Lệ Cảnh lo cổ phiếu mất giá thì có thể mua lấy. Sau khi trọng tổ, tổng cty xây dựng có chút khởi sắc, xoay chuyển thua lỗ 2 tháng liên tiếp, chẳng lẽ không đủ tự tin duy trì giá 3.76?

- Tự tin này thì có.

Trương Đào cười khổ giải thích:

- Nhưng nếu Liên hợp Tỉnh Hải không hành động bừa bãi, có thể từ từ bán ra giá 4.76 cho tới khi hạ xuống còn 3.76, trong vòng ba tháng là sẽ bán hết được. Song tình hình hiện nay thế này, Liên hợp Tỉnh Hải làm sao gom thêm được tiền.

Lâm Tuyền thấy Trương Đào không biết chi tiết nội tình, chẳng buồn nói với hắn, kệ không có bật lửa, ngậm điếu thuốc lên môi tỉnh queo nói:

- Trợ lý xinh đẹp của tôi mấy ngày qua nghỉ phép, tôi ở trong văn phòng một mình buồn chán, đem bán cổ phiếu chơi, ai mà biết lại gây xung đột với thủ đoạn nâng giá của các vị.

- Anh, anh ...

Điền Lệ chỉ mặt Lâm Tuyền song tức tới mức không nói ra lời nữa, thiên hạ có ai đem số cổ phiếu 500 - 600 triệu ra bán chơi chứ? Chắc có một mình y mà thôi. Điền Lệ qua Trần Vũ biết Lâm Tuyền sáng lập Liên hợp Tỉnh Hải bốn năm trước, nhưng trong đó có bao tiền thuộc về cá nhân Lâm Tuyền thì không ai biết.

Bọn họ luôn cho rằng Liên hợp Tỉnh Hải lớn mạnh nhanh như thế là vì cấu kết quan thương, vợ vét tiền của người dân. Suy nghĩ đó một phần xuất phát thực tế, một phần do tâm lý con người tác quái, thử nghĩ xem Lâm Tuyền tuổi không hơn bọn họ là mấy, đang từ vị thế ngang hàng nhau, bỗng nhiên nhận ra khoảng cách đôi bên chênh lệch là thế, tâm lý mất cân bằng tìm lời giải thích xoa dịu cái tôi của bản thân.

- Dù giá cổ phiếu có giảm xuống 1 đồng tôi cũng không thay đổi quyết định, UBCK có chất vấn cũng vô nghĩa. Đương nhiên Lệ Cảnh là đại cổ đông, có quyền yêu cầu mua cổ phiếu Liên hợp Tỉnh Hải định bán ra với giá bình quân 20 phiên giao dịch.

Trương Đào kéo tay Điền Lệ ngồi xuống, bình tĩnh hỏi:

- Kế hoạch của Liên hợp Tỉnh Hải định giảm bao nhiêu phần trăm?

- 6 - 8%.

Nói thế tức là nếu Lệ Cảnh muốn duy trì giá cổ phiếu hiện tại, phải bỏ ra 200 triệu, nếu như mặc cho cổ phiếu tụt giá, Lệ Cảnh thiệt hại khỏi phải nói, chỉ e trong vòng hai năm tới chẳng bán ra được, mà kế hoạch lần này là dùng cổ phiếu gom tiền, bọn họ không còn tiền dư nữa rồi.

Hiện giờ chính sách kiềm chế giá nhà ở tại Tân Thành Nam Cảng của thành phố Tỉnh Hải đã có tác dụng, đồng thời ảnh hưởng ngày một sâu rộng tới thị trường địa ốc toàn bộ Tỉnh Hải, muốn thoát khỏi ảnh hưởng của Tân thành Nam Cảng, phải học theo mô hình phát triển đó. Lệ Cảnh định phát triển Thế Kỷ Thành rộng 3000 mẫu ở phía nam sông Thông Vận.

Chỉ cần bán ra được chừng 1 tỷ, là có thể lập công ty khai phát mới thao tác hạng mục Thế Kỷ thành, tổng cty xây dựng định sẵn phải cống hiến cho Lệ Cảnh, lại có thể trả đũa Liên hợp Tỉnh Hải một vỏ, không để họ nắm 13% cổ phiếu ngồi không hưởng lợi, không ngờ chuẩn bị bán cổ phiếu ra bị Liên hợp Tỉnh Hải bắt hạ.

Trương Đào thấy thái độ Lâm Tuyền kiên quyết như thế thì không biết phải khuyên thế nào, thực ra trong lòng hắn để tổng cty xây dựng khai phát Thế Kỷ Thành sẽ bớt được rất nhiều phiền phức. Trước kia chẳng qua không muốn Liên hợp Tỉnh Hải làm ngư ông đắc lợi mới làm thế, Trương Đào thấy nên thuyết phục Trương Giai Minh, Trần Minh Hành để tổng cty xây dựng khai phát hạng mục Thế Kỷ thành.

Hắn làm sao biết được Trần Minh Hành còn giấu một chiêu âm hiểm.

Lâm Tuyền tất nhiên mặc cho Trương Đào, Điền Lệ muốn nghĩ gì về mình thì nghĩ, không vạch trần chuyện này ra, Lệ Cảnh vợ đất quy mô lớn ở phía đông nam vốn trong dự liệu của Lâm Tuyền. Đông nam tân khu vốn nằm trong phạm vi thế lực của Trương Quyền, Trần Minh Hành vì chèn ép đối thủ tiềm tàng, đem mười mấy mảnh đất trong khu vực hơn 2500 mét vuông, gộp lại thành bốn phần bán đấu giá. Như thế chỉ có ba chủ đầu tư ở Tỉnh Hải có khả năng cạnh tranh với Lệ Cảnh, nhưng ba nhà này đều không thể rút khỏi Tân thành Nam Cảng tranh đoạt với chúng.

Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền hiểu muốn đánh bại hoàn toàn Lệ Cảnh phải khiến bọn chúng muốn nhả đất đã nuốt ra cũng không thể, nên mắt nhắm mắt mở cho bọn chúng giữ trò, chỉ phái người ngầm thao tác nâng giá, khiến Lệ Cảnh phải tốn thêm chi phí

260. Q.6 - Chương 1: Mâu Thuẫn (1)

Liên hợp Tỉnh Hải liên tục bán cổ phiếu tới thượng tuần tháng 7, tổng cty xây dựng phát hành cổ phiếu giới hạn tiêu thụ cho tập đoàn Lệ Cảnh, đồng thời tuyên bố kế hoạch Thế Kỷ thành, ý đồ kéo cổ phiếu quay lại. Cùng lúc đó cầu Ngũ Nhất kéo dài thời hạn thông xe, khiến giới truyền thông sinh ra vô số suy đoán về chất lượng công trình.

Ttck xuất hiện chia rẽ về cổ phiếu 00601, cho nên lên xuống bấp bênh, có điều vẫn duy trì từ 3.7 - 3.9 đồng.

Điều này khiến Liên hợp Tỉnh Hải thuận lợi bán ra với giá cao, giảm cổ phần tới còn 6%, thu hồi 300 triệu. Trong đó 250 triệu dùng đổi lấy 26% cổ phần của Tân Bắc Khuê Nghiệp.

Tổng cty xây dựng vay 200 dùng mua hơn 2000 mẫu đất nam sông Thông Vận, khai phát Thế Kỷ thành, tin này đưa ra làm giới đầu tư địa ốc Tỉnh Hải được cổ vũ lớn, ngay cả Trần Minh Hành không thể kìm lòng trước sức hấp dẫn của địa ốc, bọn họ càng chẳng lo lắng gì, khiến giá nhà sang tay ở Tỉnh Hải tăng đột ngột 10%.

Thế Kỷ thành hoàn toàn phục chế mô hình của Tân thành Nam Cảng nhưng quy mô nhỏ hơn nhiều.

Tuy quy mô của Thế Kỷ thành chỉ bằng một phần ba của Tân thành Nam Cảng, nhưng do giới hạn thực lực của bản thân cũng như bỏ lỡ thời cơ phát triển tốt nhất, cho nên nếu Thế Kỷ thành khai phát thuận lợi, cũng phải sau năm 2005 mới có thể bán ra, hình thành quy mô cư trú phải tới năm 2006 - 2007.

Như thế năm 2005 là lúc tổng ct xây dựng cùng Lệ Cảnh suy yếu nhất.

Trần Minh Hành và Trương Quyền quan thương câu kết không làm Lâm Tuyền ác cảm, y cũng lợi dụng loại quy tắc ngầm này để im lặng phát tài, nhưng cách làm của y quang minh lỗi lạc hơn. Điều làm Lâm Tuyền cảm hận là bọn chúng lấy Trần Vũ ra làm vật hi sinh cho cuộc giao dịch đó, dù y có thay đổi tới đâu cũng không tha thứ cho bọn chúng.

Nằm ngoài dự liệu của mọi người Lâm Tuyền đích thân xuất hiện ở đại hội cổ đông do tổng cty xây dựng tổ chức vào ngày 24 tháng 7, trên đại hội cổ đông phân tích thiệt hơn yêu cầu bỏ kế hoạch lớn không hiệu quả này, đầu tư tinh lực vào kiến thiết tân khu.

Ngày hôm đó đại cổ đông Trần Vũ (35%) vắng mặt, ủy quyền toàn bộ cho cổ đông thứ hai Trương Giai Minh (34%) và cổ đông thứ ba Lệ Cảnh (15%), cho nên tiếng nói của Lâm Tuyền (6%), chẳng được bận tâm, đại hội cổ đông thông qua kế hoạch khai phát Thế Kỷ thành.

Lâm Tuyền nhếch mép cười hết sức tà ác, y xuất hiện ở đây nói là cho Lệ Cảnh cơ hội cuối cùng, không bằng nói y tới châm biếm, kích thích Trần Minh Hành, Trương Giai Minh nhanh ra quyết định.

Lần đầu tiên đứng trước ống kính truyền thông, Lâm Tuyền đeo kính râm to sù sụ, trông có vẻ không tự tin lắm, tuyên bố tiếp tục giảm cổ phần cho tới khi tổng cty xây dựng bỏ kế hoạch khai phát vô ích kia.

Là một trong số đại cổ đông, Liên hợp Tỉnh Hải tỏ thái độ dứt khoát như thế, là đã kích tương đối trí mạng với cổ phiếu 00601, trong thời gian ngắn Lệ Cảnh căn bản không thể bán cổ phiếu huy động tài chính.

Dương Đắc Chí từ chức phó tổng giám đốc tổng công ty xây dựng, cùng ngày hôm đó tới Thiên Tinh Hồ nhậm chức phó tổng giám đốc cấp cao. Đi cùng Dương Đắc Chí còn có ba giám đốc hạng mục cùng rất nhiều kỹ sư công trình.

Dương Đắc Chí chủ quản khai phát hạng mục tám năm, trước khi tổng cty xây dựng trọng tổ không bị sụp đổ có thể nói là công lao vất vả của ông ta, uy tín trong giới nhân viên trung tầng rất cao, ông ta đi mang theo tài nguyên nhân lực lớn, khiến ưu thế nhân lực sau khi trọng tổ mất hết.

Trước đại hội cổ đông, báo chứng khoán đưa ra bài viết nghi ngờ (Tổng cty xây dựng Tỉnh Hải đem 6 tỷ đánh cược vào Thế Kỷ thành).

Từ Kiến đại biểu nhà đầu tư lớn thứ ba của Tân thành Nam Cảng đưa ra tuyên bố, sẽ duy trì giá nhà ở tới cuối năm, tiếp tục bài xích kỳ thị kẻ đầu cơ. Tuyên bố này tác động tới sự tăng trưởng của thị trường địa ốc Tỉnh Hải, ngăn chặn nhà đầu tư khác bên ngoài.

Giới truyền thông Tỉnh Hải lên tiếng phê bình Tân thành Nam Cảng, chỉ trích bọn họ lũng đoạn thị trường, phá hỏng quy tắc kinh tế thị trường, cùng ngày tổng giám đốc Đầu tư Nam Cảng Cổ Hiếu Linh lên truyền hình tuyên bố, hoan nghênh nhà đầu tư tới Tân thành Nam Cảng, nhưng nhà ở xây dựng là bán cho người cần nhà ở thực sự, chứ không phải dành cho những kẻ đầu tư trục lợi.

Bất kể thế nào người dân Tỉnh Hải reo hò hoan nghênh tuyên bố này.

Hàng loạt những hành động của Lâm Tuyền mang ý cảnh cáo rõ ràng cho tổng cty xây dựng, trong thâm tâm vì Trần Vũ, y vẫn muốn cho bọn họ một cơ hội, Trần Vũ sinh ra trong gia đình như thế là bi ai lớn

nhất rồi, không muốn xung đột giữa bọn họ làm tổn thương thêm tới cô, cũng không muốn làm quan hệ giữa y và Trần gia tới mức không thể vãn hồi.

Đại khái chỉ có chuyện liên quan tới Trần Vũ mới làm Lâm Tuyền lộ ra một mặt mâu thuẫn như thế, chứ không phải là Lâm Tuyền trước nay luôn kiên định nhất quán. Trong nội bộ Lệ Cảnh hoàn toàn đem hành động của y lý giải thành ác ý, bao gồm Điền Lệ, Trương Đào đều nhìn y với ánh mắt khinh bỉ.

Rời khỏi buổi chiều dài phóng viên, Lâm Tuyền thuận tay ném chiếc kính râm vào đồng rác, lòng có chút uể oải, lúc này y không cảm thấy hoàn toàn đánh bại Lệ Cảnh có gì đáng chờ mong nữa.

Qua cửa thang máy bằng thép không rỉ sáng bóng, nhìn thấy bóng dáng Trương Đào, Điền Lệ đang đi nhanh tới, Lâm Tuyền chẳng quay đầu lại bước vào thang máy, cửa thang máy chưa khép lại, Điền Lệ đưa tay ra chặn lấy cùng Trương Đào bước vào.

- Vì sao anh nhất định phải làm thế?

Lâm Tuyền không trả lời chất vấn của Điền Lệ.

- Tiểu Vũ gây tổn thương cho anh lớn thế ư, anh kiêu ngạo đến thế sao, không ai được làm trái ý anh à?

- Tổn thương?

Lâm Tuyền lạnh nhạt nói:

- Cô không có tư cách chất vấn tôi.

- Anh ...

Điền Lệ chưa kịp nói thì Trương Đào đã ngăn lại, giọng bình tĩnh hơn:

- Tại sao anh thao túng thị trường địa ốc Tỉnh Hải, không cho nhà đầu tư khác cơ hội?

- Tôi chỉ tuân theo quy tắc cuộc chơi thôi.

- Quy tắc đó do anh đặt ra à?

Điền Lệ trừng mắt như muốn xông thẳng tới trước mặt Lâm Tuyền:

- Anh sẽ không toại nguyện đâu.

Lâm Tuyền chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp vạm vỡ vì tức giận của Điền Lệ, trầm giọng nói:

- Hai người không biết gì thì đừng can dự vào, biến thành vật hi sinh cho người ta mà không biết, nể tình bạn trước kia tôi cảnh cáo câu này, quay về nói với Trần Minh Hành, Trương Giai Minh, vấn đề cầu Ngũ Nhất tôi không truy cứu nữa, kẻ nào phá hỏng quy tắc cuộc chơi, tôi sẽ cho biết tay.

Phương Nam đợi ngoài thang máy, thấy Lâm Tuyền mặt lạnh lại bước ra, trong thang máy là Trương Đào, Điền Lệ, hỏi:

- Sao thế.

Lâm Tuyền nhắm mắt lại thở ra một hơi, cười gượng nói:

- Không có gì, chuyện ký kết ra sao rồi?

- Xong rồi, hôm nay không cần làm việc nữa, chúng ta nghỉ thôi.

Phương Nam và Lâm Tuyền đi vào trong chiếc Volvo xám bạc, thấy tâm trạng y không tốt, không hỏi gì, lái xe lên một mạch lên đê, nơi này không xa thành phố là bao, nhưng do điều kiện địa lý không tốt nên rất vắng vẻ, mỗi khi có chuyện buồn Phương Nam hay lên đây, thói quen đó bắt đầu từ lúc chồng cô Tiêu Quân vượt ngục về, Lâm Tuyền cũng đưa cô tới nơi này.

Dừng xe trên đê, mở cửa sổ gió sông lồng lộng thổi vào, Phương Nam dựa lên vai Lâm Tuyền, dịu dàng an ủi:

- Rồi sẽ có một ngày bọn họ hiểu dụng tâm của cậu.

- Lúc này em nhảy ra cũng là có ý đẩy bọn chúng nhanh tới vực thẳm.

Lâm Tuyền nắm tay Phương Nam, đặt lên má mình, cảm nhận làn da mịn màng của cô:

- Thứ rác rưởi như Trương Giai Minh không cần nói, Trần Minh Hành có được thành công ngày hôm nay ắt là người có ý chí kiên định, tính cách mạnh mẽ, không dễ bị người ngoài làm dao động. Cho dù ông ta nhìn thấy khó khăn em nói, song chỉ cần có một tia hi vọng, sẽ cố chấp đi theo lựa chọn của mình, nhưng tài nguyên lớn nhất của Lệ Cảnh là Trương Quyền, nếu Trương Quyền rút dài, ông ta còn tự tin này không?

261. Q.6 - Chương 2: Mâu Thuẫn (2)

- Cậu không phải là người giỏi biểu diễn, dù cậu có ác ý, còn không phải nhân cơ hội phân giới tuyệt rạch ròi, cậu không muốn để quan hệ với Trần gia tới mức không thể xoay chuyển đúng không?

Phương Nam giọng xa xăm:

- Có lẽ cô ấy sẽ hiểu cậu, cậu muốn đánh bại Lệ Cảnh chẳng phải để giải thoát cho cô ấy sao?

Lâm Tuyền quay sang nhìn nhìn khuôn mặt kiêu diễm của Phương Nam, hôm nay cô mặc chiếc áo xanh ngọc trẻ trung, trong tươi trẻ chứa quyền rũ thành thực, đưa tay ra, lót dưới cổ Phương Nam, để cô gối đầu lên tay, hôn phớt lên cánh môi đỏ mọng:

- Em xin lỗi ...

- Không có gì.

Phương Nam chống người lên, mái tóc bông bênh dợn sóng mà trút xuống như thác, che đi gò má, chỉ lộ ra đôi mắt, càng tăng thêm phần dịu dàng.

- Tôi chỉ là tình nhân bí mật của cậu thôi.

Áp khuôn mặt sáng như vàng trắng của mình tới, bốn cánh môi chạm nhau, muôn vàn xúc cảm gửi qua, có ấm áp, có êm ái, có chút xót thương, tất cả đều khơi lên tình dục mãnh liệt, một lúc sau cánh cửa xe bị đập tung, một bàn tay trắng nõn nã vịn lên cửa kính, chiếc xe rung động kịch liệt, mọi phiền não trần tục tan biến, chỉ còn lại đợt sóng khoái cảm dồn dập đổ tới

Thiên Tinh Hồ kiểm chế giá nhà, trừ bỏ nguy hiểm của thị trường địa ốc quá nóng cho Tĩnh Hải, để hai năm sau Thế Kỷ thành mới có thể mở cửa giao dịch có được thời gian quý báu, cố gắng giảm bớt nguy hiểm đầu cơ cho Lệ Cảnh.

Dụng tâm trong đó ai hiểu được?

Toàn bộ sản nghiệp địa ốc không phải mấy nhà đầu tư có thể xoay chuyển, nguy hiểm của Thế Kỷ thành cũng không phải một mình nỗ lực của Lâm Tuyền mà trừ bỏ được.

Ấn ái qua đi, hai người vẫn ôm chặt nhau, Lâm Tuyền thích cặp mông đầy đặn mềm mại của Phương Nam, đặt cô nằm sấp trên giường, tay xoa nắn nơi đầy nhục cảm đó, thở dài:

- Em nỗ lực không phải vì bọn họ, hiểu cũng được, không hiểu cũng được, cả trong nội bộ Thiên Tinh Hồ cũng có tiếng nói bất đồng, em cũng chẳng thể kiên trì bao lâu.

Địa ốc Thiên Tinh Hồ đã xác định giảm quy mô đầu tư năm 2005, đủ để ứng phó với nguy hiểm thị trường, đây là nhận thức chung của mọi người. Còn kiểm chế giá nhà ở lại là kết quả Lâm Tuyền nỗ lực thuyết phục, với tình hình Tân thành Nam Cảng hiện nay, không ra sức đẩy giá nhà lên đã là thương nhân lương thiện rồi.

Dưới sức ảnh hưởng của Lâm Tuyền và Khổng Lập Dân những nhà đầu tư khác của Tân thành Nam Cảng miễn cưỡng đồng ý duy trì giá nhà cho tới cuối năm 2003.

Phương Nam dịu dàng đưa tay xao đều chân mày của y, nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ tình hình không tệ thế đâu.

- Nếu năm sau nhà nước còn chưa ra biện pháp ổn định vĩ mô, tình hình sẽ càng ngày càng tệ, tới mức hỗn loạn. Thầy Lâm Cẩm Nam đem hội thảo nghiên cứu nửa năm tới tập trung vào sản nghiệp địa ốc, em nghĩ muộn nhất là cuối năm sẽ có chính sách ổn định vĩ mô, đối tượng bị chấn áp đầu tiên là chủ đầu tư và kẻ đầu cơ.

- Nói vậy năm sau thị trường địa ốc sẽ có bước ngoặt?

Ở bên Lâm Tuyền mấy năm qua, năng lực Phương Nam tiến bộ là điều mọi người đều phải thừa nhận, song phán đoán được kinh tế vĩ mô, cần khứu giác cực kỳ mẫn cảm cùng khả năng phân tích xuất sắc.

- Ai biết được chứ?

Lâm Tuyền cười khê:

- Đương nhiên khi chính sách ổn định liên tục đưa ra, bề ngoài địa ốc khả năng sẽ bị kiềm hãm, gây thêm áp lực cho chủ đầu tư. Phía bên Tinh Hồ cũng thuận thế điều chỉnh sản nghiệp.

- Thực nghiệp Tinh Hồ bỏ tiền mua cổ phần tập đoàn Tứ Quý, bắt đầu chuyển dời sản nghiệp, nhiều người vẫn hoài nghi làm thế là quá sớm.

- Cổ phần của Tập đoàn Tứ Quý không gây ảnh hưởng gì tới kết cấu của Thực nghiệp Tinh Hồ, em đã nói chuyện kỹ càng với ông Lạc và Lão Cố, tập đoàn Tứ Quý có hơn 20 năm lịch sử phát triển, tài nguyên nhân lực và kinh nghiệm quản lý rất hùng hậu, Thực Nghiệp Tinh hồ ủng hộ tập đoàn Tứ Quý mở rộng, chỉ cần nắm được 30% cổ phần của họ mới có thể nói tới vấn đề chinh hợp Tú Thủy Các.

- Nhưng muốn nắm được 30% rất khó khăn, hãy cho bọn họ thêm thời gian đi.

- Em có ép bọn họ đâu.

Lâm Tuyền vuốt ve bàn tay Phương Nam:

- Sao không đi Châu Âu với em?

- Tiếng Anh của tôi không tốt, đi lại cần thêm người phiên dịch.

- Chúng ta có đi công tác đâu, danh nghĩa là khảo sát tình hình chuẩn bị chi nhánh Châu Âu, thực ra là đi du lịch, thuận tiện đưa Tiểu Sơ tới Anh, xem xem nó sống bên đó như thế nào để còn về báo cáo với ba mẹ em. Chuyện đưa vào kỹ thuật máy sức gió do chuyên gia làm, chúng ta không giúp gì được, chị không đi với em, không có chị ở bên cạnh em không chắc mình đối diện được.

Lâm Tuyền muốn biết thái độ Trần Vũ với chuyện vừa rồi ra sao, nếu cứ để bản thân mâu thuẫn thế này mọi chuyện hỏng bét cả, y cần đối diện với Trần Vũ, đây là sớm muộn cũng phải tới, Phương Nam ở bên cạnh, y sẽ có thêm dũng khí.

Đoàn khảo sát Tân Năng Liên Hợp tới Châu Âu ngày mùng 1 tháng 8, Hứa Hồng Phát và Trương Nhã dẫn đội, Lâm Tuyền, Phương Nam, Tiểu Tư Vũ, Tiểu Sơ, Quý Vinh, Quý Á, Triệu Tĩnh, Trương Dịch Phi, Liễu Trí, Tôn Phi Phi, Vương Thúy, Phàn Xuân Bình kỳ thực là chủ lực du lịch mua sắm, còn có vợ Khổng Lập Dân và con trai Khổng Dật chuẩn bị tới Pháp học trung học, nhìn Lâm Tuyền dẫn đoàn người đông đảo đi chơi, Lâm Tĩnh Di hận không thể bỏ đứa con trai mới mấy tháng tuổi với ông bà, theo đi cùng.

Chuyến máy bay ở sân bay quốc tế nước Đức, sau đó chia làm ba đường, nhóm mua sắm du lịch đi Pháp, nhóm đàm phán kỹ thuật với Veta đi Đan Mạch, còn Lâm Tuyền, Tiểu Sơ tới chi nhánh ở Đức.

Theo truyền thống Châu Âu, buổi tối tổ chức tiệc đứng, Lâm Tuyền dùng tiếng Anh không lưu loát lắm của mình thân thiết trò chuyện với nhân viên quốc tịch Anh Đức, ánh mắt chuyên tâm, thái độ hòa nhã, cùng ký ức kinh người nhớ hết tên tuổi các nhân viên, khiến y lấy được thiện cảm các nhân viên chi nhánh Châu Âu.

Nước Đức từ năm 2000 liên tục điều chỉnh chính sách nâng đỡ sản nghiệp năng lượng mới, năm nay khả năng đột phá về lập pháp. Sản lượng pin quang điện cùng năng lực lắp ráp trong nước của Đức không thể

thỏa mãn nhu cầu người dân, nếu năm nay có đột phá về lập pháp, nhu cầu sẽ tăng mạnh, Lâm Tuyền ở trong nước không thể đoán được chính xác tình thế nên mới đi Châu Âu du lịch.

Lâm Tuyền dừng ở Đức 5 ngày, gặp gỡ đại biểu của công ty Stambachr.

Stambachr là một trong số sĩ nghiệp đứng đầu thế giới ở sản nghiệp năng lượng mới, từ đại biểu của họ, Lâm Tuyền không nhìn thấy thái độ lạc quan về đột phá lập pháp. Người Đức tính tình trầm tĩnh, kỷ luật không có nghĩa là bọn họ không giỏi lừa gạt, nhưng đúng là các công ty năng lượng mặt trời của Đức năm nay không có xu thế mở rộng sản lượng.

- Đề án năng lượng mới nếu như chỉ là kế tục chính sách trước kia sẽ không xúc tiến nhiều cho sản nghiệp quang điện.

Trương Tiểu Bàn là học sinh của Nghiêm Lập Hoàng, từng cùng Đới Minh du học ở Đức, hẳn rất am hiểu tình hình đất nước này, cho nên được phái tới Châu Âu quản lý sự vụ thường ngày, hẳn bình tĩnh phân tích chính sách của Đức:

- Bản thảo đề án đã được giao lên nghị viện liên bang tuy có rất nhiều điều cổ vũ lòng người, nhưng tổng thống lại là người đảng bảo thủ, ông ta trước đó chất vấn thượng nghị viện tính tất yếu của đề án. Khả năng năm nay không thông qua được thượng nghị viện, dù được bỏ phiếu thông qua, cũng không được đảng bảo thủ của tổng thống đồng ý.

262. Q.6 - Chương 3: Thiếu Nữ Mới Trưởng Thành (1)

Ấn tượng ban đầu của Lâm Tuyền với người Đức tới từ Willy Brandt, tháng 12 năm 1970 thủ tướng liên bang Đức Brandt tới thăm Ba Lan, đã quỳ xuống trước tấm bia tưởng niệm 1.5 triệu nạn nhân do thái bị Đức Quốc Xã tàn sát thể chế thứ hai, biểu thị tạ tội.

Ông ngoại y từng bình luận Willy Brandt là nhân vật vĩ đại vượt phạm trù chính khách, trên người ông phát ra khí chất người dân Đức.

Sau cuộc tuyển cử vừa rồi của nước Đức, lực lượng chính trị phát sinh biến hóa rõ ràng, các đảng phái đều giữ ý kiến của mình về chính trị, vì thế nhà phân tích không đánh giá cao khả năng bọn họ nhất trí ở chính sách năng lượng mới.

Nước Đức là một dân tộc sẵn sàng chịu trách nhiệm, đặc biệt khi Đức rất muốn phát huy ảnh hưởng lớn hơn trên trường quốc tế, nên Lâm Tuyền tin tính cách Đức sẽ làm bọn họ vượt qua chia rẽ giữa các chính khách.

Dưới tình huống tất cả đều không rõ ràng đó, Lâm Tuyền vẫn có niềm tin rất lớn.

Lâm Tuyền yêu cầu đại diện công ty Stambachr được gặp ngài Stamchr chủ tịch công ty.

Trên quốc tế Liên hợp Tinh Hải chỉ là công ty vô danh, sản lượng của Tân Năng Liên Hợp chỉ bằng 1/10 của Stambachr, thực lực quyết định tiếng nói, nên Lâm Tuyền phải theo lịch trình của Stambachr, trong vòng một tuần ông ta không có thời gian rảnh.

Lâm Tuyền không vội, cũng không cảm thấy bị xem thường:

- Tôi còn ở Châu Âu một thời gian, tới khi nào ngài Stamchr có thời gian mới thôi.

Khi đại biểu công ty Stambachr đi rồi, Lâm Tuyền lại vội vàng dặn Trương Nhã:

- Tính cách cẩn thận của người Đức khiến bọn họ thường không lạc quan vào tương lai, tôi đi Birmingham trước, chị giúp tôi liên hệ với công ty MSMM, Liên hợp Tinh Hải sẵn lòng mua toàn bộ tinh thể si mà MSMM bán vào nước ta trong vòng 10 năm.

Một nửa số tinh thể Si trong nước do MSMM nhà cung ứng tinh thể Si lớn nhất toàn cầu cung cấp, năm 03, dự kiến sản năng của Tân Năng Liên Hợp sẽ là 25MW, chiếm 50% sản năng quang điện toàn quốc, hợp đồng mua đứt tinh thể Si mà MSMM bán vào trong nước gần như có thể thỏa mãn toàn bộ nhu cầu của Tân Năng Liên Hợp, nhưng Tân Bắc Khuê Nghiệp năm sau đi vào sản xuất, sản lượng đủ cung cấp cho Tân Năng Liên Hợp sản xuất 100 MW pin quang điện, Liên hợp Tỉnh Hải không cần vào thị trường quốc tế tranh đoạt nguồn cung cấp tinh thể Si.

Cuối tháng 8 Lâm Tuyền sang Anh, đoàn du lịch mua sắm cũng vừa tới Anh càn quét, chỉ có đội ngũ của Hứa Hồng Phát là tiếp tục ở lại Đan Mạch.

Tổng bộ nước Đức nghiệp vụ bao trùm khắp Châu Âu, ở Anh còn lập văn phòng chuyên môn, Liên hợp Tỉnh Hải bỏ tiền mua biệt thự trang viên của Vệ Tư Minh ở ngoại ô Birmingham cho văn phòng sử dụng, có ba nhân viên, tính thêm Tiểu Sơ nữa là bốn, Tiểu Sơ chủ yếu phụ trách giao lưu và hợp tác kỹ thuật với ĐH Birmingham.

Ở Anh thoải mái hơn rất nhiều, trừ ngày đầu tiên đi thăm ĐH Birmingham ra thì không có công việc gì cả, thời điểm này trong nong ở Châu Âu cũng nóng chẳng kém gì trong nước, Lâm Tuyền không có hứng thú mua sắm như bọn họ, nhìn Tiểu Tư Vũ mới ở Châu Âu một tuần mà đen nhẻm đi, y thà ở lại trang viên yên tĩnh đọc sách, không theo đội đi London.

Hoàng hôn, Lâm Tuyền rảnh rỗi đi lang thang trong khuôn viên ĐH Birmingham, y từng có ý định tới đây du học, cho dù không có duyên với Trần Vũ, có lẽ cũng có thể tình cờ gặp nhau trong trường.

Nghĩ thế khó tránh khỏi làm người ta thương cảm, ánh chiều tà chiếu lên người chân dẫm lên thảm cỏ rậm rạp, đi sâu vào trong rừng phong, không gian tịch mịch làm người ta không thoải mái chút nào, không giống ở cao nguyên bao la, chỉ muốn hét lên cho sáng khoái.

Rời rừng phong là KTX, ĐH Birmingham có du học sinh tới từ hơn 100 quốc gia, Tiểu Sơ vào trường nửa năm xin vào KTX trường, rời khỏi nhà Vệ Tư Minh. Căn phòng Tiểu Sơ ở có bốn người, nhà tắm và bếp dùng chung, trừ Trần Thần ra còn có hai du học sinh tới từ trong nước.

Đầu tháng sau mới khai giảng, có điều người trong trường rất đông, đa phần là du học sinh ở lại làm công, Tiểu Sơ hiện giờ có thể coi là nhân viên Tân Năng Liên Hợp, bị kéo đi London làm phiên dịch.

Người trong nước khá nhiều, Lâm Tuyền tới đây không có cảm giác đang ở nơi đất khách quê người, tới bên hồ, mua một cốc cà phê, ngồi dưới chiếc ô nhìn những người xa lạ đi lại và cảnh sắc hồ, nước hồ rất trong, cây cối um tùm, mang phong cách trung cổ, ngồi đây đọc sách cảm giác không tệ.

- Tiểu Ba? Là anh thật sao, em còn tưởng là một người nào đó giống anh.

Trần Thần cầm một cốc cà phê đi tới, nhìn thấy chàng trai giống hoàng tử bạch mã trong mộng, chân cứ theo bản năng đi tới, đến khi Lâm Tuyền ngẩng đầu cười với mình, Trần Thần mới không dám tin vào mắt mình rụt rè ngồi xuống đối diện với y:

Giọng Trần Thần rất ôn nhu, chẳng hề giống cô bạn đánh đá mà Tiểu Sơ miêu tả, Lâm Tuyền cười:

- Anh tới hôm kia.

- Tiểu Sơ đâu ạ, không thấy bạn ấy về KTX.

- Nó bị kéo đi London làm phiên dịch rồi, chắc ngày mốt sẽ về.

Trần Thần đã không còn non nớt và thẹn thùng như hai năm trước nữa, khuôn mặt có ba phần giống Trần Vũ, ngũ quan tinh xảo, làn da bị mặt trời ngày hè chiếu thành màu ô liu lại vô cùng nhẵn nhụi, mặc chiếc áo thun xanh lục ôm sát cơ thể phồng phao, chiếc quần jean cộc dài tới gối. Cảm giác so với hai năm trước còn cao hơn một chút, toàn thân phát tán sự khỏe khoắn thanh xuân, cái vợt treo ở ghi đông xe đạp bên cạnh, Tân thành Nam Cảng có sân chơi squash, nhưng Lâm Tuyền chưa bao giờ thử.

- Vậy là ít nhất anh ở tới ngày mốt rồi?

Trần Thần không che dấu được niềm vui trong ánh mắt:

- Vậy em làm hướng dẫn viên cho anh nhé, nơi này là trường học có cảnh sắc đẹp nhất nước Anh đấy.

Không ai từ chối được lời mời của cô gái trẻ xinh đẹp như vậy, Lâm Tuyền gật đầu:

- Vậy làm phiền em.

Trần Thần dẫn Lâm Tuyền tới chỗ bọn họ ở, căn phòng khá rộng rãi, phòng khách đặt chiếc ghế sofa sắc sảo đủ bốn người ngồi, một cái TV lớn, gian bếp ngay bên cạnh, còn có cửa sổ lớn, điều kiện rất tốt.

- Anh cứ tự nhiên nhé, tủ lạnh của bọn em lúc nào cũng có đồ uống và thức ăn vặt, phòng Tiểu Sơ thứ hai bên trái ấy, em gọi điện máng Tiểu Sơ một cái đã.

Trần Thần cười duyên dáng, đi qua một bên, ước chừng Lâm Tuyền không nghe được tiếng của mình, bấm số Tiểu Sơ, quả nhiên giọng khác hẳn:

- Con bé kia, về đây thì chết với bà, sao không nói Tiểu Ba sang Anh hả?

- Hi hi, định giành cho bạn một niềm vui bất ngờ mà, anh ấy đâu? Mình định mua cho anh ấy vài thứ, không biết anh ấy có thích không?

- Đang tham quan phòng của bạn...

Tiểu Sơ lập tức hét toáng lên:

- Ngăn anh ấy lại, tuyệt đối không cho anh ấy vào phòng mình.

Nhưng đã quá muộn rồi, Lâm Tuyền đã bước vào gian phòng chả khác gì chiến trường, cứ như cô em gái này về nước tị nạn vậy, quần lót áo lót vứt cả đống trên giường, Lâm Tuyền chỉ còn biết trách mẹ quá chăm chỉ, khiến năng lực tự chăm lo sinh hoạt của bản thân quá kém.

Ngó nghiêng quanh phòng một hồi, thấy trên bàn có hai bức ảnh, một là bức ảnh gia đình, một là bức ảnh Tiểu Sơ ôm hông một người con trai, cười rất tươi, chỉ là người kia bị quần lót màu hồng che mất rồi, không rõ là ai, Lâm Tuyền lấy một cái que kèo chiếc quần lót kia, té ra người đó là y, ảnh chụp hai anh em đi chơi công viên Tết năm ngoái.

Lại tiếp tục quan sát, có rất nhiều sách vở học tập cùng sách về tài nguyên năng lượng mới, xem ra Tiểu Sơ bỏ khá nhiều công sức vào mặt này. Không tìm thấy vật dụng nguy hiểm đại loại bao cao su hay thuốc tránh thai, thuốc lá mà mẹ y lo lắng, Lâm Tuyền có thể yên tâm quay về báo cáo sứ mạng của mình rồi.

263. Q.6 - Chương 4: Thiếu Nữ Mới Trưởng Thành (2)

Trần Thần đắc ý kể Tiểu Sơ hò hét bên kia điện thoại, tắt máy, chuyển sang giọng nói ngọt ngào tới bên cạnh Lâm Tuyền đang cầm cái que kèo chiếc áo lót của Tiểu Sơ treo lủng lẳng bên tủ:

- Bên ngoài có nhà hàng, nhưng em không phải phú bà như chị họ của em, không đãi anh được, nếu anh không ngại thì để em làm cho anh ăn nhé?

Lâm Tuyền giơ hai bàn tay lên:

- Anh rất giỏi rửa rau, cũng là cao thủ rửa bát, có thể giúp được em không?

Trần Thần phì cười, hai năm rồi không gặp, tim cô vẫn đập rộn ràng mỗi khi đối diện với Lâm Tuyền, nhìn khuôn mặt tuấn lãng còn thành thực nam tính hơn trước kia, trái tim non trẻ của Trần Thần có chút mê loạn.

Lâm Tuyền gọi điện thoại cho Viên Hâm, tránh anh ta tới đồn cảnh sát báo mất tích, hai người tới siêu thị gần đó mua đồ ăn, Lâm Tuyền đạp xe, Trần Thần ngồi phía sau một tay ôm lấy hông y, hào hứng cùng y thảo luận bữa tối, cứ như đôi tình lữ sống chung với nhau, Lâm Tuyền một thoáng nghĩ, nếu người ngồi đằng sau là Trần Vũ thì tốt biết bao.

- Oa, có anh chàng đẹp trai vào phòng mình kìa.

Đang ăn tối thì hai cô gái cùng phòng đi làm thêm về, vừa thấy Lâm Tuyền ré lên, rồi kéo Trần Thần vào phòng tra khảo quá trình ăn vụng, đợi khi Trần Thần đỏ mặt giới thiệu Lâm Tuyền là anh trai của Tiểu Sơ mới chịu yên tĩnh lại, chạy ra ngoài chào Lâm Tuyền, nhiệt tình vô cùng.

- Chúng ta vất vả ra ngoài nước chẳng phải vì ở Anh nhiều anh chàng đẹp trai sao? Nếu sớm quen anh, bọn em chẳng vất vả thế làm gì.

Một cô gái ôm tay Lâm Tuyền, chẳng ngại để bầu ngực mình ép sát vào cánh tay y.

Khó khăn lắm mới thoát được hai cô gái đó, Lâm Tuyền hỏi nhỏ Trần Thần:

- Bọn họ nhìn thấy anh chàng đẹp trai đều đều nhiệt tình thế à?

Lòng thầm nghĩ Tiểu Sơ ở chung với mấy cô nàng này tính cách có thể hiểu mới lạ.

- Bọn họ suốt ngày học tập rồi làm việc, làm việc rồi học tập, đâu có cơ hội quen nam nhân? Cho nên biểu hiện hơi thái quá một chút.

Hai cô gái này đều ra nước ngoài học thạc sĩ, nhiều hơn Tiểu Sơ, Trần Thần ba tuổi, thường ngày cũng chiều cổ nhiều cho đám Tiểu Sơ. Ăn cơm tối xong, bốn người cùng chơi bài, mới đầu Lâm Tuyền toàn thua, hại Trần Thần cùng đội bị phạt cùng y, cả hai quỳ trên sàn nhà đánh bài. Trần Thần lờ miệng nói:

- Em với Tiểu Sơ phối hợp với nhau lần nào cũng lột sạch đồ của bọn họ.

Đám con gái này thường ngày hay chơi trò gì vậy? Chơi quỳ, lại còn cởi đồ của nhau, Lâm Tuyền không khỏi cảm thấy nóng người, nhưng nhìn thấy hai đôi mắt rực lửa bên cạnh nhìn mình thì toát mồ hôi, vội kiếm cớ nói thời gian không còn sớm nữa, một cô gái nói:

- Anh ngủ ở phòng Tiểu Sơ đi, cho anh biết nhé, phòng em không bao giờ khóa đâu.

Lâm Tuyền không kiếm được cớ đánh bài chuẩn, lấy tinh thần chơi bài, chỉ vài ván được ngồi lên, đánh cho hai cô gái kia quỳ xuống, lại tha cho họ ngồi dậy, tiếp đó đánh cho họ quỳ xuống, khiến Trần Thần cười nắc nẻ liên hồi, hai cô gái kia tức muốn điên:

- Anh nói chưa bao giờ chơi loại bài này cơ mà.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Đúng rồi, bọn em vừa dạy anh mà.

- Em không tin, sao anh chơi lành nghề như thế, lại còn phối hợp rất tốt Trần Thần nữa.

- Đó là vì bọn em tâm linh tương thông mà.

Trần Thần vừa mới nói ra khỏi miệng thì bị hai cô gái một trái một phải tóm lấy cù nách:

- Để xem là tâm linh tương thông hay xuân tâm nhộn nhạo.

Trần Thần không chịu nổi ngứa, ngã lăn ra đất quấy đạp, chiếc váy hồng vén lên, để lộ da đùi mịn màng cùng chiếc quần lót mèo kitty.

- Khụ khụ, lộ hàng rồi kia.

Lâm Tuyền nhìn đã mắt rồi mới ho khẽ nhắc:

- Á ...

Trần Thần hét lên kéo váy xuống, vùng vẫy ngồi dậy, má đỏ như máu:

Lâm Tuyền thối trời không còn sớm nữa, thu dọn bài chuẩn bị về trang viên.

Trần Thần nói:

- Ở đây không có xe bus ra ngoại ô, tối bắt taxi cũng không tiện, mai chị họ em tới, nghe nói chị ấy là bạn cũ của anh, chúng ta cùng ăn cơm luôn. Anh cứ ngủ ở phòng Tiểu Sơ đi, để bọn em dọn phòng cho anh.

Nghe nói mai Trần Vũ sẽ tới, Lâm Tuyền lòng hỗn loạn, không dứt khoát được chuyện đi hay ở:

- Nhưng mà anh không mang quần áo để thay.

Hai cô gái kia hưởng ứng ngay, không cho y từ chối:

- Em đưa Lâm Tuyền đi mua quần áo, bọn chị làm nữ nô, dọn phòng cho anh ấy.

Lâm Tuyền lại gọi báo tin cho Viên Hâm, rồi cùng Trần Thần đi mua quần áo, khi trở về mây mù tan hết, trăng sáng vàng vạc, ánh trăng trong rừng giống như ngọn sóng, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh mang vẻ suy tư, đôi mắt xa xăm, Trần Thần xao động, nhìn y không chớp.

Đến khi Lâm Tuyền ngủ dậy thì Trần Thần đã ngồi bên giường, tay chống cằm ngắm nhìn mình, Lâm Tuyền dụi mắt hỏi:

- Máy giờ rồi?

- Sắp 8 giờ rồi.

Trần Thần đỏ mặt, không biết vừa rồi Lâm Tuyền có biết cô vừa định hôn trộm không, nói lảng đi:

- Anh dậy mau, chúng ta ăn sáng rồi đi đánh cầu.

- Kỹ thuật của anh kém lắm.

Lâm Tuyền ngồi dậy, mặc chiếc áo T-shirt mà Trần Thần chọn cho y tối qua, trước ngực là con điều bay trên bầu trời bao la, lại nhìn chiếc áo Trần Thần đang mặc, có hình người đứng trên bãi cỏ kéo dây:

- Í, sao áo chúng ta giống như áo tình nhân vậy.

Trần Thần toét miệng cười giảo hoạt:

- Lần nào em đi đánh cầu đều có người làm quen, em làm hướng dẫn viên miễn phí cho anh, anh cũng phải giúp em ngăn đám ruồi đó.

- Tiểu Sơ ở đây cũng rất được các chàng trai hoan nghênh phải không?

Lâm Tuyền đánh miệng bảo Trần Thần quay mặt đi cho y mặc quần.

- Tiểu Sơ chọn bạn trai lấy anh và ba anh làm tiêu chuẩn, khó lắm.

Trần Thần quay mặt đi, nhưng nhìn bóng Lâm Tuyền trong cửa sổ, má ửng hồng:

- Giống anh thì dễ lắm, chứ giống ba anh thì thời buổi này tìm đâu ra, Tiểu Sơ mặc cái áo hai giây thôi mà ba anh cũng nhũm mày lại, nó chịu nổi bạn trai bảo thủ như thế mới lạ.

Trần Thần ăn sáng rất nhanh không như Lâm Tuyền, chống cằm lên mép bàn, đôi mắt mỹ lệ nhìn chăm chú từng độc tác của y, miệng cười ngây ngô hạnh phúc.

Sân squash là nơi hưởng thụ của đám học sinh con nhà giàu, cha Trần Thần tên Trần Sơn là em họ Trần Minh Hành, thành viên trọng yếu trong tập đoàn tài chính Trần thị, phó tổng giám đốc tập đoàn Lệ Cảnh, quản lý trung tâm mua sắm Tây Thành, nghiệp vụ bán lẻ trong quảng trường Tây Thành.

Nhìn thân hình xinh đẹp động lòng người của Trần Thần, Lâm Tuyền mỉm cười, hiện họ Trần coi y là đại địch, chỉ có Trần Thần là đối xử với y trong sáng chân thành, chỉ mong tình cảm chị em của họ không vì mình mà ảnh hưởng.

Sức khỏe cả Lâm Tuyền sau chuyến tây du đã cải thiện rất nhiều, cơ bắp chắc khỏe, thể hình cực chuẩn, nhưng thần kinh vận động thì quá kém, đánh vài phát cầu là lộ tẩy nga cũng có phần cố tình chạy qua chạy lại lóng ngóng đón cầu mua vui cho Trần Thần, Trần Thần cười tới rơi cả vọt.

Lâm Tuyền cũng ném vọt sang một bên, lấy khăn lau mồ hôi:

- Đây là sở trường của em, chúng ta đi bơi.

Sống ở cạnh sông Lâm Tuyền bơi không tệ, nhưng y tính nhầm rồi, Trần Thần xuống nước, thân hình mỹ lệ vươn ra, bỏ y lại tới 1/3 bể bơi.

- Em là toàn năng đấy à?

Lâm Tuyền vậy cờ đầu hàng, không dám thách thức cô bé nữa.

- Em bị cấm làm thêm, còn làm gì cũng được, kỳ nghỉ dài như thế, Tiểu Sơ không có ở Anh, em còn biết làm gì hơn?

- Vì sao em không về Tĩnh Hải.

- Chuyện này ...

Trần Thần do dự:

- Nói cho anh biết, anh không được kể với ai, cả Tiểu Sơ cũng không được kể.

Lâm Tuyền gật mạnh đầu.

- Em sợ máy bay, lần trước bay qua đây, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Lâm Tuyền thiếu điều rút cằm, cô bé này năng lực vận động tốt như thế lại sợ máy bay:

- Em không đi được máy bay sao?

- Không đến mức như thế, em có chứng sợ độ cao, ngồi máy bay càng không dễ chịu chút nào, thời gian dài như thế, em kế hoạch đi tàu thủy về nước, từ Đại Tây Dương tới Ấn Độ Dương, sau đó tới Thái Bình, ngồi xe lửa đi dọc Âu - Á cũng rất tuyệt.

Lâm Tuyền đưa tay ra vỗ má Trần Thần:

- Bớt mơ mộng lãng mạn đi cô nương, em xinh đẹp như thế này, cẩn thận bị người ta bắt cóc. Mà không được cổ động Tiểu Sơ đâu đấy.

- Dạ.

Trần Thần tinh nghịch thè lưỡi ra, lấy dũng khí nói nhỏ:

- Hay là thế này, anh đi cùng em tới chỗ cao xem, nói không chừng có anh ở bên cạnh, có thể giúp em khắc phục chứng sợ độ cao.

- Sẵn lòng phục vụ quý cô.

264. Q.6 - Chương 5: Trái Tim Thiếu Nữ.

Lâm Tuyền chọn một tháp chuông cao hơn một trăm mét Anh, kéo Trần Thần leo lên, leo được một nửa thì bàn tay Trần Thần nắm trong tay Lâm Tuyền toát mồ hôi lạnh, một tay thì tóm áo y, người run lẩy bẩy, chỉ muốn xuống, nhưng cơ hội ở bên Lâm Tuyền không có nhiều, cắn răng đi lên đỉnh tháp, thiếu chút nữa phải ôm lấy Lâm Tuyền, nhắm tịt mắt không dám mở ra.

Đỉnh tháp hoàn toàn không có cái nóng như ở phía dưới, gió thổi lồng lộng, phóng mắt nhìn bốn xung quanh, hồ nước dập dờn sóng biếc, rừng phong đỏ au sắc lá, khung cảnh tráng lệ say lòng người.

Lâm Tuyền nắm lấy tay Trần Thần, nhẹ giọng nói:

- Mở mắt ra đi, nhìn một lúc sẽ ổn thôi.

Trần Thần dán sát người vào Lâm Tuyền, trái tim có dòng nhiệt nóng ấm lan tỏa, sợ hãi dần dần bị rửa trôi, mùi vị của Lâm Tuyền khiến cô ngây ngất, nghe lời y nói, mở mắt ra như trong cơn mê, nhìn cảnh sắc phía dưới không kịp được thốt lên:

- Oa, thật là đẹp, chẳng trách Tiểu Sơ cứ ép em lên đây, nhưng em không dám.

Lâm Tuyền cảm nhận được sự mềm mại ấm áp kinh người của cơ thể thiếu nữ Trần Thần, khắc chế xung động muốn siết chặt cô vào người, lui về phía sau một bước.

Trần Thần cũng nhận ra động tác của hai người quá thân mật, lỗ tai đỏ lên, buông tay ra, tức thì như suối nguồn dừng khi bị rút sạch, cảm giác sợ hãi vắng vất ập tới, run run nói:

- Cho em nắm tay anh được không?

Lâm Tuyền cười nắm tay Trần Thần, dắt cô ra lan can, để gió mát thổi tung y phục tóc tai, kể mấy câu chuyện vui phân tán sự chú ý của cô, ngắm phong cảnh mùa hè đẹp mê người đó, cho tới giờ ăn cơm mới xuống tháp.

Trần Thần làm nũng:

- Buổi chiều anh phải đưa em tới đây, buổi tối cũng thế, em muốn ngắm hết cảnh đẹp trong ngày ở nơi đây, nếu không anh về nước rồi, em không dám lên đó nữa.

Lâm Tuyền chỉ biết gật đầu:

- Hình như tác dụng của anh lớn quá nhỉ?

Trần Thần cười tươi như hoa:

- Còn lớn hơn anh tưởng tượng đấy.

Hoàng hôn Lâm Tuyền và Trần Thần lại treo lên đỉnh tháp, lần này Trần Thần chuẩn bị máy ảnh, say sưa chụp ảnh tới khi Trần Vũ gọi tới, Trần Thần thu máy ảnh lại, nói:

- Tiểu Ba, chúng ta xuống thôi, chị họ em tới rồi.

Lâm Tuyền dù chuẩn bị tinh thần trước, song hít sâu mấy hơi mà không bình tĩnh lại được, lúc này đến lượt y phải mượn sức của Trần Thần khắc phục nội tâm trong lòng, nắm lấy tay cô, tới tận khi Trần Vũ thở dốc đi tới tháp chuông cũng quên cả buông tay Trần Thần ra.

Trần Vũ nhìn Lâm Tuyền nắm tay Trần Thần thì sững người, không tin nổi.

Trần Thần hết sức tự nhiên thoát khỏi bàn tay của Lâm Tuyền, nói với Trần Vũ:

- Chị, em nói sẽ cho chị một niềm vui bất ngờ phải không, anh ấy tới Anh hôm kia, hiện giờ em không còn sợ tháp chuông nữa. Giờ em mới biết đứng ở trên đó cảnh sắc thật mê người ...

Trần Thần cứ nói riu rít mắt một lúc nhận ra phản ứng khác thường của cả hai.

Trần Vũ và Lâm Tuyền đứng cách nhau một quãng, nhìn nhau trong im lặng. Ánh nắng sót lại của buổi chiều tà chiếu, cũng chiếu lên người Trần Vũ, làm toàn thân cô như dát thêm lớp ánh vàng, đẹp như mộng ảo, Lâm Tuyền không biết ba lâu rồi không nhìn thẳng vào đôi trong veo ấy, bốn mắt gặp nhau sóng lòng trào dâng, mặc cho Trần Thần nói liên hồi...

Nhớ ngày quấn quít bên nhau, đâu ai ngờ tới một lúc nào đó, chỉ nói một câu cũng khó khăn như vậy.

Rốt cuộc Trần Vũ lên tiếng phá vỡ im lặng trước, nói nhỏ:

- Chuyện ở trong nước em nghe rồi.

Trái tim Lâm Tuyền trầm hẳn xuống, y cảm nhận được trong giọng nói của Trần Vũ có tình tự lạ, một sự lạnh nhạt xem thường, điều y sợ nhất đã thành sự thực, đột nhiên không biết nói gì hơn:

- Ừ.

- Chuyện gì thế?

Trần Thần hết nhìn người này tới nhìn người kia, tò mò hỏi:

- Chị và Tiểu Ba làm sao thế?

- Công ty của Lâm Tuyền có chút mâu thuẫn với Lệ Cảnh.

Trần Vũ lạnh nhạt giải thích:

- Á.

Trần Thần che miệng kêu lên, lo lắng nhìn Lâm Tuyền:

- Bác cả lòng dạ hẹp hòi, chị, chị phải bảo với bác cả, không được bắt nạt Tiểu Ba, dù sao thì anh ấy cũng là bạn học của chị.

Trần Vũ cười buồn:

- Anh ấy không bắt nạt Lệ Cảnh đã là may lắm rồi.

Nghe Trần Vũ nói có chút mỉa mai, Lâm Tuyền thấy lòng chua chát vô cùng, vậy là cô ấy không hiểu gì cả, hướng mắt lên nhìn ánh chiều tà đằng xa, y sang đây là để giải thích cho Trần Vũ, nhưng lúc này không muốn giải thích gì hết nữa.

Trần Thần cảm thấy hai người này có gì đó không bình thường, Trần Vũ không chịu nói, quay sang nắm tay Lâm Tuyền hỏi:

- Chuyện gì vậy anh?

- Không có gì đâu.

Lâm Tuyền cười gượng, ánh khuôn mặt Trần Vũ dưới ánh hoàng hôn, vẫn khuôn đó, thậm chí còn quyến rũ hơn, nhưng ánh mắt sao mà xa lạ, cố gắng trấn tĩnh nói:

- Em đã nói vậy thì anh sẽ không can thiệp vào tổng công ty xây dựng Tỉnh Hải nữa.

Từ tháp chuông đi xuống, Lâm Tuyền không ở lại ăn cơm, đi xe taxi về trang viên, tâm trạng hết sức chán chường, toàn thân cảm thấy như hư thoát, vốn tưởng rằng mình đã đủ kiên cường khi đối diện với Trần Vũ, không ngờ vẫn yếu ớt như thế.

Nhìn bóng lưng Lâm Tuyền xa dần, cảm giác bóng lưng đó thật lẻ loi, tìm Trần Thần như thất lại:

- Chị, rốt cuộc Tiểu Ba và Lệ Cảnh có ân oán gì, sao Tiểu Sơ cũng giấu em.

- Không liên quan gì tới em.

Trần Vũ đem những lời nghe được từ chỗ Điền Lệ kể ra:

- Nội tâm của Lâm Tuyền không ai nhìn thấu được, em tránh anh ta xa một chút.

Cô cũng không biết vì sao lại nói thế, có lẽ vừa rồi nhìn thấy Lâm Tuyền và Trần Thần thân mật với nhau, trong lòng ghen tị.

Trần Thần lắc đầu dứt khoát:

- Không thể nào, nhất định là Điền Lệ nói láo, Lệ Cảnh không thù không oán với anh ấy, anh ấy không cần, cũng sẽ không làm thế.

- Anh ấy sẽ làm thế.

Trần Thần càng bảo vệ Lâm Tuyền, Trần Vũ càng ghen tị:

- Chị và Lâm Tuyền sống với nhau một thời gian, sau đó chị bỏ anh ấy ...

- Cái gì?

Trần Thần sững sờ nhìn Trần Vũ không chớp, những lời này còn làm cô khó tin hơn cả lời vừa nghe về Lệ Cảnh, Liên hợp Tỉnh Hải về Lâm Tuyền.

- Đúng thế đấy, chuyện này trừ Điền Lệ và Trương Đào thì không ai biết, khả năng Trương Giai Minh phát giác ra điều gì đó. Liên hợp Tỉnh Hải hai năm qua luôn luôn sinh sự gây khó dễ cho Lệ Cảnh, có lẽ em không tin, Liên hợp Tỉnh Hải trong tay Lâm Tuyền hiện có lẽ là tập đoàn tài chính hùng mạnh nhất Tỉnh Hải, nhưng rốt cuộc nó mạnh tới đâu thì trừ anh ta ra, không ai biết cả.

Trần Thần vẫn lắc đầu quầy quậy:

- Không thể nào, Tiểu Ba không phải loại người đó, em tin anh ấy, chị dù chia tay anh ấy thì anh ấy cũng không bao giờ làm thế, nhất định là có nguyên nhân khác.

- Chị cũng mong là có nguyên nhân khác.

Trần Vũ tỏ ra cực kỳ vô tình:

- Thời gian chị ở bên anh ấy là thời khắc mấu chốt nhất của Liên hợp Tĩnh Hải, nhưng anh ấy chuyện gì cũng giấu chị, giấu cả người bạn học sớm chiều ở bên anh ấy, Liên hợp Tĩnh Hải lớn mạnh nhanh như thế, nhất định phải dùng thủ đoạn phi thường, tâm cơ anh ấy sâu như thế, chẳng lẽ em nhìn thấu được à?

- Năm xưa là chị bỏ anh ấy, hiện giờ chị không có tư cách trách anh ấy.

Giọng nói của Trần Thần mang chút tức giận:

Lời của Trần Thần như mũi dao xoáy vào tim Trần Vũ, cô nhìn chăm chú vào Trần Thần hỏi:

- Em thì biết gì về anh ta mà nói, chị lại không hiểu anh ta hơn em sao? Người con gái kề gối vai ấp còn chẳng hiểu anh ấy thì em biết gì? Em gặp anh ấy bao nhiêu lần, nói được bao nhiêu câu?

- Đúng em không biết gì hết, không biết anh ấy thích gì, không biết anh ấy làm gì, nhưng em không nhìn bề ngoài của anh ấy như chị, Tiểu Ba có trái tim dịu dàng, em không cần biết chuyện bác cả ra sao, chị và anh ấy thế nào, em biết anh ấy không bao giờ làm những điều Điền Lệ nói, vì có chị, anh ấy sẽ không làm thế.

- Em thích anh ấy sao?

- Chị, chị nói gì vậy chứ.

Trần Thần nhảy dựng lên, mặc dù phủ nhận dứt khoát, song cô hiểu trái tim mình, đúng thế không một chàng trai nào thu hút cô hơn Lâm Tuyền, song Lâm Tuyền chỉ coi cô như em gái, cô hài lòng như thế, chỉ sợ đi xa hơn sẽ không quay đầu lại được.

265. Q.6 - Chương 6: Kế Hoạch Điền Rồ.

Mục đích chuyến đi này coi như đã đạt được, dù kết quả không phải như mong muốn, tối hôm đó Lâm Tuyền gọi điện cho Phương Nam, y chỉ muốn mau chóng rời khỏi chỗ này. Hôm sau Tiểu Sơ, Phương Nam quay về trang viên Birmingham trước, Lâm Tuyền mời Trần Thần và hai cô bạn cùng phòng tới ăn cơm, Trần Thần rất ấn ý không một lời nhắc tới Trần Vũ. Đến khi nhìn Lâm Tuyền vào xe cùng đoàn xe đi xa dần, không biết bao giờ mới gặp lại, hai mắt Trần Thần bị nước mắt phủ mờ.

- Mới ở bên người ta có ba ngày đã quyến luyến không nỡ xa rời, xuân tâm mạnh động đến thế sao?

Một cô gái cùng phòng trên:

- Chẳng có gì phải mất mặt, các cô gái thích an trai mình nhiều lắm, thêm một mình bạn cũng chẳng nhiều.

Tiểu Sơ ôm vai Trần Thần, chẳng biết an ủi hay là trêu chọc:

- Biến đi.

Trần Thần bị Tiểu Sơ làm tức tới phì cười:

- Nha đầu kia, về Anh cũng không nói cho người ta một câu, đi đâu chơi bởi lêu lổng hả?

- Làm gì được tốt số như thế? Ở Đức năm ngày, tiếng Đức rất khó phát âm, phiên dịch hai ngày liền, đến nỗi rộp cả lưỡi, về Anh lại bị kéo đi làm phiên dịch miễn phí 4 ngày.

- Oa, giỏi quá nhỉ, tới Đức phong lưu khoái hoạt mà không nói inh lầy một tiếng, anh chàng người Đức tóc vàng mắt xanh, đẹp trai nha

Trần Thần mượn cớ để không phải nghĩ về Lâm Tuyền, lên tiếng đe dọa:

- Về phòng kể chi tiết, nếu không mình đem hết bí mật của bạn nói với Tiểu Ba.

Có Phương Nam và Tiểu Tư Vũ ở bên cạnh, Lâm Tuyền nhanh chóng quên đi chuyện với Trần Vũ, hoặc nói chính xác là giấu kín hơn trong đáy lòng. Phương Nam cũng không hỏi kết quả cuộc gặp gỡ đó ra sao, ba người như một gia đình thực sự đi chơi ba ngày. Sau đó cùng tới Đức, quay trở lại công việc.

Theo Schrock đại diện của Cty Stambachr thì lịch trình của ngài Stambachr tới tận tháng sau mới có thời gian rảnh, dù Schrock nói rất khách khí, song làm Trương Tiểu Bàn đỏ mặt tía tai.

Trương Tiểu Bàn đặt điện thoại xuống, không dám đối diện với sự kỳ vọng của mọi người:

- Chuyện này ... Thời gian của ngài Stambachr có hơi eo hẹp.
- Chuyến đi Châu Âu này của tổng giám đốc chủ yếu là muốn gặp mặt ngài Stambachr.

Viên Hâm trách móc:

- Năng lực chấp hành của chi nhánh Châu Âu đúng là ...
- Không sao.

Lâm Tuyền cắt ngang, không để hắn nói ra lời khó nghe:

- Liên hợp Tỉnh Hải chỉ là cty vô danh, tôi nghĩ ngài Stambachr cũng không phải người tự cao tự đại, nhất định là bận rộn thật, đề án nguồn năng lượng mới có được thông qua hay không sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của sản nghiệp trong vài năm tới, nếu người Đức cứ mãi bi quan như thế, chúng ta có lẽ bỏ kế hoạch này.

Trương Nhã gật đầu:

- Tổng giám đốc muốn tiếp theo chúng ta làm gì?

Lâm Tuyền không trả lời ngay mà nhắm mắt dương thần, mày nhíu chặt không giãn ra được, đến khi mở mắt ra thì mang vẻ phẫn khích, quay sang nói với Phương Nam:

- An bài cuộc họp video, em muốn hỏi ý kiến nhóm thầy Nghiêm.
- Lúc này à?

Phương Nam xem giờ 10 giờ sáng ở Anh là 3 giờ sáng trong nước:

- Hay đợi muộn thêm một lúc.
- Vừa đúng lúc đấy.

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Đợi Minh tới Tân Bắc công tác đúng không? Xem xem anh ta ở khách sạn hay phòng Lý Lệ nữa? Còn Diệp Kính Cường, Trương Bích Quân, hai người này không chịu thừa nhận, lần này chúng ta phải bắt được bằng chứng bọn họ quan hệ nam nam bữa bãi.

Phương Nam phì một tiếng:

- Miệng chó không mọc được ngà voi, nếu cấp thiết thế tôi thông báo về nước.

Lý Lệ không có tư cách tham gia cuộc họp cấp bậc thế này, có điều từ nhìn màn hình thì Đới Minh không phải đang ở trong nhà khách, Lâm Tuyền lên tiếng chế nhạo. Ngược lại Trương Bích Quân, Diệp Kính Cường vừa mới xuất hiện đã trách móc y không cho người khác ngủ, làm Lâm Tuyền tắc tị luôn.

Vừa kết nối được với Nghiêm Lập Hoàng, Lâm Tuyền tung ra quả bom khiến mọi người thất kinh:

- Năm sau nếu Tân Năng Liên Hợp mở rộng sản lượng tới 100 oắt thì khả năng cao không?

Cố Lương Vũ phụ trách bên Thực nghiệp Tinh Hồ nhưng sự vụ Liên hợp Tỉnh Hải tham dự, hẳn đều rõ, những người khác im lặng, hần dãn dặt:

- Năm nay lấy 20 triệu oắt làm mục tiêu đã tận dụng cực hạn tài nguyên các phương diện, năm sau tăng lên 5 lần, không nói cũng biết khó thế nào?

- Sản lượng năm nay không phải 20 triệu, tôi muốn 30 triệu.

Từ trong màn hình khó nắm bắt vẻ mặt từng người, nên Lâm Tuyền không thích họp qua video.

- Yêu cầu này vượt quá năng lực công ty chế tạo và điện lực, chỉ đảm bảo được mục tiêu 20 triệu thôi.

Nghiêm Lập Hoàng suy nghĩ kỹ, bình tĩnh từ chối:

- 30 oắt là nhiệm vụ bất khả thi, càng không phải nói tới 100 oắt vào năm sau.

Lâm Tuyền nhú mày, ngón tay gõ nhẹ lên bàn:

- Hiệu năng chuyển hoá điện của dây chuyền sản xuất pin quang điện là 17%, tôi không cần cao như thế, 14% là đủ rồi, thậm chí thấp hơn cũng được ...

Mọi người không ngờ Lâm Tuyền yêu cầu hạ thấp kỹ thuật, Nghiêm Lập Hoàng phủ quyết:

- Thị trường của chúng ta chủ yếu ở Âu Mỹ, giảm bớt kỹ thuật làm sao chen chân vào được?

- Đề án năng lượng mới của Đức khó thông qua trong năm nay, cho nên tôi đưa ra yêu cầu này, sản phẩm không vào được thị trường Âu Mỹ thì thông qua địa khu khác đưa vào thị trường rải rác tiêu thụ. Nhưng một khi đề án năng lượng mới được thông qua, quy mô thị trường sẽ tăng vọt, chiếm lĩnh thị trường, hạ thấp kỹ thuật là phương án bất đắc dĩ.

Nếu hạ thấp kỹ thuật năm nay miễn cưỡng có thể đạt sản năng 30 triệu oắt, giá trị sản lượng trên 100 triệu USD.

Đám Nghiêm Lập Hoàng, Đới Minh còn đang bồi dưỡng tầm nhìn kinh doanh, tuy có lo lắng, nhưng cũng ý thức được cơ hội ở ngay trước mắt, không mạo hiểm sẽ để nó trôi đi. Cho dù sản lượng 30 triệu oắt thì thị trường quốc tế vẫn tiêu hóa hết, dù sao hiệu suất 14% có năng lực cạnh tranh nhất định, sau này có thể cải tạo kỹ thuật, nâng cao độ tinh thuần.

Lâm Tuyền không quen cứ ngó lom lom vào màn hình mãi như vậy, hỏi:

- Tân Bắc Khuê Nghiệp vẫn chưa thể hoàn toàn chắc chắn đi vào sản xuất năm sau?

Trương Bích Quân gật đầu:

- Nhanh nhất phải giữa năm sau.

- Vậy cô thông báo với giới truyền thông hai tin, thứ nhất, công trình Tân Bắc Khuê Nghiệp thử nghiệm vận hành thuận lợi, sản lượng đột phá thiết kế 50%. Thứ hai chúng ta đang cùng xí nghiệp tương quan đàm phán chuyển nhượng kỹ thuật luyện Si tinh thuần, đã đạt được đột phá, cuối năm có hi vọng lập công ty sản xuất Si tinh thuần hơn nữa.

Trương Bích Quân mở to mắt, đôi môi đỏ mọng gần như dán vào ống kính:

- Tổng giám đốc muốn tôi tung tin giả?

- Không phải giả, nói là có khả năng.

Lâm Tuyền phát tay, bảo Trương Bích Quân thu lại vẻ mặt đóng kịch đó, trò này có phải lần đầu tiên làm đâu:

- Tôi có kế hoạch mua đứt nguyên liệu MSMM bán vào địa khu Á- Thái (Châu Á Thái Bình Dương), cho nên yêu cầu mọi người phối hợp.

- Á.

Trương Bích Quân càng kinh ngạc:

- Tổng giám đốc trước đó chỉ muốn mua đứt nguyên liệu MSMM bán vào trong nước mà.

Á Thái tiêu hao 30% số lượng tinh thể Si toàn cầu, quá nửa so MSMM cung cấp, trong nước chiếm 1/10 trong đó, Lâm Tuyền thay đổi chủ ý, quy mô đầu tư ngay lập tức tăng lên 10 lần, y không giải thích ngay, muốn nghe ý kiến của người khác.

Mọi người im lặng, vấn đề đằng sau đó không chỉ đơn giản là thuật toán kinh tế.

Một bàn tay trắng nõn xuất hiện trong màn hình của Đới Minh, đưa cho hắn giấy bút, song chẳng ai rảnh đi treu ghẹo hắn nữa. Viên Hâm đứng bên Lâm Tuyền mắt kiên nhẫn trước:

- Cho dù sản lượng năm sau có miễn cưỡng tăng lên được 100 triệu, nhưng chỉ bằng Tân Năm Liên Hợp không thể hấp thụ hết chừng đó Si tinh thuần, cả nước cũng không thể, tổng giám đốc muốn khống chế nguồn cung thị trường toàn bộ khu vực Á Thái?

266. Q.6 - Chương 7: Khởi Đầu Hơi Khó Khăn

- Tôi chưa cuồng vòng tới mức đó.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Như thị trường Nhật càng không phải có thể khống chế, tôi cũng không có ý đó.

Thấy mọi người đều mở miệng, cười nói:

- Suy nghĩ ở góc độ khác đi, nếu tôi cố chấp làm thế, chúng ta tổn thất bao nhiêu?

Trương Đình là chuyên gia kế toán, từ khi Lâm Tuyền đưa ra đề nghị bất ngờ đó, theo thói quen nghề nghiệp, cô bắt đầu tính toán rồi:

- Sản lượng tăng vọt mà không thể tiêu thụ hết sản lượng này, mỗi năm tổn thất 120 triệu, xu thế này duy trì tới năm 2008 mới có thể xoay chuyển. Còn mua nguyên liệu của MSMM phải xem giá trị đàm phán, MSMM mấy năm qua mất 1/3 phân ngạch thị trường, song do nguyên liệu Nhật sản xuất ra giá thành quá cao, không có sức cạnh tranh ở nước ngoài, Tân Bắc Khuê Nghiệp không lo bị tổn thất lớn ở thị trường ngoài Nhật ... Như thế tổn thất mỗi năm ước đạt 170 triệu, có thể thông qua đàm phán giảm thiểu tổn thất, tổng giám đốc đã tính nó liên quan tới hợp đồng đặt cọc bao nhiêu chưa?

- Chưa tới 300 triệu.

Lâm Tuyền nói chắc chắn:

- Chúng ta có thể chịu tổn thất này, song mọi người nghĩ xem, nếu đề án năng lượng mới được thượng nghị viện Đức thông qua thì sao?

Trương Nhã đột nhiên nhớ ra lời Lâm Tuyền nói :” Nhà doanh nghiệp suy nghĩ tới góc độ xí nghiệp có thể duy trì phát triển, còn kẻ đầu cơ chỉ nghĩ góc độ nguy hiểm, khả năng thu lợi.

- Trong nửa năm chúng ta sẽ chiếm hết tiên cơ.

Lâm Tuyền trả lời thay cho bọn họ:

- Chúng ta phải mạo hiểm lần này.

Hendricks giám đốc chấp hành của MSMM được tin từ người bạn trong phái bảo thủ, khả năng đề án năng lượng mới được thông qua trước năm 2005 gần như bằng 0, có khi đợi thay tổng thống thì tình hình mới khả quan hơn.

Xí nghiệp Nhật qua mấy năm mở rộng, lúc này đã hoàn toàn cung ứng đủ Si tinh thể cho nhu cầu sản xuất trong nước, thị trường Nhật sắp đóng lại. Tân Bắc Khuê Nghiệp qua mấy năm kiến thiết chậm chạp, bỗng nhiên tốc độ tăng lên gấp đôi, trừ Tân Bắc Khuê Nghiệp sẽ mau chóng có nhà cung ứng Si cao thuần ở quốc gia đó, tức là MSMM căn bản không có năng lực khai thác thị trường mới nổi ở quốc gia đó.

Trương Nhã đại biểu cho Liên hợp Tỉnh Hải đề xuất hiệp nghị lũng đoạn cung ứng khiến Hendricks đau đầu, bản kế hoạch mở rộng sản năng của Tân Năng Liên Hợp làm Hendricks nhớ tới vận động đại nhảy vọt của quốc gia đó 40 năm trước:

- Dừng khí tiến thủ của người dân quý quốc khiến thế giới chấn kinh.

Lâm Tuyền nghe Trương Nhã thuật lại lời nói có ý châm chọc của Hendricks, mặt vẫn giữ nụ cười, dù kẻ ngu xuẩn nhất không cuồng vọng tới mức đó, cho nên bản kế hoạch mở rộng này chứng minh Liên hợp Tỉnh Hải cần thiết ký hợp đồng với MSMM.

Song hợp đồng này chưa đủ dao động ý chí của Hendricks, khi các đảng phái Đức đang chia rẽ vì đề án năng lượng mới, là lãnh tụ quốc gia công nghiệp, nước Mỹ luôn lên án chỉ trích các nước khác gây hiệu ứng nhà kính, bản thân từ chối trách nhiệm toàn cầu, lần nữa không chịu ký nghị định thư Kyoto về giảm khí thải nhà kính gây biến đổi khí hậu toàn cầu.

Trái cũng là Mỹ đúng, phải cũng là Mỹ có lý do, dù sao siêu cường đứng đầu thế giới, những tiếng nói bất mãn dù phát ra từ đâu cũng không có giá trị.

Điều này có nghĩa là sản nghiệp năng lượng mới ở Mỹ trong vòng vài năm không có bước tiến nhảy vọt.

Tin tức này lần nữa tàn phá lòng tin không chắc chắn lắm của một số người, Nghiêm Lập Hoàng, Đới Minh thấy tiền đồ mong manh, kiến nghị Lâm Tuyền bỏ kế hoạch quy mô quá lớn kia.

Nhưng Lâm Tuyền như chính y nói, độc đoán cố chấp thúc đẩy kế hoạch này:

- Mỹ từ chối trách nhiệm toàn cầu, từ bỏ trách nhiệm của siêu cường lãnh tụ, đối với nước Đức đang muốn vươn lên chứng tỏ địa vị của mình mà nói là cơ hội không thể bỏ lỡ, tiếng nói phản đối đề án năng lượng mới sẽ sinh chuyển biến, đây là chính trị, không liên quan tới kinh tế.

Thái độ của Lâm Tuyền cực kỳ kiên quyết:

- Nước Mỹ vì giảm ảnh hưởng hình tượng quốc tế nhất định có biện pháp bù đắp, ai có thể nói biện pháp đó không đem lại lợi ích cho sản nghiệp năng lượng mới. Vì thế chúng ta phải có được hạng mục này trước khi tình thế rõ ràng, khi đàm phán có thể khéo léo nhượng bộ.

Đương nhiên sức ảnh hưởng của Liên hợp Tỉnh Hải ở quốc tế là con số 0, dù mây đen bao phủ sản nghiệp, MSMM vẫn không coi Liên hợp Tỉnh Hải là đối tác trọng yếu, đàm phán khó khăn, Hendricks dứt khoát yêu cầu Liên hợp Tỉnh Hải mở thư tính dụng làm điều kiện tiên quyết cuộc đàm phán, hiển nhiên MSMM không hề tin tưởng công ty chẳng có tên tuổi gì này.

Sau khi đàm phán thành công, chứng nhận tín dụng dài hạn lập tức sẽ sinh hiệu lực, khoản tiền đảm bảo lớn gửi vào tài khoản chỉ định.

Tiền đảm bảo hợp đồng gần 100 triệu USD, nhưng trước khi Lâm Tuyền sang Châu Âu, tài khoản của Liên hợp Tỉnh Hải chỉ còn lại chưa tới 100 triệu tệ, sau khi bị lời nói châm chích của Trần Vũ kích thích, Lâm Tuyền hạ quyết tâm đem 6% cổ phiếu cuối cùng của tổng cty xây dựng bán đi, không dính dáng gì thêm vào chuyện tổng cty xây dựng lại huy động được 250 triệu. Nam Cảng Plaza trước kia bị ép mua toàn bộ kiến trúc chủ thể, nay tăng giá trị không ít, đem đi thế chấp gần như đủ tiền đảm bảo.

Chỉ cần ngân hàng kiến thiết Tỉnh Hải có tiền, Lâm Tuyền có thể vay được tới đồng xu cuối cùng, nhưng vay với danh nghĩa gì thì cần suy tính.

- Hạng mục đầu tư mạo hiểm chắc chắn không qua được thẩm tra toàn diện.

Ngô Quốc Tân nói là người của ngân hàng kiến thiết, chẳng bằng nói ông ta là cố vấn tài chính cho Lâm Tuyền:

- Có thể vay với danh nghĩa tài chính lưu động bổ xung, theo quy định thì tài chính lưu động bị giám sát, song chỉ cần chuyển sang ngân hàng khác, thì hướng đi sẽ không nằm trong phạm vi giám sát của ngân hàng kiến thiết nữa.

Trong nước chỉ cần anh có bối cảnh khoản vay mấy trăm triệu trái quy định vẫn đơn giản như thế, ngân hàng cũng chỉ quan tâm khả năng hoàn trả, còn hướng đi tài chính có trái quy định không thì không phải trọng điểm quan tâm của bọn họ.

Đàm phán tuy gian nan, nhưng không phải không có thành quả, đầu tháng 10 MSMM cuối cùng đồng ý phải Hendricks dẫn đoàn tới Tỉnh Hải khảo sát, xác định cơ sở hợp tác hai bên.

.....

Trời vẫn chưa trở lạnh, từ khách sạn Lệ Cảnh đi tới nam hồ Đoàn Kết, trong đoạn đường mấy km đó, chỗ nào cũng thấy các cô gái ăn mặc hở hang trang điểm lỗ loét đứng bên đường mời chào nam nhân đi qua. Mấy năm trước những cô gái này chỉ dám đứng trong ngõ hẻm câu kéo khách, giờ công khai tràn cả ra đường chính rồi, mặt trái của phát triển làm người ta thờ dài, cũng làm người ta thấy xuân sắc vô biên của Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền ngồi trong xe, nhìn các cô gái ăn mặc diêm dúa liếc mắt đưa tình với mỗi khách hàng tiềm năng đi qua, già có trẻ có, hấy mắt với Quách Bảo Lâm:

- Nghe nói còn có người chuyển giới vóc dáng siêu chuẩn, nhưng nhìn không ra.

Quý Vĩnh vừa mới đi chậm lại, liền có mấy cô gái bu tới, đưa hai ngón tay ra lúc lắc, nghe không rõ bọn họ nói gì, Quách Bảo Lâm cười ha hả:

- Ôi có mỗi 200 đồng một lần, cấp bậc kém chỗ bọn tao xa.

- Giá cả có thể quyết định cấp bậc à, mày cũng hay tới đây?

- Tao thêm vào thứ cấp bậc này à?

Quách Bảo Lâm lắc đầu:

- Nhưng đúng là thường hay tới đây, mày không thấy phong cảnh nơi này tuyệt với à?

267. Q.6 - Chương 8: Sinh Hoạt Về Đêm Ở Tỉnh Hải

Là đế vương của vương quốc tình dục, buổi tối đi tuần thị trong lĩnh vực của mình, đại khái có được cảm giác thành tựu và thỏa mãn đặc biệt. Nếu như nói ngành công nghiệp tình dục cũng chia chuỗi thức ăn, Kim Sắc Niên Hoa do Quách Bảo Lâm sở hữu chắc chắn đứng đầu chuỗi thức ăn của ngành công nghiệp tình dục Tỉnh Hải. Nhưng ngay từ đầu tổ kiến Kim Sắc Niên Hoa, Lâm Tuyền đưa ra rất nhiều điều kiện hạn chế, Quách Bảo Lâm cũng không được đi lệch khỏi quỹ đạo.

Với gia sản của Quách Bảo Lâm hiện giờ không thêm đi tranh đồng tiền dơ dáy làm gì, nhưng cái cảm giác thành tựu đập trên đầu chúng sinh làm hắn không muốn hoàn toàn rời bỏ thế giới hắc ám này.

Lâm Tuyền mặc dù không can thiệp vào chuyện của Quách Bảo Lâm, nhưng đem hết lợi nhuận của Tú Thủy Các cho hắn, Quách Bảo Lâm với sức mạnh tài lực và mạng lưới quan hệ lớn, nhanh chóng chinh hợp thế lực giang hồ ở tân khu và khu Tỉnh Nam.

Kim Sắc Niên Hoa nay thành con bò sữa của Quách Bảo Lâm, mỗi năm thu lợi thuần gần 30 triệu, đủ khiến nhiều kẻ ghen ghét. Quách Bảo Lâm tuy không có bản lĩnh bằng Lâm Tuyền, nhưng hắn không cam lòng đứng sau người khác, không hề muốn tới Liên hợp Tỉnh Hải kiếm thêm một chén canh.

Đối với Quách Bảo Lâm mà nói sưu tập mỹ nữ là sở thích duy nhất, nói chính xác hơn phải là sưu tập mỹ nữ sa đọa. Từ đầu năm hắn luôn mưu tính mua tập đoàn giải trí Bắc Thần, bắt đầu tính toán vươn móng vuốt của hắn vào sân nghiệp giải trí.

Liên tục có xe dừng lại, cảnh khách làng chơi thò đầu ra cùng các cô gái đứng bên đường khom lưng xuống thảo luận giá cả, Lâm Tuyền trông thế nào cũng không ra cái đẹp mà Quách Bảo Lâm nói.

Xe đi tới kiến trúc lớn đầu đường Đông Thanh, nhìn thấy ngay được tấm biển Kim Sắc Niên Hoa không ngừng nhấp nháy ánh hồng, phía dưới là mười mấy cô gái thân hình nóng bỏng dàn hàng ngang, khí thế kinh người. Cái KTV được xưng là lớn nhất Tỉnh Hải này rốt cuộc có bao nhiêu phòng bao và tiểu thư, Lâm Tuyền hoàn toàn không rõ, Quách Bảo Lâm không bao giờ nói thật với y.

Những người mê cuộc sống về đêm cũng chỉ tiêu ngày càng rộng rãi, toàn là người tiêu tiền nhà nước hoặc mấy ông chủ giàu xổi. Lâm Tuyền với địa vị hiện nay của mình không cần đích thân tới KTV tiếp khách, cho nên xa lạ với cuộc sống về đêm ở Tỉnh Hải.

- Hai ba năm trước ba bốn người bọn tao tới KTV ăn chơi một lần, chỉ tốn 3000 - 4000, giờ thịnh hành trò phô trương, làm việc gì cũng phải tiêu trên 10.000 mới tỏ rõ thành ý, tiểu thư phải gọi một bữa.

Quách Bảo Lâm nói oang oang:

- Máy chèn ép bọn tao quá, mày nhìn Bắc Quan kia, tuy phát triển sau nhưng gái gú hoàn toàn không chịu đi sau. Hàng biết chơi ở Tỉnh Hải đều hiểu: Muốn tìm thứ kích thích thì tới Bắc Quan. Còn ở cầu Đông Doanh có một câu lạc bộ, cửa không treo biển, thường chỉ tiếp khách quen, từ bà chủ tới tiểu thư đều là người Nhật, múa khóa thân, tiệc cơ thể người mới chỉ là phục vụ cấp thấp nhất, nơi đó làm ăn khá lắm.

- Ái chà có mấy ngày không gặp mà mày ăn nói nhả nhặn hơn nhiều đấy, có phải là hay đi giúp ngôi sao nào đó luyện lời thoại.

Lâm Tuyền đẩy cửa xe đi xuống, mấy năm gần đây kinh tế Tỉnh Hải có chút khởi sắc, nhưng so với đô thị lớn vẫn kém xa, có điều bước chân quốc tế hóa không chịu đi sau, cuộc sống về đêm tấp nập không kém gì, nay đi trên phố Tỉnh Hải về đêm khó không tiếp xúc với phong nguyệt.

- Luyện lời thoại mà cần tao ra tay à?

Quách Bảo Lâm khinh bỉ nói:

- Vả lại trình độ của tao cũng kém, cùng lắm khi luyện cảnh nóng giúp đỡ chút thôi ... Mà an bài lão Hendricks đó tới Kim Sắc Niên Hoa có ổn không? Tuy ở đây khá cao nhã, song so với Hendricks đó có vẻ vẫn kém một chút, tao không muốn làm hỏng việc của mày.

- Mày cũng tự biết mình đấy.

Lâm Tuyền quay đầu lại trào phúng:

- Chỉ cần Chương Tiểu Di đồng ý có mặt là được, Hendricks mê nữ nhân đông phương từ khi xem ảnh Chương Tiểu Di, mày chắc chắn phía Chương Tiểu Di không có vấn đề chứ?

- Cứ yên chí lớn đi, tao dù gì cũng là ông chủ mới của tập đoàn giải trí Bắc Thần.

Quách Bảo Lâm vỗ ngực bồm bộp:

- Nhưng vì sao chọn nơi đây, tới Danh Sĩ không phải hợp hơn à, đám nguy quân tử bọn mày khoái trò đó.

Danh Sĩ là một câu lạc bộ tư của Khổng Lập Dân, là nơi tụ hội cao tầng Đông Đô, Liên hợp Tỉnh Hải, Hoa Thành .. Xa hoa kín đáo, cao nhã thư thái, không phải chốn buôn xác thị như Kim Sắc Niên Hoa so được.

- Trò đó là trò gì? Tao bảo mày tìm cô gái giống Chương Tiểu Di, mày tìm được chưa? Ấn tượng, nhất định phải gây được ấn tượng. Bất kể Hendricks là người thế nào, an bài cuộc hội diện ở Kim Sắc Niên Hoa, sẽ khiến ông ta tức giận.

Lâm Tuyền cười gian xảo:

- Yên tâm, mày đã nói tao phải làm cho tới nơi tới chốn chứ.

Quách Bảo Lâm cười hô hô:

- Bọn mày còn chưa thân thiết tới mức đi chơi gái cùng nhau, lão Hendricks nhất định sẽ phần nộ vì nhân cách bị khinh bỉ. Tìm cô gái giống Chương Tiểu Di à, nghĩ đã biết không thể, giai nhân tuyệt sắc dễ kiếm thế thì làm gì có giá, có điều hiện giờ nghệ thuật hóa trang phát triển, giống ba phần có thể nâng lên tám phần. Tất cả chuẩn bị xong rồi, hôm nay tuyệt đối đều là những cô nương mộng nước nhất của Kim Sắc Niên Hoa, Minh Tuyết chọn giúp, đến mày nhìn cũng không cảm lòng được đâu. Chỉ là Chương Tiểu Di đã đồng ý góp mặt, cần làm chuyện thừa thãi ấy không?

- Ha ha ha, khẩu khí giống ông chủ lớn rồi đấy.

Lâm Tuyền chọc ngược Quách Bảo Lâm một cái:

- Để cho cô gái kia xuất hiện trước, Hendricks dù có tức giận nhưng cảm nhận được chúng ta lấy lòng lão, không phát tác tại chỗ, chỉ cần lão ta ngồi xuống, chúng ta sẽ phán đoán chuẩn thời cơ để Chương Tiểu Di xuất hiện.

- Nếu Chương Tiểu Di không chịu xuống nước, mày định dùng cô gái kia thay thế.

Quách Bảo Lâm chột nhả:

- Minh Tuyết bảo vệ cô bé đó ghê lắm, cô em đó đánh đến tao cũng không làm gì nổi.

- Tiểu thư chỗ mày mà chỉ tiếp rượu á?

Lâm Tuyền xĩa vào tim Quách Bảo Lâm:

- Lương tâm của mày quay lại từ bao giờ vậy?

- Hì hì, chẳng phải do mày định ra quy củ không được làm chuyện đó ở đây à? Đúng là có một số tiểu thư chỉ tiếp rượu không đi khách, thế nhưng lại được người ta nâng niu chiều chuộng, thu nhập khá lắm. Mày yên tâm, chỉ cần mày cần tao ném tiền ra đập con bé nó, 80.000 chưa đủ thì 100.000 nó cũng phải dạng chân ra chứ.

- Đừng có kiêu có kéo tao vào.

Lâm Tuyền giơ chân dọa đá, Quách Bảo Lâm chạy mất:

- Xem ý Hendricks ra sao, nói không chừng lão ta muốn một tình yêu thuần khiết chưa biết chừng.

- Có điều nói đi phải nói lại, nếu Chương Tiểu Di chịu xuống nước, mày phải chuẩn bị 500.000 đấy.

Lâm Tuyền cúi đầu đi qua hai hàng cô gái thân hình nóng bỏng mặc sườn xám xẻ tận eo, da trắng như tuyết, đùi thon thả ngút mắt, bất kỳ ai nhìn cũng khó kìm lòng nổi.

Lâm Tuyền tới văn phòng của Vũ Cường trước, Minh Tuyết ma ma trẻ nhất xinh đẹp nhất của Tỉnh Hải cùng Trương Ngọc, cô gái giống Chương Tiểu Di đi vào. Minh Tuyết giọng có chút gay gắt:

- Anh Lâm, Kim Sắc Niên Hoa không làm việc bắt con nhà lành làm gái.

Lâm Tuyền nhìn Trương Ngọc, kiểm điểm ướm ắt, lại có chút quen quen, nhưng không nhận ra gặp ở đâu, đại khái vì trang điểm quá đậm, quan sát một lúc nhận ra là học sinh của mình, mày hơi giật giật, không trả lời Minh Tuyết.

268. Q.6 - Chương 9: Âm Mưu Trong Phòng Bao.

Viên Hâm tiếng Đức rất kém, đối thoại thường ngày cũng miễn cưỡng, nếu nói tới từ ngữ chuyên ngành thì chịu chết vì thế Lâm Tuyền mượn tạm Diệp Linh Thư tới làm cố vấn cho bọn họ, đi cùng Trương Tiểu Bản, Hendricks và thành viên đoàn khảo sát MSMM tới đại sảnh của Kim Sắc Niên Hoa.

Hendricks đứng giữa hai hàng tiểu thư, hùng hổ chất vấn:

- Ông Trương, ông nói an bài chúng tôi gặp ông chủ lớn của Liên hợp Tỉnh Hải, chính là ở chỗ thế này à?

Hendricks người rất cao, gần như hơn Viên Hâm một cái đầu, mái tóc vàng nhạt cắt kiểu đầu đinh, dựng lên như kim châm, trông có phần hung dữ, các cô gái không hiểu ông ta nói gì, nhưng tự điệu bộ giọng nói nhận ra sự bất mãn trong đó, dù hoảng sợ song vẫn đứng im giữ nụ cười mê đắm.

Lần đầu tiên gặp mặt lại chọn chỗ thế này, dễ dàng bị người ta hiểu rằng đối phương xỉ nhục nhân cách của mình.

Trương Tiểu Bản không hiểu Lâm Tuyền suy tính cái gì, lòng thầm chửi rủa, song phải ra sức vỗ về, Hendricks mà bỏ đi, hấn cũng không mặt mũi nào ở lại Liên hợp Tỉnh Hải nữa.

Trong đại sảnh sáng choang, cô gái dẫn đường đi ra, cặp đùi miên man, bầu ngực mơn mớn, nụ cười dịu dàng, làm Hendricks nhìn một cái tức giận xẹp đi quá nửa, lúc này mới nhận ra trừu bọn họ thì không có

khách khứa nào khác, hiểu ra dụng tâm lấy lòng của Lâm Tuyền, dùng khẩu âm miền Tây Đức nói với thành viên đoàn:

- Ông chủ của Liên hợp Tỉnh Hải là tên lỗ măng, nhưng cũng có chỗ đáng yêu đấy.

Trương Tiểu Bân nghe không rõ, song thấy những người Đức đều mỉm cười thì yên tâm hơn.

Cô gái dẫn đường đưa bọn họ lên phòng để vương ở tầng ba, phòng bao xa hoa tới mức trần tục, Hendricks đứng đó nhìn quanh, chẳng muốn ngồi xuống.

Tên này lương 4 triệu Euro một năm, còn nơi xa hoa nào chưa thấy qua, Viên Hâm cũng trách phía Liên hợp Tỉnh Hải an bài thiếu chu đáo, mọi người đang lúng túng không biết làm sao thì cánh cửa kính dày tách một tiếng mở ra, Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm xuất hiện, đứng ở một bên phòng bao, đợi Trương Tiểu Bân giới thiệu.

Lâm Tuyền hơi gật đầu với Hendricks, Hendricks thấy người phía Trung Quốc đều nhìn về phía y thì chẳng cần Trương Tiểu Bân giới thiệu cũng đoán ra thân phận của Lâm Tuyền, nói với người bên cạnh:

- Ở cái quốc gia này, luôn có những kẻ có được thứ bọn họ không xứng có được.

Trương Tiểu Bân xấu hổ lắm, Lâm Tuyền ánh mắt thâm thúy, gạt tay không cho Trương Tiểu Bân phiên dịch, đưa tay mời đoàn người Hendricks. Hai bên ngôn ngữ bất đồng, phía MSMM rất kiêu ngạo, không muốn dùng tiếng Anh giao lưu, cao tăng Tân Năng Liên Hợp thì không có vấn đề gì, trở ngại duy nhất là bản thân Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền chú ý quan sát sắc mặt của Hendrick, quay sang dùng tiếng bản địa Tỉnh Hải nói với Trương Tiểu Bân, Trương Tiểu Bân không hiểu, Hendricks lại nhú mày, Lâm Tuyền thầm nghĩ :” Người Đức cũng không thiếu kẻ gian xảo.”

Minh Tuyết có thể nói là cô gái đẹp nhất mà Lâm Tuyền đã gặp, có điều trang điểm quá đậm làm mất đi sự thanh thoát cao quý, giống như cô gái tầm thường, chính vì thế càng làm nổi bật vẻ đẹp thuần khiết như đoá phù dung mới trỗi lên khỏi mặt nước. Lâm Tuyền nhìn thấy thầm kêu lên :” Minh Tuyết đúng là ma ma siêu hạng, chẳng trách Kim Sắc Niên Hoa mỗi ngày kiếm cả đống vàng.”

Tim Hendricks đập đánh bộp một cái, nhìn kỹ lại thì ra là một cô gái rất giống với Chương Tiểu Di mới thử phào, nở nụ cười đầu tiên trong ngày với Lâm Tuyền.

Trương Ngọc không hổ là tiểu thư hàng đầu của Kim Sắc Niên Hoa, mang chút thẹn thùng sợ hãi, lại có chút tò mò, nhìn ánh mắt ngây thơ mang chút hoang mang và mong đợi. Lâm Tuyền chắc không ít nam nhân chết chìm trong ánh mắt đó, nếu chẳng phải đã gặp cô gái này trước đó, Lâm Tuyền chắc ra túm cổ áo Quách Bảo Lâm mắng ột trận tội hại con nhà lành.

Các cô gái khác cũng lần lượt xuất hiện, ăn mặc theo lối nhân viên công sở, nhưng lại mang tất lưới, cổ áo sơ mi trắng muốn cũng cài thiếu một cúc làm bầu ngực phập phồng nửa kín nửa hở càng thêm sức hút.

Sự xuất hiện của các cô gái làm bữa tiệc thêm sống động, mọi người vứt bỏ vẻ ngoài nghiêm túc câu nệ, thi thoảng nói vài ba câu đùa dỡn, rượu càng vào, lời nói càng tùy tiện, không hề biết ở đây có một người tinh thông năm thứ tiếng.

Thấy thời cơ đã tới, Minh Tuyết đi vào kiểm soát gọi Trương Ngọc đi.

Ánh mắt Hendricks tiết lộ nội tâm quyến luyến của ông ta, Trương Ngọc cũng giỏi diễn trò, khi đứng dậy mu bàn tay còn lướt nhẹ qua cánh tay mọc đầy lông màu vàng của Hendricks, làm ông ta ngứa ngáy tới toàn thân muốn nổ tung.

Trương Ngọc đi rồi, Hendricks thấy người bứt rứt, nhưng ngại thể diện, không tiện hỏi. Lâm Tuyền vờ không biết gì, chỉ bàn tới tiền đồ sản nghiệp năng lượng mới, lúc này biến thành một đề tài không thể nhàm chán hơn. Vờ vịt ứng phó được chừng 10 phút, Hendricks không nhịn nổi hỏi Trương Tiểu Bân về Trương Ngọc.

Chẳng cần ai phiên dịch, nhìn thần sắc Hendricks là Lâm Tuyền đoán ra, bảo Trương Tiểu Bân và trợ thủ đi hỏi, sau khi Trương Tiểu Bân đi rồi Lâm Tuyền thừa biết Hendricks nghe hiểu tiếng Trung, cố ý nói với Quách Bảo Lâm:

- Hendricks ở phòng 009 khách sạn Tỉnh Hải, may an bài đưa cô gái đó tới, đừng để nhân viên khác nhìn thấy.

Quách Bảo Lâm nhú mày:

- Cô gái ấy làm phục vụ ở nơi này, gia cảnh khó khăn nên miễn cưỡng đi tiếp khách, không làm cái chuyện đẩy đầu. Người ta là sinh viên đấy.

Lâm Tuyền thở dài, bảo:

- Mày ra nói khéo chút, nếu người ta không chịu thì thôi, dù sao không thể cưỡng ép đồng bào cho người nước ngoài chà đạp.

Quách Bảo Lâm đi rồi, trong phòng chỉ còn Lâm Tuyền, Viên Hâm, và mấy người Đức, không khí rất là nhạt nhẽo, đợi mãi không thấy Trương Tiểu Bân và Quách Bảo Lâm quay lại, một nhân viên MSMM nói với Hendricks:

- Liên hợp Tỉnh Hải chưa chắc thực lòng hoan nghênh chúng ta, chả lẽ cái quốc gia này còn có chuyện gì dùng tiền không làm nổi.

Hendricks quan sát Lâm Tuyền rất lâu, đánh giá y là người có khả năng lãnh hội cao, nhưng không hiểu tiếng Đức, nên trả lời:

- Chưa chắc không phải là đối tác tốt.

Diệp Linh Thư ngồi bên cạnh Lâm Tuyền, giả vờ nói chuyện phiên dịch hết cho y nghe, Hendricks là giám đốc chấp hành của MSMM, cô gái phong trần xinh đẹp đến đâu cũng làm sao khiến ông ta động lòng? Nhiều lắm cũng chỉ đưa lên giường hưởng thụ một đêm, bỏ lại chút tiền là hết. Phải cho ông ta ngứa ngáy lại không có được, quả nhiên có được đánh giá chính diện đầu tiên về Liên hợp Tỉnh Hải.

Đến khi Chương Tiểu Di xuất hiện, Hendricks còn tưởng Trương Ngọc quay lại, vẻ mặt thất vọng, nghĩ thì ra cũng chỉ dùng tiền là có được. Lâm Tuyền cười thầm, đúng là ông già thành thực.

Trương Tiểu Bân dùng tiếng Đức giới thiệu:

- Cô Trương có việc về nhà rồi, đúng lúc Chương tiểu thư đang ở Tỉnh Hải, công ty chúng tôi mời tới trợ hứng.

Hendricks mới biết là Chương Tiểu Di thật, miệng há hốc ra.

Quách Bảo Lâm ngậm ra hiệu, tiếp rượu tốn 100.000.

Công tác tư tưởng cho Chương Tiểu Di thông suốt, nhưng Hendricks lại khơi lên tình cảm thật, cả tối nói tiếng Đức, lúc này mới dùng tiếng Anh, say xưa bàn luận chuyện điện ảnh với Chương Tiểu Di.

Tối tận đêm khuya tiệc mới tan, Hendrick không hề có ý tứ muốn chuyện kia. Nhìn đám Trương Tiểu Bân, Viên Hâm đưa người của MSMM vào xe, Quách Bảo Lâm cảm khái:

- Mẹ kiếp Tiểu Ba, mày càng ngày càng gian rồi, không em nào phải dùng tới thân xác vẫn giúp mày đạt được mục đích, vậy mà tao cứ tưởng mày nghĩ thông rồi, mày mà làm cái nghề này, mấy chỗ kiếm sống bằng buôn da bán thịt phải đóng cửa hết, các tiểu thư Tỉnh Hải sẽ nâng lên tầng ới, có khi thành danh kỹ bán nghệ không bán thân được cả thế giới biết tới.

- Bớt ba hoa đi.

Lâm Tuyền nheo mắt lại nhìn bóng đêm mê ly, khóe mắt để ý thấy Chương Tiểu Di đeo kính đen theo nhân viên từ cửa bên lên chiếc xe đóng cửa kín mít, cười nói:

- Cô ấy chắc lần đầu diễn vai phụ.

- Vai phụ mà được chùng đó tiền tao cũng muốn diễn.

Quách Bảo Lâm lầu bàu:

- Mày là ông chủ của Bắc Thần mà không được ưu đãi à?

Lâm Tuyền đột nhiên ưu tư hỏi:

- Mà biết nội tình cô gái tên Trương Ngọc đó không?

Xong rồi đó, chú Lâm đúng là gian, thảo nào dùng tới 2 em giống nhau

269. Q.6 - Chương 10: Gặp Gỡ Tình Cờ (1)

- Làm cái nghề này ai để lộ hết về bản thân, Minh Tuyết đưa cô ta vào nghề, nếu không mà hỏi Minh Tuyết xem, bằng vào bản lĩnh lừa đảo của mà, nói không chừng khiến cô ta thất thân thì sao?

Quách Bảo Lâm dụ khị:

- Yên tâm tuy tao không bằng mà song cũng có chút tâm đắc, đảm bảo không có lấy nửa tin đồn truyền tới tai Phương Nam, mà cứ thoải mái phong lưu khoái hoạt.

Lâm Tuyền không muốn dính dáng với nữ nhân trong nghề này, dù cơ thể sạch sẽ không có nghĩa là trái tim cũng sạch sẽ:

- Có lẽ cô ấy là sinh viên thật, tao nhìn thấy ở Đh Tĩnh Hải, chẳng qua cô ấy không nhận ra tao mà thôi.

Quý Vinh lái xe tới đón Lâm Tuyền, đi ra khỏi con đường nhỏ, không thấy Lâm Tuyền nói gì, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của y qua gương, hỏi:

- Ngài Lâm, chúng ta đi đâu bây giờ?

- Tới Nam Cảng đi một vòng.

Xe đi tới tân thành Nam Cảng, bầu trời đêm xanh tím, từng hàng nhà cao tầng chưa xây xong được bọc kín bởi lưới bảo vệ, từng dải xanh hóa kéo dài, đường xá rộng lớn, hoàn toàn không có sự huyền ảo chật chội như trong nội thành.

Trước khi xe đi vào tiểu khu Tây Trạch, Viên Hâm gọi điện thoại tới:

- Hendricks trước khi vào khách sạn nhắc tới OHS AS18001, đó là hệ thống quản lý an toàn vệ sinh, xem ra trong chuyến đi này bọn họ muốn đánh giá tình hình an toàn vệ sinh của công ty ta, công ty luôn phấn đấu ở phương diện này, song e chi tiết chưa làm đến nơi đến chốn.

Lâm Tuyền mỉm cười, Hendricks đã xuôi rồi, còn khó khăn gì nữa:

- Anh thông báo Đới Minh, Vệ Tư Minh an bài đoàn người MSNN tới Đh Tĩnh Hải tham quan giao lưu học thuật. Tất cả nhân viên cấp giám đốc trở lên của Liên hợp Tĩnh Hải mai 7 giờ tới tòa nhà Nam Cảng dự họp.

Lâm Tuyền về tới tiểu khu, bảo Quý Vinh đỗ xe bên ngoài, lấy cớ muốn đi dạo nghỉ chuyện công ty, thực ra không về nhà mà lén lút tới căn nhà cách đó không xa lắm, quan sát không có ai chú ý lấy chìa khóa mở cửa đi nhanh vào.

Mẹ Phương Nam đã về quê, gần đây bà về quê khá nhiều, ở đây bà cảm thấy không quen, bà chỉ là một công nhân thành phố nhỏ, văn hóa hạn chế, còn con gái bà bây giờ là phó tổng giám đốc công ty lớn, quan hệ toàn giám đốc, chủ tịch, bà không quen tiếp xúc với những người đó, phần vị tự ti, phần cũng không muốn làm xấu mặt con gái.

Tin Phương Nam giờ đây trở thành phụ nữ thành đạt, đi ô tô sang, ở nhà biệt thự truyền về quê, những người họ hàng trước kia khi mẹ con cô gặp nạn chẳng thấy đâu, giờ kéo tới Tĩnh Hải. Tất nhiên Phương Nam đi cả ngày gặp được cô rất khó, mẹ Phương Nam thành đối tượng bọn họ nịnh bợ lấy lòng, bà rất thích được người ta xúm xít nịnh bợ, vì thế giờ bà thường về quê hơn.

Lâm Tuyền vào nhà, không thấy Phương Nam ở phòng khách, nhón chân nhón tay đi lên phòng Tiểu Tư Vũ, Phương Nam muốn rèn con gái tính tự lập từ sớm, để cô bé ngủ phòng riêng. Tiểu Tư Vũ có hai căn phòng, một phòng ngủ, một để chứa vô số đồ chơi được chủ yếu Lâm Tuyền mua cho.

Trên chiếc ghế đu ở sân sau, Phương Nam cầm một cốc cà phê thơm thả nhấm nháp, bốn xung quanh vắng lặng, Lâm Tuyền tưởng chừng nghe thấy tiếng tim mình đập, hẳn Phương Nam trải qua vô số đêm như thế, một mình ngồi ở đây, nhớ tới ai đó nhà bên hồ.

Tình cảm của Lâm Tuyền với Phương Nam qua nhiều chuyển biến, mới đầu chỉ là chút thương cảm với số phận không may của cô, rồi tiếp đó bị trái tim dịu dàng của cô thu hút, áy náy trốn tránh cô khi yêu Trần Vũ, sau tai nạn cảm kích dần dần chuyển thành tình yêu thực sự, đến bây giờ cô là linh hồn không thể thiếu của y.

Im lặng ngắm nhìn cô rất lâu Lâm Tuyền mới đi tới:

- Đợi bao lâu rồi?

Lâm Tuyền ôm Phương Nam vào lòng, lấy cốc cà phê cọ vào mu bàn tay Phương Nam:

- Cà phê còn nóng đấy.

Nhìn con người đen láy của cô, hít thở hương thơm mát trên cơ thể vừa mới tắm của Phương Nam, lòng đột nhiên kích động, đặt cô ngồi ngay ngắn lên ghế, y quỳ một chân xuống, nắm lấy tay cô:

- Phương Nam ...

Không đợi cho Lâm Tuyền kịp nói hết, Phương Nam đã đưa tay còn lại bịt lấy miệng y, vành mắt ướt ướt, dùng sức kéo Lâm Tuyền dậy, hôn lên môi Lâm Tuyền, vừa khẽ cắn môi dưới của y :

- Thế này là đủ rồi, tôi có cuộc sống vật chất vô số người mơ ước, có Tư Vũ, nếu còn quá tham lam, sẽ bị trời phạt ...

Lâm Tuyền không nói thêm nữa, nắm lấy tay Phương Nam, khẽ hôn từ ngón tay hôn lên từng chút một, từ mu bàn tay tới khuỷu tay không bỏ qua. Hô hấp của Phương Nam dần trở nên gấp gáp, tham lam tìm lấy cảnh môi Lâm Tuyền, thì thầm:

- Bé tôi lên nhà.

Lâm Tuyền bế Phương Nam lên, đi trên con đường nhỏ rải đá, tới phòng ngủ của cô, đặt Phương Nam nằm lên giường, chậm chậm cởi từng món đồ trên người cô, ánh trắng như nước chiếu lên cơ thể Phương Nam, làn da sáng như bạch ngọc khiến y ngây ngất, lúc này Phương Nam thật giống pho tượng Venus. Lâm Tuyền quỳ xuống bên giường, bắt đầu hôn ngón chân cô, thì thoàng dùng đầu lưỡi liếm giữa hai ngón chân, Phương Nam bị nhột rụt chân lại, run rẩy nói:

- Đừng mà ...

Tiêu Quân say mê cô, nhưng tư tưởng gia trưởng rất lớn, không nâng niu cô, tôn trọng cô, cho cô những phút giây mê người nhất mà một người phụ nữ có thể hưởng thụ, như Lâm Tuyền mang lại.

Lâm Tuyền ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, không dừng lại, đưa một tay lần theo chân Phương Nam tới phía bên trong đùi, Phương Nam kẹp chặt lấy tay y, ngả đầu ra sau cổ họng phát ra tiếng rên kéo dài.

Lâm Tuyền hôn khắp toàn thân Phương Nam, quyến luyến lâu nhất tại chốn thần bí của nữ nhân, khi y không kìm nổi mạnh mẽ tiến vào, Phương Nam toàn thân cong lên, ôm chặt lấy Lâm Tuyền, để từng đợt sóng cao trào nhấn chìm.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Phương Nam toàn thân uể oải, ngay cả một ngón tay cũng không muốn nhấc lên, xem đồng hồ thấy đã 8 giờ hơn, quá giờ đưa Tiểu Tư Vũ đi nhà trẻ mất rồi, giật mình ngồi dậy thì thấy Lâm Tuyền dậy sớm làm thức ăn đưa đến tận giường:

- Mèo lười, dậy ăn sáng đi , yên tâm Tư Vũ tới trường rồi.

Dựa vào trong lòng Lâm Tuyền, Phương Nam xấu hổ nói:

- Tôi chưa bao giờ được người khác chiều như vậy.

Lâm Tuyền hôn lên trán cô:

- Thêm vài năm nữa, em nghỉ hưu luôn, ngày ngày ở bên chị.

.....

Lâm Tuyền cùng nhân viên MSNN ngày hôm sau tới tham quan Đh Tĩnh Hải, buổi trưa mọi người ăn cơm trong nhà ăn trường học. Trương Ngọc mặc chiếc áo phông hồng nhạt, quần jean bạc màu, nách kẹp chồng sách, đột nhiên nhìn thấy Hendricks, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng, ngẩn ngừ như muốn bỏ đi, cuối cùng ôm chồng sách trước ngực, cúi đầu lẩm lũi đi qua..

Khuôn mặt hoàn toàn không chút trang điểm, toát lên ngây thơ yếu đuối hút hồn người, vòng eo nhỏ nhắn được chiếc áo thun bó chặt, toát lên sức sống thanh xuân vô tận, chiếc quần jean giúp cặp đùi thể hiện hết săn chắc của nó.

Khi Trương Ngọc cúi đầu đẩy cửa kính đi vào, Lâm Tuyền nhận thấy nhiều người ngừng thở.

Trương Tiểu Bân nhìn thấy Trương Ngọc xuất hiện ở chỗ này cũng cực kỳ kinh ngạc. Thức ăn ở nơi này không tệ, giá cả cũng không đắt lắm, cho nên những sinh viên có gia cảnh khá giả cũng thích tới đây ăn cơm.

Trương Ngọc đặt sách xuống, ngồi xoay lưng lại với Hendricks, tấm lưng thanh mảnh hơi gầy gò khiến trái tim nam nhân đa cảm dễ sinh rung động.

Lâm Tuyền nhìn Hendricks, vì ở góc độ không thích hợp, muốn nhìn thấy Trương Ngọc thì phải quay đầu lại, nhưng như thế quá lộ liễu, khiến ông ta đứng ngồi không yên. Lâm Tuyền hỏi Trần Dục:

- Cô gái đó là sinh viên trường ta à?

270. Q.6 - Chương 11: Gặp Gỡ Tình Cờ (2)

Trần Dục đẩy cái kính lão lên nhìn Trương Ngọc:

- Hình như phải, thầy Tiểu Lâm quen cô ta?

Một giáo viên trong trường nhận ra nói:

- Là sinh viên khoa ngoại thương.

Lâm Tuyền nhìn người vừa trả lời, có nhớ mang máng hẳn họ Dương ở phòng giáo vụ, mặt gầy, mắt dài, mí mắt hơi xùm, vừa rồi còn nhìn Trương Ngọc không chớp, đại khái thèm khát lâu rồi.

Viên Hâm hôm qua cũng thấy Hendricks động lòng với cô gái này, kiến nghị:

- Buổi chiều tham quan có nên để trường học phái vài người hướng dẫn.

Hendricks động lòng, nhưng cũng có băn khoăn, thế này quá trùng hợp rồi.

Lâm Tuyền giảng kinh tế thông luận, thường ngày không tham dự vào giáo vụ, nên không tiếp xúc với cơ cấu hành chính của trường, nhiều lắm chỉ tiếp xúc với Trần Dục, dù Trần Dục là cấp chính sở, nhưng một số chuyện vụn vặt như an bài tiết học sao cho thuận tiện với Lâm Tuyền cũng do ông ra tay. Dương Quang làm việc ở phòng giáo vụ, hiểu trong trường có một giáo viên đặc thù, song không có duyên tiếp xúc, không ngờ lần này Lâm Tuyền dẫn người nước ngoài tới tham quan lại có cơ hội theo cùng.

Đừng nói là kiếm mấy sinh viên dẫn đường, cho dù lên giường thì Dương Quang cũng dốc hết sức làm, đợi Trần Dục vừa gạt đầu lập tức rời chỗ ngồi. Gọi điện cho Đặng Diễm Hành chủ nhiệm khoa ngoại thương, đi cùng khách tham quan chỉ là chuyện nhỏ, hẳn âm thầm tính toán buổi tối an bài hoạt động gì để chủ khách cùng vui.

Trương Ngọc và mấy cô gái xinh đẹp buổi chiều tham gia vào đoàn tham quan, tiếng Anh lưu loát chuẩn xác của Trương Ngọc khiến mọi người giật mình, đồng thời đánh tan bản khoả của Hendricks, Lâm Tuyền cũng có chút bất ngờ.

Bóng đêm dần buông xuống, theo ý nguyện của Hendricks, mọi người ở lại Đh Tĩnh Hải ăn cơm, sau khi tiễn đoàn người MSNN đi rồi, Lâm Tuyền tới văn phòng của Trần Dục.

Trần Dục tuổi quá ngũ tuần, nhìn khuôn mặt hơi gầy gò nhưng dư thừa tinh lực của Lâm Tuyền, ông ta quen Lâm Tuyền từ khi lập kế hoạch xây dựng Đh Tĩnh Hải, thoát cái đã bốn năm, nói ra ông ta tương đối rõ con đường đi lên của Lâm Tuyền, chính vì thế ông ta tán thưởng người thanh niên này.

- Phía Thông Nam chuẩn bị thế nào rồi?

- Tôi mượn một số chuyên gia ở cơ cấu liên quan, chỉ cần tuyến đường khảo sát do chúng ta an bài, sẽ không có vấn đề gì lớn.

- Như vậy thì tốt.

Trần Dục thở phào:

- Lần này động tĩnh quá lớn, bí thư Cảnh không yên tâm, gọi điện dặn dò tôi mấy lần liền.

Lâm Tuyền ngần ngừ một lúc, cuối cùng vẫn nói ra:

- Có thể đưa Trương Ngọc vào phòng thực nghiệm, gia nhập danh sách giao lưu du học Đức được không?

- Thay đổi danh sách lúc này không thích hợp.

Trần Dục suy nghĩ:

- Hay Liên hợp Tĩnh Hải đưa ra một suất học bổng, như vậy không có tranh cãi nữa.

Lâm Tuyền gật đầu, phía dưới truyền tới loạt còi ngắn gấp gáp, Lâm Tuyền vén rèm lên nhìn, chiếc Volvo xám bạc trong bóng tối như con cá chép, đã đỗ đó. Lâm Tuyền đứng dậy cáo từ.

Trương Ngọc đứng ở dưới cột đèn giả cổ, ánh đèn vàng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp đó, cảnh người đẹp đứng cô độc dưới ánh đèn luôn khiến nam nhân xao động. Phương Nam mở cửa xe ra, lúc này nhìn thấy Trương Ngọc liền lui lại trong xe.

Lâm Tuyền nhướng mày, y tán thưởng các cô gái tài năng, nhưng không thích các cô gái toan tính, tự mình là thông minh, không thèm nhìn Trương Ngọc cái nào, đi thẳng lên xe.

- Ai thế?

Phương Nam đợi Lâm Tuyền lên xe, nhìn Trương Ngọc hỏi:

Lâm Tuyền nhếch mép nói:

- Hoặc là dê non, hoặc là sói già ăn thịt không nhả xương.

Có lẽ sự xuất hiện của Phương Nam khiến Trương Ngọc thiếu tự tin, đến khi xe từ từ khởi động mới đi tới.

Trương Tiểu Bân ngồi ở ghế phụ lái, nhìn Lâm Tuyền mặt lạnh tanh qua gương chiếu hậu, không nhận được nhắc:

- Tổng giám đốc ...

- Xem cô ấy muốn gì.

Phương Nam cũng nói:

Lâm Tuyền thở dài bảo Quý Vĩnh dừng xe lại. Cửa xe hạ xuống, Trương Ngọc khom lưng, nhìn vào xe hỏi:

- Thầy Lâm.

- Đừng gọi tôi như thế, cô đang chửi vào mặt tôi đấy, mọi người đều phải có thân phận kiếm cơm. Cô có chuyện gì cứ nói thẳng ra.

Trương Ngọc cắn môi, nhìn bộ dạng có vài phần ủy khuất:

- Chị Minh Tuyết bảo tôi tới tìm ngài Lâm, chị ấy nói ngài sẽ không để con gái chịu ủy khuất.
- Minh Tuyết nói thế à?

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Cô làm việc ở Kim Sắc Niên Hoa là chuyện của cô, nếu cô cảm thấy ủy khuất, tôi không ép cô.
- Ép cái gì?

Phương Nam nghiêng người qua, dựa vào Lâm Tuyền nhìn Trương Ngọc.

Lâm Tuyền kéo Phương Nam lại, không muốn cô liên quan tới mấy chuyện này, cũng chính vì thế mà y tức giận Trương Ngọc xuất hiện ở đây:

- Liên hợp Tỉnh Hải an bài cô đi Đức du học, đồng thời cho cô vừa học vừa làm ở chi nhánh Châu Âu, cô có thể từ chối, tôi không can thiệp vào cuộc sống cũ của cô.

Trương Tiểu Bàn ngập ngừng muốn nói, Lâm Tuyền vờ như không thấy, đôi mắt sắc bén nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp kinh tâm động魄 của Trương Ngọc, muốn nhìn thấu nội tâm cô ta:

- Dù cô tới Đức du học, chúng tôi chỉ trả tiền làm việc tại công ty, cô đừng hi sinh bản thân thêm vì việc khác là tốt nhất .

Trương Ngọc cứ như bị rấn cấn một cái, lùi nhanh lại, sắc mặt nhợt nhạt.

Lâm Tuyền vẫy tay bảo Quý Vinh lái xe, chú ý thấy Trương Tiểu Bàn cứ nhìn mãi Trương Ngọc qua kính chiếu hậu, khẽ thở dài. Trương Tiểu Bàn 30 tuổi, năng lực rất cao, nhưng luận về lòng người ngoắt ngoéo, thì còn kém xa Trương Ngọc.

Tiếp theo đó mấy ngày Trương Ngọc vừa kiêm hướng dẫn vừa làm phiên dịch cho đoàn khảo sát, do sự tồn tại của Trương Ngọc, những người Đức nghiêm khắc kỷ luật không từ chối những buổi chiêu đãi nhiệt tình. Cuộc khảo sát nửa tháng kết thúc, ở bữa tiệc tiễn chân, ánh mắt của Hendricks chỉ tìm kiếm bóng dáng thanh mảnh của Trương Ngọc, ông ta bị lưới tình Trương Ngọc dệt lên bắt mất hồn rồi.

Khi nghe thấy Trương Ngọc cũng trong danh sách tới Đức, Hendricks không khống chế được tâm tình của mình, dùng thứ tiếng Anh lơ lơ quai quái của ông ta nói với Lâm Tuyền:

- Rất xin lỗi, tôi hiểu nỗ lực của quý công ty,

Trên miệng Lâm Tuyền luôn giữ nụ cười, trong thời gian Hendricks dẫn đội khảo sát, y lệnh toàn bộ nhà máy chỉnh đốn, biểu hiện ra ngoài cực tốt, người Đức đánh giá cao, đó không phải do Hendricks nể nang, mà là ông ta phối hợp với hành trình khảo sát của Liên hợp Tỉnh Hải:

- Bất kể thế nào, chúng tôi vẫn luôn muốn hợp tác với MSMM, dù tình hình u ám, chúng tôi vẫn sẵn lòng thành chiến hữu thân thiết của MSMM, mong quý công ty không từ chối thiện ý của chúng tôi.
- Vậy cho tôi mạo muội hỏi một câu, nhân tố nào khiến anh Lâm mạo hiểm như thế.
- Tôi không đứng đây một mình, ông Hendrick hiểu quốc gia này, có lẽ làm hoàn thành được nhiệm vụ mà toàn bộ các quốc gia Âu Mỹ không hoàn thành được. Nay nước Đức đang duyệt đề án năng lượng mới, ngày mai chúng tôi cũng ban bố điều lệ chính phủ ở phương diện này.

Hendricks sờ trán, lời Lâm Tuyền vừa nói đúng là tin tức kinh người:

- Quốc gia của các vị còn chưa phải quốc gia phát triển, không có nghĩa vụ ở phương diện này, phải biết rằng, toàn bộ sản nghiệp năng lượng mới quật khởi có nghĩa là cả nước phải phải hi sinh rất lớn lợi ích thương nghiệp, năng lực quan viên và thương nhân ở quốc gia các vị thật quá cường đại.

Lâm Tuyền thản nhiên tiếp nhận đánh giá của Hendricks:

- Cô Trương Ngọc sẽ tới Đức du học, đồng thời là thành viên của chi nhánh Tân Năng liên hợp Châu Âu, sẽ tiếp tục giữ liên lạc với MSMM, mong được ông Hendricks quan tâm.

Trương Ngọc khi dịch những lời này gò má thẹn thùng đỏ hồng, đôi mắt sáng không che dấu được vài phần hoang mang.

271. Q.6 - Chương 12: Ký Rồi

Đoàn khảo sản MSMM quay về Đức, Lâm Tuyền, Viên Hâm, Trương Nhã, Trương Ngọc ba ngày sau cũng lại lần nữa tới Châu Âu.

Nhìn thấy thân hình cao lớn của Hendricks đứng ở đại sảnh nhập cảnh, Lâm Tuyền cười nhẹ nhõm, y đã chuẩn bị kết quả xấu nhất cho chuyến đi này, nếu MSMM không dám bước tới, y sẽ quay về nước thúc đẩy công trình kỳ hai của Tân Bắc Khuê Nghiệp.

Hiện giờ chỉ xem Hendricks có thành ý lớn cỡ nào, nếu ông ta có đủ thành ý, sẽ bỏ qua một số sơ xuất công tác, có thể khiến cao tầng MSMM đưa ra quyết định gấp gáp.

Nhìn thấy Hendricks giang rộng cánh tay ra, Lâm Tuyền hơi ớn, vóc dáng gầy gò của y so với sự hùng tráng của Hendricks trông hơi quái dị, Trương Nhã đã quen với phong tục Châu Âu, Trương Ngọc thì trừu om ra, còn đặc biệt chạm má với Hendricks thể hiện sự nóng bỏng của cô.

- Lâm giáo hoạt, hình như cậu đã sớm chú ý tới thời cơ chuyển biến?

Hendricks buông Trương Ngọc ra, đầu óc lập tức trở nên tỉnh táo, gần như nắm bắt được ý đồ của Liên hợp Tỉnh Hải:

- Chẳng lẽ ông Hendricks nhìn thấy tia sáng nào rồi sao?

Lâm Tuyền bình tĩnh đối diện với ánh mắt của ông ta:

- Với ông mà nói bất kể đưa ra quyết định nào cũng là mẹo hiểm, hiện chưa có dấu hiệu chuyển biến phương hướng, ông Hendricks cho rằng lựa chọn bên nào ít nguy hiểm hơn?

- Các vị làm sao hóa giải nguy hiểm lần này?

Hendricks mời Lâm Tuyền đi trước, những người khác tự động tụt lại đằng sau cho bọn họ thuận tiện nói chuyện:

- Phía biết rằng ở Đức, cẩn thận không phải là sai, còn nếu tôi kiến nghị HĐQT đưa ra quyết định táo bạo nào, sẽ gánh chịu hậu quả nghiêm trọng.

- Hậu quả nghiêm trọng?

Lâm Tuyền lặp lại:

- Dù có xuất hiện tình hình xấu nhất, chúng tôi toàn lực ủng hộ Ct Dymax đại diện chúng tôi tiêu thụ và lắp đặt ở Châu Âu, hậu quả như thế không biết ông gánh được không?

Một khi Liên hợp Tỉnh Hải khống chế nguyên liệu tinh thể Si cho địa khu Á Thái, sẽ có sức ảnh hưởng cực lớn tới tiêu thụ và lắp đặt linh kiện ở địa phương.

Hendrick luôn tiếc nuối xí n nghiệp gia tộc Dymax của ông ta không thể tham dự hợp tác với Tân Năng Liên Hợp, điều kiện này ông ta có thể chấp nhận.

Ngày 8 tháng 10, trải qua ba tháng tiếp xúc, cuối cùng MSMM nhà cung ứng nguyên liệu sản xuất Si lớn nhất thế giới đã ký hợp đồng cung cấp hàng 5 năm với Liên hợp Tỉnh Hải vô danh, MSMM nhường ra thị trường Á Thái rộng lớn. (Trừ Nhật Bản)

Kim ngạch hợp đồng hơn 1.2 tỷ USD, tiền đảm bảo là 100 triệu USD.

Hợp đồng được kỳ song mọi người chẳng nhẹ nhõm hơn chút nào, ngược lại càng thêm nặng nề, nếu đề án năng lượng mới không được nước Đức thông qua, chính sách hỗ trợ năng lượng mặt trời sẽ bị cắt giảm, bản hợp đồng cung cấp hàng này sẽ mang lại tổn thất không cách nào bù đắp cho Liên hợp Tỉnh Hải.

Tối hôm ký hợp đồng, ở khách sạn Lâm Tuyền nhận được điện thoại Cảnh Nhất Dân gọi tới:

- Bước tiến của Liên hợp Tỉnh Hải bước tiến lớn quá.

Lâm Tuyền nghe ra lo lắng quan tâm trong lời Cảnh Nhất Dân, lòng có chút ảm áp, y biết trong mắt người khác, bọn họ cho rằng y là kẻ háms lợi, ngay cả cha y cũng nghĩ thế, rồi bạn bè y, cô gái y yêu thương. Nhưng y đang ra sức đuổi theo, mấy ai hiểu được. Lâm Tuyền nắm chặt lấy điện thoại, thoáng thất thần.

- A lô, cháu làm sao thế ...

Ở bên kia Cảnh Nhất Dân gọi:

- Dạ, không sao ạ, cảm ơn chú Cảnh quan tâm.

Lâm Tuyền thu lại tình cảm, thấy mắt ươn ướt, không lau đi:

- Cháu cũng đã cân nhắc nguy hiểm trong đó, nhưng nhìn thấy một tia cơ hội, không kiềm chế được muốn tóm lấy. Cháu suy nghĩ tới hậu quả xấu nhất, trong vài năm tới đại bộ phận lợi nhuận của Thực nghiệp Tinh Hồ sẽ bị triệt tiêu.

- Chú đã nghe tới luận đầu cơ và đầu tư của cháu rồi, cháu sáng lập ra Liên hợp Tỉnh Hải thành công, có điều người lo lắng tới nó không phải chỉ mình cháu, chú mong nó luôn là liên hợp của Tỉnh Hải.

- Vâng.

Lâm Tuyền gật đầu, không để ý ở bên kia Cảnh Nhất Dân có cảm thụ được không, y chỉ muốn nhân cơ hội khẳng định tâm tình của mình:

- Cháu có trách nhiệm với thành phố này, bất kể kết cục cuối cùng thế nào, Liên hợp Tỉnh Hải cũng sẽ đi vào quỹ đạo kinh doanh ổn định, về Tỉnh Hải, cháu sẽ bàn bạc kỹ hơn với chú.

- Vậy thì tốt, cũng một thời gian rồi không uống rượu với cháu, đợi cháu về đấy.

Cảnh Nhất Dân đặt điện thoại xuống, đi về chiếc ghế tựa sau bàn làm việc, không khỏi lo lắng nói với Triệu Tăng ngồi ở đối diện:

- Mọi người giờ chỉ đành đợi tuyên phán thôi, tôi nghĩ trong lòng Tiểu Ba cũng không tự tin lắm.

- Hai năm qua Tiểu Ba tiến bước ở Tân Năng Liên Hợp lớn quá.

Triệu Tăng gật đầu:

- Có lẽ cậu ấy đang ra sức theo đuổi cái gì đó, tuổi thơ để lại bóng ma không xóa được, đôi khi Tiểu Ba làm khổ bản thân quá mức, chúng ta không nên ép cậu ấy.

Cảnh Nhất Dân lắc đầu cười khổ:

- Thiên tài không thể tránh được sự mẫn cảm, tính cách Tiểu Ba kiên cường lắm, không cần lo cho cậu ta, dù 40 ngày sau tin tức từ nước Đức không được như ý, tôi nghĩ Liên hợp Tỉnh Hải cũng có sách lược trừ bỏ nguy hiểm rồi, khả năng khó khăn hơn thôi.

Triệu Tăng cười áp lo lắng xuống:

- Ba hạng mục lớn ở Thông Nam là cửa cảng, đường cao tốc, đường sắt đã tăng tốc rồi, thêm vào xây dựng cơ sở sản xuất pin quang điện, tổng lượng kinh tế Thông Nam tăng vọt, đi vào đường phát triển cao tốc, người khác nghĩ Tiểu Ba chỉ nhìn thấy cái lợi gần, nhưng phải là như thế ...

- Sao không đóng cửa?

Phương Nam đẩy cánh cửa khép hờ, phát hiện bên trong không bật đèn, ánh đèn bên ngoài chiếu lên người Lâm Tuyền, trông hết sức sa sút, Phương nam dụi giọng hỏi:

- Sao đèn cũng không bật?

Lâm Tuyền vẫn ngồi im không nhúc nhích, Phương Nam nhẹ bước đi tới, đưa tay ra ôm lấy đầu y, Lâm Tuyền quay người ôm lấy vòng eo nhỏ Phương Nam:

- Để em ôm một chút.

Phương Nam đưa tay ra vuốt ve gương mặt gầy gò của Lâm Tuyền, đi ra trước mặt, ngồi vào lòng y, tay đặt lên ngực y, cảm thụ nhịp tim trong đó.

- Kỳ rồi lòng càng bất an hơn.

Phương Nam nhẹ nhàng nói:

- Trái tim cậu rất cuộc làm bằng cái gì thế, hình như chẳng lo lắng chút nào, thực sự nắm chắc như thế sao?

Lâm Tuyền gác đầu lên vai Phương Nam, trán áp vào tai cô, bắt cả nhiệt độ trong phòng cao thế nào, làn da Phương Nam đều trơn láng mát lạnh, lòng y luôn tìm thấy xoa dịu trong đó.

- Chuyện tới bước này là đơn giản rồi, chẳng qua chỉ đợi kết quả, làm gì cũng vô nghĩa, nên em yên tâm. Chúng ta đi Châu Âu nghỉ ngơi đi, về Tĩnh Hải lại vướng một đống chuyện phiền người.

- Tôi đã hứa với Tư Vũ làm việc xong sẽ về Tĩnh Hải ngay rồi.

Phương Nam nói nhỏ:

- Cậu đúng là cần tìm một người có thể cùng cậu ...

- Đừng nói chuyện đó với em.

Lâm Tuyền tay dừng ở bầu vú Phương Nam, nghe vậy tức giận bóp mạnh một cái.

Phương Nam kêu đau, quay sang nhéo tay Lâm Tuyền:

- Tư Vũ mới là tất cả của tôi, chuyện của cậu tôi chẳng thêm quan tâm.

- Chúng ta đang vùng vằng trộm đấy, chị nói chuyện này thích hợp không?

Lâm Tuyền cầu xin ôm Phương Nam trở lại trong lòng, sự tồn tại của Phương Nam đem lại an ủi lớn cho tâm linh của y, chứ không chỉ riêng say mê dung mạo và cơ thể của cô:

- Chỉ một ngày thôi, kiểm soát bỏ rơi đám Viên Hâm, chị nói xem Châu Âu có chỗ nào đáng để chúng ta khảo sát.

- Vờ thế nào, tiếng Anh của tôi và cậu có đủ dùng đâu.

Phương Nam xuôi xuôi:

- Hay là chúng ta đi Venice đi, trước kia xem phim tôi luôn ao ước tới đó.

- Venice chẳng qua nhiều sông nhiều ngõ thôi mà? Nếu đi Venice phải nhân mùa điện ảnh ấy, đi lúc này buồn lắm.

- Á à, té ra là muốn đi ngắm mỹ nữ, nhưng lỡ mất mùa điện ảnh rồi. Trần Phi Lăng năm nay không lấy được sư tử vàng, thật đáng tiếc.

272. Q.6 - Chương 13: Gặp Gỡ Ở Venice

Lâm Tuyền lợi dụng quyền lực an bài kín mít lịch trình của Viên Hâm, Trương Nhã, tới khi y đề xuất tới Itly khảo một vòng, bọn họ không bỏ được thời gian ra đi cùng, Viên Hâm an bài hai nhân viên tháp tùng, Lâm Tuyền cố chấp không cho.

- Ngôn ngữ không phải là chướng ngại, dù có ném tôi ở sa mạc không người, chỉ cần có một đội lạc đà đi qua, tôi có thể có mọi thứ mình cần. Năm ngoái một mình tôi đi tây cương có biết tiếng dân tộc đâu, vẫn sống khỏe mạnh đấy thôi.

Lâm Tuyền tràn trề tự tin nói:

- Huống hồ Phương Nam mấy tháng qua đều học tiếng Anh, nhân cơ hội khảo nghiệm cô ấy, Italy thôi mà có phải đi Afghanistan đâu.

Lâm Tuyền nói như thế, mọi người không kiên trì nữa, tuy nói tiếng Anh của Lâm Tuyền và Phương Nam đều không đáng tin nhiệm, nhưng trên đường phố Italy, kiếm một người biết tiếng Trung không phải chuyện khó.

Máy bay tới Milan, đánh tiếng với quan viên lãnh sự quán ở đây, tối hôm đó Lâm Tuyền và Phương Nam ở lại Milan, lúc này thế giới của riêng hai bọn họ, cả ngày Lâm Tuyền cùng Phương Nam đi dạo phố, lúc thì Phương Nam khoác cánh tay Lâm Tuyền, lúc nắm lấy ngón tay y dung dăng dung dẻ, lúc Lâm Tuyền vòng tay ôm vòng eo thanh mảnh của cô, giống như bao đôi tình nhân khác, hoàn toàn không phải kiêng dè một điều gì.

Mỗi chân, cả hai vào quán cà phê nghỉ ngơi, cầm bản đồ thảo luận tiếp theo đi đâu, đi tới tận 11 giờ tối. Với hai người bọn họ mà nói, gần như không có thời khắc nào không thuộc về nhau, rạng sáng còn chưa tới 4 giờ Lâm Tuyền đã tỉnh dậy, y tính có thể kịp lên xe tới Venice lúc 5 giờ, không dám tiếp tục ở trên giường triền miên với Phương Nam, dùng tiếng Anh trúc trắc của mình trao đổi với lái xe rất lâu mới tới được ga trung tâm.

Ga Milan dưới ánh bình minh trông tang thương cổ kính, trong đại sảnh có thể dễ dàng thấy tượng của những nhân vật lịch sử trăm năm, Lâm Tuyền tưởng chừng bước vào viện bảo tàng điêu khắc. Có điều những tấm biển quảng cáo điện tử cỡ lớn ở hành lang hình thành đối lập rõ ràng giữ cái cũ và mới.

- Cảm giác này thật khó phục chế.

Lâm Tuyền cảm khái nói:

- Cột trụ cao lớn, vòi phun nước khổng lồ, sự cổ kính và thời thời hòa nhập, gây tác động thị giác quá mạnh, đây hẳn là khí chất độc đáo của Milan.

Phương Nam cũng hòa mình vào không khí đặc sắc này, cô đi không ít nơi rồi, nhưng chưa thấy nơi nào đem lại ỉnh cảm giác đặc biệt như thế, đang định cũng nói vài câu cảm xúc thì nghe thấy Lâm Tuyền nói:

- Quay về phải đưa người bên bộ phận marketing tới đây học tập, có thể nâng cao linh cảm, đem về áp dụng.

- Hừm, nói trốn đi chơi rồi mà còn nghĩ tới việc ở nhà.

Phương Nam không vừa lòng:

- Không lúc nào cậu chịu buông lỏng cả.

- Thời gian của chúng ta có hạn, nếu không phải ở Milan vài ngày mới thỏa.

Lâm Tuyền cười hồi lỗi, khoác ba lô lên vai, nắm tay Phương Nam đi về phía trước.

- Này đợi đã.

Nghe thấy có người dùng tiếng Hoa gọi, Lâm Tuyền ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Trần Phi Lăng và chị Lâm được mấy vệ sĩ mặc áo đen vây quanh đang kéo một đồng hành lý lớn đi về phía cửa.

- Lâm Tuyền, chị Phương Nam, hai người cũng đi Venice à?

Trần Phi Lăng chạy đuổi theo, nhịp thở rối loạn, má phần hồng hồng rịn mồ hôi, gặp nhau nơi đất khách quê người làm tâm tình cô rất kích động:

- Không phải là báo nói cô đã về nước rồi sao?

Phương Nam ngạc nhiên hỏi, thấy Trần Phi Lăng mừng rỡ đăm đuổi nhìn Lâm Tuyền, lòng cô không thoải mái chút nào, liếc mắt qua Lâm Tuyền, thấy vẻ mặt y vẫn bình đạm, lòng lại tức giận:

- Hi hi, chiêu kim thiên thoát xác này của tôi hiệu nghiệm đấy chứ?

Trần Phi Lăng nghe mặt cười, vẻ mặt nghịch ngợm hết sức mê người, ánh mắt chỉ dừng trên người Phương Nam đúng một giây:

- Tháng này tôi đều ở Italy, vốn định kết thúc kỳ nghỉ dài tại Milan, nhớ ra năm nay chưa tới Venice, nên mới nổi hứng bất chợt, không ngờ gặp được anh và chị Phương Nam.

- Ngài Lâm muốn đi Venice ngắm mỹ nữ, tôi còn trêu anh ấy bỏ lỡ rồi, xem ra trực giác của ngài Lâm không ai theo kịp.

Phương Nam chỉ Lâm Tuyền, nói với Trần Phi Lăng:

- Chúng tôi còn ở Venice hai ngày, đang lo không có phiên dịch tiếng Anh, không biết Trần tiểu thư có sẵn lòng đồng hành với chúng tôi không?

- Đương nhiên là được, chỉ không biết ý “ngài Lâm” thế nào thôi.

Trần Phi Lăng không cần suy nghĩ nhận lời ngay, lòng thấp thỏm chỉ sợ Lâm Tuyền từ chối, cô chưa bao giờ che dấu tình cảm của mình, ánh mắt lúc này hết sức khát vọng, không ngại Phương Nam ở bên. Từ lần trước chia tay, đã gần 1 năm rồi chưa gặp, Trần Phi Lăng có lúc nghĩ, quỹ tích cuộc đời mình và Lâm Tuyền chỉ có khả năng sượt qua nhau, không có cơ hội chạm làm một.

Chị Lâm bình tĩnh quan sát chàng thanh niên tính cách hơi lạnh lùng này, tuy ở trên báo gần như không tìm được y, song qua vài lần tiếp xúc, cô biết Lâm Tuyền là một trong số thanh niên chưa vợ giàu có nhất trong nước, có lẽ chỉ có người ưu tú như y mới là bạn đời lý tưởng của Trần Phi Lăng.

Cô chiếu cố cho Trần Phi Lăng từ lúc vào nghề năm 16 tuổi, biết trái tim chân thành kiêu ngạo của Trần Phi Lăng luôn hướng về chàng thanh niên mới gặp vài lần này.

Chị Lâm thừa nhận Lâm Tuyền có sức hút rất độc đáo, chỉ uy có sự lãnh đạm cùng thần bí khi luôn trốn tránh giới truyền thông làm người ta yên tâm. Phải biết rằng trong nước nếu một thanh niên nào có thành tựu và tài phú như y, chỉ e còn nổi tiếng hơn minh tinh hàng đầu, có người trẻ tuổi nào cưỡng lại sức hút của ánh đèn chớp lên liên hồi, vậy sao y trốn tránh?

Cô luôn lo lắng về đời sống tình cảm của Trần Phi Lăng, một khi Trần Phi Lăng đã rơi vào lửa tình, tuyệt đối không dễ dàng thoát thân được. Điều duy nhất làm chị Lâm yên tâm là tuy tính cách lãnh đạm của Lâm Tuyền không làm người ta thích, nhưng y tránh mặt truyền thông làm Trần Phi Lăng không có cơ hội cũng như biết thêm tình hình của y, không cho tình cảm mạnh mẽ của Trần Phi Lăng cơ hội bùng phát.

Chị Lâm chỉ mong Lâm Tuyền từ chối, nhưng biết Lâm Tuyền không có cơ từ chối, lo lắng nghĩ:” Nha đầu ngốc ơi, em không nhìn ra cậu ta và Phương Nam là một đôi rồi sao?”

Lâm Tuyền không ngờ chị Lâm đứng đằng sau lại có suy nghĩ phức tạp như thế, nhìn ánh mắt tha thiết của Trần Phi Lăng, thâm than tạo hóa có thể tạo ra cô gái hoàn mỹ như thế, giang tay ra:

- Nhưng mà tôi không phụ trách mua vé, sách đồ hay chạy vặt đâu nhé.

Trần Phi Lăng cười khúc khích, yêu kiều lườm y một cái, cô mới 22 tuổi nhưng đã đem trọn vẹn phong tình của nữ nhân thể hiện ra ngoài:

- Làm như mua vé, sách đồ cho tôi ủy khuất anh lắm vậy.

Lâm Tuyền cười nhẹ:

- Xem ra cô rất am hiểu nước Ý, chúng tôi vừa khéo đang thiếu một hướng dẫn viên.

Nhìn Trần Phi Lăng biểu lộ tình cảm không chút che dấu của mình với Lâm Tuyền, tâm tình Phương Nam rất phức tạp.

Tàu hỏa rời ga, đưa mọi người tới thành phố sông nước khiến bao người lạc lối về, ngồi trong toa tàu lắc lư nhẹ nhẹ, Lâm Tuyền kể về ấn tượng của y với Venice:

- Đó là do một bộ phim, tên gì thì tôi quên rồi, những cái khác cũng không nhớ ra nữa, chỉ ấn tượng từ đoạn mở đầu những chiếc Gondola bập bềnh trên sóng con sông nhỏ đan xen, quảng trường có bờ câu tụ tập thành từng bầy, những tòa kiến trúc loang lổ ngâm trong nước, màu sắc trong phim khiến tôi cảm thấy Venice thật u buồn ...

Chị Lâm thăm hồ hồngбет, bộ phim Lâm Tuyền kể chính là phim Quý Tộc mà Trần Phi Lăng đóng khi vừa vào nghề được hai năm, trong lòng cô cũng ngạc nhiên, lời Lâm Tuyền nói cũng chính là ấn tượng đầu tiên của Trần Phi Lăng với Venice.

Trần Phi Lăng kích động nắm lấy tay chị Lâm, kiêu ngạo nói:

- Em đã nói Venice chính là như thế, lúc đó chỉ bảo em đợi chờ.

273. Q.6 - Chương 14: Lại Có Chuyện Rồi.

Chị Lâm cảm giác lòng bàn tay của Trần Phi Lăng ướt ướt, hiểu rõ sự kích động của cô lúc này, chỉ là không thể ngăn cản Trần Phi Lăng tiếp xúc với Lâm Tuyền, lòng không biết phải làm sao. Trần Phi Lăng tuy rất thông minh nhưng vẫn còn quá trẻ, vẫn say mê cuộc sống, phần nào nhìn cuộc đời với con mắt lãng mạn, nhưng với vô số hào quang bao phủ, Trần Phi Lăng không thể có được cuộc sống và tình yêu như người bình thường. Nhìn thần sắc vẫn bình tĩnh như không của Lâm Tuyền, chị Lâm càng tò mò vì sao y lại né tránh truyền thông.

Lâm Tuyền chắc chắn là doanh nhân rất biết tự kiềm chế, y cố ý né tránh giới truyền thông, tầm mắt của công chúng, đó là chương ngại lớn nhất giữa y và Trần Phi Lăng, chị Lâm không tin có nam nhân nào kháng cự lại được sức hút của Trần Phi Lăng.

Tàu hỏa đi vào địa phận Venice, hai bên chỉ thấy màu sông nước mênh mang, thi thoảng lại có con chim hải âu bay vù qua cửa sổ, Trần Phi Lăng hưng phấn như một cô bé, vừa vỗ tay vừa reo hò, Lâm Tuyền bị hành động đơn thuần của cô cảm nhiễm, cũng đưa tay ra vẫy đàn hải âu lớn bay gần cửa sổ.

Phương Nam đột nhiên phát hiện ra Trần Phi Lăng là cô gái đơn thuần khó làm người ta sinh địch ý được, không khỏi sinh ra chút thương hại, cô hiểu Lâm Tuyền cố ý né tránh truyền thông là do tuổi thơ bị vứt bỏ của mình, y tựa hồ muốn né tránh ánh mắt của người mẹ đã vứt bỏ y.

Nếu Lâm Tuyền lộ diện trước giới truyền thông, với thành tựu lớn như vậy khi còn quá trẻ, chắc chắn đám phóng viên kia sẽ tra tận gốc gác của y, khơi lên quá khứ khiến y trốn tránh.

Tâm kết của Lâm Tuyền không được cởi bỏ, cho dù trái tim đơn thuần của Trần Phi Lăng có làm y động lòng, với năng lực khắc chế rất mạnh của y, y sẽ không bao giờ tiếp cận Trần Phi Lăng.

Trần Phi Lăng có nhà ở Venice, bố trí chỗ nghỉ xong, cô quyết định bỏ lại chị Lâm, cùng Lâm Tuyền, Phương Nam đi dạo phố. Chị Lâm hiểu Trần Phi Lăng không có duyên với Lâm Tuyền, nên muốn cô em gái nhỏ này có được hồi ức mỹ diệu, nên không kiên trì đi theo.

Ba người quyết định đi chơi từ hòn đảo đối diện với nơi ở của Trần Phi Lăng, lên ca nô, tới đảo Santa lucia, hòn đảo này nổi tiếng bởi nhà thờ cùng tên trên đó, có điều Lâm Tuyền không vào trong nhà thờ, người thực sự am hiểu thưởng thức phong cảnh chọn khoảng cách không xa không gần nhìn ngó cửa nhà thờ dưới ánh sáng lấp lánh đằng sau.

Lâm Tuyền nói với hai cô gái:

- Chỉ có người thô tục mới vào nhà thờ và viện bảo tàng, phí thời gian và tiền bạc, bất kính với lịch sử, tôi chỉ thích người biết ngắm phong cảnh.

Lúc này ba người ngồi ở bãi cát trên đảo, nhìn xong biếc xa xa, những cánh buồm trắng dập dềnh lên xuống thi thoảng lại có du thuyền chở khách rầm rập đi tới bờ đối diện.

Kế hoạch vốn đi dạo, cuối cùng cả ba chỉ ngồi trên bờ biển ngắm nhìn cuộc sống thiên nhiên trước mắt, không ai cảm thấy buồn chán.

Quay trở lại bờ bên kia thì thấy chị Lâm tay cầm điện thoại chờ bọn họ, gấp gấp đi tới đưa cho Lâm Tuyền:

- Anh Lâm, không biết vì sao anh Viên ở quý công ty lại biết anh đi với chúng tôi, nói có chuyện gấp tìm anh.

Lâm Tuyền vỗ trán, chắc chắn đám Viên Hâm bề ngoài nói không phải người đi cùng, nhưng ngẫm phải người theo bọn họ, đại khái nhìn thấy bọn họ hội họp với Trần Phi Lăng rồi mới về, thế nào họ cũng nghĩ mình kiếm có hên hò bí mật với Trần Phi Lăng.

Lâm Tuyền nhận lấy điện thoại, gọi sang công ty bên Đức:

- Tôi là Lâm Tuyền đây, có chuyện gì? Các anh cũng giỏi lắm, như thế mà vẫn tìm được tôi.

Viên Hâm không để ý tới lời trách móc của Lâm Tuyền, cấp thiết giải thích:

- Trương Ngọc sáng nay nộp đơn từ chức, tôi theo lời dặn của tổng giám đốc, kết toán chi phí cần thiết cho cô ấy du học hai năm ở Đức.

- Tôi biết rồi, anh nói trọng điểm thôi.

Lâm Tuyền nhú chặt mày, thấy Phương Nam, Trần Phi Lăng khẩn trương nhìn mình, liền mỉm cười cho các cô yên tâm.

- Trương Tiểu Bân cũng vừa nộp đơn từ chức, không giải thích gì đã rời công ty.

Giọng Viên Hâm xen lẫn hoang mang và tức giận:

- Tôi hoài nghi anh ta và Trương Ngọc đi với nhau, ngài Hendricks vừa mới gọi điện thoại hỏi vì sao không liên hệ được với Trương Ngọc, xem ra cô ta không chào mà đi rồi, không biết phải giải thích với ông Hendricks ra sao đây.

- À, ra là thế.

Lâm Tuyền trầm mặc một lúc nói:

- Trương Tiểu Bân khi trở về nước tâm tình bất ổn, anh phải chú ý thấy rồi mới phải. Chuyện phòng thị trường anh cứ chăm chú xử lý.

- Tôi lo chuyện này sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Viên Hâm lo lắng nói:

- Phải có người chịu trách nhiệm về việc này, tổng giám đốc, hãy để Trương Nhã thay thế chức vụ của tôi, tôi sẽ đi giải thích với ông Hendricks.

- Chuyện này anh nghĩ nó nghiêm trọng thì nó sẽ nghiêm trọng, nghĩ nó không nghiêm trọng thực chất chẳng có gì để nói, anh gặp ông Hendricks thì cứ nói tôi đang nghỉ ngơi ở Italy, mấy ngày nữa sẽ liên hệ với ông ấy.

Lâm Tuyền dặn:

- Đừng tự làm loạn trận địa của mình, cứ tìm có gì đó đối phó cho qua đã.

Lâm Tuyền gấp điện thoại lại trả cho chị Lâm, thấy ánh mắt quan tâm của Phương Nam, Trần Phi Lăng, xoa mặt hỏi:

- Sao lại nhìn tôi ghê thế.

- Thực sự không có chuyện gì chứ?

Trần Phi Lăng nhìn kỹ đôi mắt Lâm Tuyền, nhìn không ra chút lo lắng nào, nhưng nhân viên của anh ấy gọi điện tận tới nơi ở của mình, làm sao có thể không có chuyện gì.

- Không có gì.

Lâm Tuyền xoa tay phần chân hỏi:

- Tiếp theo chúng ta nên đi đâu.

Phương Nam biết Viên Hâm không phải người gặp chuyện đã hoảng loạn mất chủ kiến, có thể thấy công ty gặp chuyện lớn rồi, nhưng thái độ trấn định của Lâm Tuyền làm cô yên tâm, chỉ cần có Lâm Tuyền ở bên, dù trời sập xuống cũng chẳng có gì phải sợ.

Tối hôm đó Lâm Tuyền lại nhận được điện thoại của Viên Hâm:

- Tổng giám đốc, Trương Tiểu Bản có chuyện muốn nói với anh.

Trương Tiểu Bản không từ chức là bỏ đi hẳn luôn, hẳn bận bố trí nơi ở cho Trương Ngọc cho nên mới không kịp giải thích gì với Viên Hâm, không ngờ cùng lúc hắn đi thì Viên Hâm nhận được điện thoại truy hỏi của Hendricks, làm chi nhánh ở Đức hỗn loạn.

Nơi này là thư phòng của Trần Phi Lăng, Lâm Tuyền rất tò mò vì sao Trần Phi Lăng trang trí thư phòng theo phong cách này, không phù hợp với con người Trần Phi Lăng. Song Lâm Tuyền rất thích thư phòng với phong cách Châu Âu phục hưng này, tranh sơn dầu, lò sưởi trong tường, giá sách chiếm hết cả mặt tường.

Phương Nam nhìn thấy Lâm Tuyền cầm điện thoại, ánh mắt nhìn vào khoảng không phía trước, nhẹ nhàng đi tới vỗ vai y.

- À ...

Lâm Tuyền giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phương Nam cười khỏ, lấy điện thoại đập vào trán:

- Người trẻ tuổi sao thiếu lý trí như thế ... Chuyện này khó giải quyết đây.

- Tôi ở bên cạnh mấy năm rồi, cuối cùng cũng thấy cậu nói một câu chịu thua.

Lâm Tuyền không nói thân phận của Trương Ngọc cho người thứ ba ngoài Viên Hâm và Trương Tiểu Bản, có điều Phương Nam đầu gối cũng là người chung chăn chung gối với y, ít nhiều cũng nhìn ra thủ đoạn của y.

Phương Nam cực kỳ bài xích loại thủ đoạn này, cho dù Lâm Tuyền không hoàn toàn cưỡng ép Trương Ngọc phải hi sinh thân xác của mình, so với người khác thì tốt hơn cả vạn lần, có điều nếu tiếp tục thế này e Lâm Tuyền không quay đầu lại được, nhưng cô cũng sẽ không làm trái ý nguyện của Lâm Tuyền, dù y có vào địa ngục, cô cũng đi theo mà không hề do dự.

Mai xử lý hai đứa kia

274. Q.6 - Chương 15: Đợi Xử Phạt (01)

Buổi chiều, Viên Hâm đem tin tức Trương Tiểu Bản, Trương Ngọc rời công ty truyền ra, Phương Nam thở phào, có điều cô rất lo phản ứng của Lâm Tuyền về chuyện này. Hành vi của Trương Tiểu Bản không có gì đáng trách, ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, chỉ có điều thời điểm không thích hợp, quan trọng hơn Lâm Tuyền bị vứt bỏ từ nhỏ cực kỳ mẫn cảm với loại chuyện này. Nếu Lâm Tuyền cho rằng hai người kia phản bội mình, với sức mạnh tiền bạc và thế lực của y hiện nay, vận mệnh hai người đó cực kỳ đáng lo.

Phương Nam nhìn thấy nụ cười tự trào của Lâm Tuyền, ôm y vào lòng:

- Tôi vẫn thích cậu như bây giờ hơn, ấp áp, có tình người.

- Em chẳng lẽ không nhìn rõ sao? Chỉ là một cuộc giao dịch thôi, không muốn thì không làm, em đâu có cưỡng ép cô ta, họ bày ra trò trốn chạy rồi còn từ chức, thật hết sức nông nổi.

Lâm Tuyền khẽ hôn lên môi Phương Nam, giơ điện thoại lên, ý bảo có chuyện muốn nói với đám Viên Hâm.

Điện thoại thông, nhưng bên kia mãi không có động tĩnh gì, Viên Hâm lại không nghe được cuộc nói chuyện giữa Lâm Tuyền và Phương Nam, cứ cầm điện thoại mãi, không dám cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâm Tuyền.

- Anh bảo Trương Tiểu Bân nhận điện thoại.

Lâm Tuyền nói nhỏ:

- Vâng ạ.

Viên Hâm thở hắt ra, giờ mới hiểu vì sao lần trước một câu nói bình thường của Lâm Tuyền khiến Đới Minh sắp sập mãi mãi chạy từ Tĩnh Hải tới Thông Nam, thường ngày Lâm Tuyền rất bình hòa, mấy cô gái bên cạnh như Trương Bích Quân, Tôn Phi Phi tuy là cấp dưới lại rất tùy tiện với y, làm mọi người cảm giác y còn quá trẻ không có uy của ông chủ, đến khi có chuyện mới cảm nhận được rõ áp lực từ y.

Một lúc sau bên kia điện thoại có tiếng Trương Tiểu Bân, giọng khàn khàn, đầy vẻ mệt mỏi:

- Tổng giám đốc, tôi ...

Lâm Tuyền cắt ngang:

- Anh tìm tôi có việc gì?

- Là chuyện của Trương Ngọc, tổng giám đốc ...

Lâm Tuyền lại cắt ngang:

- Trương Ngọc đâu?

Trương Tiểu Bân lo lắng nói nhanh, giọng gần như van nài:

- Trương Ngọc muốn rời bỏ Hendricks, xin tổng giám đốc giúp chúng tôi.

- Giúp hai người?

Lâm Tuyền bắt giác nhíu mày lại, giọng cao lên vài phần:

- Anh tin cô ta?

- Vâng, tổng giám đốc, tôi chưa bao giờ tin một cô gái như thế.

Trương Tiểu Bân nói hết sức kiên định:

- Tôi tin Trương Ngọc hơn cả tin bản thân.

Lâm Tuyền nhớ lại tháng đầu tiên y ở bên Trần Vũ, nếu như có bất kỳ ai hỏi y có tin Trần Vũ không, y cũng sẽ dùng một ngữ khí kiên định nói: Tôi tin cô ấy hơn cả bản thân mình. Kết quả thế nào, thậm chí mình còn không cho cô ấy giải thích, còn bây giờ Trần Vũ cũng không nghe y giải thích đã tin hết những điều Điền Lệ nói.

Lâm Tuyền tỉnh táo ý thức được, y sợ sự phản bội khủng khiếp đến thế nào.

Có điều chuyện đã trôi qua, tình cảnh của Trần Vũ khi đó y có thể cảm thụ được, chỉ trách cả hai quá tự tôn quá ương bướng mà thôi. Lâm Tuyền dù vẫn không sao quên được Trần Vũ, nhưng hiểu khoảng cách giữa mình và Trần Vũ ngày càng xa, có những cách trở đã sinh ra, không có gì hàn gắn được.

Lâm Tuyền nhìn Phương Nam, đưa hai ngón tay lên làm động tác hút thuốc, Phương Nam biết y mượn thuốc lá để suy nghĩ, nhưng đây là thư phòng của Trần Phi Lăng, cô tìm đâu ra thuốc lá.

- Mai tôi sẽ về Franconofurd xử lý.

Nói xong câu này Lâm Tuyền không đợi bên kia nói gì đã dập máy luôn, bảo Phương Nam:

- Xem ra chúng ta phải làm phiền chị Lâm nữa rồi.

Lâm Tuyền và Phương Nam rời khỏi thư phòng, tới san, Trần Phi Lăng và chị Lâm đang đợi bọn họ, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng nước chảy đằng xa, Trần Phi Lăng thoải mái ngồi dựa vào chiếc ghế đu màu vàng

chanh, nhìn Lâm Tuyền đi ra liền ngồi thẳng dậy, cô tất nhiên quan tâm tới Lâm Tuyền, song dù sao chuyện công ty của y, cô không tiện hỏi, chỉ bức tường đầy giấy leo:

- Lâm Tuyền, anh có thể làm một khu vườn đẹp như thế này trong nước không?

Lâm Tuyền nhìn ánh đèn lác đác bên kia hồ nước, lắc đầu nói:

- Mật độ cư trú ở trong nước quá cao, chỉ e khó kiếm được hồ nước đẹp như thế.

- Lâm Tuyền, anh có thể thỏa mãn một tâm nguyện của tôi không?

Trần Phi Lăng giở giọng trẻ con hỏi:

- Tâm nguyện gì?

Lâm Tuyền không dám nhìn vào đôi mắt Trần Phi Lăng, đại khái nhờ có Phương Nam ở đây, y mới có thể cưỡng lại không bị hút hồn vào đôi mắt mê đắm lòng người đó.

- Hãy xây một nơi ở đẹp như vậy.

- Để xem ...

Lâm Tuyền không tiếp tục nói đề tài này nữa:

- Chị Lâm, chúng tôi phải về Franconofurd ngay, nhờ chị chuẩn bị hộ được không?

- Mai anh phải về rồi à, chuyện của công ty?

Trần Phi Lăng thất vọng ra mặt, cô vốn nghĩ còn được ở bên Lâm Tuyền một ngày nữa. Chị Lâm thì thở phào, gạt đầu bảo trợ lý chuẩn bị.

Sáng hôm sau Lâm Tuyền và Phương Nam lên máy bay trong nỗi buồn vô hạn của Trần Phi Lăng, ngồi trên máy bay Phương Nam trêu:

- Trần Phi Lăng sẽ ghi nhớ, nhớ đến khi nào cậu xây một nơi ở đẹp như thế.

Lâm Tuyền chỉ mũi mình:

- Em nhận lời bao giờ?

- Cậu cũng đâu có từ chối, yêu cầu của một cô gái, nếu không từ chối tại chỗ, tất nhiên là đồng ý, cậu hiểu điều đó.

Phương Nam nhìn chăm chú Lâm Tuyền:

- Cậu có thiện cảm với cô ấy.

Lâm Tuyền cười ngượng ngùng, sợ Phương Nam ghen, giải thích:

- Ăn của người ta, ở nhà người ta, làm sao từ chối được chứ.

- Đừng nói dối cậu tránh gặp cô ấy là vì sợ bị cô ấy thu hút, vì cậu hiểu đó là một cô gái có thể đánh động trái tim cậu, cậu không phải lo cho tôi ...

Phương Nam vuốt má y:

- Tôi mong cậu có thể đến với cô ấy, có lẽ cô gái sôi nổi hướng ngoại như thế sẽ thay đổi được tính cách của cậu.

- Tính em làm sao?

- Quá lạnh.

Phương Nam ôm chặt hai cánh tay, rùng mình nói:

- Cũng quá trầm, may tôi còn có Tư Vũ, nếu không ở bên cậu nhất định mọc rêu mất.

Lâm Tuyền nghiêng người sang khẽ thổi vào tai Phương Nam:

- Không có em, có chỗ còn mọc rêu lâu rồi.

Phương Nam đỏ mặt tía tai, nhéo y một cái đau điếng.

Máy bay hạ cánh xuống Franconofurd, mặt trời cuối thu vừa mới bay lên, trời hôm nay có sương mù, không khí lạnh bắt đầu về rồi.

Viên Hâm, Trương Nhã tới sân bay đón họ.

- Tổng giám đốc, Tiểu Bân rất có tiền đồ, chúng ta không thể buông tay bỏ mặc.

Viên Hâm dè dặt nói:

- Tôi buông tay lúc nào?

Lâm Tuyền tức giận nói:

- Trước giờ tôi phán đoán tâm tư phụ nữ rất kém, nên tôi chọn thà không tin. Còn tin lời Trương Ngọc hay không thì không liên quan tới tôi, đó là chuyện của Trương Tiểu Bân.

- Vậy phải làm sao ạ?

Viên Hâm nhìn không thấu ý tứ của Lâm Tuyền, lòng hơi sợ:

- Anh sớm biết giữa họ có vấn đề rồi phải không?

Viên Hâm cười ngượng ngùng, coi như trả lời chất vấn của Lâm Tuyền.

- Phía Hendricks thế nào?

- Hôm qua ông ta còn gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình, hôm nay không gọi nữa, không rõ thế nào.

Viên Hâm lo lắng nói:

- Hay là tôi đích thân tới giải thích với ông ấy.

- Đừng xem thường Hendricks.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Ông ta không phải người bình thường, chuyện lớn đến mấy qua một đêm, hẳn đủ ông ta bình tĩnh lại rồi, nếu không có phản ứng gì, chứng tỏ không có gì đáng lo nữa.

Nghĩ một lúc rồi thở dài:

- Khi thời cơ thích hợp tôi sẽ tới gặp ông ấy, chuyện này dù sao cần ông ấy buông tay mới được, chúng ta về công ty.

275. Q.6 - Chương 16: Đợi Xử Phạt (02)

Tiền tuy lo lắng không làm cho Trương Ngọc xấu đi, càng khiến cô ta đẹp nảo nề, cùng Trương Tiểu Bân ngồi trên ghế sofa trong phòng tiếp đãi của công ty, nhìn thấy Lâm Tuyền xuất hiện ở cửa, hoảng loạn đứng dậy.

Lâm Tuyền trừng mắt lên với Trương Tiểu Bân, không để ý tới bọn họ, đi thẳng vào phòng tổng giám đốc.

- Ngài Lâm ...

Ngược lại Trương Ngọc đứng cảm đi theo:

- Tôi biết tôi sai rồi, nhưng tình cảm của tôi với Tiểu Bân là thật, bây giờ tôi sẵn sàng từ bỏ tất cả, chỉ cần được ở bên anh ấy ..

- Đủ rồi.

Lâm Tuyền cất ngang lời tự thuật của Trương Ngọc:

- Hai người quen nhau được bao lâu? Hai người hiểu gì về nhau?

Nói như thế y đột nhiên cười mỉa mai:

- Ha ha ha, mà thôi, tôi không có tư cách nghi ngờ tình cảm của hai người, chuyện không liên quan tới tôi.

Lâm Tuyền lấy thuốc lá trong ngăn kéo ra, tìm nửa ngày trời không thấy bật lửa, không biết lại bị Phương Nam giấu đâu rồi, cơn giận vì thế mà nguôi đi phần nào:

- Đơn xin từ chức của Trương Tiểu Bân đâu.

Viên Hâm giật mình có điều vẫn đi lấy đơn xin từ chức của Trương Tiểu Bân.

Lâm Tuyền ngồi lặng lẽ đọc đơn từ chức, hai người đương sự không dám ho hè một tiếng. Viên Hâm, Trương Nhã cũng lo Lâm Tuyền trừng phạt hai người đó, quay sang nhìn hòng Phương Nam thăm dò trước ý tứ của Lâm Tuyền, hô hấp gần như nín lại.

Lâm Tuyền đặt đơn xin từ chức của Trương Tiểu Bân xuống bàn, cúi đầu mở ngăn kéo không biết tìm cái gì.

Một lúc sau Lâm Tuyền lấy bút ra, ký vào đơn từ chức, đẩy tới phía trước:

- Tôi đã ký đơn từ chức của anh rồi.

- Tôi...

Trương Tiểu Bân nhận lấy thư từ chức, kích động nói:

- Xin lỗi tổng giám đốc vì đã mang tới cho công ty phiền phức lớn như thế ...

- Anh là người trực tiếp tham gia đàm phán hạng mục từ đầu, hẳn biết ý nghĩa trọng đại của nó, đương nhiên công ty vì muốn kiếm tiền, song hợp đồng này là công ăn việc làm cho 5.000 người, là cơ hội để nước ta bắt kịp với thế giới, đó là điều anh phải nghĩ tới trước.

Lâm Tuyền khoát tay không cho hắn nói tiếp:

- Còn cá nhân tôi cảm ơn anh cống hiến cho công ty thời gian qua, chỉ là anh không thích hợp ở lại đây nhậm chức nữa, nếu anh muốn, tôi có thể viết một bức thư tiễn cử anh cho Đông Đô, song chức vị không thể cao được.

Trương Tiểu Bân đứng sững ở đó, không biết tiếp nhận hay từ chối.

- Ngài Lâm ...

Trương Ngọc mắt đỏ hoe:

- Tôi ...

- Không cần nói gì cả, tôi chỉ muốn nói điều này, việc cô làm có thể hủy hoại toàn bộ sự nghiệp của Tiểu Bân, thực tế là như thế, nếu có chuyện không hay, tôi còn có thể kiện anh ta ra tòa, cô không cần nhắc tới điều đó. Cá nhân cô, tôi không ép cô làm bất kỳ điều gì, tôi đã nói từ lâu, cô đưa ra lựa chọn gì là tự do của cô. Phía bên ngài Hendrick, cô không cần lo, chuyện này bắt đầu từ tôi, tôi sẽ gánh vác hết, tôi sẽ nhanh chóng an bài cho hai người về nước.

Lâm Tuyền nhắm mắt lại:

- Trước khi đi du học Đức cô đã rút hồ sơ ở Đh Tỉnh Hải rồi, khả năng cô quay về họ không chấp nhận nữa, cô phải chuẩn bị tâm lý.

Viên Hâm và Trương Nhã đưa mắt nhìn nhau, bọn họ còn cho rằng Lâm Tuyền sẽ giữ Trương Tiểu Bân lại, không ngờ đuổi Trương Tiểu Bân, còn muốn đuổi học Trương Ngọc.

- Tổng giám đốc.

Vệ Tư Minh chồng Trương Nhã với Trương Tiểu Bân cùng học Nghiêm Lập Hoàng, tình cảm thân thiết, không đành lòng, muốn xen vào:

- Chị Trương.

Trương Ngọc kéo áo Trương Nhã:

- Là do tôi làm sai, không thể trách ngài Lâm.

Viên Hâm không nói gì, bỏ qua tình cảm bạn học, đồng nghiệp với Trương Tiểu Bân, bình tĩnh nghĩ lại việc làm của Trương Tiểu Bân và Trương Ngọc quá vô trách nhiệm, bọn họ hoàn toàn có lẽ làm việc này khéo léo hơn, không phải ở thời điểm nhạy cảm thế này, hành động của bọn họ có thể nói là hết sức vô trách nhiệm với công ty, Trương Tiểu Bân đúng là không tiện ở lại Đh Tĩnh Hải, Lâm Tuyền không chửi mắng hay gây khó dễ gì thêm bọn họ đã rất tình người rồi.

Lâm Tuyền phát tay nói với Trương Nhã:

- Cô đi giúp họ chuẩn bị chuyện về nước, chuyện khác do tôi xử lý.

Trương Ngọc kéo Trương Tiểu Bân đang đứng thất thần, nhìn Lâm Tuyền:

- Bất kể thế nào, cho em được gọi thầy một tiếng thầy Lâm lần nữa, thời gian qua cảm ơn thầy chiếu cố.

Nói xong cúi mình thật sâu.

Lâm Tuyền bình tĩnh nhìn bọn họ đi ra cửa.

Phương Nam rót cho Lâm Tuyền một cốc nước đặt lên bàn:

- Thực sự phải đuổi Trương Tiểu Bân? Không còn cách nào khác à?

Lâm Tuyền nhếch mép cười:

- Ai cũng phải chịu trách nhiệm vì việc bản thân làm, bọn họ nói chỉ cần có thể ở bên nhau, có thể thừa nhận tất cả, không thể chỉ nói suông.

Nhưng tình hình không tệ như tưởng tượng, khi Lâm Tuyền vừa bận rộn lo ổn định tình hình chi nhánh Châu Âu vừa đau đầu vì nghĩ cách ứng phó với Hendricks thì tổng thống Đức phát biểu ở thượng nghị viện đề tài luận trách nhiệm quốc gia.

Bài diễn thuyết không hề trực tiếp nhắc tới chính sách sản nghiệp năng lượng mới, nhưng khi Mỹ chối bỏ trách nhiệm của quốc gia đứng đầu thế giới khi từ chối ký nghị định thư Kyoto về chống biến đổi khí hậu toàn cầu. Những nhà phân tích đều nhạy bén nhận ra đây là một tín hiệu tốt.

Mặc dù tiền đồ càng trở nên khó lường, nhưng chuyện cuối cùng đã chuyển biến theo phương hướng đúng là tin tức làm người ta hưng phấn.

Không ngờ sau bảy ngày ký kết với Liên hợp Tĩnh Hải lại có bước ngoặt thế này, Hendricks bận rộn ứng phó với chỉ trích của cao tầng MSM vì đánh giá sai tình hình, thời gian đâu đi chú ý tới Trương Ngọc?

Lâm Tuyền trở về nước một tuần sau đó, thời tiết ở trong nước đã có thể mặc áo len rồi. Phan Xuân Bình dẫn một đoàn người ra đón máy bay, tất nhiên không thể thiếu Tiểu Tư Vũ, Lâm Tuyền ngồi xuống giang tay ra, để Tiểu Tư Vũ nhào vào lòng, còn vờ ngã ra sau, giờ cô bé lên trời, mất hết tư thế của một tổng giám đốc.

- Cậu không được chiều nó nữa, nó lớn rồi tự đi được.

Phương Nam đuổi theo muốn cướp lại Tiểu Tư Vũ từ lòng Lâm Tuyền, nhưng Lâm Tuyền giơ Tiểu Tư Vũ lên cao né, Tiểu Tư Vũ vừa cười khanh khách, vừa làm mặt quỷ với Phương Nam.

Phương Nam không cướp lại được con, chống hông, giận dữ nói:

- Tư Vũ nếu bị chiều hư là lỗi của cậu hết.

Giữa Phương Nam và Lâm Tuyền không phải không có va chạm, nói va chạm thì cũng không hẳn vì mỗi lần Phương Nam nổi giận là mỗi lần Lâm Tuyền lui bước, có điều sau lại đầu vào đó, y cũng rất cố chấp,

tất cả đều quanh việc giáo dục Tiểu Tư Vũ, cô muốn con gái tự lập muốn phát triển định hướng cho con gái từ sớm, nhưng Lâm Tuyền muốn cô bé phát triển tự nhiên, cô cũng giận Lâm Tuyền cứ luôn chiều Tiểu Tư Vũ khiến cô trở thành người xấu với con gái, nhất là việc vợ chồng Lâm Minh Đạt càng chiều cô bé thái quá, tới mức gần như không yêu cầu nào của cô bé là không đáp ứng.

May là gần đây Lâm Tĩnh Di sinh con rồi, mẹ Lâm Tuyền bận rộn với em bé phân tán phần nhiều sự chú ý với Tiểu Tư Vũ, Phương Nam cũng thở phào phần nào.

- Sao thế được, con gái yêu, con là cô bé ngoan hay hư.

- Con là cô bé ngoan nhất trên đời.

Tiểu Tư Vũ rất phối hợp, Lâm Tuyền cười lớn giờ Tiểu Tư Vũ quá đỉnh đầu, để cô bé ngồi lên cổ, hai tay nắm lấy tai mình, hai cha con vừa đi vừa hát một bài hát ở nhà trẻ, đi ra bãi đỗ xe.

276. Q.6 - Chương 17: Làm Công Ích Tới Tận Mặt Trăng (1)

Vào chiếc Dodge Rams, Phan Xuân Bình mới báo cáo:

- Bí thư Cảnh gọi điện tới hai lần rồi, tổng giám đốc xem, hay là gọi điện lại?

Cảnh Nhất Dân ở trong nước, không thể thấy được biến hóa cụ thể, cho nên mới nóng ruột như thế.

- Để tôi gọi điện.

Lâm Tuyền giao Tiểu Tư Vũ cho Phương Nam, gọi điện cho thư ký của Cảnh Nhất Dân, điện thoại mau chóng được chuyển sang tay ông:

- Chú Cảnh, cháu là Lâm Tuyền đây, cháu vừa mới xuống máy bay, hiện giờ cháu tới báo cáo tình hình có thích hợp không ạ?

- Cháu về nhà trước đi, đi hơn nửa tháng rồi, vừa về đã chạy sang chỗ chú, ai mà biết mẹ cháu sẽ oán trách gì, chú gánh không nổi.

Cảnh Nhất Dân cười nói:

- Chú cả ngày ở thành ủy không an bài việc khác, cháu tới lúc nào cũng được.

- Vậy cháu về nhà trước, sau đó tới chỗ chú ăn cơm.

Phan Xuân Bình giờ đồng hồ lên xem, tới Tân thành Nam Cảng quá 11 giờ, xen vào:

- Xem ra tổng giám đốc phải ăn hai bữa cơm rồi, thím Trần bận cả ngày, chuẩn bị nhiều món ăn ngon lắm, ha ha ha, tổng giám đốc có gan thì đừng ăn.

- Hả, sao anh không nói sớm.

Lâm Tuyền vội sửa lời:

- Chú Cảnh hay là bây giờ cháu tới đón chú, ba cháu rất muốn uống rượu với chú đấy, trưa nay tới nhà cháu ăn cơm đi.

- Ha ha ha, chú đã đoán trước được rồi mà.

Cảnh Nhất Dân cười sáng khoái:

- Cháu không cần đi đón đâu, chú còn chút việc, tới giờ cơm sẽ đến.

Quan hệ hai nhà tương đối thân mật, nếu là nhà khác, dù là bạn bè với nhau, một chỉ là hiệu trưởng thường, một là bí thư thành ủy thế nào cũng có chút câu nệ, song Lâm gia có hoàn cảnh đặc biệt nên hai bên không cần khách sáo và hình thức bề ngoài, Lâm Tuyền cúp điện thoại, bảo Quý Vinh lái xe thẳng về nhà.

Về tới Tân thành Nam Cảng, Phương Nam liền giữ khoảng cách với Lâm Tuyền, chỉ làm việc phải làm của một trợ thủ. Xe đi vào Tiểu khu Tây Trạch, Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ xuống xe, Phương Nam ngồi yên tại chỗ, tránh ánh mắt của Lâm Tuyền:

- Tôi không đi đâu, mẹ tôi đang đợi ở nhà, cậu bé Tư Vũ tới đi, đừng chiều nó quá.

Lâm Tuyền không kiên trì, bé Tiểu Tư Vũ đi vào sân trồng đủ loại cây cỏ.

Dương Minh bế đứa con mới được vài tháng ở sân bên cạnh, Lâm Tuyền không vội về nhà mà đẩy cửa sắt nổi hai sân, đi sang đưa tay béo cái má bầu bĩnh của cháu mình:

- Chị Tĩnh Di đâu rồi?

Tiểu Tư Vũ cũng học Lâm Tuyền đưa tay béo má Tiểu Trần Tiểu, hiển nhiên coi nó thành đồ chơi rồi, ngón tay không cẩn thận chọc vào mũi Tiểu Trần Tiểu, làm thằng bé khóc toáng lên.

Lâm Tuyền vội vàng tách hai đứa tiểu quỷ ra, Lâm Tĩnh Di nghe con khóc đẩy cửa ra ngoài, vừa thấy Lâm Tuyền, bất kể y hiện giờ đã là ông chủ lớn, tài sản trăm triệu, với cô, Lâm Tuyền trước hết là em trai mình, mắng ngay không cần nề nang gì:

- Có ai làm cậu như em không hả? Lần nào cũng làm cháu khóc.

Tiểu Tư Vũ lè lưỡi nấp đi, Lâm Tuyền tất nhiên không thể bán đứng con gái, cười hì hì nhận lỗi:

- Bí thư Cảnh lát nữa tới nhà mình ăn cơm, em mời Dương Minh qua uống chút rượu.

Dương Minh đón cha mẹ tới Tĩnh Hải, hai nhà liền ăn riêng, Lâm Tĩnh Di thì chẳng sao cả, tiện ở bên nào thì ăn bên ấy, còn cha mẹ Dương Minh rất để ý tới chi tiết, nếu Lâm gia không chính thức mời, sẽ không qua ăn cơm, Dương Minh phải nghĩ tới cảm thụ của cha mẹ, không tùy tiện sang nhà bên ăn cơm.

Lâm gia ở Tĩnh Hải rất kín tiếng, có lẽ ở Tĩnh Hải này chẳng mấy người biết tới tên Lâm Tuyền. Dương Minh sau khi điều tới ĐTH Tĩnh Hải mới cảm thụ được sức ảnh hưởng của Lâm Tuyền ở thành phố này lớn thế nào. Dương Minh làm phóng viên cho tuần san Ngày mai của Kiến Nghiệp, chẳng nhìn thấy có tiền đồ gì hết, vừa mới điều tới ĐTH Tĩnh Hải, giám đốc ĐTH đã gọi tới văn phòng hỏi y có kinh nghiệm làm đạo diễn chương trình không? Dương Minh nói thật, giám đốc ĐTH do dự một lúc hỏi hẳn có muốn làm trợ lý đạo diễn không, vẻ mặt như sợ hấn từ chối vậy.

Dương Minh làm việc ở ĐTH nửa năm, sau khi hiểu rõ các công đoạn việc chế tác chương trình, ĐTH để cho hắn phụ trách một chương trình giải trí, chẳng hề sợ hấn làm hỏng.

Làm hỏng việc, có lẽ không phải chịu trách nhiệm gì, nhưng phải đối diện thế nào với ánh mắt đồng nghiệp? Đặc biệt khi ĐTH bố trí cho hắn trợ thủ năng lực toàn diện, áp lực tâm lý của Dương Minh rất lớn, nỗ lực hơn bất kỳ ai, thức ngày thức đêm tham khảo tài liệu tới gầy tọp đi.

Lâm Tĩnh Di thương chồng, muốn điều Dương Minh tới bộ phận an nhàn hơn, Lâm Minh Đạt biết ý con gái, ngăn không cho Lâm Tĩnh Di xen vào chuyện này, Dương Minh theo vợ tới Tĩnh Hải làm việc, với tuyệt đại đa số người dân còn mang nặng tư tưởng phong kiến mà nói, đây là chuyện rất mất mặt rồi, tiền bạc hẳn không thể làm nhiều bằng tiền Lâm Tuyền chu cấp cho chị mình, chỉ có bỏ nỗ lực hơn người mới có được tôn nghiêm, nếu không trong gia đình sẽ mất đi hài hòa vợ chồng.

Cảnh Nhất Dân 12 giờ mới tới, Lâm Minh Đạt thì vẫn chưa về, Lâm Tuyền ngồi ở sân chơi với Tiểu Tư Vũ và Tiểu Trần Tiểu, vừa cùng Dương Minh nói chuyện ở ĐTH.

Lâm Minh Đạt và Cảnh Nhất Dân nói nhau từ xe số 1 thành ủy bước ra, Lâm Tĩnh Di đi tới cầm cặp cho cha, hỏi:

- Ba đi kè xe bí thư Cảnh ở chỗ nào thế?

- Ba đi buýt tới cổng tiểu khu thì gặp, biết thế nào bí thư Cảnh sẽ tới nên đứng đó đợi.

Lâm Tĩnh Di thừa cơ nói

- Ba không chịu để lái xe đưa đón, không bằng mua một cái xe.

- Lái xe đưa đón.

Lâm Minh Đạt cười lớn:

- Tiền lương của ba còn chưa đủ nuôi lái xe.

Lâm Tuyền lúc này cũng bế Tiểu Tư Vũ tới chào ông nội, xen vào:

- Ba, hay là nâng lương cho ba? Lương của giáo vụ cũng cao hơn ba một bậc, ba mà kiên trì như thế, làm người dưới rất hoang mang, Chu Sơn ngoài không dám nói, nhưng trong bụng đầy ý kiến đấy.

- Anh vẫn không chịu tăng lương à?

Cảnh Nhất Dân nhìn hai cha con họ Lâm:

- Hai cha con tranh cãi cái gì, còn chẳng phải tiền túi trái túi phải. Tôi thấy Lão Lâm không nên tiếp tục làm hiệu trưởng nữa, quỹ Tây Trạch đủ cho an vất vả rồi, nghe nói kỳ nghỉ dài vừa qua anh tới La Nhiên, xã giáo dục ở đó sao rồi?

- Chuyện này anh hỏi Tiểu Ba, nó mới người quản lý.

Lâm Minh Đạt ôm lấy Tiểu Tư Vũ:

- Úi cha, Tiểu Tư Vũ lớn quá rồi, hai tay ông sắp không bế được nữa rồi đây này.

- Hai tay không đủ thì ông dùng thêm hai chân nữa, cháu thích cưỡi ngựa lắm.

Tiểu Tư Vũ ôm cổ Lâm Minh Đạt, cô bé rất biết làm vui lòng ông, Lâm Minh Đạt chiều cháu hơn cả chiều con cái trước kia, làm chị em Lâm Tuyền phải ghen tị.

Đầu năm nay phương hướng của quỹ Tây Trạch thay đổi, chủ yếu ngả về phía tây nghèo khó, Lâm Tuyền mang danh quản lý trưởng, sự vụ quý y còn không biết bằng các quản lý khác.

- À, chuyện này con cũng không rõ.

Lâm Tuyền gãi đầu ngượng ngùng:

- Con đang định mới Đinh Hướng Vinh và Từ Lan tới Tỉnh Hải hỏi tình hình, ba tới La Nhiên, không bằng ba nói cho con đi.

- Khi ba rời La Nhiên thì Đinh Hướng Vinh ngã bệnh rồi, gầy hốc hác, còn phải truyền nước, vậy mà vẫn một tay nâng túi nước tuyền tới hiệu trưởng. Sự vụ của xã giáo dục gần như một mình cậu ta làm, con có hỏi tới câu nào không?

Lâm Minh Đạt có chút tức giận, đặt Tiểu Tư Vũ xuống, bảo Lâm Tĩnh Di dắt cháu vào nhà rồi mới mắng:

- Con thấy gai mắt ba làm chức hiệu trưởng Tây Trạch thì ba từ chức, muốn cho ai làm thì làm, tháng sau ba đi La Nhiên, bên đó không thể để một mình Đinh Hướng Vinh chống đỡ, nếu có chuyện gì, con không áy náy nhưng lòng ba không yên được.

277. Q.6 - Chương 18: Làm Công Ích Tới Tận Mặt Trăng (2)

Lâm Tuyền không cãi lại, ở chỗ khác, có lẽ còn có thể không để ý tới chuyện vụn vặt vài triệu đồng, nhưng cha y đem tinh lực và nhiệt tình lớn vào sự nghiệp giáo dục, Lâm Tuyền không dám lấy cái cố đáng ăn đòn đó. Đinh Hướng Vinh, Từ Lan do y giao quản lý sự vụ quỹ Tây Trạch, giờ người ta vất vả thành bệnh mà y không biết gì, đúng là nói không thông.

- Ba, mọi người và chú Cảnh vào nhà trước đi, con điện thoại sang phía La Nhiên đã.

Lâm Minh Đạt sắc mặt hòa hoãn hơn:

- Con mau gọi điện hỏi thăm đi, người con chọn rất được, đừng làm lòng họ nguội lạnh.

Xã giáo dục La Nhiên mới ban đầu là cơ cấu sự vụ công ích, chủ yếu giúp đỡ huyện La Nhiên, đầu năm quỹ đã đầu tư vào xã giáo dục 3 triệu, dùng xây dựng 10 trường tiểu học, muốn đem từng đồng tiền đều biến thành đồng tiền có ích, không phải chuyện nhẹ nhàng.

Năng lực quản lý của Đinh Hướng Vinh không tệ, nhưng cái tính việc gì cũng muốn đích thân làm của hắn khiến Lâm Tuyền lo sức khỏe của hắn chịu không nổi.

Chuyện Lâm Minh Đạt từ chức hiệu trưởng tới La Nhiên khiến Lâm Tuyền rất mẩu thuẫn, điều kiện ở La Nhiên rất gian khổ, trẻ trung như y còn chịu được, cha y tới đó khó nói. Nhưng với tính cách quá cương trực của cha mình, Lâm Tuyền biết không có sự nghiệp nào thích hợp với ông hơn nữa.

Lâm Tuyền kết thúc cuộc nói chuyện với Đinh Hướng Vinh, vào phòng khách ngồi đối diện với cha mình:

- Hôm nay chú Cảnh cũng ở đây, chuyện ba nói con suy nghĩ rồi, nếu ba thuyết phục được mẹ thì về nguyên tắc con đồng ý.

Quay sang thấy mẹ đang bận rộn xếp bát đĩa, chợt dạ nói:

- Nếu mẹ kiên quyết không đồng ý, con đành làm trái nguyên tắc thôi.

Cảnh Nhất Dân cười ha hả:

- Tú cô nương có quyền thế lớn nhất trong nhà rồi, điều kiện La Nhiên gian khổ lắm, Lão Lâm, sức khỏe của anh có chịu nổi không?

Trần Tú nghe thấy ở trong phòng khách có người nói tới mình, xoay người nhìn ra:

- Còn nói chuyện gì thế, mau vào đi, cơm canh nguội cả rồi. Tiểu Ba, vào ăn cơm đi, họ thích nói chuyện thì kệ bọn họ.

Lâm Tuyền xoa tay đứng dậy, háy mắt với cha, nghĩ mẹ chắc chắn không để cha mình đi chịu khổ, không ngờ Lâm Minh Đạt vỗ đùi cười ha hả:

- Còn định dùng cả thủ đoạn với ba à, non lắm con ạ, ba thương lượng với mẹ con rồi.

- Không thể nào?

Lâm Tuyền hoài nghi nhìn cha:

- Làm gì có chuyện mẹ đồng ý?

- Lần trước hình như ba có nói tới chuyện này, đã thuyết phục được mẹ:

Dương Minh xác nhận:

- Sao có thể được.

Lâm Tuyền vào bếp hỏi mẹ:

- Mẹ, mẹ cho ba đi La Nhiên à?

- Kệ ông ấy.

Trần Tú thở dài:

- Bớt cho ông ấy suốt ngày cãi nhau với mẹ.

- Thế nào, định gỡ thủ đoạn với ba nữa thôi?

Lâm Minh Đạt đắc ý mới Cảnh Nhất Dân vào phòng ăn, Dương Minh đi lấy rượu.

Lâm Tuyền chỉ biết cười bất lực, đón lấy chai rượu vang đã mở nắp từ tay Dương Minh, rót rượu ọi người.

Lâm Minh Đạt gơ ly rượu lên, nói với Lâm Tuyền:

- Chuyện này con đồng ý rồi đấy, chiều ba báo cho ông Khổng.

- Còn chỉ đeo cái danh quản lý trưởng thôi, nếu ba không làm hiệu trưởng nữa, cái danh này để ba làm là tốt nhất, còn chuyện của ủy ban liên hợp giáo viên, ba cũng phụ trách luôn nhé.

- Đừng lại bày quỷ kế ra.

Lâm Minh Đạt lắc đầu:

- Ba quen xử lý sự vụ thực tế hơn, quản lý tài chính không rõ, không bằng để ông Khổng làm quản lý trưởng, nhiệt tình của người ta với chuyện công ích con không bì nổi.

Lâm Tuyền cười khổ với Cảnh Nhất Dân:

- Trong nhà cháu đấu tranh kịch liệt lắm, cháu chỉ không muốn ba cháu chịu khổ mà ba cháu nghĩ thành ra thế này đây.

- Chú cũng ủng hộ ba cháu đi La Nhiên.

Cảnh Nhất Dân nâng ly lên với Lâm Minh Đạt:

- Lão Lâm, chúng ta quen nhau bao năm rồi, tôi tự cho rằng mình theo chủ nghĩa thực tế, làm việc cũng nường theo dòng. Anh là người theo chủ nghĩa lý tưởng, tôi từng cho rằng anh sẽ bị khuất phục trước thực tế, nhưng mười năm qua, phẩm đức của anh thủy chung không đổi, tôi mời anh ly rượu này.

Lâm Minh Đạt và Cảnh Nhất Dân chạm ly với nhau, nhìn Lâm Tuyền:

- Liên hợp Tỉnh Hải nên đầu tư vào công ích nhiều hơn một chút chứ.

Lâm Tuyền hạ ly rượu xuống, ôm đầu làm bộ khóc không ra nước mắt:

- Hiện ba đã phải là người của quỹ Tây Trạch đâu, sao đã thay đổi giọng điệu rồi.

- Doanh nghiệp có được tài phú từ xã hội, đương nhiên phải báo đáp lại xã hội, chứ con muốn thành người thế nào?

- Tăng tổng lượng tài phú xã hội, nộp thuế đóng góp cho quốc gia, sáng tạo hàng nghìn việc làm, không phải đó là báo đáp xã hội à?

Lâm Tuyền lấy sổ trường của y ra đâu:

- Thế con tích lũy tài phú làm gì?

Lâm Minh Đạt không dễ dàng buông tha cho Lâm Tuyền:

- So với thứ con thu lại được, tỉ lệ đóng góp đã thích đáng chưa?

Trần Tú ở bên thấy chồng chất vấn con, bà vốn không muốn ông đi La Nhiên, liền gấp một miếng gà tấm bột cho vào bát ông:

- Mau ăn đi, có phải mở cuộc biện luận đâu. Quỹ giờ có chút tiền, ông đã muốn chạy đi La Nhiên, Tiểu Ba nó cho thêm tiền, chắc ông lên mặt trắng làm công ích à?

Lâm Tuyền cười chảy nước mắt, hã hê chạm cốc với mẹ, ăn cơm xong, Cảnh Nhất Dân, Lâm Minh Đạt, Dương Minh ra phòng khách nói chuyện, Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ lên phòng cho cô bé đi ngủ, quay ra phòng khách, Lâm Tĩnh Di đi sau nói:

- Cứ để ông già ngoan cố đi La Nhiên đi, ở nhà có thể thuê thêm hai giúp việc nữa, nhà rộng thế này, riêng quét dọn nửa ngày mới xong, ba gia trưởng không chịu làm việc, không hiểu thế nào là vất vả.

Lâm Minh Đạt cười khổ không thôi, nói với Cảnh Nhất Dân:

- Trong cái nhà này tôi là phe thiểu số.

Nhân lúc cha nói chuyện, Lâm Tuyền mở điện thoại xem tư liệu, rất lâu sau mới ngồi xuống nói:

- Ba, dù ba không nói, con cũng định một số tài sản đầu tư cho quỹ, con tính rồi, lấy một phần ba tài sản ở tập đoàn giáo dục, ước tính chừng 100 triệu, cuối năm giao cho quỹ.

Nghe Lâm Tuyền nói thế, những người còn lại đều thất kinh, phải biết rằng tập đoàn giáo dục lấy Trung học Tây Trạch làm hạch tâm qua năm 2002 bùng phát, tên tuổi tăng vọt, đa phát tán ra hào quang thành công, tương lai giá trị còn tăng hơn nhiều.

- Con muốn đem cổ phần đó giao ra?

Lâm Minh Đạt không dám xác định:

- Con bỏ bao nhiêu nhiệt tình và tinh lực vào đó ba biết rõ.
- Trước kia đầu tư vào Trung học Tỉnh Hồ là muốn lập nên hệ thống giáo dục ưu tú cho tan thành Nam Cảng, không có ý kiếm tiền từ đó. Con giao ra tài sản này, chứng minh trước kia con không lừa ba.

Lâm Tuyền giải thích:

- Chính vì con bỏ nhiệt tình vào đó nên không muốn nhiệt tình đó vì đồng tiền làm biến vị.

Lâm Minh Đạt vốn luôn phòng ngừa Lâm Tuyền lên sĩ đồ, không ngờ y lại đi thương lộ vợ vét tiền bạc, ông không có ý tham dự sự vụ công ty, nhưng đối với sự vận hành của nó cũng có hiểu biết nhất định, con đường Lâm Tuyền lựa chọn hơi lệch, nhưng ông biết mình không thể ngăn cản được con nữa.

Tiểu Sơ đi Anh du học, về sau dần tiếp xúc với sự vụ ở chi nhánh Châu Âu, Lâm Minh Đạt vốn giữ ý kiến phản đối, Lâm Tuyền khi đó đảm bảo, thế giới Tiểu Sơ tiếp xúc đều sạch sẽ, nếu có chút tội ác nào con sẽ gánh hết tội lỗi. Nên Lâm Minh Đạt mới cho Tiểu Sơ rèn luyện ở chi nhánh Châu Âu.

Nghe Lâm Tuyền tỏ rõ tâm ý, Lâm Minh Đạt cảm thấy lòng nhói đau.

Lâm Tuyền là người được ông trời ban cho rất nhiều tài năng, song nhân sinh ngoắt ngoéo khiến tính cách y cực kỳ phức tạp và rối rắm.

278. Q.6 - Chương 19: Đem Tiền Cũng Là Một Loại Hạnh Phúc

Thấy không khí có hơi nặng nề, Cảnh Nhất Dân cười lớn:

- Tập đoàn Tây Trạch trước kia mua Trung học Tỉnh Hồ ép giá quá thấp, tôi là nô bộc của nhân dân, có thể xin một miếng trong đó không? Khoản vay hỗ trợ học sinh nghèo trước giờ vẫn không sao làm được, quý có thể lập một quỹ hỗ trợ học sinh nghèo, phạm vi bao phủ rộng một chút không?

Lâm Tuyền nhún vai:

- Cháu đã quyết định từ bỏ mọi chức vụ liên quan rồi, chú Cảnh nên tìm chủ tịch Khổng đòi tiền ấy.
- Ha ha, muốn đòi tiền để Trần Dục đi đòi, ài, sáng nay ông ta còn đến thành ủy than nghèo khổ, rõ ràng có một thần tài lượn lơ trước mắt, khóc lóc với tôi có ích gì.
- Tôi tới La Nhiên có gặp một sinh viên tốt nghiệp về đó công tác, lương có 300, nghe nói rất nhiều bạn học của cậu ta về miền tây lương còn thấp hơn, thử hỏi tiền lương như thế thì bao nhiêu năm đi làm mới trả được khoản vay trợ học đại học?

Lâm Minh Đạt đột nhiên chuyển đề tài, quay sang Dương Minh:

- Gần đây ĐTH các con làm tiết mục điều tra việc này, con có hiểu rõ không?

Dương Minh tới Lâm gia ở rể, hiểu biết về Liên hợp Tỉnh Hải càng ít, nhất là thời gian mới tới Tỉnh Hải, cảm giác mình như hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài, giờ mới dần dần hòa nhập được.

Biết Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền không có thời gian nghe hán đông dài, Dương Minh nói vắn tắt:

- Mấy năm qua các trường đại học ra sức mở rộng quy mô, ở miền tây cũng thế, nhưng chất lượng dạy học lại đi xuống, những sinh viên này tốt nghiệp tới phía đông không có ưu thế gì để cạnh tranh, mà miền tây thì công thương nghiệp kém phát triển, không có cơ hội cho bọn họ, nhiều sinh viên tốt nghiệp ra xã hội làm công việc như lao động, phục vụ, tình hình không lý tưởng.
- Đó là tệ nạn phương diện kinh tế vĩ mô của nước ta.

Lâm Tuyền đuổi chân ra, hiển nhiên không muốn tiếp tục thảo luận chuyện này nữa:

- Con chỉ có thể tăng cường chút phúc lợi phương diện giáo dục, đây không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều, mọi người cứ thảo luận phương án, chỉ cần có thể chấp hành, con nào dám từ chối.

Cảnh Nhất Dân đưa tay xem đồng hồ:

- Giờ nghỉ trưa của chú không nhiều, phải đi đây.

- Cháu tiễn chú.

Lâm Tuyền đứng dậy, bàn bạn loại chuyện này với ba y, y luôn ở thể yếu, kiểm soát chạy cho nhanh:

Mở cửa xe cho Cảnh Nhất Dân xong, Lâm Tuyền cũng chui vào luôn. Cảnh Nhất Dân cười:

- Vào làm cái gì?

- Không phải báo cáo chuyện ở Đức hay sao ạ?

- Cháu bỏ cổ phần ở tập đoàn Tây Trạch rồi, còn gì phải lo nữa.

Cảnh Nhất Dân háy mắt:

- Bị chú nhìn thấu mất rồi.

Lâm Tuyền cười hì hì, vỗ vai Dương Côn:

- Vậy cho tôi tới tòa nhà Nam Cảng.

- Giờ thì nói qua tình hình xem.

- Chuyện này cháu luôn lạc quan hơn người khác, hai phe ở Đức đang rơi vào tranh chấp sản nghiệp năng lượng mới không thoát ra được, ngày 15 tháng 10, thượng nghị viện Đức đối khóa là một thời cơ, nhưng với cục diện bình hành hiện nay, thời cơ đó có thể xoay chuyển cục diện, cháu đã lệnh phòng chứng khoán mua cổ phiếu năng lượng mới trong nước rồi.

Cảnh Nhất Dân cảm khái:

- Cháu thật là tự tin.

- Nghe cậu nói như thế hiện tại mua cổ phiếu năng lượng mới sẽ kiếm kha?

Dương Côn nhìn qua gương chiếu hậu nói xen vào:

- Tôi thấy anh yên tâm lái xe chu chú Cảnh là kiếm nhất đấy, đội trưởng Cố điều sang phòng quản lý đường bộ, anh chẳng phải anh làm đội trưởng Dương rất thư thái sao?

Lâm Tuyền trả lời Dương Côn:

- Nếu anh nghe tôi từ bây giờ có thể vào mảng năng lượng mới, kiên nhẫn đợi ba năm, đừng học người khác chơi đầu cơ, cũng đừng có đi nghe ngóng tin tức nội tình gì, tôi mà biết sẽ nghiêm túc xử lý.

- Có câu này của cậu là được rồi, tôi đâu rảnh rỗi mà mà chơi cổ phiếu. Chị dâu cậu hỏi đấy, cô ấy vốn định bán cổ phiếu điện khí Tĩnh Hải đi, xem ra cầm trong tay ba năm yên tâm hơn, chị dâu cậu không thông minh, nhưng chút kiên nhẫn vẫn có, hợp tính tôi, cậu hỏi bí thư Cảnh xem có đúng không?

Cảnh Nhất Dân chỉ cười không tiếp lời, Dương Côn thức thời không nói xen vào nữa.

- Gần đây cổ phiếu tổng cty xây dựng tụt dốc mạnh, cháu biết vì sao không?

Cảnh Nhất Dân tất nhiên không quan tâm TTCK, Lâm Tuyền khẽ thở hắt ra:

- Hai tháng qua Liên hợp Tĩnh Hải bán cổ phiếu trong tay ra, nên giá cổ phiếu bị rút xuống, theo quan sát của phòng chứng khoán, bên Lệ Cảnh cũng có dấu hiệu bán cổ phiếu ra.

- Cháu bán hết à?

Cảnh Nhất Dân quay sang hỏi:

- Tổng công ty xây dựng lập hạng mục quá lớn, không vay được tiền, bọn họ bán cổ phiếu ở thời điểm cực kỳ bất lợi này có thể thấy áp lực tài chính rất lớn. Tổng cty xây dựng sẽ lần nữa tụt xuống vực sâu, Liên hợp Tỉnh Hải phải tạm thời thoát thân.

Lâm Tuyền không trả lời thật, không thể không nói Trần Vũ nghi ngờ y khiến Lâm Tuyền tổn thương, song lần tổn thương này khiến y nhìn thẳng vào thực tế quan hệ hai bên, trái tim kiên cường hơn, nhớ tới Trần Vũ không làm y mất bình tĩnh được nữa:

- Trương Giai Minh không có năng lực kinh doanh thực sự, Trần Minh Hành hình như cũng đã dần mất tỉnh táo. Năm sau Liên hợp Tỉnh Hải có lẽ sẽ kiểm thời cơ nhảy vào. Ngân hàng thương mại từng là máy rút tiền của Lệ Cảnh giờ sao rồi ạ, trọng tổ hay bị ngân hàng khác sát nhập.

- Vấn đề ngân hàng thương mại, ủy ban giám sát ngân hàng đã phát vài công hàm, khuynh hướng trọng tổ, nhưng Trương Quyền ôm chặt mảng này trong tay, chú không làm gì được.

Cảnh Nhất Dân trầm mặc một chút hỏi:

- Cháu có mộng tưởng gì?

- Mộng tưởng ạ?

Lâm Tuyền hơi nghi hoặc, không biết vì sao Cảnh Nhất Dân lại đột ngột hỏi vấn đề này.

- Thành phố này là mộng tưởng của chú.

Cảnh Nhất Dân tự hỏi tự đáp:

- Chú và ba chú tính khí không hợp nhau lắm, hơi giống cháu và ba cháu vậy, ba chú nói chú là người chủ nghĩa thực dụng, cũng đúng, chú chìm nổi trong quan trường bao năm, nhiều lúc trôi theo dòng chảy, ít khi kiên trì ý kiến của mình, lòng không bỏ được danh lợi, sống không sải thoát như ba chú. Dù lòng chú luôn có một tưởng, làm quan một phương phải để dấu ấn ở đó. Hiện thành phố này là mộng tưởng của chú.

- Mộng tượng của cháu? Nếu nói đếm tiền là một loại hạnh phúc thì mộng tưởng của cháu chỉ đơn giản vậy thôi.

Lâm Tuyền nói giống như đùa:

- Nếu một tháng trước thôi chú hỏi cháu câu này, cháu sẽ không biết trả lời ra sao, hiện giờ cũng chưa suy nghĩ kỹ, còn nhiều chỗ mâu thuẫn, quá khao khát thành công khiến mục tiêu thực sự mơ hồ, không biết lúc trẻ chú có hoang mang như vậy không?

- Ha ha ha, lúc trẻ chú đâu có thành tựu như cháu, vật lộn mà sống thôi, mục tiêu đơn giản lắm, ở cấp khoa thì mong cấp xử, lên xử thì nhìn cấp sở, suy nghĩ chân chính bị ép cho không lúc nào ngoi lên được, chẳng dám xác định mình có mộng tưởng hay không.

- Vậy cháu đại khái cũng đang ở giai đoạn đó, nhưng cháu thấy mình có trách nhiệm với thành phố này, có lẽ đó là mộng tưởng của cháu.

Xe vừa tới tòa nhà Nam Cảng thì thấy xe của Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Cố Hiểu Linh nói nhau tới, chẳng hỏi cũng biết chuyện y về Tỉnh Hải lan ra, bọn họ tìm tới bàn bạc công việc, Lâm Tuyền ngược đầu lên nhìn bầu trời vẫn còn xanh chưa bị khói bụi ô nhiễm làm vấy bẩn, vỗ trán, trốn tới công ty cũng không yên thân rồi.

279. Q.6 - Chương 20: Mây Tan, Thắng Lợi Định

Liên hợp Tỉnh Hải không vì đơn đặt hàng siêu cấp với MSMM mà tiến được vào hạch tâm sản nghiệp năng lượng mới toàn cầu. Tiểu tổ đàm phán dẫn tiến kỹ thuật máy sức gió với công ty Vastas của Đan Mạch tới giờ vẫn không có tiến triển thực chất.

Trương Tiểu Bân từ chức là tổn thất lớn với chi nhánh Châu Âu, Viên Hâm đành phải đến Đức tọa trấn, tiếng Đức của hắn không tốt, lại chưa từng sống và làm việc ở quốc gia này, nên khổ không kể siết.

Do công tác triển khai không thuận lợi, cầu nối thông qua Hendricks bị cắt đứt, nên Liên hợp Tỉnh Hải nằm ở ngoài giới năng lượng mới Đức, chỉ có thể suy đoán động thái mới từ tin tức trên báo.

Liên hợp Tỉnh Hải đặt cược lớn vào chính sách năng lượng mới, không kịp thời có được tin tức mới nhất về chính sách ở Đức, toàn bộ cao tầng nóng ruột bất an như kiến bò chảo nóng.

Rất nhiều người không rõ nội tình tiếc nuối về sự ra đi của Trương Tiểu Bân, hẳn cùng Hứa Hồng Phát, Vệ Tư Minh, Đới Minh đều theo Nghiêm Lập Hoàng nghiên cứu, thậm chí ở Đức còn học cùng giáo sư với Đới Minh, là nhân viên hạch tâm được Nghiêm Lập Hoàng chiêu mộ vào Tây Phục sớm nhất, về sau cty Tây Phục sát nhập thành Tân Năng Liên Hợp, Trương Tiểu Bân là người được bồi dưỡng trọng điểm.

Nếu như không có sự kiện này, Trương Tiểu Bân sẽ làm tổng giám đốc chi nhánh Châu Âu, trừ lương thưởng cực lớn, còn được chia cổ phần, có thể nói tiền đồ tươi sáng.

Tình cảm mù quáng gần như khiến Trương Tiểu Bân rơi vào khốn cảnh sinh hoạt, trong điều khoản bảo mật của hợp đồng với nhân viên cao cấp, trong vòng năm năm hẳn không được làm việc ở lĩnh vực năng lượng mới. 5 năm qua đi, kiến thức của hắn trong lĩnh vực này sẽ không còn ưu thế nữa, đến công ty khác xin việc, người ta nhìn hồ sơ của hắn là lắc đầu ngay.

Không phải những xí nghiệp kia sợ thế lực của Liên hợp Tỉnh Hải, mà một tiến sĩ du học ở Đức, tuổi chưa tròn 30, tinh thông 3 thứ tiếng, hồ sơ tiền lương 80.000 USD/năm. Nhân tài như thế dùng sao cho thích hợp.

- Với học vị và kinh nghiệm của anh mà đến đây nhận việc chủ quản lương 4.000 đ/tháng ? Anh đùa với chúng tôi à?

Giám đốc nhân sự một công ty nhìn Trương Tiểu Bân với ánh mắt nghi ngờ:

Trương Tiểu Bân á khẩu không biết trả lời ra sao.

Trương Ngọc không được Đh Tỉnh Hải nhận lại, chuyện hai người không được nhà Trương Tiểu Bân thông cảm. Trương Ngọc lần đầu tới nhà Trương Tiểu Bân, bị mẹ hắn lấy chổi ra đánh, vì đứa con gái này mà con bà mất đi tiền đồ như gấm, làm sao bà không phẫn nộ. Cha Trương Tiểu Bân tính cách ôn hòa hơn, nhưng ông nói một câu cực thấm:

- Cô gái xinh đẹp như vậy con không giữ nổi đâu, chia tay đi.

Trương Tiểu Bân có nhà không thể về, trong túi không có tích góp gì, sau khi thuê phòng ở khu Tỉnh Nam thì trong túi chẳng còn lại được bao nhiêu, ngay tiền ăn càng ngày cũng thành vấn đề, may mà được Nghiêm Lập Hoàng kiểm cho công việc phiên dịch tạm thời, duy trì cuộc sống tối thiểu của hai người.

Tình yêu có thể giúp họ duy trì cuộc sống đó bao lâu ? Không ai có thể nói trước được.

Công tác chi nhánh Châu Âu không thuận lợi, lại biết cuộc sống vô cùng gian nan của bạn học. Hứa Hồng Phát, Đới Minh nói nhau kiến nghị thuê lại Trương Tiểu Bân, Lâm Tuyền nghiêm mặt nói:

- Anh có công tác gì nhất định phải cần Trương Tiểu Bân mới làm được, tôi sẽ hoàn thành thay anh.

Cao tầng Liên hợp Tỉnh Hải mới hiểu quyết tâm của Lâm Tuyền, không ai dám nhắc lại chuyện này nữa, song không có nghĩa là ai cũng phục.

Mọi người sống trong lo âu từng ngày từng ngày một, đến ngày 17 - 11, ngày cuối cùng thượng nghị viên Đức quyết định, Viên Hâm ở Đức vẫn không có tin tức chính xác, Liên hợp Tỉnh Hải mở cuộc họp video, tuyệt đại đa số nhân viên cao tầng có mặt trong phòng họp, trừ Đới Minh, Viên Hâm đang ở Đức.

- Tới hôm qua, tranh cãi về đề án năng lượng mới vẫn tiếp tục, chưa đạt thành nhất trí. Nhưng phân tích thể cục hiện nay, tình hình sẽ không thể xấu hơn.

Viên Hâm ở phía bên kia màn hình phân tích:

- Thế nào gọi là không thể xấu hơn?

Hứa Hồng Phát nóng nảy chất vấn:

- Tính cách bảo thủ của người Đức, thượng nghị viện giữ thái độ cẩn thận ở việc này cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Vệ Tư Minh cũng không hài lòng nói:

- Chi nhánh Châu Âu sao làm việc cẩu thả như thế, đây là hạng mục vô cùng trọng yếu, các kênh thông tin phải thiết lập đầy đủ, vậy mà tới giờ không có được phán đoán chính xác là sao?

Viên Hâm cười khổ, vì chi viện cho chi nhánh Châu Âu, nửa tháng trước Đới Minh đã tới Châu Âu, song trước kia công việc do Trương Tiểu Bân phụ trách toàn diện, thời gian sát nút rồi lại đổi người, bọn họ không kịp có tiến triển nào.

Lâm Tuyền thấy đám Hứa Hồng Phát có xu thế chìa mũi giáo vào y, gõ bàn nói:

- Bình tĩnh cả đi, đợi mấy tháng rồi, chẳng bao lâu nữa có gì phải vội.

Buổi chiều thượng nghị viện tiếp tục họp, lúc này ở Tỉnh Hải đã là 8 giờ tối, khi cuộc họp tiếp tục diễn ra, trong phòng họp lại thiếu một người.

- Tổng giám đốc đâu?

Hứa Hồng Phát, Vệ Tư Minh cùng hỏi, Trương Bích Quân ở tận Tân Bắc cũng cùng câu hỏi:

- Lúc này rồi mà tổng giám đốc còn đi đâu?

Mọi ánh mắt hiển nhiên nhìn sang Phương Nam.

- Tổng giám đốc về nghỉ rồi.

Phương Nam bị mọi người nhìn chằm chằm, quan hệ của bọn họ chẳng qua là bưng tai trộm chuông chứ giấu được ai, cô hơi xấu hổ giải thích:

- Nói là gần đây thức đêm quá nhiều, mắt sưng cả lên rồi.

Có tiếng phì cười của Tôn Phi Phi, háy mắt đầy ẩn ý với Phương Nam, nói:

- Thôi, có khi tổng giám đốc còn căng thẳng hơn chúng ta, kệ anh ấy, chúng ta tiếp tục họp.

Lâm Tuyền bảo Quý Vinh đưa về nhà, Trần Tú đang chuẩn bị hành lý cho chồng đi La Nhiên, Lâm Minh Đạt và Lâm Tĩnh Di ngồi ở phòng khách xem TV, Dương Minh thì vẫn ở ĐTH.

Lâm Minh Đạt thấy Lâm Tuyền đẩy cửa đi vào thì tò mò hỏi:

- Hôm nay sao về nhà sớm thế, phía Đức có kết quả chưa?

- Chưa ạ, bọn họ đang đợi ở văn phòng, con về trước.

Lâm Tuyền cởi áo khoác, thuận tay vút lên ghế sofa.

Lâm Minh Đạt không hiểu rõ tình thế hiện nay của Tân Năng Liên Hợp, song thấy con trai bình tĩnh như vậy cũng chẳng lo. Ngược lại Lâm Tĩnh Di thường xuyên cùng Phương Nam, Tôn Phi Phi đi dạo phố, mua sắm, làm đẹp, biết nội bộ Liên hợp Tỉnh Hải rất căng thẳng:

- Em không lo chút nào à?

- Có gì để lo chứ? Đại biểu công ty Stambachr gần đây liên tục tới thăm chi nhánh Châu Âu, Viên Hâm mỗi lần tới MSMM thì gặp những khuôn mặt nặng như trĩ, phần thắng đã định, chẳng qua khác nhau giữa thắng lớn và thắng nhỏ, chẳng còn gì hồi hộp.

Lâm Tuyền vươn vai ngáp dài:

- Em thật lãnh đạm.

Lâm Tĩnh Di không còn gì để nói:

- Chẳng hưởng thụ được niềm vui thành công, vậy làm nhiều việc thế làm gì?

- Hì, em ngày ngày hưởng thụ ấy chứ, đâu như họ, như bị lửa đốt đốt cả tháng trời, đổi lấy kích động trong phút chốc, thật không đáng.

- Ngồi im đó.

Lâm Tình Di thấy Lâm Tuyền định đưa tay ra béo má Tiểu Trần Tiểu thì trừng mắt lên:

- Vừa dỗ nó ngủ đấy, đừng có kiếm niềm vui dựa trên đau khổ của người khác.

Nhưng quá muộn rồi, Lâm Tuyền lấy ngón tay gãi gãi chá trai, Tiểu Trần Tiểu hắt hơi một cái, vừa mở mắt ra đã khóc toáng lên.

- Em làm cậu như vậy đấy hả?

Lâm Tình Di lấy một cuốn tạp trí ném Lâm Tuyền, vội bế con trong nôi ra, mặt âm u như trời sắp đổ mưa rào.

Lâm Tuyền né cuốn tạp chí, lại ngáp dài, vô trách nhiệm nói:

- Em đi ngủ đây.

280. Q.6 - Chương 21: Ba Điều Kiện

Lâm Tuyền đang ngủ ngon thì mẹ y gõ cửa bên ngoài:

- Tiểu Ba, có điện thoại công ty đấy.

Lâm Tuyền bật đèn lên, mò đồng hồ xem giờ, đã quá 12 giờ rồi, mặc áo ngủ, nhận lấy điện thoại mẹ đưa vào, là điện thoại của Hứa Hồng Phát:

- Tổng giám đốc, thông qua rồi.

- Thông qua mấy điều?

Lâm Tuyền ngồi bên mép giường, lúc này mới hoàn toàn tỉnh lại, bên kia cực kỳ ồn ào, tiếng Trương Nhã, Vệ Tư Minh truyền cả tới, có thể nghe ra sự kích động của bọn họ.

- Toàn bộ điều khoản liên quan tới năng lượng mặt trời đều được thông qua, buổi chiều lãnh đạo đảng bảo thủ có phát biểu hoàn toàn trái ngược quan điểm của ông ta trước đó, chủ trương Đức phải có trách nhiệm của quốc gia lớn.

- Đừng cứ luôn cho rằng người Đức bảo thủ cứng nhắc.

Lâm Tuyền cười:

- Đề án này phải được tổng thống Đức thông qua mới có hiệu lực, tin tức mai mới có, được rồi, mọi người đã mệt mỗi cả ngày, ngủ đi.

Lâm Tuyền ở đầu kia cúp điện thoại, Hứa Hồng Phát nghe tiếng tút tút, lẩm bẩm:

- Làm sao mà cậu ấy vẫn ngủ được nhỉ ?

Ngày 17 tháng 11, đề án năng lượng mới được thượng nghị viện Đức thông qua, ngày hôm sau tổng thống Đức phê duyệt điều luật bắt đầu có hiệu lực từ ngày 01 tháng 01 năm 2004 này, đồng tuyên bố Đức sẽ gánh trách nhiệm toàn cầu, không chỉ giảm bớt áp lực môi trường toàn cầu.

Điều khoản có ý nghĩ nhất là điều thứ 17, nhà đầu tư xây dựng hệ thống phát điện quang điện, được chính phủ trợ cấp cùng vay vốn với giá rẻ, điện dư sẽ hòa vào lưới điện quốc gia, do cơ cầu điện lực quốc gia mua lại với giá cao. Đây vốn là điều khoản ngay người lạc quan nhất cũng nghĩ sẽ bị gạch bỏ, song quyết tâm mưu cầu địa vị nước lớn trên thế giới làm tuyệt đại đa số trở mắt.

Chỉ vãn vẹn điều khoản này cũng đủ khiến sản nghiệp quang điện ở Đức bùng nổ, hiển nhiên không công ty nào ở Đức và Châu Âu chuẩn bị trước cho tình hình này.

Một hòn đá khơi lên muôn tầng sóng, ngày hôm đó Schrock, đại biểu của Stambachr lại lần nữa tới chi nhánh Tân Năng Liên Hợp ở Châu Âu, đại biểu Stambachr yêu cầu mua toàn bộ linh kiện cùng như pin quang điện Liên hợp Tỉnh Hải có trong hai năm tiếp theo.

Phía chi nhánh Châu Âu trả lời:

- Liên hợp Tỉnh Hải sẵn lòng đón tiếp ngài Tiểu Stambachr ở Tỉnh Hải.

Bất kể là thành viên trong nước hay ở nước ngoài đều thấy sảng khoái, nở mày ở mặt. Đề án năng lượng mới được thông qua, chắc chắn gia tộc Stambachr đứng sau bỏ công sức không nhỏ, nào ngờ tính cách cẩn thận của người Đức để xí nghiệp vô danh ở Châu Á xa xôi hái trái đào lớn.

Tiểu Stambachr là gia trưởng đời ba của gia tộc Stambarch, cao lớn, râu như nhà triết học, nhận được điện thoại của Schrock không hề nổi giận, ông ta chẳng thần thừa nhận sai lầm của mình, ông đã coi thường một đối tác trọng yếu hoặc có thể nói là đối thủ, khiến cho công ty rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Sản lượng của Cty Stambachr trong năm 2003 là 100 triệu oát, đứng thứ 7 thế giới, đứng thứ 2 trong số nhà cung ứng linh kiện pin quang điện ở Đức. Là một xí nghiệp truyền thống lâu năm, bất kể từ truyền thống hay từ yêu cầu kỹ thuật, bố cục công nghiệp, bọn họ không thể mở rộng sản lượng trong thời gian ngắn đáp ứng nhu cầu tăng vọt của thị trường nhờ đề án mới.

Hiện giờ chỉ có Liên hợp Tỉnh Hải đủ khả năng cung cấp linh kiện và pin quang điện cho hai năm tới, Cty Stambachr không thể để cho đối tác chiến lược như thế ngã sang đối thủ cạnh tranh. Chỉ cần kết thành quan hệ hợp tác chiến lược với Liên hợp Tỉnh Hải, lũng đoạn tiêu thụ pin quang điện ở Đức, bọn họ sẽ thành nhà cung ứng số một ở Đức.

Chi nhánh Châu Âu thời gian thành lập ngắn, không có kênh tiêu thụ đầy đủ, nên định sẵn phải hợp tác toàn diện với xí nghiệp bản địa của Đức.

Stambachr tới thăm, không hề bị tiếp đãi một cách ngạo mạn, ngược lại Lâm Tuyền đích thân làm hướng dẫn viên, đưa ông ta đi tham quan khu cao tân Tỉnh Hải, cơ sở sản xuất pin quang điện Thông Nam, phòng thí nghiệm ở Đh Tỉnh Hải

Lâm Tuyền đưa ra cho Cty Stambachr ba lựa chọn:

Thứ nhất, Stambachr và Tân Năng Liên Hợp liên quan xây nhà máy ở Tỉnh Hải, toàn bộ sản phẩm làm ra do Stambachr tiếp nhận.

Thứ hai, Stambachr và Liên hợp Tỉnh Hải ký hợp đồng 10 năm, lấy cơ sở là 100 triệu oát vào năm 2004, mỗi năm cung cấp thêm cho Stambachr 10%.

Thứ ba, duy trì hợp đồng đặt hàng hiện tại, Tân Năng Liên Hợp tìm khách hàng khác ở Đức.

Nhu cầu ở Đức tăng mạnh, thị trường pin quang điện mở ra với các nước trên thế giới, nhưng trong 3 - 4 năm nữa, sản lượng của Đức sẽ theo kịp, cảnh cửa này dần đóng lại, Lâm Tuyền muốn Stambachr mở cánh cửa tới thị trường Đức cho Tân Năng Liên Hợp trong 10 năm.

Cty Stambachr không thể bỏ qua đối tác như Liên hợp Tỉnh Hải, nên điều 3 tất nhiên là không nằm trong suy nghĩ của Stambachr.

Trong mắt Stambachr, thương nhân ở quốc gia này gian trá và狡 hoạt, ông ta không muốn liên doanh khiến kỹ thuật bị tiết lộ.

Stambachr lựa chọn phương án thứ hai, ký hợp đồng 10 năm với Liên hợp Tỉnh Hải, giá cả thay đổi theo thị trường, hợp độc này có nghĩa là bọn họ chiếm 12% thị trường pin quang điện ở Đức.

Sau khi đề án năng lượng mới thông qua, các doanh nghiệp phát điện quang điện Đức ra sức tìm nhà cung ứng pin quang điện, tiếp đó là tìm nguồn cung cấp tinh thể Si ổn định.

Nhưng thị trường Đức sẽ phát triển tới mức độ nào thì không ai dự đoán trước được, đơn đặt hàng dài hạn là không thể, muốn có nguyên liệu? Xin mời cạnh tranh với người khác.

Stambachr sở dĩ sẵn lòng mở cửa thị trường Đức cho Tân Năng Liên Hợp vì một nhân tố trọng yếu, Tân Năng Liên Hợp có siêu hợp đồng đặt hàng với MSMM nhà cung ứng nguyên liệu Si lớn nhất thế giới. Bản hợp đồng đó tổng trị giá 1.2 tỷ USD.

Tiểu Stambachr dám nhảy ra nói, đơn đặt hàng này ít nhất giá trị 2 tỷ USD.

Ngày 18 tháng 11 với Hendricks mà nói chẳng khác gì ngày tận thế, ông ta từng dự liệu chuyện sẽ có chuyển biến, không ngờ rằng lại chuyển biến kịch liệt đến thế. Tất cả tự tin, ngạo mạn, tôn nghiêm trước kia đều không còn, Hendricks hoàn toàn sụp đổ, tình hình ngày một rõ ràng, ông ta thành giám đốc chấp hành gây thiệt hại nghiêm trọng nhất cho MSMM trong lịch sử.

Khi HĐQT ám thị phải có người chịu trách nhiệm về việc này, Hendricks đành nộp thư từ chức, rời khỏi vị trí lương 4 triệu euro một năm.

Lâm Tuyền thấy Hendricks không đáng bị như thế, chỉ là Liên hợp Tỉnh Hải không thể bỏ khoản lương cao như thế tuyển ông ta vào làm, có điều ước định riêng với gia tộc Hendricks hẳn có thể bù đắp phần nào tổn thất cho ông ta.

Trải qua một tháng đàm phán dằng dai, Tân Năng Liên Hợp và Cty Stambachr chính thức ký hợp đồng hợp tác toàn diện, không chỉ ở cung cấp nguyên liệu, mà còn hợp tác toàn diện ở các lĩnh vực sức gió như năng lượng gió, năng lượng sinh vật.

Bị kích thích bởi tin tức này, Cty Vastas Đan Mạch nhanh chóng bỏ thái độ ngạo mạn, đồng ý chuyển giao kỹ thuật thiết bị máy phát điện sức gió với giá 20 triệu USD, cùng Hòa Hoàng, Đông Đô, điện khí Tỉnh Hải thành lập công ti hữu hạn thiết bị điện gió Tỉnh Hải (Hải Phong), mỗi nhà nắm 25% cổ phần.

Cùng lúc đó Điện khí Tỉnh Hải đầu tư 50 triệu đồng cùng với kỹ thuật hạch tâm của Cty Stambachr thành lập cty hữu hạn thiết kế máy phát điện sức gió Tỉnh Hải, mỗi bên chiếm 50%.

Bất kể nói từ phương diện nào, Liên hợp Tỉnh Hải cũng đã giành thắng lợi toàn diện.

Liên hợp Tỉnh Hải, Tân Năng Liên Hợp những cái tên vốn hoàn toàn vô danh, đột nhiên nổi lên như cồn trong giới, báo chí nước ngoài cho chạy dòng tít lớn ở vị trí bắt mắt, tuy đa phần nhận định người phương đông kia đánh cược gặp may, nhưng không ai nghi ngờ Tân Năng Liên Hợp sẽ có chỗ đứng trên bản đồ công nghiệp năng lượng mới.

Trong khi đó ở Tỉnh Hải, báo chí tuy có đưa tin, song chủ đề năng lượng mới vẫn khá xa lạ, không gây oanh động lớn như khi Liên hợp Tỉnh Hải mua cổ phần tổng công ty xây dựng, tất nhiên cũng có người chú ý Liên hợp Tỉnh Hải hiểu tầm quan trọng của nó, có người bàng hoàng, có người sợ hãi và không ít người vui mừng.

Người vui mừng nhất Lâm Tuyền biết là Trần Thần, cô bé này gọi điện từ Anh sang chúc mừng y, có điều trong điện thoại Tiểu Sơ và Trần Thần thay nhau nói riu rít làm đến giờ Lâm Tuyền vẫn không hiểu tại sao Trần Thần lại vui mừng như thế.

281. Q.6 - Chương 22: Chín Cự Đầu

Hai quyết sách trọng yếu của Lâm Tuyền từ Châu Âu về mang lại tác dụng quan trọng tới sự phát triển của Tân Năng liên hợp, năm 2003 nâng sản lượng lên 30 triệu oát, vì ứng phó với hợp đồng đặt hàng của Stambachr, Lâm Tuyền điều lượng lớn nhân viên kỹ thuật từ Điện khí Tỉnh Hải sang, đảm bảo đạt được mục tiêu dự định, tuy thế vẫn thiếu hụt lượng lớn nếu muốn năm sau đạt được 100 triệu oát, ước chừng cuối năm sau chỉ có thể cung ứng tối đa 80 triệu oát .

Phòng thị trường cũng vì thế mà bận tới tận mắt mũi, Viên Hâm chạy khắp các nhà cung ứng pin quang điện lớn nhỏ trong nước, nhưng bọn họ ai cũng đánh giá cao thị trường Đức, ai cũng muốn tự mình đem sản phẩm đi bán, không thêm để ý tới Tân Năng Liên Hợp.

So với những người khác trong tập đoàn hết sức hưng phấn thì Viên Hâm tỏ ra ủ rũ, 20% thiếu hụt là khoản bồi thường lớn, là lợi nhuận thu hẹp đáng kể.

Lâm Tuyền không vội lo chút nào:

- Không làm đủ hàng thì ký hiệp nghị bổ xung với Stambarch, bọn họ còn mong chúng ta cung cấp thêm nguyên liệu Si. Ngoài ra dựa tốc độ khuếch trương năm nay, sản năng toàn cầu năm sau đột phá 1500 triệu oatt. Nguyên liệu Si thiếu khoảng 30 triệu tấn, các nhà máy trong nước sẽ xếp hàng xin anh nguyên liệu, đến lúc đó mua mỗi người một ít là đủ lượng thiếu hụt thôi.

Viên Hâm không tự tin như Lâm Tuyền:

- Chỉ mong như vậy.

- Ủ rũ cái gì, chuẩn bị đi, sau khi Tần Vũ về sẽ ủng hộ anh sang Nhật tham dự hội nghị hợp tác vật liệu Si, hội nghị này sẽ quyết định phân phối Si tinh thuần trong mười năm tới đây.

- Chúng ta cũng là thành viên của Thomas rồi?

Viên Hâm hưng phấn nói:

- Lũng đoạn mới sinh lợi nhuận lớn, nghĩ đã thấy phấn khích. Thị trường Đức tăng vọt khiến nhu cầu tinh thể Si tăng lên 10.000 tấn, sẽ có ít nhất 7.000 tấn đợi bốn năm sau mới cung ứng đủ, bốn năm đó phải tranh nhau với sản nghiệp bán dẫn rồi.

Ngày 18 tháng 12 ở Toyko Nhật Bản tổ chức hội nghị hợp tác vật liệu Si, được gọi là hội nghị cự đầu sản nghiệp quang điện, bán dẫn. Tham dự hội nghị trừ 8 nhà cung cấp Si thuần khiết ra còn thêm Tân Năng Liên Hợp.

Tân giám đốc điều hành MSMM là McGowan nhìn thấy Viên Hâm không có gì tỏ ra không vui, còn nhiệt tình ôm hân, thân mật gọi hân là người phương đông giỏi hoạt. May mà có người phương đông giỏi hoạt mà hân mới có cái ghế lương cao tới 4 triệu Euro. Viên Hâm liếc xéo Lâm Tuyền ở bên cạnh, nghĩ :” Tại sao tôi phải gánh tiếng ác cho anh?”

Viên Hâm vừa mới bước vào đại sảnh, một loạt ánh đèn chói mắt tập kích thẳng tới làm hân giật mình, cuống quýt lấy tay che mắt, nếu không phải có Tần Vũ ở sau đỡ lấy thì hân đã ngã lún xuống đất bêu mặt lớn rồi. Viên Hâm định thần lại, theo bản năng tìm Lâm Tuyền, nhưng y sớm lẩn vào trong đám đông.

Tiếp đó trong cuộc họp báo, Viên Hâm bị giới truyền thông oanh kích liên tục, là nhân vật mới của sản nghiệp, lại bị đặt tên quỷ hút máu, đúng là chẳng vinh quang tạo nào. Lâm Tuyền chẳng so đo nhiều như thế, trốn trong đám phóng viên cười trộm không thôi.

Hội nghị diễn ra liên tiếp trong năm ngày, Tân Năng Liên Hợp vẫn ở thế yếu, năm năm sau lượng cung ứng Si tinh thuần mở rộng lên 50.000 tấn, phân ngạch của Tân Năng Liên Hợp chỉ có 3.000 tấn.

Sau khi lượng cung ứng được xác định, giá cả được định ra, năm 2003, nguyên liệu tinh thể Si cung cấp cho ngành quang điện giá 14 USD/ kg, cung cấp sản nghiệp bán dẫn 18 USD/kg.

Ngày 24/12 hội nghị kết thúc, Lâm Tuyền và Tần Vũ quay trở về Tỉnh Hải, Viên Hâm tiếp tục tới Đức làm tổng giám đốc chi nhánh, mấy tháng qua hân khổ luyện tiếng Đức tới sừng môi, vừa vận đem ra dùng.

Trong thời gian này có một tin tức vô cùng tốt lại không tốt lắm, Trương Bích Quân đã có thai, cùng Diệp Kính Cường về Tỉnh Hải đăng ký kết hôn. Lâm Tuyền hận không thể đập cho Diệp Kính Cường một phát, hiện tập đoàn từ trên xuống dưới ai nấy bận tới mông bốc khói, hân lại rảnh rỗi làm Trương Bích Quân ẽn bụng lên.

Trương Bích Quân không thể tiếp tục làm công tác nặng nề nữa, Diệp Kính Cường làm tổng giám đốc Tân Bắc Khuê Nghiệp, cô chỉ giữ mỗi chức chủ tịch HĐQT còn bỏ hết toàn bộ chức vụ khác, Lý Lệ làm thư ký cao cấp HĐQT.

Lâm Tuyền đành tự mình đứng ra làm tổng giám đốc kiêm chủ tịch HĐQT của Tân Năng Liên hợp, chủ tịch HĐQT Tân Năng Liên Hợp, Hứa Hồng Phát lên làm tổng giám đốc Tân Năng Liên Hợp, Đới Minh tiến cử Vệ Tư Minh thay hẳn chức tổng giám sát kỹ thuật, Đới Minh làm tổng giám đốc Dương Năng Liên Hợp. Đồng thời thăng chức Tông Phi Phi, Viên Ham, Trương Nhã lên làm phó tổng giám đốc cao cấp.

Một loạt điều động nhân sự tất nhiên ảnh hưởng tới sự ổn định, Lâm Tuyền không một ngày nào rời công ty, lúc này mới nhận thấy Trương Bích Quân trước kia phải làm bao nhiêu việc, mình lười biếng thế nào, nhưng không biết tự kiểm điểm, cả công ty ai cũng biết y muốn bóp chết Diệp Kính Cường.

Tất nhiên Trương Bích Quân đã 30 rồi, tiếp tục nô dịch cô cũng thiếu nhân đạo, bọn họ tổ chức hôn lễ ở Tân Bắc, sau đó đến cuối tháng 12 quay về Tỉnh Hải tổ chức tiệc, ngay hôm sau bị Lâm Tuyền đuổi về Tân Bắc, ba tháng đầu hoài thai là thời kỳ quan trọng nhất, không thể xem thường.

Lâm Tuyền không có thời gian nghỉ ngơi, cùng Tần Vũ, Phương Nam, Phan Xuân Bình theo Trương Bích Quân tới Tân Bắc, cùng các cao tầng khác thảo luận việc liên quan tới khởi động hạng mục kỳ hai.

Xuống máy bay ở Tây Đô, thuê một cái xe du lịch tới Tân Bắc, xe vừa rời đường cao tốc đã thấy một hàng xe dài dằng dặc đỗ bên đường, người đứng lố nhố nghển cổ nhìn ngó.

Đem so với lần trước Lâm Tuyền tới đây bị lạnh nhạt thì đội ngũ đón tiếp lần này vô cùng đông đảo, nhìn thấy có người mang máy quay trong đám đông, y bước chậm lại, nhưng những người khác tôn kính y, cũng bước chậm theo. Phan Xuân Bình chạy nhanh tới, trao đổi với quan viên Tân Bắc, yêu cầu bọn họ rút phóng viên khỏi hiện trường.

Kim Giang chủ nhiệm văn phòng thành ủy Tân Bắc trước đó còn triệu tập đội ngũ phóng viên diễn tập chụp ảnh, vừa thể hiện uy nghiêm của chính phủ địa phương, lại thể hiện sự thân thiết giữa chính quyền và nhà đầu tư, nghe yêu cầu “quái đản” của Lâm Tuyền, trong lòng cực kỳ bất mãn, song không hề ảnh hưởng tới nụ cười thân thiết của hắn.

Ánh mắt Lâm Tuyền quét qua đám đông, môi khẽ nhếch lên, vì ở thời gian qua quá mệt mỏi, chỉ chớp mắt được một lúc ở trên xe, nụ cười hơi cứng.

Lưu Tĩnh đứng trong đám đông, mặc áo khoác tím nhạt, trang điểm rất nhẹ, cảm quan so với lần trước khác hẳn, hình như đã bỏ đi thân phận ca sĩ ngôi sao rồi. Lâm Tuyền không hề dừng lại trên mặt cô ta lấy một giây, đối diện với Kim Giang, nụ cười chân thành hơn nhiều:

- Trời lạnh như thế này sao dám làm phiền chủ nhiệm Kim ra đây chịu rét mướt.

Nắm lấy tay hắn, khẽ đẩy vai mời lên xe:

- Tôi vừa mới xuống máy bay, chủ tịch Trương của Tây Đô đã chặn tôi lại, nhất định muốn tôi ở lại Tây Đô một đêm, song tôi nhận được điện thoại của Lão Hứa, nói chủ nhiệm Kim đang chờ, không dám chậm trễ một giây.

Còn trách Hứa Dục như thật:

- Lão Hứa thật không biết biến thông, nếu tôi ở lại Tây Đô, chẳng lẽ khiến chủ nhiệm Kim đợi một ngày?

Điện lực Tân Bắc là cổ đông thứ ba của Tân Bắc Khuê Nghiệp, mà chính phủ Tân Bắc và tập đoàn Tây Điện đều là cổ đông chủ yếu của Điện lực Tân Bắc, là chủ tịch Điện lực Tân Bắc, địa vị của Hứa Dục rất khó, nhất là khi lợi ích chuyển của chính phủ Tân Bắc và Tây Điện xung đột.

Lâm Tuyền chuyến đi này chủ yếu khảo sát hạng mục kỳ hai, đầu tư gần 2 tỷ, là cái bánh thơm phưng phức, Tây Điện, Tân Điện cùng địa phương ai chẳng muốn tranh, ai biết tin trước lẽ nào còn thông báo cho người khác.

Hứa Dục cười gượng:

- Chủ nhiệm Kim muốn thể hiện thành ý, tôi không ngăn được.

282. Q.6 - Chương 23: Quan Hệ Giữ Quan Và Thương (1)

- Nên mà, nên mà, tôi ra đây còn sợ chưa đủ thể hiện thành ý của Tân Bác ấy chứ.

Ý kiến của thành ủy là muốn một vị phó thị trưởng tới Tây Đô đón tiếp, song sợ động tĩnh quá lớn, kinh động tới phía Tây Đô thì không hay, nếu luận quy cách tiếp đãi, Tân Bác đương nhiên không so được với thành thị tỉnh lỵ như Tây Đô. Liên nghĩ ra khổ nhục kế, để Kim Giang dẫn quan viên thành ủy ra đường cao tốc hóng gió, dù trong lòng đã có tính toán xấu nhất. Kim Giang niềm nở nói:

- Bí thư La đợi ở khách sạn Tân Bác để tổ chức tiệc tẩy trần cho Lâm tiên sinh, hay là chúng ta tới đó?

Lâm Tuyền vào xe:

- Để bí thư La đợi thêm một phút nào là lòng tôi áy náy thêm chút đó, mọi người mau mau lên xe đi.

Bất kể lời này là thật hay giả, Kim Giang thấy thái độ của Lâm Tuyền như thế, trong lòng thư thái hết sức, cùng Hứa Dục nói nhau lên xe, nhưng có chuyện làm Lâm Tuyền cũng không ngờ, Lưu Tĩnh cũng lên xe.

Lâm Tuyền nhìn Lưu Tĩnh cúi đầu ngồi xuống, quay sang nhìn Kim Giang, không hề che dấu ngạc nhiên của mình.

- Lâm tiên sinh phải làm quen lại với Lưu Tĩnh rồi.

Kim Giang giới thiệu:

- Hiện cô ấy là phó chủ nhiệm ủy ban quản lý khu công nghiệp, chủ quản việc mời gọi đầu tư, khu vừa mới bổ nhiệm, còn chưa ra thông báo.

-Ồ, vậy xin làm quen lại, Lưu tiểu thư, hôm nay có phải cũng nên thuận tiệc chúc cô thăng quan tiến chức.

Lâm Tuyền chớp mắt thu lại vẻ ngạc nhiên, đưa tay ra bắt tay Lưu Tĩnh, trong lòng càng ngạc nhiên hơn : Đúng là một nữ nhân không đơn giản, phó chủ nhiệm khu này chỉ là cấp phó khoa, chẳng là cái gì, nhưng khu công nghiệp này được chính phủ Tân Bác nộp đơn xin thăng làm khu công nghiệp cấp tỉnh, cái ghế phó chủ nhiệm không biết bao nhiêu quan viên thèm giở rỗi, vậy mà La Bình có gan đặt Lưu Tĩnh vào vị trí này, không biết do ông ta bị điên hay Lưu Tĩnh quá lợi hại.

Lâm Tuyền lần thứ hai tới Tân Bác, thái độ chính phủ Tân Bác hoàn toàn khác hẳn, Lưu Tĩnh là người có cảm xúc lớn nhất, ở trong nước có lẽ tuyệt đại bộ phận người dân không hiểu hội nghị chín cự đầu ở Tokyo Nhật Bản vừa rồi mang ý nghĩa gì, nhưng là chính phủ địa phương cung ứng vật liệu Si mà không hiểu thì quá thất chức.

Lưu Tĩnh đưa tay ra, khẽ nắm lấy bàn tay rộng của Lâm Tuyền rồi buông ra, cười nói:

- Lòng bàn tay Lâm tiên sinh ướt rồi, chắc là khó hiểu lắm phải không?

Kim Giang tự hạ thấp thân phận ngồi xuống hàng ghế thứ ba cùng Hứa Dục, giải thích thay Lưu Tĩnh:

- Khi cô ấy tham gia cạnh tranh công khai chức phó chủ nhiệm khu công nghiệp, tôi cũng giật mình, nhưng bài diễn giảng của cô ấy thực sự tuyệt vời, Lâm tiên sinh không có dịp nghe, đúng là đáng tiếc.

- Sau này thế nào cũng có cơ hội mà.

Lâm Tuyền nắm tay lại, dù nói thế nào Lưu Tĩnh cũng là nhân vật lợi hại, dù sao cũng là chuyện của Tân Bác, y chẳng bận tâm trong bụng Lưu Tĩnh có được bao nhiêu kiến thức, tùy ý chuyện trò, chốc lát sau xe đã đi qua khu vực thành phố không rộng lắm của Tân Bác, đến khách sạn Tân Bác.

Lần này La Bình bí thư thành ủy Tân Bác trông có tinh thần hơn lần trước, khi Lâm Tuyền vừa tới sân thì cái đầu bóng loáng của ông ta cũng xuất hiện, xem như nở mặt lắm rồi.

Diệp Kính Cường đi sau lẩm bẩm, y còn chưa quên chuyện lần đầu tới Tân Bác, La Bình tới muộn ba tiếng. Phương Nam biết Lâm Tuyền không để ý tới chuyện này, chỉ cần có đủ ích lợi, đợi ba tiếng có là gì, cười nói:

- Lần này thì anh sáng khoái rồi chứ?

Trương Bích Quân nghe thấy phì cười:

- Thái độ quan viên Tân Bác gần đây chuyển biến rõ rệt, tới cơ cấu chính phủ làm việc, hiệu suất tăng lên rất nhiều, nghe nói La Bình còn từng phát biểu, tất cả là nhờ nhân quang chuẩn xác của tổng giám đốc, chúng ta mới có cơ hội nở mày nở mặt thế này.

Phương Nam lấy làm lạ:

- La Bình năm sau lui rồi, thị trưởng Chu lại đối địch với ông ta, cho nên ông ta mới không tích cực lắm với việc của Tân Bác Khuê Nghiệp, lần này tuy trong tay chúng ta có hạng mục lớn, song thời gian triển khai là lúc ông ta nghỉ rồi, còn ý nghĩa gì nữa, sao ông ta lại đột nhiên trở nên tích cực như vậy?

Diệp Kính Cường giang tay ra:

- Tôi cũng thấy lạ, song tổng giám đốc không cho chúng tôi dính líu quá nhiều vào chuyện địa phương.

Lâm Tuyền thì biết rõ nguyên nhân, tháng trước có xảy ra một việc, có vị phó sở trưởng sở giám sát tỉnh đi công tác ở Yến Kinh bị cảnh sát bắt được khi đang chơi gái, với năng lực của ông ta mà chạy khắp nơi không tìm được chuyện này xuống được, có khả năng chuyện này liên quan tới người đứng đầu Tân Bác được ngầm chỉ định trong nhiệm kỳ tiếp theo, trước khi chuyện được điều tra rõ ràng, La Bình không cần lui về tuyền hải.

Trước khi chuyện được tra rõ ràng thì sự kiện này ở mức độ bảo mật tương đối cao, Lâm Tuyền không nói ra ngoài.

Bất kể thế nào Liên hợp Tỉnh Hải vào Tân Bác chỉ muốn làm một nhà đầu tư thuần túy, không muốn dính líu quá nhiều tới địa phương. Tuy nói chính phủ là nhân tố phát triển không thể thiếu của xí nghiệp, nhưng quan hệ quá mật thiết là khiếm khuyết trí mạng, Lệ Cảnh là ví dụ rõ ràng nhất.

Liên hợp Tỉnh Hải đi tới ngày hôm nay, cần phải thoát rời khỏi mô hình phát triển triều vua nào thần tử đó.

Hồi tháng tư, La Bình biết chẳng còn ở cái ghế bí thư thành ủy được bao lâu, thái độ tỏ ra rất thiếu kiềm chế, hiện giờ trầm tĩnh vững vàng hơn nhiều. Thành ủy Tân Bác tổ chức tiệc đứng kiểu Tây, tuy không ra thể loại gì, nhưng nhìn ra được dụng tâm của một số người.

- Bí thư La nên ở lại Tân Bác thêm vài năm để tạo phúc cho địa phương.

Lâm Tuyền uyển chuyển chúc mừng:

- Đó cũng là phúc của Tân Bác Khuê Nghiệp.

- Vậy thì phải nhờ vào sự giúp đỡ của ngài Lâm mới được.

Liên hợp Tỉnh Hải phát triển tới quy mô hôm nay, Lâm Tuyền tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, sau khi tâm thái bình tĩnh trở lại, ông ta không xem thường chàng thanh niên gầy gò trông có vẻ mỗi một ngày này, đồng thời đánh giá lại Tân Bác Khuê Nghiệp:

- Nếu chính phủ và thành ủy Tân Bác làm chưa chu toàn, mong Lâm tiên sinh thông cảm.

- Chính phủ phục vụ xã hội, xí nghiệp báo đáp xã hội, hai bên không khác nhau mấy mà.

Lâm Tuyền không mong gì La Bình chính thức xin lỗi:

- Tôi mong bí thư La thông cảm nhiều hơn mới đúng, dù gì chúng tôi tới đây là theo đuổi lợi ích, không thể đem hết lợi ích báo đáp cho địa phương.

- Ha ha ha.

La Bình cười lớn thu hút mọi người:

- Lâm tiên sinh đúng là người dí dỏm, chúng ta nâng ly vì sự hợp tác hai bên.

Lưu Tỉnh không cho rằng lời nói của Lâm Tuyền có chút dí dỏm nào, Lâm Tuyền trông thì ôn hòa, thực chất là tảng đá bọc bông, Lâm Tuyền không muốn làm bề mặt La Bình, nhưng không quên nhắc nhở, y có

thể nộp khoản thuế lớn cho tài chính địa phương, cũng có thể thông qua loạt thủ đoạn chuyển dời định giới đem thuế về Tỉnh Hải.

Ở cái đất nước này quan hệ giữa chính phủ và xí nghiệp hết sức vi diệu, không thể phủ nhận trong tuyệt đại đa số trường hợp, chính phủ có ưu thế nhất định, song không bài trừ tình huống đặc biệt.

Phía dưới Tân Bắc có một huyện, trong huyện này có một xí nghiệp được tổng giá trị công nghiệp đạt 1/3 cả huyện, nộp thuế chiếm 1/2 thu nhập tài chính của huyện, giám đốc xí nghiệp Được chỉ tay sai bảo quan viên địa phương, có chút chậm trễ nào là ông ta uy hiếp chuyển nhà máy, làm bí thư huyện trưởng gặp ông ta giọng nói cũng phải hạ thấp xuống vài phần.

283. Q.6 - Chương 24: Quan Hệ Giữ Quan Và Thương (2)

Không ai phủ nhận được tầm quan trọng của Tân Bắc Khuê Nghiệp với Tân Bắc.

Tổng đầu tư của Tân Bắc Khuê Nghiệp chiếm 2/3 tổng đầu tư khu công nghiệp, các xí nghiệp khác vào khu công nghiệp tuyệt đại dựa vào phụ trợ cho Tân Bắc Khuê Nghiệp, thúc đẩy lớn cho sự phát triển tiến trình kiến thiết công nghiệp Tân Bắc. Đầu năm khu công nghiệp còn chưa có quy mô gì, nay đã thành một thành trấn công nghiệp hiện đại.

Thay đổi quyền lực ở Tân Bắc bị nhân tố bất ngờ phá hỏng, La Bình sau khi đánh giá lại Tân Bắc Khuê Nghiệp, phát hiện ra ông ta không có thực lực lên mặt với Liên hợp Tỉnh Hải. Để bù đắp vết nứt có thể có do sự thất lễ trước kia, ba tháng qua La Bình đã làm không ít việc.

La Bình giữ nụ cười thân thiết, giờ ly đặt lên môi, trong lòng cân nhắc câu từ, vài giây sau nói:

- Lâm tiên sinh, khu công nghiệp trước kia thuộc khu dưới của Tân Bắc, quan hệ nhiều thêm một tầng, đem lại sự bất tiện cho xí nghiệp trong khu công nghiệp, mùa xuân năm sau, khu công nghiệp sẽ thuộc sự quản lý trực tiếp của thành phố. La Bình tôi đại biểu địa phương hi vọng Lâm Tuyền sinh góp ý nhiều hơn, để chúng tôi trừ bỏ những bất tiện trước kia, dù sao Tân Bắc là địa phương nhỏ, tầm nhìn không xa bằng của Lâm tiên sinh.

Lâm Tuyền cảm khái, một vị bí thư thành ủy phải hạ mình trước mặt đúng là chuyện rất sáng khoái, Lâm Tuyền tuy luôn cảnh cáo mình không được đặc ý, nhưng y cũng là con người. Có điều y liếc mắt nhìn Lưu Tỉnh đằng xa, nếu y không nhầm, cô gái này luôn chú ý cuộc nói chuyện ở bên này.

Lâm Tuyền nâng ly hướng về phía Lưu Tỉnh:

- Chúng tôi cảm thụ được sự quyết tâm của chính phủ Tân Bắc, nhất định sẽ phối hợp tốt với chủ nhiệm Lưu.

-Ồ, Lâm tiên sinh biết Tiểu Lưu làm phó chủ nhiệm khu rồi sao?

La Bình nhìn sang Lưu Tỉnh, nhưng lúc này ông ta rất tự chủ, những tình cảm dư thừa đều giấu kín:

- Tiểu Lưu rất có tài, trước đó cạnh tranh công khai, cô ấy được điểm cao nhất. Lâm tiên sinh cũng hiểu, địa phương là nơi luận tư cách bồi phần, loại chuyện cạnh tranh này là thứ mới mẻ, phía dưới thế nào cũng có người nghi ngờ năng lực của cô ấy. Lúc ấy tôi vỗ bán nói, ai kéo được về khu công nghiệp hạng mục 20 triệu, tôi cho người đó làm phó chủ nhiệm. Liên hợp Tỉnh Hải quyết định tiếp tục đầu tư thành lập công ty vật liệu Si, công lao lớn của Tiểu Lưu, mọi người mới phục.

Chuyện thành lập công ty vật liệu Si quy mô đầu tư 50 triệu do Trương Bích Quân, Tần Vũ làm, không ngờ La Bình đem công lao đặt lên Lưu Tỉnh.

Liên hợp Tỉnh Hải thực sự có năng lực can thiệp vào một số sự vụ địa phương, chính vì thế Lâm Tuyền mới cảnh cáo đám Trương Bích Quân phải cảnh giác, không dính líu vào sự vụ Tân Bắc.

Lâm Tuyền tất nhiên không vì chuyện nhỏ này mà so đo, chỉ cần bọn họ nhớ ân tình này, thì Liên hợp Tỉnh Hải sẽ bớt đi không ít lực cản.

Lưu Tỉnh hết sức tự nhiên đi tới, khuôn mặt chỉ xoa chút phấn nhẹ không hề nhìn thấy chút ngần ngừ hay rụt rè nào, hàng mi nhật giãn ra, môi cười chúm chím, đôi mắt đẹp không rời Lâm Tuyền:

- Lâm tiên sinh muốn tôi cảm ơn sao?

- Sao dám.

Môi Lâm Tuyền chỉ hơi nhếch lên:

- Tôi chúc mừng chủ nhiệm Lưu, cái mạng nhỏ của Tân Bắc Khuê Nghiệp nắm trong tay cô, mong sau này được cô chú ý hơn.

- Lâm tuyên sinh thật giỏi nói những lời khách khí.

Khi Lưu Tỉnh cười, khóe mắt có nếp nhăn mờ, song càng tăng thêm vẻ đẹp mặn mà thành thực của cô ta:

- Tân Bắc Khuê Nghiệp tới cả lãnh đạo tỉnh phải chiêu cố, đâu đến lượt phó chủ nhiệm như tôi.

Lâm Tuyền không có thói quen đấu khẩu với phụ nữ, dừng câu chuyện ở đó, giữ nụ cười bình đạm. La Bình và Lưu Tỉnh trầm phương ngàn kể chuyển đề tài sang hạng mục kỳ hai và danh ngạch chuyển nhượng kỹ thuật trong tay Liên hợp Tỉnh Hải, song tới chỗ quan trọng, Lâm Tuyền đều hời hợt lướt qua, thái độ trấn tĩnh đó làm La Bình bất lực, càng không dám xem thường nữa.

Phàn Xuân Bình rất hả hê, tuy hẳn là phó tổng giám đốc tập đoàn, song bình thường không chú ý địa vị của mình, dù ở cùng đám Tần Minh cũng rất xuề xòa, tới Tân Bắc được một phó thị trưởng đi theo xun xoe, sáng khoái tới từng lỗ chân lông nở ra. Bữa tiệc kết thúc, không nhịn được nói oang oang:

- Đã, quá đã, chưa bao giờ được một phó thị trưởng rót rượu cho.

- Anh nhìn bọn họ đi.

Lâm Tuyền chỉ phía đám Trương Bích Quân:

- Phía Tân Bắc dùng chiến thuật một kèm một, cả bữa tiệc tôi không có cơ hội trò chuyện với mọi người, mọi người kiểm điểm lại đi, có đặc ý nói điều gì không nên nói không?

- Tổng giám đốc thường ngày bình dị dễ gần, chúng tôi chỉ sợ không đủ cẩn thận ấy chứ.

Trương Bích Quân thấy giọng nói của Lâm Tuyền không nghiêm túc, cũng đùa:

- Liên hợp Tỉnh Hải có địa vị hôm nay mới khiến họ coi trọng như thế, trong lòng có chút tự hào, nhưng cách đặc ý còn xa lắm.

- Mọi người thấy thái độ của La Bình rồi đấy.

Lâm Tuyền quyết định tiết lộ phần nào tin tức, để bọn họ biết phương hướng:

- Khả năng năm sau ông ta sẽ ở lại, con người ông ta ra sao thì tôi không bình luận, chỉ đem so hoàn cảnh đầu tư ở Tân Bắc cao hơn xung quanh là thấy ông ta có trình độ. Đầu năm chúng ta gặp lực cản ở đây là do ông ta ở dưới đáy thời chính trị, là nhà đầu tư, có được lợi nhuận là quan trọng nhất, cho dù hôm nay La Bình có hạ mình, thì tất cả nhân viên ở Tân Bắc vẫn phải giữ thái độ đúng mực.

Bất kể Lâm Tuyền thường ngày thái độ bình dị ra sao, trong nội bộ Liên hợp Tỉnh Hải có uy quyền không cần nghi ngờ, đặc biệt Lâm Tuyền xử lý một nhân viên quan trọng như Trương Tiểu Bản ở thời điểm nhạy cảm, làm cao tăng Liên hợp Tỉnh Hải cảm giác được áp lực và nguy cơ.

Trước kia ấn tượng đầu tiên khi Trương Bích Quân quen Lâm Tuyền thì đó chỉ là thanh niên háo sắc, sau đó y thể hiện sự cố chấp kiên định với sự nghiệp, cùng tâm nhìn xa trông rộng và năng lực lập kế hoạch khiến người ta kinh ngạc trong cơ thể gầy gò đó có nhiều năng lượng đến thế.

Vì Lâm Tuyền quá xuất sắc, nên Cố Lương Vũ, Vệ Tư Minh, Đới Minh, Đan Nguyên đều bị hào quang của y che lấp.

Nói tới nhân sinh của cao tầng Liên hợp Tỉnh Hải cũng muôn màu muôn vẻ, một bộ phận lớn không xuất thân từ giám đốc chuyên nghiệp, nhưng năng lực cá nhân của họ không ai chất vấn được.

Kinh lịch nhân sinh phong phú và ý chí kiên định của Cố Lương Vũ khiến người ta thán phục, năm 2002 hắn học xong khóa trình quản lý cao cấp ở học viện Quang Hoa, lý giải lòng người sâu sắc, khiến hắn là người thấu triệt tư duy của Lâm Tuyền nhất trong số thành viên cao tầng.

Đánh giá của Lâm Tuyền với Thiệu bình là giỏi tăng bốc nịnh bợ, có thể “khiến tất cả mọi người khoan khoái sau khi nói chuyện với hắn”. Lâm Tuyền không ở Kiến Nghiệp, Thiệu Bình giúp Lâm Tuyền giữ mối quan hệ với các phương diện.

Đan Nguyên, một kẻ thất bại ở TTCK, thiếu chút nữa phải tự sát, hiện tại quản lý hàng tỷ đồng của Liên hợp Tỉnh Hải, quản lý hữu hiệu hàng chục chuyên gia phân tích và quản lý tài chính có bằng cấp hơn hắn, từ đó có thể thấy năng lực hắn ra sao.

Cùng với Vệ Tư Minh, Đới Minh, Hứa Hồng Phát, Viên Hâm, Trương Nhã, Diệp Kính Cường, những nhà quản lý cao cấp khiến cơ cấu quản lý của Liên hợp Tỉnh Hải càng thêm hoàn thiện, Liên hợp Tỉnh Hải hiện nay, không chỉ lớn mạnh mà còn vô cùng vững trãi.

284. Q.6 - Chương 25: Triết Học Của Ưng

Sự thành công của Liên hợp Tỉnh Hải phát tán ra hào quang chói mắt, tất cả người hiểu rõ lịch trình phát triển của nó đều không khỏi thán phục. Nhân tố thành công thì rất nhiều, nguồn lực chính phủ chắc chắn tạo nên cơ sở cho Liên hợp Tỉnh Hải, đội ngũ nhân tài ưu tú quy tụ quanh Lâm Tuyền, đương nhiên còn có nhân tố không thể xem thường, đó là cơ chế bồi dưỡng chủ quản của Liên hợp Tỉnh Hải.

Tầng chủ quản của Thực nghiệp Tinh Hồ gần như đều xuống chi nhánh thấp nhất vật lộn thời gian dài, năm 2000 và 2001 là thời kỳ gian nan nhất, vì theo kịp bước tiến trưởng thành của công ty, tuyệt đại đa số chủ quản có quãng đời khổ cực, Lâm Tuyền như con chim ưng đốc thúc sự trưởng thành của họ.

Năm 2002, tất cả nhân viên mới vào Thực nghiệp Tinh Hồ bắt đầu có một truyền thống, xem video liên quan tới chim ưng, chi tiết tới quá trình chim mẹ dạy chim con học bay. Trước tiên chim ưng cha mẹ tha đi lông vũ trong tổ, sau đó tha cả cò đi, làm tổ chim ngày càng khó sống, tiếp đó bọn họ vứt cả cành cây, chim con không có tổ ấm áp, phải sống trên cành cây trơ trụi, đành phải học bay rời đi.

Nếu chim ưng nhỏ sợ không dám tiến tới, chim ưng cha mẹ sẽ đẩy nó xuống. Nếu chim ưng nhỏ không giang được cánh, chim ưng cha mẹ sẽ bay tới cứu, tha nó về tổ, cứ thế đến khi biết bay mới thôi.

Tất cả nhân viên sau đó vào công ty đều phải trải qua quá trình học bay gian nan, đãi ngộ lại không cao, nên tỷ lệ đào thải rất lớn, 100 người chỉ không đầy 25 người có thể trụ lại.

Những nhân viên vào công ty thời đầu, nhìn thấy giai đoạn học bay của nhân viên mới còn cảm khái :” Nếu gia nhập muộn hai năm thì hạnh phúc biết bao, bây giờ ông chủ lớn không còn tinh lực đích thân đốc thúc nhân viên mới ra nhập rồi, có điều mừng vội tới cấp chủ quản các cậu sẽ nhanh chóng thấy địa ngục đang chờ thôi.”

Người cảm thụ sâu sắc nhất không ai khác ngoài Trương Bích Quân, trước kia cô bị Lâm Tuyền mượn tạm tham gia Tinh Hồ, giờ dù là tổng giám đốc, cô vẫn tự nhận mình là một trong số trợ lý của Lâm Tuyền, giống như Tôn Phi Phi, Phương Nam, Lý Lệ ở vị trí nào vẫn nhận là trợ lý của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền có hứng thú lớn với sự vật mới, yêu cầu rất cao vào hoàn cảnh xung quanh, y tính cách ôn hòa mà sắc bén, không chịu đựng được sự lười biếng và trì trệ, ở bên cạnh Lâm Tuyền, ai cũng mau chóng trưởng thành, đó mới là tố chất của nhà lãnh đạo.

Tất nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ, Phan Xuân Bình theo Lâm Tuyền từ rất sớm, không những không tiến bộ gì mà ngày càng tỏ ra lười biếng không chịu tiến bộ, cho hắn đi học thì hắn đi nhưng không học, cho

hắn rèn luyện lĩnh vực mới đành phát hoảng rút hắn về, cho đi theo bên cạnh thì làm việc cảm tính, Lâm Tuyền lần trước tức giận định thay hắn bằng Quý Vĩnh, một phần nể năng tình nghĩa cũ, phần vì y cũng không tin không cải tạo được Phàn Xuân Bình.

Hiển nhiên cho tới nay vẫn không có tiến triển gì.

Ngày 30 tháng 12, Lâm Tuyền ngồi ở trong phòng làm việc tạm thời ở Tân Bắc Khuê Nghiệp thì Lý Lệ đẩy cửa vào báo:

- Tổng giám đốc, phó chủ nhiệm Lưu muốn gặp anh.

Lâm Tuyền nhớ tới cô gái dung mạo diễm lệ đó, dừng công việc lại, bảo:

- Cô an bài cô ta tới phòng tiếp khách đợi một chút, cho tôi năm phút.

Là nữ nhân có thể ảnh hưởng tới La Bình, Lâm Tuyền không dám xem nhẹ, chẳng qua không đoán được mục đích tới đây của cô ta, ngồi xoa mũi suy nghĩ.

- Lần này không cần tôi đứng ngoài gõ nửa ngày trời rồi.

Đôi mắt sáng của Lưu Tĩnh chăm chú nhìn Lâm Tuyền đi vào:

- Chủ nhiệm Lưu tới tìm tôi khi nào vậy?

Lâm Tuyền nghi hoặc hỏi, bất kể lần trước Lưu Tĩnh nửa đêm tới khách sạn tìm y có dụng ý gì, Lâm Tuyền cũng tuyệt đối không thừa nhận.

Lưu Tĩnh khẽ mỉm cười, cho qua chuyện đó:

- Lần này tôi tới là đại biểu cho cục mời gọi đầu tư của Tân Bắc, cầu viện Lâm tiên sinh, anh sẽ không từ chối chứ?

- Chúng tôi tuy không chế cổ phần của Tân Bắc Khuê Nghiệp, nhưng đều tham khảo các cổ đông khác mới ra quyết định, Lưu tiểu thư nói thế là làm khó tôi rồi.

- Công trình kỳ hai và hạng mục đầu tư mới quyền quyết sách đầu tiên là của trung tâm nghiên cứu vật liệu Si, Lâm tiên sinh thực sự cần tôn trọng ý kiến các cổ đông khác sao?

Lưu Tĩnh nhẹ nhàng nói:

- Quy mô khu công nghiệp Tân Bắc có hạn, không đủ đất cho công trình kỳ hai, càng không cần nói tới cho hạng mục khác.

- Tôi có thể khẳng định, bất kể khu công nghiệp có lên được cấp tỉnh không, năm sau nó cũng sẽ có quy mô gấp đôi, chỉ cần Lâm tiên sinh đồng ý để hai hạng mục đó ở lại Tân Bắc, tất cả sẽ không thành vấn đề.

-Ồ, thế sao?

Lâm Tuyền nhìn Lưu Tĩnh đầy hứng thú:

- Thành phố chuyên môn giành đất cho chúng tôi?

- Lâm tiên sinh không chỉ là nhà doanh nghiệp, nhà đầu tư thành công, còn là nhà kinh tế học thành công.

Lưu Tĩnh tặng liền cho Lâm Tuyền mấy cái danh:

- Tôi đã đọc hết bài luận về ganh đua giữa các khu vực kinh tế của Lâm tiên sinh, không hiểu Lâm tiên sinh có thể cho tôi cơ hội thỉnh giáo ngay trước mặt không?

Được một cô gái hơn nữa là cô gái tuyệt sắc tôn sùng, bất kỳ nam nhân nào cũng không thể không đặc ý.

Lâm Tuyền chợt nhớ lại chuyện trước kia lấy lòng Cảnh Nhất Dân, giờ lại diễn ra với y và Lưu Tĩnh, không khỏi có chút buồn cười. Song cô gái này đã thành công khiến y có hứng thú, Lâm Tuyền muốn xem xem Lưu Tĩnh nghiên cứu kinh tế sâu tới đâu:

- Tôi rửa tai lắng nghe đây.

Rồi đứng dậy mở cửa ra, ra hiệu thư ký đưa cho y bật lửa, để cửa lại một khe hở, tránh y ở lại văn phòng quá lâu với Lưu Tĩnh khiến người khác hiểu lầm, rồi tới tai La Bình.

Lưu Tĩnh để ý tới động tác nhỏ này của Lâm Tuyền, thực sự mà nói khi vào đây cô ta không hề suy tính nhiều như thế, mắt nhìn vào nửa bên mặt xương xương góc cạnh của Lâm Tuyền, ở trên truyền thông không thấy bóng dáng của y, nhưng chỉ cần lưu tâm, có thể thấy nhiều hào quang bao phủ trên người y.

Hai năm qua Lâm Tuyền cùng Lâm Cẩm Nam phát biểu kinh tế luận liên quan phạm vi khá rộng, chủ yếu vì phạm vi nghiên cứu của Lâm Cẩm Nam, từ quan sát kinh tế, sản nghiệp cụ thể, tới ổn định vĩ mô. Kinh tế luận đa phần là kho khan vô vị, nội dung thâm ảo, dù là chuyên gia kinh tế của Liên hợp Tỉnh Hải cũng không đủ kiên nhẫn mà đọc.

Bất kể là Lưu Tĩnh có cố ý lấy lòng hay là diễn kịch, cuộc đàm thoại sau đó khiến Lâm Tuyền phát hiện phải đánh giá lại người phụ nữ trước mắt này.

- Liên hợp Tỉnh Hải chẳng lẽ không muốn tận dụng ưu thế tài nguyên của Tân Bắc lập cơ sở cung ứng Si tinh thuần quy mô lớn sao?

Lưu Tĩnh từ khi biết tin ở Đức thông qua phương án năng lượng mới, cô ta nghiên cứu tỉ mỉ tiền đồ của Si tinh thuần, tự tin vào tiền đồ của nó:

- Điều kiện Tây Điện đưa ra, Tân Bắc sẽ nỗ lực sáng tạo.

Lâm Tuyền không quen một cô gái xinh đẹp cứ nhìn chăm chăm mình như thế, biết rõ trong ánh mắt cô ta không chứa dụng ý khác, nhưng lòng vẫn cứ nhộn nhạo, đó chính là ưu thế của mỹ nữ khi đi giao thiệp.

Lâm Tuyền lấy giấy bút ra:

- Sản xuất Si tinh thuần cần các điều kiện lớn khoáng sản, điện lực, tuy Tân Bắc có ưu thế nhất định về điện lực, nhưng không rõ ràng, trình độ quản lý nhân tài đương đại, quy mô khu công nghiệp và công trình phụ trợ đều là nhân tố cần suy nghĩ.

Mặc dù Lâm Tuyền không cự tuyệt hẳn, nhưng ngữ khí lãnh đạm của y khiến người ta có cảm giác thất bại. Lưu Tĩnh biết biểu hiện của mình hôm nay chưa làm y động lòng, đến khi Lâm Tuyền liên tục xem đồng hồ, Lưu Tĩnh đành cáo từ, về mặt ít nhiều có chút buồn bã, lại không phải vì hôm nay chưa đạt được mục đích.

285. Q.6 - Chương 26: Thành Thị Dụ Hoạc (01)

Lưu Tĩnh vừa đi, Lý Lệ đi vào báo cáo an bài xã giao tối nay.

- Bảo Lão Phiến đi thay tôi đi, tôi tới thành phố này mấy lần rồi, còn chưa ngắm nhìn nó thật kỹ, cô giúp tôi thông báo cho giám đốc Phương, bảo cô ấy chuẩn bị, lát nữa đi cùng tôi.

Lý Lệ từng làm trợ thủ Lâm Tuyền ở Tỉnh Hải, nay là phó tổng giám sát tài vụ Tân Bắc Khuê Nghiệp, song Lâm Tuyền tới đây, cô vẫn xưng phong làm trợ thủ cho y, thấy Lâm Tuyền gọi “giám đốc Phương” hết sức nghiêm trang, không nhịn được khẽ phì cười:

- Vâng, tôi đi thông báo cho chị Phương Nam.

Lâm Tuyền hơi đỏ mặt, báo thù:

- Có cần tôi cho nghỉ vài ngày về gặp Lão Đới không, sắc mặt cô trông không tươi lắm.

Lý Lệ và Đới Minh kết hợp với nhau đúng là nằm ngoài dự liệu tất cả mọi người. Lấy nguyên văn lời của Quách Bảo Lâm là: “Lão Đới vừa già vừa lùn vừa xấu, anh chàng đẹp trai độc thân trong công ty cả đồng lại không chọn, cô gái này sở thích đúng là khác người.”

Tới khi người cha chia tách Lý Lệ từ nhỏ tới Tỉnh Hải, mọi người mới biết té ra anh chàng Đới Minh hoàn toàn ăn may nhờ cái mặt xấu xí. Mẹ của Lý Lệ năm xưa tới nông thôn miền tây, kết hôn với thanh niên đương địa sinh ra Lý Lệ, nhưng muốn con có được hoàn cảnh sống tốt hơn, bà ly hôn một mình đưa Lý Lệ về Kiến Nghiệp. Cha Lý Lệ ở lại quê kết hôn sinh con, sống cuộc đời nghèo khó, bế tắc.

Mẹ Lý Lệ trước khi qua đời mới đem địa chỉ cha cô nói cho Lý Lệ. Lý Lệ từng hận mẹ vì khiến mình không có cha, khi cô trưởng thành trở về nơi mình sinh ra mới cảm nhận được hi sinh của mẹ cô vì cô. Cũng vì ký ức sót lại tuổi ấu thơ về cha, khiến cô có tình cảm đặc biệt với Đời Minh.

Lý Lệ nhin cười, không để ý tới Lâm Tuyền trên ghế, đi tới phòng Phương Nam. Một lúc sau Phương Nam đi vào, cũng để lại một khe cửa, tránh Lâm Tuyền dây dưa với cô trong phòng, lần trước vì Trương Bích Quân có thai, khiến y một tuần liền nhốt mình ở công ty bận bịu tới phát khùng, hoang đường đến mức đòi làm chuyện xấu với cô ở văn phòng.

Lâm Tuyền thấy Phương Nam đứng cách mình xa xa thì cười hỏi:

- Sợ em ăn thịt chị à?
- Vừa nãy có người cố ý để lại một khe hở tránh bị nghi ngờ, tôi phải cẩn thận chứ.

Phương Nam mắt như trắng sáng, cười lên mang vẻ đẹp kinh tâm động phách, đi tới bàn làm việc dọn dẹp đồ cho Lâm Tuyền:

- Sao lại muốn ra ngoài?
- Lâu lắm rồi không đi dạo phố với chị, đôi khi em chỉ muốn cùng chị có cuộc sống bình thường.

Nói câu này, Lâm Tuyền chợt nhớ Trần Vũ từng nói thế với y, tới giờ y mới thực sự cảm thụ hết câu nói đó của cô, song tình cảm của y lúc này hoàn toàn giành cho Phương Nam, Lâm Tuyền ngả người ra đằng sau, ngắm nhìn đường cong mỹ diệu của Phương Nam.

Mái tóc dài vấn cao gọn gàng kiểu phụ nữ công sở, khuôn mặt diễm lệ thành thực vẫn vương chút khả ái của thiếu nữ, động tác cúi mình làm bầu ngực vun tròn trẻ xuống thêm nổi bật, vòng eo đầy đặn hơn của các thiếu nữ một chút, trông càng có nhục cảm, dễ khiến nam nhân sinh ra tưởng tượng vô hạn, đôi chân thẳng tắp, đùi tròn căng, làm y càng nhìn càng ngây ngất.

- Tỉnh lại đi.

Phương Nam quay đầu sang, thấy ánh mắt tham lam của Lâm Tuyền, cuộn một tờ giấy lại, gõ lên đầu Lâm Tuyền:

- Lần trước về Tỉnh Hải, thím Trần nói với tôi về cậu, bảo tôi giới thiệu cho cậu cô gái thích hợp trong công ty ...
- Ôi, sao mẹ em lại nói chuyện này.

Lâm Tuyền đầu đầu vô cùng, tâm tình tốt đẹp hồng hết sạch, mẹ y nói chuyện này với Phương Nam, dụng ý thế nào khỏi nói cũng rõ, áy náy nhìn Phương Nam, giọng dứt khoát:

- Xin lỗi chị, không bằng lần này về chúng ta công khai đi, không làm chuyện bưng tai trộm chuông nữa...
- Trong lòng cậu có tôi thì đừng làm khó tôi.
- Em không muốn làm khó chị ...

Lâm Tuyền nắm lấy tay Phương Nam, muốn kéo cô ngồi vào lòng, Phương Nam đánh miệng ra cửa, ý bảo cửa chưa đóng kín.

- Cậu không muốn làm khó tôi, sao lại làm khó người nhà của cậu?

Giọng Phương Nam ôn nhu mà kiên định:

- Sao mẹ em lại làm thế chứ ? Mẹ em luôn kêu ca em không có bạn gái, em dặt về cho bà một cô con dâu tuyệt vời lại muốn đẩy đi.

Điều Phương Nam không muốn nhất là Lâm Tuyền vì cô mà sinh mâu thuẫn với gia đình, hỏi nhỏ :

- Vậy cậu thử tưởng tượng xem, giả sử sau này Tư Vũ lớn lên, nó muốn đi theo một người đàn ông có vợ, có còn thì cậu làm thế nào.

Lâm Tuyền không cần nghĩ, mặt hầm hầm đáp ngay :

- Hai cha con thẳng đó mà tới gần Tư Vũ, em cho người đánh gãy chân bọn chúng.

Phương Nam phì cười, đưa tay vuốt má Lâm Tuyền, ôn nhu nói :

- Nhìn mặt cậu kia, làm như thật vậy. Nhưng mà tôi yên tâm rồi, trước kia tôi nghĩ cậu chỉ thích chơi đùa với Tư Vũ, không có trách nhiệm, nhìn cậu và nó chơi với nhau giống hai anh em hơn, nhưng cậu nói thế chúng tôi có cảm giác trách nhiệm của người làm cha mẹ rồi đấy.

Lâm Tuyền không ngờ Phương Nam nghĩ thế về mình, những cũng hiểu được ý cô, Trần Tú xuất phát từ tình cảm của người mẹ, Lâm Tuyền không giận bà nữa, lòng còn thấy ấm áp.

- Tôi được ở bên cậu là thỏa mãn rồi, chỉ cần có thấy nhìn thấy cậu, tôi không cảm thấy khổ, tôi còn có Tư Vũ. Mấy ngày qua tôi còn nghĩ, thực ra cậu và Phi Lăng xứng đôi lắm, có phải cậu thấy tôi ngốc không? Nhưng Phi Lăng quá chói mắt, trừ khi cô ấy từ bỏ hoàn toàn nghề diễn xuất của mình, nếu không thì không có khả năng rồi.

- Sao em thích chị yêu Tư Vũ hơn em.

Lâm Tuyền hơi ghen tị, nắm lấy ngón tay Phương Nam cho lên miệng gặm:

- Cái này cả đời cậu cũng không bị nổi đầu.

Phương Nam cười đắc ý, thấy Lâm Tuyền làm động tác há to mồm muốn cắn, vội rút ngón tay trắng như ngọc khỏi tay y.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, Phương Nam lấy cho Lâm Tuyền một cái áo khác, cánh tay cô còn vắt một chiếc áo gió màu xanh thẫm. Phương Nam bắt Lâm Tuyền phải ăn mặc thật kín mới cho ra ngoài, Lâm Tuyền cứ kêu nóng, nhưng vừa đẩy cửa ra ngoài bị gió lạnh lùa vào cổ liền rùng mình. Phương Nam nhìn bộ dạng của Lâm Tuyền cười khúc khích, kệ bản thân còn chưa mặc kín, đi tới chỉnh lại cổ áo cho Lâm Tuyền.

Phàn Xuân Bình thấy Lâm Tuyền đi ra, vội đi theo, vừa vặn nhìn thấy động tác thân mật của hai bọn họ, cười ngượng ngùng:

- Đài báo buổi tối khả năng có tuyết, hay để công ty phái xe ...

Phương Nam rút tay lại, Lâm Tuyền hận không thể đá Phàn Xuân Bình lăn ra đất:

- Không cần, chúng tôi đi thăm thành phố, bữa tiệc buoir tối anh đi thay tôi, rượu uống tối là dừng, đừng làm mất mặt tôi.

Phàn Xuân Bình nhe răng cười, rút đầu vào.

Lâm Tuyền ngửa cổ lên, đợi Phương Nam tiếp tục chỉnh lại cổ áo ình. Phương Nam không thèm nhìn y, dựng cổ áo lên đi trước, Lâm Tuyền vội chạy đuổi theo.

Trời âm u, xem chừng sẽ có tuyết rơi thật, hai người bắt xe bus trước cửa nhà máy, trên xe không có mấy người. Hai người ngồi ở hàng ghế trước, Phương Nam ngồi kê cửa sổ, Lâm Tuyền thoải mái chống cằm lên vai Phương Nam ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài.

Trời sắp tối xe mới đi nửa vòng quanh khu công nghiệp, đèn đường hai bên bật sáng, Lâm Tuyền ôm vai Phương Nam, cảm giác mu bàn tay lạnh lạnh, mấy bông hoa tuyết từ khe cửa bay vào, rơi trên mu bàn tay y.

- Tuyết rơi thật rồi.

Phương Nam nghe thấy Lâm Tuyền hô, quay đầu nhìn ra cửa sổ, tuyết đậm giống như tinh linh bay múa bên ngoài, khi bay qua ánh đèn phát ra ánh ngân quang lấp lánh, chỉ là tiếng tuyết rơi bị âm thanh hỗn tạp che lấp, lúc này trên xe đã chen kín công nhân về thành phố.

Phương Nam nhớ ra cô từng nói với Lâm Tuyền cả hai chưa bao giờ ngắm tuyết rơi, không ngờ y vẫn ghi nhớ trong lòng, cảm thấy hết sức ngọt ngào, hơi nghiêng đầu qua, áp má lên trán y. Lòng thầm nghĩ :” Dù chỉ được cậu toàn tâm toàn ý yêu tôi trong tích tắc, tôi cũng đủ rồi.”

286. Q.6 - Chương 27: Thành Thị Dụ Hoặc (02)

Xe dừng lại, một người trẻ tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi lên xe, mặc áo công nhân màu xám, đầu tóc rối bù, có vẻ như nông dân lên thành phố làm thời vụ. Tay hắn cầm một đồng 10 tệ, nhìn người trong xe cầu cứu, Lâm Tuyền nhớ lúc rời nhà máy có cầm thêm mấy đồng xu lẻ để phòng, đang định cho tay vào túi lấy mua vé giúp cậu ta thì nhìn thấy Lưu Tĩnh chen qua thanh niên đó lên xe.

Lưu Tĩnh không nhìn thấy Lâm Tuyền và Phương Nam, bỏ tiền xe vào ống, thấy chàng trai kia vẫn cầm đồng 10 tệ ngó xung quanh, hiểu ra chuyện gì, cho tay vào túi lấy một nắm tiền xu, thấy không đủ, lại lục túi lấy ra thêm một đồng nữa, đưa cho chàng trai kia:

- Cậu đếm lại xem.

Giây phút đó, Lâm Tuyền thấy Lưu Tĩnh không hề tệ như trong ấn tượng của y.

Lưu Tĩnh nhận lấy đồng 10 tệ của chàng trai trẻ, đang muốn đi vào trong, thấy Phương Nam và Lâm Tuyền ngồi cùng nhau, kinh ngạc che cánh môi hồng kiêu diễm:

- Lâm tiên sinh, Phương tiểu thư, sao ...

- Chủ nhiệm Lưu cũng vừa tan ca à?

Lâm Tuyền đứng dậy nhường chỗ cho Lưu Tĩnh:

- Chúng tôi quay về khách vừa vặn có xe bus đi qua nhà máy, nổi hứng không đi xe công ty.

Lưu Tĩnh liếc nhìn Lâm Tuyền không khách khí ngồi xuống chỗ y nhường ra, lòng hoài nghi mối quan hệ của hai người này, Tân Bắc Khuê Nghiệp có sơ xuất đến mấy cũng không thể để Lâm Tuyền đi xe bus về khách sạn được, nghĩ vậy nhìn kỹ lại Phương Nam.

Phương Nam mỉm cười:

- Tổng giám đốc muốn nhìn Tân Bắc ở khoảng cách gần.

Coi như là lời giải thích.

Lưu Tĩnh không rõ Phương Nam nói thế là ý gì, giải thích cho việc làm của cô và Lâm Tuyền, hay ám thị Lâm Tuyền có hứng thú với Tân Bắc? Đương nhiên chỉ cần có chút khả năng cũng phải đem toàn bộ nỗ lực ra ứng phó, Lưu Tĩnh cười nói:

- Lâm tiên sinh muốn thăm Tân Bắc mà không có tôi làm hướng dẫn thì sao được.

Lưu Tĩnh cởi chiếc khăn quàng cổ ra, Lâm Tuyền vừa vặn nhìn thấy mảng da ngực trắng bóc, vội chuyển ánh mắt sang người Phương Nam:

- Để chủ nhiệm Lưu làm hướng dẫn, tôi gánh vác sao nổi.

Lưu Tĩnh nghe y nói có ý ám chỉ, lòng không vui, nhưng ở trên xe bus không tiện giải thích, vả lại cũng tự hồ cũng đâu cần giải thích gì với Lâm Tuyền, quay mặt đi không thèm để ý tới Lâm Tuyền, nghĩ cách tiếp cận với Phương Nam.

Lúc sau xe đỗ lại, lái xe mở cửa sau ra.

- Bác tài ơi, bác mở cửa trước ra hộ được không?

Chàng thanh niên vừa nãy đổi tiền lẻ với Lưu Tĩnh nói:

Lên cửa trước, xuống cửa sau, ai đi xe bus cũng biết điều này, Lâm Tuyền ngẩng đầu nhìn khuôn mặt non nớt có chút rụt rè đó. Tài xế cũng nói:

- Muốn xuống xe đi cửa sau.

- Người cháu hơi bẩn.

Người trẻ tuổi nhìn trang phục công nhân bụi đất của mình, hẳn là từ công trường xây dựng nào đó lên xe:

- Đi ra cửa sau làm bẩn người khác.

Lái xe mở cửa trước, Lâm Tuyền chú ý nhìn chàng thanh niên xuống xe. Lái xe còn không quên quay lại nhắc hành khách:

- Lần này là tình huống đặc thù, lần sau không có nữa đâu, lên trước xuống sau.

Lâm Tuyền chợt cảm thấy, thành phố này cho người ta cảm giác cũng không tệ, quay sang nói với Lưu Tĩnh:

- Chủ nhiệm Lưu, nếu cô muốn làm hướng dẫn viên, tôi hi vọng mai có thể cùng tôi đi một vòng quanh khu công nghiệp.

Lưu Tĩnh ngược mắt nhìn Lâm Tuyền, vén sợi tóc trước trán ra, động tác bình thường, nhưng đầy phong tình, cô không hiểu tại sao trong thời gian ngắn Lâm Tuyền lại thay đổi thái độ như thế.

Dứt khoát từ chối nhiệt tình của Lưu Tĩnh muốn tiễn bọn họ về khách sạn, đợi Lưu Tĩnh xuống xe, trạm sau Lâm Tuyền và Phương Nam cũng xuống xe luôn, xuống xe Lâm Tuyền đưa tay ôm ngay lấy eo Phương Nam, còn trách cứ :

- Cái cô Lưu Tĩnh đó không biết điều, uống cho em vừa có chút ấn tượng tốt với cô ta, làm phí bao nhiêu thời gian của chúng ta, phải bù lại mới được.

Không khí ở Tân Bắc còn trong lành hơn ở Tĩnh Hải, chỉ là gió lạnh băng, Lâm Tuyền và Phương Nam tình tứ ôm nhau như bao cặp tình nhân khác, còn thi thoảng nghịch ngợm phả hơi khói vào mặt đối phương.

Ngắm thành phố rõ ràng chỉ là cái cớ, ăn tối ở quán ăn bên đường xong, Lâm Tuyền không che dấu mục đích thực sự của mình nữa.

- Thuê một khách sạn ở qua đêm nay nhé, khỏi bị họ làm phiền.

- Ừ.

Phương Nam lí nhí đáp, mắt lập lòe xuân tình, gò má hồng hồng kiều diễm.

Dưới ánh đèn nhu hòa, Phương Nam nằm trên chiếc giường lớn chăn gối xộc xệch, xung quanh là quần áo vứt vương vãi, hai tay chống trên giường, mông chống lên nghênh đón, mày nhíu lại, ánh mắt mê ly, cánh môi quyến rũ của cô theo từng nhịp ra vào của Lâm Tuyền phát ra tiếng rên rỉ tan chảy nam nhân, lửa dục trong người Phương Nam càng lúc càng dữ dội, mặt đỏ hồng, da thịt cũng hồng rực đầy quyến rũ.

Thời gian vừa rồi không được ở bên nhau, cả hai đều bị kìm nén, lúc này hưng phấn phát tiết, tiếng phát ra tiếng thở ngắn gấp, nặng nề của đôi nam nữ tràn ngập khắp phòng, hai cơ thể trần truồng nhấp nhô mạnh mẽ, Phương Nam đặt cao trào trước, toàn thân co giật nước ấm trong động hoa tuần ra ào ào vẫn cổ đợi Lâm Tuyền phát tiết xong mới kiệt sức nằm bẹp xuống.

Lâm Tuyền áp mình tẩm thân hoàn mỹ đó, chỉ một lúc tuổi trẻ giúp y nhanh chóng khôi phục phong độ, hai tay hết lên lại xuống hận không thể chạm tới mỗi tấc da thịt trên người Phương Nam, Phương Nam nằm im rên hừ hừ hưởng thụ đôi môi, bàn tay Lâm Tuyền phục vụ ...

Lâm Tuyền hôn dọc lưng Phương Nam rồi tới hai bờ mông tròn vành vạnh, Lâm Tuyền đột nhiên sinh ý nghĩ xấu xa, hai tay banh mông Phương Nam ra, nhìn hậu môn cô màu hồng hồng thối lại trông đoá hoa cúc, không kìm được hưng phấn cho tay chạm vào đó.

- Phương Nam, em muốn chỗ đó.

Lâm Tuyền nói một câu khiến Phương Nam kinh hãi:

- Không được, tuyệt đối không được.

Phương Nam giãy lên như đĩa phải vôi, quay người lại không để Lâm Tuyền đạt được mục đích:

- Học cái hay không học, lại học trò biến thái của bọn Tây.

- Í, sao chị biết là trò biến thái của bọn Tây, chị xem đĩa đó rồi phải không?

Lần trước Lâm Tuyền mang một đĩa phim người lớn tới dụ Phương Nam xem để học tập, nhưng Phương Nam không chịu xem, không ngờ về sau cô xem trộm:

- Ai bảo cậu vứt đĩa lung tung, làm người ta xem nhầm.

Phương Nam nói dối rất không đạt:

- Vậy thử một lần đi, nếu không thích thì lần sau không làm nữa.

- Còn muốn lần sau nữa à.

- Vậy một lần này thôi.

- Đã nói không là không.

- Đi mà

Tiếng chuông điện thoại đánh thức Phương Nam, đầu óc không được tỉnh táo lắm, lúc này chuông điện thoại đã tắt, chắc bên kia gọi quá lâu nên thôi rồi, Phương Nam lại nằm xuống, đêm qua thật quá mệt mỏi, làm cô chẳng muốn rời giường, quay sang nhìn Lâm Tuyền còn chưa tỉnh, mặt trời đã lên cao chiếu sáng khắp gian phòng, chiếu lên mặt y, do Lâm Tuyền nằm nghiêng người, nửa khuôn mặt khuất bóng, làm nét thanh tú đó có chút tà khí, ngủ vẫn còn cười.

Ai nghĩ cuộc gặp gỡ bất ngờ trên chuyến tàu đó đã đem lại kết quả kỳ diệu như thế, làm cuộc đời cô thay đổi hoàn toàn, Phương Nam hôn lên môi Lâm Tuyền, nụ cười trên môi y lan sang mặt cô.

Chuông điện thoại lại reo, Phương Nam đành ngồi dậy cầm máy lên nghe, vừa ấn nút nghe Phan Xuân Bình gấp gáp nói :

- Tổng giám đốc, người cục xúc tiến đầu tư đợi này giờ rồi, tôi gọi mấy lần không được.

Phan Xuân Bình thấy đêm qua Lâm Tuyền và Phương Nam không về khách sạn là đoán ra được chuyện gì rồi, sáng sớm không gọi làm phiền họ, nhưng lúc này là 8 giờ hơn ...

Phương Nam giật mình nhớ tới cuộc hẹn với Lưu Tĩnh hôm qua, định xuống giường thu dọn quần áo cho Lâm Tuyền, không ngờ cảm thấy đau đau, đi lại không tiện, tức tối xách túi Lâm Tuyền :

- Có dây ngay không, đều tại đồ hư hỏng cậu hại người ta.

287. Q.6 - Chương 28: Ông Trời Sẻ Nguyên Rửa Mày

Ngày 31 tháng 8, Lâm Tuyền dưới sự tháp tùng của Lưu Tĩnh và quan viên Tân Bắc tham quan tình hình kiến thiết khu công nghiệp, chiều hôm đó qua Tây Đô mượn đường bay về Kiến Nghiệp, chuẩn bị ngày hôm sau tham gia nghi thức mở cửa giao dịch Thiên Tế gia viên.

Ngày cuối cùng của năm 2003, ba chủ đầu tư lớn của Tân thành Nam Cảng tuyên bố từ bỏ nỗ lực duy trì giá nhà hiện tại, địa ốc Tỉnh Hải phản ứng tức thì, các nhà đầu tư khác đồng thời tuyên bố tăng giá nhà bán ra 8%, giá nhà ở của Tỉnh Hải sau khi hoàn toàn trừ bỏ chế độ phúc lợi năm 2003, tăng trưởng 37%.

Lâm Tuyền nhớ Quách Bảo Lâm đầu năm có nói :” Ông trời sẽ nguyên rửa mày.”

Năm 2003, Thực nghiệp Tinh Hồ được người trong nghề xưng là “vua công trình dang dở”, tổng cộng mua 7 hạng mục dang dở, chiếm 20% số công trình dang dở ở Kiến Nghiệp.

Từ năm 2001, Lạc Ích Đồng nghe kiến nghị của Lâm Tuyền, mua lượng lớn đất ở hồ Vị Danh, sau do địa ốc Hòa Hoàng sát nhập vào Thực nghiệp Tinh Hồ nên tạm thời đóng băng hạng mục này. Năm 2003 gần như các công trình dang dở ở Kiến Nghiệp đều đổi chủ 1 lần, không tìm được công trình dang dở thích hợp nữa, quy về xu thế khai phát hạng mục bên hồ Vị Danh là hợp thời cơ, vì thế khởi động hạng mục Thiên Tế gia viên.

Hai loại người bị người dân trong nước bình chọn đáng hận nhất trong năm 2003, là chủ đầu tư địa ốc và tập đoàn đầu cơ địa ốc Diêu Khuê. Tuy thực nghiệm Tinh Hồ tuyên bố cải tạo thành phố cũ là trách nhiệm của mình, nhưng là một trong số kẻ thúc đẩy thị trường địa ốc Kiến Nghiệp, nếu bị truyền thông công bố, nói không chừng hôm nào đó công ty nhận được bom thư.

Lâm Tuyền từ chối nhiệm vụ cắt băng khánh thành, Lạc Ích Đồng nói mình già rồi, nói năng không lưu loát. Cổ Lương Vũ đẩy cho Lạc Tình nói cô, hình tượng tốt, khí chất tốt. Lạc Tình bảo tuổi tác mình không phù hợp.

Thế là cuối cùng dưới bối cảnh đó Tiền Vi lần đầu tiên được xuất hiện dưới tầm mắt giới truyền thông, ủy khuất bật khóc. Trước kia cô ao ước đứng dưới ánh đèn chớp liên tục của phóng viên, giờ tiếng tăm cái nghề này thối như thế, ai mà thêm? Đi tìm Lâm Tuyền làm mình làm mẩy, Lâm Tuyền phải vất óc nghĩ bài phát biểu cho cô, vì thế ở lễ khai trương, Tiền Vi tuyên bố :

- Thực nghiệp Tinh Hồ là doanh nghiệp có trách nhiệm xã hội, tuyệt đối không tham gia hành vi đẩy giá nhà ở liên cao, chúng tôi sẽ ra sức góp phần bình ổn giá nhà ở của Kiến Nghiệp. Thiên Tế gia viên bán ra công trình kỳ một với mức độ điều chỉnh không quá 10% so với giá thị trường

Phát biểu này bị Quách Bảo Lâm cười nhạo là " gái điếm muốn lập bia trình tiết", song gây chấn động lớn trong giới, được một tờ báo gọi là chủ đầu tư địa ốc có lương tâm nhất.

Mặc dù không biết bị bao nhiêu người nguyên rủa, song tâm tình Lâm Tuyền không thể tốt hơn được, ngày mai là năm mới, luật năng lực mới của Đức chính thức có hiệu lực, đánh dấu người Đức với tầm nhìn xa rộng, tiến bước lớn ở sản nghiệp quang điện.

- Nước Đức sẽ thay thế Nhật thành thị trường quang điện lớn nhất.

Lâm Tuyền vô cùng tin tưởng nói với :

- Tôi chúc mừng trước ngài Stambachr, cty Stambachr sẽ tiến từng bước vững chắc lên ngai vàng.

- Liên hợp Tinh Hải mới là ngậm miệng ăn tiền.

Schrock không biết nghe đâu ra tục ngữ này, nhưng Lâm Tuyền hiểu hẳn có ý học cách dí dỏm của người phương đông:

- Nhìn hợp đồng của các vị với MSMM là thấy điều đó, không biết ông Lâm may mắn hay là con chim ưng độc nhất vô nhị.

- Chim ưng?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Tôi nghĩ tôi chỉ là người có chút may mắn thôi.

- Tổng giám đốc khiêm tốn quá.

Dương Đắc Chí nhảy từ tổng cty xây dựng sang, lúc này cũng tham gia nghi thức khánh thành Thiên Tế gia viên:

- Tôi chưa từng thấy người quyết sách có tầm nhìn nhạy bén hơn tổng giám đốc.

Lời khen này của ông ta tới từ đáy lòng.

Địa ốc lên cơn sốt, TTCK lại suy sụp, giá cổ phiếu 00601 tuột dốc không phanh, lại lần nữa xuống dưới giá 2 đồng. Trừ xu thế chung của TTCK, trong quá trình này Lệ Cảnh, Liên hợp Tinh Hải bán cổ phiếu quy mô lớn là nguyên nhân hàng đầu.

Khiến Dương Đắc Chí thán phục là thời cơ Liên hợp Tinh Hải bán cổ phiếu, 13% cổ phiếu bán ra thậm chí còn có giá hơn 20% cổ phiếu mà Lệ Cảnh bán.

Kết quả này đủ khiến Trương Giai Minh hận Lâm Tuyền tới tận xương tủy.

Nhưng địa ốc lên cơn sốt làm bọn họ nhìn thấy hi vọng kiếm lợi từ Thế Kỷ thành, cuối năm 2003, tổng cty xây dựng và Lệ Cảnh hợp tác cùng thành lập công ty hạng mục khởi động hạng mục Thế Kỷ thành.

Thế nhưng sự ra đi của Dương Đắc Chí và một loạt nhân viên cốt cán khiến nguồn nhân lực của tổng cty xây dựng suy yếu, khối động hạng mục lớn như thế chỉ khiến chu kỳ khai phát kéo dài.

Lâm Tuyền nâng ly rượu vang lên uống cạn, không nói gì cả.

Với Dương Đắc Chí mà nói, hạng mục Thế Kỷ thành toàn diện khởi động ít nhiều khiến ông ta vui mừng trên tai họa của người khác. Dương Đắc Chí rời tổng cty xây dựng có phần bất đắc dĩ, sau khi gia nhập Thiên Tinh Hồ, qua năm tháng hòa nhập, cuối cùng dần tiến vào tầng hạch tâm, đã có hiểu biết nhất định về đế quốc kinh tế khổng lồ do Liên hợp Tinh Hải, Đông Đô, Hòa Hoàng và Đầu tư Nam Cảng khổng chế.

Nhân vật hạch tâm đế quốc này là chàng thanh niên vừa mới tròn 26, chỉ có nhân viên tiến vào tầng hạch tâm mới biết truyền kỳ sáng nghiệp của Lâm Tuyền, có thể nói mỗi lần điều chỉnh trọng đại của y, đều đẩy đế quốc này lên tầm ới.

Tinh Hải năm 2003 tăng giá trị đầu tư vào sản nghiệp kỹ thuật cao, Lưu Hoa Đông và Chu Vân Thiên hối hận hết sức, đầu năm Lâm Tuyền đồng ý nhường 30% cổ phần Tân Năng Liên Hợp cho bọn họ, lúc đó ai ngờ trong một năm có biến hóa kinh thiên động địa như thế, mặc dù lời hứa vẫn còn, nhưng giá trị cổ phần của Tân Năng Liên Hợp đã tăng lên mấy lần.

Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên không biết phải bỏ bao nhiêu mới mua được 30% cổ phần của Tân Năng Liên Hợp, cho nên ngậm miệng không nhắc tới nữa, chỉ hi vọng triển khai hợp tác mật thiết hơn với Liên hợp Tinh Hải ở các hạng mục khác.

Đơn đặt hàng nguyên liệu Si khổng lồ mà Liên hợp Tinh Hải là mỏ vàng lớn nhất, Chu Vân Thiên nhìn thấy Lâm Tuyền ghen tỵ muốn bóp chết y:

- Công ty nào lần đầu hợp tác với anh Lâm đều khó tránh khỏi bị xẻo một miếng thịt, đầu tiên là Tinh Hồ, sau tới Giai Thanh, Hòa Hoàng, giờ tới MSMM, nghe nói CEO của người ta bị ép từ chức.

Lâm Tuyền chỉ cười khê.

Tiểu Tư Vũ năm nay đã sang tuổi thứ 7 rồi, hôm nay cô bé mặc váy lễ phục tím thẫm, bên trên đính kim tuyến sáng lấp lánh, khuôn mặt như con búp bê sứ, cô bé là tiểu công chúa của bữa tiệc hôm nay, khiến ai cũng thích cô bé đang đi tìm mẹ, nhưng bị người khác chen tới trước mặt quá nhiều, thế là lúc sau quên cả mục đích.

Không giống như đứa trẻ khác sợ hãi ở chỗ đông người lạ, Tiểu Tư Vũ bị Lâm Tuyền tha lời đi khắp các cuộc họp khiến cô bé rất dạn dĩ khi tiếp xúc với người lớn, Lâm Tuyền và Phương Nam cũng yên tâm để cô bé chạy đi chơi một mình mà không phải quá lo lắng.

Tiểu Tư Vũ tay cầm đĩa, đi săn tìm món cô bé yêu thích trong bữa tiệc, dù món đó rơi vào tay người khác rồi, chỉ bằng một hai câu nói ngọt ngào, một điệu bộ đáng yêu là thứ đó sẽ xuất hiện trên đĩa cô bé, sau đó Tiểu Tư Vũ sẽ quay đi với một nụ cười đắc ý trên môi, giống như vừa rồi chỉ cần để Lạc Tinh béo má một cái, đổi lại số ô mai Lạc Tinh vợ vét được rơi vào đĩa cô bé.

288. Q.6 - Chương 29: Thủ Tướng Muốn Biết Quá Trình Phát Triển Của Liên Hợp Tinh Hải (1)

Lâm Tuyền thoát khỏi đám Chu Vân Thiên đi tới khom lưng xuống há miệng ra, Tiểu Tư Vũ cho ô mai vào miệng y rồi giật nhanh lại, làm Lâm Tuyền cắn hụt, rồi cho ngay quả ô mai vào miệng cười khanh khách. Lâm Tuyền làm bộ nổi giận đưa tay ra cù nách, Tiểu Tư Vũ bỏ chạy, nhưng Lâm Tuyền tóm lấy được, hai hai cha con đùa giỡn một hồi, Lâm Tuyền đặt cô bé ngồi lên vai mình.

- Mau xuống đi, nếu ngã thì sao?

Phương Nam từ xa nhìn thấy đi nhanh tới muốn đỡ Tiểu Tư Vũ xuống, nhưng cô bé ôm chặt lấy đầu Lâm Tuyền không chịu buông.

- Cậu chiều nó như vậy, sau này nó mà thành cái tính điêu ngoa ương bướng, tôi tính sổ với cậu.

Lâm Tuyền cười hì hì, ghé vào tai Phương Nam nói nhỏ:

- Chuyến này tới thủ đô với em nhé.

- Cậu đi tham gia hội thảo, tôi không giúp được gì thì đi theo làm gì, Tư Vũ sắp có buổi biểu diễn, nó đang trách cậu không tham gia được, nếu tôi cũng đi, nó sẽ không nói chuyện với tôi nữa tháng đấy.

- Ba không được bắt cóc mẹ.

Tiểu Tư Vũ kéo tai Lâm Tuyền, nghiêm nghị nói:

- Được được, vậy để mẹ ở lại với con.

Lâm Tuyền nhe răng cầu xin:

Hội thảo lần này liên quan tới điều chỉnh chính sách địa ốc, Lâm Tuyền không chỉ là thánh giả, Lâm Cẩm Nam còn tiến cử y làm một trong số người báo cáo chủ yếu. Hai năm qua y và Lâm Cẩm Nam cùng liên danh phát biểu nhiều luận điểm học thuật có sức ảnh hưởng, trong giới kinh tế có chút tiếng tăm rồi.

Tiền Vi tiếp đãi khách khứa mệt nhoài, bụng đói meo mà vẫn phải tươi cười, lúc này mới nhận ra đứng trước sân khấu không toàn màu hồng như cô nghĩ, vất vả lắm trốn vào được một góc kín đáo ăn ngấu nghiến mấy miếng bánh Tôn Phi Phi tuần cho, trốn sau lưng Tôn Phi Phi ăn vừa nhìn ba người Lâm Tuyền nói:

- Cô nhìn xem, rõ ràng là một gia đình hạnh phúc, sao tới giờ bọn họ vẫn chưa công khai quan hệ nhỉ? Hừ, tổng giám đốc của chúng ta thì khỏi phải nói rồi, chả lẽ vấn đề ở phía Phương Nam?

- Chuyện phức tạp hơn cô nghĩ, Phương Nam còn áy náy với người chồng kia, vả lại hình như mẹ của Lâm Tuyền cũng không tán thành chuyện hai bọn họ ...

Tôn Phi Phi rất thân thiết với Phương Nam và Lâm Tĩnh Di, nên biết khá tường tận:

- Phương Nam không muốn để Lâm Tuyền khó xử.

- Ra là thế, nhưng vài năm nữa tuổi xuân trôi qua, ai dám bảo Lâm Tuyền không thay đổi, cô bé Tư Vũ đâu đủ đảm bảo, nếu tôi là Phương Nam, tôi sớm sinh cho anh ấy một đứa con rồi.

- Cô thấy Phương Nam là người thế nào?

Tôn Phi Phi đột nhiên hỏi:

- Tôi thà đắc tội với cô còn hơn, ít nhất tôi biết cô hận tôi nếu có, còn Phương Nam lúc nào cũng mỉm cười chẳng biết cô ấy nghĩ gì, là tuýp người tôi ón nhất.

Tiền Vi làm động tác rùng mình:

- Làm gì quá đáng như cô nói, Phương Nam tốt lắm, nhưng cô cũng không sai, Phương Nam không phải vừa. Sau này bất kỳ cô gái nào muốn đến được tới Lâm Tuyền thì điều kiện tiên quyết là phải chấp nhận sự tồn tại của Phương Nam, lạt mềm buộc chặt, tôi tin cô ấy sẽ có cách bảo vệ quyền lợi của mình

- Thôi, không không nói chuyện họ nữa, đau đầu, còn cô thì sao, đừng nói vì ai đó mà tới giờ vẫn chưa có bạn trai nhé.

- Xì, cô định nói Lâm Tuyền chứ gì?

Tôn Phi Phi ngênh mặt lên:

- Tôi nhìn thấu anh ta lâu lắm rồi, không có chuyện đó đâu...

Chợt đổi giọng rất gian:

- Mà lạ nhé, cô là người đầu tiên hỏi tôi về chuyện của họ đấy, đâu phải trong công ty chỉ có cô là tò mò. Tôi chu ý thấy cô và Lâm Tuyền cũng có vài biểu hiện lạ, định làm mối tình công sở đấy hả?

- Cô nói bậy bạ, tôi là phụ nữ có chồng rồi.
- Có chồng không có nghĩa là không ăn vụng, khai ra đi, chị em với nhau cả.
- Ài, Tiểu Từ ứng phó với khách, không biết cô ấy lo được không, tôi phải đi đây ...

Tiền Vi luống cuống chạy đi trong tiếng cười khanh khách của Tôn Phi Phi.

Ngày 12 tháng 1, Phan Xuân Bình tháp tùng Lâm Tuyền tới thủ đô, Lâm Tuyền để hẳn một mình đi tham quan thành phố, y tới nhà khách Sơn Quốc nơi tổ chức hội thảo. Lâm Cẩm Nam đã tới trước y hai ngày, ông là người triệu tập hội thảo, phải giúp đơn vị tổ chức liên lạc với người tham gia, Lâm Tuyền lần nào cũng muốn đến sớm giúp ông, nhưng chỉ trước một ngày mới thoát thân được, sau hội thảo có thể bồi tiếp ông vài ngày, một khi y thoát thân được thường không về gấp.

Lâm Cẩm Nam 64 tuổi, tóc trắng thưa thớt, tinh thần quắc thước, mắt rất tinh nhìn Lâm Tuyền mặc áo khoác lam thẫm đi lên bậc thềm, cười nói:

- Thầy xem bản thảo của em rồi, rất có tính xây dựng, không cần thầy sửa gì cả.
- Thầy an bài em ở vị trí cuối cùng, liệu có ...

Lâm Cẩm Nam khoát tay:

- Không sao hết, chúng ta làm người cứu lý luận không quan tâm nhiều tới quy tắc đó, đề xuất của em có tính kiến thiết nhất, tôi còn muốn em phát biểu đầu tiên, sau nghĩ lại để giáo sư Ngô Đình Chi phát biểu trước

Hội thảo diễn ra trong ba ngày, chỉ có quan viên bộ xây dựng, bộ tài nguyên đất đai tham gia, thảo luận chuyên sâu về nguyên nhân và hiện trạng sản nghiệp địa ốc quá nóng. Chủ đề báo cáo của Lâm Tuyền là (dòng chảy vốn đằng sau sản nghiệp địa ốc). Đồng USD đi xuống, đồng Tệ tăng giá tương đối, lượng lớn vốn nước ngoài đổ vào trong nước, gặp đúng lúc quốc gia ổn định vĩ mô năm 1998, không chỉ vốn nước ngoài mà vốn dân gian cũng thặng dư, tìm không ra lối thoát, vừa vặn nà nước có chính sách cổ vũ địa ốc, tiền liền ồ ạt đổ vào đó. Lâm Tuyền chỉ ra, kiểm chế mềm dẻo thị trường địa ốc quan trọng nằm ở chỗ hạn chế tài chính đổ vào, trấn áp kẻ đầu cơ bỏ đi, tồn hai tới ba năm có thể ổn định thị trường.

Đó chỉ là ổn định với mức độ tăng tương đối, còn người dân hô hào muốn giảm giá nhà là hi vọng xa vời.

Lâm Tuyền đi theo Lâm Cẩm Nam tham dự hội nghị hơn 20 lần, không xa lạ gì những vị thái sơn bắc đẩu trắng ngành, báo cáo của y đã phát tới tay mọi người, đến khi nghiên cứu thảo luận mới là lúc khảo nghiệm công lực của y.

Báo cáo đọc xong, đang chuẩn bị triển khai nghiên cứu thì cửa phòng hội nghị mở ra, một trung niên mặc áo vest xám đi vào, thấy mọi người đứng dậy, ông ta giơ tay bảo tất cả ngồi xuống:

- Tôi định đến nghe, song bị cuộc họp khác làm lỡ, đến muộn mất một tiếng. Mọi người thông cảm, cứ tiếp tục đi.

Lâm Tuyền nhìn sang Lâm Cẩm Nam, không ngờ thủ tướng tới nghe, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, may mà thủ tướng đến muộn, nếu không chả biết y có thuận lợi đọc hết báo cáo không.

Lâm Cẩm Nam đứng lên chủ trì hội thảo:

- Ăn mặc ở đi lại, kinh tế dân sinh là đại sự, nhưng tình hình trong nước hiện nay như con quái thú điên cuồng, mọi người cũng thấy rồi, địa ốc năm nay còn nóng hơn năm ngoài, các loại phương án ứng phó chỉ là mất bò mới lo làm chuồng. Làm sao mới khống chế được con quái thú này, mỗi người có ý kiến riêng. Lâm Tuyền là học sinh của tôi, là học giả thì còn non nớt, nhưng ở kinh nghiệm thực tế thì đáng cho chúng ta tham khảo ...

Hội thảo không vì sự xuất hiện của thủ tướng mà trở nên câu nệ, Lâm Tuyền lúc đầu có chút gò bó, nhưng dần dần đi sâu vào tranh luận nghiên cứu, quên luôn cả khác biệt thân phận, trong cả quá trình đó thủ tướng không phát biểu, chỉ lấy giấy bút không ngừng ghi chép.

Hội thảo tiến hành tới lúc chập choạng tối, mấy vị học giả vẫn còn say sưa bàn bạc, buổi tối bộ xây dựng có tổ thức tiệc, thủ tướng bận quốc vụ, thân thiết bắt tay tạm biệt các học giả.

289. Q.6 - Chương 30: Thủ Tướng Muốn Biết Quá Trình Phát Triển Của Liên Hợp Tỉnh Hải (2)

Sau bữa tiệc Lâm Tuyền đưa Lâm Cẩm Nam về nhà khách rồi cũng trở về nơi nghỉ chân, Phàn Xuân Bình đang triển lãm những món quà hần thu thập được cho Vương Thúy trong ba ngày qua. Có thể toàn tâm toàn ý làm điều gì đó cho người mình yêu đúng là một loại hạnh phúc, mai y phải đi Hương Sơn với Lâm Cẩm Nam, quà cho Phương Nam và Tiểu Tư Vũ thì phải đích thân mua, còn quà cho người khác đành nhờ Phàn Xuân Bình làm thay.

Ngâm mình trong nước nóng tiêu trừ hết mỗi mệt một ngày, ngồi trước bàn đọc báo cáo các học giả khác, các báo cáo này đều rất gay gắt chỉ ra vấn đề sâu sa của sản nghiệp địa ốc.

Chuông điện thoại vang lên, Lâm Tuyền còn nghĩ Tiểu Tư Vũ khe chuyện biểu diễn của cô bé, cầm điện thoại lên nghe thần sắc nghiêm túc, bảo Phàn Xuân Bình nghe:

- Chuẩn bị quần áo cho tôi, bộ vest xanh thẫm ấy.
- Lúc này mà còn ra ngoài sao?

Phàn Xuân Bình thấy sắp 12 giờ đêm rồi, song vẫn mở tủ chuẩn bị quần áo để lên ghế sofa, thấy Lâm Tuyền cạo râu gọn gàng, còn dùng máy sấy tóc chỉnh lại đầu tóc..

Lâm Tuyền thay y phục xong, đứng trước gương ngắm nghía một hồi, chỉnh cổ áo thật cân, còn lấy đồ nghề lau giày cho sáng bóng.

- Đi gặp ai mà giống như tiểu thư lần đầu tiếp khách thế?

Phàn Xuân Bình nói đùa:

- Gặp ai không nói, chỉ nói năm phút sau có người tới đón.

Lâm Tuyền thấy mình chải chuốt quá mức rồi, nên mặc một chút thì hơn. Đang nói chuyện thì có người bấm chuông, Phàn Xuân Bình mở cửa, hai người mặc vest đen xuất hiện:

- Xin hỏi anh Lâm có ở đây không?

Phàn Xuân Bình nhường đường:

- Tổng giám đốc của chúng tôi ở trong.

Hai người đó nhét tai nghe trong tai, trang phục giống vệ sĩ trong phim, tóc cắt ngắn gọn gàng, vẻ mặt không có nhiều biểu cảm, nhìn thấy Lâm Tuyền nói ngay:

- Chúng tôi nhận lệnh tới đón anh, có thể đi chưa?
- Thầy Lâm bảo các anh tới?
- Vâng, có người khác đi đón giáo sư Lâm.

Lâm Tuyền theo hai người đó đi vào chiếc xe màu đen, cảm giác tim đập to hơn tiếng xe khởi động, đầu hết sức căng thẳng, xe đi vào một nơi thần bí trong mắt người dân, ở cửa kiểm tra gặp Lâm Cẩm Nam, hỏi nhỏ:

- Thầy, có phải thủ tướng tìm chúng ta không?
- Thủ tướng rất quan tâm tới thị trường địa ốc, cũng rất lo lắng, lần này do thủ tướng điểm danh bộ xây dựng tổ chức hội thảo, thủ tướng đã đọc hết báo cáo của từng người, đánh giá cao báo cáo của em. Cho nên chiều nay mới tới dự thính.

Theo thư ký quốc vụ tới một văn phòng bố trí đơn giản sạch sẽ, thủ tướng đang đọc văn kiện, thấy thầy trò họ đi vào, nói:

- Tối thế này còn tìm mọi người tới thật áy náy, mấy ngày này tôi bận quá, không an bài được thời gian khác.

Rồi đứng dậy mời họ ra phòng khách, Lâm Tuyền y như học sinh lần đầu theo mẹ đến lớp, chỉ lèo đèo theo sau Lâm Cẩm Nam không nói được gì.

Thư ký quốc vụ mang trà nước lên, thủ tướng nhận thấy Lâm Tuyền rất căng thẳng, nói đùa vài câu cho không khí thoải mái hơn mới hỏi:

- Tôi đã nghe báo cáo của cậu rồi, một người trẻ tuổi rất có kiến giải, giáo sư Lâm nói cậu rất có kinh nghiệm thực tế ở thị trường địa ốc?

Lâm Tuyền hít sâu một hơi, người hơi ngả về phía trước, cung kính trả lời:

- Vâng, 4 năm trước tôi thấy địa ốc có cơ hội bùng nổ nên gom ít tiền tiến vào nghề này.

-Ồ, 5 năm trước cậu đang là sinh viên, năm nay cậu 25 hay 26, người trẻ tuổi hiện nay có khí phách hơn chúng tôi nhiều.

- Tôi sinh năm 77, ba năm rưỡi trước khi học năm thứ ba của Đh Đông Hải có nắm một công ty địa ốc, tham gia cổ phần vào một công ty, quy mô hai công ty đều chừng 7 tỷ.

Lâm Tuyền thành thật trả lời:

Thủ tướng hơi kinh ngạc nhìn Lâm Tuyền, ánh mắt trở nên sắc bén.

Lâm Cẩm Nam không muốn học trò của mình để lại ấn tượng là kẻ đầu cơ địa ốc với thủ tướng, nói vào:

- Trong tay Lâm Tuyền còn có một doanh nghiệp tên là Tân Năng Liên Hợp.

- Tôi biết, hay dở gì thì tôi cũng là tổ trưởng tiểu tổ lãnh đạo sản nghiệp năng lượng mới mà, giữa năm có cuộc họp, giám sư Nghiêm Lập Hoàng đại biểu Tân Năng Liên Hợp tham gia:

Ánh mắt thủ tướng trở nên nhu hòa hơn:

- Kể tôi nghe lịch sử sáng nghiệp của cậu đi, tò mò của tôi bị khơi lên rồi đấy.

Muốn được thủ tướng tín nhiệm không thể dấu diếm gì, đương nhiên thao tác vi phạm không thể ngốc nghếch nói thẳng ra. Lâm Tuyền bắt đầu từ Tú Thủy Các rồi dần dần tới hợp đồng với MSMM gần đây, đương nhiên trọng điểm nói tới kế hoạch kiến thiết Tân thành Nam Cảng, biện pháp kiềm chế giá nhà cùng cải tạo môi trường sư phạm, để không tới mức khiến thủ tướng cho rằng mình là kẻ giàu mà bất nhân, chỉ biết vơ vét tài sản.

Có một điều hay là Lâm Tuyền thường ứng phó với cha mình, nên y rất biết cách ăn nói sao cho giảm bớt tội nâng công của mình lên.

Thủ tướng nghe xong dựa vào lưng ghế cảm khái:

- Từ 10 triệu tới 10 tỷ, chỉ mất 5 năm, đúng là kỳ tài xuất thiếu niên, cậu không chỉ có thanh tự lớn lại còn tinh thông lý luận kiến thiết kinh tế, thật hiếm có. Nói như thế công ty dưới tên cậu đang chuyển dời sản nghiệp sang năng lượng mới?

- Vâng, tiến vào sản nghiệp năng lượng mới nhờ chút duyên phận, Cty điện mặt trời Tây Phục xây dựng ba năm vì vấn đề kinh tế mà trì trệ lại, khiến hai công ty đầu tư vào nó ở Thông Nam cũng rơi vào khốn cảnh, bí thư thị ủy Triệu Tăng tìm tôi nhờ giải quyết vấn đề. Từ lúc đó tôi tìm hiểu hiện trạng của sản nghiệp này, nhận ra chúng ta kém xa thế giới, nếu không ra sức đuổi theo, sẽ càng tụt hậu, nên đem tài chính trong tay đầu tư vào sản nghiệp năng lượng mới, lúc đầu chưa ý thức được sản nghiệp sẽ có cơ hội phát triển mạnh mẽ ...

Lâm Tuyền khiêm tốn nói:

- Tôi hợp đồng cung cấp hàng với MSMM, có ý vị đầu cơ mạo hiểm nhiều hơn.

- Không, không, tất cả đều nhờ nhân quang và khí phách mới được, hãy nói kiến giải của cậu về sản nghiệp năng lượng mới đi.

Thủ tướng tựa hồ quên mục đích ban đầu tìm Lâm Cẩm Nam và Lâm Tuyền:

Ba giờ sáng, ba người bọn họ vẫn trò chuyện say sưa không có dấu hiệu ngừng lại, thư ký quốc vụ tới nhắc nhở:

- Thủ tướng, sáng mai còn có cuộc gặp gỡ với khách nước ngoài.

Thủ tướng lúc này mới chú ý đã muộn quá rồi, bảo thư ký:

- An bài Tiểu Lâm gặp mặt các đồng chí cục năng lượng, kiến giải độc đạo của cậu ấy là thứ các vị quan lão gia kia không tiếp xúc tới, tôi nghĩ sẽ có ích với họ. Ngày kia có thời gian không, vấn đề định thảo luận hôm nay còn chưa nói.

- Ngày kia thủ tướng có một bữa cơm.

Thư ký quốc vụ nói ra lịch trình an bài:

- Vậy xin lỗi người ta hộ tôi, an bài ngày kia cùng ăn cơm công tác vậy.

Thủ tướng nói câu này nhìn sang hai thầy trò họ Lâm hỏi ý:

Lâm Cẩm Nam gật đầu:

- Vậy chúng tôi không làm phiền thủ tướng nghỉ ngơi nữa.

Ngày hôm sau Lâm Tuyền tham gia cuộc họp của cục năng lượng, tuy Lâm Tuyền được thủ tướng chỉ định chiếu cố, các quan viên tai to mặt lớn khách sáo với y, nhưng Lâm Tuyền tự biết mình, nghe nhiều nói ít, cuộc họp thành công tốt đẹp, thực chất tác dụng tới đâu có trời biết.

290. Q.6 - Chương 31: Tương Phùng Tàn Khốc.

Tối ngày thứ ba Lâm Tuyền và Lâm Cẩm Nam cùng tham gia bữa cơm công tác với thủ tướng, lần này thảo luận vấn đề địa ốc thủ tướng quan tâm, Lâm Tuyền đem nguy hiểm y nhận thức được nói ra tường tận, tất nhiên những điều này có cơ cấu kinh tế báo cáo cho thủ tướng rồi, nhưng là người trong cuộc Lâm Tuyền nhận thức sâu sắc nhất, cùng với đủ hiện tượng phạm pháp, dối trên lừa dưới một học giả thuần túy như Lâm Cẩm Nam chưa chắc đã biết.

- Xử lý không thỏa đáng sẽ gây ra nguy cơ tài chính?

Thủ tướng nhíu mày:

- Đó là ý kiến nông cạn của tôi. Hạn chế, trấn áp, xua đuổi, hạ cánh là bốn bước có thể đi. Hạ chế tài chính đầu tư, thắt chặt ngân hàng, hạn chế khoản vay mua bán đầu tư địa ốc, hạn chế mở rộng quy mô sản nghiệp địa ốc. Bước thứ hai là trấn áp quỹ đầu cơ, để nhà ở tới được người dân nhu cầu thực sự, đảm bảo an toàn hệ thống tài chính. Bước thứ ba dùng biện pháp cứng rất xử lý quỹ tài chính phạm pháp, sau đó tới bước thứ tư hạ cánh chuyển dời sản nghiệp, hóa giải nguy cơ từ căn bản. Mỗi năm tiến hành một bước, năm sau phải tăng cường hiệu quả của năm trước, ít nhất năm sau pháp hạn chế được thể tăng trưởng nóng của thị trường địa ốc thì các bước mới có thể thuận lợi triển khai. Ngoài ra quyết tâm của TW mẫu thuẫn nhất định với lợi ích của nhà đầu tư và chính phủ địa phương, hiệu quả thực thi sẽ giảm sút, cho nên khi định ra chính sách phải thật nghiêm, để địa phương mặc cả.

Thủ tướng cười ha hả:

- Tiểu Lâm cũng có nhận thức tỉnh táo về chính trị đấy, kinh nghiệm của cậu là điều quý giá, quan viên ti địa ốc bộ xây dựng không bì được với cậu, nên để bọn họ xuống dưới nhiều hơn, giao lưu với người như cậu. Theo báo cáo của họ thì thị trường địa ốc còn có thể duy trì 5 năm, mấy năm qua các thành phố chủ yếu giá nhà tăng gấp đôi rồi, để 5 năm sau mới giải quyết thì tôi thành tội nhân dân tộc mất. Có điều nước ta quá rộng, vấn đề phức tạp, bất cập nhìn thấy, song khó thay đổi một sớm một chiều, người trẻ tuổi như các cậu nên có trách nhiệm từ sớm, cống hiến thay đổi quốc gia ...

Rồi quay sang nói với thư ký:

- An bài Tiểu Lâm vào cơ chế đối thoại, kinh nghiệm của cậu ấy là điều chúng ta phải coi trọng.

Cơ chế đối thoại là kênh trọng yếu để lãnh đạo quốc gia tìm hiểu tình hình trong nước, người gia nhập cơ chế này đều là học giả nổi tiếng.

Lâm Tuyền không muốn vào chính giới, nhưng có cơ hội tiếp xúc với lãnh đạo quốc gia thì làm sao có thể bỏ qua? Đứng dậy kích động nói:

- Công hiến chút sức lực cho quốc gia là tâm nguyện đời này của tôi, cảm ơn thủ tướng cho tôi cơ hội.

Khi nói những lời đó Lâm Tuyền không chút giả dối nào, hoàn toàn bằng vào nhiệt huyết sôi sục của thanh niên, song kích động qua đi, Lâm Tuyền vẫn là Lâm Tuyền.

Ở lại thủ đô thêm hai ngày nữa, tiếp xúc với các quan viên cục tài nguyên đất đai, tới ngày 5 tháng 2 Lâm Tuyền mới cùng Lâm Cẩm Nam lên máy bay về Kiến Nghiệp.

Lâm Tuyền vốn định tiễn Lâm Cẩm Nam về trường trước, nhưng ông nói:

- Tôi tới nhà Lục Bá Uyên tham gia một bữa tiệc, bọn họ sẽ phái xe tới đón, em cứ đi đi.

Nhìn thấy Phương Nam nắm tay Tiểu Tư Vũ đứng vẫy ở cửa ra, Lâm Tuyền không khách khí nữa;

- Vậy em chào thầy.

Cùng Phan Xuân Bình kéo va li ra ngoài, giao cho Quý Vĩnh, bế bổng Tiểu Tư Vũ lên, Tiểu Tư Vũ vùng vẫy:

- Con là đại cô nương rồi, không muốn bế.

Chỉ là miệng nói thế mà thoát cái leo lên cổ Lâm Tuyền, khiến mọi người cười ồ lên.

Lâm Tuyền nhe răng với Phương Nam, hai cha con dương dương đắc ý đi ra xe.

- Đào Đào ...

Nghe thấy tiếng gọi này, Lâm Tuyền thoáng sững người, hơi quay đầu lại, chỉ thấy hai người phụ nữ khí chất cao quý đang nhìn về phía này, trong đó có một người tuổi chừng 40 nhưng vẫn xinh đẹp quyền rũ, dáng vẻ hết sức kích động, người Lâm Tuyền cứng lại, mắt trở nên mơ hồ, song y vẫn quay đi.

Tất cả chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc rất ngắn song Phương Nam miễn cảm nhận ra, khoắc cánh tay y, cũng quay đầu nhìn lại:

- Nhìn gì thế, người ta gọi Đào Đào mà, chúng ta đi thôi.

Lâm Tuyền cười gượng:

- Ủ, đi thôi.

Phương Nam nhú mày nhìn hai phụ nữ trung niên thêm lần nữa, thấy bọn họ vẫn nhìn phía này, trong đó một người mặc áo khoác lông sang trọng đưa tay bịt lấy miệng, có vẻ đang cố kiềm chế tiếng khóc, khuôn mặt đó khiến có cảm giác quen thuộc.

Bất giác Phương Nam bước chậm lại, nhưng bị Lâm Tuyền kéo lên xe.

Phan Xuân Bình ngồi cùng Quý Vĩnh ở ghế trước, nhường toàn bộ khoang sau cho ba người Lâm Tuyền.

Cửa xe đóng lại, Phương Nam vẫn đắm chiêu nói:

- Người phụ nữ đó trông giống Lục Nhất Mạn quá, cảm giác bà ấy gọi cậu đó.

Lâm Tuyền cài dây an toàn cho Tiểu Tư Vũ, tay run run:

- Em quên hết chuyện trước kia rồi ...

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ bà ấy là ...

Phương Nam chợt hiểu ra là chuyện gì:

- Đào Đào là tên hồi đó của em.

Lâm Tuyền vẫn không ngẩng đầu lên:

- Á.

Phương Nam đưa tay ra định mở cửa ra nhưng Lâm Tuyền giữ lại:

- Bỏ đi, hiện giờ em rất tốt.

- Ông trời đã an bài cơ hội này, sao cậu lại bỏ qua.

Lục Nhất Mạn giống người đó như thế, tức là Lâm Tuyền phát hiện ra từ sớm rồi, Phương Nam vốn tưởng đã hiểu hết về Lâm Tuyền, không ngờ y còn giấu cô chuyện lớn như thế, có điều cô không giận, càng thấy xót xa thay cho y.

- An bài với không an bài cái gì, em biết bà ta từ lâu rồi, chỉ có điều đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy em mà thôi.

Lâm Tuyền cuộn mình lại trong xe, mặt mày nhợt nhạt, ánh mắt vô thần, tuy giọng nói vẫn bình đạm, song sự thật nói ra quá tàn khốc, tay y vẫn run rẩy không thôi. Phương Nam im lặng ôm cả Tiểu Tư Vũ và Lâm Tuyền vào lòng.

.....

Lục Băng Thiển nhìn chiếc xe công vụ màu đen dần dần rời xa tầm mắt, Âu Dương Minh Lệ nắm tay bà nói:

- Người giống y hệt Thẩm Vi Dân lúc còn trẻ, nhưng nếu Đào Đào tính tới bây giờ chỉ có 27, chàng trai đó có con gái lớn như thế, sợ là phải ba mươi rồi.

Rồi lắc tay Lục Thiển Băng:

- Thôi đừng nhìn nữa, giáo sư Lâm đợi lâu rồi.

Lục Băng Thiển tới giờ vẫn không dám tin cảnh ngẩn ngui vừa diễn ra trước mắt, có lẽ chỉ là trùng hợp, cố gắng bình ổn lại tâm tình kích động, cùng Âu Dương Minh Lệ đi vào bên trong.

Lâm Cẩm Nam thấy bọn họ, hỏi:

- Đợi hai người nửa ngày trời, Bá Uyển đâu, anh ta nói sẽ đích thân tới đón ông già này mà.

- Anh cả bị lão gia giữ lại giáo huấn, không đi được.

- Bá Uyển tóc trắng rồi, lão gia tử còn giáo huấn anh ta à? Ông ta không ở Hoàn Kiếm dưỡng lão, chạy tới đây làm gì?

- Lão gia tử nói nhớ cháu gái, muốn tới ăn Tết cùng.

Lâm Cẩm Nam vỗ trán, Lục Tinh Viên là cha Lục Bá Uyển, ông cụ nóng tính lại cổ hủ cố chấp, ai cũng đau đầu:

- Nếu cả tết đều phải ở cạnh đám người đó, mọi người còn gì vui vẻ nữa. Tôi không đi đâu, tránh tai bay vạ gió.

- Vậy chúng ta đi thôi, anh Cẩm Nam tự đi xe về nhé, ăn tối xong bọn em đưa cô ấy về nhà, lão gia cũng nói anh không dám gặp ông.

Âu Dương Minh Lệ nói khích:

- Được, được, được, lão già Lục Tinh Viên đó, tôi nhịn ông ta không phải một ngày, sợ à, năm xưa ông ta còn ở ĐH Đông Hải, chẳng ai sống yên.

291. Q.6 - Chương 32: Mẹ Con Không Nhận Nhau (1)

Lục Tinh Viên năm nay 83 tuổi, tóc trắng bạc phơ, song da dẻ hồng hào, đứng cùng Lục Bá Uyên trên 50 mà tóc bạc hết cả giống anh em chứ không phải cha con, ông ta nhìn thấy Lâm Cẩm Nam, giọng như chuông đồng:

- Tiểu Lâm hả, còn tưởng cậu không dám tới.

Lâm Cẩm Nam cười khỏ, không biết bao nhiêu năm rồi mới có người lại gọi ông là “Tiểu Lâm”, có điều lúc này mạnh miệng, hiện chỉ dám cẩn thận cười bồi, hôm nay là tiệc riêng của Lục gia, Lục Nhất Mạn dẫn Trần Lập về ra mắt, Lâm Cẩm Nam là thầy của hai bọn họ lại là chí giao của Lục Bá Uyên, cho nên được mời tới góp vui.

Lục Nhất Mạn không quên được Lâm Tuyền, song Trần Lập kiên trì theo đuổi bao năm, tình cảm chân thành của hắn khiến cô xiêu lòng, bắt đầu thử tiếp nhận tình cảm của hắn. Lòng nghĩ không thể vì tình cảm vô vọng với Lâm Tuyền mà bỏ hạnh phúc của mình. Một năm qua, quan hệ hai bên dần ổn định, Lục Bá Uyên sau khi biết chuyện, liền mời Trần Lập tới nhà làm khách.

Trần Lập hết sức căng thẳng, may mà có mặt Lâm Cẩm Nam, liền hỏi tới chuyện hội thảo nghiên cứu, cũng có ý thể hiện học vấn trước mặt cha mẹ Lục Nhất Mạn, để bọn họ thừa nhận.

Lâm Tuyền là vấn đề mà Trần Lập phải đối diện, cho nên hắn thăm quan tâm tới hướng đi của Lâm Tuyền, tuy Lâm Tuyền mang tiếng cùng Lục Nhất Mạn là học sinh do Lâm Cẩm Nam dẫn dắt, nhưng có sự khác biệt lớn. Lục Nhất Mạn được Lâm Cẩm Nam đích thân dạy dỗ, song những buổi hội thảo do ông tổ chức lại chưa lần nào có tư cách tham gia, còn Lâm Tuyền chỉ là “đệ tử ký danh”, song hai năm qua quá nửa đề tài nghiên cứu của Lâm Cẩm Nam đều liên danh với Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền không liên hệ mật thiết với những nghiên cứu sinh của Lâm Cẩm Nam, Trần Lập mấy năm rồi không gặp y, Trương Đào ở Tỉnh Hải lại tuyệt đối không nói tới Lâm Tuyền, khiến hắn hết sức tò mò.

Lần này có hội thảo ở thủ đô, nghe nói Lâm Tuyền là một trong số người tham gia báo cáo, Trần Lập tất nhiên rất quan tâm, trong lòng hâm mộ vừa đổ kị, được báo cáo trước bao học giả danh tiếng trong nước, địa vị học thuật tăng lên đáng kể, người khác phần đầu chục năm chưa chắc đã có một cơ hội như thế, không đổ kị sao được?

- Hai đứa hỏi tới Lâm Tuyền à, không biết hai đứa tới gặp gia trưởng đấy, nếu không tôi mời cậu ta đi cùng, hội thảo coi như thuận lợi, chủ yếu là liên quan chính sách sạt nghiệp địa ốc hiện nay.

Một số vấn đề liên quan tới cơ mật kinh tế, Lâm Cẩm Nam sẽ không nói. Lục Tinh Viên lấy đĩa gõ bát:

- Tiểu Mạn và Tiểu Lập định tới công ty địa ốc làm việc phải không, công ty gì nhỉ? À, Tỉnh Hồ, ông già rồi, nhưng cũng biết công ty địa ốc làm ăn bất chính ...

- Ba ...

Lục Băng Thiển ngăn không cho cha nói tiếp, sợ làm bữa cơm mất vui:

- Ba cái gì mà ba, địa ốc Thẩm thị các người cũng chẳng thanh bạch gì đâu.

Lục Tinh Viên hai mắt trợn trừng, làm người trên bàn không ai dám nói gì, có điều người khác im thin thít làm ông ta mất hứng, nên không nói nữa.

Âu Dương Minh Lệ chuyển đề tài:

- Hôm nay ở sân bay bọn con có gặp một chàng thanh niên, trông giống hệt Thẩm Vi Dân lúc còn sống, Băng Thiển không nhận được gọi tên Đào Đào, chàng thanh niên kia không có phản ứng gì, mà cậu ta có con gái 7 -8 tuổi rồi, tuổi nhiều hơn Đào Đào mấy tuổi.

- Cái gì?

Lục Tinh Viên đứng bật dậy, trừng trừng nhìn Âu Dương Minh Lệ:

- Sao không mang nó về, biết đâu là Đào Đào thật thì sao?

Âu Dương Minh Lệ biết mình lỡ lời, sợ hãi nói:

- Băng Thiệt bảo không phải ...
- Nó à ...

Lục Tinh Viên chỉ mặt Lục Băng Thiến, giọng như nói với kẻ thù:

- Nó nếu mà nhớ được con mình thì 23 năm trước đã vứt Đào Đào đi.
- Ba, lúc đó hoàn cảnh quá quẩn bách cho nên Băng Thiến mới phải đem Đào Đào gửi người khác nuôi.
- Vậy thì gửi nhà nào nuôi, bảo nó tìm Đào Đào của ta về đây.

Ông cụ hơn 80 tuổi nổi giận, không thua gì hổ phát uy:

- Mày chưa kết hôn đã có thai, làm nhục gia phong, song Thấm gia vẫn nhận mày là con dâu, vậy mà mày lại vứt bỏ cốt nhục duy nhất của Thấm gia. Hổ dữ còn không ăn thịt con, mày mày ... Mày vứt con đi, hôm nay còn vác mặt trước mặt tao, Lục Tinh Viên này không có đứa con như mày.

Rồi tức tối hất văng chén bát trước mặt, thức ăn ước canh bắn tứ tung.

Bị thức ăn bắn lên người, Trần Lập hoảng sợ vẫn ngồi im, chỉ len lén đưa mắt nhìn Lục Nhất Mạn, sợ ông cụ không vừa ý mình, mới thừa cơ phát tác.

Lục Băng Thiến nước mắt vòng quanh nhưng không rơi xuống, lòng đau như cắt, nỗ lực phân bua:

- Vi Dân vì cứu người mà mất mạng, cha và anh cả cùng chú Thấm lúc đó đều ở trong tù, ngay cả chỗ chôn tro Vi Dân cũng chẳng có, phải rải xuống sông. Con một mình ở Tĩnh Hải, đến cơm ăn cũng không đủ no, Đào Đào theo con chỉ chịu khổ ...
- Mày còn mặt mũi giải thích à?

Lục Tinh Viên cầm ngay ly rượu ném con gái, Lục Băng Thiến né tránh, ly rượu sượt qua trán, đập vào tường vỡ đánh choang một tiếng:

- Mày vứt bỏ Đào Đào, chẳng qua là để tiện bỏ về Kiến Nghiệp một mình. Năm đó có ai không phải chịu trăm ngàn đắng cay, nhưng chỉ mình mày không chịu nổi, chỉ mình mày bỏ con. Mày xéo đi cho tao ...

Lâm Cẩm Nam đứng dậy khuyên giải:

- Chuyện qua bao năm rồi, Băng Thiến không dễ chịu gì, Lục gia vẫn vất vả tìm kiếm Đào Đào, chỉ cần Đào Đào còn ở Tĩnh Hải là còn có cơ hội.

Lục Tinh Viên không nguôi giận chút nào:

- Mấy năm qua nó có đi tìm Đào Đào à? Ta ở Hoàn Kiếm dưỡng lão, già rồi, vô dụng rồi. Nhưng con mắt này còn sáng lắm, tập đoàn Thấm thị thế lực to lớn như vậy, nếu tìm một người ở Tĩnh Hải, trừ khi người đó không còn trên đời, làm gì có chuyện 23 năm không tìm ra, tưởng ta không biết các người nghĩ cái gì hay sao. Còn muốn cãi, nếu không hôm nay đã gặp người giống Thấm Vi Dân, sao không đưa về.

Lục Băng Thiến không dám nói, Âu Dương Minh Lệ miễn cưỡng trả lời thay:

- Chỉ trông hơi giống, không thể nào xác ...

Lục Tinh Viên quát luôn:

- Cốt nhục duy nhất của Thấm thị, dù là một chút manh mối cũng phải truy tìm đến cùng, chỉ vì lý do đó mày không chạy theo hỏi cho ra nhẽ à, có loại mẹ như mày không? Tao không tin Lục Tinh Viên này sinh ra đứa con gái có trái tim bằng đá.
- Chàng thanh niên đó hình như đi cùng chuyến bay với anh Cẩm Nam, Băng Thiến, em lấy ảnh của Vi Dân ra đây, xem anh Cẩm Nam có ấn tượng không?
- Đã hai mấy năm rồi, ai còn giữ ảnh của anh ấy?

Lục Băng Thiến khó xử nói:

Lục Bá Uyên đứng dậy:

- Vi Dân và bác Thẩm Tinh Phục giống nhau y hệt, trong nhà anh hình như có ảnh chụp chung của ba và bác Thẩm, để anh lấy cho Cầm Nam xem.

Đó là một bức ảnh cũ kỹ, mang dấu vết lịch sử xa xưa, ảnh chụp mấy chục năm trước khi Lục Tinh Viên tốt nghiệp Đh Đông Hải chụp chung với Thẩm Tinh Phục. Lục Tinh Viên vừa nhìn vừa béo, càng làm tôn lên vẻ anh vũ hiên ngang của Thẩm Tinh Phục. Vừa nhìn thấy ảnh Thẩm Tinh Phục cả Lục Nhất Mạn và Trần Lập đều không kìm được một tiếng kêu.

Lâm Cầm Nam phải lau mắt kính tới hai lần, nhìn kỹ lại mới nói:

- Chàng thanh niên Minh Lệ nhìn thấy hôm nay, tôi và Tiểu Man, Tiểu Trần đều không lạ gì, cậu ta hẳn không phải là con cô của Thẩm thị, cậu ta có gia thế hiển hách ở Tỉnh Hải, cháu ngoại của tiền bí thư thành ủy Trần Nhiên.

- Quá giống, như đúc một khuôn vậy ...

Lục Nhất Mạn hỏi cha:

- Vì sao con chưa bao giờ thấy tấm ảnh này?

- Năm xưa mọi người cũng nói bác Thẩm và Vi Dân giống nhau y hệt, bức ảnh này luôn khóa trong tủ, chỉ có đám người thế hệ bọn ba lấy ra tưởng niệm bác Thẩm.

- Tiểu Mạn và cô út giống nhau ...

Trần Lập ngập ngừng nói:

292. Q.6 - Chương 33: Mẹ Con Không Nhận Nhau (2)

- Con trai giống cậu, con gái giống cô. Di truyền học đều nói thế mà, may mà nó không giống ba nó.

Âu Dương Minh Lệ nói đùa, mong làm dịu bớt không khí:

- Có một chuyện cháu không biết có nên nói không, có liên quan tới Tiểu Mạn.

Lục Nhất Mạn nhướn miệng cười:

- Em và Lâm Tuyền không có gì, nhiều năm như vậy cũng quên anh ấy rồi, mà nói không chừng anh ấy là anh họ của em thật.

Lục Tinh Viên ngồi xuống, bình tĩnh nói:

- Nói đi, có manh mối gì đều không thể bỏ qua.

- Lâm Tuyền được tôn xưng là thiên tài của ĐH Tỉnh Hải, anh ấy cũng rất cần cù, không có vẻ gì là con cháu quan to, Tiểu Mạn từng có thời gian thích anh ấy, cũng đã bày tỏ, nhưng anh ấy không động lòng. Khi đó Lâm Tuyền chưa có người yêu, mọi người lấy làm lạ, có suy đoán không hay về anh ấy.

Lục Tinh Viên đắc ý nói:

- Hòa thượng xuất gia trông thấy Tiểu Mạn nhà ta con phải động lòng, chàng trai đó lạ đấy, Tiểu Trần theo đuổi Tiểu Mạn tốn không ít tâm tư hả?

Trần Lập cười ngượng ngùng, kể tiếp:

- Chuyện này, mọi người đều cho rằng Lâm Tuyền không bình thường, cũng vì anh ấy quá ưu tú, lại được hoa khôi trong trường theo đuổi, trong lòng mọi người không phục, một lần anh em trong phòng bọn cháu chuốc say Lâm Tuyền, định moi ra bí mật của anh ấy. Tới khi hỏi tới Tiểu Mạn, anh ấy cứ gọi mẹ ơi, làm bọn cháu giật mình, anh ấy luôn miệng nói :” Mẹ ơi, mẹ đừng đi ..”

Lục Bằng Thiên lúc này không kiềm chế được nữa, cha mặt ngồi ở góc tường khóc nức nở.

Lục Nhất Mạn không hề biết chuyện này, lau nước mắt:

- Thực sự là thế sao?

- Đúng vậy, Lâm Tuyền hai năm trước bị tai nạn, hôn mê liên tục mười ngày, lần đó cháu và Trương Đào tới thăm, em gái anh ấy là Tiểu Sơ cứ khóc nói nếu Lâm Tuyền không tỉnh dậy, cô ấy sẽ cưới anh ấy, chăm sóc cả đời, bọn cháu còn nghĩ chỉ là lời quá khích. Hiện giờ xem ra, bọn họ không có quan hệ huyết thống.

Lục Tinh Viên kích động không nói lên lời, lệ già lăn chã, Lục Bá Uyên trấn tĩnh hơn bảo Lâm Cẩm Nam:

- Lâm Tuyền là học sinh của anh, anh gọi điện hỏi xem, hoặc là mời cậu ta qua đây.

- Cơ duyên, cơ duyên, đời người thật kỳ diệu.

Lâm Cẩm Nam cảm khái vô cùng, đi ra bấm điện thoại, cho ra loa ngoài để mọi người nghe thấy.

Giọng nói luôn luôn trấn định của Lâm Tuyền truyền ra:

- Thầy, thầy tìm em có việc gì?

- Tôi hỏi em một việc, có phải em do Lâm gia nhận nuôi không?

- Thầy hỏi chuyện đó làm gì, ba em ở Tỉnh Hải cứ nhắc tới thầy suốt, ngày khác rảnh rỗi, em đón thầy tới Tỉnh Hải du lịch, thầy Nghiêm cũng nhớ thầy ...

Lâm Cẩm Nam sốt ruột cắt ngang:

- Em còn ở Kiến Nghiệp không? Tối thầy mời em đi ăn cơm.

- Ngay bây giờ, bảo cậu ấy tới bây giờ đi.

Lục Tinh Viên giục:

Lâm Tuyền khẽ thở hắt ra, giọng đều đều:

- Em trên đường về Tỉnh Hải, để lần sau đi, hay là để em cho người tới đón thầy.

Lâm Tuyền gấp điện thoại lại, ngồi trong xe nhìn đại trạch viện số 48 đường Bắc Kinh, nói:

- Chính là nơi này, nếu năm xưa không bị vứt bỏ em sẽ sống trong căn nhà xa hoa đó, xem ra em có số phú quý.

Nhấc điện thoại nội bộ, bảo Quý Vĩnh:

- Lái xe đi, về Tỉnh Hải.

Tim Phương Nam vừa đau lại chua xót, nắm tay Lâm Tuyền:

- Vì sao không vào?

- Ha ha ha, Thẩm gia, Lục gia nếu muốn tìm đứa con vứt bỏ năm xưa thì đâu cần hai mấy năm sau mới giả vờ giả vịt? Nhà của em ở Tỉnh Hải, ba mẹ em thương em, em có chị gái có em gái, em thỏa mãn rồi.

Đầu bên kia tiếng tút tút vang lên rất lâu, Lâm Cẩm Nam thở dài dập máy:

- Bằng Thiên bỏ Đào Đào lại Tỉnh Hải năm 4 tuổi phải không? Trí nhớ của Lâm Tuyền có thể nói là siêu phàm, có lẽ cậu ta nhớ hết và đã biết hết rồi.

Lục Nhất Mạn khẳng định:

- Nhất định anh ấy biết rồi, lần đầu tiên nhìn thấy chóng, anh ấy đứng sững ra tới năm phút, khi đó cháu còn tưởng gặp phải kẻ mê gái.

Nói tới đó Lục Nhất Mạn khóc nức nở:

- Mới đầu quen anh ấy, anh ấy vờ vô tình hỏi cháu về tình hình trong nhà, cháu tưởng ... Ai ngờ là như vậy.

Lục Tinh Viên nôn nóng nói:

- Đào Đào ở đâu, Cầm Nam, anh lập tức đưa tôi đi Tinh Hải.

- Ba ...

Lục Băng Thiên đứng dậy, lau sạch nước mắt:

- Chuyện đã qua bao năm, ba muốn vết thương năm xưa lại rách ra à?

- Mà, mà ...

Lục Tinh Viên tức tới toàn thân run rẩy:

- Nó là con do mà đẻ ra, là cốt nhục duy nhất của Thẩm thị.

- Tại Tinh không phải cháu trai Thẩm thị à, Nhạc Nhạc không phải là cốt nhục của Thẩm thị à? Con và Vi Dân ở cùng nhau chỉ vì tình thế ép buộc, chẳng lẽ đưa một người đã xa cách cái nhà này hai mấy năm trở về cướp đoạt mọi thứ của Tại Tinh, Nhạc Nhạc à?

- Mà, mà súc sinh ... Mà ...

Lục Tinh Viên còn chưa nói hết câu đã ngã vật ra đằng sau, gáy va vào cạnh tường, máu muộm trắng má tóc đỏ. Mọi người kinh hoàng, cuống cuồng đỡ ông dậy, đưa ông vào bệnh viện.

Lục Tinh Viên không sao, chẳng qua bị lửa giận công tâm, tuy vết thương không nghiêm trọng, với ông già trên 80 đã không chịu được nữa, tinh thần tiểu tụy, nhắm mắt nằm trên giường, không muốn nhìn bất kỳ một ai.

Trần Lập tới khi Lục Nhất Mạn dẫn về ra mắt mới biết sơ qua về Lục gia Thẩm gia, ân oán gia môn là điều hần không lý giải được, hai người đứng ngoài phòng bệnh trò chuyện, Trần Lập thở dài:

- Rõ ràng ở ngay trước mắt, vì sao không nhận nhau?

- Bữa cơm hôm nay vốn còn định để anh gặp dưỡng, chú hai, chú ba của em nữa, nhưng ông nội tới, bọn họ bị cấm chỉ vào nhà, ân oán này kể ra phải nói tới vụ án oan 30 năm trước. Dưỡng em Thẩm Tại Tinh mà anh nghe thấy là anh em của Thẩm Vi Dân, cô út và dưỡng yêu nhau, 30 năm trước, toàn bộ nhà họ Thẩm bị vào vướng vào vụ án oan, dưỡng không chịu nổi tra tấn đã khai theo lời kẻ mớm cung, hại ông nội, cha em vào tù. Ở trong ngục Thẩm Tinh Phúc đoạn tuyệt quan hệ với dưỡng. Cô út và Thẩm Vi Dân bị đưa tới nông thôn Tinh Hải, không biết nguyên nhân là gì, khả năng cuộc sống gian nan nên nương tựa vào nhau, rồi sinh ra Đào Đào.

Nghĩ tới Lâm Tuyền, mắt Lục Nhất Mạn ươn ướt, cảm xúc không biết diễn tả thế nào, Lâm Tuyền là anh họ cô, cô cũng nhẹ lòng, tình cảm đó có thể quên đi, song cô út không chịu nhận Lâm Tuyền làm cô cảm thấy xót xa:

- Thẩm Vi Dân cứu một rơi xuống sông nên chết đuối, tiểu cô xử lý xong hậu sự Thẩm Vi Dân liền đưa Đào Đào cho người khác, một mình về Kiến Nghiệp. Rồi án oan xét lại, vợ chồng Thẩm Tinh Phục đã hấp hối, lập di chúc, tài sản Thẩm thị mà quốc gia trả lại do cô út quản lý thay, cháu, Thẩm Đào, khả năng là Lâm Tuyền thừa kế, ông nội em giám sát di chúc này. Nhưng nhà nước trả lại tài sản hữu hạn, cô út và dưỡng kết hôn, sinh ra Nhạc Nhạc, được chú hai và chú ba giúp đỡ, phát triển tập đoàn Thẩm thị lớn mạnh như ngày hôm nay, ông nội em lại rất ngoan cố, cấm chỉ cô út chia tài sản Thẩm thị ra, nói cách khác Đào Đào trở về, tất cả sẽ thuộc về anh ấy. Tuy Đào Đào là con cô út, nhưng về sau cô út sinh ra Nhạc Nhạc, dồn hết tình cảm vào Nhạc Nhạc, nên không muốn tìm Đào Đào về tước đoạt mọi thứ của Nhạc Nhạc và những người khác.

Trần Lập khẽ thở dài:

- Lâm Tuyền rất thông minh cũng rất kiêu ngạo, mấy năm qua chỉ có anh ấy khiến anh cảm giác đuối mãi không kịp, có lẽ anh ấy không thềm tài sản của Thẩm thị đâu, mẹ không chịu gặp con, với anh ấy mà nói thật quá tàn khốc.

Lục Nhất Mạn dôi mắt ra cửa sổ, khẽ lắc đầu:

- Ai biết được chứ, anh biết tài sản Thẩm thị bao nhiêu không?
 - Bao nhiêu?
 - Hơn 40 tỷ.
 - Á.
 - Anh nói xem, nếu anh ấy biết mình có số tài sản khổng lồ đó, anh ấy có thể giữ được tâm thái bình thường sao?
 - Em nói cũng đúng.
- Trần Lập tự hỏi bản thân, thấy không thể:

293. Q.6 - Chương 34: Nhất Dao Cuối Cùng (1)

- Tiểu Trần, Tiểu Mạn.
- Lục Băng Thiên đi ra sau lưng hai người, nói nhỏ nhưng kiên quyết:
- Hai đứa không được tiết lộ tin tức này ra ngoài, Đào Đào quay về sẽ là thảm họa với tập đoàn Thẩm thị. Các cháu cho cô địa chỉ, cô sẽ cho nó vinh hoa phú quý cả đời, chỉ có điều không thể cho nó về Thẩm gia.
 - Chúng cháu và Lâm Tuyền không quan hệ mật thiết lắm, anh ấy theo học thầy Lâm, chỉ thầy Lâm biết tình hình cụ thể của anh ấy.
- Không ngờ đúng lúc Lâm Cẩm Nam mở cửa đi ra, nghe rõ cuộc đối thoại đó, nhìn ba người họ, lạnh lùng nói:
- Tôi không dây vào được ân oán Thẩm gia các người, không muốn nhận nó, thì đừng có làm ra vẻ.
- Thẩm Băng Thiên cúi đầu xuống, không dám đối diện với ánh mắt của Lâm Cẩm Nam.
- Lục Tinh Viên mở mắt ra:
- Đào Đào là cốt nhục của Thẩm gia Lục gia, bọn súc sinh đó không nhận, nhưng lão già này nhận, cậu đưa tôi tới Tinh Hải tìm đứa cháu đáng thương ấy.
- Lâm Cẩm Nam buông một tiếng cảm thán, ngồi xuống bên giường bệnh:
- Chắc Lâm Tuyền đã biết thân thế của mình rồi, dù tài sản Thẩm thị lớn đến mấy, thái độ của các người làm tim nó lạnh thấu, tôi nghĩ Lâm Tuyền sẽ không nhận đâu.
 - Hai nhà chúng tôi có lỗi với đứa bé này.
- Lục Tinh Viên nhắm mắt lại, nhưng không ngăn nổi hai hàng nước mắt:
- Lục Bá Uyên hỏi:
- Anh luôn khen ngợi đứa học sinh này, hẳn nó vô cùng ưu tú, có thể nói tình hình của nó không?
- Lâm Cẩm Nam khinh bỉ nhìn Lục Băng Thiên:
- Tôi nghĩ Lâm Tuyền trở về Thẩm gia có khi là phúc lớn của tập đoàn Thẩm thị đấy, nhưng thái độ của các người đã rõ ràng rồi thì cần gì phải nói nữa.
- Nghĩ tới Lâm Tuyền mấy năm qua luôn tránh mặt giới truyền thông, trừ cao tăng hạch tâm, ngay cả nhân viên công ty cũng không biết sự tồn tại của y, có lẽ Lâm Tuyền không muốn Thẩm thị biết tới mình, đúng là làm người ta chua xót không thôi.
- Thấy bệnh tình Lục Tinh Viên không còn gì đáng ngại nữa, Lâm Cẩm Nam chẳng muốn nói nhiều, cáo từ rời đi.
- Lục Bá Uyên thì tinh táo suy xét vấn đề, Lâm Tuyền rốt cuộc có phải là Đào Đào năm xưa hay không còn chưa chắc, cho là có, Lâm Tuyền trở về, bọn họ mất hết tất cả, nỗ lực bao năm thành của người khác có ai

cam tâm? Cho dù lão gia tử có quyết ý làm thế, Lâm Tuyền có lãnh đạo nổi tập đoàn Thẩm thị hay khiến nó rơi xuống vực, đây là vấn đề cấp thiết cần suy nghĩ.

Đám Lục Bằng Thiên, Thẩm Tại Tinh tuy là người quản lý tập đoàn Thẩm thị, song lão gia tử mới là người giám sát thực sự, lão gia tử cầm hận năm xưa Thẩm Tại Tinh đón hèn khiến Lục gia cũng rơi vào tù tội. Lão gia tử tuổi cao rồi, nhưng không hề hồ đồ, cũng rất lo cho tình hình sức khỏe của bản thân, sớm lập ra di chúc, đó là di chúc bổ xung di chúc của Thẩm Tinh Phục năm xưa.

Lục Bá Uyên nhìn em gái, thành tâm nói:

- Em không có tình cảm với Vi Dân, nên không có tình cảm với đứa bé này, thậm chí cho rằng nó liên lụy em.

Lục Bằng Thiên Phân bua:

- Anh nói gì thế, em rất thương Đào Đào, chỉ là chuyện qua bao năm rồi, có lẽ nó cũng nguôi ngoai, hai bên đang sống yên ổn, cứ gì làm đảo lộn mọi thứ?

- Em nghe anh nói hết đã, ài, nói sao đây, năm xưa hoàn cảnh ác liệt như thế, ai cũng hận trời hận người, nhưng đứa bé vô tội, em làm thế quá tàn khốc, phú quý vinh hoa cả đời không phải có thể bù đắp tất cả. Anh dạy sử, không biết tình hình giới kinh tế, nhưng Cẩm Nam rất cứng đứa học sinh này, ba năm trước nó tốt nghiệp Đh Đông Hải, Cẩm Nam thậm chí tiến cử nói vào ủy ban học vị trường, cho nó học vị tiến sĩ. Nhân cách của Cẩm Nam thì em rõ rồi, nếu anh ấy nói Đào Đào trở về là phúc phận của tập đoàn Thẩm thị, hẳn là có lý. Chuyện cụ thể chắc Tiểu Mạn, Tiểu Trần rõ hơn, em hỏi chúng đi.

Trần Lập góp lời:

- Chắc là sau sự kiện chuốc rượu đó bọn cháu làm quá đáng, Lâm Tuyền xa cách bọn cháu, ngay cả một đứa bạn cùng phòng bọn cháu làm ở Tỉnh Hải cũng không biết tin tức gì của anh ấy, chắc không liên lạc gì. Lâm Tuyền là người nói sao ... Rất phức tạp, không biết có phải vì anh ấy quá xuất sắc không, bọn cháu chưa bao giờ hiểu được anh ấy, ngay cả chuyện anh ấy là cháu ngoại tiền bí thư thành ủy Tỉnh Hải cũng tới hôm nay mới biết.

Âu Dương Minh Lệ nhẹ nhõm hẳn:

- Xem ra đứa bé này có mệnh phú quý, người nuôi nó có gia thế hiển hách, nhưng mà thật lạ, nó lớn hơn Tiểu Mạn hai tuổi, sao lại học cùng khóa, hay nhầm chẳng.

- Lâm Tuyền đúng là hơn chúng cháu hai tuổi, sinh nhật ngày 1 tháng 4, chúng cháu khi đó còn trên anh ấy sao sinh vào ngày nói dối, anh ấy bảo không biết sinh nhật là ngày nào nên viết bừa vào hộ khẩu, bọn cháu nghĩ anh ấy đùa, xem ra đều là sự thật.

Lục Bằng Thiên bản thân nói:

- 23 năm trước, đêm ngày 1 tháng 4, cô để nó ở đường đi qua đại học Tỉnh Hải, hôm đó mưa rất to ...

Lục Tinh Viên không thèm nghe con gái nói gì, kéo tay Lục Bá Uyên:

- Tạm thời không nói tới chuyện di chúc, chúng ta phải đi gặp nó, bao năm qua, Đào Đào thiệt thòi quá.

Ngày 12 tháng 2, Lục Tinh Viên vừa mới gắng gượng rời được giường bệnh cùng con trai Lục Bá Uyên, con dâu Âu Dương Minh Lệ, cháu gái Lục Nhất Mạn và Trần Lập tới Tỉnh Hải. Trần Lập trước tiên tìm Trương Đào, Điền Lệ, nhờ bọn họ giúp liên lạc với Lâm Tuyền.

Trương Đào nghe thấy hai ông già muốn tìm Lâm Tuyền (Lục Bá Uyên năm 20 tuổi vào tù đã có tóc trắng, giờ nhiều tóc trắng hơn cả cha mình), giọng không tình nguyện lắm:

- Mọi người tìm Lâm Tuyền làm gì, hiện giờ anh ta chắc gì nhận đám bạn học cũ chúng ta.

Lục Bá Uyên ôn tồn nói:

- Người trẻ tuổi khó tránh khỏi có xung đột, chúng tôi chỉ muốn gặp cậu ta một lần, nhưng không biết cách liên lạc, mới làm phiền cậu. Chuyện trọng đại, mong cậu giúp cho.

- Vậy cháu liên lạc giúp mọi người.

Trương Đào lấy di động ra, xem danh bạ rồi xin lỗi:

- Cháu xóa số anh ấy rồi.

Quay sang hỏi Điền Lệ:

- Em còn số anh ấy không?

Điền Lệ hừ một cái, tỏ vẻ khó chịu:

- Em giữ số của loại người ấy làm gì, anh bảo họ tới thẳng Liên hợp Tỉnh Hải ấy.

Lục Bá Uyên nghe ngữ khí của họ, có vẻ ân oán rất sâu, không miễn cưỡng nữa:

- Biết địa chỉ là được, chúng tôi tới nơi bái phỏng.

- Được rồi, mọi người không thông thạo đường, để cháu đưa đi.

Hạng mục Thế Kỷ thành bị đánh giá là hạng mục nguy hiểm cao, khiến việc huy động tài chính cực kỳ khó khăn, năm ngoái Lệ Cảnh bán cổ phiếu của tổng công ty xây dựng ra, tổn thất nặng nề, song vì có tiền đầu tư 35% để được vay vốn ngân hàng, nên cắn răng làm.

Tất cả những điều đó Trương Đào, Điền Lệ đều quy kết cho lỗi của Lâm Tuyền, bọn họ cho rằng Lâm Tuyền lợi dụng sức ảnh hưởng của Cảnh Nhất Dân, ngăn không cho ngân hàng cho vay đầu tư vào sản nghiệp địa ốc, để một mình lũng đoạn kiếm lời.

Trần Lập không nói ra mục đích viếng thăm, Trương Đào cũng không nói ân oán với Lâm Tuyền, đưa đám Lục Tinh Viên tới Tân thành Nam Cảng, nhìn quang cảnh nơi này không nén nổi cảm khái:

- Ba năm trước nơi này là chỗ đất trống.

Điền Lệ khinh khỉnh nói:

- Cướp đoạt của người khác xây lên vinh quang ình, có gì đáng tự hào?

Tới ngoài tòa nhà Nam Cảng, Trương Đào đoàn người Lục Tinh Viên:

- Anh ta làm việc trong đó, mọi người vào tìm đi, chúng tôi đưa tới đây thôi.

Rồi cùng Điền Lệ rời đi.

294. Q.6 - Chương 35: Nhát Dao Cuối Cùng (2)

Đoàn người Lục Tinh Viên đi tới tầng tám Tòa nhà Nam Cảng, Trần Lập nói với cô gái tiếp tân:

- Chúng tôi muốn gặp Lâm Tuyền.

Cô tiếp tân trả lời:

- Lâm Tuyền? Để tôi kiểm tra xin lỗi, công ty chúng tôi không có người này.

Trần Lập trở mặt, Trương Đào chắc đâu cần phải nói dối bọn họ? Lục Bá Uyên đích thân đi tới quầy tiếp tân:

- Phiên cô hỏi giúp tôi, chúng tôi nghe nói cậu ấy làm việc ở công ty này.

Cô tiếp tân tỏ ra khó chịu:

- Tuy tôi mới tới công ty này mới bốn tháng, nhưng công ty có ai, sao tôi lại không biết, cho dù là người mới tuyển năm nay cũng có danh sách. Chắc chắn không có tên Lâm Tuyền.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hết cách đành vào thang máy đi xuống, vừa ra ngoài thấy chiếc Becker đen đỗ ở trước lầu, Âu Dương Minh Lệ nói vội:

- Chính là cái xe này, xe cao cấp như thế trong nước không nhiều. Hôm đó Lâm Tuyền lên chiếc xe này rồi đi.

Triệu Tăng, Phan Xuân Bình cùng quan viên văn phòng phát triển năng lượng mới xuống xe, Trần Lập nhận ra Phan Xuân Bình hay đi theo Lâm Tuyền, nhưng không nhớ tên, vội chạy tới gọi:

- Này này, anh gì ơi ...

Phan Xuân Bình nhìn qua, nhận ngay ra Lục Nhất Mạn xinh đẹp mê người:

- Ô, bạn học của Lâm Tuyền à?

Cáo lỗi với Triệu Tăng, bảo hắn đưa quan viên khảo sát đi trước.

Cuối cùng đã có tin tức xác thực về Lâm Tuyền, Trần Lập thở phào:

- Anh nhận ra chúng tôi thì tốt quá, tôi là Trần Lập, đây là Lục Nhất Mạn, đều là bạn học của Lâm Tuyền, hai vị này là cha và ông nội của Lục Nhất Mạn.

Phan Xuân Bình giật mình, toi rồi gia trường tìm tới tận nơi, không lẽ tổng giám đốc làm con gái nhà người ta ẽnh bụng lên rồi? Làm sao bây giờ? Nghĩ thế Phan Xuân Bình cười rất gượng gạo:

- Mọi người tìm Lâm Tuyền có việc gì?

- Chuyện này, chỉ có gặp Lâm Tuyền mới tiện nói.

- Ô ...

Phan Xuân Bình gật gù tỏ ra đã hiểu, nhìn bụng của Lục Nhất Mạn, đoán vì cô mặc khoác dày nên không nhìn ra:

- Lâm Tuyền không ở công ty, nếu không nói nguyên nhân thì khó gặp được cậu ấy lắm.

Nói thế là sao, làm như gặp quan lớn không bằng, Trần Lập đang ngần ngừ không biết nói thế nào thì đi động của Phan Xuân Bình vang lên:

- Phương Nam à, giám đốc Hứa lát nữa sẽ tới, người cục năng lượng đi cùng bí thư Triệu? Mà có một nhà dẫn con gái tới tìm Lâm Tuyền hỏi tội ... Chuyện gì à, tôi chỉ biết cậu ta không làm chuyện hay ho gì, cô yên tâm, tôi giúp cô xử lý.... Được được, vậy tôi để cô lo.

Tuy hắn nói nhỏ, song Lục Nhất Mạn nghe thấy hết, sao không hiểu hàm ý của hắn, mắt chốc cái mặt đỏ dừ.

Phan Xuân Bình gấp điện thoại lại:

- Mọi người tìm Lâm Tuyền à, vậy sao lại tới công ty, cậu ấy ít tới công ty lắm, hiện chúng tôi cũng không tìm được cậu ta. Chỉ có một người có thể biết được cậu ấy ở đâu thôi, cô ấy tới ngay bây giờ đây.

Phương Nam tới nơi, thấy Lục Nhất Mạn cùng hai ông già tóc trắng liền hiểu ngay là chuyện gì, bảo Phan Xuân Bình:

- Anh đi tiếp đãi người cục tài nguyên, an bài họ ở Bắc Sơn, ở đây để tôi lo liệu.

- Được không đó? Phụ nữ các cô ghen lên là thiếu kiểm soát lắm.

Phan Xuân Bình trước khi đi còn không quên hỏi một câu, làm Phương Nam chỉ muốn cầm túi sách đập hắn, không biết hắn nghĩ tới chuyện xấu xa gì rồi.

Ân Dương Minh Lệ nhận ngay ra Phương Nam, cô gái xinh đẹp như thế, chỉ cần nhìn một lần là khó quên.

- Chị Phương Nam, em là Trần Lập, chúng ta đã gặp nhau trước kia rồi.

Phương Nam gật đầu, nhìn bọn họ một lượt, hỏi:

- Chỉ có mấy người tới thôi à?

Trần Lập ngó ra, Lục Bá Uyển nghe thế thì hiểu cô gái trước mặt này biết hết mọi chuyện:

- Chuyện khá phức tạp, chúng tôi mong được gặp Lâm Tuyền nói chuyện.

Phương Nam khẽ thở dài:

- Xin hỏi ông là?

Trần Lập vội đi tới giới thiệu người nhà Lục gia.

- Lâm Tuyền học kỳ này dạy học ở Đh Tĩnh Hải, tôi cũng không biết cậu anh chịu gặp mọi người không? Chúng ta tới đó hằng nói.

Phương Nam ngăn Quý Vinh đang muốn lên lầu lại:

- Chú Quý, chúng ta tới Đh Tĩnh Hải, lái chiếc Chevrolet.

Trần Lập và Lục Nhất Mạn nhìn nhau, quả nhiên Lâm Tuyền đã biết tất cả, mấy năm qua y giữ quan hệ lãnh đạm với Lục Nhất Mạn, rõ ràng không có ý nhận người thân. Trần Lập thầm thở phào nhẹ nhõm, hẳn biết Lục Nhất Mạn mãi không quên được Lâm Tuyền, hẳn cũng không đủ tự tin nếu phải cạnh tranh với Lâm Tuyền, không ngờ hai bọn họ lại là anh em họ, đó là kết quả hẳn muốn thấy nhất.

Mọi người theo Phương Nam lên xe, Âu Dương Minh Lệ là chủ quản hành chính của tập đoàn Thẩm thị, thấy Liên hợp Tĩnh Hải có liền 2 chiếc xe thương vụ cao cấp mấy triệu đồng, đủ thấy thực lực của nó, nhưng Lâm Tuyền có liên quan gì tới xí nghiệp này? Trương Đào nói y làm việc ở đây, nhưng cô gái tiếp tân không biết là thế nào?

Trên xe người nhà Lục gia tìm cách dò hỏi Phương Nam về Lâm Tuyền, nhưng Phương Nam trả lời rất qua loa, từ thái độ của cô, bọn họ đoán ra được phần nào thái độ của Lâm Tuyền.

Phương Nam tất nhiên thuộc như lòng bàn tay lịch dạy của Lâm Tuyền, bảo xe đi thẳng tới dưới khu nhà Lâm Tuyền đang dạy học, đợi hết tiết.

Lâm Tuyền ở lớp học đi ra, không biết y nói gì mà khiến Tiêu Lỵ Lỵ với Văn Nhân đỏ mặt tía tai còn ghé tai nhau thì thầm cười khúc khích, thấy xe của mình đỗ dưới lầu ngạc nhiên lắm, bảo đám Tiêu Lỵ Lỵ đi trước, tới cạnh xe hỏi:

- Chú Quý, công ty có chuyện gì mà tới tận đây tìm tôi.

Phương Nam mở cửa xe ra, Lâm Tuyền thấy những người trong xe thì sắc mặt biến đổi, không nói gì cả, cũng không vào khoang xe mà ngồi ở ghế phụ lại, lấy thuốc lá ra song không châm lửa, tại Phương Nam hay giấu bất lựa của y đi nên Lâm Tuyền có thói quen lạ này.

Ở trong xe Lục Tinh Viên kích động vô cùng, lắm bầm:

- Đúng rồi, đúng rồi không thể nào sai được, đó là cốt nhục của Thẩm gia, là Đào Đào.

Những người còn lại thì cảm xúc phức tạp, không cần gặp bản thân Lâm Tuyền thì việc y là đứa cháu của Thẩm gia bị bỏ rơi năm xưa đã gần như chắc chắn, nhưng mấu chốt là việc sau này, Lâm Tuyền là người như thế nào, nếu y trở về Thẩm gia sẽ phải ứng phó với y ra sao? Bị bỏ rơi chừng ấy năm liệu y có oán hận không?

Quý Vinh châm lửa cho Lâm Tuyền, nghe tiếng bật lửa tách một cái Lâm Tuyền mới tỉnh lại, vút điều thuốc lá đi:

- Thôi không hút nữa, không Tư Vũ nó chê miệng hôi, chú tìm cho tôi một phòng trà.

Tới phòng trà ở gần trường, Lâm Tuyền thấy Phương Nam định đi, giữ cô lại:

- Chị ở lại đi.

Phương Nam khẽ gật đầu, nắm lấy tay Lâm Tuyền ngồi xuống bên cạnh.

Lâm Tuyền bình tĩnh nhìn đám người Lục Tinh Viên, không có kích động, nổi giận hay thái độ bài xích như bọn họ tưởng tượng, chỉ có bình tĩnh xa lạ, ánh mắt thâm trầm mà thành thực.

Lục Bá Uyên thấy cha không nói, người hơi ngả về phía trước:

- Cháu biết thân thế của mình chứ?

Lâm Tuyền cười:

- Điều muốn biết tôi đều biết cả rồi, điều không biết là do tôi không muốn biết.

Nếu như Lâm Tuyền nổi giận, chửi bới hay làm gì đó Lục Bá Uyên còn ứng phó được, nhưng y trấn tĩnh như thế, khiến mọi tình hình mà ông tưởng tượng trên đường tới đây đều vô nghĩa.

Âu Dương Minh Lệ nuốt nước bọt, không biết phải nói gì.

Lục Nhất Mạn nhìn Lâm Tuyền có chút si mê, nội tâm vẫn xúc động như trước, dù biết tình cảm đó là không nên có, song không kiềm được mình, đồng thời tò mò không biết sức mạnh nào giúp y bình tĩnh đối diện với tất cả, không vạch trần bí mật kia ra, nam nhân này trong cô trước nay luôn thần bí:

- Anh đen đi nhiều, nhưng trông rắn rỏi hơn.

- Em thì ngày càng xinh đẹp.

295. Q.6 - Chương 36: Nhát Dao Cuối Cùng (3)

Sau đó không ai biết nói gì nữa, trong phòng im lặng tới ngột ngạt, Lục Bá Uyên cảm thấy cực khó chịu, song không biểu đạt nổi. Cuối cùng Lâm Tuyền lên tiếng:

- Mọi người đi đường xa vất vả rồi, hay là ăn cơm trước rồi nói.

Lâm Tuyền đứng dậy:

- Chị ăn cơm với họ đi, em về trước đây.

Phương Nam biết Lâm Tuyền chỉ cố tỏ ra bình tĩnh thế thôi, trong lòng chắc chắn rất đau đớn, đợi y đi rồi mới nói:

- Người Lâm Tuyền mong đợi nhất không phải là các vị, nếu như bà ấy không muốn tới thì các vị tới làm gì?

Lục Bá Uyên gian nan nói:

- Cậu ấy biết hết rồi à?

- Cái hôm thầy Lâm gọi điện, chúng tôi đỗ xe ngay bên ngoài nhà các vị, tại sao cậu ấy đến đó các vị có hiểu không? Bản di chúc ông cụ Thẩm Tinh Phục không phải là bí mật gì, tiền bạc của Thẩm gia à Lục gia các người ư, với Lâm Tuyền mà nói, đó không phải là thứ cậu ta cần. Cậu ấy từng có ảo tưởng, có hi vọng, nhưng mọi người tới đây phá hỏng ước mơ duy nhất của cậu ấy rồi.

Phương Nam vừa nói vừa khóc, ánh mắt vô cùng dữ dội như biến thành một con người khác hẳn:

- Đi hết đi và đừng bao giờ tới đây nữa, Lâm Tuyền không liên quan gì tới Lục gia, Thẩm gia các người. Nếu các người còn làm tổn thương cậu ấy nữa thì hãy coi chừng tôi.

Nhìn Phương Nam thương tâm bỏ đi, cả nhà Lục gia sửng sờ, sự cẩn thận hoài nghi của bọn họ đã đâm nhát dao cuối cùng vào tim Lâm Tuyền, ai ngờ Lâm Tuyền đã biết chuyện di chúc, hối hận đã quá muộn rồi ...

Lục Tinh Viên mới ốm bệnh chưa phục hồi hẳn, càng bị một đòn chí mạng, ngồi thần thờ một chỗ chảy nước mắt, Lục Nhất Mạn khẽ vỗ lưng ông an ủi, Lục Bá Uyên thì chỉ biết thở dài, bọn họ quá sai lầm rồi. Lúc này di động của Trần Lập vang lên, là Trương Đào hỏi bọn họ có tìm được Lâm Tuyền không. Trần Lập trả lời:

- Gặp rồi, anh ấy vừa đi.

- Lâm Tuyền không mời mọi người ăn cơm vậy thì thế này, mọi người ở đâu tôi lái xe tới đón, dù gì bây giờ tôi cũng tính là nửa người Tinh Hải rồi, không thể thất lễ với khách phương xa.

Trương Đào không gọi Lâm Tuyền là Lão Đại nữa mà gọi thẳng tên, đủ thấy thái độ của hắn với Lâm Tuyền:

Trần Lập che điện thoại hỏi ý Lục Bá Uyên, Lục Tinh Uyên lúc này mới trấn tĩnh lại, lên tiếng:

- Ăn cơm cùng đi, cậu ta ở Tỉnh Hải làm việc lâu, chắc hiểu Đào Đào, tôi muốn biết cháu tôi những năm qua sống ra sao.

Trương Đào lái Passat, Điền Lệ lái chiếc Polo, lương bổng cả hai ở Lệ Cảnh cũng khá, Trần Minh Hành rất coi trọng Trương Đào, lại được Trần Vũ tiến cử, nay làm giám đốc phòng kế hoạch, Điền Lệ làm phòng tài vụ, điều đó khiến bọn họ càng bất mãn với Lâm Tuyền.

Tới khách sạn Tỉnh Hải, vào phòng bao xa hoa nhất, Trương Đào vừa gọi thức ăn vừa chế nhạo Lâm Tuyền:

- Mọi người tìm Lâm Tuyền có chuyện gì, nói thế nào thì cũng là bạn học, anh ta tiếc tiền một bữa cơm, hừ uống chúng ta trước kia sùng bái anh ta như vậy.

Trần Lập cười ngượng không trả lời nổi, Lục Nhất Mạn hỏi:

- Anh ở Tỉnh Hải công tác gần ba năm, sao không quan hệ mật thiết với Lâm Tuyền?

- Chúng tôi nào dám leo cao.

Trương Đào cười ha hả, làm ra vẻ người phóng khoáng, ta đây không thèm chấp:

- Chúng tôi tuy chỉ là người dân nghèo khổ, song vẫn mời được mọi người bữa cơm này.

- Mà và Lâm Tuyền có xung đột gì?

- Lâm Tuyền là loại người gì, không phải giờ mày mới biết, tâm cơ anh ta không ai đoán thấu nổi, đối với ai cũng lạnh lẽo vô tình, tao bị anh ta xỉ nhục không chỉ một lần, cho nên mọi người muốn tìm anh ta, tao chỉ có thể nói địa chỉ, không đi cùng, khổi gặp cho ngứa mắt, mọi người tìm anh ta kết quả không được như ý hả?

Người Lục gia hiển nhiên không muốn nói tới chuyện này.

- Bác Lục, ông Lục, uống chút rượu nhé? ở đây không có rượu gì quý, nhưng Nhị Oa Đầu chừng 10 năm vẫn có, mọi người hiếm khi tới Tỉnh Hải một, phải uống mừng.

Trương Đào vừa gọi rượu vừa nói:

- Năm kia tình cờ gặp Lâm Tuyền ở chính khách sạn này, cháu và đồng nghiệp nhiệt tình mời anh ta uống rượu, anh ta không thèm nhìn mặt, không thèm uống, gặp loại bạn học này làm cháu không ngẩng đầu lên ở công ty được.

Thái độ thay đổi làm cách nhìn Trương Đào với sự kiện cũ cũng thành biến vị:

- Trần Vũ với anh ta chia tay bao năm, Trần Vũ bỏ anh ta không thể trách cô ấy, cô ấy có nỗi khổ trong lòng, còn anh ta thì sao, anh ta quá kiêu hãnh không chấp nhận bị một cô gái bỏ, nên lợi dụng quyền thế trong tay gây khó dễ cho công ty bọn cháu, à, công ty ấy là của Trần Vũ và chồng. Cháu làm việc ở đó, Lâm Tuyền hại công ty cháu tổn thất nặng nề, cháu khi đó tới hòa giải, cầu xin anh ta tha ột đường. Anh ta buông lời xúc phạm, không hề nể nang gì tới tình bạn học, còn ngày càng chèn ép công ty cháu quá đáng hơn. Có lẽ mọi người không biết, quyền lực của Lâm Tuyền ở Tỉnh Hải cực lớn, tiệc thọ ông ngoại anh ta đến phó bí thư tỉnh ủy cũng đến dự, cha anh ta và bí thư thành ủy Tỉnh Hải là bạn học thân thiết, anh trai nuôi anh ta là bí thư thị ủy Thông Nam, khi học chung có ai biết anh ấy có bối cảnh như thế? Cháu chẳng trong đội loại người đó giúp đỡ bạn bè, song không ngờ anh ta khinh người quá lắm.

Lâm Cẩm Nam nói Lâm Tuyền gia thế hiển hách, giờ nghe Trương Đào nói thế Lục Bá Uyên thất kinh.

Trần Lập ngờ vực, dù sao ấn tượng về Lâm Tuyền của hắn rất tốt:

- Gia thế của Lâm Tuyền thì gần đây tao mới biết, tính cách anh ấy rất kín đáo, tất nhiên không kể chuyện này với bọn mình, song chuyện chia tay với Trần Vũ là sao?

- Dù sao chuyện riêng tư của người ta, tao không tiện nói, trước tai nạn thì bọn tao quan hệ tạm được, do Điền Lệ mà về sau tao tới Lệ Cảnh làm việc, nên qua lại thân thiết với chồng của Trần Vũ, Lâm Tuyền

hận lây sang bọn tao. Giờ tao nhìn thấu rồi, Lâm Tuyền là kẻ vì lợi ích mà không từ thù đoạn, ý thế khinh người, hẹp hòi vô xỉ.

Thấy Trương Đào luôn mồm chửi mắng Lâm Tuyền, Trần Lập biết hỏi tiếp không có gì hay ho. Lục Tinh Viên, Lục Bá Uyên mặt mày khó coi, bọn họ tới đây không phải để nghe những lời này. Lục Nhất Mạn phần nộ đứng dậy nói:

- Ý thế khinh người thì chúng tôi không biết, nhưng vì vì lợi ích mà không từ thù đoạn, hẹp hòi vô xỉ thì tôi thấy anh nên xem lại đi.

Lục Tinh Viên cũng đứng dậy bỏ đi không nói một lời.

Trương Đào ngó ra, chợt nhớ Lục Nhất Mạn luôn yêu Lâm Tuyền, cười ngượng nói với Trần Lập:

- Tao nói sai à?

Trần Lập xua tay, nói:

- Ông Lục không được khỏe lắm, hôm nào tới Kiến Nghiệp , tao mời vợ chồng bọn mày ăn cơm. Tao đi trước đây.

Khi đám Lục Tinh Viên đi rồi, Trương Đào vẫn ngơ ngác hỏi Điền Lệ:

- Anh nói sai cái gì à?

Trần Lập đuổi theo Lục Tinh Viên, áy náy nói:

- Trương Đào trước kia tốt lắm, chắc vì có ân oán với Lâm Tuyền nên mới xấu một chút.

Lục Tinh Viên đánh giá:

- Ngôn từ sỗ sàng, làm việc xốc nổi.

Lục Bá Uyên cũng tán đồng câu nói này của cha:

- Nói cho tôi biết bạn anh là ai, tôi sẽ cho anh biết anh là người như thế nào. Tiểu Trần, cháu nên chọn bạn mà chơi.

Trần Lập cười xấu hổ, Lục Tinh Viên luôn thấy có lỗi với Lâm Tuyền, Trương Đào nói thế người ta không giận mới lạ.

Âu Dương Minh Lệ thì có cách nghĩ khác:

- Thì có lửa mới có khói được chứ, cậu Trương Đào đó cũng nói trước kia bọn họ là bạn bè thân thiết mà, có vẻ chàng trai Lâm Tuyền đó là người rất khắc nghiệt.

- Im mồm.

Lục Tinh Viên quát:

- Tưởng ta không biết các ngươi nghĩ gì sao, các ngươi chỉ mong nó thật xấu xa để khỏi áy náy về chuyện làm năm xưa, để việc không nhận nó về càng thêm chính đáng.

- Ba, con chỉ luận theo sự việc thôi mà.

296. Q.6 - Chương 37: Nhát Dao Cuối Cùng (4)

- Em đừng nói nữa.

Lục Bá Uyên ngăn vợ lại, trầm ngâm:

- Kinh lịch nhân sinh của Lâm Tuyền phức tạp như thế, làm sao có thể hiểu ngay được? Ba, con thì con tin nhân quang của Cầm Nam, anh ấy chọn học trò rất khắt khe, không chỉ tài năng mà còn chọn đạo đức nữa, mấy ngày qua con đọc hết bài luận của nó, đúng là rất có thiên phú, tư tưởng sâu sắc, ít nhất con chưa thấy trong giới học thuật kinh tế có ai sánh được với nó.

Lục Tinh Viên nhớ lại lời Phương Nam nói trước khi đi, lại không kìm được thương tâm, nước mắt nước mũi chảy ra, khóc như đứa bé, vừa áy áy với Thẩm Tinh Phục, Thẩm Vi Dân đã mất, lại không còn mặt mũi nào đi gặp Lâm Tuyền. Lục Nhất Mạn rất lo, ông nội tuổi cao rồi, mấy ngày qua tâm tình cực kỳ bất ổn, gặp chuyện này nữa e càng sa sút.

Vừa rồi còn chưa kịp ăn gì, năm người bọn tìm quán cơm ăn qua loa, Trần Lập đề nghị:

- Bác Lục, hay là bác và ông về Kiến Nghiệp đi, cháu với Tiểu Mạn ở Tỉnh Hải vài ngày.

Lục Nhất Mạn phủ quyết:

- Nếu muốn tìm Trương Đào thì em không ở lại đâu.

Lục Bá Uyên vỗ vai con gái:

- Con ở lại đi, ba thấy Lâm Tuyền không bài xích con, con hãy thử nói chuyện với nó xem.

Tiến đám Lục Bá Uyên lên xe rồi, Trần Lập và Lục Nhất Mạn bắt taxi tới Tân thành Nam Cảng, thuê phòng ở nhà khách, nhưng không có manh mối gì, chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, hoàng hôn hai người cùng đi dạo trên phố, tuy là một đôi, nhưng chẳng hề có cảnh tay trong tay đi bên nhau, Lục Nhất Mạn hai tay chấp lưng bước đi thong thả, rất ít nói chỉ chăm chú nhìn cảnh thành phố.

Trần Lập quá quen với điều này rồi, im lặng đi bên cạnh, buổi buổi này nam nữ yêu nhau dăm ba tháng là sống như vợ chồng, bọn họ chính thức thành người yêu đã được một năm, song đừng nói là bước cuối cùng kia, ngay cả chuyện hôn nhau cũng chỉ vào trường hợp đặc biệt, Trần Lập còn nhớ tổng cộng ba lần.

Nhìn bóng hình xinh đẹp của Lục Nhất Mạn, Trần Lập không khỏi nghĩ, đúng là em họ của Lâm Tuyền có khác, tính cách tới năm phần giống nhau.

- Á, kia chẳng phải là Lâm Tuyền sao?

Chợt Lục Nhất Mạn hô lên:

- Đâu?

- Kia kìa, trên cầu ấy.

Trần Lập nhìn theo hướng ngón tay Lục Nhất Mạn chỉ, qua đám đông, ở cây cầu xa xa, Lâm Tuyền đang ngồi trên lan can cầu gỗ, nhìn một cô bé khiêu vũ trên cầu, thực tình mà nói nếu không phải Lục Nhất Mạn nhắc trước, khoảng cách xa như thế Trần Lập có nhìn cũng không thể nhận ra Lâm Tuyền, không khỏi có chút ghen tuông.

- Ba, ba lại nhìn đi đâu rồi, ba còn không tập trung con không múa cho ba xem nữa.

Tiểu Tư Vũ lắc tay Lâm Tuyền phụng phịu nói:

- Lần trước ba đã không tới trường xem con biểu diễn rồi.

Lâm Tuyền cố lấy tinh thần, nhìn khuôn mặt trẻ thơ ấm lòng người của Tiểu Tư Vũ:

- Không phải, con gái ba múa đẹp lắm cho nên ba đang nghĩ xem mua quà gì cho Tư Vũ mà.

- Thật sao?

Tiểu Tư Vũ chuyển giận thành vui:

- Vậy con múa hồ thiên nga cho ba xem.

Lục Nhất Mạn kéo Trần Lập đi vội tới, chưa kịp đến gần có một thanh niên mặc vest đi ra ngăn lại:

- Xin lỗi, cây cầu này tạm thời không thể đi qua, phiền anh chị đi đường vòng, rất xin lỗi.

Trần Lập ngạc nhiên nhìn người đó, rồi nhìn về phía cây cày gỗ, chỉ có cô bé xinh đẹp như thiên thần đang múa, không có ai khác, thì ra bên cạnh còn có ba người mặc vest ngăn không cho người khác tới gần.

Lục Nhất Mạn chỉ Lâm Tuyền:

- Chúng tôi quen anh ấy.

Lâm Tuyền nghe thấy bên kia có tiếng tranh chấp nhìn sang, dắt Tiểu Tư Vũ hỏi thanh niên mặc vest, giọng không hài lòng:

- Ai bảo các anh tới đây?

- Chị Phương sợ có người quấy rầy ngài Lâm và tiểu thư Tư Vũ.

Nghe nói là lệnh của Phương Nam, mặt Lâm Tuyền hòa hoãn trở lại:

- Ồ vậy à, thôi các anh về đi, làm thế này ảnh hưởng không tốt.

Lâm Tuyền bế Tiểu Tư Vũ lên, nói:

- Con gái Phương Nam, mọi người còn nhớ chứ, trước kia còn bé, giờ đã thành đại cô nương rồi. Ông cụ đi rồi hả? Hôm nay tâm tình không tốt, nên cư xử có chỗ không phải, xin lỗi.

Trần Lập chưa xót gật đầu:

- Vừa đi, bọn em ở lại Tỉnh Hải mấy ngày, vừa mới gặp Trương Đào.

- Ồ, Trương Đào à?

Lâm Tuyền nói qua loa:

- Chúng tôi không qua lại mấy, họ kết hôn tôi cũng không chúc mừng.

- Giữa anh và Trương Đào có chuyện gì thế, nó vốn sùng bái anh lắm mà.

Bạn bè cũ trở thành thù địch, chuyện này luôn làm Trần Lập thấy đáng buồn, muốn hòa giải đôi bên:

- Trương Đào nói sao thì chuyện là như thế, tôi chả buồn giải thích. Nhà tôi ở bên kia cầu, muốn vào chơi không?

Trần Lập, Lục Nhất Mạn mong mà chả được, rất muốn xem Lâm gia hiển hách thế nào, đi qua cầu gỗ vào tiểu khu Tây Trach, liên tục có người đứng lại gật đầu chào Lâm Tuyền, Tiểu Tư Vũ không chịu ngoan ngoãn đi trên đường, cứ chui loạn vào bụi cỏ. Trần Tú đẩy xe nôi đi bộ ở trong khu, nhìn thấy mắng:

- Tiểu Ba, sao để Tư Vũ chạy lung tung thế kia, bị côn trùng đốt cho thì sao?

Lâm Tuyền vội bế Tiểu Tư Vũ lên, giới thiệu:

- Đây là hai bạn học của con, Trần Lập đã tới bệnh viện thăm con rồi, còn đây là bạn gái cậu ấy, cũng học Đh Đông Hải.

Trần Lập và Lục Nhất Mạn cùng đi tới chào, chú ý quan sát thấy người phụ nữ trung niên này rất an mặc rất bình thường. Trần Tú nói:

- Vậy các cháu vào nhà chơi đi, cô bé Tiểu Tiểu về ngay.

Lâm Tuyền bế má Tiểu Trần Tiểu:

- Con trai chị tội đấy, tên Lâm Tiểu, mới tròn một tuổi, còn chưa biết đi.

Tiểu Tư Vũ nhảy xuống đất, bế má Tiểu Trần Tiểu như đồ chơi, nhưng làm thằng bé cười nắc nẻ, thích thú nói:

- Ba, con ở đây chơi với em nhé.

Lục Nhất Mạn theo Lâm Tuyền vào nhà, ngôi nhà khang trang song bài trí không xa hoa, đơn giản gọn gàng, nhà kiểu này chỉ có thể tính là tầm trung. Trần Lập không thấy cuộc sống phú quý của hào môn,

Lục Nhất Mạn biết nhiều hiểu rộng, tất nhiên nhận ra bản chất không tầm thường trong ngôi nhà bị dị này, nhưng nếu Lâm Tuyền và cha y chỉ là giáo viên, điều kiện sống thế này quá tốt rồi.

Lục Nhất Mạn vuốt ve khung cửa sổ, như nhận ra điều gì đó, hỏi:

- Em nhớ chị gái và anh rể anh làm việc ở Kiến Nghiệp.
- Ủ, về Tĩnh Hải rồi, ở ngay nhà bên, ăn tối sẽ gặp, toàn sang đây ăn chực thôi.
- Anh chỉ dạy học ở Đh Tĩnh Hải thôi sao?
- Ha ha ha, nếu chỉ dạy học sao ở được căn nhà thế này.

Lâm Tuyền thừa hiểu ý dò hỏi của Lục Nhất Mạn:

- Tôi còn quản lý một công ty, dạy học là do thầy Lâm giới thiệu, không từ chối được.
- Em và Trần Lập đang tìm việc, hay bọn em tới công ty anh làm việc nhé.
- Xí nghiệp lớn Thẩm thị còn không giữ được hai người, công ty nhỏ của tôi đáng gì.

Lâm Tuyền từ chối:

- Bọn em không định vào Thẩm thị, mấy ngày trước tới địa ốc Tinh Hồ phỏng vấn, tiếc là tới nay chưa có tin tức gì.
- Ủ ..

Lâm Tuyền đã xem hồ sơ của Lục Nhất Mạn và Trần Lập, chưa có tin tức gì tất nhiên do y không đồng ý.

Trần Lập, Lục Nhất Mạn ở lại ăn tối, Lâm Minh Đạt, Trần Tú, Dương Minh đều là những người trầm tính, may có Lâm Tĩnh Di sôi nổi trò chuyện, hiện cô đang học ở Đh y tế Tĩnh Hải, Tiểu Tư Vũ ăn chưa được nửa bữa đã tốt đi chơi làm Trần Tú phải cầm bát cơm chạy theo dỗ cô bé ăn nốt.

Ăn tối xong, Lâm Tuyền tiễn hai người Lục Nhất Mạn ra tới cửa tiểu khu, Phương Nam nắm tay Tiểu Tư Vũ đứng ở cửa nhìn Lâm Tuyền đi tới, dưới ánh đèn nhu hòa bóng hình gầy gò của y sao mà cô độc như thế.

Lục Nhất Mạn, Trần Lập ở lại Tĩnh Hải ba ngày, có điều không liên hệ với Lâm Tuyền nữa, nhận được tin không qua được cuộc phỏng vấn, buồn bã về Kiến Nghiệp.

Lục Tinh Viên qua đả kích nặng nề này đã như ngọn đèn trước gió, trở về Hoàn Hồn, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với con gái Lục Băng Thiển.

297. Q.7 - Chương 1: Thân Thích Nghèo (01)

Chuyện đoàn người Lục gia tới Tĩnh Hải trôi qua rất nhanh, cả Phương Nam và Lâm Tuyền đều không muốn nhắc tới chuyện đó, thậm chí Lâm gia không hay biết gì Lâm Tuyền đã tìm được nhà mẹ đẻ của mình, cuộc sống của Lâm Tuyền tiếp diễn như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngày 3 tháng 2, Cố Hiến Chương trúng tuyển bí thư tỉnh ủy, tiếp đó ban bộ tỉnh tiến hành điều chỉnh, Đoạn Kính Hồng, Lưu Thanh Sơn đều có khả năng tiến lên một bước, nhưng trọng điểm quan tâm của Lâm Tuyền quan tâm không phải điều đó, mà là tháng tư kỳ đổi khóa của cấp huyện thành phố.

Cảnh Nhất Dân hướng tỉnh ủy tỏ rõ thái độ muốn ở lại Tĩnh Hải, bất kể từ phương diện nào mà nói, địa vị của ông ở Tĩnh Hải không ai lay chuyển được nữa, nhưng không ai khẳng định ngày nào đó Trương Quyền không thể thay thế.

Quan viên trong nước chỉ thăng chứ không thể giáng, trừ khi nắm được nhược điểm trí mạng, nếu không khó mà chen ép được mãi.

Trương Quyền làm quan rất thông minh, ông ta biết tiến biết lui, biết ăn vụng biết chùi mép, nên ai cũng biết ông ta là quan tham mà không làm gì được, Trương Giai Minh tiếp nhận tổng cty xây dựng là nhờ quan hệ hôn nhân với Trần Vũ, luật pháp tương quan trong nước không có điều luật hạn chế. Tới gần tuyển cử đổi khóa, Trương Giai Minh còn vờ vịt từ chức, khiến người ta không bối mớ gì được.

Muốn triệt để đánh gục tổng cty xây dựng, phải cắt đứt tài nguyên chính trị của nó, chỉ cần đuổi được Trương Quyền khỏi ghế thị trưởng, sẽ không ít người ném đá xuống giếng giải quyết phần còn lại, điều này Lâm Tuyền có nhận thức sâu sắc ngay từ thừa thiếu thời. Tất nhiên nói đơn giản song không phải dễ, có điều Lâm Tuyền đủ tự tin để dồn cha con Trương Quyền, Trương Giai Minh vào chỗ chết.

Lâm Tuyền đan hai tay vào nhau, trông như đang ôm một cốc trà, khuôn mặt gầy gò mang sự nghiêm nghị không phù hợp với tuổi tác, y đang cân nhắc lại các bước trong kế hoạch của mình.

Do lần đổi khóa này tỉnh và thành phố gần như tiến hành cùng lúc, Cố Hiến Chương sau khi trúng tuyển bí thư tỉnh ủy, bận rộn điều chỉnh ban bộ, ông ta không muốn phía dưới ở thời gian này có biến động lớn. Kết thúc sự nghiệp chính trị của một quan viên cấp phó tỉnh, hoặc dùng kế quyền nghi điều Trương Quyền ra khỏi Tỉnh Hải, đều không phải là chần chừ nhỏ.

Lâm Tuyền cầm điện thoại lên, đến khi ngón tay bấm số đầu tiên lại bất động, do dự một lúc bỏ điện thoại xuống, bấm dãy số khác rồi lấy áo khoác mặc vào đi ra cầu thang.

Lâm Tĩnh Di đang ngồi nhàn nhã đọc tạp chí ở ghế sofa, thấy Lâm Tuyền đi ra ngoài trách:

- Giờ này mà còn đi đâu nữa, sắp cơm nước rồi? Hay là bây giờ muốn ăn cơm cùng cũng phải hẹn trước hả chủ tịch Lâm?

- Hì hì, em tới nhà ông ngoại, tối ăn cơm với ông, lâu không gặp ông nhớ quá.

Lâm Tĩnh Di đẩy Lâm Tuyền ra, hồ nghi nhìn y, cô chẳng tin lời ma quỷ của y:

- Tưởng chị con nít lên ba à? Đi đâu.

Lâm Tuyền nổi hứng nghịch ngợm thơm lên má Lâm Tĩnh Di một cái:

- Chị Tĩnh Di càng ngày càng trẻ đẹp, da mịn như con nít lên ba thật ấy.

- Cái thằng quỷ, đi Châu Âu có mấy lần mà đã nhiễm thói xấu rồi.

Lâm Tĩnh Di lúng túng đẩy Lâm Tuyền ra, Lâm Tuyền nhe răng cười, chỉnh trang xong đi ngay không để Lâm Tĩnh Di chất vấn thêm, gọi điện cho Quý Vĩnh tới đón.

Chiếc Volvo đi qua Tân thành Nam Cảng, Quý Vĩnh bật đĩa CD, trong loa phát ra bài Một ngày hoàn mỹ của Tôn Yến Tư:

Em muốn một căn nhà lớn.

Có cửa sổ thật rộng.

Mặt trời chiếu lên sàn nhà,

Cũng làm ấp chần của em.

Lâm Tuyền khuấy tay chống lên cửa sổ xe, chăm chú nhìn thành phố bao phủ dưới ánh hoàng hôn.

Từ tình cảm, Lâm Tuyền căm ghét Trương Quyền, Trương Giai Minh hơn xa Trương Minh Hành, quan trọng hơn, hạng mục Thế Kỷ thành có thể làm loạn quỹ tích phát triển của thị trường địa ốc Tỉnh Hải.

Là một trong số những người xây dựng lên thành phố này, Lâm Tuyền luôn có cảm giác tự hào và thành tựu về nó, điều này cũng là nguyên nhân khiến Lâm Tuyền không muốn kẻ khác cướp đoạt, phá hỏng đứa con cưng của mình.

- Em muốn một căn nhà lớn.

Lâm Tuyền khẽ nhẩm lời bài hát, chợt nhớ tới lần ở Venice Trần Phi Lăng cũng nói với mình điều gần tương tự, khóe môi hơi nhếch lên, nhưng chưa phải là nụ cười:

- Đúng là giấc mộng hoàn mỹ.

Xe rẽ vào đường Hồng Giang, dọc theo bờ bắc sông Thông Vân tiến về phía đông, xe đi không nhanh, đó là vì thói quen của Lâm Tuyền. Phía nam cầu là nơi đặt hạng mục Thế Kỷ thành, đất đai chưa được san bằng hết, vẫn còn những căn nhà lác đác, đa phần dùng vôi trắng viết chữ “giải tỏa” trên đó, dù cách một con sông vẫn thấy rõ ràng.

Trạch viện cũ ba mặt là nước, xe từ chính diện đi qua con đường nhỏ rải đá, trước cửa nhà có đỗ chiếc xe của Trần Kiến Quân, Lâm Tuyền nhú mày, chỉ muốn bảo Quý Vĩnh quay đầu xe bỏ đi.

Con chó chần chờ Tiểu Vĩ nghe tiếng xe ở sau cánh cửa gỗ đỏ sủa toáng lên, thấy Lâm Tuyền liền nhào tới như cơn lốc, Lâm Tuyền có đề phòng trước, Tiểu Vĩ vừa phóng lên thì y tóm lấy dây da đeo cổ của nó, tránh quần áo bị hủy bởi móng vuốt của nó. Trần Kiến Quốc nghe tiếng chó sủa chạy ra, vội vàng chạy ra, chớp mắt nụ cười toét ra tới tận mang tai, lưng còn hơi khom xuống:

- Tiểu Ba tới thăm ông ngoại à?

Bộ dạng cực kỳ đáng thương của ông ta làm Lâm Tuyền đau đầu, may y chưa tới mức nổi khùng là vì Trần Sở kịp thời xuất hiện. Tình cảm của Lâm Tuyền với đám anh em cùng bối phận khá tốt, dù sao khi còn nhỏ đều sống ở trạch viện, còn chưa bị chiều hư thì Trần gia đã đi xuống, Lâm Tuyền tuổi lớn hơn một chút, nên nhiệm vụ thói hư tật xấu.

Chung Lệ vợ của Trần Kiến Quân cũng có mặt, không tiện nói chuyện, Lâm Tuyền coi như tới thăm ông ngoại, lòng thì tò mò, cả nhà Trần Kiến Quân sao lại kéo tới đây, y chẳng tin người cậu này lương tâm thức tỉnh tới thăm cha già.

Trần Sở đã có bạn trai, điều kiện gia đình không tốt, không phải là con rể phù hợp của Trần gia.

Chàng trai đó làm việc ở trung tâm thư viện Tỉnh Hải, là nhân viên công tác rất bình thường, Trần Sở thường tới đó tìm sách, hai người nhờ đó tiếp xúc với nhau, rồi từ cuốn sách chung sở thích phát hiện ra đặc điểm trên người đối phương cuốn hút mình, cứ thế bất tri bất giác quen nhau gần một năm.

Trần Sở chưa định để trong nhà biết chuyện này, một lần lỡ miệng nói ra, vợ chồng Trần Kiến Quân để ý lần theo manh mối tới đơn vị bạn trai Trần Sở nghe ngóng tình hình, vừa mới biết chàng trai kia là nhân viên không được cấp trên ưa thích, gia cảnh không phải nghèo khó, song tuyệt đối không thể nói là dư dả. Trái tim vợ chồng Trần Kiến Quân, Chung Lệ bị thế tục hun đen xì bao năm tức thì sôi sùng sục, như mèo bị dấm phải đuôi, kiên quyết cấm con gái qua lại với chàng trai đó.

Trong đám anh em cùng bối phận thì Trần Sở có cá tính nhất, chẳng hề sợ áp lực từ cha mẹ, còn tính bỏ nhà ra đi, vợ chồng Trần Kiến Quân cũng rất dữ dội, tới tận thư viện gây chuyện, chửi mắng chàng trai kia lừa gạt tình cảm của Trần Sở trước mặt bao người, còn nói hấn là đồ đào mỏ, không biết liêm sỉ, khiến chàng trai đó không thể nào ở lại đơn vị làm việc nữa, quan hệ với Trần Sở cũng tụt xuống 0 độ C.

Trần Sở chỉ còn một đường cầu cứu ông nội, Trần Sở cũng đi theo, còn mong Trần Nhiên cùng mình dạy bảo Trần Sở. Trước khi Lâm Tuyền tới, hai cha con họ đã cãi nhau một trận âm ỉ trước mặt Trần Nhiên. Ngược lại do mấy năm qua nhờ tài sản tăng vọt, uy tín Lâm Tuyền trong gia tộc rất cao, trước mặt y Trần Kiến Quân, Trần Sở đều kiềm chế bản thân.

298. Q.7 - Chương 2: Thân Thích Nghèo (02)

Đến khi ăn cơm, chẳng biết ai khơi chuyện trước, kích động lên, bắt chắp Lâm Tuyền và Quý Vĩnh ngồi đó, vợ chồng Trần Kiến Quân giáo huấn con, Trần Sở tủi thân, vừa khóc vừa tranh luận. Chung Lệ còn nói hết sức đường hoàng:

- Mẹ và ba con muốn con kiếm một người có điều kiện tốt là vì ai, vì ba mẹ chắc? Tuổi con còn nhỏ, chỉ biết mơ mộng yêu yêu đương đương, có biết cuộc sống này gian nan thế nào không? Con trai cục trưởng Lý tốt nghiệp đại học chính quy, vào cục môi trường ba năm lên cấp khoa, tướng mạo tốt, có nhà có xe, con không chịu lại mù mắt thích một thằng nhà nghèo. Con mà cứ muốn theo thằng đó thì ba mẹ cũng chiều, chỉ cần chấp nhận mấy điều kiện, từ nay ba mẹ không phản đối con qua lại với nó nữa.

- Đây mà gọi là điều kiện à?

Trần Sở cắn chặt răng, vừa phẫn nộ vừa bi thương:

- Ba mẹ đâu phải không biết điều kiện nhà Lương Cập, anh ấy làm sao mua được căn nhà đắt như thế trong thành phố, nhà anh ấy đã đồng ý cho bọn con 100.000 mua nhà, số còn lại bọn con tự vay, không cần ba mẹ gánh vác.

- Tự hai đứa mà trả được à?

Chung Lệ cười nhạt:

- Lương hai đứa thì được bao nhiêu? Mẹ không biết con nhìn trúng nó ở điểm nào nữa, kệ nhà nó trộm cũng được, vay cũng được, dù sao tiền nhà không thể để hai đứa gánh. Đương nhiên mua nhà rồi cũng không được nói ra làm mất mặt ba mẹ con, Trần gia này không có thân thích nghèo.

Lâm Tuyền thong thả vừa ăn vừa thi thoảng gấp thức ăn cho ông ngoại, hai ông cháu quá quen với loại chuyện tương tự rồi, nói cũng nhàm. Chung Lệ nói một hồi không thuyết phục được con, quay sang tìm đồng minh:

- Tiểu Ba, cháu là anh Sở Sở, cháu nói xem cô nói có đúng không?

- Người giàu xem thường thân thích nghèo là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lâm Tuyền gấp một miếng thịt bỏ vào mồm, dừng đỉnh nói:

- Con xem, suốt ngày con khen Tiểu Ba, giờ Tiểu Ba cũng nói như thế ...

Chung Lệ hớn hỏ nói:

Lâm Tuyền nhướn mày lên, liếc xéo vợ chồng Trần Kiến Quân, chẳng hề khách khí nói:

- Vậy mọi người còn ở lại đây làm gì?

Chung Lệ sững người mất một lúc mới hiểu hàm ý của Lâm Tuyền, còn chẳng phải sao? Trong mắt Lâm Tuyền, bọn họ cũng chỉ là thân thích nghèo mà thôi. Gần đây bà ta mới biết trạch viện này cũng được sang tên Lâm Tuyền từ lâu, bụng đầy oán hận, song không dám tranh với y, giờ Lâm Tuyền thẳng thừng đuổi khách, làm bà ta bẽ mặt, cụ cười cứng lại trên môi, hi vọng Lâm Tuyền nói đùa.

Trần Kiến Quân mặt mày tím tái song không dám phát tác, nhìn thái độ của Lâm Tuyền không giống nói đùa, mím môi lại nhìn cha.

Trần Nhiên trầm mặt nói:

- Sở Sở ở lại đây nói chuyện với ông, còn hai đứa về đi, thân thích nghèo? Hiện trong tay chúng mày còn được mấy đồng?

Vợ chồng Trần Kiến Quân ngượng ngùng đi rồi sắc mặt Trần Nhiên mới hòa hoãn hơn, Lâm Tuyền cười rất vô tâm:

- Cháu vào nhà đã thấy không khí bất thường, té ra ầm ĩ vì chuyện này.

- Anh không phải không hiểu con người mẹ em.

Trần Sở lau khô nước mắt:

- Bà ấy chạy tới đơn vị người ta làm náo loạn, ba em thì gọi điện gây áp lực với lãnh đạo, thiên hạ có loại cha mẹ như vậy không?

Trần Nhiên buông một tiếng thở dài:

- Cháu đừng hận cha mẹ cháu, bọn họ cho rằng tiền và quyền lực là thứ tốt nhất, chỉ là hi vọng cháu có lựa chọn tốt nhất. Chuyện tình cảm có chút ngăn trở cũng tốt, thế mới bền chặt, chàng trai đó là ai, dẫn tới đây cho ông xem.

Vấy tay gọi giúp việc đến, bảo Trần Sở:

- Cháu giúp dì Trương dọn dẹp đi, đợi lát nữa Tiểu Ba đưa cháu về. Yên tâm, Tiểu Ba ít khi lên tiếng, nó lên tiếng rồi, cha mẹ cháu không dám làm bừa nữa.

- Liên quan gì tới cháu?

Lâm Tuyền giang tay ra:

- Ba cháu năm xưa cũng bị khinh là thân thích nghèo, cháu còn chưa hết giận đâu.

- Ha ha ha, Sở Sở không phải là em gái cháu à? Còn dám giở trò lưu manh với ông.

- Rồi, chỉ tại cháu lắm mồm.

Lâm Tuyền vả miệng một cái, nhưng quay đầu đi làm mặt quỷ với Trần Sở:

- Bạn trai em là Lương Cập, buổi tối anh rảnh, bảo cậu ta đi uống cà phê.

- Em biết anh sẽ giúp em mà, không uống ngày xưa em thích anh.

Trần Sở mừng rỡ nói, chỉ cần Lâm Tuyền chịu giúp, mọi khó khăn không phải là khó khăn nữa:

Lâm Tuyền trừng mắt:

- Thế giờ không thích anh nữa à?

- Hì hì, giờ còn thích hơn, nhưng mà thích kiểu khác.

Trần Sở thơm lên má Lâm Tuyền một cái rồi cùng Quý Vĩnh giúp dì Trương dọn dẹp bát đĩa, Lâm Tuyền xoa mà, lúc này y dùng trò này ứng phó với Lâm Tĩnh Di, ai ngờ ông trời quả báo nhanh thế. Trần Nhiên cười tự trào:

- Hai người cậu của cháu không ra gì, may bọn Sở Sở không bị chiều hư, có lẽ có một hai đứa có thể thành tài.

- Dạ, cháu và đám Sở Sở lớn lên bên nhau từ bé, bản tính của bọn chúng chỉ có tốt hơn chứ không xấu hơn cháu, nhưng Trần Tần, Trần Tề còn nhỏ, Trần Tấn làm công vụ viên không có thời gian rảnh trò chuyện. Việt Việt, cô bé này rất non nớt, chẳng có chủ kiến gì, cũng chưa bao giờ phải chịu khổ. Sở Sở tính kiên cường, có điều lại hơi lười, sau khi cậu làm âm ỉ chuyện này, cháu nghĩ nó sẽ tốt hơn, dù sao nó háo thắng lắm.

Trần Nhiên nở nụ cười, thâm Lâm Tuyền hiểu ý cũng không nói thêm, hỏi:

- Thăng lấu cá này mấy ngày không thấy đâu rồi, đột nhiên tới thăm ông già này, có phải có chuyện muốn hỏi không? Làm kinh tế thì giờ cháu không cần ông nữa rồi, à, chuyện đổi khóa, chuyện này cháu không thương lượng với Cảnh Nhất Dân và Triệu Tăng, chạy tới đây là sao?

- Làm chính trị không phải sở trường của cháu mà.

Lâm Tuyền khom lưng xuống, như sợ lời nói ra bị người khác nghe thấy:

- Trương Quyền cứ chắn trước mặt, thật là ngứa mắt ...

Không biết hai ông cháu thì thâm to nhỏ gì với nhau mà khi Lâm Tuyền từ trạch viện đi ra thì đã hơn 10 giờ, bảo Quý Vĩnh lái xe đi thẳng tới trấn Tiên Phong ở ngoại ô đón Lương Cập bạn trai của Trần Sở.

Lương Cập cao gầy, trông đậm chất một sách, mắt không to, song ẩn sau lớp kính dày trong khá có thần.

Trần Sở trước mặt Lương Cập không nhắc tới sự tồn tại của Lâm Tuyền, không phải vì cô và Lâm Tuyền từ nhỏ có tình cảm trẻ con, mà vì Trần Sở không muốn lấy gia thế của Trần gia kích thích sự tự tôn của Lương Cập. Tối khi Lâm Tuyền dừng xe rồi, Trần Sở cũng không biết giới thiệu Lâm Tuyền ra sao?

Bao năm qua cha mẹ cô cùng chú Hai, cô út chưa bao giờ coi nhà cô ba là thân thích.

Nhà Lương Cập là căn nhà hai tầng cũ kỹ, ở ngoại ô có căn nhà thế này không phải là nghèo, song cũng chẳng giàu có. Lâm Tuyền cách cửa sổ xe quan sát Lương Cập, ngữ khí lạnh nhạt:

- Cậu biết tôi không?

Nhìn chiếc Volvo xám bạc dưới ánh trăng càng tỏ ra phú quý kinh người, Lương Cập có chút hoảng, trong điện thoại Trần Sở không nói rõ, chỉ nói có người muốn gặp hắn, khiến nhìn thấy chàng trai nhà giàu, trong lòng cảm giác không lành, như không khí bị hút cạn, có điều vẫn trấn tĩnh đối diện với ánh mắt sắc lạnh của Lâm Tuyền:

- Xin lỗi, Sở Sở không nhắc tới anh, tôi tên Lương Cập, anh biết tôi à?

Lâm Tuyền huýt sáo một tiếng, nhìn chàng trai ít hơn mình hai ba tuổi này:

- Tôi hi vọng cậu buông tha cho Sở Sở, nhìn thấy xe của tôi, cậu nên tự biết thân biết phận rồi chứ.

- Tiểu Ba.

Trần Sở ngạc nhiên nhìn Lâm Tuyền, không hiểu vì sao y lại nói những lời này:

Lương Cập gian nan nuốt nước bọt, nhìn thẳng vào Sở Sở:

- Nếu em bảo anh buông tha, anh sẽ buông tha cho em.

- Không phải vậy đâu, anh ấy là anh trai của em, nói đùa với anh thôi.

Trần Sở thấy sắc mặt Lương Cập không ổn, vội vàng giải thích, quay sang đá cái xe một cái, mắng Lâm Tuyền:

- Tiểu Ba, anh nói gì thế?

299. Q.7 - Chương 3: Trần Gia Không Chấp Nhận Kẻ Tầm Thường

- Ha ha ha, đùa thôi mà.

Lâm Tuyền xuống xe đưa tay ra:

- Lâm Tuyền, anh họ của Tiểu Sở.

Nắm lấy tay Lương Cập, dính đầy mồ hôi của hắn, lòng cười trộm: Chú nhóc bị hại lắm rồi.

Năm 2004, xe hơi chẳng phải là thứ hiếm nữa, Volvo tuy đắt tiền, nhưng người nhận ra nó không có mấy, dù sao không thuộc loại xe thường thấy như Mercedes, BMW, có điều nửa đêm xuất hiện dưới ánh trăng, trông như con cá bạc lấp lánh, rất bắt mắt, lúc này có hàng xóm của Lương Cập đi ra nhìn.

Mẹ Trần Sở tới đơn vị làm náo loạn, không chỉ khiến Lương Cập mất việc ở đơn vị, mà làm cả hàng xóm cũng biết hết, thấy có xe hơi tới, còn tưởng chuyện đó. Có điều thái độ hách dịch của vợ chồng Trần Kiến Quân khiến ai cũng ghét, mấy người hàng xóm định lên tiếng bất bình, Lương Cập vội ra giải thích.

Thân ở vị trí cao, tư thái nghiêm nghị cùng khí độ thường làm người này trời sinh có khí thế, sinh lòng sợ hãi, Lâm Tuyền biết lúc này không nói được chuyện gì với Lương Cập, vào nhà hắn uống một chén trà rồi đi, hẹn mai mời hắn và Trần Sở ăn cơm.

Lên xe Lâm Tuyền trêu Trần Sở:

- Có muốn ở lại đây không, anh bảo mẹ em là em ở cùng chị Tĩnh Di.

- Phì, phì, người ta tình cảm trong sáng, đâu giống như anh.

Với sức ảnh hưởng của Lâm Tuyền trong gia tộc, chỉ cần có y đứng về phía mình, áp lực của cha mẹ không sợ nữa, Lương Cập mất việc, Lâm Tuyền có thể giúp một việc tốt hơn, nghĩ thế tâm tình Trần Sở rất tốt.

Trần Sở được Lâm Tuyền đưa về nhà, lúc đi thang máy đã tưởng tượng ra thái độ của cha mẹ, vừa mở cửa, quả nhiên cha mẹ cô đang ngồi ở phòng khách, mặt mày âm trầm.

- Con rời nhà ông nội lúc mấy giờ ?

- Mới một lúc.

Trần Sở thuận miệng đáp, cúi xuống thay giày:

- Lâm Tuyền sao có thể ăn nói với chúng ta như thế chứ?

Chung Lệ vẫn còn phẫn nộ, định khơi lên lòng thù địch của Trần Sở:

- Con nói xem, chúng ta thành thân thích nghèo từ khi nào?

- Chỉ ẹ khinh thường người khác, còn không cho người khác khinh thường mẹ à?

Trần Sở tức giận nói:

- Anh xem đi, con gái ngoan của anh ăn nói thế đấy, em còn là mẹ nó không?

Chung Lệ hằm hằm quay sang chồng:

- Nó thành mẹ em rồi.

- Mẹ rất muốn trẻ lại mà.

Trần Sở quyết tâm không nhìn cha mẹ mình:

- Song làm gì có chuyện hay thế được.

Chung Lệ tức tới phì cười, Trần Kiến Quân từ đầu tới giờ im lìm, mãi mới hỏi:

- Tiểu Ba nói gì?

- Nói gì được? Trước kia ba mẹ chẳng phải coi nhà cô ba là thân thích nghèo a? Nhà cô ba giờ phát đạt, không cho người ta có chút thể diện sao?

Trần Sở không để cho cha mẹ truy hỏi thêm, đi nhanh vào phòng, khóa chặt cửa phòng lại rồi nhào lên giường, cảm thấy rất hả hê, sớm biết thế này tìm Tiểu Ba giải quyết vấn đề. Hưng phấn một hồi mới nhớ ra gọi điện cho Lương Cập, nói chuyện ăn cơm ngày mai:

- Anh đi ngủ cho sớm đi, mai tinh thần một chút, anh em nhìn người khất khe lắm, mắt lại chuẩn, anh ấy mà không giúp chúng ta thì chúng ta chỉ còn đường bỏ trốn thôi.

- Sao chưa bao giờ nghe thấy em nhắc tới người anh này?

Lương Cập nghi ngại:

- Anh ấy có thể khiến ba mẹ em thay đổi được sao?

- Be mẹ em là loại gặp yếu thì mạnh, gặp mạnh thì yếu, Tiểu Ba mà chịu giúp, ba mẹ em không dám gây chuyện nữa. Ôi em mà mời pho tượng thần này sớm thì tốt rồi, hại anh giờ không có việc làm.

- Không sao, mất việc thì tìm việc khác.

Lương Cập không cho Trần Sở lang đi:

- Anh họ em làm gì, ngồi đó thôi khiến người ta có áp lực nguy hiểm rồi.

- Em đã nói với anh em còn có cô ba, anh ấy là con cô ba, bọn em từ nhỏ rất thân, về sau nhà em chuyển tới Kiến Nghiệp, thành ra xa lạ, hôm nay em tới tìm ông nội, vừa vặn gặp anh ấy, à phải, ông nội em cũng muốn gặp anh.

Trần Sở chỉ trả lời qua loa, không muốn để Lương Cập bị áp lực:

Hôm sau tới tận 4 giờ chiều Lương Cập mới nhận được điện thoại của Trần Sở, hẹn ăn cơm ở Tú Thủy Các, một nhà hàng phải tới tầng cấp nào đó mới bước vào được, Lương Cập thì thoảng nghe lãnh đạo khoe khoang nhắc tới, không biết phải ăn mặc sao cho phù hợp, nghe đâu những chỗ sang trọng như vậy phải mặc vest, lục lọi tủ quần áo, hai bộ vest đã lâu chưa đem đi giặt, không còn đủ thời gian nữa, đành chọn một bộ trông khá sạch sẽ, tới chỗ Trần Sở hẹn.

Lâm Tuyền lại mặc áo phông, chân đi giày thể thao, cực kỳ không phù hợp với sự xa hoa của Tú Thủy Các, nhưng y chẳng tỏ ra thiếu tự nhiên, vừa trêu ghẹo Phương Nam vừa nhìn cửa tự động. Phương Nam hơi cúi đầu xuống cười, phong tình vô biên, trang phục công sở bình thường, nhưng mái tóc đen bóng bĩnh không vẫn gọn gàng như mọi khi mà buông xõa bên vai, gió nhẹ thoảng qua, vài sợi tóc phất phơ mang theo gió cuốn theo những tâm hồn xao động của không ít khách hàng, đêm này e có người mất ngủ.

Quý Vinh sởn dềng sau, Lâm Tuyền không bao giờ để Quý Vinh phải đợi trong xe, chỉ cần không phải là trường hợp chính thức, thường mời ông ăn cơm cùng.

- Tiểu Vũ đâu rồi anh?

Trần Sở đi tới hỏi, thân thiết khoác tay Phương Nam đi về chỗ ngồi:

- Nó sang nhà Lâm Tuyền ăn cơm, con bé đó ở bên đó còn nhiều hơn ở nhà.

Giọng Phương Nam không khỏi có chút trách móc, vốn tưởng Lâm Tĩnh Di có con rồi thì cha mẹ Lâm Tuyền phân tán chú ý với Tiểu Tư Vũ phần nào, nhưng con gái cô chẳng vừa, biết được ông bà chiều, nên lăm trò làm họ vui, vì thế cùng Lâm Tĩnh Di một tuần hết 5 ngày không ăn cơm ở nhà.

Lông mày Lâm Tuyền thì giật một cái, đó là cái tên làm y không sao quên được, đưa tay ra mời Lương Cập đi trước:

- Vừa tập thể dục xong, sợ hai đứa phải đợi nên không thay y phục.

Phục vụ mang menu tới, đúng lúc này giám đốc nhà hàng đi qua, thấy Lâm Tuyền đi nhanh tới, khom lưng nói:

- Ngài Lâm, không biết ngài tới, để tôi chuẩn bị phòng.

- Chỗ này là được rồi.

Phương Nam xua tay:

- Ông có việc thì đi đi, gọi một phục vụ viên tới đây là được.

Một cô gái xinh đẹp lại có thể tự quyết định thay cho Lâm Tuyền, viên giám đốc không dám trái lời, vâng dạ rồi đi.

Trần Sở chỉ giới thiệu Phương Nam là trợ thủ của Lâm Tuyền, Lương Cập không tin, nhìn sự thân mật giữa Phương Nam và Lâm Tuyền vượt qua giới hạn trợ thủ nhiều lắm. Mà Phương Nam hai năm qua có thay đổi lớn, dung nhan diễm lệ chưa nói, lại đầy khí chất tự tin của phụ nữ thành đạt, chẳng ai liên hệ cô với một trợ lý bình thường.

Vì tò mò về Lâm Tuyền nên Lương Cập rất để ý, thấy ngoài có rất nhiều chiếc xe còn sang trọng hơn chiếc Volvo, nhưng viên giám đốc kia không ra chào đón, càng khiến hắn khẳng định suy đoán của mình.

Phương Nam và Trần Sở ghé đầu thảo luận món ăn, Lâm Tuyền nói chuyện ôn hòa hơn hôm qua, song Lương Cập vẫn cảm thấy áp lực. Mặc dù không có mấy nhân vật khiến Lâm Tuyền phải có thái độ lấy lòng nữa, nhưng cảm giác cho người khác thấy sự tôn trọng, chắc chắn sẽ được người khác tôn trọng, ở điểm này Lâm Tuyền luôn chú ý, chỉ nói chuyện vài câu, căng thẳng và áp lực của Lương Cập đã không còn.

Lâm Tuyền thích ăn gan ngỗng, còn gọi cho Lương Cập một phần, từ chỗ ông ngoại, Lâm Tuyền học được bản lĩnh đặc ý nhất là nhìn người, tính cách và năng lực của con người đều thể hiện ở chi tiết nhỏ, quan trọng là phải khiến đối phương buông lỏng cách giác.

Lương Cập khiến Lâm Tuyền khá hài lòng, nghĩ chẳng trách khiến con bé định bỏ nhà đi theo. Lâm Tuyền hiểu ý ông ngoại, ba anh em Trần Kiến Quân làm ông quá thất vọng, không còn hi vọng nào sự thay đổi của bọn họ nữa, song khao khát đám Trần Sở có được sự nghiệp, Trần gia là gia tộc lớn ở Tĩnh Hải, phải người kế tục.

Nếu như Lương Cập thực sự có năng lực, đại khái không thoát được vận mệnh ở rể, Lâm Tuyền nhìn Lương Cập cười trộm: Ông ngoại dùng là càng già càng gian, Trần Sở, Trần Việt kiếm bạn trai nếu có gia thế tốt, làm sao chịu ở rể?"

300. Q.7 - Chương 4: Trần Gia Không Chấp Nhận Kẻ Tầm Thường (2)

Gần hết bữa cơm, Phương Nam gọi phục vụ tới tính tiền, Lương Cập cười ngượng:

- Đáng lẽ hôm nay phải do em mời ... Chỉ là ... Em không khách khí với anh nữa.

Lâm Tuyền khoát tay:

- Không cần ngại, lần sau tôi kiếm quán bên đường để cậu mời, tôi cũng chẳng quen mấy chỗ này, chỉ là lần đầu mới cậu ăn cơm phải chính thức một chút, nếu không Tiểu Sở lại mắng tôi.

Bốn người rời nhà hàng, Quý Vinh đi trước mở cửa xe, Lâm Tuyền vừa bước một chân vào xe, quay lại nhìn Lương Cập:

- Cậu cũng đừng trách ba mẹ Tiểu Sở, Trần gia đúng là không chấp nhận người tầm thường...

Lời này lập tức khiến không khí hài hòa vừa rồi thành căng thẳng, Trần Sở ngơ ngàng nhìn Lâm Tuyền, thấy mặt y rất nghiêm túc không phải nói đùa, không dám xen vào.

- Nhân quang của Tiểu Sở không tệ, cậu là người có năng lực, vì sao không thay đổi suy nghĩ, xem xem mình có thể làm được gì? Cậu muốn đem lại hạnh phúc cho em gái tôi? Nhưng khiến nó xung đột với cha mẹ có phải là hạnh phúc không? Tình yêu đáng quý, tình thân càng đáng trân trọng hơn.

Lâm Tuyền lại bảo Trần Sở:

- Em muốn cậu mợ chấp nhận chuyện hai đứa thì phải có sự nghiệp của mình, đừng vọng tưởng thay đổi quan điểm của họ, cũng đừng có ý nghĩ ấu trĩ đoạn tuyệt qua lại với ba mẹ em.

Lâm Tuyền nói xong là vào xe, không nhìn phản ứng hai người kia.

- Hai đứa phải phấn đấu lên.

Phương Nam cười nhẹ nói, dời chiếc chân mảnh mai của cô thu vào xe, cánh cửa xe khép lại không tiếng động, kính dán màn phản quang, không nhìn được vào bên trong. Tối tận khi chiếc Volvo hòa vào dòng xe tấp nập, Lương Cập tới lúc này mới tỉnh lại, nghi hoặc nhìn Trần Sở:

- Ý anh trai em là ...

Trần Sở hưng phấn ôm lấy cánh tay Lương Cập:

- Chẳng phải anh luôn có ý tưởng hiệu sách trực tuyến sao, làm đi, chỉ cần có Tiểu Ba ủng hộ chúng ta, nhất định sẽ thành công.

- Hiệu sách trực tuyến của chúng ta khác với trang web khác, càng khác hiệu sách truyền thống, mà tối tận nơi marketing và tiêu thụ với đối tượng xác định, kết hợp phương thức marketing internet hoàn toàn mới.

Lương Cập không đủ tự tin:

- Mô hình này chỉ là ý tưởng của anh, phải dùng thời gian dài mới biến thành thực tế được, khả năng nhiều năm sau anh vẫn là người bán sách nhỏ, tới lúc đó sợ ba mẹ em vẫn thất vọng.

Trần Sở chăm chú nhìn Lương Cập:

- Tiêu chuẩn thành công không phải duy nhất, không phải cứ kiếm thật nhiều tiền mới là thành công, ít nhất chúng ta đã nỗ lực thay đổi thói quen đọc sách của một thành phố.

Lâm Tuyền nắm bàn tay trơn mịn của Phương Nam, vì vừa rồi có uống rượu, làn da trắng trẻo của cô ánh lên sắc hồng nhàn nhạt, đẹp vô ngần. Lâm Tuyền nhìn Phương Nam ngây ngất, cảm thấy có nhìn thế nào cũng không đủ, nhìn từ cái cổ trắng ngần tới bờ vai, nhìn xuống áo lụa màu vàng gạo phủ lên đôi ngực phập phồng.

Phương nam chịu không thấu ánh mắt si dại của Lâm Tuyền, đưa tay nắm đầu y quay sang hướng khác, Lâm Tuyền há miệng cắn ngón tay cô, lè lưỡi liếm lòng bàn tay Phương Nam, Phương Nam nhú mày lại, lấy lòng bàn tay ướt bôi lên mặt Lâm Tuyền, Lâm Tuyền cứ sấn tới, muốn dựa vào người cô.

Phương Nam chịu thua, nâng đầu Lâm Tuyền, để y dựa vào bầu ngực mềm mại của mình, dùng ngón tay day huyết thái dương của y, giúp dịu bớt thần kinh sau ngày làm việc căng thẳng.

- Cậu chuẩn bị giúp họ thế nào?

Phương Nam tò mò hỏi:

- Em không giúp nhiều đâu, nếu thành công quá đơn giản người ta sẽ không biết trân trọng.

Lâm Tuyền rên hừ hừ hưởng thụ, nhìn trộm thấy từ góc độ Quý Vĩnh không thấy bọn họ, còn lắc đầu cạo ngực Phương Nam, bị cô tát ột cái:

- Trần gia hiện cần nhân tài thực sự, không cần kẻ đầu cơ sốc nổi, ha ha ha, hình như Trần gia không thiếu người có sốc nổi.

- Miệng cậu nói cái gì mà ân oán như mây, gió thổi là tan, cuối cùng chẳng phải vẫn khất khe với bọn họ?

Phương Nam béo má Lâm Tuyền:

- Đồ giả dối, cậu hai cậu bao lần tìm Từ Kiến muốn làm ăn với Thiên Tinh Hồ.

Lâm Tuyền nhe răng:

- Có cái đồng cát sỏi thì gọi là kinh doanh gì, thật là làm khó lão Từ. Mai chị tuyên bố, nếu người Trần gia và Lâm gia tìm tới, phải được em đích thân lên tiếng mới cho vào, tránh làm khó đám Từ Kiến, Cố Hiểu Linh.

- Bây giờ tới nhà bí thư Cảnh à?

Phương Nam khê hỏi:

- Ủ, nhưng đưa chị về nhà đã.

- Tôi tự gọi xe là được.

- Vì em muốn ở bên chị thêm một lúc.

Phương Nam lòng trần ngập nhu tình, vươn tay ôm lấy Lâm Tuyền, hôn lên đôi mắt mỗi một, hôn lên sống mũi thẳng của y, Lâm Tuyền chỉ có những lúc ở bên Phương Nam mới hoàn toàn thả lỏng.

.....

Ở nhà Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng đã tới từ lâu, thấy Lâm Tuyền đến muện hỏi:

- Có chuyện gì mà tận giờ này mới đến.

- Chẳng phải để anh có thêm thời gian nói chuyện với chú Cảnh sao?

Lâm Tuyền cười hì hì:

- Giúp ông ngoại xem mắt cháu rể, Quả Quả, Trần Yến không theo anh về à?

- Họ muốn về thì lúc nào chẳng được, đâu cần chọn hôm nay .. Mà cháu rể của lão bí thư là bạn trai của Trần Sở hay Trần Việt?

Triệu Tăng tò mò hỏi:

- Cần gì em phải đi?

Lâm Tuyền vừa đi vừa kể đầu đuôi câu chuyện cho Triệu Tăng nghe, Triệu Tăng cười ha hả, Cảnh Nhất Dân ở trong nhà đi ra:

- Chuyện gì mà cả hai cười vui vẻ thế.

- Tiểu Ba giúp lão bí thư chọn cháu rể, tôi nghe cảm tưởng như lão bí thư có giở thủ đoạn gì đó. Ít nhất thì lão bí thư cũng đã lên lút gặp qua rất nhiều chàng trai trẻ rồi.

Cảnh Nhất Dân cười lắc đầu, mở cửa kính ra, xem đồng hồ nói với thư ký Dã Chiếu, nói:

- Tiểu Chiếu, thời gian không còn sớm nữa, cậu về nghỉ đi.

Chuyện hôm nay có một số vấn đề ngay cả Dã Chiếu cũng không tiện nghe, ba người đi vào thư phòng cổ điển rộng rãi của Cảnh Nhất Dân. Lâm Tuyền có chuyện tìm Cảnh Nhất Dân ít khi nào tới thành ủy, chủ yếu tới thư phòng này bàn bạc.

Chiếc ghế tựa làm bằng gỗ trầm hương, ngồi lên không có cảm giác cứng lưng khó chịu, Lâm Tuyền chăm chú đợi Cảnh Nhất Dân nói câu đầu tiên.

- Công tác chuẩn bị cuộc tuyển cử đổi khóa kết thúc ngày hôm nay, 470 đại biểu đảng sẽ là kế cấu chính trị mới của thành phố Tỉnh Hải khoa tiếp. Theo đó thì danh sách thường ủy sẽ thêm hai người, nhưng muốn đẩy Trương Quyền, Hương Nghĩa Sơn đi thì không phải việc đơn giản.

Giọng nói Cảnh Nhất Dân thông thả, không hề căng thẳng:

- Huống hồ trên tỉnh không có ý này, Tỉnh Hải tự ý hành động, e làm loạn bố trí của bí thư Cố.

Triệu Tăng nhìn Lâm Tuyền, Lâm Tuyền lấy làm lạ, sao lại muốn mình phát biểu trước.

- Hạn ngạch tuyển cử tăng thêm hai người hẳn làm đám Trương Quyền cuống lên, ông ta và Hương Nghĩa Sơn kết làm một đúng là không đẩy xuống được, huống hồ nếu tỉnh không có an bài, Tỉnh Hải làm trái lại sẽ khiến bên trên bất mãn.

- Đúng, chú lo thế.

Cảnh Nhất Dân gật gù:

- Nếu chọn loại bỏ một trong hai kẻ này thì cháu chọn ai.

- Trương Quyền.

Lâm Tuyền chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng nói, nói ra liền thấy hối hận, sao cảm tưởng như Cảnh Nhất Dân đang dụ mình?

- Vì sao lại là Trương Quyền?

Triệu Tăng hỏi:

- Cách mạng đều vị đại, sự nghiệp có phân công, Hương Nghĩa Sơn ít nhất còn giữ giới hạn trong phạm vi quản lý của mình, nếu cần phân ông ta việc nào đó là xong. Ngược lại Trương Quyền thì khác, tham vọng lớn, lòng tham cũng lớn, nếu chỉ hạ một, thì chỉ có thể là ông ta.

- Đúng thế sao?

Cảnh Nhất Dân cười gian:

- Vậy làm theo ý cháu đi, cũng hợp lý, vậy thì giữ Hương Nghĩa Sơn, đuổi Trương Quyền.

301. Q.7 - Chương 5: Đến Không Khí Cũng Có Mùi Âm Mưu (1)

Lâm Tuyền hối hận lắm rõ ràng là Cảnh Nhất Dân và Triệu Tăng đã quyết định thế, giờ bọn họ nói ra như thể làm theo ý của y vậy, không hiểu lần này bọn họ muốn đưa ra điều kiện gì, cười khổ không thôi.

- Quy khách khu thương vụ trung tâm đã có hai ngày rồi phải không?

Triệu Tăng lấy thuốc lá ra mời Cảnh Nhất Dân, Cảnh Nhất Dân chỉ cổ họng ý bảo có vấn đề. Triệu Tăng châm lửa hút, thông thả từ từ, vị đứng đầu huyện cấp thị ba bảy tuổi, công phu hành hạ người ta cũng hạng nhất. Lâm Tuyền nhìn Triệu Tăng, Cảnh Nhất Dân bày trò, cầu xin:

- Anh Tăng, trong tay Liên hợp Tĩnh Hải có bao nhiêu tiền anh còn rõ hơn em, nếu chẳng phải Cty Stambachr vừa trả tiền hàng, em thấy Cung Chí Siêu, Lý Tín phải tránh mặt. Khu thương vụ trung tâm rộng thế, riêng tiền đất phải 4 tỷ mới đủ, mọi người giảm giá đi.

- 4 tỷ chưa chắc em có được đâu.

Triệu Tăng cười:

- Cái nhà máy của điện khí Tĩnh Hải ấy, em muốn bao nhiêu mới buông tay? 300, 400 hay 500 triệu.

- Trời chi phí di dời nhà xưởng rất cao, rốt cuộc bao nhiêu do toàn bộ cổ đông bỏ phiếu, Liên hợp Tĩnh Hải không quyết định được.

- Liên hợp Tĩnh Hải nắm bao nhiêu cổ phần của Điện khí Tĩnh Hải, 60 hay 70%?

Cảnh Nhất Dân hỏi:

- Liên hợp Tĩnh Hải đánh giá cao sản nghiệp năng lượng mới, đi trước người khác một bước, cổ phiếu của Điện khí Tĩnh Hải tăng gấp 3 lần rồi phải không?

Sau khi quy hoạch xong cơ sở sản nghiệp kỹ thuật cao ở phía bắc tân thành Nam Cảng, Điện khí Tĩnh Hải mua một mảnh đất ở đó chuẩn bị xây nhà máy, chỉ cần nhà xưởng xây xong sẽ chuyển sang, lấy 200 mẫu đất nhà máy cũ khai phát nhà thương vụ. Nhà máy cũ nằm ở trung tâm giải xanh hóa góc đông nam nội thành, mảnh đất gần đó vừa treo biển bán, 80 mẫu giá truyền nhượng cao tới 300 triệu.

Lâm Tuyền không thể không thừa nhận Trương Thừa Lộc là người có nhãn quang, trước kia điện khí Tĩnh Hải cải cách, ông ta đã giải quyết triệt để vấn đề quyền sở hữu đất, Điện khí Tĩnh Hải còn gần 40 năm quyền sử dụng đất, cục tài nguyên đất đai muôn thu hồi mảnh đất này khai phát thương nghiệp không phải đơn giản chỉ là trưng thu đất.

Cảnh Nhất Dân không thể trực tiếp xen vào sự vụ cụ thể của chính phủ, Liễu Diệp Thiên không quản mắng đất đi, Lâm Tuyền không muốn tiếp xúc trực tiếp với Trương Quyền.

Giá trị mảnh đất không nằm ở diện tích mặt bằng, mà là thu hút được bao nhiêu tiền. Nếu không có khoảng 10 tỷ thúc đẩy, khu thương vụ trung ương khó kiến thiết được, dù có cũng phải mất thời gian dài để thành khu thương mại trung tâm hoàn thiện, Liên hợp Tĩnh Hải cho dù sẵn sàng mạo hiểm cũng không kiên nhẫn đợi được lâu thế được.

Cảnh Nhất Dân không thể ép Liên hợp Tĩnh Hải nhận hết hạng mục này, Lâm Tuyền không thể khoanh tay ngồi nhìn. Một bên muốn bên kia chủ động trách nhiệm hơn, một bên muốn đối phương giảm bớt áp lực gây ình, cả hai đang dẫu dẫu điểm điểm so đo nhau, rất là thú vị.

Lâm Tuyền rút một điều thuốc lá trên bàn ngồi hút, thi thoảng hút trộm được điều thuốc cũng vui, thảo nào mấy chuyện vụng trộm khiến người ta kích thích như thế. Hai người kia nào biết trong đầu y đang nghĩ tới Phương Nam, đều im lặng chờ đợi.

Mất một lúc Lâm Tuyền mới nói:

- Tích đất ba bốn năm nữa khai phát mới là con đường hợp lý nhất, nếu cháu làm thế, chú Cảnh không thể nói được gì, anh Tăng cũng chẳng thể lấy đá ném cháu. Cả khu đó diện tích khá lớn, không phải xây xong là kiếm được tiền, quan trọng là phải bồi dưỡng nó thành khu thương mại hoàn thiện mới có thể thu về lợi ích. Xây dựng mất 4 năm rồi, muốn hoàn thiện phải xem mức độ phát triển thương mại của Tĩnh Hải ra sao, không một xí nghiệp nào có thể gánh vác một mình. Cháu biết chú Cảnh không định đẩy gánh nặng lên vai cháu, nếu gánh được thì cháu cũng không từ chối.

- Thăng lấu cá này, lúc nào cũng chừa đường lùi, sao biết chú không đẩy hết cho cháu?

Cảnh Nhất Nhân cười đứng lên:

- Chú nghĩ rồi, cháu nói có lý, thành phố đem cả khu vực đó tách ra mời gọi đầu tư, song phạm chuyện gì cũng cần người đi đầu dẫn lối.

Lâm Tuyền vỗ trán, người ngả ra đằng sau, đầu dựa hẳn vào vách tường lạnh giá:

- Chú muốn cháu đi đầu chứ gì?

- Đây là cháu có ý thức tự giác.

Cảnh Nhất Dân nhìn bộ dạng của Lâm Tuyền là không nhịn được cười:

- Chú đánh giá cao Liên hợp Tỉnh Hải nếu cháu không đi đầu, xí nghiệp khác không đủ tư cách đi đầu làm địa tiêu.

- Hay phát động đơn vị sự nghiệp tham gia, thuê đất cao lắm mà, chú cục thuê đi đầu làm địa tiêu đi.

Địa tiêu thường chỉ kiến trúc mang tính đại biểu ột khu vực.

- Tòa nhà cao 48 tầng, nếu lấy làm văn phòng cục thuế, người dân sẽ nghĩ gì?

Ánh mắt thâm thúy của Cảnh Nhất Dân nhìn Lâm Tuyền chăm chú:

- Nếu cháu thấy khó thì thôi vậy.

- Chú sẽ cho cháu từ chối sao?

Lâm Tuyền vẫn uể oải nói:

- Chỉ là không thể bóp cổ Trương Quyền không? Chú cảnh đại khái không muốn vì khu thương vụ trung tâm mà lập một công ty khác như Đầu tư Nam Cảng?

Cảnh Nhất Dân lắc đầu:

- Với tình hình địa ốc hiện nay thì chính phủ thành phố phải có tiếng nói mạnh mẽ, Trương Quyền đúng là không hợp ở lại vị trí này nữa.

Lâm Tuyền không muốn đi đầu, nguyên nhân y không muốn Liên hợp Tỉnh Hải gây chú ý, còn về đầu tư kiếm lợi không quan trọng nữa.

Nước Đức đột phá chính sách năng lượng mới khiến Liên hợp Tỉnh Hải hiện không cần gấp rút giải quyết các sự vụ thương nghiệp khác, hoàn toàn có năng lực đảm nhận trọng trách đi đầu. Trước đó Lâm Tuyền sớm tính được mình phải đi đầu rồi, nên lệnh cho bộ phận liên quan lập kế hoạch làm công tác tiền kỳ, hiện đưa ra ba phương án có thể lựa chọn, mỗi phương án đều đầu tư không dưới 1 tỷ.

Cảnh Nhất Dân vẫn tiếp tục nói:

- Chú hi vọng kiến thiết khu thương vụ trung tâm sẽ mau chóng khởi động sau tuyển cử đổi khóa, cháu có thể thuyết phục Đông Đô đầu tư không?

Lâm Tuyền ngồi dậy vỗ đùi:

- Cháu phát hiện hôm nay tới nhầm chỗ rồi, coi như cháu chưa tới, được không?

Triệu Tăng cười khế, Đông Đô, Liên hợp Tỉnh Hải, Hòa Hoàng có quan hệ mật thiết, chính đang dùng hình thức nắm cổ phần chéo của nhau để tiến hành tiến thêm một bước chinh hợp. Liên hợp Tỉnh Hải gánh trách nhiệm địa tiêu, chắc chắn tính cả trách nhiệm Đông Đô, Hòa Hoàng vào đó.

Liên hợp Tỉnh Hải vừa hoàn thành đầu tư lớn vào mở rộng sản năng cung ứng Si tinh thuần, nhưng Liên hợp Tỉnh Hải cũng đã giải quyết gần hết nợ nần, gánh trách nhiệm địa tiêu không thành vấn đề.

Thấy Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng chẳng động lòng, Lâm Tuyền thở dài gơ tay đầu hàng:

- Đầu hàng, tại cháu không đủ kiên nhẫn. Nếu không ai tới tranh địa tiêu thì cháu nhận, còn về thứ khác phối hợp thế nào thì cháu phải về thảo luận, tới khi có phương án làm chú Cảnh hài lòng mới thôi. Chỉ cần thị trường mới nhập chức, hạng mục sẽ lập tức được khởi công.

Cảnh Nhất Dân hài lòng gật đầu:

- Liên hợp Tỉnh Hải tốt nhất hãy nhanh chân lên, sau tuyển cử đổi khóa của thành ủy là tuyển cử chính phủ rồi.

Lâm Tuyền nghe ra chút mùi vị:

- Sao không gỡ thủ đoạn ở tuyển cử đổi khóa thành ủy.

- Em nói không nghĩ à?

Triệu Tăng vờ không nói:

- Tỉnh ủy thành ủy gần như tiến hành cùng lúc, không thể để vấn đề của Tỉnh Hải làm ảnh hưởng tới tỉnh.

- Nếu Trương Quyền thuận lợi trúng tuyển phó bí thư, rồi sau đó là nhân tuyển thị trưởng duy nhất thì còn hi vọng gì nữa.

Lâm Tuyền nôn nóng muốn kéo Trương Quyền xuống dài là để đả kích tổng cty xây dựng, đến khi Trần Minh Hành nhận thức được Trương Quyền, Trương Giai Minh không còn giá trị lợi dụng nữa, hẳn Trần Vũ có thể tự do giải trừ hôn ước:

- Chả lẽ chuẩn bị cho phó thị trưởng Liễu nhảy phiếu?

302. Q.7 - Chương 6: Đến Không Khí Cũng Có Mùi Âm Mưu (2)

Nhảy phiếu tức là vốn không có nhân tuyển này, đến khi tuyển cử lại bất thành linh xuất hiện, tranh hạn ngạch vốn quyết định trước. Nhảy phiếu ở trong nước là hành vi làm trái ý đồ tổ chức nghiêm trọng. Lâm Tuyền thấy mặt Cảnh Nhất Dân, Triệu Tăng nghiêm túc thì biết chuyện này là thật:

- Mọi người đã trao đổi với bí thư Cố?

Cảnh Nhất Dân gật đầu thừa nhận.

Lâm Tuyền không ở trong cơ quan chính quyền bao lâu, nhưng được Trần Nhiên đích thân chỉ dạy, y chẳng xa lạ gì mấy thủ đoạn trong cơ quan. Khi đổi khóa thành ủy bất kể về Hướng Nghĩa Sơn ra sao cũng không thể làm tan rã đồng minh của ông ta và Trương Quyền. Nếu hai người đó liên thủ gây chuyện, e Cảnh Nhất Dân cũng chẳng thể đảm bảo thông qua với đa số phiếu.

Đội Trương Quyền, Hướng Nghĩa Sơn đều trúng tuyển phó bí thư thành ủy, lúc đó mục tiêu của Hướng Nghĩa Sơn đã đạt được, liên minh của ông ta với Trương Quyền không cần bên ngoài tác động, liên minh đó cũng tự tan rã.

Để Trương Quyền thuận lợi thông qua tuyển cử thành ủy là để ông ta lơ lửng, đánh đòn chí mạng vào tuyển cử chính phủ. Trương Quyền tuy thành phó bí thư thành ủy, song mất ghế thị trưởng, thành hồ không răng.

Tất nhiên nhảy phiếu là một sự kiện mang nguy hiểm chính trị rất lớn.

Hôm qua Lâm Tuyền thảo luận với ông ngoại nửa ngày trời cũng chính là chiều này.

Lâm Tuyền không giúp ích được mấy về chính trị, giờ chuyện xã giao với quan viên y cũng không còn tham gia nữa, chỉ có liên hệ gián tiếp, nhìn đáng về tự tin của Cảnh Nhất Dân, y yên tâm không ít.

Rời căn nhà số 5 đường Hoa Viên thì đã là hơn 12 giờ đêm, Lâm Tuyền ngồi xe Triệu Tăng đi tới tận cửa đường cao tốc về Thông Nam, hỏi:

- Anh Tăng, lần này tiến chức phải không, nếu không sao lại liên kết chú Cảnh cùng chen ép em.

- Làm gì có chuyện chen ép, anh em ta cùng tiến bộ.

Triệu Tăng quá quen giọng điệu của Lâm Tuyền rồi:

- Em nên có trách nhiệm nhiều hơn với thành phố này.

- Rồi, rồi, lại lôi cái giọng điệu của ba em ra rồi, không chơi với anh nữa.

Lâm Tuyền mở cửa ra, vẫy tay tạm biệt, lên chiếc Volvo đi theo từ này tới giờ.

Tuyển cử đổi khóa thành ủy tiến hành như thời hạn, Cảnh Nhất Dân án binh bất động, Hướng Nghĩa Sơn, Trương Quyền trúng tuyển phó bí thư thành ủy với số phiếu bầu cao, Trương Quyền còn là nhân tuyển duy nhất của vị trí thị trưởng.

Thần kinh căng thẳng của Trương Quyền mấy tháng quan được buông lỏng, dù bí thư thành ủy và thị trưởng đều tuyến cử ở địa phương, song đó chỉ là trình tự, hai chức này thể hiện ý đồ của tổ chức cấp trên.

Sau khi biết tin Cố Hiến Chương lên làm bí thư tỉnh ủy, Trương Quyền đã không có được một giấc ngủ ngon, đặc biệt hạn ngạch thường ủy thành phố tăng lên hai người, thần kinh ông ta càng căng như dây đàn, gần như mỗi ngày đều gọi điện cho Hướng Nghĩa Sơn trao đổi thông tin, đảm bảo Cảnh Nhất Dân mà có hành động thì bọn họ lập tức phản kích.

Đương nhiên, đoàn kết mật thiết tất cả đại biểu có thể đoàn kết, không cho Cảnh Nhất Dân ly gián phân hóa cũng là công tác trọng yếu của ông ta.

- Chuyện thế là xong.

Trương Quyền nâng ly lên, uống hết rượu màu đỏ như máu trong ly, nói với Trần Minh Hành ngồi đối diện:

- Thế Kỷ thành có thể yên tâm tiến về phía trước rồi.

Thời gian qua Trần Minh Hành cũng không nhẹ nhõm gì, sự nghiệp chính trị của Trương Quyền kết thúc là đả kích cực lớn với Lệ Cảnh. Thế Kỷ thành lập hạng mục trong điều kiện bất lợi, nên phải dựa nhiều vào chính phủ, từ giải tỏa, quy hoạch đất đai, thế chấp vay tiền, nghiệm thu công trình không mất xích nào có thể tách rời sự chi viện của chính phủ.

Trần Minh Hành cũng nâng ly chúc mừng, song không đặc ý như Trương Quyền, bọn họ chuẩn bị rất kỹ càng song Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền hoàn toàn không có hành động gì, khiến ông ta cảm giác dốc toàn lực lại đắm hụt, không dễ chịu chút nào.

Có điều không khó lý giải, ban bộ tỉnh ủy còn chưa ổn định, sẽ không cho phép địa khu phía dưới có biến động ảnh hưởng tới đại cục. Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền làm gì tất nhiên phải theo ý của Cố Hiến Chương, nên nghĩ kỹ thì chuyện quá thuận lợi này chẳng có gì lạ.

Trần Minh Hành thầm cười nhạo mình: Năm xưa mạo hiểm vô số mới đi được tới ngày hôm nay, vậy mà lá gan càng ngày càng nhỏ hơn." Nhìn Trương Đào đang thân thiết đứng nói chuyện với một quan viên đẳng xa, ông ta luôn muốn lợi dụng quan hệ giữa Trương Đào và Lâm Tuyền để hấn làm đại biểu hòa giải, hai bên ngồi xuống bắt tay hợp tác, dù sao ao lớn thế, mò sao hết cá, thế nên ra sức nâng đỡ Trương Đào.

Có vẻ Trương Đào làm không tồi chức sứ giả hòa bình này, tuy Liên hợp Tỉnh Hải bán hết cổ phần của tổng cty xây dựng khiến giá cổ phiếu giảm mạnh, làm Lệ Cảnh thiệt hại không nhỏ, song sau đó không có hành động gì thêm, dần biến mất khỏi tầm nhìn người dân Tỉnh Hải, ít nhất Liên hợp Tỉnh Hải tỏ thái độ không can thiệp vào chuyện của tổng cty xây dựng nữa.

Chỉ là chuyện bắt tay hợp tác thì quá xa vời, lại không rõ thái độ của Lâm Tuyền với con gái mình ra sao, còn yêu hay là hận, khiến Trần Minh Hành do dự chưa chỉ thị Trương Đào có hành động tiếp theo.

Hạ Đức Bư giám đốc ngân hàng thương nghiệp Tỉnh Hải này giờ nói chuyện với Trương Giai Minh, đi tới nói:

- Giờ thì Thế Kỷ thành có thể sai bước mà tiến rồi.

Trần Minh Hành hỏi ngược lại:

- Mấy ngày trước NH thương mại còn không thụ lý đơn xin vay vốn của Lệ Cảnh, sao hôm nay đã cùng nâng ly chúc mừng rồi.

- Không thể phủ nhận, Thế Kỷ thành tồn tại nguy hiểm nhất định, nếu nghiêm ngặt đi theo trình tự thì chắc chắn không được thông qua. Nhưng tôi tin vào năng lực trả nợ của Lệ Cảnh, nên không cần nghiêm khắc quá.

Hạ Đức Vi cười ha hả, làm đồng thịt nần nần trên mặt rung theo, Trần Minh Hành nhìn thấy tỏm, thừa biết nếu chẳng phải địa vị của Trương Quyền đã được xác lập, làm sao dễ dàng thế, nụ cười trên môi vẫn không đổi, nâng ly chúc mừng.

Đội Hạ Đức Vi như con ruồi đi bầu lấy đám nữ nhân viên xinh đẹp của Lệ Cảnh được chọn ra làm sinh động không khí bữa tiệc, Trần Minh Hành gọi Trương Giai Minh tới:

- Cháu làm thế nào để ông ta đồng ý phê duyệt khoản vay ngày.
- Giám đốc Hạ có người thân mở một công ty, gần đây thiếu vài triệu đầu tư, ông ta nói mình không thể o bế người thân, hi vọng chúng ta dùng khoản vay này giúp giải quyết khó khăn cho công ty đó.

- Hừ.

Trần Minh Hành mắt lóe lên, nhấp một ngụm rượu, áp lửa giận trong lòng xuống, vì khoản vay đó tốn kém thêm vài triệu cũng đáng:

- Cháu xử lý tốt lắm.

Lúc này người chủ trì chương trình tuyên bố tới tiết mục khiêu vũ, đèn trong đại sảnh tắt đi, thay vào đó là đèn màu chớp sáng kiểu vũ trường, Trần Minh Hành không thích ồn ào, đứng dậy mời Trương Quyền về phòng nghỉ ngơi giành cho bọn họ.

Có mấy cô gái chủ động mời Trương Giai Minh khiêu vũ, hắn đều khéo léo từ chối, con gái trong tập đoàn Lệ Cảnh, hắn muốn ai đều đã có người đó, cũng nhàm rồi, đang tính xem có nên rời khỏi nơi này sớm hay không ánh mắt chợt bắt gặp một cô gái xinh đẹp đứng một mình, cô gái mặc chiếc váy dạ hội lam nhạt hở lưng, phần ôm trước ngực có hai nụ hoa che đậy núp vú một cách khéo léo, bầu ngực đầy đặn lồi cuốn nửa ẩn nửa hiện, gợi cảm mà không lộ liễu.

“Điền Lệ!” Trương Giai Minh hơi bất ngờ, không biết có phải vì ánh sáng màu sắc kia, hay vì hôm nay vui vẻ uống khá nhiều mà hắn thấy Điền Lệ xinh đẹp vô cùng, liền đi tới:

- Điền Lệ, Trương Đào đâu mà cô lại đứng đây một mình?
- Anh ấy nói chuyện với quan viên cục xúc tiến đầu tư, vừa vào phòng riêng bàn bạc, chắc có chuyện gì đó.

Điền Lệ mỉm cười nói:

- Gần đây Trương Đào phải đi công tác hơi nhiều, hai người lại cưới chưa bao lâu, cô không trách tôi chứ?
- Điền Lệ có vẻ cũng đã uống khá nhiều rượu, gò má hồng hào, đôi mắt long lanh ướt át, Trương Giai Minh cũng thấy lòng có chút kích động:
- Nam nhân phải lo sự nghiệp mà, tôi cũng biết thời gian vừa rồi công ty nhiều việc, sao trách tổng giám đốc Trương được.

303. Q.7 - Chương 7: Tân Liên Hợp (1).

Nhạc thay đổi, đó là điệu Waltz, ca khúc buồn miên man, u oán động lòng người, Trương Giai Minh đưa tay phải ra, làm động tác mời hết sức tiêu chuẩn. Điền Lệ không ngờ Trương Giai Minh lại mời mình nhảy, nhảy điệu Waltz có tiếp xúc cơ thể thân mật, hơi lúng túng, nhưng vẫn nhẹ nhàng vươn bầy tay thanh tú ra, nắm lấy tay Trương Giai Minh.

Trương Giai Minh cảm giác lòng bàn tay Điền Lệ hơi ẩm, xem ra có vẻ khấn trương, hắn không khỏi ngạc nhiên, hắn rất có kinh nghiệm với phụ nữ, lại quen Điền Lệ từ lâu, biết cô gái này không trân trọng bản thân lắm, không nghĩ lấy Trương Đào rồi lại trở thành e lệ như vậy, càng thấy hứng thú, tay còn lại ôm lấy vòng eo mềm mại đầy đặn của Điền Lệ.

Là tay sát gái, Trương Giai Minh tất nhiên có ngón nghề của mình, vẻ đẹp mã, lại ăn nói khéo léo, chẳng mấy chốc Điền Lệ buông lỏng khấn trương, tay Trương Giai Minh có mấy lần như vô tình trượt xuống gần mông cô cũng chẳng để ý.

“Á” Điền Lệ kêu nho nhỏ, bọn họ va vào một cặp đôi nhảy gần đó, Trương Giai Minh đưa tay ra ôm hắn Điền Lệ vào lòng, ngực Điền Lệ tỳ sát lên ngực hắn, Trương Giai Minh vờ hỏi:

- Không sao chứ?

- Không sao ... á.

Khuôn mặt đã hồng vì rượu của Điền Lệ càng đỏ thêm, vừa khẽ chống tay vào ngực Trương Giai Minh đẩy ra thì lại va vào một người khác, Điền Lệ không hề biết Trương Giai Minh cố ý dẫn dắt cô va phải những người kia, bước chân cả hai rối loạn, chân Trương Giai Minh bước tới, đùi chạm vào vị trí mẫn cảm giữa hai chân cô, Điền Lệ giật mình, khép chặt đùi lại theo bản năng, càng kẹp chân Trương Giai Minh chặt hơn.

Cơ thể Điền Lệ cực kỳ mẫn cảm, nếu không trước kia đã chẳng dễ dàng bị Trương Đào chiếm được, chân Trương Giai Minh cọ khẽ vào chỗ mẫn cảm đó, dòng điện li ti bao phủ toàn thân làm Điền Lệ như ngất đi giây lát, đến khi định thần lại thì thấy mình bị đẩy vào tường, tay Trương Giai Minh áp lên ngực mình, hoảng loạn lấy hết sức đẩy hắn ra:

- Tổng giám đốc Trương, tôi có việc phải về, xin lỗi.

Trương Giai Minh thấy con mồi gần như dâng lên tận miệng lại thoát mất, không tức giận còn đắc ý lắm bả:

- Thú vị, rất thú vị ...

.....

Hôm nay trong Liên hợp Tỉnh Hải cũng không yên tĩnh như mọi ngày, kết quả tuyển cử làm những người liên quan lại không biết chi tiết rất thất vọng, tuy Cảnh Nhất Dân lập cty đầu tư Nam Cảng để vòng qua quyền lực của Trương Quyền, khiến ông ta không gây khó dễ được cho hạng mục này, nhưng giờ Tân thành Nam Cảng phát triển phồn hoa rực rỡ, lại thành thù hoa dẹt gấm cho chính tích của Trương Quyền, đó là điều không ai muốn làm.

Tất nhiên tầng quyết sách của hệ thống Liên hợp Tỉnh Hải biết sự thực, như Cố Hiểu Linh, Tần Minh đều nắm trong tay phiếu tuyển cử thị trưởng, khi đó bọn họ sẽ phát động của chiến nhảy phiếu, khi đó bọn họ sẽ viết thêm tên Liễu Diệp Thiên trong danh sách tuyển cử.

Quá trình Liễu Diệp Thiên vốn là nhân tuyển của phó thị trưởng thường vụ lo liệu, dù liên tục gặp mặt các đại biểu cũng không sợ đánh động Trương Quyền.

- Chúng ta sẽ đặt tên kiến trúc này là Tân Liên Hợp...

Tiền vi phụ trách giới thiệu hạng mục đầu tiêu cho cao tầng Liên hợp Tỉnh Hải, vừa mới bắt đầu đã bị Lâm Tuyền chen ngang:

- đương nhiên đặt tên là Đông Đô, Hòa Hoàng cũng được.

Khổng Lập Dân và Lạc Ích Đồng nhìn nhau cười, Lâm Tuyền đã quyết định kéo bọn họ vào.

- Tất nhiên, tên chúng ta sẽ thảo luận sau ...

Tiền Vi kín đáo trừng mắt với Lâm Tuyền, tiếp tục giới thiệu:

- Đất dùng xây dựng rộng 18711 mét vuông, giới hạn độ cao 200 mét, dự kiến thời gian xây dựng kéo dài 3 năm, tổng đầu tư 1.2 tỷ ... Đó là tòa nhà 217, về tòa nhà 218 nằm phía nam đường Sùng Thuận, diện tích 11482 mét vuông, giới hạn độ cao 100 mét, đầu tư 450 triệu trong vòng 3 năm ..

Độ cao của tòa nhà là thủ đoạn bình hành chi phí xây dựng, thường mà nói, giá đất cao thì nhà cao, hai mảnh đất này có tiền chuyển nhượng tương đương, nhưng tính chi phí thì 217 đắt hơn 218 tới 2.5 lần, có thể thấy chi phí xây nhà siêu cao thế nào.

Nếu chẳng phải gánh trách nhiệm không thể chối từ, Lâm Tuyền có ngóc cũng không đi tranh thủ hạng mục này, cho nên tính toán chi phí, nếu có ai tranh hạng mục này với y, Lâm Tuyền vui vẻ từ bỏ ngay.

Mọi người chỉ nghe chứ không bình luận gì, ai cũng sợ lên tiếng đầu tiên sẽ bị Lâm Tuyền kéo xuống nước, vụ mua bán lỗ vốn không phải ai cũng có tư cách, có thực lực làm.

Lâm Tuyền mắt khép hờ không nói, nhưng từ khe hở nhỏ, y vẫn quan sát phản ứng từng người, Khổng Lập Dân và Lạc Ích Đồng đứng đưng, còn Lưu Hoa Đông, Chu Văn Thiên, Từ Kiến thì đứng ngồi không yên, cứ như một tiểu vậy.

Tiền Vi nói nửa ngày trời mà không ai có chút phản ứng nào, không khỏi thất vọng, giọng uể oải giới thiệu tiếp:

- Vì phương án viện kiến trúc đưa ra đầu tư lớn, thu lợi không rõ, tổng giám đốc Lâm đề xuất ý kiến sửa đổi, viện kiến trúc hiện chỉ làm được mô hình đơn giản ...

Rồi bật bút chiếu sáng, chỉ lên bản thiết kế trên màn hình:

- Dạng mục tiêu chí thực sự do hai tòa nhà chị em tạo thành, là quân thể kiến trúc có công năng thành thị tổng hợp đầu tiên của Tỉnh Hải, gồm văn phòng, nhà hàng, khu giải trí gộp làm một, tất cả lấy tiêu chuẩn khách sạn 5 sao quản lý. Nếu khai thác đơn độc thì 10 năm chưa chắc thu lại được vốn, nhưng mảnh đất số 21 phía đông hạng mục là đất dùng cho chung cư duy nhất trong khu thương cư thương vụ trong khu, sẽ có giá trị đầu tư tương đối lớn, gộp mảnh đất 21 vào sẽ có không gian thao tác lớn hơn.

Phương án thiết kế qua sửa đổi này làm giảm nguy hiểm của hạng mục tiêu chí, đám Lưu Hoa Đông lúc này mặt mày mới không quá khó coi nữa.

Lâm Tuyền mắt vẫn lim dim, nhưng đã chuyển từ Tiền Vi sang Phương Nam ngồi bên cạnh, cô mặc chiếc áo véc công sở nữ màu trắng ngà, cổ áo rộng lộ ra áo sơ mi hồng bên trong, trong nữa tất nhiên là bầu ngực được y chăm sóc ngày càng trở nên tròn trịa rồi. Dưới chiếc váy có dài cách gò 10 cm là đôi chân với đường uốn lượn mê hồn, đôi chân nhỏ nhắn đi giày da trắng, da trắng tỏa ra ánh sáng khỏe khoắn, đôi mắt như có lớp sương mù mờ màng, hàng mi nhạt, cánh môi hồng hơi mím lại giống cười, bất kể thời khắc nào Phương Nam luôn mang ma lực làm trái tim Lâm Tuyền thổn thức.

Dù là người Lâm gia hay người bên cạnh Lâm Tuyền, tất cả tự giác bỏ qua quan hệ giữa y và Phương Nam. Lâm Tuyền năm nay đã 27 tuổi, trong nhà khó tránh khỏi sốt ruột vì chuyện hôn nhân của y, Phương Nam vẫn không muốn công khai đi vào thế giới của y, nhớ lại tối hôm qua Phương Nam lại lần nữa từ chối lời cầu hôn của y, không khỏi nản chí.

Lý do Phương Nam là không muốn gây bất hòa giữa Lâm Tuyền và gia đình, chưa nói thân phận và địa vị của Lâm Tuyền lúc này, dù là nhà bình thường cũng khó chấp nhận cuộc hôn nhân như vậy.

Lâm Tuyền không dám ép Phương Nam quá đáng, nếu không cô bỏ đi không gặp mình nữa thì có hối cũng không kịp, đành đi bước nào hay bước ấy, dần dần thuyết phục mẹ lẫn Phương Nam, may là y còn trẻ, có thể đợi được.

- Tổng giám đốc ...

- Hải?

Lâm Tuyền tỉnh lại, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình, Phương Nam mắt giấu ý cười, môi hơi nhếch lên, hết sức mê người, làm y lại thất thần.

- Tổng giám đốc!

- Ủ, cái gì?

Tiền Vi tức phát điên rồi, cô ở trên kia nói miệng khô cổ khát, cái tên này lại thả hồn đi đâu đâu, gọi tỉnh lại còn đi ngẩn ngái, có điều người ta là ông chủ, lửa giận chỉ có thể cháy trong lòng, ngọt ngào nói:

- Tôi đã giới thiệu hạng mục xong, mời tổng giám đốc nói vài câu.

Lâm Tuyền thấy giọng Tiền Vi ngọt tới phát sợ, cười giả lả:

- Vất vả cho cô quá, mời chủ tịch Khổng nói vài câu vậy.

304. Q.7 - Chương 8: Tân Liên Hợp (2)

Lâm Tuyền có nghe gì đâu, định đá bóng sang cho Khổng Lập Dân trước, không ngờ làm mọi người cười ầm lên. Khổng Lập Dân lắc đầu:

- Nhìn bộ dạng nghiêm nghị của cậu lúc này, không ai nghĩ cậu mất tập trung.

Rồi thuật lại vắn tắt nội dung Tiền Vi vừa trình bày:

- Trách nhiệm kiến thiết thành phố mới chúng ta cũng có một phần, phải làm sao thực hiện tốt phần trách nhiệm này, tôi nghĩ cậu có cân nhắc toàn diện rồi, phương án sửa chữa của viện thiết kế tôi không ý kiến gì, phải xem thành phố phê duyệt ra sao, tôi đại biểu Đông Đô sẵn lòng thừa nhận trách nhiệm này.

- Mọi người đều không phải lần đầu tới Tĩnh Hải, vấn đề ở hạng mục 217 tôi không cần nói nữa, tôi muốn nói một vấn đề khác, toàn bộ quy hoạch khu thương vụ trung tâm có thể chia làm bốn quần thể, phía đông là kiến trúc chung cư thương mại, văn phòng làm việc. Phía tây là kiến trúc địa ốc thương nghiệp cùng quần thể kiến trúc phục vụ thể thao, giải trí ... Thành phố đem hạng mục văn phòng thương mại tách ra, muốn Liên hợp Tĩnh Hải đi đầu dẫn lối cho cả khu thương vụ, tôi sẵn sàng vượt khó làm hạng mục này, chủ tịch Khổng cũng đã nhận lời, nhưng vì tiện cho quản lý, tôi mong đem toàn bộ hạng mục cho Thiên Tinh Hồ thống nhất khai phát, Liên hợp Tĩnh Hải và Đông Đô sẽ cung cấp tất cả tài chính cần thiết cho hạng mục, các vị thấy sao?

Nghe Lâm Tuyền nói thế, Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên đều nhẹ người, nhìn sang Từ Kiến.

Thiên Tinh Hồ có năm cổ đông lớn, Liên hợp Tĩnh Hải, Đông Đô, Từ Kiến, Lạc Ích Đồng và Đầu tư Nam Cảng.

Đầu tư Nam Cảng là cơ cấu nửa quan trường, vốn phải gánh trách nhiệm nhất mới đúng, Từ Kiến nhìn Lạc Ích Đồng, thấy ông ta ung dung thưởng thức trà hân có sự tự giác trước rồi, thì cười khổ:

- Từ Kiến tôi đem toàn bộ dâng hiến cho Thiên Tinh Hồ rồi, còn đường nào huy động vốn nữa.

- Ấy, tôi còn chưa nhắc tới khoản này, sao ông vội gạt bỏ liên quan rồi.

Lâm Tuyền nói đùa:

Lúc mới đầu thành lập Thiên Tinh Hồ, khi phân phối cổ phần, Từ Kiến đã nhượng bộ rất nhiều, bản thân ông ta không oán trách gì, làm đầu tư địa ốc, quan trọng nhất là quyền khai phát đất và vay vốn ngân hàng, ông ta lúc đó suýt phá sản, bây giờ tài sản ông ta hiện nhanh chóng lớn lên như quả cầu tuyết lăn xuống dốc, tính chẵn cũng có gia sản 1 tỷ, cuộc đời còn gì không như ý nữa?

Từ Kiến dựa người vào ghế, gần đây cơ thể ông ta tăng cân rõ rệt, phải ngồi như vậy mới thoải mái:

- Nếu Liên hợp Tĩnh Hải đều thấy hạng mục này khó khăn, vậy thì để tôi chia sẻ cho tổng giám đốc Lâm chút áp lực ở Tân Năng Liên Hợp nhé?

Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên lập tức sáng mắt lên.

Lâm Tuyền bĩu môi vờ không nghe thấy, trước kia vì muốn liên hợp với Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên đã kích những kẻ đầu cơ tiến vào thị trường địa ốc Tĩnh Hải, y từng hứa có thể chuyển nhượng 30% cổ phần Tân Năng Liên Hợp, khi đó chính sách năng lượng mới của Đức chưa ra đời, bóng đen bao phủ sản nghiệp, trong khi địa ốc bùng bùng khí thế, nên bọn họ không đồng ý.

Nay vật đổi sao dời, chưa tới một năm Tân Năng Liên Hợp tiến trên con đường vô cùng chói lọi làm đám Lưu Hoa Đông tiếc nát ruột, theo tin tức không chính quy, Tân Năng Liên Hợp chuyển cho Ct Stambachr 24 triệu oatt pin quang điện, lợi nhuận tới 400 triệu.

Tập đoàn Đông Đô trước kia đầu tư 25 triệu xây nhà máy linh kiện quang điện, đến nay giá trị đã tăng vọt lên 4 lần.

Liên hợp Tĩnh Hải thu lợi càng khủng bố, trong tay nắm 70% cổ phần Điện khí Tĩnh Hải, nay giá trị chừng 1 tỷ, trước kia chỉ đầu tư bao nhiêu? Từ Kiến biết sự ảo diệu của vận hành vốn, song không có tầm nhìn xa trông rộng và sự nhạy bén nắm bắt thời cơ như Lâm Tuyền.

Từ Kiến thực sự không tưởng tượng được nếu như Lâm Tuyền đem Tân Năng Liên hợp chính hợp vào Điện khí Tĩnh Hải, cổ phiếu của Điện khí Tĩnh Hải sẽ tăng lên bao nhiêu lần nữa.

Lâm Tuyền sao lại không nghĩ tới chiều này cho được, nhưng bất kể là ở trường hợp công khai hay tiếp xúc riêng, Từ Kiến chưa bao giờ nghe thấy Liên hợp Tĩnh Hải chuẩn bị cho phương diện này, lòng hết sức tò mò.

Khổng Lập Dân thấy Lâm Tuyền né trách trọng điểm thì cười khế, Từ Kiến tuy là một trong năm cổ đông lớn của Thiên Tinh Hồ, nhưng gia sản so với các cổ đông còn lại thì hơi ít, nếu ông ta phải gánh tỷ lệ huy động vốn theo cổ phần trong hạng mục này sẽ hạn chế nghiêm trọng tài chính đầu tư vào lĩnh vực khác:

- Liên hợp Tĩnh Hải nên gánh rách nhiệm nhiều hơn chứ.
- Bí thư Cảnh muốn Liên hợp Tĩnh Hải tích cực hơn, thành lập công ty khai phát, phần thiêu do Tân Năng Liên Hợp bù vào.

Lâm Tuyền trừng mắt nhìn Từ Kiến, ý bảo ông ta tối nay phải báo đáp mình, rồi quay sang hai người Chu Vân Thiên:

- Hôm nay mời hai vị tới đây không phải để bàn quan quyết sách của Thiên Tinh Hồ.

Lưu Hoa Đông biết lần này chẳng có chuyện hay ho gì giành cho bọn họ, thấy Chu Vân Thiên nhắc mông định chuẩn, bị Lâm Tuyền gọi lại, trông nhấp nha nhấp nhồm rất buồn cười, thò chân ra làm động tác đá đít ông ta.

Chu Vân Thiên cười khổ:

- Giai Thành nho nhỏ giúp được gì, không bằng cậu thương lượng với Lão Lưu ấy.
- Không phải vừa rồi thảo luận xong việc gộp mảnh đất số 21 vào hạng mục rồi sao?

Lâm Tuyền hỏi Tiền Vi:

- Vừa rồi tôi hơn mất tập trung một chút.

Tiền Vi bóp trán chẳng thèm trả lời, nào chỉ có một chút.

- Sắt nhập ba mảnh đất đó lại có thể san sẻ bớt nguy hiểm của hạng mục tiêu chí, nhưng chưa thảo luận sâu, dù sao bước đầu vẫn còn chưa làm tốt.

Phương Nam liền giải thích:

- À, ra thế.

Lâm Tuyền gật gù:

- Giai Thành không có ý tưởng gì với mảnh đất đó sao, dù gì cũng là khu chung cư cao cấp duy nhất trong quy hoạch khu thương vụ trung tâm.
- Thiên Tinh Hồ đã gánh trọng trách kiến thiết công trình tiêu chí, bất kể đi trình tự nào, thành ủy cũng sẽ hướng về Thiên Tinh Hồ, công ty khác làm sao tranh được mảnh đất số 21 với Thiên Tinh Hồ.

Chu Vân Thiên nói chua lè:

Lâm Tuyền cười hăng hắc:

- Thiên Tinh Hồ có ý lấy mảnh đất chỉ là thực lực không đủ, hay là Thiên Tinh Hồ, Giai Thành, Hào Thành đầu tư một công ty cạnh tranh mảnh đất này?

Chu Vân Thiên đột nhiên có chút hoang mang, ông ta bị hố trong tay quá nhiều, khởi đầu là hạng mục Nguyệt Nha Hồ, sau đó vì vấn đề hộ giải tỏa ở Tân thành Nam Cảng hạn chế không gian tăng giá nhà do ông ta đầu tư. Nếu hỏi ông ta có hận Lâm Tuyền không thì ông ta lắc đầu, trước kia công ty ông ta chỉ đầu tư hạng mục không quá 200 triệu, nay quy mô hạng mục tới 2 tỷ, ai giúp công ty ông ta trong bốn năm phát triển lên quy mô như thế, bảo ông ta nhận làm cha, ông ta cũng nhận.

Chu Vân Thiên tự biết năng lực quyết sách của mình không mạnh, theo Lâm Tuyền khai phát Tân thành Nam Cảng là lần quyết sách thành công nhất của ông ta, dù thấy mình bị thiệt, nhưng hạng mục nào cũng đem giao Tinh Hồ làm marketing, gặp chuyện hay tìm Lâm Tuyền, Khổng Lập Dân thảo luận, lần này thì không thể trông mong vào họ, nên mắt liếc sang Lưu Hoa Đông, ít nhất ông ta tự biết mình, khi do dự thì không tùy tiện gật đầu gì hết.

Lưu Hoa Đông giang tay:

- Làm gì có chuyện ngon lành thế, Hào Thành không tham dự đâu.

Thấy Lưu Hoa Đông phủi sạch liên quan, Chu Vân Thiên hơi cuống:

- Lão Lưu, đừng từ chối vội, xem Lâm Tuyền nói sao đã.

Lưu Hoa Đông bực tức chửi thề: Lão ngọc này cuống gì, xem phản ứng của Lâm Tuyền đã chứ. Lâm Tuyền thở dài, vịn bàn đứng dậy nói:

- Vậy Lão Lưu không hứng thú, một mình Giai Thành không làm nổi, thôi, coi như tôi chưa nói, tan họp.

305. Q.7 - Chương 9: Khả Năng Sát Nhập

Lưu Hoa Đông cười mắng:

- Cậu đừng có đóng kịch nữa, nói luôn ra đi.

Lâm Tuyền ngồi trở lại lại, hỏi:

- Khu thương vụ trung tâm tới khi nào khai phát xong thì tôi không nói chắc, nhưng 220 - 223 mà mảnh đất hoàn chỉnh, có thể khai phát được. Phải biết rằng cả khu chỉ có 217 là nguy hiểm cao nhất, mọi người có tin dù Liên hợp Tinh Hải chịu lỗ cũng xây dựng bằng được Tân Liên Hợp không?

- Vậy thì Hào Thành nhận.

Lưu Hoa Đông sảng khoái nói luôn.

Chu Vân Thiên quen biết Lâm Tuyền gần năm năm, tạo nên thói quen, phạm việc gì Lâm Tuyền đề nghị đều phải suy nghĩ cho kỹ, giảm bớt thua thiệt:

- Cậu cho tôi suy nghĩ thêm đã.

Cuộc họp kết thúc, Chu Vân Thiên thấy Khổng Lập Dân không theo bọn họ rời Tòa nhà Nam Cảng, lòng càng nghi ngờ, chỉ là không nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu. Lưu Hoa Đông từ đằng sau đi tới, nói:

- Tôi ngồi xe của anh.

Chu Vân Thiên cảm giác Lưu Hoa Đông ngày hôm nay luôn muốn nói gì đó với mình, lấy từ trong hộp ra một điều xì gà, đưa cho Lưu Hoa Đông. Lưu Hoa Đông đưa lên mũi ngửi một hơi:

- Lão Chu thật biết hưởng thụ, trước kia tôi thích xì gà mới làm xong, vị mạnh mà cay, gần đây mới biết thưởng thức vang bảy tuổi thể này, cho dù vị có nhạt đi theo năm tháng, nhưng hương càng thuận, dễ cảm thụ được sự mỹ diệu của nó.

Chu Vân Thiên cười xấu hổ, ông ta hút xì gà chỉ là học đòi, không có cảm xúc như thế. Người ông ta tiếp xúc ở Tinh Hải có Lâm Tuyền là xuất sắc nhất, nhưng làm ông ta tôn kính là Khổng Lập Dân và Lưu Hoa Đông.

Khổng Lập Dân nho nhã phóng khoáng, có trí tuệ lớn, xử thế ung dung không tranh với đời. Lưu Hoa Đông thì có phong thái quý tộc làm Chu Vân Thiên ngưỡng mộ.

Lưu Hoa Đông tuổi chưa tới 50 đã có tóc trắng, nhưng mái tóc đen trắng đan xen càng làm ông ta sái thoát tinh thần, ông ta lấy kéo cắt vỏ xì gà, trong xe không có lửa bằng dầu thực vật, bật lửa khí butan miễn cưỡng có thể thay thế, Lưu Hoa Đông dùng lửa nhỏ hơn đuôi điều xì gà.

Hút xì gà rất phức tạp, nếu không muốn bị người ta cười là giàu xổi học đòi thì hoặc đừng hút hoặc bỏ công sức ra mà nghiên cứu rồi hăng hút.

Chu Vân Thiên hút xì gà quan trọng nhất là vì 1 điều xì gà giá chỉ có 300 đồng, song các dụng cụ đi kèm nó phải 100.000, thể hiện được sự quý tộc của mình, chưa hết, còn phải cần một gian phòng riêng để hưởng thụ, phải có rượu ngon, phải có ghế sofa đắt tiền và ánh đèn dịu dịu đúng chất.

Mỗi ngày thường chỉ nên hút 2 -3 điếu xì gà, nếu làm như trên, mỗi ngày thứ khói thuốc màu lam nhạt mà anh thổi ra ngoài không khí ước chừng có giá 1.000.

- Xì gà giống cái gì, giống như nữ nhân, giá trị của nữ nhân thể hiện ở căn nhà sang trọng, y phục đắt tiền, trang sức tinh xảo mà anh chuẩn bị cho cô ta.

Lưu Hoa Đông mân mê hộp đựng xì gà:

- Xì gà là thế, anh phục vụ nó, rồi hưởng thụ nó.

Lưu Hoa Đông cứ đứng đĩnh nói, xong hôm nay tâm tư của Chu Vân Thiên không đặt ở việc học tập cách sống quý tộc.

Lưu Hoa Đông thông thả nói:

- Nếu ba công ty sát nhập thì anh thấy thế nào?

Chu Vân Thiên khẽ rung đầu ngón tay, để đoạn tàn thuốc tích đến được một tắc rơi xuống, quay đầu sang hỏi:

- Lão Lưu, anh vừa nói gì thế?

- Sát nhập ba công ty, ý anh thế nào?

Sát nhập ba công ty sẽ thành một khái niệm thế nào? Một con quái vật thực sự sẽ ra đời, Chu Vân Thiên nhất thời không tiêu hóa nổi ý tưởng đó, hỏi lại:

- Ai nói tới chuyện này?

- Chẳng ai nói, tôi chỉ cảm giác Lâm Tuyền có ý đó.

- Thế sao?

- Thành tích kỳ hai của Thiên Tinh Hồ ở Tây Trạch khá tốt, kỳ ba một năm sau bán, cơ bản không có áp lực gì. Tân thành Nam Cảng tới nay có thể nói là đại thành công, hạng mục chung cư thương vụ lớn đấy, nhưng đâu lớn tới mức Thiên Tinh Hồ không nuốt trôi được? Bước tiếp theo của Thiên Tinh Hồ không ôm hạng mục lớn nào khác đúng không?

Chu Vân Thiên ngẫm lại thấy rất có lý, Thiên Tinh Hồ đã đứng ra làm địa tiêu thì thành phố sẽ giúp Thiên Tinh Hồ ở mảnh đất số 21, Thiên Tinh Hồ hoàn toàn có thể nuốt chửng một mình:

- Nếu Lâm Tuyền đề nghị sát nhập thì anh thấy thế nào?

- Sát nhập chứ, tội gì mà mà không?

Lưu Hoa Đông rít một hơi nhỏ, lượng nicotin trong xì gà cao gấp 5 lần thuốc lá, chán sống thì rít mạnh vào:

- Cứ nhìn đám Trương Bích Quân, Diệp Kính Cường, Cố Lương Vũ, Tiền Vi, Viên Hâm đi, tuy năng lực không tệ, nhưng đem so với đám nhân tài đỉnh cao như Trương Thừa Lộc và Trần Chí Lập chỉ có Cố Lương Vũ, Đan Nguyên có tiềm lực theo được. Trương Thừa Lộc có thể nói một tay chống đỡ gây dựng Điện khí Tinh Hải, Lão Chu anh là người ngoài không rõ, chứ tôi ở Tinh Hải biết nó gian nan thế nào, tôi rất bội phục Trương Thừa Lộc. Trần Chí Lập ở Đông Đô số mệnh không tốt, bộ phận địa ốc bị sát nhập vào Thiên Tinh Hồ, nằm dưới quyền Từ Kiến, nếu Lâm Tuyền điều hành Thiên Tinh Hồ thì hẳn còn phục. Nhưng Thiên Tinh Hồ không cần người mạnh mẽ như thế, Khổng Lập Dân đành điều hân sang Đầu tư Nam Cảng, nhưng Cố Hiểu Linh không có hân cơ hội độc lập đảm đương một mặt, dãi ngộ tuy không có gì thiệt thòi, chỉ là hơi ủy khuất tài năng. Hiện giờ hẳn còn kém Diệp Kính Cường cấp phó cũ của hân, nếu như trước kia hân vứt hết đi theo Lâm Tuyền thì sao?

Lưu Hoa Đông thở dài:

- Tôi thẹn không bằng lão Lạc, Tinh Hồ chiếm lợi lớn ở Chung cư Đàn Sơn, lão Lạc vẫn đồng ý để Tinh Hồ lấy nhỏ nuốt lớn, sát nhập địa ốc Hòa Hoàng. Khí độ đó tôi không có, không có khí độ của lão Lạc, không có nhân quang và thủ đoạn của Lâm Tuyền thì không có Tinh Hồ ngày nay.

Chu Vân Thiên gạt gù, hoàn toàn tán đồng đánh giá về con người Lạc Ích Đồng.

- Hồi mới thành lập Thiên Tinh Hồ, lão Khổng có mời tôi, tôi do dự vì thấy Lâm Tuyền chiếm cổ phần quá nhiều, cho rằng lão Không quá niệm tình cũ rồi, khi Trần Nhiên tại vị cũng đâu giúp Đông Đô mấy, qua lại riêng càng không nhiều. Giờ nhìn lại thì lão Khổng đúng là có nhân quang, như năm ngoài vụ cổ phần Tân Năng Liên hợp, lão Chu, anh hối hận lắm phải không? Về mặt quản lý, Lâm Tuyền còn chưa đủ chín chắn và kinh nghiệm, song tài năng và tầm nhìn của cậu ta đúng là đáng kinh ngạc, nhiều chuyện chúng ta chỉ nhìn thấy bề ngoài mà không thấy bản chất, anh biết vì sao không?

- Là vì sao?

- Không tham.

Lưu Hoa Đông khẳng định ngắn gọn:

- Có lẽ anh nghĩ mấy năm qua thiệt thòi bởi Lâm Tuyền quá nhiều, sao có thể nói cậu ta không tham.

- Đúng thế.

Chu Vân Thiên xót của nói:

- Anh ghét cậu ta?

- Cái đó thì không!

- Đó là vì cậu ta không tham.

Lưu Hoa Đông phân tích:

- Kể tham lam sao có thể khiến người ta không ghét? Có điều Lâm Tuyền làm người ta nhìn không thấu một chút.

- Đâu phải một chút, tôi hoàn toàn nhìn không thấu.

Lưu Hoa Đông cười ha hả:

- Lão Chu, tiền, nữ nhân thì anh không có thứ tốt nhất, nhưng cũng không thiếu. Lâm Tuyền làm người ta nhìn không thấu, nhưng cũng không phải người dục vọng khổng chế mạnh, nhìn Trương Bích Quân đi, trước kia Lâm Tuyền ném hết công việc cho cô ấy, cấp dưới của cậu ta tuy vất vả một chút, nhưng có cậu ta nắm bánh lái rồi, cứ hướng đó mà tiến, thực tế không đau đầu suy nghĩ gì, sống còn thư thái hơn chúng ta, thật không còn lẽ trời nữa.

Chu Vân Thiên vẫn còn do dự, mình có chấp nhận ba nhà sát nhập không? Không, không chỉ ba nhà, Thực nghiệp Tinh Hồ cuối cùng cũng sẽ quay trở về vòng tay của Thiên Tinh Hồ:

- Đông Đô có chấp nhận sáp nhập không, nếu Tinh Hồ quay về, cổ phần của Đông Đô ở Thiên Tinh Hồ sẽ rơi xuống vị trí thứ ba.

306. Q.7 - Chương 10: Ngân Hàng Là Cái Máy Vay Tiền (1)

Lưu Hoa Đông hoàn toàn không nghĩ như vậy :

- Lâm Tuyền lúc mới chỉ là con nghé non mới ra đời, lão Khổng đã dung túng cậu ta thế nào, nay với thành tích đó, ai có thể từ chối cậu ta, hướng hồ Tinh Hồ quay về, Thiên Tinh Hồ sẽ thành một chiếc hàng không mẫu hạm siêu cấp thực sự, quan trọng là khi đó lợi ích của Đông Đô có tổn thất không?

- Nếu bốn công ty sát nhập, thử tượng tượng xem đó là chuyện gì, Diêu Khê Cố - Hoành Điểm Thẩm Lục sẽ không còn vị trí độc tôn nữa, sẽ xuất hiện một Tinh Hải .

Chu Vân Thiên mắt nhìn về khoảng không trước mặt, không biết mừng tượng ra cái gì, một lúc sau cảm khái:

- Nói ra thì thật hâm mộ lão Lạc.

Lạc Ích Đồng nắm 41% cổ phần của Tinh Hồ, trở thành người hưởng lợi lớn thứ hai trong quá trình bay cao của Tinh Hồ.

- Muốn sát nhập cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lưu Hoa Đông mắt lim dim hút thuốc:

- Nếu công ty trăm người thì đơn giản, nhưng bốn công ty gộp lại phải 7.000 - 8.000 người, khó lắp, phải cần quá trình cọ sát rồi mới sát nhập lại, đó hẳn là ý nghĩa hạng mục 21 mà Lâm Tuyền đưa ra. Lúc này nếu chúng ta gánh vác trách nhiệm một chút, chịu thêm nhiều nguy hiểm một chút, đến khi sát nhập cũng có thể ưỡn ngực lên nói chuyện.

- Đúng, lão Lưu, anh nói quá chuẩn rồi, Lâm Tuyền làm cái gì cũng không chịu tiết lộ trước, nhưng làm gì cũng có mục đích cả ... Có điều tôi không bằng anh, sát nhập rồi tôi thất nghiệp mất.

Lưu Hoa Đông cười phá lên:

- Gần đây tôi thấy anh qua lại thân thiết với Quách Bảo Lâm lắm, có phải là chuẩn bị vì ngày thất nghiệp đó không?

Chu Vân Thiên, Lưu Hoa Đông lên xe đi, Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Từ Kiến ở lại phòng họp.

Lâm Tuyền lấy thuốc lá ra, còn đưa mắt xin phép Phương Nam đang nhìn đe dọa, Khổng Lập Dân cũng tiện tay rút một điếu, Từ Kiến quen hút xì gà rồi, chỉ liếc qua bao thuốc lá rồi nói:

- Hút thuốc lá nữ thà không hút còn hơn.

- Hả?

Lâm Tuyền cầm hộp thuốc lá lên, nhìn trái nhìn phải không thấy dòng nào ghi đồ chuyên dụng cho nữ nhân, có điều người sành sỏi như Từ Kiến đã nói thế thì không sai được. Những thứ vật dụng tùy thân của y đều là do Phương Nam chuẩn bị, Phương Nam lo cho sức khỏe của y, cứ như y chưa khôi phục vết thương sau tai nạn vậy, dùng trăm phương ngàn kế không cho y hút thuốc.

Liên hợp Tinh Hải phát triển rất nhanh, nhưng áp lực trên người Lâm Tuyền cũng càng lớn, thành thói quen hút thuốc, Phương Nam không làm trái ý của Lâm Tuyền, nhưng luôn giữ thủ đoạn nhỏ nhen hạn chế y, trước kia là giấu bột lửa, giờ lại trò này.

Lâm Tuyền dù si mê Phương Nam đến mấy, nhưng nam nhân, ai chả có tự tôn, lại thích sĩ hão, tròng mắt lên nhìn Phương Nam, Phương Nam tức giận lườm y một cái, Lâm Tuyền cười hì hì cầu tài, khí thế xẹp ngay xuống. Có điều Lâm Tuyền không chịu bị mất mặt, ứng phó được ngay:

- Ha ha ha, lão Từ nói thế không phải dân trong nghề rồi, thứ thuốc lá ngon nhất phải được cuộn trên đùi mỹ nữ, ngửi có hương thơm cơ thể họ, thế mới tăng thêm hương lạ, vị khói không còn quá nồng ...

- Thật sao?

Từ Kiến đưa tay ra:

- Tôi thử một điếu xem.

Lâm Tuyền cướp thuốc lá lại:

- Ông lấy xì gà ra đổi đi, công bằng một đổi một.

Từ Kiến hồ nghi nhìn Khổng Lập Dân, Khổng Lập Dân giơ điếu thuốc lên bảo Lâm Tuyền:

- Hôm nào cho tôi một bao, thứ thuốc lá này khó mua lắm.

Từ Kiến nghe Khổng Lập Dân nói thế mới lấy xì gà ra đổi, vừa hít một hơi đã biết mắc bẫy:

- Phì, nhạt như nước lã vậy.

Lâm Tuyền thì ngậm điều xì gà trong miệng, mặt rất hưởng thụ:

- Điều xì gà này chắc phải 800 hả? Đúng là tiền nào của nấy ...

Mọi người thấy Lâm Tuyền và Khổng Lập Dân vô cùng ăn ý lừa Từ Kiến một vỏ thì phì cười, Lạc Ích Đồng cũng lấy một điều thuốc:

- Con bé Tiểu Tình cũng ghét tôi hút thuốc, hôm nào phải hạ quyết tâm gả nó đi mới được.

Đan Nguyên và Phàn Xuân Bình cũng châm thuốc hút, làm các cô gái trong phòng phản đối, nơi này nữ quyền rất thịnh, Đan Nguyên vội vàng đi mở cửa sổ ra. Lúc này thư ký hành chính đi vào báo với Lâm Tuyền rằng Trần Sở, Lương Cập đã tới. Lâm Tuyền nhìn đồng hồ nói:

- 15 phút nữa tôi tan họp, cô bảo bọn họ tới văn phòng đợi.

- Có chuyện gì mà muốn giữ tôi lại thêm 15 phút?

Từ Kiến tò mò hỏi:

Lâm Tuyền chỉ Phương Nam, Phương Nam đi lấy một xấp tài liệu tới chia ọi người. Từ Kiến nhận lấy xem, không ngờ trên đó viết “báo cáo điều tra tiền cảnh sản nghiệp thương mại trong nước”, càng nghi hoặc:

- Cái này là sao?

- Đây là báo cáo tôi ủy thác khoa thương mại Đh Tỉnh Hải làm, ủy ban giám sát ngân hàng yêu cầu các ngân hàng thương mại trước năm 2007 tỉ lệ vốn dư đạt tới 8%, hiện giờ chỉ là 1.3%, cách đại hạn chưa tới 3 năm, lúc này tuyệt đại đa số ngân hàng thương mại trong nước muốn khóc cũng không khóc nổi.

Lâm Tuyền nói chắc chắn:

- Nguy cơ của họ là cơ hội của chúng ta. Báo cáo này là hạng mục hợp tác với Đh Tỉnh Hải, tôi phải bỏ 280.00 kinh phí nghiên cứu đấy, Phương Nam, chị dựa theo đầu người tính tiền nhé.

Từ Kiến nghi ngờ:

- Cậu không lừa tôi như điều thuốc lá kia chứ? Tôi phải xem trước đã.

Khổng Lập Dân cười hỏi:

- Đh Tỉnh Hải thành cơ cấu nghiên cứu Liên hợp Tỉnh Hải từ bao giờ vậy.

- Kinh phí nghiên cứu kinh tế của Đh Tỉnh Hải rất hữu hạn, cháu phải vắt óc nghĩ cách cho họ có việc làm mà sống, mấy giảng viên thanh niên của khoa ngoại thương đều có đề tài hợp tác với Liên hợp Tỉnh Hải, có người kiêm chức luôn nhà phân tích kinh tế. Thế nào chú Khổng cũng muốn một bản chứ.

- Loại hợp tác này nên triển khai nhiều một chút, mấy năm qua thứ khiến tôi cảm thấy hứng thú rất nhiều, chỉ là tình lực hữu hạn, thành lập cơ cấu chuyên môn thì phí hoài, cậu lêu lổng ở Đh Tỉnh Hải hóa ra lại gần chùa được lộc vãi.

Khổng Lập Dân thu dọn đồ chuẩn bị đi:

- Tôi có việc, hôm khác gặp.

- Lại bị cậu lừa lần nữa.

Từ Kiến bỏ tài liệu vào cặp:

- Dù sao không phải lần đầu nữa.

Lâm Tuyền cười đắc ý, đợi bọn họ đi rồi gọi điện cho thư ký của Cảnh Lập Dân, Cảnh Lập Dân nghe thấy tiếng Lâm Tuyền bên kia điện thoại, nhận lấy hỏi:

- Lâm Tuyền, chuyện gì thế?

- Cháu đã triệp tập Hòa Hoàng, Đông Đô, Giai Thành, Hào Thành tới bàn bạc, về nguyên tắc đồng khí nhận nhiệm vụ khai phát mảnh đất từ 217 - 223, về thời gian, cháu thấy sau tuyển cử đổi khóa chính phủ sẽ nhanh chóng triển khai.

- Chú biết, cảm ơn những điều cháu làm vì Tỉnh Hải.

Giọng Cảnh Nhất Dân có chút mệt mỏi, ông vì thành phố này mà dốc hết tâm huyết của mình, cũng chỉ có trước mặt y và Triệu Tăng là ông không che giấu sự mệt mỏi của mình. Lâm Tuyền đột nhiên thấy không đành lòng, bổ sung:

- Kể cả Trương Quyền có tại nhiệm thì cũng lắm chỉ khó khăn thêm một chút, dù sao Liên hợp Tỉnh Hải không đơn giản như xưa. Còn vấn đề phát triển của ngân hàng thương nghiệp hôm nay cháu mới đề xuất, khả năng phải vài ngày nữa mới có kết quả.

Vào cuối thập niên 80 ngân hàng thương mại đầu tiên ở Tỉnh Hải được thành lập, tới những năm 90, bốn ngân hàng lớn trong nước lũng đoạn thị trường, thêm vào bị hạn chế nghiệp vụ trong địa phận, đồng thời thực hiện chính phủ nắm cổ phần, khiến kết cấu ngân hàng thương nghiệp trì trệ nghiêm trọng.

Trước đó không lâu công cáo yêu cầu tăng vốn dư lên 8% của ủy ban giám sát ngân hàng càng như sát muối vào vết thương, trong công cáo còn đưa ra danh sách những ngân hàng nguy hiểm cao khó cứu chữa, chuẩn bị rút khỏi thị trường, ngân hàng thương nghiệp Tỉnh Hải không ngờ đứng ở vị trí thứ 3.

Làm sao giải quyết nan đề này? Lối thoát cho nó ở đâu?

307. Q.7 - Chương 11: Ngân Hàng Là Cái Máy Vay Tiền (2)

Thực ra điều này nằm ngoài trọng trách của bí thư thành ủy rồi, song Trương Quyền là thị trưởng không có hành động gì, đem hết áp lực đổ lên người Cảnh Nhất Dân. Song vấn đề của ngân hàng thương mại Tỉnh Hải mang nguyên nhân lịch sử sâu xa, lúc này muốn tìm người chịu trách nhiệm giải quyết khôn cảnh cho nó là rất khó khăn.

Mấy hôm trước ủy ban giám sát ngân hàng đã gửi công văn cho chính phủ Tỉnh Hải, yêu cầu đốc thúc ngân hàng thương nghiệp tăng cường lực độ thu hồi khoản vay xấu, truy cứu trách nhiệm liên quan, đồng thời cải tạo trọng tổ theo ủy ban giám sát ngân hàng.

Lâm Tuyền kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại ngắn với Cảnh Nhất Dân, ngồi im một chỗ không nhúc nhích, nhìn hàng chữ trong báo cáo :” Chính phủ Tỉnh Hải là cổ đông lớn nhất của NH thương mại TH, tổng giám đốc và chủ tịch ĐHQT ngân hàng trước đó đều là thư ký của Chu Bình, quyết sách cho vay của NH thương mại có liên quan lớn tới chính phủ. Chính phủ không thể không chế cơ cấu của bốn ngân hàng lớn tại Tỉnh Hải, nhưng vì xúc tiến phát triển kinh tế địa phương, cũng như công trình chính tích của chính phủ, cần một ngân hàng thương nghiệp phục vụ cho địa phương.”

Lâm Tuyền thở dài, đại đa số khoản nợ xấu của NH thương mại TH đều có quan hệ mật thiết với chính phủ, nói chuẩn xác lối là quan hệ trực tiếp tới Trương Quyền, nó gần như thành máy cho vay của Lệ Cảnh.

Ủy ban giám sát NH yêu cầu trọng tổ, nhưng một khi trọng tổ sẽ thay đổi địa vị không chế cổ phần của chính phủ, đó là điều Trương Quyền không muốn, hiện ông ta đang nắm trong tay cây thương phượng bảo kiếm “chính phủ phải không chế ngân hàng thương nghiệp”, kiên quyết chống lại việc ngân hàng TM thoát ly chính phủ, thoát ly tầm không chế của ông ta.

Đó đại khái là nguyên nhân Cảnh Nhất Dân muốn thanh trừ triệt để quyền lực của Trương Quyền.

Phương Nam đã quá quen với việc Lâm Tuyền hơi chút lại thần người ra rồi, chỉ thương y quá vất vả, đi tới bên cạnh, khẽ gõ lên bàn, ý bảo Trần Sở và Lương Cập đang đợi ở văn phòng. Lâm Tuyền gạt bỏ chuyện phiền lòng qua một bên, nắm tay Phương Nam, thơm nhẹ lên đó:

- Cùng ăn cơm nhé, tối nay em ở lại chỗ chị.

- Không được.

Phương Nam áy náy nói:

- Không thể cứ lấy có tăng ca mãi được, và lại tối nay tôi hứa ở bên Tư Vũ.

Lâm Tuyền vỗ trán, đó là động tác thường làm khi y bất lực:

- Chị đi đón Tư Vũ đi, lát nữa cùng ăn cơm với đám Trần Sở.

- Chuyện Trần gia tôi không tiện tham gia vào nhiều quá.

- Không được, chị nhất định phải đi.

Lâm Tuyền ngang ngược nói:

- Chị là trợ thủ của em mà.

- Ban ngày hầu hạ cậu rồi, không có nghĩa vụ tối cũng phải hầu hạ cậu.

- Chẳng phải nói tối chị về với Tư Vũ sao?

Lâm Tuyền cười hì hì:

Phương Nam thoáng cái mặt đỏ au, phong tình lúc cô nửa mong muốn nửa lưỡng lự đó khiến Lâm Tuyền thần hồn điên đảo nhất, đặc ý hôn cô một cái rồi về văn phòng của mình.

Lâm Tuyền không hay xuất hiện trong văn phòng ở Tòa nhà Nam Cảng, y quen xử lý sự vụ ở biệt thự bên sông mà hai người bọn họ mua hơn, còn có thể quan minh chính đại tăng ca giữ Phương Nam ở lại bên cạnh. Văn phòng của Lâm Tuyền là văn phòng tổng giám đốc trước kia của Quách Bảo Lâm đặt ở đây, chỉ sửa chút xiu.

Văn phòng của Lâm Tuyền chia làm hai phần, khu tiếp khách và khu làm việc. Khu tiếp đãi có ghế sofa màu đỏ, bàn làm bằng gỗ hồ đào đen bóng, hai chiếc ghế sofa đơn màu vàng nhạt đặt đối diện với cửa sổ lớn chiếm toàn bộ một mặt tường, còn có một quầy bar nho nhỏ, mặc sức ẩm trong phòng phối hợp sắc lạnh của cửa kính và khung thép không rỉ, gỗ và kim loại, loại bỏ đi những phần phức tạp, đơn giản khoáng đạt.

Nếu không phải thư ký hành chính dẫn vào đây, Lương Cập còn tưởng là văn phòng của một nghệ sĩ nào đó, trên bàn chẳng hề có những đồng bản báo cáo chi chít con số, mà chỉ có vài quyển (thường thức nghệ thuật viên lâm), (nhật ký kiến trúc mỹ học).

Lâm Tuyền không chú ý tới những vấn đề chi tiết của văn phòng mà là do Phương Nam nghĩ tới Lâm Tuyền ngày nào cũng phải suy nghĩ những chuyện đầu đầu nên thiết kế văn phòng như thế này, nó khác hoàn toàn phong cách văn phòng chính thể ở đây. Có điều thường ngày ít người ra vào, đem so với biệt thự bên sông, nơi này chỉ là chỗ Lâm Tuyền làm việc mà thôi.

Lương Cập đi tới cửa sổ, trầm tư nhìn ngắm mặt trời ngả về phía tây, Trần Sở thì thoải mái ngồi vào ghế làm việc của Lâm Tuyền, thưởng thức văn phòng làm việc hiện đại sáng sủa.

Đây là văn phòng làm việc của vị chủ tịch Liên hợp Tỉnh Hải vang danh.

Lương Cập luôn tò mò về thân phận của Lâm Tuyền, nhưng Trần Sở không nói rõ cho hắn biết. Không phải Trần Sở không muốn, mà cô nghĩ rất kỹ cũng chẳng biết phải miêu tả địa vị Lâm Tuyền ra sao, ông ngoại cô cũng chẳng nói cho anh em họ biết thân phận của Lâm Tuyền. Trần Sở lại không quan tâm lắm chuyện này, chỉ loáng thoáng viết Lâm Tuyền phát đạt rồi, giao du toàn quyền quý khiến đại thọ của ông ngoại kinh động tới cả bí thư tỉnh ủy.

Trần Sở đem chuyện lớn nhỏ của Trần gia kể kỹ cho Lương Cập nghe, Lương Cập càng nghe càng sợ. Chung Lệ đến đơn vị của hắn gây chuyện chỉ cười nhạo nhà hắn không có tiền, không hề nói tới gia thế Trần gia, bà ta cũng chẳng mặt mũi nào mà nói, vì chính bởi mấy người bọn họ khiến sinh mạng chính trị của Trần Nhiên bị đứt đoạn, Trần gia suy sụp. Trần Sở ít nhiều xem thường gia thế của mình, nội tâm bài xích gia đình không có tình người, quá dung tục, nên trước kia hoàn toàn không có ý nhắc tới.

Khi mẹ cô làm lớn truyện, Trần Sở không thể không giới thiệu về Trần gia ở Tỉnh Hải.

Trần gia Tỉnh Hải không phải chỉ có một nhánh Trần Nhiên này, còn có anh em chú bác của ông, tính hết anh em họ bác họ gì trong bối phận của cô thì phải ngồi hết ba cái bàn tròn lớn. Thân thích Trần gia bị Trần Nhiên liên lụy, nhưng được lợi từ ông càng nhiều, đếm kỹ có mấy cán bộ cấp xử cù, người đi kinh doanh cũng không ít, chỉ là khi Trần Nhiên mất chức, bọn họ cũng không đi lại với chi Trần Nhiên nữa, chỉ hai năm gần đây mới thân thiết trở lại.

Năm 2001, Trần Kiến Quân nghĩ mọi cách đưa con trai Trần Tấn về Tỉnh Hải làm việc, khi đó Trần gia còn có mấy người làm phó cục trưởng cục môi trường, Trần Kiến Quân cũng cho con vào đó, song bọn họ không thêm để ý, trong lòng Trần Kiến Quân cũng hận, cuối cùng có người anh họ nhận 20.000, an bài Trần Tấn làm cục môi trường khu Tỉnh Nam, Trần Kiến Quân tức thiếu điều bể phổi.

Trần Tấn làm việc ở đó hai năm, chẳng biết năm ngoài phạm vào chuyện gì, lại bị đá xuống phòng môi trường phía dưới.

Lúc mới vào xã hội, Trần Tấn không hề muốn lên sĩ đồ, nhưng Trần Kiến Quốc thì đã quen với chuyện lợi dụng các mối quan hệ vợ vét tiền tài, sau khi Trần Nhiên lui về, đi đâu cũng đụng đầu vào tường, ông ta không kiểm điểm bản thân mà lại càng nhận định tầm trọng yếu của nó, trong ý thức của ông ta, dù làm một nhân viên hành chính cũng có thể bóp cổ người khác. Trần Kiến Quốc quyết tâm đưa con trai đi theo đường mình chọn, bỏ vốn liếng dọn đường cho con, ai ngờ Trần Tấn lại chỉ đi xuống dốc.

Hai năm qua ba anh em Trần Kiến Quốc hợp tác làm một bãi khai thác, thu nhập kém xa lúc đầu, vì Lâm Tuyền cố ý gạt người Trần gia sang một bên, đặc biệt lần đại thọ 70 của Trần Nhiên, thái độ của ba anh em họ với Lâm gia đã lọt vào mắt của không ít người, nên có cơ hội là gạt chân họ. Mà ba anh em Trần Kiến Quân chỉ biết luồn cúi, không biết thu lòng người, gia cảnh ngày càng đi xuống là hiển nhiên.

Với tính cách của Trần Sở, đương nhiên coi những người thân đó như không tồn tại.

308. Q.7 - Chương 12: Anh Em Tụ Họp

Lương Cập theo Trần Sở tới trạch viện cũ mới biết thế lực của Trần Gia, trạch viện này nằm ở góc tây bắc Đh Tỉnh Hải, diện tích bốn năm mẫu, nếu không nhờ có thế lực lớn bảo vệ, ai có thể giữ được tòa trạch viện này trong quá trình xây dựng Đh Thành Phố?

Lương Cập không thể tưởng tượng ra cảnh đại thọ của Trần Nhiên như thế nào, bí thư tỉnh ủy, bí thư thành ủy rồi gần như toàn bộ thường ủy thành phố tới chúc mừng, đó là vinh diệu thế nào. Có điều nghe Trần Sở kể thì dù Trần gia ở Tỉnh Hải gốc sâu rễ dày, nhưng chưa khoa trương tới mức đó, có vẻ tất cả là nhờ Lâm Tuyền.

Nhớ lúc thư ký hành chính dẫn bọn họ tới một văn phòng làm việc rộng lớn, nói: “Chủ tịch Lâm còn phải họp 15 phút nữa ...” Lương Cập mới thấy mình nhỏ bé thế nào, mấy ngày trước Lâm Tuyền nói Trần gia không chấp nhận kẻ tầm thường, trong lòng hắn ít nhiều có khó chịu, giờ chỉ có ngưỡng mộ và tò mò.

Đối với người dân Tỉnh Hải mà nói, Liên hợp Tỉnh Hải là một cái tên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, ngoại trừ lần mua cổ phiếu của tổng cty xây dựng rồi lại tung ra bán, thì ấn tượng của người dân về nó rất mơ hồ.

Lương Cập vốn không hứng thú với TTCK, những phân tích và suy đoán về Liên hợp Tỉnh Hải đều tới từ đám bạn học và đồng nghiệp, hắn chỉ coi là chuyện phiếm thoỉ phồng đồn thoỉ, tới khi thực sự bước chân vào Tòa nhà Nam Cảng, hắn mới đột nhiên nhớ tới những đánh giá kia.

Lâm Tuyền đẩy cửa đi vào, thấy Trần Sở đang hưởng thụ sự thư thái trên cái ghế của y, lần trước gặp thì cô nhóc này vẻ mặt tiêu tụy, giờ tinh thần phấn chấn hai mắt tỏa sáng. Trần Sở vừa thấy Lâm Tuyền đi vào thì cười nói:

- Anh làm ông chủ chẳng ra sao, chỗ này đâu giống nơi làm việc.
- Phải âm u, ngọt ngào mới giống chỗ làm việc à?

Lương Cập xoay người lại, có chút thiếu tự nhiên, không hiểu phải xưng hô ra sao. Lâm Tuyền rút ngắn kéo lấy tài liệu, vừa bảo Lương Cập:

- Không cần quy củ gì hết, tôi lớn hơn cậu, gọi tôi là anh như Trần Sở ấy.

- Anh? Tiểu Ba, ai gọi là anh? Gọi bao giờ?

Trần Sở lớn tiếng hỏi:

Lâm Tuyền kê Trần Sở, đi tới trước ghế sofa, vốc người hơi gầy của y chìm vào trong chiếc ghế, ghế đỏ, áo xanh, da Lâm Tuyền lại trắng, làm cảnh đó trông rất rực rỡ, nhưng không ai dám nghĩ ngờ sự thân phận của y.

- Anh Lâm.

Câu đầu tiên của Lương Cập có hơi gượng gạo:

- Mấy ngày qua em chỉnh lý lại ý tưởng của mình, làm ra cái này

Lâm Tuyền nhận lấy xếp giấy Lương Cập đưa cho, miết thử một cái, ước chừng có ba bốn chục tờ, hỏi:

- Tiểu Lương đã gặp ông ngoại chưa?

- Rồi ạ, hôm qua em tới trạch viện cũ ăn cơm, ông còn gọi cả Trần Tấn tới, cậu ta làm công vụ viên vài năm mà béo phì, không tưởng tượng ra năm xưa cậu ta lại gầy như Sở Sở nói.

- Ồ, tôi lâu lắm không gặp Trần Tấn.

Đâu phải chỉ là lâu, nếu không vì tâm nguyện của ông ngoại thì cơ hội Lâm Tuyền tiếp xúc với đám Trần Tấn là con số 0:

- Gọi điện hỏi cậu ta xem tối có rảnh không, cùng ăn cơm.

- Anh ngày trăm công ngàn việc, thực sự rảnh rồi ăn cơm với bọn em được sao?

- Tôi là người rảnh nhất cái công ty này đấy.

Lâm Tuyền giang tay ra:

- Không phải hai đứa muốn mời khách sao, cho hai đứa cơ hội đấy.

Trần Sở khịt mũi:

- Bọn em chỉ mời được ở quán ven đường thôi đấy.

- Được thôi, tối anh đói bụng thường cùng chú Quý ăn ở mấy quán ven đường.

Lâm Tuyền phẩy bản kế hoạch trong tay:

- Ông ngoại xem chưa?

- Dạ, rồi.

- Ông nói sao?

- Thì cũng là một sự nghiệp.

Trần Sở mặt mày đau khổ:

- Ông nói như kiểu miễn cưỡng thì chấp nhận được, bọn em tốn mất mấy ngày mấy đêm mà chẳng được một câu dễ nghe của ông ngoại.

- Hả, muốn được ông ngoại nói dễ nghe à? Đợi kiếp sau đi, rồi em gọi Trần Tấn đi, cho anh 20 phút.

Lâm Tuyền cầm bản kế hoạch ngồi xuống trước quầy bar thông thả đọc.

Về mặt chuyên tâm của Lâm Tuyền rất có sức cảm nhiễm, Trần Sở đột nhiên thấy quan hệ thân thích khiến cô không nhận ra người anh họ này hiện địa vị cao lớn cỡ nào. Lương Cập thì không được như cô, lòng thấp thỏm vô cùng, bản kế hoạch này hẳn tự cho là hết sức chu đáo, khả năng thực thi cao. Hôm qua đem nó

tới gặp Trần Nhiên, tự tin xin ông chỉ điểm, dù Trần Nhiên không nói gì, nhưng vẻ lạnh nhạt của ông khiến hắn mất tự tin đôi phần.

Lâm Tuyền nếu là người bình thường đã đành, nhưng khi hắn bước vào văn phòng này, biết Lâm Tuyền là chủ tịch của tập đoàn Liên hợp Tỉnh Hải hùng mạnh, sự tự tin bao năm của hắn tan rã, nếu Lâm Tuyền phủ quyết kế hoạch này, nếu hắn không có sự nghiệp đang hoàng, hắn phải xa rời người con gái hắn yêu, có lẽ lần này hắn không còn dũng khí đấu tranh nữa.

Trần Sở nhỏ giọng gọi điện cho Trần Tấn, Trần Tấn còn tốt nghiệp sớm hơn Lâm Tuyền một năm, từ đó tới giờ luôn làm việc ở Tỉnh Hải, song không tiếp xúc với Lâm Tuyền mấy. Lúc này đã tới giờ tan tầm, nhưng lãnh đạo của Trần Tấn là người phụ nữ vừa tới tuổi mãn kinh, ai mà rời văn phòng đúng giờ, sẽ cảm nhận được ánh mắt sắc như dao của bà ta, vì thế cơ bản hết giờ rồi mọi người vẫn phải ở lại thêm nửa tiếng.

Trần Tấn lần nữa lấy di động xem giờ, chỗ Trần Sở bản hắn tới ít nhiều làm hắn nóng lòng, hắn có quan hệ rất tốt với đám anh em họ, nên biết chuyện Trần Sở và Lương Cập đầu tiên, cũng biết hôm nay họ đi gặp Lâm Tuyền.

Trần Tấn trong lòng vẫn còn mang chút sợ hãi sót lại thừa thiếu thời với người anh họ chỉ hơn hắn một tuổi này, hắn và Lâm Tuyền học cùng khóa cho tới tận khi Lâm Tuyền bị đuổi học, chịu không ít đau khổ. Khi đó Lâm Tuyền hung hăng ngang ngược, lại ghét ba anh em Trần Kiến Quốc thế lợi coi thường nhà mình, thường nghĩ cách trút giận lên đám Trần Tấn, Trần Tần, Trần Tề.

Bạn gái thời đại học của Trần Tấn thường nói tính cách của hắn quá nhu nhược, Trần Tấn cười yếu ớt trả lời: Ở cùng với tên ma vương Lâm Tuyền đó, ai mà mạnh mẽ nổi?"

Nghe nói sau khi Lâm Tuyền bị đuổi học, tính cách lập tức thay đổi hẳn, như biến thành con người khác, không chỉ thi đỗ lại vào Nhất Trung, mà khi thi đại học còn là trạng nguyên hai khoa, khiến những người quen biết y trước đó trở mặt. Nhưng làm người ta chấn động nhất vẫn là sinh nhật của ông nội hắn.

Trần Tấn nhớ lại chuyện cũ, lo không kịp tới chỗ hẹn, Lâm Tuyền thay đổi, nhưng chỉ là hiểu chuyện hơn, biết kiềm chế hơn, chứ một con người có thể thay đổi lớn cỡ nào, hắn không dám làm phật lòng tên ma vương đó.

Động tác xem giờ liên tục của Trần Tấn sớm khiến vị chủ nhiệm tuổi mãn kinh chú ý, mặt bà ta âm u như đêm 30, mày nhíu chặt lại, lấy bút gõ lên bàn, nhưng Trần Tấn hoàn toàn đem tâm tư đặt ở chỗ khác, không hề phản ứng. Bà chủ nhiệm ba máu sáu cơ đi tới trước bàn của hắn, giọng nguy hiểm:

- Nóng ruột muốn về vậy sao? Cậu không thể làm việc thêm một lúc à?

- Hoàn thành nhiệm vụ chủ nhiệm giao không cần tăng ca, còn nữa ...

Đột nhiên nghĩ tới thời nhỏ sống với Lâm Tuyền, Trần Tấn chẳng thấy bà già cau có này quá đáng sợ nữa:

- Mọi người cũng không có nghĩa vụ tăng ca.

- Hả?

Bà chủ nhiệm hoàn toàn không ngờ Trần Tấn dốp chất lại mình, đứng đó như trời trồng, đến khi tỉnh lại thì Trần Tấn đã xách cặp đi ra ngoài, định quát tháo nhưng không quát ra khỏi miệng được, lúc này một người khác cũng học theo Trần Tấn định đi, ngọn lửa lập tức bùng lên:

- Sao hả, cũng muốn tạo phản à? Cậu qua đây, xem xem báo cáo rầm thối cậu làm, mang về làm lại cho tôi.

Trần Tấn mặc kệ tiếng rít gào của bà chủ nhiệm, nhìn cái mặt bà ta lúc này đơ ra như bị sét đánh, lòng hả hê vô cùng, giũa đầu giang tay ra đón nhận tia nắng cuối cùng trong ngày. Lúc này một cô gái mặc áo thể thao màu trắng chạy qua, nhìn thấy động tác của hắn nở nụ cười ngọt ngào, tìm Trần Tấn đập thịch một cái, vung về cười đáp lại.

Cô gái cười chúm chím, chạy qua trước mặt hắn, mái tóc dài buộc đuôi ngựa tung bay đằng sau, lộ ra nửa bên mặt với cánh môi hồng làm y xao xuyến không thôi, cô gái chạy xa, nhưng hắn vẫn còn bồi hồi đứng đó nhìn bóng hình yếu điệu.

309. Q.7 - Chương 13: Trần Gia Sẽ Quật Khởi (1)

Lâm Tuyền bỏ ra 15 phút đọc hết kế hoạch của Lương Cập, tìm Phương Nam mới phát hiện cô đã rời công ty rồi, chỉ biết cười khổ, trong mối quan hệ với Phương Nam, y luôn ở thế yếu, phải chăng vì mình yêu Phương Nam nhiều hơn cô ấy yêu mình? Nhớ thời gian ở cùng Trần Vũ, y mới là người chủ đạo, nếu y không vui, Trần Vũ sẽ là người xuống nước, chả lẽ khi đó cũng vì Trần Vũ yêu mình nhiều hơn ...

Khẽ cười khổ một tiếng, Lâm Tuyền đành phải tìm Tiền Vi, bảo Tiền Vi đưa cho phòng chấp hành đánh giá tính khả thi. Nghĩ hôm nay nhiều người đi chiếc Volvo hơi chật, bảo Quý Vĩnh lấy chiếc Becker đen ra.

Xe đi tới đường Thông Thuận, vừa đúng lúc nhìn thấy Trần Tấn theo sau cô gái mặc đồ thể thao trắng, Trần Sở bảo Quý Vĩnh lái xe bí mật theo sau, một lúc lâu sau Trần Tấn không phát hiện ra.

Trần Sở bực bội đập cửa kính:

- Nhìn cái bộ dạng vô dụng của anh ta kia, thích người ta thì đi tới mà nói, lẻo đẻo đi theo thế kia làm mất hết thể diện Trần gia chúng ta.

Lâm Tuyền cười:

- Trần Tấn vẫn cứ lịch sự với các cô gái, không biết thành fan cuồng từ bao giờ.

Cách tẩm kính dán màng phản quang, Trần Sở nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đều do hậu di chứng anh gây ra năm xưa đấy.

Trần Sở đang định mở cửa xuống xe thì Lương Cập đưa tay cản lại:

- Có gì đó không đúng, hai người bọn họ đang gọi điện cho nhau à?

Lâm Tuyền nhào người tới nhìn kỹ, Trần Tấn áp di động sát tai, mắt nhìn cô gái phía trước không chớp, nhìn nụ cười ngớ ngẩn của hắn khi nói chuyện, rất có khả năng này. Đúng lúc ấy cô gái quay lại nhìn Trần Tấn, nụ cười dịu dàng, chứng thực suy đoán của mọi người.

Cả hai cách nhau chừng 20 mét, nhưng lại dùng di động nói chuyện với nhau.

- Chả lẽ bây giờ cái trò này?

Lâm Tuyền gãi đầu, hỏi Lương Cập:

- Hai đứa cũng hay chơi như vậy à?

- Trần Tấn nào có bệnh thì có, ai làm trò ngớ ngẩn đó làm gì?

Trần Sở phán như đinh đóng cột:

- Đừng nói là hai người đó vụng trộm ngoại tình nhé.

Lương Cập ái ngại nói:

Lâm Tuyền và Phương Nam cũng thường làm chuyện bưng tai trộm chuông ngày, cười thầm trong bụng, nhưng hiển nhiên quan hệ giữa cô gái áo thể thao và Trần Tấn khác bọn họ.

- Nhìn anh ta kia, bản lĩnh nam nhân chỉ có thể thôi à?

Trần Sở không nhịn được nữa, bảo Quý Vĩnh dừng xe trước mặt Trần Tấn, mở cửa ra hầm hầm đi tới:

- Bảo anh làm cái gì, này giờ anh làm gì, giờ đi có còn chỗ không?

Trần Tấn lúc này mới nhìn thấy Lâm Tuyền, Lương Cập ngồi trong xe, vội vàng cúp điện thoại, cô gái phía trước ngạc nhiên quay đầu nhìn, lúc này mọi người mới thấy rõ khuôn mặt thanh tú nhẹ nhàng của cô gái, tuổi chừng 22 - 23, là thiếu nữ thanh xuân chứ không giống thiếu phụ vụng trộm.

- Ai vậy?

Trần Sở ngạc nhiên hỏi:

- Sao phải lén la lén lút như thế?

Trần Tấn gãi đầu, vẫy tay bảo cô gái đi tới, cô gái quay đầu đi vờ không quen, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Tuyền hồ đồ rồi, không hiểu thế này là sao nữa. Trần Tấn cười ngượng, bỏ mọi người lại, đuổi theo cô gái:

- Ngụy Tiểu Thanh, mau lên đi, xe của anh trai anh.

Ngụy Tiểu Thanh ngó nghiêng xung quanh rồi chui tọt vào xe, đóng cửa lại, không kịp chào đám Lâm Tuyền, luôn mồm trách:

- Xe của ba em ở đằng sau, anh muốn chết à?

Lâm Tuyền vỗ trán, té ra là đi lừa con gái nhà người ta, thế mà làm như là đi trộm tình vậy.

- Đây là Trần Sở, con chú hai anh, còn đây là Lương Cập bạn trai nó.

Trần Tấn giới thiệu mọi người cho Ngụy Tiểu Thanh:

- Lâm Tuyền, anh họ anh, con cô ba.

- Ủ ừ.

Ngụy Tiểu Thanh miệng ậm ừ, mắt nhìn cửa sổ:

- Ba em chắc nhìn thấy rồi ... Á, đuổi heo rồi.

Bọn họ đang nói chuyện thì một chiếc Mitsubishi đi vọt qua, may mà Quý Vĩnh lái xe luôn từ từ cẩn trọng, phanh xe lại, không va vào nhau.

Lâm Tuyền nghiêng người sang, nhìn thấy một người trung niên giang tay chắn trước xe, lớn tiếng quát:

- Ngụy Tiểu Thanh, con xuống ngay cho ba.

Ngụy Tiểu Thanh cắn môi tới trắng bệch, trách Trần Tấn:

- Tại anh đấy, hôm nay em chết chắc rồi, hôm qua vừa thề với ba em không bao giờ gặp anh nữa.

Lâm Tuyền thiếu chút nữa phì cười, nhìn Ngụy Tiểu Thanh và Trần Tấn cúi đầu xuống xe, nháy mắt với Lương Cập:

- Đã thấy cha mẹ nào hung hãn hơn chưa? Mà hiện giờ là thời đại tự do làm bậy rồi, sao còn có phụ huynh thế này?

Hạ cửa sổ xuống, chống tay đợi xem kịch hay.

Trần Tấn mặt cúi gằm xuống, đứng trước mặt người trung niên kia:

- Cục trưởng Ngụy, tôi chỉ mời Tiểu Thanh một bữa cơm, không có ý gì khác.

- Con đi sang đây.

Cục trưởng Ngụy hoàn toàn không thèm để ý tới Trần Tấn, hằm hằm nhìn con gái:

- Xem về nhà ba xử lý con thế nào.

- Ba.

Ngụy Tiểu Thanh nấp sau lưng Trần Tấn:

- Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, còn có người khác nữa, con đảm bảo về nhà đúng giờ.

- Ba không cần biết người khác, con nói với ba thế nào?

Cục trưởng Ngụy mắng xa xả:

- Con kết bạn với ai ba không quan tâm, nhưng con trai Trần Kiến Quân thì không được, Trần gia không có kẻ nào tử tế hết.

Trần Sở đang ngồi xem kịch, nghe thấy diên tiết thò đầu ra nói lớn:

- Này ông kia, ông nói cái gì thế, cái gì mà Trần gia không có kẻ nào tử tế?

Cục trưởng Ngụy thấy một cô gái tuổi bằng con mình thò đầu ra khỏi cửa sổ xe chất vấn mình, nhú mày lại:

- Không phải chuyện của cô.

Nói rồi đưa tay kéo Ngụy Tiểu Thanh:

- Về nhà cho ba.

Ngụy Tiểu Thanh ngoái đầu nhìn Trần Tấn đầy ủy khuất.

Trần Sở rút đầu lại đẩy Lâm Tuyền:

- Anh ra nói gì đi chứ?

- Nói cái gì?

Lâm Tuyền giang tay ra, y nói cái gì được trong trường hợp này?

Cửa khoang sau xe không đóng, cục trưởng Ngụy đi qua vô tình nhìn thấy mặt Lâm Tuyền, ông ta đứng sững lại, quay đầu nhìn cái nữa, lửa giận như bị chặn tuyết đổ vào, tắt ngúm luôn, rồi tích tắc nở nụ cười hết sức niềm nở:

- Ôi, ngài Lâm, sao lại ở đây?

- Ông quen tôi à?

Lâm Tuyền chỉ mặt mình, thò đầu khỏi cửa xe:

- Ngụy Gia Cường, lần trước hân hạnh được gặp ngài ở nhà bí thư Cảnh.

Ngụy Gia Cường thấy Lâm Tuyền muốn xuống xe, vội buông tay con gái ra, chạy nhanh tới một tay giữ cửa xe, một tay che mép trên cửa, tránh Lâm Tuyền bị cụng đầu:

- Ngài Lâm có nhớ tôi không ạ?

Ngụy Tiểu Thanh thấy thái độ của cha mình chuyển biến 180 độ thì mới lần đầu tiên nhìn kỹ Lâm Tuyền.

Người khá cao, nhưng hơi gầy, mặc chiếc áo khoác màu lam thẫm, mặt đeo kính viền hẹp, đậm chất trí thức, đôi mắt sau chiếc kính kia sang và đầy sức hút. Ngụy Tiểu Thanh lúc này nhớ ra tên y: Lâm Tuyền, anh họ của Trần Tấn.

Lâm Tuyền? Ngụy Tiểu Thanh ngoẹo đầu nghĩ ngợi cô biết khá nhiều gia đình quyền lực ở Tỉnh Hải này, nhưng chưa bao giờ nghe thấy tên Lâm Tuyền, Trần Tấn cũng chưa bao giờ nhắc tới.

Lương Cập từ sự biến đổi tích tắc của Ngụy Gia Cường là biết ông ta đã nhận ra Lâm Tuyền, nhưng chấn động trong lòng không yếu hơn chút nào. Lâm Tuyền là chủ tịch của cơ cấu đầu tư mạnh nhất Tỉnh Hải, chỉ điều này đã khiến hắn mất một thời gian mới tiêu hóa được, nhưng vẫn chưa có nhận thức đầy đủ về Liên hợp Tỉnh Hải, chẳng qua là công ty lớn thôi mà, ở đất nước này, quan luôn cao hơn thương một bậc, nhưng biểu hiện của Ngụy Gia Cường làm hắn bị tác động lớn: Ông ta dù sao là cục trưởng một cục, vậy mà lúc này đứng thẳng cũng không dám.

Dù thể diện ông nội của Trần Sở lên đến đâu thì cũng đã nghỉ gần 10 năm rồi.

310. Q.7 - Chương 14: Trần Gia Sê Quật Khởi (2).

Lâm Tuyền đưa tay ra, bắt tay Ngụy Gia Cường:

- Hôm nay tôi gọi Trần Tấn đi ăn cơm cùng, không ngờ gặp cục trưởng Ngụy, nếu ông không bận, chúng ta đi ăn cơm chung.

- Không bận, không bận.

Ngụy Gia Cường dùng hai tay nắm tay Lâm Tuyền, rồi rít nói:

- Chỉ là tôi sao dám để ngài Lâm tổn kém, bữa cơm này do tôi mời ...

Lâm Tuyền cười chỉ Trần Tấn:

- Hôm nay do Trần Tấn mời chúng tôi ăn cơm, cục trưởng Ngụy muốn tranh với cậu ta thì tôi cũng không có ý kiến gì.

- Chuyện này ...

Ngụy Gia Cường cười ngượng, quay sang phía Trần Tấn, vẫn không quen cười với hắn, hừ một tiếng, kéo con gái tới hỏi:

- Định mời ngài Lâm đi đâu?

Ngụy Tiểu Thanh vẫn còn chưa định thần lại được sau chuyển biến quá lớn của cha mình, bị Ngụy Gia Cường kéo một cái, ngã luôn vào người ông ta, hoảng loạn nhìn Trần Tấn.

Trần Tấn ngạc nhiên vì sự tích cực của Lâm Tuyền hôm nay, phải biết rằng trước nay chỉ có chuyện của ông nội Trần Nhiên là y còn tỏ ra nhiệt tình, còn những chuyện khác của Trần gia thì y chẳng mấy may quan tâm. Trần Tấn không biết địa vị của Lâm Tuyền hiện cao bao nhiêu, nhưng từ biểu hiện từ bữa tiệc đại thọ kia, nếu y có chút tình nghĩa với Trần gia, Trần gia tuyệt đối không đi xuống như ngày nay.

Trần Tấn cũng không dám oán trách Lâm Tuyền tuyệt tình, năm xưa cha hắn, chú hai, cô út đối xử với anh em Lâm Tuyền ra sao thì hắn còn nhớ.

Bữa tiệc đại thọ của ông nội hắn là một bước ngoặt, trước đó ba anh em Trần Kiến Quân trở về Tỉnh Hải liền ăn nên làm ra, nhưng sau bữa tiệc, ai cũng nhìn ra hồ ngăn cách giữa Lâm Tuyền và ba anh em họ, ném đá xuống giếng thì không ai làm, song không nể nang gì nữa. Ba anh em Trần gia chỉ biết luồn cúi, giờ con đường đó đã bị chặn, liền hết cách, hai năm qua kinh doanh vật liệu xây dựng ngày càng đi xuống, nhưng lại sĩ diện quen, vẫn tiêu pha hoang phí, giờ tài sản không còn mấy đồng.

Trần Tấn thấy Lâm Tuyền ra mặt inh thì không quen lắm, song không từ chối, mà chẳng thể từ chối được, cứ nhìn thái độ của Ngụy Gia Cường với Lâm Tuyền là hiểu, một khi thái độ của Lâm Tuyền với Trần gia chuyển biến, chướng ngại giữa hắn và Ngụy Tiểu Thanh không còn nữa.

Ngụy Tiểu Thanh nhìn Trần Tấn, Trần Tấn thì nhìn Trần Sở.

Trần Sở vẫn còn tức vì câu nói lúc nãy của Ngụy Gia Cường, châm chọc:

- Chúng tôi chọn chỗ nhỏ lắm, không hiểu cục trưởng Ngụy ăn có quen không?

- Ngài Lâm ăn được, sao tôi lại không ăn được?

Ngụy Gia Cường cười giả lả:

Lương Cập giật áo Trần Sở, nhắc cô đừng phá hỏng chuyện của Trần Tấn, Trần Sở mới nén giận nói:

- Vậy tập trung ở cạnh Quốc tế Tỉnh Hải đi, Nhất Nhật Tam Xan không phải là nhà hàng cao cấp đâu.

Ngụy Gia Cường kéo con gái vào xe, bảo tài xế:

- Đi theo chiếc Becker, lúc này có chút lỗ măng, khi ăn cơm phải xin lỗi đấy.

- Mới đầu thì không cho, sao giờ ba lại dính vào người ta thế?

Ngụy Tiểu Thanh ném túi sách sang một bên, hậm hực nói:

- Chuyện của con chưa qua dễ như thế đâu.

Ngụy Gia Cường nghiêm mặt lại, định giáo huấn con gái một trận, nhưng khí thế không dâng lên nổi nữa, thở dài:

- Nhiều chuyện con không hiểu, ba cũng không biết giải thích với con ra sao, ba chỉ có một đứa con gái, chẳng lẽ lại vì lòng riêng của mình mà ngăn con qua lại với Trần Tấn sao?

- Chẳng lẽ không phải à?

Ngụy Tiểu Thanh quay ngoắt đầu đi:

- Chuyện ngày trước của ba và ba Trần Tấn con nghe tới chai tai rồi, hai người có ân oán của hai người, nhưng liên quan gì tới bọn con?

- Ba và cái kẻ thế lợi đó thì có ân oán gì, ông ta mà đáng cho ba đi so đo tính toán à?

Nhắc tới Trần Kiến Quốc, Ngụy Gia Cường khinh miệt ra mặt:

- Chẳng qua năm xưa bị ông làm khó chịu chút thôi, lòng dạ ba đâu hẹp hòi như thế.

- Vậy vì sao?

- Chuyện này ...

Ngụy Gia Cường không biết phải bắt đầu từ đâu:

- Rất có thể do người xung quanh đều hiểu lầm, cậu ta rộng lượng hơn họ nghĩ?

- Cậu ta?

Ngụy Tiểu Thanh quay đầu lại nhìn cha:

- Ý ba nói .. Lâm Tuyền, vì sao lại liên quan tới Lâm Tuyền?

Ngụy Gia Cường cũng đang thắc mắc, trước kia ông ta không tham gia tiệc thọ của Trần Nhiên, nhưng tin đồn về bữa tiệc đó tuyệt đối có thể nói oanh động cả giới thượng lưu Tỉnh Hải, cả nhà Lâm Tuyền bị xếp cho ăn ở đại sảnh cùng khách bình thường, lại còn Lâm Tuyền to tiếng với cô út của y, nếu tin đồn không phải sự thực, thì bãi cát sỏi của ba anh em kia cũng không thêm thấm như thế.

Ngụy Tiểu Thanh thấy cha chìm vào im lặng, lòng đang tức giận vì sự thô bạo vừa rồi của ông nên hờn dỗi quay mặt đi. Hai chiếc xe nối nhau vào bãi đỗ xe của Quốc Tế Tỉnh Hải, cùng tới phòng ăn lớn ở tầng 1.

Trong bữa cơm, Lâm Tuyền không muốn oán giận của mình với ba anh em Trần Kiến Quân gây trở ngại cho Ngụy Tiểu Thanh và Trần Tấn, mượn cớ nói chuyện Trần Sở và Lương Cập tỏ rõ thái độ của mình, coi như thỏa mãn tâm nguyện của ông ngoại đi, Lâm Tuyền cũng thấy mình có trách nhiệm hướng dẫn Trần Tấn, Trần Sở tới quỹ tích thành công.

Hai năm qua, ba anh em Trần Kiến Quốc đúng là ném chút khổ cực, từ khi bọn họ biết địa vị của Lâm Tuyền ở Tỉnh Hải, thái độ chuyển biến 180 độ, bọn họ nhiệt tình nịnh nọt, tuy không thật lòng, nhưng cũng dần làm Lâm Tuyền giảm thù địch và oán hận vì việc làm của họ trong quá khứ.

Trần gia phải quật khởi, nhưng trước quá trình rèn luyện đó phải mài rũa, cho nên Lâm Tuyền mới bỏ bọn họ qua một bên suốt hai năm, còn về những tin đồn, Lâm Tuyền không hiểu chuyện là thế nào, hỏi ông ngoại, ông ngoại cũng chối không biết.

Tài sản của Liên hợp Tỉnh Hải, trừ vài cao tầng hạch tâm, ngoài ra không ai rõ, nhưng địa vị của nó ở Tỉnh Hải là điều không ai nghi ngờ được, đương nhiên cũng chỉ người đạt tới tầng cấp như Ngụy Gia Cường mới hiểu được địa vị đó.

Phòng ăn lớn này chẳng thể nói là nhà hàng cao cấp, ngoài đại sảnh tiếng động ồn ào hỗn loạn, phòng bao thì lại hết chỗ, đám Lâm Tuyền tìm một cái bàn gần cửa sổ, Lâm Tuyền có ý đề cao Trần Tấn, tất nhiên phải kính Ngụy Gia Cường là trưởng bối, kiên trì mời ông ta ngồi vị trí chủ tiệc.

Ngụy Gia Cường ngồi nửa cái mông, lòng do dự, nếu ngồi xuống chỗ này thì không thể lên tiếng phản đối chuyện của Trần Tấn và Ngụy Tiểu Thanh nữa, nếu không ông ta có tư cách gì làm trưởng bối của Lâm Tuyền.

Bữa cơm đó Ngụy Gia Cường ăn không ngon lành gì, dù thường ngày ông ta xã giao khéo léo, trước mặt Lâm Tuyền vẫn cảm thấy gò bó, có lẽ cũng vì muốn giữ hình tượng trước mặt con gái và Trần Tấn. Chuyện không nhiều, Lâm Tuyền hiện lại không uống nhiều rượu, chỉ nửa tiếng bữa cơm đã kết thúc. Lâm Tuyền còn có chuyện phải nói với Trần Sở, Trần Tấn nên cũng có ý giữ Ngụy Gia Cường lại, mở cửa xe cho ông ta nói:

- Có thời gian mời chú Ngụy tới trạch viện cũ uống trà, ông ngoại tôi rảnh rồi cũng nghiên cứu trà đạo.

Nhìn chiếc Mitsubishi đi xa, hòa vào dòng xe, Lâm Tuyền thở khê ra một hơi:

- Trần Tấn, mấy năm qua cậu làm việc dưới quyền ông ta à? Khi ông ngoại tại nhiệm, ba cậu đắc tội với không ít người, mâu thuẫn với Ngụy Gia Cường không ít, sao không điều sang ban ngành khác.

- Biết làm sao?

Trần Tấn nhún vai:

- Cố được một năm, đang chuẩn bị buông tay đi kinh doanh, Ngụy Gia Cường đưa tiểu thanh vào cục, em còn đi được à?

- Cậu gọi thẳng tên người ta thế à?

Lâm Tuyền chép miệng, gập ngón tay tính:

- Nói thế cậu quen Ngụy Tiểu Thanh hai năm rồi hả, tới giờ vẫn chưa đi, có phải là gần đây mới lừa được cô bé?

311. Q.7 - Chương 15: Gặp Lại Thì Sao?

Trần Tấn cười hi hi:

- Tiểu Thanh nhất lắm, từ nhỏ lớn lên dưới uy của ba cô ấy, gần đây mới đồng ý chuyện em lén lút theo cô ấy, chuyện chưa được xác định, em đi được sao?

Lương Cập cười ha hả:

- Chuyện định rồi thì không cần đi nữa.

Lâm Tuyền cho tay vào túi lấy thuốc lá, mới nhớ đó là thuốc lá nữ Phương Nam mua, thứ thuốc đó nhạt nhẽo vô vị, không được ích lợi gì, liền bảo Quý Vĩnh đi mua thuốc lá inh, nghiêm mặt bảo Trần Tấn:

- Cậu định thế nào? Ông ngoại bảo cậu tính trầm ổn, không nông nổi như tôi.

Trần Sở trầm nghĩ, trong nhà có anh và ông nội gian trá nhất, nông nổi chỗ nào?

- Thời gian qua em chỉ biết theo sau Tiểu Thanh, không nghĩ sau này sống thế nào.

Trần Tấn lấy thuốc lá ra giờ lên:

- Anh hút quen không?

Lâm Tuyền lấy một điếu, đưa cả bao cho Lương Cập:

- Làm một điếu, kệ Sở Sở.

Trần Sở trừng mắt lên với Trần Tấn, nhưng không ngăn Lương Cập.

Lâm Tuyền cho tay vào túi mới nhớ không có bật lửa, để Lương Cập châm thuốc cho, vừa phả khói vừa nói:

- Cuộc đời phải có dự tính trước, Lương Cập có hướng đi rồi, anh còn giúp được một ít, cậu có ý tưởng gì, nói ra cho anh nghe.

Trần Tấn ngạc nhiên:

- Vì sao?

- Trần gia không thể suy sụp mãi, chúng ta lớn lên cùng nhau ở trạch viện, ba mẹ cậu coi anh là người ngoài, nhưng ông ngoại thì không. Tâm nguyện của ông ngoại luôn mong mấy đứa trưởng thành, có sự nghiệp.

Trần Tấn rít một hơi dài, sự tự tôn không cho hẳn lộ ra cảm kích với Lâm Tuyền. Lâm Tuyền vỗ vai hắn:

- Chúng ta vẫn là anh em, anh chỉ giúp được chút ít thôi, cậu có thể đi bao xa trên con đường của mình thì phải xem nỗ lực của bản thân. Tiểu Lương cũng thế, anh sẽ cung cấp thứ cần thiết cho cậu, cứ yên tâm, chỉ một ít thôi, làm được tới đâu chính yếu vẫn nhờ nỗ lực của cậu.

Lương Cập cảm kích khẽ gật đầu.

Lâm Tuyền lại quay sang Trần Sở:

- Ông ngoại lui về làm chúng ta chịu chút đối đãi không tốt, nhưng nhớ, không được đem oán hận đó dùng đối đãi với người khác, anh không thích nghe người ta nói Trần gia ỷ thế khinh người đâu.

Trần Sở nháy mắt với Trần Tấn, cô hiểu Lâm Tuyền nói lời này cho Trần Tấn nghe, Trần Tấn quay đầu đi không nói năng gì. Trần Sở giả hoạt hỏi:

- Nếu người ta ức hiếp chúng ta thì sao?

- Người ta ức hiếp em à?

Lâm Tuyền cười ha hả, rồi nghiêm túc nói:

- Vậy thì chỉ trách em vô dụng, em nhìn Trần Tấn xem, ngẫu không, bị Ngụy Gia Cường ức hiếp mấy năm, cuối cùng lừa được con gái người ta, thế mới hả?

- Phì, Trần Tấn đâu xấu xa như anh, năm xưa anh lừa Tiểu Nhã, chẳng lẽ là vì Thư Kính Côn ức hiếp anh và dượng.

Lâm Tuyền bị chọc chuyện cũ, vội vờ ho che dấu xấu hổ.

- Sao anh không hỏi Trần Tấn, sau khi lên đại học, anh ấy từng gặp Tiểu Nhã.

Thấy hiềm được một lần làm Lâm Tuyền lúng túng, biết chọc trúng vào điểm yếu của y rồi, Trần Sở quyết đuổi cùng giết tận:

- Thư Nhã học khoa số học, em có gặp mấy lần song không liên hệ gì, về sau nghe nói có ấy học nghiên cứu sinh, chắc năm ngoái tốt nghiệp rồi.

Trần Tấn thở phào, tìm được chủ đề để nói với Lâm Tuyền, cảm thấy thoải mái hơn:

Lâm Tuyền im lặng hút thuốc, nhìn Quốc Tế Tinh Hải phía đối diện, mắt xuyên qua cửa kính, nhớ lại lúc trở về sau chuyến đi xa, ở đó có lướt qua một bóng hình quen thuộc, lúc đó không nhớ ra là ai, về sau ấn tượng thiếu thời ngày càng rõ nét, điều chôn chặt lại bùng lên không sao ngăn được nữa, đôi khi Lâm Tuyền nghĩ, tình cảm với Trần Vũ nhạt đi là vì thế.

Lâm Tuyền phải thừa nhận, ở xử lý chuyện cá nhân, y làm chẳng ra sao cả, mấy năm gần đây, chuyện tình cảm không thông suốt được. Nếu không có Phương Nam, không hiểu mình sống thế nào.

Trần Sở thấy Lâm Tuyền nhìn phía trước tới thất thần, không nỡ trêu nữa, đẩy y một cái, an ủi:

- Có duyên rồi sẽ gặp lại thôi mà, dù sao hai người đều ở Tinh Hải. Mà bỏ đi, còn chuyện sinh nhật Tiểu Sơ, anh đã nghĩ ra món gì chưa?

- Ừ đúng rồi, đi nào, vừa khéo vào Quốc Tế Tinh Hải chọn quà, mấy đứa làm anh chị cũng phải thể hiện tư thái anh chị một chút, tháng sau anh đi Đức, Tiểu Sơ sẽ qua tụ họp với anh, anh mang hộ ấy đứa.

Trần Tấn sốt sắng nói:

- Cũng phải, khi Tiểu Sơ đi Anh, em còn chưa tặng nó quà, hiện phải bù đắp lại mới được.

Đám Lâm Tuyền đi vào Quốc Tế Tinh Hải, để quan hệ anh em thêm thân thiết, vừa đi Lâm Tuyền vừa kể:

- Ở Tinh Hải có nơi này tụ tập nhiều mỹ nữ nhất, anh và một người bạn thường mơ ước, sau này phát đạt rồi, sẽ mặc đồ hàng hiệu đi xe sang tới đây ngồi ở bậc thềm tán mỹ nữ.

- Mơ ước của anh cao cả quá.

Trần Sở trêu ghẹo:

- Hay là tới quầy trang sức, các cô gái bán hàng ở đó đều rất xinh đẹp.

Quay sang thấy Lâm Tuyền có vẻ bồn chồn, lòng lấy làm lạ.

Quốc Tế Tinh Hải là trung tâm mua sắm hàng cao cấp, nhưng đồ chủ yếu sản xuất ở Châu Âu, dù có hàng trong nước thì cũng là thứ do Châu Âu đặt làm, mang đồ Châu Âu từ trong nước sang Châu Âu tặng, nghe nó cứ quái quái, dù thế khi chọn quà cho Tiểu Sơ, bọn họ vẫn tốn rất nhiều thời gian, ai chả biết Tiểu Sơ là công chúa của Lâm gia, bà cô trẻ đó không dễ chiều.

Từ Quốc Tế Tinh Hải đi ra, đứng ở khoảng sân rộng phía trước, Lâm Tuyền hít sâu một hơi, nghĩ:” Dù gặp lại nhau thì sẽ thế nào? Chuyện đã qua bao năm rồi, mỗi người đều đã đi một con đường khác xa như thế, gặp lại chắc chỉ cười với nhau một cái rồi tiếp tục bước đi, chẳng thà không gặp còn hơn.” Lâm Tuyền đưa túi quà cho Quý Vĩnh, nói với đám Trần Sở:

- Không đưa mấy đứa về nhà được rồi, anh còn có việc.

- Giờ này thì còn làm gì nữa?

Trần Sở xem đồng hồ, đã 10 giờ hơn, nghi ngờ nhìn Lâm Tuyền:

- Không phải là đi chơi bởi lêu lổng chứ?

Lâm Tuyền gõ trán Trần Sở:

- Đầu em toàn chứa mấy cái gì vậy?

- Nghe nói sau 10 giờ mới là bắt đầu cuộc sống đặc sắc của phú hào ...

Trần Sở với Lâm Tuyền có đoạn tình cảm trẻ con, nói chuyện cũng tùy tiện:

Giai đoạn này Cảnh Nhất Dân bận rộn phải sau 10 giờ mới rảnh rồi được, điều này không cần thiết phải giải thích với đám Trần Sở. Lâm Tuyền bảo đám Trần Sở đi trước, đứng ở bậc thềm hút thuốc ngắm nhìn bầu trời sao một lúc, đến khi Quý Vĩnh lấy xe lái tới sát đường mới đi ra.

Xe vừa khởi động thì thấy một cô gái mặc áo khoác lam, khăn quàng cổ vàng nhạt từ chính diện đi tới, khuôn mặt quen thuộc thời thiếu niên vẫn xinh đẹp động lòng người như ngày nào, chỉ khác vóc dáng mảnh mai xưa nay đã đầy đặn hơn, quyến rũ hơn. Cô gái một tay ôm cặp tài liệu, một tay vén tóc rũ xuống ở trán, đôi mắt trong như nước hồ thu ngược lên, tìm Lâm Tuyền đập mạnh, cho rằng cô gái đã nhìn thấy mình, chợt nhớ ra cửa xe chỉ nhìn được từ bên trong, cô ấy không nhìn thấy mình.

Lâm Tuyền đặt tay lên nút ấn cửa sổ xe, đang định xuống, nhưng nghĩ, gặp nhau rồi nói gì đây, chắc chỉ có thể nói “xin chào” rồi không biết nói gì nữa, vả lại mình có Phương Nam rồi, cô ấy chắc cũng đã có người trong lòng. Lâm Tuyền cứ do dự mãi, đến khi Quý Vĩnh lái xe một quãng, mới nhìn kính chiếu hậu tìm lại ấn tượng xưa cũ.

Xe ra vào đường Phủ Nam, bóng hình đó biến mất qua kính chiếu hậu, Lâm Tuyền cũng thu tâm tư rồi bởi lại.

Lại chuyện tình kiểu Hàn giống Trương Khắc và Trần Ninh trong QLTD rồi

312. Q.7 - Chương 16: Muôn Địa Vị Ngang Hàng

Đầu óc tập trung vào chuyện chính, xe tới đường Hoa Viên, Lâm Tuyền không xuống xe, gọi điện vào bên trong, bảo Quý Vinh lái thẳng tới trước bậc thềm mới dừng lại, hiện là thời khắc quan trọng, ai dám chắc Trương Quyền bị lừa gạt?

Lâm Tuyền đi ra nhìn thấy Liễu Diệp Thiên, cười nói:

- Mai mà thất bại, thị trưởng Liễu chỉ có thể làm tuần thị viên thôi.

Chẳng may Liễu Diệp Thiên cạnh tranh thị trưởng thất bại, dù vẫn là một trong thường ủy thành ủy, nhưng không thể đảm nhận chức vụ lãnh đạo nữa, chỉ có thể làm chức vụ phi lãnh đạo thôi.

Liễu Diệp Thiên bắt tay Lâm Tuyền, bước lên bậc thềm rồi vẫn không buông ra:

- Dù có mất chức cũng chẳng có gì phải tiếc, sự tồn tại của Trương Quyền đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự phát triển của Tỉnh Hải, tổn hại lợi ích của người dân, nhìn thấy ông ta là tôi đã tức rồi, làm chuyện gì cũng không xong chẳng thà về quê làm ruộng.

Nhảy phiếu về trình tự rất đơn giản, chỉ cần 10 dân tuyến hoặc đại biểu tiến cử là có tư cách ứng cử, nhưng có tư cách ứng cử rồi làm sao chiếm được quá nửa số phiếu mới là chuyện đau đầu, rồi trúng cử xong phải giải quyết với tỉnh ra sao càng khó khăn.

Lâm Tuyền biết Liễu Diệp Thiên nói thế để tự an ủi mà thôi, chuyện này rơi vào đâu ai cũng chẳng nhẹ nhõm được.

Dã Chiêu vừa thấy Lâm Tuyền bước vào liền đi tới chào, hẳn biết chuyện về Lâm Tuyền chưa lâu, tới giờ còn chưa hết kinh ngạc. Triệu Tăng vừa bố trí xong công tác tuyến cử ở Thông Nam, buổi chiều mai tham gia tuyến cử trợ lý thị trưởng, vừa về tới Tỉnh Hải.

Cảnh Nhất Dân ngồi tại chỗ, chỉ gật đầu khẽ coi như chào hỏi, mày nhíu chặt lo lắng nói:

- Cửa bí thư Cố sẽ rất khó qua.

Đúng là vậy, làm lãnh đạo ghét nhất là cấp dưới lừa gạt mình giở trò sau lưng, lại còn là chuyện lớn như thế.

Lâm Tuyền trầm ngâm chốc lát nói:

- Để cháu gọi điện cho bí thư Cố.

Mặc dù Liên hợp Tỉnh Hải đã vượt ra ngoài, dần thoát khỏi hạn chế mang tính khu vực, nhưng tâm thái của Cố Hiến Chương có kịp chuyển biến hay không thì chưa chắc. Trong lòng ông ta, Lâm Tuyền là cấp dưới hay là người có thể đối thoại bình đẳng, Lâm Tuyền cũng chưa rõ.

Trước kia vì sao Cố Hiến Chương chọn Lâm Tuyền xử lý hai tòa nhà đang dỡ Thiên An, Bằng Nhuận, vì bối cảnh nửa quan trường của y dễ khống chế. Cố Hiến Chương là người có dục vọng khống chế khá mạnh.

Liễu Diệp Thiên có chút căng thẳng, Lâm Tuyền không gọi cú điện thoại này, nếu chuyện nhảy phiếu ngày mai gây ra ảnh hưởng ác liệt gì sẽ đều do ông ta gánh chịu. Đương nhiên, trong lòng Liễu Diệp Thiên cũng không sợ hãi, những người ngồi đây sẽ không vứt bỏ ông ta, dù phải chịu ủy khuất một thời gian cũng được, cơ hội luôn đi đôi với nguy hiểm mà.

Cảnh Nhất Dân thấy Lâm Tuyền chủ động nhận lấy nguy hiểm, gật đầu tán thưởng, thân là lãnh đạo, cần phải có dũng khí gánh vác tất cả thì ở dưới mới tin phục được. Ngày hôm nay là ngày cuối trước kỳ tuyến cử, Cảnh Nhất Dân không có tư cách báo cáo với Cố Hiến Chương nữa, trừ khi đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Liễu Diệp Thiên.

Triệu Tăng vỗ vai Lâm Tuyền:

- Em cứ đem tình huống nơi này báo cáo với bí thư Cố là được.

Lâm Tuyền gật đầu, không vội gọi điện, lòng cân nhắc câu từ, tránh để Cố Hiến Chương có ấn tượng y thao túng tuyến cử, như thế thì nguy to.

- Anh Cảnh, tôi là Lâm Tuyền đây, hiện có tiện nói chuyện với bí thư Cổ không?

Để tránh ảnh hưởng tới tiền đồ của Cảnh Thiên Sương, chuyện này tới giờ vẫn chưa nói với hắn, đương nhiên nếu Cổ Hiến Chương có ấn tượng ác liệt với chuyện này, Cảnh Thiên Sương không tránh khỏi ảnh hưởng.

Tiếng cười sang sảng không hề giống với ông già gần 60 tuổi của Cổ Hiến Chương truyền ra:

- Lâm Tuyền à, sao rảnh gọi điện cho tôi thế này, sắp 11 giờ rồi.

- Mai là ngày tuyển cử thị trưởng Tỉnh Hải, tôi có chuyện muốn báo với bí thư Cổ.

Lâm Tuyền không vòng vo, chuyện này nên tỏ thái độ thành khẩn là tốt nhất.

- Được, cậu nói đi.

Cổ Hiến Chương thu lại nụ cười:

- Xí nghiệp phía dưới của Liên hợp Tỉnh Hải năm nay cũng có vài đại biểu, tôi có quan tâm tìm hiểu, phát hiện ra bọn họ có ý kiến với việc Trương Quyền là nhân tuyển duy nhất.

- Tôi hiểu tình hình Tỉnh Hải, cậu không cần nói quá kỹ, cứ nói mấy đại biểu đó chuẩn bị làm gì đi.

Giọng Cổ Hiến Chương nghiêm nghị hơn, ông ta không chĩa thẳng mũi giáo vào Lâm Tuyền đã là khách khí lắm rồi, còn chưa tới 12 tiếng nữa là tuyển cử mới thông báo cho ông ta, trong lòng khó tránh khỏi phần nộ:

Lâm Tuyền cũng hơi run, có điều chuyện tới bước này không thể đánh trống thu quân được:

- Có mười đại biểu mai liên danh tiến cử phó thị trưởng Liễu Diệp Thiên.

-Ồ, ra thế ...

Cổ Hiến Chương chỉ nói một câu rồi chìm vào im lặng:

Sự trầm mặc này làm người ta không dễ chịu chút nào, Lâm Tuyền tay nắm chặt điện thoại, trán lấm tấm mồ hôi.

- Cứ vậy đi, tôi biết rồi.

Qua một hồi rất lâu Cổ Hiến Chương mới lên tiếng, rồi cúp điện thoại.

Phòng khách yên tĩnh vô cùng, lời của Cổ Hiến Chương ai cũng nghe thấy.

Dã Chiêu là người ít kinh nghiệm nhất, hoang mang không hiểu câu này ý là gì, hắn nhìn Cảnh Nhất Dân, đôi mày của ông vẫn chưa giãn ra.

Triệu Tăng thở nhẹ một hơi:

- Trận chiến ngày mai, chỉ được thắng, không được thua.

Dã Chiêu bấy giờ mới hiểu ra, mai nếu không chế được cục diện, khi sự đã rồi thì còn đường thương lượng, dù thế nào kết quả không thể phủ quyết, nhưng chẳng may thất bại, đây là hành vi trái ý đồ tổ chức nghiêm trọng, nhìn sang Lâm Tuyền, lúc này y đã bình thường lại, không hề lo lắng nặng nề như hắn tưởng.

Lâm Tuyền nắm tay lại đầm trán:

- Vậy thì đợi ngày mai đi, giờ muộn lắm rồi, cháu về ngủ trước đây.

Liêu Diệp Thiên hiểu vì sao Lâm Tuyền chủ động gọi cú điện thoại đó, vì Liên hợp Tỉnh Hải theo đuổi địa vị cao hơn, thậm chí là có thể bình đẳng đối thoại với Cổ Hiến Chương, chứ không phải là trung thành với bí thư tỉnh ủy.

-Ừ, cháu về nghỉ đi.

Cảnh Nhất Dân phẩy tay, chuyện hôm nay Lâm Tuyền đã giúp quá nhiều rồi:

- Chú còn phải trao đổi thêm vài chi tiết.

....

Ngụy Gia Cường cùng con gái về tới nhà, không đi nghỉ mà ngồi ở phòng khách hút thuốc. Ngụy Tiểu Thanh về phòng mình, tung mình lên giường gọi điện cho Trần Tấn, biết Trần Tấn đang đi dạo phố với đám Lâm Tuyền thì hơi dỗi, cúp điện thoại ra phòng khách hút thuốc. Thấy cha mình vẫn còn thuốc, gạt tàn có mấy mẫu thuốc lá rồi, liền đi tới cướp lấy điều thuốc trong miệng ông, dập đi:

- Ba đã nói là cai thuốc rồi, sao lại còn hút tiếp?

- Hút cái gì?

Vợ Ngụy Gia Cường dọn dẹp ở phòng trong, ôm một đồng khăn tắm ra phòng khách, ngửi thấy mùi thuốc lá, hỏi:

- Sao anh lại hút thuốc nữa?

Ngụy Gia Cường không trả lời, chỉ một bên ghé sô pha bảo con gái ngồi xuống:

- Con lấy làm lạ vì thái độ hôm nay của ba phải không?

- Vì Lâm Tuyền, anh họ của Trần Tấn?

Ngụy Tiểu Thanh hỏi lại, cô bực bội cả tối vì không ai giải thích tình chuyện này là sao?

- Lâm Tuyền?

Vợ Ngụy Gia Cường đã nghe thấy cái tên này, không biết chồng con mình sao lại nhắc tới y, ngồi xuống hỏi:

- Chính là cháu ngoại của lão bí thư Trần Nhiên ấy hả?

- Con người của Trần Tấn không tệ, ba không có ý kiến gì với cậu ta, ba hiểu tình yêu của người trẻ tuổi, không biết suy nghĩ tới vấn đề hiện thực, khi còn trẻ ai cũng cho rằng mình có thể làm được tất cả, con nhất định cũng đã tưởng tượng cuộc sống sau này của hai đứa phải không? Nhưng nếu như cả đời này Trần Tấn chỉ có thể làm một nhân viên cơ sở quèn thì con làm sao?

- Sao có thể thế được?

Ngụy Tiểu Thanh không hiểu sao cha mình đưa ra giả thiết ấy:

- Trần Tấn rất nỗ lực, nếu ba chiếu cố một chút thì sao có thể dậm chân tại chỗ mãi?

313. Q.7 - Chương 17: Ngày Tuyền Cử (1)

- Ha ha ha, con đúng là chưa bao giờ nghĩ tới khả năng đó, cuộc đời nếu không ước mơ thì tình yêu còn màu sắc gì nữa.

Ngụy Gia Cường hơi nhếch môi lên cười:

- Mẹ con theo ba lúc ba chỉ là nhân viên tạm thời, biên chế chưa được giải quyết, mẹ con sở dĩ nhìn trúng ba chủ yếu vì ba có tiền đồ.

- Tự khen mình không biết xấu hổ kìa.

Vợ Ngụy Gia Cường cười mắng:

- Đó là do nhãn quang của em tốt.

Rồi thấy có vẻ không phải việc hệ trọng, bỏ đi lo việc nhà.

- Tình yêu, tình yêu là cái gì?

Ngụy Gia Cường ngồi thẳng dậy:

- Ba cũng đã đi qua thời trẻ, ba hiểu, ba muốn nói với con rằng, con có thể không coi trọng hiện tại của cậu ta, song không thể không để ý tới tương lai của cậu ta.

Nghe cha dùng tình cảm lay động, Ngụy Tiểu Thanh có chút lưỡng lự, như bị nói trúng điểm yếu, song giọng điệu không chịu thua:

- Ba bằng vào cái gì nói Trần Tấn chỉ có thể làm nhân viên quèn?

- Đám trẻ bọn con cứ kích động lên là bất chấp hết, nhưng ba là ba con, không lo mà được sao? Trần Tấn giỏi cũng được, kém cũng được, muốn lên muốn xuống, quan trọng phải xem Lâm Tuyền ý thế nào.

- Lâm Tuyền ư?

Ngụy Tiểu Thanh càng thêm nghi hoặc:

- Anh ấy là ai mà quyết định tương lai của Trần Tấn, mà Trần Tấn là em họ của anh ấy, vì sao anh ấy không giúp?

- Lâm Tuyền là ai à? Cha nói thế này nhé, nếu nói bí thư Cảnh hiện là người quyền thế nhất Tỉnh Hải, nhưng chỉ cần hết nhiệm kỳ, ảnh hưởng của ông ấy sẽ bị người kế nhiệm thay thế. Nhưng Lâm Tuyền lại không như thế.

Ngụy Gia Cường không biết diễn đạt thế nào cho con gái hiểu:

- Người từng có ân oán với Lâm gia, hiện ai là không sống nơm nớp. Lâm Tuyền là cháu của Trần Nhiên thật đấy, nhưng Lâm gia và đám người thuộc bối phận cha mẹ Trần Tấn có ân oán rất lớn, gần như đoạn tuyệt qua lại. Cha mẹ Trần Tấn năm 2001 về Tỉnh Hải, gặp đúng thời cơ kiếm không ít tiền, nhưng hai năm qua, thời cơ càng tốt hơn, sao lại càng đi xuống, tình hình trong nhà Trần Tấn ra sao, con có quan tâm không?

- Con chỉ thích Trần Tấn, quan tâm tới cái đó làm gì?

- Ha ha ha, cha mẹ Trần Tấn thích sĩ diện phô trương, chắc là nợ bên ngoài không ít tiền.

- Không thể nào.

Ngụy Tiểu Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Con nghe ở đơn vị nói kinh doanh cát sỏi kiếm lắm mà.

Ngụy Gia Cường trêu:

- Con nói không quan tâm tới chuyện này cơ mà.

- Người ta nói, con chỉ nghe thôi.

Ngụy Tiểu Thanh cãi cổ, thực ra cô bắt đầu thích Trần Tấn không quan tâm tới cái đó thật, song nếu có ý định đến với nhau, sao có thể không chú ý tới, nữ nhân thường bị gán với mơ mộng, song các cô gái ở chuyện này còn thực tế hơn nam giới :

- Vậy vì sao bãi cát sỏi của họ bị thua lỗ, do Lâm Tuyền gây khó dễ à?

Ngụy Gia Cường cười rộ lên:

- Lâm Tuyền không thèm làm thế, con giá cao ba mẹ Trần Tấn quá, cậu ta chỉ cần nói một câu có ảnh hưởng là đủ, mà cũng lạ, nhìn tình hình hôm nay, những tin đồn hai năm trước không phải từ cậu ta mà ra.

- Tin đồn gì ạ?

Từ ngữ khí cẩn thận của cha, Ngụy Tiểu Thanh cảm nhận được sức ảnh hưởng của Lâm Tuyền, tò mò tăng mạnh:

- Năm 2002, đại thọ của lão bí thư, nghe nói Lâm Tuyền trở mặt tại chỗ với ba mẹ Trần Tấn, hai bên còn nói rất nhiều lời tuyệt tình.

Ngụy Gia Cường vỗ trán, không hiểu nổi chuyện vòng vo trong đó:

- Tin đồn có nhiều chỗ không thật cũng bình thường, chỉ là hai năm nay không ai đứng ra thanh minh, thế mới lạ.
- Vậy chuyện hôm nay là sao? Quan hệ giữa Lâm Tuyền với Trần Sở, Trần Tấn tốt lắm mà, trông không phải giả.
- Không phải giả, có lẽ Lâm Tuyền biết một ít tin đồn, nên hôm nay ra mặt.

Ngụy Gia Cường rất tự tin vào nhân quang của mình:

- Ba không quản chuyện của các con nữa, không có lực cản này, Trần Tấn hẳn là chàng trai có tiền đồ.

Ngụy Tiểu Thanh không phải là cô gái sống trong lồng kính, cô còn nhớ khi choa mình ở xã, ông ngoại, cậu đối đãi với nhà mình ra sao, đến khi cha chuyển lên khu Tỉnh Nam, thái độ của bọn họ thay đổi hẳn. Hiện thực là thế đấy, Ngụy Tiểu Thanh thích Trần Tấn, nhưng cuộc nói chuyện hôm nay hiểu ra khổ tâm của cha, lòng càng tò mò về Lâm Tuyền, không ngờ chàng trai gầy gò lại có sức mạnh lớn như thế.

Cô vào phòng mình, bật máy vi tính lên, gõ hai chữ “Lâm Tuyền”, hiện ra hàng trăm kết quả, có vẻ là người trung tâm thôi, giảng viên Đh Tỉnh Hải, không phải rồi. Tiến sĩ Đh Đông Hải, không phải; nghi can cưỡng hiếp ... Không phải; kinh tế luận ... Khó hiểu quá, không giống; Lâm Tuyền đánh gãy chân công nhân Giang Tây trốn mỏ, càng không phải ...

Ngụy Tiểu Thanh không đủ kiên nhẫn đọc từng kết quả tìm kiếm, mắt nhìn vô định vào màn hình, bấm, bấm, bấm ... Chả nhớ kết quả mấy trăm, mới nhìn thấy Lâm Tuyền đưa ra phát biểu bi quan về hạng mục Thế Kỷ thành Lệ Cảnh ...

Ngụy Tiểu Thanh ngồi bật dậy, đột nhiên nhớ ra mình từng đọc rất nhiều bài nói về cuộc chiến cổ phiếu giữa Liên hợp Tỉnh Hải và Tổng cty xây dựng, lấy tinh thần đọc hết lại từ đầu, trong cuộc chiến đó Liên hợp Tỉnh Hải như con dã thú hung hãn, có vẻ không giống khí chất của Lâm Tuyền, cảm giác Lâm Tuyền gây cho cô không có tính xâm lược như thế.

Ngụy Tiểu Thanh nhớ ra gọi điện cho Trần Tấn:

- Anh có hiểu người anh họ của mình không?

Trần Tấn đang ngồi trước máy vi tính, hẳn cũng làm việc tương tự như Ngụy Tiểu Thanh, hiển nhiên hẳn tìm kiếm chuẩn xác hơn nhiều, tổng hợp lại tin tức, Lâm Tuyền đúng là người khổng lồ thực sự của Liên hợp Tỉnh Hải, thậm chí hẳn còn nghi ngờ Lâm Tuyền cố ý làm kết cấu tài vụ phức tạp, từ tin tức trên mạng không sao đoán được quy mô đầu tư của Liên hợp Tỉnh Hải.

Sáng hôm sau, Ngụy Tiểu Thanh từ phòng ngủ đi ra thì Ngụy Gia Cường đang đọc báo trước bàn:

- Tám giờ rồi, sao ba còn ở đây?
- Con cũng biết là tám giờ rồi kia à?

Ngụy Gia Cường gấp báo lại ném lên bàn, cầm cốc sữa ông:

- Hôm nay tuyển cử thị trưởng, không cần phải đến cục.
- À ...

Ngụy Tiểu Thanh ngáp dài, chẳng nói gì hết, loại chuyện tuyển cử ở trong nước là thứ nhàm chán nhất, đi vào phòng vệ sinh.

Vợ Ngụy Gia Cường cầm chiếc ca vát đi tới, bảo chồng ngẩng đầu lên:

- Khóa sau vẫn là Trương Quyền à?
- Còn ai nữa, ông ta là nhân tuyển duy nhất.

Ngụy Gia Cường bĩu môi:

- Khi tuyển cử có nhân viên công tác theo dõi, muốn bỏ phiếu trắng cũng chẳng được.

Nhận cặp từ tay vợ, đi ra cửa thay giày.

Ngụy Tiểu Thanh thò đầu vẫn còn dính kiềm đánh răng trên môi, gọi với theo:

- Ba, đợi con 10 phút, cho con đi nhờ xe với.

Ngụy Gia Cường đợi con gái thay đồ xong thì đã gần 8h30, xe đi qua đường Đào Viên, thấy một chiếc Volvo xám bạc vọt qua, Ngụy Gia Cường chỉ nói:

- Đó là xe của Lâm Tuyền.

Ngụy Tiểu Thanh bấu môi thuận miệng nói:

- Cũng chẳng phải là xe đắt tiền.

Ở Tỉnh Hải này BMW, Mercedes chẳng biết có tới bao nhiêu cái, lexus cũng có vài cái, Volvo có là gì, Ngụy Gia Cường cười:

- Đúng là chẳng phải xe đắt tiền, thua cả xe của ba. Sớm thế này Lâm Tuyền đi đâu?

Thấy chiếc Volvo rẽ vào đường Thế Kỷ, trầm nghĩ, Lâm Tuyền tới hội trường làm gì?

- Quay đầu, đi sát vào lề để Tiểu Thanh xuống xe.

Ngụy Gia Cường bảo tài xe dừng xe lại, chưa đợi xe dừng hẳn đã mở cửa bảo con gái:

- Con tự bắt xe tới đơn vị đi.

Ngụy Tiểu Thanh tức tối vì bị đuổi khỏi xe, nhìn chiếc Mitsubishi phóng vọt đi, không hiểu cha đuổi theo Lâm Tuyền làm gì?

- Xe cục trưởng Ngụy đuổi theo đằng sau.

Quý Vinh không chỉ lái xe cẩn thận mà còn rất để ý nhớ số xe những nhân vật có ảnh hưởng tại Tỉnh Hải:

Lâm Tuyền đặt báo xuống, hạ cửa kính gập đầu với chiếc Mitsubishi đi song song.

314. Q.7 - Chương 18: Ngày Tuyển Cử (2)

Ngụy Gia Cường không hiểu mình đuổi theo làm cái gì, sắp tới nơi tổ chức tuyển cử mà chiếc Volvo không dừng lại, chỉ nghĩ mình quá đa nghi, xe dừng lại lấy thẻ đại biểu đeo trên ngực. Lúc này còn sớm, tới chỗ ký tên mới phát hiện mấy chục đại biểu có mặt toàn là người ở dưới huyện, đại biểu thành phố chưa có mấy người.

Ngụy Gia Cường lấy một tờ nghị trình, tuyển cử thị trưởng ở vị trí hàng đầu, Thư Kính Côn phó cục trưởng cục giáo dục khu Tỉnh Nam đi ngang qua, nhìn tờ nghị trình trong tay ông ta cười.

Thấy hai mai Thư Kính Côn đã bạc trắng, Ngụy Gia Cường trầm thổ dài :” Sớm biết thế, khi xưa sao còn làm vậy?” Nhếch môi nói không có hàm ý tốt đẹp gì:

- Vị tổng giám đốc trẻ của Liên hợp Tỉnh Hải vừa đi qua đây, lão Thư có nhìn thấy không?

- Ồ, chiếc Volvo đó à?

Thư Kính Côn cười tự nhiên, ân oán giữa ông ta và Lâm Gia, người ngoài làm sao mà hiểu.

Người ngoài chỉ biết ông ta chèn ép Lâm Minh Đạt khỏi Nhất Trung đuổi học Lâm Tuyền, nhưng không phải do ông ta hắt nước theo mưa, mà bên trên có kẻ gây chuyện, vài ba ngày bên trên lại phái tổ kiểm tra tới trường bới lông tìm vết, ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc dạy học, không chịu nổi áp lực ông ta mới phải làm thế.

Ông ta và Lâm Minh Đạt dạy học cùng nhau tới 15 năm, Triệu Tăng cũng là học sinh của ông ta, Thư Kính Côn biết con người Lâm Minh Đạt, dù Lâm Minh Đạt không quên chuyện cũ, cũng không bao giờ giở thủ đoạn vô sỉ.

Ngược lại Lâm Tuyền làm người ta lo lắng, thừa nhỏ quá nhiều chuyện, thiếu niên nông nhênh càn rỡ, chẳng hiểu trưởng thành rồi, tính cách ra sao?

Ông ta đuổi học Lâm Tuyền lại là vì con gái mình, Thư Kính Côn cũng suy xét tới ảnh hưởng của việc này tới cuộc đời về sau của Lâm Tuyền, có thể tương lai một thiếu niên mới 17 tuổi hoàn toàn bị hủy hoại vì chuyện đó, nhưng vì con gái, ông ta không cần để ý tới cảm thụ của y.

Chỉ không ngờ đời người lên xuống khó lường, mới chỉ 10 năm thôi, lại biến đổi lớn như thế.

Khi Lâm Tuyền thi đỗ trở lại Nhất Trung, Thư Kính Côn đã rời trường tới làm phó cục trưởng cục giáo dục khu Tĩnh Nam (thực ra với tư lịch của ông ta đủ làm phó cục trưởng thành phố rồi), ông ta không cho con gái học ở Nhất Trung nữa, sợ con gặp lại Lâm Tuyền. Có điều ông ta luôn chú ý tình hình Lâm gia, dù sao trong lòng vẫn áy náy, vợ ông ta Trương Thục Huệ làm cùng bệnh viện với Trần Tú, dù không qua lại gì, song tin tức chuẩn xác hơn người khác.

Đa phần tới đại thọ của Trần Nhiên mới hiểu Trần gia (chính xác là Lâm gia) quật khởi, nhưng Thư Kính Côn biết từ khi Lâm Tuyền bị tan nạn, lúc ấy ông ta đã hiểu Lâm gia không tầm thường.

Thư Kính Côn đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất, là bị nghỉ hưu ở vị trí này, còn nếu nói Trần gia, Lâm gia còn ai muốn nhanh chóng loại bỏ thì Trương Quyền mới trong danh sách hàng đầu. Trương Quyền không phải tác nhân chính khiến Trần Nhiên mất chức, song nói kẻ nào khiến Lâm gia khốn đốn sau đó, Trương Quyền chắc chắn tội ác đầu bảng, người ngoài không rõ, song Lâm gia sao có thể không biết.

Nhưng làm gì được nào? Trương Quyền đã là phó bí thư thành ủy, lại là nhân tuyển duy nhất cho chức thị trưởng.

Thư Kính Côn không hiểu nội tình nhiều, song có thể nhìn ra vị lãnh đạo Lâm gia dựa vào không muốn cách cục Tĩnh Hải có biến động.

Thư Kính Côn chẳng để ý tới lời châm chọc hiểm ác của Ngụy Gia Cường, di động trong túi rung lên, cũng tránh sang một bên, lấy ra nghe ngay:

- Sao thế Tiểu Nhã ... Đối tượng chú Trương giới thiệu điều kiện sao tệ như con nói được ... Ảnh ba xem rồi mà, đẹp trai lắm, đầu giống ảnh nghệ thuật ... Cái gì, con muốn ba đền bù tổn thất tinh thần, sao con không nghĩ tổn thất tinh thần của ba .. Con sắp 25 rồi đấy, tốt nghiệp nghiên cứu sinh gần 2 năm ... một năm qua con gặp 12 người rồi mà không hài lòng ai cả ... Vả lại cô nương nhà người ta vào đại học là có thể lừa được con về nhà, con học đại học 7 năm trời sao không tìm nổi bạn trai ... Đừng nói tới em gái con, nói tới nha đầu đó ba càng điên ...

Gập điện thoại lại, Thư Kính Côn nói với Ngụy Gia Cường:

- Trong nhà có hai đại tiểu thiên kim, đầu hết cả đầu, anh có Tiểu Thanh ngoan ngoãn nghe lời thật là may.

Ngụy Gia Cường rung mình, nếu chẳng phải hôm qua Lâm Tuyền tỏ thái độ, không hiểu trong nhà náo loạn thế nào rồi, có đứa con nào nào làm cha mẹ yên tâm đâu. Có điều ít nhất có đề tài để nói:

- Thư Nhã xinh đẹp là thế, sao không có người theo đuổi mà phải đi xem mắt.

- Trước kia tâm tư nó đặt vào việc học, có một chàng trai suốt ngày quanh quẩn trước cửa nhà, ài ...

Thư Kính Côn thở dài:

- Đừng nhắc chuyện đó nữa, tôi chỉ mong gã được nó đi trước 30 tuổi.

- Ài, Tiểu Thanh cũng đã 23, tới tuổi cặp kè rồi, đầu hết cả đầu.

Thư Kính Côn nghe Ngụy Gia Cường thở dài, nhưng rõ ràng có ý khoe khoang, thuận theo ngữ khí của ông ta:

- Chàng trai nhà nào có phúc khiến anh nữ để Tiểu Thanh xuất giá sớm thế?

- Ài.

Ngụy Gia Cường thực ra cũng rất mâu thuẫn, chẳng muốn nhắc tới cái tên Trần Kiến Quân:

- Nói ra cũng bức mình lắm, Trần Tấn, cháu lão bí thư, ba năm qua dưới vành mắt tôi, thế mà tiếp cận được Tiểu Thanh từ lúc nào không hay, làm cha như thế thật vô dụng.

- Trần Tấn, con trai Trần Kiến Quốc hay Trần Kiến Quân?

Thư Kính Côn hiểu ân oán cũ giữa Ngụy Gia Cường và Trần Gia.

- Là Trần Kiến Quân, con Trần Kiến Quốc là con gái.

-Ồ, vậy thì chúc mừng anh ...

Thư Kính Côn nói xong mới thấy không biết phải chúc mừng cái gì, ông ta không biết Trần Tấn, nhưng hai anh em Trần Kiến Quốc, Trần Kiến Quân thì rất nhiều người bình phẩm bằng hai chữ “khốn nạn!”

- Ài.

Ngụy Gia Cường thở dài lần thứ ba:

- Cả hai đứa nhỏ đều ương bướng, tôi muốn bỏ thời gian tới bái phỏng lão bí thư, gia trưởng hai bên cũng phải tiếp xúc.

Chuyện chưa đầu vào đầu đã gặp nhau, Thư Kính Côn thấy khóe mắt Ngụy Gia Cường ẩn nụ cười, hẳn là đắc ý lắm, càng tò mò:

- Nghe nói nhà Lâm Minh Đạt và Trần gia không hài hòa, phải vậy không?

- Làm gì có, không hiểu sao lại có tin đồn ấy, tôi không tiếp xúc với Lâm Minh Đạt, nhưng lão Thư anh từng làm việc với ông ta, con người ông ta ra sao, lão Thư không biết à?

- Gia trưởng của Trần Tấn lại chẳng phải là Lâm Minh Đạt.

Thư Kính Côn chọc lại:

- Chẳng lẽ anh muốn Tiểu Thanh làm con dâu Lâm gia.

Vốn chỉ muốn trêu Ngụy Gia Cường, nhưng nói xong Thư Kính Côn thấy lòng gai gai, bao năm qua vợ chồng ông không nhắc tới cái tên đó trước mặt con gái, nhưng ai biết trong lòng con gái mình nghĩ gì ? Đó là đứa cố chấp hiềm có.

Chẳng muốn tiếp tục chủ đề này ông ta đi vào hội trường.

Hơn 50 đại biểu của khu Tỉnh Nam an bài ở góc trái đại sảnh, Thư Kính Côn và Ngụy Gia Cường ngồi gần nhau, cách sân khấu rất xa, nhìn không rõ những khuôn mặt trên đài chủ tịch.

Thư Kính Côn rảnh rỗi chú ý tư thế ngồi từng người, nhận ra có chuyện thú vị, Cảnh Nhất Dân và Trương Quyền ngồi sát nhau, đều mặc vest xanh thẫm, lưng thẳng tắp, đầu mỗi người quay sang một bên. Hướng Nghĩa Sơn thoải mái dựa vào lưng ghế, chân đi giày da bóng lộn duỗi hẳn ra ngoài, gần như chạm vào mép khăn trải bàn, phải thôi, hôm nay làm gì có chuyện gì liên quan tới ông ta nữa.

Phát biểu, phát biểu rồi phát biểu, những quan viên lâu năm như Thư Kính Côn phải luyện được bản lĩnh đặc biệt, người thường nghe nhiều bài phát biểu vô nghĩa như thế không ngủ gật thì cũng điên rồi.

Tiếp theo là tuyển cử thị trưởng rồi, đáng lẽ là hoạt động phấn chấn nhân tâm mới đúng, có điều nhìn trái nhìn phải, người ngáp rất nhiều, mà hình như ngáp cũng lây, Thư Kính Côn che miệng ngáp một cái. Mỗi đại biểu hệ Trương Quyền là còn tập trung, ánh mắt như vô ý liếc qua người ở gần.

315. Q.7 - Chương 19: Tập Kích Đơn Giản

Thư Kính Côn thuộc lòng trình tự tiếp theo rồi, ông ta từ khi làm hiệu trưởng Nhất Trung đã là đại biểu 4 khóa liên tục. Khi nhân viên công tác phát phiếu, Ngụy Gia Cường giờ phiếu lên:

- Lại phải khoanh một vòng tròn nữa ...

Mặt trước tờ phiếu là " đại hội đại biểu dân tuyển thành phố Tĩnh Hải ... Tuyển cử hội đồng nhân dân ..." Đằng sau ghi : " Nhân tuyển chức thị trưởng Tĩnh Hải tổng cộng một người, tán thành khoanh tròn trên người ứng cử, ngoài ra nếu chọn người khác ghi tên sau khoảng trống ..."

Thư Kính Côn không tin Ngụy Gia Cường không chú ý tới sự khác biệt ở lần tuyển cử này.

Các khóa trước kia, hai bên bàn đều có nhân viên công tác, nói dễ nghe là để sẵn sàng phục vụ các vị đại biểu, thực chất là giám thị từng quá trình bỏ phiếu. Lần này không làm thế, chẳng biết do sơ xuất hay có nguyên nhân khác, quan trọng nhất nội dung phiếu bầu không đổi, nhưng phần điền tên lại gấp vào bên trong, như thế khi bỏ phiếu không lo nhân viên công tác bên cạnh nhìn thấy nội dung bên trong.

Thư Kính Côn ngẩng đầu lên lần nữa, mười mấy khuôn mặt trên đài chủ tịch đều rất mơ hồ, không đoán được trong đó ẩn chứa huyền cơ gì, nhìn sang Ngụy Gia Cường thì ông ta đã cầm bút vẽ một vòng trên phiếu sau đó nhanh chóng gấp lại, nhưng không thể khẳng định ông ta đã khoanh tròn thật.

Lòng có nghi ngờ Thư Kính Côn nhìn quanh, đại biểu của Trương hệ không ngờ tập trung vào một chỗ, như thế thu hẹp phạm vi giám thị của Trương Quyền rất nhiều, chẳng lẽ cố ý?

Càng lúc càng thấy mùi âm mưu lớn vờn trong không khí, Thư Kính Côn tin rằng rất nhiều người nghĩ thấy, Thư Kính Côn lần đầu tiên làm thêm đúng tâm của mình, vẽ một vòng trên phiếu rồi gấp lại, đợi xem thế cục biến hóa.

Khi Trương Quyền cùng Cảnh Nhất Dân vào hội trường, Cảnh Nhất Dân quay sang hỏi một câu : " Vấn đề của ngân hàng thương mại không thể kéo dài được nữa, đúng không thị trưởng Trương?" Trương Quyền định giải thích, không ngờ Cảnh Nhất Dân đã quay đầu đi không thèm nhìn ông ta cái nào nữa.

Trương Quyền cẩn thận nghiền ngẫm câu nói này, càng nghĩ càng thấy có thâm ý. Lời của Cảnh Nhất Dân hàm ý là dù chấp nhận đại cục tuyển cử hôm nay, nhưng sẽ lấy chuyện ngân hàng thương mại ra gây áp lực. Ngân hàng thương mại và tổng cty xây dựng liên quan rất sâu, mà tổng cty xây dựng gần như là nhà của ông ta, Trương Quyền tính toán làm sao phủ quyết cải cách ngân hàng thương nghiệp, phân tâm không chú ý chuyện hội rường tuyển cử.

Trần Minh Hành là đại biểu của giới công thương, cũng ngồi khá xa đài chủ tịch, bên trái là Cố Hiểu Linh, Tần Minh, bên phải là Lưu Hoa Đông, Khổng Lập Dân, giật mình nhận ra : " Không xong, cuộc tuyển cử đã hoàn bị Cảnh Nhất Dân khống chế."

Khổng Lập Dân nheo mắt nhìn Trần Minh Hành, bất kỳ đại biểu nào của Trương hệ nhìn thấy thế cục này cũng phải đại loạn mới đúng, vậy mà trong mắt Trần Minh Hành rõ ràng rất bình thản.

500 tờ phiếu được bỏ vào 8 cái hòm, Trần Minh Hành đã không còn hi vọng Trương Quyền được số phiếu quá bán nữa, công tác kiểm phiếu diễn ra thuận lợi, người chủ trì đi lên công bố :

- Tổng cộng 510 phiếu, hợp lệ 510 phiếu, tán thành 147 phiếu, phiếu trắng 210 phiếu, tiến cử nhân tuyển khác tổng cộng 153 phiếu ..

Từ lúc nghe mình được 147 phiếu, Trương Quyền không còn nghe thấy phía sau nói gì nữa, toàn thân như rút mất xương sống, ông ta hoàn toàn không ngờ tới cục diện này, Cảnh Nhất Dân bỏ cơ hội ở tuyển cử thành ủy, rồi đột nhiên tập kích vào ngày hôm nay, toàn bộ quá trình tuyển cử đều đã bị Cảnh Nhất Dân khống chế.

Thực ra Cảnh Nhất Dân không hề khống chế quá trình tuyển cử, ông ta tin, Trương hệ tuy đông, song không đại biểu được cho thành phố Tĩnh hải. Ông ta chỉ cần đem nhân tố không hợp lý của quá trình tuyển cử thanh trừ, ví như giám sát đại biểu, cho các đại biểu một cơ hội bỏ phiếu dân chủ thực sự, không cần an bài gì thêm, càng không cần bí mật thông đồng hay giở thủ đoạn khác, nên Trương Quyền hoàn toàn không phát hiện ra có gì khác thường.

Tất cả nằm ở lòng người.

Cả hội trường tức thì xôn xao, không còn để ý phép tắc gì nữa, ai nấy ghé đầu vào nhau nghị luận. Ngụy Gia Cường nhớ lại lúc sáng gặp Lâm Tuyền, mặc dù không đoán ra chi tiết, nhưng có thể khẳng định y có liên quan vào cuộc tập kích bất ngờ này.

Đoàn chủ tịch thông qua thảo luận, quyết định buổi chiều bỏ phiếu lần hai, theo điều khoản tuyển cử, người được 10 đại biểu trở lên tiến cử đều được tham gia cạnh tranh, các đại biểu được yêu cầu thời gian nghỉ trưa không được rời phạm vi hội trường.

Lúc ăn trưa Khương Chí Minh cùng Liễu Diệp Thiên tới chào hỏi đoàn đại biểu khu Tỉnh Nam, lúc này Thư Kính Công mới xác định suy đoán của mình, Liễu Diệp Thiên sẽ tham gia cạnh tranh thị trường, xem ra đại thế của Trương Quyền đã mất, thời gian còn lại cho ông ta quá ít để xoay chuyển tình thế.

Trương Quyền không chịu ngồi im chờ chết, hiện đi lôi kéo phiếu bầu không còn kịp nữa, 210 phiếu trắng đại biểu cho ông ta đã hoàn toàn mất lòng người, nhưng không phải ông ta không có cơ hội phản kích, kiên quyết nói:

- Luật tuyển cử quy định rõ ràng, bỏ phiếu trắng tức là từ bỏ quyền bỏ phiếu, tức là không được phép tham gia cuộc bỏ phiếu lần hai, những người bỏ phiếu trắng phải loại bỏ khỏi cuộc bỏ phiếu chiều nay.

Người bỏ phiếu trắng có được tiếp tục bỏ phiếu hay không trong thực tế luật pháp trong nước để lại khe hở cho phép quyết định theo tình hình, có nơi loại trừ quyền bỏ phiếu, có nơi vẫn chấp nhận.

Nếu bỏ đi những người bỏ phiếu trắng này thì người chọn “nhân tuyển khác”, chỉ có 153 người, không thể đảm bảo bọn họ đều bỏ phiếu cho Liễu Diệp Thiên.

Cảnh Nhất Dân không nói gì, nhìn sang Hướng Nghĩa Sơn:

- Bí thư Hứa ý thế nào?

Hướng Nghĩa Sơn neho mắt lại, chỉ bằng thế cục hiện nay phán đoán, Cảnh Nhất Dân dám làm thế ắt phải có tính ủng hộ, nếu như tính quyết tâm để Trương Quyền xuống, ông ta có giúp đỡ cũng chỉ giữ được nhất thời, song nếu tính ủng hộ Cảnh Nhất Dân, sao không tỏ thái độ rõ ràng ở cuộc tuyển cử thành ủy?

Hướng Nghĩa Sơn nhất thời đoán không ra, so sánh đôi bên, ông ta không dám đắc tội với Cảnh Nhất Dân mạnh mẽ, còn Trương Quyền là kẻ không có nguyên tắc, dù bây giờ đắc tội sau này chỉ cần đủ lợi ích cho ông ta là xong:

- Tình hình trong nước là như thế, rất ít người công khai bỏ phiếu chống, tôi cho rằng bỏ phiếu trắng cũng đồng nghĩa với bỏ phía trống, rất nhiều địa phương không nhận định bỏ phiếu trắng là bỏ quyền tuyển cử, hướng hồ chúng ta không ghi điều khoản này vào nghị trình tuyển cử ..

Thế cục hiện giờ là vậy, ủng hộ Cảnh Nhất Dân, Trương Quyền ắt bại, ủng hộ Trương Quyền, ông ta chưa chắc đã thắng. Mà dù lần này có thắng thì sao? Cảnh Nhất Dân ngày nào còn ở Tỉnh Hải, ngày đấy sẽ là ông trời của Tỉnh Hải.

Hướng Nghĩa Sơn không đoán được biến hóa của thế cục, không dám liên kết với Trương Quyền chống lại Cảnh Nhân, song cũng không cam tâm, dù gì ông ta là phó bí thư thành ủy, không thể hiện tiếng nói vào những thời điểm thế này, uy tín sẽ suy giảm nhiều:

- Chuyện này lần đầu phát sinh ở Tỉnh Hải, hay là xin chỉ thị với tỉnh?

Cảnh Nhất Dân khẽ mỉm cười:

- Thị trường Trương thấy sao?

Tỉnh ra mặt ngăn cản vở kịch này thì không thể tốt hơn, tất nhiên không thể hủy cuộc bỏ phiếu buổi chiều, vì nó diễn ra hợp trình tự, song chỉ cần tỉnh hơi lộ ý ủng hộ Trương Quyền đủ dẫn dắt hướng đi của phiếu bầu.

Có điều Cảnh Nhất Dân chủ động đưa ra cọng cỏ cứu mạng làm Trương Quyền do dự, chẳng lẽ tỉnh đã hình thành thành nghị quyết? Trương Quyền cũng nghiên cứu con người Cảnh Nhất Dân, trong ấn tượng của ông ta thì Cảnh Nhất Dân không làm chuyện tiền trạm hậu tấu như thế ...

316. Q.7 - Chương 20: Chưa Kết Thúc

Cảnh Nhất Dân thấy Trương Quyền chần chừ thì nói với Cao Tùng thư ký trưởng đoàn chủ tịch:

- Thư ký trưởng Cao, hãy báo tình hình của Tỉnh Hải lên tỉnh.

Cao Tùng lấy điện thoại gọi trước mặt thành viên của đoàn chủ tịch, điện thoại nhanh chóng thông qua nhân viên công tác chuyển đến tay lãnh đạo trực ban. Người trong phòng đều tập trung lắng nghe từng câu nói phía bên kia điện thoại.

Một lúc sau Cao Tùng đặt điện thoại xuống, quay lại nói với Cảnh Nhất Dân:

- Trên tỉnh đang khẩn cấp liên hệ với bí thư Cố, sẽ trả lời sau.

Trương Quyền hơi thở phào, xem ra trên tỉnh không biết trước gì cả, lòng âm thầm tính toán, bị tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên làm giật mình. Cảnh Nhất Dân liếc nhìn Cao Tùng, bảo ông ta tiếp tục nghe điện thoại.

- Điện thoại của bí thư Cố.

Cao Tùng che ống nghe, nói với Cảnh Nhất Dân:

- Bảo để bí thư Cảnh nhận điện thoại.

Cảnh Nhất Dân lo lắng nhất là thái độ của Cố Hiến Chương, nếu đã bảo mình nhận điện thoại, tảng đá lớn nhất trong lòng đã được bỏ xuống, liền báo cáo tình hình tuyển cử với Cố Hiến Chương trước mặt mọi người, tuy lần này không an bài theo bố trí thống nhất của tỉnh, song cũng không có chỗ nào để người ta chất vấn, giọng Cảnh Nhất Dân bình tĩnh, thần thái nhàn nhã, vừa nói chuyện vừa nhìn mọi người trong phòng.

- Tỉnh sẽ mở cuộc họp đột xuất thảo luận chuyện này.

Cảnh Nhất Dân đặt điện thoại xuống:

- Trước ba giờ chiều tỉnh sẽ đưa ra quyết định, tôi thấy lần tuyển cử này hãy an bài sau ba giờ chiều đi, mọi người thấy thế nào.

Hiện giờ đã là một giờ chiều, Trương Quyền không thể nói được gì, tình hình thành quyết định bất lợi với ông ta thì kéo dài thời gian cũng không thể xoay chuyển cục thế, tình hình thành quyết định có lợi cho ông ta sẽ khiến tình thế thêm phức tạp.

Hướng Nghĩa Sơn chỉ mong mọi việc như cũ, không tồi tệ hơn, song ông ta không thay đổi được gì, chỉ có thể ngồi đợi tỉnh ra quyết định. Tình hình Tỉnh Hải đã như thế, Trương Quyền mất hết lòng người, tuy có chỗ dựa trên tỉnh, cũng chưa chắc có ai đứng ra bảo vệ ông ta, chỉ không biết có người thừa cơ công kích Cảnh Nhất Dân không, dù sao anh là bí thư thành ủy, không khổng chế được cục diện, người ta có quyền nghi ngờ năng lực của anh.

Cuộc họp trên tỉnh như thế nào không ai suy đoán được, điều duy nhất có thể khẳng định, chuyện xảy ra lần này ở Tỉnh Hải đụng chạm tới thần kinh của rất nhiều người. Mười mấy thành viên đoàn chủ tịch ai nấy cầm chắc di động trong tay, không ai tùy tiện rời khỏi phòng họp. Trương Quyền thì muốn đi lắm, lại sợ đi rồi thế cục hoàn toàn bị Cảnh Nhất Dân thao túng, nhưng ở lý đây, lại không thể nắm được chuyện ngoài hội trường, làm người ta đau đầu.

Hướng Nghĩa Sơn nheo mắt lại, dù biết hi vọng thấp, nhưng ông ta chỉ mong tỉnh chụp cho Tỉnh Hải cái tội “thao túng tuyển cử”, như thế Cảnh Nhất Dân, Trương Quyền đều phải nhường đường cho ông ta. Nhưng không thể không thừa nhận, Cảnh Nhất Dân không để lại sơ hở nào trong sự kiện này, chính Cảnh Nhất Dân đã bài trừ nhân tố “thao túng tuyển cử”, khiến cả quá trình trở nên dân chủ hóa, nên chỉ có thể trách Trương Quyền làm mất lòng người, nếu miễn cưỡng chụp mũ cho Cảnh Nhất Dân, chỉ có thể nói không quán triệt ý đồ của tỉnh ủy.

Loại tội danh này không thể nói ra được, đương nhiên rồi tuyển cử là thể hiện “ý chí và nguyện vọng của nhân dân” mà, khả năng cao nhất là hết khóa này Cảnh Nhất Dân phải ra vòng tròn quyền lực, đó là sự trừng phạt lớn nhất với một quan viên, nhưng với tuổi của Cảnh Nhất Dân, hết khóa này chỉ có thể tới HĐND tỉnh làm phó chức, cũng chẳng tổn thất gì.

Nhưng vì sao ông ta không nghĩ cho tiền đồ của mình.

Từ cuộc điện thoại lúc này với trên tỉnh mà xét, Cảnh Nhất Dân hình như chưa đạt được nhất trí với tỉnh, có điều Hướng Nghĩa Sơn không nghĩ ra được khả năng nào khác. Cố Hiến Chương đang điều chỉnh ban bộ tỉnh ủy, ông ta cần phía dưới ổn định, nhưng lại ngầm đồng ý Cảnh Nhất Dân hạ bộ Trương Quyền là sao?

Tỉnh mau chóng ra quyết định, thông qua điện thoại thông báo cho đoàn chủ tịch, ủng hộ thành phố Tỉnh Hải tuyển cử lần hai với toàn bộ đại biểu.

Cao Tùng khi đặt điện thoại xuống ánh mắt nhìn Trương Quyền có chút thương hại.

Trương Quyền chỉ còn hi vọng tuyển cử mau chóng tiến hành để Cảnh Nhất Dân không có thời gian bố trí, dù Liễu Diệp Thiên có được tư cách ứng cử, nhưng không đủ thời gian giao tiếp với đại biểu phía dưới, chắc gì đã được quá nửa, mà tỉ lệ phiếu của ông ta là cố định, để xem tuyển cử lần hai thất bại, Cảnh Nhất Dân thu dọn tàn cuộc thế nào.

Trong lần tuyển cử đầu tiên, Liễu Diệp Thiên được 77 đại biểu tiến cử, trong đó có người đánh tiếng trước, có đại biểu không ưa Trương Quyền chủ động tiến cử, còn lại đa phần do Cảnh Nhất Dân vòng qua chương ngại do Trương Quyền sắp đặt, để Liễu Diệp Thiên đảm nhận công tác kiến thiết tân khu, lập nên công lao hiển hách, ít nhất ở khu Tỉnh Nam, khu khai phát, uy vọng của Trương Quyền rất cao.

Trừ Liễu Diệp Thiên, những người được tiến cử khác đều không có được quá 10 phiếu tiến cử, nhưng tình thế không còn dễ khống chế nữa, để phòng tuyển cử lần hai lại có người liên danh tiến cử thêm người, Cảnh Nhất Dân lấy cơ thảo luận phương án tuyển cử lần hai giữ toàn bộ thành viên đoàn chủ tịch trong phòng họp.

Liễu Diệp Thiên không ở trong đoàn chủ tịch, tận dùng thời gian đi gặp mặt đại biểu các khu, còn Khương Chí Minh, Triệu Tăng, Cố Hiểu Linh, Khổng Lập Dân bày tỏ lập trường rõ ràng ủng hộ Liễu Diệp Thiên, làm hướng gió như ngã hẵn về một phía, không ít đại biểu không theo phe nào dao động.

Ngụy Gia Cường không tưởng tượng nổi sự kiện này gây tác động thế nào với chính cục trong nước, trong ấn tượng của ông ta 20 năm qua không có thành phố nào tuyển cử xuất hiện chuyện này. Bất giác nghĩ :” Rốt cuộc Lâm Tuyển đóng vai trò gì trong chuyện này?”

Liễu Diệp Thiên người cao lớn, khuôn mặt điển trai, thời trẻ làm mê hoặc không biết bao nhiêu cô gái, giờ mặc vest xám, thêm phần uy nghiêm nhưng lại không hề có sự kiêu ngạo của lãnh đạo, mặt mang nụ cười bình dị gần gũi, trò chuyện cũng với các đại biểu.

Đánh giá chung ở quan trường Tỉnh Hải, Liễu Diệp Thiên không thập toàn thập mỹ, nhưng tinh thần cầu tiến thực tế của ông ta là thứ Tỉnh Hải đang cần, còn Trương Quyền thì cười ngửa chẳng theo kịp.

Nghĩ tới đó Ngụy Gia Cường ngoái đầu tìm Trần Minh Hành, ông ta muốn biết khuôn mặt kẻ hưởng lợi nhiều nhất trong thời gian Trương Quyền nắm quyền lúc này ra sao.

Trần Minh Hành đan mười ngón tay vào nhau, khuỷu tay chống lên bàn, mặt không có sắc thái biểu cảm nào để người ta suy đoán, ngược lại Khổng Lập Dân và Lưu Hoa Đông thì thắm trò chuyện, thần thái như nắm chắc phần thắng trong tay.

Trần Minh Hành hạ mi mắt xuống, tập trung nghe ngóng cuộc đối thoại bên cạnh, nhưng bọn họ toàn nói chuyện đầu đầu, có điều như thế càng cho thấy lòng tin của bọn họ, ông ta phải thừa nhận, nếu tiến cảnh tuyển cử lần hai tình hình Trương Quyền càng thắm hơn lần một, trừ khi trên tỉnh ủng hộ kiên định, mà khả năng này càng thấp hơn.

Trương Quyền vốn lo nhất sẽ bị Cảnh Nhất Dân ra tay ở lần tuyển cử thành ủy, cho nên bỏ rất nhiều thời gian giao tiếp các đại biểu, ai ngờ Cảnh Nhất Dân không làm gì hết, Trương Quyền trúng cử làm phó bí thư thành ủy với số phiếu bầu cao ngất ngưỡng, trên quan trường có qua mới có lại, người ta giúp anh rồi, anh chưa báo đáp gì thì đừng mong người ta hỗ trợ lần nữa.

Nhưng nói thế nào đây là chuyện mạo hiểm chính trị quá lớn, Cảnh Nhất Dân vì sao làm thế, ông ta đã chiếm ưu thế rõ ràng ở Tỉnh Hải, lại là một chính khách lão luyện, hoàn toàn không lý nào đi chiêu hiểm này. Rốt cuộc Cảnh Nhất Dân muốn làm gì.

317. Q.7 - Chương 21: Chưa Kết Thúc (2).

Trần Minh Hành tỉnh táo hơn Trương Quyền và Hường Nghĩa Sơn nhiều, thậm chí có thể khẳng định không hề có chuyện thỏa thuận trước, vì sự tồn tại của Trương Quyền chẳng hề gây ảnh hưởng gì tới Cổ Hiến Chương, mà sự kiện tuyển cử ở Tỉnh Hải rất có khả năng khiến toàn quốc nổ ra tranh luận, nói không chừng có ảnh hưởng xấu tới Cổ Hiến Chương.

Vậy tại sao Cảnh Nhất Dân kiên trì chơi chiêu hiểm này, chẳng lẽ Cảnh Nhất Dân có tư cách giữ im lặng với tỉnh ở chuyện này? Trần Minh Hành lập tức phủ quyết suy nghĩ đó, khi Cảnh Nhất Dân vừa lên làm bí thư thành ủy, Trần Minh Hành và Trương Quyền nhanh chóng bám sát ông ta, biết chỗ dựa lớn nhất của ông ta là Cổ Hiến Chương rồi, đám Dương Thiên Hoa không có tư cách đề xuất yêu cầu với Cổ Hiến Chương.

Chẳng lẽ là cậu sao? Trong đầu Trần Minh Hành hiện lên khuôn mặt gầy gò góc cạnh, từ khi Liên hợp Tỉnh Hải rút khỏi tổng cty xây dựng, Trần Minh Hành đã hiểu Lâm Tuyền không phải là con rối của Cảnh Nhất Dân, thời gian qua ông ta nghiên cứu cẩn thận quan hệ giữa quan viên Cảnh hệ và các doanh nghiệp, nhận ra trong hệ phái này có hai hạch tâm, ngoài là Cảnh Nhất Dân, trong là Lâm Tuyền.

Trần Minh Hành bị phát hiện này làm giật mình, Lâm Tuyền mặc dù ẩn mình rất sâu, nhưng chỉ cần có đủ kiên nhẫn tỉnh táo, vẫn có thể nhìn ra manh mối. Nếu chỉ vờn vờn một góc tảng băng Liên hợp Tỉnh Hải lộ ra ngoài đều thuộc về chàng trai trẻ ấy thì cũng là sự thực kinh người.

Trần Minh Hành không thể không liên tưởng mười năm trước Trần Nhiên rất có khả năng bị đưa ra pháp trường thành về hưu không bị một xử phạt nào, con cái ông ta cũng bình yên ôm tiền chạy lên tỉnh, chứng tỏ Liên hợp Tỉnh Hải còn có bối cảnh sâu hơn nữa.

Khác với thái độ khinh thường thù địch với Lâm Tuyền của cha con Trương Quyền, Trần Minh Hành thông qua các loại quan hệ nghe ngóng nội tình của Liên hợp Tỉnh Hải, tình cảm của ông ta với Lâm Tuyền cũng rất phức tạp.

Lâm Tuyền không chỉ là đối thủ thương nghiệp của Lê Cảnh, còn một điều ông ta không thể bỏ qua, y là người duy nhất con gái ông ta yêu thương. Trần Minh Hành có thể cảm nhận rõ ràng, Liên hợp Tỉnh Hải lần nào ra tay cũng để lại đường lui cho Lê Cảnh, xong lại không có ý buông tổng cty xây dựng! Làm ông ta thâm nghĩ :” Rốt cuộc cậu muốn gì?”

Tiếc là quan hệ giữ ông ta với con gái không tốt, không thể tìm hiểu được gì phía con gái mình.

.....

Bóng đêm ngày một dày đặc, chiếc Volvo như bóng ma lặng lẽ đỗ ở bãi đỗ xe phía đông hội trường.

Lâm Tuyền ngồi ở ghế phụ lại, ngón tay kẹp một điếu thuốc, khuỷu tay chống lên cửa sổ xe đã hạ kính xuống, mắt nhìn về cái đồng hồ ngoài sân hội trường, có thể bên trong đó không khí đang rất ngột ngạt, mà Lâm Tuyền hơi nhíu lại, xong bản thân y không chú ý tới.

Phía tây đang sót lại ánh sáng cuối cùng trong ngày, tường kính của tòa nhà thị chính mới đỏ rực như lửa.

Lâm Tuyền thu hồi ánh mắt, nhìn tàn thuốc bị gió thổi đi, nhớ lại lần đầu tiên y hút thuốc, hút thì ít nhìn tàn thuốc lả tả rơi xuống thì nhiều, khi ấy bên cạnh y có một cô gái với đôi mắt hiệu kỳ kích động ...

Khi tâm trí y chuẩn bị trôi đi theo tàn mộng năm nào thì cánh cửa hội trường mở ra, các vị đại biểu tràn ra ngoài như một đợt sóng. Lâm Tuyền dập tắt điếu thuốc, bấm cửa kính lên, ngồi sau kính phản quang quan sát bên ngoài.

- Cuối cùng thì đã kết thúc.

Quý Vinh khẽ thở phào, ngày hôm nay Lâm Tuyền đặc biệt ít nói, tới ngay cả Phương Nam gọi điện tới cũng chỉ qua loa vài câu rồi cúp điện thoại, có thể thấy có chuyện đè nặng lòng y.

Lâm Tuyền nhếch mép cười khê:

- Nào có dễ kết thúc như thế? Chú Quý, chú gọi điện về nhà đi, tối đưa tôi lên tỉnh thành.

Quý Vĩnh lái xe cho Lâm Tuyền được bốn năm rồi, biết nhiều chuyện về Lâm Tuyền mà ngay cả cao tăng trong công ty cũng không biết, tính cách trầm ổn cẩn trọng của ông cũng lấy được sự tín nhiệm của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền thành công khi còn quá trẻ, khiến nhiều người có cái nhìn trái chiều về y, có khâm phục, có nghi ngờ xen lẫn xem thường, căm ghét. Nhưng Quý Vĩnh biết, thành công của Lâm Tuyền chẳng hề dễ dàng, những thứ tâm lý y phải gánh chịu người ngoài không thể hiểu được. Chưa nói tới thiên phú của y, Quý Vĩnh chưa thấy ai chăm chỉ hơn y.

Đương nhiên, Quý Vĩnh tôn kính Lâm Tuyền vì y rộng rãi với người bên cạnh, từ khi làm việc cho Lâm Tuyền, ông chưa bao giờ phải phiền não vì chuyện gia đình, cũng vì ông luôn ở cạnh Lâm Tuyền, địa vị trong công ty hơn hẳn tầng chủ quản bình thường.

- Có cần thông báo cho giám đốc Cố không?

Thường Lâm Tuyền lên tỉnh luôn gặp mặt Cố Lương Vũ, song Quý Vĩnh không bao giờ quên hỏi ý kiến Lâm Tuyền:

Lâm Tuyền gật đầu:

- Hôm nay xong việc khả năng hơi muộn, bảo lão Cố cả ngày mai tôi ở lại Kiến Nghiệp.

Rất nhiều đại biểu đi qua chiếc Volvo xám bạc, có người dừng lại nói chuyện, chờ đợi. Ngụy Gia Cường gọi điện bảo lái xe tới sân hội trường đón mình, Thư Kính Côn cấp phó cục, không có xe riêng, chuẩn bị đi kè xe Ngụy Kính Cường về nhà, thấy chiếc Volvo đỗ ở đó, đánh mắt hỏi:

- Là cái xe đó à?

Ngụy Gia Cường vội bảo lái xe dừng qua vội, hiện là lúc người đông phức tạp, Ngụy Gia Cường biết không phải lúc tới chào hỏi, cùng Thư Kính Côn đứng lại nói chuyện. Thư Ký Côn lòng rất phức tạp, vừa sợ gặp Lâm Tuyền, vừa muốn đích thân kiểm chứng thái độ của Lâm Tuyền với mình, con người không thể sống mãi trong nỗi sợ hãi được.

Dòng người ngày một tan dần, trên sân trước hội trường chỉ còn lại ánh đèn vàng chiếu lên vòi phun nước, chiếc Volvo cứ đỗ nguyên tại chỗ, nếu chẳng phải trong xe có ánh lửa, Ngụy Gia Cường còn tưởng trong xe không có người.

Ngụy Gia Cường bước nhanh tới, Thư Kính Côn hồi hộp theo sau, hẳn Lâm Tuyền cũng thấy bọn họ rồi, khi họ vừa tới gần cửa kính từ từ hạ xuống lộ ra khuôn mặt trẻ trung thanh tú lại toát lên vẻ trầm ổn.

Ngụy Gia Cường đột nhiên không biết xưng hô thế nào cho phải, gọi tổng giám đốc Lâm thì xa lạ quá, gọi ngài Lâm hạ thấp bản thân quá, gọi Tiểu Lâm thì lại thất lễ.

- Trời tối qua, chú Ngụy đi tới gần mới nhận ra, thật có lỗi.

Lâm Tuyền không hề có ý xuống xe, chấp tay tạ lỗi với Ngụy Gia Cường, rồi khẽ gật đầu chào với Thư Kính Côn đằng sau.

Ngụy Gia Cường chỉ biết nói đầu có, rồi không biết phải nói gì thêm, lúc này xe số một của Cảnh Nhất Dân từ bãi đỗ xe đi ra, xe mang biển 00088 của Liễu Diệp Thiên đi sau. Xe số một đi qua chiếc Volvo bấm còi một tiếng, xe 00088 thì dừng lại, Liễu Diệp Thiên thò đầu ra vẫy tay Lâm Tuyền, rồi theo sát xe số một đi mất.

Lâm Tuyền cười nói:

- Tôi có việc đi trước, lần sau có thời gian chúng ta tụ họp.

Không đợi Ngụy Gia Cường trả lời, kéo cửa kính lên, chiếc Volvo khởi động đi theo hai xe phía trước.

Ngụy Gia Cường chú ý tới chi tiết Liễu Diệp Thiên chủ động chào Lâm Tuyền, thầm thất kinh.

Thư Kính Công thì không hiểu cái gật đầu của Lâm Tuyền là nhận ra mình, hay chỉ đơn thuần là động tác lễ tiết, cho dù nhận ra mình thì thật lạnh nhạt, song ông ta chẳng hi vọng Lâm Tuyền có thái độ gì đặc biệt, ông ta chỉ là một cán bộ cấp phó khoa nho nhỏ, chỉ cần Lâm gia không ghi hận trong lòng là đủ rồi.

Con gái Ngụy Gia Cường là bạn gái của con trai Trần Kiến Quân, nhìn thái độ khá thân thiết của Lâm Tuyền với Ngụy Gia Cường thì xem ra tin đồn Lâm gia trở mặt với ba anh em Trần Kiến Quốc không phải sự thật.

Thư Kính Côn còn nhớ khi làm việc với Lâm Minh Đạt thì quan hệ giữa Lâm gia và anh em Trần Kiến Quốc không tốt, vì ba anh em kia coi thường Trần Tú chỉ là con nuôi, Lâm Minh Đạt là phó hiệu trưởng cổ hủ không có tiền đồ, Lâm Tuyền do Trần Tú nhặt về nuôi, thái độ với Lâm Tuyền càng tệ. Nếu như Lâm Tuyền có thể đối đãi với ba anh em kia như thế, chưa chắc đã đặt ân oán với ông ta năm xưa trong lòng.

Nghĩ thế lòng Thư Kính Côn nhẹ nhõm hơn:

- Suốt ngày làm việc chung một tòa nhà mà chẳng có mấy cơ hội uống rượu với anh, thế nào, cùng tới khách sạn Tỉnh Nam làm vài chén chứ.

Ngụy Gia Cường tâm tình rất tốt, hưởng ứng ngay:

- Dù sao cũng không có chuyện gì, không say không về.

318. Q.7 - Chương 22: Thái Độ Của Cố Hiến Chương.

Lâm Tuyền chỉ ăn cơm cùng Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên ở Tú Thủy Các, vừa qua 7h 30 liền cùng Quý Vĩnh tới Kiến Nghiệp. Nghỉ ngơi trên xe một lúc, sắp tới Kiến Nghiệp mới gọi điện cho Cảnh Thiên Sương:

- Anh Cảnh, tôi sắp đến nơi rồi, tối nay muốn gặp bí thư Cố.

Đầu kia điện thoại có tiếng động cơ nho nhỏ, còn tiếng còi xe mơ hồ, Cảnh Thiên Sương hẳn đang ở trong xe của Cố Hiến Chương.

Qua một lúc rất lâu, Cố Hiến Chương mới nhận điện thoại:

- Tiểu Lâm à, tôi đang về nhà, cậu tới nhà tôi đi.

Lâm Tuyền thở phào, bảo Quý Vĩnh lái xe tới số 71 đường Bắc Kinh.

Xe ở trên đường, Lâm Tuyền nhận được điện thoại của Dương Thiên Hoa, cha vợ Cảnh Thiên Sương, giọng ông rất vang:

- Tỉnh Hải chọc thủng trời rồi đấy, may mà Liễu Diệp Thiên có uy vọng, thể hiện được địa phương đang dũng cảm tiến theo con đường tuyển cử dân chủ, nếu mà tuyển cử tới ba bốn lần, tỉnh sẽ không chịu nổi áp lực. Tôi vừa gọi điện cho lão Cảnh, biết cậu đang lên tỉnh, tối nay thì thôi, nhưng mai thế nào cũng phải tới chơi mấy ván cờ đấy ...

Lưu Thanh Sơn cũng gọi điện hỏi thăm, sau đó không còn ai gọi điện tới nữa. Liễu Diệp Thiên với 350 phiếu giành được chức thị trưởng Tỉnh Hải khóa sau, hợp trình tự, hợp pháp, dù trên tỉnh có chia rẽ cũng phải thừa nhận kết quả này, nhìn bên ngoài chuyện đã xong, nhưng hậu quả của nó chưa hết.

Dương Thiên Hoa, Lưu Thanh Sơn gọi điện thoại tới vào lúc mọi chuyện chưa ngã ngũ này làm Lâm Tuyền có chút ảm áp, còn người khác thì y chẳng bận tâm, dù sao đại đa số mọi người đều phải sinh tồn giữa các khe hở.

Xe đi qua nhà số 48 đường Bắc Kinh, Lâm Tuyền nhìn cánh cửa sắt lạnh lẽo, lòng có chút mỗi một lại lần nữa trở nên kiên định.

Chiếc Volvo đi vào biệt thự khuất dưới hàng cây rậm rạp, Cảnh Thiên Sương đứng ngoài phòng khách, khuôn mặt nghiêm trọng, thấy Lâm Tuyền bước xuống xe liền đi nhanh tới nói nhỏ:

- Có bốn thường ủy gọi điện tới phản ứng kịch liệt về sự kiện Tĩnh Hải, dù bí thư Cố có quyết định, nhưng phó chủ nhiệm Vạn Dũng vẫn kiên quyết phản đối, tôi và cố bí thư đợi bản thảo xã luận nhật báo Kiến Nghiệp ngày mai mới về.

- Ô vậy xã luận chuẩn bị đánh giá tính chất sự kiện này thế nào?

- Kiên trì lãnh đạo của đảng, phát huy đầy đủ tính dân chủ, tuyển cử nghiêm ngặt theo pháp luật, xúc tiến hài hòa xã hội.

Cảnh Thiên Sương nói tới đó thở phào:

- May mà tỉ lệ phiếu ủng hộ Trương Quyền thấp, chỉ được hơn 100 phiếu trong lần tuyển cử thứ hai, làm phó chủ nhiệm Vạn Dũng không thể nói được gì, nếu không chuyện rất khó thu thập. Chuyện khác tôi không tiết lộ được, bí thư Cố đang đợi trong thư phòng.

Lâm Tuyền gật đầu, không hỏi thêm gì cả, Cố Hiến Chương còn chưa hoàn toàn bình thường lại, ông ta không có khả năng tiết lộ nhiều hơn với Cảnh Thiên Sương.

Cố Thanh, con trai của Cố Hiến Chương đúng lúc về nhà thăm cha mẹ, hẳn vừa biết chuyện ở Tĩnh Hải, thấy Lâm Tuyền tới chỉ vào thư phòng. Mở cửa ra, thấy bên trong rất tối, chỉ bật mỗi đèn nhỏ ở vách tường, ánh trăng bên ngoài sân chiếu vào còn sáng hơn.

Cố Hiến Chương ngồi ở chiếc ghế tựa gần cửa sổ, chỉ ghế đối diện, nói gọn:

- Ngồi đi.

Không thể từ giọng nói và vẻ mặt đoán ra thái độ của Cố Hiến Chương, Lâm Tuyền cố ý đi chậm lại một chút.

- Cậu đánh giá sự kiện này ra sao?

Cố Hiến Chương nhìn thẳng vào Lâm Tuyền, ông ta biết chàng thanh niên trẻ này có tâm tư khác người bình thường:

Lâm Tuyền cũng chẳng khiêm nhường, hỏi:

- Ý kiến của người ngoài cuộc?

- Đúng.

- Hành động của Tĩnh Hải phá vỡ truyền thống chính trị ổn định cao hơn tất cả ở trong nước, có lẽ phạm vào kỵ húy nào đó, song tôi nghĩ không phải chuyện xấu.

Lâm Tuyền trấn định bày tỏ thái độ của mình:

- Tuyển cử địa phương cần hướng tới dân chủ nhiều hơn, chỉ xét riêng sự kiện Tĩnh Hải, tỉnh hoàn toàn có thể yêu cầu Tĩnh Hải lấy Trương Quyền làm nhân tuyển duy nhất trong lần tuyển cử thứ hai, thế nào lần thứ ba ông ta cũng trúng cử thôi. Ý đồ của tổ chức và ý nguyện của quần chúng luôn có điểm không nhất trí, đối diện với sự lựa chọn này, mới phân biệt được sự khác nhau giữa một chính khách và một chính trị gia, Tĩnh Hải sở dĩ mạo hiểm, không muốn làm loạn bố trí của tỉnh ủy, quan trọng hơn là tin vào bí thư Cố.

- Tin vào tôi?

Cố Hiến Chương cười có phần hồ nghi:

- Tĩnh Hải làm như thế, tôi không dám nói là đi đầu thế giới, khẳng định trong nước chưa từng có, báo chí sẽ cho đăng kín các trang, nhìn từ quá trình bầu cử, truyền thông sẽ có đánh giá chính diện, nhưng ảnh hưởng của nó không phải chỉ có thế, tôi tin cậu và Cảnh Nhất Dân hiểu rõ. Tôi nghĩ cậu cũng không muốn tôi bị liên quan cho nên không nói trước, nhưng điều này cậu phải hiểu, Tĩnh Hải có vấn đề gì, tôi muốn chối bỏ trách nhiệm cũng không được.

- Chúng tôi suy nghĩ đúng là có chỗ thiếu chu toàn.

Lâm Tuyền cúi đầu nhận sai, ngữ khí của Cố Hiến Chương tốt hơn dự liệu của y, Lâm Tuyền thậm chí đã tính hậu quả xấu nhất Liên hợp Tỉnh Hải sẽ bị kìm chân vài năm tới, y sẽ chuyển sang chăm lo cho phương diện Tân Năng Liên Hợp.

Khuôn mặt đã dần già nua của Cố Hiến Chương mang theo kinh lịch tang thương thời trẻ, ánh mắt thâm thúy ẩn chứa trí tuệ người thường không bì được, Lâm Tuyền chưa bao giờ nghĩ ý đồ của mình qua mắt được Cố Hiến Chương. Ông ta sở dĩ nói như thế chẳng qua vì muốn chiếm ưu thế tâm lý, dù thế nào ông ta đã chống lại rất nhiều áp lực, Lâm Tuyền thừa nhận ân tình này.

Lâm Tuyền cũng chưa bao giờ cho rằng Cố Hiến Chương là người bảo thủ ngoan cố, hơi trái ý một chút là nổi cơn lôi đình, ở chừng mực nào đó, có thể nói là bản thân đã hơi vội vàng.

Cố Hiến Chương cũng bình tĩnh đánh giá chàng thanh niên tuổi chưa bằng nửa tuổi ông ta, lời nói chân thành:

- Tôi tán thưởng cậu, không có nghĩa là tôi tán thành cách làm này.

Đây là câu nói nghe như mang ý cảnh cáo, Lâm Tuyền nghe ra ý khuyên bảo trong đó, Cố Hiến Chương nói không rõ, nhưng Lâm Tuyền lĩnh hội được.

Nhìn Lâm Tuyền trầm mặc không nói một lúc, Cố Hiến Chương đứng dậy vỗ vai y, giọng nhẹ nhàng hơn:

- Đôi khi tôi hâm mộ người trẻ tuổi các cậu, mạo hiểm một chút, có mắc sai lầm cũng không phải là vấn đề. Nghe nói cậu tới đây còn chưa ăn cơm đảng hoàng, cùng ăn khuya với tôi nhé?

Lâm Tuyền gật đầu, bất kể lúc này Cố Hiến Chương có mấy phần thực lòng hay chỉ mua chuộc lòng người khi sự đã rồi, Lâm Tuyền cảm kích, thừa nhận ông ta có khí độ của một chính trị gia. Trần Nhiên thường nhìn lại cuộc đời chính trị của mình, tiếc nuối lớn nhất là quá cố chấp, thiếu khi độ dung thứ người khác hoặc cấp dưới ngỗ nghịch.

Vợ Cố Hiến Chương mang bánh trôi lên, còn mời cả Quý Vinh, đó là người phụ nữ trung niên mặt tròn trịa, nụ cười hiền hòa, những người mang hoài bão chính trị đều lựa chọn bạn đời có đặc điểm chung giống nhau.

Cố Hiến Chương nói với Lâm Tuyền:

- Tôi sẽ bỏ thời gian ra tới Tỉnh Hải, có hai phương diện tôi muốn xem xét, một là Tân thành Nam Cảng, hai là cơ sở sản xuất pin quang điện Thông Nam. Mô hình Tân thành Nam Cảng rất tốt, có điều với hoàn cảnh trong nước còn chưa thích hợp công khai mở rộng, ngược lại phương diện khổng chế giá nhà ở đó đang tham khảo. Tw muốn lập tiểu tổ lãnh đạo ổn định vĩ mô thị trường địa ốc, giáo sư Lâm Cẩm Nam tiến cử cậu tham gia, tỉnh nói không chừng sẽ lấy Tỉnh Hải làm vườn thử nghiệm.

319. Q.7 - Chương 23: Đêm Không Ngủ (1)

Tuy nói tỉnh đưa ra quyết định ủng hộ hình thức tuyên cử ở Tỉnh Hải, không có nghĩa cách làm ở Tỉnh Hải phù hợp với tâm ý của tỉnh, rất nhiều người đang há hê đợi xem kịch hay, Cố Hiến Chương lần này tới Tỉnh Hải có tác dụng ổn định lòng người.

Ăn khuya xong, Lâm Tuyền và Cảnh Thiên Sương cùng rời Cố gia. Cố Thanh được cha ra hiệu, tiểu Lâm Tuyền ra tận cửa, nhìn chiếc Volvo rẽ vào đường Tương Dương mới vào nhà, thấy cha đang đứng trước một chậu bonsai nở theo ánh trăng hái lá khô, đi tới nói:

- Tỉnh Hải dám làm chuyện này đúng là bất ngờ, chẳng biết báo chí ngày mai nói thế nào đây?

- Còn thế nào, chả lẽ còn có báo nào dám làm chuyện ầm ĩ vào lúc này à?

- Hình như ba không giận chút nào?

Cố Thanh hơi sợ cha, dù lấy vợ ở riêng rồi vẫn không thay đổi được:

- Giận?

Cố Hiến Chương đưa tay lấy bình phun nước:

- Có gì mà phải giận, ngược lại ba cảm thấy mình lớn tuổi rồi, quá bảo thủ chỉ cầu ổn định. Cảnh Nhất Dân bỏ cơ hội thăng tiến chính là vì muốn làm một phen sự nghiệp ở Tĩnh Hải, tất nhiên không chấp nhận Trương Quyền làm vương chân vương tay mình, ông ta ám thị không chỉ một hai lần, nhưng ba nghĩ tới sự ổn định nên không đồng ý, không nghĩ họ quyết tâm đến thế. Ba mới nhậm chức, không cần phải gánh trách nhiệm gì, ngược lại nếu có sự kiện không hay, bên trên càng ủng hộ mạnh mẽ hơn để ba ổn định cách cục, bao nguy hiểm do phía Tĩnh Hải gánh hết rồi, ba chỉ gánh chút áp lực cho họ, nói ra ba áy náy mới đúng. Chuyện này tuy phạm kỵ hủ, nhưng TW lại đang tiến hành cải cách chính trị, Tĩnh Hải phá vỡ quy tắc truyền thống lại phù hợp với nhu cầu cải cách chính trị ...

- Ý ba nói Cảnh Nhất Dân chủ đạo cả quá trình?

Cố Thanh nghi hoặc hỏi:

- Đúng là Cảnh Nhất Dân, ông ta chuẩn bị lâu rồi.

- Vậy vì sao Lâm Tuyền chủ động nhảy ra gánh vác trách nhiệm?

Cố Thanh càng không hiểu:

- Vì sao à?

Cố Hiến Chương lặp lại câu hỏi:

- Vì bọn họ hoài nghi khí độ của ba, Lâm Tuyền nhảy ra có thể hòa hoãn, còn nữa, Lâm Tuyền là chàng trai bình bình dã tâm.

Cố Thanh thấy cha mình nói câu này với ánh mắt tán thưởng.

Trước mặt con trai, Cố Hiến Chương không cần giữ uy nghiêm bí thư tỉnh ủy:

- Có lẽ Lâm Tuyền là người theo chủ nghĩa mạo hiểm, nhưng cậu ta có đầu óc tỉnh táo, có điều đầu óc của cậu ta khiến người ta ghét, cậu ta nắm rõ ưu thế của mình, điều này người khác không có.

Rồi thở dài:

- Tuổi của ba tới hạn rồi, trong mắt một số người đã thành lão già cổ hủ, sự quật khởi của Liên hợp Tĩnh Hải là có thể dự kiến trước, quan trọng bọn họ có người lãnh đạo trẻ tuổi tỉnh táo, tương lai phía trước rất dài, con nên tiếp xúc với Lâm Tuyền nhiều hơn, thế nào cũng có lợi.

Lúc đầu tiếp xúc với Lâm Tuyền, Cảnh Thiên Sương đánh giá y thông minh có dư, kinh nghiệm chưa đủ, nhưng đánh giá đó nhanh chóng thay đổi. Còn hiện giờ khi biết toàn bộ sự kiện hôm nay, hẳn tự thẹn mình không bằng.

- Truyền thông ở tỉnh đều đã được đánh tiếng rồi.

Cảnh Thiên Sương nói:

- Cố bí thư buổi chiều gọi điện trao đổi với bộ tổ chức, bên trên coi như ngầm thừa nhận, chỉ là giới truyền thông toàn quốc nhìn nhận ra sao với sự kiện này thì chưa dự liệu được, dù có ảnh hưởng xấu, chỉ là tồn tại trong lòng một số người, chỉ cần Tĩnh Hải mấy năm tới làm ra thành tích lớn hơn nữa thì không cại làm gì được.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Làm khó anh Cảnh rồi.

- Ha ha ha, ông già nhà tôi không nói được câu ấy.

Lâm Tuyền cười, câu này đúng là không nên do y nói.

- Tối nay cậu ở đâu, hay là tối quán bar Sau Hồ uống chút rượu, người lo lắng vì chuyện Tĩnh Hải không chỉ mình tôi, lão Cố, lão Thiệu chắc còn ở đó đợi tin.

Lâm Tuyền xem đồng hồ, đã sắp 1 giờ sáng rồi, đêm nay định sẵn là một đêm không ngủ:

- Được, dù sao cũng tiện đường tiễn anh về Nguyệt Nha Hồ.

Không chỉ Thiệu Bình, Cố Lương Vũ mà cả Tiền Vi, Lạc Tình, Dương Oánh cũng đang ở quán bar Sau Hồ, nhìn thấy bọn họ đi vào đều đứng cả dậy.

Lâm Tuyền chủ động nói trước:

- Bí thư Cố mấy ngày nữa sẽ thị sát Tỉnh Hải, lão Thiệu hãy phối hợp một chút.

Tất cả đều hiểu hàm nghĩa chuyến thị sát này, thở phào nhẹ nhõm, Cảnh Lệ Lệ lấy hai cái ly thủy tinh lớn, rót bia lạnh vào, đẩy tới trước mặt Lâm Tuyền, Cảnh Thiên Sương:

- Sự kiện này hành hạ người ta quá thể, nửa đêm rồi chưa ai yên giấc được.

Hiện Cảnh Lệ Lệ và Cố Lương Vũ đã bán công khai quan hệ, trước kia Cố Lương Vũ đưa con tới Kiến Nghiệp mà không đưa vợ theo, mọi người đều hiểu có nguyên do, con người Cố Lương Vũ kín đáo trầm tĩnh không ai hỏi dò, về sau Cảnh Lệ Lệ chủ động tiếp cận, Cố Lương Vũ cũng dần chấp nhận.

Lúc Lâm Tuyền cúi đầu uống bia, Cảnh Lệ Lệ ghé vào tai Cố Lương Vũ thì thầm nói chuyện học tập của Quân Quân, Lâm Tuyền nói:

- Lão Phàn thời gian trước về quê, nghe nói lấy danh nghĩa của anh quyền tiền làm một con đường, vênh vang lắm. Lão Cố khi nào anh về quê, người ta nói áo gấm về quê mà, anh đủ tư cách dùng câu đó rồi.

Rồi nâng ly với Cảnh Lệ Lệ:

- Phong cảnh Tư Huyện không tệ, chị Cảnh thích du lịch, tôi tiến cử chị tới đó chơi.

Cố Lương Vũ cười nói:

- Tú Thủy Các quá giới hạn ở Tỉnh Hải, tập đoàn Tứ Quý không đánh giá cao, đàm phán khó khăn, tôi đi sao được?

Thấy Cố Lương Vũ khéo léo từ chối ý tác hợp của mình, Lâm Tuyền chuyển chủ đề khác, ngược lại ánh mắt Cảnh Lệ Lệ có chút buồn bã.

.....

Trang viên Vọng Dã vừa mới xây xong ở trấn Bắc Quan thành phố Tỉnh Hải là tài sản của Lệ Cảnh, trang viên Vọng Dã xây năm 2002, năm ngoái được phép bán ra. Thời gian đó áp lực tài chính của tổng cty xây dựng rất lớn, Trần Minh Hành chấp nhận giá cổ phiếu tiếp tục giảm xuống cũng bán cổ phiếu ra, song lại giữ trang viên này đợi tăng giá.

Mới đầu Trương Quyền nghi ngờ Trần Minh Hành có ý định vạch rõ giới hạn với tổng cty xây dựng, nhưng nhờ chính sách hạn chế xây nhà biệt thự của nhà nước, khiến cuối năm ngoái nhà ở kiểu biệt thự tăng giá 30% mới đánh tan nghi ngờ của ông ta.

Lệ Cảnh bán cổ phiếu tổng cty xây dựng quy mô lớn làm giá cổ phiếu 00601 ngày càng giảm mạnh, giờ quanh quẩn ở mức giá 2 đồng / cổ phiếu, song tổn thất đó được Trang viên Vọng Dã bù đắp không ít.

Trong trang viên, quá trình xanh hóa đã hoàn thành, cỏ xanh mơn mẫm, cây cối xum xuê, trừ vài căn biệt thự được cao tầng Lệ Cảnh và tổng cty XD ở thì những chỗ khác đều không có người, vì đa phần kẻ mua nhà ở đây đều ôm đất đầu cơ, không phải do nhu cầu thực sự.

Mười mấy cỗ xe dừng trước biệt thự số 18, trong cửa kính đóng chặt truyền ra tiếng gầm gừ mất bình tĩnh của Trương Giai Minh:

- Sợ cái chó gì, ông già vẫn còn là phó bí thư thành ủy.

Trương Giai Minh vốn đã đặt sẵn tiệc ăn mừng ở khách sạn Tỉnh Hải, cũng lên kế hoạch hôm nay thế nào cũng phải đưa Điền Lệ lên giường, không ngờ diễn biến thành thế này, hần vội vàng cùng mười mấy thân tín đích hệ của cha hần tới đây tụ họp.

Hạ Đức Bưu giám đốc ngân hàng thương mại ngồi đối diện với Trương Giai Minh, nhìn vị Trương công tử đang lồng lộn như con thú bị thương, lòng khinh bỉ: Đúng là hạng chim non sống trong lồng.

Tuyển cử thị trưởng đã kết thúc, nhưng tất cả phải xem ý tỉnh ủy, nếu tỉnh ủng hộ Cảnh Nhất Dân, Trương Quyền dù còn ghế thường ủy thành phố, song uy tín mất sạch còn làm được gì? Ngay Hướng Nghĩa Sơn cũng đã tránh xa ông ta ra rồi.

Ngược lại nếu hành động của Cảnh Nhất Dân đụng chạm vào thần kinh vị nào đó, dù Trương Quyền mất đi ghế thị trưởng cũng chẳng là gì, một vị bí thư thành ủy không được tỉnh ủng hộ, sẽ không có ưu thế ở thường ủy, Trương Quyền ngược lại thành kẻ yếu được đồng tình, chỉ cần có vị trí trống ra, sẽ mau chóng được đưa vào.

320. Q.7 - Chương 24: Đêm Không Ngủ (2)

Trương Quyền yếu ớt xua tay, bảo con trai nói nhỏ lại, mặt ông ta xám xịt, mồ hôi lấm tấm, sự thực ngày hôm nay khiến ông ta vẫn khó chấp nhận. Ông ta tuy còn ghế thành ủy, nhưng tiếng nói đã rất hữu hạn rồi, tình cảnh này hẳn ai cũng hiểu, con trai ông ta cũng hiểu, chẳng qua chưa chấp nhận được sự thực thôi.

Nhìn mọi người im lặng, tinh thần sa sút, Trương Quyền cố trấn tĩnh nói:

- Cảnh Nhất Dân muốn so kè quyền lực với tỉnh, ắt sẽ không có kết quả tốt, không lãnh đạo nào chấp nhận cấp dưới giở trò sau lưng.

Nói là an ủi người khác, chẳng bằng nói ông ta tự an ủi bản thân.

Biết câu này chạm vào nỗi đau của Trương Quyền, song Hạ Đức Bưu vẫn hỏi:

- Liệu có phải Cố Hiến Chương và Cảnh Nhất Dân có thỏa thuận trước.

- Không thể nào, không thể nào ...

Trương Quyền lắc đầu lia lịa, có lẽ ông ta chỉ không muốn thừa nhận tồn tại khả năng đó, vì thế tức là ông ta đã hết thời rồi.

Trần Minh Hành nhìn cảnh hai cha con Trương Quyền, một mắt kiểm soát, một hoàn toàn mất ý chí, lòng khinh bỉ, không thể để hai cha con này kéo sụp Lệ Cảnh được, bình tĩnh nói:

- Cố Hiến Chương lên làm bí thư tỉnh ủy được mấy ngày, có lý do gì để ông ta mạo hiểm chính trị lớn như thế? Là do Cảnh Nhất Dân không dung được chúng ta, ông ta cương trực nhưng không biết dung người, cứng quá thì dễ gãy.

Lời này chủ yếu nói cho hai cha con nhà kia nghe:

- Tuyển cử Tỉnh Hải phá vỡ truyền thống chính trị hơn 20 năm qua trong nước, nhưng không trái pháp luật, dù tỉnh có ý kiến lớn thế nào cũng không thể phủ nhận kết quả, thậm chí ngày mai truyền thông trong nước sẽ đều lên tiếng tán dương, nói không chừng Cố Hiến Chương sẽ tới Tỉnh Hải thị sát tổ thái độ, nhưng đó chỉ là biểu hiện bề ngoài ...

Lời này của ông ta không hoàn toàn là thật, vì ông ta đã cố tình lờ đi Lâm Tuyên trong sự kiện này để cha con Trương Quyền vẫn tập trung lên người Cảnh Nhất Dân, không ngờ Trương Minh Hành có dụng tâm khác.

Trương Quyền tuy chức cao nhất, nhưng xưa nay chủ ý do Trương Minh Hành đưa ra, ông ta nói như thế, mười mấy người nghiền ngẫm, đều gật gù tán đồng, tâm tình thư thái hơn.

Trương Giai Minh ngồi xuống, tu một hơi hết nửa chai bia lạnh, muốn dập tắt lửa trong lòng:

- Nói thế nào thì ba cháu cũng phải trầm tịch vài năm, tổng cty XD phải làm sao? Thế Kỷ thành có tiếp tục không?

- Sao lại không tiếp tục.

Trần Minh Hành kiên nhẫn nói:

- Công tác chuẩn bị đã làm bảy tám phần, chẳng lẽ đợi tới thời hoàng kim tiếp theo của sản nghiệp? Chú thấy không chỉ không được dừng, còn phải tăng cường lực độ. Thời gian trước vì vấn đề tuyển cử, Giai Minh đã từ chức tổng giám đốc, hiện không cần tị hiềm nữa, cháu quay lại vị trí đó đi. Để không vướng chân vướng tay cháu, chú quyết định rút bỏ lợi ích của Lệ Cảnh ra, Lệ Cảnh hoàn toàn có thể đứng sau màn hỗ trợ.

Trương Giai Minh ngạc nhiên, song không nghĩ tới vấn đề khác, Trần Minh Hành làm thế thật, như vậy hẳn có thể cùng Lệ Cảnh phân chia ngang bằng lợi ích từ Thế Kỷ thành lại, không lo ông ta dùng thủ đoạn đem lợi nhuận chuyển sang Lệ Cảnh, nhưng thái độ của Trương Minh Hành làm hắn do dự.

Trương Quyền nheo mắt lại nhìn chằm chằm Trần Minh Hành.

Trần Minh Hành mỉm cười:

- Hai ba năm tới đây khả năng sẽ khó khăn một chút, mọi người cần đồng lòng, chỉ cần hạng mục này đi vào quỹ đạo, tất cả khó khăn sẽ không còn.

Trần Minh Hành nói thế, Trương Quyền bình thường trở lại, ông ta không nghĩ tới khả năng Lâm Tuyền có ảnh hưởng trong chuyện này, cho nên nghĩ rằng Cảnh Nhất Dân sẽ còn đau đầu vì sự kiện này rất lâu, không ngờ Liên hợp Tỉnh Hải đã há rộng miệng mai phục trên đường đi của Tổng cty XD.

Ngày 13 tháng 4, Nhật báo Tỉnh Hải cho đăng kết quả tuyển cử một ngày trước đó, Liễu Diệp Thiên lên làm thị trưởng, cuộc tuyển cử còn chọn ra thêm bốn phó thị trưởng, riêng chiếc ghế phó thị trưởng thường vụ còn để trống, sẽ tiến hành tuyển cử thêm ở cuộc họp thường ủy, lần này Triệu Tăng cũng được tuyển làm trợ lý thị trưởng, lên cấp phó sở.

Nhật báo Ngày Mai nói :” Cuộc tuyển cử ở Tỉnh Hải đã giương cao ngọn cờ dân chủ của đảng.” Ra sức bảo vệ cho sự kiện Tỉnh Hải, cùng ngày hơn mười tờ báo chủ yếu trong nước cho đăng sự kiện này, chung quan điểm bất kể từ góc độ cải cách chính trị hay bảo vệ sự lãnh đạo đảng, hay thể hiện ý nguyện nhân dân, góc độ nêu cao pháp luật đều đáng khảng định.

Toàn bộ sự kiện này, cú điện thoại Lâm Tuyền gọi cho Cố Hiến Chương chỉ là chi tiết nhỏ không ai biết, chỉ có người trong cuộc mới miễn cảm phát hiện ra chút khác thường.

Những biểu hiện bề ngoài này Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền đều dự kiến trước, chỉ ít ở phương hướng không có sai lầm, nên mới được Cố Hiến Chương thông cảm, coi như đã giành được toàn thắng. Đường nhiên truyền thông trong ngoài nước vẫn tiếp tục chú ý tới biến hóa chính cục ở Tỉnh Hải, nói cách khác ở một chừng mực nào đó Tỉnh Hải thành thí điểm cải cách chính trị trong nước, tiến bước về phía dân chủ, đó là điều Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền không dự liệu được.

Vì giám sát tác động tới chính cục Tỉnh Hải, Cảnh Nhất Dân không vội điều chỉnh nhân sự, lấy ổn định làm mục tiêu hàng đầu.

Ngụy Gia Cường vẫn làm ở cục môi trường khu Tỉnh Nam, có điều HĐND đề xuất tinh giảm cơ cấu, yêu cầu cục vệ sinh môi trường bốn khu sát nhập vào cục xây dựng, làm ông ta ăn không ngon ngủ không yên.

Tuyển cử đã qua nửa tháng rồi, Lâm Tuyền tuy có nói rảnh rồi tụ họp, song đến giờ vẫn bất vô âm tín. Ngụy Gia Cường không dám xác định Lâm Tuyền có tham gia vào sự kiện này hay không, với cấp bậc của ông ta, không nhìn thấy quá nhiều, liền tới tìm Trần Tấn nghe ngóng tình hình.

Trần Tấn chẳng vì Lâm Tuyền đột nhiên thay đổi thái độ với Trần gia mà trở nên tùy tiện nông nổi, ngày ngày đi làm về đúng giờ, chịu đựng bà chủ nhiệm tuổi mãn kinh bới móc quất tháo, thay đổi duy nhất là Ngụy Gia Cường không cảm hân qua lại với Ngụy Tiểu Thanh nữa.

Ngụy Gia Cường tới làm văn phòng nhỏ của Trần Tấn gây ra náo động không nhỏ, ông ta không để ý tới sự ân cần của bà chủ nhiệm, đi tới trước mặt Trần Tấn chỉ đồng hồ:

- Tiểu Trần, hết giờ làm rồi, tôi đến đón cậu tới nhà tôi ăn cơm, Tiểu Thanh vừa đi bồi dưỡng về, hai đứa nói chuyện với nhau chưa?

Trần Tấn thấy cảm bà chủ nhiệm rút ra, chỉ thoáng chốc bà ta thay đổi thái độ, nở nụ cười tươi tắn chưa ai trong cái văn phòng này được thấy:

- Tiểu Trần, còn không mau thu dọn đi, đừng để cục trưởng Ngụy đợi lâu.

Trần Tấn thở dài, chẳng trách người ta theo đuổi quyền lực như thế.

Dưới ánh mắt nóng rực của đám đồng nghiệp trong phòng, Trần Tấn theo Ngụy Gia Cường rời văn phòng, tới chỗ vắng người mới do dự gọi:

- Cục trưởng Ngụy ...

- Sao lại là cục trưởng Ngụy?

Ngụy Gia Cường hiền hòa cắt ngang:

- Không phải thời gian công tác, đừng gọi xa lạ thế.

- Dạ, bác Ngụy ..

Trần Tấn liếm môi khô khốc, trong lòng còn chưa thích ứng với thái độ của Ngụy Gia Cường, lòng hết sức ngạc nhiên vì thái độ khác thường hôm nay của ông ta, song lòng rất nhớ Tiểu Thanh, nên vẫn lên xe theo về Ngụy gia.

Ngụy Tiểu Thanh vừa mới gội đầu xong, dùng khăn mặt bọc lấy tóc, chỉ có mấy lọn tóc ướt lướt thướt thừa buông xuống gò má hồng hồng vì mới tắm nước nóng, thấy Trần Tấn theo cha mình vào chớp mắt mấy lần mới hỏi:

- Sao anh tới đây?

Trần Tấn cười hoang mang không kém:

- Bác Ngụy bảo anh tới ăn cơm, nên anh tới.

Trong bữa cơm, Ngụy Gia Cường bóng gió hỏi tới vài chuyện của Lâm Tuyền, nói ra Trần Tấn còn không biết chuyện Liên hợp Tỉnh Hải bằng ông ta, lấy gì mà trả lời? Ngụy Gia Cường thất vọng lắm, xong dù sao Trần Tấn và Tiểu Thanh thực lòng với nhau, sau bữa cơm bảo con gái cùng Trần Tấn ra ngoài đi dạo, không hề có sự bảo thủ của người cha.

321. Q.7 - Chương 25: Trần Nhiên Dạy Con

Ngày hôm sau Lâm Tuyền gọi điện thoại cho Trần Tấn, mời hân và Ngụy Tiểu Thanh tham gia một bữa tiệc của Thiên Tinh Hồ, Trần Sở và Lương Cập cũng có mặt, bữa tiệc được tổ chức ở CLB Danh Sĩ của Khổng Lập Dân, tham gia bữa tiệc toàn cao tầng chủ quan Liên hợp Tỉnh Hải và quan viên Cảnh hệ, mục đích chủ yếu là chúc mừng Liễu Diệp Thiên trúng tuyển thị trường.

Lâm Tuyền giới thiệu Trần Tấn cho Liễu Diệp Thiên, Ngụy Tiểu Thanh trở về đem chuyện bữa tiệc kể với cha, Ngụy Gia Cường mừng rỡ, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, Lâm Tuyền đã quyết định bồi dưỡng Trần Tấn rồi.

Ngụy Gia Cường do dự tính toán xem có nên lo lót quan hệ qua Lâm Tuyền trước khi sát nhập hay không, về sau nghĩ lại thì thấy không nên quá nóng vội, chỉ cần quan hệ giữa con gái và Trần Tấn xác định, khu sẽ cho ông ta một an bài hợp lý.

Địa vị của Lâm Tuyền tuy cao, nhưng thân phận rất miễn cưỡng, trực tiếp can dự không thích hợp.

Ngụy Gia Cường vừa tứ tuần, đúng độ tuổi sung mãn chín muồi, có dã tâm chính trị cũng là hết sức bình thường.

Mừng hơn cả Ngụy Gia Cường là ba anh em họ Trần, bọn họ hai năm qua dùng đủ mọi cách bù đắp quan hệ rạn nứt đôi bên, không đợi ngày lễ tết cứ có cơ là tới nhà Lâm Minh Đạt, Trần Tú thì đã mềm lòng, Lâm Minh Đạt căn bản không để ý tới ân oán cũ, chẳng qua ông ta ghét con người ba anh em đó, Tỉnh Di

thì cực kỳ khó chịu ba người đó xuất hiện là bỏ về nhà chồng, quan trọng nhất là thái độ Lâm Tuyền, lạnh nhạt mà kiên quyết.

Lương Cập thuê một cái kho cũ, bắt đầu sự nghiệp làm thư viện trực tuyến, Lâm Tuyền không hỗ trợ kinh tế, chỉ nhận lời nếu hắn có thể lập nên nền móng tốt, sẽ thông qua quy trình thẩm duyệt dự án, xác định tính khả thi rồi mới đầu tư tài chính mở rộng.

Thế là tiền sinh hoạt của Lương Cập vẫn phải dựa vào Trần Sở, Trần Sở vì thế không thể từ chức, chỉ tranh thủ lúc không làm việc giúp đỡ phần nào.

Quan hệ của hai người bạn họ được Lâm Tuyền gặt đầu, vợ chồng Trần Kiến Quân, Chung Lệ không nói được gì nữa, tuy có buông lời oán trách trước mặt Trần Kiến Quốc, Trần Vệ Hồng, thực chất là là thâm đắc ý.

Trần Sở, Trần Tấn tham gia bữa tiệc của Thiên Tinh Hồ, sau khi Trần Kiến Quân biết tin mừng rõ cỡ nào khỏi phải nói, đây chắc chắn là một tín hiệu rõ ràng của Lâm Tuyền, không gặt bỏ Trần gia ngoài vòng tròn đó nữa.

Hôm sau Trần Nhiên tổ chức tiệc nhà, mời Trần Kiến Quốc, Trần Kiến Quân, Trần Vệ Hồng tới. Trần Kiến Quốc biết chuyện con trai được giới thiệu cho Liễu Diệp Thiên, hưng phấn cả đêm mất ngủ, cứ như ông ta gặp Liễu Diệp Thiên vậy.

Hôm qua Trần Tấn chẳng có mấy cơ hội nói chuyện với Lâm Tuyền, chỉ có nói được dăm ba câu với Liễu Diệp Thiên, đa phần là đứng bên cạnh tán gẫu với Trần Sở, nhìn người qua người lại hoa mắt. Vậy mà về nhà bị cha vặn hỏi kể đi kể lại mấy lần, nhất là mấy mẫu đối thoại ngắn ngủi với Liễu Diệp Thiên phải kể tới 7 lần, hôm nay thấy cha mình còn kích động, hắn hoàn toàn không nói được gì nữa.

- Liệu Tiểu Tấn có được điều tới làm việc bên cạnh thị trưởng Liễu không?

Trần Kiến Quốc hỏi hóp hỏi cha, ông ta bị vấn đề này dày vò một đêm, nếu không có câu trả lời, ông ta điên mất.

Trần Nhiên cười nhạt:

- Mày tưởng mày là Cố Hiến Chương à? Muốn điều là điều hay sao?

Trần Tấn mím chặt môi, tuy có khả năng này, nhưng bị cha mình hỏi ra, làm hắn cảm thấy nhục nhã thay cho ông ta, chỉ có điều đang ăn, không thể bỏ đi được.

- Ba còn uy vọng ở thành phố, điều động công tác cho Tiểu Tấn một chút có vấn đề gì đâu.

Trần Kiến Quân lần trước bị Lâm Tuyền làm bẽ mặt, lòng không muốn thừa nhận công của y:

- Ô, con thấy không cần ông nội ra tay đâu, ba nói một tiếng là được mà.

Trần Sở còn chưa nguôi giận với cha mẹ mình, ngọt nhạt nói:

- Ba có tiếng nói lắm mà, công tác của Lương Cập ba cũng nói một tiếng là mất đấy thôi.

Lương Cập luôn tay xuống dưới bàn giặt áo Trần Sở, không cho cô nói linh tinh.

Trần Vệ Hồng không nói gì cả, anh cả Trần Kiến Quốc có duy nhất đứa con gái là Trần Sở, thời gian trước vì bạn trai Lương Cập mà cả nhà chiến tranh, may mà cha bà ta lắt cách, Lâm Tuyền ra mặt, mọi chuyện liền êm xuôi. Anh hai Trần Kiến Quân có hai đứa con là Trần Tấn, Trần Việt, tuy Lâm Tuyền không nói rõ, nhưng Trần Tấn chắc chắn sẽ điều lên vị trí cao hơn rồi, Trần Việt còn nhỏ, ít hơn Tiểu Sơ hai tuổi, năm nay mới vào học viện ngoại ngữ Đh Tinh Hải, tất nhiên không gấp. Ngược lại Trần Tấn nhà bà ta hai tháng nữa tốt nghiệp rồi, đang chạy khắp nơi tìm việc.

- Tiểu Tấn hai tháng nữa là tốt nghiệp rồi.

Trần Vệ Hồng cảm thấy khó mở miệng:

- Hay ba đi tìm Tiểu Ba nói một câu.

- Muốn tìm mày đi mà tìm.

Trần Nhiên lạnh nhạt nhìn con gái:

Với Trần Kiến Quân, Trần Kiến Quốc thì Lâm Tuyền còn ngồi xuống nói chuyện vài câu, với Trần Vệ Hồng, một câu y cũng không thềm nói, Trần Vệ Hồng hồi hận vô cùng, vốn quan hệ giữa bà ta và Lâm gia là khá nhất, chỉ vì nhất thời đắc ý nói đụng chạm tới Phương Nam mà thành ra thế này.

Trần Vệ Hồng nghẹn cứng, không dám cãi lại.

Trần Nhiên thở dài:

- Tiểu Tần lần trước về Tĩnh Hải có tìm ba nói chuyện, nó còn trẻ, muốn ra ngoài nhìn thế giới, không muốn mày định sẵn cuộc đời cho nó. Ba thay con nhận lời với nó rồi, chuyện công việc của nó không cần con xen vào, mấy năm tới ba còn chưa xuống đất được, chi phí nó ra nước ngoài do ba lo.

Nhìn một lượt ba đứa con, đầu đón nói:

- Nhìn chúng mày xem, làm cha làm mẹ kiểu gì, đứa nào cũng khốn kiếp, nhìn xem có đứa con nào gần gũi với chúng mày không?

- Khốn kiếp đến đâu còn chẳng phải do ba dạy...

Trần Kiến Quân lẩm bẩm:

- Mày.

Trần Nhiên mày dựng ngược chỉ Trần Kiến Quân:

- Đời này nghiệt chướng tao làm ra là nuôi ba đứa bọn mày, tao khiến bọn mày thành ra thế này là do tao tự gây nghiệp, nhưng tao không cho phép chúng mày làm hỏng cuộc đời của đám Sở Sở, bọn mày nghe kỹ đây ... Đừng có nghĩ hồ đồ không dám ăn thịt con, hôm nay tao cho chúng mày hiểu, nếu chúng mày làm chuyện gì không thể văn hồi thì coi chừng hậu quả.

Trần Kiến Quốc cúi đầu xuống len lén nhìn anh em mình, bị bọn họ trừng mắt, cúi đầu xuống, không dám thở mạnh.

- Tiểu Ba lớn lên ở trạch viện này, nó niệm tình anh em với đám Sở Sở, cho nên sẵn lòng giúp bọn chúng, chỉ cần có năng lực, có chí tiến thủ, bọn chúng không cần lo tiền đồ. Nhưng ba đứa chúng mày đừng tưởng nó nhịn cho chúng mày làm gì thì làm, cũng đừng tưởng có thể lợi dụng ảnh hưởng của nó mà vợ vét tiền tài, chúng mày nói xem, chúng mày có ngày nào chịu làm ăn thực sự?

Trần Kiến Quân mặt nhăn nhó:

- Hai năm qua kinh doanh khó khăn, toàn bù lỗ vào, ba đã nói thế thì bọn con đóng cửa bãi khai thác.

- Đóng cửa thì chúng mày lấy gì mà sống, tao muốn trước khi chết nhìn xem ba anh em bọn mày có học được cách làm ăn thực sự không?

Trần Nhiên thở dài:

- Hai năm qua bãi khai thác làm ăn khốn khó, chắc chúng mình cũng nghi ngờ? Chúng mày không dám nói, cũng không dám oán trách, thậm chí không dám tới trước mặt tao kể khổ. Được, tao nói cho bọn mày biết, Tiểu Ba nó không rảnh giờ trò với chúng mày, đều là do tao ngằm ra tay, chính vì muốn chúng mày cúp đuôi lại mà sống ...

322. Q.7 - Chương 26: Thiên Hô Vạn Ứng, Thư Nhã Xuất Hiện (1)

Cổ Hiến Chương tới Tĩnh Hải thị sát một vòng, tiếng nghị luận sau lưng tức thì lắng xuống rất nhiều, tuy dư chấn của sự kiện Tĩnh Hải chưa tan hoàn toàn, nhưng trong phạm vi Tĩnh Hải, xem như đã yên bình trở lại.

Từ ba năm trước, Liễu Diệp Thiên được sự ủng hộ của Cảnh Nhất Dân đã có thể đứng ngang hàng với Trương Quyền ở chính phủ, Trương Quyền trong cuộc đấu tranh với Cảnh Nhất Dân cứ yếu thế dần, ảnh hưởng tới cả chính phủ, uy tín của Liễu Diệp Thiên dần lấn át Trương Quyền.

Chuyện tuyển cử Tỉnh hải tuy chấn động toàn quốc, nhưng ở chính phủ Tỉnh Hải không có hỗn loạn lắm, nhân mã của Liễu Diệp Thiên thì hân hoan cổ vũ, thân tín của Trương Quyền thì đa phần chủ động xin điều đi, ít nhất chủ động còn có chút lựa chọn, nếu để Liễu Diệp Thiên đuổi đi thì thê thảm rồi, còn đợi Trương Quyền trở lại thì tới bao giờ?

Nhìn chuyển thị sát của Cổ Hiến Chương thì biết việc làm của Cảnh Nhất Dân không làm vị đại quan này tức giận, rất nhiều người bắt đầu từ bỏ Trương Quyền.

Ở đại hội thường vụ lần thứ năm mới thảo luận hướng đi của Trương Quyền, do phân công của các thường vụ khác đã hoàn tất, đừng nói người khác, Hưởng Nghĩa Sơn cũng không muốn phân chia chức trách cho Trương Quyền, cuối cùng Trương Quyền được bổ nhiệm làm tuần thị viên.

Trần Tấn nhanh chóng thu được công văn điều động công tác, thậm chí ngay cả trình tự che giấu cũng chẳng có, tới thẳng ban thư ký văn phòng chín phủ.

Chuyện tuyển cử đã tạm thời lắng xuống, Lâm Tuyền hưởng thụ thời gian nhàn nhã hiếm có, đặc biệt chọn ngày cùng Phương Nam đi tới Quốc Tế Tỉnh Hải mua sắm, phải nói các chị em dường như có nhiệt tình cùng sinh lực vô tận ở chuyện này, Lâm Tuyền chịu thua, theo sau Phương Nam được hơn một tiếng thì mệt phờ, ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, nhìn các cô gái như những cánh bướm muôn màu qua lại, mấy năm qua, các cô gái ở Tỉnh Hải hình như xinh đẹp lên không ít.

Phàn Xuân Bình ngồi xoay lưng lại với Lâm Tuyền, than vãn:

- Tôi bảo tổng giám đốc không nghe, cứ để các cửa hàng đem hàng mới nhất năm nay tới biệt thự rồi thông thả mà chọn, lại bảo như thế không có thú vui mua sắm, có thú vui nào mệt mỏi thế này không?
- Ra ngoài đi lại cũng tốt, có vài năm thôi mà bụng anh đã thế này rồi, không hiểu Vương Thúy phối hợp với anh trên giường ra sao.

Thể hình chắc gọn năm xưa của Phàn Xuân Bình đã biến mất, hần cao 1m 83, nặng 100 kg, còn đặc ý nói:

- Tôi không phải nhọc lòng như mọi người, ăn uống không sinh ra thịt còn ích lợi gì? Lão Tiền cũng thế mà, tôi còn cao hơn hần một đoạn, không đến nỗi phá hỏng hình tượng của công ty.
- Giao cho anh một nhiệm vụ, giảm đi 10 kg, đi với anh tôi thấy xấu mặt với các bác nông dân.

Lâm Tuyền cao 178, nặng 65 kg:

Phàn Xuân Bình nhấn nhó:

- Tiểu Thúy cũng nói không giảm 10 kg thì không kết hôn với tôi, có chuyện gì khó khăn vất vả tổng giám đốc để tôi làm đi.

Lâm Tuyền đứng dậy vỗ vai hần cười lớn:

- Lát nữa đừng ngồi xe, chạy theo vừa giảm cân lại đỡ tốn xăng.

Phàn Xuân Bình đang định phản đối, chợt nhận ra cái gì huých vai Lâm Tuyền:

- Tổng giám đốc lúc nào cũng thu hút các cô gái nhé, cô bé bán hàng kia cứ nhìn này giờ.
- Đâu, đâu ...

Lâm Tuyền thuận theo hướng Phàn Xuân Bình nhìn qua, đúng lúc cô gái kia cũng nhìn y, làn da trắng mịn màng, đôi chân dài miên man, tim Lâm Tuyền đột nhiên tăng tốc dữ dội, quay đầu đi, cổ trấn tĩnh nói:

- Tạm được, đi xem xem, thuận tiện giúp Tiểu Thúy mua bộ nội y.
- Kém hơn Tiểu Thúy, không thềm.
- Nhìn cả hai người làm trò hay ho chưa kia.

Giọng Lâm Tĩnh Di vang lên, Phan Xuân Bình giật nảy mình đứng dậy, vội nhận lấy túi đồ trong tay cô:

- Chị Lâm mua sắm xong rồi ạ?

- Tôi nhiều tuổi hơn anh à?

Lâm Tĩnh Di trừng mắt lên, cô ghét nhất là nam nhân tự lại một chỗ bình phẩm nữ nhân.

- Tôi gọi chị là chị để thể hiện sự tôn trọng mà.

Phan Xuân Bình nhỏ nhẹ nói, tránh Lâm Tĩnh Di kéo Vương Thúy sang chiến tuyến của cô.

- Chúng tôi thiếu người xách đồ.

Lâm Tĩnh Di ngoắc tay gọi Phan Xuân Bình:

Phan Xuân Bình đưa ánh mắt cầu cứu Lâm Tuyền, Lâm Tuyền thiếu nghĩa khí quay đi làm bộ như không thấy.

Phan Xuân Bình đi rồi, Lâm Tuyền hít liền mấy hơi, thấy chưa đủ hít thêm mấy hơi nữa, định bước đi thì lòng do dự: " Gặp lại nhau rồi làm gì, mình đã có Phương Nam, cô ấy hẳn cũng đã có bạn trai, gặp nhau rồi để sau này thành bạn bè thôi sao?" Lòng nghĩ thế nhưng chân chẳng biết cái gì sui khiến vẫn bước tới phía trước, nơi đó là gian chuyên kinh doanh nội y nữ, Lâm Tuyền nuốt nuốt bọt, thầm mắng bản thân quá kém cỏi, đã qua bao nhiêu năm rồi, coi như bạn cũ gặp lại đi, vả lại chưa chắc cô ấy đã nhận ra mình cơ mà, vờ vĩnh nói:

- Em ơi, anh có bạn gái vóc dáng tương tự y, anh muốn mua một bộ nội y cho cô ấy ...

Lâm Tuyền còn chưa nói hết cô gái kia đã lắc đầu, giọng nói bao năm chưa nghe không hề có chút xa lạ nào:

- Bao nhiêu năm rồi tính anh vẫn như thế.

- Thư Nhã, em là Thư Nhã ...

Lâm Tuyền giả bộ kinh ngạc:

- Chúng ta gần 10 năm chưa gặp rồi, em vẫn nhận ra anh sao?

- Anh cơ bản không thay đổi gì, sao em không nhận ra?

Thư Nhã mím môi lại, giọng có chút tủi thân:

- Còn anh thì lại quên em rồi, vừa rồi anh đi qua đây, mắt còn dừng lại trên mặt em mấy giây, em tưởng anh nhận ra em, tim em ngừng đập mấy giây liền, ai ngờ tiếp theo mắt anh nhìn xuống dưới ...

- Khụ khụ khụ ...

Lâm Tuyền ho liên hồi, lúng túng nói:

- Vì, vì trước kia em rất xinh đẹp, nhưng người mảnh mai ..

Thư Nhã có vẻ đẹp ngọt ngào, mái tóc đen nhánh được quấn chỉnh tề sau đầu, tôn lên cổ ngọc thon dài, lông mi được trang điểm tỉ mỉ, môi tô son, người mặc trang phục công sở màu xanh thẫm, trong là chiếc áo sơ mi trắng nổi bật đôi ngực nảy nở vun tròn khiến người ta mê đắm, ngoài là chiếc áo khoác xanh da trời dài tới gối, để lộ cặp chân thon thả đi tất lụa đen, không phải là thiếu nữ thanh xuân trước kia mà hoàn toàn chuyển hóa mỹ nhân văn phòng, không biết đã làm bao nhiêu anh chàng đồng nghiệp phải điên đảo thần hồn.

Lâm Tuyền trước đó lo lắng không biết dùng thái độ nào đối diện với Thư Nhã, không ngờ mọi chuyện đơn giản như thế, chàng trai mười năm trước như sống lại, hoạt bát mồm mép.

Thấy ánh mắt Lâm Tuyền nhìn chằm chằm vào mình, Thư Nhã trừng mắt lên:

- Anh nghĩ cái gì thế?

Thực sự khi Lâm Tuyền đi tới, Thư Nhã trong khoảnh khắc muốn bỏ chạy, mười năm rồi, quá nhiều thứ đã thay đổi không biết phải đối diện với nhau như thế nào, không ngờ khi Lâm Tuyền lên tiếng, tất cả giống

như chỉ mới như ngày hôm qua, khi cả hai nắm tay nhau đi học về trong con ngõ nhỏ nhà cô, mọi thứ với hai người như đều hiển nhiên là thế vậy, mười năm xa cách xóa mờ trong tích tắc.

- Hồi tưởng lại quá khứ, hối hận vì sao khi đó không len lút trở về tìm em, nói không chừng giờ em là bạn gái của anh rồi.

Thư Nhã đỏ mặt, kích động nói:

- Anh còn nói dám nữa, ba em không cho anh gặp em thì không tới à, anh có biết em ngày nào cũng đợi ở chỗ nhà trống chúng ta hay trốn ba em không, có lần em đợi tới khuya, còn bị ốm nữa.

- Anh

- Tiểu Ba, làm gì ở chỗ đó vậy hả?

Đúng lúc đó Lâm Tĩnh Di, Phương Nam dắt tay Tiểu Tư Vũ đi tới:

Thư Nhã lau nước mắt rất nhanh, chuyển sang nụ cười tươi tắn:

- Chị là chị Tĩnh Di phải không, em là Thư Nhã, bạn sơ trung của Lâm Tuyền ...

- Á ...

Lâm Tĩnh Di hét lớn, khiến mọi người xung quanh giật mình nhìn sang, Vương Thúy và Phan Xuân Bình vội vàng chạy tới, không hiểu xảy ra chuyện gì.

- Em chính là bạn gái đầu tiên của Tiểu Ba.

Ở trước mặt Phương Nam, Lâm Tuyền có chút hoảng loạn, thúc giục:

- Mua xong rồi, chúng ta đi thôi.

- Vội cái gì.

Lâm Tĩnh Di tóm ngay lấy tay Lâm Tuyền:

- Nhìn thấy cô bạn gái nhỏ là muốn bỏ rơi chị, sau đó len lút quay lại phải không?

Tiểu Tư Vũ chu mỏ lên thật cao, không vui nói:

- Cháu mới là bạn gái nhỏ của ba chứ.

323. Q.7 - Chương 27: Thiên Hô Vạn Ứng, Thư Nhã Xuất Hiện (2)

Lâm Tĩnh Di đem quá khứ tồi tệ của Tiểu Ba kể ra:

- Việc làm năm xưa của Tiểu Ba có thể nói là không thể chấp nhận được, nhưng nguyên nhân thật sự khiến nó bị đuổi học là do yêu con gái hiệu trưởng, còn nhớ hai đứa ôn tập tối bị chặn cửa phòng học không. Con mắt của Tiểu Ba không tệ.

Đang chuyện nọ xọ chuyện kia, nhìn Thư Nhã hâm mộ nói:

- Làn da em tốt quá, chăm sóc thế nào vậy?

Thư Nhã má phấn đỏ hồng, vẻ đẹp làm lòng người ngây ngất, thẹn thùng không nói.

- Chặn cửa phòng học làm gì?

Phan Xuân Bình khẽ chọc vai Lâm Tuyền hỏi nhỏ, nhưng cái giọng của hắn to, làm ai cũng nghe thấy.

- Điều này không biết rồi, vợ chồng hiệu trưởng cùng phu nhân tới đó, nghe nói trong lớp học đèn tắt hết cả, ngay đêm hôm đó Tiểu Ba bị đuổi học ..

- Chị ...

Lâm Tuyền nói át đi, quay sang nhìn Thư Nhã:

- Hôm khác sẽ tìm em.

- Chọn ngày không bằng gặp ngày.

Lâm Tĩnh Di không buông tha:

- Tiểu Nhã cũng sắp tới giờ tan ca rồi, chúng ta đợi thêm một chút đi, đồ hôn lễ cho Vương Thúy còn chưa chuẩn bị đủ, hay là mua thêm một bộ nội y gợi cảm, tên béo hưởng lợi rồi.

Nói xong đặt đồ xuống, đi thẳng vào bên trong.

Nhìn mọi người đi vào cả rồi, Lâm Tuyền lén nhìn sắc mặt Phương Nam, Phương Nam lờm y một cái:

- Cậu nói chuyện với bạn học đi, chúng tôi vào chọn đồ.

Lâm Tuyền không biết làm cách nào khác, đứng lại quỳ.

Thư Nhã không để ý tới người khác, trong mắt cô hiện chỉ có mỗi Lâm Tuyền:

- Hiện anh làm gì?

- Giảng viên Đh Tĩnh Hải.

- Không thể nào, với trình độ của anh không làm hỏng học sinh chứ.

- Anh là lãng tử hồi đầu rồi, sao anh tới đây mấy lần không thấy em.

- Anh tưởng em đứng trông quỳ chắc.

Thư Nhã ưỡn ngực lên, cho Lâm Tuyền xem biển tên đeo ở ngực, Lâm Tuyền lại nhìn qua khe hở nhỏ giữa hai cúc áo, thiếu chút nữa chảy máu mũi:

- Cô gái đứng quỳ vừa về, em làm thay, nếu không đã chẳng gặp anh.

- Trùng hợp thật, em gọi điện cho bạn trai đi, anh mời hai người ăn cơm, chúng ta làm quen lại.

Không hiểu sao nói lời này Lâm Tuyền cảm thấy mình hơi giả dối, rõ ràng muốn thăm dò cô:

- Em không có bạn trai.

- Không thể nào, nam nhân thiên hạ dù có mù hết đi chẳng nữa cũng chỉ cần ngửi mùi là tới, mùi trên cơ thể em thật là thơm.

Thư Nhã nhắm mắt lại:

- Phì, sao anh vẫn thế chứ, thực sự vì không tìm được người phù hợp.

- Không phải vẫn còn chưa quên được anh chứ?

- Anh đúng là biết dát vàng lên mặt, còn anh thì sao?

- Cô ấy.

Lâm Tuyền chỉ Phương Nam:

- Nhân quang của anh thế nào?

Thư Nhã nhìn qua, thấy Tiểu Tư Vũ cầm một cái áo lót đen, nói với Phương Nam:

- Mẹ, con muốn mua cái này.

Mọi người cười ầm lên, Thư Nhã giơ tay lên làm động tác đánh:

- Anh vẫn nói chuyện không chịu nghiêm chỉnh, anh thậm yêu người ta à?

Giám đốc phòng thị trường Đỗ Nguyệt đi tới, chào Phương Nam:

- Xin lỗi, vừa xong tôi bận họp.

Rồi nói với Thư Nhã:

- Thư Nhã, phải hai nhân viên bán hàng tới đây, đây là giám đốc Phương của Liên hợp Tỉnh Hải, Lâm tiểu thư, Vương tiểu thư ...

Phương Nam cười nói:

- Không cần phiền phức thế, chúng tôi đang đợi Thư tiểu thư tan ca cùng đi ăn cơm thôi.

- Mọi người quen nhau à?

- Tiểu Nhã là bạn học em trai tôi, tình cờ gặp lại, chuẩn bị đi ăn cơm với nhau.

Lâm Tĩnh Di giải thích:

- Ô ra thế, Thư Nhã, cô tiếp giám đốc Phương chu đáo nhé.

Đỗ Nguyệt nhìn Lâm Tuyền, ngần ngừ hỏi:

- Anh Lâm, chúng ta gặp nhau chưa nhỉ?

- Tầng bốn, tôi cùng giám đốc Phương tới mua một bộ quần áo, còn ở nơi khác thì chắc Đỗ tiểu thư không còn ấn tượng nữa rồi.

Khi mới về Tỉnh Hải, Lâm Tuyền ngồi ở bậc thềm Quốc Tế Tỉnh Hải ngắm cảnh, Đỗ Nguyệt đi qua tưởng y là ăn mày bỏ một đồng xu vào cốc cà phê của y, ấn tượng của Lâm Tuyền với Đỗ Nguyệt rất sâu:

- Xin lỗi, tôi không nhớ thật rồi.

Đỗ Nguyệt đưa tay ra bắt tay Lâm Tuyền:

- Nếu thuận tiện thì chúng ta cùng đi ăn cơm.

Lâm Tuyền biết nếu chỉ có một mình Thư Nhã đi cùng bọn họ, chị Tĩnh Di sẽ khai thác triệt để đề tài chuyện của y và Thư Nhã trước kia, khẳng định ăn cơm sẽ khó nuốt vô cùng:

- Vậy đợi một chút, tôi sẽ tới ngay.

Phương Nam nghi ngờ nhìn Đỗ Nguyệt bước vào thang máy, đáng lẽ phải nói một vài câu khách khí đã chứ, bọn họ đâu thân quen để nhận lời ngay như vậy, hình như còn có chút nóng vội.

Phàn Xuân Bình nhích người tới bên cạnh Phương Nam:

- Cô đã thấy thế nào gọi là mê chết người không đền mạng chưa? Tôi mà có một nửa bản lĩnh đó đã không cần chết treo trên một cái cây ..

Chưa nói xong đã bị Vương Thúy đá ột phát.

Thư Nhã ngạc nhiên nhìn đám Phương Nam:

- Cô đúng là giám đốc của Liên hợp Tỉnh Hải à?

- Sao, lạ lắm à?

- Anh đừng mơ nhé.

Thư Nhã cũng nghe thấy lời của Phàn Xuân Bình, héch mặt lên với Lâm Tuyền:

- Giám đốc Đỗ có bạn trai rồi, và lại anh có đẹp trai đến đâu cũng không cần nóng vội đến vậy

Một lúc sau Đỗ Nguyệt cùng một người trung niên hỏi đầu từ thang máy đi tới phía này, Thư Nhã cung kính cúi đầu chào:

- Tổng giám đốc.

Đỗ Hành trông hơi tiêu tụy, mắt trũng xuống, có thể thấy gần đây ông ta không ngủ tốt:

- Không biết giám đốc Phương, anh Lâm quang lâm, thất lễ rồi. Nếu anh Lâm đã quen Tiểu Nhã, không bằng để tôi mời khách?

Chỉ cần nghe ông ta đặt Phương Nam trước Lâm Tuyền là biết ông ta không biết thân phận của Lâm Tuyền.

Phương Nam nhìn Lâm Tuyền, thấy y tỏ vẻ không sao cả, cười nói:

- Cơm để tôi mời, giám đốc Đỗ nhất định phải có mặt.

Thế là bữa cơm bạn cũ tụ họp thành cơm thương nghiệp rồi, Lâm Tĩnh Di mất hứng thú, không chọn nhà hàng cao cấp gì, mà tới một cửa hàng đồ tây trang nhả.

Chừng nửa bữa cơm, Đỗ Hành nói ra mục đích chuyến đi của mình:

- Hiện quy mô đầu tư của Liên hợp Tỉnh Hải rất lớn, không biết có hứng thú mở rộng sang sản nghiệp bán lẻ không?

Phương Nam hỏi lại:

- Tài vụ của Quốc Tế Tỉnh Hải có vấn đề à?

Đỗ Hành gian nan gật đầu:

- Có một khoản vay ngắn hạn sẽ đáo hạn vào tháng sau.

Rồi nhận lấy hồ sơ trong tay Đỗ Nguyệt:

- Đây là báo cáo tài vụ của Quốc Tế Tỉnh Hải.

- Chúng tôi chưa tham gia vào mảng này, các vị nên tìm công ty chuyên nghiệp thì tốt hơn.

Phương Nam nói thế song vẫn nhận lấy bản báo cáo, cảm giác như Quốc Tế Tỉnh Hải đã tới giai đoạn túng quá làm bữa rồi, mà Liên hợp Tỉnh Hải không có nguồn lực gì để giúp đỡ, nếu thiếu tiền, bọn họ nên tìm ngân hàng mới đúng.

- Tôi đã tiếp xúc với mấy công ty chuyên bán lẻ trong nước, song đều bị từ chối.

- Chúng tôi không phải là công ty chuyên môn, dù có ý hướng đầu tư, tốc độ thẩm tra cũng sẽ rất chậm, không thể quyết định trong tháng tới được.

Phương Nam xem báo cáo một lúc thì nhíu mày lại:

- Nếu báo cáo này là thật thì tình hình tài chính của các vị rất ổn định, chỉ mấy khoản vay này thời gian đáo hạn quá sát nhau, mới khiến tài chính trung chuyển không đủ, không phải là nguy cơ tài chính, có thể yêu cầu kéo dài khoản nợ, có gì khó đâu?

- Mấy khoản vay này đều do Lệ Cảnh ngầm khống chế, chính là muốn nó đáo hạn trong thời gian sát nhau, khiến chúng tôi trở tay không kịp, nếu chúng tôi xin hoãn nợ, Lệ Cảnh sẽ tung tin ra, các chủ nợ khác sẽ kéo cả tới yêu cầu trả nợ. Giám đốc Phương có lẽ không rõ ngành bán lẻ này, tiền mua hàng không trả ngay, nếu tất cả chủ nợ đều tới đòi, công ty nào cũng phá sản.

- Lệ Cảnh có liên quan à?

Lâm Tuyền lần đầu tiên xen vào câu chuyện của bọn họ:

324. Q.7 - Chương 28: Thiên Hô Vạn Ứng, Thư Nhã Xuất Hiện (3)

Đỗ Hành tuy trả lời câu hỏi của Lâm Tuyền nhưng lại nhìn về phía Phương Nam :

- Xin kéo dài khoản vay tôi đã thảo luận riêng với các chủ nợ tương quan, song họ đều từ chối, điều tra mới biết do Lệ Cảnh ngầm giở trò, Lệ Cảnh kinh doanh trung tâm mua sắm Tây Thành và quảng trường Tây Thành, định vị khách hàng là người dân thường, hiện ở Tỉnh Hải chỉ có chúng tôi nhắm vào khách hàng giàu có, lợi nhuận cao hơn một chút, bọn họ muốn chiếm đoạt sản nghiệp này của tôi.

Đây đúng là thủ đoạn thường thấy của Lệ Cảnh, trước kia Tinh Hồ của Từ Kiến cũng suýt phá sản bởi hai khoản vay đáo hạn.

Phương Nam thấy Lâm Tuyền mặt âm trầm không nói thì cũng không có biểu hiện gì, một năm qua Liên hợp Tỉnh Hải hết sức né tránh chuyện liên quan tới Lệ Cảnh, nguyên nhân hiển nhiên vì mối quan hệ giữa Lâm Tuyền và Trần Vũ. Phương Nam trả lại bản báo cáo:

- Thật xin lỗi, chúng tôi không có ý tiến vào nghiệp vụ này ...

Đỗ Hành như lập tức già đi mười tuổi, nhận lại báo cáo tài vụ, gian nan đứng dậy:

- Xin lỗi đã làm phiền giám đốc Phương, tôi đi trước vậy, thất lễ rồi.

Đỗ Nguyệt mặt mày ủ rũ đỡ cha, khi ra cửa Đỗ Hành còn vấp phải ngưỡng cửa suýt ngã, vẻ thất hồn lạc phách đó xem ra ông ta thực sự gửi gắm hi vọng cuối cùng vào Liên hợp Tỉnh Hải rồi.

Thư Nhã chưa xót nói:

- Tổng giám đốc Đỗ đối xử với nhân viên tốt lắm.

Tiểu Tư Vũ cũng nói:

- Chị Đỗ cũng rất tốt với con.

Phương Nam nhìn Lâm Tuyền, nhưng Lâm Tuyền chăm chú nhìn ngoài cửa, cô tò mò nhìn theo, thấy Đỗ Nguyệt đang lấy một đồng xu, khom lưng bỏ vào cái bát sứ mẻ của một ông già ăn mày tóc trắng bạc phơ.

Lâm Tuyền hít sâu một hơi, bảo với Phàn Xuân Bình:

- Mời bọn họ quay lại.

- Sao vừa rồi không nói luôn.

Phàn Xuân Bình làu bàu, nhưng chân không dừng lại, đẩy cửa ra đuổi theo hô lớn:

- Ông Đỗ, cô Đỗ, hai người chưa trả tiền cơm.

Đỗ Nguyệt tròn mắt:

- Hả?

Phàn Xuân Bình đi tới cười nói:

- Đưa tài liệu cho chúng tôi nghiên cứu lại.

- Thật sao?

Đỗ Nguyệt vui mừng nói.

Đỗ Hành kích động thúc giục:

- Mau, mau, mau đi vào hẵng nói.

Thư Nhã thấy hai người kia quay lại, đưa chân đá khê Lâm Tuyền:

- Anh có liên quan gì tới Liên hợp Tỉnh Hải ?

Cô nhớ lúc này Đỗ Nguyệt có giới thiệu Phàn Xuân Bình là giám đốc gì đó của Liên hợp Tỉnh Hải.

Đỗ Hành lấy báo cáo tài vụ ra, trịnh trọng đưa cho Phương Nam, còn không kìm được hỏi:

- Giám đốc Phương vì sao lại thay đổi chủ ý?

Phương Nam chuyển báo cáo cho Lâm Tuyền:

- Lòng tốt của Đỗ tiểu thư đã làm ai đó động lòng.

Đỗ Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Anh Lâm là ...

Phương Nam giới thiệu:

- Ngài Lâm đây là chủ tịch HĐQT Liên hợp Tỉnh Hải, thi thoảng giúp chúng tôi làm vài việc vặt.

- Á ...

Đỗ Hành cuống lên, đứng dậy nói:

- Chủ tịch Lâm, đều tại tôi có mắt không nhận ra núi Thái Sơn, vừa rồi có chỗ nào thất lễ, mong anh bỏ quá cho.

Dù sao Đỗ Hành cũng là bậc cha chú của mình, Lâm Tuyền vội đứng dậy:

- Mới giám đốc Đỗ ngồi,

- Vậy ...

Lâm Tuyền cười:

- Việc làm vừa rồi của Đỗ tiểu thư ngoài kia làm tôi nhớ một chuyện cũ, năm ngoái ở gần chỗ này tôi cũng ngồi ngoài cửa uống cà phê, Đỗ tiểu thư ột đồng xu vào cốc của tôi ... Không biết cô còn nhớ không?

- Thì ra ...

Đỗ Nguyệt kinh ngạc che miệng lại, thẹn đỏ cả mặt, chuyện như vậy thì chẳng ai quên được.

- Báo cáo này Phương Nam đã qua rồi, tôi tin vào nhãn quang thương nghiệp của cô ấy, chúng tôi không liên quan tới ngành bán lẻ, nhưng tôi có thể tiến cử cho Auchon, nếu vẫn không thể giải quyết, Liên hợp Tỉnh Hải mới tham gia.

Nhân khẩu cư trú Tân thành Nam Cảng đã đột phá 80.000 người, Auchon Plaza bình quân mỗi ngày có trên 4.000 khách, đã có doanh lợi ổn định, hiện đang cùng Liên hợp Tỉnh Hải đàm phán mua đứt hoặc thuê trung tâm thương mại. Liên hợp Tỉnh Hải tiến cử cho Auchon, không sợ Lệ Cảnh gây khó nữa, kết quả này Đỗ Hành vui vẻ chấp nhận, hướng hồ hợp tác với Auchon còn có thể bổ xung chỗ thiếu đôi bên, tăng cường lợi nhuận.

Đỗ Hành rối rít nói:

- Thật không biết cảm ơn chủ tịch Lâm thế nào mới phải đây.

Lâm Tuyền thuận nước đẩy thuyền nói:

- Vậy ông thanh toán bữa cơm này đi.

Đỗ Nguyệt hai tay ôm ngực, còn chưa hết xúc động:

- Trước nay ở Tỉnh Hải có không ít tin đồn về vị chủ tịch của Liên hợp Tỉnh Hải, hôm nay tôi mới được gặp, thật làm người ta kinh ngạc.

Lâm Tuyền chỉ Phan Xuân Bình:

- Tôi đi với anh ấy, thường bị coi thành lái xe của anh ấy, cho nên cô ngạc nhiên không có gì lạ.

- Ý tôi không phải thế.

Đỗ Nguyệt mặt càng đỏ hơn:

- Khí chất của anh Lâm đúng là giống thầy giáo dạy học, anh dạy học ở Đh Tỉnh Hải thật à?

- Ha ha ha, môn kinh tế thông luận của tôi dễ kiếm học phần nhất, cho nên rất được bọn học sinh hoan nghênh.

Mọi người chuyển sang tầng thượng Quốc Tế Tỉnh Hải uống cà phê, Thư Nhã từ lúc biết thân phận của Lâm Tuyền luôn im lặng, tâm trạng từ vui mừng khi gặp lại thành vô cùng phức tạp, cuối cùng Lâm Tuyền bảo Quý Vinh đưa cô về nhà, đến đầu ngõ Thư Nhã đòi xuống xe, Lâm Tuyền cũng xuống xe đi sau cô, cái ngõ nhỏ này mười năm qua không thay đổi quá nhiều, ở nơi đây chứa bao nhiêu tình cảm thơ ngây của bọn họ.

Lòng dạt dào cảm xúc, thoáng chốc Lâm Tuyền cảm giác quay về nhiều năm trước, mấy lần đưa tay lên, cuối cùng ngập ngừng bỏ xuống, im lặng đi theo cô. Chỉ còn chừng chục bước nữa là về tới nhà của Thư Nhã rồi, cô cắn môi ngoái đầu lại, một cơn gió thổi qua làm lay sợi tóc mềm lất phất qua gò má trắng ngần mịn màng, đôi mắt sáng ngời như ánh sao:

- Tất cả đều là thật à?

Lâm Tuyền hít sâu vào một hơi, y đã gặp không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp rồi, nhưng vẻ đẹp của Thư Nhã tích tắc quay lại đó khiến y rung động sâu sắc, gò má trơn bóng như bạch ngọc, cặp mắt dài quyến rũ trời sinh, đẹp tới mức khiến người ta nín thở, đưa tay ngắt một bông hoa màu trắng từ cánh cây nhà bên cạnh thò ra ngoài, đặt nó vào bàn tay mảnh mai của Thư Nhã, dịu dàng nói:

- Hình như là thật, sao vậy, điều đó quan trọng lắm à?

- Em chỉ nghĩ nếu sau này bạn trai em biết mối tình đầu của em là một tỷ phú thì áp lực sẽ rất lớn.

Lâm Tuyền bị Thư Nhã làm bật cười:

- Vậy thì đừng nói cho anh ta biết, anh chỉ là một người rất bình thường, chỉ lừa được tình cảm ngây thơ của các cô gái thôi.

Thư Nhã nhìn bông hoa trong tay, rồi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tuyền với ánh mắt si mê một lúc lâu, hỏi:

- Có thể thỏa mãn một thỉnh cầu của em không?

- Ừ.

Lâm Tuyền bị “hạ gục” bởi ánh mắt chứa đầy cảm xúc ấy gật đầu ngay mà không hỏi đó là thỉnh cầu gì.

Thư Nhã bước tới một bước, bốn cánh môi chạm nhau.

Lâm Tuyền không kịp đề phòng, cơ thể ấm áp đầy đặn của Thư Nhã đã nhào vào lòng y, Lâm Tuyền chỉ ngỡ ngang trong chốc lát, hai tay luồn qua dưới eo Thư Nhã ôm siết cơ thể cô, đôi vú no căng ép lên lồng ngực của Lâm Tuyền, lưỡi Lâm Tuyền chủ động luồn vào miệng Thư Nhã, truy bắt chiếc lưỡi nhỏ của cô, chẳng mấy chốc hai chiếc lưỡi nóng bóng quấn lấy nhau, cảm giác ấm áp ướt át đó khiến người ta ngất ngây.

Thư Nhã gần như lịm đi trong nụ hôn đó, cho tới tận khi cảm thấy tay Lâm Tuyền lần lên đôi ngực mềm mại của mình mới đẩy y ra.

- Anh đừng có suy nghĩ khác đây.

Lâm Tuyền cười khổ:

- Xin em đó, một đại mỹ nữ tập kích, anh có phản ứng là bình thường mà.

Thư Nhã ánh mắt mê ly nhìn Lâm Tuyền, ấn y vào tường trong ngõ, cơ thể hai người dán sát vào nhau, cách mấy lớp áo mỏng, cảm giác được được nhiệt độ của đối phương, miệng lẩm bẩm:

- Anh vẫn làm người ta mê muội như trước.

Nỗ lực kiềm chế tình cảm trong lòng, xoay người đi:

- Nếu anh chỉ là một giảng viên của Đh Tĩnh Hải, em sẽ không không để anh đi đâu.

Lại ghé đầu tới hôn nhanh lên môi Lâm Tuyền:

- Được rồi, em đã được gặp lại anh được ôm hôn anh, thế là em đã thỏa nguyện, duyên phận của chúng ta đã tận, em sẽ là cô gái bình thường tới 25 tuổi còn chưa gả đi được.

Nhìn Thư Nhã đi vào sâu trong ngõ, Lâm Tuyền nhớ lại lần đầu tiên hai người nắm tay nhau ở trong ngõ này, nhớ tới đêm đó ... Tàn mộng thiếu niên, sẽ hoàn toàn tan biến hôm nay sao?

Trên môi vẫn còn vương hương thơm của Thư Nhã, Lâm Tuyền đứng bần thần hồi lâu mới quay lại xe.

325. Q.7 - Chương 29: Vận Mệnh Luôn Do Người Khác Thúc Đẩy (1)

Lâm Tĩnh Di về tới nhà đêm chuyện ngày hôm nay ra kể, Trần Tú lại lên tinh thần, Lâm Minh Đạt năm xưa bị ép rời khỏi Nhất Trung, Lâm Tuyền bị đuổi học đều có liên quan rất lớn tới Thư Kính Côn.

Nói ra ân oán giữa Lâm gia và Thư gia không phải là nhỏ, có điều chuyện trôi qua cả 10 năm rồi, với địa vị Lâm gia hôm nay còn đi so đo ân oán trước kia thì quá nhỏ nhen. Trần Tú tất nhiên không tính lại nợ cũ, nghe con gái nói Thư Nhã còn tình cảm với Lâm Tuyền, tâm tư trở nên tích cực.

Quan hệ giữa Lâm Tuyền và Phương Nam hiện không còn giấu bất kỳ ai nữa rồi, nhưng Phương Nam vẫn cố chấp giữ cuộc hôn nhân danh nghĩa với Tiêu Quân trong tù, khiến mối quan hệ này không bao giờ công khai được. Địa vị của Phương Nam trong lòng Lâm Tuyền rất phức tạp, cũng rất quan trọng, không ai có thể thay thế được, Trần Tú hiểu điều đó, bà yêu quý Tiểu Tư Vũ không thua kém con trai của Lâm Tĩnh Di, với bản thân con người Phương Nam cũng rất nhưng bảo bà chấp nhận Phương Nam là con dâu thì hơi khó khăn.

Song Lâm Tuyền không thể mãi không kết hôn như vậy được, bà hi vọng có một cô gái xuất hiện có thể thay thế địa vị của Phương Nam trong lòng Lâm Tuyền, để quan hệ giữa Phương Nam và Lâm Tuyền khôi phục lại bình thường. Thậm chí bà còn ích kỷ nghĩ, nếu một cô gái nào đó chấp nhận quan hệ giữa Lâm Tuyền và Phương Nam thì không gì tốt bằng.

Trần Tú nắm tay con gái bàn tính rất lâu, thấy Quý Vĩnh lái xe trở về mà Lâm Tuyền thì không về, biết con mình thế nào cũng ở chỗ Phương Nam rồi, thở dài trách Tĩnh Di:

- Con phải lo thay Tiểu Ba chứ, cứ trì hoãn mãi thế này không được, nó 27 rồi.
- Thì cũng phải xem Tiểu Ba có muốn không chứ mẹ, thực ra nhiều cô gái không tham tiền, riêng về đẹp trai của nó đã khiến bao nhiêu cô nương mê tít rồi.

Trần Tú đi đi lại lại, cuối cùng ngồi xuống, quyết định:

- Mẹ thấy con bé Thư Nhã đó thích hợp lắm, tuổi tác phù hợp, lại còn có cơ sở tình cảm, con chắc cô bé đó chưa có bạn trai chứ?

Lâm Tĩnh Di gật đầu:

- Mẹ không nhìn thấy ánh mắt cô bé đó nhìn Tiểu Ba, dù có bạn trai chẳng nữa thì cũng cướp lại được, huống hồ người ta thực sự chưa có bạn trai. Con là chị, chẳng lẽ lại không quan tâm tới Tiểu Ba, con còn đặc biệt tìm cấp trên Thư Nhã nghe ngóng mà.
- Hay con đi nói chuyện với cô bé đó ...

Trần Tú nói xong tự phủ quyết:

- Thôi, để tự mẹ đi.

Lâm Tĩnh Di hơi lo lắng, mẹ y hơi tích cực thái quá trong chuyện tìm bạn gái cho Lâm Tuyền:

- Mẹ, từ từ thôi, đừng làm cho con gái nhà người ta sợ chạy mất.
- Còn cần con phải nói sao.

Trần Tú nói tới đó nghĩ ra chuyện gì bật cười:

- Con người Tiểu Ba năm xưa thế nào con không rõ à, bao lần đánh nhau vỡ đầu chảy máu sợ ba con phát hiện phải nhờ cô bé đó băng bó cho, cô bé không nhất vậy đâu.

.....

Trong biệt thự bên sông, Phương Nam vừa trải qua một đợt cao trào, má đỏ hồng say lòng người, mắt khép hờ đầy thỏa mãn, Lâm Tuyền vẫn chưa biết chán, mũi hít hà hương thơm trên cổ Phương Nam, hai tay mân mê da thịt nhẵn nhụi của cô.

- Thư Nhã hợp với cậu lắm đấy.

Phương Nam gạt bàn tay đang quấy nhiễu núm vú của mình ra, nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta vừa làm xong chuyện đó, nói cái này có thích hợp không?
- Có gì mà không thích hợp?

Phương Nam trở mình nằm đè lên người Lâm Tuyền:

- Tôi không thể ích kỷ như thế.
- Là em ích kỷ, em có chị là đủ rồi.
- Ngay từ đầu đã giao hẹn sẵn rồi mà, chúng ta chỉ vụng trộm, tôi có chồng, có con, chúng ta chỉ là tình nhân thôi.
- Đúng thế, chúng ta là tình nhân.

Lâm Tuyền vuốt ve bờ mông tròn trịa của Phương Nam:

- Cảm giác ngủ với vợ người khác thật sướng khoái.
- Ôi tức chết đi.

Phương Nam biết Lâm Tuyền không để lời mình nói vào trong lòng, tức giận cắn lên ngực y một cái:

- Cậu cố tình chứ gì, cậu muốn tôi phải day dứt phải không, tôi kệ xác cậu đấy ...

Thấy Lâm Tuyền nhe răng ra cười, Phương Nam chịu thua:

- Quách Bảo Lâm suốt ngày ong bướm, Triệu Tĩnh thi thoảng lại tìm tôi khóc lóc kể lể, tôi thì thà cậu lãng nhăng một chút.
- Em có chị là quá đủ rồi, không cần em phải dỗ dành lấy lòng như các cô gái khác, lại được chị chiều chuộng lấy lòng.

Lâm Tuyền si mê nhìn Phương Nam:

Phương Nam bỗng nhiên đứng bật dậy, lấy quần áo mặc vào, Lâm Tuyền ngồi dậy hỏi:

- Đã hẹn đêm nay ở lại đây mà.

Phương Nam nhặt quần ném cho Lâm Tuyền:

- Sau này tôi không hầu hạ cậu nữa, mấy hôm trước đọc nghìn lẻ một đêm, nó ở Ả rập có nhà du lịch có con ngựa thần kỳ, chở anh ta chu du bốn phương, đêm biến thành nữ nhân xinh đẹp, an ủi anh ta. Tôi đoán tâm tư xấu xa của cậu coi tôi thành con ngựa đó rồi, ban ngày giúp cậu làm việc, đêm còn lấy thân hầu hạ miễn phí cho cậu, sau này không có chuyện hay như thế nữa đâu.
- Chẳng lẽ em phải trả tiền chị cho chuyện này.

Lâm Tuyền cười hì hì:

- Cậu, cậu ...

Phương Nam tức điên, lấy quần áo ném y, lại nhào lên giường đưa tay muốn đánh, bị Lâm Tuyền đè lên người, Phương Nam vùng vẫy, mái tóc bông bênh xỏa tung ra theo sự vận vẹo của thân thể, Lâm Tuyền không sao tìm được bờ môi của cô, y chuyển sang hôn cổ, hôn tai, còn ngậm luôn cả dải tai mềm mại của cô vào miệng:

- Tôi không muốn, cậu tránh ra đi.
- Phương Nam, chị thật là thơm.

Sự phản kháng của Phương Nam chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, lưới Lâm Tuyền trượt qua cổ cô, hôn hít mướt da ngực trắng ngần, Phương Nam chỉ mới kịp mặc chiếc áo lót bằng ren màu hồng, Lâm Tuyền chẳng coi nó ra, há miệng ngậm lấy cả núm vú lẫn chiếc áo ngực, cách lớp vải ren chiếc lưới y vẫn nhạy bén bắt lấy điểm nhô lên kia, không ngừng quấy rối nó.

Hơi thở Phương Nam rối loạn, chẳng mấy chốc chìm sâu vào khoái cảm, nhiệt độ không khí trong phòng dần dần tăng cao, mặc dù máy điều hòa vẫn đều đều phả ra hơi lạnh song hai cơ thể trần truồng đều lấm tấm mồ hôi, thân thể Phương Nam, nhấp nhô kéo theo những con sóng cuộn trào mãnh liệt, hận bản thân mình vô dụng để y đắc ý dễ như thế, cắn lên ngực Lâm Tuyền còn không cho y kêu đau.

Cao trò qua đi, Lâm Tuyền thì thâm bên tai Phương Nam:

- Để em hầu hạ chị là được rồi.

Phương Nam trở tay ôm lấy người y:

- Thấy ánh mắt Thư Nhã nhìn cậu, tôi cũng không vui, ai có thể hoàn toàn không bận lòng chứ? Nhưng tôi không thể hại cậu được, Lâm Tuyền cậu đừng làm khó tôi nữa được không?

- Chị không hoàn toàn quên được anh ấy, đúng không?

Lâm Tuyền nói với giọng hơi giống trẻ con ghen tị:

- Chị Tình Di nói, một nam nhân dù cả đời trung thủy với vợ, nhưng trong trái tim có thể chứa nhiều người phụ nữ khác, một phụ nữ dù có nhiều nam nhân song trái tim chỉ dành ột người, nam nhân đó không đi, nam nhân khác không thể vào được. Chẳng lẽ trong tim chị là anh ấy không phải em, chị nói có Tư Vũ là đủ rồi, không muốn quá tham lam nên không chịu lấy em, nhưng đó chỉ là cái cớ thôi phải không?

- Cậu là cái đồ tham lam, tôi còn gì chưa cho cậu nữa, vậy mà cậu còn chưa thỏa mãn.

Phương Nam thở dài, vuốt ve khuôn mặt Lâm Tuyền:

- Trong tim tôi hiện chỉ có cậu thôi, chỉ cần ngày nào cậu không buông tay, tôi sẽ mãi ở bên cậu, nhưng nói thế nào anh ấy đã đánh mất cả cuộc đời này vì tôi là sự thật, tôi có thể hoàn toàn không bận tâm coi đó như người đứng được sao? Nếu chúng ta kết hôn rồi, tôi không thể không ích kỷ vì gia đình mình mà ngăn cản anh ấy tiếp cận, anh ấy chẳng còn gì, mười năm nữa ra tù tuổi cũng đã cao, sự nghiệp không có, gia đình không còn, Tư Vũ coi cậu như người cha duy nhất, anh ấy mất luôn cả đứa con máu mủ của mình, như thế quá tàn nhẫn với anh ấy ... và lại tôi hại cậu bao năm như thế, cậu cũng không quên Trần Vũ mà.

Lâm Tuyền cảm thấy áy náy, là y không đủ hiểu Phương Nam, không hiểu cho nỗi khổ của cô, nhìn đôi mắt sáng đó, nhẹ nhàng hôn xuống.

326. Q.7 - Chương 30: Vận Mệnh Luôn Do Người Khác Thúc Đẩy (2)

Hai tấm thân áp sát vào nhau, hơi thở hỗn hển nặng nề phả vào mặt đối phương, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đùi Thư Nhã, cô chưa biết phải phản ứng ra sao thì bàn tay đó chậm chậm hướng lên trên, từng đợt khoái cảm dâng trào che mờ hết lý trí ...

Trong ngôi nhà hoang ở con ngõ tối, có hai cơ thể nóng bỏng nhấp nhô cuộn trào.

Thư Nhã choàng tỉnh, đưa tay sờ xuống dưới, ở đó ướt đầm rồi, tim đập thình thịch, khoái cảm dồn dập khiến người ta mê muội kia vẫn còn chưa lắng dịu ... cô chạy vào phòng tắm, bật vòi hoa sen cho nước lạnh tuôn sôi xả lên người, mắt ngược lên trong gương lơ mơ hiện ra cơ thể trần truồng mỹ lệ, làn da mịn màng, đôi vú nảy nở kiêu ngạo, cặp chân dài thon thả quyến rũ, tấm thân 25 tuổi này đã hoàn toàn thành thực rồi, bông hoa đã phơi bày những sắc thái đẹp của người con gái, cũng đầy đủ khao khát của người phụ nữ trưởng thành, nhưng tối nay vẫn chưa được hưởng trọn vẹn niềm vui nam nữ ân ái ..

Sáng hôm sau soi gương giặt mình, thấy hai mụn trứng cá, Thư Nhã mặt hoa tái mét, vội vàng hẹn đám chị em trong công ty đi dưỡng da, trong lòng không khỏi hận chết Lâm Tuyền, trải qua chuyện đêm qua, dục vọng càng khó dập tắt, sau này khó sống hơn rồi, quả nhiên bị đám chị em trêu chọc một phen, nói cô động lòng xuân. Thư Nhã mặt đỏ hồng, may mà mọi người đều nằm, không ai nhìn thấy ai.

Nhưng nghĩ tới thân phận hiên hách của Lâm Tuyền, Thư Nhã không khỏi thương cảm, cô không muốn thành thứ phụ thuộc vào nam nhân, Lâm Tuyền giàu có như thế, nữ nhân bên cạnh ắt phải rất nhiều, mình ngã vào lòng anh ấy, cùng lắm chỉ là thứ đồ chơi.

Thư Nhã quyết định phải xóa bỏ hình ảnh Lâm Tuyền khỏi đầu óc, đóng kín ký ức thừa ngảy thơ kia đi, sau đó tìm một chàng trai, có một mối tình thật lãng mạn, rồi kết hôn, tuyệt đối không thể phụ cuộc đời tươi đẹp.

Thư Nhã thăm cổ vũ bản thân, đi vào Quốc Tế Tinh Hải, vừa mới thay đồng phục ngồi vào bàn làm việc thì trên loa có người gọi tên cô, bảo cô tới khu nữ trang tầng ba hỗ trợ khách hàng, Thư Nhã tức tối hét lên:

- Chẳng lẽ làm bán hàng một ngày thì phải bán hàng cả đời, mình là thư ký hành chính cao cấp cơ mà.

Chạy lên tầng ba, nhìn thấy khu nghỉ ngơi có phụ nữ trung niên đang ngồi, Thư Nhã ổn định lại tâm trạng, đi tới cười tươi tắn:

- Bà chính là bà Trần muốn mua sắm ạ.

Gặp phải ánh mắt đánh giá con dâu của Trần Tú, Thư Nhã rùng mình, vẫn kiên nhẫn tươi cười cùng Trần Tú mua một đồng hồ cho trẻ em, luôn miệng đòi Thư Nhã tư vấn, Thư Nhã kêu trời liên hồi, cô có con dâu mà tư vấn.

Tiếp đó Trần Tú nghe ngóng được chỗ làm của Thư Kính Côn, trực tiếp đi tìm bí thư khu ủy Khương Chí Minh, nói với hắn chuyện này, muốn hắn tìm người thích hợp làm mai.

Thư Kính Côn sáng hôm đó vừa tới văn phòng thì nhìn thấy cục trưởng Trương Đạt đi qua đi lại trước cửa, vội đi tới hỏi:

- Cục trưởng Trương, có chuyện gì mà anh cất công tới tận đây.

- Lão Thư, trước kia khi Lâm Minh Đạt ở Nhất Trung thì anh là hiệu trưởng hả?

Thư Kính Côn giật nảy mình, thầm kêu :” Cuối cùng ngày đó cũng đã tới.”, nghĩ lại mấy năm qua mình luôn cẩn thận, dù Lâm gia hiện có quyền thế đến mấy chẳng lẽ có thể đổi trắng thay đen, vu oán giá họa, lòng yên tâm được một chút, cười gượng:

- Đúng thế, chuyện cũng lâu rồi.

- Bí thư Khương vừa gọi điện cho tôi nói tới chuyện này, nói chiều sẽ qua mời chúng ta ăn cơm.

Cùng là người trong hệ thống giáo dục, Trương Đạt tất nhiên biết ân oán cũ giữa Thư Kính Côn và Lâm Minh Đạt, nhìn sắc mặt Thư Kính Côn dần trắng bệch đi, thầm nghĩ ông ta quả nhiên biết Lâm gia nay đã khác xưa rồi, có cô con gái xinh đẹp thật là may mắn, được Lâm Minh Đạt nhìn trúng. Nhớ lại mấy lần trước giới thiệu đối tượng cho Thư Nhã lại thăm lắc đầu, con bé gốc đó hình như phản cảm với quyền thế và tài phú, chả hiểu lần này có thành được không?

Thư Kính Côn nào biết Trương Đạt ghen tị cho nên cố ý nói có một nửa câu để dọa mình, Lâm gia nếu mời Khương Chí Minh mời mình nói chuyện, quá nửa không có kết cục tốt đẹp, lòng lo sợ, chỉ muốn về ngay văn phòng suy nghĩ cách ứng phó:

- Vậy để chiều rồi tính, tôi về văn phòng làm việc.

Trương Đạt không dám dọa Thư Kính Côn thật, chẳng may Lâm Tuyền và Thư Nhã thành đôi thì hậu quả trò đùa này ông ta không gánh nổi:

- Nghe nói còn nhắc tới Lâm Tuyền, chủ tịch Liên hợp Tinh Hải, năm xưa là học sinh của anh, đúng không?

- Lâm Tuyền.

Thư Kính Côn càng run, với Lâm Minh Đạt ông còn có thể giải thích, chứ Lâm Tuyền hiện thành đạt sớm, nhân sinh đặc ý, e khó qua:

- Có nói chuyện gì không?

- Không nói, bí thư Khương chỉ hỏi tình hình Tiểu Nhã, nghe ý tứ nhìn như muốn làm mai cho hai nhà.

Trương Đạt nháy mắt:

- Con bé nhà anh cũng kén chọn lắm, lần trước người tôi giới thiệu, nó chỉ ngồi đúng 10 phút.

Thư Kính Côn mồm há hốc, cảm giác cổ họng vướng cục đá to, mãi mới nói được:

- Anh đừng có đùa.

- Ai lấy chuyện này ra đùa chứ? Nếu anh mà thành thông gia với Lâm gia thì đừng vội đuổi tôi về vườn nhé.

.....

Thư Nhã về tới nhà, thấy cha mình ngồi nghiêm nghị ở ghế sofa phòng khách, giật nảy mình:

- Ba, làm cái gì thế, dọa chết người đấy.

- Gần đây con có gặp ai không?

Thư Kính Côn hoài nghi Lâm Tuyền đã gặp con gái mình, không hiểu tâm ý con gái ra sao:

- Ba này, mẹ này ... Sao vậy ạ, Thư Sướng trốn trường về ạ? Con thì không biết gì hết ...

Thư Nhã chẳng hiểu ra làm sao, cảm giác mắt cha mình mình cứ quai quái:

- Không có gì, cục trưởng Trương muốn giới thiệu đối tượng cho con, mai con đi một chút.

Thư Kính Côn trầm nghĩ, cứ đợi hai đứa nó gặp nhau hăng nói, lòng thầm khinh bỉ bản thân tham vinh hoa phú quý:

- Không đi, nhân quang chú Trương chẳng ra làm sao cả, không mắt lác thì méo mồm, không phải cứ có tiền có quyền là bù được. Chẳng hiểu đầu óc mọi người chứa cái gì.

Thư Nhã từ chối thẳng thừng:

Con cái tự có phúc của con cái, Thư Kính Côn không làm chuyện cưỡng ép con mình, chỉ là Khương Chí Minh lên tiếng, Trương Đạt làm trung gian, không đi xem thử, các phương diện đều mất mặt, không dọn được tàn cục:

- Cục trưởng Trương hẹn người ta rồi, chỉ đợi con thôi, con cũng đâu phải đi lần đầu nữa, nể mặt người ta một lần, có phải là bắt con nhất định phải kết hôn đâu, không thích hợp thì thôi, không ai nói gì.

- Con khó khăn lắm mới được một ngày nghỉ, ba muốn chà đạp phải bồi thường tổn thất cho con.

Thư Nhã làm động tác muốn ngắt xiu:

- Không chỉ chi phí toàn bộ ngày mai, nếu lần này mà thành, con muốn gì ba cũng cho.

- Oa, oa, ai mà làm ba kích động thế, con trai Cảnh Nhất Dân à? Không thể nào, chẳng lẽ con trai Cảnh Nhất Dân thật? Hay là con trai Cố Hiến Chương vậy ...

Thư Nhã thuận miệng nói, lòng hoàn toàn chẳng bận tâm, dù sao cô cũng thành “chuyên gia xem mắt” rồi, tới lúc đó không thiếu cơ để chuồn đi, lấy quả táo mẹ vừa gọt vỏ xong cho vào mồm.

Mẹ Thư Nhã đưa tay ra đánh con gái, giật lấy quả táo:

- Anh nhìn nó kia, chẳng có tí đáng về thực nữ nào cả, gả nó vào nhà nào có khí người ta tới tận nhà mắng cho chúng ta không biết dạy con ấy chứ.

Thư Nhã cười hì hì ôm vai mẹ:

- Thế nên con mới ở với ba mẹ tới tận bây giờ, khỏi để người khác mắng ba mẹ, thấy con có hiếu không?

327. Q.7 - Chương 31: Nhật Ký Xem Mắt.

Lâm Tuyền nghe nói mẹ an bài đi xem mắt, đầu đau vô cùng, tìm mọi cách từ chối, nhưng Trần Tú đe dọa các kiểu, không đi thì đừng về nhà nữa, Lâm Tuyền đành chấp nhận, sáng chủ nhật mặc bộ quần áo đẹp nhất, mẹ y ngấm nghĩa gần nửa tiếng mới cho ra khỏi nhà, đi tới địa điểm đã hẹn, người giới thiệu là vợ chồng Trương Đạt.

Trương Đạt đã hơn 50 tuổi rồi, con cái đã lập gia đình, tóc cũng đã hoa tiêu, nhìn Lâm Tuyền bước ra từ chiếc Volvo xám bạc, không biết phải xưng hô thế nào cho phải.

- Chú Trương phải không ạ?

Lâm Tuyền đi nhanh tới, hết sức lễ phép hỏi:

- Cháu là Lâm Tuyền.

Trương Đạt thở phào, ông sợ nhất chàng trai trẻ này lên mặt thì không biết ứng xử ra sao:

- Ủ, chú là Trương Đạt, có làm việc với cha cháu một thời gian.

Lâm Tuyền theo Trương Đạt đi vào, vợ Trương Đạt làm công tác liên hợp phụ nữ, cũng đã nhiều lần làm mai mối rồi, nghe chồng giới thiệu thân phận của Lâm Tuyền, liền lấy hết tinh thần ứng phó, nếu hôn nhân của Lâm Tuyền được bà tác thành thì quan hệ với Lâm gia sẽ khác hẳn với người khác rồi.

Có điều bà cũng lo, điều kiện của Lâm Tuyền quá ưu tú, có bảo con gái toàn Tỉnh Hải này đứng xếp hàng chọn, cũng không quá 10 cô xứng với Lâm Tuyền.

Mà sợ nhất là con gái Thư Kính Côn lên cơn ương bướng, không chịu tới thì hỏng to. Lâm Tuyền tới một lúc rồi mà không thấy bóng dáng Thư Nhã đâu, vợ Trương Nhã sốt hết cả ruột. Ngược lại Lâm Tuyền mừng thầm, đối tượng không tới thì lần sau y có cơ mặc cả với mẹ mình, trò chuyện với vợ chồng Trương Đạt hết sức vui vẻ.

Thực ra Thư Nhã tới từ lâu rồi, cô nhìn trộm xem đối tượng mình được giới thiệu thế nào rồi quyết định, không ngờ nhìn thấy Lâm Tuyền, nhìn vẻ mặt của Lâm Tuyền thì có vẻ không biết đối tượng xem mắt chính là mình, ngồi ôm ngực nấp dưới cửa sổ, lòng hết sức phức tạp, không biết có nên vào hay không.

Vợ Trương Đạt đợi mãi không thấy Thư Nhã tới, định ra ngoài xem, thấy Thư Nhã ngồi dưới cửa sổ, trách:

- Con bé này, ngồi đấy làm gì thế?

- Cháu, cháu tuột giày giày ạ.

Thư Nhã bịa bừa một cái cớ:

- Vào mau, để người ta đợi lâu lắm rồi.

Lâm Tuyền nhìn thấy Trương Nhã lập tức hiểu ra, tất cả do mẹ mình bố trí, bật cười:

- Nhìn thấy anh em có giật mình không?

Vợ Trương Đạt ngạc nhiên:

- Hai đứa quen nhau à?

- Coi như vậy đi ạ.

Lâm Tuyền không muốn kể chuyện bọn họ ra:

Vợ chồng Trương Đạt ngồi một lúc rồi mượn cớ có chuyện phải đi, để lại không gian cho đôi trẻ. Lâm Tuyền nhìn Trương Nhã cười:

- Chúng ta phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ ngồi tốn thời gian vô ích ở đây?

- Anh muốn về thì cứ về đi, ai thèm.

Thư Nhã hiểu lầm, lòng có chút buồn bã:

Lâm Tuyền đứng dậy nói:

- Chúng ta đi chơi đi, cũng phải làm cho thật giống chứ, mẹ anh nóng ruột lắm rồi, anh mà về bây giờ bà lấy gậy đánh gãy chân anh ngay.

- Làm gì tới mức đó.

Thư Nhã bĩu môi, rồi nở nụ cười rạng rỡ:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

- Nếu hôm nay em không đi xem mắt thì sẽ thế nào?

- Tìm bạn hát Karaoke.

- Vậy thì tìm bạn em đi hát đi, anh hát chuyên nghiệp lắm đấy, em nghe thử nhé.

Lâm Tuyền đứng dậy hắng giọng:

- Là la lá la là ..

Thư Nhã phì cười, đỏ mặt đẩy y đi:

- Thôi đừng bêu xấu nữa.

Rời quán cà phê, Thư Nhã nhìn thấy chiếc Volvo xám bạc đi tới, mày hơi nhú lại. Lâm Tuyền bảo với Quý Vĩnh:

- Chú về đi, hôm nay tôi đi xe buýt là được rồi.

- Anh không mang vệ sĩ theo à?

- Anh có phải mỹ nữ đâu, ai thêm mấy khúc xương của anh chứ?

Câu này Lâm Tuyền học của Lạc Ích Đồng:

- Không được làm em cười.

Thư Nhã trừng mắt lên cảnh cáo, không nhin được vừa cười vừa đánh Lâm Tuyền.

Thư Nhã gọi điện cho đám chị em đồng nghiệp, bọn họ đều biết hôm nay Thư Nhã đi xem mắt, thấy cô gọi điện tới, nghĩ rằng lại hỏng như bao lần trước rồi:

- Không sao, không sao, đến đây bọn mình vỗ về tâm linh tổn thương cho, Tiểu Tuấn còn ở chỗ này, còn chưa đủ thì cùng lắm mình mượn bạn trai vài ngày.

Hai người đi xe buýt tới đường Đông Thanh, tới một KTV tên Nhạc Địch, đẩy cửa vào phòng bao, bên trong có ba nam hai nữ, tất cả trừng mắt nhìn Lâm Tuyền đi sau Thư Nhã, hai cô gái la om xòm:

- Giỏi lắm Thư Nhã, bạn định tới thị ụy à?

Một cô còn luyện tiếc nói:

- Chúng ta gặp nhau muộn quá.

- Kệ họ, đều là bạn cao trung của em, tên Vương Lệ và Vưu Giai, Vưu Giai giống em, làm việc ở Quốc Tế Tỉnh Hải, kia Lưu Quân, Lưu Uy Bằng bạn trai của họ, còn Trương Tuấn cũng là bạn cao trung của em.

- Hai người hôm nay mới gặp nhau lần đầu, sao lại thân thiết như thế?

Vưu Giai ngạc nhiên hỏi:

- Lâm Tuyền là bạn sơ trung của mình, buổi gặp mặt hôm nay do hai nhà dàn xếp.

- Á, chính, chính là ...

Vương Lệ như nhớ ra chuyện gì, nhưng chỉ thiếu một chút, không nói ra được.

Vưu Giai vỗ lế:

- Anh chính là mối tình đầu của Thư Nhã.

Rồi nhìn Trương Tuấn với ánh mắt thương hại:

- Bọn em còn đang lo cho cô ấy, tìm cho cô ấy một đội viên dự bị, không ngờ hai người tình cũ cháy lại.

Lâm Tuyền mỉm cười đi tới bắt tay từng người, Thư Nhã trước mặt người khác rất hiền lành, khi cướp lấy micro lập tức lộ ra một khuôn mặt khác, vừa nhảy vừa hát từng bừng, bốn chàng trai đều đợi các cô gái hát xong mới có cơ hội thể hiện.

Lâm Tuyền là người mới, Vương Lệ và Vưu Giai ra sức đòi y thể hiện, Lâm Tuyền hát xong một bài, ba cô gái cười lăn lộn.

Vương Lệ lau nước mắt nói:

- Chưa thấy ai hát lạc điệu như anh, đã thế còn biểu diễn tự tin như ca sĩ chuyên nghiệp.

Lâm Tuyền xấu hổ nói:

- Lần đầu tới tới KTV hát, xin bố thí vài tiếng vỗ tay.

- Anh làm nghề gì, hiện giờ người trẻ tuổi không biết hát Karaoke hiếm lắm, như Lưu Quân nhà em giọng hơi tệ, song vẫn luyện được mấy bài tử.

- Tôi là giảng viên Đh Tĩnh Hải.

- Không thể nào, Thư Nhã có bao giờ khen anh thế đâu, cô ấy nói, trừ đi học chuyện gì anh cũng làm. Mà, khoan ... Sao em thấy anh quen quen ... Vưu Giai, nhìn xem, anh ấy quen không?

- Làm gì có chuyện đó.

Thư Nhã ngạc nhiên dùng ngón tay nâng cằm Lâm Tuyền lên để mọi người nhìn:

- Quen chỗ nào?

Lâm Tuyền gạt tay Thư Nhã ra, Vương Lệ nghĩ một lúc không ra, mặt cứ nhăn nhó, tới khi Vưu Giai chọn một bài hát của Trần Phi Lăng, Vương Lệ mới như mèo bị dấm phải đuôi, nhảy dựng lên:

- Bạn trai của Trần Phi Lăng, trông anh rất giống người đó.

Lâm Tuyền xoa mặt:

- Tôi có tướng minh tinh lắm thì phải.

Chuyện đó đã hơn một năm rồi, không ngờ còn có người nhận ra, Lâm Tuyền tất nhiên không thừa nhận.

Trương Tuấn thích Thư Nhã suốt từ thời cao trung, nhưng bao năm qua không được cô đáp lại, nhìn thấy Thư Nhã và Lâm Tuyền thân thiết vô cùng, buồn bã ngồi xuống bìa, cuối cùng nói:

- Nhìn thấy anh ấy là mình biết không còn hi vọng rồi, bạn giới thiệu em gái ỉnh đi, tuy đã man một chút, nhưng mình chịu đựng được.

Thư Nhã đá hấn một phát:

- Đồ không có khí cốt.

Mọi người đều không tin Lâm Tuyền dạy học ở Đh Tĩnh Hải, Thư Nhã cũng không tin, đòi tới đó ăn cơm, sắp khai giảng rồi, nói không chừng gặp học sinh của y.

Lâm Tuyền không ngờ bạn của Thư Nhã đều phiền toái đến thế, từ chối không được đành đồng ý, trong số bọn họ có mỗi Lưu Quân có xe, cả đám chui vào đó, Vưu Giai ngồi lên đùi bạn trai, Thư Nhã ngồi kế sát Lâm Tuyền.

- Cái xe này thường chở quá trọng tải thế à?

- Gần như thế, nếu thêm một người nữa sẽ do Trương Tuấn lái xe, Vương Lệ ngồi trên người Lưu Quân, hay là để Thư Nhã ngồi lên đùi anh cũng được.

Thư Nhã nhích người sang tránh chạm vào người Lâm Tuyền, quay khuôn mặt bị không gian chật hẹp làm hồng hồng ra ngoài cửa sổ, không biết cô nghĩ gì.

328. Q.7 - Chương 32: Phương Án Của Chính Phủ Tân Bắc.

Quanh Đh Tỉnh Hải chẳng có được nhà hàng nào ra hồn, nhưng đám Thư Nhã đều là giai tầng công nhân, chẳng ai kén chọn gì, đòi Lâm Tuyền mời khách. Lâm Tuyền không có thói quen mang tiền trên người, toàn do Phương Nam, Phan Xuân Bình hoặc Quý Vinh trả tiền cho y, còn may Thư Nhã hiểu ý, ngằm nhét vào tay y mấy trăm đồng.

Trừ thời gian lên lớp giảng bài, Lâm Tuyền rất ít khi ở lại trường, không quen thuộc khu vực xung quanh lắm, đi qua học viện quản lý kinh tế, sinh viên rất đông, Lâm Tuyền chẳng nhớ được mấy khuôn mặt, song không ít sinh viên đứng lại chào “thầy Lâm”, làm tiêu từ nghi ngờ của đám Vương Lệ.

Ăn tối xong, Vương Lệ lại kiến nghị đi nhảy, Lâm Tuyền không quen thả lỏng trước mặt người khác, nên chỉ ngồi ở quầy bar uống rượu, tiếng nhạc rock metal chất chứa làm người ta máu sôi sùng sục.

Lâm Tuyền đi vào lập tức có người nhận ra, đám Vũ Cường, Cao Tuấn vội tới chào hỏi, Vương Lệ nhảy xong, mồ hôi còn lấm tấm trên trán, ngồi xuống nói:

- Người quen anh ở đây nhiều thật.

Lâm Tuyền đành giới thiệu Vũ Cường, Cao Tuấn:

- Nơi này do bạn tôi mở.

- Thật sao? Vậy chúng ta lên tầng xem đi, nghe nói Kim Sắc Niên Hoa có 800 giai nhân, chỉ là không có cơ hội mở rộng tầm mắt.

Vương Lệ tóm ngay lấy cổ áo Lưu Quân:

- Anh tới đây bao lần rồi?

- Vé vào sân nhảy tầng 1 là 200, thêm một tầng giá gấp đôi, lên đấy 1 lần thì anh làm cả tháng cũng chẳng đủ.

- Nếu đã là bạn của ngài Lâm thì tất nhiên là miễn phí.

Cao Tuấn vỗ mông ngựa rất không hiểu tình thế:

Lâm Tuyền hận không thể đá đít tên Cao Tuấn này một phát, rắc rối chưa hết khi Quách Bảo Lâm biết tin liền tới góp vui. Đám Vũ Giai đều đòi lên tầng trên xem thử thế giới xa đọa như thế nào, Lâm Tuyền hết cách, bắt Vũ Cường chuẩn bị một gian phòng bao bình thường nhất, không cho phép đám tiểu muội phục vụ, đi vào không còn nhìn thấy đám oanh yến ngoài đại sảnh nữa, cảm giác không khác gì phòng bao bình thường.

Chơi chán đám Vũ Giai đi trước, Lâm Tuyền và Thư Nhã xuống lầu thì Quý Vinh đã đợi sẵn.

Thăm nghĩ ngày hôm nay sắp kết thúc rồi, Lâm Tuyền tiếc nuối, yên tĩnh đi sau Thư Nhã, mở cửa xe cho cô, chuẩn bị để Quý Vinh đưa cô về, y còn ở lại có chuyện cần thương lượng với Quách Bảo Lâm.

Từ lúc bước vào Kim Sắc Niên Hoa, Thư Nhã như có tâm sự, đến khi về cũng luôn đi trước, chỉ để Lâm Tuyền nhìn thấy bóng lưng mỹ diệu của cô, đột nhiên quay đầu lại nói:

- Dù sao trong nhà cũng ép chúng ta kiếm đối tượng, chẳng bằng chúng ta làm bộ ở bên nhau, che giấu cho nhau, qua một hai năm nữa chúng ta lấy cớ không hợp chia tay, trong nhà sẽ không nói được gì cả.

Lâm Tuyền ngớ ra, cười gượng:

- Con người anh làm bạn trai khả năng sẽ không hợp cách đâu.

- Không sao hết, một tuần gặp nhau một lần là được, coi như an ủi trong nhà, gặp nhiều em còn chán anh ấy chứ.

Thư Nhà không có dũng khí đợi Lâm Tuyền trả lời đã chui vào trong xe.

.....

Trung tuần tháng 5, Trương Bích Quân về Tỉnh Hải đợi sinh, mọi người đều trêu đùa bé trong bụng cô quá sốt ruột muốn ra đời rồi, kết hôn còn chưa được 5 tháng đã sắp sinh. Lâm Tuyền cũng quyết định giao Diệp Kính Cường tổng phụ trách sự vụ ở Tân Bắc.

Tân Bắc Khuê Nghiệp trải qua một năm tăng tốc kiến thiết đã vào giai đoạn thử vận hành, áp lực của tổng giám sát kỹ thuật Tần Vũ lập tức tăng vọt, có thể thuận lợi đạt được sản lượng dự kiến hay không sẽ ảnh hưởng tới thời gian khởi động công trình kỳ hai.

Được kích thích bởi thị trường năng lượng mặt trời, giá của Si tinh thuần trên thế giới tăng vọt, 8 nhà cung ứng Si tinh thuần quốc tế lại nhóm họp vào tháng tư, lần nữa điều chỉnh giá thêm 20%, dự kiến tới cuối năm tăng trưởng giá sẽ đạt 70%.

Lâm Tuyền liên tục qua lại giữa ba nơi Tân Bắc, Tỉnh Hải, Tây Đô để lựa chọn địa điểm lập hạng mục kỳ hai cho Tân Bắc Khuê Nghiệp, cũng suy xét nghiêm túc tới điều kiện của Tân Bắc, tuy khu công nghiệp Tân Bắc chỉ cấp thành phố, nhưng công trình kỳ một của Tân Bắc Khuê Nghiệp là hạng mục được bộ tài nguyên đặc biệt phê duyệt, được hưởng thụ nhiều chính sách ưu đãi thuế mà các xí nghiệp vào khu công nghiệp cấp quốc gia cũng có, nhưng công trình kỳ hai là hạng mục mở rộng, nên được hưởng thụ chính sách này không còn chưa được xác nhận.

Trước khi Trương Bích Quân về Tỉnh Hải, khu công nghiệp Tân Bắc được tỉnh phê duyệt, chính thức thành khu công nghiệp cấp tỉnh, Tân Bắc vội tổ chức đoàn khảo sát liên hợp do La Bình dẫn đầu, theo sát Trương Bích Quân tới Tỉnh Hải.

Hiện quy mô của khu công nghiệp Tân Bắc quá nhỏ, miễn cưỡng có thể chứa được hạng mục kỳ hai, song hạn chế sự phát triển về sau, chính phủ Tân Bắc lại thiếu tài chính hỗ trợ khu công nghiệp thăng cấp mở rộng, phó chủ nhiệm Lưu Tĩnh đưa ra một đề án lớn gan, hi vọng Liên hợp Tỉnh Hải sẽ đầu tư kiến thiết đường Thanh Long Hồ con đường chính của khu công nghiệp nối với thành phố, đổi lại, Liên hợp Tỉnh Hải có quyền khai phát gần 4.000 mẫu đất hai bên đường.

Phương án táo bạo mà sáng tạo này làm Lâm Tuyền thêm một lần nữa nhìn Lưu Tĩnh với con mắt khác.

Đường Thanh Long Hồ sẽ xây dựng với tiêu chuẩn cấp quốc gia, dự kiến đầu tư 1.2 tỷ, tính ra mỗi mẫu đất Liên hợp phải bỏ 300.000, giá đất khai phát tương tự ở Tỉnh Hải chỉ chừng 150.000, có điều suy xét tới hiệu ứng quy mô khi khai phát xong, cái giá này Liên hợp Tỉnh Hải có thể chấp nhận.

Nhưng chính thể đầu tư quá lớn, gần như xây một Tân thành Nam Cảng mới ở Tân Bắc, thêm vào khu công nghiệp kỹ thuật cao Tân Bắc, gần như mở rộng quy mô thành phố của Tân Bắc lên gấp đôi.

- Các chuyên gia phân tích đánh giá rất cao thị trường cung ứng nguyên liệu Si, sản năng pin quang điện tăng lên trong nước ta ước đạt 100 triệu oát, hạn ngạch 4.200 tấn Si tinh thuần trong tay Liên hợp Tỉnh Hải chỉ miễn cưỡng thỏa mãn sản lượng này. Nhưng các vị khi nào mới sản xuất được 4.200 tấn Si tinh thuần, năm 2007 hay 2008?

Lưu Tĩnh bỏ rất nhiều công sức vào phương án này, rất tự tin nói:

- Kỹ thuật đề luyện Si tinh thuần trong tay Liên hợp Tỉnh Hải chắc chắn là một rương báu, ngài Lâm nhất định cũng suy nghĩ làm sao bán rương báu này với giá cao.

- Cô đang chào hàng phương án này à?

Người ta đang nói say sưa, Lâm Tuyền ngồi trước bàn đàm phán lại nói với thái độ bình tĩnh, lãnh đạm, đúng là dễ khiến người ta nổi khùng.

Tiền đề Lưu Tĩnh đưa ra phương án này là muốn Liên hợp Tỉnh Hải đem khu công nghiệp Tân Bắc xây dựng thành cơ sở sản xuất Si lớn nhất toàn cầu.

Lưu Tĩnh nhìn ánh mắt Lâm Tuyền, yên lặng như giếng sâu, chẳng chút gợn sóng, rất nản lòng, song vẫn cố phần chân tình thần nói:

- Sản nghiệp địa ốc sẽ là một trong sản nghiệp thu lợi lớn nhất giúp kinh tế địa phương nhanh chóng quật khởi, phối hợp với du lịch thành thị viên lâm mà Tân Bác phát triển, 4.000 mẫu đất này sẽ mang lại lợi nhuận lớn cho Liên hợp Tỉnh Hải, tôi tin ngài Lâm có khí phách kinh doanh một thành phố.

Lâm Tuyền quay đầu sang nhìn La Bình cũng rất ít nói, thúc đẩy phương án này cần khí phách rất lớn, La Bình đúng là rất ủng hộ cô gái này, cho cô ta chủ đạo hết thấy.

Có một điều phương án này không phải một hai năm mà thành công được, Liên Hợp Tỉnh Hải cần phải nhìn thấy khả năng chính phủ Tân Bác tiếp tục ủng hộ phương án này trong tương lai.

Lâm Tuyền nheo mắt lại, đánh giá kỹ lưỡng cô gái xinh đẹp còn chưa tròn 30 tuổi trước mắt, còn rất nhiều vấn đề cần suy xét khiến người ta đau đầu, La Bình lui về rồi làm sao đảm bảo chính sách ở Tân Bác sẽ được duy trì? Hình tượng của Lưu Tĩnh trong lòng cán bộ quần chúng Tân Bác rốt cuộc thế nào? Sau khi La Bình đi rồi, chỉ bằng năng lực cá nhân của mình, Lưu Tĩnh có được ủng hộ lớn như thế nữa không? Đó là điều Lâm Tuyền ắt phải suy nghĩ.

329. Q.7 - Chương 33: Lương Tâm Của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền không vội tỏ thái độ, để phen Xuân Bình tháp tùng đoàn khảo sát đi du lịch Tỉnh Hải, y tới biệt thự bên sông của Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Lưu Hoa Đông, Trần Chí Lập cũng có mặt, đang chơi poker.

Vương Tuyết Phi, cô vợ phó giám đốc ĐTH của Trần Chí Lập đứng ngoài hứng thú xem bọn họ sát phạt, thiếu phụ kiêu diễm này mặc chiếc áo sườn xám, hai tay khoanh trước ngực, làm bầu ngực càng bị ép như muốn phá áo giải phóng ra ngoài, ánh mắt Lâm Tuyền không kìm được liếc nhanh xuống dưới, chiếc váy không xê quá cao như mấy cô gái ở Kiem Sắc Niên Hoa, nhưng đủ tôn vinh vẻ đẹp của đôi chân thon dài thật hoàn hảo.

Trần Chí Lập răng hơi vổ, hai tay chìa ra ngoài, trán thì hời, không hiểu năm xưa ông ta lừa được cô vợ như hoa nguyệt này thế nào, phải biết rằng so với những người năm xưa theo đuổi Vương Tuyết Phi, Trần Chí Lập chưa thể tính là có quyền có thế.

Thấy Lâm Tuyền đi vào, Trần Chí Lập không hề biết y vừa mới có một hai ý nghĩ xấu xa với vợ mình, vội đứng dậy nhường chỗ:

- Tổng giám đốc Lâm chơi nhé?

Lâm Tuyền xua tay:

- Mấy ông già ra bài mất nửa ngày, tôi không có kiên nhẫn đó.

Ở đây thì Lạc Ích Đồng nhiều tuổi nhất, đã trên 55. Lưu Hoa Đông và Khổng Lập Dân thời trẻ đều khổ cực, già hơn tuổi chưa tới 50, Lưu Hoa Đông còn nửa đầu tóc bạc. Nghe Lâm Tuyền mỉa mai, Lưu Hoa Đông quay đầu lại cười mắng:

- Thế thằng nhóc cậu không kiếm một chỗ ngồi lập mưu hại Tân Bác một vố, chạy tới đây làm gì?

- Chẳng phải tìm mọi người cùng lập mưu sao?

Lâm Tuyền nhận lấy ghế từ tay Vương Tuyết Phi, tới gần nhìn nụ cười quyến rũ của cô, càng cảm thán đúng là hoa nhài cấm bãi cắt trâu, ngồi bên cạnh Khổng Lập Dân, đếm số phỉnh trước mặt bọn họ, phán đoán hơn thua.

Lưu Hoa Đông đang nghĩ xem lời của Lâm Tuyền là thật hay giả, không ngờ rằng Lạc Ích Đồng thừa cơ xem trộm bài của ông ta:

- Tìm chúng tôi bày mưu, chẳng lẽ cậu chịu nhường ra một phần bánh.

- Liên hợp Tỉnh hải dạn dày nhỏ, sợ nuốt một mình tiêu hóa không tốt, nguy hiểm quá cao.

Đề án Lưu Tỉnh đưa ra những người ở đây đều đọc rồi, Lưu Hoa Đông lắc đầu:

- Có ma mới tin cậu, vụ MSMM nguy hiểm cỡ đó cậu cũng đi qua rồi, còn nguy hiểm nào khiến cậu sợ nữa.

- Tổng vốn đầu tư phải 10 tỷ.

Khổng Lập Dân đã thấy Lạc Ích Đồng nhìn trộm bài, cẩn thận đặt bài xuống:

- Chính phủ Tân Bắc cũng mở đường rồi, nhìn thái độ bọn họ rất nghiêm túc.

Thấy bắt đầu thảo luận hạng mục, Trần Chí Lập định cùng vợ cáo từ, Lâm Tuyền giữ hất lại:

- Lão Trần, đừng đi vội, ở lại cùng góp ý.

Lạc Ích Đồng cười ha hả:

- Tôi thấy đi mau thì hơn, ở lại sẽ bị Lâm Tuyền kéo xuống nước đấy.

Trần Chí Lâm mừng rỡ, mấy năm qua sự nghiệp không thuận, ít tham gia vào sự vụ quan trọng, dù hiện là phó tổng giám đốc của Đầu tư Nam Cảng, song vẫn là người của Đông Đô, nhìn Khổng Lập Dân chờ đợi.

Khổng Lập Dân gật đầu:

- Chí Lập ở lại cũng tốt, giúp chúng tôi châm chước, tránh mắc bẫy của Lâm Tuyền, còn đếm tiền giúp cậu ta.

- Cần 1 tỷ tiền khởi động.

Lâm Tuyền xoa tay nói:

- Liên hợp Tỉnh Hải chỉ bỏ ra được 300 triệu, còn lại mong mọi người góp thêm, hay gọi cả lão Chu tới.

Khổng Lập Dân bảo Trần Chí Lập gọi điện cho Chu Vân Thiên:

- Lão Chu chậm chạp, thảo luận công việc với cậu càng chậm hơn, cậu cứ nói trước cho chúng tôi nghe đi.

- Trước tiên cho người Tân Bắc hóng gió đã, xem sau lưng họ có tiếng nói khác không. Đương nhiên phía chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, tôi định lập một công ty đầu tư 1 tỷ để khởi động hạng mục này.

Lâm Tuyền nói ra kế hoạch trong lòng:

- Hai năm trước tôi hứa có thể nhường ra tối đa 30% cổ phần của Tân Năng Liên Hợp, nhưng không ai nhắc tới chuyện này, thế thì thôi vậy. Nhưng trong lòng tôi còn có lương tri, kỹ thuật chế luyện Si tinh thuần trong tay Liên hợp Tỉnh Hải đủ để thành lập công ty, nhường ra 30% cổ phần, không biết mọi người có hứng thú không?

Lạc Ích Đông chẳng tin vào cái lương tri mà Lâm Tuyền nói, hỏi vào vấn đề mấu chốt:

- Giá chuyển nhượng kỹ thuật luyện Si tinh thuần trong tay Liên hợp Tỉnh Hải giá bao nhiêu?

- Hạn ngạch chuyển nhượng kỹ thuật này không chỉ trong nước, mà toàn cầu cũng chỉ có một.

Lâm Tuyền cố làm ra vẻ do dự, thấy Lạc Ích Đồng làm động tác ném mình, vội nói

- Tập đoàn Tây Bắc đã bỏ 400 triệu, còn không bao gồm chi phí thiết kế trung tâm nghiên cứu.

- Gian thương!

Lưu Hoa Đông mắng, ai cũng biết năm kia Liên hợp Tỉnh Hải chỉ bỏ ra 500 triệu, không chỉ không chế Tân Bắc Khuê Nghiệp, còn cả trung tâm nghiên cứu cũng thu vào tay, nay riêng chuyển nhượng kỹ thuật đã đủ thu hồi vốn đầu tư:

- Sở trưởng sở kim loại giờ mà thấy cậu chắc muốn đánh cậu một trận.

Trong nước chỉ có hai hạn ngạch chuyển nhượng kỹ thuật do sở kim loại thông qua đàm phán gian nan với Nga mới có được, còn phải lập trung tâm nghiên cứu, tiếp tục phát triển để có kỹ thuật hoàn thiện ngày nay, cuối cùng lại để Liên hợp Tinh Hải hái mất trái ngọt.

Liên Hợp cười ha hả:

- Dù sao người muốn đánh tôi không chỉ một mình ông ta, phương án tôi đưa ra có được không, nếu mọi người không chịu thì Liên hợp Tinh Hải đành ăn một mình.

Lưu Hoa Đông thông thả nói:

- Có thể thêm chút nữa được không, 30% cổ phần sao đủ mấy nhà chúng tôi chia nhau?
- Ông tưởng 70% còn lại của Liên hợp Tinh Hải sao?

Lâm Tuyền ôm đầu kể khổ:

- Phương án này do bên Tân Bắc đưa ra có sáng tạo cũng có cực hạn. Cty mới phải chia cho sở kim loại một chút, lại còn vỗ về Tân Điện, Tây Điện, còn phải bỏ ra một ít dự cơ cấu khác tham gia, cuối cùng có thể giữ quyền khống chế cổ phần là khá lắm rồi.
- Té ra công ty mới là mối nhử của cậu, tâm tư của cậu trần trụi thật đấy.

Lưu Hoa Đông lắc đầu:

- Mọi người đều biết nhau cả, có cần che giấu không?

Lâm Tuyền mặt dày nói:

- Còn chưa biết mọi người bơi nhọ tôi sau lưng thế nào ấy chứ.

Khổng Lập Dân nhìn Trần Chí Lập:

- Lâm Tuyền giữ cậu ở lại không phải chỉ ngồi nghe, có ý kiến gì thì nói đi.

Trần Chí Lập thấy Khổng Lập Dân tỏ thái độ muốn nâng đỡ mình, không dám có chút trễ nải nào, nói:

- Mô hình lấy cơ cấu đầu tư làm chủ đạo phát triển thành phố đã hình thành đường lối cơ bản ở Tân thành Nam Cảng, đồng thời ngày càng hoàn thiện, tổng giám đốc Lâm đã có bài viết về nội dung này, tôi nghĩ có một điểm đáng khẳng định, quan viên Tân Bắc đều nhận thức được có thể nói là học trò giỏi của tổng giám đốc Lâm ...
- Nói mau, nói mau, đừng phí đầu óc nghĩ cách nịnh tôi.

Lâm Tuyền nghe nịnh hót cũng dễ chịu lắm, ngoài miệng chỉ thúc giục thế thôi.

Vương Tuyết Phi không khỏi khần trương thay chồng, ai mà ngờ bốn người lười biếng chơi bầy ở đây lại có thể quyết định vận mệnh của một thành phố, những người kia đã không cần nói, Lâm Tuyền còn quá trẻ, song thiên phú và tài hoa của y không ai biết mà không kinh ngạc, cùng cảm thán sự phát triển kỳ tích của Liên hợp Tinh Hải.

Duy mỗi một điều là Lâm Tuyền vẫn độc thân, thật không biết vấn đề hôn nhân của y sẽ giải quyết ra sao.

330. Q.7 - Chương 34: Quá Khứ Của Minh Tuyết.

Hôn nhân của Lâm Tuyền không chỉ là chuyện của hai cá nhân, nó ắt ảnh hưởng tới hai gia đình cùng với gia tộc đằng sau. Đối phương nếu là một gia đình bình thường thì phải điều chỉnh tâm lý sau vận mệnh thay đổi bất ngờ như thế? Có lẽ cuối cùng hôn nhân của Lâm Tuyền chỉ có thể lấy ra làm điều kiện giao dịch cho sự phát triển tương lai của Liên hợp Tinh Hải.

Vương Tuyết Phi nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Lâm Tuyền có chút thất thần, thầm nghĩ một chàng trai thế này nếu có tính phong lưu, không hiểu bao nhiêu cô gái có thể kìm lòng nổi.

Nghĩ thế, Vương Tuyết Phi chợt cảm thấy lòng nóng lên, vội dịch chuyển ánh mắt sang chỗ khác, nhìn vào khuôn mặt của chồng, nhớ tới những chị em học cùng học viện ca vũ đoàn với mình, ai nấy đều là đóa hoa xinh đẹp khiến ông bướm suốt ngày lượn lờ xung quanh, khiến bọn họ không biết được rằng giữ được tái tim của một người mới là thực tế nhất.

So với hoàn cảnh sinh hoạt của đám chị em cùng học viện, Vương Tuyết Phi tự cho rằng mình chưa phải có điều kiện tốt nhất, nhưng cũng trong 10 hạng đầu, Trần Chí Lập tuy xấu xí, nhưng có tài hoa, theo hẳn mấy năm nay cũng không phải ủy khuất gì.

Trần Chí Lập nào biết biến hóa tâm tư của vợ mình, hắn đang phấn khích vì cơ hội bày ra trước mắt, nụ cười của Lâm Tuyền càng làm hắn kích động:

- Không phải tôi nịnh bợ tổng giám đốc Lâm, nhưng đúng là quan viên Tân Bắc đã nghiên cứu mô hình Tân thành Nam Cảng nên mới có đề án ấy, dùng sản nghiệp Sĩ tinh thuần làm cơ sở, quy tụ lượng nhân công lớn, làm đồn bẫy cho khai phát địa ốc, kiến thiết xây dựng thành phố, lấy tiền dùng đầu tư cho du lịch làm kinh tế mũi nhọn, xác định Liên hợp Tỉnh Hải làm chủ đạo cho cả phương án ...

Đến Lưu Hoa Đông còn luôn tán thưởng trình độ của Trần Chí Lập thì không cần nghi ngờ, nhìn tình hình này Khổng Lập Dân có ý cho hắn cơ hội tự đảm đương một mặt, còn Lâm Tuyền cũng khuyến khích để hắn cùng Diệp Kính Cường cùng phụ trách thao tác toàn bộ hạng mục Tân Bắc.

Muốn làm nên sự nghiệp phải cần có khí độ, nếu không có khí độ của Lạc Ích Đông, Khổng Lập Dân thì không Lâm Tuyền ngày nay, Hòa Hoàng và Đông Đô cũng không phát triển lớn mạnh như bây giờ, Lưu Hoa Đông cũng bội phục Lâm Tuyền, tuổi ít mà khí độ không tầm thường, dù sao Trần Chí Lập cũng là người Đông Đô.

Chiếm núi xưng vương là tâm lý thường có của mọi người, nhưng hợp tung liên hoành cần khí độ phi phàm.

Nghĩ thế những do dự thời gian qua của Lưu Hoa Đông dần tiêu trừ, lòng nghĩ mình có số tài phú tiêu mấy đời rồi, là người có tiền, làm sao khoe khoang tài phú của mình? Người thích mua ô tô đắt tiền, mua máy bay, thứ đồ dưới 100.000 không thêm mở miệng nhắc tới. Người thì thích bao gái, từ ngôi sao đến nhân viên bình thường, chỉ cần cô ta xinh đẹp, là mua cho nhà cho xe, nói là chiều lòng người đẹp, chẳng bằng nói tô điểm ón trang sức của mình thêm lộng lẫy.

Đương nhiên cũng cũng có người làm sự nghiệp từ thiện, những phú hào hàng đầu thế giới đều có tiếng từ thiện, đem so ra thì đám phú hào trong nước thẹn chẹn thôi. Cũng có người tiếp tục làm sự nghiệp của mình lớn hơn, mới đầu sự nghiệp là thủ đoạn, tài phú là mục đích, nhưng khi tới mức độ tài phú nhất định, tài phú thành thủ đoạn để đạt được mục đích, cuộc đời thật kỳ diệu.

Còn ai kiếm tiền mà chỉ để kiếm nhiều tiền hơn nữa, không có mục đích sống thì thật đáng bi ai.

Lưu Hoa Đông hồi tưởng cuộc đời của mình, cũng có giai đoạn hoang đường, cảm khái duy nhất là biết lạc lối quay về, lấy lời Chu Vân Thiên mà nói thì đơn giản là chơi chán rồi, tâm thái chuyển biến là bình thường.

Tới khi Chu Vân Thiên tới nơi thì trong lòng Lưu Hoa Đông đã có quyết định.

Chu Vân Thiên gần đây rất thân thiết với Quách Bảo Lâm, Giải trí Bắc Thần và ĐTH kết hợp tổ chức cuộc thi sắc đẹp, Chu Vân Thiên cực mê một cô gái, nhận cô ta làm con nuôi, cô gái kia tuy nhỏ tuổi song rất ranh ma, chơi trò ám muội với Chu Vân Thiên, kiên quyết đợi khi nào được vào vòng tuyển chọn cuối cùng mới có tâm tư nói chuyện tình cảm.

Mấy ngày qua vì chuyện tình cảm này mà Chu Vân Thiên bám lấy Quách Bảo Lâm, sau vòng, tất cả ứng cử viên sẽ tuyển chọn tham gia vào vòng tuyển chọn được truyền hình trực tiếp, muốn tiến vào vòng tiếp theo cần làm rất nhiều việc.

Vũ Cường thấy Chu Vân Thiên sốt sắng như thế thì lấy làm lạ:

- Cho cô ta trượt luôn, hạ bớt nhuệ khí của cô ta, tới lúc đó với thủ đoạn của lão Chu thì cô ta còn chạy thoát khỏi lòng bàn tay được sao?

Chu Vân Thiên lắc đầu khinh bỉ nhìn Vũ Cường:

- Nói như cậu cho cô ta ít thuốc kích dục rồi lôi lên giường còn nhanh hơn, còn lo cô ta báo cảnh sát à? Nhưng làm thế còn có cảm giác thành tựu chớ gì nữa.

Quách Bảo Lâm cũng có chuyện phiền lòng, cha hắn Quách Đức Toàn ra thông điệp cuối cùng, trong năm nay mà không hoàn thành hôn sự với Triệu Tĩnh, ông ta sẽ đem cổ phần của mình và vợ ở Giải trí Bắc Thần tặng hết cho Triệu Tĩnh, coi như bù đắp con gái nhà người ta bị hắn chà đạp bao năm nay.

Chiều này đánh trúng chỗ yếu hại của Quách Bảo Lâm, phải biết rằng cổ phần của cha mẹ hắn và Triệu Khôn Nghĩa cộng lại còn nhiều hơn của hắn, nếu đem chuyển cả sang cho Triệu Tĩnh thì có trò hay để xem rồi. Nói không chừng đến Kim Sắc Niên Hoa cũng phải đóng cửa.

Chu Vân Thiên tới nhà Khổng Lập Dân thì Trần Chí Lập đã trình bày xong cái nhìn của mình, Lâm Tuyền trên:

- Lão Chu đã chinh phục được cô bé minh tinh chưa?

Vương Tuyết Phi thấy đám Lưu Hoa Đông đều tỏ vẻ quan tâm thì thầm cười: Nam nhân không có mấy kẻ tốt đẹp. Mấy người bọn họ không tới mức quá đáng, chẳng qua là vì năng lực tự kiểm chế và chú tâm sự nghiệp nhiều hơn, không có thời gian rảnh mà thôi. Trong lòng cũng lo Trần Chí Lập sau này cũng thế, chỉ mong hắn ta còn có tình có nghĩa với mình, đừng làm gì quá quắt là được, bản thân cô cũng không có khả năng ước thúc được hắn.

Có nữ giới ở đây, Chu Vân Thiên không tiện khoe khoang:

- Chỉ là ủng hộ sự nghiệp của cô gái có tiềm năng thôi, xem cậu nói thành cái gì rồi kia? Đồi đang đàm phán với Tiểu Quách chuyện nhập cổ phần vào Bắc Thần, mọi người nói tới đâu rồi?

Lưu Hoa Đông nhướng mày lên:

- Cô gái này khiến anh tốn tâm tư đến thế kia à, hôm nào phải gặp một lần cho biết.

- Mọi người toàn nghĩ xấu thôi.

Chu Vân Thiên kéo ghế ngồi xuống:

- Cảnh giới nhân sinh của lão Chu tôi mà thấp thế à? Tôi thấy cô bé đó có tiềm chất trở thành ngôi sao lớn, cho nên mới ra sức nâng đỡ. Vị lão đại trong giới giang hồ Tĩnh Hải trước khi lui về đã nâng đỡ Minh Tuyết, giờ mấy năm trôi qua, hiện ai gặp Minh Tuyết cũng cung kính hỏi thăm lão đại, đó mới là cảnh giới nhân sinh.

- Anh mà so được với người ta à?

Lưu Hoa Đông khinh bỉ phản bác:

- Cô bé của anh cũng so được với nha đầu Minh Tuyết kia hay sao? Trước kia Đồng Lập của cục công an Tây Thành định cưỡng ép, bị nha đầu đó cho một dao đứt động mạch đùi, lúc đó tôi cũng nhìn thấy, máu tuôn lên lúng, tôi suýt ngất. Nha đầu đó cứ tỉnh bơ, dao còn dí vào mắt Đồng Lập, mắt lóe ánh dao, mọi người vây quanh không ai dám vào cứu người. Đồng Lập đá cả ra quần. Nha đầu đó trừ khi chết rồi, nếu không đừng ai mong khuất phục được. Tեն khốn kiếp Đồng Lập đó cũng tận số, Chu Bình sợ lớn chuyện cho nên truy tận gốc, khiến hắn bị từ hình hoãn thi hành. Lão nhân gia vì chuyện này mới tán thưởng nha đầu đó, chỉ là một điều, Minh Tuyết có cơ hội tẩy trắng, lại vẫn cứ quanh quẩn trong giới đó. Tôi chưa gặp cô bé của anh, nhưng nếu so được với Minh Tuyết thì tôi đi đầu xuống đất.

331. Q.7 - Chương 35: Lưu Tĩnh Bị Ủy Khuất

Chu Vân Thiên không cãi được câu nào, ông ta không phải ngốc mà không nhìn ra cô tiểu minh tinh kia là người thế nào.

- Thú vị nhất là tiền mà Minh Tuyết kiếm được trong giới này, anh biết cô ấy dùng làm việc gì không?

Lưu Hoa Đông tiếp tục nói:

- Ủng hộ giáo dục quốc gia, lão nhân gia có nói với tôi, riêng số trường học Minh Tuyết trực tiếp tài trợ xây dựng đã có 20 cái. Nếu không phải vì quá khứ không hay, cái huyện kia còn tuyển cô ấy vào ủy viên chính hiệp, đại biểu nhân dân. Đem so đám quan trong nước với nha đầu Minh Tuyết đó đúng là sự mỉa mai.

Rồi quay sang nhìn Chu Vân Thiên chằm chọc:

- Cô tiểu minh tinh kia so được không?

- Không so được, không so được.

Chu Vân Thiên liên tục xin tha:

- Tôi không phải đang nỗ lực học theo lão nhân gia đó sao?

Chỉ mấy câu ngắn ngủi của Lưu Hoa Đông làm Vương Tuyết Phi nghe thán phục hết sức, Trần Chí Lập không bao giờ đem chuyện này kể cho cô.

Khổng Lập Dân cười nói:

- Nói tặn đầu tặn đầu rồi, bảo lão Chu tới đây không phải để nghe chuyện giang hồ truyền kỳ, tập trung vào nội dung chúng ta vừa thảo luận đi.

Nghe Trần Chí Lập trình bày lại một lượt, Chu Vân Thiên do dự rất lâu mới hỏi Lâm Tuyền:

- Nghe nói các ngân hàng Tân Bắc hiện đang xếp hàng tới cho Liên hợp Tỉnh Hải vay tiền, Liên hợp Tỉnh Hải căn bản không thiếu tiền, tại sao không ăn một mình.

Bộ dạng một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng của Chu Vân Thiên làm mọi người cười ngặt ngoẻo, Lạc Ích Đồng cố ý nói:

- Giai Thành không tham gia thì phân ngạch chia cho Hòa Hoàng đi.

Chu Vân Thiên nghe thế càng nghi ngờ:

- Hay thương lượng lại đi, tôi không biết quá trình mọi người thương lượng thế nào mà.

Lâm Tuyền tự hỏi lương tâm không làm gì để Chu Vân Thiên e dè đến thế, thở dài nói:

- Liên hợp Tỉnh Hải không thể phân tán vô hạn, phương hướng thực nghiệp nên chuyên vào mảng năng lượng mới là tốt nhất. Một hạng mục lớn thế này Liên hợp Tỉnh Hải miễn cưỡng làm được, song để hiệu quả tốt nhất, không bằng giao cơ cấu chuyên môn làm. Hiện chỉ có hợp nhất lực lượng của mọi người mới có thể tập trung vào phương diện kiến thiết và khai thác thành phố.

- Chỉ làm việc mình am hiểu.

Khổng Lập Dân gật đầu khẳng định quan điểm của Lâm Tuyền:

- Với nhà doanh nghiệp mà nói, thực nghiệp là mục đích, thao tác vốn chỉ là thủ đoạn, không thể lẫn lộn đầu đuôi.

Có hạng mục lớn thế này, tiến trình sát nhập sẽ được tăng tốc tối đa, có lẽ không cần hạng mục kết thúc, mấy công ty của bọn họ đã có đủ điều kiện sát nhập rồi. Lưu Hoa Đông nghĩ thế, nhưng Lâm Tuyền, Khổng Lập Dân đều không chủ động nói tới chuyện này, ông ta không tiện nói trước.

Đoàn khảo sát Tân Bắc nghỉ lại trong khách sạn Nam Cảng tiêu chuẩn 4 sao, một là do yêu cầu của La Bình, chính phủ Tân Bắc cũng cho tiêu chuẩn này, hai là trước khi công trình địa tiêu xây lên, trong thành phố Tỉnh Hải không có khách sạn năm sao, vào khách sạn nghỉ dưỡng Bắc Sơn lại tốn thời gian đi lại.

Phàn Xuân Bình cười giới thiệu:

- Sông Thông Vận vừa mới được nạo vét xong, nối liền với sông hệ thành của thành phố cũ, tiếc là tới nay thời gian hữu hạn, hôm khác chúng ta lên tàu thủy, sáng thưởng thức cà phê bánh mì, chiều nhấm trà đón gió, cảm giác không tệ đâu.

- Chỉ là không biết tổng giám đốc Lâm có thời gian bồi tiếp hay không?

Lưu Tĩnh ngọt nhạt nói:

- Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được một lần, vậy mà cũng vội vàng qua loa.
- Tổng giám đốc của chúng tôi vướng nhiều chuyện không thoát thân được, lịch trình đoàn khảo sát an bài chặt chẽ quá, nên mong mọi người thông cảm, tôi nghĩ tổng giám đốc nhất định sẽ bỏ thời gian cùng mọi người du lịch Tĩnh Hải một chuyến. Hành trình ngày mai do thành phố an bài, đúng giờ tôi sẽ tới tụ hợp với mọi người ..

Đoàn khảo sát không về phòng nghỉ mà tới phòng họp ở tầng hai.

Tân Bác vì hạng mục này mà rút hết tinh binh mãnh tướng lập thành đoàn khảo sát, không ngờ Lâm Tuyền chẳng động lòng, trừ tỏ ra nhiệt tình khách sáo bề ngoài thì rất lạnh nhạt với kế hoạch của bọn họ. Đoàn khảo sát không khỏi nản chí, phải biết rằng khi Lưu Tĩnh đưa ra phương án này, ai nấy vui mừng, đều cho rằng phương án Lưu Tĩnh dày công làm ra theo lối tư duy của Lâm Tuyền, nhất định được y tán thành.

Khi ở Tân Bác, Lưu Tĩnh đã tiết lộ ý tưởng với Trương Bích Quân, được Trương Bích Quân hết sức tán thưởng, nên thái độ lạnh nhạt của Lâm Tuyền làm cô nghĩ không thông, cố gượng chống mí mắt mỗi một nhìn La Bình. Về mặt của La Bình rất ung dung, ông ta có góc độ nhìn nhận vấn đề khác với thành viên trong đoàn, thậm chí nhìn ra được Lâm Tuyền đang lo lắng điều gì.

Tuyển cử Tĩnh Hải rất âm ỉ, tuy La Bình không hiểu căn cứ nội tình, song ở chuyện lớn như thế, cơ cấu đầu tư lớn nhất địa phương không thể không có chút dính líu nào. Thời gian qua La Bình nghiên cứu kỹ quan hệ ở phương diện Tĩnh Hải, nhìn ra được ảnh hưởng của Liên hợp Tĩnh Hải, dù sao Trương Quyền rất dài, Liễu Diệp Thiên kế nhiệm, có thể nói ảnh hưởng lớn tới nhiều cơ cấu dưới tên Liên hợp Tĩnh hải.

Thành viên đoàn khảo sát đều là trợ thủ đắc lực của ông ta, nói chuyện không cần băn khoăn nhiều, ném bản phương án lên bàn, nói:

- Liên hợp Tĩnh Hải ngại tư lịch của Tiểu Lưu quá cạn, phương án này dù do Tiểu Lưu làm ra, cũng không nên mang tên cô ấy, đại khái Lâm Tuyền nghĩ thế. Giống như Tân thành Nam Cảng, ai nghiên cứu bài viết của Lâm Tuyền đều biết nó phát triển theo mô hình của cậu ta, song phía Tĩnh Hải công bố ra bên ngoài đó là công lao của Triệu Tăng, quy hoạch Tân thành Nam Cảng đưa ra cuối năm 2000, khi đó Lâm Tuyền mới 22, còn quá trẻ.

Thành viên đoàn khảo sát đều có đồng cảm, không hiểu bí thư La muốn đem công lao này tính cho ai, bất giác ngồi thẳng dậy, ánh mắt tha thiết nhìn La Bình.

La Bình khẽ thở dài, Lâm Tuyền không bận tâm tới sự thay thế quyền lực ở Tân Bác ra sao, y chỉ muốn thấy khả năng chính sách được chính phủ Tân Bác duy trì.

Chẳng lẽ phải thỏa hiệp? Chính trị mãi mãi là thỏa hiệp, nếu chỉ có đấu tranh thì kích thích quá rồi.

La Bình không công bố nhân tuyển như ý nguyện của bọn họ, nói:

- Muộn rồi, mọi người nghỉ đi, hành trình ngày mai an bài kín lắm.
- Ông ta nói thế song không hề có ý động dậy, thành viên đoàn khảo sát đều hiểu ý rồi đi, chỉ người cuối cùng đi ra là trở tay khép cửa lại. Lưu Tĩnh bây giờ mới nói:
- Xem ra Lâm Tuyền đúng là có ý đó.
- Em cũng không cần cảm thấy ủy khuất, tình hình nước ta là thế.

La Bình an ủi:

- Tổng lượng kinh tế của Tân Bác nhỏ, nếu thực thi phương án này, khi thành công đủ khiến kinh tế Tân Bác bước lên tầng ới, chính tích đủ ột quan viên thăng liền ba cấp. Nhân tuyển này không chỉ chúng ta đưa ra là được, còn cần Lâm Tuyền gật đầu nữa.

Trong cuộc thảo luận tiếp theo về đề án của Tân Bác, Lưu Tĩnh bị cố ý gạt sang bên lề, như thế hai bên chỉ có thể tiếp xúc sơ bộ, đợi báo lên bộ ủy ban TW phê duyệt, rốt cuộc công lao này thuộc về ai, trong lòng La Bình cũng không có nhân tuyển rõ ràng.

Lâm Tuyền có khuynh hướng vào quan viên có năng lực, nâng đỡ quan viên như thế có lợi cho lợi ích lâu dài của Liên hợp Tỉnh Hải, nhưng y tuyệt đối không thể lên tiếng yêu cầu, sự kiện Tỉnh Hải chưa phải đã qua, người tinh mắt không phải chỉ có một, nếu y còn tiếp tục ảnh hưởng tới thay thế quyền lực ở một thành phố khác nữa, đó là kỳ hựu lớn.

Phương diện Liên hợp Tỉnh Hải do Trần Chí Lập dẫn đầu, Giai Thành cũng phái nhân thủ tham gia tổ dự án, Lưu Hoa Đông lấy danh nghĩa công ty ngoại cảnh (offshore pany) tham dự hợp tác, một là tiện cho sau này sát nhập, hai là khoác áo ngoài đầu tư nước ngoài cho lần đầu tư này.

Khổng Lập Dân và Lạc Ích Đồng cũng ra mặt tiếp xúc với quan viên Tân Bắc. Khi thể trận hoa lệ này triển khai, La Bình đã hiểu phương diện Liên hợp Tỉnh Hải đã thống nhất quan điểm, chướng ngại chỉ còn ở phía Tân Bắc. Kết thúc một tuần khảo sát, La Bình về Tân Bắc, còn Lưu Tinh là trợ thủ tổ khảo sát đàm phán ở lại Tỉnh Hải, đợi các bên thể lực so kè xong đưa ra người phụ trách chính thức.

332. Q.7 - Chương 36: Đòn Sắt Thủ Của Trần Nhiên

Từ sân bay tiễn La Bình trở về, Lâm Tuyền nhận được điện thoại của ông ngoại, bảo y tới trạch viện ăn cơm. Lâm Tuyền vỗ trán, nhớ ra hôm nay là ngày Ngụy Gia Cường tới bái phỏng ông ngoại.

Lâm Tuyền trầm nghĩ Trần Tấn thật là hạnh phúc, nếu bây giờ mới bảo hắn bắt đầu chọn đối tượng, cho dù vẫn chọn Tiểu Thanh thì tâm cảnh và cảm giác tuyệt đối không giống như trước.

Trong điện thoại Lâm Tuyền nói với ông ngoại:

- Chuyện này thì liên quan gì tới cháu? Ông sợ cậu và Ngụy Gia Cường đánh nhau trên bữa cơm à? Cả hai người đó đều cao to, cháu can sao nổi.
 - Bảo cháu tới thì tới đi, còn sợ bị thiệt à? Tiểu Thanh và Tiểu Tấn yêu đương tự do, nhưng theo truyền thống Tỉnh Hải, vẫn cần người giới thiệu, ông chọn cho chúng nó một người giới thiệu, cháu tới xem có được không?
 - Trời ơi, cái chuyện nhỏ xiu, người làm mai danh nghĩa thôi mà ông, chẳng lẽ còn kén chọn hơn cả chọn vợ.
- Lâm Tuyền không biết ông ngoại có âm mưu gì, che ông nghe hỏi Phương Nam xem tới có việc gì quan trọng không:
- Được, bọn cháu buổi tối cũng không có việc gì để làm, cháu tới ngay, nhưng mà cháu nói trước, hai người kia đánh nhau là cháu không can đầu đấy.
 - Phì, nói năng lung tung, cho chúng nó hai cái gan cũng không dám đánh nhau.

Trần Nhiên cười ha hả cúp điện thoại:

Lâm Tuyền cùng Phương Nam đi đón Tiểu Tư Vũ, cô bé đòi Lâm Tuyền tối nay đưa đi xem phim, biết Lâm Tuyền chuẩn bị tới nhà cụ, lại đòi đi theo, cô bé rất thích lấy con chó săn cừu Tiểu Vi làm ngựa cưỡi, Phương Nam không cho đi, cô bé phụng phịu làm mình làm mẩy mãi.

Lâm Tuyền tới trạch viện cũ thì con chó chăn cừu béo tốt chạy ra sủa loạn lên, Lâm Tuyền gãi tai nó, trầm nghĩ nếu Tiểu Tư Vũ cười chắc giảm được đi mấy cân cũng tốt, tay nắm vòng cổ bằng da dẫn nó vào nhà, thấy Ngụy Gia Cường, Thư Kính Côn đang nói chuyện với ông ngoại, đoán ngay có chuyện chẳng lành định đánh trống rút lui, không ngờ mẹ của Trần Tấn đang nói chuyện với hai phụ nữ trung niên ở hành lang nhìn thấy gọi y, một là Thi Tổ Lan mẹ của Thư Nhã, người kia chắc là vợ Ngụy Gia Cường.

- Tiểu Ba, còn đứng đờ ra ở cửa làm gì?

Nhìn bộ dạng lúng túng của Lâm Tuyền, lòng Trần Nhiên rất đắc ý, vẫy tay gọi.

- Tránh nghe mọi người tính kế Trần Tấn.

Lâm Tuyền đối phó cho qua:

- Cậu đâu rồi ạ?
- Nó ở đằng sau theo dõi đầu bếp làm thức ăn.

Trần Nhiên chỉ Thư Kính Côn:

- Không ngờ ông tìm thầy Thư làm người giới thiệu cho Tiểu Tấn hả?

Lâm Tuyền nặn ra một nụ cười với Thư Kính Côn:

- Đã lâu rồi không gặp thầy Thư, mấy ngày trước vừa nghe Thư Nhã nói tới mọi người, cháu còn định hôm nào đó tới thăm.

Thư Nhã đề xuất hai người làm một đôi trên danh nghĩa, hòng qua mắt người nhà, thời gian trôi qua bảy tám ngày rồi, mẹ y cứ như quên mất chuyện ấy vậy, không hề hỏi tới, Lâm Tuyền càng không chủ động nói tới. Rồi công việc dồn dập mới phát hiện ra một tuần rồi không chủ động liên hệ với Thư Nhã, thi thoảng Thư Nhã cũng gửi tin nhắn hỏi tình hình, quan trọng là điện thoại của Lâm Tuyền ở trong tay Phương Nam, khi Phương Nam đưa điện thoại cho y thì Lâm Tuyền không tiện trả lời Thư Nhã trước mặt Phương Nam, đến khi có thời gian rảnh rỗi thì hoặc quên, hoặc nửa đêm mất rồi.

Lâm Tuyền thầm hổ thẹn, không hiểu trong lòng Thư Nhã sẽ nghĩ gì, mình ngay cả làm một người bạn trai danh nghĩa cũng không làm tốt, thật có lỗi với Thư Nhã. Lâm Tuyền sao không hiểu y không từ chối Thư Nhã cũng là bưng tai trộm chuông, tình cảm ngây thơ thiếu niên là khiến người ta khó quên nhất, y biết Thư Nhã cũng không quên, nhưng nếu để tình cảm đó tiếp tục phát triển lại có lỗi với Phương Nam.

Lâm Tuyền vừa chào Thi Tố Lan, vừa nghĩ cách giúp Thư Nhã nói dối, hỏi:

- Thư Nhã đâu ạ, cô ấy không nói với cháu chuyện này.
- Đang cùng đám Trần Tấn ở sau nhà.

Trần Nhiên thuận miệng đáp:

- Ông biết thế nào cháu cũng hỏi tới, nên bảo thầy Thư đưa tới, vả lại ông cũng muốn xem cô bé lớn lên thay đổi thế nào.

Lâm Tuyền thấy gai ốc nổi cả lên, muốn thoát khỏi bẫy của ông ngoại y là không thể, ít nói thì hơn, ngồi nói chuyện với Ngụy Gia Cường, Thư Kính Côn một lúc mà thấy toàn thân thiếu tự nhiên, cũng muốn xin lỗi Thư Nhã, liền đi ra đình viện đằng sau.

Thư Nhã, Trần Tấn, Ngụy Tiểu Thanh đang ngồi ghế sofa trò chuyện, TV bật mà không ai xem, Lâm Tuyền thấy vài ngày không gặp mà Thư Nhã gầy đi một ít, lòng vừa đau vừa thương, lại càng thêm áy náy.

Thư Nhã đang nói cười vui vẻ, vừa thấy Lâm Tuyền liền chuyển ngay sang thái độ lãnh đạm, kiêu ngạo quay mặt đi không thèm để ý tới y.

- Nghe ông ngoại nói mọi người đang ở đây, nói chuyện gì thế?

Lâm Tuyền đi tới ngồi xuống ghế xoay, có đám Trần Tấn ở đây không tiện nói gì ngay với Thư Nhã:

- Chuyện Trần Tấn tới chính phủ làm việc.

Ngụy Tiểu Thanh trả lời:

- Đã quen chưa?
- Cũng được ạ, em đang làm quen với công việc, anh Hướng rất chiều cố em.

Nước lên theo thuyền, Hướng Kiệt thư ký của Liễu Diệp Thiên lần này đạt bề làm phó chủ nhiệm chính phủ, hẳn biết quan hệ giữa Lâm Tuyền và Trần Tấn, làm gì có lý nào không tỏ ra tích cực?

Lâm Tuyền cắn dạn:

- Làm việc bên cạnh lãnh đạo cơ hội rèn luyện nhiều, thị trưởng Liễu là lãnh đạo dễ gần, cậu phải chịu khó một chút, có khó khăn đến mấy cũng không bằng được Sở Sở và Tiểu Lương đâu. Cậu mơ hai mấy ngày trước còn hận không thể ăn tươi nuốt sống Tiểu Lương, vậy mà hôm qua gặp mẹ anh kể khổ, nói Tiểu Lương ngày nào cũng phải làm việc tới sáng, thời buổi này ai muốn thành công mà không vất vả.

Thư Nhã tròn mắt nhìn Lâm Tuyền và Trần Tấn nói chuyện, Lâm Tuyền cứ như đang dạy dỗ bậc con cháu, còn Trần Tấn thì chăm chú lắng nghe, thiếu chút nữa không nhịn được cười rồi, không ngờ hiện giờ Lâm Tuyền lại biến thành một người nghiêm túc như thế.

Ngụy Tiểu Thanh không cảm thấy Lâm Tuyền nói thế có gì khó nghe, dù sao địa vị của y như thế, nếu nói những đề tài nhẹ nhàng, thành quá tùy tiện.

Trần Tấn phát hiện kiếm chủ đề để nói chuyện với Lâm Tuyền thật khó, nhớ ra một chuyện, nói luôn:

- Lần thành phố tiếp đãi đoàn khảo sát Tân Bắc, em cũng tham gia, nghe nói anh sẽ tới, đợi mãi mới nhận được điện thoại nói anh đổi hành trình, vậy mà không nhìn ra vị bí thư La của Tân Bắc có ý kiến gì.

- À lần đó anh đột suất đổi lịch trình đi thủ đô, mấy vị giám đốc biết hành trình của anh lại vừa khéo bận việc, không kịp thời liên hệ với chính phủ.

- Đoàn khảo sát Tân Bắc hôm nay đi rồi à?

Trần Nhiên bước qua cửa đi vào:

- Vâng ạ, tiễn bọn họ ra sân bay xong, cháu liền tới đây ngay.

Lâm Tuyền thấy ông ngoại tới gọi mọi người ra ăn cơm, liền đứng dậy:

- Chuyện ở Tân Bắc chưa thể quyết định nhanh như thế phải không?

Liên hợp Tỉnh Hải có ngày hôm nay thực sự khiến ông tự hào, kiêu ngạo, nên Trần Nhiên hỏi thêm vài câu:

- Phía cháu thì không có vướng ngại gì, quan trọng là phía Tân Bắc, tin tức đã thông qua người truyền đi, đảm bảo các thể lực đều có được. Chính phủ bọn họ tranh chấp, thỏa hiệp thế nào cháu không tham dự, cứ kiên nhẫn đợi kết quả của bọn họ là được.

Đám Thư Nhã nghe mà thấy như đi trong sương mù, không hiểu Lâm Tuyền và Trần Nhiên nói cái gì.

Trần Nhiên cười nói:

- Thác Long Diệp ở Tân Bắc đẹp lắm, công ty Tiểu Nhã hẳn cho nghỉ phép, chọn thời gian tới đó chơi đi, Liên hợp Tỉnh Hải có hạng mục ở Tân Bắc, rất tiện.

Lâm Tuyền thấy ông ngoại rõ ràng muốn buộc y và Thư Nhã vào làm một thì ổn lạnh, mấy ngày trước mẹ y không hỏi han gì chuyện đi xem mắt, còn tưởng chuyện qua rồi, ai ngờ chiều sát thủ nằm ở đây.

333. Q.7 - Chương 37: Trần Minh Hành Tính Kế Thoát Thân

Đến khi ăn cơm, Thư Nhã vẫn tỏ ra lạnh nhạt, trong khi đó Lâm Tuyền lại tỏ ra nhiệt tình đột xuất, còn tìm mọi cách bắt chuyện với cô, kể câu chuyện cười chọc cô cười.

Thư Nhã âm ỉ đối phó với Lâm Tuyền, thấy cha mẹ liên tục đánh mắt ra hiệu, thái độ rất không hài lòng mới sực nhớ nếu mình như thế, đến khi chia tay, chẳng phải tội lỗi đổ hết lên đầu mình sao, thậm chí Lâm Tuyền xấu xa, dám giở thủ đoạn cả với mình, thực tình thì cô cũng không giận y, nên thuận nước đẩy thuyền quay sang trò chuyện vui vẻ.

Ai ngờ tránh vô dưa gặp vô dưa, bị mọi người hòa nhau bảo hai ăn cơm xong đi chơi, cho người lớn nói chuyện, đám Trần Tấn tất nhiên muốn có không gian riêng của mình, không đi với Lâm Tuyền và Thư Nhã.

Thư Nhã cô sợ nếu chỉ có hai người với nhau, bản thân càng lún sâu không thoát ra được, liền gọi cả đám Vương Lệ, Vương Giai đi chơi cùng, giữa chừng Lâm Tuyền lại biến đi đâu mất, làm Thư Nhã nghiêng rằng ken két, mãi về sau mới quay lại đưa cô về nhà.

Xe dừng ở trước ngõ nhà Thư Nhã, Lâm Tuyền mới lấy ra một cá hộp:

- Đây coi như là món quà xin lỗi của anh.

Té ra là đi mua quà lấy lòng mình, Thư Nhã không nhận ngay, hỏi:

- Cái gì thế?

Lâm Tuyền mở hộp ra, bên trong có một chiếc di động:

- Cái di động này được cài đặt đặc biệt, nếu ấn số 1 sẽ gọi tới di động của anh.

- Vậy ấn số 2 thì sao?

- Cũng là anh.

Lâm Tuyền nhe răng cười:

- Từ số 1 tới số 9, em ấn số nào cũng là gọi cho anh hết.

- Anh đúng là mặt dày, nhưng anh thường xuyên biến mất, người ta biết đâu mà tìm.

Thư Nhã đột nhiên thấy mình nói thể giống làm nũng, đáng ghét đã giao hẹn chỉ đóng kịch thôi, còn cố ý lấy lòng mình, cô nghiêng răng hạ quyết tâm rồi sẽ tới một ngày dưng cảm rời bỏ Lâm Tuyền.

Từ lần gặp lại trông có vẻ tình cờ đó, rồi được Trần Tú, Trần Nhiên dày công an bài, Thư Nhã lại lần nữa bước vào cuộc đời của Lâm Tuyền, một cuộc đời hoàn toàn khác với Lâm Tuyền 17 tuổi. Lâm Tuyền không nỡ bỏ Phương Nam, lại không thể phủ nhận tình cảm sống lại sau lần gặp lại đó, đặc biệt sự chủ động và nồng cháy của Thư Nhã làm y không khỏi mê muội.

Phương Nam tựa hồ vui vẻ chấp nhận cục diện này, cố ý bớt xuất hiện bên cạnh Lâm Tuyền, công tác thư ký cho Lâm Tuyền mà lâu nay cô phụ trách cũng bỏ luôn. Có điều sự miễn cảm của nữ nhân khiến Thư Nhã nhận ra mối quan hệ của Lâm Tuyền và Phương Nam không chỉ là “thâm yêu” như cô nói hôm đó. Chỉ là càng ở gần Lâm Tuyền, Thư Nhã càng bị mê hoặc, cô không biết phải làm sao, nhưng thực sự không muốn rời Lâm Tuyền.

.....

Tốc độ của phía Tân Bắc rất nhanh, viên quan phòng giám sát tỉnh ủy vì “mắc bệnh từ chức” không thể tiếp nhận chức thị trưởng Tân Bắc để thay thế La Bình, cuộc họp thường ủy Tân Bắc quyết định do thường vụ phó thị trưởng Tổng Thu Hoài làm thị trưởng tạm quyền, chính phủ xuất hiện chỗ trống, do cục trưởng cục thương mại Tân Thọ Sinh bù vào, Hồ Văn cục trưởng cục xí nghiệp nhỏ thay thế, đồng thời được tăng tuyển làm trợ lý thị trưởng Tân Bắc.

Chỉ trong một cuộc họp thường vụ mà quan viên Tân Bắc điều chỉnh lớn như thế, có thể thấy quyết tâm của La Bình ở hạng mục này thế nào.

Lý lịch đặt trên bàn Lâm Tuyền về vị trợ lý thị trưởng Hồ Văn: Năm 1987 tốt nghiệp khoa kinh tế ĐH thủ đô, học vị thạc sĩ, 13 năm sau được bằng tiến sĩ quản lý xí nghiệp, đảm nhận phó giáo sư, trợ lý hiệu trưởng ĐH thủ đô, sau đó tới làm trợ lý huyện trưởng huyện Đức Nghĩa, rồi cùng năm lên làm bí thư huyện ủy, tiếp đó làm phó cục trưởng cục xí nghiệp nhỏ, một năm sau lên làm cục trưởng, tới tháng 5 năm 2004, tăng tuyển làm trợ lý thị trưởng, kiêm cục trưởng cục thương mại.

Xem ra ở bất kỳ nơi nào cũng không thiếu ngôi sao chính trị, Lâm Tuyền chưa tiếp xúc với Hồ Văn bao giờ, chỉ có ấn tượng thông qua điện thoại do Diệp Kính Cường, Tần Vũ báo về. Chẳng phải Lâm Tuyền không coi trọng việc này, nhưng nhìn từ lý lịch của Hồ Văn thì năng lực có thừa, chỉ cần tính cách không có thiếu sót rõ ràng, Lâm Tuyền không từ chối an bài của Tân Bắc.

Tiểu tổ lãnh đạo thúc đẩy kiến thiết thành thị và sản nghiệp Tân Bắc do thị trưởng Tổng Thu Hoài làm tổ trưởng, phó thị trưởng Tân Thọ Sinh, trợ lý thị trưởng Hồ Văn làm phó tổ trưởng, phó chủ nhiệm Lưu Tĩnh làm tổ trưởng tiểu tổ liên lạc.

Thượng tuần tháng 6, Trần Chí Lập chính thức điều khỏi tập đoàn đầu tư Nam Cảng, tới Tân Bắc triển khai công tác tiền kỳ.

Ba ngày sau phía Tân Bắc truyền lại tin tức, khi phó tỉnh trưởng Từ Trạc tới Tân Bắc thị sát, thuận tiện thị sát tình hình kiến thiết Tân Bắc Khuê Nghiệp, đây là lần đầu tiên lãnh đạo cấp tỉnh có động thái sau khi Tân Bắc đưa ra phương án phát triển chỉnh thể sản nghiệp và thành thị.

Giá nhà đất trong nước nửa đầu năm vẫn tăng với tốc độ kinh người, tới thượng tuần tháng 6, giá nhà bình quân ở Tân thành Nam Cảng đạt tới 4000/ mét vuông. Được sự tiến cử của Lâm Cẩm Nam, Lâm Tuyền đảm nhận cố vấn tiểu tổ lãnh đạo ổn định vĩ mô sản nghiệp địa ốc, khi phía Tân Bắc đang từng bước dồn sức vào hạng mục to lớn thì Lâm Tuyền chuyên tâm nghiên cứu chính sách địa ốc mới.

Ở trong nước, kinh nghiệm, bồi phận, tư cách rất quan trọng, Lâm Tuyền chẳng vì mấy lần được gặp thủ tướng mà được coi trọng đặc biệt. Vào tháng 4, Lâm Tuyền được Đh Đông Hải cấp bằng tiến sĩ kinh tế học, khẳng định thành tựu học thuật trong những năm qua của y. Lâm Tuyền lấy thân phận học giả tham dự thảo luận và hoạch định chính sách ổn định vĩ mô.

Chính sách ức chế giá nhà ra đời gặp phải lực cản rất lớn, dự kiến nhanh nhất phải tới cuối năm mới có các biện pháp nghiêm ngặt được đưa ra.

Dưới sự nỗ lực của Lâm Tuyền, Tỉnh Hải và tỉnh Kiến Nghiệp triển khai chỉnh đốn thị trường nhà thương phẩm trước tiên.

Vào tháng 5, ba công ty địa ốc bị phát hiện ký hợp đồng giả, nhà thương phẩm vi phạm không được quyền bán, tư cách khai phát địa ốc bị hủy bỏ. Đến thượng tuần tháng 6, thành phố Tỉnh Hải tra xét tổng cty xây dựng phát tán tin tức giả nhằm đẩy cao giá nhà, phạt 200.000, đó là mức phạt cao nhất trong khung hình.

Đồng thời ủy ban giám sát NH sẽ lựa chọn thanh tra ngân hàng quốc hữu và ngân hàng cổ phần ở Tỉnh hải và Kiến Nghiệp. Ngân hàng thương nghiệp Tỉnh Hải cho hạng mục Thế Kỷ thành vay 1.8 tỷ, đặc biệt tháng ba năm nay đột ngột giải ngân 1.2 tỷ, tình tiết vi phạm cực kỳ nghiêm trọng, Hạ Đức Bưu bị bãi chức đợi tra xét.

Liên tưởng tới sự kiện tuyển cử vào tháng 4, tất cả quan viên có liên quan tới tổng cty XD cùng Lệ Cảnh đều chọn thái độ giữ khoảng cách an toàn. Trương Quyền mặc dù trên người vẫn mang chức vụ phó bí thư thành ủy, nhưng tác dụng với tổng cty XD và Lệ Cảnh đã bị hạn chế tới mức thấp nhất.

Đầu tháng tư tổng cty XD còn đang rất hả hê đắc ý, giờ thoát cái đã lâm vào khốn khó tột cùng, khó khăn nhất vẫn là tài chính duy trì hạng mục Thế Kỷ thành.

Trước tháng 4, Lệ Cảnh và tổng cty XD đã đầu tư khoản tiền khổng lồ 2.3 tỷ vào hạng mục lớn này, chủ yếu là trả chi phí chuyển nhượng đất bị đẩy lên quá cao.

Rất nhiều người khi quay đầu nhìn lại mới phát hiện sau sự kiện tuyển cử, Trần Minh Hành đã rất quyết đoán nhanh chóng đem toàn bộ lợi ích liên quan trực tiếp tới Thế Kỷ thành chỉnh hợp vào tổng cty xây dựng, bao gồm 30% cổ phần Lệ Cảnh sở hữu, cũng gồm cả khoản nợ gần 2 tỷ vốn do Lệ Cảnh đảm nhiệm.

Cty Giải tỏa Thuận Đạt thuộc tập đoàn Lệ Cảnh trước nay có tiếng xấu vì hành vi bạo lực, cuối tháng năm trong công tác động viên giải tỏa thôn Thanh Long Kiều phát sinh sự kiện bạo lực ác ý, khi ban ngành liên quan nghiêm túc điều tra mới phát hiện vào cuối tháng 4 công ty này đã chuyển nhượng cho tổng cty XD với giá thấp.

334. Q.7 - Chương 38: Trần Minh Hành Tính Kế Thoát Thân (2)

Ban ngành liên quan ra quyết định hủy bỏ quyền giải tỏa của Cty Thuận Đạt, công tác giải tỏa mảnh đất phía bắc hạng mục Thế Kỷ thành tìm công ty giải tỏa khác, cả hạng mục tức thì bị đình trệ.

Trong cuộc họp thường lệ của Liên hợp Tỉnh Hải, Chu Vân Thiên cười mỉa Trần Minh hành giáo hoạt, bản lĩnh gì không có, bản lĩnh thoát thân lại là số một thiên hạ, nhiều chuyện như vậy mà không dám dao động được gốc rễ của Lệ Cảnh.

Trương Giai Minh không phải là kẻ biết kiểm điểm bản thân, tất nhiên đem hết mấy lần xử phạt tổng cty XD quy kết do Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền đả kích do cha hắn bị mất quyền, sự trùng hợp như thế càng khiến Trương Đào, Điền Lệ tin chắc Lâm Tuyền giở trò sau lưng, hiểu lầm sâu tới mức một lần tình cờ gặp Lâm Tuyền ở quán KFC, Điền Lệ thẳng thừng chửi Lâm Tuyền bỏ khỏi quán, nói không ngồi chung quán với hạng người như y.

Năm ngoài sang Anh gặp Trần Vũ, nhận thấy sự xa cách cùng hiểu lầm của Trần Vũ khi cô chỉ tin lời một phía đã phán xét mình, Lâm Tuyền suy nghĩ rất nhiều, tổn thương rất nhiều, lửa tình vì thế phai nhạt đi, song nếu y đã nói với Trần Vũ không can dự vào chuyện tổng cty XD, thì tình cảm còn lại giấu trong tim không cho y làm việc lá mặt lá trái.

Ở chuyện Quốc Tế Tinh Hải, nếu chẳng phải bị sự thiên lương của Đỗ Nguyệt làm động lòng, y cũng không tiến cử bọn họ với Auchon. Tránh Trần Vũ ở Anh không rõ tình hình lại có liên tưởng không hay, Lâm Tuyền yêu cầu Quốc Tế Tinh Hải và Auchon không tiết lộ mình là người giới thiệu. Có điều Auchon ở Tinh hải chỉ có qua lại nghiệp vụ qua lại với Liên hợp Tinh Hải, hẳn Trần Minh Hành, Trần Vũ sẽ có hoài nghi.

Lâm Tuyền tự nhận lòng mình trong sáng, cũng chẳng bận tâm nhiều, vả lại Trần Vũ càng hiểu lầm càng tốt, y có cơ để dần loại bỏ hình bóng của cô khỏi trái tim, hiện vì Thư Nhã, Lâm Tuyền đã đủ áy náy với Phương Nam rồi.

Không trực tiếp xen vào việc Lệ Cảnh và Tổng cty XD, không có nghĩa là Lâm Tuyền quên lời hứa với Cảnh Nhất Dân, y hiểu loại bỏ được chỗ dựa chính trị tổng cty XD sẽ vô cùng gian nan. Trương Quyền khi tại chức đắc tội không ít người, lúc này những người đó còn nể nang gì mà không ném đá xuống giếng.

Đầu năm TW có động thái thực thi chính sách địa ốc mới, nhưng rút một sợi tóc gây chấn động toàn thân, chính sách địa ốc sẽ ảnh hưởng lợi ích rất nhiều phương diện, bất chấp lợi ích quốc gia và người dân, các thế lực này liên kết kháng cự, gây áp lực, cuối cùng khiến chính sách không được ra đời.

Sau sự kiện tuyển cử Tinh Hải, Cổ Hiến Chương có ý lấy Tinh Hải làm ruộng thử nghiệm, thân phận đặc thù của Lâm Tuyền khiến Lâm Cẩm Nam cũng hưởng ứng thí điểm chính sách ở Tinh Hải, cái nữa là tiếng nói chính phủ Tinh Hải tương đối thống nhất, đồng thời Thiên Tinh Hồ, Giai Thanh, Hào Thành đều có thái độ hợp tác.

Trong kế hoạch ban đầu của Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên, Lâm Tuyền đã dự kiến sự kiện tuyển cử sẽ gây chấn động mạnh mẽ, nên định sau sự kiện sẽ đưa ra chính sách khống chế bong bóng địa ốc, di chuyển sự chú ý của truyền thông và công chúng, lấy sự thông cảm của tỉnh. Sự rộng lượng và thái độ bình tĩnh của Cổ Hiến Chương đã hóa giải nguy cơ lớn nhất của sự kiện tuyển cử, làm chính sách ổn định địa ốc thi hành muộn hai tháng, cho Lệ Cảnh cơ hội thoát thân cuối cùng.

Những người khác có lẽ không hiểu, song Khổng Lập Dân và Lạc Ích Đồng thì lòng sáng như gương soi tỏ mọi việc, dù hơi khó hiểu vì hành vi của Lâm Tuyền, song cũng thở phào, bọn họ cũng sợ Lâm Tuyền hoàn toàn theo ý Cảnh Nhất Dân, truy đánh tận cùng Lệ Cảnh và Tổng Cty XD. Một môi trường cạnh tranh tốt đẹp và hệ thống tài chính lành mạnh là điều bọn họ cực lực duy trì, thương trường mưu cầu lợi ích chứ không phải ta sống ngươi chết.

Lâm Tuyền có ý buông tha cho Lệ Cảnh, song đem tất cả mũi giáo chĩa vào tổng cty XD, điều này được Khổng Lập Dân tán đồng, dù sao hành vi lợi dụng hành chính can thiệp thô bạo vào thương nghiệp của Trương Quyền bao năm qua gây mất lòng nghiêm trọng giới doanh nhân Tinh Hải, nếu để cha con ông ta ngồi hưởng thành quả từ tổng cty XD, đúng là sự nhạo báng lớn nhất với hệ thống thương nghiệp.

Trong mắt người khác Lệ Cảnh và Tổng cty XD chẳng khác nhau là mấy, danh nghĩa Lệ Cảnh còn khống chế cổ phần tổng cty XD, nhưng nhiều người không biết tháng 5 năm nay Trần Minh Hành tiến hành điều chỉnh, làm Lệ Cảnh tiến vào vị trí tự do tiến thoái, cũng biểu lộ rõ quyết tâm vứt bỏ tổng cty XD của Trần Minh Hành.

Hạng mục Thế Kỷ thành thành công, Lệ Cảnh hưởng lợi ích gián tiếp nó mang lại, còn nếu nó chết yểu, Lệ Cảnh sẽ tránh được tác động trực tiếp, giữ lấy gốc rễ.

Khổng Lập Dân cũng nhìn rõ điều này, bỏ qua tư cách con người, nội tâm ông thừa nhận Trần Minh Hành là đối thủ thương nghiệp đáng nể, ít người có nhãn quan và dũng khí như thế.

Trần Minh Hành mấy năm qua liên tiếp gặp bất lợi, thành tích thương nghiệp của Lê Cảnh đậm chân tại chỗ, nguyên nhân chủ yếu là do dính líu tới Trương Quyền. Lê Cảnh dựa vào Trương Quyền để quật khởi, hiện giờ phải trả món nợ lịch sử rồi.

Dù nói thế nào thì tổng cty XD đã vào đường chỉ còn cách thành công ở Thế Kỷ thành, tăng trưởng bùng nổ của thị trường địa ốc hình thành cái bẫy cực lớn, không đủ dũng khí là không thể nhảy ra được. Cho dù cảm thấy áp lực trùng trùng, Trương Giai Minh, Trương Quyền không có ý hạn chế quy mô của Thế Kỷ thành, bọn họ tin rằng chỉ cần vượt qua được thời điểm gian nan nhất, thành quả thắng lợi sẽ vô cùng huy hoàng.

Khi các cơ cấu NH đánh giá hạng mục Thế Kỷ thành thuộc cấp nguy hiểm, kiến nghị không nên tiếp tục đầu tư, NH thương nghiệp lại cho vay hơn 1 tỷ, khoản vay này bị liệt vào phạm vi trái quy định đã phủ bóng đen lên Thế Kỷ thành, điều này khiến Tổng cty XD không thể có được đủ tài chính đầu tư từ cơ cấu đầu tư chính quy. Đương nhiên trong nước không ít kẻ đầu cơ vẫn đán giá cao thị trường địa ốc, dù hạng mục Thế Kỷ thành đầy nguy cơ không thể dự báo trước, tất nhiên đi vay từ những đường này thì cái giá phải trả cũng không nhỏ, tới ngày 04 tháng 6, tổng cty XD đã vay trên 2 tỷ cho hạng mục Thế Kỷ thành, là nguyên nhân trực tiếp khiến tổng cty XD tiếp tục thua lỗ lớn vào nửa đầu năm.

Lâm Tuyền từng xem qua dự toán hạng mục Thế Kỷ thành với quy mô trên 2 triệu mét vuông, từng tính toán tỉ mỉ, kết hợp mức độ tăng trưởng nóng của thị trường địa ốc dẫn theo giá vật liệu xây dựng, dự kiến cuối cùng hạng mục sẽ vượt 30% dự toán. Trong khi đó thời điểm mở cửa giao dịch của Thế Kỷ thành sẽ gặp đúng lúc ổn định vĩ mô nghiêm ngặt nhất, nói cách khác, tổng cty XD rất khó có được đủ tài chính tiếp tục hạng mục từ trong tay người mua nhà, tức là chỉ có thể vào tiếp tục đ vay duy trì hạng mục.

Cho dù tổng công ty XD có vượt qua được thời kỳ gian nan nhất, ắt sẽ gặp thời kỳ nhà đầu tư dừng lại quan sát thị trường, khi ấy các khoản vay sẽ lần lượt đáo hạn, đẩy tổng cty XD vào mép vực.

Lâm Tuyền không thể phán đoán chuẩn xác biến hóa thị trường địa ốc trong nước vài năm tiếp theo, nhưng thị trường địa ốc Tỉnh Hải tuyệt đối không thể vượt khỏi lòng bàn tay y.

Cùng lúc đó thị trường quang điện ở Đức bước vào kỳ bùng nổ, sản lượng quang điện không nâng lên ngay được, nhưng nhu cầu tăng lên tức thì, giá cả tăng vọt.

Sản lượng Tân Năng Liên Hợp tới tháng 6 lên tới 70 triệu oát, nhưng thực ra mới chỉ có 30 triệu mới sản xuất, còn lại là hàng tồn kho của năm ngoái, lợi nhuận đạt tới mức kinh người 320 triệu. Cuối năm không những sản lượng tăng lên mà giá cả còn tăng dự kiến tỉ lệ lợi nhuận tới 45%.

Hai nhà cung ứng pin quang điện lớn trong nước là Nam Thiên và Uy Điện tới tháng 6 sản lượng cũng lần lượt đạt 25 triệu, nhưng nguyên liệu bọn họ được cung cấp không tăng lên, chỉ phát huy được 50% sản lượng.

335. Q.7 - Chương 39: Thư Nhã Còn Có Em Gái (1)

Tình hình hiện giờ rất rõ ràng, sản lượng pin quang điện tăng lên, nhưng nguyên liệu cung ứng còn lâu mới theo kịp, giá cả tăng lên là điều không ai nghi ngờ. Tháng 6, giá Si tinh thuần đã tăng 60% so với cùng kỳ, sản nghiệp năng lượng mặt trời bắt đầu tranh đoạt với sản nghiệp bán dẫn.

Đầu tháng 6, Lâm Tuyền tới thủ đô, vẫn là hội thảo điều chỉnh chính sách địa ốc, nhưng đều bị lãnh đạo cục năng lượng mời đi làm công tác tư tưởng, Nam Thiên, Uy Điện đều biết tới tìm Tân Năng Liên Hợp là không ích gì, nên mới định gỡ thủ đoạn chính trị, gây sức ép từ bên trên.

Lâm Tuyền cuối cùng hứa khi công trình kỳ một Tân Bắc Khuê Nghiệp đi vào hoạt động bình thường sẽ chủ yếu cung cấp cho nhà cung ứng trong nước, mới khiến hai nhà kia lắng xuống. Nhưng Lâm Tuyền cũng yêu cầu hai công ty đó năm nay ít nhất lấy danh nghĩa Tân Năng Liên Hợp cung ứng cho Stambachr 10 triệu oát pin quang điện, vì Tân Năng Liên Hợp khó một mình đảm bảo hoàn thành hợp đồng, ngoài ra Lâm Tuyền lấy 5% hoa hồng.

Hiện thị trường pin quang điện hoàn toàn là thị trường bên bán, Nam Thiên và Uy Điện mỗi nhà phải lấy 10 triệu oát ra giúp Tân Năng Liên Hợp đi chiếm thị trường, đã thế còn phải trả 5% tiền hoa hồng, đại diện đàm phán hai công ty thiếu chút nữa hộc ra máu. Trong lòng dù chửi tổ tiên 18 đời đối phương, mặt vẫn phải cười tươi tỉnh mặt cả.

Động tác ở Tân Bắc vì thế có người thấy quá chậm.

Tân Bắc mấy năm trước đã lập quy hoạch đường Thanh Long Hồ, chỉ là không có khả năng khởi động hạng mục quy mô như thế, nay kết hợp với du lịch và phát triển sản nghiệp, tính khả thi cao hơn rất nhiều, công tác chuẩn bị tiền kỳ của Trần Chí Lập hết sức thuận lợi, nhưng đàm phán mới cảm thấy áp lực.

Thời tiết nóng nực, với Lâm Tuyền mà nói, đa phần thời gian nghỉ ngơi đều ở trên các phương tiện giao thông, còn lại đều là công việc và công việc. Các phương diện đều hi vọng đẩy mạnh tiến trình ở Tân Bắc, nên không thể không bỏ thời gian tới Tân Bắc, liên hệ với Thư Nhã vẫn rất ít, do Phương Nam cố ý xa lánh Lâm Tuyền, khiến cho cuộc sống thường nhật của y lâm vào hỗn loạn, y không chỉ một lần oán trách:

- Trừ công tác, em thậm chí không có được một chút không gian riêng tư, nếu đưa Thư Nhã vào cuộc sống như thế là không công bằng với cô ấy. Em cần chị, chị vừa là người yêu của em, vừa là trợ lý không thể thiếu.

- Nếu cậu muốn sinh hoạt của mình phục vụ cho sự nghiệp, sao không chọn một cuộc hôn nhân có lợi cho Liên hợp Tỉnh Hải?

Phương Nam nhận ra trong lời nói của Lâm Tuyền chứa đựng rất nhiều mâu thuẫn:

- Hôn nhân chính trị ư?

Lâm Tuyền cười tự trào:

- Em thì không sao, dù gì trong mắt rất nhiều người em là kẻ lạnh lùng vô cảm, nhưng có cha mẹ như thế, là sự bi ai với con cái sau này.

Phương Nam lòng đau xót, lời nói của Lâm Tuyền cho thấy y chưa quên đi sợ hãi tuổi thơ, ôm lấy y vào lòng, nói:

- Tư Vũ không phải là con gái của cậu sao, dù cậu không phải cha đẻ của nó, nhưng có cậu, cuộc đời của nó đã trọn vẹn rồi. Cậu phải hiểu, Thư Nhã là người thích hợp với cậu lắm.

Cô không nói tới chuyện tình yêu, với Lâm Tuyền mà nói, đó là thứ xa xỉ, y cần lắm một cô gái thích hợp với mình.

Thượng tuần tháng 6, Trương Bích Quân sinh một đứa con trai, Lâm Tuyền đành phải cho Diệp Kính Cường 2 tuần nghỉ phép. Sau khi Diệp Kính Cường quyền luyến chia tay đứa con mới sinh về Tân Bắc, Lâm Tuyền điều Lý Lệ tới Tỉnh Hải làm trợ lý đặc biệt tổng giám đốc, mọi người đều hiểu chức tổng giám đốc này là chuẩn bị cho Trương Bích Quân, đợi cô hết thời gian nghỉ sinh, sẽ quay lại chức vị cũ.

Lâm Tuyền vẫn giữ mối quan hệ như gần như xa với Thư Nhã, Lâm Tuyền không thể vờ không biết tình cảm của Thư Nhã, cũng không thể làm tổn thương tâm ý của mẹ và ông ngoại.

Thư gia cực kỳ hài lòng về mối quan hệ giữa Lâm Tuyền và Thư Nhã, em gái Thư Nhã là Thư Sướng học ở học viện sư phạm, cùng tuổi với Tiểu Sơ và Trần Thần, năm sau sẽ tốt nghiệp, với những sinh viên sắp bước vào năm thứ tư, bất kể tiếp tục học nghiên cứu sinh hay ra ngoài cuộc đời đều phải có sự chuẩn bị rồi.

Thư Sướng không muốn thực tập dạy học theo an bài của cha, làm Thư gia rất đau đầu.

Lâm Tuyền hẹn Thư Nhã đi ăn cơm, nghe cô nhắc tới chuyện này, mỉm cười nói:

- Em gái em học tiếng Anh phải không, thế thì tốt rồi, Liên hợp Tỉnh Hải đang thiếu phiên dịch, bảo nó tới thực tập hai tháng, cảm thụ không khí của công ty lớn.

Sau khi Quốc Tế Tỉnh Hải và Auchon đạt thành hiệp nghị hợp tác, Đỗ Nguyệt tới Liên hợp Tỉnh Hải tạ ơn, Thư Nhã cũng theo cùng tới tổng bộ ở Tòa nhà Nam Cảng, không khí làm việc rất thoải mái, chẳng

có chút bộ dạng của công ty lớn. Thật không hiểu sao Đỗ Nguyệt lại sùng bái Liên hợp Tỉnh Hải như thế, nghe giọng điệu của họ thì Liên hợp Tỉnh Hải phải là tập đoàn độc nhất vô nhị mới đúng.

Lâm Tuyền chủ động nhận lấy việc này là Thư Nhã yên tâm rồi, không lo em gái suốt ngày giận dữ với gia đình nữa, cho dù hiện Lâm Tuyền đã thay đổi rất nhiều, nhưng cô không quên những biện pháp chính người của y trước kia, có lẽ sẽ sửa được tính xấu của em gái.

Lâm Tuyền còn chút ấn tượng với Thư Sướng, năm xưa khi y và Thư Nhã lén lút yên nhau, Thư Sướng cũng giúp đỡ không ít, cô bé năm xưa rất đáng yêu, không biết bây giờ biến thành thế nào mà khiến người Thư gia đau đầu như thế.

Câu trả lời có rất nhanh, hôm đó theo hẹn, Thư Sướng đẩy cửa bước vào văn phòng của Lâm Tuyền. Lâm Tuyền vừa mới ngẩng đầu lên nhìn đã giật nảy mình, nào có chút gì giống một sinh viên đại học, hoàn toàn là cô gái quán bar, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập sức sống thật đấy, nhưng mắt kẻ đen xì, đi tất lưới, với cái váy siêu ngắn, thì quá là ... Không biết nói thế nào nữa.

Lâm Tuyền lúc này phải thừa nhận mình còn thích những cô gái truyền thống, lại không thiếu nhiệt tình hơn, ví dụ như Thư Nhã. Nghĩ như thế ánh mắt bất giác dừng trên người Thư Nhã đi sau, chiếc quần jean làm nổi bật đôi chân thon dài, vòng eo nhỏ nhắn, chiếc áo vàng nhạt kiểu nửa giống váy ôm lấy eo, cánh tay trắng nõn khoanh trước ngực, khuôn mặt mang nụ cười ngọt lịm, vẻ đẹp thấm vào lòng người như thế, Lâm Tuyền không sao quên nổi cũng là bình thường.

Đi vào văn phòng làm việc do Phương Nam bố trí cho Lâm Tuyền, Thư Sướng mừng rỡ ra mặt, quay lại bảo Thư Nhã:

- Chị, chị xem nơi này mà xem, đây mới là nơi làm việc mà em hướng tới.

Hiện giờ các cô gái quen coi mình là trung tâm nhiều lắm, chẳng có gì lạ nữa, Lâm Tuyền thoải mái hỏi:

- Em uống gì?

Thư Sướng chỉ chai martini trên quầy bar:

- Anh Lâm, em uống cái đó được không?

Lâm Tuyền trợn mắt nói dối:

- Đồ trang trí đấy, anh cũng không biết bên trong chứa cái gì.

Đúng lúc này Phương Nam đi vào, thấy chị em Thư Nhã ở bên trong, đặt một chồng tài liệu lên bàn, không nói gì cả, xoay người định đi ra.

Lâm Tuyền gọi lại:

- Phương Nam, Lý Lệ hôm nay sẽ đàm phán với công ty Gia Đức Bắc Mỹ phải không? Chị thông báo cho Lý Lệ, bảo cô ấy gửi cho em một bản tài liệu, lát nữa em sẽ tham gia. Bảo cô ấy không cần an bài phiên dịch, em gái của Thư Nhã học tiếng Anh chuyên nghiệp.

Phương Nam nhìn Thư Sướng, khẽ mỉm cười gật đầu, đẩy cửa ra ngoài.

Thư Sướng còn chưa hết kinh ngạc vì vẻ đẹp của Phương Nam, chỉ một chiếc áo sơ mi hồng nhạt, áo véc nữ xám tro, chiếc váy bỏ bình thường, đã tôn vinh hết đường con quyền rũ của phụ nữ, đem so với Phương Nam, Thư Sướng cảm thấy cách ăn mặc hở hang gây chú ý của mình thật lỗi bịch, vẫn còn đang so sánh xem chị mình và Phương Nam ai xinh đẹp hơn ai thì nghe thấy Lâm Tuyền muốn lập tức kéo mình đi làm phiên dịch, lòng thấp thỏm, nhưng ở trước mặt chị gái không chịu tỏ ra kém cỏi.

336. Q.7 - Chương 40: Thư Nhã Còn Có Em Gái (2)

Chuông điện thoại trên bàn vang lên, Lâm Tuyền nhìn thấy số của Lý Lệ, trực tiếp ấn nút nghe.

- Tổng giám đốc, tôi không biết anh sẽ tham gia nên không chuẩn bị tài liệu, hay là để tôi qua giảng giải cho anh nhé.

- Không sao, cô cứ gửi tài liệu tiếng Anh tới đây, tôi không hiểu thì có người hiểu, bao lâu nữa tới giờ đàm phán?

- Còn một tiếng nữa, chúng ta sẽ tới nhà máy cũ của Điện khí Tĩnh Hải ...

Lâm Tuyền vừa đặt điện thoại xuống, Thư Sướng vừa định hỏi gì thì điện thoại lại vang lên, Lâm Tuyền đưa tay lên ý bảo chờ y, rồi nhắc điện thoại lên nghe, nội dung thì Thư Sướng nghe không hiểu lắm, nhưng toàn từ chuyên ngành, làm cô toát mồ hôi, không biết lát nữa mình có phải dịch mấy thứ này không, đứng đó thẩn nhẩn lại kiến thức.

Một lát sau Lý Lệ đưa một chồng tài liệu tới, Lâm Tuyền cầm ước chừng, phải hơn một cân, đẩy tới góc bàn, chỉ Thư Sướng:

- Em làm quen tài liệu đi, anh nghĩ với em mà nói chắc không khó khăn gì đâu, phải không?

Thư Sướng thẩn nuốt nước bọt, vật phải gạt mạnh đầu, ôm chồng tài liệu ngồi xuống ghế sofa đọc.

Thư Nhã lén nhìn sắc mặt em gái, thè lưỡi ra với Lâm Tuyền, nói nhỏ:

- Anh không sợ nó làm hỏng chuyện à, nhìn bộ dạng của nó thì quá nửa sẽ hỏng thôi.

Văn phòng của y rất lớn, không sợ Thư Sướng nghe thấy, Lâm Tuyền nói:

- Cuộc đàm phán này vốn không cần anh tham gia, anh kéo Thư Sướng theo chỉ để tiểu nha đầu này cảm thụ một chút.

Thư Nhã không đi theo Lâm Tuyền, Thư Sướng, không biết cảnh em gái mình làm phiên dịch thế nào, cô được Lâm Tuyền đưa tới nội thành, rồi về nhà trước, nhận được điện thoại của Vu Giai hẹn đi dạo phố, Thư Nhã lấy lý do trời nóng không đi, pha một chén hồng trà, cầm lấy cuốn sách ngồi dựa lưng vào ghế, chẳng đọc được mấy trang đầu óc đã nghĩ sang chuyện khác, đủ chuyện từ lúc gặp Lâm Tuyền tới nay hiện ra trong đầu, hơi nước lượn lơ trước mặt, cảnh vật mơ hồ giống cảm giác của cô lúc này, một Lâm Tuyền thừa thiếu niên và một Lâm Tuyền hiện tại, hai hình ảnh đó không sao gộp được lại với nhau.

Anh ấy vẫn là người đã làm trái tim mình rung động sao? Thư Nhã tự hỏi lòng, với đủ chuyện vượt khuôn khổ mà Lâm Tuyền đã làm hồi đi học, tất cả đều không ngăn ngại xếp y vào hạng học sinh cá biệt, nhưng chỉ cô hiểu Lâm Tuyền có trái tim mẫn cảm và lương thiện. Về sau bị gia đình chia tách, cô thương tâm một thời gian dài, vì bố mẹ nên không dám chủ động tìm y, cũng chẳng phải cô nhận định Lâm Tuyền là tình yêu duy nhất trong đời mình, chỉ là những chàng trai tới gần cô, bất giác đem Lâm Tuyền ra so bì, lúc ở gần nhau có lẽ không thể đánh giá kỹ thiếu niên toàn làm chuyện khó chấp nhận đó, nhưng chia tay rồi, ấn tượng sao lại rõ ràng như thế, như vàng trắng sáng vàng vạc trên cao, tất cả đều ảm đạm nhạt nhẽo ... Nghĩ cũng lạ, bao năm qua chưa có ai làm trái tim mình rung động như Lâm Tuyền thừa thiếu niên.

Nhưng người thực sự rung động trái tim mình vẫn là một Lâm Tuyền ngang tàng với nụ cười xấu xa đó, dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá thế giới của Lâm Tuyền này, Thư Nhã phát hiện, Lâm Tuyền bây giờ cách mình quá xa, tình cảm không thể áp chế lúc mới gặp lại giờ dần dần lắng xuống, cô bình tĩnh nhìn nhận khoảng cách hai bên lúc này.

Lâm Tuyền hiện không có khí chất đặc biệt thời thiếu niên, dù y ưu tú, thành công một cách cực đoan, song Thư Nhã không cần một người yêu như thế, chỉ cần người đó làm trái tim cô đập loạn nhịp là được rồi, Lâm Tuyền bây giờ có làm được điều ấy không?

Trong lòng Thư Nhã nghĩ, đúng là khi ở bên Lâm Tuyền, trái tim cô vô cùng mẫn cảm, dễ xao động, nhưng lúc này tình cảm đó bị nhân tố bên ngoài ảnh hưởng quá lớn, lớn tới mức để một cô gái hoàn toàn bỏ qua suy nghĩ chân thực trong nội tâm.

Đúng thế, đối phương là một tỷ phú trẻ đẹp trai, rất nhiều cô gái không suy nghĩ có thích y không đã nhào vào lòng rồi.

Vương Lệ còn thi thoảng đùa dâm dăng :” Ở cái xã hội này chỉ có tiền mới làm nữ nhân ướt át thật sự.”

Nếu Lâm Tuyền bây giờ chỉ là một giảng viên đại học nghèo thì sao, chắc mình không hoang mang như thế nữa, có thể toàn tâm toàn ý yêu anh ấy.

Thư Nhã suy nghĩ miên man tới tận khi có tiếng mở cửa kéo về thực tại, Thư Sướng đẩy cửa bước vào, nhìn đồng hồ trên di động mới chỉ bốn giờ, thấy em gái sắc mặt khó coi, hỏi:

- Sao về sớm thế, làm phiên dịch cảm giác ra sao?

Thư Sướng chẳng nói chẳng rằng, ném phịch túi sách lên ghế sofa, lúc bước lên cầu thang còn đưa tay gạt qua mắt, hình như khóc thì phải.

Chuyện gì thế này? Thư Nhã gọi điện khẩn cấp cho Lâm Tuyền:

- Anh làm gì em gái em vậy hả?

- Làm gì đâu, nó về nhà rồi c hứ?

Giọng Lâm Tuyền bên kia điện thoại đầy sức hút, trầm ấm, rất dễ nghe:

- Về thì về rồi, nhưng hình như bị ủy khuất lớn lắm, còn khóc nữa, anh lớn thế rồi, sao còn đi bắt nạt một đứa bé hả?

Lâm Tuyền cười lớn.

- Anh còn mặt mũi mà cười à? Chẳng qua đi phiên dịch thôi mà, có gì nghiêm trọng được chứ?

- Cuộc đàm phán này tổng giám đốc Trương Thừa Lộc của Điện khí Tĩnh Hải cũng tham gia, anh nhất thời sơ xuất quên giới thiệu Thư Sướng, ông ta coi em gái em là phiên dịch thật của công ty, khi Thư Sướng ăn mặc không đúng tiêu chuẩn ông ấy xuất thân quân nhân vốn thẳng tính có giáo huấn một trận, đến lúc dịch sai, ông ấy thiếu chút nữa mời ra khỏi phòng ...

Làm gì có chuyện nhất thời sơ xuất? Trong đầu Thư Nhã hiện ra nụ cười xấu xa đắc ý của Lâm Tuyền, đó vẫn là anh ấy, sự thay đổi đó chỉ là vỏ ngoài thôi, đó vẫn là Lâm Tuyền của mình, Thư Nhã như có mặt ngọt chảy khắp tim, cười mắng:

- Anh là đồ ma quỷ, con bé mà có ám ảnh tâm lý gì, cẩn thận em không tha cho anh, được rồi, không nói chuyện với anh nữa, em đi xem nó ra sao ...

Lâm Tuyền cũng lo phản ứng của Thư Sướng, buổi tối không có việc gì liền hẹn Thư Nhã đi ăn cơm.

- Có phải mất hết nhuệ khí rồi không?

- Anh cũng ác quá, nó sẽ hận anh một thời gian dài.

- Hì hì, nó hận anh cũng được, chỉ sợ nó không xác định đúng bản thân thì ảnh hưởng xấu tới cuộc đời sau này.

- Hừm, coi như anh có lý, dù sao tính nó qua một thời gian sẽ không sao nữa.

Lâm Tuyền cũng có chút áy náy, Trương Thừa Lộc là người nghiêm túc khắt khe, là liều thuốc hơi mạnh, dù sao chỉ là cô bé chưa chính thức bước ra xã hội, mấy hôm sau hỏi Thư Nhã:

- Em gái em đã khôi phục lại chưa?

- Bị anh dạy ột bài, nó tức thì tỉnh ra rất nhiều, ba mẹ em chuẩn bị mời anh ăn cơm cảm ơn đấy.

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Không tới mức đấy chứ?

- Trước kia nó kiêu lắm, học tập tốt, lại xinh đẹp hấp dẫn,, bao nhiêu thứ tốt đẹp bày ra trước mặt, đám con trai xúm xít vây quanh thỏa mái lựa chọn, nó yêu ai rất ít khi tới được vài ba tháng, giờ phát hiện ra mình không là cái gì cả, anh nghĩ trong lòng nó có dễ chịu không?

- Nói như thế là anh chỉ có công không có tội rồi.

- Miễn cưỡng coi như có công, có cần em khao thưởng không?

- Thôi bỏ đi, em lại chẳng lấy nữ sắc ra khao thưởng anh, nhưng thứ khác anh chẳng thèm.

Lâm Tuyền ba hoa, ở cùng Thư Nhã, cảm giác dễ chịu tự nhiên, không có chút áp lực gì. Nếu nói Phương Nam giống như dòng nước ấm áp xoa đi mọi khổ não mệt mỏi của y thì Thư Nhã như dòng nước trong mát uống vào dịu ngọt tâm tim.

- Bao năm rồi mà đầu óc anh vẫn chứa toàn thứ xấu xa là sao? Được cùng anh đi Thanh Khâu Sơn ngồi đu quay.

337. Q.7 - Chương 41: Đối Thoại Giữa Phương Nam Và Thư Nhã (1)

Kế hoạch không thành, Quý Vĩnh cầm di động đi vào, nói:

- Điện thoại của Tiền Vi, giọng nói có vẻ kích động, không biết ai chọc giận cô ấy, nhất định muốn gặp ngay.

Là tên con gái, Thư Nhã tò mò hỏi:

- Tiền Vi là ai?

- Phó tổng giám đốc của Tinh Hồ.

Lâm Tuyền hạ thấp giọng giải thích, nhận lấy điện thoại hỏi:

- Tôi là Lâm Tuyền đây, có chuyện gì?

- Anh ở đâu, tôi đang ở Tỉnh Hải, phía Kiến Nghiệp có chuyện, anh nhất định phải làm chủ cho tôi.

Lâm Tuyền bị giọng điệu của Tiền Vi làm giật mình, liền nói địa chỉ cho cô.

Tiền Vi nói rất lớn làm Thư Nhã nghe thấy hết, ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô phó tổng giám đốc của anh lại hung dữ thế, cô ấy không sợ anh à?

Quan hệ giữa y và Tiền Vi có hơi chút đặc biệt, tất cả là do cái đêm kia, Tiền Vi lại là cô gái rất biết tận dụng ưu thế mỹ nữ, Lâm Tuyền hàm hồ đáp:

- Trước mặt nữ quyền, ai cũng phải tránh đường, không biết phía Tinh Hồ có chuyện gì để cô ấy chạy suốt đêm tới Tỉnh Hải.

Tiền Vi cùng bạn học Cảnh Lệ Lệ đi vào, thấy Thư Nhã có mặt, tuy chưa bao giờ gặp, nhưng đoán ra được Lâm Tuyền có bạn gái, tổng giám đốc lạnh như đá cuối cùng có bạn gái công khai, tất nhiên tin đồn lan đi rất nhanh, chào Thư Nhã trước, sau đó đem lửa giận dồn nén phát tiết ra:

- Đám nam nhân các anh toàn hạng bội tình bạc nghĩa, đùa bỡn phụ nữ, chơi bời chán không chịu trách nhiệm, lại còn tỏ ra có tình có nghĩa ...

Lâm Tuyền chột dạ, chuyện qua bao lâu rồi sao đột nhiên nhắc lại, còn ngay trước mặt Thư Nhã, chẳng lẽ cô ấy ghen, hay chồng ngoại tình thật như dự đoán trước kia của mình rồi:

- Liên .. Liên quan gì tới tôi?

- Sao không liên quan, Cố Lương Vũ không có anh chống lưng đằng sau thì dám làm thế à?

- Sao lại liên quan tới lão Cố?

Lâm Tuyền thầm thở phào, nhưng không rõ Cố Lương Vũ làm gì khiến Tiền Vi giận như thế:

- Lệ Lệ với anh ta tới với nhau ba năm rồi.

- Ừ, thì sao? Đó là chuyện riêng của lão Cố, tôi không tiện hỏi.

- Anh không hỏi thì ai hỏi?

Tiền Vi dí sát mặt tới:

- Lệ Lệ không chê anh ta đã có vợ, làm vợ bé cho anh ấy, làm mẹ của Quân Quân, mấy năm qua ai chăm sóc Quân Quân, ai lo lắng cho anh ta? Vậy mà giờ anh ta đón vợ tới, trả lệ lệ 10 triệu tiền chia tay, anh nói xem thế là sao? Anh ta ý có mấy đồng tiền thói tha mà ghê gớm à?

Cảnh Lệ Lệ kéo Tiền Vi lại:

- Chuyện này không thể trách anh ấy, vợ anh ấy đã như vậy ...
- Bạn đừng để cái bộ mặt giả dối của thằng cha đó lừa gạt, lúc này cũng ra vẻ đàng hoàng nghiêm chỉnh, không ngờ là thứ khốn nạn.

Tiền Vi hất tay Cảnh Lệ Lệ ra:

Lâm Tuyền và Thư Nhã đưa mắt nhìn nhau, tới Cảnh Lệ Lệ cũng nói đỡ cho Thư Nhã, chứng tỏ chuyện có ẩn tình, Lâm Tuyền quay sang nghiêm túc nói với Thư Nhã:

- Em mà trả anh 10 triệu tiền chia tay, anh nhận ngay.

Tiền Vi diên tiết, thiếu điều tím lấy cổ áo Lâm Tuyền:

- Anh còn tâm tình để đùa được à, hôm nay cùng tôi về Kiến Nghiệp, chuyện này không xử lý xong, không cho anh về Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền đau đầu hết sức, ở loại chuyện tình cảm thế này, y toàn làm rối tung lên, nhìn Thư Nhã một hồi, cuối cùng nói:

- Chú Quý, chú gọi lão Phần, Vương Thúy với cả Phương Nam tới đây, lấy chiếc Becker ra. Tiền Vi tức giận như thế, tôi không dám để cô ấy lái xe về Kiến Nghiệp.

Phương Nam đã biết tin trước rồi đang đi tới đây, Tiền Vi chuẩn bị sẵn sàng nếu mình không làm gì được, phải có người có thể khiến Lâm Tuyền phải nghe lời.

Thấy Phương Nam tới, Thư Nhã muốn bỏ đi, cô không biết phải đối diện với Phương Nam ra sao, song Phương Nam giữ lại:

- Đi cùng đi, để chính thức làm quen với mọi người ở Kiến Nghiệp.

Thư Nhã vốn do dự, cô muốn biết nhiều hơn, tham gia nhiều hơn vào cuộc sống của Lâm Tuyền, Phương Nam nói thế, liền gật đầu.

Lên xe rồi Lâm Tuyền hỏi Phần Xuân Bình:

- Anh hẳn biết chuyện lão Cố chứ.

- Lão Cố trước kia đưa Quân Quân tới Kiến Nghiệp, để Tiền Lan lại vì khi đó bọn họ có vấn đề, Tiền Lan ở quê có nam nhân khác, vì Quân Quân nên không ly hôn, mấy năm qua anh ấy và Cảnh Cảnh ở bên nhau rất tốt. Hai tháng trước Tiền Lan bị ngã gãy lưng trên núi, lão Cố đưa cô ấy tới Kiến Nghiệp chưa trị, Cảnh Cảnh cũng không nói gì, Tiền Lan hết hi vọng rồi, nửa người bị liệt, lão Cố thấy mình ở ngoài bao năm, rất có lỗi với cô ấy, cô ấy theo nam nhân khác cũng vì anh ấy cả năm chẳng ở nhà được vài tháng, cho nên giữ Tiền Lan bên cạnh chăm sóc, chia tay với Cảnh Cảnh ..

Tiền Vi vừa đợi Phần Xuân Bình giải thích xong đã trừng trừng nhìn Lâm Tuyền:

- Anh nói làm sao đây?

Ra là như thế, Lâm Tuyền chợt thấy câu chuyện ấy sao giống chuyện y và Phương Nam, tuy tình tiết khác nhau, nhưng nếu Tiêu Quân trở về, Phương Nam rời bỏ y quay lại với Tiêu Quân, chẳng phải y rơi vào tình cảnh giống hệt Cảnh Lệ Lệ lúc này sao, nghiêm mật lại đưa tay bảo Tiền Vi bình tĩnh:

- Sao anh không nói cho tôi biết.

- Lão Cố không cho nói, chuyện này chỉ tôi biết, cả Tiểu Thúy tôi cũng không kể.

Lâm Tuyền gạt gù, khép mắt lại:

- Tới Kiến Nghiệp rồi hẵng nói.

Phương Nam giới thiệu tình hình của Thực nghiệp Tinh Hồ cho Thư Nhã nghe:

- Giám đốc Cố theo Lâm Tuyền cùng sáng lập Thực nghiệp Tinh Hồ, hai năm qua Lâm Tuyền tập trung tinh lực vào Tân Năng Liên Hợp, ở Kiến Nghiệp dựa vào cả giám đốc Cố và Tiền Vi.

Thư Nhã biết địa vị của Phương Nam trong lòng mọi người ở Liên hợp Tinh Hải, cũng đoán ra được Phương Nam và Lâm Tuyền có quan hệ đặc thù, nhưng cô không thể có thái độ gì được, dù sao cô chỉ là bạn gái trên danh nghĩa của Lâm Tuyền, hiện Lâm Tuyền thuộc về Phương Nam. Phương Nam không bài xích cô, lại còn tìm mọi cách kéo cô vào cuộc sống của Lâm Tuyền, đối diện với Phương Nam, Thư Nhã rất rối trí.

Xe tới Kiến Nghiệp thì đã là đêm khuya rồi, ở lại khách sạn Tứ Quý, không đi tìm Cố Lương Vũ ngay.

An bài phòng ọi người xong, Lâm Tuyền lén lút tới phòng của Phương Nam, nhưng bị cô đẩy ra:

- Nếu để cho Thư Nhã biết, cô ấy sẽ nghĩ gì.

Lâm Tuyền đành ủ rũ quay về phòng, tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ thì có tiếng chuông cửa, mở cửa ra thấy Thư Nhã đứng ở cửa, vẻ mặt bất an.

- Làm sao thế?

Lâm Tuyền lo lắng hỏi.

Thư Nhã đẩy Lâm Tuyền vào phòng, ôm chặt lấy y, nước mắt thoáng cái làm ướt áo Lâm Tuyền:

- Em chỉ sợ không có ai ra mở cửa.

Lâm Tuyền thấy bộ dạng cô đáng thương như thế, lòng sinh nhu tình vô hạn, ôm chặt Thư Nhã trong lòng. Thư Nhã ngẩng đầu lên, khẽ hôn lên môi Lâm Tuyền:

- Tuy chúng ta chỉ có quan hệ trên danh nghĩa, anh cũng không được cùng người khác làm bậy trước mặt em.

Thư Nhã chỉ mặc một chiếc váy quai đeo mỏng manh, căn bản không che lấp được cơ thể đầy đặn, đường cong thoáng ẩn thoáng hiện làm người ta sôi mót, gò má động tình đỏ hồng như ráng chiều, đôi mắt ướt át mê người vô cùng. Lâm Tuyền nuốt nước bọt cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là thế, các cô gái đi ngủ đều không thích mặc áo lót, quả nửa bầu vú trắng bóc lọt vào tầm mắt, tay bắt giắc vuốt nhẹ dọc sống lưng Thư Nhã.

- Đêm nay em ngủ ở đây, dù chỉ là danh nghĩa cũng phải làm cho người khác thấy.

Lâm Tuyền biết Thư Nhã chỉ viện cớ, y chẳng phải cũng thế sao, đóng cửa lại, ôm Thư Nhã trong lòng, ngửi hương thơm trên người cô, dần chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, khi tỉnh lại thấy Thư Nhã đang nhìn mình chăm chăm, bầu ngực no căng áp lên người y, ngón tay đang vẽ vòng vòng lên ngực y, Lâm Tuyền không hiểu sao các cô gái hay có động tác này, hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy màu hồng hồng trong cổ áo cô.

Lâm Tuyền quay đầu đi, tránh khỏi sự dụ hoặc trí mạng đó, Thư Nhã nhích người lên, Lâm Tuyền tiếp tục lui về đằng sau.

- Anh nhất định thường xuyên cùng Phương Nam làm chuyện đó cho nên mới nhịn được.

Lâm Tuyền nghiêng răng nói:

- Em không sợ anh cưỡng bức em à?

Thư Nhã đưa tay lên mũi ngửi:

- Mùi cơ thể anh thật dễ chịu.

Cúi đầu xuống hôn lên môi y, dục vọng Lâm Tuyền bị Thư Nhã làm cháy ngọn ngụt, tay vuốt ve dọc cơ thể đầy đặn đó, tay đưa vào trong quần lót của cô, tiến thêm một bước nữa thôi quan hệ hai người giả thành thật rồi, nhưng Lâm Tuyền không nở đẩy Thư Nhã ra, nói thời gian qua y không có tư tưởng với Thư Nhã

là nói dối, tình cảm thiếu niên vốn vùi lấp sâu trong tim sớm bị sự chủ động, nhiệt tình của Thư Nhã khơi lên rồi.

Tiếng chuông cửa vang lên, kéo đôi nam nữ sắp bị lửa tình nhân chìm trở lại.

- Ai thế?

Lâm Tuyền và Thư Nhã tách nhau ra, Phương Nam đẩy cửa đi vào, hai người bọn họ mới nhớ hôm qua Thư Nhã vào không khóa cửa. Phương Nam nhìn thấy hai người bọn họ nằm trên giường, đứng sững mắt một lúc, xoay người định bỏ đi, nhưng Lâm Tuyền từ giường lao ra, ôm chặt lấy cô.

Thư Nhã luống cuống chỉnh lại y phục:

- Em và Lâm Tuyền không làm gì cả.

Nói rồi chạy vù mất.

Lâm Tuyền làm bộ mặt hết sức đáng thương:

- Không làm gì thật mà, cô ấy chỉ ngủ ở đây một đêm.

- Nhìn vệt nước trên quần lót của cô ấy là biết hai người không làm gì.

Phương Nam vừa bực tức vừa buồn cười:

- Cả hai cũng giỏi nhịn đấy.

Lâm Tuyền cúi đầu nhìn xuống, quần sịp nhô lên một đồng, lại dính mảng nước lớn, không ngờ Thư Nhã lại chảy nhiều nước như thế, xấu hổ nhìn Phương Nam rồi chạy vào phòng vệ sinh thay quần.

Phương Nam dựa vào cửa, nói:

- Đừng dối lòng nữa, cả hai đều thích nhau mà, chuyện lập chi nhánh ở Bắc Mỹ hãy để tôi đi.

- Không được.

Lâm Tuyền dứt khoát nói:

- Tiểu Tư Vũ thì làm sao, chị biết em không thể sống thiếu chị.

- Có cô ấy bên cạnh cậu sẽ ổn thôi, cậu có biết lúc bước vào nhìn thấy cậu và cô ấy, tôi cũng rất chua xót.

- Vậy em lập tức đoạn tuyệt với cô ấy.

- Cậu làm thế là ép tôi phải rời bỏ cậu.

- Chị muốn em phải làm thế nào?

Lâm Tuyền hăm hăm đi ra, gần như hét lên:

- Cậu muốn tôi ở lại bên cậu cũng được, nhưng chúng ta không thể có loại quan hệ kia nữa.

Lâm Tuyền nhìn thấy ánh mắt kiên định của Phương Nam, biết không lay chuyển được cô, ngồi sụp xuống giường.

338. Q.7 - Chương 42: Đối Thoại Giữa Phương Nam Và Thư Nhã (2)

Lúc ăn sáng Lâm Tuyền, Phương Nam cùng Thư Nhã không nói một lời, thần sắc ai nấy đều rất kém, Phàn Xuân Bình chỉ nghĩ bọn họ đang lo chuyện của Cố Lương Vũ. Khi Tiền Vi tới có một đám đông theo sau, Lạc Ích Đồng, Cố Lương Vũ, Lạc Tình, Thiệu Bình, Dương Oánh, nói là dẫn mọi người tới cho Thư Nhã làm quen, chẳng bằng triệu tập lại đi hỏi tội Cố Lương Vũ. Cố Lương Vũ mất hết uy phong, khí thế hoàn toàn bị Tiền Vi lấn áp.

Dương Oánh vừa mới sinh con, người hơi mập ra, phải thừa nhận một số cô gái có da có thịt một chút trông hấp dẫn hơn nhiều, Dương Oánh là thế, cô nhiệt tình đi tới bắt tay Thư Nhã:

- Em mà không xuất hiện, Lâm gia sẽ lập một ủy ban xem mắt mắt.

Thư Nhã cười gượng, mắt liếc nhìn phản ứng của Phương Nam, ngượng ngịu chào hỏi từng người.

Lâm Tuyền và Thư Nhã vào xe của Lạc Ích Đồng, Phương Nam không đi theo, Lâm Tuyền rất thương tâm, biết cô cố ý xa lánh mình, nhưng trước mặt mọi người không tiện nói gì.

Liên Hợp Tỉnh Hải quy mô rất lớn, nhưng cụ thể lớn thế nào, với người vừa mới tiếp xúc với Liên hợp Tỉnh Hải chưa lâu mà nói, đó chỉ là khái niệm không rõ ràng. Mọi người đi tới tổng bộ của Thực nghiệp Tỉnh Hồ, nay cả tầng 17, 18 đều là nơi làm việc của Liên hợp Tỉnh Hải, không khí làm việc ở nơi này khác hẳn, người qua người lại tấp nập, ai cũng có vẻ vội vã, không có vẻ nhàn nhả như ở tổng bộ tại Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền tới cuộc họp chủ quản hành chính cao cấp, y đã vắng mặt trong những cuộc họp thế này mấy tháng rồi, cuộc họp hôm nay là do Phương Nam an bài, để Thư Nhã tiếp xúc sâu hơn với công việc của Lâm Tuyền, sau này mới có thể dần giúp y xử lý công việc.

Thư Nhã ngồi bên cạnh Lâm Tuyền, mặc dù mỗi người chỉ phát ngôn rất ngắn gọn, nhưng mười mấy người nói liên, vẫn làm cô chỉ muốn che miệng ngáp, nhìn sang Lâm Tuyền, hai mắt y rất chăm chú nhìn mỗi người phát biểu, thường thường chỉ nói một câu đã trúng ngay trọng tâm vấn đề, khiến mấy chủ quản khi có khi hơn y chục tuổi phải lúng túng kiểm điểm. Thư Nhã mới biết Lâm Tuyền lên được vị trí hôm nay thật không đơn giản, chỉ riêng những con số báo lên đã khiến người ta mù mịt đầu óc, vậy mà vừa nghe vừa phán đoán chính xác, thật khó khăn, nếu mình muốn theo kịp tiết tấu của Lâm Tuyền thì phải nỗ lực rất nhiều.

Cô nghe thấy mấy hạng mục tới 400 triệu đồng, tối hôm qua Lâm Tuyền mới quyết định đột xuất lên Kiến Nghiệp, tức là cuộc họp này không phải chuẩn bị vì y, chẳng phải nói thảo luận hạng mục với con số khổng lồ như thế chỉ là chuyện thường ngày ở đây? Thư Nhã nhan lúc người phát biểu bị Lâm Tuyền chất vấn, đang xem lại tài liệu, hỏi nhỏ:

- Có phải lúc rảnh rồi anh lấy tiền ra đếm chơi không?

Lâm Tuyền nhớ mình từng nói với Cảnh Nhất Dân, mộng tưởng của y là ngồi đếm tiền, không ngờ Thư Nhã cũng nói một câu y chang như thế.

Cuộc họp kết thúc, Phương Nam đứng lên chính thức giới thiệu Thư Nhã với từng chủ quản các cơ cấu, Lâm Tuyền biết dụng ý của Phương Nam, song lúc này chẳng thể làm gì khác, kéo Cố Lương Vũ sang một bên:

- Lão Cố, chiều đi lanh quanh với tôi.

Cố Lương Vũ gật đầu.

Lâm Tuyền không cho Tiền Vi đi theo, chỉ để Phương Nam, Thư Nhã, Phàn Xuân Bình, Vương Thúc, Cảnh Lệ Lệ đi cùng.

Tiền Lan rất gầy, tướng mạo vốn bình thường, giờ bị bệnh tật dày vò tới không còn ra dạng người nữa, nằm bẹp trên giường, ánh mắt thất thần, Cố Lương Vũ mời hai giúp việc tới, lúc nào cũng luôn có một người ở bên cạnh. Tiền Lan nghe Cố Lương Vũ giới thiệu thân phận của Lâm Tuyền cũng chỉ khẽ gật đầu, không còn chút sức sống nào nữa.

Quân Quân cứ nắm tay Cảnh Lệ Lệ chứ không ngồi cạnh mẹ, có thể nhìn ra bốn năm qua nó đã rất quen luyến với Cảnh Lệ Lệ, với mẹ để trở nên lạnh nhạt hơn nhiều.

Ở trong phòng Tiền Lan không lâu, Lâm Tuyền hỏi Cố Lương Vũ:

- Nghe nói chị dâu có người ở quê, người đó đâu?

Cố Lương Vũ gian nan nói:

- Anh ta cũng theo tới Kiến Nghiệp, đang ở trong nhà khách.

- Đón anh ta tới đây, tôi muốn gặp anh ta.

Cố Lương Vũ ngần ngừ một lúc rồi đưa địa chỉ cho Phan Xuân Bình:

- Xuân Bình cũng quen anh ta, đó là bạn học cao trung của tôi, Xuân Bình và Tiền Lan.

Phan Xuân Bình không biết dụng ý của Lâm Tuyền, nhưng y muốn thế, đành theo Quý Vĩnh đi đón người.

Thư Nhã kéo tay Lâm Tuyền nói nhỏ:

- Anh làm thế trong lòng chị dâu sẽ rất đau đớn, anh biết không?

Lâm Tuyền không đáp, chuyện này y muốn giải quyết dứt điểm, nguyên nhân không nói cho Thư Nhã biết.

Phan Xuân Bình đón người kia tới, tuy nói là bạn học của họ, song trông già hơn đám Cố Lương vũ nhiều, gầy gò đen đúa, tiêu tụy, không thể sánh với sự hiên ngang của Cố Lương Vũ được, hắn nhìn thấy Cố Lương Vũ, hổ thẹn cúi đầu xuống, nhưng mắt không ngừng nhìn về phía phòng Tiền Lan, tiếc là cửa phòng đã đóng.

Lâm Tuyền nghiêm túc nói:

- Tôi là ông chủ của Cố Lương Vũ, anh có thể nói mọi chuyện với tôi.

Người đó giật mình nhìn Lâm Tuyền một lượt, thấy những người bên cạnh đều không phủ nhận, nuốt nước bọt lấy dũng khí nói:

- Tôi và Tiểu Lan có lỗi với anh Cố, tôi chỉ mong anh ấy nhường Tiểu Lan cho tôi, tôi chăm sóc cô ấy cả đời ..

Lâm Tuyền mở cửa ra:

- Tiền Lan ở bên trong, anh vào thăm cô ấy đi.

Nhìn qua khe cửa, thấy mặt Tiền Lan ánh lên chút niềm vui khi thấy người đó, Lâm Tuyền vỗ vai Cố Lương Vũ nhưng ánh mắt lại nhìn Phương Nam:

- Để mọi người giải thoát cả đi, trong lòng chị Cảnh cũng có anh, anh không thể vì dây dứ của bản thân mà chôn vùi tương lai tất cả mọi người.

Phương Nam hiểu Lâm Tuyền cố ý nói ỉn nghe.

Để cho bọn họ ở lại nói chuyện với nhau, Lâm Tuyền cùng những người không liên quan xuống lầu, Phan Xuân Bình khẩn trương hỏi:

- Không có chuyện gì chứ?

Lâm Tuyền thở ra một hơi:

- Không sao, lão Cố có thể bước qua được, chúng ta đừng quấy rầy họ nữa. Lão Phan theo tôi đi gặp bí thư Cố, những người khác coi như đi du lịch đi.

Lâm Tuyền đi rồi, Phương Nam đưa Thư Nhã tới Nguyệt Nha Hồ, đi dưới con đường rợp bóng cây, cô bắt đầu giới thiệu quá trình phát triển của Thực nghiệp Tinh hồ:

- ... Thực nghiệp Tinh Hồ phát triển năm năm, từ Nguyệt Nha Hồ, chung cư Đàn Sơn, tòa nhà Bằng Nhuận, đó là ba bước nhảy vọt lớn ... Sau đó sát nhập với địa ốc Hòa Hoàng, năm ngoài đồng thời khai phát tám tòa nhà, quy mô gần 10 tỷ, được trong nghề gọi là vua của tòa nhà đang dở ...

Thư Nhã càng nghe càng chóng mặt:

- Rồi cuộc anh ấy có bao nhiêu tiền?

- Bản thân cậu ấy cũng chẳng rõ đâu, muốn có được con số cụ thể Tôn Phi Phi, cô ấy trước tới giờ luôn là tổng giám sát tài vụ, có điều tài sản Liên Hợp Tinh Hải trực tiếp khổng chế ước chừng 9 tỷ. Lâm Tuyền không bỏ công sức quản lý số tài sản này, thể giới của cậu ấy rộng lớn hơn nhiều.

Phương Nam cười nhẹ nhàng:

- Cho nên nếu em muốn sống cùng với Lâm Tuyền, sẽ phải gánh vác trọng trách nặng nề.

Thư Nhã không sao bình tĩnh lại được:

- Em nghĩ em không làm nổi đâu, em cứ làm cô gái bình thường đi, chị đang làm rất tốt mà, chị hãy ở lại chăm sóc cho anh ấy.

Phương Nam nắm tay Thư Nhã, chân thành nói:

- Tôi theo Lâm Tuyền năm năm rồi, trước kia chỉ có quan hệ công việc, hai ba năm gần đây mới gần gũi hơn, tôi đã có chồng, có con, Lâm Tuyền không thuộc về tôi ...

Thư Nhã buồn bã lắc đầu:

- Sao lại thế, ánh mắt anh ấy nhìn chị, lúc đó tất cả như không tồn tại vậy, em không so được ...

Nhìn hồ nước sóng gợn lặn dần, Phương Nam đem câu chuyện cuộc đời mình kể ra:

- ... Tiêu Quân bị phán 20 năm tù, đợi khi anh ấy ra, chúng tôi đã tới tuổi coi nhẹ tất cả rồi. Tôi sẽ giữ khoảng cách với Lâm Tuyền, nhưng tôi không dứt bỏ được tình cảm với cậu ấy, cũng không thể rời khỏi cậu ấy, vì chuyện này với cậu ấy rất miễn cảm ... Em chắc không biết, Lâm Tuyền là đứa bé bị bỏ rơi được Lâm gia nhặt về nuôi, đối với đoạn quá khứ bị vứt bỏ này, tới nay cậu ấy vẫn bị ám ảnh ...

- Em ... Em không biết chuyện đó.

Thư Nhã ngơ ngàng, cảm thấy lời Phương Nam nói thật khó tin:

- Tính cách của Lâm Tuyền liên quan tới thân thế phức tạp của cậu ấy, khi bị vứt bỏ Lâm Tuyền đã 4 tuổi rồi, trí nhớ siêu việt lại thành ác mộng cuộc đời của cậu ấy, thừa nhỏ cậu ấy sống khép mình, Lâm gia tuy là một chi của Trần thị, xong bị bài xích và kỳ thị, tác động không nhỏ tới cậu ấy, đến tiểu thiếu niên nổi loạn tính cách cậu ấy càng bùng phát cực đoan hơn những người khác. Tôi nghĩ em cũng biết, sau khi bị đuổi khỏi Nhất Trung, cậu ấy hoàn toàn kthay đổi con người, thành ưu tú hoàn hảo hơn bất kỳ ai, nhưng phía sau lưng, trái tim quá miễn cảm khiến cậu ấy chịu đựng bao nhiêu đau khổ, không ai hiểu được, vì thế cậu ấy xây lên bức tường tự bảo vệ mình.

Phương Nam giọng thương tâm vô cùng:

- Trước chị, Lâm Tuyền từng có một đoạn tình cảm, nói ra thật khó tin, là cô gái kia bỏ Lâm Tuyền, cậu ấy à, chẳng biết biểu đạt tình cảm của mình, chẳng biết xử lý chuyện của mình, nên giấu hết tất cả. Em biết cậu ấy giấu kín thế nào không, thực ra 7 năm trước cậu ấy đã tìm được người mẹ vứt bỏ mình, nhưng không ai hay, cậu ấy cũng không nhận mẹ mình, em biết vì sao không?

Nghe hết câu chuyện tàn khốc liên quan tới Lục gia, Thẩm gia, Thư Nhã thấy trái tim mình như bị dày vò vô số lần, nước mắt đã ướt đầm má lúc nào không hay:

- Tất cả đều là thật sao?

- Lâm Tuyền rất tốt, những ai ở gần cậu ấy đều bị cậu ấy cảm nhiễm.

Phương Nam gạt đầu, quay lại nắm tay Thư Nhã:

- Nhưng cậu ấy giấu tình cảm quá sâu, lại kiêu ngạo, cho nên người không biết cậu ấy sinh ra rất nhiều hiểu lầm.

Lâm Tuyền bái phỏng Cố Hiến Chương, Dương Thiên Hoa, Đoạn Kính Hồng ... Đến khi về khách sạn thì đã nửa đêm, y đẩy cửa phòng mình thì thấy Thư Nhã cuộn mình nằm trên giường của y như một con mèo, Lâm Tuyền bước chân thật nhẹ nhàng, khi rửa mặt xong đi ra phát hiện Thư Nhã đã tỉnh đôi mắt sáng long lanh nhìn y không chớp.

- Có chuyện gì thế?

Lâm Tuyền chột dạ, sợ Thư Nhã quyen rũ mình, mà ý chí của y thì không đủ kháng cự lại.

Thư Nhã nhoẻn miệng cười:

- Không có gì cả, chỉ muốn nhìn anh một cái, không ngờ anh về muộn như thế.

- Có gì đẹp mà nhìn chứ, nhìn nhiều lại chán.

- Sao chán được.

Thư Nhã bật dậy, chạy tới hôn lên má Lâm Tuyền một cái, nhảy chân sáo về phòng:

- Thấy anh rồi, em về ngủ đây.

Lâm Tuyền đứng ngơ ngơ xoa má, không hiểu thần kinh mấy cô gái, Phương Nam không nói tới chuyện đi ra nước ngoài nữa, thế là y yên tâm rồi.

339. Q.8 - Chương 1: Liễu Diệp Thiên Sợ Ném Chuột Vỡ Đồ.

Ngày 28 tháng 6, cọc mốc đầu tiên cho công trình Tân Liên Hợp được đóng xuống, lễ khởi công do Từ Kiến chủ trì, Liên hợp Tỉnh Hải chỉ phái Tiền Vệ Quốc tham gia, phía chính phủ cũng chỉ có phó chủ nhiệm văn phòng Hướng Kiệt và nhân viên ban thư ký Trần Tấn.

Từ Kiến rất bức bối, công trình tiêu chí cả một khu, đáng nhẽ có lãnh đạo tỉnh tham dự phát biểu, ĐTH cấp quốc gia thì thôi, nhưng mà báo chí truyền thông cấp tỉnh phải có mặt chứ, kết quả hiện trường thê lương như thế, chẳng có người của ĐTH Tỉnh Hải, chỉ có một nhân viên Thiên Tinh Hồ cầm máy chụp ảnh thì thoảng lười biếng nhá hình một phát, Từ Kiến mất hứng châm pháo xong mặc kệ, ra sau trò chuyện với Hướng Kiệt.

Trần Tấn nhìn hàng ghế đặt trên tấm thảm đỏ chỉ lác đác người, hỏi:

- Sao không làm náo nhiệt một chút, hình như chẳng có chút tuyên truyền nào, Thiên Tinh Hồ không tới mức thiếu tiền như thế chứ?

Từ Kiến hầm hừ nói:

- Biết anh họ cậu nói cái gì không? Tân Liên Hợp nằm bên con đường chính nối liền thành phố và khu khai phát, mỗi ngày người qua đây cũng phải tới vài trăm nghìn, khi bắt đầu lấy vải bọc bao quanh, người đi qua sẽ bắt đầu tò mò, chỗ này xây cái gì vậy, đợi tới khi từng tầng từng tầng Tân Liên Hợp xây lên đến khi nó thành tòa nhà cao nhất Tỉnh Hải, người ta sẽ xôn xao bàn luận, chẳng cần tuyên truyền cũng thành đề tài bàn tán.

- Nghĩ tới lúc đó thì cũng sướng khoái thật đấy, chỉ là tiền kỳ có hơi buồn tẻ.

Trần Tấn gật gù:

- Cậu biết Quách Bảo Lâm đánh giá phương án này ra sao không?

- Quách Tử thì nói được cái gì hay ho?

- Ha ha ha, cậu ta nói phương án này phù hợp với tính cách thích tự sướng của Lâm Tuyền, ha ha ha.

Trần Tấn cười đúng mực, hiện giờ người có thể thoải mái châm chọc Lâm Tuyền không nhiều. Hướng Kiệt nhin cười, nghĩ hình dung của Quách Bảo Lâm đúng là chuẩn, giữa hắn và Từ Kiến, Trần Tấn không quen thân, không dám tùy tiện. Nhìn Trần Tấn trẻ hơn mình mười mấy tuổi, lòng hâm mộ, trong số người cùng tuổi hắn chỉ bội phục mỗi Triệu Tăng, Triệu Tăng còn trẻ như vậy đã tới cấp phó sở, do đa phần là năng lực cá nhân.

Vì sao Tân Liên Hợp khởi công lại kín tiếng như thế? Vì khu vực này còn tiếp giáp với Thế Kỷ thành, nếu tuyên truyền mạnh mẽ, chẳng khác nào làm cho kẻ khác hưởng lợi, người Liên hợp Tỉnh Hải đại khái thà nhin còn hơn để tổng cty XD cùng sướng.

Tân Liên Hợp tổng đầu tư gần 1.5 tỷ, chu kỳ rất dài, tới cuối năm 2007 xây xong đã là tạ ơn trời đất rồi, giờ tuyên truyền để lâu sức nóng giảm dần, đến khi nhắc lại người ta nhàm rồi, không bằng nhẫn nhịn đợi tới khi đó cất tiếng hét oanh động trời đất.

Chẳng biết Thế Kỷ thành có cầm cự được tới lúc đó để hưởng sái không, Hương Kiệt nhìn đồng hồ, hỏi:

- Tổng giám đốc Lâm chả lẽ không tới? Thị trưởng Liễu còn bảo tôi hẹn anh ấy tới chính phủ thảo luận chuyện ngân hàng thương mại.

- Ngân hàng thương nghiệp chỉ giới hạn ở Tĩnh Hải, giải quyết tốt chẳng có ích gì với Liên hợp Tĩnh Hải, không giải quyết được thì phiền toái liên miên, tôi không rõ trong lòng Lâm Tuyên nghĩ gì, nhưng tôi đoán cậu ấy không trực tiếp can dự vào đâu.

Từ Kiến cũng chỉ nói thế mà thôi, còn về phần Lâm Tuyên có hành động gì, chẳng tới lượt ông ta xen mồm vào:

Sau sự kiện tuyển cử, ủy ban giám sát NH lấy Tĩnh Hải, Kiến Nghiệp làm nơi thí điểm thanh tra tình hình địa ốc và ngân hàng thương nghiệp, Hạ Đức Bưu vì cho vay vi phạm điều lệ nghiêm trọng mà mất chức, bị liên lụy còn có cục trưởng cục tài chính Chu Thanh bị đưa tới đơn vị nhân nhả uống trà.

Cục tài chính thành phố là đại cổ đông thứ nhất của NH thương nghiệp, chiếm 35% cổ phần, nếu không có sự đồng ý của họ, Hạ Đức Bưu chẳng giải ngân được 1.2 tỷ, sau lưng Chu Thanh tất nhiên ai cũng rõ, nhưng không có chứng cứ trực tiếp.

Đương nhiên cùng với việc vấn đề của tổng cty XD bộc lộ ra, trên tỉnh có người không rõ tình huống vốn đồng tình với Trương Quyền ở sự kiện tuyển cử cũng dần dần thay đổi lập trường, trên cuộc họp thường ủy của tỉnh, thậm chí có tiếng nói đề xuất, theo quy tắc hữu quan trong đảng, Trương Giai Minh làm chủ tịch HĐQT tổng cty XD, Trương Quyền không thích hợp ở lại vị trí lãnh đạo của Tĩnh Hải nữa.

Vạn Dũng người phản đối mạnh mẽ cuộc tuyển cử ở Tĩnh Hải cảm thấy đây là tiền đề Cố Hiến Chương truy xét chuyện của Trương Quyền, ông ta lên tiếng nhắc nhở:

- Các đồng chí, vấn đề phải nhìn nhận một cách toàn diện, ở vấn đề giải quyết Nh thương nghiệp, đồng chí Trương Quyền tỏ ra rất tích cực, cũng đã có cống hiến nhất định. Mặc dù khoản vay Hạ Đức Bưu phê duyệt có dấu hiệu vi phạm quy chế, nhưng nhìn tiền đồ hạng mục Thế Kỷ thành rất tươi sáng, số tài sản này vẫn là tài sản chất lượng cao. Nhìn vào thực tế tình hình trong nước, ngân hàng đa phần nhìn vào năng lực trả nợ của doanh nghiệp, đôi khi quy tắc bị xem nhẹ, không phải là vấn đề quá nghiêm trọng, kinh tế thì phải linh động, chúng ta phải nhìn vào sự thực, không thể áp đặt cứng nhắc. Về lại khoản vay của Tổng cty XD, trong đó có 800 triệu lấy danh nghĩa của Lệ Cảnh đem đầu tư vào Thế Kỷ thành, Lệ Cảnh đem hết quyền lợi ở Thế Kỷ thành chuyển cho tổng cty XD, thế nên mới hình thành khoản vay 1.2 tỷ kia, nếu truy cứu vấn đề, nên bắt đầu từ Lệ Cảnh trước đã.

Cứ làm theo ý của ông ta thì không có một hai năm, chẳng lần được tới Trương Quyền. Mà Trương Quyền khi làm thị trưởng, tránh bị Cảnh Nhất Dân nắm thóp, đúng là cũng đã làm một vài việc cho NH thương nghiệp.

Cuối năm 2003, khi tỉnh đề xuất ý kiến, muốn chính phủ Tĩnh Hải giải quyết triệt để vấn đề của NH thương nghiệp, thậm chí kiến nghị do NH phát triển tỉnh tiếp nhận. Nh phát triển tỉnh thì yêu cầu thành phố Tĩnh Hải tách toàn bộ tài sản xấu ra khỏi NH thương nghiệp, chỉ chấp nhận tiếp nhận một cái xác "sạch sẽ". Về sau đạt thành hiệp nghị, NH phát triển tỉnh cho quốc tư ủy Tĩnh Hải vay 1.2 tỷ với lãi suất thấp, để mua lại tài sản xấu của NH thương nghiệp, do các cty quốc doanh dưới quốc tư ủy Tĩnh Hải xử trí, còn bọn họ nhận lấy cái xác NH thương nghiệp.

Phương án này không phải là không khả thi, kinh tế Tĩnh Hải đang kỳ tăng trưởng mạnh mẽ, giải quyết 1.2 tỷ tài sản xấu không phải vấn đề lớn.

Đến thượng tuần tháng 4, NH thương nghiệp giải ngân cho tổng cty XD vay 1.2 tỷ trong khoản vay 1.8 tỷ, khiến phương án này thành biến số, nội bộ NH thương nghiệp nhận định đây là khoản vay tốt, khả năng trả nợ cao, nhưng NH phát triển nói đây là khoản vay khả nghi, yêu cầu quốc tư ủy Tĩnh Hải mua lại khoản vay này.

Trong tay Liễu Diệp Thiên nếu có 3 tỷ, chắc đã NH phát triển tỉnh sang một bên, nhưng bội phục khứu giác mẫn cảm của NH phát triển, bọn họ không muốn dính vào cuộc đấu tranh giữa Cảnh Nhất Dân và Trương Quyền.

Nhìn bề ngoài Trương Quyền rơi vào thế yếu tuyệt đối, nhưng Liễu Diệp Thiên cũng chẳng nhẹ nhàng gì, nếu để Trương Quyền thuận lợi lui về, ngồi hưởng quả ngọt từ tổng Cty XD, vấn đề tàn dư sẽ là gánh nặng của ông ta. Nhưng nếu có hành động với cha con Trương Quyền, hiện chỉ có thể chĩa mũi giáo vào tổng cty XD, làm thế khoản vay 1.8 tỷ kia thực sự thành tài sản xấu rồi, trách nhiệm này ai gánh?

Trương Quyền lấy khoản vay 1.8 tỷ đó đem NH tương nghiệp trói vào tổng cty XD trói vào Thế Kỷ thành, làm Liễu Diệp Thiên ném chuột sợ vỡ đồ.

340. Q.8 - Chương 2: Mật Mưu.

Không chỉ vấn đề của NH thương nghiệp, thời gian qua chuyện của Lâm Tuyền rất nhiều, Phương Nam cố ý xa lánh, Lâm Tuyền đành quy củ tới văn phòng ở Tòa nhà Nam Cảng làm việc, làm việc tới một hai giờ sáng là chuyện bình thường, một quá là nằm ngay ở ghế sofa ngủ.

Lâm Tuyền có một thói xấu, thường ngày y rất hòa nhã, nhưng khi y chú tâm làm việc, ai tới làm phiền y thì hãy chuẩn bị tinh thần nghe những lời cực kỳ khắc bạc, vì thế trước nay chỉ Phương Nam mới khiến y làm việc chùng mực đúng giờ giấc.

Phương Nam thấy Lâm Tuyền không biết chiều cố bản thân như thế, phòng tuyến quyết tâm dựng lên đã bắt đầu lung lay, ngày hôm đó đưa Tư Vũ tới trường xong tới công ty, đẩy cửa văn phòng của Lâm Tuyền, thấy Lâm Tuyền nửa người nằm dưới thảm của chiếc bàn kính, chân gác lên tay vịn ghế sofa. Phương Nam nhớ lại cái đêm mình kể lại chuyện của mình cho y, Lâm Tuyền bế cô vào giường ngủ, còn y ra ghế sofa phòng khách, buổi sáng tỉnh dậy cũng thấy y ngủ giống hệt thế này.

Phương Nam miệng mắng khê:

- Đúng là oan gia.

Lòng vừa thấy thương vừa thấy ngọt ngào, đi tắt điều hòa, tay nâng cổ Lâm Tuyền, định dìu y lên ghế sofa, mới phát hiện Lâm Tuyền lại gầy đi rồi.

Lâm Tuyền tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp thân thiết trước mắt, đưa tay ra vuốt má cô, Phương Nam ngoẹo đầu, kẹp tay y giữa má và cổ mình.

Đột nhiên nghe Lâm Tuyền ho khù khụ, Phương Nam giật mình, đặt tay lên trán Lâm Tuyền, tay cô ẩm, cảm giác không rõ ràng, lấy trán áp vào trán Lâm Tuyền, Lâm Tuyền cứ đưa môi tới đòi hôn, đành phải chiều ý y mới được yên thân kiểm tra nhiệt độ, thấy trán Lâm Tuyền rất nóng, biết gần đây áp lực công việc của y rất lớn, làm việc quá sức, ăn uống lại không điều độ khiến cơ thể suy nhược, lại nằm dưới máy điều hòa cả đêm không đắp chăn, đã bị cảm lạnh.

- Tôi gọi điện cho bác sĩ Tào, một lát nữa tôi đưa cậu về nhà.

Phương Nam đặt Lâm Tuyền nằm ngay ngắn trên ghế, rồi nhắc điện thoại trên bàn kính lên:

- Đầu hơi nặng một chút, nghỉ ngơi vài tiếng là khỏe rồi, mẹ em hay chuyện bé xé ra to, giờ tới bệnh viện, làm bà hoảng mất.

- Vậy thì đến bệnh viện, tôi báo bác sĩ Tào tới bệnh viện khám cho cậu.

Phương Nam một tay cầm ống nghe, một tay bấm số, trí nhớ của cô không so với hạng quái vật như Lâm Tuyền nhưng rất tốt, Lâm Tuyền ở chuyện nhỏ hay đăng trí, có Phương Nam ở bên, y càng lười, chuyện gì cũng dựa vào cô, có lần Phương Nam bực mình còn nói, cô phải nuôi hai đứa con.

- Có nghiêm trọng như vậy không?

Lâm Tuyền vô lại trườn tới, gối đầu lên đùi Phương Nam, cảm thụ cặp đùi đàn hồi vô cùng đó, thấy chưa đủ còn quay đầu sang áp mặt vào bụng Phương Nam, mũi hít hà hương thơm trên người cô:

- Còn nhiều tài liệu phải xem, thời gian đâu ra tới bệnh viện, bảo bác sĩ Tào kê cho đơn thuốc cảm là đủ rồi.

- Không được, dù không bị cảm cậu cũng phải nghỉ ngơi, mấy ngày qua có hôm nào cậu ngủ đủ năm tiếng không?

Phương Nam không nỡ đẩy đầu Lâm Tuyền ra, cúi xuống nhặt cái chần vừa rồi y cử động làm rơi xuống đất, vừa định đắp chần lên bụng y, nghe thấy Lâm Tuyền than:

- Ôi, thi thiếu một chút nữa.

Cúi đầu nhìn xuống mới thấy Lâm Tuyền nhìn hau háu ngực mình, phát hiện té ra vì mình cúi xuống, ngực gần chạm vào mũi y, Phương Nam đỏ mặt đẩy đầu y xuống, đứng dậy ném chần lên người Lâm Tuyền:

- Còn tâm tư nghĩ bậy nghĩ bạ, kệ xác cậu, tôi gọi điện cho Thư Nhã, bảo cô ấy tới chiều cổ cậu.

- Thư Nhã có việc của cô ấy, không thể vì chút chuyện nhỏ này ảnh hưởng tới công việc được.

Lâm Tuyền ngồi dậy, nói hết sức nghiêm túc, mắt lại nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Phương Nam, dù hai bọn họ đã ở bên nhau mấy năm, cũng làm không ít chuyện hoang đường, song Phương Nam vẫn luôn ngượng ngùng, đó là sự quyến rũ rũ kinh tâm động phách khiến y mê mết.

- Bạn trai của cô ấy đùa bỡn cô gái khác, đây có phải chuyện nhỏ không?

Phương Nam né tránh ánh mắt của Lâm Tuyền, muốn giận mà không sao nghiêm mặt được, cuối cùng bản thân phì cười trước, để Lâm Tuyền được thể nắm lấy bàn tay mềm mại, kéo tới bên cạnh, còn bế ngang hông cô, đầu cúi xuống dụi vào bụng dưới hơi nóng lên của cô:

- Chị phải ở lại bên em.

Phương Nam biết Lâm Tuyền mâu thuẫn giữa cô và Thư Nhã, nhưng thời khắc này y hoàn toàn thuộc về mình, lòng mềm đi, ôm lấy đầu Lâm Tuyền, chỉ muốn ở gần y nhiều hơn, nhiều hơn nữa, nếu có thể hòa tan y vào cơ thể mình càng tốt.

Lâm Tuyền rất cuộc không nghỉ ngơi được, bác sĩ tới đo nhiệt độ, cho y uống thuốc, hôm nay y có cuộc hẹn thảo luận chuyện NH thương nghiệp với Liễu Diệp Thiên.

Liễu Diệp Thiên có khách, Lâm Tuyền đi tới chỗ Trần Tấn trước, Hướng Kiệt ở trong văn phòng liếc thấy xe của Lâm Tuyền, liền *** ton chạy tới:

- Mời tổng giám đốc Lâm tới văn phòng tôi ngồi, thị trưởng Liễu có khi phải đợi một lúc.

Hắn vừa mới dứt lời thì Liễu Diệp Thiên được thư ký báo tin cũng đi vào:

- Là lão La của cục thương mại, ông ta chứa rầy rà, đại khái là vì thấy cậu nên nói vài câu đã xong chuyện rồi.

Người trong văn phòng thấy thị trưởng đi vào đều đứng cả dậy.

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Không làm ảnh hưởng tới lão Tiền tiếp cận lãnh đạo đấy chứ?

Bảo Trần Tấn gặp lại sau, theo Liễu Diệp Thiên rời văn phòng.

Khi Trương Quyền tại vị, Lâm Tuyền chưa một lần bước chân vào tòa nhà chính phủ, nhân viên bình thường không biết y là ai, chỉ thấy thị Liễu Diệp Thiên xoay người rẽ khỏi cửa có võ vai Lâm Tuyền, đi song song với y, những người chìm đắm trong quan trường sao không hiểu chi tiết nhỏ đó có nghĩa gì, bọn họ đều đổ xô tới, bao vây Trần Tấn hỏi Lâm Tuyền là ai?

Lòng hư vinh của Trần Tấn được thỏa mãn vô cùng, lại chẳng phải là người chững chạc cẩn trọng, quan hệ của Lâm Tuyền cùng Trần gia, để bọn họ biết tốt hơn, không nghĩ nếu chuyện lan ra, cũng có ảnh hưởng không tốt, làm người ta nghi ngờ năng lực của hắn, Trần Tấn mỉm cười chỉ Hướng Kiệt:

- Chủ nhiệm Hướng biết đấy.

Hướng Kiệt quét mắt nhìn khắp phòng hừ một cái, không nói lời nào gật đầu với Trần Tấn rồi đi ra ngoài, người trong văn phòng thấy Hướng Kiệt phát quan uy, đều thấy cut hứng, quay về chỗ ngồi.

Lâm Tuyền tới văn phòng Liễu Diệp Thiên, vừa đặt mông xuống thì Hướng Kiệt đi vào rót nước, cười nói:

- Ai dám để chủ nhiệm Hướng rót nước cho chứ?

- Tổng giám đốc Lâm về sau nếu thường xuyên tới đây, tôi chuẩn bị cho anh chén trà riêng, để trong văn phòng của tôi.

Hương Kiệt rót trà xong là khép cửa rời phòng.

Lâm Tuyền cầm chiếc chén bằng gốm với họa tiết màu xanh nhạt, đơn giản mà tinh xảo, không hiểu sao Hương Kiệt biết sở thích của mình, đúng là người rất biết nghiên cứu lòng người, nhấp một ngụm khê gặt gù, nói:

- Ủm, trà không tệ, thị trưởng Liễu, vấn đề ngân hàng thương nghiệp có manh mối rồi sao?

- Có rồi thì tìm cậu làm gì?

Liêu Diệp Thiên thấy Lâm Tuyền chỉ khen trà không khen chén, thầm nghĩ Trần Nhiên ảnh hưởng tới Lâm Tuyền thật lớn, mong Trần Tấn chắc phác hơn một chút.

- Thị trưởng Liễu có tính toán gì, nói ra để cho tôi mở mang đầu óc đi.

- Cậu không định trực tiếp can dự vào à? Nh thương nghiệp địa bàn không lớn, với Liên hợp Tỉnh Hải mà nói thì đâu khó khăn gì?

Lâm Tuyền mặt mày nhăn nhó nói:

- Ài thời buổi này cả nhà địa chủ cũng chẳng có lương thực dư, phía Tân Bắc liền một lúc phải bỏ ra 1.5 tỷ, thêm vào Tân Liên Hợp nữa, danh nghĩa do Thiên Tinh Hồ khai phát, tiền vẫn do chúng tôi trả, trước kia người ngân hàng thấy tôi cười toe toét, giờ thành tôi thấy họ phải xun xoe rồi.

341. Q.8 - Chương 3: Mật Mưu (2)

Liêu Diệp Thiên tất nhiên không dễ tin lời y:

- Lợi nhuận vợ vét được từ MSMM đâu rồi?

- Đừng nhắc tới nó.

Lâm Tuyền nhú mày:

- Tích trữ hàng tại Frankfurt cần khoản tiền lớn, không phải 800 triệu hay 1 tỷ giải quyết được, vì chuyện này mà ba phó tổng giám đốc của tôi bị kẹt bên đó, làm tôi bù lu công việc ...

Liêu Diệp Thiên cắt ngang:

- Nói tính toán của cậu đi, còn kể khổ thì gặp bí thư Cảnh ấy.

- Hà, Liên hợp Tỉnh Hải không thể tiếp nhận được, nếu không Trương Quyền khả năng sẽ chơi trò tiêu dao tới cùng với chúng tôi, như thế thì khéo quá hóa vụng, mọi người khóc không nổi, cười chẳng xong.

Liêu Diệp Thiên gạt đầu ra hiệu Lâm Tuyền nói tiếp.

- Tổng cty XD vì gom tiền xây dựng Thế Kỷ thành, trừ vay ngân hàng còn vay khoản tiền lớn từ quỹ đầu cơ, đây toàn là khoản vay ngắn hạn, tôi ước tính những khoản vay này đều tới hạn trong thời gian dự kiến mở cửa giao dịch của Thế Kỷ thành, thông qua tiền đặt nhà để hóa giải áp lực tài vụ. Đường lối của bọn họ là thế này, trước tiên xây dựng khu trung tâm, sau đó dần phát triển về phía đông nam.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Không may là kế hoạch của bọn họ trùng với bố trí chúng ta, đợi khi chúng ta thực hiện, không hiểu bọn họ sẽ xử lý chúng ta như thế nào đây.

- Ô, ổn định địa ốc, lợi ích người dân, chính phủ không thể lừa dối nhân dân được. Không ổn định được giá nhà, tôi làm thị trưởng cũng thấy hổ thẹn, Trương Quyền chỉ có thể kêu xúi xẻo, trách ai được.

- Nh phát triển tỉnh có lẽ ý thức được Tỉnh Hải sẽ có hành động rồi, tổng cty XD khó qua ải được, bọn họ sẽ không tiếp nhận khoản vay 1.8 tỷ kia nữa.

Lâm Tuyền nghiêm nghị nói:

- Thị trưởng Liễu nếu không sợ bị chửi mắng một vài năm thì khoản vay đó do Đầu tư Nam Cánh gánh, dù sao chúng ta làm việc có quang minh chính đại tới đâu, trong mắt những kẻ dơ bẩn thì đều biến thành bẩn thỉu hạ lưu, đại khái Trương Quyền nghĩ chúng ta định hi sinh Đầu tư Nam Cánh rồi.

- Nhưng Đầu tư Nam Cánh lấy đâu ra nhiều tiền như thế để mua lại khoản vay này?

- Đầu tư Nam Cánh có cổ phần của Thiên Tinh Hồ, Đông Đô, Hòa Hoàng, cả ba nhà bỏ tiền ra thì có thể mua được, thiếu thì vay thêm NH phát triển. Đầu tư Nam Cánh sẽ rút cổ phần khỏi Thiên Tinh Hồ, Trương Quyền sẽ càng khẳng định chúng ta triệt để hi sinh Đầu tư Nam Cánh.

Liễu Diệp Thiên ồ một tiếng:

- Đầu tư Nam Cánh rút cổ phần là chuẩn bị cho Tinh Hồ hệ chính hợp sát nhập à? Tôi sắp được chứng kiến một quái thú quật khởi rồi, đúng là hồi hộp.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Thực ra tiền mua lại cổ phần của Đầu tư Nam Cánh do Đông Đô gánh vác, tăng tỉ lệ cổ phần của họ ở Tinh Hồ sau này.

Tới nay nhân khẩu cư ngụ thực tế của Tân thành Nam Cánh là 80.00 người, quy mô cư trú 100.000, có thể nói đã thành công rực rỡ.

Kiến trúc chủ thể của Tân thành Nam Cánh đã hoàn thành, tài sản của Đầu tư Nam Cánh đã chuyển hóa thành sản nghiệp công cộng trong thành phố, phương hướng kinh doanh cũng là dần chuyển sang kinh doanh sản nghiệp công cộng này, giữa Đầu tư Nam Cánh và Thiên Tinh Hồ không cần phải nắm cổ phần chéo của nhau nữa.

Nhưng Đầu tư Nam Cánh muốn rút khỏi Thiên Tinh Hồ là chuyện không đơn giản chút nào, mấy năm qua Đầu tư Nam Cánh hấp thụ tài nguyên chính phủ, hiện sở hữu tài sản trên ba tỷ, muốn đem tài sản này rút ra, phải được tỉnh phê duyệt. Liễu Diệp Thiên đành kết hợp cả chuyện rút cổ phần và chính hợp NH thương nghiệp thành phương án chính thể báo lên tỉnh.

Tỉnh trả lời Đầu tư Nam Cánh không có năng lực xử lý số tài sản xấu do khoản vay 1.8 tỷ kia gây ra, Cố Hiểu Linh báo cáo lên tỉnh :” Đầu tư Nam Cánh thành công tạo dựng lên Tân thành Nam Cánh, Thế Kỷ thành nằm ở phía đông Tân thành Nam Cánh, nếu khoản vay đó thành tài sản xấu, Đầu tư Nam Cánh hoàn toàn có năng lực tiếp nhận hạng mục Thế Kỷ thành.”

Đương nhiên đám Trương Quyền không tin lời Cố Hiểu Linh, nếu trong đó có bồ bèo gì, chắc chắn do mấy công ty phía dưới Liên hợp Tỉnh Hải tiếp nhận, làm gì tới tay Đầu tư Nam Cánh. Nói cho cùng Đầu tư Nam Cánh chẳng qua là công cụ trong tay Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên thôi, cũng giống như tổng cty XD là công cụ trong tay bọn chúng, lợi ích thì về Lệ Cảnh vậy.

Tuy phương án vẫn đang thảo luận, nhưng phong phanh truyền ra khiến Trương Quyền cảm thấy rét run rồi.

Tháng 7, cục giám sát NH tỉnh cùng thành phố Tỉnh Hải đồng thời định ra tiêu chuẩn nghiêm ngặt về mở cửa giao dịch địa ốc và khoản vay đầu tư địa ốc, liên tục xử lý hai chủ đầu tư bán nhà khi chưa được phép, xử phạt cực nghiêm, hủy tư cách chủ đầu tư.

Mặc dù không trực tiếp nhắm vào tổng cty XD, nhưng khiến kế hoạch mở cửa giao dịch trước của Thế Kỷ thành chết trong trứng nước.

Nhưng đây mới chỉ là bước đầu tiên của một loạt biện pháp hạn chế tăng trưởng nóng của địa ốc sau này. Chính phủ đang tranh thủ thời gian tiến hành công tác tái định cư, quy hoạch khoản đất rộng 2000 mẫu gần khu công nghiệp Nam Cảng để khai phát nhà ở thương phẩm nhỏ.

Trước năm 2001, giá nhà ở tăng vọt trừ nhân tố xã hội, còn do kết cấu nhà ở bất hợp lý gây ra, sau năm 2001, chủ đầu tư đều hướng chuyển hướng khai phát nhà cỡ lớn trên đất đai có hạn, cố gắng ít khai phát nhà ở nhỏ.

- Muốn tăng thêm 4000 căn nhà cỡ nhỏ?

Chu Văn Thiên ngạc nhiên nhìn Lâm Tuyền:

- Thế chẳng phải nói ba công ty chúng ta phải đem tinh lực chuyển hết sang mảng này?

- Trừ đất do chính phủ đưa ra, Tân thành Nam Cảng cũng khai phát 2.000 nhà cỡ nhỏ, dùng để điều chỉnh kết cấu nhà ở tại Tân thành Nam Cảng.

Lâm Tuyền trả lời.

- Chắc chắn, một khi tin tức chính thức đưa ra, giá nhà ở tại Tỉnh Hải sẽ tụt ngay xuống. Mà tình thế bây giờ đang tốt lắm mà, có cần phải đi theo bước tiến của chính phủ không.

- Chủ động luôn tốt hơn.

Lâm Tuyền đang hoảng nói:

- Một doanh nghiệp thành công không phải chỉ biết theo đuổi lợi nhuận hợp lý, mà còn phải gánh vác trách nhiệm xã hội nên có, đừng nghĩ câu này tôi chỉ nói mồm. Trong tay mọi người có đầy đủ con số thống kê để suy đoán ra nhu cầu nhà ở nhỏ tại Tỉnh Hải, chúng ta chủ động giúp chính phủ hạn chế giá nhà cũng phù hợp với nhu cầu thị trường, vả lại ba công ty chúng ta gần như đã tới giai đoạn kết thúc hạng mục Thế Kỷ thành, lúc này hạn chế giá nhà sẽ giảm bớt nguy hiểm cho những hạng mục tiếp theo của chúng ta.

Lưu Hoa Đông trầm ngâm:

- Năm ngoái chúng ta đã có hành động kiềm chế giá nhà, khiến thị trường địa ốc Tỉnh Hải tăng trưởng chậm hơn thành phố xung quanh, thậm chí Trì Châu có kinh tế tụt hậu so với Tỉnh Hải năm năm cũng sắp đuổi kịp rồi, một khi địa ốc Tỉnh Hải thành điểm trung về giá, mà xung quanh tăng trưởng đột biến thành đầu tư nguy hiểm, những kẻ đầu cơ tích trữ liệu có tràn vào Tỉnh Hải, nếu thế nỗ lực hai năm qua của chúng ta thành công hiển cho những kẻ đó à?

- Vậy chúng ta phải có tự tin đánh một trận chiến bảo vệ thánh phố, tôi nghĩ mọi người cũng có cảm tình với thành phố này, không dễ kẻ khác làm cản.

Lâm Tuyền nói câu này với chính khí ngùn ngụt, dè dặt tiếp đó thêm vào một câu:

- Muốn làm cản cũng phải để chúng ta làm.

- Tôi chỉ quan tâm hỏi thêm một câu mà cậu muốn tôi sặc khói chết à?

Lưu Hoa Đông sặc khói thuốc, ôm ngực ho tới chảy nước mắt, chỉ Lâm Tuyền:

- Chỉ cần cậu có kế hoạch ứng phó với quỹ đầu cơ đó thì chúng tôi không có ý kiến gì. Con người sống ngoài tiền còn phải kiếm cái thanh danh cho đẹp đẽ, đúng không?

Khổng Lập Dân mỉm cười gật đầu, ông ta và Lưu Hoa Đông quen biết mấy chục năm, tán thưởng thái độ phóng khoáng về tiền tài này:

- Chúng ta chủ động xuất kích ít nhất khả năng thích ứng với chính sách sẽ hơn xa nhà đầu tư khác, một khi bước qua kỳ quan sát, sẽ nhanh chóng rơi vào chiến loạn, lúc ấy thì chúng ta đã nắm tiên cơ rồi.

342. Q.8 - Chương 4: Lâm Minh Đạt Nổi Giận

Mặc dù phải qua một thời gian nữa mới thấy rõ thay đổi thị trường từ biện pháp nghiêm khắc gần đây của Tỉnh Hải, những những chủ đầu tư ít nhiều cảm thụ được gió lạnh đang tràn về. Trương Quyền là phó bí thư thành ủy, càng hiểu rõ hành động của chính phủ, thời gian qua không có lúc nào lòng mày giãn ra được, từ sự kiện tuyển cử cho tới nay chỉ ba tháng, sợ hãi, lo âu, mệt nhọc làm ông ta già đi rất nhiều.

Tháng 11 này Thế Kỷ thành sẽ đem bán một chung cư cao tầng, chỉ cần tiêu thụ thành công, ít nhất thu hồi được 1.2 tỷ, nhưng với chính sách địa ốc hiện giờ của Tỉnh Hải, cứ như đều nhắm vào tổng ct XD, khiến mỗi bước đi của Thế Kỷ thành gian nan vô cùng.

Trương Quyền hồi tưởng lại kinh nghiệm làm việc với Cảnh Nhất Dân mấy năm qua, thấm thía bảo con trai:

- Con người sống không được mềm yếu, ba và ông ta cộng sự với nhau, ba luôn nhẫn nhịn, khiến ông ta được nước lấn tới, giờ ba rơi vào cảnh này rồi, ông ta còn muốn truy đuổi tới cùng.

Trương Giai Minh thì cười mỉa mai:

- Bất kỳ ai muốn thao túng thị trường cũng chỉ uống công thôi, Cảnh Nhất Dân có thể đưa ra chính sách, nhưng không thể bắt các chủ đầu tư thực hiện theo, những chủ đầu tư có thể quyết định hướng đi của thị trường ai lại mong giá địa ốc sụt giảm? Đám Khổng Lập Dân, Lưu Hoa Đông cũng sẽ không tiếp tục chấp nhận cho Cảnh Nhất Dân thao túng thị trường đàn áp chúng ta đâu.

Trương Quyền, Trương Giai Minh cho tới giờ vẫn cứ nhận định Lâm Tuyền chẳng qua chỉ là con rối do Cảnh Nhất Dân đẩy ra sân khấu, nhưng tính toán quy mô của Liên hợp Tỉnh Hải, bọn chúng nhận định đứng sau lưng Lâm Tuyền không chỉ có một mình Cảnh Nhất Dân, điều đó càng dễ lý giải vì sao Cổ Hiến Chương lại coi trọng Trần gia như vậy, còn Lâm Tuyền chẳng qua chỉ là tên quan thương mà thôi, giống như Trần Minh Hành luôn phải phụ thuộc vào Trương Quyền, Trương Quyền cho rằng Lâm Tuyền chưa tới 30 còn lâu lắm mới tới thời kỳ đủ lông đủ cánh, ít nhất 10 năm nữa mới đủ tư cách để ông ta phải nhìn nhận như một đối thủ, kẻ tự phụ như Trương Giai Minh càng không muốn tin vào vai trò của Lâm Tuyền còn ít tuổi hơn cả mình.

Nhận thức của bọn chúng cũng do Trần Minh Hành cố tình lôi kéo sự chú ý khỏi Lâm Tuyền, cũng vì cha con chúng không tiếp xúc chính diện với Lâm Tuyền, không biết sự ưu tú của y.

Bọn chúng không cho rằng Cảnh Nhất Dân chỉ dựa vào mối chính phủ có thể thao túng thị trường thời gian dài, tất nhiên không nhìn thấy cạm bẫy phía trước.

Lâm Tuyền cũng không biết mình làm việc này xuất phát từ tình cảm với Tỉnh Hải, hay là vì đặt bẫy tổng cty XD, một khi kế hoạch thành công, kỳ thực Lệ Cảnh tổn thất lớn nhất, dù sao Lệ Cảnh là đại cổ đông của tổng cty XD, không hiểu Trần Vũ sẽ có phản ứng thế nào?

Khi Lâm Tuyền còn đang do dự thì nhận được điện thoại từ Đinh Hương Vinh ở La Nhiên, nói cha y nổi trận lôi đình đập hỏng xe của bí thư huyện ủy huyện Cùng Nghĩa gần La Nhiên.

Lâm Tuyền nhận được điện thoại mà tái mặt, không hiểu rốt cuộc ở Cùng Dư phát sinh chuyện gì, y chỉ lo cha mình bị làm sao không, y đã tới phía tây, ở đây nhiều quan viên hành vi dã man, không phải kiêng dè nhiều như ở phía đông.

Đinh Hương Vinh báo cáo qua điện thoại:

- Xã giáo dục không đủ người, hỗ trợ giáo dục còn chưa tới Cùng Dư, đầu năm thầy Lâm đi qua Cùng Dư, dọc đường nhìn thấy một lớp học bị mưa lớn cuốn trôi, số lớp còn lại trong trường đều nguy ngập, vì tình hình đặc thù này, thầy Lâm đặc biệt gửi cho huyện Cùng Dư 300.000 xây trường học. Mấy ngày trước La Dân cùng thầy Lâm tới trường học đó, ai ngờ vẫn y nguyên, chỉ có lớp học bị sập là được dọn dẹp, nghe nói huyện Cùng Dư lấy 300.000 kia mua cho bí thư huyện ủy một chiếc xe Pajero, thầy Lâm liền vác búa tới huyện ủy đập tan nát chiếc xe, không ai dám ra can, thầy Lâm về huyện La Nhiên rồi phía Cùng Dư vẫn không ai ra mặt.

- Mặc xác Cùng Dư, ba tôi có làm sao không?

Lâm Tuyền cố dần lửa giận xuống, nhưng vẫn không khác gì quát vào điện thoại:

- Thầy Lâm về La Nhiên không được khỏe, bệnh viện huyện kiểm tra qua, nói do quá tức giận ảnh hưởng tới gan, sáng truyền dịch, giờ đã đỡ hơn rồi.

- Hừ, ngày mai tôi tới La Nhiên, anh thông báo trong nội bộ thôi, đừng để phía chính phủ địa phương biết.

Giọng Lâm Tuyền lạnh lùng, cảnh làm việc của chính phủ Cũng Dư làm người ta thất vọng.

Lâm Tuyền gấp điện thoại, gọi cho Lâm Minh Đạt, nghe giọng cha mình khàn đặc, mỗi mệ, Lâm Tuyền rất lo:

- Ba, hay là ba về Tỉnh Hải một thời gian trước. Mẹ cứ than vãn ba quên cái nhà này rồi, chuyện ở đó tạm thời giao cho anh Đình đi.

- Ba con không yếu đuối như vậy đâu, chuyện bên này không thể cứ dồn cả lên người Hướng Vinh được, nghĩ lại càng thấy hận, chỉ là đập cái xe cũng tiếc.

-Đập là đúng, không đập không làm bọn họ sáng mắt ra, số tiền này con sẽ bù cho quỹ.

Lâm Tuyền hơi áy náy:

- Con không đủ quan tâm tới quỹ giáo dục, mai con sẽ tới La Nhiên.

Chuyện Lâm Minh Đạt nổi giận đập xe, Lâm Tuyền không nói với trong nhà, thời gian qua sống không có Phương Nam, Lâm Tuyền mới nhận ra mình dựa dẫm vào cô thế nào, chiếm dụng quá nhiều thời gian của cô, trong khi đó còn Tiểu Tư Vũ nữa, nên Lâm Tuyền cố gắng không an bài Phương Nam đi công tác với mình, để cô có thời gian ở bên cạnh Tiểu Tư Vũ, lần này đi La Nhiên điều kiện gian khổ, Lâm Tuyền tất nhiên càng không nỡ để Phương Nam đi cùng.

Ngày hôm sau Cố Lương Vũ dậy sớm tới Tỉnh Hải, nhà hần và Phan Xuân Bình cùng ở Loạn Huyện, chỉ cách La Nhiên mỗi huyện Cũng Dư, Lâm Tuyền thông báo cho hần hôm qua, muốn hần đi cùng tới La Nhiên.

Ngoài ra Lâm Tuyền còn triệu tập đám học sinh của mình, không chỉ có Trương Giới, Văn Nhân, Tiêu Ly Ly còn cả những sinh viên theo học ĐH Tỉnh Hải.

Đám Tiêu Ly Ly bị Lâm Tuyền tuyển hành hạ suốt một năm ở Trung học Tinh Hồ, thế nào lại dám nghiên, nên cùng thi vào học viện thương mại để theo Lâm Tuyền, nhưng bọn họ phát hiện Lâm Tuyền xỉ nhục nghiêm trọng cái danh “thầy giáo ác ma”, môn kinh tế thông luận của y, dù tới giờ rồi trong lớp chỉ có chừng 10 sinh viên, y vẫn bình thản giảng bài, chỉ cần sinh viên có mặt tiết học cuối cùng là đều qua được, ai nộp một bài luận đều có điểm tốt.

Tất nhiên vì y giảng bài theo kiểu nhảy cóc, nội dung không có trong giáo trình lại quá nhiều, ít ai có thể hiểu được từ đầu tới cuối.

Lâm Tuyền mỗi lần đi dạy đều có xe đưa xe đón, giảng viên trong trường đi xe đă tiền không ít, nhưng trẻ tuổi đẹp trai như y lại không nhiều, thêm vào nhiều người hoài nghi y chính là tình nhân bí mật của Trần Phi Lăng, tiết của Lâm Tuyền thường có mỹ nữ khoa khác tới, mà nơi nào có mỹ nữ thì có kẻ theo đuổi, Lâm Tuyền giảng bài thì sinh viên ngồi tràn ra ngoài hành lang, nhiều giáo viên trong trường bắt mắt với Lâm Tuyền, nhưng làm gì được y? Trần Dục có điên mới vì chuyện này ước thúc Lâm Tuyền.

Tiêu Ly Ly thấy thương thay cho những mỹ nữ theo đuổi thầy Lâm, cô và Văn Nhà đều là mỹ nữ hiếm có, nhưng trước kia ở Trung học Tây Trạch vẫn thế thắm thế nào. Bây giờ đăi ngộ cũng không khá hơn, hiển nhiên Lâm Tuyền kỳ vọng vào họ hơn xa những học sinh khác của y. Cũng có những sinh viên khác khâm phục kiến thức sâu rộng của Lâm Tuyền, một số sinh viên ưu tú luôn có mặt trong những giờ giảng của y, Lâm Tuyền đều nhớ mặt bảo trường học tạo điều kiện thuận lợi hơn cho bọn họ.

343. Q.8 - Chương 5: Thái Độ Phía Nam Phong

Lâm Tuyền trước kia chẳng hỏi tới chuyện quỹ giáo dục mấy, thời gian qua lại bận bịu, vậy mà đột nhiên bỏ hết công việc ở đó chạy tới La Nhiên, làm Cổ Lương Vũ nghi ngờ xã giáo dục phát sinh chuyện trọng đại, khi tới Tĩnh Hải mới được biết nguyên do.

- Trước kia tổng giám đốc và chủ tịch Khổng kiên trì để quỹ giáo dục tự thao tác, chứ không chỉ gửi tiền cho cơ cấu phúc lợi công lập, chẳng phải lo tới loại tình hình này rồi sao?

Cổ Lương Vũ thở dài:

- Hiện sự nghiệp công ích trong nước nằm dưới sự quản lý gián tiếp của nhà nước, chuyện tiền từ thiện bị chính phủ đường địa ăn chặn quá nhiều, chuyện ở Cung Dư cũng không phải là cá biệt.

Lâm Tuyền có nhận thức tỉnh táo về hiện trạng trong nước, chẳng có tâm tình hận đời oán thế, giọng rất bình đạm:

- Chuyện Cung Dư phải giải quyết ra sao, hay thông báo cho chính phủ cấp cao hơn?

- Còn làm thế nào được, cải biến hiện trạng trách nhiệm không phải trách nhiệm của thương nhân. Tối đó xem ý kiến của ông già, làm sao để ông nguôi giận là được thôi.

Sự nghiệp công ích trong nước có thể nói ở tình cảnh đáng xấu hổ, công trình hi vọng do quỹ thanh niên làm ra được toàn quốc, thậm chí toàn thế giới chú ý, quy tụ lực lượng tất cả các giới trong xã hội, vậy mà năm ngoái được quyền tặng có 10 triệu, không hiểu người trong nước đối diện với con số này thế nào?

Liên hợp Tĩnh Hải, Đông Đô cho tới cuối năm ngoái đã đầu tư vào quỹ công ích Tây Trạch hơn 100 triệu. Cho dù năm nay, áp lực tài chính rất lớn, Lâm Tuyền vẫn lệnh cho chi nhánh Tĩnh Hồ ở Kiến Nghiệp xử lý một số tài sản rải rác của y, chuyển cho quỹ mấy chục triệu.

So với những thương nhân lạnh lùng khác, Lâm Tuyền tuy bề ngoài hà khắc lạnh lùng, nhưng y có lửa nóng trong tim, đại khái chỉ có người ở bên cạnh y mới hiểu điều này, tính cách đó tạo ra từ thân thể phức tạp cùng hoàn cảnh sinh hoạt phức tạp không kém tạo nên, có lẽ y cần một cuộc sống thật đơn giản. Cổ Lương Vũ đang nghĩ thì không ngờ Lâm Tuyền đốt lửa lên mình:

- Lão Cổ, khi nào đưa chị Cảnh về thăm nhà đây?

Cổ Lương Vũ bỏ được cổ chấp trong lòng, ly hôn với Tiền Lan, hiện giờ chính thức cùng Cảnh Lệ Lệ tới với nhau, nghe vậy cười khở:

- Tôi không ở nhà nhiều năm, chuyện trong nhà rơi hết lên người Tiền Lan, mẹ tôi nằm giường bảy tám năm cũng do cô ấy một tay chăm sóc. Tôi gọi điện về nhà mấy lần, lần nào cũng bị chửi tối mặt, tên Trần Thế Mỹ như tôi, giờ còn dám vác mặt về nhà nữa sao?

- Chuyện tình cảm không thể phức tạp, nếu không hai đầu đều khổ.

Lâm Tuyền nghĩ tới chuyện giữa mình và Phương Nam, cảm khái nói:

- Tổng giám đốc đúng là thấu triệt.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Rối tung rối mù, tôi thấu triệt được cái gì chứ? Tâm tư phụ nữ không phải con số có thể phân tích, căn bản không tìm ra chút logic nào trong đó.

Lâm Tuyền cũng hiểu, Phương Nam sớm đã hòa nhập vào công tác, sinh hoạt, có thể nói thành huyết mạch của y, y thực sự không thể thiếu Phương Nam. Nhưng Thư Nhã là một loại sinh hoạt đơn giản khác mê hoặc y, không chỉ bao hàm tình cảm thiếu niên, ở bên cạnh Thư Nhã, y không phải lo nghĩ bất kỳ điều gì.

Buổi sáng ngồi máy bay từ Tĩnh Hải tới thành phố Xuân Giang, chuyến bay này chỉ có loại máy bay cỡ nhỏ, bay trên không rung lắc dữ dội, tiếng ồn lại lớn, làm tai Lâm Tuyền ù mất nửa ngày.

Rời máy bay không khác gì được giải thoát, Lâm Tuyền nhìn thấy Đinh Hương Vinh với khuôn mặt tiêu tụy đợi ở cửa ra vào.

Xuân Giang là nơi tập trung lưu thông vật tư phía đông tỉnh Tây Cương, kinh tế phát triển hơn nhiều so với địa khu Nam Phong, Khai Nguyên, người Tỉnh Hải tới đây làm ăn khá nhiều, mỗi tuần có một chiếc máy bay.

Đinh Hường Vinh đi nhanh tới chào hỏi:

- Máy bay trễ gần một tiếng, làm tôi lo quá.
- Không có gì phải lo hết, tỉ lệ tai nạn máy bay trong nước thấp lắm, theo tỉ lệ mà nói an toàn hơn đi tàu hỏa, ô tô nhiều. Lát nữa mới đáng lo.

Lâm Tuyền mỉm miệng không kiêng kỵ gì cả:

- Mọi người đi cả đêm đấy à?
- Tối qua tới đây, chiếc Santana đang bảo dưỡng, tôi và Tiểu La đi tàu hỏa, mọi người phải đi tàu hỏa tới thành phố Nam Phong, đến đó mới có xe đi tiếp.
- Mọi người ngủ ở phòng chờ một đêm hả?

Đinh Hường Vinh cười ha hả:

- Các cô tiếp viên hàng không đi qua đi lại rất nhiều, không có gì oán trách cả.

La Dân thư ký của Đinh Hường Vinh tuổi tương đương Lâm Tuyền, người La Nhiên, vốn là nhân viên cứu đói của huyện La Nhiên, cuối năm ngoái từ chức sang làm thư ký cho Đinh Hường Vinh.

Lâm Tuyền thấy La Nhiên nhìn đám Tiêu Ly Ly ở sau lưng mình thì giới thiệu:

- Đó là học sinh của tôi ở ĐH Tỉnh Hải, lần này dẫn bọn chúng tới La Nhiên để biết thêm về cuộc sống bên ngoài, sau đó giao cho thầy Lâm Cẩm Nam, thầy ấy có đề tài nghiên cứu ở Loan Huyện, lần này tôi tới đây sẽ vòng qua bên đó.
- Có phải là hạng mục cứu đói ở Loan Huyện?
- Đúng thế, thầy Lâm nhắc với tôi chuyện này mấy lần rồi, nhưng không có thời gian, thật có lỗi với ông.

Đinh Hường Vinh đã an bài sẵn rồi, trên đường không trì hoãn nhiều, tới Nam Phong thì đã là hai giờ chiều, ngồi trên toa tàu ngọt ngào suốt ba tiếng liền, tấm thân béo mập của Phan Xuân Bình như chảy ra lớp mỡ, xuống tàu rồi mặt trắng bệch phờ phạc. Lâm Tuyền vô lương tâm nói:

- Anh muốn giảm béo còn gì nữa, đi vài chuyến nhất định có hiệu quả.

Phan Xuân Bình cảm thấy mình thở ra nhiều hơn hít vào rồi, cầm chai nước khoáng lạnh tu ừng ực:

- Tôi đâu có chịu nóng giải như tổng giám đốc, cái tấm thân này còn hơn cả áo bông mùa đông, cứ thử tượng tượng mùa hè mặc ba cái áo bông xem.

Đợi một lúc cho dòng người đông đúc tản đi mọi người mới tới lối ra. Từ Lan đứng ở cổng, nhìn thấy bọn họ đưa tay vẫy liên hồi, đứng bên cạnh còn có một người trung niên tuổi trên 40, mặc áo sơ mi cộc tay màu xám, vóc dáng cao lớn, thần khí đầy đủ.

- Đó là Chu Học Nhân, bí thư huyện ủy La Nhiên, tôi không biết ông ta cũng tới, nói không chừng nghe được tin tức từ đâu đó.

Đinh Hường Vinh nhỏ giọng giới thiệu với Lâm Tuyền, đi nhanh tới bắt tay Chu Học Nhân:

- Bí thư Chu sao cũng tới đây?
- Ngài Lâm tới La Nhiên, tôi không tới Xuân Giang đón đã là thất lễ rồi.

Chu Học Nhân nắm lấy cả hai tay Lâm Tuyền:

- Công hiến của ngài Lâm với huyện La Nhiên còn hơn mười năm công tác của tôi, tôi xin đại biểu ho 300.000 người dân La Nhiên cảm ơn.

Lâm Tuyền thăm nghĩ Chu Học Nhân chắc hẳn biết chuyện cha y đập xe rồi, vậy mà mặt vẫn tỏ ra thản nhiên không có gì, y cũng khách sáo theo lệ:

- Không dám, không dám, từ chỗ cha tôi, đượ nghe tới tiếng tằm bí thư Chu, vốn định lần này tới bái phỏng, không ngờ để bí thư Chu tới tận đây.
- Hà ha, Từ Lan tới huyện ủy mượn xe tôi mới biết hôm nay ngài Lâm sẽ tới, không để cô ấy thông báo đã tới đây, mong ngài Lâm không thấy đường đột.

Từ thành phố Nam Phong xuống huyện La Nhiên phải đi chừng 100 km nữa, mọi người tìm một nhà hàng ăn cơm trước, không biết đó là tác phong nhất quán của Chu Học Nhân hay là đón ý Lâm Tuyền, bữa tối rất đơn giản, còn do ông ta bỏ tiền túi ra mời khách.

Ăn cơm tối xong cũng không ở lại Nam Phong, mọi người lên đường ngay trong đêm, một chiếc Santana một chiếc xe Jeep miễn cưỡng chở hết người, đường đi không tốt, quá nửa là đường núi, tận 11 giờ tối được La Nhiên.

Tới nơi mới biết Lâm Minh Đạt có chuyện đột xuất xuống xã rồi, liên hệ không được, Lâm Tuyền dở khóc dở cười, không ngờ cha mình còn tinh lực dư thừa như thế.

Trên đường đi Chu Học Nhân không một lời nói tới sự kiện cha y đập xe, nói không chừng thành phố Nam Phong có ý dìm chuyện này xuống, bảo vệ tên bí thư khốn kiếp kia cũng chưa biết chừng. Quý Tây Trạch đi làm chuyện công ích, không phải xuống địa phương ra oai, chỉ cần cha y không có ý kiến, y cũng lười động não, dù sao tình hình trong nước là thế, nếu tức thì tức đến tận vào quan tài cũng chưa hết tức.

344. Q.8 - Chương 6: Lâm Tuyền Bất Mãn

Bọn họ tới khu chiều đãi huyện ủy, Phan Xuân Bình kêu xương cốt rời cả ra rồi, tới nơi đã vào ngay phòng ngủ, đám Tiêu Ly Ly tuy cũng mệt, nhưng nhờ nhiệt tình và hưng phấn của tuổi trẻ vẫn cảm cự được.

Ở nơi lạ, Lâm Tuyền ngủ không ngon, vừa có ánh sáng chiếu vào phòng là đã thức dậy, mở cửa sổ ra đón ánh nắng chan hòa, tới La Nhiên, không khí núi rừng xưa tan hoàn toàn cái nóng mùa hè, đêm ngủ còn phải đắp thêm một cái chăn chiên nhỏ, Lâm Tuyền ngồi ở bệ cửa sổ hút thuốc, ngắm nhìn non xanh núi biếc trước mắt.

Huyện thành La Nhiên rất nhỏ, khu chiều đãi xây dựng ở vị trí cao nhất huyện thành, có thể phóng mắt bao quát hết huyện thành rộng chỉ bốn năm kilomet vuông, chẳng có một xí nghiệp nào, không có ô nhiễm, không khí trong lành.

Kinh tế toàn huyện dựa cả vào du lịch, chăn nuôi, khai khoáng, năm 2004, thu nhập tài chính huyện mới 50 triệu.

Không khí tươi mát, nhiệt độ vừa phải, tuy tỉnh rồi nhưng Lâm Tuyền chỉ muốn ngồi một chỗ, nghĩ lấy một cái ghế tựa đặt ngoài sân rồi nằm đọc sách là tuyệt nhất, mong muốn của Lâm Tuyền chỉ nhỏ nhoi thế thôi mà không được, Cố Lương Vũ tới bảo Đinh Hương Vinh tới.

Lâm Tuyền xem đồng hồ, còn chưa tới 6h 30. Đinh Hương Vinh và Từ Lan đều chưa ăn sáng, tranh thủ thời gian vừa ăn vừa báo cáo tình hình vận hành quỹ Tây Trạch thời gian qua. La Dân đi vào nói Chu Học Nhân dẫn lãnh đạo huyện ủy tới, nói muốn đưa Lâm Tuyền đi tham quan tình hình kiến thiết trường học công ích, có cả người của ĐTH Nam Phong.

Lâm Tuyền nhú mày lại, người huyện La Nhiên nghĩ mình có thời gian rảnh rồi thế sao, không chút khách khí nói:

- Tôi tới đây không phải để tuyên truyền.

Đinh Hướng Vinh hơi xấu hổ, Chu Học Nhân không biết tính cách của Lâm Tuyền, làm thế này không khỏi khiến Lâm Tuyền thấy lãnh đạo La Nhiên là những kẻ không biết điều, hần nói:

- Để tôi đi giải thích cho huyện ủy.

Chuyện này phát sinh ở Củng Dư, không liên quan tới La Nhiên, thái độ né tránh của Chu Học Nhân, khiến Lâm Tuyền không hài lòng, giờ kéo cả ĐTH tới, hần có ý dùng mấy trò tô vẽ để làm y nguôi giận, chẳng phải quá khinh người sao.

Chu Học Nhân thấy Đinh Hướng Vinh chặn ở cửa huyện ủy, ngạc nhiên hỏi:

- Tôi đích tới nhà khách đón mọi người, sao lại tới đây.

Đinh Hướng Vinh uyển chuyển truyền đạt, Chu Học Nhân vội vàng bảo huyện trưởng dẫn hết người về:

- Tại tôi suy xét không chu toàn, mấy ngày tới để mình tôi tháp tùng ngài Lâm là được.

Lâm Tuyền đột nhiên tới La Nhiên, đương nhiên ai cũng nghĩ y tới hỏi tội, Chu Học Nhân trước khi đến ga đón Lâm Tuyền đã báo cáo lên thành phố, thái độ thành phố có chia rẽ, cho nên Chu Học Nhân né tránh, thấy thái độ Lâm Tuyền ôn hòa, nghĩ có cơ hòa giải rồi, dù sao La Nhiên đâu gây họa, giờ Lâm Tuyền chỉ phái Đinh Hướng Vinh tới chuyển lời, cho thấy y bất mãn.

Những người khác trong huyện ủy thì cho rằng Lâm Tuyền quá kênh kiệu, bọn họ ở La Nhiên đều là lãnh đạo nói một là một, còn đặc biệt dậy sớm tới đây, giờ Lâm Tuyền nói không đi là không đi, quá không coi bọn họ ra gì. Vả lại thành phố còn phái phóng viên báo Nam Phong, ĐTH Nam Phong tới, định ra sức tuyên truyền nghĩa cử của quỹ Tây Trạch, không ngờ đối phương không nể nang chút nào.

Huyện trưởng nhiều tuổi kéo Chu Học Nhân sang một bên, nói:

- Để các phóng viên về thế này, e không hay.

- Chuyện này để tôi báo cáo lên thành phố ..

Chu Học Nhân quyết đoán nói, hành vi ác liệt của Củng Dư như thế mà thành phố vẫn có người muốn bao che, không muốn đối diện, làm người ta quá thất vọng, ông ta thà đắc tội với người trên thành phố còn hơn để quỹ Tây Trạch rút khỏi La Nhiên.

- Bí thư, huyện cần có anh tọa trấn, để phó bí thư Lý đi với cậu ta là được.

Vị huyện trưởng không hiểu tâm tư của Chu Học Nhân, còn khuyên:

Chu Học Nhân vỗ vai huyện trưởng:

- Tiền cứu đói của huyện một năm được bao nhiêu, kinh phí giáo dục được bao nhiêu, Tây Trạch hơn một năm qua vì La Nhiên xây bao nhiêu trường học, hỗ trợ bao nhiêu kinh phí giáo dục và lương giáo viên, nếu tôi không đích thân ra mặt, chẳng phải có lỗi với người ta. Công việc ở huyện tạm thời do anh chủ trì, có gì liên hệ điện thoại là được rồi.

Chi tiêu lớn nhất của huyện La Nhiên là tiền trả lương cán bộ nhân viên và kinh phí giáo dục, quỹ Tây Trạch ngoài xây dựng mấy chục trường học, mỗi năm còn bỏ thêm 1.5 -2 triệu kinh phí giáo dục, tới khi tài chính huyện thoát khỏi tình trạng quần bách mới tính giao lại trường học cho cục giáo dục.

Năm 2003, huyện La Nhiên đã đề ra mục tiêu trong vòng năm năm các xã thông nhau bằng đường giải nhựa, thành phố cấp một phần, huyện tự lo một phần, nhưng tài chính huyện có hạn, thu không bù nổi chi, năm nay mới khá hơn, tiết kiệm được tiền giáo dục, tốc độ xây đường có thể nhanh hơn nhiều.

Còn về thôn thôn thông nhau bằng đường rải đá thì căn bản là mục tiêu không thể hoàn thành, biện pháp khả thi là chuyển những thôn quá xa xôi từ trong rừng ra, tới gần đường cấp xã, cũng tiện để gia đình nghèo thoát nghèo, nhưng huyện không lấy đâu ra chi phí di dời.

Huyện thành nhỏ, từ nơi chiêu đãi tới huyện ủy chỉ ba bốn phút, Lâm Tuyền vừa mới ăn sáng xong thì Đinh Hướng Vinh dẫn thêm Chu Học Nhân tới.

Hai cái xe giờ không chở được hết người nữa, Lâm Tuyền bảo Phan Xuân Bình:

- Anh và đám Tiêu Ly Ly ở lại đây đi, bảo La Dân đưa chúng tới Loan Huyện, anh đi đón ba tôi rồi họp với chúng tôi.

Xe dừng lại ở xã Tây Quan, huyện vừa làm đường rải nhựa tới đây từ năm ngoái, vừa đi tới trường học Tây Quan, Đinh Hưởng Vinh vừa giải thích cho Lâm Tuyền:

- Trừ thống nhất an bài giảng dạy, trường còn an bài khóa trình bồi dưỡng kỹ năng nghề nghiệp nhất định, dùng giúp học sinh không thể học lên cao, tôi còn có kế hoạch tận dụng hệ thống giáo dục quý, huấn luyện kỹ thuật chăn nuôi và nghề cơ bản cho người dân. Thầy Lâm cũng rất tán thành phương án này.

Từ Lan bổ sung:

- Các giáo viên xã chỉ cần bồi dưỡng thêm một chút là có thể đảm nhận trọng trách này, bọn họ tới nông thôn dạy học đều mang tinh thần xung phong rất cao, không cần phải lo.

Chu Học Nhân nói ngay:

- Kinh tế huyện hơi kém, công tác này vốn là trách nhiệm của ban xóa đói của huyện, có thể cấp một phần tiền xóa đói cho quý.

Đinh Hưởng Vinh từ chối:

- Vốn không thể làm được tiền nào việc nấy, kiểm toán tài vụ rất khó khăn, bí thư Chu cấp tiền cho tôi, nhưng tôi không thể làm được sổ sách rõ ràng cho bí thư Chu, bí thư Chu cứ dùng tiền vào việc khác đi. Tiêu chuẩn công ích của xã giáo dục còn cao hơn huyện ủy một chút, tinh thần của các giáo viên cũng cao, làm thêm chút chuyện công ích là điều đương nhiên thôi.

Lương cơ bản của giáo viên phổ thông thôn là 450 đồng, còn lương cơ bản giáo viên thuộc xã giáo dục là 650 đồng, thêm các loại trợ cấp, phúc lợi bảo hiểm y tế, còn cao hơn lương bình quân của công vụ viên.

Nay chi phí học đại học mỗi năm khoảng 10.000, năm 2004, huyện La Nhiên có 40% gia đình thu nhập hàng năm dưới 1500, gia đình như thế phải tích lũy 7 năm mới đủ cho con đi học đại học 1 năm, học hết 4 năm đại học, gia đình gánh khoản nợ 30 năm, bị ai nhất là học xong không tìm được việc, gia đình gánh khoản nợ nặng nề.

Xã giáo dục cung cấp gần 200 cơ hội việc làm cho những sinh viên tốt nghiệp về La Nhiên, mặc dù lương so với thành thị phía đông thì rất thấp, nhưng với những sinh viên thất nghiệp, như thế cũng đủ rồi.

Quỹ Tây Trạch tuyển chọn lập xã giáo dục thí điểm ở La Nhiên, trong vòng một năm cung cấp viện trợ thực tế nhất cho huyện La Nhiên, lòng Chu Học Nhân cảm kích là thực sự, nên rất tò mò về Lâm Tuyền.

345. Q.8 - Chương 7: Khí Phái Của Tiểu Đệ

Mới đầu Chu Học Nhân còn nghĩ người sáng lập quỹ là ông già tích lũy tài phú cả đời, giờ muốn báo đáp xã hội để kiếm thanh danh, hoặc tích âm đức gì đó.

Rồi Lâm Minh Đạt tới La Nhiên nhiều hơn, Chu Học Nhân dần dần mới hiểu tình hình quỹ Tây Trạch, lúc ấy ông ta còn nghĩ Lâm Minh Đạt chính là người sáng lập quỹ giáo dục, sau mới biết Lâm Minh Đạt là cha người sáng lập quỹ, trước đó chỉ là hiệu trưởng trường trung học bình thường.

Như thế người ta làm sao không tò mò về thân phận của Lâm Tuyền cho được.

Tướng mạo điển trai, thái độ ôn hòa, ăn mặc giản dị, nếu đi trên đường, thật khó ai liên hệ với một tỷ phú, Chu Học Nhân rất hứng thú với cá nhân Lâm Tuyền.

La Nhiên là huyện nghèo khó, được xã hội quyên tặng cũng nhiều đa phần là ông già có tuổi, còn nhà doanh nghiệp dưới 50 là rất ít, quy mô cũng không thể so với quỹ Tây Trạch, mà tính toàn quốc thì mười năm qua số tiền quyên tặng công trình cứu trợ thất học được là bao?

Đương nhiên nguyên nhân cũng là do ngày càng nhiều người nghi ngờ hệ thống công ích quốc gia, những người như Lâm Tuyền thà tốn công thành lập quỹ công ích còn hơn là bỏ tiền quyền góp cho hệ thống công ích nhà nước.

Chẳng thể trách Lâm Minh Đạt khi đập xe của bí thư huyện ủy Cửng Dư mà rơi nước mắt, Chu Học Nhân cũng thấy đau lòng, mấy chục người trong tòa nhà huyện ủy Cửng Dư không ai cản trở. Lâm Chu Học Nhân hổ thẹn nhất là nhiệt tình của Lâm Minh Đạt không giảm đi chút nào, nghe thấy xã phía dưới có việc là đi ngay, thậm chí không đợi đưa con từ xa tới thăm.

Lâm Tuyền thị sát công tác ba ngày thì Phàn Xuân Bình mới đưa cha y về hội họp, y quyết định tới các thôn chưa thông xe tham quan, bảo La Dân ở lại cùng cha mình, những người khác đều đi cả, chỉ khổ cho Phàn Xuân Bình, một ngày chạy ba thôn, chẳng khác nào lấy mạng của hắn, về tới xã, ngay sức đứng lên cũng không có.

Lâm Tuyền không cho hắn đi theo nữa, cười nói:

- Anh làm hỏng hết hình tượng của chúng ta rồi.

Phàn Xuân Bình hỏi Chu Học Nhân:

- Mấy cái thôn này đều không xa, sao chưa thông xe được?

Chu Học Nhân không ngờ thanh niên thành thị như Lâm Tuyền giỏi đi đường núi như thế, ông ta cũng một muồn tắt thở, ba cái thôn kia ông ta chưa tới bao giờ, xấu hổ nói:

- Tình hình tài chính của huyện chỉ đảm bảo thông xa được giữa các xã, đây cũng là chỉ tiêu cứng của tỉnh, do tỉnh cấp khoản tiền chuyên môn. Còn công trình đường đá giữa các thôn do huyện và xã góp tiền, cũng nhờ mọi người mà năm nay tài chính huyện mới nhẹ gánh được một chút, song sợ trong năm năm khó hoàn thành được mục tiêu, kế hoạch của huyện là di chuyển các thông ở xa ra gần đường, công tác này còn có thể kết hợp với việc bảo vệ rừng. Huyện thống kê rồi, tính mỗi người 1.000, thì tốn 18 triệu, hiện vẫn còn thiếu 10 triệu ...

Chu Học Nhân giải thích tường tận như thế với mục đích gì không nói cũng rõ, song Lâm Tuyền chỉ giữ nụ cười mang tính xã giao.

Lâm Minh Đạt ở La Nhiên hơn nửa năm, tán thưởng con người Chu Học Nhân, nói vào:

- Nền móng La Nhiên mỏng, mấy năm qua công tác kinh tế có được chút tiến triển, năm ngoái bí thư Chu mời chuyên gia thủy lợi của tỉnh tới khảo sát tài nguyên La Nhiên, đang tích cực báo lên tỉnh thẩm duyệt hạng mục thủy điện .

Lâm Minh Đạt biết Lâm Tuyền hiện có ảnh hưởng nhất định trong sản nghiệp năng lượng mới, nhưng Lâm Tuyền trừ vấn đề xã giáo dục thì các chuyện khác y không phát biểu ý kiến.

Năm ngày sau Lâm Tuyền về huyện thành, lấy lý do lịch trình chật chẽ, từ chối huyện ủy La Nhiên mở tiệc chiêu đãi, ngày hôm đó lên đường tới Loạn Huyện.

Lâm Tuyền chẳng hề che dấu thái độ bất mãn của mình với La Nhiên, có lẽ nói chính xác hơn là với cả địa khu, càng khiến phía La Nhiên lo lắng là, vốn lễ tổng kết kinh nghiệm xã giáo dục tổ chức ở La Nhiên bị một cú điện thoại của Lâm Tuyền làm dờ tới Loạn Huyện, cũng không mời quan viên La Nhiên tham dự.

Lâm Tuyền tới Loạn Huyện liên hệ với Tiêu Ly Ly mới biết Lâm Cẩm Nam không ở đây, đề tài nghiên cứu do một nghiên cứu sinh tiền sĩ tên Lý Quý phụ trách, Lý Quý là nghiên cứu sinh do Lâm Cẩm Nam hướng dẫn, về sau lại theo ông học nghiên cứu sinh tiền sĩ, coi như là sư huynh của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền tới xã Tân Trúc quê của Cố Lương Vũ trước, bí thư huyện ủy Loạn Huyện hay tin tới Tân Trúc chờ đợi.

Phàn Xuân Bình, Cố Lương Vũ mấy năm qua ở Tỉnh Hải, Kiến Nghiệp nhưng lại là danh nhân tại Loạn Huyện.

Quan niệm quê hương của bọn họ mạnh mẽ hơn Lâm Tuyền nhiều, quyền góp tiền xây đường rải nhựa từ huyện thành tới Tân Trúc, quy cách còn cao hơn đường giao thông cấp huyện, tiền đóng góp cho giáo dục,

y tế cũng tới mấy triệu, tài trợ xã Tân Trú thành lập trạm phục vụ kiến trúc quy mô lớn, chỉ vài năm tổ chức đội ngũ xây dựng ở đây đã nổi danh khắp xã thị trấn phụ cận.

Ít nhất chuyến trở về này, thanh danh Cố Lương Vũ, Phan Xuân Bình vang dội hơn bí thư huyện ủy Chu Mật nhiều.

Chu Mật và lãnh đạo xã Tân Trú đợi ở nhà của Phan Xuân Bình trên con đường tên là Cổ Phàn, có một tiểu viện rộng hai mẫu, tòa tiểu lâu cao ba tầng được ao nước cây cối bao quanh, hết sức khí phái. Chu Mật chưa thấy ở Loan Huyện có nhà nào đẹp hơn thế, đằng sau có vườn quả do Phan Quốc Hưng anh trai Phan Xuân Bình bao thầu, còn mở xưởng thực phẩm hoa quả, xã Tân Trú vì thế còn bày vẽ ra cái gọi là khu công nghiệp thực phẩm hoa quả, tất nhiên gọi thế cho oai thôi, không mang tính chất khu công nghiệp thực sự.

Hai cỗ xe đỗ bên tiểu viện, còn có rất nhiều người xếp hàng bên đường ngó nghiêng.

Phan Quốc Hưng mấy năm qua tiếp xúc nhiều, ít nhất trước mặt lãnh đạo thôn không sợ hãi, thấy xã trưởng Mã Chiêm Khôi cùng Chu Mật tới, lấy thuốc lá ra mời, nở nụ cười đón hậu:

- Bí thư Chu tới chỉ đạo công tác ạ.

Năm 2002, Phan Quốc Hưng cùng Cố Hạo anh họ Cố Lương Vũ nói muốn bỏ tiền giúp xã làm đường nối với huyện thành, bí thư xã Tiêu Quý còn tưởng hắn bị điên, đến khi tiền gửi tới, ông ta mới biết Phan Xuân Bình, Cố Lương Vũ ở ngoài phát đạt, không quên quê hương.

Lần đó Cố Lương Vũ bỏ ra 1 triệu làm đường, còn giúp xã lập đội xây dựng thành lập công ty xây dựng nhỏ. Năm ngoài đường xây xong, Tiêu Quý được điều ngay lên huyện làm phó chủ nhiệm huyện ủy.

Mã Chiêm Khôi nhìn Tiêu Quý đứng sau lưng Chu Mật, thâm nghĩ ở lại cái xã nhỏ này hai ba năm nữa, mình cũng lên làm phó huyện trưởng gì đó cho sướng. Nhưng không nhờ người ta tiến bộ, lấy đâu ra cái ghế xã trưởng cho hắn ngồi.

Mã Chiêm Khôi nhìn quanh không thấy Cố Hạo đâu, hỏi:

- Chúng tôi tới tìm hiểu tình hình xưởng, Cố Hạo đâu rồi.

Phan Quốc Hưng chất phác, nghĩ Chu Mật xuống thị sát xưởng thật:

- Hôm nay em tôi về, còn có đại ca Cố gia nữa, Cố Hạo đang đi đón người, tính thời gian chắc là một lát nữa sẽ về thôi, bí thư Chu và xã trưởng Mã có muốn gặp người anh em của tôi không ạ.

Chu Mật nghĩ chỉ một phó tổng giám đốc thôi mà đóng góp cho quê nhà lớn như thế, không hiểu ông chủ đằng sau sẽ thế nào? Sự kiện Củng Dư đã lan đi toàn thành phố, Chu Mật không lạ gì người muốn bao che cho tên bí thư khôn kiết kia, định dìm sự kiện này xuống, thậm chí không có thái độ vỗ về gì với xã giáo dục La Nhiên.

Chu Mật cười khẩy trong lòng: Ở Nam Phong ông chiếm núi xưng vương thật, cứ cho cường lo không áp được địa đầu xa, nhưng ông cũng không ngăn được người ta bỏ đi.

Tình hình ở huyện La Nhiên khiến các huyện xung quanh thêm chảy nước dãi, ai chẳng muốn địa điểm tiếp theo quỹ là mình?

Mặc dù quỹ giáo dục có hệ thống vận hành riêng, tài chính địa phương không nhúng tay vào để chắm mút được, trông thì mấy vị không hưởng lợi lộc gì thật, nhưng kinh phí tiết kiệm được đủ làm tài chính địa phương không quá eo hẹp nữa, người ta bỏ đi là khối kẻ mất tiền.

346. Q.8 - Chương 8: Ai Cũng Nhìn Vào Ví Tiền

Chu Mật trước đó có mời Đinh Hướng Vinh tới chỗ mình tham quan, điều tra, còn phải nhân viên công tác phối hợp, nhưng xã giáo dục tự có quy hoạch phát triển riêng, ông ta đành chịu.

Thấy trong nhà họ Phan đang tít tít chuẩn bị, Chu Mật không cho Mã Chiêm Khôi ra đó chỉ tay năm ngón, đâu có biết người ta thích gì ghét gì, chẳng may khéo quá hóa vụng thì sao, để chủ nhà làm là tốt nhất, ông ta quyết định tới xưởng hoa quả tham quan, dù sao bí thư huyện ủy phải có thể diện một chút.

Đặc sản của Loạn huyện là táo Kim Ti và lê Hoàng Kim, xưởng hoa quả đầu tư 10 triệu đã được xem là xí nghiệp đứng đầu sản nghiệp nông nghiệp huyện rồi, Chu Mật đã tới đây tham quan vài lần, sản phẩm hiện ký hợp đồng tiêu thụ với đại siêu thị như Auchan, đúng là có tác dụng xúc tiến kinh tế rất lớn.

Chu Mật trù trù, nếu trong bữa tiệc đề xuất vấn đề toàn huyện gia công hoa quả liệu có đường đột quá không?

Xe đón Lâm Tuyền tốn hơn nửa tiếng mới tới được Tân Trúc, Đinh Hướng Vinh cảm khái:

- Cách có Cứng Dư thôi mà điều kiện kinh tế của Loạn Huyện tốt hơn La Nhiên nhiều quá.

Lâm Tuyền cười:

- Đám lão Phan thích khoe khoang, tiền đủ làm hai con đường đều làm một con đường, năm kia tôi tới đây, đường xá còn chẳng bằng La Nhiên.

- Muốn phát triển kinh tế thì phải làm đường mà.

Phan Xuân Bình đắc ý nói:

- Mấy trăm dặm quanh đây, chỉ có con đường này tốt nhất.

Xây đường khoe khoang còn có ích hơn là xây mộ nhiều, Lâm Minh Đạt thích tính cách thực tế của Phan Xuân Bình.

Tân Trúc hai năm qua thay đổi lớn, Lâm Tuyền tuy trí nhớ tốt, nhưng không nhận rõ đường được nữa, chỉ phía trước hỏi:

- Phía trước là nhà anh phải không, kiểu cách này quen lắm, hẳn là phong cách quần thể biệt thự Hồ Sơn, anh trộm tới đây à?

Phan Xuân Bình gật đầu:

- Ở nông thôn xây một căn nhà chẳng đáng mấy tiền, tôi nghĩ tổng giám đốc có tâm tình đến đây chơi, thế nào cũng phải có chỗ ở cho đằng hoàng chứ.

Lâm Minh Đạt tấm tắc khen, phong cách khác hẳn với kẻ học đòi giàu có, có một ao nước xanh, rừng quả sau núi, khiến viện tử hết sức trang nhã.

Xuống xe biết Chu Mật thị sát xưởng hoa quả, ông ta cất công xuống tận đây, Lâm Tuyền tất nhiên phải tới xưởng gặp mặt.

Lý Quý phụ trách khóa đề nghiên cứu là hỗ trợ Loạn Huyện xóa đói giảm nghèo, hợp tác mật thiết với chính phủ, Lâm Tuyền tới đây cũng là theo lời dặn của Lâm Cẩm Nam, khảo sát vận hành của hạng mục xóa đói giảm nghèo, Lâm Cẩm Nam vướng chuyện ở Kiến Nghiệp phải vài ngày nữa mới tới được, Lâm Tuyền cũng muốn nhân cơ hội này xử lý xong chuyện xã giáo dục.

Lâm Tuyền, Phan Xuân Bình, Cố Lương Vũ đứng cạnh nhau, Phan Xuân Bình có tướng ông chủ lớn nhất, có điều hần và Cố Lương Vũ giống anh em mình, nên Chu Mật nhìn cái nhận ra ngay, đi tới trước mặt chàng thanh niên tướng mạo thư sinh:

- Ngài Lâm tới huyện làm khách, thật vinh dự quá, mà thầy Lâm sao không tới nhỉ?

Lâm Tuyền nghĩ tin tức Loạn Huyện linh thông thật, cười đáp:

- Ngồi xe thời gian dài ba tôi hơi mệt, nên vào nhà nghỉ ngơi trước rồi.

Lý Quý giới thiệu thêm:

- Tổng giám đốc Lâm thuận được qua đây là quan tâm tới kế hoạch xóa đói giảm nghèo, giáo sư Lâm ngày kia cũng sẽ tới.

Hạng mục này còn được gọi là hợp tác xác kinh tế xóa đói, do Lâm Cẩm Nam chủ trì, học theo mô hình ngân hàng nông thôn, trực tiếp đem tiền tới cho từng hộ đặc biệt nghèo khó, thăm dò một con đường xóa đói giảm nghèo mới.

Hiện toàn Loan Huyện có 6.000 hộ gia đình được thông qua khoản vay giúp xóa đói. Vườn hoa quả Phàn Quốc Hưng bao thầu cũng là từ khoản vay 2.000 ở hợp tác xã.

Năm 2002 Loan Huyện đã thoát khỏi danh sách huyện nghèo, kinh tế mấy năm qua ngày càng phát triển, phụ thuộc vào hợp tác xã xóa đói ngày càng ít, dù sao khoản vay không quá 5.000 giờ đã không còn tác dụng mấy nữa, Chu Mật lòng coi HTX là cơ cấu bổ xung của ban xóa đói giảm nghèo huyện, không coi trọng nữa.

Nghe Lý Quý nói mục đích chuyến đi này của Lâm Tuyền, Chu Mật có hơi thất vọng, song người còn ở Loan Huyện là còn hi vọng, chỉ xem bản lĩnh ông ta thế nào thôi.

Cách thời gian ăn cơm còn sớm, đoàn người tiếp tục tham quan xưởng hoa quả, Lâm Tuyền chẳng có hứng thú, chỉ muốn ra khu vườn quả sau nhà thôi, trên đường y đã hỏi Phàn Xuân Bình chuẩn bị súng bắn chim chưa.

Cố Hạo đường lối rõ ràng, mồm mép không tệ, hào hứng kể về quy hoạch tương lai xưởng hoa quả, Lâm Tuyền nể mặt Phàn Xuân Bình và Cố Lương Vũ mới lấy tinh thần lắng nghe.

Chu Mật cứ luôn nghĩ Lâm Tuyền mới là người đầu tư xưởng hoa quả này, nên để ý quan sát y, thấy Lâm Tuyền gật gù nhưng mắt không tập trung là biết y vờ nghe thôi, lòng thất vọng. Ngược lại Cố Lương Vũ và Phàn Xuân Bình thì thoảng góp ý mới làm ông ta tỉnh ra, chuyện nơi này hình như không cần Lâm Tuyền nhúng tay vào.

Chu Mật nghĩ chuyến đi này của Lâm Tuyền có liên quan HTX xóa đói giảm nghèo, cố tình kéo chủ đề về phía đó:

- Giáo sư Lâm làm hạng mục xóa đói giảm nghèo ở Loan Huyện đã mười năm, làm rất nhiều công tác, song chỉ có thể thoát nghèo mà chưa thể làm giàu, thật là tiếc nuối.

Đám quan viên địa phương ai cũng tinh như ma, cách tránh sai lầm tốt nhất là ít tỏ thái độ, Lâm Tuyền chỉ “ồ” một tiếng. Ngược lại Lý Quý không nghĩ nhiều, hấn thay Lâm Cẩm Nam phụ trách hạng mục này hơn một năm, rất hiểu tình hình ở Loan Huyện:

- Mười năm trước khoản vay 2.000 của HTX làm được rất nhiều việc, hiện giờ nông hộ muốn làm chút nghề phụ có quy mô một chút, dù có chính sách hỗ trợ mở rộng khoản vay 20.000 cũng không đủ dùng, cho nên không thoát được cách cục “thoát nghèo mà chưa thể làm giàu” như bí thư Chu đã nói ..

Chu Mật cảm kích Lý Quý vô cùng, thừa cơ nói tiếp:

- Tiến sĩ Lý nói đúng đấy, cứ lấy kho bảo quản hoa quả tươi mà nói, huyện đã hỏi giáo sư nông nghiệp, xây một kho qua quả tươi quy mô hai ba trăm tấn là có thể sáng tạo hiệu ích. Đúng mùa giá thấp, trái mùa giá cao, có kho này, mỗi năm sẽ thu lại thêm 100.000. Nhưng mà mỗi kho như thế phải đầu tư hơn 3000.000, nhiều nông hộ có nhân quan nhưng không lấy đâu ra vốn. Khi Cố Hạo xây xưởng hoa quả tôi nghĩ toàn huyện mà có 10 cơ sở giữ hoa quả như thế này, riêng mỗi hoa quả đủ khiến mỗi nông dân huyện hàng năm thu nhập thêm mấy trăm đồng.

- Đúng là vậy.

Lâm Tuyền quay sang nói với Lý Quý:

- Nếu thành lập ngân hàng nông thôn giới hạn vay có thể lên tới 50.000. Lấy ví dụ bí thư Chu vừa nói, mấy hộ hợp tác với nhau là có thể xây kho bảo quản rồi, thêm vào phân công trồng trọt, vận chuyển, tiêu thụ là có một xí nghiệp cỡ nhỏ ...

Chu Mật lại nghĩ Lâm Tuyền đang muốn di chuyển đề tài, liền không thảo luận nữa, tránh đường đột khách. Đinh Hướng Vinh ở ngoài nghe, hiểu đường lối của Chu Mật và Lâm Tuyền khác nhau về căn bản, cực hạn của Chu Mật chỉ ở Loạn Huyện, mong kéo được thật nhiều đầu tư vào càng tốt, nhưng Lâm Tuyền thì quan tâm tới phương án phổ thông có khả năng phổ biến cao, không chỉ thích hợp với Loạn Huyện mà cả toàn bộ địa khu chưa thoát nghèo ở phía tây.

Chu Mật thấy Lâm Tuyền chỉ quan tâm tới HTX xóa đói giảm nghèo, liền thông báo chủ nhiệm HTX là Trương Đồng tới Tân Trúc.

Lâm Tuyền đã nghe nói tới Trương Đồng rồi, khi Lâm cầm Nam mới tới Loạn Huyện thí điểm xóa đói giảm nghèo, Trương Đồng là nhân viên công tác được phái tới hỗ trợ ông, về sau từ chức chuyên môn quản lý HTX.

Mấy năm qua truyền thông trong nước cũng dần chú ý nhiều tới mô hình này, HTX ở Loạn Huyện là mô hình thành công nhất, hơn mười năm qua cho vay hơn 10 triệu, mặc dù có chế độ đảm bảo cho nhau làm cơ sở, nhưng vấn đề không hoàn trả được là khó tránh khỏi, tỉ lệ thu hồi khoản vay 98%, chỉ có 2% nợ xấu thôi mà bị giới truyền thông chất vấn nghiêm khắc.

Lâm Tuyền nghĩ tới tỉ lệ nợ xấu cao gấp 10 lần của NH thương nghiệp Tỉnh Hải, số tiền hơn cả nghìn lần mà chẳng có báo đài nào nhắc tới, thật là đáng mỉa mai.

347. Q.8 - Chương 9: Thị Trưởng Nam Phong

Trương Đồng còn chưa tới Tân Trúc, Chu Mật đã nhận được điện thoại của văn phòng huyện ủy, Tây Lai thị trưởng Nam Phong và Chu Học Nhân bí thư huyện ủy La Nhiên vừa mới tới tòa nhà huyện ủy.

Chu Mật thầm nghĩ, chắc là nghe tin Lâm Tuyền rời La Nhiên tới Loạn Huyện cho nên mới cuống lên đây, nói thế tức là tranh cãi trên thành phố về sự kiện huyện Cử Dư có kết quả rồi.

- Thị trưởng Nam Phong vừa tới, tôi phải về huyện tiếp đãi.

Chu Mật nói thế là thăm dò ý tứ của Lâm Tuyền, nếu Lâm Tuyền hỏi tới, ông ta sẽ nói vài câu tốt đẹp cho Tây Lai.

- Vậy tôi không giữ bí thư Chu nữa, ngày kia thầy Lâm Cầm Nam tới, khi đó hi vọng bí thư Chu tới chỉ đạo công tác.

Chu Mật luôn mồm nói không dám, cùng Tiêu Quý rời nhà Phàn Xuân Bình, để lại Mã Chiêm Khôi tiếp đãi Lâm Tuyền.

Tây Lai tuy quan lớn, nhưng chẳng phải lãnh đạo trực tiếp của Chu Mật, ông ta nói chuyện tùy tiện hơi:

- Thị trưởng tới chỉ đạo công tác ă? Vừa vặn tới giờ cơm tối, táo Kim Ti của Loạn Huyện đảm bảo thị trưởng ăn một lần muốn ăn lần sau.

Tây Lai sốt ruột hỏi:

- Ngài Lâm vẫn ở Loạn Huyện à?

- Không biết thị trưởng nói ngài Lâm nào? Tôi vừa mới tới xã Tân Trúc, ở đó có gặp mấy ngài Lâm.

Chu Mật nửa đùa nửa thật nói, phải xem Tây Lai biết được bao nhiêu tin tức, Chu Mật không cho rằng Lâm Tuyền rộng lượng tới mức tha thứ cho thái độ quan lão gia của thành phố Nam Phong, song cứ cần thận không đề Tây Lai tiếp xúc với Lâm Tuyền là hơn.

- Tân Trúc?

Tây Lai hỏi Chu Học Nhân:

- Hai vị phó tổng giám đốc của ngài Lâm là người Tân Trúc phải không?

- À, thị trưởng nói tới ngài Lâm Tuyền của Liên hợp Tỉnh Hải?

Chu Mật không thể quá đáng làm bề mặt Tây Lai:

-Ồ Lão Chu cũng biết à?

Chu Mật kỳ quái hỏi:

- Liên hợp Tỉnh Hải sáng lập nên quỹ Tây Trạch, sao tôi lại không biết?

Tây Lai vỗ trán cười méo xẹo:

- Tôi biết điều đó, chỉ không ngờ Liên hợp Tỉnh Hải là nhà đầu tư lớn ở Tân Bắc. Tôi dẫn đội tới Tân Bắc khảo sát hạng mục thủy điện, hôm nay mới về Nam Phong, nghe báo chuyện Cung Dư mới vội vàng tới địa bàn của anh.

Tân Bắc và Nam Phong ở hai tỉnh khác nhau, nhưng vị trí địa lý cách nhau không xa, động tác lớn ở Tân Bắc đã lan tới Nam Phong, nhưng cơ cấu đầu tư kia không lộ diện trước mặt giới truyền thông, chỉ muốn làm nhà đầu tư đằng sau.

Chu Mật nghe Tây Lai nói thế mới biết ông ta không thảo luận với lãnh đạo khác ở Nam Phong mà chạy tới đây, chẳng lẽ không sợ mâu thuẫn nội bộ thêm gay gắt? Huống hồ sự kiện Cung Dư xử lý ra sao không phải một mình Tây Lai có thể quyết định, Chu Mật mỉm cười nói:

- Tôi không biết thị trưởng tới tìm ngài Lâm Tuyền, khi nhận được điện thoại của huyện ủy nói thị trưởng tới, tôi đang ngồi đối diện với ngài Lâm, có điều ngài ấy không có phản ứng gì. Nếu thành phố Nam Phong phái thị trưởng tới đây tìm ngài Lâm, tôi vất vả đi thêm chuyến nữa vậy.

Tây Lai đột nhiên hỏi:

- Lão Chu nhìn nhận sự kiện Cung Dư ra sao?

Chu Mật xoa tay cười:

- Chuyện ở Nam Phong làm gì tới lượt người Khai Nguyên bình luận? Thành ủy Nam Phong chưa có kết luận phải không?

Chu Học Nhân thấy Chu Mật dùng lời lẽ khiến Tây Lai không có cơ tìm Lâm Tuyền, thầm hừ một tiếng :” Loạn Huyện định kéo quỹ Tây Trạch à? Mơ đi, thị trưởng đem tin tức từ Tân Bắc về đã thay đổi ý kiến của bí thư thành ủy Cận Chiếu Vinh, tuy chưa trao đổi với các thường ủy khác, nhưng chẳng cần sợ có hậu quả gì.”

Có điều nhìn vẻ mặt của Chu Mật hình như không hiểu mấy ở tình hình ở Tân Bắc, mà nếu không có Tây Lai nói cho, Chu Học Nhân không ngờ Tân Bắc có hành động nhanh như thế, lớn như thế.

Cận Chiếu Vinh ở lại trao đổi với các thành viên khác trong thường ủy, do Tây Lai tới vỗ về người của Liên hợp Tỉnh Hải trước, tạm thời chưa có ý kiến với sự việc Cung Dư.

- Vậy lão Chu có cái nhìn thế nào về tổng giám đốc Lâm?

Tân Lai không để ý tới thái độ của Chu Mật, muốn làm công tác văn hồi, còn cần Chu Mật phối hợp.

Chu Mật khéo léo đưa đẩy:

- Không phải là người có cá tính quá rõ ràng, rất khó suy đoán, Chu Học Nhân tiếp xúc rồi mà, thị trưởng hỏi ông ta ấy.

Chu Học Nhân cười khổ:

- Nếu cậu ta 50 tuổi tôi còn có thể nói cậu ta già đời giáo hoạt, nhưng mà hiện giờ nói thì không thích hợp lắm.

Chu Mật mỉm cười, Chu Học Nhân dùng từ rất chuẩn, có điều trước mặt họ không nên lấy Lâm Tuyền ra đùa, ai biết bọn họ sẽ nói với Lâm Tuyền những gì sau lưng mình?

Tây Lai gật gù:

- Phiền lão Chu cùng chúng tôi đi một chuyến, quý Tây Trạch đầu tư không vụ lợi ở Nam Phong bao lâu, Nam Phong không thể gây thêm phiền hà cho người ta.

Lên xe rồi mới hỏi thêm:

- Lão Chu có biết động tác ở Tân Bắc lần này lớn cỡ nào không?

Chu Mật cười ha hả:

- Khu công nghiệp Tân Bắc thăng lên cấp tỉnh, nghe ý tứ thị trường thì Lâm Tuyền bỏ vào đó rất nhiều tiền.

- Phía Tân Bắc vì thu hút Liên hợp Tỉn Hải mới dùng trăm phương ngàn kế thăng lên cấp tỉnh trong thời gian gần như thế, tôi và bí thư thành ủy La Bình là bạn học ở trường đảng, ép mãi ông ta mới tiết lộ mấy xí nghiệp đầu tư vào khu công nghiệp Tân Bắc đều tới từ một nhà.

Tây Lai cảm khái nói:

- Đầu tư trực tiếp hơn 12 tỷ.

Chu Mật há hốc mồm, chỉ thấy họng khô rát, môi run run, phát ra một tâm tiết vô nghĩa.

Ở thành phố ven biển phía đông, hạng mục trên 10 tỷ chẳng nói là kinh thiên động địa lắm, nhưng ở địa khu phía tây này thì đó là chuyện không tưởng rồi.

Tây Lai nhìn về mặt Chu Mật là biết ông ta không hiểu về Liên hợp Tỉn Hải.

- Lâm Tuyền đúng là người kỳ quái.

Chu Mật tỉnh lại, tắc lưỡi liên hồi:

- Tập đoàn Thẩm thị ở Xuân Giang hiệp đàm hạng mục 3 tỷ, cái tên thái tử gia của Thẩm gia cùng một vị công tử phó thị trưởng tranh giành tiểu thư ở KTV, tên thái tử gia đó thiếu chút nữa đánh người ta tàn phế, vậy mà vị phó thị trưởng kia cho đi uống trà, hai tháng sau còn song quy. Ai ngờ đã xuống nước như thế, tập đoàn Thẩm thị còn làm cao, nói phải nghiên cứu thêm đã ...

Ông ta không nói hết nhưng ý tứ quá rõ.

Liên hợp Tỉn Hải có khả năng đầu tư gấp mấy lần, tuy chuyện ở Củng Dư không phải quá to tát, song Nam Phong tự nhiên làm nó thành lớn chuyện, đẩy nó từ vấn đề ở huyện lên thái độ của cả thành phố, bây giờ thì hay ho rồi.

Có điều Lâm Tuyền đúng là khiến người ta không nhìn thấu được, thực lực của Liên hợp Tỉn Hải lớn như thế mà làm việc rất kín đáo, chắc không ngang ngược vị vị thái tử gia của Thẩm gia kia, chỉ cần phía Nam Phong có thái độ đứng mực, lửa không đốt lên tới thành phố.

- Tây Lai có nói tới tìm chúng ta đâu.

Phản Xuân Bình biết tin thị trường Nam Phong đuối tới tận Loan Huyện thì cười xấu xa:

- Chúng ta chuyển chỗ đi, Tân Trúc có nơi ăn thịt rừng chính hiệu.

Lúc này Mã Chiêm Khôi nhận được điện thoại của Chu Mật, biết ông ta đang cùng Tây Lai tới đây, nghe Phản Xuân Bình nói thế thì toát mồ hôi, nhưng không biết nói sao. Còn may Lâm Minh Đạt cười mắng:

- Cậu chỉ thích làm loạn, quý Tây Trạch chỉ muốn làm việc thực, còn uy phong cho cậu đi thể hiện đấy.

Mã Chiêm Khôi cáo lỗi ra cửa đợi xe của Chu Mật, trong phòng chỉ còn lại Lâm Minh Đạt, Phản Xuân Bình, Cố Lương Vũ. Lâm Tuyền bình đạm nói:

- Tôi không muốn mấy chục năm sau người ta chỉ mặt tôi mắng giàu mà bất nhân, có tiền nên làm gì, có lẽ tôi còn nghĩ nhiều hơn mọi người. Dem lợi ích xã nghiệp và trách nhiệm xã hội kết hợp lại là con đường tôi đang mày mò. Sự kiện Củng Dư, phía Nam Phong không tỏ thái độ rõ ràng làm tôi rất thất vọng. Nhưng làm công ích và đầu tư phải phân ra mà nói, đầu tư thì cần môi trường tốt, theo đuổi lợi ích. Còn về công

ích, trừ tăng đầu tư, chuyện chúng ta có thể làm vẫn có hạn ... Cái này mong ba và anh Đình chịu khó nhiều hơn.

- Con bớt giở trò lấu cá đi. Con ném chuyện quĩ cho Tiểu Đình hơn một năm rồi, còn định tiếp tục bỏ rơi nó à?

Những lời kiểm điểm của Lâm Tuyền khiến Lâm Minh Đạt cảm khái, sự quật khởi như kỳ tích của Liên hợp Tỉnh Hải có lẽ có những chỗ mờ ám, nhưng hiện giờ y biết quay đầu nhìn lại, phần nào bỏ đi lo lắng ban đầu của ông.

348. Q.8 - Chương 10: Tình Cờ Dừng Bước Tại Xuân Giang.

Tây Lai tới nhiệt tình bắt tay Lâm Minh Đạt, đại biểu thành phố Nam Phong xin lỗi vì sự kiện Củng Dư.

Lâm Minh Đạt không muốn truy cứu tới tận cùng vấn đề đem quyền chủ động giao cho thành ủy Nam Phong. Lâm Tuyền tất nhiên tùy ý cha, nhìn Tây Lai cười nói:

- Thị trưởng có thời gian thì tôi thay mặt thầy Lâm Cẩm Nam, ngày kia mời tới tham gia thảo luận vấn đề HTX xóa đói giảm nghèo.

Tây Lai thảm thở phào, thái độ của Lâm Tuyền là muốn lật chuyện qua trang mới, quả thật người trẻ tuổi thành đạt sớm ắt phải có chỗ hơn người, lấy vị thái tử gia kia của Thẩm gia đánh giá người ta đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi:

- Tôi sẽ báo cáo với bí thư Cận chuyện này, nếu ông ấy bận, tôi sẽ tham gia, tôi tới Nam Phong công tác hơn một năm, còn chưa được lĩnh giáo phong thái học giả trứ danh quốc tế của giáo sư Lâm Cẩm Nam.

Tây Lai quay về Nam Phong, cùng Chu Học Nhân đem tin tức tỉ mỉ hơn về Liên hợp Tỉnh Hải báo cáo cho nội bộ thành ủy, ai cũng cho rằng biện pháp bù đắp của Tây Lai là cần thiết, kịp thời. Nhưng xử lý sự kiện Củng Dư vẫn còn có mẫu thuẫn, thậm chí có người nói:

- Lâm Minh Đạt đập xe, Lão Vương không sai người ngăn cản, chứng tỏ đồng chí ấy đã biết sai rồi, với đồng chí đã nhận thức được sai lầm, chúng ta không nên vung gậy đánh chết, phải cứu vãn, cải tạo.

Luận điệu người không quen thuộc quan trường cảm thấy thối không ngửi nổi, thế mới thấy làm quan, không phải dễ đâu, tồn tại được trong môi trường ô uế như thế không phải ai cũng chịu nổi, tồn tại được vẫn làm việc ích nước lợi dân càng đáng quý.

Có điều Nam Phong vẫn phải đi vố về phía Liên hợp Tỉnh Hải, cuộc họp phi chính thức HTX xóa đói giảm nghèo ở Loan Huyện, Tây Lai cùng một bí thư huyện ủy, huyện trưởng một huyện trực thuộc Nam Phong tham gia. Thành ủy Khai Nguyên biết tin do bí thư thành ủy Chu Phong đích thân dẫn quan viên hữu quan tới dự.

Khách sạn Nam Thiên thuộc hàng khách sạn có sao duy nhất tại Loan Huyện từ khi xây xong tới giờ lần đầu tiếp đãi nhiều quan viên cấp cao như thế.

Lâm Cẩm Nam thấy quan viên chính phủ tích cực như thế, cười bảo Lâm Tuyền:

- Năm nào thầy cũng tới Nam Phong, Khai Nguyên mấy chuyến, vậy mà chưa được gặp vị quan phụ mẫu nào ở các cuộc họp, sức hút của em lớn thật đấy.

Cố lương Vũ cười:

- Giáo sư Lâm đòi tiền của huyện, lại không cho người ta can thiệp vào chuyện HTX, tất nhiên người ta muốn trốn mà không được.

Cuộc họp không có gì đáng nói, quan trọng chỉ thể hiện thái độ nên có, chủ khách đều vui vẻ. Từ Khai Nguyên có tàu đi về phía đông, tính thời gian tới Xuân Giang rồi ngồi máy bay về Tĩnh Hải chỉ tốn một đêm, Lâm Tuyền chọn tới Xuân Giang trước, để đám Tiêu Ly Ly ở lại Loạn Huyện làm đề tài.

Ngày 12 tháng 7, Lâm Tuyền cùng Phan Xuân Bình, Cố Lương Vũ đi tàu hỏa tới Xuân Giang, gặp đúng trận mưa lớn, chuyến bay hôm đó phải hủy bỏ, đành phải ở lại nơi chiêu đãi của thành ủy Xuân Giang, đó là khách sạn 4 sao, có điều quy cách thì không thua kém khách sạn 5 sao.

Lâm Tuyền gọi điện thoại cho Phương Nam, nói cho cô biết an bài hành trình của mình, cúp điện thoại rồi, tay đặt lên phím bấm, do dự không biết có nên gọi cho Thư Nhã hay không.

Điện thoại vừa thông, nghe được giọng nói trong trẻo mừng rỡ của Thư Nhã, Lâm Tuyền cảm thấy êm dịu, cảm giác có người mong đợi mình thật không tệ. Thư Nhã nghe nói Lâm Tuyền đình lang phí một ngày ở Xuân Giang, làm âm ỉ bảo y không được chỉ biết hưởng thụ, muốn y đích thân đi chọn quà mừng, còn cả Phương Nam, Tiểu Tư Vũ.

Nghe Thư Nhã nói thế, Lâm Tuyền không khỏi sinh ra mong ước có cả vây cá lẫn tay gấu, lại cảm thấy mình nghĩ thế quá ích kỷ. Đặt điện thoại xuống rồi, thấy bên cái nóng nực bên ngoài bị cơn mưa quét sạch, mang không khí mát mẻ của mùa thu, gọi điện hỏi Cố Lương Vũ, Phan Xuân Bình có muốn đi dạo chơi Xuân Giang hay không?

Phan Xuân Bình khi gọi điện về nhà biết tin Vương Thúy hơi đau bụng, còn gần một tháng nữa mới kỳ sinh nở, hiện Trần Tú, Lâm Tĩnh Di cùng với các bác sĩ khác đều đang túc trực ở nhà hẩn, Phan Xuân Bình lo sốt vò, không dám rời điện thoại một giây, còn tâm tư đi đâu nữa.

Cố Lương Vũ thấy Lâm Tuyền nói đi dạo quanh thành phố, nhưng khi lên taxi lại bảo tới khu công nghiệp ở ngoại ô, lòng nghĩ không biết có khi nào Lâm Tuyền thực sự buông lỏng nghỉ ngơi không, người ngoài nhìn vào thấy y ung dung nhàn nhã, thực tế đến Trương Bích Quân khi đảm nhận mấy chức vụ liền cũng chưa chắc đã vất vả bằng y.

Xe đi qua một mảnh đất trống, bên đường có mấy tấm biển quảng cáo cỡ lớn, Cố Lương Vũ còn chưa kịp nhìn rõ nội dung thì Lâm Tuyền đã lên tiếng bảo lái xe dừng lại, xuống xe mới biết mảnh đất này dùng cho hạng mục của tập đoàn Thẩm thị.

- Chuyện còn chưa đầu vào đầu mà Xuân Giang đã dám dựng biển quảng cáo, lừa gạt bản thân làm gì chứ?

Lâm Tuyền cười mỉa mai:

Hạng mục của Thẩm thị không cái nào liên quan tới Liên hợp Tĩnh Hải, Cố Lương Vũ hoàn toàn không biết tập đoàn Thẩm thị có ý đầu tư ở Xuân Giang, lòng bội phục trí nhớ của Lâm Tuyền. Đột nhiên nghe thấy Lâm Tuyền hỏi:

- Liên hợp Tĩnh Hải mất bao lâu nữa mới đuổi kịp Thẩm thị?

- Tập đoàn cỡ này sao?

Cố Lương Vũ nghĩ Lâm Tuyền chỉ thuận miệng hỏi thôi:

- Trông nghề đồn tài sản bọn họ trực tiếp khổng chế khoảng 40 tỷ, dù sao là tài phiệt truyền thừa bao năm, chúng ta còn có chênh lệch nhất định với họ, đặt biệt là ở hiệu suất tài sản, Thẩm thị có thể ảnh hưởng tới tài sản lớn hơn bản thân gấp 5 lần ...

- Ồ, xem ra chúng ta còn rất nhiều việc phải làm.

- Đương nhiên rồi.

Cố Lương Vũ không để ý xung động tình cảm của Lâm Tuyền:

- Có điều theo tôi, Liên hợp Tĩnh Hải nhất định vượt qua tập đoàn tài phiệt truyền thống như Thẩm thị, cứ lấy Tân Năng Liên Hợp ra mà nói, chúng ta còn chưa đủ ảnh hưởng tới chính sách sản nghiệp quốc gia, nếu không một khi nhà nước mở cửa thị trường năng lượng mới, ưu thế của chúng ta là điều các xí nghiệp khác không sao đuổi kịp, sẽ thành con đường tắt cho Liên hợp Tĩnh Hải, đem tài sản của Tân Năng Liên Hợp lên TTCK, vượt qua Thẩm thị không phải là vấn đề.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Thao tác vốn mãi mãi chỉ là thủ đoạn nhất thời, một khi quên đi nguyên tắc này, rất dễ khiến người ta chìm đắm trong cuộc chơi cá lớn nuốt cá bé. Tôi muốn tách riêng bộ phận chứng khoán ra, có điều như thể Liên hợp Tỉnh Hải thành cái vỏ rỗng chẳng có một ai rồi.
- Thiệu Bình thì lại muốn tới Liên hợp Tỉnh Hải, tổng giám đốc tách bộ phận chứng khoán ra, chắc anh ta không còn hứng thú tới Tỉnh Hải nữa.
- Anh ta muốn tới Liên hợp Tỉnh Hải làm gì, bên phía Tỉnh Hồ ủy khuất anh ta à?
- Khi xây dựng Đại Tỉnh Hồ, chẳng phải anh ta sẽ nhường ghế sao?

Cố Lương Vũ giải thích:

- Tôi thấy anh ta nghĩ mình không tranh nổi với Từ Kiến, cho nên kiếm thang cho bản thân xuống trước.
- Đại Tỉnh Hồ à, mấy công ty đều có quy mô quá lớn, chuyện này không gấp được.

Lâm Tuyền trầm ngâm:

- Còn Thiệu Bình, tôi tự có an bài.

Cố Lương Vũ chỉ thuận miệng nói tới Thiệu Bình thôi, không ngờ Lâm Tuyền đã sớm suy nghĩ tới chuyện này:

- Tổng giám đốc định an bài anh ta đi đâu, trừ Đại Tỉnh Hồ sau này còn có vị trí thích hợp cho anh ta sao? Hay tới Liên hợp Tỉnh Hải phụ trách xã giao?

Lâm Tuyền mỉm cười:

- Lần này trở về đoán chừng chuyện NH thương nghiệp đã có đầu mối giải quyết, lực đồ đầu tư vào Tân Bắc sẽ từng bước gia tăng, chính sách nhà đất ngày càng thắt chặt, không biết tổng cty XD có trụ nổi không? Vì phối hợp với chính sách địa ốc mới, Thiên Tỉnh Hồ khó tránh khỏi tài chính eo hẹp, tôi muốn thông báo cho đám Tôn Phi Phi khổng chế lượng hàng tích trữ, kiểm chút tài chính để dùng đã.

349. Q.8 - Chương 11: Ôn Nhu Không Dám Hưởng Thụ

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, dọc theo con đường đi suốt về phía đông, mảnh đất này đúng là quá rộng, số nhà xưởng chưa bao phủ tới 1/3, nhìn những ống khói cao vút phun ra những cột khói vàng, Cố Lương Vũ thầm thở dài, việc di chuyển nhà máy hao năng lượng sang phía tây, đem tới áp lực môi trường cực lớn, nếu không có trận mưa vừa rồi, hẳn chẳng ai muốn ra đường.

Cố Lương Vũ nhớ tới một câu bình luận của Lâm Minh Đạt về những nhà máy kiểu này :” Nhà máy đoạn tuyệt tử tôn.”

Một chiếc xe màu đỏ rực đột nhiên nhiên từ đường quốc lộ rẽ vào hạng mục Thẩm thị vọt qua bên cạnh bọn họ, cuốn lên trận khói mù mịt rồi dừng kết lại trước mặt bọn họ, một đôi nam nữ xuống xe, chỉ vào mảnh đất để dành cho tập đoàn Thẩm thị trò chuyện.

- Tài chính của Xuân Giang có 12% tới từ mảnh đất này, đừng nói đưa em lên làm cán bộ chính thức, ngay bây giờ anh cho em làm phó cục trưởng cũng xong.

Thanh niên đó tuổi chừng 22 - 23, khi nói chuyện mặt héch lên, từng chữ từng chữ phát ra từ cổ họng, tự tin khí thế, trông rất đẹp trai, chỉ là khẩu khí ngông nghênh làm người ta cảm ghét.

- Huênh hoang khoác lác.

Cố Lương Vũ nhỏ giọng mắng, quay sang thấy Lâm Tuyền đang nhìn chằm chằm thanh niên kia, chợt nhận ra thanh niên kia và Lâm Tuyền sao lại giống nhau như thế.

“Phi” Lâm Tuyền nhỏ cọng cổ trong miệng ra, khi thanh niên kia quay đầu nhìn bọn họ thì y quay đầu đi, tránh tầm mắt của hắn:

- Chúng ta đi thôi.

Không đợi Cố Lương Vũ trả lời, Lâm Tuyền rảo bước bỏ đi, bước chân rất gấp, như muốn tránh thanh niên kia.

Thẩm Nhạc quay đầu lại nhìn, thấy bóng lưng người kia có chút quen quen, nhưng không nhớ đã gặp qua ở đâu rồi, cũng chẳng buồn bận tâm, để ý giai nhân bên cạnh bị mình khoe khoang một phen, ánh mắt có vài phần mơ màng, kéo cô ta ngồi xuống, tựa vờ vô tình chạm vào đầu gối cô ta một cái, chân chỉ giật một kéo theo phản ứng thần kinh chứ không rút lại, cảm giác trơn như mỡ từ đầu ngón tay khiến lòng chao đảo, tay luồn qua váy tiến lên, định luồn qua quần lót nhưng bị cô ta giữ lại rồi.

Thẩm Nhạc không vội, ngón tay kéo lại, mân mê mép trong đùi, đường tiến vào bên trong đã bị chặn lại, cảm thấy quần ướt, thầm nghĩ: Hôm nay tối cục tài chính thật không uống phí.

Lâm Tuyền trở về nhà chiều dài chính phủ, lúc này mới hay tin đường băng của sân bay đã bị mưa lớn buổi sáng làm ngập, có điều sân bay chưa có tin tức chính thức, trong nước lúc nào cũng thế cả. Nghe dự báo thời tiết nói mai vẫn có mưa to, Lâm Tuyền bảo Phan Xuân Bình đi mua vé tàu hỏa, tới thành phố khác đi máy bay.

Ngày 14 tháng 7 trở về Tĩnh Hải, Lâm Tuyền thở phào như vừa thoát nạn, nhớ ra về gấp quá chưa kịp mua quà cáp gì hết, Cố Lương Vũ ra siêu thị sân bay mua đồ, Phan Xuân Bình liên hệ với Quý Vinh, Lâm Tuyền gọi điện thoại cho Phương Nam.

Đầu kia điện thoại truyền tới tiếng Thư Nhã:

- A lô ...

Lâm Tuyền rung mình, xem lại số điện thoại, đúng là số của Phương Nam, sao Thư Nhã lúc này lại ở cùng một chỗ với Phương Nam, lại còn giúp Phương Nam nghe điện thoại là thế nào? Nghe nhầm sao? Run run áp điện thoại lên tai, đầu kia Thư Nhã oán giận:

- Sao thế, nghe thấy giọng em là không dám nói gì nữa à?

- À, anh giật cả mình, vừa mới xuống máy bay, em bảo với chị Phương Nam một tiếng để chị ấy phái xe tới đón nhé.

Lâm Tuyền bị Thư Nhã làm hết hồn, nhưng đầu óc không ngừng lại:

- Đừng có bịa, chú Quý đứng bên cạnh em nhận điện thoại của Phan Xuân Bình đấy.

Lâm Tuyền tựa hồ nghe thấy tiếng Thư Nhã nghiêng rằng:

- Đợi lát nữa em xem lưu trữ cuộc gọi của chị Phương Nam, xem xem anh có lần nào nhớ tới xem trước không, hay gọi điện thoại cho chị ấy rồi mới nhớ đến em.

Lâm Tuyền chột dạ lau trán, may chưa có mồ hôi, xong phen này nguy rồi, lúc này nghe thấy Tiểu Tư Vũ cướp lấy điện thoại, lòng thầm thở phào, trong thời gian ngắn như thế mà phải nghĩ ra lời nói dối để lừa Thư Nhã thì không dễ chút nào. Tiểu Tư Vũ hỏi Lâm Tuyền mua quà gì cho nó, Lâm Tuyền đâu có biết Cố Lương Vũ mua cái gì, biết Thư Nhã vẫn đang ghé tai nghe cùng Tiểu Tư Vũ, nên nói ba lảng nhảng một hồi, tiếp đó có tiếng Phương Nam đẩy cửa vào nói chuyện với họ, y không dám nói chuyện với cô, cúp điện thoại luôn.

Phương Nam dẫn Tiểu Tư Vũ đi dạo, hẹn Thư Nhã cùng đi ăn cơm, có chuyện đột xuất phải ra ngoài nên điện thoại của Lâm Tuyền mới do Thư Nhã nhận.

Lâm Tuyền vẫy tay với Phan Xuân Bình, bảo hắn về trước, đi tới siêu thị tìm Cố Lương Vũ, chuông điện thoại lại reo, là số Phương Nam. Lâm Tuyền do dự một lúc mới nghe, lần này là giọng Phương Nam, tim y vừa mới quay lại chỗ thì Phương Nam nói:

- Tối ăn cơm cùng đi, Thư Nhã bảo thế.

Lâm Tuyền ngoài gật đầu còn có thể làm gì nữa, nếu không càng thể hiện mình có tật gật mình, bắt xe tới Quốc Tế Tình Hải, bị Thư Nhã dọa cho một phát, chút chuyện không vui ở Xuân Giang biến mất sạch sẽ. Đợi Thư Nhã, Phương Nam dắt tay Tiểu Tư Vũ xuống, Lâm Tuyền đưa túi quà lên trước, cười cầu tài:

- Ở Xuân Giang chẳng có gì hay cả, chọn đi chọn lại có mấy món, đem hết cả tới ọi người chọn đấy, phần thừa còn phải đem về đối phó với chị Tĩnh Di.

Có điều mắt liếc thấy Thư Nhã nhặt từng hộp quà lên lật đi lật lại xem, rồi cắn môi nhìn mình, Lâm Tuyền không biết sơ hở ở đâu, y đã xem kỹ trước đó rồi cơ mà, có điều cũng biết vỡ lẽ rồi, vội gơ tay đầu hàng, chủ động khai báo mong được khoan hồng:

- Đường băng ở Xuân Giang bị ngập, mưa to quá không có thời gian đi mua, nên anh phải chuyển máy bay ở nơi khác, xuống máy bay rồi mới mua mấy thứ này ...

- Ai thèm quà của anh, chẳng qua không muốn anh vất vả, mới đòi quà để anh có cơ hội đi dạo phố ...

Thư Nhã giận dữ nói:

- Anh nói xem, anh đi không ít, nhưng dừng lại ngắm cảnh được bao lâu.

Trả túi quà cho Lâm Tuyền:

- Anh xách cho bọn em trước đi.

Phương Nam đứng bên không nói gì cả, chỉ có ánh mắt thể hiện sự quan tâm, lại nghe Thư Nhã trách mắng, lại có tiếng riu rít của Tiểu Tư Vũ, Lâm Tuyền thấy lòng ấm áp, về nhà thật là tốt.

Quý Vĩnh lái xe tới sân trước Quốc Tế Tình Hải đón bọn họ, Tiểu Tư Vũ tót ngay lên ghế phụ lái, cô bé lớn rồi, không bám Lâm Tuyền như trước, thích ngồi trên nhìn đường phố. Phương Nam mở cửa cửa khoang sau cúi người đi vào, Lâm Tuyền liếc thấy đôi chân thon thả của cô lộ ra mép váy, chẳng kịp suy nghĩ nhiều đưa gói quà trong tay cho Phương Nam chui vào luôn, phát hiện ra Phương Nam không chú ý để mép váy vén lên, lộ ra mảng đùi trắng mịn màng, Lâm Tuyền không nhịn được đưa tay ra sờ, màu da mép trong đùi càng mê hoặc, Phương Nam lờm y một cái đánh mắt ra đằng sau, vuốt mép váy xuống.

Lâm Tuyền cảm thấy eo nhói đau, bị Thư Nhã ở đằng sau đẩy ột cái, thiếu chút nữa thì ngã vào lòng Phương Nam. Thư Nhã ngồi xuống bên cạnh y, cắn tai y nói:

- Ai cho anh ngồi chỗ này, trái ôm phải ấp, sướng chết luôn nhé.

Lâm Tuyền ngồi giữa hai giai nhân, chân thi thoảng cọ vào chân hai cô gái, y phục mùa hè mỏng manh, cảm giác hết nhiệt độ và xúc cảm da thịt mỹ nữ, làm y lâng lâng như ở trên mây, song không dám lộ vẻ hưởng thụ nào, còn phải nghiêm mặt ngồi ngay ngắn, không dám nhìn Phương Nam, chẳng dám liếc Thư Nhã, ba hoa với Tiểu Tư Vũ ở ghế trước.

350. Q.8 - Chương 12: Sinh Nhật Thư Kính Côn (1)

Ăn cơm xong Phương Nam ngồi xe Quý Vĩnh đưa Tiểu Tư Vũ đi học múa, Lâm Tuyền gọi điện về nhà không ai nghe, không biết mẹ đi đâu rồi? Trong công ty cũng chẳng có ai, Lâm Tuyền nghĩ mãi không có chỗ dung thân, làm mặt tội nghiệp nhìn Thư Nhã, Thư Nhã hừ một tiếng:

- Em mà bỏ anh lại thì anh đi tìm Quách Bảo Lâm lêu lổng chứ gì.

Lâm Tuyền cười khi:

- Làm gì có, hiện giờ nó bị trong nhà ép kết hôn, anh tới tìm chẳng phải mua rắc rối vào thân à.

- Nam nhân bọn anh đều thế cả, Quách Bảo Lâm nếu không muốn, vì sao làm lỗ dử Triệu Tĩnh bao năm như thế, họ quen nhau từ năm 98 đúng không?

Quách Bảo Lâm cũng biết đời này không thoát khỏi bàn tay của Triệu Tĩnh được, chẳng qua là giấy dựa trước khi chết mà thôi. Lâm Tuyền gập ngón tay tính, hai người đó đến với nhau bảy năm rồi, trong bảy năm đó Quách Bảo Lâm không ngừng trêu hoa ghẹo nguyệt, Triệu Tĩnh chỉ làm mình làm mẩy mà thôi, tổng thể vẫn tha thứ cho hắn, chỉ cần Quách Bảo Lâm không quá đáng là được.

Quách Đức Toàn sớm đã quyết định cưới Triệu Tĩnh vào nhà họ Quách, chưa nói tình cảm giữa ông và Triệu Khôn Nghĩa, ông cũng mong có cô con dâu quân được con trai, tránh nó làm xằng làm bậy, bước vào con đường không lối về.

Nhìn vẻ mặt mỗi một của Lâm Tuyền, Thư Nhã không nỡ kéo y đi dạo phố, nói:

- Tới nhà em nhé.

Lâm Tuyền mắt sáng lên, gật đầu liên hồi kỳ trận:

- Được, được, được.

Thư Nhã thấy Lâm Tuyền chớp mắt biến đổi hẳn, đưa tay ra nhéo y một cái:

- Anh nghĩ tới chuyện gì thế hả?

- Nghĩ tới chuyện em mới nghĩ.

Lâm Tuyền cười hì hì.

Khuôn mặt Thư Nhã đỏ rực như ráng chiều, đưa tay che ánh mắt Lâm Tuyền nhìn mình:

- Hôm nay sinh nhật ba em, em cứ do dự mãi không biết có nên mời anh tới nhà ăn không, không không muốn đi thì thôi.

- Có cơm chục để ăn thì tất nhiên là sướng rồi, nhưng lại phải tặng quà.

Lâm Tuyền rầu rĩ nói:

- Ai thèm mấy thứ của anh, có đi hay không?

Thư Nhã nói thế xong vẫn nhét một túi quà vào tay Lâm Tuyền:

- Tới lúc đó thì nói là anh mua nhé.

- Anh mà không đi thì em xử lý những cái này thế nào?

Lâm Tuyền mở túi ra xem, bên trong có một hộp nhân sâm:

- Còn làm thế nào được nữa, anh chỉ là bạn trai danh nghĩa của em thôi, em còn trối anh kéo đi được à? Anh phải trả lại tiền cho em đây, mất mấy tháng lương của em, em chẳng tặng nổi ông già thứ tốt như vậy đâu.

Thư Nhã mạnh miệng, nhưng giọng nhỏ dần, nhìn bộ dạng đáng thương của cô, Lâm Tuyền không nỡ trêu tiếp nữa.

Năm 2000, Khương Chí Minh vừa lên làm bí thư khu Tỉnh Nam vì mua chuộc lòng người đã lấy một mảnh đất xây nhà cho cán bộ, đều là nhà vườn kiểu Tây, Thư Kính Côn cũng đủ tư cách kiếm một hạn ngạch, song vì nhiều nguyên nhân không có phần. Vẫn ở lại căn nhà cũ từ thời làm hiệu trưởng Nhất Trung, có điều nhà cũ điều kiện cũng không phải kém, rộng tới ba bốn trăm mét vuông so với căn nhà của của Lâm gia đã rộng gấp ba lần.

Lâm Tuyền vào nhà, thấy Thư Sương ngồi trong phòng khách, so với lần trước thì đầu tóc đã đơn giản hơn nhiều, mặc quần thể thao, áo thun, khoanh chân trên ghế đọc sách. Thư Sương cao hơn Thư Nhã một chút, song chưa đầy đặn bằng chị mình, so với vẻ đẹp ngọt ngào của Thư Nhã thì Thư Sương chưa ngoa sắc xảo, xuân lan thu cúc, không ai chịu kém ai.

Thư Sương thấy chị dẫn Lâm Tuyền về nhà lấy làm lạ:

- Chị bảo anh Lâm về phải tham dự hội nghị gì cơ mà.

Đặt sách lên bàn trà, vươn mình đứng dậy:

- Anh Lâm, anh ngồi đi, em đi rót nước.

Lâm Tuyền chớp chớp mắt, cầm lấy cuốn sách Thư Sướng vừa đọc, là cuốn sách tiếng Anh:

- Có phải là em gái em không vậy? Hay là anh hoa mắt thế?

- Hôm nay mời anh tới đây là vì muốn cảm ơn anh cải tạo nó.

- Sao em lại nói anh phải dự hội nghị.

- Không phải lo không mời được anh à?

Thư Nhã đưa tay lên mũi ngửi:

- Người toàn mồ hôi thôi, em đi thay y phục, anh ngồi chơi đi.

- Anh cũng vừa xuống máy bay, cũng phải đi rửa mặt.

Lâm Tuyền thấy cha mẹ Thư Nhã không có nhà, mặt đầy bấn loạn theo cô.

Trong phòng của Thư Nhã có phòng tắm riêng, lắp kính trong mờ, Thư Nhã lấy quần áo vào trong thay, Lâm Tuyền đi tới bàn lật sách xem, đầu óc lại toàn cảnh Thư Nhã thay y phục bên trong, lòng ngứa ngáy vô cùng, một lúc sau nghe thấy tiếng vòi nước chảy càng không chịu nổi, cơ thể yếu đuối của Thư Nhã mơ hồ hiện lên sau cánh cửa, Lâm Tuyền nước mắt chảy đánh ực, còn vờ vịn đi tới gõ cửa.

- Thất vọng chứ gì, em thừa biết cái đầu xấu xa của anh nghĩ gì?

Thư Nhã với một tay mở cửa ra, đầu đang vục vào bồn rửa mặt, cô mặc chiếc quần short thể thao ngắn cũn, chỉ dài hơn quần lót được một ít, đủ che hết hông, còn cặp đùi nuột nà gần như khoe ra trọn vẹn, hông tròn trịa vểnh lên đầy khiêu gợi, chiếc áo thun ba lỗ bó sát người, nổi bật vòng eo nhỏ nhắn, nước từ tóc chảy xuống thấm lên phần cổ áo, bên trong không hề mặc áo lót một bên ngực nhìn rõ đường vòng cung tròn trịa vô cùng căng chặt, núm vú nho nhỏ gồ lên lơ mơ.

Lâm Tuyền tham lam nhìn khắp người Thư Nhã, bị cô hắt nước làm tỉnh lại:

- Anh muốn mù à, nhìn cái gì?

Lâm Tuyền hậm hực nói:

- Em mặc như thế, có thấy gì đâu mà nhìn.

- Hóa ra là lỗi của em đấy hả?

Nếu Thư Nhã không cho phép đã chẳng mở cửa, Lâm Tuyền cũng đi tới thò đầu vào bồn rửa mặt, sau đó bắt chiếc con Tiểu Vĩ lắc đầu làm nước bắn lung tung, Thư Nhã cười ngặt nghẽo.

Lúc này Thư Sướng ở dưới pha nước xong gọi bọn nhỏ, Thư Nhã liền đưa cho y cái khăn mặt lau tóc, thấy Lâm Tuyền ấp khăn lên mặt ngửi, Thư Nhã cầm khăn vò đầu y rồi đá ra ngoài cửa. Đợi tới khi Thư Nhã đi ra đã mặc thêm một cái quần dài ngoài chiếc short vải, che đi cặp chân dài trắng trẻo, Lâm Tuyền chép miệng nuối tiếc mãi.

Thư Nhã hỏi em gái mới biết cha mình tới nhà Ngụy Gia Cường đánh bài rồi, hôm nay là sinh nhật cha cô, trong nhà chẳng coi trọng, mẹ cô vẫn tới bệnh viện trực, chỉ nói sẽ về nhà sớm mấy tiếng làm cơm, giúp việc cùng mẹ của Thư Kính Côn tới quán trà chơi với các cụ già khác rồi.

Lâm Tuyền và chị em Thư Nhã ngồi ở phòng khách trò chuyện, ở cạnh mỹ nhân đúng là lúc nào cũng cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, chẳng mấy chốc Thư Kính Côn và Ngụy Gia Cường cùng vào.

Thư Kính Côn đang chơi bài thì nhận được điện thoại của con gái nói Lâm Tuyền tới thì ném bài đó về ngay, toàn bộ người lớn trong hai nhà đều tán thành, đồng thời tìm mọi cách vun vào cho Lâm Tuyền và Thư Nhã, Thư Kính Côn cũng biết con gái không quên được mối tình đầu, song thái độ của Lâm Tuyền không rõ ràng, làm Thư Kính Côn không yên tâm, hôm nay sinh nhật ông ta, Lâm Tuyền tới nhà chơi, ý nghĩa khỏi nói cũng biết.

Ngụy Gia Cường nghe tin Lâm Tuyền tới nhà Thư Kính Côn, cũng gần như đuổi luôn hai vị phó cục trưởng cục xây dựng đi, theo tới.

Dù Lâm Tuyền không để ý tới chuyện cũ, cũng cùng con gái mình thành một đôi rồi, nhưng Thư Kính Côn ở trước mặt Lâm Tuyền vẫn cảm thấy gượng gạo. Ngụy Gia Cường rất hiểu lòng người đề nghị tiếp tục đánh bài, nam nhân kéo gần quan hệ không gì ngoài ba món “uống rượu”, “đánh bạc” và “chơi gái”.

351. Q.8 - Chương 13: Sinh Nhật Thư Kính Côn (2)

Thư Sướng cũng muốn xin một chân, Thư Kính Côn gạt đi:

- Con gọi chú Trương xem chú ấy có rảnh không?

Trương Đạt bị một vị hiệu trưởng khu Tĩnh Nam kéo xuống nông trang câu cá rồi, còn có cả hai cô giáo vừa mới tốt nghiệp trường đại học mới tới trường công tác. Trương Đạt nghe nói Thư Kính Côn rủ đi đánh bài luyên tiết không nỡ rời hai cô giáo trẻ trung xinh đẹp, đang nghĩ cách xem phải từ chối thế nào nghe thấy bên kia có ai đó loáng thoáng gọi Lâm Tuyền, giật mình hỏi lại:

- Có cả Lâm Tuyền ở đó à?

- Vâng, chị cháu dẫn bạn trai về dự sinh nhật ba cháu.

- Được, được, vậy chú tới ngay.

Trương Đạt vút luôn cần câu, chỉ tùy tiện kiểm cơ giải thích với vị hiệu trưởng kia, còn chẳng buồn nói với hai cô giáo trẻ bên cạnh, phóng xe về thẳng thành phố.

Bốn nam nhân ngồi đánh bài, hai cô gái đứng cổ vũ, chưa đến ba giờ mẹ Thư Nhã từ bệnh viện về. Mới đầu Thư gia không hi vọng Lâm Tuyền sẽ đến, không chuẩn bị gì cả, lúc này cấp rập, chuẩn bị không kịp nữa. Thư Sướng đề nghị tới khách sạn ăn, xúi chị gái đi bảo cha.

Thư Kính Côn tay cầm bài, mắt thì lại nhìn Lâm Tuyền, Lâm Tuyền thì gãi đầu nhả mặt, nhìn trái nhìn phải, vờ nghĩ cách ra bài. Ngụy Gia Cường thấy hai người này vẫn chưa biết cách giao lưu với nhau thế nào, cười bảo Thư Nhã:

- Thời gian còn sớm, tôi thấy cứ ăn ở nhà cho thoải mái, nếu được chọn, tôi chọn thưởng thức tài nghệ của chị nhà.

Lâm Tuyền liếc nhìn Thư Nhã, thấy ánh mắt cô có chút buồn bã, lòng không dễ chịu gì, nhưng phải nghĩ tới cảm thụ của Phương Nam, thật không dễ ra quyết định, Thư Kính Côn tới khách sạn tổ chức tiệc, như thế sẽ kinh động người khu Tĩnh Nam, chuyện của y sẽ biến giả thành thật, không còn đường quay lại nữa.

Không dám nhìn sắc mặt Thư Nhã nữa, thuận theo khẩu khí của Ngụy Gia Cường, nói:

- Cháu cũng thấy ăn ở nhà tốt hơn, cháu nhớ món thị kho tàu bác Thư làm, mười năm rồi vẫn thèm. Lát nữa bác Thư trở tài?

Thấy Lâm Tuyền nhắc tới chuyện cũ, Thư Kính Côn cảm khái vô cùng, khi Trần Nhiên tại chức, quan hệ giữa hai nhà rất tốt, Lâm Minh Đạt không ít lần dẫn Lâm Tuyền qua ăn tiệc, khi đó Lâm Tuyền và Thư Nhã có thể gọi là thanh mai trúc mã, xấu hổ ngưỡng ngừng, nếu không phải bắt đắc dĩ, cả hai không nói chuyện với nhau. Lâm Tuyền ở trường học quấy rối gây sự, nhưng trước mặt Thư Nhã lại rụt rè, làm Thư Kính Côn rất thích.

Về sau vì áp lực bên trên, Thư Kính Côn phải làm gay gắt quan hệ với Lâm Minh Đạt, Lâm Tuyền thay đổi khác thường, từ rụt rè trở thành chủ động mang tính xâm lược, Thư Kính Côn làm cha sao không lo? Tới khi Lâm Tuyền và Thư Nhã ở phòng học làm chuyện người làm cha không chấp nhận được, ông ta không chút do dự đuổi Lâm Tuyền khỏi Nhất Trung.

Hành vi của Lâm Tuyền với con gái mình khi đó có chút tàn khốc, có lẽ cuộc đời và vận mệnh cũng quá tàn khốc với y, không ngờ mười năm sau con gái mình vẫn không quên được Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền chủ động lên tiếng, Thư Kính Côn cười ha hả:

- Mấy năm qua chỉ có món này của bác là không đi xuống, được, lát nữa bác thể hiện.

Tiếp tục đánh bài có điều hứng trí của mọi người không còn cao nữa, Lâm Tuyền mấy lần nhìn sắc mặt Thư Nhã, như có người cầm dao cắt thịt, xong không có cơ hội để sửa lời. Tới 4h 30, Thư Nhã và mẹ ra chợ mua thức ăn, Lâm Tuyền liếc nhìn Thư Nhã trán toát mồ hôi lách nhanh vào cửa, da bị ánh nắng gay gắt chiếu đỏ au, không còn dũng khí nhìn cô lần nữa.

Lúc này di động vang lên, mở máy ra xem thì là một số lạ, ấn nút nghe không ngờ thấy tiếng của ông ngoại:

- Tiểu Ba, số nhà của Thư Kính Côn là bao nhiêu, lâu quá rồi ông không nhớ, xe đi vòng vòng này giờ.

Lâm Tuyền mặc kệ ông ngoại bày trò gì, thềm thở phào, ông ngoại tới giải thoát y khỏi áy náy với Thư Nhã, bỏ bài xuống, giọng to lên ba phần:

- Ông ngoại cháu tới góp vui, không tìm được nhà, cháu đi ra đón.

Thư Kính Côn ngớ người chưa kịp phản ứng, Ngụy Gia Cường đã kích động, đứng dậy:

- Sao lão bí thư còn nhớ sinh nhật của lão Thư.

Trương Đạt không nhận ra chuyện gì khác thường, ông ta sớm bắt đầu lấy lòng vị cấp dưới này rồi. Thư Nhã ở trong bếp thấy bên ngoài nhôn nháo, mới đầu không cảm thấy gì, giờ thấy tui thân, cha cô gọi cùng Lâm Tuyền đi đón Trần Nhiên, Thư Nhã theo Lâm Tuyền ra ngoài, vừa mới đóng cửa lại đưa tay xoắn chặt eo Lâm Tuyền nhéo thật mạnh.

- Á.

Lâm Tuyền đau tới méo mặt, vội nắm lấy tay Thư Nhã không để cô néo nữa, Thư Nhã xòe tay ra, Lâm Tuyền lúc này sao còn dám để cô thương tâm thêm nữa, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Thư Nhã, thôi thì đi được bước nào hay bước đấy vậy.

Ra ngõ đợi một lúc thì xe của Trần Nhiên tới, thấy Lâm Tuyền và Thư Nhã nắm tay nhau thì cười vui vẻ, ba người đi vào nhà, Trần Nhiên nhìn thấy trên bàn còn vớt bài bữa bọn, giọng sang sảng hỏi:

- Hôm nay là sinh nhật của Kính Côn cơ mà, sao lại rúc trong nhà chơi bài thế này?

Thư Kính Côn bê ghế cho Trần Nhiên, cười nói:

- Sinh nhật lẽ thôi, không dám kinh động người khác, lão bí thư tới uống chén rượu là quý hơn mọi thứ trên đời rồi.

Trần Nhiên quay đầu sang nhìn Lâm Tuyền, Lâm Tuyền rói rít giải thích:

- Dạ, chỉ có mấy người nên ăn ở nhà cho thân thiết.

- Cháu chột dạ cái gì chứ?

Trần Nhiên nhướn mày hừ một tiếng rồi ngồi xuống.

Lâm Tuyền ngớ ra, đứng rồi mình tự dưng giải thích để làm gì? Tự lừa mình lừa người

Thư Kính Côn sẵn tay vào bếp, Thư Sướng và mẹ giúp đỡ, Ngụy Gia Cường, Trương Đạt tiếp chuyện Trần Nhiên ở phòng khách, chỉ còn lại Lâm Tuyền và Thư Nhã.

Bất kể địa vị Lâm Tuyền có cao thế nào, lúc này chỉ là về dưới, cả hai đẳng đều không xen vào được, liền cùng Thư Nhã lên phòng đợi.

Không cần Lâm Tuyền nói gì, Thư Nhã đã chủ động lên tiếng:

- Buổi sáng em cũng do dự, chỉ sợ anh nhần tâm không đi, gặp chị Phương Nam, không kìm được nói với chị ấy, em không hề có ý ép anh.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Em sẽ phát hiện ra anh rất tệ rồi hối hận à xem.
- Anh vốn là người rất tệ hại, anh tưởng bây giờ mình ghê gớm giỏi giang lắm à?

Thư Nhã quay đầu đi, mặt héch lên:

- Em chẳng thèm anh.

Lâm Tuyền mặt dày sán đến:

- Anh lại thích dáng vẻ kiêu ngạo của em, còn nhớ thời em ở Nhất Trung, lúc nào cũng ngẩng cao đầu bước đi không thèm nhìn ai, tiếc là khi đó chẳng có ngực mà ưỡn lên.
- Phì, phì, ngay từ hồi đó em biết anh không tốt đẹp gì mà, giả vờ hiền lành trước mặt người ta, nhưng con mắt không thành thực c hút nào.

Thư Nhã quay lại tát Lâm Tuyền, bị Lâm Tuyền nắm lấy, y vừa mới kéo nhẹ một cái, cả người Thư Nhã đã như mất hết sức lực ngã vào lòng y, Lâm Tuyền không kịp đề phòng ngã ục xuống giường, Thư Nhã nằm đè lên người Lâm Tuyền, chống tay lên giường, thấy Lâm Tuyền đắm đuối nhìn mình thì kiêu ngạo quay đầu đi, đôi ngực xinh xắn khe khẽ nhô lên hụp xuống, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm mê người.

Lâm Tuyền như có ma quỷ sui khiến, đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt của Thư Nhã, bắt cô quay lại nhìn mình, khuôn mặt mỹ nữ thoáng hiện màu hồng mê đắm.

Chẳng phải là nụ hôn đầu tiên, cả hai cũng không phải là thiếu nam thiếu nữ ngây ngô, song giây phút này có gì đó thật đặc biệt, hơi thở thơm ngát mà nóng hổi phả lên mặt Lâm Tuyền, Lâm Tuyền kéo cô xuống, khe khẽ chạm vào cánh môi mềm mại ướt át rồi tách ra.

Nhìn cặp mắt nhu mì lãng đãng xuân tình, hàng mi rỏ quạt run run, Lâm Tuyền bắt chắp, chồm lên lật người Thư Nhã nằm xuống, hôn ngấu ngiến cách môi hồng, lưỡi đưa ra, lập tức có chiếc lưỡi thơm tho cuốn lấy, kéo y vào cơn say bất tận ...

352. Q.8 - Chương 14: Mưa Gió Sắp Tới.

Giai nhân trước mặt, chỉ có tên ngọc mới thỏa mãn bằng nụ hôn, song Lâm Tuyền vừa đặt tay lên eo Thư Nhã, còn chưa kịp làm gì đã nghe có tiếng bước chân lên cầu thang.

- Chị, em vào nhé!

Thư Nhã đẩy vội Lâm Tuyền ra ngồi bật dậy, cảm thấy má mình nóng như phát sốt, còn mạnh miệng giơ tay dứ dứ trước mặt Lâm Tuyền:

- Không được tùy tiện lợi dụng người ta.
- Rõ ràng em muốn sàm sỡ anh, không làm sao dễ ngã như thế.

Lâm Tuyền cũng hậm hực ngồi dậy, nhỏ giọng lầu bầu:

Cửa vốn không khóa, Thư Sướng thò đầu vào thè lưỡi nói:

- Đánh vỡ hai cái bát nên bị đuổi đi rồi, em không gây trở ngại cho hai người chứ?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Còn không à, đi ra nhớ khóa cửa lại hộ.
- Anh muốn chết à?

Thư Nhã trừng mắt lên, vội kéo Thư Sướng vào phòng, đề phòng ở riêng với Lâm Tuyền, bản thân không kìm chế được.

Buổi tối không kinh động thêm ai khác, mọi người quây quần bên bàn, không khí náo nhiệt. Ăn cơm xong Lâm Tuyền không ở lại, gọi Quý Vinh đưa ông ngoại về trước, còn y gọi điện cho Phương Nam.

Lâm Tuyền dựa vào một gốc cây bẽ hồ, nhìn ô cửa sổ còn sáng ánh đèn, nghe bên trong có tiếng Phương Nam nói chuyện với Tiểu Tư Vũ, tâm tư trầm tĩnh, khép mắt hưởng thụ từng làn gió mát từ hồ mơn man trên da mặt.

- Vừa mới hầu hạ bà cô nhỏ lên giường.

Phương Nam tháo tai nghe xuống, đẩy cửa sổ ra, người vịn vào ban công:

- Đưa ông ngoại về rồi à?

- Ừm, đưa về rồi.

Lâm Tuyền cười, không biết xa như thế Phương Nam có nhìn thấy y không:

- Kiếp này em gặp được chị đúng là hạnh phúc, không biết rồi chị sẽ thành như thế nào.

- Tôi thì thấy rất là mệt.

Phương Nam cười duyên:

- Hi vọng sau này được nhẹ nợ một chút.

- Tình cảm của em lúc nào cũng cần người khác thúc đẩy.

Lâm Tuyền chăm chú nhìn Phương Nam, không rõ nét mặt của cô, nhưng đủ khiến y âm lòng:

- Thật là khó cho chị quá. À, em gặp được Thẩm Nhạc ở Xuân Giang, tên thái tử gia trên danh nghĩa của Thẩm gia ...

Phương Nam thở dài, nhiều năm qua đây là lần đầu tiên Lâm Tuyền chủ động thổ lộ tâm sự với người khác. Có lẽ Trần Vũ để lại dấu vết sâu nhất trong tim Lâm Tuyền, nhưng không thể mở cửa trái tim của y.

- Cậu cứ trốn tránh mãi thế sao?

Phương Nam khẽ hỏi:

- Hả, vậy thì em làm gì được?

Lâm Tuyền phát hiện ra cuối cùng mình đã có thể thoải mái nói tới chuyện này:

- Hiện giờ em đã có nhà rồi, có ba mẹ, có chị em, có chị, có Tư Vũ, trong lòng không còn nuôi tiếc gì hết, em không thèm thứ gì của Thẩm gia hết, song bọn họ cũng không có tư cách hưởng thụ những thứ đó.

- Cậu cũng sẽ đối xử với tổng cty XD như thế phải không?

Biết Phương Nam không nhìn rõ mình, Lâm Tuyền vẫn cười che dấu:

- Không phải thứ của bọn họ, thế nào cũng phải nghĩ cách khiến bọn họ nhỏ ra. Thẩm thị không thay đổi cách đối nhân xử thế của họ, có lẽ chẳng cần em làm gì cũng sẽ suy bại thôi. Còn tổng cty XD thật đau đầu, thời gian eo hẹp, lão phó bí thư Vạn Dũng đã lên tiếng chỉ trích Tỉnh Hải có hành vi theo tóng thị trường.

Về phần có ổn định vĩ mô thị trường địa ốc không, ổn định ra sao thì tiếng nói giữa TW và địa phương không nhất trí, quan viên địa phương mắt chỉ nhìn chăm chăm vào GDP và tăng trưởng tài chính, cái gọi là lợi ích của người dân không đáng giá một xu. Tỉnh Hải theo sát TW, chủ động ổn định địa ốc, phù hợp với lợi ích của người dân, nhưng người ta làm một đằng, anh chơi một nẻo, ở địa phương không khỏi bị kẻ khác công kích, áp lực cũng rất lớn.

- Nghe nói Thế Kỷ thành mở cửa giao dịch định mời cả phó bí thư Vạn tới chống lưng, Tỉnh Hải còn chống đối, thế nào ông ta cũng có cách khiến cậu đau đầu.

Phương Nam khuyên:

- Hay đừng cứng đầu quá, chiều cổ thể diện của ông ta một chút, chỉ là vấn đề thời gian thôi mà.

- Chị nghĩ ông ta sẽ tới sao?

Lâm Tuyền bĩu môi:

- Còn chưa chắc đâu, lão già này không muốn tiến bộ nữa, chỉ nghĩ cách kiếm thêm chút tiền đường lão thôi, thế nên lão ta không phải kiêng kỵ nhiều, song được mặt nợ mất mặt kia, tuy lão ta nói hang lăm, nhưng lời kẻ lui về còn mấy cái chú ý, chẳng qua nhường nhịn không thêm chấp thôi. Mà cứ để lão ta tới, sợ gì lão ta, thôi, chị ngủ đi, em về đây, mai chẳng được nhàn.

Tw muốn ổn định, địa phương tuy ức chế, nhưng không thể công khai nhảy ra phản đối, lãnh đạo cấp tỉnh mà tới dự nghi thức khánh thành nhà thì phải cẩn thận nhiều lắm.

Dương Đắc Chí có mối quan hệ sâu rộng ở tổng cty XD, bên đó có động tĩnh gì không đầu được ông ta, vì thế tuy Liên hợp Tỉnh Hải đã rút hết khỏi tổng cty XD, nhưng vẫn hiểu rõ động tĩnh của chúng.

Vấn đề của Hạ Đức Bưu vẫn chưa tra rõ, cuối tháng 7, tỉnh ủy thảo luận thông qua phương án giải quyết NH thương nghiệp Tỉnh Hải, bao gồm Liên hợp Tỉnh Hải dùng 320 triệu mua lấy tất cả cổ phiếu pháp nhân của NH Dân Hưng thuộc NH kiến thiết. Đầu tư Nam Cảng chính thức rút khỏi Thiên Tinh hồ, cổ phần do Liên hợp Tỉnh Hải, Hòa Hoàng, Đông đo mua lại.

Tháng 8, phương án trọng tổ thông qua phê duyệt của UB giám sát NH, là trường hợp đặc thù, Đầu tư Nam Cảng mua lấy khoản nợ 1.8 tỷ của tổng cty XD từ NH thương nghiệp.

Suốt cả tháng tám tình hình TT địa ốc Tỉnh Hải rơi vào thời kỳ yên tĩnh, nhưng là sự yên tĩnh khiến người ta bất an.

Mọi năm mùa thu là thời gian các nơi từng bừng mở cuộc triển lãm nhà ở, chuẩn bị mùa tiêu thụ nhà chạy nhất trong năm, nhưng năm nay chẳng có động tĩnh gì, đợi tới trung tuần tháng tám thông báo tổ chức triển lãm.

Trương Giai Minh nhận được thông báo tổ chức triển lãm nhà ở mùa thu do TT giao dịch địa ốc, hiệp hội địa ốc phát ra, nhưng trong lòng lại lạnh quá nửa, chính phủ Tỉnh Hải lần này chắc chắn sẽ chèn ép thị trường địa ốc, địa điểm triển lãm chỉ an bài ở đại sảnh trung tâm giao dịch chứng khoán, thời gian cũng an bài vào cuối tuần sau kỳ nghỉ lễ dài quốc khách. Cục quảng cáo yêu cầu các ĐTH phát tiết mục bình thường, cấm xen ngang quảng cáo giữa tiết mục, mọi năm bắt đầu từ tháng 8 là tổ chức thể công quảng cáo dồn dập, hiện bị chính phủ can dự, quảng cáo rối loạn, không tạo được hiệu quả.

Chẳng lẽ bữa tiệc mùa thu năm nay phải khép màn ủ rũ vậy sao?

Trước mặt Trương Giai Minh đặt bảng tiến độ công trình, tay bóp lại tới trắng bệch, hần như con thú bị mắc bẫy, vùng vẫy mà không tìm được lối thoát.

Ở TW, những tiếng nói đòi ổn định địa ốc ngày càng kiên quyết, Vạn Dũng vốn nhận lời tới dự lễ mở cửa giao dịch của Thế Kỷ thành bắt đầu lảng tránh.

Công trình kỳ một của Thế Kỷ thành có bốn chung cư cao tầng, tổng cộng 1100 căn hộ, nếu không đột phá được khó khăn trước mắt, cục diện sẽ rất thê lương.

- Phải dùng thuốc mạnh thôi.

Trương Quyền không rõ Trần Min Hành có việc gì quan trọng tới mức bỏ cuộc họp hôm nay, song nếu như ông ta đã hoàn toàn buông quyền thì có mặt hay không cũng không ảnh hưởng gì:

- Phải có người giúp chúng ta đột phá cục diện, Đầu tư Nam Cảng hành động nhanh như thế, đã mua lại khoản nợ của Thế Kỷ thành, Cảnh Nhất Dân không cho chúng ta thời gian để thở đâu.

Tối hôm đó Trương Quyền cùng con trai lên Kiến Nghiệp, Lâm Tuyền biết tin từ chỗ Vương Hiểu Dương, mới đầu Trương Quyền còn yêu cầu cục công an phái xe mở đường, sau bỏ yêu cầu này, Lâm Tuyền cười nhạt:” Không biết trong xe có bao nhiêu tiền khiến Trương Quyền lo được lo mất như thế.”

353. Q.8 - Chương 15: Biến Cố Lễ Khai Trương (1)

Ngày 28 tháng 8, Lâm Tuyền đang ở trong văn phòng đột nhiên nhận được điện thoại của Trương Đào, chợt nhớ hai năm qua duy nhất một lần tình cờ gặp Điền Lệ ở cửa hàng KFC, hình như bị mắng gì đó mà y không thềm nghe, còn không có qua lại gì, cười bảo với Phương Nam:

- Chà, xem ra em hơi lạnh nhạt với bạn bè rồi.
- Cậu không quan tâm sao người ta đột nhiên tới tìm mình à?
- Còn chuyện gì được nữa.

Lâm Tuyền cười tự trào:

- Trương Quyền muốn xem dựa và cái danh phó bí thư Vạn có mời nổi em không ấy mà.

Báo cho tiếp tân đưa Trương Đào vào phòng tiếp đãi trước.

Phương Nam thấy Lâm Tuyền không mời Trương Đào vào văn phòng, mà là phòng tiếp khách, biết y không niệm tình bạn học gì nữa rồi. Dù y có thói quen giữ khoảng cách với người khác để bảo vệ bản thân, nhưng chuyện xảy ra mấy năm qua, càng làm y xa cách với người khác.

Thân phận của Lâm Tuyền ở Tỉnh Hải không thể hình dung qua biểu hiện bên ngoài, có lẽ anh ra đường không tìm nổi một người nhận ra y, nhưng không thể phủ nhận y đứng trên đỉnh kim tự tháp quyền lực của Tỉnh Hải, nhìn xuống chúng sinh bên dưới.

Mới đầu Trương Đào giống rất nhiều người thuộc Lệ Cảnh hệ không coi Lâm Tuyền ra cái gì, một con rối dù vênh vang tới đâu cũng chưa đủ tư cách nói chuyện nghiêm túc, nhưng về sau phát sinh nhiều chuyện cho thấy, Lâm gia không phải đơn giản, dù tới giờ Trương Đào vẫn chưa hiểu kết cấu của Liên hợp Tỉnh Hải.

Quan hệ giữa Đông Đô, Đầu tư Nam Cảng, Liên hợp Tỉnh Hải thì người ngoài sao có thể hiểu được, nhưng tóm lại có thể khẳng định, Lâm Tuyền có địa vị trọng yếu, thậm chí có thể dễ dàng ảnh hưởng tới Đầu tư Nam Cảng, Thiên Tinh Hồ, Hào Thành, Gia Thành ...

Vào thời buổi tài phú quyết định tất cả như hiện nay, Lâm Tuyền có địa vị thế nào có thể tưởng tượng ra được.

Trương Đào lần đầu tiên bước vào văn phòng làm việc của Liên hợp Tỉnh Hải, không ngờ chẳng hề có khí phái của một công ty lớn, vắng vẻ lưa thưa, trông giống mấy văn phòng cơ quan nhà nước hơn, không có không khí làm việc gì cả, khác mỗi chỗ trang trí khí phái, nhìn cô gái tiếp tân xinh đẹp mỉm cười hỏi hân muốn gì, lòng Trương Đào thấp thỏm, kể từ lần cùng Điền Lệ đi làm thuyết cho Trần Minh Hành, Trương Đào sợ nhìn vào mắt Lâm Tuyền.

Khi đó Trương Đào còn cho rằng Trần Minh Hành, Trương Quyền mới là ông trời ở Tỉnh Hải, nếu Lâm Tuyền quy phục Trần Minh Hành, ít nhất còn có kết cục tốt với Trần Vũ, bây giờ nhìn lại thấy mình giống như một thằng hề.

Trương Đào không chịu thừa nhận bản thân mình làm như thế chẳng qua vì muốn được lòng Trần Minh Hành để sự nghiệp leo cao, hẳn tự cho rằng mình làm thế là muốn tốt cho Lâm Tuyền và Trần Vũ, nên sau khi bị Lâm Tuyền dùng lời nói vạch trần, cảm thấy bị xỉ nhục, từ đó sinh ra thù hận, bất giác nội tâm tìm đủ mọi cách suy diễn việc làm của Lâm Tuyền theo chiều hướng ác ý nhất có thể, tất cả chỉ để ve vuốt tự tôn của bản thân.

Trương Đào theo tiếp tân vào phòng tiếp khách, im lặng ngồi đợi Lâm Tuyền tới, đột nhiên cảm giác áp lực quá lớn, làm y gần như không thở nổi, không rõ áp lực đó tới từ chút lương tâm hổ thẹn với việc làm của mình hay vì địa vị ngày nay của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền đẩy cửa đi vào, nhìn Trương Đào ngồi trên ghế sofa, y chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống ghế sofa vắt chân nhìn hân.

- Thế kỷ thành ấn khánh thành vào ngày 1 tháng 11, muốn mời người của Liên hợp Tỉnh Hải tới tham dự.
- Trương Đào bày thái độ công việc, đặt thiệp mời lên bàn.

Lâm Tuyền cầm thiệp mời lên, lật qua lật lại nhìn, hồ hững nói:

- Tôi sẽ phái người tham gia.
- Phó bí thư tỉnh ủy Vạn Dũng sẽ có mặt, Liên hợp Tỉnh Hải nên do chính anh tham dự.

Trương Đào nghiêm mặt nói:

- Phó bí thư tỉnh ủy kia à?

Lâm Tuyền cười với vẻ giễu cợt:

- Tôi chưa chắc có thời gian rảnh, về nói với Trương Giai Minh, khỏi hi vọng tôi tới.

Rồi đứng dậy:

- Thế thôi chứ gì, tiếp theo tôi còn có cuộc họp, không tiện.

Trương Đào biết mình không được hoan nghênh, song không ngờ bị đối xử lạnh nhạt như thế, lòng cực kỳ khó chịu, lái xe khỏi bãi đỗ, ngược đầu nhìn lên tòa nhà Nam Cảng cao sừng sững, vẻ mặt phức tạp.

Không chỉ Trương Quyền, mà tổng Cty XD từ trên xuống dưới đều gửi gắm kỳ vọng lớn vào lễ khai trương này.

Trần Minh Hành biết được câu trả lời của Lâm Tuyền từ Trương Đào, đoán không thấu ý đồ của y, những năm qua Liên hợp Tỉnh Hải tránh tầm mắt của công chúng và truyền thông, do thái độ xử thế kín đáo của Lâm Tuyền. Trừ phía đám người bọn họ, Trần Minh Hành không nghe thấy được còn ai có thái độ bất mãn với Liên hợp Tỉnh Hải, thầm nghĩ thái độ của Lâm Tuyền liệu có phải cố ý làm bề mặt Vạn Dũng không?

Trần Minh Hành hơi lo lắng hỏi:

- Cậu chắc nghe rõ toàn bộ lời của Lâm Tuyền chứ?

- Thiếu tên đó cũng chẳng hề gì.

Trương Giai Minh bực mình, hôm nay Trần Minh Hành đã nhắc tới Lâm Tuyền 5 lần rồi:

- Ba cháu đã gặp phó bí thư Vạn, đội xe đã qua Bắc Quan, chưa tới nửa giờ nữa là đến đây. Trương Đào, cậu ra hội trường xem xem còn chỗ nào sơ sót không.

Thấy Trương Giai Minh càng ngày càng tự coi mình là chủ nhân tổng cty XD, Trần Minh Hành neho mắt lại, không nói gì cả.

Tháng 5, Trần Minh Hành thành công đem toàn bộ hạng Thế Kỷ thành chỉnh hợp vào tổng cty XD, lòng đã có tính toán xấu nhất, song không có nghĩa là ông ta sẽ ngồi yên nhìn hạng mục này đổ vỡ, dù sao Lệ Cảnh vẫn nắm 45% cổ phần của tổng cty XD. Bị kích thích bởi tin tức công trình kỳ 1 của Thế Kỷ thành khai trương, cổ phiếu 00601 tăng giá mạnh mẽ, nhưng Trần Minh Hành không chế lòng tham của mình, chỉ đem gần 5% cổ phiếu lưu thông của Lệ Cảnh bán ra, dù là thế, nếu hạng mục Thế Kỷ thành gặp khó, Lệ Cảnh cũng tổn thương lớn.

Trần Minh Hành lấy bật lửa ra châm thuốc, gió quá lớn làm ông ta châm mấy lần không xong, đi tới chỗ khuất gió châm lửa, còn chưa rít nổi tới hơi thứ hai, nghe thấy sau lưng ào một cái, cơn gió mạnh thổi tắt luôn điếu thuốc. Trần Minh Hành quay đầu lại nhìn, thì ra hai cột hoa tươi vừa tết xong bố trí hai bên hội trường bị gió thổi đổ, cách ông ta chưa tới 1 mét.

Trần Minh Hành chỉ thầm kêu xui xẻo, phải hết hoa cỏ trên đầu đi, ngược lại nhân viên công tác bên cạnh sợ tái mào, cuống cuống đi tới hỏi han, xin lỗi.

Trương Giai Minh đi nhanh tới, chửi mắng nhân viên công tác xối xả. Lòng Trần Minh hành có cảm giác không lành, có điều bộ dạng thiếu kiềm chế của Trương Giai Minh càng làm ông ta tức giận hơn, tiếp tục châm lửa hút thuốc, cứ như vừa rồi chẳng xảy ra chuyện gì, đợi khi Trương Đào rảnh rồi mới bảo hấn:

- Cậu gọi điện lại cho Lâm Tuyền xác nhận lần nữa đi.

Trương Đào sao không biết mình được Trần Minh Hành trọng dụng một phần nhờ quan hệ với Lâm Tuyền, hấn luôn tự phủ nhận cho rằng dù có như thế thì mình thăng tiến là nhờ năng lực của bản thân, song cũng biết khôn che dấu quan hệ không tốt với Lâm Tuyền, không để cho Trần Minh Hành biết. Trong tay hấn không có số di động của Lâm Tuyền, liền qua một bên gọi điện tới Liên hợp Tỉnh Hải, biết Lâm Tuyền không ở công ty, quay về nói là không liên lạc được.

Trần Minh Hành khoát tay bảo Trương Đào đi tiếp người của ĐTH.

Trương Giai Minh xử lý xong chuyện cột hoa tươi, tới khu phóng viên trao đổi với họ một số trọng điểm.

354. Q.8 - Chương 16: Biến Cố Lễ Khai Trương (2)

Lễ khai mạc và cuộc họp báo cùng diễn ra trong ngày, có nhân vật có trọng lượng như Vạn Dững xuất hiện, các bài báo hẳn sẽ đưa tin lên trang nhất, song phải đề phòng khả năng Cảnh Nhất Dân sẽ cố gắng làm mọi cách ảnh hưởng tới truyền thông Tỉnh Hải, khiến cơ hội tuyên truyền cho Thế Kỷ thành không nhiều.

Đề đột phá vòng vây, đội ngũ lập kế hoạch của tổng cty XD nghĩ ra sách lược đánh vu hồi.

Thế Kỷ thành là tòa nhà lớn nhất khai trương vào mùa thu trong toàn tỉnh, đây là chủ đề tuyên truyền lớn. Trước đó đã tới thành phố xung quanh tuyên truyền, lần này còn mời cả truyền thông cấp quốc gia, hi vọng mượn bọn họ thu hút nhà đầu tư bên ngoài, nếu thu hút được sự chú ý của tập đoàn đầu cơ tích trữ nhà kiếm lời nào đó càng không thể tốt hơn.

Trương Đào cũng cùng Trương Giai Minh đi gặp tập đoàn đầu cơ Diêu Khê, đối phương họ Diêu, tên chỉ có một chữ Tân, nghe nói rất có ảnh hưởng trong tập đoàn đầu cơ kia. Khi đó Diêu Tân nhìn quy hoạch Thế Kỷ thành, tỏ ra rất hứng thú, chẳng hiểu sao qua một thời gian trả lời Thế Kỷ Thành hiện chưa thành quy mô, đợi có quy mô nhất định rồi sẽ thu hút được tiền nóng.

Đúng vậy, Thế Kỷ thành mới chỉ có một chung cư cao tầng hoàn thiện, bốn cái xây tới tầng thượng, tám cái còn lại đang làm móng, chưa được 1/10 công trình.

Nhưng sau hôm nay mọi thứ sẽ thay đổi, có phó bí thư tỉnh ủy tới dự lễ khai trương, chưa một công trình nhà ở nào trong tỉnh có vinh dự đó, lại còn ĐTH cấp quốc gia, tin chắc dù đám người Liên hợp Tỉnh Hải muốn áp chế hạng mục Thế Kỷ thành cũng khó.

Trương Giai Minh xem đồng hồ, chỉnh lại chiếc ca vát, bảo Trương Đào:

- Cậu ra thông báo cho phía phóng viên chuẩn bị sẵn sàng đi.

Rồi quay sang bảo với đám quan viên Trương hệ:

- Bí thư Vạn sắp tới rồi chúng ta ra ngoài đón tiếp thôi.

Giọng điệu ra chiều đắc ý lắm.

Nhưng hẳn chẳng đắc ý được lâu, chưa ra tới đại sảnh hội trường đã nghe tiếng nhốn nháo, tiếng hò reo gọi nhau, Trương Giai Minh nhíu mày, thế này còn ra thể thống gì nữa, chẳng phải mất mặt trước bí thư Vạn sao, vừa rào bước ra ngoài thì thấy Trương Đào mặt xám như tro tàn đứng đó, người của các báo đài đang tháo dỡ dụng cụ tác nghiệp chuyển ra xe, dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng tay chân hẳn rụng rời, lễ khai trương hôm nay hỏng rồi

Trương Quyền đón Vạn Dững ở cửa đường cao tốc, phía thành ủy vì Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên bận việc nên do Tư Vũ Khánh ra mặt, ông ta cũng là thường ủy, không coi là thất lễ .

Tw muốn thị trường địa ốc giảm nhiệt, lãnh đạo tỉnh không thích hợp tham dự lễ khánh thành thế này, trên tỉnh tuy không có ý kiến rõ ràng, nhưng quan hệ lợi hại trong đó thế nào Vạn Dững rất rõ. Vạn Dững tới Tỉnh Hải không nói với Cố Hiến Chương, lòng có chút lo lắng, chẳng còn tâm tình nào để ý tới quy cách tiếp đãi của Tỉnh Hải, chỉ muốn nhanh nhanh tham gia cho xong, đọc hết phát biểu tới còn về Kiến Nghiệp.

Đth Tỉnh Hải phái một đội xe đi theo Trương Quyền, Tư Vũ Khánh đón tiếp Vạn Dững, đèn flash phát ra từ máy ảnh làm người ta gần như không mở mắt ra được, trong đó quá nửa người do Trương Giai Minh an bài tạo không khí.

Đội xe khi đi qua cầu Ngũ Nhất, Vạn Dững nhắc:

- Chuyện cầu Ngủ Nhất trên tỉnh biết cả rồi, còn may các anh chùi sạch mông.

Trương Quyền lòng nhói đau, vụ đó tổng Cty XD bị Liên hợp Tỉnh Hải cấm ột phán, giờ vết thương còn chưa lành, nếu không phải vì lần đó, tài chính không khắt trương thế này, cũng không cần bỏ vốn lớn mời Vạn Dững tới đây. Trương Quyền đột nhiên nhớ tới Lâm Tuyền, không hiểu sao Trần Minh Hành kiên quyết mời y tới dự buổi lễ.

Chỉ là con chó của Cảnh Nhất Dân, có gan tự ý chủ trương tới tham dự sao? Trương Quyền cười khinh miệt.

Đi qua cầu Ngủ Nhất, dọc theo sông Thông Vận tới phía tây, có thể nhìn rõ chung cư cao 30 tầng của Thế Kỷ thành rồi, tám tòa nhà công trình kỳ hai sẽ là quần thể tòa nhà cao tầng lớn nhất Tỉnh Hải, Thế Kỷ thành được xem như hạng mục nhà ở lớn nhất tỉnh thành, trong nước cũng rất hiếm có.

Trương Quyền cười nịnh nọt:

- Lát nữa mong bí thư Vạn nói vài lời khích lệ.

Vạn Dững gật đầu:

- Ít nhất cho tới hôm nay không có lý do gì không đánh giá cao TT địa ốc trong nước, có người ở Tỉnh Hải đã lo bò trắng răng quá sớm rồi, mấy năm qua kinh tế Tỉnh Hải phát triển nhanh như thế, tài phú người dân cũng tăng lên, cần gì phải làm những việc này, tôi hi vọng chuyện ổn định địa ốc này không mang mục đích cá nhân trong đó.

Trương Quyền vâng dạ, thầm tiếc Cảnh Nhất Dân không nghe thấy lời này:

- Lời của bí thư nên chẳng để truyền thông phát biểu ra?

- Cần thận câu từ đấy, tôi tới để giúp đỡ, không phải để khơi lên mâu thuẫn nội bộ đâu.

Xe rẽ vào hội trường, nhìn thấy mấy chiếc xe khác đang đi ra, chạy về phía đông, toàn là xe của giới truyền thông, trong đó có xe tường thuật trực tiếp của kênh tài chính kinh tế tỉnh, còn có xe mang ký hiệu của tuần san địa ốc. Vạn Dững nghi hoặc nhìn Trương Quyền, Trương Quyền cũng không hiểu vì sao giới truyền thông bỏ đi, vội bảo lái xe dừng lại, ngăn một xe của báo bất động sản hàng ngày:

- Xảy ra chuyện gì, cuộc họp báo còn chưa bắt đầu cơ mà, mọi người đi đâu.

Phóng viên trong xe sốt ruột nói:

- Thịnh Hòa gia viên có tin tức trọng yếu muốn công bố, mọi người đều tới đó.

Rồi rụt đầu lại, thúc giục lái xe đi gấp.

Thịnh Hòa gia viên là hạng mục của Thiên Tinh Hồ, vừa mới giải phóng mặt bằng, Trương Quyền không biết Thiên Tinh Hồ hôm nay có động tĩnh gì, nhưng biết Cảnh Nhất Dân tập kích bất ngờ, hằm hừ nói:

- Cảnh Nhất Dân cố ý đối đầu với chúng ta, không biết Thịnh Hòa gia viên có hành động gì kéo một nửa số truyền thông đi rồi.

Thấy Vạn Dững không hiểu thì giải thích thêm:

- Đó là hạng mục của Thiên Tinh Hồ, bọn chúng đột nhiên có hành động, nhất định ý đồ xấu nhằm vào Thế Kỷ thành, bí thư Vạn, ngài tận mắt thấy rồi đấy, tôi ở Tỉnh Hải đã không còn tiếng nói gì nữa, nhưng Cảnh Nhất Dân không thể trèo lên đầu ngài.

- Không nên nói những lời kích động.

Vạn Dững neho mắt lại, dẫu đi lửa giận dưới đáy mắt, nhưng ông ta không tin Cảnh Nhất Dân dám nhắm vào mình như thế:

- Truyền thông Tỉnh Hải chưa đi, tôi nhìn thấy rõ, cứ vào hỏi rõ ràng tình huống đã.

Không còn tâm trạng đâu mà khách sáo, Trương Quyền xuống xe chạy vào hội trường, bên tám tấm thảm đỏ có một cột hoa xiêu vẹo, hoa thì tàn mác, song chẳng kịp chú ý, đi tới lễ đài. Trần Minh Hành đang hút

thuốc, nhìn Trương Quyền cũng chẳng nói tiếng nào, Trương Giai Minh mặt cắt không ra máu, thấy Vạn Dũng cũng tới tựa hồ kiểm được chút dũng khí:

- Ba, chuyện gay rồi.

- Xảy ra chuyện gì?

Trương Quyền càng sốt ruột:

- Dù Thịnh Hòa gia viên có khai mạc vào hôm nay chẳng lẽ còn có thể khiến trời sập xuống. Nhìn bộ dạng các người đi, bí thư Vạn ở đây, chẳng lẽ Cảnh Nhất Dân dám dă kích báo thù?

Giọng Trần Minh Hành xem như còn bình tĩnh:

- Vừa mới được tin, không chỉ Thịnh Hòa của Thiên Tinh Hồ, còn có Đông Ngụ của Hào Thành, Quốc Tế Hâm Thành của Giai Thành đều tổ chức lễ khởi công vào hôm nay, ba hạng mục tuyên bố trong hai năm tới khai phát 4.000 căn hộ cỡ nhỏ, để cải thiện kết cấu nhà ở tại Tỉnh Hải.

Trương Quyền bị máu xộc lên đầu, không còn nghĩ gì được nữa, cảnh vật mờ đi, ngã vật xuống ...

355. Q.8 - Chương 17: Loạn Rồi (1)

- Ô, thế à.

Lâm Tuyền cúp điện thoại, bảo Phương Nam:

- Chị bao giờ thấy ông ngoại em khóc chưa?

Phương Nam không hiểu sao Lâm Tuyền đột nhiên hỏi câu này, cú điện thoại vừa rồi của ai, gật đầu:

- Rồi, đó là lần cậu bị tai nạn, ông ngoại tới bệnh viện nắm tay cậu khóc mãi.

- Em cũng mới thấy ông ngoại em khóc một lần, khi đó ông ngoại em lui về, ông rất bình thản, tới hôm đó bị ba của Thư Nhã đuổi khỏi trường, em không dám về nhà mà trốn tới nhà ông ngoại, hôm sau ông ngoại nhận được tin em bị đuổi học, ông cứ khóc bảo ông hại cháu rồi.

Lâm Tuyền tay siết lại, mặt có chút nanh ác:

- Trương Quyền tưởng trò bần thủ của ông ta không ai biết sao, bên kia vừa gọi điện báo ông ta hay tin phóng viên chạy sang chỗ chúng ta nên ngắt xủ rồi, mong ông ta sớm tỉnh, còn nhiều trò hay đợi ông ta lắm.

Phương Nam rùng mình, Lâm Tuyền không dễ hận một ai, nhưng người nào khiến y ghi hận thì người đó coi như tới số rồi, giống một người hiền lành khi nổi giận càng đáng sợ.

Quay lại chủ đề chính, nhu cầu nhà sang tay vì sao phát triển mạnh như thế?

Sau năm 2001, nhà thương phẩm mới xây có 90% là nhà ở cỡ lớn, mà người dân không có nhu cầu, cũng không có khả năng mua loại nhà đó, kích thích thị trường nhà sang tay phát triển.

Cơ cấu chính phủ địa phương đóng vai trò gì trong việc này?

Bọn họ tuyên bố đẩy mạnh giao dịch thị trường nhà sang tay, giúp giải quyết vấn đề thiếu nhà ở cho người dân, thực chất là giá nhà sang tay tăng, thì giá nhà thương phẩm mới xây càng có lý do tăng giá, anh nhà cũ còn tăng giá, tôi xây nhà mới có gì lại không tăng?

Đó là cục diện mà chính phủ địa phương và chủ đầu tư đều muốn thấy, bọn họ thấy lợi nhuận, thấy GDP tăng vồn vọt, còn tiếng nói của người dân quá yếu ớt, quan viên không nghe thấy, chủ đầu tư nghe thấy chỉ che miệng cười trộm.

Khai phát nhà ở cỡ nhỏ làm gì?

Một căn nhà lớn biến thành 2 căn nhà nhỏ, lãng phí diện tích trống chưa nói, phải bán hai căn nhà, áp lực tiêu thụ và chi phí tiêu thụ gia tăng.

Chu kỳ tiêu thụ kéo dài, tức là tài chính thu lại lâu, mà đại bộ phận tiền khai phát của chủ đầu tư vay từ ngân hàng, thế nên chi phí ra tăng, tốc độ cướp đoạt tài phú giảm.

Quan trọng nhất là gì? Xây nhà nhỏ thì lượng cung tăng vọt, thay đổi quan hệ cung cầu, làm giá nhà ở không tăng lên được.

Liên hợp Tỉnh Hải ra tay vào thời điểm này làm pháo thủ cho chính phủ tuyệt đối không phải vì mang tư tưởng vĩ đại vì nước vì dân. Truy cầu lợi nhuận luôn là tôn chỉ cuối cùng của xã hội.

Nhưng một xí nghiệp thành công không thể chỉ biết vơ vét tối đa lợi nhuận nên có, từ năm 2003, Lâm Tuyền đã đưa ra tôn chỉ trong công ty ” truy cầu lợi nhuận hợp lý, kiêm cố trách nhiệm xã hội”, đương nhiên dưới tôn chỉ quang minh chính đại đó có nội tình phức tạp hơn nhiều.

Ở trong nước, điều chỉnh chiến lược của công ty theo biến hóa của chính sách là tổ chất cần có của doanh nhân thành công, không cần khả năng tiên tri, không cần nhạy cảm chính trị. Lâm Tuyền là thành viên của tiểu tổ lãnh đạo ổn định vĩ mô, đương nhiên biết TW sẽ không tiếp tục để thị trường địa ốc phát triển nóng, các biện pháp mạnh mẽ sắp ra đời.

So với việc để sau khi chính sách ra rồi mới bị động chuyển hình, không bằng chủ động phối hợp với chính sách, vừa có tiếng trách nhiệm xã hội, lại nắm được tiên cơ phát triển.

Khai phát nhà ở cỡ nhỏ khiến cho các loại chi phí tăng lên, nhưng với thể cục nhà nhà đua nhau xây nhà cỡ lớn, lập hạng mục lớn để nổi bật thì sẽ không tồn tại áp lực tiêu thụ, thu hồi tài chính càng nhanh.

Nhà sang tay cũ kỹ 70 mét vuông và nhà thương phẩm mới xây 70 mét vuông, người mua nhà sẽ lựa chọn thế nào? Tất nhiên người ta cân nhắc tới các nhân tố cơ sở hạ tầng, hoàn cảnh giáo dục, cư trú, y tế, nhưng dựa vào một Tân thành Nam Cảng đã dần hoàn thiện để phát triển nhà ở cỡ nhỏ thì sao?

Đó chính là tiên cơ.

Lần khai phát nhà ở nhỏ trên quy mô lớn này chính là cái bẫy Lâm Tuyền đào sẵn chờ tổng cty XD nhảy vào.

- Kể làm ác thế nào cũng có ngày phải trả nợ! Cái gì không thuộc về anh thì đừng nuốt vào, nếu không tới ngày đau đớn nhả ra.

Từ Kiến cười sáng khoái:

- Hôm nay Thế Kỷ thành mà bán được 10 căn nhà mới là lạ.

Năm 1999, Từ Kiến bị Trần Minh Hành ép tới thiếu điều phá sản, hôm nay được hả giận rồi, thông qua bạn bè trong giới phóng viên có mặt ở hiện trường lễ khai trương, Từ Kiến biết được thái độ của đám Trương Giai Minh, chỉ muốn huyết sáo vang, lại sợ đám Lâm Tuyền chê cười thiếu chứng chạc.

Lại được tin Trương Quyền tới nơi lặn ra ngất xỉu, Từ Kiến cảm thấy tiếc vô cùng, cảnh hay thế mà không được tận mắt chứng kiến, tuy nghĩ thế có phần thiếu đạo đức, nhưng không biết bao người bị đám Trương Quyền trực tiếp lẫn gián tiếp hãm hại đang vỗ tay reo mừng, thấy mình muốn thế đâu có gì đáng áy náy.

Thấy xe phóng viên lục tục kéo tới, người chủ trì buổi lễ khởi công nhìn đồng hồ, thời gian đã tới, chạy ra hỏi các vị lão đại:

- Hay chúng ta đợi thêm một chút cho đông đủ.

- Không cần đợi nữa, giám đốc Từ của chúng ta đang hăng kia.

Lâm Tuyền cười nói:

- Nếu đợi thêm làm khu trưởng Tân quen nội dung phát biểu thì ai chịu trách nhiệm đây.

Tân Minh cười ha ha.

Không muốn kích thích Vạn Dững quá mức, phía chính phủ chỉ có một mình phó khu trưởng Tần Minh ra mặt, tuyên bố với bên ngoài là chính phủ khu Tĩnh Nam tích cực thúc đẩy tăng cường nhà ở cỡ nhỏ, để cải thiện kết cấu nhà ở, thể hiện quyết tâm theo sát chính phủ thành phố Tĩnh Hải, ổn định thị trường địa ốc.

Từ Kiến vừa rồi còn phân tích cho Tần Minh nghe, trong bối cảnh người dân oán thán dậy đất về giá nhà đất lên vùn vụt, chính phủ địa phương đồng loạt câm lặng, nên tin tức ngày hôm nay có giá trị đến thế, đủ đi đầu toàn quốc.

Từ Kiến còn nói đùa:

- Cuối năm vào thường ủy phải chiêu đãi chúng tôi một món ra trò, cơ hội tốt thế này là tôi tranh thủ cho cậu đấy.

Tần Minh chỉ Dương Đắc Chí trên sân khấu, cười nói:

- Sao lại để lão Dương chủ trì, nếu như để Lâm Tuyền phối hợp với Tiểu Liễu, càng thể hiện Tĩnh Hải chúng ta trai tài gái sắc.

- Cậu mơ hay quá đấy, thể diện cậu mời nổi tổng giám đốc Lâm làm nền cho cậu à?

Liễu Trí vừa mới sinh con xong, vóc dáng thêm phần đầy đặn, khuôn mặt thêm chút dịu dàng, càng có phong tình mê người, không để bụng Tần Minh lấy mình ra đùa, quay đầu nhìn Lâm Tuyền. Lâm Tuyền đang nhỏ giọng bàn bạc gì đó với Khổng Lập Dân, lộ ra nửa mặt bên tuần lãng, năm 1999 khi Lâm Tuyền tới thành ủy thực tập, khi ấy Liễu Trí được mượn tới khoa tổng hợp cũng ngầm sinh chút tình cảm với y, chỉ là hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình, cuối cùng không có kết quả gì. Được bác cô là Liễu Diệp Thiên can thiệp, cô mới cùng qua lại, kết hôn với người chồng hiện tại, nhưng cuộc sống tình cảm nhạt nhẽo vô cùng, trong lòng luôn có cảm giác trống rỗng.

Bây giờ nhìn lại thời ở văn phòng thành ủy đó, Liễu Trí chợt thấy mình và Lâm Tuyền đã xa cách nhau thế nào, năm đó nếu mình không tự mình là cháu phó thị trưởng thường vụ, nếu chủ động hơn, không biết bây giờ sẽ thế nào? Cuộc sống của cô được bao người hâm mộ, nhưng cuộc đời may mắn đến mấy cũng có cảm xúc bất đắc dĩ.

356. Q.8 - Chương 18: Loạn Rồi (2)

Trương Quyền vùng vẫy thoát khỏi bóng tối vô tận, lơ dờ mở mắt ra, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, chỉ nghe thấy tiếng nói mơ hồ, hình như có rất nhiều người vây quanh mình.

- Không nghiêm trọng lắm, đợi tình hình ổn định lại rồi hẵng đưa tới bệnh viện.

Bác sĩ của công ty thu lại ống nghe:

- Quan trọng là không thể có tin tức gì kích thích bí thư Trương nữa.

Trần Minh Hành khoát tay bảo xung quanh:

- Chúng ta ra ngoài trao đổi, để bí thư Trương yên tĩnh một chút.

Nói xong đi trước sang gian phòng bên cạnh, khi ngồi xuống ghế sofa, khóe mắt nhìn thấy người cuối cùng rời khỏi phòng lúc đưa tay ra có dừng lại một chút, cửa phòng để lại một khe hở, không đóng kín.

Trần Minh Hành chợt nhớ ra hẳn ta chính là người phụ trách trang trí hội trường bị Trương Giai Minh mắng chửi xối xả sáng nay, người nhìn thấy cửa chưa khép kín không phải chỉ có một người, song không ai lên tiếng, Trần Minh Hành thầm cười lạnh, cha con Trương Quyền chắc thế coi người xung quanh như chó lợn, chẳng trách không ít người muốn Trương Quyền không được yên thân.

Trương Giai Minh còn chưa ổn định lại tâm tình, không chú ý tới chi tiết đó.

Trần Minh Hành nhếch mép, bảo Trương Giai Minh:

- Buổi lễ tạm thời gián đoạn, cháu sai người mời bí thư Vạn, có vài việc cần ông ấy chủ trì đại cục.

- Cậu đi đi.

Trương Giai Minh không cần suy nghĩ chỉ ngay Trương Đào.

Một lúc sau Trương Đào quay lại, còn đem theo thư ký của Vạn Dũng.

- Vừa rồi nhận được điện thoại của bí thư Cố, chuyện Thịnh Hòa gia viên đã truyền lên tỉnh, Tỉnh Hải đưa ra hành động này rất có ý nghĩa chính trị, tỉnh hi vọng bí thư Vạn tham gia buổi lễ ở đây xong tới lộ diện ở nghi thức khởi công bên kia ...

Thư ký của Vạn Dũng hơi sợ khi nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Trương Giai Minh:

- Nơi này nếu đã như thế, bí thư Vạn muốn tới phía Thịnh Hóa trước ...

Nói xong không đợi ai phản ứng vội bỏ đi.

Trương Giai Minh nhìn thư ký của Vạn Dũng đi như chạy, cơn điên trong lòng không sao trấn áp được, cầm chén trà trên bàn ném thẳng về phía cửa. “Choang” một tiếng lớn, Trương Quyền nằm bên trong cứ như bị búa lớn đập vào tim, người giật giật, hơi thở gấp gấp, bóng tối như vòng xoáy khổng lồ nuốt chửng ý thức của ông ta.

- Lúc cầm tiền sao không thấy lão ta chùn tay.

Trương Giai Minh không hề biết, vẫn rống lên:

- Tên cầu quan chỉ biết ...

- Cầm mồm.

Trần Minh Hành thấy Trương Giai Minh mất lý trí, quát ngang:

- Bí thư Vạn làm thế là do nhu cầu công tác, bình tĩnh lại, nghĩ lối thoát cho Thế Kỷ thành đi, cháu làm thế có giải quyết được cái gì không?

- Cháu ...

Trương Giai Minh tắc họng, nhận ra mình không dám nhìn vào đôi mắt lóe hàn quang của Trần Minh Hành.

Lúc này một nhân viên công tác đẩy cửa đi vào, tới bên Trần Minh Hành thì thắm một phen, Trần Minh Hành thở dài:

- Đth Tỉnh Hải đột xuất ra quyết định, tường thuật trực tiếp lễ khởi công Thịnh Hòa gia viên, bật TV lên đi ...

Không một ai nhìn sắc mặt Trương Giai Minh, đều đứng dậy kéo bình phong, bật TV treo tường, điều chỉnh kênh 1 ĐTH Tỉnh Hải, vừa vặn thấy Từ Kiến đứng trước ống kính thao thao bất tuyệt:

- ...Hiện chủ đầu tư địa ốc ra mà ngoài đường là bị người ta rủa rới sau lưng, vì rất nhiều người dân cho rằng bọn họ là người đẩy giá nhà lên cao. Tất nhiên có chủ đầu tư chỉ biết theo đuổi lợi ích, nhưng cũng có chủ đầu tư có trách nhiệm xã hội. Thiên Tinh Hồ tích cực phối hợp với chính phủ thúc đẩy thị trường địa ốc Tỉnh Hải phát triển theo hướng lành mạnh ...

Trần Minh Hành nhìn Từ Kiến tinh thần phấn chấn, giọng nói vang vang trên màn hình, gần như nhớ không ra bộ dạng cho nhà tang của ông ta trước kia khi tới Lễ Cảnh cầu khẩn mình nữa.

Lúc này có nữ phóng viên hỏi Từ Kiến:

- Theo tin tức thì ba chủ đầu tư tham gia kiến thiết Tân thành Nam Cảng có quan hệ mật thiết với nhau, lúc này lại cùng lúc khai phát nhà ở cỡ nhỏ, có người đoán thực chất ba công ty tới từ một cơ cấu đầu tư ...

- Chúng tôi có cần làm mọi việc phức tạp thế làm gì không?

Từ Kiến cười hỏi lại:

- Nhưng không thể phủ nhận trong quá trình kiến thiết Tân thành Nam Cảng, dưới sự lãnh đạo chính phủ Thông Nam, ba công ty chúng tôi ngày càng có quan hệ mật thiết.

- Với quy mô Thiên Tinh Hồ hiện nay, hoàn toàn có thể độc lập khai phát hạng mục này, vì sao lại chia ra ba nhà cùng làm, phải chăng vì ngày càng quan hệ mật thiết như giám đốc Từ đã nói?

Cô phóng viên tiếp tục truy hỏi:

- Ô, cô nói đúng, chúng tôi có năng lực khai phát độc lập, song để đảm bảo cuối năm sau giao nhà, Thiên Tinh Hồ mới liên hợp với Hào Thành, Giai Thành cùng kiến thiết, tốc độ như thế sẽ nhanh hơn gấp bội. Đó là minh chứng Thiên Tinh Hồ dũng cảm gánh vác trách nhiệm xã hội:

- Có rất nhiều người trẻ tuổi chuẩn bị kết hôn, nhưng khả năng kinh tế làm họ không mua được những căn nhà toàn từ 100 - 150 mét vuông, Thiên Tinh Hồ giao nhà sớm ngày nào, những người trẻ tuổi được hưởng hạnh phúc lứa đôi sớm ngày ấy ...

Tiếng cười sảng khoái của Từ Kiến trong TV lọt vào tai Trần Minh Hành như tiếng sấm, 4000 căn hộ cỡ nhỏ định đồng loạt đưa ra thị trường vào cuối năm sau?

Thời gian gần như dừng lại, trên màn hình có thể nhìn thấy giới truyền thông vốn tới tham gia lễ khánh thành Thế Kỷ thành đã có mặt ở đó hết, Trần Minh Hành cảm giác tay chân giá lạnh, tuy ông ta đã chuẩn bị kết quả xấu nhất, nhưng không ngờ đối phương tấn công dữ dội như thế, không cho ông ta chút cơ hội đối phó nào.

Ông kính quay lại Liễu Trí phong vận mê người:

- Thiên Tinh Hồ là chủ đầu tư địa ốc có lịch sử phát triển lâu năm ở Tỉnh Hải, có tình cảm sâu nặng với thành phố này, ngày hôm nay đặt phiên đá đầu tiên cho Thịnh Hòa gia viên, là nền tảng vững chắc ột Tân thành Nam Cảng ngày càng tươi đẹp. Tiếp theo tôi xin mời ngài Vạn Dũng, phó bí thư tỉnh ủy tỉnh Đông Hải lên phát biểu.

Vạn Dũng đứng là cấp bách.

Ông kính lia tới người Vạn Dũng, thoáng lướt qua người Lâm Tuyền, tuy chỉ trong tích tắc, nhưng đủ cho người để tâm thấy được vừa rồi Vạn Dũng trò chuyện với Lâm Tuyền.

Trần Minh Hành nghiêng đầu sang bảo Trương Đào:

- Nếu nói có một bàn tay thao túng đằng sau Thiên Tinh Hồ, Hào Thành, Giai Thành thì đó là Liên hợp Tỉnh Hải, vì thế tôi mới bảo cậu phải mời bằng được Lâm Tuyền, cậu làm tôi thất vọng.

Trương Đào cúi gầm mặt xuống, hần lại không thể nói từ lâu quan hệ giữa mình và Lâm Tuyền đã rất tệ.

- Lâm Tuyền.

Trương Giai Minh giọng cao vút lên:

Trương Quyền đang vật lộn với bóng tối, bị con trai rống lên một tiếng, máu tràn vào não, chút ý thức đang vẫy vùng tan biến ...

- Á.

Bác sĩ nghe thấy trong phòng có động tĩnh, vội đẩy cửa vào xem, la lên thất thanh.

Trương Giai Minh nhảy dựng lên chạy sang phòng bên, chỉ thấy Trương Quyền nằm thoi thóp, trên cổ trên ngực đầy vật nôn ra, một tay đặt lên ngực, tay kia buông thõng, đứng quần ướt sũng, bốc mùi khai thối tởm lợm.

- Chuyện gì thế này?

Trương Giai Minh tóm lấy cổ áo bác sĩ:

- Ông nói tình hình ba tôi đã ổn định lại rồi cơ mà.

- Vừa rồi tình hình đúng là ...

Bác sĩ cố gắng tách bàn tay Trương Giai Minh tóm chặt cổ áo làm ông ta không thở nổi.

Trần Minh Hành nghiêm khắc quát:

- Buông tay ra, để bác sĩ xem bệnh cho bí thư Trương, chính vì cháu vừa rồi la hét mới kích thích bí thư Trương đấy.

Trương Giai Minh sững sờ, như một quả bóng bị xì hơi, lửa giận tức thì tắt ngúm, hấn ý thức được khả năng đúng là do mình mất bình tĩnh đã kích động tới cha, hai tay yếu ớt buông xuống.

Bác sĩ vội đi tới vén mi mắt Trương Quyền, lấy đèn pin cầm tay soi đồng tử, tất cả biện pháp cấp cứu vừa này đã làm rồi, bệnh nhân tràn máu não không thể vội di chuyển, bác sĩ chỉ có thể thanh lý vật trọng cổ họng, tránh làm tắc khí quản.

357. Q.8 - Chương 19: Lâm Tuyền Trong Mắt Trương Đào (1)

Phía bên kia vẫn văng vẳng tiếng người dẫn chương trình:

- ... Xí nghiệp kinh doanh phát triển để phục vụ xã hội, vì tài phú họ thu được tới từ xã hội. Thiên Tinh Hồ không chỉ có cống hiến trác tuyệt cho phát triển kinh tế và kiến thiết thành thị của Tỉnh Hải chúng ta, mà còn tích cực tham dự các sự nghiệp công ích xã hội ...

Mọi người giờ mới choàng tỉnh ra, không ngờ đứng trong này nghe thấy tiếng TV rõ ràng như thế, Trần Minh Hành mặt âm trầm bảo Trương Đào:

- Tắt TV đi, thông báo tình hình cho lãnh đạo thành ủy ..

Tối chiều bác sĩ từ bỏ nỗ lực, đưa Trương Quyền tới bệnh viện Nam Thụy phía đông Tân thành Nam Cảng cứu chữa. Khi Cảnh Nhất Dân và Liễu Diệp Thiên tới bệnh viện thì Trương Quyền còn chưa khôi phục ý thức, nghe phía bệnh viện báo cáo, khả năng phục hồi là rất thấp.

Cảnh Nhất Dân bình tĩnh nhìn khuôn mặt đầy thù địch của Trương Giai Minh:

- Bí thư Trương bị như thế này là tổn thất to lớn của Tỉnh Hải, bệnh viện sẽ nỗ lực hết mình cứu chữa, tôi lập tức báo cáo với bí thư Vạn, xem có thể mời chuyên gia trên tỉnh tới hội chẩn không.

Liễu Diệp Thiên không ngờ tâm lý Trương Quyền yếu đuối thế này, lòng thở dài không thôi, con người ta tới nước này, còn tranh chấp thù oán gì nữa, chỉ còn lại lòng đồng tình giữa người và người.

Gọi điện mãi cho Vạn Dũng mà không được, Cảnh Nhất Dân trực tiếp gọi điện cho Cố Hiến Chương báo cáo sự việc. Đại khái được chỉ thị của Cố Hiến Chương, Vạn Dũng tới tận ba giờ mới chịu lộ mặt ở bệnh viện Nam Thụy. Cảnh Nhất Dân đã thông báo cho các thường ủy tới bệnh viện họp đột xuất ứng phó với tình hình trước mắt. Do Trương Quyền chỉ còn là lãnh đạo thành phố trên danh nghĩa, không đảm nhận chức vụ cụ thể, ông ta đột nhiên ngã bệnh không ảnh hưởng lớn tới công tác thành ủy, trước tiên không được để truyền thông loan tin bậy bạ.

Vạn Dũng chỉ lo không phải hết liên quan, Cảnh Nhất Dân mời ông ta dự họp, ông ta lấy lý do không tiện can dự chuyện nội bộ Tỉnh Hải để từ chối.

Đang ngồi trong phòng nghỉ suy nghĩ về tỉnh phải ứng phó ra sao, Vạn Dũng chợt nghe thấy tiếng cãi nhau bên ngoài cửa, có tiếng của Trương Giai Minh, cảm giác máu cũng muốn chảy lên não, uống cốc trà lạnh cho bình tâm lại.

Cửa bị Trương Giai Minh xô mạnh từ bên ngoài, thư ký vội vàng lách vào gang tay chắn giữa Vạn Dũng và Trương Giai Minh, cổ áo của hắn bị xé toạc một mảng.

- Thế này là thế nào, ba tôi mời ông tới là để văn hồi cục diện, không phải để ông ném đá xuống giếng.

Âm thanh cừ trong cổ họng phát ra, con mắt đỏ đờ khiến Vạn Dũng sợ Trương Giai Minh có thể mất lý trí lao vào đánh mình bất kỳ lúc nào.

- Cháu làm cái gì thế hả?

Trần Minh Hành chạy vội vào, chắn trước mặt Trương Giai Minh bảo Trương Đào canh ở cửa, không cho ai tiếp cận.

- Các người không nhận rõ tình thế, cứ cho rằng mời được tôi tới là có thể văn hồi cục diện.

Vạn Dũng giọng mất sức sống, nói:

- Lựa chọn Tỉnh Hải làm vườn thí nghiệm không phải chỉ là ý kiến của tỉnh, Thế Kỷ thành vốn đã lỡ giai đoạn khai phát rồi, tôi bảo ba cậu mấy lần hãy trì hoãn lại, cần có kiên nhẫn, đợi qua giai đoạn này hẳn khai trương, cha con các người cứ muốn vượt khó mà làm.

Tổng cty XD tài chính eo hẹp, trước khi Thế Kỷ thành có quy mô sơ bộ, huy động tài chính khó khăn, cho nên mới phải bán sớm, nhưng đây không phải lúc tranh cãi chuyện này với Vạn Dũng. Trần Minh Hành hỏi:

- Vì sao lại nói không phải chỉ là ý kiến của tỉnh.

- Lâm Tuyền chính là thành viên tiểu tổ lãnh đạo ổn định vĩ mô sản nghiệp địa ốc của TW, các người không biết sao? Cậu ta là thành viên duy nhất của tiểu tổ lãnh đạo có bối cảnh doanh nghiệp, lựa chọn thí điểm ở Tỉnh Hải có thể chỉ là ý kiến trên tỉnh sao? Hành động cải thiện kết cấu nhà ở này của Tỉnh Hải, khả năng mau chóng được tiểu tổ lãnh đạo nhân rộng ...

- Tiểu tổ lãnh đạo ổn định sản nghiệp địa ốc sao?

Trần Minh Hành gian nan lặp lại lời của Vạn Dũng, ông ta đã nghĩ mình coi trọng Lâm Tuyền lắm rồi, đánh giá y cao hết mức, vẫn không ngờ y có thân phận này.

Trương Đào giật mình, hẳn không rõ lắm ý nghĩa của tiểu tổ lãnh đạo kia, song hẳn nhận ra được ý tứ trong lời Vạn Dũng: Lâm Tuyền chính là kẻ đứng sau thao túng tất cả, chẳng lẽ Trần Vũ tạo thành tổn thương cho y sâu đến thế? Khiến y không từ thủ đoạn đả kích tổng ct XD?

- Lại là Lâm Tuyền, vì sao lại là y?

Trương Giai Minh nổi giận xung thiên:

- Y làm con rối cho Cảnh Nhất Dân còn chưa đủ sao, lại chạy đi làm chó săn cho tiểu tổ chó má gì đó, lại còn lần nào cũng chắn trước cửa tổng cty XD.

Vạn Dũng thấy Trương Giai Minh đem lửa giận chuyển sang người khác thậm thở phào, đứng dậy vỗ vai hắn:

- Theo tôi, TT địa ốc trong nước vẫn sẽ tăng trưởng, Tỉnh Hải không thể là vườn thí điểm mãi được, hiện chưa phải là thời cơ mở cửa giao dịch Thế Kỷ thành, nên kiên nhẫn một chút.

Trương Đào bi ai nghĩ :” Không phải không muốn kiên nhẫn mà là không thể, các khoản nợ sắp tới kỳ, tổng cty XD đã ở thời điểm sinh tử tồn vong. Nghiêm trọng nhất là nếu không kịp thời trả lãi cho khoản vay 1.8 tỷ mà quyền chủ nợ hiện nằm trong tay Đầu tư Nam Cảng, bọn họ có thể bắt tổng cty XD trả nợ trước hạn, trực tiếp dồn tổng cty XD vào cảnh phá sản.”

Nhất định y sẽ làm thế, khoản nợ đó chẳng phải là quân bài để y ép chết tổng Cty XD sao? Y chỉ muốn báo thù vết thương Trần Vũ gây ra cho y, còn Đầu tư Nam Cảng thiệt hại bao nhiêu nếu tổng cty XD phá sản thì y không quan tâm, y mới là tên thương nhân khôn nạn nhất Tỉnh Hải, chỉ biết cướp đoạt và thỏa mãn dục vọng riêng.

.....

Trong rừng phong ngoài ngoại ô Birmingham nước Anh, ánh hoàng hôn len lỏi qua những khe lá chiếu xuống mặt đất, gió nhẹ thổi qua làm tán lá rung rinh, phát những tiếng xào xạc. Trần Vũ và Diên Lệ sóng vai đi bên nhau, tới bên dãy ghế dài ngồi xuống. Diên Lệ nhân cơ hội tới chi nhánh London công tác vòng qua Birmingham thăm Trần Vũ, ánh mặt trời đầu thu chiếu lên khuôn mặt nhu hòa của Trần Vũ, song ánh mắt xa xăm, hiện vẻ trầm lắng cứng cõi.

- Thực sự cần phải học thêm một cái bằng thạc sĩ nữa không?

Điền Lệ cảm giác bạn mình thay đổi rất nhiều rồi:

- Ở lại Anh thế nào cũng phải kiếm việc để làm chứ?

Trần Vũ quay đầu sang, nợ nộ cười nhẹ:

Điền Lệ thở dài:

- Gần đây ở Tỉnh Hải xảy ra nhiều chuyện lớn, thị trường Trương bị xuất huyết não nghiêm trọng, đã qua một tháng rồi còn chưa khôi phục ý thức, thành ủy đã đình chỉ chức vụ của ông ấy. Thật không ai ngờ rằng Lâm Tuyền có bối cảnh TW, có điều thủ đoạn của anh ta quá độc ác, thị trường địa ốc Tỉnh Hải bị một tay anh ta thao túng, hạng mục Thịnh Hòa gia viên tung ra, không chỉ Thế Kỷ thành không bán được nhà mà cả lượng giao dịch nhà sang tay cũng giảm mạnh. Đáng sợ hơn nữa trong tay Lâm Tuyền có khoản nợ 1. 8 tỷ của tổng cty XD, anh ta nhất định dồn công ty vào chỗ chết, sau đó tới lượt Lệ Cảnh.

- Những lời này do ba mình bảo bạn nói à?

Trần Vũ nhìn thẳng vào Điền Lệ:

- Trong nước có ba mình rồi, mình làm được gì?

Điền Lệ nghẹn lời, im lặng hồi lâu, cho tới khi xe đến đón cô ta đỗ ngoài rừng phong mất kiên nhẫn bấm còi thúc dục, Điền Lệ đứng dậy nói:

- Tất cả những chuyện này xảy ra là vì bạn, bạn không thể trốn mãi ở Anh được, bạn phải về chia sẻ áp lực với chủ tịch Trần.

Trần Vũ quay đầu đi, cô thấy Điền Lệ dùng loại giọng điệu này nói chuyện với mình sao giống như người xa lạ, Điền Lệ bạn cô trước kia tuy có tùy tiện trong cuộc sống, nhưng hiền lành tốt bụng, hết lòng vì bạn bè, có điều cô không phản bác lại được, chỉ ngồi im đó nhìn Điền Lệ không chào mà bỏ đi.

358. Q.8 - Chương 20: Lâm Tuyền Trong Mắt Trương Đào (2)

- Thế nào rồi?

Trương Đào mở cửa xe cho Điền Lệ, nóng ruột hỏi gấp:

Điền Lệ không trả lời câu hỏi của hắn mà nói:

- Nếu có một nam nhân vì em khơi lên trận gió tanh mưa máu như thế này, em cũng không thèm quan tâm tới kẻ khác sống chết ra sao.

Trương Đào nghe ngữ điệu quái dị của Điền Lệ, lòng có chút khó chịu, bực tức nói:

- Đóng cửa lại nhanh rồi đi.

Điền Lệ thấy Trương Đào gỡ giọng ra lệnh, cười nói:

- Em chỉ than vãn thế thôi, ai bảo em chỉ có mệnh nha hoàn chứ? Nhìn Lâm Tuyền như thế, em thật hâm mộ Tiểu Vũ vô cùng, nếu em bỏ anh, anh sẽ làm được tới mức nào?

- Em muốn thế à? Em yên tâm, anh không có năng lực như Lâm Tuyền, không thể làm ra được động tĩnh lớn như thế, song em mà bỏ anh, anh giết cả đôi gian phu dâm phụ.

Trương Đào nhớ lại chuyện ngày xưa Điền Lệ như món đồ chơi trong tay Chân Thối Lý Tân Nghĩa, ai biết người con gái hiện đầu kê vai ấp với y đã qua tay bao nhiêu nam nhân rồi, cơ thể đó biết bao kẻ dày vò chán chê, nghĩ thế lòng như có mây đen phủ kín, chuyện này không phải bây giờ mới biết, còn so đo làm gì? Lại không muốn tỏ ra mình kẻ hẹp hòi, chuyển đề tài:

- Lâm Tuyền ép người thái quá, y muốn dồn người ta vào chỗ chết đây mà.

Đêm hôm đó Trương Giai Minh có ý đồ quyến rũ Điền Lệ, may Điền Lệ còn chút tỉnh táo thoát được, sau đó Trương Giai Minh khéo léo tỏ ý do hôm đó say rượu mất kiểm soát, không quấy rầy cô ta nữa, Điền Lệ vẫn cảnh giác đề phòng, chỉ có điều nghĩ nếu hôm đó mình và Trương Giai Minh thực sự xảy ra chuyện gì, liệu Trương Đào có dám làm như hắn nói không, cố ý dùng lời lẽ kích thích hắn:

- Khi đó ai mà biết Lâm Tuyền giở trò, đám đàn ông các anh chẳng phải luôn khinh bỉ Lâm Tuyền dấy sao, lần nào đi uống say với Trương Giai Minh về anh chẳng chửi toáng lên Lâm Tuyền làm chó cho người ta sẽ không được chết tử tế à? Nếu lần trước Cảnh Nhất Dân điều đi, Trương Quyền đắc thế thì anh hả hê leo lên đầu Lâm Tuyền lắm.

- Thì trước đó có ai ngờ Lâm Tuyền có bối cảnh ở TW đâu, nghĩ lại thấy sao không ai nhận ra sớm hơn, Trương Quyền đã không còn địa vị gì ở Tỉnh Hải nữa, Cảnh Nhất Dân có cần truy đuổi tận cùng thế không, chỉ có y.

- Sao lại không cần, thế tổng cty XD thì đáng thuộc về cha con Trương Quyền à? Nói không chừng bọn họ trừ hại vì dân thì sao?

Trương Đào cười khinh miệt:

- Lâm Tuyền mà có tư cách vì dân trừ hại à? Tất cả mọi thứ mà y có được đều sạch sẽ chắc? Cảnh Nhất Dân làm sao leo lên được chức bí thư thành ủy, toàn là dựa vào quan hệ của cha vợ ông ta là Trương Kỳ Sơn mà thôi. Em đợi đó mà xem, tổng cty XD phá sản, khoản nợ 1.8 tỷ kia thu hồi được bao nhiêu, đó là tiền dân tiền nước cả đấy. Anh nhìn thấu rồi, Trần Minh Hành và Trương Quyền cũng thế, Lâm Tuyền và Cảnh Nhất Dân cũng vậy, cá mè một lứa hết, chỉ khác là bối cảnh của Lâm Tuyền lớn hơn thôi.

- Thôi đi đừng có đóng kịch nữa.

Điền Lệ bực tức đẩy Trương Đào một cái:

- Nếu như Lâm Tuyền mời anh sang Liên hợp Tỉnh Hải làm việc, cho anh làm giám đốc gì đó, lương 1 triệu một năm thì chẳng biết lúc này tán dương anh ta thế nào.

Trương Đào hằm hừ không nói nữa, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn con đường phía trước.

Điền Lệ bi ai thở dài, dù gì là vợ chồng với nhau rồi, chộc giận đối phương làm gia đình bất hòa thì tới cùng cô ta sẽ là người thiệt thòi, xuống nước ôm lấy cánh tay y, hỏi:

- Anh và Lâm Tuyền học với nhau bốn năm, còn ở chung phòng hơn 2 năm, sao không nhìn ra chút bối cảnh của anh ta? Còn nữa, rốt cuộc anh ta có bối cảnh gì ở TW mà vào được tiểu tổ lãnh đạo đó nhỉ? Em xem danh sách cái tổ đó rồi, giết cả mình, toàn quan lớn cấp phó bộ trở lên, học giả cũng là viện sĩ.

- Ai mà biết được chứ?

Lòng Trương Đào rất rối loạn:

- Có ai nhìn thấu nổi bản mặt thật của y? Hồi học đại học y bỏ học nhiều hơn bất kỳ ai, hai năm cuối gần như không thêm đi học, trường còn đảm bảo y học nghiên cứu sinh, ngay giáo sư Lâm Cẩm Nam đích thân nhận y làm học sinh, y cũng không học, khi đó đáng lẽ phải nhận ra bối cảnh của y không tầm thường rồi mới đúng.

Trương Đào, Điền Lệ về nước, không tới tổng cty XD, mà trực tiếp tới văn phòng của Trần Minh Hành ở Lệ Cảnh.

Phản ứng của con gái không nằm ngoài dự liệu của Trần Minh Hành.

Trên bàn làm việc của Trần Minh Hành đặt báo cáo tài vụ tổng cty XD, cả tháng trước chỉ tiêu thụ được gần 30 triệu, trong khi hạng mục tiêu khu tinh phẩm của Thiên Tinh Hồ vẫn đứng đầu bảng, tiêu thụ cao tới 215 triệu.

- Đúng là một hòn đá khơi lên muôn tầng sóng, trong khi cả nước tăng giá vồn vọt, giá nhà sang tay ở Tỉnh Hải lại tụt giá 10%.

Trần Minh Hành ngửi khí hết sức bình đạm:

- Xem ra trước khi có giá bán của Thịnh Hoa gia viên, giao dịch nhà sang tay không thể khôi phục được nguyên khí rồi. Tuy chính phủ Tĩnh Hải bị chỉ trích không làm đúng quy củ, song phải thừa nhận họ rất có khí phách, bao nhiêu người dám đi ngược dòng như thế, không cẩn thận chút là chết không đất chôn, lại để tiếng xấu muôn đời, thế nên Liễu Diệp Thiên thay Trương Quyền làm phó bí thư thành ủy cũng xứng đáng thôi.

- Vậy chuyện đã được quyết định rồi ạ.

Trương Đào run run hỏi, hắc đoàn dưới bề ngoài trầm tĩnh của Trần Minh Hành, nhất định chứa sóng cả ầm ầm.

- Ủ, xác định rồi.

Nếu như Liễu Diệp Thiên lên làm phó bí thư thì tỏ rõ trên tình không định lấy sự kiện tuyển cử để áp chế ông ta nữa rồi.

Điều này tiến thêm một bước xác nhận suy đoán của Trần Minh Hành, trước sự kiện Tĩnh Hải, Lâm Tuyền đúng là có giao thiệp với Cố Hiến Chương, hiện giờ không chỉ một mình Trần Minh Hành có suy đoán này. Nếu Lâm Tuyền có bối cảnh ở TW, thay mặt Tĩnh Hải bàn điều kiện với tỉnh là điều rất có khả năng.

Trương Đào nhìn vào các con số trên báo cáo, nói:

- Thị trường địa ốc Tĩnh Hải đi xuống vậy mà, mấy tòa nhà do Thiên Tinh Hồ, Hào Thành, Giai Thanh khai phát chẳng bị ảnh hưởng! Lạ thật đấy.

- Có gì mà lạ.

Trần Minh Hành ung dung nói:

- Thiên Tinh Hồ đưa ra nhà ở cỡ nhỏ, không ảnh hưởng tới việc tiêu thụ nhà ở cao cấp, trừ đám đầu cơ ra thì đối tượng hướng tới hoàn toàn khác nhau ...

Trương Đào mắt sáng lên:

- Thế Kỷ thành khai phát nhà ở cao cấp, vậy tức là còn cơ hội rồi.

Trần Minh Hành chưa nói hết, ông ta định nói đối tượng những nơi kia nhắm vào luôn là người có nhu cầu thực sự, chứ không phải vội vàng lập hạng mục muốn vơ vét tiền từ kẻ đầu cơ, bọn họ có kế hoạch lâu dài kỹ lưỡng hơn, thấy Trương Đào hấp tấp như thế không muốn phí công thêm với hắn:

- Dù thế nào thì vẫn còn cơ hội, nhưng ba nơi đó có thành tích tiêu thụ như vậy là do có điều kiện hoàn thiện của Tân thành Nam Cảng, còn bệnh viện, siêu thị, nhà trẻ song ngữ, rạp chiếu phim chúng ta hứa hẹn chưa thấy đâu. Phẩy tay nói:

- Chuyện bên tổng cty XD tôi giao hết cho Trương Giai Minh rồi, hai đứa có chuyện gì cũng không cần tới đây báo cáo, nó biết lại mất đoàn kết.

- Bên kia khó khăn lắm.

Trương Đào không hiểu:

- Vì sao chủ tịch không tự mình nắm lấy tổng cty XD.

- Có tác dụng gì chứ?

Trần Minh Hành gấp báo cáo lại, giọng lạnh băng:

- Dù là tôi cũng phải nhìn sắc mặt của Lâm Tuyền.

Trương Đào thấy thái độ Trần Minh Hành như thế, trong lòng cũng thâm hận, nhưng không dám thể hiện ra ngoài, đổi lại là hắn cũng chẳng thêm quan tâm tới tổng cty XD sống chết ra sao, nhưng trước khi Thế Kỷ thành khai trương, hắn đem hết tiền gom gom mấy năm, lại đi vay mượn khắp nơi, tổng cộng có được 1 triệu mua hết cổ phiếu 00601, định nhân cơ hội kiếm một vỏ lớn, ai ngờ gặp phải đả kích lớn thế này, giá cổ phiếu liên tục một tháng tăng trưởng âm, giá trị cổ phiếu trong tay hắn còn tới chưa đến 400.000, không đủ trả nợ, hắn không có gan nói với Điền Lệ, chỉ sợ Điền Lệ bỏ hắn mà đi, trước kia sống khó khăn quen

rồi không sao, mấy năm qua tuy chưa nói là giàu có nhưng cũng sống no đủ, ai còn chịu nổi kham khổ theo hần nữa.

359. Q.8 - Chương 21: Trương Giai Minh Bỏ Trốn

Ủy ban giám sát NH ra công lệnh số 57, chỉ dẫn quản lý khoản vay địa ốc nguy hiểm, biểu hiện ra lo lắng của nhà nước về nguy hiểm tài chính.

So với tiếng hô hào áp chế giá nhà đất thì lực độ này quá yếu.

Từ 2 năm trước Lâm Tuyền đã có nhận thức tỉnh táo, chính phủ có lẽ chỉ có thể tích cực ứng phó với nguy hiểm tài chính mang lại từ địa ốc lên cơn sốt, ngay từ lần đầu tiên diện kiến thủ tướng, Lâm Tuyền đã nói tới không chế nguy hiểm tài chính. Trong tiểu tổ lãnh đạo ổn định vĩ mô địa ốc, một số quan viên cũng tiến thêm một bước xác lập đường lối bảy bước của y.

Từ đường lối công tác đó, ổn định địa ốc bắt đầu từ hạn chế nhu cầu chứ không phải tăng lượng cung ứng.

Bởi vì một số chuyên gia kinh tế phán đoán chắc chắn giá nhà đất trong vào năm tới không khả năng xuất hiện chuyển ngoặt, không cần biết bọn họ phát biểu như thế xuất phát từ mục đích gì, trong lòng Lâm Tuyền cũng tán thành quan điểm đó.

Tháng 10, toàn bộ Điện khí Tỉnh Hải di dời vào nhà máy mới ở khu sản nghiệp kỹ thuật cao bắc Tân thành Nam Cảng, mảnh đất nhà máy cũ nằm ở dải trung tâm nội thành, được chính quyền trưng dụng bồi thường hơn 520 triệu.

Trong vòng chưa tới nửa tháng, đất của nhà máy cũ được mang ra bán đấu giá với giá sàn 6560 đồng / mét vuông, đây là giá đất cao nhất cả Tỉnh Hải trong bốn năm qua, ai cũng suy đoán về chủ nhân tiếp theo của mảnh đất này.

Không ngờ Thiên Tinh Hồ bỏ ra 800 triệu mua lại mảnh đất đó.

Trần Minh Hành thừa nhận, việc làm của Lâm Tuyền khiến người ta không bao giờ đoán thấu được, do Giai Thành, Hào Thành, Thiên Tinh Hồ tung ra hạng mục 4.000 căn hộ, trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã điên cuồng mua vào hơn 2.5 tỷ tiền đất, trong khi thị trường địa ốc bị trấn áp, các nhà đầu tư khác còn chưa trấn tĩnh lại, rụt rè quan sát tình thế, làm quá trình vơ vét đất của ba công ty này không gặp chút trở ngại nào.

Sách lược của Lâm Tuyền khiến Trần Minh Hành không bội phục không được, sự kiện đầu tháng 9 bị y lợi dụng một cách xuất thần nhập hóa, chứng tỏ bản thân Lâm Tuyền vẫn đánh giá cực cao thị trường địa ốc những năm tiếp theo mới điên cuồng mua đất như thế.

- Chuyện này là thế nào?

Trương Giai Minh ném tờ báo lên bàn:

- Thiên Tinh Hồ là kẻ tạo khủng hoảng thị trường địa ốc cơ mà, hiện chúng mua đất nhiều như thế là có ý gì?

- Nhìn từ việc tiêu thụ của Thiên Tinh Hồ và hành động này, có thể thấy thị trường địa ốc Tỉnh Hải rơi vào mùa đông ảm đạm là cảnh tượng giả có kẻ cố ý chế tạo ra.

Trương Đào phân tích:

- Lâm Tuyền lợi dụng sự kiện đầu tháng 9 áp chế giá nhà đất, chính là vì muốn mua đất với giá thấp, chứ không phải thực sự muốn áp chế thị trường địa ốc. Nói cho cùng y là tên gian thương, làm gì có chuyện bỏ lợi nhuận vì cái gọi là trách nhiệm xã hội, tất cả chỉ là đòn hỏa mù của y thôi.

- Đúng thế.

Trương Giai Minh hưng phấn nói:

- Cậu hãy mau chuẩn bị tài liệu để những nhà đầu tư kia thấy thị trường địa ốc Tỉnh Hải ẩn chứa cơ hội lớn thế nào.

Trương Đào cũng hưng phấn, tựa hồ nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm, kích động rời khỏi văn phòng, không biết chớp mắt hấn đóng cửa lại nụ cười trên môi Trương Giai Minh như tảng băng bị đập vỡ, tan nát thành muôn mảnh vụn.

Hai mắt Trương Giai Minh nhìn chăm chăm vào bài báo cho thấy lòng tin của Thiên Tinh Hồ vào sản nghiệp địa ốc Tỉnh Hải, song hấn càng thấy rõ hơn năng lực lật tay làm mây úp tay làm mưa của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền nhắm vào tổng cty XD thì cơ hội bày ra trước mắt cũng có thể là cạm bẫy, nhưng với người khác, Trương Giai Minh phải thể hiện một bộ mặt tràn trề tự tin, tuyệt đối không để người khác thấy sợ hãi trong lòng hấn. Lái xe tới bệnh viện Nam Thụy, vào phòng chăm sóc đặc biệt, ngồi xuống bên giường nhìn cha hấn tới nay vẫn chưa khôi phục ý thức, khóc nghẹn ngào:

- Chúng ta còn cơ hội sao? Hết rồi, ba cũng thành thế này, còn ai cho chúng ta cơ hội, nếu con đi, ai chăm sóc cho ba ... ba, tha lỗi cho con.

Có người nói trong con người luôn có thiên thần tồn tại song hành cùng quỷ dữ, có ánh sáng cùng bóng tối, chỉ có điều mặt nào lấn át sẽ thể hiện ra ngoài thôi.

Tiến độ kiến thiết Thế Kỷ thành đã chậm lại, các hạng mục khác đều đình trệ, song tới tháng 10, Trương Giai Minh đem toàn bộ tiền trong tài khoản công ty đầu tư vào xây dựng, lực độ còn hơn thời gian trước. Hấn đang chuẩn bị bước cuối cùng trốn ra nước ngoài, suốt ngày hiện diện ở công trường, vừa thúc giục tiến độ, vừa giám sát chặt chẽ chất lượng công trình, làm ai cũng tin tưởng hấn đang đợi cơ hội trở mình lớn.

Cuối tháng 11, các chuyên gia bắt đầu dự đoán những con số kinh tế năm qua trong nước, mặc dù từ tháng 8 nhà nước bắt đầu tỏ thái độ rõ ràng muốn định địa ốc, song không đưa ra các biện pháp tương ứng, giá nhà ở các thành phố phía đông vẫn tăng 20%, chỉ mình Tỉnh Hải là tăng 8%.

Nhưng kinh tế Tỉnh Hải trong năm qua lại tăng trưởng mạnh, năm 2003, giá trị sản lượng sản nghiệp kỹ thuật ới chỉ có 1.2 tỷ, đến năm 2004 đã đạt tới 2.3 tỷ.

Đối diện với tình hình này, mặc dù có một số nhà đầu tư sợ sự lũng đoạn của Thiên Tinh Hồ, Hào Thành, Giai Thanh, không dám tùy tiện dấn thân vào, nhưng cũng có rất nhiều người nhìn thấy cơ hội lớn trong đó, muốn thừa nước đục thả câu thì phương án tốt nhất là nâng đỡ một công ty khai phát lớn có thể chống lại ba công ty kia.

Tổng cty XD tất nhiên là lựa chọn số 1 của những kẻ đầu cơ, hướng hồ quy mô của Thế Kỷ thành rất lớn, đủ để làm đòn bẫy cho cả thị trường địa ốc Tỉnh Hải. Gần như không tốn quá nhiều công sức, Trương Giai Minh huy động được khoản tiền lớn lên tới 800 triệu, hấn không chút keo kiệt phát trước cho thầu xây dựng 300 triệu, thậm chí còn bảo Trương Đào lên kế hoạch mở cửa giao dịch vào mùa xuân.

Tháng 12, cách thời gian Thịnh Hòa gia viên mở cửa giao dịch ngày một gần, các phương diện theo dõi sát sao Thiên Tinh Hồ, dùng đủ mọi cách nghe ngóng giá bán của Thịnh Hòa gia viên, cùng với động tác tiếp theo của Thiên Tinh Hồ.

Trương Giai Minh giống như trước kia, lái chiếc BMW đắt tiền tới công ty, gấp mặt thư ký hành chính, bảo thư ký đưa một túi tài liệu đóng kính chiếu theo đúng trình tự chuyển cho Trần Minh Hành, thậm chí hấn ở lại công ty nửa tiếng, rồi nói với thư ký tới bệnh viện sau đó ra công trường.

Theo ghi chép của bệnh viện Nam Thụy, Trương Giai Minh căn bản không tới thăm Trương Quyền, tiếp đó cũng không tới công trường, sau khi rời tổng bộ tổng cty XD, hấn lái xe tới sân bay quốc tế.

Trần Minh Hành cầm lấy túi tài liệu do Trương Giai Minh chuyển giao, cảm thấy mồm đắng nghét, ông ta đúng là không ngờ Trương Giai Minh chơi trò kim thiền thoát xác ngay đúng lúc tất cả nhìn có vẻ như sắp có thời cơ chuyển ngật. Trước nay ông ta luôn coi thường Trương Giai Minh là kẻ lỗ mãng, xốc nổi, kiêu ngạo, hời hợt không ngờ hấn có tâm cơ thâm trầm như thế.

- Cậu về công ty tuyên bố Trương Giai Minh đi công tác nước ngoài, mất một thời gian dài mới quay về.

Trần Minh Hành cực lực khống chế bản thân, cần dặn Trương Đào:

- Nhưng còn 500 triệu không rõ hướng đi, cái này phải giải thích làm sao?

Trương Đào đầu quần băng, sau khi biết Trương Giai Minh bỏ chạy, giám đốc tài chính cũng mất tích, hắn hoảng hốt va đầu vào tường, gần như không nhớ nổi mình rời công ty, tới báo cáo cho Trương Minh Hành thế nào, cho tới giờ hắn vẫn cảm thấy giọng nói của mình ở nơi xa xăm nào đó vọng lại, nếu không bám vào góc bàn, hắn sợ mình ngã xuống từ lâu.

360. Q.8 - Chương 22: Trần Vũ Trở Về (1)

- Trương Giai Minh để lại thư chuyển nhượng 35% cổ phần, còn không giải thích được à? Trần tính một chút, gặp chút khó khăn đã mất hết hồn vía còn làm được gì?

Trần Minh Hành gần như quất vào mặt Trương Đào:

Trương Đào gật như một cái máy, rời văn phòng Trương Minh Hành, chân lão đảo, miệng lẩm bẩm:

- Hết rồi! Hết rồi!

Dù cố sức che dấu thế nào, cũng không thể che dấu nghi ngờ Trương Giai Minh đã bỏ trốn, dù Lệ Cảnh gánh lấy, không cho chính phủ tham gia vào, nhưng không thể ngăn nhà đầu tư rút vốn, không ngăn được chủ nợ đòi tiền? Lệ Cảnh lấy gì ngăn cản tổng cty XD tan rã.

Nếu Trương Giai Minh lúc này đứng trước mặt, Trương Đào sợ mình sẽ đâm chết hắn ngay tức khắc.

Đám các người quan thương câu kết, ôm 500 triệu bỏ chạy còn có người chui đít, còn 1 triệu của tôi ai lo đây, nước mắt Trương Đào chảy mãi không ngừng ...

Trương Đào đi rồi, Trần Minh Hành cắt thư chuyển nhượng cổ phần của Trương Giai Minh vào ngăn kéo, lấy một sấp giấy trong túi hồ sơ ra, lật xem vài trang, miệng lẩm bẩm:

- Vì cái này, cái giá phải trả quá lớn ...

Bật đèn, lấy bật lửa đốt từng tờ giấy thành tro bụi, kết thúc tâm bệnh lớn nhất bao năm qua, nhưng phiền toái lớn hơn nữa ở ngay trước mắt. Trần Minh Hành hồn siêu phách lạc rời đại sảnh tòa nhà Lệ Cảnh, không để ý dưới chân, ngã lăn từ bậc thềm xuống.

Tức thì trong một đêm cả Tỉnh Hải lần nữa dậy sóng, đủ các loại lời đồn đại truyền khắp nơi, người lo lắng có, người bàng quan xem trò vui, người hả hê cười “đáng đời” còn nhiều hơn.

Ngày hôm sau chủ nợ của tổng cty XD nghe tin đồn thật thật giả giả ủa nhau kéo tới Tỉnh Hải, tụ tập tòa nhà tổng bộ tổng cty XD, yêu cầu chủ tịch HĐQT Chu Lâm, tổng giám đốc Trương Giai Minh ra mặt đính chính tin đồn.

Ttck vừa mở cửa, đơn bán ra liên tiếp đẩy ngay giá cổ phiếu 00601 xuống đáy, nhưng đơn bán ra vẫn không ngừng xuất hiện.

Tổng giám đốc Trương Giai Minh không rõ hành tung, khoản tiền lớn chuyển đi không rõ điếm đến, người sáng mắt đều nhận ra là chuyện gì, nhưng tập đoàn Lệ Cảnh ra mặt sẵn lòng gánh hết trách nhiệm, muốn chủ nợ ký hiệp nghị không dùng con đường tư pháp giải quyết.

Tình hình trước mắt quá rõ ràng, muốn lấy lại khoản tiền Trương Giai Minh đem ra nước ngoài là khả năng cực thấp, một khi kiện ra tòa, tổng cty XD chỉ còn đường phá sản thanh lý để trả nợ. Nếu như Lệ Cảnh đã gánh vác trách nhiệm, ít nhất khoản tiền 500 triệu kia còn có người mà đòi, ngoài ra tổng cty XD còn chưa thể chết, giống như Trương Quyền nằm trong phòng đặc biệt, tuy không còn ý thức, song vẫn tính là người sống.

Tập đoàn Lệ Cảnh nuốt vào một trái đắng, mà trái đắng này còn tằm độc.

Ngày 10 tháng 11, Thịnh Hòa gia viên mở cửa giao dịch, khác với dự đoán của các nhà phân tích, Thiên Tinh Hồ, Hào Thành, Giai Thành không dùng giá cao phá vỡ băng bao phủ TT địa ốc Tỉnh Hải thời gian qua, giá nhà chỉ cao hơn cùng kỳ năm ngoái 8%, đồng thời ra tuyên bố tiếp tục phát triển nhà cơ nhỏ, kế hoạch sơ bộ là 1000 căn.

Thị trường địa ốc Tỉnh Hải lại lần nữa bị giáng một đòn nặng, đây là tháng thứ tư liên tiếp giá nhà không nhúc nhích được chút nào, giao dịch nhà sang tay càng bằng 1/3 năm ngoái.

Lúc này nhiều người mới thấy Trương Giai Minh nhìn trước được tương lai, bọn họ muốn trốn cũng muộn rồi.

Dưới áp lực chính sách của Cảnh Nhất Dân, nhà nước ngày càng nghiêm khắc ổn định vĩ mô, không ai thấy lối thoát của Thế Kỷ thành ở đâu, Trương Giai Minh ôm tiền bỏ chạy, càng giáng đòn chí mạng vào Thế Kỷ thành.

Vậy mà Trần Minh Hành nuốt lấy toàn bộ trái đắng, thừa nhận hiệu lực pháp luật của lá thư chuyển nhượng cổ phần kia, đồng thời gánh lấy khoản vay 520 triệu. Đoán trước được giá nhà của Thịnh Hòa gia viên, cùng ngày Trần Minh Hành tuyên bố toàn diện đình chỉ thi công hạng mục Thế Kỷ thành, cổ phiếu 00601 lần đầu tiên rơi xuống mức giá 0 đồng.

Tất cả mọi người đều cho rằng đây là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời kinh doanh của Trần Minh Hành.

Trần Minh Hành tâm lực tiêu tụy, xương còn chưa lành, vì áp lực của gia tộc, ngày hôm sau tuyên bố từ chức chủ tịch HĐQT và tổng giám đốc Lệ Cảnh, do anh em trong gia tộc là Trần Sơn, Trần Minh Kiến tiếp nhận.

Diễn biến trong nước như thế khiến Trần Vũ phải kết thúc khóa học ở Anh trước thời hạn, cùng Trần Thần tức tốc bay về Tỉnh Hải.

Ngày hôm đó Lâm Tuyền ngồi trong văn phòng u tối do cửa sổ đóng kín, không nhìn báo cáo liên quan tới Thế Kỷ thành mà Phương Nam đem tới, nói:

- Tiểu Sơ muốn tới chi nhánh ở Bắc Mỹ thực tập, mẹ em không nỡ, chị khuyên nó hộ em, bảo nó tới làm thư ký cho em.

Trần Thần mặt mày tái me tái mét, gần như phải do Trần Vũ dìu mới xuống nổi máy bay, quả nhiên không có Lâm Tuyền ở bên, cô không khắc phục nổi chứng sợ độ cao. Đón máy bay vẫn là Trương Đào, Điền Lệ, có điều không một ai có niềm vui gặp lại bạn bè.

Vừa mới gặp nhau Trương Đào đã bắt bình nói:

- Lâm Tuyền vì đã kích Lệ Cảnh, bất chấp thủ đoạn áp chế thị trường địa ốc Tỉnh Hải ...

- Im đi!

Trần Thần căm ghét nhìn Trương Đào, Điền Lệ, cố gắng dằn cảm giác buồn nôn xuống, cắt ngang lời hấn:

- Thế Kỷ thành vốn là một hồi đánh cược, Tiểu Ba bao biện cảnh cáo các người nguy hiểm trong hạng mục đó, các người suy diễn ác ý mục đích của anh ấy, giờ thất bại rồi lại đổ vấy lỗi lầm lên đầu anh ấy là sao. Chẳng lẽ toàn bộ nhà đầu tư lớn nhỏ, toàn bộ quan viên lớn nhỏ, toàn bộ 2 triệu người dân Tỉnh Hải đều nghe anh ấy bài bố chắc?

Bị cô gái nhỏ hơn mấy tuổi mắng cho trước mặt bao người, Trương Đào mặt tím như gan lợn, lòng thâm mắng, không phải vì Trần gia khốn kiếp các người, tôi đâu rơi vào cảnh này, các người đầu đá mặc xác các người liên quan gì tới tôi, Trần gia các người sắp xong rồi, còn tưởng mình là đại tiểu thư lên mặt dày đòi người khác à? Được! Đợi lúc đó xem các người còn giữ thái độ kiêu kiêu này được không? Nếu không có Điền Lệ kéo áo, những lời đó của hắn đã phát ra ngoài.

Trần Vũ chỉ khề thở dài:

- Giờ nói những điều ấy còn ích gì, Thế Kỷ thành phải huy động được tiền xây dựng trong thời gian ngắn.

Nghe Trần Vũ có vẻ ngã theo đám Trương Đào, Trần Thần tức giận đẩy tay Trần Vũ ra đứng thẳng dậy, không thèm nhìn mặt bọn họ, kéo hành lý ra xe trước.

Trương Đào nén giận, hầm hừ nói:

- Đừng nói tới huy động vốn, với thể cục hiện nay, trừ khi có tập đoàn tài chính lớn tiếp nhận Thế Kỷ thành, nếu không chỉ riêng tổng cty XD phá sản, Lệ Cảnh cũng sập theo, chủ tịch Trần không chịu nổi áp lực lớn như vậy, đã đổ bệnh không công tác được nữa ...

- Hả?

Trần Vũ không nghĩ tình huống nghiêm trọng như thế:

- Rốt cuộc Thế Kỷ thành vay bao nhiêu tiền.

- Vay của NH thương nghiệp 1.8 tỷ, vay từ cơ cấu đầu cơ khác 1.9 tỷ, chưa tính khoản nợ nhỏ lẻ ...

Trần Vũ hít sâu một hơi mới miễn cưỡng trấn tĩnh được, lòng chấn động đồng thời day dứt hối hận, mấy năm qua cô trốn ở Anh, không ngó ngàng gì tới chuyện trong nước, nói cho cùng thâm tâm vẫn hận cha mẹ mình, không nghĩ tới áp lực trên vai cha mẹ mình gánh vác:

- Có phương án giải quyết nào hữu hiệu không? Đã liên hệ với tập đoàn tài chính lớn trong nước chưa?

- Hiện Thiên Tinh Hồ, Giai Thành, Hào Thành liên hợp lũng đoạn thị trường Tỉnh Hải, lại thêm tình thế ổn định vĩ mô hiện nay, khả năng tìm được tập đoàn khác hợp tác là rất thấp, nhưng chúng tôi vẫn nỗ lực ở phương diện này.

Trần Vũ gật đầu:

- Tôi không hiểu rõ lắm tình hình địa ốc trong nước, nghe tin tức là vội về đây.

- Chắc cô nhớ Trần Lập và Lục Nhất Mạn, bọn họ đang làm việc ở phòng nghiên cứu hạng mục của địa ốc Thẩm thị, nếu có thể hợp tác với tập đoàn Thẩm thị, đó là tập đoàn hùng mạnh, Liên hợp Tỉnh Hải quen ý thói lấy mạnh ức hiếp kẻ khác chắc chắn không dám đối đầu với bọn họ, nguy cơ của Thế Kỷ thành sẽ được giải trừ ...

361. Q.8 - Chương 23: Trần Vũ Trở Về (2)

Trần Vũ thấy Trương Đào cứ hai ba câu lại tìm cách chửi xéo Lâm Tuyền một cái, rất không hài lòng, song tình thế hiện nay không cho cô có phản ứng khác:

- Thế thì tốt quá, anh giúp tôi liên hệ với họ, tôi tới bệnh viện thăm ba tôi trước.

- Còn chuyện này nữa, tin bạn về nước đã lộ ra ngoài rồi ...

Điền Lệ nói vào:

- Chúng ta đi đường nhỏ đi, ngoài đại sảnh có nhiều phóng viên lắm.

Trần Vũ mặt kiên định nói:

- Không sao, thế nào chẳng phải đối diện với giới truyền thông.

Không cần biết mục đích của Lâm Tuyền là gì, đúng sai ra sao, nhưng Trần Vũ về chuyện này là chuẩn bị tâm lý phải đối đầu với y, như thế gặp mặt giới truyền thông là cái gì.

Ung dung trả lời những câu hỏi dồn dập của đám phóng viên, tới khi Trần Vũ vào trong xe mới lộ ra vẻ mệt mỏi yếu đuối, mắt nhắm lại, đầu óc chỉ có hỗn loạn, làm sao để Thế Kỷ thành cải tử hoàn sinh, làm sao kéo Lệ Cảnh khỏi mép vực, cô hoàn toàn không có chút ý tưởng nào.

Xe vừa khởi động Trần Thần cũng tỉnh, bảo lái xe dừng lại, đẩy cửa đi xuống. Trần Vũ mở mắt ra hỏi:

- Em định đi đâu?

Trần Thần lạnh nhạt đáp:

- Em ổn rồi, muốn ra ngoài đi cho thoải mái, dù sao chuyện công ty em không giúp được gì.

Từ sau lần tranh luận vì Lâm Tuyền ở Birmingham đó, quan hệ hai chị em nhạt đi thấy rõ, lời Trần Vũ không còn giá trị gì với cô em họ này nữa.

Trần Thần bắt taxi tới Tân thành Nam Cảng, khi cô rời Tĩnh Hải nơi đây còn là vùng nông thôn hoang vu, ruộng đồng còn lác đác, vậy mà giờ biến thành thành phố hiện đại bừng bừng sức sống, quy mô nhỏ hơn thành phố Tĩnh Hải, nhưng từ quy hoạch, sự hiện đại, có thể lờ mờ thấy dáng dấp thành phố lớn tầm thế giới.

Từ Tiểu Sơ, Trần Thần biết được thêm nhiều chuyện liên quan tới Lâm Tuyền, tới Liên hợp Tĩnh Hải, khi tất cả mọi người trong gia tộc, kể cả Trần Vũ đều có thành kiến cực lớn với Lâm Tuyền, cô lại mang cảm thụ khác hẳn, hoàn toàn tin tưởng vào y.

Trần Thần đi tới trước tòa nhà Nam Cảng, do dự một lúc mới bước vào thang máy lên tầng tám, vừa vặn Lâm Tuyền và Lý Lệ rời công ty. Lâm Tuyền nhìn thấy Trần Thần thì cười vui vẻ:

- Nghe nói hôm nay em về, không phải vừa về là đi gặp anh đấy chứ?

Trần Thần ngượng ngừng gật đầu:

- Tiểu Sơ suốt ngày khoe Tân thành Nam Cảng đẹp thế nào, cho nên vừa xuống máy bay liền tới xem.

- Em vội thế làm gì.

Lâm Tuyền hết sức tự nhiên đưa tay ra, thăm mồ hôi trên trán Trần Thần:

- Trông em kìa, còn chưa khôi phục hoàn toàn.

Trần Thần cười ngọt lịm:

- Em đỡ nhiều rồi, ở trên máy bay thật khủng khiếp, có gì trong bụng nôn sạch sẽ, giờ thoải mái hơn.

Lâm Tuyền bảo Lý Lệ:

- Chuyện bên này cô xử lý đi, giúp tôi xin nghỉ phép.

- Em quấy rầy anh làm việc phải không?

Trần Thần hơi áy náy nói:

Lâm Tuyền khoát tay:

- Không sao, cả công ty này có anh là nhàn nhất đấy, công việc có thể bỏ, chứ nếu bỏ mặc em để Tiểu Sơ biết được nói lấy dao chém anh đấy, tới văn phòng của anh nghỉ ngơi đi.

Trần Thần vào văn phòng của Lâm Tuyền, đưa tay sờ bàn làm việc của y, sờ ghế ngồi của y, như cảm thụ hơi ấm trên người y, đến khi Lâm Tuyền đi vào mới giật mình ngồi xuống ghế sofa, nhận lấy cốc nước nóng trong tay Lâm Tuyền.

- Chị Trần Vũ về cùng với em, chị ấy sẽ làm tổng giám đốc tổng cty XD, anh có biết không?

- Ừ anh biết, nghe nói chủ tịch Trần bị bệnh cần tĩnh dưỡng, chức chủ tịch Lệ Cảnh do ba em đảm nhiệm, anh nghỉ Lệ Cảnh từ trên xuống dưới đang đợi Trần Vũ ngăn cơn sóng giữ?

- Anh thấy Lệ Cảnh còn cơ hội không?

Trần Thần hai tay ôm cốc, nhìn Lâm Tuyền chăm chú:

- Em đừng nhìn anh.

Lâm Tuyền cười nói:

- Sản nghiệp địa ốc trong nước phức tạp lắm, cơ hội thì luôn có. Em nghỉ ngơi ở đây một chút rồi anh phái người đưa em về, tránh Lệ Cảnh tưởng anh lừa em đem bán, ba em muốn mua Quốc Tế Tỉnh Hải, bị anh phá hỏng, họ còn mở cuộc họp báo, công khai chỉ trích Liên hợp Tỉnh Hải phá hỏng quy tắc thương nghiệp. Em tới đây anh rất mừng, còn nghĩ em không thêm nhìn mặt anh nữa cơ.

- Bọn họ là bọn họ, em là em.

Trần Thần mỗi một gục xuống bàn, thoải mái nhắm mắt lại:

- Em nằm đây ngủ một lúc nhé, lúc này về nhà chắc chẳng được yên thân.

Trần Thần đem sớ lưng thanh mảnh, cặp mông vênh cao chẳng chút phòng bị lộ ra hết trước mặt Lâm Tuyền, Lâm Tuyền cười khê, thời gian luôn khiến con người ta thay đổi, chỉ có cô bé này từ lúc y gặp đến giờ, vẫn giữ trái tim hồn nhiên đáng yêu, chu đáo đi điều chỉnh cho nhiệt độ văn phòng cao lên một chút, hạ thấp tiếng chuông điện thoại xuống, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trần Thần, làn da mịn màng, hàng mi dài cong cong khê rung rinh, đúng là bức tranh công chúa ngủ trong rừng, đưa tay khê lướt qua gò má của Trần Thần, rồi ngồi xuống bàn làm việc, lấy tài liệu ra đọc.

Thư Nhã đẩy cửa văn phòng, đang định lớn tiếng gọi y thì thấy Trần Thần ngủ gục trên bàn làm việc, giật nảy mình, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Lâm Tuyền, nhìn mỹ nhân ngủ say tới mức chảy cả nước giải ra, hàm răng siết lại, nhỏ giọng hỏi:

- Lừa đâu ra được đại mỹ nữ thế này?

- Bạn của Tiểu Sơ đấy, hôm nay vừa từ Anh về.

- Oa, vừa từ Anh về đã tới văn phòng của anh ngủ rồi.

Thư Nhã ghen tỵ nheo hòng Lâm Tuyền, làm y đau méo mặt mà không kêu:

- Hừm, không làm phiền hai người nữa, em về nhà đây.

Lâm Tuyền nắm tay Thư Nhã giữ lại:

- Con gái của Trần Sơn, tên Trần Thần, bạn học từ sơ trung với Tiểu Sơ, Tiểu Sơ còn thân thiết với cô bé này hơn anh, anh không dám thất lễ.

Trần Thần cảm giác có bóng người lay động trước mắt, mở mắt ra thấy Thư Nhã đứng bên cạnh Lâm Tuyền nhìn mình, cảm thấy tay ướt ướt, nhìn xuống toàn nước giải, ngồi bật dậy đỏ mặt tía tai lau nước giải, giọng lí nhí:

- Chị là Thư Nhã phải không, Tiểu Sơ thường khen chị xinh đẹp, chị xinh hơn cả trong ảnh nữa.

- Thật sao?

Dáng vẻ ngây thơ của Trần Thần làm tiêu tan thù địch của Thư Nhã quá nửa:

- Em mới là xinh đẹp đấy, đừng tùy tiện ngủ trong văn phòng người ta, Lâm Tuyền xấu lắm biết không ? Em cẩn thận bị thiệt thòi đấy.

- Làm gì có.

Trần Thần má đỏ phát sốt, không dám nhìn Lâm Tuyền:

- Muộn rồi, em về đây.

Thư Nhã nhiệt tình mời :

- Dù sao cũng muộn rồi, hay là ở lại cùng ăn tối với anh chị đi?

Trần Thần ríu rít lắc đầu:

- Thôi ạ, em chỉ tới thăm Tiểu Sơ, ở nhà đang đợi em về.

Lâm Tuyền và Thư Nhã tới khu Tây Thành ăn tối, cho nên thuận đường đưa Trần Thần về nhà, Trần Thần vừa mới xuống xe, Thư Nhã ghé sát tai Lâm Tuyền, bắt chiếc giọng Trần Thần, gọi ngọt lịm:

- Tiểu Ba.

Lâm Tuyền không dám có phản ứng gì, Thư Nhã lại ghé răng cắn vành tai Lâm Tuyền:

- Tiểu Ba!

Lâm Tuyền sờn hết gai ốc, sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Quý Vĩnh khẽ cười ra tiếng, xoay gương chiếu hậu sang góc khác, không nhìn hai bọn họ, song Thư Nhã xấu hổ không hành hạ Lâm Tuyền nữa, đầu quay sang bên không thèm nhìn Lâm Tuyền, ăn cơm xong, Thư Nhã bảo Quý Vĩnh về trước, hai người đi bộ tới nhà Thư Nhã, Lâm Tuyền chuẩn bị quay về thì Thư Nhã giữ y lại, mắt long lanh nhìn y:

- Tình nhân lớn nhỏ đều bay về Tỉnh Hải rồi, anh định làm thế nào đây?

362. Q.8 - Chương 24: Cuộc Đời Hai Mặt Của Trần Minh Hành (1)

Mùa đông Tỉnh Hải năm nay lãnh lẽo khác thường, gió ào ào thổi len lỏi qua cổ áo luồn sâu vào cơ thể, luồn cả vào tim, công trường Thế Kỷ Thành bữa bọn trồng hoác, trừ vài bảo vệ trông coi đề phòng có kẻ trộm đồ đem bán hay phá hoại, thì công nhân xây dựng đã rút hết khỏi nơi này, chủ nợ ngày ngày chặn cổng Lệ Cảnh, tổng cty XD muốn họ trả tiền xây dựng.

Lòng người hoảng loạn, tương lai bấp bênh, ai nấy lo tìm lối thoát sau này, kể cả ở tổng bộ Lệ Cảnh cũng liên tục có người xin nghỉ việc, nghiệp vụ hàng ngày ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đối với Trần Vũ mà nói, tất cả đều quá khó khăn, cô chưa từng tiếp xúc với nghiệp vụ gia tộc, làm sao trong thời gian ngắn có thể ổn định mọi thứ được? Chỉ riêng hàng ngày ứng phó với đủ loại chủ nợ đã khiến cô chật vật vô cùng, khuôn mặt ngày càng tiều tụy.

Trong tỉnh, tất cả chủ đầu tư từng có nghiệp vụ qua lại với Lệ Cảnh đều từ chối kế hoạch hợp tác, với tình hình thị trường địa ốc Tỉnh Hải hiện nay, tiếp nhận hạng mục lớn như Thế Kỷ thành là thiếu lý trí. Thực ra không chỉ trong nội bộ Lệ Cảnh, người khác cũng hoài nghi Lệ Cảnh và tổng cty XD là đối tượng chèn ép trọng điểm của ai đó, hợp tác với Lệ Cảnh nhất định mạng tới họa diệt thân.

Nhìn con gái đứng ở bên giường bệnh, gương mặt xinh đẹp chưa từng phần son phải đánh phần che đi sự mệt mỏi trên mắt, mái tóc từng mượt mà đen nhánh hơi xơ xác, Trần Minh Hành hổ thẹn vô cùng, vì giao dịch ngầm giữa Trần gia và Trương Quyền, vì dục vọng cá nhân, ông ta vứt bỏ tình cảm cha con, hi sinh đứa con gái này, khiến nó có cuộc hôn nhân danh nghĩa, giờ lại phải bỏ học về dọn dẹp đồng hỗn loạn do ông ta gây ra.

Mẹ Trần Vũ là Tiêu Hải Anh, trước kia dù biết con gái mình có người trong tim, để cho bản thân dễ chịu hơn, bà thả tin người đó không tồn tại, nhìn con gái nói:

- Chuyện thế này cũng tốt, con coi như được giải thoát rồi, chàng trai kia nếu còn đợi con, con hãy đi tìm cậu ta đi, chuyện công ty không cần con lo thêm nữa.

- Đủ rồi!

Trần Minh Hành nghiêm khắc ngăn cản vợ nói tiếp:

Trần Vũ quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại chuyện trước tháp chuông ở Birmingham hôm ấy, lời quyết liệt của Lâm Tuyền, nước mắt từng giọt rơi xuống, tuy Lâm Tuyền với cô vẫn là một câu đố, nhưng không thể không chế bản thân nhớ tới y. Bốn năm rồi, vật đổi sao dời, dù còn cảm tình, cũng không bao giờ tới với nhau được nữa.

Nghĩ như thế, không khỏi làm người ta tuyệt vọng.

Tiêu Hải Anh thấy con gái đột nhiên rơi lệ, giật mình đi tới nắm tay con, khẽ hỏi:

- Làm sao vậy? Kệ ba con, ông ấy chỉ biết nghĩ tới cái tập đoàn đó, không quan tâm tới ai nữa.

- Không có gì đâu ạ.

Trần Vũ lau khô nước mắt, quay người lại:

- Chuyện ở công ty con còn giúp được một chút, nếu không để ba mẹ nuôi uống phí hai mấy năm sao?

- Qua cả rồi, con cứ coi đó là cơn ác mộng đi.

Trần Minh Hành nằm trên giường bệnh, ánh mắt không còn sự mạnh mẽ sắc bén như xưa, thấy con gái cố kìm nén tình cảm, lòng không dễ chịu:

- Ba đã có thể xuất viện, cứ nằm mãi thế này, công ty đổ vỡ thật mất, Trương Đào đã liên hệ với địa ốc Thẩm thị chưa, tình hình thế nào?

- Không lạc quan, chính sách ổn định vĩ mô trong nước ngày một nghiêm, chính sách hạn chế đưa ra liên tục, giá nhà đất tuy vẫn lên, nhưng lượng giao dịch giảm xuống rõ rệt, các công ty địa ốc đều điều chỉnh quy mô khai phát, né tránh nguy hiểm sắp tới, Địa ốc Thẩm thị không phải ngoại lệ. Song bọn họ không từ chối hoàn toàn, tình hình cụ thể phải để con tiếp xúc sơ bộ mới biết. Mai con, Trương Đào, Điền Lệ tới Kiến Nghiệp, trừ gặp người của Thẩm thị, còn tới bãi phỏng mấy chủ đầu tư khác.

Trần Minh Hành gật đầu:

- Thế Kỷ thành không phải không còn đường sống, thái độ phía Đầu tư Nam Cảng ra sao?

Đó là chủ nợ lớn nhất của tổng cty XD.

- Người bên đó mấy ngày qua không ra mặt.

Trần Vũ dùng ngữ khí rất bình đạm nói, lòng lại nghĩ :” Có phải là anh không, là anh niệm tình cũ mới để bên này tạm thời có khoảng trống cho Lệ Cảnh nghĩ ngợi?”

- Tiểu Thần đề nghị tiếp xúc với Thiên Tinh Hồ, hoặc là tiếp xúc trực tiếp với Liên hợp Tỉnh Hải, ý ba thế nào?

- Ý những người khác trong HĐQT thế nào?

Trần Vũ lắc đầu:

- Bọn họ đều cho rằng Thiên Tinh Hồ, Đầu tư Nam Cảng đều là móng vuốt của Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền tới đó chỉ chuốc nhục vào thân.

Trần Minh Hành khẽ thở dài:

- Cảnh Nhất Dân năm nay có cơ hội thăng tiến lên tỉnh, nhưng ông ta vẫn ở lại, tâm lý thà làm đầu gà hơn là làm đuôi phượng chỉ là một phần nguyên nhân, ông ta là người có hoài bão, muốn cống hiến cho Tỉnh Hải. Ba cũng hơi hiểu ông ta, ông ta để Hướng Nghĩa Sơn ở vị trí cũ, cho thấy lòng có sự độ lượng. Còn Lâm Tuyền ...

Nhắc tới cái tên này, Trần Minh Hành không dám tiếp xúc với anh mắt con gái:

- Trước giờ ba vẫn không sao nhìn thấu được y, vì sao ba nói Thế Kỷ thành còn đường sống? Thực ra từ năm 2003 Tỉnh Hải đã thực hiện kiềm chế địa ốc, không cho nó rời khỏi quỹ đạo, năm đó Lâm Tuyền chàng thanh niên hai mấy tuổi giáo huấn trước mặt mọi người, nói Thế Kỷ thành lớn tới mức bất hợp lý, sẽ đẩy Lệ Cảnh vào vực thẳm, giờ nghĩ lại ba vẫn không cam tâm, nhưng làm được gì? Cậu ta nói đúng mà.

- Lâm Tuyền ư?

Trần Vũ nhắm lại cái tên đó, cứ như tìm lại tư vị từng có trong tim.

- Đúng, là Lâm Tuyền.

Tiêu Hải Anh không rõ tình hình, cái tên này thời gian qua bà nghe nhiều lắm rồi, ai nhắc tới cũng nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Là bạn học của Trương Đào, cháu ngoại của Trần Nhiên, nhân vật hạch tâm của Cảnh hệ, Tiểu Thân đề nghị tiếp xúc với Liên hợp Tỉnh Hải, chắc ý nói tìm cậu ta, sao Tiểu Thân lại quen cậu ta?

Không những quen mà còn có tình cảm nữa, Trần Vũ luôn khó chịu vì điều đó, chỉ đáp qua loa:

- Tiểu Thân và Lâm Tĩnh Sơ em gái Lâm Tuyền là bạn học, sang Anh còn là bạn cùng phòng, có biết Lâm Tuyền.

- Ra là vậy, quan hệ tài vụ của Đầu tư Nam Cảng rất đơn giản, Quốc tư ủy Tỉnh Hải nắm 21%, cục tài nguyên đất đai nắm 51%, Thiên Tinh Hồ 20%, còn một công ty không lộ diện nắm 8%. Công ty kia khả năng là Liên hợp Tỉnh Hải, ba từng cho điều tra, bảy năm trước đại diện pháp nhân là Lâm Tuyền, Từ Kiến khai phát Tinh Hồ Uyển thiếu chút nữa phá sản, người giải thoát cho ông ta là Lâm Tuyền, có thể nói từ năm 1999, Liên hợp Tỉnh Hải đã chặn đường Lệ Cảnh.

Trần Minh Hành dùng ánh mắt ngăn không cho vợ nói tiếp nữa:

- Ba từng yêu cầu ngân hàng điều tra khoản vay của Liên hợp Tỉnh Hải, bắt ngờ phía ngân hàng không trả lời, từ đó đủ hiểu bối cảnh của nó rất sâu, tiếp đó lại cùng Từ Kiến, Khổng Lập Dân lập nên Thiên Tinh Hồ, ngoài ra có một công ty giấu tên nữa, hẳn là Thiên Tinh Hồ. Tân Năng Liên Hợp thành lập có liên quan trực tiếp tới Liên hợp Tỉnh Hải, hiện đang gây sóng gió cho cả sản nghiệp năng lượng mới, quy mô của Liên hợp Tỉnh Hải lớn đến đâu không sao ước lượng được. Nói Lâm Tuyền là con rối của Cảnh Nhất Dân thì sai lầm lớn, địa vị của y ít nhất ngang hàng với Cảnh Nhất Dân, đại thọ 70 của Trần Nhiên, Cố Hiến Chương vì thể diện của Lâm Tuyền nên mới tới, chắc con không ngờ tới phải không, từ năm 2001, khi Lâm Tuyền bị tai nạn, ông ta cũng từng đích thân tới Tỉnh Hải thăm.

Ánh mắt khác nhau, Lâm Tuyền có khuôn mặt khác, Trần Vũ không biết có nên đem chuyện quá khứ của mình và Lâm Tuyền nói ra không?

- Con đang nghĩ gì thế?

- Ba chẳng phải luôn muốn biết chàng trai kia là ai sao? Đôi khi thế giới thực sự rất nhỏ, lúc con và Lâm Tuyền quen nhau, không ai nói tới gia thế của mình, tới khi chia tay rồi mới hiểu chút ít.

- Cái gì?

Trần Minh Hành giật nảy mình ngồi dậy, nhưng trong lòng đầy áy náy, dù sao để cứu được Lệ Cảnh, chỉ còn chiêu cuối cùng này thôi, ai bảo con là con gái của Trần Minh Hành chứ! Vờ ra vẻ sụp đổ:

- Vậy là Lệ Cảnh hết rồi ...

363. Q.8 - Chương 25: Cuộc Đời Hai Mặt Của Trần Minh Hành (2)

Trần Vũ rơm rớm nước mắt:

- Chuyện của con và Lâm Tuyền đã là quá khứ rồi, dù anh ấy không niệm tình cũ, cũng không làm khó Lệ Cảnh đâu.

- Trương Giai Minh quá nhỏ nhen, họa của Lệ Cảnh đều do một mình nó gây ra, ngày con và Trương Giai Minh kết hôn, Trương Giai Minh từng bảo Trương Đào đi mời Lâm Tuyền, nó làm thế là vì muốn rửa mối hận bị Lâm Tuyền cướp mất con.

Trần Minh Hành ôm lấy ngực, đau đớn nói:

- Ba không biết gì cả, lòng lại có ý muốn hòa giải với Liên hợp Tỉnh Hải, đặc biệt phái xe đưa Trương Đào và Diên Lệ đi, song không đón được người, lái xe về nói Lâm Tuyền và Trương Đào cãi nhau dữ dội, tiếp đó cậu ta biến mất mấy tháng trời ...

- Thực sự là thế sao ...

Trần Vũ sững sờ, hoàn toàn không ngờ còn có cả chuyện này, mời Lâm Tuyền tới hôn lễ của mình sao? Chẳng trách Trương Đào, Lệ Cảnh cứ quả quyết khó khăn của Lệ Cảnh do Lâm Tuyền gây ra. Trần Vũ

ôm mặt chạy ra khỏi phòng bệnh, nước mắt không ngừng trào qua kẽ ngón tay. Trương Đào, Điền Lệ đứng ngoài phòng bệnh thấy vậy kinh ngạc đuổi theo, không biết xảy ra chuyện gì.

Ngồi lên xe, Trần Vũ lau khô nước mắt, ánh mắt dữ dội nhìn hai khuôn mặt quen thuộc, xa lạ phía trước:

- Hai người còn giấu tôi chuyện gì về Lâm Tuyền nữa hả?

Điền Lệ luống cuống, không biết Trần Vũ đã biết gì từ chỗ Trần Minh Hành, tưởng chuyện mình nghe lệnh Trần Minh Hành phản bội lại Trần Vũ đi giao dịch lộ ra, ấp úng bào chữa:

- Bạn nói .. nói chuyện Lâm Tuyền bị tai nạn à, tuy chuyện đã qua lâu rồi, mình vẫn nhớ, hôm đó là mình tìm anh ta, nói chuyện giữa bạn và Trương Giai Minh ra, khi anh ta rời quán cà phê, dáng vẻ hồn siêu phách lạc, qua đường không chú ý, bị hai chiếc xe nối nhau xô vào ... Vì khi đó bạn một mình ở Anh, mình không dám nói, sợ bạn thương tâm ...

Điền Lệ không dám nói thật hoàn toàn, lúc đó vì cô ta nói Trần Vũ sang Anh sống với Trương Giai Minh mới ra cơ sự đó, đó là bí mật cô ta không dám nói với ai.

Trần Vũ nhìn Điền Lệ không chớp mắt, nước mắt lần nữa chảy dài trên má, Tiểu Sơ nói Lâm Tuyền lần đó thiếu chút nữa mất mạng, hôn mê mấy tuần mới tỉnh, trong cơ thể để lại di chứng vĩnh viễn, tại mình cả, vậy mà mấy lần gặp nhau anh ấy tỏ ra không hề có chuyện gì.

- Tình cảm Lâm Tuyền với bạn rất sâu, bọn mình đều biết cả, nhưng hai người không có khả năng tới với nhau, mình nghĩ tiếp tục như vậy chỉ thêm phiền não không được gì.

Điền Lệ chợt dạ cúi đầu xuống:

- Khi đó mình nghĩ như thế, nếu bạn trách mình, mình cũng không còn cách nào.

Trần Vũ khoát tay không để cho Điền Lệ nói tiếp, trái tim cô không chịu nổi:

- Xuống xe đi, để mình yên tĩnh đã.

Điền Lệ bấm môi xuống xe, tâm trạng phức tạp, có áy náy, có sợ hãi, cũng có uất ức, tự nói với bản thân, mình làm thế chẳng phải vì cô ta sao, rốt cuộc cô ta vẫn là tiểu thư cao quý, còn mình mãi chỉ con a hoàn theo đuôi cô ta, bạn bè gì chứ? Trên đời làm gì có bạn bè thực sự.

Trương Đào và Điền Lệ đứng ngoài trời lạnh rất lâu mới thấy cửa xe mở ra, Trần Vũ ra hiệu cho bọn họ vào.

Nhìn thấy Trần Vũ đã chỉnh trang lại y phục, còn trang điểm che đi dấu vết chuyện vừa rồi, mắt không giấu nổi bi thương, lòng Điền Lệ có chút xót xa:

- Bạn không sao chứ?

- Không sao, mình không thừa thời gian để nghĩ mấy chuyện đó nữa. Mình muốn gặp Lâm Tuyền, đưa mình tới chỗ anh ấy.

Trương Đào nhìn Điền Lệ một cái, hơi do dự rồi khởi động xe đi tới Tân thành Nam Cảng, bọn họ chỉ biết duy nhất một chỗ liên hệ được với Lâm Tuyền, không biết y có ở đấy không. Trần Vũ rơi vào trạng thái thất thần, đến khi xuống xe mới phát hiện mình ở chỗ hoàn toàn xa lạ:

- Chỗ này là đâu thế?

Điền Lệ không rõ ý Trần Vũ, đáp:

- Trước mắt là Tòa nhà Nam Cảng, Liên hợp Tỉnh Hải ở tầng 8.

- Đây chính là Tân thành Nam Cảng đấy sao?

Trần Vũ kinh ngạc nhìn đường phố, bên cạnh Tòa nhà Nam Cảng có một công viên, cây xanh rậm rạp bao phủ diện tích mười mấy mẫu, xung quanh là kiến trúc hiện đại, hai bên đường vô số cửa hàng độc quyền xa xỉ, xa xa còn thấy trung tâm thương mại khổng lồ, nếu chẳng phải những bảng hiệu bằng tiếng trong nước, người qua lại có cách ăn mặc khác hẳn, cô cứ ngỡ mình đang ở một con phố trung tâm Birmingham.

Trần Vũ đi lên tầng tám, Liên hợp Tỉnh Hải không rộng như trong tưởng tượng của cô, nhìn không thấy giống công ty lớn, cô gái tiếp tân chẳng chuyên tâm để ý khách ra vào, đang chăm chú nhìn màn hình, chắc chắn chơi game máy tính rồi, tới khi Trương Đào tới phía trước mới giật mình, nhắm mắt lại xoay màn hình đi:

- Xin hỏi các vị tìm ai.
- Lâm Tuyền có ở đây không?
- Các vị là ai, có hẹn trước không?
- Chúng tôi là người tập đoàn Lệ Cảnh, có chuyện đột xuất.

Nếu không phải Trương Bích Quân nghỉ để, Phương Nam giữ khoảng cách, Lâm Tuyền chẳng phải ngày ngày tới văn phòng làm việc, cô tiếp tân này đã chẳng biết y là ai giống như lần trước đoàn người Thẩm gia tới đây tìm, nhắc điện thoại nội tuyến lên:

- Tổng giám đốc, có người ở Lệ Cảnh tìm anh.

Quay sang hỏi Trương Đào:

- Các vị tên là gì?

Nghe Trương Đào báo tên xong, cô tiếp tân đặt điện thoại xuống:

- Bên trái, phòng tiếp khách số 1, tổng giám đốc sẽ tới ngay.

Trương Đào quen thái độ này rồi, Trần Vũ không ngờ Lâm Tuyền đến mình cũng không mời vào văn phòng, lòng chưa xót vô kể.

Lâm Tuyền đi vào, khuôn mặt vẫn gầy gò như xưa, chẳng chào hỏi, chỉ khẽ gật đầu ngồi xuống, không hỏi bọn họ tới làm gì. Trần Vũ thầm hít một hơi lấy bình tĩnh:

- Lâu rồi không gặp nhau, em vừa mới về Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền chỉ khẽ ừ một tiếng, ra hiệu mời bọn họ ngồi, nhận lấy nước cô tiếp tân mang tới chia cho bọn họ, đúng là lâu rồi mới gặp, song Trần Vũ đưa cả Trương Đào, Điền Lệ tới đây hiển nhiên không phải ôn lại tình cũ.

- Có thể hủy bỏ kế hoạch khai phát nhà cỡ nhỏ trước đó không?

Trương Đào không chịu nổi im lặng trong phòng, nói trước:

- Để cho Lệ Cảnh một đường sống, ân oán trước kia quên cả đi.

Lâm Tuyền hơi kinh ngạc nhìn Trương Đào, mày nhíu lại, song nhin không nói gì, quay sang nhìn Trần Vũ, thấy ánh mắt Trần Vũ sáng mà kiên nghị, cười nhạt:

- Đây cũng là điều em muốn nói hả?

Trần Vũ khẽ cắn môi, trong lòng muốn phủ nhận, song không biết tại sao lại gật đầu, thấy ánh mắt buồn bã của Lâm Tuyền, lòng đau nhói, khó khăn cất tiếng:

- Ba em nằm giường bệnh cả tháng rồi, mà em lại không giúp được gì.

Lâm Tuyền hạ giọng xuống:

- Em không hiểu tình hình trong nước rồi.

Điền Lệ tức giận xen vào:

- Tiểu Vũ đã cúi đầu cầu xin anh rồi, anh còn muốn cái gì?

- Câm mồm.

Lâm Tuyền trừng mắt lên, lúc này không nhần nhin nữa, cũng không che dấu căm ghét trong lòng:

- Cô không có tư cách lên tiếng.

Đứng dậy nói với Trần Vũ:

- Là con gái, song em không hiểu cha mình bằng đối thủ như anh, anh hiểu lựa chọn của em, cũng tôn trọng quyết định của em, nhưng chuyện không hề đơn giản như em nghĩ, nếu em đã muốn tới bàn công việc thì hẹn ngày khác.

Dưới tình huống như thế này, Lâm Tuyền thấy mình không giải thích gì là hơn, cứ để Trần Vũ vấp ngã mấy lần để cô thấy được thực tế, còn với Trương Đào, Điền Lệ, hai kẻ này hoàn toàn bị che mờ mắt rồi, nói gì cũng vô nghĩa, vừa mới mở cửa phòng ra thấy Phương Nam đứng đó:

- Chị

Phương Nam nhỏ giọng nói:

- Về phòng làm việc đi, để tôi nói chuyện với bọn họ.

Lâm Tuyền quay đầu nhìn lại, ngần ngừ rồi gật đầu, không nói gì thế, về văn phòng.

Phương Nam đi vào phòng tiếp đãi, khí chất cô khác xưa rồi, không còn là cô gái mà Trương Đào dám lên lút nhìn trộm nữa, cả ba đều cúi đầu xuống, cảm thấy có đôi chút áp lực.

Vốn Phương Nam định giải thích thay Lâm Tuyền, song thay đổi quyết định, nhìn Trần Vũ nói:

- Nếu không phải không muốn làm tổn thương Lâm Tuyền, tôi đã cho cô một cái tát. Cô không xứng với tình cảm của cậu ấy, cô hiểu gì về cậu ấy, đã bao giờ thử đặt mình vào địa vị của cậu ấy chưa, hay chỉ biết oán trách, nếu cô tới đây để chỉ trích Lâm Tuyền thì hãy về đi, nghĩ chưa thông thì đừng quay lại làm khổ cậu ấy nữa.

Phương Nam nói xong không thèm nhìn hai người còn lại, về văn phòng của Lâm Tuyền, thấy y chống cằm ngồi im lìm trên ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh ôm y vào lòng.

364. Q.8 - Chương 26: Hề Lộ Chân Tướng (1)

Hòa giải với Liên hợp Tinh Hải không xong, Trần Vũ không còn cách nào khác là phải tìm tới viện trợ bên ngoài, không còn thời gian suy ngẫm lời của Phương Nam, hôm sau cùng Trương Đào, Điền Lệ lên Kiến Nghiệp gặp Lục Nhất Mạn, Trần Lập.

Sau khi bị Tinh Hồ từ chối, cả hai bọn họ vào địa ốc Thẩm thị làm việc, nay đã được một năm. Lâm Tuyền dứt khoát từ chối mọi liên quan tới hai nhà Thẩm, Lục làm sức khỏe của Lục Tinh Viên kém xa trước kia, ông triệt để cắt đứt quan hệ với đám người Lục Bằng Thiến, hai nhà Thẩm, Lục, trừ gia đình Lục Bá Uyên, tất cả những người khác đều bị cấm chỉ về nhà ở Hoàn Hiểm.

Trần Lập, Lục Nhất Mạn từng mấy lần tới Tinh Hải, song đều không gặp được Lâm Tuyền, cũng không biết có phải Lâm Tuyền cố ý né tránh bọn họ hay không, Lục Nhất Mạn khóc hết nước mắt, gọi điện vào số của Lâm Tuyền thì chỉ có được câu trả lời từ chối lạnh lùng của Phương Nam, vì thế quan hệ của bọn họ với Trương Đào, Điền Lệ cũng phai nhạt.

Lần này Trương Đào và Điền Lệ tới tận nhà, không thể từ chối không gặp, hướng hồ Trần Vũ còn có khoảng thời gian ở bên Lâm Tuyền, vì thế đành nhận lời tiền cử hạng mục Thế Kỷ thành với Lục Bằng Thiến.

- Thật sự xin lỗi, chúng tôi đã nghiên cứu tỉ mỉ hạng mục Thế Kỷ Thành, ít nhất còn phải đầu tư thêm gần 1 tỷ thì lần mở cửa giao dịch thứ hai mới có khả năng thành công. Tình hình địa ốc Tinh Hải thì mọi người cũng biết rồi đây, khả năng bán ra không lạc quan, để tạo nên cơ cấu hoàn thiện của Thế Kỷ thành sẽ phải đầu tư thêm 2 -3 tỷ nữa, khi ấy không ai nói được tình hình sẽ thế nào. Địa ốc Thẩm thị năm nay cũng phải hạn chế quy mô đầu tư, không tiếp nhận hạng mục Thế Kỷ thành được.

Lục Nhất Mạn rất miễn cưỡng khi đi gặp đám Trương Đào, không nói gì cả để Trần Lập nói thay mình.

Nhận được câu trả lời từ chối, Trần Vũ rất thất vọng, song vẫn nỗ lực nói:

- Cho tôi gặp bà Lục được không ?

Trần Lập nhìn sang Lục Nhất Mạn, thấy cô không tỏ thái độ thì khó xử nói:

- Vì sao không tìm Lâm Tuyền, anh ấy mới là địa đầu xa ở Tĩnh Hải, nói không chừng sẽ có cách.

- Tìm y à?

Vừa nhắc tới hai chữ Lâm Tuyền, Trương Đào đã dùng dùng nổi giận:

- Lệ Cảnh rơi vào tình cảnh này đều là do y, mong y không tiếp tục chèn ép Lệ Cảnh nữa là phải thấp hươu cảm tạ rồi.

Trần Lập thấy Trần Vũ cũng không biện hộ cho Lâm Tuyền, vậy khả năng cao chuyện này là thật rồi:

- Sao có thể như vậy được ?

- Mấy chủ đầu tư địa ốc lớn ở Tĩnh Hải đồng loạt tuyên bố khai phát nhà cỡ nhỏ trên quy mô lớn, làm thị trường sụt giảm, chắc hai người không lạ gì tin này, nhưng có lẽ không biết mấy công ty kia đều do Lâm Tuyền khống chế.

Trương Đào càng nói càng giận:

- Chính vì y muốn gây khó dễ cho chúng tôi nên mới giở thủ đoạn đó.

Lục Nhất Mạn không im lặng được nữa, cau mày nói:

- Khai phát nhà ở cỡ nhỏ giúp ổn định kết cấu nhà ở, tăng cường lượng cung ứng, là phương thức ổn định vĩ mô hòa hoãn nhất. Việc làm này của Lâm Tuyền mang tính tích cực, đại biểu cho lợi ích của người dân, có gì mà không đúng ?

- Hô, hô, lợi ích của người dân.

Trương Đào cười nhạo báng một cách hết sức thô bỉ:

- Liên hợp Tĩnh Hải giàu lên nhanh như thế, chẳng lẽ sạch sẽ được à, không biết y đã ăn cướp bao nhiêu của người dân rồi?

Lục Nhất Mạn tức giận tới mặt đỏ bừng bừng:

- Nếu các người cho rằng tất cả là do ân oán giữa các người và Lâm Tuyền, vậy tôi nói rõ cho các người biết, Thẩm thị không xen vào đâu.

Trương Đào thấy Lục Nhất Mạn bảo vệ Lâm Tuyền như thế, hoàn toàn không che dấu tình cảm với Lâm Tuyền trước mặt Trần Lập thì kinh ngạc vô cùng. Trần Lập cười gượng, song bí mật kia đâu thể tùy tiện nói ra, Lục Nhất Mạn tức giận đá Trần Lập một cái rồi bỏ đi.

Trần Lập xoa chân bị giấy cao gót mũi nhọn của Lục Nhất Mạn đá vào, đau mà không kêu nổi. Trương Đào trầm nghĩ, chẳng qua nhà cô ta có chút tiền, đáng quý vậy không, thấy không đáng thay cho Trần Lập:

- Bao năm rồi mà Lục Nhất Mạn còn chưa dứt được tình cảm với Lâm Tuyền à?

- Không phải như vậy nghĩ đâu, tình hình phức tạp hơn nhiều ...

Trần Lập có chút khó chịu, hẳn cũng cảm giác tình cảm của Lục Nhất Mạn dành cho Lâm Tuyền không đơn giản là em gái với anh trai, đa phần vẫn là tình cảm nam nữ, nhưng muốn ở bên cô, hẳn phải chấp nhận tình cảm đó:

- Chuyện này không nói ọi người biết được, có điều Lâm Tuyền muốn làm khó Lệ Cảnh thì Lệ Cảnh sắp lâu rồi, hay mọi người hiểu lầm Lâm Tuyền.

- Trần Vũ, tao, Điền Lệ đích thân tới Liên hợp Tĩnh Hải cầu xin anh ta tha cho Lệ Cảnh, bị y đuổi thẳng cổ.

Trần Lập lắc đầu:

- Không phải tao bảo vệ Lâm Tuyền, nhưng tao thấy khả năng mọi người hiểu lầm thật rồi, như Nhất Mạn nói, nếu như mọi người khẳng định tất cả ân oán giữa Lệ Cảnh và Liên hợp Tinh Hải thì Thẩm thị tuyệt đối không xen vào, nguyên nhân thì mọi người đừng hỏi.

Mấy năm qua những công ty nhảy vào thị trường địa ốc không 10.000 thì cũng 8.000, nhưng công ty có khả năng tiếp nhận hạng mục Thế Kỷ thành chỉ có thể đếm đc trên đầu ngón tay, thấy Trần Lập tỏ rõ lập trường, không để đường đàm phán. Trần Vũ lúng túng không biết phải làm sao.

Trương Đào ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ Thẩm thị có liên quan tới Liên hợp Tinh Hải?
- Trương Đào, mày đừng hỏi nguyên nhân, nếu tao có thể nói được sao lại không nói ày.

Trần Lập lắc đầu :

- Thôi được, mày hiểu tình hình Tinh Hồ không, có người quen trong đó giới thiệu hộ được không?
- Vua những tòa nhà dang dở, quy mô không phải lớn nhất, nhưng tiếng tăm lớn nhất, công ty mẹ của địa ốc Tinh Hồ là Thực nghiệp Tinh Hồ, tài vụ của Tinh Hồ quá sâu, bối cảnh đằng sau không rõ, nghe nói Tinh Hồ khi chưa có địa ốc Tinh Hồ đã nắm trong tay Chung cư Đàn Sơn, Bằng Nhuận gia viên, đây đều là ví dụ kinh điển trong việc lập kế hoạch địa ốc. Trước kia tao và Nhất Mạn muốn vào Tinh Hồ làm việc, tới vòng phỏng vấn cuối cùng thì bị loại, Nhất Mạn tới giờ còn chưa hết giận, sao có người quen trong đó?

Trần Lập là người trọng tình cảm, nói:

- Để tao xin nghỉ hai ngày, đưa mọi người đi gặp người của Tinh Hồ, xử lý những hạng mục dở dang là việc bọn họ sở trường nhất, biết đâu bọn họ chấp nhận.

Khi bốn người bọn họ tới tổng bộ của Tinh Hồ ở Cao ốc Hưng Đô, tiếp bọn họ không phải là Dương Oánh giám đốc phòng nghiên cứu hạng mục như đã hẹn, mà chính tổng giám đốc Cố Lương Vũ đích thân ra mặt.

Trước đó Cố Lương Vũ đem chuyện Trần Vũ liên lạc với Tinh Hồ báo cáo cho Lâm Tuyền:

- Đúng là mấy năm qua chúng ta cố ý né tránh giới truyền thông, nhưng Liên hợp Tinh Hải và Lệ Cảnh có va chạm từ lâu, người Trần Minh Hành sao có thể không biết mối liên quan giữa Tinh Hồ và Liên hợp Tinh Hải?
- Tất nhiên là ông ta biết, cái gì ông ta cũng biết, chỉ có ông ta là nắm rõ tất cả, những người khác chẳng qua chỉ là con cờ trong tay ông ta, thậm chí con gái của ông ta cũng không ngoại lệ.

Lâm Tuyền âm trầm nói:

- Trần Vũ sinh ra trong gia đình như thế thực sự quá bi ai, nhưng tính cách cô ấy rất mạnh mẽ háo thắng, nếu cô ấy tới tìm Tinh Hồ, anh hãy giải thích một phần đi, nhiều năm qua đi như vậy, tôi không muốn nói gì cả nữa.

365. Q.8 - Chương 27: Hé Lộ Chân Tướng (2)

Cố Lương Vũ nhìn kỹ Trần Vũ, đây chính là cô gái xinh đẹp mang tới vô số thống khổ cho Lâm Tuyền, hẳn ngồi xuống gặt đầu với đám người Trần Vũ, đi thẳng vào vấn đề:

- Có thể nói cho tôi biết ân oán giữa Lệ Cảnh và Liên hợp Tinh Hải không?

Trần Vũ ngạc nhiên, có điều Cố Lương Vũ đích thân tiếp đãi, làm cô sinh ra chút hi vọng, mở miệng nói, có điều nói gì đây? Nội tâm cô không muốn chỉ trích Lâm Tuyền. Trương Đào sốt ruột, hắng giọng nói:

- Chuyện là thế này ...

Cố Lương Vũ giơ tay ngăn lại:

- Tôi muốn nghe đích thân Trần tiểu thư nói.

Trương Đào cảm thấy bị xỉ nhục, lòng căm lắm, song đang cần tới người ta, đành im lặng.

Trần Vũ ngẩng đầu lên nhìn Cố Lương Vũ, tuổi người đó chừng 34 - 35, trên mặt có một vết sẹo, ánh mắt tang thương, khuôn mặt trầm tĩnh, có thể cảm nhận đó là người đã trải qua rất nhiều việc. Cô không biết vì sao hẳn lại muốn đích thân cô giải thích việc này, mà đám Trần Lập cũng không hiểu.

Chuyện can hệ tới sinh tồn của Lệ Cảnh, dù Trần Vũ không muốn đến đâu, cũng đành phải đem toàn bộ lời nghe được từ chỗ cha mình, Trương Đào và Điền Lệ kể hết ra.

Cố Lương Vũ chăm chú lắng nghe, hồi lâu không nói gì, tay vô thức vẽ lên giấy, trầm ngâm nói:

- Thì ra trong mắt mọi người Lâm Tuyền là như thế, tôi vốn không nên can thiệp vào chuyện riêng của Trần tiểu thư và Lâm Tuyền, song tôi muốn nói vài câu. Lâm Tuyền từng nói một câu mà tới nay trở thành châm ngôn của chúng tôi " chúng ta chỉ cướp của ăn cướp, không cướp của nông dân", nếu các vị cho rằng mình đi ăn cướp, thì chúng tôi các vị là kẻ cướp.

Trương Đào nhìn Cố Lương Vũ không sao tin nổi:

- Tổng giám đốc Cố có quen Lâm Tuyền?

Cố Lương Vũ gật đầu:

- Mọi người có muốn biết Lâm Tuyền trong mắt tôi như thế nào không ?

Khi tất cả còn ngỡ ngàng không hiểu hẳn có gì thì Cố Lương Vũ đã bấm chuông gọi thư ký:

- Chuẩn bị một chiếc xe thương vụ, lát nữa tới Chung cư Đàn Sơn.

Rồi nói với Trần Vũ:

- Khi Lâm Tuyền và Trần tiểu thư yêu nhau cũng chính là thời kỳ lập kế hoạch Chung cư Đàn Sơn, chắc mọi người đều không lạ gì?

Trong đầu Trần Vũ xuất hiện vô số lời tán dương của Chung cư Đàn Sơn, mặc dù hiện giờ giá nhà kỷ lục của nó đã bị bỏ lại đằng sau một quãng xa, nhưng không ai phủ nhận được thiên tài lập kế hoạch hạng mục này không ai vượt qua được:

- Có liên quan tới Lâm Tuyền sao?

Cố Lương Vũ không trả lời, mời bọn họ ra xe tới thẳng Chung cư Đàn Sơn, năm 2004, ông chủ của Cty XD Thái Bình Dương vì vấn đề tài vụ phải chuyển nhượng cho người khác căn hộ tầng thượng, giá lên tới 50.000/ mét vuông, lần nữa tăng thêm ấn tượng của mọi người về Chung cư Đàn Sơn.

Đi trong viên lâm tư gia của chung cư, cảm giác như đi ở rừng nguyên thủy, an nhàn, lặng lẽ, quên hết cả thế giới bên ngoài, dấu ấn lịch sử ở đường Bắc Kinh, cách một cái cầu gỗ là phố thương nghiệp phồn hoa nhất Kiến Nghiệp, động và tĩnh, tự nhiên và hiện đại, cuộc sống và thương nghiệp được cân bằng hoàn mỹ ở nơi này.

Cố Lương Vũ chỉ mái nhà thấp thoáng sau rừng cây:

- Tòa biệt thự đó bán với giá gần 100 triệu, cũng là hạng mục do Tỉnh Hồ khai phát, mọi người học Đh Đông Hải, có ấn tượng về tiểu khu Nguyệt Nha Hồ không?

Nào chỉ có ấn tượng, nơi đó là chỗ Điền Lệ khao khát được sống bên trong, ý thức được tất cả những điều này đều có liên quan tới Lâm Tuyền, mọi người đều nín thở đợi Cố Lương Vũ nói tiếp.

- Những chuyện này vốn không tới lượt tôi nói, nhưng nếu mọi người đã tìm tới Tỉnh Hồ, tôi sẽ đem tất cả những gì mình biết về Lâm Tuyền nói ra vậy.

Cố Lương Vũ nhìn thẳng vào Trần Vũ, ngữ điệu ôn hòa:

- Mấy năm qua Liên hợp Tỉnh Hải phát triển thần tốc, không thể thiếu sự hỗ trợ từ chính phủ, nhưng hoàn toàn khác với suy nghĩ của mọi người, có lẽ Liên hợp Tỉnh Hải không phải là ao nước trong, song đối nhân xử thế không hồ thẹn với lương tâm. Năm xưa Trần tiểu thư yêu Lâm Tuyền, không biết coi trọng cậu ấy ở điểm nào? Đó là năm 1999 phải không, mùa hè năm đó tôi còn là người làm thuê đi khắp nơi kiếm việc, một tối ngủ trên sàn tàu thủy uống rượu rẻ tiền, tôi gặp được Lâm Tuyền, sau đó theo cậu ấy làm việc, gần

7 năm rồi, Lâm Tuyền thành lập Liên hợp Tỉnh Hải, sau đó sáng lập Tỉnh Hồ, mọi người tới Tỉnh Hồ để nói xấu cậu ấy, chứng tỏ mọi người chẳng hiểu gì hết.

- Hả?

Trần Vũ không thể tin nổi, cả đám Trần Lập cũng ngỡ ngàng nhìn nhau, cảm giác loanh quanh mãi vẫn nằm trong lòng bàn tay Lâm Tuyền.

- Chuyện này không trách mọi người được.

Cố Lương Vũ tiếp tục nói:

- Lâm Tuyền có tính xấu của cậu ấy, kiêu ngạo, lãnh đạm, không có thói quen giải thích, không cần người khác hiểu mình, ít người có thể hiểu được cậu ấy ... Có thể nói cậu ấy là người lập kế hoạch ưu tú nhất cả nước, tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, chung cư Đan Sơn, Bằng Nhuận gia viên, biệt thự Hồ Sơn v...v...v... Vô số công trình được mọi người tán dương đều xuất phát từ bàn tay của cậu ấy. Ở đây tôi có lẽ không cần nói thêm về Tân thành Nam Cảng với người Tỉnh Hải rồi, Lâm Tuyền cũng là người tạo dựng Tân thành Nam Cảng, hiện giờ lập nên sản nghiệp năng lượng mới cho Tỉnh Hải. Tỉnh Hải thực hành ổn định địa ốc, đi đầu toàn quốc, do Lâm Tuyền tham dự hoạch định chính sách, chính sách này không phải vì Lệ Cảnh mà định ra, mà là để thí điểm toàn quốc, nên không có khả năng vì Lệ Cảnh mà thay đổi.

Tới đó Cố Lương Vũ hơi dừng lại cho những khuôn mặt thất thần kia thấm hết lời hằn nói:

- Lâm Tuyền trong lòng tôi là người thế nào? Một thiên tài, có trí tuệ lớn, khoan dung, kiên nhẫn song nhạy cảm dễ bị tổn thương ... nhưng đó chỉ là một phần con người phức tạp của Lâm Tuyền, mọi người muốn hiểu thêm về cậu ấy, rảnh rỗi có thể đi về phía tây, chú ý nghe ngóng về cái tên Lâm Tuyền, quý Tây Thành, hãy để con người xa lạ đó lên tiếng thay tôi.

Rồi dặn Trần Lập:

- Cậu ấy không muốn dính líu gì tới Thẩm gia, Lục gia, tốt nhất không nên nói ra.

Lời Cố Lương Vũ như từng tiếng sét đánh vào tim Trần Vũ, nhớ lại lời Phương Nam nói với mình, cô luôn thấy mình hi sinh quá lớn, tự thương thay bản thân mà chưa từng bao giờ thử đi tìm hiểu Lâm Tuyền, cô tự nhận mình yêu Lâm Tuyền, vậy mà không tin tưởng y, không hiểu y bằng em gái Trần Thần.

Trần Vũ không còn nhớ mình lên xe ra sao, hồn siêu phách lạc về Tỉnh Hải.

Trần Lập về nhà đem hết mọi chuyện nói với Lục Nhất Mạn:

- Khi Lâm Tuyền lập kế hoạch Chung cư Đan Sơn, hẳn khi đó anh ấy thường xuyên qua lại con đường này.

- Tính cách anh ấy quá khác người, không ai tiến được vào trái tim anh ấy, vì anh ấy cũng đâu để người khác vào tim mình. Trần Vũ gây tổn thương cho anh ấy quá sâu, nhưng có thể hoàn toàn trách Trần Vũ à? Rốt cuộc giữa anh ấy và Trần Vũ, ai sai nhiều hơn?

Lục Nhất Mạn ầm ục nói:

- Làm người ta yêu, làm người ta hận, loại nam nhân này là kẻ thù của phụ nữ, phải bấm vằm mới hả giận.

- Em là người bấm vằm anh ấy sao?

Trần Lập biết Lục Nhất Mạn nói thế vì Trần Vũ, cũng là vì bản thân, nhưng con người hằn được cái không có cái nhìn thiên kiến:

- Anh thì cảm thông với anh ấy, vết thương thừa nhỏ của anh ấy chưa bao giờ lành, cho nên anh ấy sợ tổn thương.

Lục Nhất Mạn thở dài:

- Ông nội trách cô út không phải là hoàn toàn đúng, cô út không phải người lạnh lẽo vô tình, cô út giống anh ấy, thậm chí không dám đối diện với chuyện xảy ra trước kia, cô sợ nghe thấy hai chữ “Lâm Tuyền”, nút thắt này tới bao giờ mới cởi bỏ được?

Chuyện không diễn ra như ý muốn của mình, hơi tiếc, đột nhiên mới nhận ra tại sao phim Hàn hay bị bệnh tật như thế, vì cao trào đẩy lên quá cao, tác giả không giải quyết nổi đồng rồi rầm mình tạo ra nên lấy cái chết để kết thúc mọi việc, không rõ ông nhà văn nào nói :” Một con khỉ biết cầm bút cũng có thể viết lên một câu chuyện, nhưng kết thúc nó thì cần trí tuệ thật sự.”

366. Q.8 - Chương 28: Quyết Định Của Trần Vũ (1)

Trần Vũ không còn dừng khí vào Tân thành Nam Cảng nữa, gọi điện cho Phương Nam hẹn gặp ở trong quán cà phê đường Thanh Lộ.

Phương Nam ngồi đối diện với Trần Vũ, đưa bàn tay trắng ngần cầm cầm chiếc thìa cà phê tinh xảo khuấy nhẹ cốc cà phê, hương thơm cà phê dễ lan tỏa, sữa trắng và cà phê đen hòa trộn thành thứ màu nâu hấp dẫn, nhưng ánh mắt xa xăm nhìn dòng người qua lại bên đường qua cửa sổ kính:

- Năm đó Lâm Tuyền rời khỏi quán cà phê này rồi bị tai nạn, cũng ở quán cà phê này nghe chuyện cô kết hôn. Cậu ấy sao nữa làm tổn thương tới cô? Cậu ấy cần thân giữ khoảng cách với cô để tránh cô bị tổn thương thêm thôi, cô có biết thân thể của Lâm Tuyền không?

Trần Vũ lắc đầu, cô cảm giác lúc này mình chẳng biết gì về Lâm Tuyền nữa.

- Cậu ấy là đứa bé bị bỏ rơi bên đường, năm ấy Lâm Tuyền mới có bốn tuổi, trong một đêm mưa gió cậu ấy bị vứt bỏ lại con đường qua Trung học Nhất Trung, người phụ nữ vứt bỏ Lâm Tuyền càng gây tổn thương cho cậu ấy nhiều hơn cô, bà ta biết Lâm Tuyền tồn tại, sợ Lâm Tuyền về tranh đoạt tài sản với con bà ta, nên không nhận. Có ai hiểu được thống khổ mà cậu ấy phải chịu đựng, cậu ấy luôn giữ khoảng cách với bà ta ... Có lẽ cô trách Lâm Tuyền vì sao ở mặt tình cảm lại bị động như thế, tất cả vì sợ hãi trong lòng.

Trần Vũ luôn cho rằng mình là người kiên cường, nhưng mấy ngày qua nước mắt đã chảy hết rồi, nghe Phương Nam kể chuyện, đôi mắt mờ mờ, cô có thể hình dung ra bốn năm trước mình bỏ đi mang tới tuyệt vọng thể nào cho Lâm Tuyền.

Phương Nam tiếp tục kể:

- Vấn đề của tổng cty XD và Lệ Cảnh không phải tìm được người hợp tác là có thể giải quyết được, vấn đề bản thân nó rất nghiêm trọng, Lâm Tuyền vẫn chưa biết giải quyết vấn đề này thế nào, tôi nghĩ nên để cô biết hết tất cả, cô chẳng phải luôn muốn biết bộ mặt thật của Liên hợp Tinh Hải sao? Đây là tư liệu tỉ mỉ về Liên hợp Tinh Hải, những năm qua cậu ấy luôn né tránh con mắt của công chúng và giới truyền thông chẳng phải vì làm gì trái với lương tâm hết. Nguyên nhân có lẽ giờ cô đã đoán ra rồi đấy, Lâm Tuyền chỉ muốn né tránh ánh mắt người phụ nữ kia.

Nhìn dáng người tha thướt của Phương Nam rời khỏi quán cà phê, Trần Vũ thu lại bị thương trong lòng, ngồi trên chiếc ghế quán đây giây leo, lật xem tài liệu Phương Nam để lại, xem qua mấy năm ân oán giữa Lệ Cảnh và Liên hợp Tinh Hải, xem quá trình hình thành đế quốc kinh tế Lâm Tuyền lập ra, nhớ lại nửa năm gần gũi đầy mật ngọt hai người ở bên nhau, nhớ lại nhiều lần Lâm Tuyền muốn nói thân thể của y, bị sự ích kỷ của mình từ chối, khiến cho khi mình cần anh ấy nhất, Lâm Tuyền sợ tổn thương đã trốn tránh, một chân tướng quá tàn khốc.

Trần Vũ ngồi như tê liệt, tới khi bóng đêm phủ xuống, trăng sao xuất hiện kín trời, cô vẫn ngồi im không nhúc nhích, Trương Đào, Điền Lệ tới mấy lần, nhìn Trần Vũ ngồi đó như si dại, nội tâm hồ hởi vô cùng, những điều họ nói về Lâm Tuyền thật đáng ghê tởm, đem hết xấu xa dơ bẩn nhỏ nhen ghen tỵ trong đầu óc mình đổ lên người khác, tạo nên bị kịch của Trần Vũ hôm nay.

Mẹ Trần Vũ gọi điện tới mấy lần, Trương Đào mới đi tới bên Trần Vũ nói:

- Hôm nay là ngày chủ tịch Trần ra viện.

Trần Vũ đột nhiên ngồi thẳng dậy như hồn quay lại thể xác, nói:

- Có một câu về Lâm Tuyền là anh nói đúng, chúng ta không một ai hiểu được anh ấy.

Thu lại toàn bộ tài liệu trên bàn, rời quán cà phê.

Thoắt cái đã nửa tháng trôi qua.

Mở cửa sổ ra để không khí lạnh bên ngoài tràn vào, nhắm mắt lại cho từng cơn gió mùa đông quất lên mặt, thổi tung mái tóc, phiền muộn trong lòng Trần Vũ mới dịu đi đôi chút. Trước kia cô chưa từng tiếp xúc với công việc tập đoàn, hơn nửa tháng qua mới nắm được cơ bản tình hình, với cô mà nói, thời gian này càng bận rộn càng có thể xoa dịu bớt thương cảm trong lòng, có điều thật là mệt, không biết làm sao Lâm Tuyền có thể ngày ngày ứng phó được với cường độ công tác lớn như thế.

Em sẽ nỗ lực! Trần Vũ cắn môi, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong tường kính, nhưng đầu lại tưởng tượng ra một hình bóng khác.

Cửa văn phòng lặng lẽ mở ra, Trần Minh Hành chống gậy đi vào.

- Đừng ép bản thân thái quá, dù sao tập đoàn còn có các chú của con gánh vác.

Trần Minh Hành đi tới trước bức tường kính, đứng sóng vai với con gái.

Im lặng rất lâu, Trần Vũ không nhin được hỏi:

- Ba thực sự không biết gì về mối quan hệ giữa Tinh Hồ và Liên hợp Tinh Hải chứ?

- Ba biết, biết từ lâu lắm rồi.

Trần Minh Hành không né tránh ánh mắt của con gái:

- Lệ Cảnh đã trải qua gần 30 năm mưa gió, ba không thể nhìn nó bị hủy trong một sớm, tình hình trong nước rất phức tạp, không phải ba đứng ra nhận trách nhiệm là Lệ Cảnh có thể vượt qua được khó khăn ... Chuyện của con, ba rất xin lỗi.

Trần Vũ ngửa mặt ra sau, hít mạnh một hơi không khí lạnh, ngữ khí bình tĩnh:

- Con không có thời gian nghĩ tới chuyện cá nhân nữa, còn chỉ thấy ba không nên lợi dụng tình cảm của con.

Trần Minh Hành thở dài:

- Nếu con thấy khó xử quá thì thôi vậy.

- Con chỉ không muốn lấy tình cảm ra giao dịch.

Trần Vũ nhắc lại:

- Con nhận ra mình thật ngu ngốc, không hiểu cái gì, không hiểu được anh ấy, giờ lại không hiểu ba, từ tháng 4 ba đã tính cách thoát thân rồi kia mà? Sao ba lại đi gánh lấy cái khoản nợ Trương Giai Minh bỏ lại, ba coi tập đoàn quan trọng hơn tính mạng bản thân, quan trọng hơn cả con kia mà.

- Trương Quyền vì sao rơi vào cảnh hôm nay?

Trần Minh Hành chậm rãi nói:

- Ông ta coi Cảnh Nhất Dân, Lâm Tuyền cùng là loại người giống như ông ta, trong lòng ông ta, chưa bao giờ nghĩ Cảnh Nhất Dân có đạo đức liêm sỉ. Người ta nói ba với ông ta cùng một giuộc, nhưng ba cũng có lúc làm việc tốt, không phải ba tự bao biện, những chuyện xấu ba làm đều là chẳng đáng dừng, ít nhất ba cho là như thế. Ba chưa tiếp xúc nhiều với Lâm Tuyền, nhưng có hơn 10 năm tiếp xúc với Cảnh Nhất Dân, ông ta quang minh lỗi lạc hơn Trương Quyền nhiều. Một loạt chính sách thời gian qua của Tinh Hải không phải nhắm vào một mình tổng cty XD, chỉ có thể nói là bị vạ lây. Với Lâm Tuyền, ba không biết có phải y có ý đồ không, nhưng nếu y có ý đồ thì đã kích tổng cty XD để như trở bàn tay, từ khi Đầu tư Nam Cảng tiếp nhận khoản nợ kia, Cảnh Nhất Dân sẽ không ngồi nhìn tài sản quốc hữu bị tổn thất nặng như vậy ...

Trần Vũ ngạc nhiên nhìn cha, lần đầu tiên cha cô nói chuyện với cô bằng thái độ bình đẳng, không ngờ nói ra sự thật tàn khốc như thế:

- Lệ Cảnh vốn không cần khó khăn như thế, vì sao ba còn muốn đánh liều?

Trần Minh Hành lắc đầu:

- Con cho rằng ba làm như thế chỉ vì muốn đánh cược? Trương Giai Minh bỏ trốn, ba mà không gánh lấy trách nhiệm, tổng Cty XD sụp đổ, Lệ Cảnh mãi mãi đứng mơ ngày đứng thẳng lưng nói chuyện ở Tỉnh Hải được nữa. Nhưng vấn đề của tổng cty XD khó khăn chồng chất khó khăn, Lệ Cảnh không thể giải quyết, nên ba mới phải dùng cái hạ sách này, kéo tất cả vào đó ... Ài, chuyện này cầm cự được bao lâu phải xem bọn họ muốn trừng phạt Lệ Cảnh thế nào, chuyện này con buông tay đi, để chú hai con đi giao thiệp với Liên hợp Tỉnh Hải.

Trần Vũ quay sang, nhìn thẳng vào Trần Minh Hành:

- Con người sống không thể cứ mãi né tránh, nhưng con có một điều kiện. Ba có thể chấp nhận với con không?

367. Q.8 - Chương 29: Quyết Định Của Trần Vũ (2)

Năm 2004 đã hết, thị trường chứng khoán mở phiên giao dịch đầu tiên, đón nhận vô số mưa gió.

Đan Nguyên nhận được tin tức cổ phiếu 00601 ngừng giao dịch, nhưng nội dung cụ thể không rõ, ngày hôm đó hần tới văn phòng từ rất sớm, công ty hữu hạn cổ vấn đầu tư chừng khoán Liên Hợp sau khi nộp hồ sơ lên cơ cấu hữu quan, một ngày trước đã chính thức treo biển hoạt động ở Tòa nhà Nam Cảng, dù vẫn là những con người cũ của phong cách khoán, nhưng có mục tiêu vận hành rõ ràng: Quỹ huy động vốn loại hình công ty.

Năm 2004, thị trường chứng khoán trong nước, một thị trường bị chính sách và tâm trạng đám đông khổng lồ chỉ có tiếng kêu bi thương, khi đám đông bị quan, khí luồng gió ảm từ chính sách chưa xuất hiện, thị trường chỉ có một sắc màu ảm đạm.

Đối với quỹ đầu tư chứng khoán mà nói, thị trường bị quan nhất có nghĩa là có giá trị đầu tư nhất, thị trường lạc quan nhất lại ẩn chứa nguy hiểm lớn nhất.

Hôm nay là ngày làm việc chính thức đầu tiên của CK Liên Hợp, Đan Nguyên không rõ Lâm Tuyền có mê tín tin vào khởi đầu may mắn không, nhưng có sự kiện quan trọng liên quan tới tổng cty XD, hẳn nghĩ Lâm Tuyền phải tới phòng làm việc sớm hơn mình rồi mới đứng, xem thời gian đã 8h30, gọi điện thoại lên tầng trên mới biết Lâm Tuyền còn chưa tới.

Trước đó Lâm Tuyền đã tới chi nhánh Bắc Mỹ ba ngày, Đức Châu kế hoạch năm nay thông qua một dự án kích lệ năng lượng mới, dự án này thông qua sẽ đem tổng lượng thị trường của Đức Châu trong 10 năm tới ở thị trường pin quang điện vượt quá 2.000 triệu oát. Tiếp đó Lâm Tuyền lại tới Đức giải quyết vấn đề huy động vốn.

Năm 2004, sản nghiệp quang điện bùng nổ, lợi nhuận cả sản nghiệp đạt tới 45%, chi nhánh Châu Âu chặn lại 150 triệu USD lợi nhuận của Tân năng Liên Hợp, tích trữ nguyên liệu Si tinh thuần.

Tháng trước giá trị thị trường số Si tinh thuần Tân năng Liên Hợp tích trữ ở Đức lên tới hơn 200 triệu USD.

Giá Si tinh thuần tăng lên tới 32 USD/ kg, Tân Bắc Khuê Nghiệp đã có sản lượng ổn định tới 90 tấn/ tháng, nhưng còn xa mới thỏa mãn được nhu cầu trong nước, năm nay Thái Dương Liên Hợp dự kiến tiêu hao tới 1600 tấn, chưa tính công trình kỳ hai tới tháng 3 năm sau đi vào sản xuất.

Từ đó có thể thấy tình trạng quần bách của cá doanh nghiệp quang điện trong nước thế nào, dù thế bọn họ vẫn không ngừng mở rộng sản lượng, nhưng thấy trước được từ Tân Năng Liên Hợp ra, các doanh nghiệp khác thiếu nguyên liệu, không thể sản xuất ổn định, tạo thành lãng phí lớn.

Một loạt đầu tư vào Tân Bắc như, công trình kỳ hai Tân Bắc Khuê Nghiệp, hạng mục đường Thanh Long Hồ, cùng với đầu tư kiến trúc địa tiêu ở Tỉnh Hải, khiến Liên hợp Tỉnh Hải dù có được lợi nhuận khổng lồ từ Thực nghiệp Tinh Hồ, Tân Năng Liên Hợp vẫn gặp áp lực tài chính. Khi các hạng mục kia toàn diện triển khai áp lực tài chính ngày càng lớn.

Lấy lời của Lâm Tuyền nói với ông Stambachr là:” Chỉ vắn vắn bảo hiểm thương nghiệp của số hàng này thôi cũng đủ làm công ty nhỏ nhỏ của tôi phá sản.”

Kế hoạch của Lâm Tuyền là lấy số Si tinh thuần tích trữ ở Frankfurt ra thế chấp, huy động chừng 300 - 400 triệu USD.

Doanh nghiệp sản xuất pin quang điện trong nước là Nam Điện và Uy Điện biết tin Liên hợp Tỉnh Hải đang huy động vốn ở Đức, bày tỏ sẵn lòng cung cấp tài chính Liên hợp Tỉnh Hải cần, điều kiện duy nhất là chu kỳ tích trữ không được vượt quá 18 tháng, hết hạn, ưu tiên cung ứng hàng cho bọn họ.

Đây là điều kiện không tệ, dù sao đem khoản tiền lớn từ Đức về nước rất phức tạp, lại nộp thuế rất nhiều, Lâm Tuyền hay tin “đá đít” ông Stambachr, vội vội vàng vàng chạy về nước.

Nghĩ tới số tiền sắp được đầu tư vào công ty chứng khoán, Đan Nguyên hưng phấn mất mấy đêm không ngủ, hôm nay càng dậy thật sớm, kiên nhẫn đợi ở văn phòng, tổng giám đốc có bạn gái rồi, lại vừa đi xa về, phải có ý một chút, ai dè đợi mãi không thấy bóng dáng Lâm Tuyền đâu.

10 giờ, Phương Nam xuống tầng bảy, Đan Nguyên sốt ruột hỏi:

- Tổng giám đốc sao còn chưa xuất hiện.
- À, đang ở nhà chuẩn bị cho chuyến đi Tân Bắc, nói là khi khai trương tới ngó qua một lúc mới đi.

Đan Nguyên vỗ trán than trời, chỉ nhân viên công tác đằng sau:

- Chỗ này có 12 tiến sĩ, 28 thạc sĩ đang đợi tổng giám đốc chỉ đạo công tác đấy, anh ấy chỉ muốn ngó qua thôi sao?
- Tôi có hỏi qua, cậu ấy bảo dù năm mới, khí thế mới thì chẳng qua là hấp hối trước khi chết, thị trường không chuyển biến ngay được, quan trọng là chuyên gia như các anh phân tích, cậu ấy chỉ đạo lung tung không chừng tự bêu xấu mình, mất hình tượng.
- Tổng cty XD hôm nay đưa ra thông báo, tổng giám đốc không quan tâm tới à?

Đan Nguyên không rõ chuyện giữa Lâm Tuyền và Trần Vũ, nhưng trước kia phòng chứng khoán lập ra chỉ để bán tĩa tổng cty XD.

- Theo anh thấy bọn họ có thể đưa ra thông báo gì?

Phương Nam hỏi phán đoán của Đan Nguyên:

- Rất có thể bọn họ đưa ra danh sách tăng quản lý mới, nhưng bọn họ xin khóa giao dịch một ngày, cho thấy tăng quản lý mới sẽ có quyết định ảnh hưởng trọng đại, lần này họ phong tỏa tin tức rất kín, tôi nghĩ vỡ đầu không ra.
- Không đoán ra thì khỏi đoán nữa, mọi người tụ tập ở đây làm cái gì, chẳng lẽ đợi tôi tới chỉ đạo công tác đấy à?

Cửa tự động mở ra, Lâm Tuyền bước vào cởi áo khoác đưa cho Phương Nam:

- Công ty yêu cầu tăng quản lý các anh rất nghiêm, thao tác thua lỗ quá giới hạn nhất định sẽ lấy cổ phần của các anh ra bồi thường. Vì thị trường không thể thay đổi trong thời gian ngắn, tôi sẽ trao đổi với thành viên hữu quan, xem có thể nâng giới hạn lên cho các anh có thể thoải mái hành động một chút không. Điều tôi muốn nói chỉ có chừng đó.

Đan Nguyên cười khỏ, mời Lâm Tuyền vào văn phòng, tức tức liên quan tới tổng Cty XD cuối cùng được truyền tới, hẳn vừa nghe điện thoại vừa báo cáo với Lâm Tuyền:

- Chức chủ tịch HĐQT, tổng giám đốc tổng cty XD do con trai Trần Minh Hành là Trần Vũ mới về nước đảm nhận, khi đó sẽ có tin tức trọng yếu công bố qua truyền thông.

Mây Lâm Tuyền khề giạt một cái:

- Nhặt nhèo, chẳng có gì bất ngờ hết, gần tới giờ rồi, chú Quý đang đợi tôi ở dưới lầu, tôi không ở lại nữa ...

Đan Nguyên còn định bật TV xem buổi họp báo của tổng cty XD thì Lâm Tuyền đã đứng dậy bỏ đi, lòng có hơi cụt hứng, bảo nhân viên về cương vị. Tổng cty XD có động tác gì không thể qua mắt Liên hợp Tỉnh Hải, Đầu tư Nam Cánh hiện là chủ nợ lớn nhất của họ, đang thực hiện chức trách giám sát, phái nhân viên tới tổng bộ tổng cty XD, giám sát tài vụ lẫn vận hành kinh doanh, tin tức lớn hôm nay khả năng do đại cổ đông Lệ Cảnh công bố.

Tất nhiên Liên hợp Tỉnh Hải không ngồi nhìn tổng cty XD chết, hiện CK Liên Hợp ra sức hấp thụ cổ phiếu 00601 chính là đợi khi cứu tổng cty XD kiếm lợi ích lớn nhất.

Phương Nam vẫn khoanh tay trước ngực đứng tại chỗ, mắt nhìn chăm chú vào màn hình, đợi công bố bên đó.

Lúc này điện thoại của cô vang lên, ấn nút nghe lập tức truyền tới giọng nói hưng phấn của Cố Hiểu Linh:

- Lệ Cảnh đơn phương tuyên bố hủy 34% cổ phần của Trần Vũ ở tổng cty XD, thừa nhận trách nhiệm của mình, dẫn tới tình trạng kinh doanh khó khăn của tổng cty XD, và thiệt hại lớn cho người chơi cổ phiếu.

- Ồ ...

Phương Nam hơi ngạc nhiên, nhìn trên màn hình, ống kính máy quay chiếu gần khuôn mặt cứng cỏi của Trần Vũ, bản thân Phương Nam không nghĩ Trần Vũ quyết liệt như thế, chính vì số cổ phần đó mà Trần Vũ đem làm vật hi sinh, đánh mất Lâm Tuyền. Phương Nam bật tiếng cười vui vẻ, lắm bầm:

- Đúng là cô gái mạnh mẽ.

368. Q.8 - Chương 30: Tuyển Dụng (1)

Nhân viên CK Liên Hợp tựa hồ bị tin tức vừa công bố làm mất hết khả năng phán đoán, đồng loạt nhìn Đan Nguyên.

- Đặt giá ngay.

Đan Nguyên tỉnh lại tức thì:

- Cho dù tổng cty XD không phát sinh chuyển biến thực chất thì tin tức này đủ đẩy giá lên năm nấc, nhan lúc các cơ cấu khác đang do dự, hấp thụ toàn bộ cổ phiếu trong khả năng ...

Lệ Cảnh hủy bỏ 34% cổ phần, giá trị số cổ phiếu này tất nhiên chuyển giao cho số cổ phần còn lại, trừ đi số cổ phiếu pháp nhân không thể giao dịch thì về lý luận mỗi cổ phiếu còn lại nâng giá 51.5%.

Qua quyết định này, 35% cổ phần Trương Giai Minh chuyển giao cho Lệ Cảnh tăng lên 53%, khoản nợ 522 triệu không đổi.

Phương Nam rời CK Liên Hợp đi thang máy lên tầng 8, lấy di động gọi cho Lâm Tuyền nói tin tức cho y, đầu bên kia Lâm Tuyền im lặng rất lâu:

- Bí thư Cảnh gọi điện cho em, nói Trần gia cuối cùng cũng có một người có trách nhiệm. Hi vọng Liên hợp Tỉnh Hải chủ động một chút.

- Ý cậu thế nào?

Phương Nam không nhìn thấy Lâm Tuyền, thấy y lảng tránh nói tới Trần Vũ, lòng hơi lo lắng:

- Em ổn mà, chị đừng lo, Tiểu Vũ có thể ra quyết định như vậy chứng tỏ cô ấy hiểu nhiều việc rồi, em cũng thở phào, mọi người đều kiên cường sống, thế chẳng phải tốt sao?

Giọng Lâm Tuyền trong điện thoại rất nhẹ:

- Phía Liên hợp Tỉnh Hải do chị ra mặt, làm khổ chị vậy.

Phương Nam thở dài, Lâm Tuyền đúng là nam nhân khiến người ta lo mãi, có lẽ tính cách háo thắng mạnh mẽ của Trần Vũ thực sự không thích hợp với Lâm Tuyền.

Tốc độ Phương Nam rất nhanh, khi Lâm Tuyền từ Tân Bắc trở về, dưới sự an bài của cô, Lâm Tuyền tiếp người từng giàu nhất Tĩnh Hải.

Tổng cty XD không đưa ra tin tức thực chất liên quan tới việc tiếp tục hạng mục Thế Kỷ thành, làm thị trường hơi do dự, nhưng giá cổ phiếu kéo lại mức năm ngoái, bắt đầu quanh quẩn ở giá 1.5.

Trương Đào tuy tổn thất không ít, nhưng không cần nhảy lầu tự tử nữa.

Lâm Tuyền vừa về tới Tĩnh Hải đã oán trách:

- Lệ Cảnh muốn thể hiện quyết tâm cũng được thôi, nhưng thời cơ không đúng chút nào, phải để chúng ta hấp thụ thêm cổ phiếu đã chứ, giờ tổn thêm không ít tiền.

Phương Nam thấy Lâm Tuyền nói lời vô lương tâm đáng ăn đòn như vậy, nói rõ tâm tình y không tệ, cô chỉ hi vọng buổi gặp mặt hôm nay có kết quả tốt đẹp.

Lâm Tuyền, Phương Nam, Trần Minh Hành, Trần Vũ cùng với Trần Sơn cha Trần Thần ngồi quây quanh bàn, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, cuối cùng ngồi lại với nhau thế này, làm mọi người không khỏi cảm khái.

Giọng Lâm Tuyền hơi trầm, lúc này y không có chút tình cảm dư thừa nào, lời nói bình tĩnh, hoàn toàn chỉ liên quan tới công việc:

- Lệ Cảnh hiện nắm 53% cổ phần của tổng cty XD, giá trị 570 triệu, Liên hợp Tĩnh Hải sẵn lòng gánh khoản nợ 522 triệu cho Lệ Cảnh.

- Tôi có thể hỏi Liên hợp Tĩnh Hải có phương án tiếp tục xây dựng Thế Kỷ thành không?

Trần Minh Hành nhìn Lâm Tuyền, tới tận bây giờ ông ta mới có cơ hội đánh giá kỹ y ở khoảng cách gần thế này.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Nói tới phương án tiếp tục xây dựng thì còn quá sớm, hiện phải giải quyết vấn đề tài vụ trước, vấn đề này không giải quyết triệt để bàn chuyện xây nhà trên không làm gì?

- Thế Kỷ thành có khoản nợ lên tới 3.7 tỷ, do Liên hợp Tĩnh Hải có đầu tư vào cũng không thể triệt để giải quyết vấn đề tài vụ, khi Liên hợp Tĩnh Hải tiếp nhận tổng cty XD, những chủ nợ khác nhất định sẽ yêu cầu Đầu tư Nam Cảng bỏ quyền biểu quyết.

Trần Minh Hành phân tích:

- Nếu không có một phương án khả thi, sao thuyết phục được những chủ nợ khác.

- Tôi nghĩ nếu các chủ nợ hiện nay đòi nợ sẽ chỉ khiến tổng cty XD phá sản triệt để, Thế Kỷ thành bị phân chia thành mấy chục phần, tôi không tin bọn họ có năng lực vãn hồi tổn thất. Với mọi người mà nói, phương án tốt nhất là do Liên hợp Tĩnh Hải tiếp tục đầu tư xây dựng, đợi hoàn thành rồi, dù tiêu thụ không đạt được tài vụ, phân nhà ra siết nợ cũng có lợi cho bọn họ, cho nên nhiệm vụ hiện giờ phải thuyết phục các chủ nợ miễn giảm một phần khoản nợ, hạ thấp gánh nặng tài vụ cho tổng cty XD, để Thế Kỷ thành tiếp tục được hoàn thiện. Điều kiện là trước khi thanh toán toàn bộ khoản nợ, tổng công ty XD sẽ tiếp nhận sự giám sát của chủ nợ, để đảm bảo tài chính không bị dùng sang việc khác.

Khi con quái thú kinh tế lộ ra móng vuốt hung ác, chủ đầu tư không khó bị thuyết phục, Liên hợp Tĩnh Hải không chỉ khống chế Tinh Hồ vua của những tòa nhà đang đổ, còn có tập đoàn địa ốc Thiên Tinh Hồ hùng mạnh nhất Tĩnh Hải, lại là người lập nên Tân thành Nam Cảng, đại khái là nhân tuyển giải quyết vấn đề tốt nhất với các chủ nợ.

Quan trọng nằm ở chỗ Lệ Cảnh sẵn sàng bỏ ra cái giá cao thế nào.

Lệ Cảnh chủ động hủy bỏ 34% cổ phần, đó là cái giá phải trả cho khó khăn mà tổng cty XD gặp phải hiện nay do Lệ Cảnh gây nên, nhưng Liên hợp Tỉnh Hải không có nghĩa vụ trả nợ thay Lệ Cảnh, lấy lời Phương Nam nói với Thư Nhã là: ” Khi bàn chuyện làm ăn, Lâm Tuyền đúng là người lạnh như tảng băng.”

Tiểu Sơ trước kia tới ĐH Birmingham học tập, thuộc tính chất giao lưu giữa Đh Đông Hải và Đh Birmingham, năm cuối cùng phải về nước học, có điều Tiểu Sơ ở Anh, chẳng ai làm gì nổi. Lần này cũng yêu cầu rõ ràng muốn ở lại nước ngoài làm việc, Tiểu Sơ tham gia thành lập chi nhánh Châu Âu ngay từ ngày đầu, rất áp hiểu nghiệp vụ, chỉ là kinh nghiệm chưa đủ, trong thời gian ngắn không thể gánh được trọng trách, quan trọng người trong nhà đều không muốn đặt áp lực lên cô.

Tiểu Sơ tức lắm, cãi lại Lâm Tuyền sáng lập Liên hợp Tỉnh Hải cũng chỉ 22 tuổi, mẹ cô hận không thể kéo hết con cái tới bên cạnh mình, sợ nhất là Tiểu Sơ làm việc ở Châu Âu không quay về, lần này đồ ngon đồ ngọt Tiểu Sơ về Liên hợp Tỉnh Hải thực tập nửa năm.

Chi nhánh Châu Âu còn có tên là Cty mậu dịch Khuê nghiệp Liên Hợp Frankfurt, còn chi nhánh Bắc Mỹ thành lập năm ngoái tên là Cty mậu dịch khuê nghiệp California lần lượt do Viên Hâm, Tôn Phi Phi tọa trấn.

Lâm Tuyền có ý thành lập phòng sự nghiệp quốc tế, để chuẩn bị chỉnh hợp nghiệp vụ hải ngoại, chỉ là không tìm được chủ soái thích hợp.

Tránh cho Tiểu Sơ kiếm cớ chạy đông chạy tây, tới khi đo bị mẹ y cản nhằn cả ngày, Lâm Tuyền mới đầu định đưa Tiểu Sơ tới phòng hành chính làm trợ lý cho Phan Xuân Bình.

Phan Xuân Bình sau khi bí mật chọc thủng hết mấy chục cái bao cao su, cuối cùng thành công làm Vương Thúy có thai, tuy sinh hơi sớm song mẹ tròn con vuông, có điều chưa hưởng niềm vui làm cha được bao lâu thì hay tin dữ từ Lâm Tuyền, chảy nước mắt, hắn có mấy cái gan dùng bà cô Tiểu Sơ này làm trợ lý.

Nhân tiện nói tới kết cấu cao tầng của Liên hợp Tỉnh Hải, Phan Xuân Bình oán thán rất lớn, vì nơi này nữ quyền lên ngôi, đặc biệt khi tách bộ phận “nam tính” nhất là phòng chứng khoán ra, tỉ lệ nam nữ càng mất cân bằng dữ dội, từ tổng giám đốc tập đoàn tới các giám đốc cao cấp, đại bộ phận là nữ giới. Giờ ăn cơm tới khu vực giành riêng cho nhân viên cấp cao, chủ đề vĩnh hằng luôn là giảm cân, mỹ phẩm, mua sắm ... Quá đáng hơn có khi nói tới đồ vệ sinh phụ nữ, khiến hắn ra chỗ nhân viên thường ăn cơm.

Nghĩ tới thân phận mình đường đường là phó tổng giám đốc cao cấp, chủ quản bộ hành chính và sự vụ an toàn bên dưới, mà tư cách không hơn nổi Quý Vĩnh, có người lên gọi hắn là “đại thái giám” của Lâm Tuyền, giờ chuẩn bị hầu thêm một công chúa nữa thì mặt mũi để vào đâu? Hắn quyết định gặp Lâm Tuyền nói rõ ràng việc này.

369. Q.8 - Chương 31: Tuyền Dụng (2).

Phan Xuân Bình thấy không nên đề xuất rõ ràng bộ hành chính không tiếp nhận Tiểu Sơ, chuyện này nguy hiểm quá lớn, nên yêu cầu cải thiện kết cấu nam nữ trong công ty, đặc biệt là ở cao tầng. Lâm Tuyền nói:

- Hay là đưa lão Tiền lên làm phó tổng giám đốc, nhưng hai phó tổng giám đốc cùng quản phòng hành chính, anh không thấy nó kỳ à?
- Hay là lập một phòng nguồn nhân lực, công ty nào cũng có phòng này, công ty chúng ta to như thế, không có không được.
- Cả công ty có bốn năm chục người, lập thêm phòng làm gì? Anh không thấy cơ cấu chồng kênh à?

Lâm Tuyền đá bóng đi:

- Vả lại nhân sự do Bích Quân quản, anh đi tìm cô ấy thương lượng.
- Có ấy mà đồng ý tôi tìm tổng giám đốc làm gì?

Phản Xuân Bình mặt mày nhăn nhó:

- Tổng giám đốc không biết, hôm trước họp, Tôn Phi Phi nhìn khắp bàn một lượt, cuối cùng bảo tôi đi rót nước, tôi dù gì cũng là phó tổng giám đốc cơ mà. Tổng giám đốc cũng biết đó ở công ty này ai mà không sợ Tôn Phi Phi

Lâm Tuyền chỉ đưa ra quyết sách lớn, còn sự vụ công ty y không quan tâm mấy, thế nên trong hệ thống Liên hợp Tỉnh Hải thường nói có ba người quyền lực nhất là Trương Bích Quân, Phương Nam và Tôn Phi Phi.

Trương Bích Quân trước nay luôn thay Lâm Tuyền quản lý sự vụ thường nhật, nghiêm túc và yêu cầu rất cao trong công việc. Phương Nam là người thay mặt Lâm Tuyền làm rất nhiều việc, được gọi là người sai khiến được cả tổng giám đốc. Tôn Phi Phi không phải là đệ nhất công thần song là nhân viên đầu tiên của Liên hợp Tỉnh Hải, cực kỳ được Lâm Tuyền tín nhiệm, nắm hết tài vụ của công ty, khác với hai người trên, Tôn Phi Phi thích phô trương, thể hiện rất khó chiều, nhiều thanh niên tài tuấn trong công ty than vãn Tôn Phi Phi là trái quả chín đỏ, nhưng là quả ớt.

- Tiểu Sơ tới công ty, tuy nó là em gái tôi, nhưng dù sao cũng là nhân viên phòng hành chính, anh có thể sai nó đi.

Phản Xuân Bình thấy Lâm Tuyền giả ngu, biết đây đưa vấn đề này là không sáng suốt, trong lòng chỉ biết tự an ủi :” Thôi coi đó như bà cô mình đi.”

Liên hợp Tỉnh Hải phát triển quá nhanh, nhu cầu nhân tài cực lớn, mỗi khi thành lập hạng mục mới, nhân viên khó khăn lắm mới tụ tập được lại điều xuống công ty hạng mục, không ai ở được một vị trí lâu. Tổng bộ thiếu khí phái của một công ty lớn, do nhân viên lưu động lớn là nguyên nhân quan trọng.

Không chỉ ở tổng bộ, các công ty phía dưới cũng khát nhân tài vô cùng, mười ngày trước khi Tết đến, ở trung tâm triển lãm Tỉnh Hải, tổ chức một hội chợ tuyển dụng, Tân Năng Liên Hợp bao luôn cả một khu triển lãm, lập 12 quầy tuyển người, tổng bộ Liên hợp Tỉnh Hải chỉ có một chỗ, trông đến là tội.

Mùa đông năm nay lạnh khác thường, Lâm Tuyền vừa ra khỏi tòa nhà Nam Cảng, bị gió thổi tới dựng cổ áo lên, vừa xoa tay giá lạnh, vừa than vãn:

- Mặt lạnh đỏ hồng như má cô nương về nhà chồng, mất hết cả hình tượng.

Thư Nhã an ủi:

- Thư Sướng nhất định muốn tự tìm việc, trong nhà không yên tâm, chúng ta đi xem hộ nó.

- Có gì hay mà xem, hôm nay chỉ nộp hồ sơ, tiếng Anh chuyên ngành cấp bốn của Thư Sướng còn chưa qua mà.

- Ấn tượng ban đầu rất quan trọng, không nhất định là xem bằng. Vả lại công ty anh cũng tuyển người, anh không đi xem à?

- Tân Năng Liên Hợp sơ tuyển cơ bản xem trình độ giấy tờ, sau đó mới khảo sát tố chất cá nhân, em bảo Thư Sướng tranh thủ thi lấy cái bằng rồi nói. Còn cái công ty rách nát của anh, tùy tiện tuyển hai ba người là xong, đi làm cái gì.

Thư Nhã hai tay chống hông, hỏi gọn:

- Anh có đi không?

- Đi, được chen nhau với em trên xe buýt mà, tội gì không đi? Mà nghe nói ngày lễ tuyển dụng này quy mô tới 70.000 người, em đừng để bị lạc đấy.

Xe buýt số 6 tới, chỉ còn một chỗ ngồi, Thư Nhã ngồi ép vào trong để Lâm Tuyền ngồi, Lâm Tuyền ghé vào tai cô, nói nhỏ:

- Mông em to quá, không đủ chỗ.

Thư Nhã lườm y một cái, không thèm để ý nữa.

Tự sau bữa cơm sinh nhật Thư Kính Côn, quan hệ hai người bọn họ có chuyển biến rõ rệt, hẹn hò không ngừng, giống như tất cả đôi nam nữ yêu nhau bình thường khác, tuy chưa ai chủ động lên tiếng sửa lại giao ước hẹn hò giả vờ trước kia, song đã biến giả thành thật rồi.

Ngồi trước hai người có một đôi nam nữ, trong tay cầm túi hồ sơ plastic trong suốt, là sinh viên tham gia tuyển sinh, mặt mày mỗi mặt, nghe nói chuyện thì mới biết bọn họ ngồi tàu hỏa cả đêm tới Tĩnh Hải. Cô gái sau khi nhường chỗ ột cụ già, ngồi lên đùi chàng trai.

Lâm Tuyền nhìn thấy thế thì ngứa ngáy, huých vai Thư Nhã, Thư Nhã nhéo y một cái song vẫn đứng dậy, để Lâm Tuyền ngồi xuống trước, sau đó ngồi lên đùi y, thân thể tha thướt nhưng cực kỳ nẩy nở, nếu không phải cô ngồi lên đùi, không thể nào cảm thụ được cặp mông đầy đặn căng tròn, đầy tính đàn hồi dụ hoặc kinh người.

Lâm Tuyền đặt tay lên đùi Thư Nhã, cảm gác lên vai cô, cảm giác ấm áp của cơ thể truyền vào lòng bàn tay, nhỏ giọng nói:

- Sao em không mặc hai quần, không lạnh à?

Thư Nhã gạt tay Lâm Tuyền ra:

- Mặc nhiều quần đùi to, trông xấu lắm.

- Sớm biết thế bảo chú Quý đưa chúng ta đi, vừa rồi nhìn em run lập cập đứng đợi xe buýt, anh đau lòng.

- Anh mà biết thương em à?

Lúc này cửa sau mở ra, lại có cụ già nữa đi lên, Lâm Tuyền vỗ đùi Thư Nhã, chuẩn bị nhường chỗ, nhưng đôi tình lữ phía trước nhường chỗ trước, Lâm Tuyền thấy cô gái ngáp dài, ôm eo chàng trai ngủ gật, chàng trai mí mắt như đeo bao tải, xe vừa phanh nhẹ một cái đã suýt ngã. Lâm Tuyền kéo Thư Nhã đứng dậy nói:

- Hai người ngồi đi, cẩn thận ngã.

Đôi nam nữ kia rồi rít cảm ơn rồi ngồi xuống luôn, tiếp tục ngủ gật.

Thư Nhã nắm lấy tay vịn, Lâm Tuyền đứng sau ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, tấm thân mềm của Thư Nhã áp sát vào Lâm Tuyền, lái xe tranh thủ đi cho kịp giờ nên lái khá ẩu, cơ thể hai người cứ thế va chạm vào nhau liên tục. Thư Nhã nhéo tay Lâm Tuyền, nhỏ giọng rít lên bên tai y:

- Cái đồ xấu xa, nhích cái mông của anh ra một chút, đây là lý do anh chọn đi xe buýt chứ gì?

Lâm Tuyền không phủ nhận, kệ cho Thư Nhã cấu mình, cứ dán sát người vào mông Thư Nhã, cảm thụ từng đợt sóng sung sướng tác động vào tim.

Tới trung tâm triển lãm, bọn họ xuống xe theo đôi nam nữ kia đi vào.

Thư Nhã gọi điện thoại cho Thư Sướng, bảo cô ra cửa trước tìm họ, đợi một lúc thấy Thư Sướng ủ rũ đi ra, Lâm Tuyền hỏi:

- Thế nào rồi?

Thư Sướng mặt hầm hầm:

- Còn thế nào nữa, có hai công ty rất kénh kiệu, vừa nộp hồ sơ, bọn họ xem qua một cái rồi tùy tiện ném sang bên, làm em điên tiết thiếu chút nữa cho bọn họ cái tát.

Lâm Tuyền lè lưỡi, cô nàng này đã man hơn cả Tiểu Sơ, nói không chừng dám làm thật:

- Hay em tới Liên hợp Tĩnh Hải, Tân Năng Liên Hợp, bọn họ không dám ném hồ sơ của em đâu.

- Nộp làm gì, bọn họ đều biết em là em vợ anh, chẳng có hứng.

Thư Nhã kéo tay Lâm Tuyền:

- Chúng ta cùng Tiểu Sướng vào xem đã.

Lâm Tuyền thấy bên trong người đông nghìn nghịt, định bảo thôi thì Thư Nhã đã mua vé vào cửa rồi, cần bản không hỏi ý y. Lâm Tuyền hết cách, đành nắm tay Thư Nhã, chen vào hội trường. Đi một vòng mà Thư Sướng không tìm được chỗ nào hài lòng, hoặc là cô nàng không thích người ta, hoặc người ta không thích Thư Sướng. Thế nhưng có mười mấy đơn vị chủ động tới mời Thư Sướng làm tiếp tân, làm Thư Sướng đậm chân tức tối, hằm hằm nhìn Lâm Tuyền:

- Chẳng lẽ em chỉ có cái mệnh làm tiếp tân?

370. Q.8 - Chương 32: Tuyển Dụng (3)

Lâm Tuyền nhìn Thư Sướng một lượt, đầu tiên là gật đầu, sau lại lắc đầu:

- Tiếp tân tổng bộ Tân Năng Liên Hợp, trừ yêu cầu tương mạo đoan trang tú lệ, còn cần nói tiếng Anh lưu loát.

Thư Sướng nhắc chiếc giày bột cao gót định đạp Lâm Tuyền, Thư Nhã giữ lấy Lâm Tuyền đang định nhảy tránh:

- Đừng có chọc Tiểu Sướng nữa, chiều còn tới nhà em ăn cơm đấy.

Lúc này Lâm Tuyền nhìn thấy đôi tình lữ sinh viên gặp trên xe buýt từ khu vực Tân Năng Liên Hợp đi ra thì gọi họ:

- Hai người nộp đơn vào đó à?

Chàng trai nhận ra Lâm Tuyền:

- Vâng, em học điện tử, cô ấy học tiếng Anh thương mại, định cùng vào Tân năng Liên Hợp.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Trông hai người mệt mỏi quá, ấn tượng đầu tiên không qua nổi rồi.

Vừa nói tới đó thì cô gái đã ngáp chảy nước mắt, Thư Sướng không nhịn được cười, cô gái đỏ mặt nói:

- Đứng trên tàu hỏa suốt một đêm không ngủ, Tân Năng Liên Hợp ột phút tự thể hiện, qua được mới thu hồ sơ, bọn em bị loại từ vòng đầu rồi.

Thư Sướng trêu:

- Nghe giọng hai người tôi cũng muốn ngủ rồi.

Lâm Tuyền cầm lấy hồ sơ của bọn họ, lật xem vài trang, lấy bút bi ra viết mấy chữ lên đó, ký tên vào, giáo cho chàng trai:

- Nghỉ lại ở Tỉnh Hải một đêm, tới tổng bộ Tân Năng Liên Hợp trực tiếp tìm giám đốc Đới Minh, yêu cầu một cơ hội phỏng vấn, anh ta không ở đó thì tìm Lý Lệ cũng được.

Thư Sướng bất bình nói:

- Anh rể, sao anh có thể cho họ đi cửa sau, như thế không công bằng.

Đôi nam nữ kia nửa tin nửa ngờ, đang ngơ ngác nhìn nhau thì Lâm Tuyền vỗ vai họ:

- Việc làm của cậu trên xe buýt cho cậu một cơ hội song có thành hay không còn phải xem thực lực cậu thế nào.

Đi lòng vòng tới tận trưa mà Thư Sướng còn chưa tìm được công ty ưng ý, đành theo Lâm Tuyền, Thư Nhã về nhà. Thư Kính Côn vừa thấy bọn họ về, hỏi ngay việc Thư Sướng tìm việc ra sao?

Thư Sướng sao chịu thừa nhận lỗi về bản thân, chỉ Lâm Tuyền đổ tội:

- Anh rẽ mở cửa sau cho hai người xa lạ, lại bỏ mặc con.

Thư Nhã giải thích:

- Một đôi tiểu tình nhân, đứng suốt đêm trên tàu hỏa, tới Tỉnh Hải mỗi một lần rồi, vậy mà lên xe buýt vẫn nhường chỗ cho người già. Tiểu Sướng nhà mình có nửa tổ chất như người ta thì tốt rồi.

Thư Sướng gân cổ cãi:

- Vừa rồi đi về em có nhường chỗ mà.

- Vậy hôm qua thì sao, có phụ nữ bế con nhỏ đứng ngay cạnh em đấy.

- Vì em mệt mà, đánh cầu vồng, toàn thân như bị rút hết xương ...

Thư Sướng nói như điều hết sức hiển nhiên, làm không ai nói thêm gì được.

Ăn cơm xong, Lâm Tuyền vào phòng Thư Nhã trò chuyện, nếu không làm gì khác thì nói chuyện ở phòng khách cũng được. Nhưng nếu Lâm Tuyền và Thư Nhã ở phòng khách, cả nhà sẽ trốn vào phòng nường không gian riêng cho họ, hai ba lần như thế, Lâm Tuyền tới Thư gia là chui vào phòng Thư Nhã.

Thư Kính Côn tuy hén sức tán đồng quan hệ giữa Lâm Tuyền và con gái, như là nhà giáo dục, tư tưởng cổ hủ, chỉ lo Lâm Tuyền và Thư Nhã đi quá giới hạn, mà anh con rể này không phải có thể tùy tiện giáo huấn như người khác được, cho nên rất khấn trương.

Thư Nhã kêu người bắn đi tắm, đe dọa y mà dám nhìn trộm lần sau không cho vào phòng nữa. Lâm Tuyền đành ngoan ngoãn nằm trên giường cô, chui vào trong chiếc chăn màu lam nhạt, ngẫm lại mấy năm qua, bao nhiêu bộn bề rối rắm ngoài kia chỉ cần ở bên Thư Nhã là không còn nữa.

Có lẽ tình cảm với Thư Nhã không khắc sâu như với Trần Vũ, Phương Nam, nhưng khắc sâu như thế chưa chắc hợp với mình. Nghĩ thế tựa hồ có chút vô trách nhiệm, Lâm Tuyền nghĩ Phương Nam đúng là nhìn thấu triệt mình, nếu muốn gánh trách nhiệm, trách nhiệm đó sinh rẽ chẳng chịt bám lấy, mình cần bản không có năng lực vứt bỏ tất cả.

Phương Nam cũng thế, Tiêu Quân bị phán 20 năm tù, dù cô nói lời quyết liệt, đến với Lâm Tuyền, nhưng không thể hoàn toàn bỏ rơi Tiêu Quân.

Liên hợp Tỉnh Hải tuy không hiện diện trong mắt công chúng, nhưng ở một số lĩnh vực có sức ảnh hưởng lớn, Lâm Tuyền không phản đối Phương Nam dùng ảnh hưởng của Liên hợp Tỉnh Hải làm chút việc cho Tiêu Quân, dù sao nghĩ cho Tiểu Tư Vũ, không thể bỏ mặc Tiêu Quân trong tù.

Mẹ của Tiêu Quân, người phụ nữ năm xưa ép Phương Nam tới mức phải bỏ quê, bỏ con ra đi, cuộc đời bà ta cũng nhiều kiếp nạn, lần này ngã bệnh vào viện khám, bị chẩn đoán ung thư. Em gái Tiêu Quân và chồng không thể lo liệu chi phí chữa bệnh, Phương Nam hay tin dẫn Tiểu Tư Vũ về Xuân Khê, chuẩn bị đón mẹ Tiêu Quân tới Kiến Nghiệp chữa bệnh.

Phía Tiêu Quân dự tính lạc quan nhất cũng phải 10 năm nữa mới ra được, không thể để khi y ra tù có quá nhiều nuối tiếc, đó là điều duy nhất Phương Nam có thể làm vì Tiêu Quân.

Ngược lại mẹ Phương Nam hiện chấp nhận sự thực quan hệ giữ cô và Lâm Tuyền là không thể thay đổi, tìm Lâm Tuyền khóc lóc, bảo con gái mình quá mềm lòng, không nhớ năm xưa ở Tiêu gia chịu bao nhiêu khổ cực.

Lâm Tuyền vốn thấy Phương Nam nhiệt tâm với Tiêu gia như thế, trong lòng không dễ chịu gì, song mẹ Phương Nam tới làm ầm ĩ một hồi, lòng lại nhẹ nhõm hơn, đó mới là Phương Nam làm người ta tin tưởng, là Phương Nam giống y, không thoát được đủ loại trách nhiệm. Tiêu Quân mặc dù lỗ mãng một chút, nhưng xứng đáng là một người đàn ông, hướng hồ còn là cha đẻ của Tiểu Tư Vũ, dù Tiểu Tư Vũ coi y là cha, nhưng Lâm Tuyền tự kiểm điểm bản thân chưa tự lo được, không làm tròn trách nhiệm với Tiểu Tư Vũ. Đối với Tiểu Tư Vũ mà nói thiếu người cha thực sự là nuối tiếc trong đời, có thể bù đắp được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Chỉ mong rằng Phương Nam kịp về Tỉnh Hải ăn Tết.

Lệ Cảnh và Liên hợp Tỉnh Hải tiếp xúc với nhau trong trạng thái cực kỳ bảo mật, Phương Nam có việc phải về Xuân Khê, Lâm Tuyền liền ngưng toàn bộ quá trình đàm phán.

Sau hai lần thủ tiếng lên tiếng chỉ trích, cuối cùng vào cuối năm 2004 chính sách hạn chế địa ốc chính thức ra đời, từ ngày 01 tháng 01 năm 2005, từ thu thuế, vay vốn ngân hàng, chính sách sản nghiệp, cung cấp đất đai, trình tự chấp pháp, v.v...v.v... Nghiêm khắc khống chế giá nhà đất tăng lên. Chỉ riêng một hạng thuế doanh nghiệp đã tước đoạt gần hết lợi nhuận từ đầu tư địa ốc, đuổi quỹ đầu cơ ra khỏi thị trường.

Những phương án này muốn thực sự phát huy hiệu quả thì vẫn cần một khoảng thời gian, vì dưới sự chống đối của chính phủ địa phương, hiệu quả sẽ suy giảm mạnh. Với thành phố Tỉnh Hải mà nói, thì càng cung cấp chỗ dựa luật pháp rõ ràng.

Đem so với các thành phố cùng loại trong nước, thị trường địa ốc Tỉnh Hải đã bị ức chế tối đa rồi.

Tân thành Nam Cảng tới đầu năm 2005 đã tương đối hoàn thiện, trung tâm thương nghiệp, trường học, siêu thị, bệnh viện, phố đi bộ nối nhau xuất hiện, giúp khu Tỉnh Nam tăng thêm 1/3 diện tích, thay thế khu Tây Thành, trở thành khu lớn nhất của Tỉnh Hải.

Gốc rễ thực sự giúp địa ốc phát triển bền vững vẫn nằm ở điều kiện tiên quyết mức độ sinh hoạt của cư dân được nâng cao, sự phát triển của một thành phố nằm ở thực nghiệp và sản nghiệp thứ ba, địa ốc quá phồn vinh chỉ đem lại nguy cơ.

Thu nhập tài chính của Tỉnh Hải vẫn xếp thứ ba toàn tỉnh, mấy thành phố phía sau hùng hổ đuổi theo, nhưng tiềm lực kinh tế tăng trưởng của Tỉnh Hải là điều không ai có thể bỏ qua, từ hải cảng nước sâu, đường sắt cao tốc, đường bộ cao tốc, sân bay v.v... V... Những công trình cơ sở đã cải tạo căn bản môi trường đầu tư ở Tỉnh Hải. Còn các thành phố khác thu nhập tài chính tăng tốc, đa phần dựa vào sản nghiệp địa ốc mang tính đầu cơ.

Ở mức độ nào đó, Liên hợp Tỉnh Hải cũng tham dự vào quyết sách phát triển thành thị, nếu như chọn một nhân vật nằm ngoài quan trường có ảnh hưởng lớn nhất tới sự phát triển của Tỉnh Hải, thì Lâm Tuyền không phải nhường bất kỳ ai.

371. Q.8 - Chương 33: Phương Án Giải Quyết Tài Vụ (1)

Sau Tết, Liên hợp Tỉnh Hải và Lệ Cảnh tiếp tục đàm phán vấn đề giải quyết tài vụ, phạm vi đàm phán mở rộng tới tất cả chủ nợ. Liên hợp Tỉnh Hải tiếp nhận hạng mục Thẻ Ký thành không còn là bí mật nữa, cổ phiếu 00601 sau một thời gian lừng chừng đã tăng vọt trở lại, khôi phục mức độ năm 2003.

Trong tình hình toàn bộ TTCK giảm sút, liên tục đột phá “kỷ lục thấp nhất”, được tin tức trọng tổ kích thích, cổ phiếu siêu cấp rác rưởi 00601 thu hút vô số tài chính đổ vào.

Lâm Tuyền vẫn đem sự vụ đàm phán đẩy hết cho Phương Nam, không mấy người có thể cứng rắn trước một mỹ nhân như thế, nhưng cô lại có thể cứng rắn với bất kỳ ai, Lâm Tuyền hoàn toàn khoanh tay đứng nhìn. Có điều dính líu bên trong đó lại quá phức tạp, đặc biệt về mặt miễn giảm lợi tức, các chủ nợ khác không nhượng bộ, khiến mỗi lần đàm phán chỉ đạt được tiến bộ nhỏ, chưa đạt tới yêu cầu Lâm Tuyền mong muốn.

Khi cổ phiếu 00601 vượt qua cửa ải lớn là mức giá 2.5 đồng/ cổ phiếu, Lâm Tuyền hạ một mệnh lệnh không ai hiểu nổi: Bán ra tất cả cổ phiếu hấp thụ trước đó.

Lệ Cảnh hủy bỏ 34% cổ phiếu của Trần Vũ, khiến tổng cổ phiếu của tổng cty XD giảm xuống còn 770 triệu cổ phiếu, cổ phiếu tự do trước đó 360 triệu, Liên hợp Tỉnh Hải hấp thụ gần một nửa, lúc này đưa ra công bố giảm cổ phần, thực chất bán tổng bán tháo, có thể khiến cổ phiếu rơi xuống mức giá thấp trước kia.

Trong tình trạng TTCK ảm đạm, tài chính không có lối thoát nào tốt hơn, số tiền này giữ trong cổ phiếu 00601, phối hợp với tin tức có lợi và tiền đồ ngày một sáng sủa, kiếm lấy lợi ích lớn nhất mới phụ hợp với

nguyên tắc kinh doanh của công ty chứng khoán. Chỉ là CK Liên Hợp là công ty con của Liên hợp Tỉnh Hải, nguyên tắc lớn phải phù hợp với lợi ích chính thể của Liên hợp Tỉnh Hải mới được.

Lúc này muốn quan hệ mật thiết Liên hợp Tỉnh Hải với Đầu tư Nam Cảng không còn là bí mật với cơ cấu đầu tư nữa. Khoản nợ 1.8 tỷ kia đã thành lợi thế lớn nhất các chủ nợ khác o ép Liên hợp Tỉnh Hải.

Liên Hợp Tỉnh Hải tỏ thái độ có thể phải tay bỏ mặc bất kỳ lúc nào, tạo nên áp lực cực lớn với những chủ nợ khác, đặc biệt là những cơ cấu hấp thụ cổ phiếu 00601 muộn hơn, tài chính bị trói buộc vào đó rồi, có khổ không nói ra được, học máu cũng đành phải cố nuốt vào.

Phá sản để lại đồng hỗn độn là điều không ai muốn thấy, cân bằng lợi ích mới là cơ sở đàm phán, Lâm Tuyền vừa mới ra chỉ thị kia, tức thì các chủ nợ hoảng hồn, xuống nước chủ động yêu cầu mở cuộc đàm phán thứ năm.

Trước đó đàm phán tài vụ với các chủ nợ cứ dây dưa không có được tiến triển thực chất, làm đám Phương Nam rất mệt mỏi, Lâm Tuyền thời gian qua chạy đông chạy tây theo Lâm Cẩm Nam chuyện thí điểm ngân hàng nông thôn, hạng mục cả tỷ đồng y không hỏi tới, trong khi đó lại lật đật chạy vay vì hạng mục vài triệu, làm người ta bất lực, không mấy ai hiểu được lòng dạ Lâm Tuyền.

Khó khăn lắm mới chặt được y ở Tỉnh Hải, bắt tham gia cuộc nghiên cứu đối sách cùng Đầu tư Nam Cảng, Lệ Cảnh trước cuộc đàm phán chủ nợ lần thứ tư.

- Liên hợp Tỉnh Hải nhảy vào sớm quá.

Lâm Tuyền oán trách:

- Nếu Lệ Cảnh muốn hợp tác, thì hành động lớn như hủy bỏ cổ phần phải báo trước cho chúng tôi chứ, chủ nợ dễ dàng đoán được bài tẩy của chúng tôi rồi, chỉ còn có thể dùng thời gian mài mòn sự kiên nhẫn của bọn họ.

Trước kia Phương Nam rất giận Trần Vũ, hiện lại thấy tội nghiệp, không biết Trần Vũ có quen với giọng điệu đàm phán “máu lạnh” của Lâm Tuyền hay không.

Trần Sơn cũng đắp chất lại:

- Lệ Cảnh bị ép phải hành động chẳng phải do thành công của sách lược mài mòn kiên nhẫn của Liên hợp Tỉnh Hải à?

Lâm Tuyền ngó lơ coi như không nghe thấy lời chất vấn này.

- Chiến lược trước đó của các vị ngoài mài mòn kiên nhẫn của chúng tôi, chẳng phải có dụng ý giữ đường lui cho bản thân sao?

Mấy lần hội nghị trước đó Lâm Tuyền mất tâm mất tích, chẳng trách được trong bụng Đỗ Sơn tích cả đồng lửa, nói chuyện không chút khách khí. Hiện Lệ Cảnh là hổ lạc đồng bằng, nhưng chưa mất hết tôn nghiêm của tập đoàn lớn.

Trần Vũ xuất hiện ở đây rất lúng túng, cô không hi vọng Lâm Tuyền nương tay trong đàm phán thương nghiệp, nhưng y thực sự chẳng nể nang chút nào, khiến trong lòng cô rất thiếu tự nhiên.

Lâm Tuyền hai tay cầm cốc nước, thông thả nhấp từng ngụm một, như đi xa nhà lâu ngày giờ mới trở về nhà hưởng thụ chút thanh thoi, thái độ của y như thể làm lửa giận của Trần Sơn không tiết ra nổi, cố nén giận xuống, tiếp tục hỏi:

- Tình hình hiện nay như thế, các vị định phá vỡ cục diện ra sao? Tôi thấy chuyện đã không thể giải quyết gọn ghẽ, không bằng Liên hợp Tỉnh Hải và Lệ Cảnh ký hiệp nghị trước.

- Hiệp nghị gì thế?

Lâm Tuyền cứ như ở trên mây nhảy xuống, hỏi Phương Nam:

- Không phải thảo luận phương án giải quyết khoản nợ sao, hiệp nghị gì mà em chưa xem qua.

Trước mặt mỗi người đều có tài liệu giống nhau, thấy Lâm Tuyền giả khùng giả dại, Phương Nam nén cười, lật tới phần hiệp nghị ký sơ giữa hai bên đưa cho y xem:

- Đây là phương án tiếp tục xây dựng Thế Kỷ thành mà chúng ta xác lập với các chủ nợ, Lệ Cảnh đem 340 triệu cổ phiếu 00601 cùng 520 triệu tiền nợ chuyển nhượng cho chúng ta, chúng ta đảm bảo trong vòng ba tháng trả khoản nợ này.

- À ra thế, nhưng thực sự khởi động lại hạng mục Thế Kỷ thành dựa vào 520 triệu của chúng ta không đủ, còn khoản thiếu hụt 1.8 tỷ kia nữa, thật là đau đầu.

Trương Bích Quân hết thời gian nghỉ để quay lại cương vị cũng tham gia cuộc họp này:

- Tổng quy mô đầu tư của Thế Kỷ thành là 6.8 tỷ, hiện đầu tư 3.5 tỷ, trừ khoản nợ 520 triệu, phải còn thiếu 2.8 tỷ nữa ...

- Hả, té ra tôi nhớ nhầm à?

Lâm Tuyền ngạc nhiên nhìn quanh.

Mọi người đều gật đầu thông cảm, xem ra thời gian qua y quá bận rộn, ngay cả những con số quan trọng như vậy cũng nhầm.

Trần Vũ dần dần quen đối diện với Lâm Tuyền, cô mở to đôi mắt mỹ lệ, nhìn Lâm Tuyền chăm chú, phán đoán ý nghĩa mỗi hành động của y, khi Liên hợp Tỉnh Hải tiếp nhận tổng cty XD đã lập ra một nguyên tắc, chỉ sau khi Thế Kỷ thành xây xong mới bán ra ngoài, nên có thể nói toàn bộ tài chính xây dựng phải tự lo liệu.

Lâm Tuyền tay gõ nhịp lên bàn nói:

- Muốn thuyết phục các chủ nợ phải có phương án làm bọn họ động lòng, phương án ban đầu lớn quá mức, đây không phải bình luận bữa bãi, thực tế là thế, ý kiến của tôi ngay từ lúc lập hạng mục này tới giờ không thay đổi. Dù xây xong thì tiêu thụ cũng thành vấn đề, tôi cho rằng các vị nên sửa phương án ... Ai lấy bản đồ quy hoạch Thế Kỷ thành ra đây?

Phương Nam nhắc:

- Tổng giám đốc từng nhấn mạnh thời gian đầu phải chú ý vấn đề tài vụ, không có thời gian xem xét phương án chỉnh thể.

Lâm Tuyền đặt tay lên trán:

- Tôi nói thế thật à?

Mọi người lại lần nữa đồng loạt gật đầu.

Lâm Tuyền cười ngượng:

- Vậy thì thay đổi chút, trước cuộc đàm phán chủ nợ tiếp theo, hay thay đổi quy hoạch Thế Kỷ thành, thu nhỏ quy mô đầu tư, trừ hạng mục đã bắt đầu xây dựng tiếp, các hạng mục còn lại, cái bào bổ được thì bỏ, đừng ngần ngại, quy mô phải giảm xuống dưới 5.5 tỷ.

Trần Sơn thấy Lâm Tuyền kéo đề tài sang phương án chỉnh thể, định quay lại vấn đề đang thảo luận, nhưng sợ làm không khí căng thẳng, đang do dự thì Trần Vũ lên tiếng:

- Vậy thì hãy giảm quy mô, trước đó các chủ nợ đã đề xuất rồi, trong ghi chép mấy lần đàm phán đều có, chỉ là phương án quá vênh với yêu cầu của phía Liên hợp Tỉnh Hải cho nên bị trì hoãn, sau đó đàm phán không có sửa đổi thực chất với phương án ban đầu nữa.

372. Q.8 - Chương 34: Phương Án Giải Quyết Tài Vụ (2)

Lâm Tuyền không nhìn Trần Vũ, môi hơi mím lại, mắt chăm chú xem tài liệu, một ngón tay vẫn gõ đều trên bàn:

- Phương án tôi có thể chấp nhận phải gồm những điều sau: Thứ nhất, Liên hợp Tỉnh Hải tiếp nhận 45% cổ phần của Lệ Cảnh ở tổng cty XD và khoản nợ 520 triệu, trọng tổ do chủ nợ và cổ đông chủ yếu tham dự HĐQT. Thứ hai, chủ nợ bỏ yêu cầu lợi tức năm 2004 với tổng cty XD, triệt để giải trừ áp lực tài vụ cho tổng cty XD. Thứ ba, tổng cty XD lấy hình thức phát hành cổ phiếu phi công khai tới các chủ nợ, cổ đông chủ yếu, hạn ngạch không quá 1 tỷ, thời gian cầm giao dịch là 2 năm, huy động tài chính xây dựng. Thứ tư, để bồi thường chuyển miễn lợi tức của chủ nợ, hai năm sau nếu giá cổ phiếu thấp hơn 2.5 đồng, Liên hợp Tỉnh Hải sẽ mua lại toàn bộ với giá 2.5 đồng. Thứ năm, giảm quy mô Thế Kỷ thành, đảm bảo xây xong trước năm 2007 ... Tôi nghĩ ý tứ của tôi rất rõ ràng rồi, đàm phán với các chủ nợ tôi sẽ không tham gia, phải đem trọng tổ tân tổng cty XD thành mục tiêu chung của mọi người.

Cố Hiểu Linh lúc này mới hiểu Lâm Tuyền có ý đồ gì.

Lợi dụng phát hành cổ phiếu định hướng, nhẹ nhàng hóa giải gánh nặng tài vụ của tổng cty XD, chỉ cần hai năm sau cổ phiếu của tổng cty XD vượt quá 2.5 đồng, Liên hợp Tỉnh Hải cần bản không cần phải bỏ bất kỳ một cái giá nào vì phương án này, còn các chủ nợ sau khi miễn giảm lợi tức, hoàn toàn có thể thu lợi từ cổ phiếu mới phát hành. Điểm quan trọng nhất chính là trói buộc bọn họ, để bọn họ tiếp tục cung cấp tài chính xây dựng Thế Kỷ thành.

Hiệp nghị cuối cùng được hình thành trên cơ sở năm điểm Lâm Tuyền đưa ra. Liên hợp Tỉnh Hải dùng 1 tỷ tiền mặt có được quyền khống chế tổng cty XD.

Sau khi NH TW thu hẹp ngân sách với sản nghiệp địa ốc, Liên hợp Tỉnh Hải bỏ ra được 1 tỷ tiền mặt, thực lực con quái thú lộ ra một phần khiến người ta khiếp sợ.

Hiệp nghị hòa giải khiến năm 2004 tổng cty XD tiết kiệm được 160 triệu, trải qua một thời gian hỗn loạn, không ngờ năm 2004, tổng cty XD còn có chút lợi nhuận, chủ yếu là từ được lợi từ công trình cơ sở.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra, trừ hạng mục Thế Kỷ thành, tổng cty XD còn có thực lực rất mạnh ở công trình cơ sở, trước đó bị cái bóng quá lớn của Thế Kỷ thành che lấp.

Nhiều người giờ sức tỉnh nhìn nhận lại thực lực của tổng cty XD, lại thêm có được 1.5 tỷ xây dựng Thế Kỷ thành, cổ phiếu 00601 kéo lên mức gần 2.8 đồng.

Nửa năm qua tổng cty XD trải qua một hồi cải tử hoàn sinh, Trương Đào thoát kiếp nạn, vội vàng tung cổ phiếu trong tay ra, chỉ mong sao được quay về cuộc sống yên bình trước đó.

Trương Đào nhớ tới Cố Lương Vũ từng nói một câu: Chúng tôi chỉ cướp của kẻ cướp.

Năm ngoái Liên hợp Tỉnh Hải thực thi một loạt hành động, song song việc đáp ứng lợi ích của người dân, cũng khiến cho chủ đầu tư, đầu cơ địa ốc khác chết thảm hải, đúng là cướp của đám ăn cướp một khoản lớn, vậy Liên hợp Tỉnh Hải đại biểu cho chính nghĩa? Bọn họ thừa cơ thị trường đi xuống, ra sức vơ vét đất, rồi chỉ tốn 1 tỷ để đoạt quyền khống chế tổng cty XD, chớp mắt một cái đã tăng giá lên 1.8 tỷ, thêm vào số cổ phiếu lưu thông mà tổng cty XD đã hấp thụ trước đó, lần này kiếm đầu bồn đầy chậu, cướp đoạt tới mức độ đó lại không thể khiến người ta chỉ trích được câu nào.

Diễn Lệ nhìn thấy Lâm Tuyền kiếm tiền dễ dàng như thế, vẫn tiếc nuối nói:

- Lệ Cảnh chuyển này bị cướp trắng trợn rồi, sao bạn lại đồng ý với giá chuyển nhượng cổ phiếu đó chứ.

Trần Vũ giữ nụ cười bình tĩnh:

- Ở phương diện giải quyết tài vụ, Lệ Cảnh đúng là không bằng Liên hợp Tỉnh Hải, chỉ có bọn họ mới có thể đưa ra phương án khiến các chủ nợ chấp nhận. Số cổ phần kia mà nằm trong tay Lệ Cảnh thì chỉ là gánh nặng.

- Vĩnh viễn đừng mong nhìn thấu được anh ấy.

Trương Đào hổ thẹn nói:

- Sự hùng mạnh của Liên hợp Tỉnh Hải không phải lần đầu chúng ta được thấy ..

Thời gian qua Trương Đào lên lên xuống xuống, tâm cảnh trở nên bình thản hơn, đặc biệt là khi Trần Vũ đem số cổ phần trị giá hàng trăm triệu của mình hủy bỏ, làm hấn và Diên Lệ xấu hổ vì bản thân. Trong lòng bọn họ, luôn cho rằng Trần Vũ chẳng qua chỉ là cô đại tiểu thư trong lồng kính, may mắn được sinh ra trong gia đình phú quý, nhưng Trần Vũ có cơ hội thể hiện một mặt kiên cường quả quyết của mình, đúng là có khí phách cảm phục bọn họ, ở điểm này Trần Vũ rất giống cha mình.

Trương Đào cứ do dự có nên đem chuyện năm 2002, Trần Minh Hành bảo hấn và Diên Lệ đi đàm phán với Lâm Tuyền nói ra hay không, cuối cùng không dám nói. Đến khi Trần Vũ hoàn toàn bỏ mọi chức vụ ở tổng cty XD, về Lệ Cảnh làm giám đốc phòng nhân sự, vẫn quyết định giữ bọn họ ở bên cạnh, Trương Đào và Diên Lệ quyết định đổi diện mạo với lương tâm của mình.

Trần Vũ nhớ lại lịch trình tình cảm giữa mình và Lâm Tuyền, có lẽ bản thân quá quật cường là sai rồi, Trương Đào và Diên Lệ chẳng qua đóng một vai trò chính bản thân họ không tự làm chủ được, không phải họ thì sẽ có người khác làm chuyện đó cho cha cô, thực sự muốn oán hận gì chỉ có thể oán hận người cha đứng sau thao túng tất cả của mình.

Chuyện qua bấy lâu rồi, Trần Vũ thấy truy cứu không còn ý nghĩ gì nữa, có thể quay lại Tỉnh Hải, biết được tình cảm thực sự của Lâm Tuyền với mình, như vậy đã là tốt lắm rồi.

Trần Vũ cười rất nhẹ nhàng, rất đẹp, chỉ là người đáng thương thức nộ cười đó lại không có ở đây.

Diên Lệ lúc này đã biết Trương Đào giấu mình mua cổ phiếu tổng cty XD, thiếu chút nữa thì tan nhà nát cửa, cùng lúc đó cũng phát hiện bản thân có thai, chút mơ mộng xa vời trong lòng đã hoàn toàn bị dập tắt, chỉ muốn mua một căn nhà, bắt đầu gây dựng gia đình nhỏ của mình.

Với năng lực tài chính của cô và Trương Đào, lúc này chỉ có thể mua một căn nhà cỡ nhỏ, căn nhà này nếu thả nổi cho giá địa ốc tăng vọt bọn họ không có khả năng mơ tới, giờ mới nhận ra Lâm Tuyền làm kẻ cướp, song cũng thực sự làm chuyện tốt cho người dân.

Tất cả việc làm của Diên Lệ xuất phát từ một loại cảm xúc lơ mơ nhưng khắc cốt với Lâm Tuyền kia khiến cô không dám đối diện nữa, chỉ muốn chôn vùi nó thật sâu trong lòng, vĩnh viễn không đụng vào. Nhớ lại, thấy điều mình đã làm với Trần Vũ thật không xứng đáng với tình bạn Trần Vũ với mình, áy náy trong lòng chỉ có thể dùng thời gian dần bù đắp.

Diên Lệ muốn mua nhà, nhưng không nhìn rõ cục diện trước mắt:

- Giá nhà ở của Tỉnh Hải tốt cuộc là sẽ tăng hay giảm đây?
- Cái này phải hỏi Lâm Tuyền, anh ta nói nó lên thì nó lên, nói xuống thì xuống.

Trương Đào nhắc tới Lâm Tuyền, lòng còn có chút thiếu tự nhiên:

- Mà chúng ta mua nhà để ở, quan tâm nó tăng hay giảm làm gì. Tiếc là Thịnh Hòa gia viên vừa mở cửa giao dịch đã bị mua hết sạch, chúng ta đợi đợt tiếp theo thôi.
- Xem quy hoạch thì nhà ở Thịnh Hòa gia viên không tệ.

Trần Vũ cảm khái nói:

- Mình cũng muốn chuyển ra ngoài mà không tìm được nhà thích hợp, sau này chúng ta làm hàng xóm với nhau đi.

Trần Vũ đã từ bỏ mọi quyền thừa kế ở Trần gia, hiện chỉ là viên chức cao cấp của Lệ Cảnh, có điều làm người ta ngạc nhiên là Trần Thần cũng tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế của mình, thậm chí còn từ chối tới Lệ Cảnh làm việc, tuyên bố muốn làm việc nuôi sống bản thân, Trần Vũ có thể lơ mơ nhận ra cô em họ này muốn so với mình.

Trần Sơn vì chuyện này mà nổi giận lôi đình, tìm đủ mọi cách phá hoại Trần Thần tìm việc làm.

Lệ Cảnh mặc dù trọng thương, song 30 năm tồn tại khiến nó vẫn có ảnh hưởng rất sâu ở Tĩnh Hải, Trần Thần muốn tìm việc ở Tĩnh Hải tất nhiên là không có cửa.

Điền Lệ nhớ tới Trần Thần, khoe miệng bắt giặc hiện ra nụ cười, tính cách của Trần Thần đánh đá hơn Trần Vũ nhiều lắm, song không có ý nghĩ nặng nề như Trần Vũ.

Trương Đào đùa:

- Đợi vậy, Thiên Tinh Hồ vẫn tiếp tục đưa ra nhà ở cỡ nhỏ, chỉ mong ai đó nghe thấy lời chúng ta nói, làm đợt nhà này đẹp một chút.

Trần Vũ cười tủm tỉm:

- Anh tin vào Lâm Tuyền quá nhỉ.
- Tôi không nhìn thấu anh ấy, nhưng biết anh ấy nói được là làm được, chỉ không biết phải đợi bao lâu thôi.

Trương Đào cười ngược:

- Bọn họ sắp tới đem tinh lực dồn vào Thế Kỷ thành, nói không chừng phải đợi một quãng thời gian dài. À, cô nói xem lần này Lâm Tuyền sửa quy hoạch Thế Kỷ thành ra sao, dù sao Lệ Cảnh là cổ đông thứ ba, phải thông báo trước chứ?

Trần Vũ cười yếu ớt:

- Công tác đã triển khai, nhưng an bài của họ làm người ta không hiểu ra sao, có lẽ phải đợi sau khi quy hoạch hoàn thiện mới biết được.

Cho dù từng hiểu lầm tạo thành nhiều tổn thương cho Lâm Tuyền, nhưng thái độ lạnh lùng công việc của Lâm Tuyền thực sự làm người ta chua xót, chuyện đã tới ngày hôm nay, cô và Lâm Tuyền không thể tới với nhau được nữa. Điền Lệ nghĩ, với Trần Vũ mà nói, tốt nhất là mau chóng đuổi Lâm Tuyền ra khỏi trái tim, nhưng có thể làm được không?

Điền Lệ thấy sống mũi cay cay, bất bình thay cho Trần Vũ:

- Bạn cũng đã dốc tâm huyết để công trình đó được tiếp tục, sửa chữa thiết kế ra sao, anh ta phải thương lượng với bạn chứ.

- Bỏ đi, trước kia Lệ Cảnh đã tìm mọi cách vứt bỏ Thế Kỷ thành, giờ sao có thể lấy lời như thế ra nói, dù sao phương án sẽ đưa ra HĐQT thảo luận, tới lúc đó chẳng phải biết rồi sao. Sớm muộn cũng ích gì, Lệ Cảnh đang cải tổ, không còn tinh lực chú ý tới vấn đề khác nữa.

Lệ Cảnh không chỉ hai tay dâng tổng cty XD ra, hiện tài chính cũng có vấn đề, nghiệp vụ bị ảnh hưởng lớn, tác động sĩ khí của nhân viên, rất nhiều nhân viên ưu tú bỏ đi, đó là nỗi đau Lệ Cảnh đang cố vượt qua.

Lúc này Trần Thần gọi điện tới:

- Chị, em nghe Tiểu Sơ kể quy hoạch Thế Kỷ thành có rồi, do chính đích thân Tiểu Ba sửa chữa, chị có muốn xem không?

373. Q.8 - Chương 35: Phương Án Giải Quyết Thế Kỷ Thành.

Trần Vũ rất muốn gặp Lâm Tuyền, nên vờ vịt một chút rồi gặt đầu, cùng Trương Đào, Điền Lệ, tới Tòa nhà Nam Cảng hội họp với Trần Thần, vừa lên tầng tám thì gặp Phương Nam.

- Tìm Lâm Tuyền à?

Phương Nam quay đầu lại chỉ:

- Cậu ấy chắc ở trong văn phòng, cứ vào thẳng đó mà tìm, lát nữa người của viện thiết kế sẽ tới. Tôi đang bận, không đi cùng mọi người được.

- Không, không.

Trần Vũ xua tay, xấu hổ không dám thừa nhận mục đích thực của mình:

- Nghe nói phương án tu sửa đã có, chúng tôi chỉ muốn xem qua.

Trần Thần không cần ngại ngần vòng vo như Trần Vũ:

- Nghe nói do đích thân Tiểu Ba làm, em mong mỗi mãi đó.

Phương Nam mỉm cười:

- Cậu ấy thì lấy đầu ra thời gian làm chuyện tỉ mỉ đó, chỉ cung cấp ý tưởng để viện thiết kế tu sửa, không hải lòng cũng chẳng chủ động bàn bạc với người ta, trực tiếp trả lại luôn, bên đó than vãn với tôi mấy lần rồi. Sau này Trương Bích Quân tiếp nhận việc này, cậu ấy hiện bận đem tinh lực đặt vào công ty tài chính, nên vừa mới phê duyệt xong.

- Liên hợp Tỉnh Hải còn muốn thành lập công ty tài chính à?

Trần Vũ ngạc nhiên hỏi:

Phương Nam cũng chẳng che giấu, giải thích:

- Khác với công ty tài chính khác, chỉ triển khai khoản vay nhỏ, đầu tư thời kỳ đầu có 10 - 20 triệu thôi.

Trần Vũ không sao hiểu nổi, Lâm Tuyền ném cái tập đoàn hàng tỷ cho người khác quản lý, bản thân đi lập công ty tài chính quy mô bé tí tẹo, nhưng Phương Nam không nói thêm nữa, cô cũng không tiện hỏi tới cùng, dù sao là bí mật thương nghiệp Liên hợp Tỉnh Hải chưa công bố.

Thiệu Bình và Dương Đắc Chí từ phía sau đi tới, thấy Trần Vũ cũng có mặt, chào một tiếng rồi vào văn phòng của Lâm Tuyền.

Phương Nam làm chủ tịch HĐQT kiêm tổng giám đốc tổng cty XD, có điều chỉ mang tính chất quá độ, Lâm Tuyền đã quyết định điều Thiệu Bình tới Tỉnh Hải, cùng Dương Đắc Chí phụ trách sự vụ thường ngày của tổng cty XD. Lâm Tuyền không thể thiếu Phương Nam ở bên cạnh được.

Nhân viên của Liên hợp Tỉnh Hải không đông, nhưng chiếm cả nửa tầng lầu, cho nên văn phòng của tổng giám đốc rất rộng, văn phòng của Trương Bích Quân và Phương Nam đều có phòng họp riêng, vô cùng khí phái. Văn phòng của Lâm Tuyền, Phan Xuân Bình so với bọn họ thì nhỏ hơn, Phan Xuân Bình cho rằng đây là hậu quả chủ nghĩa nữ quyền trăm phần trăm.

Tiểu Sơ không có ở công ty, đám Trần Vũ đợi ở văn phòng của Phương Nam, một lúc sau Phương Nam cùng người viện thiết kế đem phương án tu sửa về, các chủ quản hành chính cũng tới. Người biết chuyện quá khứ giữa Lâm Tuyền và Trần Vũ rất ít, thấy cô ở đây đều khách khí chào hỏi, tuy trước kia có ân oán với Lệ Cảnh, song giờ cùng là cổ đông của tổng cty XD rồi.

- Lâm Tuyền đâu rồi, tôi vừa thông báo cho cậu ấy mà.

Phan Xuân Bình cầm điện thoại lên gọi:

- Tổng giám đốc, có cần chúng tôi mang kiệu qua mời anh không?

Lâm Tuyền vỗ đầu đi vào, nhìn thấy Trần Vũ chỉ khẽ gật đầu chào hỏi, trên mặt không có nhiều cảm xúc lắm. Trần Vũ cũng khẽ gật đầu chào lại, hơi bối rối.

Trương Đào hít một hơi, cổ lấy dũng khí, hướng về phía Lâm Tuyền nói:

- Anh Lâm, tôi muốn xin lỗi anh, trước kia chúng tôi hiềm lắm anh, cho nên có một số lời nói và việc làm không đúng mực ...

- Bỏ đi.

Lâm Tuyền khoát tay cắt ngang:

- Bất kỳ người nào ở Lệ Cảnh nhìn vào việc làm của tôi cũng có suy nghĩ như vậy, không việc gì phải xin lỗi.

Ý tứ Lâm Tuyền là chuyện cũ y không để trong lòng, nhưng với y thì Trương Đào cũng như bao người khác thôi, không phải là bạn bè nữa, Trương Đào biết điều không nói gì thêm.

Quy hoạch đã được trải ra trên bàn, Trần Thần xem một lúc ngẩng đầu nhìn Lâm Tuyền, thốt lên:

- Thật là xa xỉ.

Mặc dù từ tiểu khu Nguyệt Nha Hồ, Chung cư Đền Sơn, Bằng Nhuận gia viên, Tân thành Nam Cảng đã thấy được phong cách của Lâm Tuyền, nhưng bản quy hoạch vẫn khiến Trần Vũ chấn động khó tả, có lẽ phải dùng lời Trần Thần :” Thật là xa xỉ.”

Quy mô đầu tư giảm từ 6.8 tỷ xuống thấp hơn 5.5 tỷ, Trần Vũ, Trần Minh Hành đều cho rằng Lâm Tuyền tạm thời sẽ để trông một số mảnh đất tạm thời không khai phát.

Ai nghĩ tới Lâm Tuyền sẽ làm như thế, phía đông nam Thế Kỷ thành là một hồ nước xanh ngắt, một dải xanh hóa cực lực dọc theo đường chéo nằm vắt qua cả khu, tính sơ bộ diện tích hồ nhân tạo và dải xanh hóa đã hơn 1.500 mẫu.

Thiệu Bình hai ngày qua bận bàn giao công việc hai bên, chưa có thời gian xem quy hoạch, kinh ngạc nói:

- Phong cách xa xỉ của tổng giám đốc vẫn không thay đổi chút nào, diện tích rừng rậm nhân tạo tới 1.300 mẫu, nhìn khắp toàn quốc cũng không ai dám đầu tư 700 - 800 triệu chỉ cây xanh thế này, phải báo lên cục bảo vệ môi trường cấp cho tổng giám đốc cái huân chương vệ sĩ môi trường mới được.

Trương Bích Quân giải thích thay Lâm Tuyền:

- Đông nam Thế Kỷ thành là khu công nghiệp nhẹ, tuy cách gần 2km, nhưng ngày nay người ta chú trọng môi trường sống, cho nên phải có một giải pháp, nếu không chẳng bao giờ được coi là khu nhà ở cao cấp. Mảnh đất này địa thế thấp, mùa mưa thường bị ngập, với lại theo cách nói phong thủy nơi này không thích hợp xây nhà ở, cho nên mới đào một cái hồ nhân tạo hình trăng non. Hồ nhân tạo sẽ thông với sông Thông Vận, Tiểu Dương tạo thành vòng tuần hoàn nước thống nhất, như vậy Thế Kỷ thành có ba mặt là nước, tạo nên một bố cục tuyệt vời. Ở phía tây Thế Kỷ thành, khu vực tiếp giáp Tân thành Nam Cảng, chỗ này có một con kênh đã cạn, tận dụng nó ra tăng diện tích mặt nước, tách biệt Thế Kỷ thành và khu nhà ở cấp thấp phía tây, tiến thêm một bước cải tạo hoàn cảnh Tân thành Nam Cảng.

- Vậy dải xanh hóa to đùng này là ý gì?

- Thế Kỷ thành ắt phải có nội dung chính, sau khi quy mô cư trú giảm xuống, cho nên không còn cần thiết phải làm con phố thương nghiệp lớn làm gì, chỉ cần hoàn thiện thêm hệ thống phục vụ là được, phố thương nghiệp sửa thành đường cảnh quan, nối liền với cầu Ngũ Nhất và trung tâm hành chính, dài 1200 mét, rộng 100 mét, là linh hồn và hạch tâm của Thế Kỷ thành, mỗi mét vuông đầu tư không dưới 10.000, tổng đầu tư 1.2 tỷ.

Thiệu Bình tắc lưỡi liên tục:

- Phong cách xa xỉ của tổng giám đốc luôn làm người ta choáng ngợp.

Lâm Tuyền mỉm cười:

- Khai phát nhà ở cho người nghèo là trách nhiệm xã hội của chúng ta, phai phát nhà ở cho người giàu là động lực của chúng ta.

Đem đại bộ phận đất đai dùng làm dải xanh hóa, rừng rậm và hệ sinh thái đất trũng, thêm đào hồ nhân tạo, Thế Kỷ thành cho dù bán được giá cao, lợi nhuận cũng rất ít. Có điều trong thời điểm hướng đi thị trường địa ốc không rõ ràng, đây là lựa chọn tốt nhất, có thể giảm bớt thời gian thi công, giảm bớt nguy hiểm, nhất là bồi dưỡng rừng rậm và dải sinh thái đất trũng, sau này đợi thời cơ phát triển siêu biệt thự, chính là đòn mại phục của Lâm Tuyền.

Trương Bích Quân đã quen với cách tư duy của Lâm Tuyền rồi, tất nhiên không nói điểm này ra.

Phương án này quá táo bạo, Trần Vũ không khỏi lo lắng cho lợi nhuận của Thế Kỷ thành:

- Vậy chẳng phải ít nhất bán với giá trên 5.000 mới có lãi sao?

Trương Bích Quân gật đầu:

- Thực ra 4 trăm triệu đầu tiên đầu tư vào đây bị tổng cty XD và Lê Cảnh coi là nợ xấu xóa đi rồi, cho nên phải bán với giá bình quân 5.200 đồng cũng là chuyện chẳng đáng dừng, phải triệt để giải quyết vấn đề của tổng cty XD, dù có lỗ cũng dứt điểm vào năm sau. Sau khi dứt điểm được Thế Kỷ thành rồi, tổng cty XD sẽ chuyên tâm vào công trình cơ sở và công nghiệp, muốn có bước phát triển dài thì phân khai phát địa ốc phải chỉnh hợp vào Thiên Tinh Hồ, khi đó tổng cty XD thực sự trở thành tập đoàn xây dựng Tinh Hải, đó là con đường mà tổng giám đốc của chúng tôi thiết kế cho tổng cty XD.

Trần Sơn nghe nói Lâm Tuyền lấy 1500 mẫu đất trồng cây với đào ao thì câu đầu tiên là nói Lâm Tuyền điên rồi, với phương án quy hoạch cũ chỉ bán với giá 4.000 là đã có lợi. Còn với phương án này, Trần Sơn lấy bút tính toán sơ qua trên giấy, ****, ít nhất phải bán với giá 5.000 mới hòa vốn, mà cái giá này cao hơn 33% so với giá nhà thương phẩm của Tinh Hải.

Trần Minh Hành thì ngay từ lúc vừa xem bản quy hoạch đã chú ý tới Lâm Tuyền rất có khả năng có đòn mai phục nằm ở đây:

- 1500 mẫu đất kia tính vào tài sản của tổng cty XD, nói nó giá trị 100 triệu cũng được, mà nói nó có giá trị 1 tỷ cũng chẳng sai, như vậy chỉ cần bán với giá bình quân 4.500 là có lãi, hướng hồ 400 triệu đầu tư ban đầu, Liên hợp Tinh Hải sẽ không tính nó vào chi phí xây dựng, chỉ cần bán với giá 4.200 là có thể thực hiện lợi nhuận giấy tờ, theo phương án này mà xây dựng Thế Kỷ thành, khi bán ra với giá 4.200 sẽ khiến người ta chen nhau vỡ đầu vào mua, thực tế có lỗ một chút, nhưng không ảnh hưởng gì, tài chính của bọn họ dư dả, lại không vội kiếm lợi từ hạng mục này. Quan trọng nhất là đưa tổng công ty XD vào quỹ đạo phát triển tốt đẹp, kéo cổ phiếu 00601 lên, hai năm sau qua kỳ cấm bán, mấy trăm triệu cổ phiếu trong tay Lâm Tuyền sẽ có giá thế nào. Còn nữa phương án này giảm chu kỳ khai phát xuống còn một nửa, thông qua cuộc họp với chủ nợ là không thành vấn đề.

Nói tới đó ông ta thở dài:

- Lâm Tuyền đúng là có thiên phú không ai bì kịp.

Trần Vũ đi rồi, Phương Nam vào văn phòng của Lâm Tuyền, cười tủm tỉm:

- Tôi vừa mới phát hiện ra, phương án này lấy nước làm chủ, đặc biệt cái biệt thự trang viên kia có thể nói là một hòn đảo nhân tạo, mới đầu tôi thấy thật quen, giờ thì nhớ ra rồi, ai đó vẫn không quên lời hứa ở Venice.

Lâm Tuyền quay đầu đi, làm bộ tính bơ:

- Thế à, em tưởng ý tưởng của mình độc đáo lắm, thì ra là ảnh hưởng phong cách Venice.

- Chuyện này hiện giờ không cần tôi phiền lòng nữa rồi, kệ trong lòng cậu muốn nghĩ tới ai thì nghĩ, đó là điều Thư Nhã phải đau đầu. Tư Vũ hiện thích Trần Phi Lăng lắm, lúc này cũng đòi gặp lại Trần Phi Lăng.

- Có gì hay mà gặp chứ.

Lâm Tuyền lắc đầu, cầm lấy áo khoác:

- Hôm nay em rảnh, đi đón Tư Vũ đây, chị rảnh thì cùng đi ăn cơm, không rảnh thì tôi em trả Tư Vũ cho chị.

Nói rồi đi mất trong tiếng cười của Phương Nam.

374. Q.9 - Chương 1: Trợ Lý Đặc Biệt (1)

Ngày 06 tháng 02 năm 2005, trong nước thông qua luật năng lượng tái sinh, ngày 01 tháng 01 năm 2006 sẽ thực thi, năm 06 đầu tư cho điện gió là 50 triệu oắt, điều này sẽ súc tiện điện gió trong nước phát triển, ứng dụng nội địa hóa điện gió cần phải đạt tới 70%.

Cty hữu hạn thiết bị điện gió Tỉnh Hải (Hải Phong), dưới tình huống công trình kỳ một còn chưa đi vào sản xuất đã bắt đầu kiến thiết công trình kỳ hai. Hòa Hoàng, Đông Đô, Vastas, Tân năng Liên Hợp đầu tư thành lập phòng thực nghiệp sức gió, tăng cường năng lực nghiên cứu, tiêu hóa kỹ thuật của bản thân.

Tập đoàn điện lực Tỉnh Hải (Tỉnh Điện), cty điện lực Thông Nam (Thông Điện), đầu tư 500 triệu xây công trình mẫu cánh đồng máy phát điện sức gió ở phía đông khu bảo hộ trạch lộc Bắc Sơn, quý 4 năm nay sẽ có 10 máy hòa vào mạng lưới điện.

Chi phí điện gió hơi cao, xong có chính sách của nhà nước bù đắp, ở thành phố duyên hải phía đông, nơi tình hình cung ứng điện căng thẳng, điện gió sẽ có lợi nhuận ổn định.

Đầu năm 2005, 141 quốc gia đã ký nghị định thư Kyoto, làm tất cả các nước đều phải có trách nhiệm bảo vệ môi trường và nghĩa vụ phát triển năng lượng mới, tiếc nuối duy nhất là Mỹ, quốc gia thải khí cacbon gây hiệu ứng nhà kính lớn nhất thế giới lại từ chối tham gia nghị định thư Kyoto, điều kiện của họ là “Mỹ sẽ thông qua nghị định thư nếu nền kinh tế của Mỹ không bị ảnh hưởng và quan trọng hơn các nước đang phát triển cũng phải chịu trách nhiệm với việc cắt giảm khí thải”.

Siêu cường Mỹ luôn rêu rao bản thân là quốc gia đứng đầu thế giới, phải có trách nhiệm quốc tế tới thời khắc quyết định đã để lộ bản chất của mình, khiến EU sửng sốt và phẫn nộ, tuy sau đó Mỹ có tuyên bố sẽ làm theo cách của mình để giải quyết vấn đề nóng lên toàn cầu, song không có chính sách nào đáng kể giảm khí thải.

Thời kỳ đầu, các quốc gia phát triển phương Tây sẽ gánh nghĩa vụ quan trọng hơn, sẽ quyết định sản nghiệp năng lượng mới đặc biệt là quang điện sẽ quật khởi ở thị trường Châu Âu.

Tất nhiên trong nước cũng ban bố luật năng lượng tái sinh cũng khích lệ lớn sản nghiệp quang điện.

Bị áp lực từ các phương diện, đồng thời cũng do áp lực tài chính bản thân rất lớn, nhất là lần tranh đoạt quyền khống chế tổng cty XD phải bỏ ra 1 tỷ, Liên hợp Tỉnh Hải lấy danh nghĩa Khuê nghiệp Frankfurt ký hiệp nghị cung ứng nguyên liệu cho Nam điện và Uy điện, bỏ tích trữ Si tinh thuần ở Frankfurt, liền một lần huy động được gần 4 tỷ.

Vấn đề thiếu nguyên liệu của Uy điện, Nam điện vừa công bố, cổ phiếu của bọn họ tăng vọt, tất nhiên CK Liên hợp không bỏ qua cơ hội đi sẵn này, trước khi tiếp xúc với hai tập đoàn trên đã bắt đầu hấp thụ cổ phiếu, kiếm lợi kép.

Phòng chứng khoán của Hòa Hoàng, Đông Đô sát nhập vào CK Liên Hợp, ngoài ra nhóm Chu Vân Thiên, Lưu Hoa Đông cũng dùng tài chính nhàn rỗi cả nhân đầu tư CK Liên hợp, khiến CK Liên Hợp sở hữu vốn thao tác vọt lên tới 820 triệu.

Liên hợp Tỉnh Hải thông qua các công ty liên quan gián tiếp khống chế 61% cổ phần của CK Liên Hợp, Lâm Tuyền làm chủ tịch HĐQT, Đan Nguyên làm tổng giám đốc điều hành.

Phòng chứng khoán là cơ cấu có nhân số đông nhất, nó tách ra khiến tổng bộ Liên hợp Tỉnh Hải tình cảnh thêm thê thảm, lèo tèo vài người chẳng gom đủ 8 bàn đánh mạt chược.

Phương Nam hiện đem tinh lực đặt vào giám sát kiểm toán, công ty tuy có bố trí thư ký chuyên môn cho Lâm Tuyền, có điều công tác của Lâm Tuyền liên quan phạm vi quá rộng, lại đều là cơ mật hạch tâm, chức vụ này yêu cầu cực cao, Phương Nam không đảm nhận vai trò chính nữa, Lâm Tuyền mãi không tìm được trợ thủ thích hợp.

Vừa tham gia đủ các loại hội nghị, thẩm duyệt cả đồng báo cáo, còn mỗi tuần đi dạy hai buổi, Lâm Tuyền hận không thể cho đám Tiêu Ly Ly tốt nghiệp sớm.

Đám Tiêu Ly Ly chỉ cần có thời gian rảnh là bị Lâm Tuyền sai đi làm cái này cái nọ, cơ bản là nhân viên bán chính thức của Liên hợp Tỉnh Hải rồi, ba năm qua, từ kết cấu tri thức, năng lực xử lý công việc đều được Lâm Tuyền rèn cho tương đối hoàn thiện, trưởng thành hơn đám bạn cùng trang lứa nhiều.

Hiếm được một lần về nhà ăn cơm, bị mẹ trách móc, Lâm Tuyền kêu oan, than vãn đủ điều, Tiểu Sơ trở đầu đưa gỗ cho y một cái:

- Em tiến cử cho anh một người, đảm bảo khiến anh hài lòng.

Lâm Tuyền không tin tưởng mấy vào cô em gái này, chỉ thuận miệng hỏi:

- Ai vậy?

Tiểu Sơ đắc ý nói:

- Thần Thần.

Lâm Tuyền lắc đầu ngay tức thì:

- Thôi, chuyện Lệ Cảnh anh không dây vào đâu.

- Thần Thần thì liên quan gì tới Lệ Cảnh, bạn ấy về nước hai tháng rồi, vẫn không tìm được công ty thực tập, cứ thế này sẽ rất khó mà tốt nghiệp được.

- Vì sao? Lệ Cảnh không an bài thực tập cho nó?

- Ai mà biết con nha đầu quỷ sứ ấy có ý gì, cãi nhau với trong nhà mấy lần, sống chết không chịu tới Lệ Cảnh làm việc, nhưng bạn ấy là con gái Trần Sơn, tới chỗ khác không tìm nổi việc. Em mà không chứa chấp nốt thì Thần Thần uất ức chết mất.

Lâm Tuyền lúc này mới hứng thú hỏi thêm:

- Vì sao tới nơi khác không kiếm được việc, Trần Sơn ngầm cản trở à?

- Lạc đà chết vẫn to hơn ngựa mà, ba bạn ấy giờ là chủ tịch Lệ Cảnh, trừ chúng ta ra thì có ai dám chứa con gái ông ấy.

Tiểu Sơ chỉ mong Trần Thần tới Liên hợp Tỉnh Hải làm việc cùng, ôm lấy cánh tay Lâm Tuyền, ngược mắt lên chớp chớp nói:

- Thần Thần đã định lên Kiến Nghiệp làm việc, một công ty hẹn bạn ấy phỏng vấn vào thứ sáu, Tiểu Ba, để bạn ấy tới công ty chúng ta đi.

Trước kia hai anh em thường có những động tác rất thân mật, nhưng từ khi lên đại học, Tiểu Sơ không còn bám Lâm Tuyền như trước nữa, lâu lắm rồi không làm nũng y, cô nàng sang Anh du học ba năm, cha y lại không có nhà, nên ăn mặc càng chẳng biết ý tứ gì, đặc biệt về nhà là không thêm mặc áo lót, bộ ngực thiếu nữ giờ hết sức đầy đặn cứ cọ vào tay, Lâm Tuyền không tự nhiên lắm, rụt tay lại, cầm bát quay lưng lại với Tiểu Sơ.

- Mẹ, mẹ nói Tiểu Ba đi.

Trần Tú nhú mày nói:

- Tiểu Thần là cô bé ngoan, chỉ là quá xinh đẹp, ở lại bên cạnh Tiểu Ba, sợ Thư Nhã có ý kiến.

- Mẹ, con có bảo mẹ cái đó đâu.

Tiểu Sơ phùng mang trợn má, kéo tai Lâm Tuyền, bắt y phải nhìn mình:

- Em muốn tăng lương, gấp đôi.

- Anh làm cho em cái thẻ vàng rồi cơ mà, còn chưa về nhà được mấy ngày mà đã tiêu hết rồi sao? Chuyện tăng lương khỏi nói tới nữa, anh gửi thêm tiền cho em, đừng để ba biết đấy, nếu không cả nhà bị liên lụy.

- Đó là tiền tiêu vặt anh cho em, làm sao có thể tính chung vào lương công ty? Hiện em làm thư ký cho chị Trương, lại bị anh sai đi sai lại như nha hoàn, một thân làm hai việc, lương tất nhiên phải tăng gấp đôi, em sẽ lấy một nửa ra thuê Trần Thần làm trợ lý cho em.

Lâm Tuyền đầu to như cái đầu, Trần Thần có tình cảm với y, Lâm Tuyền sao không hiểu, để cô bé xinh đẹp như thế ở bên cạnh khác gì quả bom, nhưng mà Tiểu Sơ không phải dễ từ chối, chỉ âm ừ cho qua, ăn vội ăn vàng hết bát cơm, nhân lúc Tiểu Sơ không chú ý, tọt vào phòng.

Lâm Tuyền đọc tài liệu tới rạng sáng, ngủ say tới đến khi ánh nắng chiếu vào mắt mới tỉnh lại, chuông đồng hồ đã đặt không reo, cũng không ai gọi y. Mẹ y đưa con của Tĩnh Di đi tắm nắng, trừ giúp việc ra thì không còn ai ở nhà, Lâm Tuyền ăn sáng xong tới công ty thì đã là 10 giờ, tiếp tân không thấy đầu, cô gái này sướng nhất công ty, giờ làm việc không chơi game thì buôn chuyện, định về văn phòng thì nghe thấy tiếng lao nhao ở phòng bên cạnh, thì đầu vào thấy mấy người đang vây quanh Trần Thần.

375. Q.9 - Chương 2: Trợ Lý Đặc Biệt (2)

Tiểu Sơ vừa thấy Lâm Tuyền thì đi ngay tới, dúi vào tay y một túi hồ sơ:

- Đơn xin việc của Trần Thần, anh ký đi.

Lâm Tuyền gật đầu, nhìn sang Trương Bích Quân cầu viện:

- Có nên theo trình tự tuyển dụng không? Không thể buông lỏng chế độ dùng người của công ty được.

Trương Bích Quân giang tay ra:

- Tuy nói là tới công ty thực tập, Tiểu Sơ đã nói có ý kiến đồng ý của tổng giám đốc, tôi và chị Phương với giám đốc Phiên vẫn tổ chức phỏng vấn đúng quy trình, có ghi chép ở đằng sau.

- Hả?

Con nhóc Tiểu Sơ này dám giả truyền thánh chỉ? Lâm Tuyền xem chức vụ, ghi “trợ lý đặc biệt chủ tịch”, còn thêm chữ “đặc biệt” làm cái gì? Lâm Tuyền cầm hồ sơ đập vào đầu Tiểu Sơ.

- Sao lại đánh em?

Tiểu Sơ làm bộ mặt ngây thơ vô tội.

- Về nhà anh xử lý em tới nơi tới chốn, em bàn giao công việc với Trần Thần đi.

Nhìn Lâm Tuyền xoay người về văn phòng, Trần Thần thấp thỏm hỏi:

- Có được không?

- Bảo mình bàn giao công việc rồi, còn lo gì nữa, không mau mau vào pha trà, bóp vai cho anh ấy đi.

Tiểu Sơ cười khúc khích, thì thầm vào tai Trần Thần:

- Nhưng đến tối phải về nhà nhé.

Trần Thần mặt thoáng cái đỏ dừ:

- Con quỷ, người ta tới làm việc đằng hoàng.

Thư ký hành chính Đỗ Tinh của Lâm Tuyền hồ nghi nhìn Tiểu Sơ:

- Vừa rồi cô lừa tổng giám đốc cái gì à?

- Làm gì có, anh tôi có nói gì à?

- Vậy tổng giám đốc Lâm nói về nhà xử lý cô là sao?

- Hôm qua tôi nói với anh tôi để cho cô tới phòng quản lý tài sản, tôi còn khen gần đây biểu hiện của cô ở công ty không tệ, vừa rồi cô bỏ vị trí công tác tới đây buôn chuyện, anh tôi tưởng tôi lừa anh ấy, cho nên mới nói về nhà xử lý tôi.

Tiểu Sơ cũng có bản lĩnh này, nói bậy bạ lung tung không chớp mắt y hệt Lâm Tuyền.

- Á, thật à?

Đỗ Tinh kích động hét lên, vội vàng bịt lấy miệng, hỏi:

- Thực sự cho tôi tới phòng quản lý tài sản làm việc.

Tiểu Sơ cố nín cười nói:

- Anh tôi không đồng ý, chỉ nói cô đi tới phòng quản lý tài sản, chỉ khiến tài sản càng ngày càng hao hụt, cho ra quầy tiếp tân đứng còn có thể đề cao hình tượng công ty, chuẩn bị điều cô ra đó.

- Cái gì, tôi đã đứng ở quầy tiếp tân một năm rồi, còn muốn tôi tiếp tục ra đó đứng à? Quá vô nhân đạo.

- Hay là cô xin tới bộ phận quốc tế, anh chàng nước ngoài đẹp trai lắm, chúng tôi nhìn chán rồi nên mới quyết định về nước.

- Lâm Tinh Sơ, công ty trả lương cho cô là để làm việc.

Lâm Tuyền đi ra, cầm một tập hồ sơ gõ vào cửa, lấy giọng công việc nói:

- Mấy giờ rồi hả, tôi còn đang xem tài liệu đây này, cẩn thận tôi đuổi việc các cô.

Nói xong đóng sầm cửa lại.

Tiểu Sơ bĩu môi lắm bầm:

- Không biết tự nhìn lại bản thân xem mấy giờ mới tới công ty, còn dám nói người khác.

Đem tài liệu đẩy cho Trần Thần:

- Bạn đưa cho anh ấy.

Trần Thần thấp thỏm đi tới trước cửa văn phòng của Lâm Tuyền.

Đỗ Tinh vào công ty từ năm 2002, trước tiên là làm tiếp tân, rồi được vào văn phòng nhỏ ngoài văn phòng của Lâm Tuyền làm việc, giúp Lâm Tuyền xử lý chuyện giấy tờ lặt vặt, nhưng tinh lực của Lâm Tuyền chia ra làm ba nơi, Liên hợp Tinh Hải và xí nghiệp liên quan chỉ chiếm một phần tinh lực của y. Việc dạy học ở Đh Tinh Hải không phải nặng, thời gian đều an bài vào buổi tối để tránh xung đột với công tác của y. Ngoài ra Lâm Tuyền ngày càng có ảnh hưởng với chính sách sản nghiệp trong cơ chế đổi mới, phần này mới chiếm rất nhiều tinh lực của y.

Nếu chỉ có một thư ký giúp Lâm Tuyền xử lý sự vụ thì rất vất vả, trước kia Phương Nam theo sát bên cạnh y, chẳng khác gì bảo mẫu, chắc chắn là thời gian y thoải mái nhất, về sau có Lý Lệ, ít nhất công tác cũng trôi chảy, giờ Lý Lệ điều đi làm giám đốc phòng đầu tư, Lâm Tuyền lại đau đầu.

Đỗ Tinh lắc đầu, ý bảo mình không giúp được gì Trần Thần.

Lâm Tuyền mở cửa ra từ bên trong, thấy Trần Thần đứng ngoài cửa, mỉm cười:

- Giúp anh xử lý công tác sẽ rất khổ cực, em phải chuẩn bị tinh thần.

Chăm chú nhìn nụ cười của Lâm Tuyền, Trần Thần cũng cười lại, theo y vào văn phòng:

- Em đã nghe Tiểu Sơ nói rồi, bạn ấy cứ nhất quyết kéo em tới đây, em chỉ sợ mình không làm được. Em vô dụng lắm, như cái tháp chuông ở Birmingham, anh đi rồi, em không dám ra đến cửa sổ, không dám ngồi máy bay ...

Lâm Tuyền đi tới bên cửa sổ, kéo rèm lên, vẫy tay với Trần Thần:

- Em lại đây xem đi, đôi khi đứng nhìn dòng người qua lại trên phố, sẽ khiến em sinh ra rất nhiều suy nghĩ kỳ quái.

Trần Thần dè dặt bước từng bước tới bên cửa sổ, đưa tay ra khẽ nắm lấy tay Lâm Tuyền, lúc này mới có dũng khí nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như được chứng kiến một Tĩnh Hải mà bản thân chưa hề biết, nở nụ cười kinh ngạc hết sức ngây thơ, trán dí sát vào cửa kính bị điều hòa làm mát lạnh, sợ hãi ẩn sâu trong nội tâm tan biến sạch.

Lâm Tuyền nhận lấy tài liệu trong tay Trần Thần, ngồi luôn ở bệ cửa sổ đọc.

Trần Thần trải qua một ngày hết sức mới lạ, mặc dù không phải lúc nào cũng ở trong văn phòng với Lâm Tuyền, mà bị y sai làm đủ việc, gần như suốt cả buổi chiều đều bận rộn, nhưng vui vẻ thoải mái. Hết giờ làm đi xe buýt số 13 về nhà mới cảm thấy mệt mỏi, phải làm quen với nghiệp vụ và nhân sự của Liên hợp Tĩnh Hải đã đủ nhức đầu, nhưng muốn làm trợ thủ cho Lâm Tuyền thì còn phải làm nhiều hơn thế nhiều.

Vừa mới bước vào sân thì thấy cha mình đứng ở cửa, còn bá cả và Trần Vũ lại ngồi ở phòng khách.

- Con tới Liên hợp Tĩnh Hải làm việc đấy à?

Trần Sơn nhìn con gái mình, trước nay nó luôn ngoan ngoãn nghe lời, đột nhiên lần trở về này, thường xuyên có việc làm ngoài khuôn khổ.

Trần Thần nhú mày:

- Làm sao ba biết.

Trần Vũ đi ra giải thích:

- Là chị Phương Nam gọi điện cho chị.

Tiểu Sơ suy nghĩ đơn giản là kiếm một công việc cho bạn mình, nhưng Phương Nam trưởng thành hơn, Trần Sơn đã ngăn cản con gái ông ta đi làm chỗ khác, đột nhiên Trần Thần tới Liên hợp Tĩnh Hải làm việc có thể gây ra hiểu lầm không đáng có, nên cô gọi điện báo cho Trần Vũ biết.

- Đúng thế, con tới chỗ khác không xin được việc, chỉ đành tới Liên hợp Tĩnh Hải.

Trần Thần ngênh mặt, ương bướng nói:

- Tới Lệ Cảnh muốn làm việc gì không được, sao phải qua bên đó?

- Con không thích, tới đó chả làm được gì cả.

- Tới Liên hợp Tĩnh Hải thì con làm được cái gì?

Trần Thần nhớ lại dòng người qua lại không ngớt ngoài cửa sổ, mím môi không đáp. Buổi chiều muộn Phương Nam tới văn phòng của Lâm Tuyền đem tất cả chuyện hàng ngày Lâm Tuyền giải thích cho cô biết, Trần Thần mới hiểu Lâm Tuyền chẳng có được cuộc sống thư thái của tỷ phú, ngược lại, tài phú càng làm trách nhiệm chất lên người y thêm nặng nề. Với Lâm Tuyền mà nói, một ngày nghỉ là ngày có thể kết thúc công việc sớm hơn thường lệ, là có thể về nhà ăn cơm với gia đình, sau đó được ngủ nhiều thêm một chút.

Trần Thần nắm chặt tay, nhớ lại nụ cười của Lâm Tuyền bên cửa sổ, thầm nhủ mình nhất định phải nỗ lực, để một ngày anh ấy có thể cười nhiều hơn, chìm trong thế giới riêng, chẳng để ý tới bên ngoài.

Trần Vũ nói đỡ cho cho em họ:

- Chú, chẳng phải chú luôn hoài nghi Lâm Tuyền nhắm vào Lệ Cảnh sao? Nếu Lâm Tuyền giữ Tiểu Thần ở lại bên cạnh làm việc, có thể thấy anh ấy không thiện với lương tâm.

Trần Sơn hầm hừ:

- Làm gì có loại cha nào đưa con gái mình vào miệng hổ? Tiểu Thần chưa hiểu mấy về cuộc đời, nếu Lâm Tuyền có lòng dạ bất lương thì sao?

376. Q.9 - Chương 3: Cuộc Đời Mấy Độ Tương Phùng? (1)

Trần Sơn nói thể chẳng khác nào chửi vào mặt Trần Minh Hành, Trần Minh Hành hừ một tiếng, Trần Sơn ý thức được mình lỡ lời, liền không nói nữa.

Trần Minh Hành lên tiếng:

- Mai anh muốn gặp Lâm Tuyền, về đề Thế Kỷ thành còn phải trao đổi thêm, Tiểu Thần làm việc bên đó thì không cần thông báo nữa.

Trần Thần nói gấp:

- Mai thì không được rồi, sáng sớm mai anh ấy đi La Nhiên.

- La Nhiên?

Trần Minh Hành nghĩ nửa ngày không ra địa danh đó ở chỗ nào trên đất nước:

- Chỗ đó ở đâu?

- Một huyện nhỏ ở phía đông Tây Cương, xem bản đồ có thể thấy được.

- Cậu ta tới đó làm gì?

Trần Minh Hành nghe thế mới có chút ấn tượng, càng thêm nghi hoặc:

- Nơi đó còn chưa có tàu hỏa đúng không? Nơi rừng thiên nước độc như thế có mỏ vàng cũng không đáng để cậu ta đi. Cháu có theo không?

Trần Thần ủ rũ nói:

- Hôm nay cháu mới đi làm còn chưa quen nghiệp vụ.

.....

Cùng lúc đó Thư Nhã tan ca là đi sang gọi Lâm Tuyền về, Phương Nam giao cho cô trọng trách này để Lâm Tuyền không thể vui đầu vào công việc, vì mai Lâm Tuyền đi rồi, nên cùng Phương Nam đi đón Tiểu Tư Vũ, bốn người ra nhà hàng ăn cơm.

Thư Nhã nhìn chăm chăm Lâm Tuyền, giọng chất vấn:

- Nghe nói tiểu tình nhân của anh trở lại bên cạnh anh rồi hả?

Lâm Tuyền không trả lời, gấp một miếng thịt kho tàu cho vào bát, cắn chấy mở ra ngoài, ăn rất là ngon lành.

- Mất mặt vì anh.

Thư Nhã chẳng thèm để ý tới ý, quay sang nói chuyện với Phương Nam:

- Lần trước em và anh ấy đi ăn cơm Tây, phục vụ ra hỏi ăn gì, anh ấy hỏi :” Nơi này có thịt kho tàu không?“, phục vụ lễ phép nói :” Thưa anh, đây là nhà hàng đồ Tây.” Anh ấy lại hỏi :” Nơi này có thịt bò kho không?“, phục vụ lễ phép nói :” Thưa anh, đây là nhà hàng đồ Tây.“, anh ấy hỏi tiếp :” Thế có thịt dê kho không?“, phục vụ mất kiên nhẫn :” Thưa anh, xin lỗi, chỗ chúng tôi là nhà hàng Tây, làm gì có thịt bò kho? Cả thịt dê kho, lợn kho, chó kho đều không có.” Thế mà anh ấy còn hết sức nghiêm nghị nói :” Không có thịt kho tàu, thịt bò kho cũng chẳng có, thế mà dám mở nhà hàng, cười rưng rưng mặt.” Quản lý nhà hàng thấy cô gái to tiếng với khách vội vàng chạy ra xin lỗi. Chị nói xem cô phục vụ kia chỉ khinh miệt liếc nhìn cái giày vải của anh ấy một cái, mà bị anh ấy chỉnh cho như thế, anh ấy trở nên quá quắt như vậy từ khi nào?

Nhìn Thư Nhã đóng giả điệu bộ của cả Lâm Tuyền và cô phục vụ diễn lại cảnh đó một lượt, Phương Nam cười thiếu điều phun thức ăn ra ngoài, vội lấy khăn ăn nhỏ thức ăn trong miệng ra:

- Em cũng chẳng tốt đẹp gì cả, nhân lúc chị đang nhai kể chuyện này làm gì?

Tiểu Tư Vũ kéo tay Lâm Tuyền hỏi:

- Ba ơi ba, mẹ nhỏ kể chuyện gì, con nghe không hiểu.

- Đã bảo không được gọi là mẹ nhỏ.

Thư Nhã nghiêm mặt lại dọa Tiểu Tư Vũ.

Tiểu Tư Vũ thè lưỡi ra, không sợ sự uy hiếp của Thư Nhã:

- Thế gọi là mẹ lớn thì mẹ nhỏ vui hơn sao?

Thư Nhã tức phát điên, đứng dậy muốn bắt cô bé, Tiểu Tư Vũ cười khanh khách chui tọt vào lòng Lâm Tuyền:

- Ba, mẹ nhỏ bắt nạt con kìa.

Lâm Tuyền đưa đũa ra, đánh bàn tay vươn tới của Thư Nhã, đằng hoàng nói:

- Tư Vũ nó gọi không sai.

- Sai thì không sai, nó nói thế làm em có cảm giác đi với anh giống như làm vợ nhỏ vậy.

Thư Nhã liếc qua mặt Phương Nam, Phương Nam đỏ mặt quay đi chỗ khác. Thư Nhã phì cười hung dữ nhéo tay Lâm Tuyền, Lâm Tuyền cố nhịn đau không kêu ra tiếng, đây gọi là đau đón trong hạnh phúc, phải rang mà chịu.

.....

Lâm Tuyền tới La Nhiên là vì Lâm Cẩm Nam muốn tận dụng giấy phép tài chính mà Liên hợp Tỉnh Hải mới có, thành lập cơ cấu tài chính nhỏ, làm bước cuối cùng chuẩn bị thành lập ngân hàng nông thôn.

Hiện quỹ Tây Trạch chỉ có chức năng cấp tiền, không có quyền thu hút tiền gửi của công chúng, muốn tồn tại hoàn toàn dựa vào đầu tư tài chính của Đông Đô và Liên hợp Tỉnh Hải, muốn đột phá giới hạn này, cần chuyển hình hoạt động, song trong thời gian ngắn chướng ngại luật pháp rất khó vượt qua.

Lâm Tuyền tới La Nhiên gần một tuần, quay về Tỉnh Hải còn chưa nghỉ chân đã phải tới thủ đô tham dự cuộc họp hai ngày. Con gái Phan Xuân Bình bị cảm, hần lo nơm nớp suốt ngày, Quách Bảo Lâm trêu kiếp này của lão Phan bị hai nữ nhân nuốt sạch rồi. Phan Xuân Bình không đi được, Lâm Tuyền đành phải đem Trần Thần theo.

Đi qua đại sảnh sân bay, Phương Nam phát hiện sắc mặt Trần bất thường, lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ?

- Không sao ạ.

Trần Thần lắc đầu, rụt rè bước đi cứ như đang đi trên mép vực.

Lâm Tuyền đưa ngón út ra:

- Cho em mượn mộn ngón tay này.

Trần Thần nhìn Phương Nam một cái, má hồng lên, song vẫn đưa tay ra nắm lấy ngón út của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền giải thích Phương Nam đang tròn mắt nhìn:

- Tiểu nha đầu này có chứng sợ độ cao, thời gian cấp bách, nên không thể đổi sang đi tàu hỏa.

Ngón út của Lâm Tuyền có ma lực kỳ dị, ngồi trong khoang thương vụ rộng rãi, Trần Thần lần đầu tiên nhìn mặt đất từ trên không cao vạn dặm. Phương Nam ghé vào tai Lâm Tuyền nói nhỏ:

- Cần thận để Thư Nhã biết thì cậu khổn đồn.

- Tiểu Sơ kể là chính chị cổ động Trần Thần tới công ty làm, sao giờ lại nói lời vô trách nhiệm như thế?

- Tôi làm sao biết tiểu nha đầu này dựa dẫm vào cậu như thế, nhìn cái mặt hớn hở của nó kìa, đâu giống chứng sợ độ cao.

Lâm Tuyền nhăn mặt lại, làm vẻ đau đầu vô cùng:

- Thừa nhận đi, chị ghen rồi.

Phương Nam lườm y một cái, sóng mắt lưu chuyển, tình ý trong đó khiến Lâm Tuyền ngất ngây.

Lâm Tuyền nhận được thông báo dự họp thì không kịp đặt vé ở khoang hạng nhất nữa, khi tới sân bay cũng hơi muộn, các hành khách khác đã lên máy bay rồi, Lâm Tuyền không chú ý lắm tới chi tiết nhỏ, có chỗ ở khoang thương vụ mà ngồi đã là may mắn lắm rồi.

Sự khác biệt giữa khoang thương vụ và khoang bình thường là gì? Đó là các cô tiếp viên không bao giờ gọi hành khách kiểu “Này”, trong tay các cô luôn có danh sách đăng ký chuyến bay trong ngày. Một cô tiếp viên đẩy xe đồ uống tới bên cạnh Lâm Tuyền, nở nụ cười thân thiết:

- Xin chào, anh Lâm, không biết anh muốn uống loại nước gì?

Lâm Tuyền lấy một ly rượu vang, rút tờ báo ngó qua, không có tin tức nào đang chú ý, thấy Phương Nam chuyển TV sang kênh National Geographic xem say xưa, liền hạ thấp ghế xuống, nghiêng đầu sang xem cùng cô.

Đột nhiên có cô gái đeo kính đen che đi gần nửa khuôn mặt quay sang nhìn Lâm Tuyền:

- A là anh thật à?

Đó là tiếng hô chứa đựng niềm vui vô bờ của đôi tình nhân sau bao ngày xa cách gặp lại.

- Ồ, trùng hợp quá, sao cô cũng ngồi khoang này?

Dù chiếc kính đen che đi phần lớn khuôn mặt, nhưng chỉ chiếc cằm nhỏ nhắn và làn môi mềm mại cười đặc biệt đó đủ làm Lâm Tuyền nhận ra là ai.

- Anh vẫn nhận ra tôi sao?

Giọng nói vui mừng của Trần Phi Lăng giống như dòng nước trong mát chảy qua tim mỗi người nghe được, cô bỏ kính xuống, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ, đôi mắt long lanh đa tình:

- Ôi chị Phương Nam cũng có ở đây à? Lần này em về Tỉnh Hải, không được gặp mọi người còn đang thấy tiếc.

- Lâu quá rồi mới gặp nhau.

Phương Nam tất nhiên biết Trần Phi Lăng về Tỉnh Hải, dù không có hoạt động gì, song báo chí vẫn đưa tin. Dù sao Quách Bảo Lâm cũng là ông chủ lớn trong giới truyền thông, giải trí Bắc Thần của hân rất muốn kéo Trần Phi Lăng về dưới cờ của mình.

Triệu Tĩnh còn lấy việc này ra than phiền với Phương Nam, chỉ là không biết kết quả thế nào. Thầm nghĩ có lẽ Trần Phi Lăng lần này về tiếp xúc với Bắc Thần.

377. Q.9 - Chương 4: Cuộc Đời Mấy Độ Tương Phùng? (2)

Trần Phi Lăng và chị Lâm đi vội, không đặt được khoang hạng nhất, không ngờ rằng vì thế mà gặp được Lâm Tuyền trên máy bay. Chị Lâm cũng không ngờ Lâm Tuyền lại ngồi ở khoang này:

- Gặp lại ngài Lâm thế này, đúng là chỉ có thể nói bằng hai chữ “cơ duyên”.

Trần Phi Lăng vừa tháo kính xuống lập tức xung quanh xôn xao, Lâm Tuyền lúc này nào dám tỏ ra thân thiết với cô, chỉ cười khê:

- Trần tiểu thư mà không đeo kính lên thì máy bay sẽ bị lệch đấy.

Trần Phi Lăng nhướn miệng cười, chưa kịp nói gì đã có mấy fan hâm mộ phần khích chạy tới xin chữ ký, cô biết Lâm Tuyền không thích bị giới truyền thông chú ý, cố gắng kiềm chế bản thân không nói chuyện với y.

Chị lâm gọi tiếp viên hàng không, nhờ họ giúp duy trì trật tự. Chuyến bay đó Trần Phi Lăng tốn quá nửa thời gian ký tên cho fan hâm mộ, thi thoảng kín đáo quay sang cười với Lâm Tuyền.

Trần Thần gặp thần tượng, song hết sức rụt rè, chui đầu qua cánh tay Lâm Tuyền, đưa ra một cuốn sổ nhỏ, nói:

- Xin hộ em với.

Lâm Tuyền nhân lúc tiếp viên đưa thực đơn, nhờ chuyển quyển sổ cho Trần Phi Lăng ký tên.

Quyển sổ trả về, bên có thêm dòng chữ gọn gàng xinh xắn:” Gặp lại ở cổ hương, sau này có lẽ phải vài năm mới có cơ hội gặp nhau, cùng uống chén rượu sum vầy được không?” Vài dòng chữ ngắn ngủi đã thể hiện nhớ nhung vô tận.

Lâm Tuyền liếc nhìn Phương Nam đang định xé trang giấy đó đi không trả lời, Phương Nam đã kịp nhìn thấy, mày nhướn lên ngăn Lâm Tuyền lại, khéo mắt ẩn chứa nụ cười:

- Tôi cũng tin vào cơ duyên, chúng ta còn chưa cảm ơn bữa chiều đãi ở Venice đâu.

Lâm Tuyền mới yên tâm viết :” Giúp tôi chuẩn bị một cái kính râm được không?”

Trần Phi Lăng trả lời bằng một mặt cười, sau là số di động.

Trần Thần thấy hai người bọn họ thư qua thư lại, thò đầu nhìn, nhưng trang giấy bị Lâm Tuyền xé đi cho vào túi, cô nàng bực bội phùng má lên, Lâm Tuyền khép mắt lại vờ ngủ.

Máy bay hạ cánh, Lâm Tuyền vẫn ngồi im tại chỗ, Trần Phi Lăng đi qua bên cạnh y để lại làn hương thơm ngát.

Ăn cơm ở sân bay xong, Lâm Tuyền nhận được điện thoại của thư ký quốc vụ, nói thủ tướng có 15 phút trống vào buổi tối, hỏi chuyện tình hình phát triển của quỹ Tây Trạch. Trước đó, Lâm Tuyền lấy danh nghĩa Khuê nghiệp California đầu tư vào quỹ Tây Trạch 100 triệu, giúp phạm vi hoạt động xã giáo dục mở rộng sang các huyện bên.

Từ khi sản nghiệp năng lượng mới bùng nổ, tập đoàn Đông Đô không nhiều tiền như Liên hợp Tỉnh Hải nữa, Khổng Lập Dân vẫn đầu tư vào quỹ Tây Trạch 50 triệu, bản thân ông từ bỏ hết mọi chức vụ ở Đông Đô, giao lại công việc thường ngày của tập đoàn cho tầng cấp quản lý, ông ta thay Lâm Tuyền làm chủ tịch quỹ Tây Trạch, điều hành công tác của nó.

Cuộc đàm phán với tập đoàn Tứ Quý kéo dài suốt một năm đã kết thúc, Thực nghiệp Tinh Hồ nắm quyền khống chế cổ phần của Tứ Quý, tiến hành chỉnh hợp nghiệp vụ của Tứ Quý và Tú Thủy Các vào làm một, Cổ Lương Vũ đảm nhận chức tổng giám đốc tập đoàn Tứ Quý, Từ Kiến sẽ kiêm nhiệm chức tổng giám đốc Tinh Hồ do hấn để lại, vén màn Tinh Hồ quay trở lại Thiên Tinh Hồ.

Tham gia xong hội nghị của cục năng lượng, Lâm Tuyền không đi đâu nữa, về phòng cẩn thận sắp xếp lại thông tin về quỹ Tây Trạch, nhận được điện thoại của văn phòng thủ tướng xác nhận lịch trình, sau đó tới nhà khách Tây Sơn gặp thủ tướng, khi trở về đã là gần 1 giờ sáng. Lâm Tuyền tiếc nuối nói:

- Xem ra phải tới mai mới có thể cảm ơn lại bữa chiều đãi của Trần Phi Lăng ở Venice rồi.

- Thế thì không được rồi, mai Trần Phi Lăng có hoạt động từ sáng sớm.

- Vậy thì phải đợi lần sau vậy.

Lâm Tuyền lấy tờ giấy vẫn giữ trong túi ra:

- Chị gọi điện xin lỗi hộ em đi, tiếc quá, tiểu nha đầu còn đợi cô ấy ký tên đó.

Lâm Tuyền đi vào xe thương vụ của tập đoàn Tứ Quý, Phương Nam khẽ lắc đầu, Lâm Tuyền và Trần Phi Lăng có duyên nhưng không có phận, cô đứng ở cửa xe gọi điện, còn tưởng là số của chị Lâm, không ngờ Trần Phi Lăng nhận điện, cô giải thích nguyên nhân rồi hẹn lần sau.

Phương Nam vào xe, trả số di động của Trần Phi Lăng cho Lâm Tuyền, di động của cô lại vang lên, lấy ra xem thấy số lạ, ấn nghe thì có giọng của chị Lâm báo:

- Phi Lăng đã hủy bỏ hoạt động ngày mai, nói dối là bị bệnh, cô ấy đợi ở khách sạn nửa ngày rồi ...

Phương Nam không ngờ cô gái này lại si tình như vậy, quay sang thấy Lâm Tuyền đang đọc tài liệu, khẽ chọc y một cái, bịt ống nghe nói:

- Trần Phi Lăng vẫn chờ điện thoại của cậu đấy.

Lâm Tuyền ngơ ngơ nhìn Phương Nam, Phương Nam tức giận nhéo y một cái:

- Cái cục bằng này sao lại làm người ta nhưng nhớ thế chứ. Trần Phi Lăng đã bỏ hoạt động ngày mai, vẫn cầm điện thoại đợi cậu đấy.

Cô rất lấy làm lạ sao bản thân thản nhiên như thế, không có chút ghen tuông nào.

Lâm Tuyền trầm ngâm:

- Chắc là mời họ ăn khuya không bị truyền thông bắt được đâu nhỉ.

Phương Nam lườm y một cái, ý bảo cậu còn chút lương tâm:

- Tôi cũng đang đói, rất nhớ món bánh trôi ở Quốc Khánh Môn, tôi hẹn bọn họ tới đó.

Hai bên gần như cùng lúc tới Quốc Khánh Môn, phải thừa nhận nụ cười của Trần Phi Lăng khiến không ai có thể quên được, làm lòng người mát dịu. Tuy khó tránh khỏi xao động trước sự mê hoặc của Trần Phi Lăng, song Lâm Tuyền càng tán thưởng vẻ đẹp thuần túy đó hơn, vừa muốn thân cận, lại vừa muốn giữ khoảng cách, ở bên cạnh Trần Phi Lăng luôn thoải mái dễ chịu, nhưng lại không có khoắc khoải nhớ nhung khi xa cách, Lâm Tuyền thực sự thích Trần Phi Lăng, nhưng không có dự vọng chiếm hữu.

Lâm Tuyền nghĩ khuya thế này rồi, không cần lo bị giới truyền thông bắt được, sóng vai đi bên cạnh Trần Phi Lăng nói chuyện, hai người có rất nhiều sự đồng cảm với nhau ở nhiều mặt, trò chuyện vui vẻ thân thiết, không ngờ rằng có một phóng viên báo Tây Kinh cũng tới Quốc Khánh Môn ăn khuya, nhìn thấy cảnh Lâm Tuyền và Trần Phi Lăng ghé đầu thì thầm với nhau, lập tức đưa máy ảnh lên ...

Đoàn người Lâm Tuyền hoàn toàn không hay biết có phóng viên theo đuôi, đi vào một cửa hàng đồ biển.

Phương Nam vừa đi vừa thảo luận cách ăn cua với Trần Phi Lăng:

- Nhà hàng này đều chọn cua bốn tháng trở lên, nặng chừng nửa cân, thịt ngon và thơm, tôi còn chuyên môn thỉnh giáo nhà bếp cách làm cua cay, nói trước tiên phải rửa đều mỡ, sau đó xào lửa nóng thật nhanh, chỉ chừng ba phút là được ...

Lâm Tuyền nghe thấy Trần Thành đi sau lưng mình nuốt nước bọt ừng ực, lòng căm ghét: "Mấy cô gái này đều là động vật ăn thịt cả sao?"

Có câu nam ăn tôm nữ ăn cua, thường nam nhân thích uống chén to cần miếng lớn, chẻ ăn cua phiền phức, Lâm Tuyền cũng thế, y và Tiểu Tư Vũ rất giống nhau, thích ăn thịt cả tảng, cắn vào ngập cả răng mới sảng khoái, có điều ở vấn đề ăn gì, đi với Phương Nam thì y có rất ít quyền phát ngôn. Vả lại nhà hàng này nổi tiếng với món cua cay, Phương Nam cực kỳ thích ăn, hiếm khi gặp người cùng sở thích, tất nhiên không thể trái ý cô.

Phục vụ dẫn bọn họ vào bàn, Phương Nam chỉ gọi duy nhất món cua cay, Phương Nam say sưa kể ăn cua xong, có thể lấy vật liệu trong chảo và thịt cua vụn cho vào vỏ ốc rang lên, thành món ốc xào cay. Ăn xong ốc xào cay, dùng vỏ đó cho nước canh, đầu hũ, nấm, sẽ có nồi lẩu rất ngon.

Lâm Tuyền thì thầm thề sau này không bao giờ ăn món ốc nhồi cua nữa, ai mà biết được cua trong đó có phải nhà hàng gỡ đồ thừa của khách khác nhồi vào không.

378. Q.9 - Chương 5: Scandal.

Chỉ chốc lát sau từng đĩa cua đỏ rực, mùi hương ngào ngạt được đưa lên. Bốn cô gái đều đều vừa ăn vừa suýt xoa, Lâm Tuyền thì ngồi uống bia. Tối thế này rồi uống bia xuống không tốt, xung quanh lại toàn những người biết quan hệ giữa cô và Lâm Tuyền, cô rờ thịt cua cho vào đĩa của Lâm Tuyền, nhưng Lâm Tuyền ăn lấy ăn để như bò nhai cỏ, Phương Nam không rờ kịp, nên rờ được một con thì ngồi ăn, kệ Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền thừa nhận, thực sự nếu không phải thấy phiền toái, món cua cay này vị rất tươi ngon, thịt vào miệng ngọt lại cay, chấm với gia vị có dấm gừng, càng dậy mùi mà không hề mất vị tươi của thịt.

Trừ thảo luận cách ăn cua, bọn họ nhanh chóng nói tới chuyện mấy hôm trước Trần Phi Lăng về Tĩnh Hải, quả đúng như Phương Nam suy đoán, Trần Phi Lăng có tiếp xúc với Bắc Thần. Chị Lâm kể:

- Lần này Phi Lăng muốn đổi công ty quản lý, chủ yếu vì muốn đi học, mà bên Bắc Thần không an bài thời gian chặt chẽ, thực sự không còn cách nào khác đành tự thành lập công ty quản lý thôi.

Phương Nam ngạc nhiên hỏi:

- Trần tiểu thư không phải định tới Đh Tĩnh Hải học đấy chứ?

- Chị Phương Nam gọi em là Phi Lăng là được rồi.

Trần Phi Lăng nói:

- Em là người quyền luyến nhà, tất nhiên về Tĩnh Hải học.

- Đh Tĩnh Hải làm gì có khoa nghệ thuật chứ?

Lâm Tuyền cảm thấy kỳ quái, sao Trần Phi Lăng lại chọn cái đại học hạng hai:

- Trừ biểu diễn nghệ thuật ra, cuộc đời không đạt được gì cả thì quá bi ai.

Trong mắt Trần Phi Lăng ánh lên ý cười tinh nghịch:

- Tôi sẽ chọn khóa khác.

Chị Lâm giải thích:

- Phi Lăng tuy vào giới biểu diễn rất sớm, xong khóa trình đại học đã học xong cả rồi. Lần này lựa chọn khóa trình nghiên cứu sinh.

- Nghiên cứu sinh à?

Lâm Tuyền chớp mắt thốt lên khoa trương:

- Thế này các vị giáo sư ở ĐH Tĩnh Hải tranh nhau võ đầu mất.

- Tôi làm học sinh của anh nhé?

Trần Phi Lăng chuyển đôi mắt trong veo sang nhìn Lâm Tuyền.

“Khực!” Lâm Tuyền vừa mới ột miếng thịt cua vào miệng, bị Trần Phi Lăng ột câu này, miếng thịt tọt ngay vào cổ họng, ho sặc sụa, chảy hết nước mắt, cuống quýt lấy chai bia tu liền một hơi nửa chai, một lúc sau mới bình thường lại.

Trần Phi Lăng thấy Lâm Tuyền ngen tím mặt, vẫn chưa nói được gì, chớp mắt vô tội hỏi Phương Nam:

- Em có đáng sợ tới mức ấy không?

- Tin tức của cô làm ai đó khó tiêu hóa đấy.

Phương Nam thích thú nhìn Lâm Tuyền bị bêu xấu:

Lâm Tuyền liên tục xoa tay:

- Tôi tới ĐH Tĩnh Hải dạy học chỉ là lừa dối trộm danh thôi, thêm vào ĐH Tĩnh Hải muốn lừa kinh phí của công ty tôi, chẳng qua bên muốn đánh bên chịu đòn, lợi dụng lẫn nhau. Nếu nói tới học vấn, cô mà theo tôi sẽ hối hận, huống hồ tôi còn chưa có tư cách hướng dẫn nghiên cứu sinh.

Trần Phi Lăng mỉm cười:

- Tôi chỉ thuận miệng nói thể thôi, sao anh vội giải thích thế.

Lâm Tuyền không dám dây dưa vấn đề này nữa, ăn khuya xong, ai nấy về khách sạn của mình.

Lâm Tuyền rời nhà hàng hoàn toàn không chú ý thấy phóng viên ngồi cách đó một bàn vẽ mặt kích động thế nào. Mẫn cảm nghề nghiệp khiến hắn nhận ra Lâm Tuyền chính là chàng thanh niên mấy năm trước cùng Trần Phi Lăng gây xôn xao dư luận, lần này rồi sẽ oanh động thế nào đây, tiếc là hai người bọn họ đi xe riêng về các hướng khác nhau, nếu có ảnh bọn họ vào cùng một cái xe trong lúc đêm hôm khuya khoắt thế này thì độc giả càng có sức tưởng tượng.

Hắn cùng đồng nghiệp vừa nhận điện thoại tới nơi chia nhau theo hai chiếc xe, bản thân hắn theo Lâm Tuyền tới khách sạn thuộc tập đoàn phú quý.

Lâm Tuyền ngủ không sâu, thức dậy rồi lười nhác ngồi ở đầu giường xem sách, đợi tới khi Phương Nam gọi điện tới mới đi đánh răng rửa mặt, rồi cùng cô đi ăn sáng. Ra quầy tiện tay rút một tờ báo, Lâm Tuyền lập tức sững người, tiếp đó mặt âm trầm bảo Tiền Vệ Quốc:

- Đi tra ngay xem chuyện này là sao?

Trần Thần thò đầu nhìn, tiêu đề trang nhất tờ báo không ngờ là “Trần Phi Lăng và nam nhân thần bí lần nữa hiện thân, doanh nhân họ Lâm chính là ông chủ đằng sau tập đoàn Tứ Quý”, phía dưới là ảnh Lâm Tuyền và Trần Phi Lăng ghé đầu thì thầm với nhau, để tăng thêm hiệu quả, những người xung quanh như Phương Nam, Trần Thần đều bị xử lý ảnh làm mờ đi.

Những năm qua Lâm Tuyền có thể nói là cố ý trốn tránh truyền thông, Liên hợp Tĩnh Hải ở phương diện này rất cẩn thận, Tiền Vệ Quốc không hiểu nguyên nhân, có lẽ xuất phát từ tính cách cố chấp của Lâm Tuyền chưa biết chừng. Khác với lãnh đạo cao cấp khác, năng lực Tiền Vệ Quốc ở các phương diện rất bình thường, điểm này quyết định hắn làm việc ít suy nghĩ hơn người khác, nhưng tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của Lâm Tuyền.

- Hiện giờ các minh tinh thích lấy mấy vụ scandal này, hôm qua chúng ta đi rất kín đáo, cũng không phát hiện ra điều gì, phải chăng ...

Tiền Vệ Quốc do dự nói:

- Không có chứng cứ thì đừng nói như thế, tôi không tin chuyện như anh nghĩ.

Phương Nam quyết đoán cắt ngang lời hắn, cô không rõ Lâm Tuyền nghĩ thế nào, nhưng biết rõ đây là chuyện y cực kỳ kiêng kỵ:

- Đi tra xem phóng viên báo Tây Kinh làm sao biết thân phận của Lâm Tuyền là đủ.

Lâm Tuyền bình tĩnh lại, thở ra một hơi, xoa tay:

- Bỏ đi, chúng ta ăn sáng, không hơi đâu đi so đo với đám phóng viên ấy.

- Khả năng bị người ta theo dõi tới khách sạn rồi.

Phương Nam hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào việc sự liên quan của Trần Phi Lăng:

- Tôi sẽ đi hỏi giám đốc trực ban.

Lâm Tuyền gật đầu, cũng thấy mình đã quá mẫn cảm, ngồi xuống bàn xem tờ báo thật kỹ, bộ não của Lâm Tuyền chỉ cần cái gì lọt vào mắt là nó tự động chụp lại như máy ảnh, y nhắm mắt tái hiện toàn bộ hình ảnh nhà hàng tối hôm qua :

- Từ góc độ chụp này, ừm, chắc chắn phải ở bàn góc trái của mình, bàn này là đôi tình nhân không phải, bàn kia, đúng là hắn ... Để xem nào, áo khác của hắn đặt trên bàn, à thấy rồi, dưới áo khoác là máy ảnh, về

mặt của hắn không phải là phóng viên nhận ra chúng ta ... Chị đi tra một chút cũng được, nếu thấy không có quan hệ gì, hỏi hắn xem có muốn tới Liên hợp Tỉnh Hải làm việc không?

Trần Thần tò mò hỏi:

- Liên hợp Tỉnh Hải thuê loại người ấy làm gì?
- Qua được con mắt của anh ..

Lâm Tuyền lấy hai ngón tay chỉ vào mắt mình:

- Tức là nhân tài.

Trần Thần hơi chề môi ra, Lâm Tuyền đôi lúc tự tin một cách cuồng ngạo.

Phương Nam thấy Lâm Tuyền nói thế thì biết y không để chuyện này vào trong lòng, có điều thân phận của Lâm Tuyền dễ dàng bị truyền thông dò ra, phải tra xét cho kỹ, cô không ăn sáng nữa, cùng Trần Thần đi tìm giám đốc khách sạn tra xét.

Chuyện hóa ra rất đơn giản, phóng viên kia hỏi được tin tức của bọn họ từ chỗ tiếp tân, thực ra tiếp tân chẳng biết gì, chẳng qua thấy ban giám đốc đều tỏ ra hết sức xun xoe với Lâm Tuyền, thì bàn tán suy đoán y chính là ông chủ mới qua lần chỉnh hợp tập đoàn Từ Quý lần này, với giới truyền thông thế là đủ, bọn họ chỉ cần đề tài hấp dẫn, có gì hơn mỹ nhân và đại gia?

Lâm Tuyền lấy bánh bao chấm cháo ăn ngon lành, còn húp cặn bát cháo mới ngược mắt lên nhìn giám đốc khách sạn trán toát mồ hôi đứng trước mặt:

- Đây khả năng là sự cố ngoài ý muốn, cũng có khả năng do khách sạn lơ lửng quản lý. Chuyện thường ngày của khách sạn tôi không quản tới, không quan tâm tới nó có vấn đề tồn tại gì, cái gì thiếu sót, đó là vấn đề người quản lý như các anh phải suy nghĩ, viết một bản báo cáo nộp lên tổng bộ.

Rồi bỏ lại viên giám đốc mặt mày xám xịt đi ra ngoài.

Lâm Tuyền sẽ trở về Tỉnh Hải trước buổi trưa, trên đường ra sân bay Trần Phi Lăng gọi điện tới:

- Chị Phương Nam, Lâm Tuyền có ở bên cạnh chị không?

Phương Nam đưa di động cho Lâm Tuyền, Lâm Tuyền nhận lấy điện thoại, liền thấy giọng nói đầy áy náy của Trần Phi Lăng:

- Xin lỗi, tôi không muốn gây phiền toái cho anh ...
- Cô phải chuẩn bị cho tôi thật nhiều kính râm để tôi tránh mặt bọn họ.

Lâm Tuyền cười ha hả, giọng nói tội nghiệp của Trần Phi Lăng làm y cảm thấy thương:

- Tôi không thích xuất hiện trước giới truyền thông, có điều thi thoảng được nổi tiếng cũng tốt, mà rắc rối của cô nhiều hơn tôi đấy.
- Tôi quen rồi, bọn họ không có này thì tìm có khác thôi, thân ở giới biểu diễn, phải chấp nhận chuyện ấy.

Trần Phi Lăng thở phào:

- Tôi từng nghĩ, sau này giải nghệ rồi, sẽ tới một nơi không ai nhận ra mình, sống cuộc sống bình yên.

Giọng nói có chút cô đơn mệt mỏi của Trần Phi Lăng làm Lâm Tuyền nhớ tới lần đầu gặp cô ở Chung cư Đàn Sơn, chính âm thanh tịch tịch đó làm người ta say mê.

379. Q.9 - Chương 6: Tiến Tới Đi Thư Nhã (1)

Trong một ngôi biệt thự bên hồ vị danh, Lục Băng Thiển vừa chạy bộ buổi sáng về, mặt lấm tấm mồ hôi, giúp việc đi tới hỏi bà ta ăn sáng trước hay tắm trước, Lục Băng Thiển vì chuyện này mà suy nghĩ một lúc, hỏi:

- Nhạc Nhạc ăn sáng chưa?
- Nó tới gần sáng mới về, lúc này làm sao đã dậy được.

Thẩm Tại Tinh từ trên cầu thang đi xuống:

- Chúng ta không cần đợi nó nữa, ăn sáng trước đi rồi còn tới công ty, anh nghĩ không ra, sao em lại để hạng mục Xuân Giang cho nó phá phách như vậy.
- Ai mà sinh ra đã biết kinh doanh chứ?

Lục Băng Thiển bảo giúp việc lấy báo hôm nay, thản nhiên nói với chồng:

- Để nó làm hỏng việc, chẳng phải anh có cố giáo huấn nó à?
- Có em bảo vệ, ai giáo huấn nổi nó?

Thẩm Tại Tinh bất lực nói, đang đợi vợ biện giải thì thấy vợ đứng sững đó như bị điểm huyết, mặt không còn chút máu nào, hốt hoảng đi tới:

- Sao thế, Băng Thiển, sao sắc mặt em khó coi thế?
- Không sao cả.

Lục Băng Thiển luống cuống cuộn báo lại:

- Em hơi chóng mặt, mời bác sĩ Tào tới giúp em đo huyết áp ...

.....

Lâm Tuyền xuống máy bay, hôm nay là cuối tuần, Thư Nhã đi cùng xe của Quý Vinh tới sân bay đón bọn họ.

Lâm Tuyền hơi chột dạ, không biết Thư Nhã có xem báo không, thấy vẻ mặt cô bình thường liền coi như không có chuyện gì xảy ra. Theo thông lệ, Lâm Tuyền đi gặp Cảnh Nhất Dân trao đổi cuộc gặp với thủ tướng, tới chiều nhận được điện thoại của Quách Bảo Lâm:

- Tiểu Ba, mày ở đâu đấy, chiều có rảnh ăn cơm cùng không?

Lâm Tuyền nhớ tới chuyện Trần Phi Lăng tiếp xúc Bắc Thần, vốn không định đi, nhưng lúc này Thư Nhã có nói nhớ Triệu Tĩnh, mình mà trốn tránh chẳng phải làm người ta càng nghi ngờ? Liền hẹn chiều ăn cơm với nhau.

Khi ăn cơm, nhân lúc Thư Nhã và Triệu Tĩnh đi trang điểm lại, Quách Bảo Lâm cười nói:

- Tiểu Ba, anh em bao năm với nhau, mày muốn gì nói huych toẹt ra, có cần gây scandal nhắc khéo tao không?
- Mày biết rồi à?

Quách Bảo Lâm thở dài:

- Mày cứ nói tao không chịu làm việc đảng hoàng, nhưng bây giờ suốt ngày đọc tin đồn đại là một hạng mục công tác trọng yếu của tao. Trần Phi Lăng là nghệ sĩ Bắc Thần trọng điểm chú ý, cô ấy muốn về Tĩnh Hải học tập, khả năng có ý rút khỏi giới biểu diễn, nếu như vậy Bắc Thần còn ký hợp đồng với cô ấy làm gì nữa? Không ngờ đây lại là bài của bọn mày! Để tao an bài cho, đảm bảo cho bà lớn bà nhỏ của mày không phát hiện nổi.

Lâm Tuyền giật mình ngó quanh, chỉ sợ Thư Nhã nghe thấy, dù cảm giác Thư Nhã đã chấp nhận chuyện của mình và Phương Nam, song với bất kỳ ai, chẳng dễ chịu khi chia sẻ người mình yêu:

- Xéo đi, bà lớn bà nhỏ cái gì. Hôn lễ của mày và Triệu Tĩnh thế nào, tuần trăng mật an bài ra sao, có cần tao giúp không?

- Chuyện của tao không cần mày lo.

Quách Bảo Lâm không cho Lâm Tuyền đánh trống lảng:

- Rốt cuộc mày có muốn Trần Phi Lăng về Tĩnh Hải không?

- Chuyện Bắc Thần cũng chẳng tới lượt tao lo.

Lâm Tuyền sao dễ bị mắc bẫy Quách Bảo Lâm như thế, nhìn thấy trong cửa kính bóng Thư Nhã và Trần Phi Lăng đi về phía họ, nâng ly rượu lên nháy mắt với Quách Bảo Lâm.

- Hai người thảo luận chuyện gì mà cười gian thế hả?

Triệu Tĩnh ngờ vực nhìn hai người bọn họ:

- Làm gì có, chuyện kinh doanh thôi.

Lâm Tuyền cười ha hả:

Thư Nhã bĩu môi:

- Còn chuyện gì ngoài chuyện Trần Phi Lăng, từ lúc Lâm Tuyền xuống máy bay, tôi thấy mắt anh ấy lảo liên như trộm rồi.

“Khụ khụ khụ...” Hai ngày liên tiếp Lâm Tuyền bị sặc, nuốt vội rượu xuống, hỏi:

- Té ra em biết rồi à?

Thư Nhã ngồi xuống, làn thu ba liếc sang, nhạo báng nói:

- Bạn trai của mình và nữ minh tinh gây ra scandal, nếu là người biết cuối cùng, chẳng phải quá đáng thương?

Quách Bảo Lâm đứng dậy, kéo tay Triệu Tĩnh nói:

- Ở đây không còn chuyện gì của bọn tao nữa, việc mày nói tao khắc ghi trong lòng.

Lâm Tuyền thấy Quách Bảo Lâm muốn chuồn, trước khi đi còn đổ thêm dầu vào lửa, chỉ tiếc là cách xa quá đã không tới.

Quách Bảo Lâm kéo Triệu Tĩnh chạy đi như gió, ở nhà hàng không tiện nói chuyện, ra ngoài rồi đi tới công viên gần đó, Lâm Tuyền mới nhìn Thư Nhã, nói hết sức tội nghiệp:

- Không phải anh giấu em, mà thực sự không có gì để nói ...

- Không cần anh giải thích.

Thư Nhã đưa tay ra chặn miệng Lâm Tuyền, mắt long lanh như hồ nước:

- Anh giải thích, em sẽ thấy mình thực sự đáng thương. Em không muốn quản chuyện của anh, cũng quản không nổi, đôi khi em thấy anh cách mình xa qua, anh xuất sắc như vậy, còn em không là cái gì cả, chỉ là cô gái bình thường, nhất là hôm nay Vụ Giai đưa báo cho em xem, hỏi người đó có giống anh không? Em không ghen, chỉ thấy mình nhỏ bé, dù chỉ có chút xú hào quang của Trần Phi Lăng, em đã không cần phải sợ hãi như vậy.

Trong lòng Lâm Tuyền, Thư Nhã nhiệt tình vui vẻ, không muốn nhìn cô như thế, ôm cô vào lòng.

Thư Nhã dựa đầu vào vai Lâm Tuyền, ngược mắt lên nhìn y:

- Cách xa anh một chút, em không tới mức lạc mất bản thân, nếu sau này sống với anh, thân thể này là của anh, trái tim này là của anh, thậm chí có khi linh hồn cũng không tìm thấy bất kỳ chút nào thuộc về mình, nếu tình yêu là thế thì em không muốn, em sẽ trở nên nhỏ nhen, đi so đo chuyện vụn vặt, ngày ngày đề phòng anh vụng trộm với người khác, rồi biến thành nữ nhân làm anh căm ghét ..

Lâm Tuyền không ngờ Thư Nhã có suy nghĩ như vậy, cảm thấy được sợ hãi thực sự trong cô, khẽ vuốt ve lưng cô, dịu dàng nói:

- Sẽ không như thế đâu.
- Anh nhận lời với em một việc được không?
- Ừ.

Lâm Tuyền chưa hỏi việc gì đã gật đầu chắc chắn:

- Vụ Giai từ chức rồi, em đã nói với anh, có công ty du lịch dựa vào Quốc Tế Tinh Hải sắp phá sản, cô ấy muốn tiếp nhận nó, em cũng muốn từ chức, nhưng vừa nói với trong nhà, đã bị ba mẹ em mắng một trận, anh ủng hộ em chứ?
- Em không sợ vất vả à?
- Sợ, em là cô gái bình thường, thích cuộc sống dễ chịu nhẹ nhàng.

Thư Nhã vui đầu vào lòng Lâm Tuyền:

- Nhưng em càng sợ anh mỗi ngày cách em xa hơn.

Lâm Tuyền không giải quyết nổi mấy chuyện phức tạp thế này, đem chuyện Thư Nhã muốn làm du lịch kể cho Phương Nam, Phương Nam hiểu tâm tư của Thư Nhã hơn, thở dài:

- Trần Vũ thấy cậu chới mất như thế thì né tránh, Thư Nhã lại ra sức đuổi theo.

Nhớ tới ánh mắt quyến luyến của Trần Phi Lăng, cười mắng:

- Mỗi cô gái ở bên cạnh cậu đều sống không thoải mái gì.
- Còn chị thì sao?

Lâm Tuyền hỏi:

- Tôi à? Tôi sớm chấp nhận số mệnh rồi.

Phương Nam đặt một chồng tư liệu lên bàn Lâm Tuyền:

- Giờ tới cậu chấp nhận số mệnh, tôi phải đi giúp Thư Nhã cố vấn chuyện công ty du lịch, số tài liệu này cậu tự xử lý.

Được Lâm Tuyền ủng hộ, lực cản trong gia đình tất nhiên không còn, Thư Nhã mau chóng nộp đơn thôi việc, chỉ còn chút việc chưa bàn giao hết. Đỗ Nguyệt vốn tưởng Thư Nhã từ chức chuyên tâm làm quý phu nhân chăm lo cho Lâm Tuyền, không ngờ cô cùng Vụ Giai làm du lịch, cảm khái làm nữ nhân của Lâm Tuyền thật hạnh phúc, có thể thoải mái làm chuyện mình yêu thích.

Hạng mục du lịch của Quốc Tế Tinh Hải là do một công ty du lịch mượn danh nghĩa họ làm, công ty du lịch đó vì kinh doanh không tốt nên đã đóng cửa, Quốc Tế Tinh Hải vì bảo vệ chữ tín của bản thân, không bỏ hạng mục du lịch này, trước giờ do Vụ Giai phụ trách.

Vụ Giai tính cách hướng ngoại phóng khoáng, sau khi tìm hiểu rõ quy trình hạng mục du lịch, liền muốn nhận hạng mục đó tự mở công ty. Vương Lệ nghe Vụ Giai kể cũng tỏ ra rất nhiệt tình, thậm chí cổ động bạn trai mình cũng từ chức, cùng nhau sáng nghiệp.

380. Q.9 - Chương 7: Tiến Tới Đi Thư Nhã (2)

Trần Tú đã sớm coi Thư Nhã là con dâu của mình, Tinh Di chỉ cần Lâm Tuyền không có ở Tinh Hải, mỗi lần đi làm đẹp, dạo phố, mua sắm đều kéo Thư Nhã đi cùng, cứ như muốn thay Lâm Tuyền trông coi Thư

Nhã vậy. Vương Lệ và Vưu Giai cũng hay theo cùng, có cơ hội vào những chốn sang trọng xa xỉ, đại khái đó là khát vọng mà người nào cũng có.

Khác với động lực muốn thoát khỏi cuộc sống bình thường, tâm tư Thư Nhã đơn thuần hơn nhiều, cô chỉ muốn nỗ lực theo bước tiến của Lâm Tuyền, không muốn vì tình yêu hủy diệt bản thân.

Một cuối sáng trung tuần tháng tư, Lâm Tuyền tranh thủ thời gian nghỉ trưa, bảo Thư Nhã mời Vương Lệ, Vưu Giai và bạn trai họ cùng ăn cơm. Sau đó đi xem địa điểm Thư Nhã chọn làm văn phòng, nằm ở gần Quốc Tế Tinh Hải, văn phòng rộng 50 mét vuông, Thư Nhã tới xem rất hài lòng, ngay cả bố trí nội thất bên trong cũng trao đổi xong, chỉ có điều tiền thuê quá cao, cho nên hiện giờ vẫn chưa bàn xong.

Văn phòng 50 mét vuông phải chia thành phòng làm việc của nhân viên nghiệp vụ, phòng họp, phòng giám đốc. Thư Nhã, Vưu Giai, Vương Lệ vì thế phải dùng văn phòng giám đốc rộng 10 mét vuông. Lâm Tuyền cầm sơ đồ văn phòng, nghĩ tới văn phòng riêng của Trương Bích Quân và Phương Nam đều gần 100 mét vuông, thật quá xa xỉ, chuyện này về phải hạ quyết tâm giảm bớt chi phí văn phòng.

Thư Nhã cầm bút chống cằm, mày nhíu lại:

- Có mỗi 50 mét vuông mà tiền thuê đã là 5.000, chi phí quản lý 500, có phải là quá gian thương không?
- Giá văn phòng làm việc cấp A đều như thế, địa điểm văn phòng này không tệ, tiền thuê còn có thể tăng thêm 20%.

Lâm Tuyền rất vô tâm nói:

Thư Nhã trợn mắt đe dọa:

- Này, anh đứng về phe ai thế?
- Chủ nhà chưa tới mà, anh chỉ giúp bọn em phân tích thôi, chi phí kinh doanh quá cao, mà nghiệp vụ du lịch Quốc Tế Tinh Hải đem lại lợi nhuận hữu hạn, tài chính của bọn em không nhiều, chừng 200.000, khả năng trong thời gian gần không thể triển khai được nghiệp vụ, hay để anh giúp?

Lâm Tuyền vốn muốn cung cấp tài chính cho Thư Nhã, nhưng Thư Nhã không cho. 200.000 này là tiền hồi môn của ba cô gái góp lại, nhìn bạn trai của Vương Lệ, Vưu Giai đều nhún vai chịu thua, có vẻ ba cô gái thực sự lập chí thành nữ cường nhân rồi, không còn là phụ nữ đáng yêu, ôn nhu mà dã man của bọn họ nữa.

Lâm Tuyền tất nhiên không muốn Thư Nhã quá vất vả lập nghiệp, thấy Thư Nhã do dự không nói thì hiểu mấy ngày qua thực sự bắt tay vào công việc khiến cô nhận ra khó khăn rồi:

- Vậy anh cung cấp một khoản vay thương nghiệp 1 triệu, tiền lãi hàng năm 5%? Thế chấp bằng 1 triệu nư hôn.

Thư Nhã chun mũi nói:

- Thèm vào, em ra phố dựng tấm biển hôn một cái một đồng, không tin nam nhân Tinh Hải không tới xếp hàng.
- Tôi báo danh trước!

Lưu Quân gơ tay ngay, bị Vương Lệ nhéo ột cái, kêu thảm thu tay lại.

- Vậy 100 nư hôn thôi.

Vưu Giai sán tới cạnh Lâm Tuyền, háy mắt:

- Ôi, sao anh giảm giá nhanh thế, cứ để một triệu nư hôn đi, em và Vương Lệ cũng mỗi người gánh chịu 1/3, có cần bọn em thế chấp ngay không?
- Biến ngay, dám có ý đồ với bạn trai của mình à?

Thư Nhã gơ tay lên đánh Vưu Giai:

- Không sợ Tiểu Băng nhà bạn có ý kiến sao?

- Không có ý kiến, hoàn toàn không, một nụ hôn giá 10.000, làm sao có ý kiến được, để tôi hôn anh ấy thay Vưu Giai.

Trương Bằng vào hòa, hẳn làm việc ở NH kiến thiết, 27 tuổi, tổ trưởng tổ nghiệp vụ, phúc lợi ngân hàng rất tốt, trước 30 tuổi đã có nhà có xe, dù nhà chỉ 10 mét vuông, xe chỉ là chiếc xe thông dụng, một nửa đi vay, song trong giới trẻ được coi là thành đạt, rất tự tin.

Trong một lần cùng đám Vương Lệ, Thư Nhã tụ tập, gặp được Ngô Quốc Tân, Trương Bằng đang không biết phải lấy lòng ông ta ra sao, vừa không muốn lỡ cơ hội, lại sợ mất mặt trước bạn bè, không ngờ Ngô Quốc Tân phó giám đốc chi nhánh trung tâm NH kiến thiết lại nhiệt tình đi tới bắt tay Lâm Tuyền, lưng uồn cong xuống cười nịnh nọt tới Trương Bằng nhìn cũng khinh bỉ.

Hôm sau Ngô Quốc Tân tìm Trương Bằng hỏi quan hệ với Lâm Tuyền, lúc đó Trương Bằng đã nhận ra thân phận Lâm Tuyền cực cao, nên cố ý phóng đại quan hệ bọn họ rất thân thiết, không ngờ trong ngày hôm đó hẳn nhận được thông báo đi học nghiệp vụ ba tháng, trở về làm phó chủ nhiệm chi nhánh nhỏ.

Trương Bằng tất nhiên không đi nghe ngóng thân phận của Lâm Tuyền, y đã không nói ra, làm như thế sẽ phạm kỵ húy. Dù sao Thư Nhã và Vương Lệ, Vưu Giai từ cao trung tới giờ luôn quan hệ rất tốt, chẳng khác gì chị em ruột, mượn chút phu nhân ngoại giao là đủ rồi, Trương Bằng cũng tích cực hơn, quan hệ với Lâm Tuyền đúng là không kém.

Lưu Quân làm giám đốc tài vụ ở một công ty thương mại nhỏ, tuổi cao nhất nhóm, song lại là người khôi hài sôi nổi nhất, hẳn và Vương Lệ đã kết hôn, có điều chưa muốn sinh con.

.....

Khác với hai năm trước, lần này chuyện giữa Lâm Tuyền và Phi Lăng lại không gây xôn xao dư luận, Cảnh Nhất Dân lại cho rằng Lâm Tuyền không nên dùng hình tượng này xuất hiện trước mặt công chúng.

Ngay một ngày sau khi báo Tây Kinh đăng bài báo kia, Liên hợp Tỉnh Hải thông qua cục năng lượng tìm tới chủ quản tờ báo tiến hành giao thiệp, yêu cầu họ chủ động tiêu trừ ảnh hưởng bài báo. Tiếp tục thông qua văn phòng quốc vụ viện, không cho các báo cùng các trang mạng chủ yếu trong nước đăng bài này.

Ngược lại người quen thường lấy chuyện này ra trêu Lâm Tuyền, Quách Bảo Lâm cũng nói sẽ nghiêm túc suy nghĩ chuyện ký hợp đồng với Trần Phi Lăng, hẳn cũng biết thỉnh cầu của Trần Phi Lăng với Lâm Tuyền chỉ là nói đùa, song lòng hâm mộ vô cùng, lần nào nhìn Lâm Tuyền cũng với ánh mắt quái quái.

Thư Nhã đem toàn bộ tinh lực vào chuẩn bị khai trương cty du lịch, sự chuyên tâm và quyết tâm của cô khiến Lâm Tuyền không thể không đánh giá lại Thư Nhã, trên người cô như có thêm thứ ánh sáng cuốn hút, Quách Bảo Lâm thì trêu ghẹo y ép Thư Nhã phải đưa ra quyết định ấy, tự chuốc khổ vào thân:

- Ai cũng tranh nhau làm nữ cường nhân, chẳng cô nào chịu làm chim trong lồng ngoan ngoan nghe lời, Tiểu Ba, sau này mày tha hồ khôn đòn.

Lâm Tuyền nhún vai, tỏ ý thế nào cũng được, có điều nhìn Thư Nhã vất vả y rất thương, có thời gian là tới giúp đỡ cô, tìm lại được hứng thú như hồi sáng nghiệp. Khi Lâm Tuyền tới cty du lịch, Vương Lệ nói với y chuyện Lưu Quân xin nghỉ việc ở đơn vị, Lâm Tuyền rất tán đồng, chỉ có ba cô gái làm việc quá khổ, có Lưu Quân tới giúp thì quá tốt rồi.

Văn phòng vừa mới thuê song trang thiết bị gần như đủ cả, buổi sáng liên hệ với cục điện tín tới lắp điện thoại, fax và internet bằng thông rộng, chưa lắp đặt xong, dây rợ rất lằng nhằng. Vưu Giai dậy sớm lên Kiến Nghiệp, Thư Nhã, Vương Lệ cùng Lưu Quân thương lượng chuyện bố trí thiết bị, chuyện duy nhất Lâm Tuyền có thể làm là đi mắc đường giây.

Bọn họ mưu đồ bớt đi tiền thuê nhân công.

- Đây mỗi phút của anh đáng giá cả triệu đồng đấy nhé, phân công việc gì làm xứng đáng chứ, như lập kế hoạch chẳng hạn.

Lâm Tuyền than vãn:

- Nhìn anh làm chẳng ra hồn kia, không đáng trả 1 xu ấy.

Thư Nhã xì một cái, thúc giục y nhanh chân nhanh tay lên:

Ba giờ chiều có ba người cùng tới phỏng vấn, hai nam một nữ, bọn họ đều quen biết nhau, cùng lập một CLB cắm trại ngoài trời. Lâm Tuyền cũng vờ vờ vọt vọt ngồi bên cạnh Thư Nhã, lật xem kế hoạch thư cắm trại sau lý lịch mỏng dính của họ.

CLB Đại Khê, lấy mô hình hội viên chiêu mộ người du lịch, hội viên hoàn toàn tự lo liệu hành trang, trừ nhà gỗ, quản lý Đại Khê chỉ cung cấp đồ dùng sinh hoạt cơ bản nhất, người du lịch tự lực cánh sinh, hội viên được hòa đồng với đại tự nhiên. Loại mô hình này đại khái chỉ có thanh niên mới thích.

381. Q.9 - Chương 8: Lại Tới La Nhiên (1)

Lâm Tuyền xem tài liệu một lúc hồi xen vào cuộc phỏng vấn:

- Vì sao mọi người muốn bỏ hạng mục này?

- Chúng tôi thu của mỗi hội viên 100 đồng quản lý mỗi tuần, nhưng phải nộp lên cơ quan địa phương 80 đồng, số tiền còn lại không đủ duy trì hoạt động của CLB, nhất là vào mùa vắng khách, phải móc tiền túi ra bù vào. Rất nhiều hội viên nhiệt tình hỗ trợ mới có thể duy trì tới ngày nay, chúng tôi tìm việc chỉ là thứ yếu, muốn có một công ty du lịch tiếp nhận hạng mục này mới là chủ yếu.

Lâm Tuyền vào mạng, mở diễn đàn Đại Khê của bọn họ, tài sản lớn nhất là nhà trúc dựng trên sườn dốc, đầy cảm giác sinh thái. Nếu số người quá nhiều, sẽ làm hỏng môi trường, mất đi ý nghĩa hòa nhập thiên nhiên, người quá ít thì kinh doanh thua lỗ.

CLB Đại Khê ở huyện Thuận Nghĩa cách Tỉnh Hải nửa tiếng đi đường, có thêm hạng mục này làm phong phú hành trình, chứ chỉ riêng du lịch mua sắm ở Quốc Tế Tỉnh Hải thì tẻ nhạt quá.

Lâm Tuyền trầm nghĩ đúng là trời giúp, mấy ngày qua y lệnh phòng nghiên cứu tin tức thu nhập tài liệu về huyện Thuận Nghĩa, y chưa rảnh tới đó được. Nhân cơ hội này ngay ngày hôm sau Lâm Tuyền và Thư Nhã liền tới khảo sát hiện trường.

Đại Khê sông núi hữu tình, trên núi có vài dòng thác đổ xuống, tạo nên dòng suối nông, nước suối trong tận đáy, cá như đóng đinh trên đá, cây cối xanh mướt, trước nhà trúc có một khoảng rừng sỏi, tuy không có cảnh quan đặc sắc, song hoàn toàn không bị ô nhiễm.

Lấy đây làm một phần trong hạng mục du lịch ngắn, đúng là rất hấp dẫn, nhưng quy mô nhỏ, không phù hợp với công ty du lịch, chỉ có 20 căn nhà trúc, nhiều lắm chứa được 20 đôi tình lữ, nếu công ty ý định tiếp nhận thì thay đổi hình thức tự phục vụ, vì hình thức này lợi nhuận ít, lại phải bỏ quá nhiều công sức, đại khái khi ở tuổi mơ mộng mới làm.

Một ngày khảo sát, huyện Thuận Nghĩa để lại trong Lâm Tuyền ấn tượng mờ nhạt, không có chỗ dựa để đầu tư quy mô lớn.

Ba người tham gia phỏng vấn đều không có giấy phép làm hướng dẫn viên du lịch, Thư Nhã quyết định giữ bọn họ ở lại thử việc một thời gian, phải kinh doanh hạng mục Đại Khê ra sao cần suy tính cẩn trọng.

Lâm Tuyền muốn cung cấp tài chính nhưng Thư Nhã không nhận, Trần Tú thương con dâu, bảo Lâm Tĩnh Di lấy tiền góp cổ phần vào công ty du lịch, lại trách Lâm Tuyền không hỗ trợ Thư Nhã sáng nghiệp, Lâm Tuyền oan ức vô cùng, Thư Nhã còn lợi dụng cơ hội kể tội Lâm Tuyền này nọ. Trần Tú liền cổ động cả đám Trần Sở, Lương Cập, Trần Tấn tận lực giúp đỡ Thư Nhã.

Công ty du lịch không thiếu bất kỳ nguồn lực nào, Lâm Tuyền không thể cung cấp tài chính, nhưng y đánh tiếng với các cơ quan chính phủ tạo diện thuận lợi cho Thư Nhã, nhưng công ty du lịch muốn thực sự đi vào quỹ đạo chính quy thì khảo nghiệm trình độ quản lý của đám Thư Nhã rồi, hiện mọi thứ đang rối tung rối mù, Lâm Tuyền không có thời gian giúp đỡ thêm nữa, y phải tới La Nhiên xử lý một số sự vụ.

Quỹ Tây Trạch quy mô lên tới 300 triệu, dư lượng tài chính trong tài khoản cũng hơn 30 triệu, Lâm Minh Đạt trước kia giục Lâm Tuyền bỏ thêm tiền vào quỹ, giờ tiền nhiều rồi tiêu hóa số tiền này ra sao lại thành vấn đề đau đầu.

Mỗi quý kết toán xong, Lâm Tuyền lại trích hoa hồng gửi vào, tiền tăng lên vòn vọt, tốc độ bao phủ của xã giáo dục không làm người ta hài lòng.

Với công tác của bọn họ, hai thành phố Nam Phong, Khai Nguyên lại có đánh giá hoàn toàn khác nhau, song nghĩa cử cao đẹp của quỹ có được thanh danh rất cao trong lòng người dân đương địa.

Do tài chính địa phương eo hẹp, hai thành phố, 24 huyện nợ tiền lương giáo viên lên tới mấy chục triệu, diện tích phòng học không đủ an toàn cao tới 300.000 mét vuông. Hai năm qua quỹ đã triệt để cải tạo tình hình giáo dục La Nhiên, gánh mấy triệu đồng đầu tư giáo dục cho huyện. Sau khi quỹ khảo sát toàn diện, tiếp nhận đơn thỉnh hạch cải tạo phòng học, cho chính phủ vay với hình thức không tính lãi, thời hạn 10 năm, kế hoạch trong vòng ba năm phải giải quyết vấn đề lớp học cho hai thành phố.

Quan viên hai thành phố nhiều lần nhấn mạnh, kẻ nào đụng vào số tiền cải tạo phòng học thì hãy nghĩ tới cái đầu trên cổ. Nhưng hệ thống quan liêu trong nước hoàn toàn làm người ta mất niềm tin, đặc biệt sau sự kiện đập xe, dù quan viên chính phủ vỗ ngực đảm bảo, bao nhiêu tiền có thể thực sự dùng cải tạo phòng học khiến người ta lo lắng.

Tình hình ở Cty tài chính Tây Trạch cũng tương tự, trong thời gian ngắn không tiêu thụ hết số tiền đầu tư, hạng mục cho vay khoản tiền nhỏ triển khai chậm chạp.

Muốn phát huy hết hiệu quả khoản vay, phải tiến hành giáo dục thoát nghèo cho nông hộ, cung cấp kỹ năng sáng nghiệp cần thiết cho bọn họ. Huyện La Nhiên tất nhiên là nơi hưởng lợi sớm nhất, lực độ khoản vay tương đối cao, nửa năm đã cho gần 3.000 hộ vay vốn.

Tài chính Tây Trạch quyết định đi theo con đường tài chính thương nghiệp, tuyệt đối không mang tâm thái giúp đỡ người nghèo, kiên quyết từ chối những nông hộ không có năng lực trả tiền. Do áp dụng lãi suất cao hơn ngân hàng, gia tộc mạnh ở nông thôn không chiếm dụng tài nguyên này, nên nông hộ bình thường được hưởng lợi nhiều, hóa giải một phần vấn đề vay nặng lãi của đối phương.

Lâm Tuyền và Trần Thần ngồi tàu hỏa tới Khai Nguyên, tiếp tục đi xe tới huyện La Nhiên. La Nhiên luôn muốn đưa vào một hạng mục thủy điện, được Lâm Tuyền giới thiệu, Tân Điện và Tây Điện lập tổ hạng mục liên hợp, do Mộ Hoa phụ trách, La Nhiên có nguồn tài nguyên nước phong phú, mà phía nam tp Nam Phong thuộc phạm vi thiếu điện, tổ hạng mục liên hợp kết luận La Nhiên có tiềm năng phát triển nhà máy thủy điện nhỏ.

Hạng mục chính thức đặt tên là Thủy điện sông La Nhiên, xây dựng ở trên sông La Nhiên mấy đập thủy điện tích nước dùng áp phát điện. Để hạng mục có thể nhanh chóng khởi động, ngân hàng cung cấp khoản vay 20 triệu để làm đường và di dân.

Chu Học Nhân luôn muốn di dời các thôn trang xa xôi ra gần đường, song thiếu tiền nên không làm được, có 20 triệu này, kế hoạch được lên từ lâu nhanh chóng triển khai, làm ông ta bận bù đầu, không có thời gian đi đón Lâm Tuyền, đợi Lâm Tuyền tới La Nhiên rồi mới về huyện thành gặp mặt.

Chu Học Nhân thấy Lâm Tuyền cứ như thấy người thân, nhiệt tình vô cùng, chẳng cảm thấy ủy khuất cho thân phận bí thư huyện ủy cấp chính sở.

La Nhiên giờ đây thay đổi nhiều lắm rồi, ít nhất Lâm Tuyền có thể ngồi xe thẳng tới huyện, nhưng so với thành phố thì điều kiện vẫn là một trời một vực, Trần Thần kiên trì chức trách trợ thủ của mình bám theo sát Lâm Tuyền, đối với các cô gái ngoài mềm trong cứng là y không biết cách đối phó nhất. Đi trên con đường mới làm nền, xe lắc lư dữ dội, Trần Thần mặt tái nhợt tái nhợt, nhưng không than vãn một câu ... Mà có lẽ là không còn sức mà than vãn nữa.

Trần Thần xưa nay chỉ có say máy bay chưa bao giờ say ô tô, nhưng từ Khai Nguyên tới La Huyện mấy chục dặm đường không biết nôn bao lần, Lâm Tuyền bảo cô ở lại thành phố, cô nàng cứng đầu nhất quyết đi theo Lâm Tuyền toàn bộ hành trình, bụng có gì nôn sạch sẽ, dạ dày lộn tùng phèo, vẫn cương ép bản

thân ăn uống duy trì thể lực, tới La Nhiên không ngờ khôi phục như kỳ tích, song mặt tiêu tụy biến dạng, không ai nhận ra được cô trợ lý xinh đẹp nữa rồi.

La Nhiên tăng cường xây dựng đường xá, lưới điện cũng kéo dài theo những con đường, mà xuân năm nay đã di dời những thôn trang xa xôi ra ngoài, xóa bỏ thôn không điện, đợi khi hạng mục thủy điện sông La Nhiên xây xong, sẽ hoàn toàn cải tạo tình trạng thiếu điện nơi này.

382. Q.9 - Chương 9: Lại Tới La Nhiên (2)

Lâm Tuyền nhìn dòng sông La Nhiên bên ngoài cửa sổ, nơi này địa hình bằng phẳng, mùa khô chưa qua, nước sông rất cạn, có thể nhìn thấy những phiến đá trắng dưới lòng sông. Lâm Tuyền kể cho Trần Thần nghe chuyện trước kia lạc đường, mem theo sông La Nhiên tìm tới được huyện La Nhiên thế nào, khi đó là mùa thu, mùa đẹp nhất của La Nhiên, song sông La Nhiên thì hung bạo hơn nhiều.

Trần Thần di trán vào cửa kính, thi thoảng bị run lắc đẩy đầu ra, rồi va trở lại, không đau lắm, song khiến đầu óc mê muội tỉnh táo hơn, cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp bên ngoài khiến cô thấy dễ chịu hơn nhiều. Đường chưa tu sửa hết, xuống xe phải đi khoảng mười dặm mới tới nơi xây đập nước đầu tiên, đội khảo sát đang trú ở đó.

Tuy cảm thấy toàn thân thoát lực, song xuống đi bộ cảm giác dễ chịu hơn rồi, Lâm Tuyền đưa tay ra sờ trán Trần Thần, thấy không sốt mới yên tâm. Đi thêm năm dặm, tới bãi đá trắng nổi tiếng nhất La Nhiên, mấy trăm mét sông được phủ kín bằng những phiến đá sáng bóng, chỉ có mùa khô mới có thể nhìn thấy. Sau này đập nước xây xong là có thể nhìn ngắm quay năm được rồi.

Đi tới bên bãi đá trắng, mọi người dừng chân lại nghỉ ngơi, Trần Thần nhìn những tảng đá bị nước mài nhẵn bóng như ngọc trai, phụ nữ là động vật thiếu kiên nhẫn nhất với những vật xinh đẹp, định cho tay xuống nước sờ. Lâm Tuyền vội nắm lấy tay cô:

- Nước lạnh lắm, em đang nóng, không nên chạm vào, lần sau có cơ hội tới chơi.

Trần Thần bị Lâm Tuyền kéo một cái, cơ thể vốn yếu ớt không đứng vững ngã xuống, Lâm Tuyền đưa tay kia ra giữ, thế nào tay chộp trúng ngực Trần Thần, ngực Trần Thần không to, nhưng cảm giác mềm mà săn chắc, thậm chí chắc chưa có chàng trai nào được chạm vào, song không dám hưởng thụ ôn nhu này, khéo léo kéo tay xuống eo đỡ Trần Thần đứng dậy.

Lúc này Phần Xuân Bình đi tới đưa cho Trần Thần một miếng sô cô la, Trần Thần nhân cơ hội che dấu chuyện xấu hổ vừa rồi, ngạc nhiên hỏi:

- Trong túi anh đựng cả sô cô la kia à?

- Tổng giám đốc thấy cô ăn ít quá, bảo tôi mang theo một ít, nói sô cô la bổ xung năng lượng. Tôi thật bội phục tiểu nha đầu cô, lần đầu tiên theo tổng giám đốc, tôi nằm bẹp giường ba ngày.

Không nghĩ Lâm Tuyền chu đáo cả chuyện nhỏ thế này, Trần Vũ ngốc nghếch giờ hối hận chưa? Nếu không có lẽ lúc này người được ăn sô cô la là chị đấy! Trần Thần vừa cắn sô cô la vừa đắc ý nghĩ, hỏi:

- Anh Phần cũng say xe à?

- Anh ấy thì không say xe, song béo quá, không chịu nổi, em không thấy chứ, nửa năm qua anh ấy gầy đi bao nhiêu rồi đấy.

Lâm Tuyền giải thích:

Điều kiện nơi này gian khổ, có khi mỗi ngày đi mười dặm đường, Lâm Tuyền lần nào xuống nhân viên đi theo toàn là nam, lần này lại có cô gái yếu điệu. Chu Học Nhân tuy lấy làm lạ, song cũng rất bội phục nghị lực của Trần Thần, có điều say xe tới mức độ đó mà vẫn kiên trì leo núi, cô gái này quá cố chấp.

Buổi tối ở lại trại của đội khảo sát, Lâm Tuyền trao đổi với bọn họ về ảnh hưởng của đập nước với môi trường, có một số chuyện trong báo cáo không nói hết ra được, tuy chỉ là công trình thủy điện nhỏ, song

vẫn có ảnh hưởng nhất định tới thời tiết, môi trường, nên dung lượng là con số trọng yếu, không thể chỉ vì lợi ích kinh tế mà đề cao dung lượng máy phát điện lên.

La Nhiên từ trên xuống dưới đều lạc quan mù quáng vào hạng mục thủy điện, chỉ nhìn thấy cái lợi mà không nhìn thấy cái hại. Lâm Tuyền không đầu tư, nhưng hạng mục này y làm người giới thiệu, cần phải có trách nhiệm. Lần này Lâm Tuyền tới đây nói là để tham quan công trường, kỳ thực muốn từ trong miệng những nhân viên khảo sát có được ý kiến chân thực nhất.

Chu Học Nhân không hiểu tâm tư Lâm Tuyền, công trình đã có gì đâu, có điều Lâm Tuyền muốn xuống xem, ông ta phải đi cùng một chuyến.

Trần Thần đang mơ ngủ bị đánh thức, ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt Lâm Tuyền thì tỉnh táo ngay:

- A, đã họp xong rồi ạ?

Đứng thẳng dậy thấy một cái áo rơi xuống, hóa ra Lâm Tuyền cởi áo khoác đắp lên người mình, Trần Thần xấu hổ nhặt áo lên trả Lâm Tuyền, lí nhí nói:

- Em vô dụng quá.

Lâm Tuyền cười khẽ gõ đầu Trần Thần:

- Em ngủ ngon được như vậy anh cũng yên tâm, ngủ tốt mới dễ phục hồi, còn nhiều việc lắm.

Từ trong lều đi ra, trăng sáng rười khắp mặt đất, Lâm Tuyền không nhớ ngày âm là bao nhiêu, không biết có phải rằm không mà trăng đẹp tuyệt vời.

Chu Học Nhân đứng bên bờ sông, ở hội nghị các quen viên địa phương và chuyên gia khảo sát có chút tranh chấp, có điều nhìn cô gái trẻ xinh đẹp mệt mỏi ngủ gục trên bàn, mọi người đều phải kiềm chế giọng của mình. Lâm Tuyền đưa Trần Thần về lều ngủ xong cũng đi ra bên sông.

- Ý của ngài Lâm là?

- Tôi muốn La Nhiên lựa chọn một sự cân bằng giữa hiệu ích kinh tế và giữ gìn môi trường.

Chu Học Nhân gật đầu, Lâm Tuyền triệu tập một cuộc họp thế này đã tỏ rõ thái độ của y rồi, nhìn về lều của Trần Thần, hỏi:

- Thư ký Trần không sao chứ?

- Ngủ một giấc tinh thần hơn nhiều rồi.

Lâm Tuyền nhớ tới bộ dạng của Trần Thần lại không nhịn được cười, nói:

- Còn bảo bản thân vô dụng, lần này ương bướng đi theo, ném đủ khổ cực, mong sau này học ngoan ngoãn một chút.

- Con bé nhà tôi cũng thế, học cao trung, đang tuổi nổi loạn, ở nhà nói nó không nghe.

Lâm Tuyền đọc tài liệu tới tờ mờ sáng mới ngủ được một lúc, lai cùng chuyên gia đội khảo sát thảo luận ảnh hưởng đập nước suốt cả một buổi sáng, ăn cơm trưa xong trở về huyện thành, Trần Thần đã khôi phục, cũng không say xe nữa. Lâm Tuyền ngựa không ngừng vó, tới Nam Phong hai ngày dự họp.

Ngày 12 tháng 4, Lâm Tuyền đi xe tới thành phố Xuân Giang, chuẩn bị hôm sau lên máy bay về Tỉnh Hải.

Mấy ngày qua, Lâm Tuyền đều liên tục làm việc với cường độ cao, chẳng được nghỉ ngơi tử tế, cho nên buổi tối không an bài hoạt động gì. Nhà khách Tây Viên là nơi chiêu đãi của thành ủy Xuân Giang, cấp 3 sao, tất nhiên cơ sở hạ tầng không so được với khách sạn 5 sao, song hơn cái yên tĩnh, phục vụ cũng trẻ trung xinh đẹp. Lâm Tuyền chỉ cần đi qua Xuân Giang là nghỉ lại ở đây chứ không tới khách sạn. Trong nhà khách có sân chơi bowling, Lâm Tuyền, Phan Xuân Bình, Trần Thần cùng La Dân mấy ngày qua luôn đi cùng họ tới đó giải trí.

La Dân vốn nhà nhân viên tép riu ở chính phủ La Nhiên, được phái đi hỗ trợ với Đinh Hướng Vinh lo chuyện xã giáo dục, là chàng trai trẻ đầy nhiệt huyết, sau từ chức làm thư ký cho Đinh Hướng Vinh, lần này theo

Lâm Tuyền về Tĩnh Hải, chủ yếu để mở rộng tầm mắt, nâng cao nghiệp vụ để đảm nhận trọng trách lớn hơn trong quỹ Tây Trạch.

Lâm Tuyền động tác khó coi, đẳng cấp ngang hàng với La Dân chưa từng chơi bowling, quả đầu tiên ném chuẩn rãnh, bóng lăn tòm xuống không gặp chút trở ngại nào. Phàn Xuân Bình thừa lúc Trần Thần còn chưa khôi phục lại thể lực, miễn cưỡng ngang ngửa với cô.

Chơi được một lúc, mọi người bắt nhịp được, Lâm Tuyền vừa xong chỉ tốn 2 quả đã xô đổ 10 cái ky, khi mọi người đang hưng phấn thì phục vụ đi tới mời bọn họ về. Phàn Xuân Bình ngạc nhiên:

- Mới 8h 30 thôi mà, sao đã đóng cửa rồi.
- Xin lỗi, có người bao toàn bộ sân rồi, các vị sang chỗ khác, nhà khách có nhiều chỗ giải trí ...

Cô gái phục vụ nơi này tuổi chắc chưa tới 20, xinh đẹp ngọt ngào, giọng nói êm ái, nhỏ giọng giải thích.

Lâm Tuyền quay đầu lại nhìn khu nghỉ ngơi, thấy bảy tám người đứng đó. Phàn Xuân Bình bực tức nói:

- Có bao nhiêu chỗ chơi thể này, không đủ cho bọn họ dùng à?
- Xin lỗi, xin lỗi ...

Cô phục vụ liên tục gập người xin lỗi:

- Xin lỗi rất nhiều, nếu các vị đi chỗ khác, nhà khách sẽ có ưu đãi.

383. Q.9 - Chương 10: Thẩm Đại Thiếu Gia

Đám Lâm Tuyền cừ lần khần không đi, một thanh niên tuổi chừng 30, đi tới kiêu ngạo đưa danh thiếp ra:

- Kể hèn này họ Trương, làm việc ở tập đoàn Thẩm thị, tập đoàn chúng tôi và chính phủ Xuân Giang đang bàn một hạng mục đầu tư, hi vọng các vị thông cảm. Hôm nay các vị thoải mái vui chơi, mọi chi phí tính cho chúng tôi.

- Trương Thiên, phó chủ nhiệm phòng QHXX tập đoàn khoa kỹ Thẩm Thị.

Phàn Xuân Bình nhận lấy danh thiếp nhạo báng đọc lên, rồi thuận tay ném đi:

- Bàn hạng mục đầu tư thì có phòng hội nghị cơ mà.

Trương Thiên khoe miệng giần giật, mặt trầm xuống, nhưng chỉ thoáng chốc nở nụ cười nghề nghiệp:

- Xin hỏi anh nhậm chức ở đâu, nói không chừng cũng có tư cách ở lại đây, đứng ở bên kia là phó tổng giám đốc tập đoàn Thẩm Thị chúng tôi và phó thị trưởng thành phố Xuân Giang.

Phàn Xuân Bình nhếch môi, thời buổi này lắm kẻ vênh vào thật, đang định phát tác thì Lâm Tuyền đưa tay, ấn tay muống vung lên của hắn, nói gọn:

- Tôi mệt rồi.

Phàn Xuân Bình nuốt lời định nói lại, bực bội đi theo Lâm Tuyền thay giày, ném “bộp” lên quây, khiến người ở khu nghỉ ngơi chú ý. Một thanh niên chừng 23 - 24 tuổi đưa mắt nhìn tới, lập tức bị vẻ đẹp thần khiết của Trần Thần thu hút, ánh mắt nhìn cô cực kỳ sòng sảng, nhìn từ đôi chân dài thon thả lên bờ mông mẩy, bầu ngực xinh xinh, gò má hồng lấm tấm mồ hôi, ánh mắt cứ như muốn lột trần người ta ra vậy. Vẫy tay gọi Trương Thiên tới, ghé vào tai hắn thì thầm, vừa nói còn vừa chỉ vào Trần Thần, rất là vô lễ.

Trương Thiên chạy tới nói:

- Mọi người ở lại đi, dù sao còn rộng mà, chúng ta kết bạn, ở lại chơi nhé.

Lâm Tuyền nhú mảy không nói gì, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài. Khi đi qua khu nghỉ ngơi, tên thanh niên kia đi tới, chẳng chút kiêng nể nắm lấy cánh tay Trần Thần:

- Đây em, còn sớm mà, ở lại chơi với anh.

Lâm Tuyền bước sang một bước, chắn trước mặt Trần Thần, ngăn ánh mắt vô lễ của hắn, bóp cánh tay của hắn, khiến hắn la lớn buông Trần Thần ra, Lâm Tuyền không khỏe nhưng nhiều năm đánh lộn khiến y có vài thủ pháp trị người khác:

- Người vào nhà khách này, không ai Thẩm gia cũng đụng vào được.

Ánh mắt sắc như dao liếc qua Tạ Cung Hòa phó thị trưởng Xuân Giang, nắm tay Trần Thần bỏ đi.

Cả đám bị khí thế bộc phát trong khoảnh khắc của Lâm Tuyền làm khiếp sợ, tới khi đám Lâm Tuyền rời khỏi sân bowling, Thẩm Nhạc mới tỉnh lại, cảm thấy vừa rồi quá bề mặt, hùng hổ nói:

- Tra xem bọn chúng là ai, con bé đó tôi phải có bằng được.

Thái độ ngông cuồng của tay Đại thiếu gia Thẩm gia này làm Tạ Cung Hòa rất khó chịu.

Trương Thiên gọi cô phục vụ tới:

- Bọn họ ở phòng nào?

Phản Xuân Bình khi đi có ký tên lên hóa đơn, để lại số phòng, cô gái trả lời:

- Phòng khách số 6616 ạ.

- Quy cách ra sao?

- Phòng đơn phổ thông.

Trừ Lâm Tuyền ở trong phòng thương vụ, những người khác đều ở phòng phổ thông. Trương Thiên quay đầu bảo Thẩm Nhạc:

- Thẩm thiếu, chắc là không có bối cảnh gì, ở quầy có lưu tư liệu, thiếu gia cứ ở đây chơi, tôi đi thăm dò.

Tạ Cung Hòa ho khẽ một tiếng nói:

- Chân trời góc bể thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, Thẩm công tử cần gì phí công như thế?

- Thị trưởng Tạ cứ gọi tôi là Thẩm Nhạc đi, chỉ đầu tư vài trăm triệu cứ tùy tiện gọi một giám đốc hạng mục, hay cố vấn đầu tư gì đó tới khảo sát hoàn cảnh đầu tư là được, mai tôi về Hoàn Kiếm, ở đó còn phải bàn bạc một hạng mục sân golf.

Tạ Cung Hòa sắc mặt vẫn bình thường, thanh niên khí thế bất phàm kia nói đúng, người vào trong nhà khách này không phải là ai Thẩm gia cũng động vào nổi, nếu để mặc Thẩm Nhạc làm bừa làm bậy đắc tội với người không nên đắc tội thì được không bằng mất. Khí thế của một con người liên quan tới hoàn cảnh sống của người đó, thanh niên kia biết thân phận của bọn họ vẫn không chút khách khí giáo huấn Thẩm Nhạc, tuyệt đối không phải người bình thường.

Tạ Cung Hòa lặn lội quan trường bao năm, nếu không có chút nhân quang thì chẳng phải uống phí à?

Thấy mặt Tạ Cung Hòa trầm xuống, chẳng nói chẳng rằng, Trương Thiên vội cười tít mắt tới giảng hòa:

- Con bé đó trắng bệch, chẳng có chút sắc máu nào, người gầy trơ xương, chơi chẳng có gì hay ...

Ngôn cuồng cũng phải nhìn đối tượng, Thẩm Nhạc không sợ Tạ Cung song cũng không dám đắc tội với ông ta, chỉ là vừa rồi bị thanh niên kia quát một tiếng không ngờ bất giác sợ hãi lùi lại, thấy xỉ nhục vô cùng, muốn vặn hỏi thể diện mà thôi:

- Thị trưởng Tạ nói đúng, trong vòng mười bước có hoa thơm, phục vụ nơi này xinh đẹp tươi non, đó là nguyên nhân tôi thích ở đây.

Thèm khát nhìn cô phục vụ.

.....

Lâm Tuyền từ lúc rời sân bowling không nói một lời, mọi người không còn hứng thú chơi bởi gì nữa, liền tới phòng Lâm Tuyền trò chuyện.

La Dân thấy không khí hơi ngột ngạt, kiếm chủ đề nói:

- Giám đốc Phần, anh có thấy thanh niên kia rất giống ngài Lâm không?

Phàn Xuân Bình vừa rồi không để ý, tức tối nói:

- Giống cái gì mà giống, bình thường gặp loại người này tôi tát lệch mặt, bọn nhãi con giờ vô học qua, may tổng giám đốc của chúng tôi tốt tính, một tên phó tổng giám đốc mà cũng vênh váo.

Lâm Tuyền uống hết chén trà, đứng dậy nói:

- Hắn không phải là phó tổng giám đốc bình thường, mà là con trai Thẩm Tại Tinh tổng giám đốc Thẩm Thị, là người kế thừa Thẩm Thị.

-Ồ quá hay, Thẩm Thị trong tay hắn sớm muộn cũng lui bại.

Phàn Xuân Bình nguyên rủa:

.....

Lâm Tuyền đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị tiếng huyền não bên ngoài đánh thức, không biết là đã xảy ra chuyện gì, đi ra cửa sổ đang định cuốn rèm lên nhìn thì nghe thấy Phàn Xuân Bình vừa gõ cửa vừa hô:

- Có người nhảy lầu.

Lâm Tuyền mở cửa ra, Phàn Xuân Bình vào nói gấp:

- Tôi nghe thấy có tiếng kêu thảm, tiếp đó là “bịch” một tiếng, kiểu tiếng thịt đập vào đường ấy, tôi giật mình mở cửa sổ ra xem, dưới đèn có một thi thể nữa, tổng giám đốc có muốn đi xem không?

Lâm Tuyền không nghe thấy có tiếng người nhảy lầu, chỉ loáng thoáng có tiếng la hét:

- Anh tới phòng Trần Thần xem, tiểu nha đầu này hắn sợ lắm, tôi thay quần áo.

Rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ, lúc này có một đám đông bu quanh vị trí đó, che đi thi thể, không nhìn thấy gì cả.

Một lúc sau Phàn Xuân Bình cùng Trần Thần, La Dân cùng đi vào, Lâm Tuyền dặn La Dân:

- Anh ở lại phòng với Trần Thần, tôi xuống xem sao.

- Em cũng đi.

Trần Thần dứt khoát nói:

- Em bị tiếng la hét đánh thức nên dậy từ nãy, cô gái nhảy lầu kia không mặc gì cả.

Trong nhà chiêu đãi thành ủy lại để xảy ra chuyện ác liệt này thật không ai ngờ tới được. Đám Lâm Tuyền rời phòng, đứng trước cầu thang máy đợi một lúc, thang máy mở ra, đám người đáng ghét ở sân bowling đông đủ cả. Thẩm Nhạc, Tạ Cung Hòa sắc mặt đều bất thường, Trương Thiêm nhìn thấy đám Lâm Tuyền có hơi bất ngờ, đưa tay ngăn lại:

- Các người đi thang máy khác đi.

Lâm Tuyền nhìn đứa em trai cùng mẹ khác cha này, lòng căm ghét vô cùng, cũng không thèm đi cùng thang máy với hắn. Sang thang máy thứ hai, khi xuống lầu nhìn thấy đám Thẩm Nhạc, Tạ Cung đi về hướng khác, không tới hiện trường xem. Trong lòng Lâm Tuyền bao phủ một tầng mây đen, im lìm đi tới hiện trường, cô gái đôi mươi xinh đẹp tươi trẻ nằm đó không nhúc nhích, con mắt vẫn mở to, như chưa oan ức vô tận, máu nhuộm đỏ một khoảng sân. Trần Thần thét lên:

- Là cô gái ở sân bowling.

Cô gái trên người vẫn mặc đồng phục nhân viên nhà khách, song phía dưới không có gì, chiếc quần lót vướng vào mắt cá, ở đùi lẫn cổ đều có vết bầm màu tím.

Lâm Tuyền cũng nhận cô gái, không ngờ mấy tiếng trước thôi, cô gái trẻ đó còn sống sờ sờ, liên tục xin lỗi bọn họ vì thái độ ngông nghênh của kẻ khác, giờ đã thành cỗ thi thể lạnh băng, lòng Lâm Tuyền như bị gai đâm phải.

384. Q.9 - Chương 11: Tự Sát

Xung quanh không ít nhân viên nhà khách, song không ai có phản ứng gì, chỉ nhìn ngó đùn đẩy nhau, thậm chí có người đứng chỉ chỗ thì thầm, Trần Thần vội cởi áo khác che người cô gái. Đúng lúc này đèn đường đột nhiên phụt tắt, xung quanh chìm vào bóng tối, Trần Thần sợ hét ré lên, theo bản năng ôm chầm lấy Lâm Tuyền.

Các nơi khác không mất điện, chỉ có mỗi lầu 6 của bọn họ là mất điện, mọi người dần thích ứng với bóng tối, qua ánh sáng yếu ớt, vẫn nhìn thấy thi thể nằm trên mặt đất, hai mắt mở trừng trừng trong bóng tối khiến không ít người yếu bóng vía sởn gai ốc. Mười mấy thanh niên mặc đồng phục bảo vệ chạy tới, hung hãn xua đuổi đám đông:

- Chỉ là tự sát thôi, có gì đáng xem đâu, đi cả đi.

Có người cầm máy ảnh kỹ thuật số chụp hình, một tên bảo vệ lao ngay tới cướp lấy, ném xuống đất, không quên dẫm mấy cái, mấy tên khác đẩy mấy người tranh cãi với chúng ra xa. Mọi người bị thái độ ngang ngược của đám bảo vệ làm nổi giận, thấy bọn chúng định di chuyển thi thể, nhận ra chuyện này có vấn đề, ngăn cản bảo vệ, đòi đợi cảnh sát tới kiểm tra hiện trường.

Rất nhiều người lấy di động ra gọi cho cảnh sát, nhưng bất ngờ là không ai gọi được, đường dây gọi cho cảnh sát đều bận.

Một người trung niên đi tới, tự giới thiệu bản thân là Vương Thực Bình, tổng giám đốc nhà khách, giải thích:

- Vừa rồi có sự cố nhỏ gây mất điện, mọi người về phòng. Hiện trường tự sát không có gì hay để xem đâu, giờ phải mau chóng đưa cô gái tới bệnh viện, nói không chừng còn cứu được, mọi người gây cản trở không kịp cứu chữa cô gái, lỡ xảy ra chuyện gì ai chịu trách nhiệm?

Nhìn đám bảo vệ thô lỗ khiêng thi thể đi, Trần Thần nắm chặt tay Lâm Tuyền, người run lên từng cơn.

Mất thời gian rất lâu mới có người gọi được cho cảnh sát, mười phút sau ba cỗ xe cảnh sát tới nơi, mười mấy cảnh sát nhảy xuống cách ly hiện trường, song nói trời quá tối mai mới kiểm tra được. Lúc này lầu sáu có điện trở lại, xong đèn đường vẫn tắt, có điều ánh sáng từ tòa nhà phát ra chiếu hiện trường cô gái nhảy lầu sáng trưng như ban ngày.

Trần Thần đã cởi áo khoác ra, bên trong chỉ còn áo dệt kim bó sát người, ban đêm trời lạnh căm, Lâm Tuyền choàng tay ôm qua người Trần Thần, Trần Thần nghiêng người dùng cả hai tay ôm chặt hông y, hai người cùng mặc chung chiếc áo khoác, không đợi xem kết quả cuối cùng ra sao mà về phòng trước, tới đại sảnh nghe thấy hai cô gái từ thang đi xuống nói với nhau:

- Nếu bị gọi vào phòng khách quý thì phải xác định được sẽ xảy ra chuyện gì, cứ coi như một cơn ác mộng là được, không ngờ cô ấy nghĩ quẩn ...

Lâm Tuyền mắt quét qua hai cô gái, đợi bọn họ đi rồi mới vào thang máy, trở về phòng ngồi xuống ghế sofa, u ám trong lòng càng lúc càng dày, Trần Thần sợ không về phòng một mình, vẫn như con chim nhỏ nép bên cạnh Lâm Tuyền, khóe mắt có giọt lệ long lanh, môi mím chặt cắn phẫn:

- Tiểu Ba, cô ấy còn trẻ quá, kẻ nào độc ác như thế chứ?

Lâm Tuyền không biết phải nói nhỉ nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Một lúc sau Phan Xuân Bình, La Dân đi vào, nói:

- Nhà khách thống nhất lời khai, nói cô gái kia nhảy lầu tự sát, cảnh sát tựa hồ chấp nhận lời gài thính này, kiểm tra hiện trường qua loa, không có ý điều tra sâu hơn. Xem ra phải đợi thân nhân ...

Lâm Tuyền đưa tay ngăn hấn lại:

- Chừng đó cảnh sát tới đây không đơn giản là để kiểm tra hiện trường đâu, mọi người về phòng đi, có lẽ bọn họ sẽ tới hỏi tin tức đấy. Xuân Bình, chúng ta ngày kia về Tỉnh Hải, anh an bài lại hành trình.

- Nghe nói có nhân chứng nhìn thấy, chúng ta ở lại cũng có ích gì đâu, chắc sáng mai lập án thôi, không lẽ chuyển bay buổi chiều.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Ở lại thêm hai ngày đi, ít nhất phải đợi có kết luận sơ bộ đã.

La Dân giơ máy ảnh kỹ thuật số lên:

- Tôi có chụp một số bức ảnh hiện trường ...

Hấn còn chưa kịp nói hết thì bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập, Phan Xuân Bình chạy ra mở cửa, thấy cảnh mấy cảnh sát nhìn lấy máy ảnh trong tay khách lúc nãy, vội vàng cầm máy ảnh thả vào trong một cái bình hoa.

Đám cảnh sát nhìn bọn họ, một người tuổi lớn nhất hỏi:

- Bốn người là khách ở phòng 6616 tới 6619 phải không?

Phan Xuân Bình hỏi lại:

- Cô gái kia nhảy lầu từ tầng 12 cơ mà, các anh kiểm tra hiện trường phải bắt đầu từ đó chứ.

- Chúng tôi phá án thế nào không cần anh chỉ dạy.

Cảnh sát ít tuổi hơn hừ lạnh:

Viên cảnh sát lớn tuổi đưa mắt ngăn cản hấn nói tiếp, phòng thương vụ 6618 trừ phòng ngủ xa hoa, còn có phòng họp, phòng ăn, phòng khách ...v..v..v.. Người có thể vào đây ở, đám cảnh sát nhỏ bé không thể đắc tội nổi.

Viên cảnh sát lớn tuổi tuyên bố:

- Tầng 12 đã phong tỏa, chúng tôi đang điều tra, theo kết luận sơ bộ là nhảy lầu tự sát.

- Cái gì, nhảy lầu tự sát?

Trần Thần đứng bật dậy:

- Các ông có mắt không hả?

- Chỉ là kết luận sơ bộ thôi, ở chỗ rẽ cầu thang tầng 11 lên tầng 11 phát hiện vấy người chết bị móc sắt lan can giữ lại, hấn nhảy từ đó xuống.

Lâm Tuyền lạnh nhạt nói:

- Kết luận cuối cùng phải xem khám nghiệm tử thi đã, bây giờ nói tới tự sát thì cẩu thả quá đấy.

Miệng nói thế song y biết thi thể bị người trong khách sạn đưa đi, muốn gỡ thủ đoạn khó gì, vả lại pháp y có thể khám nghiệm công bằng hay không rất đáng nghi ngờ.

Lâm Tuyền không coi mình là sứ giả chính nghĩa, nhưng trắng trợn tạo án oan như vậy khiến y cực kỳ phẫn nộ.

Người chết là nhân viên sân bowling, nửa đêm còn tới khu khách nghỉ, đồng phục trên người không đổi, song quần lại biến thành váy. Bảo cảnh sát thì nửa tiếng mới thông được, chừng đấy vấn đề thì chỉ kẻ ngu mới tin những lời cảnh sát nói.

Viên cảnh sát thấy ngữ khí Lâm Tuyền rất bất thiện, vội nói:

- Chuyện cụ thể như thế nào chúng tôi còn đang điều tra, các vị là nhân chứng, nên chúng tôi tới đây hỏi tình hình, nghe giám đốc nơi này nói, trước khi bảo vệ chuyển thi thể, hiện trường đã bị thay đổi, các vị có dùng máy ảnh chụp được hiện trường ban đầu không?

- Cái áo khoác đó là do tôi đắp lên người cô gái đó, đó là sự tôn trọng với người chết, chắc không phá hỏng hiện trường chứ?

Trần Thần tức tối giải thích:

Lâm Tuyền khẽ vỗ nhẹ bàn tay Trần Thần, nói với cảnh sát:

- Chúng tôi lúc ấy đều có hơi hoảng sợ, làm việc không suy nghĩ, có một cái máy ảnh kỹ thuật số đấy, nhưng mà quên không chụp.

- Hiện nhà nước phát động phong trào cảnh sát người dân cùng phối hợp phá án, các vị có chứng cứ gì quan trọng không giao cho cảnh sát không?

Viên cảnh sát nhiều tuổi giọng nghiêm túc:

- Sự kiện này có ảnh hưởng không tốt tới toàn bộ thành phố Xuân Giang, nên chúng tôi không muốn có bức ảnh không tốt truyền ra ngoài cho giới truyền thông. Đương nhiên, nếu đây là vụ án có chủ ý, chúng tôi sẽ truy xét tới cùng, tuyệt đối không dung thứ kẻ gian, mong các vị hiểu cho nỗi khổ tâm của chúng tôi.

- Đây là điều tất nhiên, địa phương thường xử lý kín những chuyện này mà.

Lâm Tuyền bảo La Dân:

- Anh đưa chiếc máy ảnh cho đồng chí cảnh sát xem.

La Dân tất nhiên không đem chiếc máy có ảnh hiện trường cho cảnh sát, đi về phòng mình lấy một cái máy ảnh ra. Cảnh sát hỏi thêm vài vấn đề liên quan, ghi lại tên tuổi và cách thức liên hệ với bọn họ. Lâm Tuyền chỉ nói mình là giảng viên Đh Tĩnh Hải, Phần Xuân Bình và Trần Thần là nhân viên của Liên hợp Tỉnh Hải, còn La Dân làm ở quỹ công ích Tây Trạch.

Phía cảnh sát tất nhiên không lạ gì quỹ Tây Trạch, hai thành phố Khai Nguyên và Nam Phong gần đó, quỹ Tây Trạch có danh tiếng rất cao, thành ủy Xuân Giang cũng hi vọng bọn họ đưa xã giáo dục tới các thôn trấn nghèo ở Hương Giang.

385. Q.9 - Chương 12: Cường Long Khó Áp Địa Đầu Xà

Đám Lâm Tuyền vừa biểu lộ thân phận, viên cảnh sát trẻ có chút bất an vì vừa rồi thái độ có hơi thô lỗ một chút, song dù vậy bọn họ vẫn xóa hết nội dung trong máy ảnh.

Lâm Tuyền nhận lại chiếc máy ảnh, hỏi:

- Vì sao cô gái kia tự sát ?

Viên cảnh sát già cảnh giác nói:

- Gia đình cô gái đó có tiền sử bệnh thần kinh, đương nhiên có phải tự sát hay không phải điều tra thêm, giờ kết luận còn sớm lắm.

Cảnh sát nhân dân của chúng ta đó, kết luận thay đổi theo tình hình, Lâm Tuyền chỉ cười nhạt trong lòng, chuyện này quá nhiều rồi, chẳng hơi đâu mà bắt măn:

- Thông báo cho thân nhân chưa, chúng tôi có thể đi thăm hỏi được không? Với gia đình nạn nhân mà nói, đây là tai họa, dù sao chúng tôi phải có chút thái độ.

Viên cảnh sát già hơi lúng túng:

- Cô gái đó tuy là người bản địa, song ở xa lắm, còn chưa kịp thông báo, chuyện hậu sự chúng tôi xử lý thỏa đáng, không làm phiền các vị nữa.

Mấy cảnh sát đi rồi, bốn người Lâm Tuyền ngồi lại trong phòng rất lâu, lòng bất bình vô cùng.

Ngày hôm sau báo sáng Xuân Giang cho đăng tin chuyện đêm hôm qua ở một góc nhỏ, nếu chẳng phải Lâm Tuyền chú ý tìm kiếm thì không thấy, tiêu đề (thiếu nữ nhà khách nhả lầu tự sát, nghi ngờ bị tâm thần). Có sự tồn tại của mạng internet, khiến thông tin không hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của chính phủ. Rất nhanh trên mạng có tin đồn cô gái bị hiếp dâm tới chết, sau đó ném xác để tạo hiện trường tự sát. Tin đồn này cách sự thực rất xa, song khiến càng nhiều người chú ý hơn, dẫu sao đây là nơi chiêu đãi thành ủy, nếu là khách sạn bình thường thì không oanh động như thế.

Lâm Tuyền đang ăn sáng trong phòng thì Phan Xuân Bình đi vào nói:

- Trước cửa nhà khách có một đám đông bao vây, là gia đình của cô gái, thì ra hôm qua phía nhà khách thuyết phục bọn họ chấp nhận kết luận cô gái nhả lầu tự sát, còn nói bồi thương 98.000. Bọn họ không chịu đi báo cảnh sát, thế nên cảnh sát mới tới, đường dây liên lạc với cảnh sát lúc này mới bình thường trở lại.

Lâm Tuyền ậm ừ nói:

- Xem tình hình phát triển thế nào.

Phan Xuân Bình lo lắng khuyên:

- Mạnh long khó áp địa đầu xà, hay là tổng giám đốc cùng Trần Thần rời Xuân Giang đi, tôi và La Dân ở lại xem tình hình phát triển ra sao.

La Dân nói thêm:

- Phía dưới có mấy cảnh sát mặc thường phục, hình như đang ngăn cản khách liên hệ với gia quyến cô gái, ngài Lâm rời Xuân Giang đi. Hiện quan trọng nhất là phải bảo vệ chứng cứ, tôi sẽ ngầm nhắc người nhà nạn nhân, cho họ biết chân tướng.

- Bảo vệ chứng cứ?

Khóe miệng Lâm Tuyền hơi nhếch lên:

- Chân tướng bị bọn họ che kín rồi, muốn đòi lại công bằng cho cô gái đó là không thể. Cậu phải biết, chuyện này ảnh hưởng rất rộng, ai có thể sau 10 phút xảy ra sự việc lệnh cảnh sát khóa hết đường giây liên lạc? Chúng ta không thể đứng ra làm chứng, nhiều lắm chỉ có thể nặc danh gửi ảnh cho giới truyền thông.

- Tiểu Ba, anh định bỏ mặc sao?

Trần Thần cắn môi, cô không tin kết quả cuối cùng sẽ như vậy, nếu Lâm Tuyền muốn truy tới cùng, nhất định có thể vén bức màn hắc ám kia lên.

La Dân không ngờ Lâm Tuyền chỉ muốn xem sự tình phát triển mà không có ý can thiệp vào, do dự một lúc rồi nói:

- Tôi không thể khoanh tay ngồi nhìn, tôi sẽ lập tức từ chức, tôi tin vào điều mắt mình nhìn thấy, những tấm ảnh kia sẽ chứng minh rất nhiều vấn đề.

Lâm Tuyền trầm ngâm không nói, vẻ mặt rất nặng nề kìm nén, mắt rất lâu mới lên tiếng:

- Nếu muốn biết chân tướng sẽ phải trả giá rất lớn, anh dứt khoát như thế, tôi chấp nhận cho anh từ chức.

La Dân sững sốt, Trần Thần không hiểu được cách làm của Lâm Tuyền, lòng có chút thất vọng, song im lặng không nói. Lâm Tuyền nói thêm:

- Anh đừng vội đưa ra quyết định, chúng ta ở lại Xuân Giang hai ngày, hai ngày sau anh hãy nói với tôi là đi hay ở.

Nhận thức tỉnh táo với hiện thực khiến Lâm Tuyền không thể có việc làm giống thanh niên nhiệt huyết như La Dân, dù chuyện không liên quan tới Thẩm gia, y cũng né tránh vấn đề này. Truy ra chân tướng hơi khó, song không phải không thể, chuyện mới qua một đêm, bọn họ không thể bịt kín mọi sơ hở.

Nhưng trong quá trình điều tra, sẽ phải đắc tội rất nhiều phương diện, không thềm nói tới Thẩm gia, thế lực sau nhà khách thành ủy không thể xem thường, vì thế Lâm Tuyền đại biểu cho Liên hợp Tỉnh Hải không thể đứng ra được, nếu không sẽ ảnh hưởng hoạt động của quỹ Tây Trạch, được không bằng mất.

Lâm Tuyền hiểu sâu sắc thế nào vị trí càng cao trách nhiệm càng lớn, khiến y không thể hành động thêm cảm tính, khôn khí trong phòng ngột ngạt, hỏi Phàn Xuân Bình:

- Thông báo về phía Tỉnh Hải chưa?

- À, thông báo rồi, Phương Nam hôm qua về Tỉnh Hải, vừa vặn tiếp điện thoại, cô ấy lên máy bay tới đây ngay buổi sáng, mà cô ấy tới làm gì thế?

Lâm Tuyền chỉ muốn đá hần một cái:

- Anh thật lắm mồm, chỉ nói chúng ta có việc chưa thể về là xong, nói rõ ràng làm gì?

Rồi hầm hầm vơ lấy áo khoác bỏ ra ngoài:

Bị Lâm Tuyền vô duyên vô cớ giáo huấn một chập, Phàn Xuân Bình chẳng hiểu ra sao, nói với Trần Thần, La Dân:

- Tổng giám đốc ít khi nghiêm túc thế này, mọi người cẩn thận đừng chọc vào.

Lâm Tuyền đi ra cửa nhà khách, có mười mấy người bao vây ở cửa, người khóc người cười, nhốn nháo vô cùng, y vừa mới tới gần thì bảo vệ khách sạn huơ gậy cảnh sát lên, mặt mày hung ác ngăn cản.

Trên mặt đất có vẽ một đường kẻ màu trắng, người vây quanh không được phép đi qua lấn ranh đó, Lâm Tuyền trò chuyện với người xung quanh, biết được cô gái nhảy lầu tự sát tên Vạn Ngọc, năm nay mới 18 tuổi, người huyện Cự Trúc gần Xuân Giang, vào nhà khách làm ba tháng, biết nơi này không sạch sẽ, định bỏ việc rồi, đồng nghiệp nói không nhận hết lương tháng này thì tiếc quá, vì thế mới ráng ở lại cho hết tháng, vậy mà không ngờ xảy ra chuyện này.

Sau khi Vạn Ngọc chết nửa tiếng, nhà khách báo cho cha cô nói là con gái ông ta mất tích.

Giám đốc Vương Thục Bình đích thân gọi điện, lúc đó khuya lắm rồi, cha Vạn Ngọc định mai tới nhà khách, Vương Xuân Bình nói ông ta tốt nhất tới ngay. Linh tính có chuyện không lành, 1 giờ sáng cha Vạn Ngọc tới nhà khách, đến thẳng sân bowling nơi con gái làm việc, khi đó Vạn Ngọc đang nằm trên sàn xi măng giá lạnh, còn nhân chứng thì xung đột với bảo vệ. Nhà khách nói với ông ta là vẫn chưa tìm thấy con ông ta, đến khi thi thể Vạn Ngọc chuyển vào phòng y tế của nhà khách mới nói là Vạn Ngọc nhảy lầu tự sát.

Chuyện bất ngờ, nhà khách cũng lúng túng không làm được gì thì thế, lại có bao nhiêu người chứng kiến, ai nấy sợ trách nhiệm dồn đẩy nhau, thế nên chỉ kịp thay quần lót nữ cho Vạn Ngọc, khi đó nói cha Vạn Ngọc không báo cảnh sát sẽ bồi thường khoản tiền lớn. Cha Vạn Ngọc sao chịu để con gái chết oan ức như thế, nhất quyết báo cảnh sát, song điện thoại không liên lạc được, ông ta phải tới tận cục cảnh sát báo án.

Cảnh sát tới kiểm tra hiện trường qua loa, kết luận Vạn Ngọc nhảy lầu tự sát, nói vậy cô vướng vào móc sắt lan can nên mới trần truồng. Còn vết bầm tím giải thích ra sao? Pháp y nói đó là do quá trình va đập khi rơi xuống gây nên, toàn bộ thời gian kiểm tra pháp y chỉ có 10 phút đã kết luận.

Sau đó cảnh sát cấm chỉ cha Vạn Ngọc tiếp xúc với khách ở lầu sáu, bảo ông mau mau hỏa táng thi thể.

Tuyệt đối không thể hỏa táng. Lâm Tuyền nghĩ thế, song chớp mắt lại nghĩ, thi thể đã nằm trong tay bọn chúng lâu như thế, pháp y đã can thiệp vào, dù mình có đứng ra, chứng cứ quan trọng đã bị chúng xóa bỏ, cần thiết bọn chúng thì xe giữ tướng, lấy người không liên quan ra chịu tội thay, làm được gì chứ?

Nhưng Vạn Ngọc chết quá thảm, hành vi đối trắng thay đen của nhà khách và khách sạn khiến không ít người phẫn nộ, nên nhiều người ngầm truyền tin ra ngoài. Mọi người vây quanh đang bàn tán chuyện hôm qua đường giây liên lạc với cảnh sát không được, nói nhà khách này do đồn trưởng đồn cảnh sát gần đây bao thầu, mà tên đồn trưởng đó có quan hệ không tầm thường với cục trưởng cục cảnh sát thành phố.

386. Q.9 - Chương 13: Bình Tĩnh Và Lạnh Lùng

12 giờ Phương Nam tới nhà khách Tây Viên, Lâm Tuyền tưởng rằng cô nhiều lần đưa theo Quý Vĩnh, không ngờ Phương Nam trong bộ đồ chanel đắt tiền quen thuộc, vòng cổ ngọc trai, đeo kính đen, đi sau là bốn thanh niên vạm vỡ, mặc vét đen, đeo kính đen, mặt lạnh như tiền, đảm bảo vệ nhìn thấy khí thế không ai dám ngăn cản rồi.

Lâm Tuyền nhìn thấy Phương Nam, trái tim giá băng ấm áp lên rất nhiều, cười nói:

- Có cần khoa trương như vậy không?

- Cậu ở Xuân Giang tin tức không linh thông, Lục Bằng Thiên và Thẩm Tại Tinh đã tới Xuân Giang rồi, xem ra chuyện này khó thoát khỏi liên quan tới Thẩm Nhạc. Thẩm Thị đã dùng tới toàn bộ lực lượng có thể, người biết chân tướng đã bị khống chế, chuyện nơi này đã phát triển tới mức nào?

Sau khi biết tin ở Xuân Giang, Phương Nam liên hệ vợ Cố Lương Vũ, bọn họ vẫn âm thầm theo dõi Lục gia cho nên biết tin nhanh chóng.

Lâm Tuyền mặt trầm xuống, không nói gì.

Thân thế của Lâm Tuyền là cơ mật cực cao trong nội bộ của Liên hợp Tỉnh Hải, vì tránh có nghiệp vụ dây dưa với Thẩm thị, tầng quyết sách như Cố Lương Vũ, Trương Bích Quân đều biết, chỉ giới hạn vài người đó thôi. Ngay cả Phan Xuân Bình cũng không hề hay biết.

Phan Xuân Bình trả lời:

- Gia đình cô gái đã yêu cầu tiến hành kiểm tra thi thể lần nữa, ngay trước lúc cô vào nhà khách, bọn họ có xung đột với bảo vệ cảnh sát. Cảnh sát kéo tới, lấy danh nghĩa gây trở ngại trị an, bắt người nhà cô gái, song người vây quanh kích động ngăn cản, cảnh sát cũng chùn tay, hiện đang giằng co.

Phương Nam nhìn Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Mặc dù đang giằng co, nhưng cha mẹ cô gái không thể thoát được tầm mắt cảnh sát, không nên tiếp xúc với họ vào thời điểm này.

Lầu 6 lại tăng cường thêm một đám cảnh sát thường phục, đi lại nhìn ngó người ta, làm khách rất khó chịu, bọn họ chuyển sang khách sạn Minh Thành gần đó.

Phương Nam vào khách sạn, lòng máy động, hỏi phục vụ:

- Phòng ở tầng thượng đã có ai thuê chưa?

- Dạ rồi, tổng giám đốc tập đoàn Thẩm Thị sáng nay đáp trực thăng tới đây, hai căn phòng tổng thống ở tầng thượng đều bị họ đặt cả.

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Lâm Tuyền hiện ra trên cửa thang máy sáng bóng, Phương Nam khẽ ôm cánh tay y, thang máy dừng lại, lặng lẽ buông ra. Đám Phan Xuân Bình, Quý Vĩnh nói nhau từ thang máy bên cạnh bước ra. Lâm Tuyền vào phòng, tuy không phải phòng tổng thống, nhưng thuộc hạng cao cấp nhất rồi, bên trong có cả thư phòng, có rất nhiều sách, y giữ lại Phương Nam ở bên cạnh, còn những người khác đều bị mời ra ngoài.

Tối giờ ăn cơm tối, tình thế không lạc quan, bên ngoài nhà khách có chừng bảy tám trăm người tụ tập, đối diện với sự kích động của đám đông, cục cảnh sát Xuân Giang thay đổi sách lược ứng phó, chấp nhận kiểm tra thi thể lại một lần nữa.

Buổi chiều xảy ra xung đột giữa cảnh sát và người dân, cục công an Xuân Giang lấy điều lệ vi phạm trị an công cộng làm cớ, bắt giữ hơn 20 người, trong đó một nửa là người thân của Vạn Ngọc, chỉ trừ cha mẹ Vạn Ngọc. Vạn gia có bốn người thân làm việc trong cơ quan chính quyền huyện Cự Trúc bị khai trừ công chức, các phương diện Xuân Giang đang dùng quyền lực chính người dân cấp cho gây áp lực lên Vạn gia, mài mòn ý chí kháng cự của họ.

Trong mắt La Dân, với thân phận của Lâm Tuyền, chỉ cần một cuộc điện thoại của y tới tỉnh ủy Tây Cương là có thể khiến oan khuất được giải. Thái độ im lặng của Lâm Tuyền làm La Dân bất mãn, không đợi hết cái hẹn hai ngày, Lâm Tuyền vừa vào khách sạn Minh Thành thì hắn cũng nộp đơn từ chức.

Lâm Tuyền ký tên lên đơn từ chức, nói:

- Từ nay anh không còn bất kỳ sự liên quan nào tới quỹ Tây Trạch cũng như Liên hợp Tỉnh Hải nữa.

Rồi sao một bản ảnh chụp hiện trường, trả máy ảnh cho hắn.

- Tôi biết, tôi sẽ không để ảnh hưởng tới công ty.

La Dân nói xong kiên quyết bước đi.

Lâm Tuyền nhún vai, đi vào thư phòng.

“Cộc, cộc, cộc” Trần Thần không ấn chuông mà có chút giận dữ gõ cửa.

Phương Nam ra mở cửa cho Trần Thần vào, Trần Thần nhìn Lâm Tuyền cầm sách, nằm trên ghế tựa đọc, mặt nhỏ nhắn đỏ bừng:

- La Dân đi rồi.

- Ủ, anh biết.

Lâm Tuyền không nhìn lên, bình tĩnh nói:

- Tại sao anh không gọi điện cho tỉnh ủy Tây Cương phản ánh điều chúng ta nhìn thấy ?

- 1 triệu có thể mua được một mạng người, 10 triệu kiếm được 10 con dê thể tội, vả lại con mắt nào của chúng ta nhìn thấy hung thủ? Bọn họ dám làm càn như thế, tức là sớm nghĩ đường lui rồi, dù kiếm dê thể tội cũng là con dê khá có sức nặng, lúc đó Vạn gia có được công bằng giả, Liên hợp Tỉnh Hải có coi là chủ trì chính nghĩa không?

- Anh sợ Thẩm Thị thì có.

Trần Thần gần như quát vào mặt Lâm Tuyền, thái độ của Lâm Tuyền làm cô quá thất vọng.

Tay Lâm Tuyền hơi run lên, Trần Thần nói không đúng, song cũng chẳng sai, nếu chẳng phải Thẩm Nhạc dính líu vào chuyện này, nói không chừng y còn can thiệp vào một chút, mạng người đâu phải chuyện nhỏ, lại là cô gái trẻ như thế, tương lai đang ở phía trước, vậy mà chỉ vì cổ lĩnh nốt tháng lương mà thành bị kịch, cùng với đó thành phố Xuân Giang lạm dụng công quyền khiến người ta phẫn nộ, nhưng liên qua tới Thẩm thị, chuyện không còn đơn giản nữa.

- Em nhìn nhầm anh rồi, anh không làm thì em làm, em không sợ Thẩm Thị.

Trần Thần lau nước mắt chạy ra khỏi phòng, Phương Nam đuổi theo, chặn trước cầu thang máy, giải thích:

- Lâm Tuyền đồng ý cho La Dân từ chức mang chứng cứ đi đã là giới hạn rồi, em đừng qua bên đó nữa, em ở đây lạ nước lạ cái, ra ngoài lỡ có chuyện không may thì sao? Lâm Quyền lo cho em lắm đó.

- Tại sao, hiện giờ chỉ một mình anh ấy có thể ngăn cản bị kịch tiếp tục xảy ra, vì sao anh ấy khoanh tay ngồi nhìn, trước giờ em không nghĩ anh ấy lại là người như thế.

Phương Nam ngần ngừ một lúc kéo Trần Thần ra chỗ vắng vẻ, nhìn từng cử chỉ Lâm Tuyền với Trần Thần như người anh chăm lo cho em gái biết cô bé này có địa vị quan trọng với y, có lẽ vào thời điểm toàn bộ người liên quan tới Lệ Cảnh bảo gồm Trần Vũ hiểu lầm y, chỉ có cô bé ngây thơ này một mực tin tưởng Lâm Tuyền, đã giành được sự tin cậy của Lâm Tuyền, nếu cứ để Trần Thần hiểu lầm, Lâm Tuyền cũng rất đau lòng, liền nói:

- Chuyện trên đời này đôi khi thật trùng hợp, thời gian qua dù chị âm thầm ngăn cản, song ngày này có lẽ định sẵn sớm muộn gì cũng tới, em đừng chỉ trích Lâm Tuyền, cậu ấy có cái khó của mình. Lâm Tuyền còn có một cái tên khác là Thẩm Đào, cậu ấy mới là người kế thừa Thẩm Thị, có điều hơn 20 năm trước cậu ấy bị vứt bỏ, Thẩm Nhạc là đứa em cùng mẹ khác cha của cậu ấy...

- Hả ...

Trần Thần kinh ngạc che miệng lại, ngăn không ỉnh kêu lên:

- Có ... Có chuyện này sao?

Phương Nam gật đầu:

- Chuyện rất rối rắm, rất ít người biết Lâm Tuyền là con nuôi Lâm gia, cậu ấy không muốn người Thẩm gia nhận ra mình, cho nên không ra mặt, càng không thể công khai đứng trước về phía đối diện với Thẩm gia. Lâm Tuyền không phải thanh niên nhiệt huyết miệng nói chính nghĩa xương, song cũng không khoanh tay để mặc bị kịch diễn ra trước ánh sáng, chỉ mong thông qua sức mạnh giới truyền thông ngăn chặn. Còn về chân tướng

Phương Nam không nói nữa, dù có đưa được Thẩm Nhạc vào tù, chỉ cần chưa tới một năm, Thẩm gia có thể thông qua cá loại quan hệ bảo lãnh hất ra ngoài, đối với kẻ làm mất đi tính mạng đang tuổi xuân quý giá của một cô gái, đó là sự trừng phạt thích đáng rồi sao?

387. Q.9 - Chương 14: Nhiệt Huyết Và Chính Nghĩa (1)

Khẽ vỗ vai Trần Thần vẫn còn bàng hoàng đứng đó, Phương Nam thở dài vào phòng Lâm Tuyền, thấy y ngồi trong bóng tối, đi tới ngồi xuống bên cạnh:

- Tôi giải thích cho cô bé rồi.

- Chúng ta có thể chủ trì chính nghĩa sao, dù chúng ta đứng ra, bọn chúng cố ý kéo vào chuyện tranh chấp tài sản, nói tắt cả việc em làm chẳng qua muốn hãm hại hấn muốn chiếm đoạt tài sản, chuyện phức tạp rồi, truyền thông và công chúng sẽ tin chúng ta à? Chúng ta vẫn phải né tránh!

Lâm Tuyền ném mạnh quyển sách xuống sàn :

- Vứt mẹ thứ chính nghĩa chó má đi, đây là một thời cơ, song em không thể ra tay, ông cụ tính nóng như thế, em sợ cụ không chịu nổi đả kích này.

Lâm Tuyền không thừa nhận hai nhà Thẩm Luc, không có nghĩa rằng có thể dứt bỏ hết mọi liên quan, Lục Tinh Viên là ông ngoại y, là người trong Lục gia khao khát đón y về nhà nhất, Lâm Tuyền biết điều đó, cũng biết ông cụ sức khỏe hiện giờ rất kém,

Phương Nam nắm chặt tay, chuyện này do Thẩm gia gây ra, không thể để một mình Lâm Tuyền chịu đựng thế được.

.....

La Dân rời quán nét thì một chiếc xe cảnh sát hú còi phóng tới, hấn không nghĩ là nhắm vào mình, di động trong túi vang lên, lấy ra xem thì là số lạ:

- A lô, ai thế ...

La Dân vừa nói được mấy từ thì bốn cảnh sát hô:

- Chính là hấn.

La Dân định xoay người bỏ chạy, không ngờ vấp ngã, chưa kịp bò dậy bị hai tên cảnh sát ấn xuống.

Một cảnh sát tóm tóc La Dân, nói:

- Có người tố cáo anh lợi dụng mạng internet tung tin đồn thất thiệt gây mất ổn định cho thành phố Xuân Giang, mời anh theo chúng tôi về cục công an.

Bảo với một cảnh sát trẻ:

- Cậu và Tiểu Thiện vào quán nét, xem khôi phục được history không, cố gắng tiêu trừ ảnh hưởng bất lợi.

La Dân dùng mạng internet đem ảnh chụp hiện trường gửi cho Nhật báo Nam Phong, còn để lại số di động của mình, trong thời gian chờ đợi, đem ảnh và đầu đuôi sự việc kể ra trên mạng. Cảnh sát biết số di động của hắn, xem ra Nhật báo Xuân Giang tiết lộ tin tức rồi, La Dân tức phát điên, hắn không ngờ cảnh tay chính quyền Xuân Giang vươn xa như thế, không ngờ Nhật báo Xuân Giang bán đứng mình.

Thực ra khá oan uổng cho Nhật báo Xuân Giang, bọn họ nhận được tin của La Dân, liền cho người tới cơ quan hữu quan xác minh, còn đem tin tức báo lên cơ quan chủ quản, do không biết chân tướng nghiêm trọng của vụ việc, nên cảnh sát lập tức được tin.

Cục cảnh sát Xuân Giang lần theo địa chỉ IP máy tính La Dân vào mạng tìm tới quán nét, sau đó tìm được vị trí của hắn, quyết định lập tức khống chế.

La Dân vùng vẫy đứng dậy:

- Cái gì mà tung tin đồn thất thiệt, đó đều là điều tận mắt tôi nhìn thấy, còn có ảnh chứng minh, các người cho rằng có thể một tay che trời sao?

- Che nổi chời hay không tao không cần biết.

Tay cảnh sát cầm đầu dấm một phát vào bụng La Dân, làm hắn đau đớn gập người lại, cảnh sát lại túm tóc hắn kéo giật lên:

- Sự kiện cô gái nhảy lầu tự sát đã có kết luận, gia quyến đồng ý ký vào giấy hỏa táng, mày lại còn gây thêm thị phi, báo hại bọn tao không được yên thân.

Hắn đẩy La Dân đi lên xe cảnh sát, ngay đúng lúc La Dân bước chân lên, hắn bất thành linh ngoắc chân còn lại của La Dân, khiến La Dân mặt đập thẳng vào cửa xe, đau tới lịm đi, mặt đầm đìa máu, còn gãy hai cái răng cửa.

Ba tên cảnh sát còn lại cười ha hả, La Dân loạn choạng đứng dậy, tên cảnh sát cầm đầu nói:

- Đi đứng phải nhìn vào chứ, tại mày đẩy nhé, đừng có tung tin đồn cảnh sát đánh người dân.

La Dân quát cường không kêu một tiếng nào bước lên xe, một lúc sau tên cảnh sát vào quán nét ra báo cáo:

- Hắn dùng máy xong không tắt đi, trong máy có gài phần mềm lưu lại trình tự nhập mật mã, chúng tôi đăng nhập vào tài khoản của hắn, xóa bài viết đó đi, còn viết bài xin lỗi, ha ha, lần đầu tiên thấy quán nét đen chuyên cài phần mềm ăn cắp mật khẩu của khách có chỗ đáng yêu ...

Lúc này di động của La Dân rơi xuống đất vang lên, tên cảnh sát cầm đầu nhặt lên nói:

- Mẹ nó, đồ Nokia đúng là tốt, đã rơi vỡ tan nát thế này vẫn còn kêu được.

Ấn nút nghe :

- A lô, tìm ai?

Trần Thần nghe thấy có người lạ nhận điện thoại của La Dân thì hoảng sợ:

- Anh là ai, tôi tìm La Dân.

- La Dân cô tìm đang hỗ trợ cảnh sát điều tra vụ án tung tin đồn, tạm thời không thể nói chuyện với cô.

Trần Thần mặt hoa tái nhợt, chạy như bay vào thư phòng la lên:

- La Dân bị cảnh sát bắt rồi.

Lâm Tuyền đang đọc sách tức thì ngồi bật dậy, La Dân mới đi nửa ngày, sao đã để cảnh sát bắt rồi, cầm lấy ngay di động của Trần Thần:

- A lô, La Dân là nhân viên công tác chính phủ huyện La Nhiên, nếu cậu ta có hành vi phạm pháp, tôi mong cảnh sát thẩm vấn sau khi luật sư tới nơi, nếu không tôi kiện cảnh sát Xuân Giang lạm dụng công quyền.

Rồi bảo với Phương Nam:

- Mau, mau, liên hệ với luật sư ở Xuân Giang, không được để La Dân ở trong tay bọn chúng.

Mấy luật sư do văn phòng sư Chương Lập giới thiệu vừa nghe nói dính líu tới sự kiện nhà khách Tây Viên thì vội vàng từ chối, cũng không hỏi tới thân phận người mời mình. Gọi điện thoại gần hai tiếng mới liên hệ được với nữ luật sư, tuy tình hình này sớm dự liệu được, song không khỏi làm người lạnh lòng.

Giọng Trương Hàm nghe rất trẻ, song Lâm Tuyền chẳng còn thời gian bận tâm cô ta có bao nhiêu kinh nghiệm ở việc xử lý sự vụ thế này, cũng vì người trẻ tuổi mới có nhiệt huyết và chính nghĩa như thế, hèn Trương Hàm gặp nhau ở cục công an thành phố.

Lâm Tuyền bảo Phương Nam, Trần Thần ở lại khách sạn, cùng Phan Xuân Bình, Quý Vĩnh tới cục công an, trước tiên cứ phải bảo lãnh cho La Dân ra ngoài đã.

Trương Hàm còn rất trẻ, tuổi chỉ khoảng 23 -24, cắt tóc ngắn, mặc véc nữ gọn gàng, trông rất nhanh nhẹn tháo vát, thấy đám Lâm Tuyền từ xe xuống, vội đi nhanh tới:

- Các vị là bạn của La Dân? Tôi là Trương Hàm của văn phòng luật sư Trương Triệu Hòa, đây là danh thiếp của tôi, tôi đã liên hệ với cục công an rồi, chúng ta vào tìm hiểu tình hình hăng nói.

Lâm Tuyền nhận lấy danh thiếp:

- Làm phiên luật sư Trương rồi.

Không nói thêm lời thừa nào, đi ngay vào cục công an.

Phụ trách tiếp đãi đám Lâm Tuyền là Diêu Thục Huệ một nữ cục trưởng của cục công an, Trương Hàm đưa ra yêu cầu:

- Tôi muốn gặp người đương sự, mời cục công an đưa ra lý do bắt giữ?

- Bắt giữ?

Diêu Thục Huệ cười giả dối, giọng nói mang hàm ý đe dọa:

- Cô nói nghiêm túc quá, chúng tôi chỉ mời La Dân hiệp trợ cảnh sát điều tra, khi lên xe anh ta không may vấp ngã, bị gãy răng, đang được các đồng chí trong cục tận tình đưa đi khám, lát nữa các vị có thể gặp rồi. Các vị nói anh ta là người chính phủ huyện La Nhiên, song tôi tra rồi, ở đó không có người này, lừa gạt cảnh sát là phạm pháp đấy.

Lâm Tuyền nhìn nữ cục trưởng tuổi trên 40 này, mày nhíu lại, cố gắng không để cảm ghét lộ ra bên ngoài, không thêm nói với bà ta, bảo Phan Xuân Bình:

- Gọi điện Chu Học Nhân, bảo huyện ủy La Nhiên lập tức phát công văn, kháng nghị cảnh sát Xuân Giang chấp pháp dã man, yêu cầu họ nghiêm túc xử lý chuyện này.

Diêu Thục Huệ cứ nghĩ Quý Vĩnh hay Phan Xuân Bình mới là người đứng đầu, không ngờ là chàng thanh niên này giờ ngồi im thít, nhìn Lâm Tuyền đánh giá, thái độ cẩn thận hơn:

- Chuyện không nghiêm trọng vậy đâu, đợi người đương sự về đã, chúng tôi chấp pháp văn minh.

- La Dân vì sự kiện nhà khách Tây Viên mà bị bắt, xin hỏi cục công an hiện có kết luận chưa? Hôm qua tôi cũng có mặt ở lầu 6 nhà khách Tây Viên, không biết cục cảnh sát có muốn khống chế tôi luôn không?

Mắt Lâm Tuyền ánh lên dữ dội:

388. Q.9 - Chương 15: Nhiệt Huyết Và Chính Nghĩa (2)

Nụ cười trên môi Diêu Thục Huệ cứng lại, do dự nói:

- Kết luận không thể đưa ra sớm như thế, chúng tôi vì sao lại muốn khống chế anh?

Lâm Tuyền cười khẩy quay đầu đi. Trương Hàm nắm ngay ý Lâm Tuyền, sắc bén chất vấn:

- Nếu chưa có kết luận, vì sao thi thể người gặp nạn lại vội hỏa thiêu như thế?

- Thì .. Cha mẹ người chết cũng cho rằng con mình nhảy lầu tự sát, đồng ý hỏa thiêu. Cảnh sát cũng chú ý tới một số nghi vấn, sẽ nghiêm túc ...

Nói tới đó chợt nhận ra mình bị khí thế của cô nhóc bằng nửa tuổi áp chế, ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nói:

- Những điều này không cần phải giải thích với các vị.

La Dân được hai cảnh sát áp giải vào, tay còn bị còng, Phan Xuân Bình không bỏ lỡ thời cơ đưa máy ảnh lên chụp tanh tách, nói với La Dân:

- Há miệng ra.

Hai cái răng bị gãy không cách nào che dấu được, một tên cảnh sát lao tới cướp lấy máy ảnh của Phan Xuân Bình, không nột lời đập ngay xuống đất, giây phút đó bị camera của Trương Hàm ghi lại.

Tức thì có mấy cảnh sát chặn cửa ra, một tên trong đó còn định rút súng, Diêu Thục Huệ nhanh tay ngăn cản, thậm chí dám ngu xuẩn, người ở trong cục cảnh sát, lại ít hơn chả lẽ còn chạy được, rút súng ra làm gì? Quý Vĩnh và La Dân, Phan Xuân Bình bảo vệ quanh Trương Hàm, đề phòng cảnh sát cướp chứng cứ.

Lâm Tuyền nhìn chằm chằm Diêu Thục Huệ:

- Đây chính là cách chấp pháp văn minh của cảnh sát Xuân Giang à?

Nhận lấy máy ảnh trong tay Trương Hàm, chiếu lại cảnh vừa xong cho bà ta xem, đặt nó trước mặt Diêu Thục Huệ:

- Tôi mong cảnh sát Xuân Giang nghiêm túc xử lý việc này, đồng thời báo kết quả cho chính quyền La Nhiên.

Lâm Tuyền, Trương Hàm đưa La Dân quay lại khách sạn Minh Thành, may mà Trần Thần gọi điện cho La Dân đúng lúc, lời của Lâm Tuyền khiến cảnh sát Xuân Giang cố kỵ, nếu không giờ đưa được La Dân ra cũng không lành lặn như thế này nữa.

Đi vào đại sảnh khách sạn, Lâm Tuyền chợt nhớ chưa ăn gì, nhiều người như thế, phòng ăn trong phòng y không đủ chỗ, gọi điện cho Phương Nam, cùng tới nhà ăn khách sạn.

Cộng cả bốn vệ sĩ nữa là mười hai người, Lâm Tuyền thấy mấy vệ sĩ chấp tay sau lưng đứng bên cạnh không quen chút nào, nhíu mày nói:

- Ngồi xuống cùng ăn cả đi.

Tuy theo yêu cầu của Lâm Tuyền, bốn vệ sĩ bỏ kính râm cùng mặc véc thường, xong ánh mắt cảnh giác ngó quanh của họ để lộ ra đặc tính nghề nghiệp rất mạnh.

La Dân đang kể quá trình mình bị bắt thì có một nhóm người đi vào nhà ăn, Lục Băng Thiên, Thẩm Tại Tinh, Thẩm Nhạc cùng phó thị trưởng Tạ Cung Hòa với hai người đàn ông trung niên được một đám vệ sĩ và nhân viên vây quanh.

Lúc này đã quá giờ cơm từ lâu, cả nhà ăn rộng rãi chỉ có một mình nhóm Lâm Tuyền, đám Lục Băng Thiên tất nhiên bị thu hút về bàn của y. Lâm Tuyền quay đầu đi, làm Lục Băng Thiên không nhìn thấy mặt. La Dân thì đoán Thẩm Nhạc rất có khả năng chính là hung thủ, máu xộc lên não, mắt trừng trừng nhìn Thẩm Nhạc.

Tạ Cung Hòa, Thẩm Nhạc nhận ra nhóm người Lâm Tuyền đều tái mặt.

Tạ Cung Hòa ghé vào tai Lục Băng Thiên, Thẩm Tại Tinh thì thầm vài câu, Lục Băng Thiên thất kinh: Đám người này không chỉ chứng kiến hiện trường, còn nhìn thấy Nhạc Nhạc có mặt, nếu bọn chúng đem tin tức truyền ra ngoài cho giới truyền thông, dù mọi chứng cứ đã bị xóa bỏ, song vẫn đem tới phiền toái vô tận.

Còn cái tên mặt bị thương kia cứ nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc, chẳng lẽ hắn biết chân tướng?

Lục Băng Thiên trầm ngâm, đi về phía bàn cạnh bàn Lâm Tuyền tìm cách tiếp xúc, Thẩm Nhạc chợt dạ nói:

- Hay chúng ta tới phòng bao đi.

Lâm Tuyền đá La Dân một cái, bảo hấn thu ánh mắt đầy thù địch đó lại, đứng dậy đi ra cửa nhà ăn.

Lục Băng Thiển từ đầu tới cuối không nhìn thấy chính diện Lâm Tuyền, nhưng chỉ từ mặt bên đã cảm thấy rất quen thuộc, thêm vào một phần linh cảm, khiến bà ta có cảm giác bất an. Phương Nam đi theo Lâm Tuyền ra tới cửa, đột nhiên quay đầu nhìn lại, tích tắc đó trái tim Lục Băng Thiển như bị búa đập vào, đầu óc trống rỗng.

Đào Đào!

Cô gái kia là nữ nhân bên cạnh Đào Đào.

Toàn thân Lục Băng Thiển giá lạnh.

Sự vô tình của Lục Băng Thiển không chỉ khiến Lục Tinh Viên đoạt tuyệt quan hệ cha con, cả nhà Lục Bá Uyên cũng không còn qua lại gì với bà ta nữa, tuy Lục Nhất Mạn làm việc ở công ty địa ốc Thẩm thị, song giữ lời hứa với Lâm Tuyền, không đem chuyện về y kể ra. Lục Băng Thiển hổ thẹn với lương tâm, không dám đối diện với Lâm Tuyền, cho dù Lục Nhất Mạn có chủ động nói với bà ta về Lâm Tuyền, bà ta cũng cự tuyệt không nghe.

Trừ lần đó Lâm Cẩm Nam nói vài câu về Lâm Tuyền, Lục Băng Thiển hoàn toàn không hiểu gì về đứa con mình vứt bỏ này, thời gian trước đó nhờ có bài báo ngắn về Lâm Tuyền và Trần Phi Lăng, bà ta mới ý thức được đứa con kia có khả năng gây phiền phức cho bà ta và gia đình, nhưng điều tra phải giấu Thẩm Tại Tinh, cần tìm một người đáng tin cậy, chuyện này hơi khó, nên trì hoãn mãi.

Lục Băng Thiển nhận ra mình không biết gì về Lâm Tuyền hết, toàn thân như bị hố đen không đáy nuốt chửng, sợ hãi khiến bà ta không nhúc nhích được.

Thế giới này thật nhỏ, có muốn tránh thế nào cũng không tránh nổi, xem tình hình này thì bọn họ đã biết chân tướng rồi, chỉ không có chứng cứ mà thôi, phải làm sao đây, làm sao bây giờ? Nó nhất định thù hận mình, nhất định nó muốn trả thù, muốn hại Nhạc Nhạc. Lục Băng Thiển xưa nay tự mình là phụ nữ mạnh mẽ, nhưng thời khắc Lâm Tuyền bước khỏi nhà ăn, bà ta không ngồi yên được nữa:

- Về phòng, bảo khách sạn mang thức ăn lên.

Cả đám người ngỡ ngàng nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Lục Băng Thiển không giải thích câu nào cứ vậy bỏ đi, đành phải đi theo.

Bọn họ đi qua đại sảnh, chợt thấy La Dân mất tóe lửa đứng đó.

La Dân vừa bước tới một bước lập tức bị vệ sĩ chặn lại, mắt hấn chăm chăm quét qua người đám Lục Băng Thiển, Thẩm Nhạc, nói từng chữ một:

- Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, các người đừng tưởng có tiền có thế mà làm gì cũng được.

Thẩm Tại Tinh mặt lạnh lùng bảo vệ sĩ buông cổ áo La Dân ra, bọn họ nhận được tin mấy tờ báo vùng ngoài đang gửi phóng viên tới Xuân Giang, lúc này mà có tranh chấp gì, sẽ cực kỳ bất lợi cho tập đoàn Thẩm Thị.

Lâm Tuyền về phòng trước, đợi một lúc mới thấy La Dân đi vào, đoán được đại khái hấn vừa làm gì, mặt trầm xuống nói:

- Hai người trung niên khác đi với bọn họ, một trong đó là Dư Quang Khôi, bí thư thành ủy Xuân Giang. Hung thủ thực sự là ai chưa rõ, nhưng Tạ Quang Hòa dính líu vào đó, hiện Dư Quang Khôi chủ động đứng ra, định sẵn rằng vụ án này khó phơi bày giữa ban ngày, không phải dựa vào một bầu nhiệt huyết mà làm được.

La Dân ít hơn Lâm Tuyền một tuổi, lại chưa trải đời bằng, còn cố cãi:

- Chẳng lẽ cứ để Vạn Ngọc chết oan như thế, tôi không tin quốc gia này không có pháp luật công bằng.

- Tôi cũng quyết định cùng La Dân theo vụ án này tới cùng.

Trương Hàm và La Dân quen nhau chưa được hai tiếng, song tính cách hợp nhau, nghe La Dân kể lại chuyện xảy ra đêm qua thì cực kỳ phấn nộ, quyết định giúp đỡ pháp luật miễn phí cho Vạn gia.

- Tôi nghe được tin cha mẹ Vạn Ngọc đã ký vào thư hỏa táng, chỉ là do người dân kích động, chính quyền Xuân Giang chưa dám làm gì.

Lâm Tuyền hỏi:

- Nhưng chẳng may thi thể bị hỏa táng rồi thì mọi người chuẩn bị làm sao?

- Vội vàng hỏa thiêu như thế, càng chứng minh có vấn đề, truyền thông toàn quốc không nhắm mắt cả đâu, chỉ cần bên trên có người quyết tâm điều tra, nhất định điều tra ra.

Lâm Tuyền lắc đầu, hai người này còn đang kích động, nói không ăn thua, hỏi Phương Nam:

- Bà ta nhận ra chị rồi?

389. Q.9 - Chương 16: Thí Xe Giữ Tướng

Phương Nam gật đầu, cô cố ý để Lục Băng Thiển nhận ra. La Dân bị bắt, Lâm Tuyền không thể bỏ qua chuyện này nữa, nếu để về sau người Thẩm gia mới biết Lâm Tuyền đứng sau La Dân, có thể sinh ra suy tưởng không phải, chỉ bằng để họ biết trước, cơn đau đầu này không thể để cho Lâm Tuyền chịu một mình. Tất nhiên cô không nói ra.

Lâm Tuyền nỗ lực lần cuối:

- Tra ra vấn đề sẽ có người nhận tội thay, mà dù chứng minh được Thẩm Nhạc phạm pháp, hai người nghi hấn sẽ bị trừng phạt tương ứng?

La Dân và Trương Hàm không nghe lọt lời Lâm Tuyền, bọn họ bỏ đi tìm cha mẹ Vạn Ngọc.

Lục Băng Thiển về phòng, đuổi hết nhân viên công tác đi, cả gian phòng tổng thống rộng thênh thang chỉ có năm người ba người nhà họ Thẩm, Tạ Cung Hòa, Dư Quang Khôi. Lục Băng Thiển nhìn khuôn mặt đứa con mình dồn tình cảm cùng cả day dứt về đứa con bỏ rơi vào đó, lòng đột nhiên thấy cảm hận, đi tới, tát một cái thật mạnh.

- Mẹ....

Thẩm Nhạc sững sờ ôm lấy gò má nóng rát kêu lên, đây là lần đầu tiên, hai mấy năm cuộc đời mẹ hấn đánh hấn:

Lục Băng Thiển không thèm nhìn hấn, thoáng cái định thần quay về bản sắc nữ cường nhân, ma chóng đưa ra quyết định:

- Để bí thư Dư và thị trưởng Tạ bị liên lụy vào việc này, tôi thật áy náy, nhất định chúng tôi sẽ xử lý thật gọn, không để lại chút phiền toái nào cho các vị. Sự kiện lần này nhân chứng rất nhiều, truyền thông các nơi cũng kéo tới, kết luận tự sát là không thể thuyết phục được rồi. So với việc bị truyền thông đánh cho trở tay không kịp, chẳng bằng chúng ta chủ động hơn một chút, tôi quyết định cho người chịu trách nhiệm, cường gian chưa thành, đương sự nhảy lầu tự sát là điều không dự liệu được, khả năng bị phán 10 năm, tự ra đầu thú có thể giảm nhẹ hơn, tôi mong phương diện nhà khách Tây Viên cũng gánh một phận trách nhiệm che giấu, như vậy mới kín kẽ được.

Dư Quang Khôi gật gù:

- Nếu được thế thì tốt nhất, bằng không để kinh động bên trên không dễ xử lý.

Nếu chẳng phải Thẩm Thị còn có người trên cao hơn, nếu chẳng phải nghĩ tới hạng mục Thẩm Thị đầu tư ảnh hưởng tới sự phát triển lớn của Xuân Giang 10 năm sau, Dư Quang Khôi đã chẳng muốn đi mạo hiểm, trong lòng oán trách Tạ Cung Hòa, phát sinh ra chuyện thế này vì sao không báo cho thị trưởng, lại báo cho ông ta đầu tiên, khiến ông ta không tỏ thái độ không được, kéo ông ta vào chuyện này.

Dư Quang Khôi đi rồi, Lục Băng Thiển tìm Trương Thiên, Vương Thục Bình tới nói chuyện.

Buổi chiều khi xảy ra xô xát với cảnh sát, rất nhiều người nhà Vạn gia bị bắt, ngay cả thân thích ở quê không liên quan cũng bị chính quyền địa phương làm khó đủ điều, áp lực tù đủ phương diện khiến cha mẹ Vạn Ngọc phải đồng ý ký vào đơn hỏa táng, người bị bắt bấy giờ được thả ra. Nhưng bọn họ không chịu rời cửa nhà khách Tây Viên, dứt khoát muốn đòi lại lẽ công bằng cho con gái.

Quần chúng vây quanh càng lúc càng nhiều, bất kể chân tướng ra sao, người dân vốn mất niềm tin vào chính quyền càng muốn tin vào chuyện quan thương câu kết hãm hại dân lành, nhân cơ hội phát tiết, chẳng những những tin đồn truyền ra càng lúc càng hoang đường, mà người dân cũng ngày một trở nên kích động, ít nhất có 3 bảo vệ bị đả thương, 1 người khách không may cũng bị thương, cục công an điều gần 1000 cảnh sát từ các khu huyện khác tới duy trì an ninh.

Nhưng nhìn sự thể dần dần mất kiểm soát, từ vụ án phổ thông biến thành người dân và chính quyền xung đột quy mô lớn, Dư Quang Khôi phải xuất hiện hứa cùng đơn vị tương quan lập tiểu tổ điều tra, đưa sự thực ra ánh sáng.

Tối hôm đó cục công an thành phố tuyên bố Vương Thục Bình, Trương Thiêm đã ra đầu thú, Trương Thiêm thừa nhận khi ở phòng khách quý có ý đồ cưỡng bức Vạn Ngọc, Vạn Ngọc sau khi vùng thoát được, đã nhảy xuống từ cầu thang từ tầng 11 lên tầng 12. Vương Thục Bình sau khi hay tin, lợi dụng quyền thế che dấu chân tướng phạm tội cho Trương Thiêm.

Hai người đó đầu thú, thẳng thắn khai nhận hành vi phạm tội, phù hợp với những nghi vấn còn sót lại cùng kết luận điều tra của cảnh sát, nhân viên công tác tương quan của nhà khách cũng thừa nhận được Vương Thục Bình sai khiến gây ra sự cố mất điện, di chuyển thi thể.

Nhìn trên màn hình Dư Quang Khôi bình tĩnh tự nhiên, Lâm Tuyền nhắm mắt lại, cứ như chỉ nhìn thêm một chút thôi sẽ không kiềm chế được, nhưng bên tai vẫn văng vẳng lời nói giả dối của ông ta, bức bối chuyển kênh, nhưng tin tức đột xuất này chiếu xen vào mọi kênh, Lâm Tuyền găm lên ném điều khiển vào màn hình, bỏ về phòng ngủ.

Những người khác thấy Lâm Tuyền đột nhiên phát tác đều giật mình, không ai nói câu nào.

Những biện pháp ứng phó của thành ủy Xuân Giang với sự kiện này có thể nói rất kịp thời, đã thành công xoa dịu sự kích động của quần chúng, sau khi nghi phạm tự thú và ĐTH đưa tin, mấy nghìn quần chúng vây quanh nhà khách bắt đầu rút đi, không trở thành sự kiện ác liệt vượt ngoài tầm kiểm soát. Đem so với sự kiện thiếu nữ chết lý kỳ trong nhà khách của huyện nào đó, khiến cho gần vạn người dân phần nộ phóng hỏa đốt nhà khách, thành phố Xuân Giang đã hóa giải một trận phong cực lớn.

Sau khi tin tức phát đi, Dư Quang Khôi tới văn phòng ở thành ủy, ngồi một lúc rồi báo kết quả xử lý cuối cùng lên tỉnh, đặt điện thoại xuống, lòng bàn tay thấm mồ hôi, ông ta lau lên áo, nhìn Tạ Cung Hòa ngồi phía đối diện, lòng hết sức cảm hận, khoát tay:

- Trương Thiêm đầu thú, chuyện tạm thời lắng xuống, trong quá trình xét xử sau này, anh đại biểu thành ủy theo dõi, còn chuyện hợp tác với tập đoàn Thẩm Thị thì đợi thị trưởng Hạ về hãy trực tiếp báo cáo với ông ấy.

Tạ Cung Hòa thấy Dư Quang Khôi vội vàng phủi sạch liên quan, lòng thầm nguyện rửa, Dư Quang Khôi không thể không nhìn ra những nghi vấn trong sự kiện này, song lại muốn lợi ích đem lại từ sự hợp tác với Thẩm Thị mà không phải lãnh bất kỳ hậu quả nào, ông ta mới là kẻ gian xảo khôn kiếp nhất. Tạ Cung Hòa còn nói được gì, liền cáo từ rời đi.

La Dân và Trương Hàm không thể liên hệ với cha mẹ Vạn Ngọc, tất nhiên thời gian này không thể liên lạc nổi.

Cùng lúc này thành ủy Xuân Giang kịp thời hành động, xoa dịu bất bình của người dân, La Dân và Trương Hàm cực kỳ thất vọng và chán nản. Truyền thông trong nước đều có đơn vị chủ quản, không có chứng cứ sẵn thực, chỉ dựa vào nghi ngờ miệng mà đi điều tra tiếp thì nguy hiểm quá lớn. Mà cho dù phải trả giá cực lớn thì chân tướng cũng không bao giờ hiện ra.

Có thể nói, sự kiện này chưa kịp lọt vào mắt giới truyền thông đã biến mất.

- Chính nghĩa chẳng qua chỉ là vật tô điểm cho đấu tranh quyền lực, Lâm Tuyền nói hết sức chuẩn xác.

La Dân chán nản nói:

- Dù nói thế nào, người giúp được chúng ta chỉ có Lâm Tuyền mà thôi.

Sau khi đưa ra kết luận này, La Dân và Trương Hàm đi tìm Lâm Tuyền, tới khách sạn Minh Thành liên hệ với Phương Nam thì Lâm Tuyền đang đọc Báo tối Xuân Giang, trang nhất đưa tin Tập đoàn Thẩm Thị và chính phủ Xuân Giang hợp tác khai phát khu công nghiệp, trong vòng 5 năm, tập đoàn Thẩm Thị sẽ đầu tư vào đây 5 tỷ đồng.

Toàn bộ giá trị sản lượng công nghiệp của Xuân Giang năm 2004 cũng chưa tới 5 tỷ, đem so hai đằng, tính mạng của cô gái thực sự không đáng nhắc tới rồi, Lâm Tuyền kiểm chế để không xé nát tờ báo ra.

390. Q.9 - Chương 17: Cùng Một Loại Người

Bất kể là ở Liên hợp Tỉnh Hải hay quỹ Tây Trạch, chỉ có nhân viên quản lý thượng tầng mới biết được thân phận của Lâm Tuyền.

Chỉ mới tiếp xúc thời gian ngắn, Trương Hàm không biết chính xác Lâm Tuyền là ai, nhưng cũng đoán ra người thanh niên chưa tới 30 này có quyền thế người thường không bì kịp, đứng nghe tiếng thang máy chậm rãi đi lên, Trương Hàm hỏi La Dân:

- Người bạn này của anh là ai, thư ký xinh đẹp như hoa, ra ngoài còn mang theo vệ sĩ nữa.

La Dân cười gượng, lộ ra răng cửa bị gãy chưa có thời gian trồng lại, trông rất buồn cười:

- Tôi làm gì có tư cách làm bạn với người như thế, anh ấy là ông chủ của tôi.

Giọng nói hơi biến dạng, nghe càng buồn cười.

- Ô, cũng là xí nghiệp gia tộc kiểu Thẩm thị phải không, chứ làm gì có ông chủ lớn trẻ tuổi như vậy.

La Dân do dự một lúc, chân thành nói:

- Công ty sẽ không dính dáng vào chuyện này, từ hôm qua trở đi tôi không còn là người của công ty nữa, cho nên không thể tiết lộ chuyện công ty một cách tùy tiện.

- Thần bí vậy sao?

- Không phải là thần bí, chẳng qua nó liên quan tới tác phong của anh ấy.

- Người có tiền thì kiêu kỳ cũng nhiều, Lâm Tuyền đoán được kết cục hôm nay, chứng tỏ anh ta cũng là loại người như bọn chúng.

Trương Hàm khinh bỉ nói, Lâm Tuyền tỏ ra quá bình tĩnh, thậm chí lạnh lùng, làm cô hoài nghi trên người y có chút tế bào chính nghĩa nào không.

La Dân tiếp xúc với Lâm Tuyền nhiều hơn, biết y không phải là loại người đó, có lẽ vì y nhận thức quá rõ về xã hội này, nên thái độ lộ ra ngoài khiến người ta cảm thấy y máu lạnh.

La Dân chỉ cười không giải thích gì với Trương Hàm, đôi khi giải thích là vô nghĩa, muốn hiểu con người phải cần thời gian dài tiếp xúc mới được, đặc biệt người thâm trầm phức tạp như Lâm Tuyền càng không thể tùy tiện kết luận.

Phương Nam đứng ở hành lang đón bọn họ.

Trương Hàm vào phòng thấy cả Trần Thần nằm bò ghế sofa đọc tạp chí, bên cạnh có hai cô trợ lý đẹp như hoa như ngọc, càng tăng thêm ấn tượng của cô là Lâm Tuyền cũng là hạng người như Thẩm Nhạc, mắt mở nói:

- Thật không may bị anh Lâm nói trúng mất rồi, giờ chân tướng chỉ vài người biết thôi.

Phương Nam chỉ thở dài, không bình luận gì cả, dẫn họ vào phòng Lâm Tuyền. Lâm Tuyền đặt báo xuống, ra phòng khách tiếp bọn họ.

La Dân đem chuyện từ tối hôm qua kể lại một lượt, Trương Hàm dù bất mãn với thái độ của Lâm Tuyền, song hiện phải nhờ vả vào y, nên nén lòng ngồi xuống.

Nghe xong La Dân nói, Lâm Tuyền trầm mặc suy nghĩ rất lâu:

- Luật pháp chú trọng chứng cứ, đó gọi là giữ gìn chứng cứ để giữ gìn chính nghĩa, chinh quyền Xuân Giang ít nhất cũng đã duy trì chính nghĩa bề ngoài, đây là chuyện không thể làm gì khác.
- Nhưng một số kẻ ngang ngược lợi dụng quyền lực, tiền bạc trong tay, trở ngại thực thi tư pháp công bằng.

Trương Hàm như con thú dư thừa tinh lực nhìn chằm chằm Lâm Tuyền:

- Chẳng lẽ anh khoanh tay ngồi nhìn?

Phương Nam lên tiếng:

- Luật sư Trương, hãy chú ý thái độ của mình, cô đang đòi hỏi chuyện ngoài chức trách của chúng tôi.

Lâm Tuyền khoát tay ngăn Phương Nam lại:

- Hai người định truy cứu tới cùng.

La Dân gật đầu:

- Tôi không có chí hướng lớn gì, không cần nhịn nhục, tôi không thể thuyết phục bản thân bỏ mặc.
- Hai người có biết tiếp tục truy cứu sẽ phải đối kháng với thế lực nào không?

Ánh mắt La Dân rất kiên định, Lâm Tuyền hỏi câu này hướng vào Trương Hàm:

- Luật sư Trương Triệu Hòa là cha cô?

Trương Hàm thản nhiên đón nhận ánh mắt của Lâm Tuyền:

- Tôi đã gọi điện cho ba tôi, điều tra chân tướng vụ án là chức trách của luật sư.
- Trách nhiệm của luật sư chẳng phải là bảo vệ quyền lợi của người ủy thác sao?

Ánh mắt tiểu cô nương này thật dữ dội, Lâm Tuyền nói tiếp:

- Nghe nói văn phòng luật sư của cha cô duy trì hoạt động thường nhật rất khó khăn.
- Chuyện này không cần anh lo.

Lâm Tuyền cười khê, không để ý tới giọng nói bất thiện của Trương Hàm, nghiêm túc bảo La Dân:

- Từ nay về sau hành vi của cậu chỉ liên quan tới cá nhân, nếu đã lựa chọn con đường này, phải sẵn sàng đón nhận tất cả, bao gồm đe dọa tới tính mạng. Chính nghĩa ở thời buổi này có cái giá không rẻ đâu.

Nói xong câu này Lâm Tuyền bỏ về thư phòng, La Dân tuy sớm đoán được kết quả sẽ như vậy, song không kìm nổi thất vọng, nhưng cũng khơi lên dấu chí trong lòng, từ biệt Phương Nam rời khỏi khách sạn Minh Thành.

La Dân đứng trên đường, hoang mang nhìn xung quanh, không biết đi đâu về đâu.

Trương Hàm huých vai La Dân:

- Về văn phòng cha tôi đi, mọi người cùng phân tích vụ án, Thẩm gia không thể bưng kín mọi chỗ hở được.

Thẩm án cho tới nay chưa tròn hai ngày, nhưng mọi con đường dường như bị bít kín, ngoại trừ cùng chuyên gia phân tích vụ án tìm chỗ đột phá thì không còn cách nào khác.

Văn phòng luật sư Trương Triệu Hòa nằm trong một ngõ rách nát, đó là tòa tứ hợp viện cổ xưa, là tài sản tổ truyền, nay dùng làm địa điểm làm việc, văn phòng có 5 người đạt tư cách luật sư, nhưng trợ lý chỉ có hai người, có thể thấy kinh doanh khó khăn ra sao.

Hiện toàn thành phố lưu truyền đủ các loại lời đồn thổi về vụ án nhà khách Tây Viên, làm chân tướng trở nên mơ hồ, mẫn cảm nghề nghiệp khiến Trương Triệu và người trong văn phòng ý thức được chuyện này có liên quan tới nhân vật lớn, dù quá giờ làm, vẫn còn ở lại văn phòng nghe La Dân trình bày sự việc.

La Dân tới văn phòng luật sư thì đã là 8 giờ tối, hân và Trương Hàm vừa lạnh vừa đói, chẳng cần cố kỵ gì, ngồi ăn mỳ ngay trước mặt mọi người, vừa ăn vừa hàm hồ kể chuyện ọi người nghe.

Trương Thiên Hòa mới 53 tuổi mà hai mai bạc trắng, đó là do mệt mỏi quá độ trong thời gian dài gây ra, người tầm thước, gầy gò, nghe xong sự việc, mày nhú chặt.

- Vị Lâm tiên sinh đó phán đoán rất chuẩn xác, chiêu thì xe giữ tướng này của đối phương cơ bản che lấp mọi hiểm nghi. Chuyện liên quan tới nhân vật cao tầng, tiếp tục truy cứu gây ra nguy hiểm, đây không phải chuyện ở tỉnh đưa ra công văn yêu cầu truy cứu là được, hai đứa còn ngây thơ lắm ...

Trương Triệu Hòa nhắm mắt trầm tư:

- Vậy hiện giờ phải làm sao?

La Dân không hiểu luật pháp, chỉ có mỗi một bầu nhiệt huyết:

- Chỉ khi nào cha mẹ nạn nhân ủy thác chúng ta đại diện trong quá trình tố tụng thì chúng ta mới có thể truy tìm chân tướng trong quá trình thẩm tra vụ án, đây là con đường duy nhất có thể đi.

Trương Hàm trả lời:

- Trước khi hai đứa tới, Lâm tiên sinh đã gọi điện đến văn phòng, nói tiếp nhận vụ án này giống như chàng tí hon đầu với người khổng lồ.

Trương Triệu Hòa thở dài:

- Song dù khó khăn như Lâm tiên sinh nói thì dù sao một số chuyện cũng cần người làm.

Trương Hàm nghe thấy Lâm Tuyên có ý định ngăn cản cha cô tiếp nhận chuyện này, càng đánh giá thấp nhân phẩm của y, hỏi La Dân:

- Họ Lâm đó rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Nhưng không hề biết rằng thực chất Lâm Tuyên chỉ thăm dò quyết tâm của bản thân Lâm Tuyên.

La Dân đang ngón ngấu bát mỳ, ậm à ậm ừ coi như trả lời.

- Lâm tiên sinh do luật sư Chương Lập giới thiệu, ông ấy không nói tới thân phận, chi phí nghiệp vụ của con lần này do văn phòng luật sư Chương Lập gửi qua.

Trương Triệu Hòa giải thích:

Trương Hàm đột nhiên nhớ ra mình liên quan tới chuyện này là do Lâm Tuyên mời bảo vệ La Dân:

- Thiếu chút nữa quên, đây là vụ đầu tiên của con sau khi có tư cách luật sư, được bao tiền vậy ba?

- Thời gian phục vụ pháp luật hai tiếng, mỗi tiếng 3.000.

Với vụ án bình thường ở Xuân Giang thu chưa tới 8000, một tiếng 3.000 là tương ứng với tiêu chuẩn đại luật sư hàng đầu trong nước.

Một luật sư trẻ tặc lưỡi:

- Hào phóng thật đấy, sau này cả văn phòng chỉ cần Trương Hàm làm việc đủ rồi.

Trương Hàm có ấn tượng xấu với Lâm Tuyên, nhìn nhận việc gì cũng méo mó:

- Họ Lâm đó chẳng qua cảm thấy trả ít tiền mất thân phận thôi.

Nhìn La Dân mút mỳ qua khe hở răng phì cười:

- Có số tiền này, vừa vặn mang đi cho anh trồng răng.

391. Q.9 - Chương 18: Trừng Phạt (1)

La Dân tối hôm đó ngủ lại văn phòng luật sư, cách phòng Trương Hàm một tấm ván, hai người trẻ tuổi mới quen nhau một ngày như biết nhau từ lâu, từ nói chuyện quá nửa đêm mới mệt mỗi ngủ mất.

Ngày hôm sau La Dân, Trương Hàm vẫn không thể tiếp xúc với cha mẹ Vạn Ngọc, Trương Triệu Hòa trực tiếp kháng nghị cục công an, yêu cầu được gặp cha mẹ người bị hại, nếu không sẽ công bố với báo chí cảnh sát Xuân Giang khổng chế cha mẹ nạn nhân. Chuyện gặp mặt cha mẹ Vạn Ngọc diễn ra không hề thuận lợi, Thẩm Thị đã chuẩn bị đầy đủ, thậm chí trước khi họ tới, cha mẹ Vạn Ngọc đã được xem hơn 100 tấm ảnh do người dân chụp lại hiện trường, chỉ có điều những tấm ảnh đó hướng hiềm nghi về phía Trương Thiêm.

Chỉ cần có nghi vấn là không thể để con gái chết oan ức, cha mẹ Vạn Ngọc ủy thác văn phòng luật sư đại diện bọn họ tố tụng, có điều chỉ dựa vào nghi vấn trong tay căn bản không thể thay đổi được kết luận.

Tối khi trời tối, La Dân kéo tấm thân mỗi mệt về văn phòng luật sư, phát hiện ra có hai vị khách đặc biệt đang đợi mình ở văn phòng đơn giản, ngạc nhiên:

- Anh Đinh, chị Từ Lan, sao lại tới đây ?

Đinh Hướng Vinh và Từ Lan tuy là nhân viên quản lý cao cấp của Cty tài chính Tây Trạch và quỹ Tây Trạch, song ăn mặc bình dị, thậm chí có thể nói nghèo khó, làm người ta dễ hình dung hai vợ chồng trẻ đi kiếm việc làm.

Từ Lan nói:

- Tối thay cậu làm thủ tục thôi việc.

Lúc này đưa danh thiếp cho Triệu Trương Hòa:

- Mạo muội tới đây làm phiền các vị rồi.

Quỹ Tây Trạch hiện là quỹ công ích lớn nhất trong nước, Đinh Hướng Vinh là quản lý điều hành quỹ, Từ Lan là tổng giám đốc HTX kinh tế Nam Phong, Trương Triệu Hòa xem danh thiếp mới nhận ra con mắt nhìn người của mình nhằm lẫn hết cả, nhiệt tình mời ngồi, hỏi:

- La Dân vốn là nhân viên của Tây Trạch sao?

Đinh Hướng Vinh gật đầu:

- Cậu ấy là thư ký của tôi, nhận được đơn từ chức tôi cũng tiếc lắm.

Trương Hàm cười nhạt, rõ ràng quỹ Tây Trạch không muốn dính dáng sự kiện kia mới ép La Dân phải từ chức. Không ngờ Lâm Tuyên là người sáng lập quỹ Tây Trạch, hình như khác với ấn tượng kẻ giàu bất nhân trong ấn tượng của Trương Hàm.

Quỹ Tây Trạch thanh danh rất tốt, thực sự có cống hiến iền Tây, nếu nói có người giàu nào đáng tôn kính, thì đó là người sáng lập quỹ Tây Trạch, vì là quỹ công ích tư, nên quyền góp không được quốc gia thừa nhận, xí nghiệp đóng góp không được ưu đãi chính sách gì, có thể nói là làm công ích hoàn toàn không mong kiếm lợi ích.

Nhưng vì sao y lại trở mặt nhìn bất công diễn ra giữa ban ngày ban mặt?

Trương Triệu Hòa đưa mắt cảnh cáo con gái, nhìn Đinh Hướng Vinh hỏi:

- Anh Đinh tới đây trừ làm thủ tục cho La Dân thì còn có việc khác không?

- Ngài Lâm nhờ tôi tới cảm ơn các vị vì chuyện hôm trước, khi đó ngài ấy liên hệ rất nhiều văn phòng luật, nhưng cứ nghe thấy có liên quan tới nhà khách Tây Viên là từ chối, chỉ các vị mới nhận. Ngài Lâm công việc bận rộn, chuẩn bị chiều nay về Tỉnh Hải, không thể tự mình tới cảm ơn được.

Trương Triệu Hòa cười xua tay:

- Ngài Lâm mà biểu lộ thân phận sẽ không bị từ chối rồi.

- Ngài Lâm phải cân nhắc rất nhiều, công tác quỹ Tây Trạch không thể thiếu sự ủng hộ của chính quyền, vì đại cục nên không thể không suy nghĩ ảnh hưởng của sự kiện, mong các vị thông cảm. Ngoài ra ngài Lâm còn nhớ tới chuyển lời, mong văn phòng phòng các vị làm cố vấn pháp luật cho quỹ Tây Trạch, văn phòng luật sư Chương Lập ở quá xa, cố để ý được tới nghiệp vụ ở nơi này.

Trương Triệu Hòa ngăn người, không ngờ lại có chuyện thế này, nhận vụ án Tây Viên, có thể nói đắc tội với toàn bộ thành phố Xuân Giang, tuy tính tới hậu quả này, nhưng không nhận, chẳng phải án oan sẽ chìm xuống đáy giếng, mãi mãi không phơi bày, lương tâm đạo đức khiến ông ta không thể bỏ qua, nhưng cực kỳ lo lắng cho tương lai, nhất là sự nghiệp của con gái, đêm qua mất ngủ về việc này.

Trương Hàm giờ mới biết Lâm Tuyền không khoanh tay ngồi nhìn, tiếp nhận sự vụ của quỹ Tây Trạch, ít nhất về sau không cần lo kế inh nhai.

.....

Nhìn Phương Nam lúi húi giúp mình thu đoạn hành lý, Lâm Tuyền cảm thấy lòng ấm áp vô kể, y vẫn chưa thể thần nhiên đối diện với đoạn tình cảm quá khứ cùng Trần Vũ, nhưng Phương Nam mới là thứ không thể thiếu trong cuộc đời y, cô là ánh sáng soi rọi trái tim lạnh giá u tối của y, nhưng Phương Nam giống y, vì đủ các loại trách nhiệm quán lấy mà trở nên nặng nề, do đó cần thêm bó lửa của Thư Nhã, Thư Nhã nỗ lực và nhiệt tình, dù tính cách có hơi đanh đá, nhưng không bài xích sự tồn tại của Phương Nam bên cạnh Lâm Tuyền.

- Cứ thế mà về à?

Phương Nam quay đầu lại, cố biết Lâm Tuyền luôn chăm chú nhìn mình, cười dịu dàng :

- Ừ.

Lâm Tuyền đi tới ôm Phương Nam vào lòng:

- Em phải cảm ơn chị nhiều.

- Cảm ơn tôi.

Phương Nam ngạc nhiên, không rõ Lâm Tuyền nói tới chuyện gì.

- Chị gợi ý cho em cách trừng phạt bọn họ, Thẩm Nhạc phạm án, Thẩm gia dùng tất cả lực lượng giúp hấn che giấu, nhưng chẳng lẽ trong lòng họ không hề sợ hãi sao? Sợ hãi mới là thứ trừng phạt hữu hiệu nhất, khiến chúng luôn nơm nớp lo sợ chuyện bại lộ, từ đó tự mình đi tới diệt vong.

Thẩm gia khiêu chiến pháp luật, khiêu chiến công lý, nếu là trước kia có lẽ không kiêng dè gì, nhưng họ biết sự tồn tại của Lâm Tuyền, một khi biết Lâm Tuyền là nhân vật đủ quyền lực đưa chuyện này ra ánh sáng, trong lòng sẽ sản sinh sợ hãi tội đồ, chỉ chừng ấy đủ hủy diệt bọn họ.

Lâm Tuyền âm thầm rời đi, nhưng y không để cho đám người Lục Băng Thiển được yên, bọn họ đã được biết từ phía cảnh sát, văn phòng luật sư Trương Triệu Hòa tiếp nhận ủy thác của cha mẹ Vạn Ngọc, tiếp tục điều tra chân tướng vụ án, còn La Dân là chân tướng cũng ở lại hỗ trợ điều tra.

Sau khi xem ảnh, Lục Băng Thiển nhận ra La Dân chính là người bên cạnh Lâm Tuyền, hấn ở lại, đại biểu Lâm Tuyền không bỏ qua việc này.

Lục Băng Thiển hiểu mình gây tổn thương cho Lâm Tuyền lớn cỡ nào, giữa hai người không khả năng tồn tại tình cảm mẹ con gì cả, trong nội tâm bà ta cho rằng, chỉ cần thừa nhận thân phận của Lâm Tuyền, để trả thù Lâm Tuyền sẽ đoạt lấy toàn bộ mọi thứ của bà ta, chồng con bà ta, không chút nương tình.

Lục Băng Thiển chưa bao giờ khao khát biết mọi thứ về Lâm Tuyền như thế này, không phải do áy náy hay quan tâm của người mẹ, mà là đối diện với một đối thủ khiến người ta sợ hãi, tất yếu phải hiểu rõ đối thủ.

Nếu Lâm Tuyền đã được nguyên bí thư thành ủy Tỉnh Hải nuôi dưỡng, như vậy thế lực không thể xem thường, hơn nữa nhìn quy cách xuất hành, ăn ở của y là rõ tuyệt đối không phải người bình thường.

Dù là từ tài lực hay quan trường, Thắm gia không sợ bất kỳ ai, chỉ sợ có kẻ giở trò sau lưng, đợi nhân viên công tác đi cả rồi, cả gian phòng rộng lớn chỉ còn ba người nhà Lục Bằng Thiên.

Lục Bằng Thiên không còn che giấu nỗi sợ hãi trong lòng, ngồi phịch xuống ghế sofa.

Do Trương Thiêm, Vương Thực Bình đã nhận tội thay, Thắm Nhạc chẳng những không có chút áy náy nào, ngược lại mấy ngày qua hoảng sợ bất an cũng giảm bớt, một cái văn phòng luật sư bé tẹo thì làm nỗi gì?

Thắm Tại Tinh thấy vợ mặt nhợt nhạt âu sầu, không nghĩ tới việc khác, nhìn con trai thản nhiên ngồi ở tay vịn ghế sofa nhả tin gì đó, đá hần ngã lún xuống đất, nghiêm khắc nói với vợ:

- Em nhìn đi, bao năm qua em dung túng cho nó làm sằng làm bậy, giờ thằng súc sinh này vẫn không biết hối cải, làm sao Thắm gia giao vào tay nó được.

Lục Bằng Thiên do dlay dứt vì việc bỏ rơi Lâm Tuyền, dồn hết tình cảm lên Thắm Nhạc, cưng chiều con hơn so các bậc cha mẹ khác cả trăm lần.

392. Q.9 - Chương 19: Trừng Phạt (2)

- Chuyện qua rồi, con sửa là được chứ gì, chẳng lẽ bắt con giống ba, suốt ngày mang cái bộ mặt âm u rầu rĩ?

Thắm Nhạc xoa mông, rống lên:

- Mày, mày đó là một mạng người, mày không có chút dlay dứt nào trong lòng sao ...

Thắm Tại Tinh biết trong lòng đứa con này mình không có uy vọng gì, thấy hần lúc này còn dám cãi lại, giận mà không phát tác được, không ngờ Lục Bằng Thiên vung tay tát hần một cái:

- Chuyện còn chưa qua đâu, sau này không được mẹ cho phép, không được rời nhà nửa bước, thể ngân hàng, xe ô tô, di động đều giao cho ba con quản lý, còn đám bạn khốn kiếp của con nữa, không được phép qua lại với chúng.

Thắm Nhạc bị mẹ tát cho cái cái thì sưng sờ, lần thứ 2 rồi, hai mấy năm qua mẹ hần tát hần hai lần, mẹ chưa bao giờ nói nặng mình một câu, vậy mà sau sự kiện kia lại tát mình hai lần, còn cấm túc mình nữa, uất ức nói:

- Chỉ là mấy kẻ không thức thời thì làm nỗi gì?

Lục Bằng Thiên thở dài:

- Ngày hôm đó đi cùng La Dân có một chàng thanh niên trí thức, cao gầy, đeo kính nữa, con có ấn tượng không?

Nhớ tới ánh mắt mà ngữ khí khinh miệt của Lâm Tuyền, cảm giác bị xỉ nhục trong nội tâm Thắm Nhạc tới nay vẫn còn chưa nguôi ngoai:

- Ừm, có chút ấn tượng, y còn nói một câu.

- Câu gì?

Lục Bằng Thiên hỏi vội:

Thấy vẻ mặt mẹ căng thẳng như thế, Thắm Nhạc đành nói đúng sự thực:

- Y nói người vào nhà khách Tây Viên ở, không phải ai Thắm gia cũng chọc vào được.

- Cái gì, con còn chọc vào y?

Lục Bằng Thiên tức tới độ túm lấy cổ áo Thắm Nhạc, chỉ muốn tát hần cái nữa:

- Có gì đâu chứ, có người nào mà Thắm gia ta không thể trêu vào?

Thắm Nhạc bị thái độ của mẹ làm hoảng sợ, vội đưa hai tay che má, song không chịu yếu thế:

Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Lục Bằng Thiên thầm mắng, nhưng đứa con này ra nông nổi như thế là do bà ta, còn trách ai được, cố lấy lại trấn tĩnh:

- Chuyện là thế nào, con kể ra thật tỉ mỉ, không được giấu diếm, chỉ sai lệch một chút là mẹ không bảo vệ được con đâu.

Thẩm Nhạc nghe thế cũng hoảng, song nghĩ tối hôm đó mình và Lâm Tuyền chưa xảy ra chuyện gì, nên không sợ:

- Chẳng qua là con thấy bạn gái của y xinh đẹp, định mời bọn họ ở lại chơi, bị y từ chối, sau đó không có chuyện gì xảy ra hết.

Lục Bằng Thiên lão đảo, tim bị tin tức đó nghiền nát.

Đoàn người Lâm Tuyền tới sân bowling chơi, nhìn thấy Tạ Cung Hòa, Nhạc Nhạc còn cả cô gái kia nữa, chẳng trách nhận định Nhạc Nhạc là hung thủ, nếu bọn họ đứng ra làm chứng, cho dù không thể gây bất lợi cho Nhạc Nhạc, nhưng sẽ kéo nó và Tạ Cung Hòa vào vòng xoáy này, người dân thích suy diễn, đôi khi tin đồn còn đáng sợ hơn luật pháp.

- Hay là bảo luật sư lo lót, dùng tiền bịt miệng bọn họ là được mà.

Thẩm Tại Tinh không cho là có gì nghiêm trọng:

Lục Bằng Thiên vịn vào tay ghế sofa, từ từ ngồi xuống, nói như mất hồn:

- Nó là con của Vi Dân, anh định dùng bao nhiêu tiền để bịt miệng nó, chẳng lẽ lấy toàn bộ gia sản Thẩm gia bịt miệng nó?

- Cái gì? Em nói gì?

Thẩm Tại Tinh chấn động, toàn thân run rẩy:

- Là con của Vi Dân? Đứa bé em bỏ rơi đấy sao ?

- Ngày hôm đó chàng thanh niên mà chúng ta từ đầu tới cuối không nhìn được chính diện là Thẩm Đào, hiện tên là Lâm Tuyền, được con gái nguyên bí thư thành ủy Tỉnh Hải nuôi dưỡng. Hai năm trước em và Minh Lệ tình cờ gặp nó ở sân bay, vì nó giống Vi Dân như đúc, nên em nhìn một cái là nhận ra...

Đầu óc của Thẩm Tại Tinh chưa phục hồi sau tin tức đó, nói:

- Anh cả chết bao năm rồi, nó cũng là con cháu Thẩm gia, hay là...

Lục Bằng Thiên lắc đầu:

- Không đơn giản vậy đâu.

- Em lo chuyện bản di chúc trong tay ba em à? Chuyện qua bao năm như thế bản di chúc đó có hiệu lực pháp luật hay không còn suy xét, ba em cũng đâu phải là không hiểu tình lý.

Lục Bằng Thiên vẫn lắc đầu, mặt đầy thống khổ, nhưng giọng nói kiên định:

- Theo em biết thì Đào Đào đã biết thân thế của nó từ nhiều năm trước, nếu nó tới nhận, em có thể cho nó vinh hoa phú quý suốt đời, nhưng nó không tới. Vì sao? Nguyên nhân chắc anh đoán ra rồi, năm đó em bỏ rơi nó để lại ấn tượng quá sâu, nó hận em, căm thù em, lúc này mà nhận nó, lại để nó biết chuyện gì chứ, nó sẽ cướp đoạt mọi thứ của Nhạc Nhạc, em thà không nhận nó, chứ quyết không nó tổn hại cho anh và Nhạc Nhạc. Huống hồ ba em cũng biết Nhạc Nhạc tồn tại, hai năm nay, không chỉ ba con anh, em cũng không được về nhà là vì thế.

Bà ta dùng hết sức đứng dậy, mặt vặn vẹo đáng sợ:

- Nó không phải là người bình thường, chắc anh cũng nhìn ra, song anh không tưởng tượng được nó đáng sợ thế nào đâu, nó là một con rắn độc, nó ẩn nấp trong bóng tối, chỉ đợi dòn chúng ta vào chỗ chết.

Thẩm Nhạc ngơ ngác:

- Mẹ, Đào Đào là ai, vứt bỏ cái gì, mẹ nói cái gì, ai cướp đoạt mọi thứ của con?

Nhưng không ai để ý tới câu hỏi của hắn.

Thẩm Tại Tinh cảm giác được thâm tình của vợ với mình, cũng cảm nhận được nội tâm lạnh lùng tàn khốc của vợ, Lâm Tuyền và Nhạc Nhạc cùng là đứa con do vợ ông dứt ruột đẻ ra, nhưng thái độ hoàn toàn khác nhau. Nhạc Nhạc làm ra chuyện động trời khó dung thứ như vậy, vợ ông vẫn không tiếc điều động mọi lực lượng giúp nó che dấu, còn Lâm Tuyền chỉ mới xuất hiện chưa nói một câu khiến vợ ông như gặp đại địch. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt dần chìm vào hoảng loạn sợ hãi của vợ, Thẩm Tại Tinh cũng dần cảm thấy toàn thân rét run.

Một khi bọn họ biết được thế lực của Liên hợp Tình Hải, sự sợ hãi này càng thêm khủng khiếp, thêm ám ảnh.

.....

Thư Nhã mặc áo khoác ngắn hồng nhạt, mặc váy da màu đen xếp nếp cá tính, giày boots cao gót tôn lên đôi chân thon thả, mái tóc đen mượt mà xõa xuống hai vai, người không cao nhưng cân xứng, toàn thân từ trên xuống dưới tỏa ra một sức quyến rũ đầy dụ lại không có cảm giác lăng lợ phóng túng.

Cuối sân chuyển sang hạ, trời thường có sương mù, hiện đã 9 giờ sáng sương mù chưa tan hết, trời u ám, Thư Nhã vẫn tâm trung nhìn ra đường băng, chiếc máy bay từ Xuân Giang tới chậm chậm đỗ lại trên đường băng, lòng dào dạt nhu tình, Lâm Tuyền đứng là người khiến người ta phải nhớ nhung.

Lâm Tuyền xuống máy bay, nhìn Thư Nhã rạng ngời đi tới, tâm tình tốt hơn rất nhiều. Càng tới gần Thư Nhã, tim càng đập rộn ràng, một xung đột đã lâu không có khiến y đi nhanh tới ôm chầm lấy cô xoay mấy vòng trên không.

Thư Nhã không hề ngại xung quanh có người nhìn bọn họ, thỏ thẻ hỏi :

- Có nhớ em không?

- Nhớ, ngày nào cũng nhớ, giờ nào cũng nhớ, phút nào cũng nhớ, nhớ em tới mức chẳng làm được gì.

Lâm Tuyền nhìn khuôn mặt Thư Nhã không chớp, như nhìn ít đi cái nào uống cái đó:

- Thôi đi, em không phải trẻ lên ba, có chị Phương Nam và tiểu tình nhân của anh ở đó, mỗi ngày anh nhớ em một lần là may rồi.

Thư Nhã miệng nói thế, song trong lòng hết sức sung sướng:

- Về nhà thôi, mẹ anh đang đợi tắm rửa cho anh đấy.

Về tới thành phố thì sương mù lại tan hẳn, mặt trời ló ra, Lâm Tuyền đứng trước cửa sổ, nhìn bên ngoài trời nắng chan hòa, Tiểu Tư Vũ dẫn tay Tiểu Tiêu đang chấp chững bước đi, hai chị em nô đùa trên bãi cỏ, khuôn mặt ngây thơ cùng nụ cười trong vắt của trẻ thơ thấm vào lòng người, xua tan đi u ám bên trong tâm hồn con người.

393. Q.9 - Chương 20: Mẹ Con Thù Địch

- Thần Thần mới theo anh nửa tháng mà đã tiêu tụy như thế này rồi, rốt cuộc anh có chiếu cố tới bạn ấy không?

Tiểu Sơ vừa đẩy cửa đi vào đã luôn mồm oán trách, thấy Thư Nhã đang ngồi ở bàn gọt táo, thè lưỡi ra:

- Không quấy rầy hai người âu yếm chứ?

Thư Nhã cầm vỏ táo ném vào mặt Tiểu Sơ.

Lâm Tuyền quay người lại, xem đồng hồ treo tường:

- Đã tới giờ tan ca đâu, sao em về nhà rồi?

Liếc thấy cả Trần Thần đang đứng ngoài cửa thư phòng, mở cửa cho cô vào:

- Sao em chưa về, mấy ngày tới ở nhà cho khỏe đi, chuyện công tác có chị Phương Nam an bài.
- Em ở nhà thì nhận được điện thoại của Tiểu Sơ, anh bảo bạn ấy có quá đáng không, biết em đi xa về mệt mỏi, không qua đó tìm còn giả vờ nói mấy lời quan tâm ...

Trần Thần liếc nhìn tờ báo trên bàn, đăng tin một quan viên cao cấp bộ nội vụ vì nhận hối lộ vào tù, nửa năm đã được thả, chắc anh ấy vừa đọc tin này.

Pháp luật và chính nghĩa dưới sức mạnh của tiền bạc và quyền thế trở nên yếu ớt, chẳng lẽ đây là chân tướng cuộc đời này?

Lâm Tuyền nhìn theo ánh mắt Trần Thần, khẽ mỉm cười huơ hơ trước mặt cô.

Tiểu Sơ cũng bị thu hút qua đó, cầm báo lên than:

- Phán 20 năm tù, vào tù nửa năm đã được cho ra đường già, hi hi, chắc mất nhiều lắm đây. À phải, bảo về mấy ngày trước cơ mà, anh bị chuyện gì ở Xuân Giang nữa chứ?
- Không có gì, không phải hai đứa hẹn nhau đi đâu à, còn lẽ mề ở đây làm gì?
- Có chuyện gì giấu một mình em thế hả? Con bé kia khôn hồn khai ra mau, không bà đây cho biết tay.

Tiểu Sơ đẩy vai Trần Thần ra ngoài.

Sự kiện nhà khách Tây Viên do được chính quyền Xuân Giang ứng phó kịp thời nên ở phạm vi toàn quốc không gây chút gợn sóng nào, chỉ có một số diễn đàn truyền bá đủ loại tin đồn, còn có nhiều sự kiện khiến người dân chú ý hơn, ai quan tâm một cô gái không quen biết chết thế nào?

Lâm Tuyền như hoàn toàn quên sự việc này, sau khi về tới Tỉnh Hải không hỏi tới tiến triển vụ án nữa.

Những số ít người biết, đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Từ Xuân Giang trở về, Lục Băng Thiên lập tức khởi động bộ máy khổng lồ của Thẩm Thị, thu thập mọi tin tức liên quan tới Lâm Tuyền.

Quan hệ giữa Lâm Tuyền và Liên hợp Tỉnh Hải trong mắt người ngoài rất mơ hồ, nhưng có thể khẳng định chắc chắn, đứng sau lưng y có tập đoàn tài chính lớn đang quạt khởi.

- Liên hợp Tỉnh Hải nắm cổ phần các xí nghiệp như Thực nghiệp Tinh Hồ, tập đoàn Tứ Quý, tập đoàn XD Tỉnh Hải, tập đoàn điện khí Tỉnh Hải, Tân Năng Liên Hợp, CK Liên Hợp, Khuê nghiệp Tân Bắc, ước chừng quy mô tài sản khoảng 10 tỷ. Ngoài ra còn có liên hệ mật thiết với tập đoàn hàng đầu của tỉnh như Đông Đô, Hòa Hoàng cùng Thiên Tinh Hồ, Hào Thành, Giai Thành, bọn họ đều là cổ đông trọng yếu của Tinh Hồ. Liên hợp Tỉnh Hải bắt đầu từ năm 2004 chuyển hướng sang lĩnh vực tài nguyên mới, cùng mở rộng sang phía tây, lũng đoạn thị trường quang điện

Lục Băng Thiên nhắm mắt nghe xong phát tay bảo thư ký:

- Không được tiết lộ với người khác báo cáo này, cô ra ngoài đi.

Thư ký khép cửa lại rồi, Lục Băng Thiên cười chua chát:

- Chỉ nửa tháng nên điều tra qua loa được thế thôi, Lâm Cẩm Nam từng nói Lâm Tuyền gia thế hiển hách, xem ra đúng thế thật, không chỉ có quan hệ sâu xa ở quan trường, còn là tài phiệt ẩn mình...
- Chuyện Nhạc Nhạc.

- Thời gian này anh không cần quan tâm tới chuyện khác, đặt hết tinh lực vào hạng mục Xuân Giang đi, theo dõi sát sao động tĩnh ở đó, chỉ cần mọi thứ vẫn khống chế trong tay chúng ta thì không thành vấn đề. Anh thấy rồi đấy, với địa vị hiện nay của Lâm Tuyền, không phải chỉ vinh hoa phú quý là nó thỏa mãn, e nó phải cướp đoạt cả Thẩm Thị mới cam tâm. Vụ án sắp kết thúc rồi, đợi tòa tuyên án xong chúng ta rảnh tay làm việc khác.

Nghe vợ nói tới ba chữ “làm việc khác”, Thẩm Tại Tinh ớn lạnh từ tận đáy lòng, sống với nhau bao năm ông quá hiểu vợ mình, chắc chắn chuẩn bị ra tay với đứa con đẻ của mình, muốn loại trừ mối đe dọa của Lâm Tuyền thì phải loại bỏ sức mạnh mà y sở hữu, hay ít nhất phá hoại nó tới mức không còn y hiếp được tới Thẩm gia nữa, khê gật đầu che giấu, ông ta nhận ra vợ mình chỉ có thù địch và cảnh giác với Lâm Tuyền, không hề có chút tình cảm mẹ con nào, lo lắng hỏi:

- Chuyện này để ba em biết thì sao?

- Chỉ cần chúng ta không lộ tin tức, còn lại chỉ là lời đồn thổi không chứng cứ. Nhưng có kẻ muốn đề phòng cũng khó, em sẽ trông coi kỹ Nhạc Nhạc, nếu nó không tiến bộ, tương lai làm sao nắm Thẩm thị?

.....

Ở cái đất nước này, nếu người kiên trì chính nghĩa, đụng chạm vào lợi ích của người khác, thì phải trả giá.

Lâm Tuyền cấp cho quỹ Tây Trạch 50 triệu, dùng thiết lập hệ thống hỗ trợ pháp luật ở phía tây. Mặc dù có hệ thống hỗ trợ pháp luật này cũng chẳng tác dụng gì với loại vụ án như nhà khách Tây Viên, nhưng chuyện luôn phát triển theo hướng tốt đẹp hơn.

Quý 1 năm 2006, các biện pháp ổn định địa ốc không có được hiệu quả rõ ràng ở các thành phố lớn, lòng Lâm Tuyền thất vọng ra sao khỏi nói, trừ các bài viết mang tính học thuật, y không có bất kỳ phát biểu mang tính phê phán nào, y không phải là học giả đơn thuần, có một số người không đặc tội được.

Đem so ra thì thị trường địa ốc Tỉnh Hải ba năm qua ổn định hơn nhiều, vào tháng 3, bộ xây dựng mở hội nghị liên tịch, công khai biểu thị học tập kinh nghiệm của Tỉnh Hải. Tỉnh Hải xuất hiện trước mắt tờ báo chủ yếu trong ngoài nước, đây là chuyện tốt, song cũng đẩy thị trường địa ốc Tỉnh Hải lên đầu sóng ngọn gió.

Lâm Tuyền lo Thế Kỷ thành sẽ làm phòng tuyến giá nhà của Tỉnh Hải sẽ lay động, cho tới nay không có bất kỳ sự tuyên truyền nào. Nhưng là hạng mục trên nghìn mẫu, định sẵn thu hút ánh mắt toàn bộ sản nghiệp.

Qua một năm xây dựng, Tân Liên Hợp đã bắt đầu thể hiện tầm vóc hùng vĩ của mình, cần cầu đã lên tới tầng 40, thêm vài tháng nữa là hoàn thiện kết cấu tầng thượng.

Cho tới lúc này thành phố Tỉnh Hải mới tuyên truyền về khái niệm khu thương mại trung tâm, trên các con đường chính, những tâm pa nô, áp phích cỡ lớn được dựng lên.

Trương Đào chợt phát hiện, toàn bộ khu phai phát mới đã được nối liền vào nhau, Thế Kỷ thành không còn đơn độc ở góc đông nam nữa, cùng một loạt công trình do công ty khai phát có liên quan Thiên Tinh Hồ âm thầm kết nối lại với nhau thành một chỉnh thể.

Nói cách khác, Thế Kỷ thành thực chất bị bao vây từ rất lâu rồi.

Gần hết giờ làm, Diên Lệ đẩy cửa văn phòng, đi vào gọi Trương Đào:

- Trần Vũ nói lát nữa tới công trường xem.

Về chức trách Trần Vũ cùng Thế Kỷ thành không liên quan gì nữa, nhưng cô không thể không chú ý tới nó, cô muốn xem Thế Kỷ thành rơi vào tay Lâm Tuyền sẽ biến thành thế nào, nên rảnh rỗi là đều tới công trường xem.

Xe đi qua đường Đào Viên, bất kỳ ai cũng phải ngược nhìn Trung tâm Tân Liên Hợp đang sừng sững hiện ra. Diên Lệ ngẩng đầu nhìn, bị nắng làm chói mắt:

- Cái thứ này rốt cuộc định xây cao bao nhiêu nữa đây, hơn nửa năm rồi mà chưa thấy xong.

- Còn xây thêm mười tầng nữa, xây xong sẽ là kiến trúc tiêu chí của Tỉnh Hải, trên web site cục quy hoạch có đấy.

Trần Vũ giải thích:

- Tuy nói là hạng mục của Thiên Tinh Hồ, nhưng họ chỉ phụ trách thiết kế, nhà đầu tư lớn nhất là Tập đoàn Phú Quý.

Lâm Tuyền đem phân ngạch của Liên hợp Tỉnh Hải chuyển sang cho tập đoàn Tứ Quý, hỗ trợ nó khuếch trương ở Tỉnh Hải, tập đoàn Tứ Quý hiện là cổ đông lớn nhất của Trung tâm Tân Liên hợp.

Thực nghiệp Tinh Hồ là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Tứ Quý, Trần Vũ biết quan hệ rối rắm trong đó song không cần giải thích rõ với Điền Lệ.

394. Q.9 - Chương 21: Bạn Bè Tự Hội (1)

Xe đi qua cầu Ngũ Nhất, lập tức thấy những cái cây Sơn Cừ, Hồng Sam, Hồ Sam được đem tới trồng thành khoảng rừng hùng vĩ, song công trình thực sự chưa xây dựng. Trần Vũ bảo Trương Đào lái xe lại bên công trường khổng lồ, thông thả đi quanh hồ nhân tạo, đường thuộc về công trình thị chính đã làm xong, chứng tỏ Liên hợp Tỉnh Hải đang dốc sức hoàn thiện Thế Kỷ thành.

- Lần này bọn họ quyết tâm xây xong mới đem ra bán à?

Trương Đào nhìn Trần Vũ qua gương chiếu hậu:

- Chung cư cao tầng góc tây bắc sắp giao phòng rồi mà nhìn tình hình bọn họ chẳng có dấu hiệu gì là muốn mở cửa giao dịch.

- Ủm, bọn họ đợi xây xong hết mới bán, dù sao trước cuối năm 2007 cũng không có áp lực trả khoản vay mà.

Trương Đào chép miệng:

- Cổ phiếu 00601 gần đây đi xuống, xem tình hình này phải đợi Thế Kỷ thành đem bán mới có khởi sắc.

- Anh vẫn chơi cổ phiếu à?

Trần Vũ hỏi:

- Anh ấy à, bị một bài học còn chưa tởn.

Điền Lệ trách móc:

- Tại tay chân ngứa ngáy, tôi nghĩ chỉ cần đừng quá tham lam, tiến vào một chút không sao.

Trần Vũ không nói gì, từ xa xa nhìn thấy có một cỗ xe màu đen xì đỏ bên đường, có người đang dựa vào xe hút thuốc, trời nhá nhem tối, ánh lửa bập bùng ở đầu điều thuốc rất bắt mắt, nhưng Trần Vũ chỉ nhìn người đang hút thuốc.

Lâm Tuyền nhìn thấy xe của Trần Vũ đỏ bên cạnh, ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại tới đây?

- Em tới xem một chút.

Trần Vũ xuống xe, nở nụ cười đẹp nhất trong mấy ngày qua :

- Ủm.

Lâm Tuyền mấp má môi, song không biết phải nói gì.

Trương Đào nhìn chiếc xe màu đen, một chiếc Rolls-Royce Celestial Phantom này đủ mua 30 cái xe hân đang lái, hâm mộ vô cùng, chợt nhớ ra một chuyện, do dự không biết có nên lên tiếng hay không thấy Lâm Tuyền và Trần Vũ đều ngưng ngưng không kiếm được chủ đề để nói mới dám lên tiếng:

- Ngày 30 tháng tư này là kỷ niệm 100 năm thành lập trường, cả lớp có kế hoạch tụ tập ...

- Ô, vậy mà đã tốt nghiệp hơn bốn năm rồi.

Lâm Tuyền cảm khái:

- Tôi sẽ đi, tham dự bạn học tụ hội có ý nghĩa hơn buổi lễ do trường tổ chức.

Trương Đào mắng bản thân ngu ngốc, không nói với thân phận của Lâm Tuyền hiện nay, chỉ riêng thành tựu của y ở giới học thuật, đủ khiến trường học mời tham dự buổi lễ rồi.

Đúng lúc này di động trong túi vang lên, thấy số Thư Nhã hơi do dự một chút mới bắt máy, không nói gì nhiều, chỉ « ừ », « được rồi », rồi bảo với Trần Vũ :

- Anh phải đi đây.

- Là cô ấy phải không ?

Như có linh tính, Trần Vũ đoán người vừa gọi là Thư Nhã, bạn gái chính thức của Lâm Tuyền, đây là điều công khai ở thượng tầng Tỉnh Hải, đáng lẽ không nên hỏi câu đó, chẳng hiểu sao vọt miệng nói ra:

Lâm Tuyền gạt đầu rồi lên xe, thấy Trần Vũ thẫn thờ nhìn chiếc xe đi xa dần, Trương Đào và Điền Lệ im lặng, bi kịch cuộc đời của Trần Vũ có góp phần không nhỏ của bọn họ.

.....

Lâm Tuyền ngồi trên chiếc ghế bành, nhìn qua kính, nhưng không phải nhìn cảnh sắc bên ngoài, y đang suy nghĩ vấn đề, một lúc sau tỉnh lại, vỗ trán, như đuổi những thứ phiền não ra ngoài.

Thư Nhã từ sau ôm lấy Lâm Tuyền, đem bộ ngực đầy đặn ấm áp dán sát vào y, hai gò má cọ vào nhau.

Lâm Tuyền quay người lại, hỏi Thư Nhã:

- Hai ngày nữa là kỷ niệm 100 năm thành lập Đh Đông Hải, em có thể bỏ thời gian dự cuộc gặp mặt bạn học với anh không?

- Em đi á?

Thư Nhã hơi ngần ngừ:

- Em chẳng quen biết bạn học của anh, cũng chưa bao giờ nghe anh kể tới họ, đến đó làm gì ? Mà có cô gái nào xinh đẹp không?

- Nếu không xem ảnh tốt nghiệp chắc anh không nói được tên khớp mặt ấy chứ, mấy cô gái xinh đẹp hình như có, song thời đại học chẳng buồn nói chuyện với anh.

- Ma mới tin anh.

Thư Nhã đi tới trước ngồi lên đùi Lâm Tuyền, nhìn y chăm chăm :

- Đã thế em phải đi mới được, nếu không anh bị yêu tinh bắt mất.

Ngày 30 tháng 4, Lâm Tuyền không tham gia hoạt động do trường học tổ chức, hôm đó Tiểu Tư Vũ phải học bù buổi sáng, Lâm Tuyền ăn trưa xong ở Tỉnh Hải mới đưa Tiểu Tư Vũ lên Kiến Nghiệp chơi.

Phương Nam tới tổng bộ tập đoàn Phú Quý xử lý công việc, Lâm Tuyền cho bản thân nghỉ luôn vài ngày, cùng Thư Nhã đưa Tiểu Tư Vũ tới Đh Tỉnh Hải. Hai năm cuối cùng Lâm Tuyền gần như chẳng đến trường, nghĩ rằng mình chẳng có chuyện gì đáng nhớ cả, nhưng tới khi đến nơi, mới phát hiện có nhiều hồi ức đáng nhớ.

Chập tối Phương Nam tới đón Tiểu Tư Vũ, Tiểu Tư Vũ không chịu:

- Chỉ là tụ họp bạn học thôi mà, có thêm con cũng cản trở gì đâu.

- Em đi với, để Tiểu Ba một mình tham dự cái cuộc tụ hội gì đó của anh ấy.

Thư Nhã cũng nói:

- Sao em không đi với Lâm Tuyền ?

- Tiểu Ba cùng với các cô bạn học ôn tình xưa nghĩa cũ, em đi theo chẳng phải ảnh hưởng tới anh ấy phát huy à?

Phương Nam phì cười:

- Lần trước chị về quê tham gia cuộc tụ họp bạn học, nói đúng hơn là buổi tụ họp so sánh, nam thì so chức vị, so xem ai nhiều tiền hơn, nữ thì đem chồng mình ra khoe, còn chê bai nói xấu bạn học có hoàn cảnh không tốt, làm người ta chán nản. Lâm Tuyền và bạn học uống rượu, em cũng chẳng xen được đâu, chắc ngồi đó buồn chết, không bằng đi với chị, Lệ Lệ tổ chức một party, chỉ có nữ nhân tham gia. Chị đang đau đầu không biết ném Tư Vũ đi đâu, nó mà theo Lâm Tuyền thì chị mong còn chả được.

- Con cũng là nữ nhân.

Tiểu Tư Vũ vung hai nắm đấm lên, vẻ mặt rất không hài lòng:

Lâm Tuyền giang tay ra:

- Thế không ai đi với em à?

- Cậu sợ không kiếm được bạn gái cũ bồi tiếp à?

- Cũng đúng.

Lâm Tuyền gãi đầu:

- Trước kia các cô gái thăm yêu em nhiều lắm, phải cho họ cơ hội bày tỏ.

- Biến ngay.

Thư Nhã đá Lâm Tuyền một cái:

- Bọn em còn chưa đi anh đã dám có suy nghĩ méo mó rồi à?

Phương Nam chỉnh lại cổ áo cho Lâm Tuyền, dặn:

- 9 giờ tôi sẽ bảo chú Quý tới đón, nhớ uống ít rượu thôi nhé.

Thư Nhã huých vai Phương Nam:

- Câu này phải để em nói chứ, sao chị lại tranh trước?

Phương Nam đỏ mặt, kéo Tiểu Tư Vũ lên xe trước, Thư Nhã đưa tay vuốt cổ áo đã được Phương Nam chỉnh lại rất ngay ngắn của Lâm Tuyền, lấy ít tiền cho vào túi y rồi mới lên xe.

Lễ kỷ niệm 100 năm, những nhân vật nổi tiếng xuất hiện khắp nơi, ra vào cổng trường toàn những chiếc xe đắt tiền, có điều cấp bậc như chiếc Phantom của Lâm Tuyền vẫn cực kỳ hiếm có, tất nhiên thu hút mọi người. Lâm Tuyền không muốn thành tiêu điểm chú ý, bảo Quý Vĩnh:

- Chú đổi xe khác đi, xe này bắt mắt quá.

Địa điểm tụ hội là nhà hàng Tam Phúc quen thuộc, mấy ngày qua nhà hàng mở gần trường này lúc nào cũng chật kín, người tổ chức cuộc gặp mặt phải đặt trước cả tuần, khi Lâm Tuyền vừa tới, nhìn thấy đám Trần Lập, Lục Nhất Mạn, Điền Lệ, Trương Đào đứng cả ở cổng.

Trần Lập đi nhanh tới:

- Còn tưởng anh không đến chứ?

- Mọi người đợi tôi sao?

Lâm Tuyền chỉ mũi mình hỏi:

- Bọn em có phải người tổ chức đâu, đâu có nghĩa vụ đón khách, Trương Đào nhìn thấy xe của anh, nghĩ anh sẽ lên lún xuống xe ở góc nào đó, cho nên ra đây đón.

- Ồ, chiều tôi đi lang thang trong trường, tiền đóng góp giao cho ai thế?

- Lâm Tuyền lấy ra hai tờ 100 tệ:

- À, quên nói với anh quy cách nâng lên rồi, cả tầng hai đều bị khóa 97 chúng ta bao lấy, trong khóa chúng ta nhiều người rộng rãi hơn anh nhiều, chúng ta cứ thoải mái ăn uống là được. Nghe nói mấy người tranh nhau rủ đi giải trí ca 2 nữa ...

- Tốt, tiết kiệm đồng nào hay đồng ấy ...

Lâm Tuyền chẳng mấy khi có tiền trong người, số tiền này là do Thư Nhã đưa cho y trước khi đi, không ngờ không dùng tới, nhìn bụng Lục Nhất Mạn hơi nhô lên, nói:

- Số tiền này coi như quà gặp mặt chú nhóc nhà em nhé, hai người mới kết hôn có 2 tháng, sao bụng Tiểu Mạn to thế kia, thế là cưới chạy hả?

395. Q.9 - Chương 22: Bạn Bè Tự Hội (2)

- Sao anh không ít nói như trước kia, ghét ghê!

Lục Nhất Mạn then đỏ dừ mặt, song không kiếm được lời nào phản bác Lâm Tuyền, vốn cô không định kết hôn sớm như thế, nhưng trong một lần phát sinh quan hệ không chú ý nên có mang, định phá đi, có điều bác sĩ khuyên thai đầu không nên bỏ, nên mới cử hành hôn lễ vội vàng.

Lục Nhất Mạn có gửi thiệp mời cho Lâm Tuyền, nhưng y không muốn chạm mặt người Lục gia nên chỉ phái nhân viên đưa quà tới.

Trương Đào nãy giờ lúng túng mãi, bấy giờ mới kiếm được chủ đề xen vào:

- Rất nhiều người hận Trần Lập bắt mất hoa khôi, xem ra tối nay hẳn có yên t hân.

Trông thái độ Lục Nhất Mạn có vẻ như không biết gì chuyện ở Xuân Giang, Lâm Tuyền cũng không muốn cô bị cuốn vào, nói:

- Ủm, Tiểu Mạn bây giờ trông càng mê người hơn xưa, Trần Lập tối nay cẩn thận, mà không lo, có xe tới đón tôi, say ngất ra đó, tôi phụ trách đưa về nhà.

Điền Lệ nãy giờ chú ý bọn họ, thời đi học Lục Nhất Mạn khổ sở vì yêu Lâm Tuyền, Lâm Tuyền thì lạnh nhạt giữ khoảng cách, vậy mà bây giờ Lâm Tuyền gọi Tiểu Mạn rất thân thiết, Lục Nhất Mạn nhìn Lâm Tuyền vẫn ánh mắt không khác trước kia là bao, mà hình như Trần Lập cũng chẳng có gì là thiếu tự nhiên.

Có một người đi ra, nhìn Lâm Tuyền một lúc mới hô lên:

- Lâm Tuyền? Thạch Phạt Lâm Tuyền lớp 871 đây sao? Còn nhớ tôi không?

Lâm Tuyền tất nhiên là không nhớ, đầu óc chuyển một vòng có chút ấn tượng ngay, đưa tay ra thì người kia nhét tấm danh thiếp vào tay y:

- Lý Tân lớp 861, cách anh hai phòng, hiện làm ở Đại Hoa, mong chỉ giáo nhiều hơn.

- Tổng giám đốc khu vực Đông Hải tập đoàn vật tư Đại Hoa.

Lâm Tuyền rút tay lại, đọc danh thiếp:

- Tôi chẳng có danh thiếp cũng chẳng có gì để chỉ giáo, xin lỗi.

- Ha ha ha, thêm một người bạn là thêm một con đường, sau này có chỗ nào cần tôi, cứ thoải mái nói một tiếng.

Trương Đào đang định trao đổi danh thiếp, thấy Lâm Tuyền còn chẳng muốn khoe thân phận, đâm ra hơi xấu hổ, rút danh thiếp trở lại túi. Lý Tân phát danh thiếp một vòng rồi vào nhà hàng.

Lâm Tuyền hỏi Trần Lập:

- Nhận được cả hộp danh thiếp rồi hả?

- Cũng may chỉ có cấp giám đốc trở lên mới chủ động phát danh thiếp.

Trần Lập lấy ra một tập danh thiếp cho Lâm Tuyền xem:

- Khóa 97 chúng ta toàn nhân vật dễ nể, Lý Tân cũng không vừa, tổng giám đốc địa khu cũng là cấp phó xử, trên hẳn có người nâng đỡ.

-Ồ, cậu nghe ngóng kỹ quá nhỉ.

- Làm gì phải nghe ngóng hả anh, lúc này hẳn ở bên rong nói oang oang, còn phát danh thiếp một vòng, ra đây quên phát danh thiếp cho em ở bên trong rồi. Ở trong đó ngọt lắm, ra ngoài cho thoáng, thuận tiện đón đại giá của anh.

Tốt nghiệp bốn năm, tuyệt đại đa số còn đang khởi đầu sự nghiệp, Lý Tân coi như thành đạt lắm rồi, phải khoe ra chút. Lâm Tuyền chẳng bận tâm:

- Mang nhiều danh thiếp như thế, để trong ví chắc lệch móng nhỉ?

Lục Nhất Mạn phì cười lườm y một cái, Lâm Tuyền cũng nhe răng cười lại, nói tiếp:

- Lớp chúng ta có mấy người tới, ai thành đạt nhất?

- Có anh làm cột tiêu thì nhìn thấy ai phía dưới được nữa.

Trần Lập cười:

- Cũng ổn, đủ ăn đủ mặc, không có gì phải kêu ca, một nửa học nghiên cứu sinh, còn lại quá nửa đi câu, lớp chúng ta có gần 1 bàn, lão nhị Hoàng Vĩ ở trong đó, hẳn mở một công ty mậu định ở Kiến Nghiệp.

- Hoàng Vĩ à, không ngạc nhiên chút nào, trước kia tôi nghĩ phòng chúng ta ai có khả năng lập môn hộ nhất thì chính là hẳn, gọi hẳn ra đây nói chuyện đi, vào vội làm gì?

- Thế chẳng phải làm khó hẳn à, hẳn đang nói chuyện rôm rả với Lý Ngọc lớp 851.

Trần Lập lấy di động ra, vừa bấm số vừa giới thiệu tình hình:

- Lý Ngọc?

Lâm Tuyền lắc đầu, không nhớ ra:

- Ban cùng phòng với Tiểu Mạn, mặt có tàn nhang ấy, chẳng biết dùng khoa học kỹ thuật cao gì xóa đi rồi, đổi mới hẳn, không uống Hoàng Vĩ mấy năm qua nhưng nhớ mãi. Hay gọi cả hai ra đi, không chừng Lý Ngọc còn chưa quên được anh.

- Liên quan gì tới tôi?

- Anh hỏi Tiểu Mạn ấy, năm xưa anh là tinh nhân tập thể của KTX nữ mà.

Trần Lập gặp điện thoại lại:

- Bên trong ồn ào quá, chắc hẳn không nghe thấy chuông reo, chúng ta đi vào thôi.

Lâm Tuyền nhún vai tỏ ý sao cũng được, đi vào cửa gặp ngay Chân thối Lý Nghĩa Tân, liền quay sang nhìn Trương Đào, Điền Lệ, thấy ba đương sự sắc mặt như bình thường, năm xưa vì Điền Lệ, Trương Đào và Lý Nghĩa Tân suýt dùng dao lấy mạng nhau.

Lâm Tuyền đưa tay ra, nhưng Lý Nghĩa Tân ôm chậm lấy y:

- Anh biến mất tích mấy năm liền, phát tài ở đâu rồi, năm nào họp mặt mọi người cũng nhắc tới anh.

Lâm Tuyền không thích quá thân thiết với người khác, có điều cũng cảm động vì nhiệt tình của hẳn, cười nói:

- Ở lý tại Tĩnh Hải, nghe nói tốt nghiệp xong cậu về Trì Châu?

- Vâng, huyện Thuận Nghĩa của Trì Châu, cũng gần Tĩnh Hải, cho em số di động, em hay lên Tĩnh Hải lắm, chỉ là không tìm nổi anh.

Không ngờ Lý Nghĩa Tân lại ở Thuận Nghĩa, thật khéo, lấy di động của hắn nhập số của mình vào:

- Ít dùng, song cơ bản có thể tìm được tôi.

Tầng hai bày khoảng tám chín bàn, vừa vào đã thấy Hoàng Vĩ dí Lý Ngọc vào góc tường, chẳng hiểu nói gì mà Lý Ngọc má ửng hồng, còn cười khích khích. Hoàng Vĩ vừa thấy Lâm Tuyền thì bỏ ngay Lý Ngọc, chạy ủa tới:

- Trương Đào nói anh tới mà em không tin, bốn năm năm rồi không thấy bóng dáng của anh.

- Làm dân nghèo không dám gặp mặt ai.

Lâm Tuyền nhìn Lý Ngọc thêm vài lượt, không còn tàn nhan nữa, cô gái này trong ngọt nước hơn nhiều, nghe Trần Lập kể Lý Ngọc vừa chia tay bạn trai, đang giai đoạn yếu đuối, Hoàng Vĩ chặn đường Lục Nhất Mạn, nhờ cô giúp tác hợp bọn họ.

Lâm Tuyền ngồi đó đối đáp câu được câu chẳng, có vài người giống Lý Tân, vênh vác đi phát danh thiếp một lượt. 7 giờ mở tiệc, Lục Nhất Mạn, Lý Ngọc đều là mỹ nữ lớp 851, lại ngồi bàn lớp 871 làm các anh em lớp 851 rất bức tức, ra sức tới mời rượu, đối tượng tất nhiên là Trần Lập và Hoàng Vĩ. Hoàng Vĩ muốn thể hiện trước mặt Lý Ngọc, ai tới cũng tiếp, Trần Lập uống hai lượt mặt đỏ phừng phừng, giơ miến chiến bài.

Đám người kia rõ ràng muốn chơi xấu Trần Lập, ra sức ép uống, Lý Tân Nghĩa ngửa mặt cười lạnh:

- Thích thể hiện uy phong à?

Tóm lấy tay một người:

- Sao mời Trần Lập mà không mời tôi, khinh nhau phải không?

Đám người kia vội nói mời cả, Lý Nghĩa Tân đối chén nhỏ thầy ly cao cổ, đổ rượu vào:

- Chúng ta cạn.

Uống trước xong giơ ly cạn về đám người kia, ba bốn tên miến cưỡng uống hết, vừa về tới bàn ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh.

- Mà cũng khó trách.

Lý Tân Nghĩa nhìn Trần Lập:

- Mà làm người ta ghen tị chết, Lục Nhất Mạn là nữ thần không thể xâm phạm trong mắt bao người, mà chẳng những xâm phạm còn làm bụng cô ấy to lên, đưa cô ấy tới đây khác gì chọc tức bọn họ.

Mọi người cười rộ lên, Lâm Tuyền ít đi tụ họp bạn bè, Trần Lập phụ trách giới thiệu:

- Tân Nghĩa ở cơ quan được rèn luyện tửu lượng rồi, bàn chúng ta nhờ hắn chống đỡ, tửu lượng của anh giờ xuống rồi hả?

- Xuống hay không chẳng rõ.

Lâm Tuyền nhớ tới Phương Nam:

- Nhưng ít có cơ hội uống lắm, Chân Thối ở đơn vị nào?

- Em ở thành ủy hai năm, sau đó xuống huyện Thuận Nghĩa rèn luyện, một tiểu khoa trưởng thôi, có bạn gái ở đó, vừa lấy giấy chưa tổ chức tiệc, chắc là sống đời ở đó rồi.

- Tháng trước tôi tới Đại Khê một lần, không ngờ cậu ở Thuận Nghĩa.

- Nơi đó cảnh sắc được lắm, có điều ít người biết, mấy ngày trước có một công ty du lịch định đầu tư nông trang nghỉ ngơi ở đó. Lần sau anh mà tới chơi nhớ tìm em, em chẳng có gì, nhưng cũng biết vài món thịt rừng, gọi cho anh mấy thứ rượu ngon của Thuận Nghĩa.

Lý Tân Nghĩa nhiệt tình mời:

396. Q.9 - Chương 23: Di Chuyển Trận Địa (1)

Lâm Tuyền gần đây không chú ý mấy tới chuyện của công ty du lịch, chẳng biết đó có phải là công ty của đám Thư Nhã không?

- Chọn ngày không bằng gặp ngày, mọi người có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ dài chưa? Không bằng ngày mai chuyển dời trận địa, cùng tới Thuận Nghĩa, ăn cho nghèo Chân Thối luôn.

Hoàng Vĩ hỏi Lý Ngọc:

- Em thấy thế nào?

- Tôi vừa mới nhận tin nhắn của bà xã, cô ấy nói đang mua sắm ở Bách hóa Thái Bình Dương, anh thuyết phục được cô ấy mai về Thuận Nghĩa thì mai chúng ta đi.

Lục Nhất Mạn hỏi:

- Bạn gái anh cũng tới à?

- Ủ, không cho cô ấy theo, cô ấy không cho nghỉ phép.

- Sao cô ấy không tới cùng?

- Cô ấy có em gái học Đh Công nghiệp, hai chị em đang dạo phố, vả lại cũng chẳng quen ai trong khoa chúng ta, đi cũng buồn.

Lý Nghĩa Tân huých vai Lâm Tuyền:

- Còn anh.

- Giống cậu, chắc cô ấy cũng đang mua sắm ở chỗ nào đó tại Kiến Nghiệp.

- Ô, ai vậy anh?

Lục Nhất Mạn thấy Lâm Tuyền thản nhiên thừa nhận chuyện tình cảm của mình thì ngạc nhiên lắm, đoán chắc không thể là Trần Vũ, chẳng lẽ lại là Phương Nam.

- Trời anh có bạn gái rồi hả, em nhất định phải gặp thôi, xem xem thần tiên tỷ tỷ nào mà hơn được hoa khôi của chúng ta?

Hoàng Vĩ nói oang oang, Lục Nhất Mạn theo đuổi Lâm Tuyền là bí mật toàn khóa 97 đều biết.

Tình cảm Lục Nhất Mạn với Lâm Tuyền sớm chuyển biến sang tình thân rồi, một phần nhờ tình cảm nam nữ thì cũng khóa kín trong tim, bị Hoàng Vĩ khơi ra, vẫn rất xấu hổ, đánh hấn một cái:

- Lôi tôi vào làm gì, cẩn thận tôi đem chuyện xấu xa năm xưa của anh kể ra cho Tiểu Ngọc đấy.

- Sợ rồi, sợ rồi, chẳng qua tim lão đại chúng tôi như đúc bằng thép, không ngờ có cô gái làm tan chảy được, nên kinh ngạc quá lỗ miệng. Mà tôi có vết nhơ, chẳng lẽ Trần Lập nó thanh bạch, chúng ta tốt nhất không nên bêu xấu nhau, sứt mẻ tình cảm.

Hoàng Vĩ chấp tay vái liên tục, làm ba cô gái cười khúc khích.

Khi Lâm Tuyền ở cùng Trần Vũ, ngoài bị bận hạg mục Chung cư Đàn Sơn, trong thì bận yêu đương, quan hệ với bạn cùng phòng cũng lạnh nhạt, trừ Trần Lập, Trương Đào, không ai biết rõ.

Hoàng Vĩ tóm lấy vai Trương Đào:

- Trước kia lắm mồm lắm mà, sao đổi tính thế, mà mày ở Tỉnh Hải, chắc gặp qua bạn gái Lão Đại rồi, miêu tả chị dâu của chúng ta xem nào.

Ở trước mặt Lâm Tuyền, Trương Đào vẫn rất bối rối, mà Thư Nhã thì hẳn không quen biết.

Chuyện giữa Lâm Tuyền và Thư Nhã đã lan truyền khắp thượng tầng Tỉnh Hải rồi, Trần Tú cố ý tung tin ra, ngăn cản kẻ có mưu đồ tiếp cận con trai mình để thăng tiến, mong Lâm Tuyền sớm ngày kết hôn, sinh con. Dù Trần Thần không nói, thì Trần gia mật thiết chú ý tới động tĩnh của Liên hợp Tỉnh Hải cũng biết cả. Loại chuyện này Trần Vũ không kể với Trương Đào, Điền Lệ, bất kể là đau đớn, bất lực, chua xót thì cũng phải nuốt hết vào bụng, con đường do cô chọn.

Điền Lệ kinh ngạc nhìn Lâm Tuyền, tuy biết Lâm Tuyền và Trần Vũ không có khả năng tới với nhau, song nghe tin này vẫn cảm thấy khó tin, có điều nghĩ cũng không thấy có chỗ nào không hợp lý, chỉ là nội tâm không khỏi có chút mất mát và cô tịch.

Không chỉ vì Trần Vũ, mà sâu trong tâm khảm Điền Lệ luôn có mơ tưởng xa vời. Trương Đào không hề biết rằng, lần đầu tiên của hắn và Điền Lệ, cái đêm đó Điền Lệ vào nhằm phòng không phải là nhằm, mà là cố ý nhằm, mục tiêu là Lâm Tuyền, không ngờ lọt vào tay tên háo sắc Trương Đào, đó là bí mật không bao giờ có thể tiết lộ của Điền Lệ, một loạt việc làm sau khi Lâm Tuyền và Trần Vũ chia tay, không phải không có ý đồ chia rẽ bọn họ.

Lâm Tuyền cười nói:

- Là bạn học cũ, Trương Đào cũng chưa gặp.

- Vậy là cô bạn thanh mai trúc mã thần bí rồi, em càng phải gặp, cô ấy đang ở đâu, chúng ta kiếm chỗ đi hát thôi. Chân Thối, gọi cả bạn tới đây.

Hoàng Vĩ đuổi cùng giết tận:

Lâm Tuyền gật đầu:

- Được thôi.

- Rồi, di chuyển trận địa thôi.

Hoàng Vĩ nhiệt tình tới độ làm người ta nghi ngờ động cơ của hắn. Lâm Tuyền cười ha hả:

- Lớp 851 cũng có vài anh chàng ý tứ với Lý Ngọc, hay là chúng ta đợi một chút, cho họ cơ hội.

Hoàng Vĩ trừng mắt lên, tán gái là phải rèn thép khi còn nóng, có Lục Nhất Mạn ở đây, Lý Ngọc không thể chối từ, nếu có ý cũng bớt đi phần rụt rè, nói không chừng kỳ nghỉ sắp tới thành công được ba phần.

Ra ngoài nhà hàng, Lục Nhất Mạn kéo Lâm Tuyền qua một bên dò hỏi về chị dâu, nhìn thái độ hết sức thân mật của họ, Trương Đào không kìm nổi, bảo Trần Lập:

- Trái tim mày bao la thật đấy, cô ấy thân thiết với Lâm Tuyền như vậy mà mày không ghen à?

Trần Lập nhún vai, thản nhiên nói:

- Tình cảm của cô ấy với Lâm Tuyền không ai chia rẽ nổi đâu, không chấp nhận thì biết làm sao?

- Đợi lúc con cô ấy đẻ ra mà giống Lâm Tuyền xem mặt mày thế nào?

- Ô, được thế thì quá tốt, Lâm Tuyền thông minh như thế, con bọn tao hưởng 1/10 thông minh của anh ấy còn gì bằng.

Con gái giống dì, con trai giống cậu, tuy Lâm Tuyền và Lục Nhất Mạn chỉ là anh em con bác, song không phải không có khả năng di chuyển chéo đó, Trần Lập muốn trêu Trương Đào nên cố ý nói thế:

Lý Tân Nghĩa ra đường gọi điện thoại cho bạn gái, hỏi Lâm Tuyền:

- Hoàng Vĩ có xe, chúng ta chia hai xe đi, tới đâu, Hảo Nhạc hay Thiên Trường? Để em bảo bạn đặt phòng.

- Bạn cậu ở phố Tân Thị à? Bảo hắn tới khách sạn Tứ Quý đợi chúng ta, Tứ Quý có KTV.

- Mẹ, chỗ khác chỗ khác, nơi đó em mời không nổi.

Lý Nghĩa Tân van nài Lâm Tuyền:

- Chỉ ông chủ lớn mới vào đó.

Hoàng Vĩ chuyển này quyết bỏ vốn lớn đầu tư Lý Ngọc, nói:

- Tới đó đi, tôi mời được.

Lục Nhất Mạn thấy Hoàng Vĩ đứng không còn vững nữa, nói:

- Lâm Tuyền đề nghị đi Tứ Quý, tất nhiên do anh ấy mời khách, mọi người uống không ít rượu, lái xe không an toàn, để anh ấy chuẩn bị xe luôn.

Lâm Tuyền vẫy tay gọi Quý Vĩnh tới:

- Lão Nhị đỗ xe ở đâu, chiếc này chỉ ngồi được 5 người, người khác bắt taxi.

Hoàng Vĩ nhìn chiếc Becker đi tới, Hoàng Vĩ nắm chặt lấy tay Lâm Tuyền, ghen ngào nói:

- Em có kế hoạch đổi chiếc xe rách của mình thành Becker, không ngờ anh biến thành hiện thực.

- Buồn nôn quá, mau vào đi.

Lâm Tuyền đẩy Hoàng Vĩ lên xe, rồi mời Lý Ngọc, tiếp đó nói với Trương Đào, Điền Lệ:

- Mọi người lên xe đi, tôi và đám Tiểu Mạn bắt taxi.

Trương Đào gật đầu, Điền Lệ ngờ vực nhìn Lâm Tuyền, Lục Nhất Mạn, song vẫn lên xe. Thấy Hoàng Vĩ tắc lưỡi liên tục khi thấy trang bị nội thất trong xe, Trương Đào nghĩ nếu Lâm Tuyền mà lấy chiếc Phantom ra thì không biết còn phải kinh ngạc tới mức nào.

Lâm Tuyền đi ra trước xe, bảo Quý Vĩnh:

- Chú tới khách sạn Tứ Quý an bài, tôi tới sau.

Đám Lâm Tuyền đi về phía cổng trường, ở đó mới bắt được taxi.

- Anh ở Tỉnh Hải phát tài rồi à?

Lý Tân Nghĩa cảm khái:

- Cả bí thư huyện ủy cũng không dùng nổi Becker.

- Tạm được thôi, tôi có người bạn cũng muốn tới Thuận Nghĩa trong kỳ nghỉ này, hôm nào cậu rảnh chúng ta tụ họp.

- Bạn anh chắc cấp bậc không thấp, anh nói trước với em một tiếng, có chuyện gì cần chú ý cứ dặn, không em làm mất mặt anh.

Trần Lập giờ ngón cài lên với Lý Nghĩa Tân:

- Nhân quang không tệ.

Nếu Lâm Tuyền muốn nâng đỡ Lý Nghĩa Tân, sĩ đồ của hắn sẽ bằng phẳng hơn nhiều, song cũng phải xem năng lực bản thân hắn ra sao.

- Tốt nghiệp nhiều năm, ai cũng lẫn lộn với danh lợi, người còn chân tình không có mấy nữa rồi, người bạn kia của tôi quan hệ rất thân thiết, lại dễ tính, gặp là cậu biết.

397. Q.9 - Chương 24: Di Chuyển Trận Địa (2)

Xe đi tới thẳng khách sạn Tứ Quý, Phan Xuân Bình đã đợi ở cửa, đứng bên cạnh còn có hai cô gái. Hai cô gái này thấy Lý Nghĩa Tân thì đi tới trách móc để họ đợi lâu.

Hai cô gái này đều rất trẻ, trông có vẻ chưa tới 20, Lâm Tuyền thầm nghĩ Chân Thối làm trâu già gặm cỏ non rồi.

Lý Nghĩa Tân giới thiệu vợ và em vợ cho đám Lâm Tuyền, bọn họ có cái tên rất hay, Giang Lê Hoa và Giang Mạn Hoa, con mắt chọn bạn gái của Lý Nghĩa không tệ, từ khi đi học tới giờ cô nào cô nấy đều nuốt nà, chỉ không biết Giang Lê Hoa có biết chuyện cũ của hắn và Điền Lệ không, để bọn họ tụ vào nhau thế này, có khi lại thành án mạng.

Lý Tân Nghĩa thấy Lâm Tuyền cười âm hiểm, đoán được ý nghĩ gì:

- Bạn gái em trông mặt non thể thôi, thật ra ít hơn em 2 tuổi, còn là cô ấy theo đuổi em, không xấu xa như anh nghĩ đâu.

- Ha ha ha, cậu cũng hiểu rõ địa vị của bản thân trong lòng bọn tôi đây.

Khách sạn Tứ Quý có phòng KTV sang trọng, Lâm Tuyền còn bảo Lục Nhất Mạn:

- Anh chuẩn bị phòng rồi, nếu thấy mệt thì tới đó nghỉ. Nhìn thể của lão Nhị đêm nay không hạ được Lý Ngọc thì không thôi, sợ em không trụ nổi đến cuối.

Lâm Tuyền tỏ ra quan tâm như thế, Lục Nhất Mạn nhớn miệng cười:

- Mới năm tháng thôi mà, em không sao, ở nhà suốt ngày phải cẩn thận để ý, được ra ngoài chơi thế này phải tận dụng. Mà em cũng muốn xem mặt chị dâu.

Lâm Tuyền gạt đầu đẩy cửa vào phòng, Lý Ngọc đang ngồi trước máy vi tính chọn bài, Hoàng Vĩ trò chuyện với Điền Lệ, Trương Đào trong góc.

Hoàng Vĩ thấy Lâm Tuyền la lên:

- Lão Đại phát đạt rồi, sao em cảm giác khách sạn này do anh mở.

- Sao, cảm giác khách đến như về nhà không tệ chứ?

Lâm Tuyền không phủ nhận:

- Chị dâu đâu, anh đừng có quên đó.

Phương Nam, Thư Nhã dẫn Tiểu Tư Vũ đi tham gia party gì đó, không kết thúc nhanh như vậy được, Lâm Tuyền cười:

- Chúng ta hát trước đi, cô ấy phải lát nữa mới tới được, đồ uống có hết ở quầy bar rồi, mọi người gọi điểm tâm gì.

Tường chính diện phòng KTV treo một chiếc TV LCD siêu lớn, Hoàng Vĩ vừa thử âm một phát liền mê luôn, trong phòng còn có sàn nhảy, quầy bar. Hoàng Vĩ mới mở công ty, đang ở giai đoạn tích cực học hỏi, có nhận biết một số rượu tây, nhìn mười mấy chai rượu để trên quầy bar, nếu tùy tiện mở ra uống, dốc hết túi chẳng đủ cho chi phí hôm nay.

Có điều hôm nay Lâm Tuyền bao, tội gì ủy khuất cái miệng, Hoàng Vĩ lấy một chai Hennessy nói:

- Uống cái này đi, nữ uống bồ âm dương nham, nam uống tráng dương bồ cái đó đó ..

Lâm Tuyền uống hơi nhiều rượu rồi, cổ hơi khô, lấy nước khoáng ngồi xuống ghế sofa:

- Không ai phục vụ cậu đâu, tự đi mà mở.

Hoàng Vĩ sành điệu ấn chuông, phục vụ vào ngay tức thì, hắn dương dương đắc ý nhìn Lâm Tuyền.

Lý Tân Nghĩa nhìn căn phòng xa hoa hết độ, càng nhận định người Lâm Tuyền muốn giới thiệu cho hắn nhất định thuộc tầng cấp hắn hít khói không kịp. Đồng thời thấy Trương Đào ngồi trong góc có vẻ trầm mặc, lòng cảm thấy rất lạ.

Hai năm trước Trương Đào làm ăn phát đạt, là người mua xe ô tô sớm nhất trong số đám bạn học mà Lý Tân Nghĩa biết, lần đó cùng Điền Lệ đi 2 chiếc xe tới chỗ tụ hội, nhưng lần này không thấy hắn đi xe, cũng không thấy tinh thần như lần trước, chắc là có biến cố rồi. Lý Nghĩa Tân là người rất thoáng, tuy nói chuyện tình cảm nam nữ không thể bảo ai đúng ai sai, nhưng Điền Lệ bỏ hắn theo Trương Đào, luôn luôn là cái gai trong lòng.

Hắn nhìn ra Trương Đào và Lâm Tuyền có vẻ ngăn cách, ở bữa tiệc hai người gần như không nói chuyện với nhau, còn tưởng Hoàng Vĩ đề nghị đi hát, Trương Đào sẽ kiếm có từ chối, không ngờ Trương Đào vẫn theo, tới đây rồi lại trầm mặc, ngược lại Lý Lệ trò chuyện với Lý Ngọc, Hoàng Vĩ rất vui vẻ.

Lâm Tuyền chất giọng không tệ, nhưng không hiểu sao y có thể hát lệch âm tới độ như thế, vừa mới lên sân khấu hát chưa được nửa bài đã bị bên dưới la ó kéo xuống.

Đúng lúc này cửa phòng bao mở ra, Tiểu Tư Vũ mặc váy hồng nhiều tầng, đi dép xăng đan xanh ngọc bích, tất trắng dài tới đầu gối, thò cái đầu xinh xắn buộc hai bím hai bên, đôi mắt to tròn đáng yêu, song nhìn lão liên rất gian:

- Ba ơi, ba đâu rồi?

- Tư Vũ, ba ở đây này.

Lâm Tuyền nghe thấy tiếng Tiểu Tư Vũ thì quay ra gọi, Tiểu Tư Vũ chạy tới như bay, nhảy tót vào lòng y, hiểu kỳ ngộ nghiêng mọi người.

Hai thanh niên mặc véc đen khê gật đầu với Lâm Tuyền rồi đóng cửa phòng bao lại.

Lý Tân Nghĩa, Hoàng Vĩ đột nhiên thấy một cô bé ở đâu ra gọi Lâm Tuyền là “ba” đều trở mắt, gần như cùng lúc hỏi:

- Con gái của anh à?

Cô bé này phải 7 -8 tuổi, là con Lâm Tuyền chẳng lẽ y có con thời học năm thứ nhất ?

- Không phải con tôi thì con các cậu chắc ?

Lâm Tuyền hỏi Tư Vũ:

- Các mẹ của con đâu rồi?

- Trần Phi Lăng cũng ở khách sạn, mẹ và mẹ nhỏ đang nói chuyện với chị ấy ở quán cà phê.

Trần Lập khê giải thích thân phận Tiểu Tư Vũ cho đám Lý Tân Nghĩa. Lần trước Lục Nhất Mạn gặp Tiểu Tư Vũ là hai năm rồi, giờ cô bé đã cao lên một đoạn, khuôn mặt càng lúc càng xinh xắn, gò má vẫn bầu bĩnh cực kỳ đáng yêu, không dẫn nổi tới béo má:

- Tư Vũ, có nhận ra cô không?

- Đương nhiên nhận ra rồi, cô còn ăn cơm tối ở nhà ba cháu mà.

- Vậy múa ọi người xem đi, cô nhớ cháu múa rất đẹp.

Tiểu Tư Vũ lắc đầu, nó không sợ người lớn, nhưng biểu diễn trước mặt bao người thế này thì không dám, ngượng ngừng giấu mặt vào lòng Lâm Tuyền.

Lục Nhất Mạn thấy Tiểu Tư Vũ xấu hổ thì càng nhìn càng yêu, tiếp tục dụ:

- Vậy hát một bài được không?

- Trần Phi Lăng ở ngoài kia kìa, mọi người bảo chị ấy hát đi.

- Trần Phi Lăng? Em gái, em nói là minh tinh Trần Phi Lăng?

Hoàng Vĩ tai thiếu điều dựng lên như tai lừa, lần đầu tiên nghe Tiểu Tư Vũ nói tới Trần Phi Lăng còn tưởng nghe nhầm:

- Cô ấy là khách mời đặc biệt của buổi lễ, đám thiếu nam thiếu nữ thấy cô ấy xuất hiện hò hét khản cả giọng, đến khi thấy Đinh ra phát biểu thì chỉ có một vài tiếng vỗ tay lác đác, chắc ông ấy uất chết.

- Lâm Tuyền, bọn em chưa được nghe Trần Phi Lăng hát ở khoảng cách gần, yêu cầu nho nhỏ.

Tầm mắt Lâm Tuyền vượt qua đầu Lục Nhất Mạn, không để ý tới yêu cầu của cô, vẫy tay với Trần Lập:

- Đến giờ phụ nữ có thai phải nghỉ ngơi rồi, đưa cô ấy về phòng, có thể hỏi phục vụ sách "cách quan hệ khi có thai"...

- Phì.

Lục Nhất Mạn tức tối vạch chuyện xấu của Lâm Tuyền ra:

- Không phải anh dán họa báo Trần Phi Lăng ở trần nhà, đêm còn dùng đèn pin chiếu vào cô ấy, anh quên rồi à?

- Chuyện này thì em nhầm rồi, đó là do Trần Lập làm, tấm ảnh đó của Trần Phi Lăng trông nghiêng hơi giống em, Trần Lập nó mới dán lên tường ngắm, bọn anh đều biết Trần Lập biến thái, chỉ có em mới bị vẻ ngoài thật thà của cậu ta lừa.

- Đúng đúng, chuyện này tôi làm chứng.

Hoàng Vĩ nhảy ra:

- Đó là ảnh trong phim Tình khúc mùa hè, Trần Phi Lăng bện hai búi tóc rất giống cô, bọn này còn tưởng hấn thích Trần Phi Lăng thôi, Lão Đại đúng là mắt như đuốc, sao khi ấy anh không vạch trần hấn?

Lục Nhất Mạn bán tín bán nghi nhìn Trần Lập:

- Sao anh lại nói là Lâm Tuyền?

Trần Lập gãi đầu gãi tai xấu hổ nói:

- Chuyện tốt về mình, chuyện xấu đổ lên đầu người khác, đó là truyền thống trong phòng anh. Việc này chẳng phải càng chứng tỏ anh yêu em không phải chỉ một sớm một chiều ...

- Biến đi, ai thêm? Nam nhân các anh tâm tư xấu xa, nói không chừng anh thầm yêu Trần Phi Lăng thật thì sao, Lâm Tuyền, anh cho anh ấy một cơ hội gặp tình nhân trong mộng đi.

398. Q.9 - Chương 25: Đại Minh Tinh Và Tiểu Minh Tinh

Đám Hoàng Vĩ mới đầu chỉ nói đùa, nhưng nghe khẩu khí của Lục Nhất Mạn có vẻ Lâm Tuyền mới được Trần Phi Lăng thật, cả Lý Ngọc cũng ra sức nài nỉ Lâm Tuyền. Giang Mạn Hoa trước khi vào khách sạn bị chị mình cảnh cáo không được nghịch ngợm, lúc này ánh mắt tỏa sáng đầy khát vọng.

- Lớn tướng cả rồi, sao còn giống đám fan tuổi teen thế, nói không chừng Phi Lăng công tác cả ngày đang muốn nghỉ ngơi, giờ mời người ta thất lễ lắm.

Lâm Tuyền nào dám tiếp cận Trần Phi Lăng, lần trước tổn bao nhiêu quan hệ mới đẹp yên được nếu lần này có thêm chuyện gì nữa thì gay go to, nên xung quanh nài nỉ uy hiếp thế nào y cũng không nghe.

Đang ẩm ỉ thì phòng bị người ta đẩy ra, Thư Nhã mặc váy dài dạ hội, bờ vai trắng nửa lưng trần lộ ra ngoài, cổ áo rộng làm hai bầu ngực no căng ản như hiện, mép váy rủ xuống những tua nhỏ tinh tế quyến rũ vô cùng, toàn thân tràn ngập sức sống thanh xuân thiếu nữ, không có chút trang sức nào song càng tôn lên vẻ đẹp tự nhiên.

Lâm Tuyền ngỡ ngàng, y chưa bao giờ thấy Thư Nhã ăn mặc gợi cảm như thế, thốt lên:

- Không phải chị Phương Nam nói là party toàn phụ nữ à? Sao ăn mặc đẹp thế?

- Chuyện phụ nữ, anh không hiểu đâu.

Thư Nhã thấy Lâm Tuyền ngờ ngẩn nhìn mình thì cực kỳ đắc ý, bước vào nói:

- Bạn học của anh đều ở đây à?

Lâm Tuyền đang định giới thiệu Thư Nhã ọi người thì Trần Phi Lăng ở đằng sau chen lên:

- Gặp được anh khó quá đấy.

Lâm Tuyền vỗ đầu cười lớn:

- Đang định mời cô tới.

Trần Phi Lăng chủ động đưa tay ra rồi, Lâm Tuyền đành phải nắm lấy, tiếp đó kéo tay Thư Nhã giơ lên trước mặt mọi người nói:

- Cổ ngữ nó rất hay, đây là tiện nội, sủu phụ, chuyết kinh, tao khang tương lai của tiểu nhân ...

Thư Nhã lườm y một cái, Lâm Tuyền thu lại bộ mặt cột nhả, giới thiệu từng người cho Thư Nhã, Trần Phi Lăng. Đám Hoàng Vĩ lúc này còn đang trò chuyện rôm rả, lúc này hai cô gái xinh đẹp cùng lúc xuất hiện lại trở nên rụt rè, chỉ nói vài câu “hân hạnh gặp mặt chị dâu”, khiến Thư Nhã phì cười, còn nghĩ họ là những thanh niên thuần phác.

Diễn Lệ lần đầu gặp Thư Nhã, phải thừa nhận Thư Nhã có vẻ đẹp dịu dàng, quyến rũ hơn so với Trần Vũ, nghe nói Thư Nhã còn là bạn gái của Lâm Tuyền từ thời sơ trung càng ngạc nhiên, không hiểu sao lại có khoảng trống để Trần Vũ xuất hiện, nhưng thắc mắc chỉ có thể cất trong lòng, vì khoảng cách giữa cô và Lâm Tuyền, ngay cả tư cách hỏi chuyện của y cũng chẳng có.

Tiểu Tư Vũ chạy ra ngoài ngó rồi chạy lại vào phòng hỏi Thư Nhã:

- Mẹ con đâu rồi?

- Mẹ con hơi mệt, chúng ta đi thăm mẹ con đi.

Loại trường hợp này Phương Nam không muốn xuất hiện, lấy cớ mệt về phòng nghỉ, Thư Nhã vẫn mặc váy dự tiệc không tiện, chào đám Trần Lập một tiếng, dẫn Tiểu Tư Vũ về phòng thay y phục, một lúc sau cùng Tiểu Tư Vũ mặc trang phục thường ngày quay lại.

- Chị Trần sao không hát, không phải mọi người muốn chị ấy hát sao?

Tiểu Tư Vũ hỏi đám Trần Lập:

Lâm Tuyền cười nói:

- Chị Trần con mà hát thì còn ai có dũng khí lên hát nữa, để chị ấy ngồi một bên đi.

Thư Nhã đi tới bên cạnh Lâm Tuyền, ghé sát vào tai y thì thầm:

- Anh chu đáo với tiểu tình nhân quá nhỉ? Lo cô ấy mệt chứ gì?

Lâm Tuyền nhún vai:

- Lần này em lôi cô ấy tới, liên quan gì tới anh?

- Trần Phi Lăng, dù là nữ nhân cũng thích.

Thư Nhã cười khúc khích:

- Có truyền thông toàn quốc theo dõi hộ em rồi, cho anh thêm mấy cái lá gan cũng không dám có tâm tư gì.

Bày ra bộ dạng dã man biết anh thèm nhưng không sợ anh ăn vụng.

Trần Phi Lăng kéo Tiểu Tư Vũ tới gần mình, lần đầu cô gặp Tiểu Tư Vũ là mùa hè ba năm trước, bộ dạng xinh xắn đáng yêu của cô bé không ai quên được:

- Nghe nói em thích hát lắm, chúng ta lên hát ọi người nghe đi.

Ở đây chỉ có Tiểu Tư Vũ có giọng hát ngọt ngào êm như chocolate sữa, phối hợp với giọng cao của Trần Phi Lăng, không đến nỗi bị lấn át, nghe rất thú vị. Kết thúc bài hát, mọi người vỗ tay mãi không dứt.

Trần Phi Lăng ôm Tiểu Tư Vũ trong lòng, nhìn Lâm Tuyền nói:

- Mỗi lần thay di động, tôi đều lấy ảnh Tư Vũ làm hình nền, người khác đều nghi con riêng của tôi, nếu để được đứa con đáng yêu thế này thì kết hôn với ai cũng được. Lâm Tuyền, thương lượng với anh một việc, có thể cho Tư Vũ hợp ca với tôi ở lần biểu diễn tới không, cô bé hát không tệ.

Lục Nhất Mạn, Lý Ngọc cũng hưởng ứng:

- Tư Vũ đúng là có khí chất minh tinh, có khi sau này thành đại minh tinh đấy.

Lâm Tuyền mỉm cười, cầm chai nước khoáng lên uống, Trần Phi Lăng biết ý không đồng ý, vội chuyển sang chủ đề khác, bảo mọi người tiếp tục hát.

Giọng ca hoàn mỹ của Trần Phi Lăng cùng giọng trẻ thơ ngọt ngào của Tư Vũ khiến mọi người mất hết tinh thần, Thư Nhã đưa micro cho Lâm Tuyền, nói:

- Anh lên hát ọi người lấy lại tự tin đi.

Lâm Tuyền mặt dày không giới hạn, cầm micro lên hát khiến mọi người bật hết tai lại, Trần Phi Lăng cười chảy nước mắt:

- Anh đúng là có năng khiếu đặc biệt đấy.

- Thường thôi, tôi cũng có bài tử của mình, con gái cưng của ba đâu.

Lâm Tuyền vẫy tay gọi Tiểu Tư Vũ:

- Nào, chúng ta hát bài Anh không đủ yêu em, cho bọn họ khỏi xem thường ba con.

Lục Nhất Mạn reu:

- Chính chủ ở đây, anh tìm Tư Vũ hợp tác là sao?

- Anh và Tư Vũ có luyện với nhau, miễn cưỡng không lạc điệu, nhìn Phi Lăng, e hát một nửa cô ấy cười tắt thở ai chịu trách nhiệm.

Lâm Tuyền đúng là có một bài hát không bị biến âm, chất giọng trầm ấm, biểu diễn lại bài tình ca bi thương một cách tuyệt vời tới không ngờ, có điều cùng y lại cùng Tiểu Tư Vũ đóng đôi tình nhân, còn diễn như thật, khiến mọi người cười lăn cười bò.

Có Lâm Tuyền pha trò, mọi người không gò bó nữa, Hoàng Vĩ, Lý Nghĩa Tân, Trần Lập đều mong mỗi cơ hội hát cùng Trần Phi Lăng, ồn ào tới tận 2 giờ đêm, thấy Lục Nhất Mạn không chịu nổi nữa, Lâm Tuyền tuyên bố kết thúc buổi cuồng hoan.

Ăn khuya qua loa, Lâm Tuyền bảo phục vụ dẫn mọi người về phòng, y và Thư Nhã đưa Tư Vũ về phòng Phương Nam trước, sau đó cũng về phòng nghỉ ngơi.

Phục vụ mở phòng, đưa khóa cho Giang Lê Hoa, lễ phép hỏi:

- Đây là phòng của các vị, không biết có cần phục vụ gì nữa không?

Giang Lê Hoa nghĩ, sao ba người không bố trí hai phòng? Nhưng dù sao có em gái ở đây, cũng không thể ngủ cùng phòng với Lý Nghĩa Tân được, dù hai người đã lấy giấy chứng nhận, nhưng ở phải tổ chức đám cưới mới chính thức là vợ chồng, cha cô rất nghiêm, tránh về nhà lỡ mồm nói ra, ba người cùng một phòng cũng chẳng sao.

Đi vào trong mới phát hiện bên trong có tới 2 gian phòng ngủ, phòng ăn, phòng khách, Giang Lê Hoa không kìm được reo lên một tiếng, thả mình xuống chiếc ghế sofa vàng, không cởi cả giày, cứ thế nẩy người cảm thụ độ đàn hồi của da thật:

- Bạn học của anh rốt cuộc là ai, cảm giác như hào môn quý tộc trong truyền thuyết vậy.

Lý Tân Nghĩa hơi hoang mang:

- Sau khi tốt nghiệp xong không liên hệ nữa, không rõ lắm, giờ hào môn thế tộc đều không thích khoe khoang, hồi đi học đâu ai nhìn ra anh ấy có tiền, có lúc anh còn phải tiếp tế cho anh ấy nữa cơ.

- Anh nhìn Mạn Hoa kia, cả tối cơ ngơ ngẩn.

Giang Lê Hoa đưa chân đá em gái:

- Nha đầu, đừng có mơ tưởng nữa, so với người ta em chỉ là cô bé Lọ Lem thôi, nhưng hoàng tử lại có người yêu rồi.

Giang Mạn Hoa nhéo chân chị mình:

- Ai giống chị chứ, có phải muốn đuổi em đi để chị và anh rể làm lễ phu thê không, em tâm đi, em không mách ba mẹ đâu.

Giang Lê Hoa cuộn chân trên ghế sofa:

- Nói thật đấy, người bạn này của anh không đơn giản, ăn mặc rất bình dị, đi trên đường có ai nhìn ra được anh ấy có tiền. Khi mọi người tới có người beo béo đứng dưới lầu đợi, chắc là cấp dưới của anh ấy, biết người ta lái xe gì không?

Đá bóng và bạn gái, chọn thế nào? Chọn thế nào cũng phải hi sinh 1, chứ bác nào định đưa bạn gái đi xem đá bóng là sai lầm đấy ...

399. Q.9 - Chương 26: Lâm Tuyền Coi Trọng Anh.

- Anh ta có nhiều thịt một chút, song không đến nỗi để em nói xấu người ta béo.

Giang Lê Hoa lườm hằm một cái.

- Đang nói chuyện nghiêm chỉnh đấy, anh đoán xem.

- Làm sao anh biết, trên đời này xe hơi đắt tiền nhiều lắm.

- Chính là cái “đừng sờ em” mà anh nói đấy.

- Chị nói cái gì sờ với không sờ?

Giang Mạn Hoa không hiểu:

- Anh béo kia lái chiếc BMW 760, giá phải hơn triệu.

- Bmw là “đừng sờ em” còn gì nữa, chúng ta cả đời chẳng mơ tới được.

Lý Tân Nghĩa giải thích:

- Nếu không phải Hoàng Vĩ cứ đòi đi hát, đòi gặp bạn gái Lâm Tuyền, có lẽ tới giờ mọi người vẫn không biết gì về anh ấy.

- Em thấy Lâm Tuyền rất coi trọng anh đấy, nghĩ mà xem, Trương Đào là bạn cùng phòng với anh ấy, cả buổi tối Lâm Tuyền chỉ nói chuyện qua loa vài câu. Vả lại lớp anh tới đông đủ mà, anh ấy trừ mấy người bạn cùng phòng chỉ mời thêm mỗi mình anh.

Giang Lê Hoa nói giọng đầy kịch tính:

Lý Tân Nghĩa nghe tới đâu gật tới đó.

- Cũng phải, dù sau này không liên hệ, nhưng thời đại học, anh và anh ấy quan hệ không tệ. Chuyện của anh ấy, anh kể với em rồi, anh ấy thông minh, cần cù, so với anh ấy, bọn anh chỉ là rác rưởi. Em thấy Lục Nhất Mạn rồi đấy, khi đó sống chết theo đuổi Lâm Tuyền, anh ấy không để ý tới người ta, mọi người đều hận anh ấy.

- Em thấy anh ấy và cô tình nhân đại chúng của bọn anh quan hệ tốt lắm, không nhìn ra có gì bất thường. Ngược lại anh và cô Diên Lê kia rất đáng nghi, nếu không phải có gì mờ ám, sao cả tối không nhìn người ta một cái, cứ ngoảnh đầu đi như thể không thấy mỗi à?

- Chuyện nọ xọ chuyện kia, đang nói chuyện Lâm Tuyền, em đừng lồi đi lung tung.

Giang Lê Hoa lườm hắt một cái, tạm thời bỏ qua.

- Lục Nhất Mạn sau khi bị từ chối, cả khóa 97 nổ tung, mọi người đều thấy họ trai tài gái sắc, Lâm Tuyền chọc giận đám đông, khiến mọi người cố ý cô lập anh ấy. Em biết rồi đấy, từ nhỏ anh rất phục những người thông minh, cho nên khi đó quan hệ với Lâm Tuyền tốt hơn những người khác.

Lý Tân Nghĩa sực nhớ ra:

- À, Lâm Tuyền nói muốn giới thiệu cho anh một người, người đó qua kỳ nghỉ sẽ Thuận Nghĩa công tác.

- Ai thế?

- Anh ấy không nói, nhưng bạn của anh ấy thì không thể có cấp bậc thấp được.

- Á, liệu có thể là ...

Lý Tân Nghĩa cũng có chung ý nghĩ, nhưng sợ thất vọng, xua tay:

- Chuyện không manh mối gì, em đừng đoán bừa.

- Anh nói xem chúng ta có nên chuẩn bị cái gì đó, hay là mời lại Lâm Tuyền một bữa, trong thẻ của em còn tiền, anh lấy dùng.

- Bỏ đi, anh ấy đâu thềm cái gì ở chúng ta, làm thế có khi bị ghét.

- Không được, tình nghĩa thế nào phải làm cho tận. Anh biết ba em kiếm cho anh cái chức này khó thế nào không, bạn anh lại là nhân vật trọng yếu, phải củng cố quan hệ. Trước kia quan hệ tốt tới đâu không qua lại thì cũng trở nên phai nhạt, dù quan hệ không tốt, chăm chỉ qua lại, sẽ dần thân thiết.

Lý Tân Nghĩa thở dài, hần công tác ở thành ủy Trì Châu hai năm, sau đó bị đẩy xuống huyện Thuận Nghĩa, nhờ có cha Giang Lê Hoa trước khi về hưu nâng đỡ, nên mới lên được khoa trưởng văn phòng thanh ủy. Rèn rũa bốn năm trong cơ quan nhà nước, đã không còn nông nổi bộp chộp nữa, tuy chưa trầm ổn, song góc cạnh đã bị mài bằng rồi, ra đời rồi gặp nhiều chuyện tình người ấm lạnh, đối với tình cảm bạn học cũ càng coi trọng. Thân phận thần bí của Lâm Tuyền khiến hần hưng phấn, lại vì hưng phấn đó mà xấu hổ.

Trong lòng rất phức tạp, Lý Tân Nghĩa cả đêm trằn trọc, đang mơ mơ hồ hồ nghe thấy có tiếng điện thoại, Giang Lê Hoa đẩy cửa đi vào, nói:

- Điện thoại của Lâm Tuyền.

Lý Tân Nghĩa choàng tỉnh:

- Mấy giờ rồi?

Rèm kéo kín, nên trong phòng không sáng lắm.

- Vừa qua 8 giờ.

Giang Lê Hoa và em gái ngủ ở phòng ngủ chính, gian phòng của Lý Tân Nghĩa không có điện thoại, mặc áo choàng ngủ vào, chạy ra phòng khách nghe điện thoại.

Lâm Tuyền ở đâu kia nói:

- Ngủ ngon không? Buổi sáng tôi có một cuộc họp, Thư Nhã sẽ ăn sáng cùng các cậu, ban ngày mọi người tự an bài, tối cùng ăn cơm, mấy ngày tới cậu cứ ở lại khách sạn Tứ Quý.

Lý Tân nghĩa đánh răng rửa mặt xong, Thư Nhã cùng Lục Nhất Mạn tới mời bọn họ đi ăn sáng, đám Trương Đào, Hoàng Vĩ đã đợi ở nhà ăn tầng 12. Ăn sáng xong Thư Nhã xin lỗi:

- Lâm Tuyền cả ngày hôm nay bận rộn, sáng tôi lại phải về Tĩnh Hải. Nếu không sẽ đi chơi cùng mọi người. Vị này là giám đốc khách sạn, mọi người có an bài gì đều nói với anh ấy.

Rồi hỏi Tiểu Tư Vũ:

- Con theo mẹ về Tĩnh Hải hay là đi tìm Quân Quân chơi.

- Con đi chơi với chị Phi Lăng được không?

Thư Nhã trả lời:

- Tiểu yêu tinh muốn làm mình tinh rồi hả?

- Mẹ nhỏ mới là tiểu yêu tinh, ai bảo con muốn làm mình tinh, con chỉ muốn tới nơi diễn tập xem cho biết.

Thư Nhã đưa di động cho Tiểu Tư Vũ:

- Con nói với mẹ con đi, mẹ con mà đồng ý thì mẹ bảo người đưa con tới.

- Mẹ con mà đồng ý thì con thương lượng với mẹ làm gì? Mẹ nhỏ, con chỉ đi xem một cái thôi, chúng ta giấu ba mẹ con được không?

Thư Nhã lấy ngón tay chọc vào má Tiểu Tư Vũ:

- Thế ai mới là tiểu yêu tinh?

- Con, con là tiểu yêu tinh.

Thư Nhã phì cười:

- Nơi này không phải là Tĩnh Hải, con không được bỏ rơi vệ sĩ trốn đi chơi như lần trước đâu đấy, nếu không sau này có chuyện gì mẹ không giúp con nữa đâu.

Đám Lý Tân Nghĩa nghe mẩu đối thoại đó mà rung mình, có phải là cô bé 7 -8 tuổi đầu nữa không, đúng là tiểu yêu tinh mà, thừa ương bướng song cũng rất khôn khéo, thế này không biết lớn lên còn ai chế ngự nổi. Lục Nhất Mạn nói xen vào:

- Bọn em cũng muốn tới nơi tập luyện xem, vừa vặn có thể đưa Tư Vũ đi cùng.

- Vậy thì tốt quá, nếu không phải vì bận về, tôi cũng muốn đi lắm.

Trương Đào, Điền Lệ vốn định hôm nay về Tĩnh Hải, người khác nhận ra sự lạnh nhạt của Lâm Tuyền với họ, cứ lý mặt ở lại không tự nhiên, có điều lại không thân thiết gì với Thư Nhã, nên không nói ra, chuẩn bị tự lái xe về.

Nhìn Thư Nhã rời đi, Hoàng Vĩ nói:

- Lão Đại giỏi giấu diếm thật, không chỉ có bạn gái thanh mai trúc mã, mà chẳng ai nhận ra được anh ấy có tiền.

Trần Lập mỉm cười, hẳn hiểu được Lâm Tuyền kín đáo như vậy là vì sao, tuy Lâm Tuyền đã để cho Hoàng Vĩ biết một số chuyện, nhưng không biết sẽ cho biết tới mức độ nào, bí mật của Lâm Tuyền quá lớn, quá nhiều, có lẽ chỉ vài người mới biết thế giới nội tâm của Lâm Tuyền, Trần Lập không vượt quyền.

Trương Đào đợi một lúc mới cùng Điền Lệ đứng dậy, nói:

- Chúng tôi cũng về Tĩnh Hải đây, không tiếp mọi người nữa.

Không ai giữ lại, mọi người đều nhân ra Lâm Tuyền và Trương Đào có khoảng cách, Trần Lập thở dài, hôm qua Trương Đào, Điền Lệ theo bọn họ tới khách sạn Tứ Quý là có ý làm lành với Lâm Tuyền, không ngờ bị đối xử chẳng nóng chẳng lạnh, hôm nay đành phải đi, có điều chuyện này liên quan tới quá khứ tình cảm giữa Lâm Tuyền và Trần Vũ, người ngoài không thể nói gì?

Hoàng Vĩ đợi Trương Đào đi rồi mới hỏi Trần Lập:

- Chẳng phải Trương Đào là người sùng bái Lão Đại nhất trong số chúng ta sao, tôi còn tưởng cậu ấy tới Tĩnh Hải đi theo Lão Đại cơ, không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì.

Trần Lập lắc đầu, nói mình không biết.

400. Q.9 - Chương 27: Tiểu Yêu Tinh.

Một lát sau có thanh niên mặc áo véc đi tới nói với họ xe đã an bài xong, nghe cách nói chuyện của Tiểu Tư Vũ với thanh niên đó, mọi người nhận ra đó là một trong số trợ lý an toàn của Lâm Tuyền, là vệ sĩ theo nghĩa thông thường, là đối tượng bắt nạt của Tiểu Tư Vũ.

Tối trung tâm thể dục tỉnh thì đã là 10h30, Trần Phi Lăng thấy Tiểu Tư Vũ tới thì hết sức vui mừng, lập tức ngừng kế hoạch luyện tập, kéo Tiểu Tư Vũ lên sân khấu hát cùng, giọng ca của Tiểu Tư Vũ làm người trong nghề ở đó kinh ngạc, ai cũng nói nếu Tiểu Tư Vũ một mình hát bài hát của Trần Phi Lăng, sẽ khiến buổi biểu diễn đặc sắc thêm không ít.

Mọi người xung quanh ra sức cổ động, song Tiểu Tư Vũ chỉ lắc đầu không đáp, khuôn mặt xinh xắn cúi gằm, dáng vẻ tâm sự trùng trùng.

- Sao thế, không muốn lên sân khấu hát như chị Phi Lăng à?

Trần Phi Lăng ngồi xuống, nắm tay Tiểu Tư Vũ:

- Hay lo ba em không đồng ý.

Tiểu Tư Vũ gật đầu, tỏ ra rất tủi thân, nội tâm thơ ngây kỳ vọng được đứng dưới ánh đèn sân khấu cùng thân tượng của mình.

Cơ hội mà gia đình bình thường khao khát, với thể tộc hào môn không muốn liên tục xuất hiện trước mắt công chúng lại là điều kỳ hựu, Giang Mạn Hoa nghĩ: “Phiền nào này thật khiến người ta hăm mộ”

Từ lúc bước vào khách sạn Tứ Quý, Giang Mạn Hoa cảm giác toàn thân như quả bóng được bơm căng, người lâng lâng bay bổng, Lâm Tuyền là thời nam châm lớn thu hút sự chú ý của cô. Sao lại có chàng hoàng tử hoàn mỹ như thế, chưa tiếp xúc lâu, với ánh mắt kén chọn của cô, không ngờ chẳng tìm ra chút tỳ vết nào.

Trên cao xanh thẳm khung trời

Dưới con nước biếc chơi vơi sóng sầu

Trời cao đất rộng hồn đau

Mộng hồn khó đến dải dàu quan san

Tương tư hoài... đứt ruột gan.

(Trường tương tư - Lý Bạch.)

Trong đầu Giang Mạn Hoa nảy ra bài thơ đó, với trái tim kiêu ngạo của cô cũng phải thừa nhận, nam nhân như Lâm Tuyền, với cô mà nói là quá xa xôi. Trước kia nếu biết mình có cơ hội nói chuyện với Trần Phi Lăng, nói không chừng sẽ kích động ngắt xủi mất, nhưng khi đứng trước một Trần Phi Lăng rạng ngời như trăng rằm, Giang Mạn Hoa cảm thấy bối rối tự ti, cứ nghĩ, nếu mình có dung mạo hoàn mỹ như thế, nhất định sẽ không chút do dự cướp lấy Lâm Tuyền từ tay Thư Nhã.

Bằng trực giác của nữ nhân, Giang Mạn Hoa nhận ra trong nội tâm của Trần Phi Lăng cũng ẩn chứa tình cảm với Lâm Tuyền.

Trần Phi Lăng ôm má Tiểu Tư Vũ, nói nhỏ nhẹ:

- Chọn hai bài tập trước đi, nói không chừng ba em nghe xong sẽ thay đổi chủ ý.

Buổi trưa, mọi người cùng ăn cơm ở sân thể dục, ba giờ chiều Âu Dương Minh Lệ gọi điện tới, Lục Nhất Mạn còn đang dưỡng thai, bà sợ con gái quá ham chơi, thúc giục con về. Lục Nhất Mạn đi rồi, Lý Ngọc

không có lý do gì ở lại, Hoàng Vĩ bối rồi, hẳn muốn ở lại tăng cường quan hệ với Lâm Tuyền, lại muốn thừa lúc tình cảm Lý Ngọc yếu đuối đem gạo nấu thành cơm, cuối cùng thú dục đã thắng lý trí, mặt dày theo Lý Ngọc tới nhà Lục Nhất Mạn ăn cơm.

Lục Nhất Mạn lên xe dặn đi dặn lại, tới nhà cô tuyệt không được nhắc tới Lâm Tuyền, Hoàng Vĩ lạ lắm, nhưng đi tới nhà người ta ăn chực thì phải tôn trọng thôi. Khi đến nhà số 48 đường Bắc Kinh mới phát hiện Lục gia cũng là hào môn, đại trạch viện ở đường Bắc Kinh không phải người có tiền bình thường ở được.

Đám Lý Tân Nghĩa ở lại cùng Tiểu Tư Vũ, khán đài dưới sân khấu đang mờ tối đột nhiên sáng lên, rèm che đằng sau bị người ta vén lên, có người đi vào.

Không cần nghĩ, Giang Mạn Hoa thấy tim đập loạn xạ, Trần Phi Lăng đi nhanh tới phía Lâm Tuyền, Lâm Tuyền đứng ở lối đi, nhìn lên sân khấu, Tiểu Tư Vũ đang say sưa hát liền ngừng lại, rồi rít vẩy tay với Lâm Tuyền, Phương Nam.

- Tiểu yêu tinh đứng trên sân khấu cũng ra dáng lắm.

Phàn Xuân Bình vỗ tay thật lớn, nói to:

Lâm Tuyền vỗ tay mấy cái, cổ vũ Tiểu Tư Vũ hát tiếp, rồi đi về phía đám Lý Tân Nghĩa.

Trần Phi Lăng ngồi ở hàng ghế trước, quay người lại, đôi mắt trong bóng tối càng lấp lánh, đẹp như bảo thạch tỏa sáng, cô trao đổi với Lâm Tuyền chuyện để Tiểu Tư Vũ hát trên sân khấu:

- Tư Vũ rất có thiên phú, vì sao anh không cho cô bé phát triển ở phương diện này.

- Chọn con đường đời thế nào, hãy để khi con bé có năng lực lựa chọn hãy để nó tự quyết, nếu để hào quang bao phủ lên người quá sớm, chưa chắc đã tốt.

Lâm Tuyền quay sang hỏi Phương Nam:

- Chị thấy sao?

Phương Nam lườm y một cái, cười:

- Chỉ tại cậu chiều nó thái quá, bé còn nói được, giờ không quản nổi nó nữa rồi, hôm qua có nói nó vài câu mà buổi sáng nó không thèm nói chuyện với tôi.

Trần Phi Lăng nhìn ánh mắt Lâm Tuyền, khẽ nói:

- Mọi người suy nghĩ cho Tư Vũ thật chu đáo.

Cứ thế nhìn Lâm Tuyền tới mấy giây liền, đôi mắt sáng trở nên hết sức dịu dàng, trước khi khiến mọi người chú ý, quay mặt đi nghe Tiểu Tư Vũ hát.

Tiểu Tư Vũ hát xong nhảy xuống sân khấu, ngồi lên đùi Lâm Tuyền, nũng nịu:

- Ba, con hát thế nào?

- Còn kém ca sĩ chuyên nghiệp, về học luyện thanh thêm với cô Mã đi.

- Ba à ...

Tiểu Tư Vũ không vui, dài giọng ra:

- Họ đều nói con hát hay.

- Trẻ con đúng là năng lực chịu đựng kém, chỉ chê mộ chút là không chịu nổi rồi.

Lâm Tuyền béo mũi Tiểu Tư Vũ, người hơi ngả về phía trước, hỏi Trần Phi Lăng:

- Buổi biểu diễn có tương thuật trực tiếp không?

- Không, chỉ có phát lại, anh đồng ý cho Tư Vũ lên sân khấu chứ?

- Không thỏa mãn tâm nguyện của nó, nó sẽ làm phiền tôi chết thôi. Khi phát lại có thể xóa đoạn đó đi, không phát trên truyền hình được không?

Trần Phi Lăng chưa trả lời, Tiểu Tư Vũ mừng như phát cuồng, ôm đầu Lâm Tuyền hôn liên tiếp:

- Ba, tốt nhất trên đời.

Lâm Tuyền đẩy mặt Tiểu Tư Vũ ra, cười ha hả:

- Lại thừa cơ nhỏ nước bọt lên mặt ba rồi, mẹ con chưa đồng ý đâu, đừng mừng vội.

Tiểu Tư Vũ quay sang, ôm lấy tay Phương Nam, chớp chớp mắt nhìn mẹ.

- Ai bảo con sáng nay không thèm nói chuyện với mẹ?

Phương Nam nghiêm mặt lại:

- Mới tám tuổi đã muốn phản nghịch rồi.

- Mẹ ...

Cái giọng vừa êm vừa nhõng nhẽo của Tiểu Tư Vũ làm Lâm Tuyền nghe mà bủn rủn, vì cười dùng cái cằm lún phún râu cạ vào gò má non mềm của Tiểu Tư Vũ, làm cô bé cười khanh khách. Lâm Tuyền đặt Tiểu Tư Vũ ngồi lên ghế, bản thân ngồi xổm xuống đất, đưa ngón út ra, nghiêm túc nói:

- Ngoéo tay nào, lần này ba xin mẹ cho phép con lên sân khấu hát, nhưng về rồi phải chăm chỉ học tập, ngoan ngoãn nghe lời mẹ, Tư Vũ có muốn làm ba buồn không?

Tiểu Tư Vũ đưa ngón tay bé xinh xinh của mình ra ngoắc tay với Lâm Tuyền:

- Con sẽ không để ba mẹ buồn.

Dù người mù nhìn vào cũng biết quan hệ giữa Lâm Tuyền và Phương Nam không phải chỉ có ở công việc. Giang Mạn Hoa nhìn Phương Nam, thực sự nhìn không ra đó lại là mẹ của Tiểu Tư Vũ, trông không tới 30 tuổi, dung mạo quyến rũ, khí chất cao quý thành thực, khiến lòng Giang Mạn Hoa thêm tự ti.

Vì sao nữ nhân bên cạnh anh ấy đều hoàn mỹ như thế, làm mình trông như một con vịt xấu xí, trong tâm trạng đó, những chỗ không vừa lòng trên mặt, trên người càng phóng đại lên gấp nhiều lần, thành thiếu sót không thể chấp nhận. Môi quá mỏng, trán quá cao, trông nam tính không được dịu ngọt như Thư Nhã, không có đôi mắt trong veo như của Trần Phi Lăng, không có vóc dáng diên đảo chúng sinh như Phương Nam.

Lâm Tuyền hỏi Lý Nghĩa Tân:

- Mọi người đi với con gái tôi cả ngày chắc rất chán, tôi muốn ăn gì, tôi mời khách.

- Ha ha, bọn em chỉ mong có thể, chị dâu tối có tới không? Để em mời mọi người.

- Thư Nhã vừa mới xuất phát từ Tĩnh Hải, cô ấy còn mang theo hai đại vương dạ dày, cậu coi chừng cái túi tiền của mình đấy. Chúng ta kiếm chỗ nào ăn tạm đã, tôi đói rồi, vừa đi qua sân, ngửi thấy mùi vịt hầm mà chảy nước miếng, ai đi với tôi.

Lý Tân Nghĩa thấy Lâm Tuyền không từ chối hẳn mời khách, lòng nhẹ nhõm hẳn, nhưng đầu đầu phải đi đâu mới thích hợp.

401. Q.9 - Chương 28: Thư Sướng Gây Họa

Ăn tối xong các cô gái đi thăm con trai Cảnh Thiên Sương, Lâm Tuyền cùng Cảnh Thiên Sương, Lý Tân Nghĩa vào phòng trà trò chuyện.

Cảnh Thiên Sương còn chưa đến Thuận Nghĩa song qua Lâm Tuyền và mối quan hệ quan trường, nắm bắt tình hình khá toàn diện, buổi sáng Lâm Tuyền gọi điện nói với hắn về Lý Tân Nghĩa, hắn liền nghĩ ngay tới Giang Lập Sơn.

Giang Lập Sơn công tác ở Thuận Nghĩa 30 năm, cuối cùng lui về ở vị trí chủ nhiệm phòng nghiên cứu chính sách, chưa tròn một năm. Tài năng Lý Tân Nghĩa thế nào thì Cảnh Thiên Sương không rõ, song Giang Lập Sơn sẽ có ích lớn trong việc giúp hắn triển khai công tác, nắm cục thế ở Thuận Nghĩa. Đương nhiên với một cán bộ lâu năm như thế, rất cảnh giác, rất thực dụng, không dễ dàng chiếm được sự tín nhiệm của ông ta, song có tăng quan hệ với Lý Tân Nghĩa thì khác rồi.

Đương nhiên, dù không có nhân tố Giang Nghĩa Tân thì người Lâm Tuyền tiến cử phải coi trọng, nếu có tài thật, càng phải trọng điểm bồi dưỡng.

Cảnh Thiên Sương xuống Thuận Nghĩa, từ Trì Châu tới tỉnh, đều cho rằng hắn xuống quá độ để tới cương vị cao hơn. Có điều Cảnh Nhất Dân trước đó đã tìm hắn nói chuyện, Lâm Tuyền cũng có mặt, đã tỏ thái độ rõ ràng muốn hắn tới cơ sở rèn luyện cho tốt, để có kinh nghiệm nắm giữ toàn cục.

Sở dĩ chọn Thuận Nghĩa là vì gần sát Tỉnh Hải, Tỉnh Hải có thể có giúp đỡ chính sách cho Thuận Nghĩa, giảm thiểu lực cản trên quan trường, ngoài ra mấy năm qua công tác Thuận Nghĩa rất vững trãi, dễ làm ra thành tích tốt.

Chỉ tiếp xúc thời gian ngắn, nhưng biểu hiện của Lý Tân Nghĩa làm người ta hài lòng, tính cách trầm ổn, tư duy mẫn tiệp, ăn nói chừng mực, biết nắm vững khoảng cách giữa người và người. Lâm Tuyền thì cảm khái, nhớ lại chuyện hoang đường giữa Lý Tân Nghĩa và Điền Lệ năm xưa, tính cách hắn có thể nói là phù phiếm xốc nổi, tốt nghiệp vài năm được xã hội cải tạo thành thế này chứng tỏ phải trải qua không ít va vấp.

Nghe nói Lý Tân Nghĩa đang tự học khóa trình nghiên cứu sinh, Lâm Tuyền thán phục, phải biết rằng thời đại học hắn đi thi toàn gian lận mới qua nổi.

Cảnh Thiên Sương rất hứng thú với khóa trình nghiên cứu sinh của Lý Tân Nghĩa, muốn thử trình độ của hắn trước mặt Lâm Tuyền. Lý Tân Nghĩa mới khởi đầu đã công tác ở cơ sở, rất ảnh hưởng tới tầm nhìn, có thể tiến tới tầng cấp cao hơn không, trình độ lý luận không thể thiếu, nếu thiếu điều này, Cảnh Thiên Sương sẽ không bồi dưỡng hắn, cũng để Lâm Tuyền thấy không phải mình không dùng, mà hắn không đủ tiềm lực để dùng.

Phương Nam, Thư Nhã dẫn Tiểu Tư Vũ về khách sạn trước, đám Lâm Tuyền trò chuyện tới tận khuya mới trở về.

Lâm Tuyền có một gian hộ siêu xa hoa nằm phòng ngủ ở tầng thượng Bằng Nhuận gia viên, có điều sau khi chính thức quan hệ với Thư Nhã, đã đem tài sản chuyển giao cho Tiểu Tư Vũ, không chỉ số tài sản này, Lâm Tuyền còn hàng tháng gửi tiền vào tài khoản an toàn ở nước ngoài, đều là để dành cho tương lai của Tiểu Tư Vũ, để phòng vạn nhất sau này có biến cố, số tiền này không phải chỉ lấy danh nghĩa Tiểu Tư Vũ mà thực sự thuộc về Tiểu Tư Vũ, trước khi Tiểu Tư Vũ tròn 20 tuổi không thể sử dụng, và không ai có quyền rút tiền khỏi tài khoản, kể chính bản thân Lâm Tuyền.

Lý Tân Nghĩa vừa về tới khách sạn thì Lê Hoa, Mạn Hoa cũng cùng đám Thư Sướng, Tiểu Sơ đi hát về không lâu, hỏi:

- Trò chuyện thế nào?

Lý Tân Nghĩa về tới phòng mới cảm giác mệt mỏi vì tập trung cao độ, ngồi xuống ghé sofa nhắm mắt lại:

- Cảnh Thiên Sương trẻ vậy leo lên vị trí cao không phải nhờ quan hệ, chút trình độ của anh thiếu chút nữa không đủ dùng, thì tiếng Anh cũng không thạo như vậy.

- Còn kiểm tra anh à? Lâm Tuyền không nói giúp anh sao?

Giang Lê Hoa kỳ quái hỏi:

- Đến ả này mà không qua được thì cả đời anh chỉ có thể lăn lộn ở cơ sở thôi.

Lý Tân Nghĩa mệt mỏi nhưng hưng phấn:

- Anh ấy giúp cũng có hạn thôi, nếu là hạng A Đầu thì ai đi nâng đỡ làm gì?

- Nói như vậy thì ả này coi như qua rồi?

- Cũng chưa chắc, thời gian sau này còn dài lắm, ngày mùng 7 Cảnh Thiên Sương tới Trì Châu, mùng 8 do người thành ủy đưa tới Thuận Nghĩa, Lâm Tuyền nói muốn tới Đại Khê chơi, đoán chừng là tới đón Cảnh Thiên Sương nhậm chức, giờ em gọi điện cho ba đi, nói chiều mai chúng ta về.

- Muộn thế này rồi.

Mạn Hoa nhìn đồng hồ treo tường, đã 1h 30.

- Lúc này chưa chắc ba đã ngủ, em gọi điện thoại cho ba, ba còn truy hỏi thân phận của Lâm Tuyền, cứ như anh ấy còn quan trọng hơn cả Cảnh Thiên Sương vậy.

Thường hào môn đều có quan hệ mật thiết với chính giới.

Mạn Hoa mất mơ màng lắm bầm:

- Rốt cuộc Lâm Tuyền là ai?

Lý Tân Nghĩa lấy một tấm danh thiếp đưa cho Mạn Hoa:

- Đây là danh thiếp của Cố Lương Vũ.

- Chủ tịch HĐQT công ty trách nhiệm hữu hạn Tứ Quý ... Tứ Quý, em có một người chị lớp trên làm cho họ, vênh váo lắm.

Mạn Hoa kinh ngạc:

- Trẻ như vậy mà là chủ tịch à, trông chưa tới 35 ...

Lý Tân Nghĩa tới gần sáng mới mơ hồ thiếp đi một lúc, dậy rồi vẫn chưa hết phấn khích:

- Để anh gọi cho Trần Lập, Hoàng Vĩ mời bọn họ, như vậy chúng ta về trước không quá đột ngột.

Giang Lê Hoa hưởng ứng, thêm vài người là thêm chi phí, tuy xót tiền song một số việc phải làm cho đẹp, số tiền này không tiết kiệm được.

Hoàng Vĩ nhận được điện thoại còn uy hiếp Lý Tân Nghĩa phải mời cả Lý Ngọc, Lý Ngọc nhận được điện thoại của Lý Tân Nghĩa thì lấy làm lạ, song nghe giải thích xong thì gật đầu ngay, chẳng phải cô có nhiều thiện cảm với Hoàng Vĩ như thế, mà hai ngày qua hưởng thụ cuộc sống hào môn, khiến cô khao khát.

Lâm Tuyền và Thư Nhã rời khách sạn từ sớm, cty du lịch hiện chỉ có hai hạng mục du lịch ngắn, trọng điểm ở Tỉnh Hải, Kiến Nghiệp. Chừng 10h30, Lâm Tuyền gọi điện cho Lý Tân Nghĩa, Lý Tân Nghĩa đem chuyện đám Trần Lập cũng theo bọn họ tới Thuận Nghĩa.

Lý Tân Nghĩa, Lê Hoa, Mạn Hoa tới nhà ăn, Thư Sướng, Tiểu Sơ cũng dẫn Tiểu Tư Vũ xuống, hai nhà trở nên thân thiết, Thư Sướng gặp Tiểu Sơ, cùng tuổi, tính cách cũng nhiều phần tương tự, nhanh chóng trở nên thân thiết, kết hợp với Tiểu Tư Vũ, làm cả đồng người cực kỳ đau đầu.

Thư Sướng hẹn bọn họ cùng đi mua sắm, Lý Tân Nghĩa nói phải về Thuận Nghĩa, mời bọn họ đi cùng.

- Hay quá.

Thư Sướng đồng ý không chút do dự:

- Tiểu Sơ kiếm được chỗ Lâm Tuyền một tấm thẻ, chỉ dùng được một ngày, mấy ngày tới chưa biết đốt thời gian ra sao, kỳ nghỉ nên đâu cũng toàn người, tới đó cho yên tĩnh. Chị cả của Lâm Tuyền đang ở nhà đợi, tôi gọi rủ chị ấy luôn, mọi người không chê đông chứ?

- Tất nhiên là không rồi, Thuận Nghĩa tuy nhỏ, song cảnh sắc không tệ, người lại vắng, không giống như nơi khác toàn người xem người. Có thêm một người, thêm một phần tuyên truyền mà.

Thư Sướng lấy di động ra, gọi liền mấy cuộc điện thoại, thấy cô nàng gọi tới cuộc thứ 5 mà vẫn không có vẻ gì muốn dừng lại, Lý Tân Nghĩa thầm phát run: "Thế này rốt cuộc có bao nhiêu người đây?"

Thư Sướng gọi cú điện thoại cuối cùng thông báo cho chị mình, Thư Nhã đỡ khóc đỡ cười, Lâm Tuyền lấy đầu ra thời gian đi du sơn ngoạn thủy? Cô về khách sạn nói với em gái:

- Kỳ nghỉ này của em kết thúc sớm rồi, mai em tới Thuận Nghĩa an bài trước.

Thư Sướng chỉ vào mũi mình:

- Sao lại là em?

- Ai bảo em đi khoe khoang khắp nơi? Cả Tiền Vi, Lạc Tình cũng gọi điện thoại hỏi chị.

- Sao họ biết, em có nói với họ đâu.

- Em không nói, nhưng chị Tình Di còn giỏi phát tán tin tức hơn em, số người phía Tỉnh Hải muốn đi Thuận Nghĩa có thể tổ chức thành một đoàn du lịch rồi. Tiền Vi cũng là hạng thích náo nhiệt, sinh sự thị phi, cô ấy hôm qua đòi Lâm Tuyền bốn ngày nghỉ, cổ động hơn 10 người ở Kiến Nghiệp tới Thuận Nghĩa, em xem phải làm thế nào đây?

402. Q.9 - Chương 29: Chuyến Đi Thuận Nghĩa (1)

Lục Nhất Mạn cười:

- Đây, kéo tôi vào làm gì, đó là nhà của tổ tiên, có bán được đi lấy tiền đâu.

Lý Tân Nghĩa cũng rất tò mò, trừ Thư Sướng ra thì có vẻ người ở đây Lục Nhất Mạn và Trần Lập hiểu Lâm Tuyền nhất:

- Hôm qua ăn cơm, Cố Lương Vũ có nhắc tới mày, mày quen anh ấy à?

- Cố Lương Vũ ăn cơm với mọi người à?

Trần Lập gật đầu:

- Nói vậy anh ấy không có ý che giấu mọi người, nhưng biết nói từ đâu đây, chúng tôi cũng không liên hệ nhiều với Lâm Tuyền, biết được vài việc do nguyên nhân khác. Hiện giờ anh ấy quản lý một cơ cấu đầu tư, bận lắm.

- Ô, cơ cấu nào thế?

- Trong nước không có tiếng tăm lắm, chưa chắc mọi người đã nghe qua, đó là Liên hợp Tỉnh Hải.

Hoàng Vĩ, Lý Tân Nghĩa đúng là không có chút ấn tượng nào, song nói gì thì nói, cơ cấu này không thể quá nhỏ, chẳng trách Lâm Tuyền toàn ra vào chỗ xa hoa, quen biết toàn danh nhân đại quan.

- Mẹ nó, nói vậy hôm trước chúng ta ăn cơm với một tỷ phú rồi à?

Hoàng Vĩ không nhịn được chửi tục một câu, rồi rơi vào im lặng, nếu ngay từ đầu Lâm Tuyền tỏ rõ thân phận, đại khái mọi người không thể thoải mái trò chuyện được, khoảng cách do chênh lệch địa vị sẽ tự nhiên sinh ra:

- Trương Đào hẳn phải biết chuyện của Lão Đại lâu rồi, sao quan hệ bọn họ ...

Trần Lập lắc đầu, những chuyện này người ngoài không thể tùy tiện bình luận.

.....

Chu Kính Đức đúng là biết được thân phận của Lâm Tuyền, ông và Trương Thanh Sơn là bạn học cùng trường đảng, đều là nhóm cán bộ cấp chính xử trẻ nhất tỉnh trước kia, quan hệ rất tốt. Mỗi năm qua đi, Trương Thanh Sơn ở lại Kiến Nghiệp, lên làm phó thị trưởng thường vụ, nghe đâu sắp được lên cấp phó tỉnh rồi, năng lực chỉ là một phương diện, kỳ ngộ mới làm người ta hâm mộ. Ông ta thì chân chân cấp chính xử mười năm, bí thư huyện ủy kiêm huyện trưởng, nắm hết đại quyền huyện Thuận Nghĩa trong tay.

Cảnh Thiên Sương tới Thuận Nghĩa làm huyện trưởng, dù biết Cảnh Thiên Sương bối cảnh rất sâu, nhưng ông ta chẳng cần phải khách khí, dù sao ở đây ông ta gốc to rễ dày, cùng lắm thì nước sông không phạm nước giếng. Không ngờ lần trước Trương Thanh Sơn tới Trì Châu tìm ông ta, muốn ông ta phối hợp tốt với Cảnh Thiên Sương, làm ra thành tích ở Thuận Nghĩa.

Chu Kính Đức rất mâu thuẫn, song không có cách nào khác, nghe đồn Trương Thanh Sơn thăng tiến như thế là do tư giao với Cố Hiến Chương, Dương Thiên Hoa.

Trương Thanh Sơn an ủi ông ta:

- Thuận Nghĩa trong thời gian tới có khả năng phát triển lớn, có điều dù nói thế nào, chính tích của Cảnh Thiên Sương ở Thuận Nghĩa có một nửa của anh, đừng tranh giành gì, công tác hãy phối hợp với nhau cho tốt. Có một người, sau này anh sẽ gặp thôi, tôi nói trước cho anh một tiếng, hãy tạo mối quan hệ tốt với cậu ta, tôi được bí thư Cố tin cậy là nhờ cậu ấy.

Chuyện này chỉ điểm tới là dừng thôi, Trương Thanh Sơn không thể nói hết ra được. Chu Kính Đức quen biết rộng, lại bỏ công nghe ngóng, không khó phát hiện ra sự tồn tại của Lâm Tuyền. Nghe lời ám thị mờ mờ của Trương Thanh Sơn, ông ta nhận ra Lâm Tuyền là nhân vật hạch tâm của Cảnh hệ, đồng thời mấy vị lãnh đạo trên tỉnh cũng rất coi trọng.

Giang Lập Sơn là cán bộ lâu năm, công tác ở huyện ủy Thuận Nghĩa 20 năm, nắm rõ tình hình trong huyện, lại giỏi tâm kế, là người của tiền bí thư huyện ủy. Chu Kính Đức sau khi lên chính chức, tất nhiên đẩy Giang Lập Sơn về tuyến hai, chẳng phải nói là chen ép, dù sao Giang Lập Sơn cũng tới tuổi rồi, hơn nữa còn giúp Giang Nghĩa Sơn tiến lên một cấp, tránh người ta bất mãn.

Chu Kính Đức gặp Giang Lập Sơn ở nhà chiêu đãi huyện ủy hoàn toàn do ngẫu nhiên, Giang Lập Sơn muốn một gian phòng, ông ta đẩy vấn đề sang cho giám đốc nhà khách là Đinh Xương, thực chất là có ý từ chối. Không ngờ hỏi ra mới biết khách Giang Lập Sơn tiếp có liên quan tới Liên hợp Tỉnh Hải, hỏi kỹ ra thì đó chính là Lâm Tuyền.

Tuy Giang Lập Sơn không khẳng định là Lâm Tuyền sẽ tới, nhưng Chu Kính Đức đoán Lâm Tuyền sẽ tới Thuận Nghĩa trước đón Cảnh Thiên Sương tới nhậm chức. Trương Thanh Sơn nói Thuận Nghĩa trong thời gian tới có khả năng phát triển lớn, chẳng phải ám chỉ Cảnh hệ sẽ có hành động lớn ở Thuận Nghĩa sao?

Chu Kính Đức lúc này hoàn toàn chuyển biến tâm thái, cho nên hi vọng được gặp Lâm Tuyền một lần trước khi Cảnh Thiên Sương tới nhậm chức.

Không ngờ con rể Giang Lập Sơn lại là bạn học của Lâm Tuyền, đúng là kịch tính như phim vậy, trước kia đưa Lý Nghĩa Tân lên làm khoa trưởng là điều kiện để Giang Lập Sơn lui về tuyến hai. Chu Kính Đức vì thế chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với Lý Tân Nghĩa.

Có điều Giang Lập Sơn ở huyện ủy đặc tội không ít người, Đinh Xương là một trong số đó, không may Đinh Xương không thức thời, nghe nhân viên báo Giang Lập Sơn muốn đặt phòng nói:

- Cứ tưởng mình còn là lãnh đạo hay sao, loại người này nể nang một lần là tưởng mình to tát lắm, bảo ông ta là hết phòng rồi, đây là nhà chiêu đãi huyện ủy, để phục vụ công tác quan trọng của huyện, không phải để ông ta lợi dụng vào việc riêng.

Đúng lúc Chu Kính Đức đưa Giang Lập Sơn tới thảo luận chuyện đón tiếp nghe thấy, liền giáo huấn một chập, thậm chí Đinh Xương chỉ có thể than cái miệng làm hại thân thôi.

Ngoại trừ các cuộc hội nghị, Lý Nghĩa Tân chưa bao giờ được đứng dưới cùng mái nhà với Chu Kính Đức, huống hồ là được ông ta ra hành lang đón.

- Tiểu Lý là sinh viên ưu tú của ĐH Đông Hải, lại công tác ở thành ủy hai năm, rèn luyện ở huyện ủy hai năm, chịu khó chịu khổ, rèn chắc cơ sở, công tác hiệu quả, thật không đơn giản chút nào.

Nếu vài ngày trước Chu Kính Đức vỗ vai mình nói câu này, Lý Nghĩa Tân đoán mình bay bổng lên chín tầng mây rồi, tất cả đều là nhờ Lâm Tuyền, thân phận của Lâm Tuyền đúng là thần bí, không chỉ là ông chủ lớn bình thường.

- Tiểu Lý là bạn học của chủ tịch tập đoàn Liên hợp Tỉnh Hải hả? Sao trước kia không thấy cậu nhắc tới.

Tôi còn chẳng biết hướng hồ là ông, vả lại trước kia trong mắt ông có loại nhân vật nhỏ như tôi sao? Lý Tân Nghĩa mà ngay thơ coi lời ông ta là thật thì khỏi ở lại cơ quan nhà nước nữa, cười đáp:

- Lâm Tuyền là người rất kín đáo, là bạn của anh ấy, sao tôi có thể nói tùy tiện.
- Cũng phải, cơ cấu lớn như Liên hợp Tỉnh Hải mà báo chí trong nước rất ít nhắc tới, đúng là người kín đáo. Bạn cậu tới Thuận Nghĩa, cậu phải phụ trách tiếp đãi cho chu đáo, mọi chi phí sẽ do huyện chi trả, chủ nhiệm Nghê, cục trưởng Trương và Tiểu Kính sẽ phối hợp với cậu, còn làm phiền lão Giang vất vả một chút, nhất định phải đón được sở thích của khách từ chỗ ở, bảo an, ăn uống ..v.v... Cậu soạn kế hoạch tỉ mỉ giao cho tôi, tuyệt đối không có sai sót gì.

403. Q.9 - Chương 30: Chuyến Đi Thuận Nghĩa (2)

Rời văn phòng của Chu Kính Đức, Nghê Vĩnh cười toét miệng với Giang Lập Sơn:

- Lão Giang, hiếm thấy có vị khách nào được bí thư Chu coi trọng như thế, liệu có thể tiết lộ một chút để chúng tôi phối hợp cho tốt được không?
- Có gì thần bí đâu, chỉ là ông chủ một công ty lớn, có quan hệ tốt với huyện trưởng Cảnh chuẩn bị tới Thuận Nghĩa nhậm chức, vừa vặn là bạn học của Tiểu Lý, người ta tới hay không chưa chắc. Chuyện lớn còn mong chủ nhiệm Nghê với cục trưởng Trương làm chủ, Tiểu Lý làm chân sai vặt.

Điều Giang Lập Sơn vừa nói thì Nghê Vĩnh đoán được rồi, thầm mắng lão già gian xảo, có điều Giang Lập Sơn vẫn tôn trọng hần và Lão Trương, chứ nếu phải nghe tên nhãi con kia chỉ huy thì mất hết thể diện, Nghê Vĩnh cười thật lòng hơn vài phần:

- Mọi người cùng nhau thảo luận bàn bạc, năng lực của Tiểu Lý thì ở huyện ai chả biết, làm chân chạy vặt thì ừ khuất quá ...

Cái này gọi là có qua có lại, cả đám cùng cười ha hả.

Lý Tân Nghĩa gọi điện cho Giang Lê Hoa, bảo cô đưa mọi người tới nhà chiêu đãi. Buổi tối ăn cơm, chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Nghê Vĩnh đích thân tới tiếp, làm Hoàng Vĩ cứ luôn khen thể diện của Lý Tân Nghĩa lớn. Muộn hơn một chút, Lý Tân Nghĩa gọi điện cho Lâm Tuyền, hẳn biết thái độ của Chu Kính Đức hoàn toàn phụ thuộc vào quan hệ giữa hần và Lâm Tuyền, đem sự thể kể qua một lượt:

- Ba của Lê Hoa tới nhà chiêu đãi gặp được bí thư Chu, bí thư Chu rất coi trọng chuyến đi này của mọi người, chỉ thị huyện phải tiếp đón chu đáo...

Lâm Tuyền ở đầu kia trầm ngâm:

- Vậy hãy thay tôi cảm ơn bí thư Chu, chuyện chi phí cậu nhấn mạnh với bí thư Chu, không để cho huyện bỏ. Tôi đang có việc, vài ngày nữa mới xong, lần đầu Tư Vũ biểu diễn, tôi cũng phải có mặt, nếu không có gì bất ngờ thì mừng bầy tôi và Thư Nhã sẽ tới Thuận Nghĩa.

Thấy Lý Nghĩa Tân cúp điện thoại, Giang Lập Sơn nóng ruột hỏi:

- Lâm Tuyền nói thế nào?
- Không nói gì cả, mừng bầy anh ấy tới Thuận Nghĩa, còn chi phí dứt khoát không để huyện bỏ.
- Chàng trai này là người cẩn thận đây.

Giang Lập Sơn gật gù, có phán đoán sơ bộ về Lâm Tuyền:

- Vậy thế này, con cho dẹp hết mấy thứ bày vẽ phô trương bên ngoài đi, thể nhưng từ nhân viên phục vụ, đồ ăn thức uống, xe đưa đón phải là thứ tốt nhất.

Đường quốc lộ cao tốc Tĩnh Hải - Trì Châu còn chưa xây xong, đi từ Tĩnh Hải tới Thuận Nghĩa là đường bình thường, khi Quách Bảo Lâm, Triệu Tĩnh tới Thuận Nghĩa thì đám Thư Sướng vừa mới ăn sáng xong.

Thư Sướng xem đồng hồ, ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh tới nhanh thế chưa tròn một tiếng mà, ba em đâu rồi?
- Bọn họ hả, đợi thêm nửa tiếng nữa.

Tóc Quách Bảo Lâm bị gió thổi ngược ra sau, chẳng biết có phải hấn vừa đưa xe không nữa.

Đám Lý Tân Nghĩa đều có ấn tượng rất sâu với Quách Bảo Lâm, biết hắn là bạn rất thân của Lâm Tuyền, nhiệt tình đón tiếp.

Đợi thêm 50 phút nữa, 5 chiếc xe thương vụ mới tới, Giang Lê Hoa đã biết mấy cái xe bề ngoài xấu xí, thô kệch kia bên trong cực kỳ xa hoa. Gần như cùng lúc bốn chiếc xe ở Kiến Nghiệp cũng tới nơi, lần này mời cả vợ Đoàn Kính Hồng, Trương Thanh Sơn đi đổi gió, còn có cả vợ chồng Cố Thanh, Lâm Tuyền sợ Lý Nghĩa Tân, Thư Sướng ứng phó không chu toàn, bảo Phàn Xuân Bình tới trước.

Chu Kính Đức định tới giờ cơm tối ra mặt chào hỏi, 10 giờ ở văn phòng nhận được điện thoại của Trương Thanh Sơn:

- Vợ tôi tới địa bàn của anh hai ngày, đừng chê cô ấy phiền toái nhé.
- Làm gì có.

Chu Kính Đức thuận miệng đáp, lập tức giật mình:

- Cái gì? Chị dâu tới Thuận Nghĩa?
- Lâm Tuyền nói an bài thỏa đáng rồi cơ mà, sao anh không biết? Giờ này chắc tới nơi rồi, nên tôi gọi điện xác nhận.
- Đúng là có bốn cái xe ở tỉnh xuống, nhưng không nói gì tới chị dâu.
- Ha ha, cũng phải thôi, Lâm Tuyền không thích âm ỉ, tôi phải nhắc anh, nếu không đến khi vợ và Nhị công tử của bí thư Cố đi rồi mà anh cũng chưa biết gì, cả và và con gái lớn của thư ký trưởng Đoàn, chỉ cần chú ý chuyện an toàn thôi, các chuyện khác cứ để thuận theo tự nhiên.

Chu Kính Đức thầm chửi Giang Lập Sơn, thiếu chút nữa để lỡ cơ hội, đợi tới tối thì muộn mất, mà có hề ông ta cũng chẳng biết gì, Lâm Tuyền thật không khiến người ta thất vọng.

Vội vàng lấy bộ véc, Chu Kính Đức rời văn phòng, gọi thư ký, lái xe, tới thẳng nhà chiêu đãi huyện ủy.

Nghê Vĩnh huy động nhân viên cục du lịch tới, căn dặn bọn họ kỹ càng, để khách khứa được chơi thoải mái, lái xe đều là lái xe lâu năm của công ty xe khách huyện, hai chiếc xe khách lớn xa hoa trước khi xuất phát đều được tân trang đại tu.

Huyện Thuận Nghĩa dựa núi hướng biển, phong cảnh nên thơ, có rất nhiều hạng mục du lịch, song khu phong cảnh lác đác, nhỏ lẻ, không so được với danh thắng, vì thế mà không đông người, thành khu nghỉ ngơi tốt nhất vào thời điểm này.

Nghê Vĩnh tính buổi sáng không cần ra mặt, chiều xuất hiện chút là được, không ngờ thấy Chu Kính Đức vội vội vàng vàng chạy tới, ngạc nhiên hỏi:

- Sao bí thư tới sớm thế ..
- Giang Lập Sơn đâu?

Chu Kính Đức khoát tay cắt ngang:

- Thiếu chút nữa bị ông ta hại chết rồi, có cả vợ con bí thư Cố trong đó, ông ta không nghe ngóng trước sao?
- Bí thư Cố nào?

Nghê Vĩnh còn chưa phản ứng kịp:

Chu Kính Đức chỉ tay lên trời:

- Còn bí thư Cố nào nữa.

- Hả?

Nghê Vĩnh há hốc mồm:

- Con rể Giang Lập Sơn mời được nhiều khách quý vậy sao?

- Không liên quan gì tới hần, có nhân vật thượng tầng khác, cho anh biết, cho anh khỏi tò mò làm hại. Quy cách chiêu đãi cao như thế, tất cả là chuẩn bị cho Lâm Tuyền, chủ tịch HĐQT Liên hợp Tỉnh Hải, người ta không phải tới để chơi, mà có quan hệ với tân huyện trưởng Cảnh Nhất Dân, khả năng đầu tư lớn vào Thuận Nghĩa, trước khi chuyện định đoạt thì đừng lộ ra ngoài. Những người này đều là bạn bè thân thích của Lâm Tuyền nên mới tới đây nghỉ ...

Kể thân phận một loạt khách ra xong, Chu Kính Đức nói:

- Như vậy người ở Tỉnh Hải tới thân phận cũng không thấp.

Nghê Vĩnh phấn khích xoa tay, bao nhiêu nhân vật quyền quý như vậy tụ họp, nếu thể hiện tốt cơ hội thăng tiến rất lớn, chẳng trách bí thư Chu bảo Giang Lập Sơn hại chết mình mà lại cười toét miệng.

Tìm Giang Lập Sơn tới, ông ta quả nhiên không biết gì, nghe Chu Kính Đức nói, người như muốn bay lên, cơ hội phát đạt cho Giang gia tới rồi, khi Lý Tân Nghĩa ở rể Giang gia, đâu ngờ có người bạn bối cảnh khó lường như thế.

- Lâm Tuyền phái một phó tổng giám đốc tới.

Lý Tân Nghĩa giờ mới hiểu sao Phan Xuân Bình lại tới trước:

- Chuyện bên đó do anh ta an bài cả.

Phan Xuân Bình cao lớn, mặt mũi phương phi béo tốt, khí thế ông chủ thể hiện hết ra ngoài, Chu Kính Đức không cảm thấy địa vị của một bí thư huyện ủy cao hơn được, đích thân tới gặp Phan Xuân Bình.

Phan Xuân Bình đưa bàn tay to bè ra bắt tay Chu Kính Đức:

- Làm phiên bí thư Chu suy nghĩ cho đáo cho đoàn du lịch người già trẻ nhỏ chúng tôi.

Động tĩnh ở nhà chiêu đãi huyện ủy kinh động mấy vị đầu não khác của huyện, nhưng Chu Kính Đức không cho người khác nhúng tay vào, tuy rằng Lâm Tuyền làm vậy là để tạo thế cho Cảnh Thiên Sương, nhưng lợi ích của ông ta cũng khỏi cần phải nói.

Chu Kính Đức tuy chẳng muốn cức cung tận tụy phục vụ đất nước và nhân dân, song làm quan cũng muốn để lại dấu tích của mình, không phải biết luồn cúi, tham ô chỉ nghĩ leo sao cho cao, ăn sao cho đầy.

404. Q.9 - Chương 30: Chuyển Đi Thuận Nghĩa (2)

Rời văn phòng của Chu Kính Đức, Nghê Vĩnh cười toét miệng với Giang Lập Sơn:

- Lão Giang, hiếm thấy có vị khách nào được bí thư Chu coi trọng như thế, liệu có thể tiết lộ một chút để chúng tôi phối hợp cho tốt được không?

- Có gì thần bí đâu, chỉ là ông chủ một công ty lớn, có quan hệ tốt với huyện trưởng Cảnh chuẩn bị tới Thuận Nghĩa nhậm chức, vừa vặn là bạn học của Tiểu Lý, người ta tới hay không chưa chắc. Chuyện lớn còn mong chủ nhiệm Nghê với cục trưởng Trương làm chủ, Tiểu Lý làm chân sai vặt.

Điều Giang Lập Sơn vừa nói thì Nghê Vinh đoán được rồi, thầm mắng lão già gian xảo, có điều Giang Lập Sơn vẫn tôn trọng hắn và Lão Trương, chứ nếu phải nghe tên nhãi con kia chỉ huy thì mất hết thể diện, Nghê Vinh cười thật lòng hơn vài phần:

- Mọi người cùng nhau thảo luận bàn bạc, năng lực của Tiểu Lý thì ở huyện ai chả biết, làm chân chạy vặt thì ủy khuất quá ...

Cái này gọi là có qua có lại, cả đám cùng cười ha hả.

Lý Tân Nghĩa gọi điện cho Giang Lê Hoa, bảo cô đưa mọi người tới nhà chiêu đãi. Buổi tối ăn cơm, chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Nghê Vinh đích thân tới tiếp, làm Hoàng Vĩ cứ luôn khen thể diện của Lý Tân Nghĩa lớn. Muộn hơn một chút, Lý Tân Nghĩa gọi điện cho Lâm Tuyền, hắn biết thái độ của Chu Kính Đức hoàn toàn phụ thuộc vào quan hệ giữa hắn và Lâm Tuyền, đem sự thể kể qua một lượt:

- Ba của Lê Hoa tới nhà chiêu đãi gặp được bí thư Chu, bí thư Chu rất coi trọng chuyến đi này của mọi người, chỉ thị huyện phải tiếp đón chu đáo...

Lâm Tuyền ở đầu kia trầm ngâm:

- Vậy hãy thay tôi cảm ơn bí thư Chu, chuyện chi phí cậu nhấn mạnh với bí thư Chu, không để cho huyện bỏ. Tôi đang có việc, vài ngày nữa mới xong, lần đầu Tư Vũ biểu diễn, tôi cũng phải có mặt, nếu không có gì bất ngờ thì mừng bầy tôi và Thư Nhã sẽ tới Thuận Nghĩa.

Thấy Lý Tân Nghĩa Tân cúp điện thoại, Giang Lập Sơn nóng ruột hỏi:

- Lâm Tuyền nói thế nào?

- Không nói gì cả, mừng bầy anh ấy tới Thuận Nghĩa, còn chi phí dứt khoát không để huyện bỏ.

- Chàng trai này là người cẩn thận đây.

Giang Lập Sơn gật gù, có phán đoán sơ bộ về Lâm Tuyền:

- Vậy thế này, con cho đẹp hết mấy thứ bày vẽ phô trương bên ngoài đi, thế nhưng từ nhân viên phục vụ, đồ ăn thức uống, xe đưa đón phải là thứ tốt nhất.

Đường quốc lộ cao tốc Tĩnh Hải - Trì Châu còn chưa xây xong, đi từ Tĩnh Hải tới Thuận Nghĩa là đường bình thường, khi Quách Bảo Lâm, Triệu Tĩnh tới Thuận Nghĩa thì đám Thư Sướng vừa mới ăn sáng xong.

Thư Sướng xem đồng hồ, ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh tới nhanh thế chưa tròn một tiếng mà, ba em đâu rồi?

- Bọn họ hả, đợi thêm nửa tiếng nữa.

Tóc Quách Bảo Lâm bị gió thổi ngược ra sau, chẳng biết có phải hắn vừa đưa xe không nữa.

Đám Lý Tân Nghĩa đều có ấn tượng rất sâu với Quách Bảo Lâm, biết hắn là bạn rất thân của Lâm Tuyền, nhiệt tình đón tiếp.

Đợi thêm 50 phút nữa, 5 chiếc xe thương vụ mới tới, Giang Lê Hoa đã biết mấy cái xe bề ngoài xấu xí, thô kệch kia bên trong cực kỳ xa hoa. Gần như cùng lúc bốn chiếc xe ở Kiến Nghiệp cũng tới nơi, lần này mời cả vợ Đoàn Kính Hồng, Trương Thanh Sơn đi đổi gió, còn có cả vợ chồng Cố Thanh, Lâm Tuyền sợ Lý Tân Nghĩa Tân, Thư Sướng ứng phó không chu toàn, bảo Phan Xuân Bình tới trước.

Chu Kính Đức định tới giờ cơm tối ra mặt chào hỏi, 10 giờ ở văn phòng nhận được điện thoại của Trương Thanh Sơn:

- Vợ tôi tới địa bàn của anh hai ngày, đừng chê cô ấy phiền toái nhé.

- Làm gì có.

Chu Kính Đức thuận miệng đáp, lập tức giật mình:

- Cái gì? Chị dâu tới Thuận Nghĩa?

- Lâm Tuyền nói an bài thỏa đáng rồi cơ mà, sao anh không biết? Giờ này chắc tới nơi rồi, nên tôi gọi điện xác nhận.

- Đúng là có bốn cái xe ở tỉnh xuống, nhưng không nói gì tới chị dâu.

- Ha ha, cũng phải thôi, Lâm Tuyền không thích âm ỉ, tôi phải nhắc anh, nếu không đến khi vợ và Nhị công tử của bí thư Cố đi rồi mà anh cũng chưa biết gì, cả và và con gái lớn của thư ký trưởng Đoạn, chỉ cần chú ý chuyện an toàn thôi, các chuyện khác cứ để thuận theo tự nhiên.

Chu Kính Đức thăm chữ Giang Lập Sơn, thiếu chút nữa để lỡ cơ hội, đợi tới tối thì muộn mất, mà có hề ông ta cũng chẳng biết gì, Lâm Tuyền thật không khiến người ta thất vọng.

Vội vàng lấy bộ vét, Chu Kính Đức rời văn phòng, gọi thư ký, lái xe, tới thẳng nhà chiêu đãi huyện ủy.

Nghê Vinh huy động nhân viên cục du lịch tới, căn dặn bọn họ kỹ càng, để khách khứa được chơi thoải mái, lái xe đều là lái xe lâu năm của công ty xe khách huyện, hai chiếc xe khách lớn xa hoa trước khi xuất phát đều được tân trang đại tu.

Huyện Thuận Nghĩa dựa núi hướng biển, phong cảnh nên thơ, có rất nhiều hạng mục du lịch, song khu phong cảnh lác đác, nhỏ lẻ, không so được với danh thắng, vì thế mà không đông người, thành khu nghỉ ngơi tốt nhất vào thời điểm này.

Nghê Vinh tính buổi sáng không cần ra mặt, chiều xuất hiện chút là được, không ngờ thấy Chu Kính Đức vội vội vàng vàng chạy tới, ngạc nhiên hỏi:

- Sao bí thư tới sớm thế ..

- Giang Lập Sơn đâu?

Chu Kính Đức khoát tay cắt ngang:

- Thiếu chút nữa bị ông ta hại chết rồi, có cả vợ con bí thư Cố trong đó, ông ta không nghe ngóng trước sao?

- Bí thư Cố nào?

Nghê Vinh còn chưa phản ứng kịp:

Chu Kính Đức chỉ tay lên trời:

- Còn bí thư Cố nào nữa.

- Hả?

Nghê Vinh há hốc mồm:

- Con rể Giang Lập Sơn mời được nhiều khách quý vậy sao?

- Không liên quan gì tới hần, có nhân vật thượng tầng khác, cho anh biết, cho anh khỏi tò mò làm hại. Quy cách chiêu đãi cao như thế, tất cả là chuẩn bị cho Lâm Tuyền, chủ tịch HĐQT Liên hợp Tỉnh Hải, người ta không phải tới để chơi, mà có quan hệ với tân huyện trưởng Cảnh Nhất Dân, khả năng đầu tư lớn vào Thuận Nghĩa, trước khi chuyện định đoạt thì đừng lộ ra ngoài. Những người này đều là bạn bè thân thích của Lâm Tuyền nên mới tới đây nghỉ ...

Kể thân phận một loạt khách ra xong, Chu Kính Đức nói:

- Như vậy người ở Tỉnh Hải tới thân phận cũng không thấp.

Nghê Vinh phấn khích xoa tay, bao nhiêu nhân vật quyền quý như vậy tụ họp, nếu thể hiện tốt cơ hội thăng tiến rất lớn, chẳng trách bí thư Chu bảo Giang Lập Sơn hại chết mình mà lại cười toét miệng.

Tìm Giang Lập Sơn tới, ông ta quả nhiên không biết gì, nghe Chu Kính Đức nói, người như muốn bay lên, cơ hội phát đạt cho Giang gia tới rồi, khi Lý Tân Nghĩa ở rể Giang gia, đâu ngờ có người bạn bối cảnh khó lường như thế.

- Lâm Tuyền phái một phó tổng giám đốc tới.

Lý Tân Nghĩa giờ mới hiểu sao Phàn Xuân Bình lại tới trước:

- Chuyện bên đó do anh ta an bài cả.

Phàn Xuân Bình cao lớn, mặt mũi phương phi béo tốt, khí thế ông chủ thể hiện hết ra ngoài, Chu Kính Đức không cảm thấy địa vị của một bí thư huyện ủy cao hơn được, đích thân tới gặp Phàn Xuân Bình.

Phàn Xuân Bình đưa bàn tay to bè ra bắt tay Chu Kính Đức:

- Làm phiên bí thư Chu suy nghĩ cho đáo cho đoàn du lịch người già trẻ nhỏ chúng tôi.

Động tĩnh ở nhà chiêu đãi huyện ủy kinh động mấy vị đầu não khác của huyện, nhưng Chu Kính Đức không cho người khác nhúng tay vào, tuy rằng Lâm Tuyền làm vậy là để tạo thế cho Cảnh Thiên Sương, nhưng lợi ích của ông ta cũng khỏi cần phải nói.

Chu Kính Đức tuy chẳng muốn cức cựa tận tụy phục vụ đất nước và nhân dân, song làm quan cũng muốn để lại dấu tích của mình, không phải biết luồn cúi, tham ô chỉ nghĩ leo sao cho cao, ăn sao cho đầy.

405. Q.9 - Chương 31: Bạn Học Thừa Thiếu Thời

Ngày 7 tháng 5, đoàn du lịch người già trẻ nhỏ ăn sáng xong sẽ trở về, Lâm Tuyền tới nơi ăn cơm cùng mọi người. Tiểu Tư Vũ hết kỳ nghỉ phải đi học rồi, chỉ có Thư Nhã, Tiểu Sơ cùng y tới Thuận Nghĩa.

Lâm Tuyền mới tới Thuận Nghĩa khảo sát một lần, Thư Nhã đã tới mấy lần rồi, cô đầu tư 120% nhiệt tình vào công ty du lịch, tiến hành khảo sát tài nguyên du lịch của Thuận Nghĩa rất tỉ mỉ kỹ càng.

Công ty du lịch vừa mới có bước khởi đầu, nhưng định vị rất cao, ưu thế mà Thư Nhã sở hữu quá rõ ràng, chỉ cần lập hạng mục tốt, quản lý đoàn đội tốt là thành công không cần nghi ngờ, nói cách khác nhân tố ngoại cảnh được Lâm Tuyền bài trừ hết, chỉ còn yếu tố bản thân nữa thôi.

Đại Khê phía đông có bãi biển chưa khai phát, tình huống tương tự với khu bảo hộ trạch lộc Bắc Sơn, nhưng quy mô nhỏ hơn nhiều, chính vì nhỏ mới tiện cho bọn họ thao tác, về sau Lâm Tĩnh Di cũng tới Đại Khê một lần, tích cực cổ động Thư Nhã lập nông trang du lịch dùng năng lượng gió giống Thông Nam.

Quy mô nhỏ thì nhỏ, nhưng thêm hạng mục điện gió vào thì tính sơ sơ phải đầu tư 100 triệu, với công ty du lịch nhỏ vốn đầu tư chỉ có 200.000 mà nói, trong mắt người khác cứ như chuyện ngàn lẻ một đêm.

Thư Nhã không biết phải nói với công ty đối tác thế nào về thân phận của Lâm Tuyền thế nào. Vương Lệ, Vuơ Giai đều biết Lâm gia là nhà đại phú, chỉ là bọn họ cũng không biết chính xác địa vị của Lâm Tuyền.

Thư Nhã thấp thỏm mãi, chuyện hạng mục Đại Khê không nói cho Lâm Tuyền, cũng không cho người khác nói, chỉ ít khi nào cô thấy chuyện nắm chắc rồi mới chính thức nói ra.

Lâm Tuyền tưởng Tĩnh Di, Trần Sở theo đại đội về Tĩnh Hải rồi, không ngờ còn ở lại thêm hai ngày nữa, hỏi Trần Sở:

- Sao em chưa về, công ty của Tiểu Lương thiếu em được sao?

- Được một năm rồi, công ty đã đi vào chính quy, không cần theo dõi suốt nữa.

Tháng 4 năm ngoài, Trần Sở và Lương Cập lập công ty bán sách trực tuyến, tuy Liên hợp Tĩnh Hải không đầu tư mấy, nhưng có Lâm Tuyền đứng sau lưng, bọn họ bớt đi được nhiều lo lắng so với người khác ở kỳ sáng lập.

Lâm Tuyền ít can thiệp vào chuyện gia tộc mà cũng chẳng cần y can thiệp, với địa vị của Lâm gia, Trần gia hiện nay, nhiều việc không cần y ra mặt vẫn có người tự giác làm ổn thỏa, có điều y vẫn chú ý tới Lương Cập, xem cháu rể ông ngoại chọn có năng lực cùng đám Trần Tấn chấn hưng Trần gia không?

Thấy thái độ của Hoàng Vĩ và Lý Ngọc thân thiết hơn trước nhiều, chiến thuật rèn thép khi còn nóng rất hữu hiệu, các cô gái khi tình cảm yếu đuối khó chịu nổi công kích liên tục, Lâm Tuyền nói với họ:

- Nếu không có việc gì vội thì ở lại thêm vài ngày nữa đi.

Hoàng Vĩ đang mong như thế, lần sau không biết khi nào mới gặp được Lâm Tuyền, nhìn Lý Ngọc hỏi ý, Lý Ngọc gật đầu đồng ý ở lại.

Vừa mới qua một đoạn tình cảm đổ vỡ, trong thời gian ngắn Lý Ngọc khó toàn tâm toàn ý cho tình cảm khác được, nhưng Hoàng Vĩ là lựa chọn tốt nhất với cô hiện giờ, trong nước có câu “tình cảm có thể dần dần ồi dương”, Hoàng Vĩ cũng xem như là nam nhân ưu tú rồi, tuy chưa phát đạt, song có cơ hội mà người khác không có, nếu không nhờ hần cô không cơ hội tiếp xúc với hào môn quý tộc như thế.

Lục Nhất Mạn trước khi lên xe còn lưu luyến nhìn Lâm Tuyền, không biết tới bao giờ nút thắt này mới cởi bỏ được, cô không biết chuyện Xuân Giang, không hiểu rằng nút thắt này đã không thể cởi bỏ được nữa. Lâm Tuyền biết bão tố sẽ kéo đến, người phụ nữ đó sẽ không dễ yên trước một mối đe dọa lớn như y, chỉ mong những người lương thiện ở Lục gia không dính vào quá sâu.

Thực lòng y muốn Lục Nhất Mạn và Trần Lập rời khỏi địa ốc Thẩm thị, rốt cuộc không nói ra được.

Từ lúc nói chuyện với Trương Thanh Sơn, Chu Kính Đức luôn nóng lòng chính thức diện kiến Lâm Tuyền, có điều cảm giác hoàn toàn khác với tưởng tượng, quá trẻ, lại quá đẹp trai, với một người quản lý như thế không có lợi cho việc lập uy quyền, nhưng đôi mắt kiên định, có thứ sức mạnh nhìn thấu lòng người.

Thư Nhã, Trần Sở, Tinh Dĩ, Tiểu Sơ nói tới Địa Khuê chơi cho thoải mái, nhưng y biết các cô gái hứng thú với chuyện mua sắm lớn hơn du sơn ngoạn thủy nhiều, lòng rất tò mò, song không ai chịu nói, y đành chịu.

Thư Sướng bốn ngày qua mệt lắm rồi, đã theo xe về Tỉnh Hải, Giang Lê Hoa tuy cũng mệt song không muốn bỏ lỡ cơ hội tăng tiến tình cảm với Thư Nhã, Tiểu Sơ. Mà tinh thần phấn khích như vậy, muốn nghỉ cũng chẳng được, kéo theo em gái, đưa bọn họ du ngoạn.

Lâm Tuyền muốn đi chơi lắm, nhưng biết không chạy thoát khỏi sự ân cần của Chu Kính Đức, cùng Lý Tân Nghĩa và Hoàng Vĩ tiếp chuyện ông ta ở phòng khách xa hoa, nội dung tất nhiên là về kinh tế dân sinh huyện Thuận Đức. Trước khi Cảnh Thiên Sương nhận quyết định tới Thuận Đức, Lâm Tuyền đã lệnh phòng nghiên cứu tin tức điều tra tình hình huyện Thuận Nghĩa cùng khu vực liên quan, trước đó tuy y chỉ tới một lần, nhưng sự am hiểu của y về Thuận Nghĩa khiến Chu Kính Đức kinh ngạc.

Giang Lập Sơn thấy thái độ Chu Kính Đức khi nói chuyện không khác gì tiếp chuyện lãnh đạo, tuy cả buổi nói chuyện không nói xen được vào mấy câu, nhưng được ở lại đây là quá đủ rồi. Tối 4 giờ chiều, Chu Kính Đức hẹn bữa tối gặp lại, Giang Lập Sơn cũng đi theo, tạo điều kiện con rể nói chuyện với Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền tiễn khách quay về ngôi xuống, tự rót ỉnh một cốc nước, nói với Hoàng Vĩ:

- Hiện giờ tôi quản lý một cơ cấu đầu tư, thời gian thuộc về bản thân rất ít, nghe Trần Lập nói cậu mở một công ty mạo dịch, tình hình ra sao?

Hoàng Vĩ gãi đầu:

- Em mở công ty mới đầu là làm vật liệu xây dựng, hai năm trước còn thuận lợi, năm ngoái bị lỗ, công ty thép em hợp tác bị mất tư cách kinh doanh, ôm đơn đặt hàng 2 triệu mà không có hàng trả cho khách, kết quả lần đó đền bù 500.000, tiền kiếm được mấy năm qua đều mất trong vụ đó, không làm nổi nữa. Giờ chủ yếu là làm đại lý cho công ty sơn, kinh doanh kém lắm ...

Lâm Tuyền tay gõ nhịp lên mặt bàn, không có tiếng động nào, đó chỉ là động tác thói quen:

- Cậu định làm thế nào tiếp đây, tôi có thể cho cậu một công việc, nhưng phải bắt đầu từ cấp thấp nhất.

Liên hợp Tỉnh Hải tuyệt không phải cơ cấu dừng ở tầng cấp tài phú, được vào đó là một hấp dẫn lớn, Lâm Tuyền mở cánh cửa này, Hoàng Vĩ không khỏi do dự:

- Nếu giờ buông tay, nói không chừng sẽ hối hận, em cố gắng thêm vài năm, nếu không được, lúc đó đi nương tựa anh.

Lâm Tuyền hài lòng gật đầu:

- Tốt, tôi tin cậu có năng lực đó, Liên hợp Tỉnh Hải chuẩn bị thành lập một quỹ sáng nghiệp, cậu lập một kế hoạch, nếu có tính theo tác, chỉ cần qua được thẩm tra, tôi có thể cung cấp tiền sáng nghiệp mạo hiểm tỉ lệ 100%.

Hoàng Vĩ mắt sáng lên, cơ hội được đầu tư mạo hiểm trong nước không nhiều, số ít ỏi đó cũng bị cơ cấu nghiên cứu khoa kỹ có thực lực cướp mất, nhiều người cơ bản không nghĩ tới sáng nghiệp qua con đường xin đầu tư mạo hiểm:

- Sao anh lại môn tiến vào lĩnh vực đầu tư mạo hiểm.

- Thực nghiệp do Liên hợp Tỉnh Hải trực tiếp khống chế đã có quy mô nhất định, không thể khuếch trương tùy tiện nữa, phòng đầu tư trước kia chỉ dùng tiền cho đầu tư nội bộ, hiện bên trong không cần đầu tư nhiều nữa, cho nên tôi muốn phòng đầu tư thành lập quỹ sáng nghiệp. Có lẽ cậu không hiểu lắm tình hình ở Tỉnh Hải, chính phủ Tỉnh Hải định cùng Đh Tỉnh Hải lập khu khoa kỹ, xây dựng nhà xưởng và văn phòng đúng tiêu chuẩn, giúp một số thành quả của các phòng nghiên cứu chuyển thành sức sản xuất thực sự, đương nhiên, chỉ cần có hạng mục tốt và đội ngũ tốt, Liên hợp Tỉnh Hải sẽ cung cấp hỗ trợ, không chỉ giới hạn ở hạng mục khoa kỹ.

406. Q.9 - Chương 32: Bạn Học Thừa Thiếu Thời (2)

Từ năm 2002 tới nay, Liên hợp Tỉnh Hải lấy hai trung tâm nghiên cứu làm cơ sở, dùng hình thức nghiên cứu đề tài, liên hợp với rất nhiều cơ cấu nghiên cứu khoa học trong nước, đảm bảo ưu thế đi đầu kỹ thuật của Tân Năng Liên Hợp. Đồng thời trong quá trình hợp tác nghiên cứu, phát hiện tỉ lệ thành quả nghiên cứu ứng dụng thực tiễn rất ít, rất nhiều công trình có tiềm năng bị đóng kín trong tủ hồ sơ.

Vì thế Lâm Tuyền kiến nghị chính phủ Tỉnh Hải quy hoạch một khu khoa kỹ, không chỉ dựa vào các nghiên cứu của Đh Tỉnh Hải, còn thu hút hạng mục chất lượng cao ở lĩnh vực vi sinh, vật liệu kỹ thuật cao, điện gió ...v.v... Từ các cơ cấu nghiên cứu tới Tỉnh Hải.

Thực chất ý tưởng này có người đề xuất với Trương Quyền từ năm 2001, song ông ta làm gì có tầm nhìn xa như vậy, chỉ muốn làm đẹp thành tích, lệnh cục thương mại lập quỹ đầu tư sáng nghiệp, đầu tư có 2 triệu, chẳng đáng vào đâu.

Dựa theo yêu cầu của Lâm Tuyền, chính phủ phụ trách xây dựng trang thiết bị cơ sở, còn xí nghiệp và cá nhân ở Tỉnh Hải góp vốn, tổng đầu tư của sáng nghiệp Liên Hợp là 200 triệu.

Hoàng Vĩ nghe Lâm Tuyền giới thiệu tình hình xong, kích động nói:

- Cái công ty nước sơn mà em đang làm đại lý do mấy tiến sĩ, thạc sĩ, nghiên cứu sinh cùng hợp tác, song bọn họ không có kinh nghiệm thị trường, không có tài chính, thậm chí tiền thử nghiệm sản phẩm đều do góp tiền với nhau, không thể sản xuất quy mô lớn, năm ngoài em mới tiếp xúc với họ, cảm thấy họ có tiềm lực lớn, cho nên mới tham dự, phụ trách khâu tiêu thụ và quảng bá ... Để em chỉnh lý một bản tài liệu gửi anh sát hạch.

Lâm Tuyền vỗ trán:

- Thứ mang tính chuyên môn cao như thế làm sao tôi hiểu nổi? Ở hạng mục đầu tư mạo hiểm, hạng mục hạng 2 cũng được, song đội ngũ chuyên môn phải là hạng nhất, hiểu ý tôi chứ? Có thời gian an bài tôi gặp thành viên của đội ngũ đó.

- Hạng mục thường, đội ngũ tốt có thể sáng tạo lợi nhuận, hạng mục tốt rơi vào tay đội ngũ kém thì cũng hỏng.

Hoàng Vĩ tiếp lời của Lâm Tuyền:

- Giờ em chỉ cần hạng mục tốt để trở mình thôi.

- Nói không biết thẹn kìa.

Lý Tân Nghĩa thấy Hoàng Vĩ tự nhận mình là nhà quản lý hạng nhất thì lên tiếng trêu hấn:

Hoàng Vĩ cười hăng hắc:

- Được, hôm nào anh có thời gian thì em tập trung bọn họ, toàn là người không tệ.

Buổi tối Chu Kính Đức đại biểu huyện ủy Thuận Nghĩa mời Lâm Tuyền dự tiệc, trong bữa tiệc ông ta khéo léo thăm dò kế hoạch đầu tư của y, thái độ của Lâm Tuyền rất ôn hòa, song nói tới chuyện đầu tư thì không hé răng nửa lời.

Ngược lại Tỉnh Di nói ra ý tưởng khai phát du lịch, quy mô rất khả quan, Lâm Tuyền lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, giật cả mình, song không thể tỏ thái độ ở bữa tiệc.

Ngày hôm sau Cảnh Thiên Sương được trưởng phòng tổ chức thành ủy tháp tùng tới Thuận Nghĩa, tham gia cuộc họp cán bộ đảng, chính thức đảm nhận chức huyện trưởng.

Vì kế hoạch của đám Thư Nhã, Lâm Tuyền ở lại Thuận Nghĩa thêm một ngày, Hoàng Vĩ tất nhiên không vội về Kiến Nghiệp, Chu Kính Đức đặc biệt sai Lý Tân Nghĩa tiếp khách, cuộc tụ họp bạn bè tiếp tục kéo dài.

Cảnh Thiên Sương đã tỏ ý muốn mượn Lý Tân Nghĩa sang văn phòng chính phủ làm việc, Chu Kính Đức cảm khái cho cơ hội của Lý Tân Nghĩa, đương nhiên ông ta không trở ngại gì, nói Lý Tân Nghĩa có thể đảm nhận hai chức vụ, muốn trước khi mình và Cảnh Thiên Sương tạo dựng sự tín nhiệm với nhau, có thể dùng Lý Tân Nghĩa hòa hoãn quan hệ hai bên.

Chức vụ Lý Tân Nghĩa không thể lập tức đề cao, nhưng ai cũng biết khi Chu Kính Đức và Cảnh Thiên Sương thiết lập được sự ăn ý, hần sẽ trở thành nhân vật có trọng lượng ở Thuận Nghĩa.

Thư Nhã tới trung tuần tháng 5 mới hoàn thành hạng mục thư khai phát du lịch Đại Khê, mang tới trước mặt Lâm Tuyền, lòng rất bất an, cô rất sợ ánh mắt nghiêm khắc của Lâm Tuyền khi làm việc, lần trước cô thấy Lâm Tuyền mắng cả Tiểu Sơ vì làm việc chểnh mảng rồi, tất nhiên Lâm Tuyền cũng phải trả giá, đó chính là phải cho Tiểu Sơ dùng tài khoản ngân hàng một ngày để mua sắm thỏa thích.

- Không cần mang tới tận văn phòng anh chứ.

Lâm Tuyền cười hỏi:

- Tối nay chẳng phải gặp nhau sao?

- Em rất nghiêm túc đấy.

Thư Nhã khẽ cắn môi, đôi mắt đẹp nhìn Lâm Tuyền không chớp, sóng mắt đong đưa, nhưng lời lẽ uy hiếp:

- Anh phải xem thật kỹ càng, nếu không coi chừng chị Tỉnh Di đó, chị ấy giờ là đại cổ đông của công ty em.

Đó là chiến thuật của Thư Nhã, nếu ngay từ đầu để Lâm Tuyền vào trạng thái làm việc thì cô ứng phó không nổi, phải để y lơ lửng phần nào.

Lâm Tuyền gãi đầu:

- Hạng mục này tốt đến đâu thì anh cũng không tiện đầu tư trực tiếp.

- Vì sao?

- Không muốn người khác nói anh không rạch ròi công tư, Liên hợp Tỉnh Hải lại không phải là xí nghiệp gia tộc, mở tiền lệ này không tốt.

Lâm Tuyền thấy Thư Nhã cắn chặt hàm răng trắng, mặt đầy tội nghiệp, vừa đáng yêu vừa đáng thương, y không chịu nổi điệu bộ này, vội nói thêm:

- Không phải là không có cách, có điều tiêu dùng trong nhà không thể lấy trực tiếp từ trong nhà, anh chuẩn bị lập một quý chuyên môn, do hai nhà Lâm gia, Trần gia quản lý. Chỉ dùng ở ba nhà, cùng với tiền sáng nghiệp của thành viên sẽ lấy từ đây, không cần anh phải quản tới chuyện phiên hà này nữa, tiền đầu tư của em có thể lấy từ quỹ gia tộc ra ...

- Tiền bạc thế nào em mặc kệ ...

Thư Nhã đẩy kế hoạch tới trước mặt Lâm Tuyền:

- Anh phải xem hạng mục em làm thế nào chứ.

- Anh chuẩn bị lấy tên quỹ này là quỹ bại gia, mặc cho bọn em phá hoại, gọi là quỹ bại gia thì hạng mục hay dở thế nào cũng chẳng sao.

- Anh, anh mới là đồ bại gia chi tử ...

Thư Nhã phát hiện ra Lâm Tuyền cố ý trêu ghẹo mình, đưa tay ra nhéo y:

Lâm Tuyền cười lớn nghiêng người tránh, Thư Nhã dùng cả hai tay, y không né nổi nữa nắm lấy tay cô, kéo vào lòng, Thư Nhã hoảng hồn vùng vẫy:

- Đang ở văn phòng đấy, để người khác thấy sau này em dám nhìn mặt ai nữa.

Lâm Tuyền cười hì hì, hôn cô một cái rồi mới buông ra:

- Có chuyện này anh phải nói với em.

- Chuyện gì?

- Chuyện quỹ gia tộc ấy, mẹ anh hay mềm lòng, làm việc thiếu chủ kiến, đương nhiên không để bà chủ trì được, ông ngoại tuổi cao không thể lao tâm lao lực, anh thấy ba em cũng nhàn rồi, hay là để ông gánh vác.

Thư Nhã tim đập thình thịch, đây chẳng phải là một lời cầu hôn gián tiếp sao, nghĩ thế song bề ngoài lại bĩu môi nói:

- Chuyện trong gia tộc của anh, bằng vào cái gì bảo ba em đi quản, vô danh vô phận.

Lâm Tuyền quanh co lòng vòng mãi lấy lý do này lý do khác, Thư Nhã nghiêng răng tức giận, đã nói tới mức này rồi còn không dám nói thẳng ra, chẳng lẽ là thói quen nghề nghiệp của anh ấy. Vươn ngón tay ra xĩa vào trán Lâm Tuyền, hung dữ hỏi:

- Lòng còn chưa nở bỏ tình nhân cũ hả?

- Đương nhiên là nở.

Trả lời loại vấn đề này, Lâm Tuyền không dám do dự nửa giây, đầu óc thoáng qua nụ cười nhẹ nhàng mà cứng cỏi của Trần Vũ, không nở thì làm được gì? Đối với chuyện tình cảm cũng cần sự quyết đoán, không thể để Thư Nhã thất vọng được.

- Ma mới thêm tin anh.

Thư Nhã quay ngoắt đi:

- Chuyện này anh tự đi nói với ba em ấy, em chẳng quản anh.

407. Q.9 - Chương 33: Gặp Lại Trương Tiểu Bân (1)

Thư Nhã đi vào văn phòng Phương Nam, âm ục đem hết chuyện vừa xong trút ra, oán trách:

- Làm tim em đập loạn xạ một hồi, thế mà anh ấy ú ớ nửa ngày không nói ra nổi. Anh ấy cẩn thận, lấp lửng trong kinh doanh còn được, mang nó vào cuộc sống không ai chịu nổi, ai đoán thấu được tâm tư anh ấy, thế mà chị chịu được anh ấy bao năm.

- Em tưởng rằng đoán thấu được tâm tư của cậu ấy, cuối cùng phát hiện ra mình chẳng hiểu gì cả, cảm giác ấy có phải rất thú vị?

Phương Nam cười hỏi:

Thư Nhã nhìn Phương Nam với ánh mắt cổ quái:

- Chị nói bản thân đây à? Chỉ chị mới thích loại quái nhân như anh ấy.
- Biến đi.

Phương Nam má ửng hồng, da mặt cô không dày như của Thư Nhã:

- Không thảo luận nam nhân của em nữa, cậu ta là thế đấy, em không chịu không được. Hạng mục Đại Khê, cậu ta nói sao?
- Anh ấy chẳng thèm nhìn một cái, chỉ nói không thể trực tiếp đầu tư, mà lập quỹ gia tộc cấp vốn, xem tình hình này anh ấy chẳng thèm ngó ngang tới đâu.

Thư Nhã hậm hực nói:

- Phì.

Phương Nam cười rũ rượi:

- Liên hợp Tỉnh Hải muốn đầu tư quy mô lớn vào Thuận Nghĩa, thế nào cũng phải có hạng mục dò nông sâu trước, công ty đang không rút người ra làm được, em lại tự lao đầu vào, Lâm Tuyền làm gì có chuyện bỏ qua cơ hội? Cậu ấy làm thế là sợ em quá đấy, còn nữa ...

Nhìn Thư Nhã với ánh mắt thương hại:

- Em không nên xem thường Lâm Tuyền, kế hoạch quỹ gia tộc hạn ngạch 100 triệu, không thể bỏ hết vào hạng mục Đại Khê, chị thấy lấy được 30 triệu là tốt rồi, số còn thiếu em tính sao?
- Hả?

Thư Nhã hét lên:

- Em sao ngờ được anh ấy giở thủ đoạn với cả em? Em đi hỏi tội anh ấy ...

Vừa mở cửa lại do dự:

- Sao em phải cầu xin anh ấy? Em không để anh ấy xem thường, em có hạng mục tốt, còn sợ không có người đầu tư à?

Lâm Tuyền sợ Thư Nhã hiểu ra mình cố ý trêu chọc cô sẽ quay lại hỏi tội, Thư Nhã vừa đi y cũng gọi Tiểu Sơ rời công ty.

Trần Thần đã kết thúc kỳ thực tập ở Liên hợp Tỉnh Hải, trở về Anh hoàn thành học kỳ cuối cùng, tới tận tháng 7 tham gia lễ tốt nghiệp xong mới quay về nước làm việc. Tới lúc đó Trần Thần chọn Liên hợp Tỉnh Hải hay Lệ Cảnh thì giờ chưa biết được.

Vì Tiểu Sơ sang Đh Birmingham theo tính chất giao lưu sinh viên, cho nên quay về Đh Đông Hải để tốt nghiệp, vì chiều lòng mẹ y, giữ Tiểu Sơ tốt nghiệp xong ở lại Liên hợp Tỉnh Hải làm việc, Lâm Tuyền hứa sau khi cô nàng có giấy phép lái xe trong nước, sẽ tặng ột chiếc ô tô, lần đầu Tiểu Sơ về nước Lâm Tuyền cũng nói là tặng ột cái xe rồi, thực ra đó lại là xe phân phối của công ty, không phải xe riêng.

Hiện ở đoạn đường dài hai kilomet từ phía đông Tân thành Nam Cánh tới bệnh viện Nam Thụy tập trung vô số cửa hàng xe hơi, hình thành cả con phố mậu dịch xe hơi bao gồm trung tâm trưng bày xe siêu lớn, cho thuê xe, trang trí xe, giao dịch xe second hand ...v.v...

Lúc ra thì chiếc Volvo bị Trương Bích Quân dùng mất rồi, Lâm Tuyền bảo Quý Vinh lái chiếc Becker, tới cửa hàng ô tô lớn, Tiểu Sơ hưng phấn vào trước, ngó nghiêng một hồi dừng lại chiếc ML 500, đây là chiếc xe địa hình kết hợp với xe jeep, to lớn hơi thô, nhưng lại toát ra vẻ phú quý. Lâm Tuyền kéo Tiểu Sơ sang khu khác, chẳng phải là xót tiền, chỉ thích chiếc ML 500 này lớn, với cô gái như Tiểu Sơ mà nói thì không thích hợp.

Tiểu Sơ không hài lòng, cô thích chiếc xe đó, nhất định muốn thử.

Bọn họ không hẹn trước, đi vào có một cô gái từ xưng là giám đốc tiêu thụ tiếp đãi, Lâm Tuyền ăn mặc rất bình thường, chắc vì thế khiến cô ta cho rằng y không mua nổi chiếc ML 500 này, hai tay khoanh trước ngực, thái độ lãnh đạm, thấy Tiểu Sơ muốn thử xe, mảy mặt lại, song giọng nói vẫn uyển chuyển:

- Chiếc ML 500 này khi chuyển hướng chậm chạp, động cơ V6 chạy xăng hoạt động không như ý, phanh không chắc chắn, không gian nhỏ, mà giá lại hơi đắt ...

Đánh giá của cô ta rất thật, đó là nhược điểm của chiếc ML 500 này, có điều giọng điệu cô ta nói ra, hàm ý muốn Tiểu Sơ không thử chiếc xe này.

Lâm Tuyền sao chẳng nhận ra cô gái này cảm thấy phiền phức rồi, mỉm cười, nói thuận theo giọng điệu của cô ta:

- Không phải là hơi đắt, 1 triệu 2 là quá đắt ...

Lâm Tuyền cho tới giờ vẫn chưa có bằng lái, không hứng thú với xe cộ, tri thức xe hơi rất thiếu, đi chọn xe cùng Tiểu Sơ phải kéo Phan Xuân Bình đi cùng. Hiện y đi chiếc Phantom đã phần là do nhu cầu thương nghiệp, nếu không y thích đi chiếc Volvo hơn, không muốn người khác nhìn ngó xoi mói.

Cô gái hơi giật mình, hiểu thái độ không tốt của mình đã bị Lâm Tuyền phát hiện ra, có điều buổi chiều ế ỏi, cũng không muốn bỏ công sức ra với khách hàng không ý định mua xe, không có ý hỏi lại, cười nói:

- So sánh với những chiếc SV cao cấp trong nước, thì chiếc ML 350 rất có sức cạnh tranh, ngoài ra Mercedes 3X, cùng với Audi Q 7 năm sau sắp ra thị trường đều là lựa chọn không tệ, giá cả cũng được nhiều người hoan nghênh.

Nói tới đó cô ta quay đầu ra cửa, một thanh niên mặc véc đi vào, liền gọi:

- Trương Tiểu Bàn!

Rồi bảo với đám Lâm Tuyền:

- Thật xin lỗi, tôi có một cuộc họp gấp, có thể để đồng nghiệp của tôi tiếp các vị không?

Trương Tiểu Bàn đi tới gần mới nhận ra Lâm Tuyền, ngạc nhiên gọi:

- Ngài Lâm.

Lâm Tuyền đưa tay ra bắt tay Trương Tiểu Bàn, hân hỉ công ty cuối năm 2004, tới nay đã một năm rưỡi rồi:

- Anh làm việc ở đây à?

- Vâng, tôi làm việc ở nơi này đã được một năm.

Trương Tiểu Bàn chào hỏi Phan Quân Bình, Quý Vinh, nhìn Tiểu Sơ hỏi:

- Tiểu Sơ chuẩn bị về Tỉnh Hải làm việc à?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Còn gì nữa, mẹ tôi có cái tính xót con mà, tôi phải hỏi lộ một chiếc xe để nó ở lại đây.

Cô giám đốc tiêu thụ thấy Trương Tiểu Bàn quen đám Lâm Tuyền, nói:

- Tiểu Bàn, anh quen bọn họ thì tốt quá rồi, phụ trách tiếp họ nhé.

Nhìn cô ta lắc mông đi về phía cửa, Phan Xuân Bình hỏi:

- Cậu làm việc dưới trướng con nhà đầu này à?

- Đúng vậy, cô ấy tuyển tôi vào.

Trương Tiểu Bàn hỏi:

- Sao thế?

- Khách hàng vĩnh viễn là thượng đế, nhưng cô ấy có vẻ ghét thượng đế.

Lâm Tuyền cười thản nhiên:

- Tiểu Sơ muốn thử cái xe này.

- Ô ML 500 à, cái xe này không gian hơi hẹp, có điều lại hợp với các cô gái.

Trương Tiểu Băng hướng về phía cô giám đốc hỏi;

- Giám đốc Hạ, chìa khóa của chiếc ML 500 đâu?

Cô gái kia quay lại, mặt có chút do dự, chắc là vẫn không muốn cho đám Lâm Tuyền thử xe, song không tiện làm mất mặt Trương Tiểu Băng, gọi hắn tới đưa chìa khóa. Trương Tiểu Băng cầm chìa khóa quay về, Lâm Tuyền mới nói:

- Nếu không tiện thì thôi, cái xe thì to, Tiểu Sơ thì nhỏ, trông chênh lệch quá.

Còn giang tay ra so sánh, Tiểu Sơ cao 1m6, người nhỏ nhắn xinh xinh, đứng cạnh chiếc ML 500 có phần hầm hố, Tiểu Sơ đứng bên nhìn cứ như bị nuốt chửng.

- Không sao đâu, ông chủ không có mặt, tôi cũng hay lấy xe đi chơi. Vả lại giám đốc của chúng tôi không biết mọi người là khách hàng có tiềm năng nhất.

Luận khí độ thì Phan Xuân Bình không tệ, có điều bốn người chui vào một chiếc Becker đi xem chiếc Mercedes ML 500, chẳng trách người ta xem thường, ngành phục vụ trong nước khởi đầu chưa lâu, chưa đạt tới mức chuyên nghiệp như ở phương Tây, không thể đòi hỏi phục vụ có trình độ cao.

408. Q.9 - Chương 34: Gặp Lại Trương Tiểu Băng (2).

Tiểu Sơ thì nhắm trúng cái xe này rồi, có điều Lâm Tuyền trả tiền mà, chẳng vội thử xe, hiếm có cơ hội gặp lại Trương Tiểu Băng thế này, mọi người ra khu tiếp khách trò chuyện. Phan Xuân Bình không biết hiện giờ Lâm Tuyền nhìn nhận hành vi của Trương Tiểu Băng ra sao, nhiều chuyện không tiện hỏi, Tiểu Sơ không phải cố kỵ nhiều, hỏi thẳng luôn:

- Chị Trương Ngọc đâu, hai người kết hôn chưa?

Nói tới Trương Ngọc, Trương Tiểu Băng có chút xấu hổ:

- Hai tháng trước chúng tôi mới lấy giấy kết hôn, còn chưa có thời gian tổ chức tiệc cưới, tới khi ấy sẽ mời ngài Lâm.

Trương Ngọc theo Trương Tiểu Băng về nước liền bị ĐH Tĩnh Hải đuổi học, Lâm Tuyền nhìn sâu vào mắt hắn, chỉ thấy chân thành khiêm nhường, không có oán hận, gật đầu nói:

- Vậy tôi nhất định phải đi.

Nhớ lại thời gian dĩ vãng, mọi người đều nhiều cảm xúc, đặc biệt Lâm Tuyền tỏ thái độ bỏ qua chuyện cũ rồi, Phan Xuân Bình nói chuyện thoải mái hơn. Trương Tiểu Băng và Trương Ngọc về Tĩnh Hải, thứ nhất quan hệ không được cha mẹ thừa nhận, tới giờ vẫn căng thẳng với gia đình, Trương Ngọc là trẻ mồ côi, nên lòng áy náy khiến gia đình Trương Tiểu Băng chia rẽ. Thứ hai, Trương Tiểu Băng không tìm được công việc thích hợp, trước đó làm phiên dịch thu nhập không ổn định. Thứ ba, Trương Ngọc quá xinh đẹp thành đối tượng cho nhiều nam nhân nhắm vào, thành phức tạp lớn nhất trong cuộc sống của bọn họ.

Trò chuyện quên thời gian, đến khi hoàng hôn chiếu qua cửa kính, cô giám đốc kia họp xong về, hỏi:

- Anh Lâm đánh giá xe thế nào?

Lúc nói chuyện mắt Tiểu Sơ vẫn nhìn chăm chăm vào cái xe, Lâm Tuyền thấy không hợp, nhưng dù sao chiều ý em gái, cùng lắm thì mua thêm một cái xe nhỏ nữa:

- Chúng tôi chưa có thời gian thử, cứ lái xe đi đã, nếu không có vấn đề gì, tôi bảo người chuyển khoản.

- Hoan hô!

Tiểu Sơ sợ Lâm Tuyền đổi ý, cướp lấy chìa khóa trong tay Trương Tiểu Bàn, chạy về phía chiếc ML 500.

Cô giám đốc tiêu thụ ngăn ra, giờ mới hiểu nhìn nhầm mấy người khách này, Trương Tiểu Bàn đứng trình tự hỏi:

- Vẫn phải làm phiền ngài Lâm ký hợp đồng, hơi phiền toái một chút, hay mai tôi tới quý công ty làm?
- Lâu lắm rồi không gặp nhau, để chú Quý và Lão Phàn ở lại làm hợp đồng đi, nếu tiện anh mời tôi tới nhà anh ăn cơm.

Trương Tiểu Bàn sững sốt, không hiểu Lâm Tuyền có dụng ý gì, song không thể từ chối được:

- Trương Ngọc làm cơm không giỏi lắm, vậy chúng ta tới chợ mua thức ăn trước.

Giới thiệu cho cô giám đốc:

- Đây là phó tổng giám đốc của Liên hợp Tỉnh Hải, phiền giám đốc Hạ bàn chuyện hợp đồng với họ, tôi xin nghỉ sớm.

Hắn biết thói quen của Lâm Tuyền, không dám tùy tiện giới thiệu thân phận của y.

Cô giám đốc vẫn nửa tin nửa ngờ, đến khi Phàn Xuân Bình lấy chiếc bút nam vàng ra hỏi phải ký ở đâu, cô ta mới ríu rít đi lấy hợp đồng.

Tiểu Sơ nhất quyết đòi lái xe, xe mới đầy mùi da, chẳng thoải mái bằng đi chiếc Becker, song nhìn Tiểu Sơ phần khích như vậy, Lâm Tuyền không nỡ đả kích, chỉ dặn cô về nhà không được nói thật giá, nếu không thế nào cũng bị cha y ột trận giáo huấn. Lâm Tuyền khi dùng chiếc Phantom chỉ nói với trong nhà là chưa tới 2 triệu, không biết cha y nghe được ở đâu giá thật của nó, gọi điện về nhà nói 7 triệu có thể giúp bao nhiêu trẻ em được đi học, hai Lâm Tuyền giờ nếu không thực sự cần thiết thì không dám đi cái xe đó nữa.

Lâm Tuyền và Tiểu Sơ ngồi trong xe bàn bạc phải giấu trên lừa dưới ra sao, khiến Trương Tiểu Bàn cười suốt, không nghĩ Lâm Tuyền thành đạt như vậy vẫn sợ cha, hơn một năm qua hắn vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của Liên hợp Tỉnh Hải. Tuy sự trừng phạt nghiêm khắc của Lâm Tuyền khiến cuộc sống của hắn gặp nhiều khó khăn, nhưng không thể phủ nhận Lâm Tuyền là người có sức hút, có ảnh hưởng nhất mà hắn từng gặp, người như thế khó mà hận được.

Trước kia khi quyết định đến với Trương Ngọc, hắn đã sẵn sàng đón nhận mọi khó khăn, cũng nhờ cuộc sống vất vả hơn một năm qua, càng khiến hắn cảm thụ sâu sắc hơn về cuộc đời, cũng làm hắn thêm tin tưởng vào tình cảm của Trương Ngọc.

Trương Tiểu Bàn biết sinh hoạt cá nhân của Lâm Tuyền rất tùy tiện, làm việc tới đêm khuya, sau đó ăn ở quán hè đường với Quý Vinh là chuyện không hiếm. Thế nên Trương Tiểu Bàn không câu nệ gì, đi ra chợ mua thức ăn trước rồi đưa Lâm Tuyền và Tiểu Sơ về căn hộ hắn thuê ở thôn Điền Tân.

Đó là căn hộ hai phòng cỡ nhỏ, một gian phòng làm phòng khách, bố trí rất đơn giản, trừ một cái giá chất đầy sách, chỉ có hai cái ghế sofa, một bộ loa trông tầm tã, không có đồ điện khí nào khác. Trương Tiểu Bàn đi rửa rau, Tiểu Sơ ra cửa sổ trông xe cứ như sợ nó bay mất, nếu không phải Lâm Tuyền can, cô nàng phải đi vài vòng nữa.

Lâm Tuyền không việc gì làm, thuận tay lấy sách trên giá, mới phát hiện mỗi quyển sách Trương Tiểu Bàn đều có chú thích bên lề, sách thì đa phần Lâm Tuyền đã xem, song những hàng chữ kia khiến y hứng thú.

Có tiếng nữ nhân gọi Trương Tiểu Bàn mở cửa, nghe rất quen, nhưng không phải là Trương Ngọc, Lâm Tuyền nhìn ra, không ngờ lại là khuôn mặt tuyệt mỹ của Minh Tuyết.

Minh Tuyết thấy Lâm Tuyền ở trong phòng thì sững người, Trương Ngọc ở phía sau thúc giục:

- Sao không vào, em sách đồ nặng chết đây.
- Anh Lâm sao hạ mình tới khu dân nghèo này?

Minh Tuyết cúi người xuống thay giày, không quên buông câu châm chọc. Minh Tuyết ăn vận rất thoáng, vừa cúi xuống liền có thể thấy thấp thoáng những đường cong quyến rũ của cơ thể, bộ ngực đầy đặn bao bọc áo lót kêu gọi có thể thấy rõ ràng qua cổ áo, vòng eo thon thả, cặp mông tròn lẳn, hai chân thon dài,

thân thể của cô có thể kích thích dục vọng ở bất kỳ nam nhân nào, nhưng thái bộ bằng giá khiến nam nhân không dám tùy tiện.

Lâm Tuyền không đáp, kín đáo ngắm nhìn cơ thể Minh Tuyết, y thích phụ nữ đẹp, nhưng phụ nữ có thể khiến y có hành động không nhiều, không chỉ vì tính cách thụ động về mặt tình cảm, còn vì y rất kiêu ngạo.

Trương Ngọc đứng chôn chân tại chỗ, không biết phải làm sao, Tiểu Sơ lúc này mới chịu rời mắt khỏi cái xe đi ra, Minh Tuyết tò mò hỏi:

- Cô ấy là ...

- Em gái của ngài Lâm, trước kia du học ở Anh, hôm nay tình cờ tới công ty tôi mua xe nên gặp nhau. Tôi liền mời tới nhà ăn cơm.

Trương Ngọc cúi đầu đi vào nhà, Tiểu Sơ thì hứng thú nhìn Trương Ngọc, muốn xem mỹ nhân khiến Trương Tiểu Bân từ bỏ cả tương lai tươi sáng. So với hơn một năm trước, Trương Ngọc ăn mặc bình dị, mái tóc dài ngang vai ôm lấy khuôn mặt gầy gò, nước da không được tốt lắm, song vẻ yếu đuối khiến càng tăng thêm sức quyến rũ mê hoặc với nam nhân, đứng cạnh một Minh Tuyết rạng rỡ không tỏ ra thua kém.

Lâm Tuyền không ngờ Minh Tuyết vẫn giữ liên hệ mật thiết với Trương Ngọc, nhìn hành động của Minh Tuyết thì rất hay tới đây, bị cô mĩa mai một câu, Lâm Tuyền biết Minh Tuyết trách mình trước kia trừng phạt Trương Tiểu Bân quá nghiêm khắc, chỉ mỉm cười sờ mũi, không nói gì cả, việc y thấy cần làm là sẽ làm, người khác hiểu hay không không quan trọng.

- Chiếc Mercedes bên ngoài là của anh hả?

Minh Tuyết hiển nhiên không muốn buông tha cho Lâm Tuyền:

- Đổ một cái xe đắt tiền như thế ở đây, không sợ người ta gai mắt đem nước rửa chân hắt nó à?

- Không thể nào.

Lâm Tuyền vẫn thản nhiên, Tiểu Sơ hoảng lên chạy ra nhìn xe.

- Người ta nói vậy mà tưởng thật à? Làm mất mặt anh quá đấy.

Lâm Tuyền giơ tay ra kéo Tiểu Sơ lại, nếu xếp hàng nữ nhân không thể đụng vào ở Tỉnh Hải, Minh Tuyết ít nhất phải xếp trên Cố Hiểu Linh, song những cô gái ghê gớm này lại không phải là vấn đề với Lâm Tuyền, y cười tủm tỉm không tiếp lời, kệ cho Minh Tuyết thoải mái phát tiết.

Minh Tuyết không quên ấn tượng lần đầu gặp Lâm Tuyền, khi ấy y còn chưa có hào quang chói mắt như bây giờ, còn cô năm đó mới 19 tuổi, các cô gái khác vẫn đang tuổi còn rất ngây ngô, cô đã phải vùng vẫy trong thế giới không phân biệt trắng đen hai năm. Từ khi Quách Bảo Lâm lập Kim Sắc Niên Hoa, cô thường có cơ hội chạm mặt Lâm Tuyền, hào quang trên người y càng lúc càng sáng, song Minh Tuyết cũng có đôi mắt nhìn thấu ảo ảnh nhân gian, tuy không bị ánh sáng kia làm mê hoặc, song hoàn toàn không nhìn thấu y.

409. Q.9 - Chương 35: Có Kẻ Theo Dõi

Trương Tiểu Bân quay về bếp làm thức ăn, Lâm Tuyền chẳng có đề tài gì để nói với hai cô gái, để Tiểu Sơ nói chuyện với họ, lấy thuốc lá ra hỏi Trương Tiểu Bân có gạt tàn không, Trương Tiểu Bân trả lời không có, y tự nhiên ra thùng rác bới một hồi, kiểm một cái vỏ *** rỗng, vừa hút thuốc vừa xem tiếp cuốn sách ban nãy.

Lâm Tuyền tùy ý thoải mái, mắt chuyên tâm cuốn sách không hề có vẻ đóng kịch nào, trong mắt Minh Tuyết lại càng có sức hấp dẫn, hối hận vì lời nói lúc vừa vào cửa, Lâm Tuyền không hề có thái độ cao ngạo của kẻ bề trên khi vào nơi ở thấp kém, phóng khoáng như tới nhà người bạn lâu năm, làm người ta cảm thấy thân thiết.

Mấy năm trước, Lâm Tuyền tuy không phô trương, song khiến người ta có cảm giác như thanh kiếm sắc ẩn trong vỏ, người mẫn cảm đều nhận ra vẻ ôn hòa của y mang theo sự xa cách. Hiện giờ Lâm Tuyền ngày

càng chói mắt, khiến người ta có cảm giác ngược lại hoàn toàn, đó chỉ có thể do thay đổi trong tâm cảnh của y.

Trương Ngọc trước giờ luôn sợ Lâm Tuyền, vì y có trái tim không phân thiện ác khiến người ta không nhìn thấu, dù cuối cùng Lâm Tuyền mở cho một đường sống, không bóp nát vận mệnh nhỏ bé của cô, nhưng sợ hãi trong lòng mãi không tan. Còn bây giờ hành động nhẹ nhàng thoải mái của Lâm Tuyền, làm phai mờ sợ hãi sâu trong lòng cô, nhận ra chuyện trước kia chẳng để lại chút mắc nào trong lòng.

Trương Tiểu Bàn làm thức ăn rất được, có điều rõ ràng nhà hắn không có điều kiện tiếp đãi cùng lúc ba vị khách, bàn chỉ có bốn cái ghế, may mà có chiếc đôn kê đồ có thể ngồi. Ăn tối xong, mọi người ngồi trong phòng khách chật hẹp nói chuyện.

Trương Ngọc quá xinh đẹp, đi tới đâu làm việc cũng khiến nam nhân ngửa ngáy, sáu tháng đầu đã đổi 8 chỗ làm, cuối cùng phải tới quán trà Lâm Tuyết mở mới được yên thân.

Ngoài chuyện đó ra thì cuộc sống của bọn họ cũng bình lặng. Lâm Tuyền xem đồng hồ, hơn 8 giờ rồi, y phải tới CLB Danh Sĩ bàn việc với Khổng Lập Dân, đứng dậy cáo từ, Minh Tuyết cũng về. Ra tới cửa, Lâm Tuyền mới bảo Trương Tiểu Bàn:

- Thời gian tới công ty khả năng gặp phải ít phiền toái, tôi cần một trợ thủ, anh có thể về giúp tôi không?

Liên hợp Tỉnh Hải gặp phiền toái? Trương Tiểu Bàn chưa bao giờ nghĩ tới trên đời này có thể có người khiến Lâm Tuyền đau đầu. Liên hợp Tỉnh Hải gặp phải phiền toái? Đó là điều hắn không thể tưởng tượng ra, Liên hợp Tỉnh Hải còn chưa thể so với tập đoàn tài chính lớn lâu năm gốc to rễ già, nhưng là thế lực đang lên trong thế giới quyền lực, lại ở trong tuần trăng mật với chính quyền, hưởng hồ Liên hợp Tỉnh Hải luôn kiên trì đi theo đường lối kinh doanh đường hoàng quang minh chính đại, dù có hành vi sát bên lề luật pháp, Lâm Tuyền cũng sẽ trưng cầu ý kiến của luật sư, với tính cách cẩn thận và tỉ mỉ của Lâm Tuyền, không thể có rắc rối pháp luật.

Chẳng lẽ là có xung đột lợi ích với tập đoàn khác? Khả năng này khó, sau khi Liên hợp Tỉnh Hải không chế tổng cty XD, các thế lực ngoại tỉnh không thể lay động căn cơ của nó nữa.

Đương nhiên, tất cả đều không phải trọng điểm để Trương Tiểu Bàn quyết định quy về hay không, hắn khó khăn lên tiếng:

- Có chuyện này tôi phải hỏi rõ, nếu không trong lòng có khúc mắc mãi.

- Ồ.

Lâm Tuyền nhướn mày, y có thể đoán ra khúc mắc trong lòng Trương Tiểu Bàn là gì:

- Nói đi.

- Nếu ngài Lâm muốn tôi quay về, tôi liệu có thể hỏi tại sao trước kia lại quyết định muốn tôi rời đi, chỉ vì trừng phạt thôi sao?

Nếu như nói hành vi trước kia của Trương Tiểu Bàn và Trương Ngọc trong mắt Lâm Tuyền là sự phản bội, thì sự trừng phạt của Lâm Tuyền có thể nói là quá nhẹ, nếu Lâm Tuyền không cho là thế thì lại là quá nặng, hành vi của Lâm Tuyền hơi kỳ quái, Minh Tuyết cũng có nghi vấn này.

Cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình, Lâm Tuyền quay sang nhìn Minh Tuyết, hỏi:

- Trong mắt cô thế giới này là trắng hay đen?

Không đợi cô trả lời đã nói:

- Tôi không tin vào con người, xem ra giờ tôi sai rồi. Nếu nói là trừng phạt thì tôi làm gì có tư cách trừng phạt người khác.

Tay chìa vào ngực Trương Tiểu Bàn:

- Lúc đó hai người làm cái vẻ trời sập xuống cũng dám gánh, tôi nhìn mà bực mình, hai người muốn gánh chịu, tôi cho hai người gánh chịu, Liên hợp Tỉnh Hải không phải là cản tránh gió cho hai người ... Nghĩ kỹ đi, nghĩ thông thì mai tới văn phòng của tôi.

Nói xong vẫy tay bỏ đi để mặc đám Trương Tiểu Bản đứng ngẩn ra đó.

Tiếng xe của Lâm Tuyền đã khởi động, nhưng Trương Tiểu Bản và Trương Ngọc vẫn nhìn nhau, thể tức là sao?

Minh Tuyết nhướn miệng cười, đúng là chàng trai rất cá tính, nói:

- Nhìn hai người ngọt ngào như thế, tôi thì một mình một bóng, chỉ biết nhìn gương mà thương cho bản thân, trong lòng đúng là tức giận, hơn một năm qua hai người chịu khổ cực cũng đáng đời.

Khi Minh Tuyết đi ra thì xe của Lâm Tuyền đã đi lên đường lớn, khởi động xe rồi lại phì cười, nhìn theo chiếc Mercedes ML 500 dần đi xa, đầu vẫn vang lên câu hỏi của Lâm Tuyền:

- Trong mắt cô thế giới này trắng hay đen?

Đang phân tâm thì một chiếc Camry đi sát qua xe cô cướp đường, Minh Tuyết nhú mày, tầm nhìn bị chiếc Camry chắn mất, đang định tăng tốc vượt lại thì thấy ở ghế phụ lái có một nam nhân đang giơ máy ảnh, chĩa vào chiếc ML 500 còn chưa treo biển.

Nam nhân kia và lái xe nhìn thấy Minh Tuyết thì sáng mắt lên, quên cả chuyện chính, quay ống kính lại phía cô, mỹ nữ cấp bậc cao như thế rất hiếm có. Minh Tuyết khẽ cười nhạt, đạp ga lướt qua, đánh tay lái xoay xe chắn phía trước, chiếc Camry tuy kịp phanh lại, nhưng vẫn lao tới theo đà quán tính đâm sầm vào xe của Minh Tuyết.

Minh Tuyết mở cửa xuống xe, không thèm để ý tới vết lõm giữa xe, đi tới thẳng chiếc Camry đoạt lấy cái máy ảnh trong tay tên nam nhân còn chưa kịp hoàn hồn, bị cô lấy mất máy ảnh mà không kịp làm gì, Minh Tuyết vắn ống tele thuận tay ném xuống đường.

Lúc này tên nam nhân kia mới hét lên:

- Cô điên à? Nếu chúng tôi không kịp phanh xe lại ...

Chưa nói dứt câu thấy Minh Tuyết đang xem ảnh trong máy, cuống cuồng nói:

- Sao cô tùy tiện lấy đồ của người ta.

Minh Tuyết phát hiện ra ra trong ảnh toàn là ảnh của Lâm Tuyền, tấm ảnh cuối là ảnh của cô, mày dựng ngược:

- Ai cho các người chụp tôi hả?

Tuy ban đêm, nhưng ở đoạn đường đông người, chưa kịp báo cảnh sát thì hai chiếc xe tuần tra giao thông đã lái tới. Thấy cảnh sát xuống xe, nam nhân chụp ảnh nhảy xuống xe kêu oan:

- Cô ta cướp đường, lại còn chắn ngang xe, sau đó cướp cả máy ảnh của tôi, các anh xem, cái ống kính này mấy chục nghìn, cô ta điên rồi.

Cảnh sát lớn tuổi nhìn hiện trường, đi vòng qua hai xe một vòng rồi quay lại. Cảnh sát ít tuổi hơn nói đầy thâm ý:

- May chỉ là va quệt nhỏ ...

Nhìn Minh Tuyết hỏi:

- Mọi người giải quyết riêng hay muốn chi đội giao thông xử lý.

Minh Tuyết huơ cái máy ảnh trước mặt người sát lớn tuổi:

- Bọn họ chụp ảnh loạn bậy, gây ra sự cố giao thông, còn đổ trách nhiệm cho tôi, chẳng lẽ cho rằng phụ nữ Tĩnh Hải dễ bắt nạt à? Các anh mở video máy quay ra xem ai mới là kẻ cướp đường?

Người cảnh sát già nhìn thấy biển số 00544 của xe Minh Tuyết nuốt nước bọt, làm cảnh sát giao thông, nhớ biển số xe đặc biệt trong khu vực của mình là kiến thức trọng yếu, thậm chí :” Hai thằng ngu xuẩn mù mắt, đụng vào ai không đụng, lại đi đụng vào bà cô này?” Chiếc Camry treo biển Kiến Nghiệp, ông ta nói:

- Phóng xe tốc độ cao, cướp đường lái ẩu, là hành vi nguy hại nghiêm trọng tới an ninh công cộng, lại gây ra sự cố giao thông. Đây không phải phạm vi của cảnh sát giao thông nữa, các người báo 110 hay để chúng tôi báo.

410. Q.9 - Chương 36: Cuộc Họp Bất Thường

Tên nam nhân chụp ảnh trốn mắt, tên lái xe còn tỉnh táo, hiểu đây là người Tỉnh Hải giúp người Tỉnh Hải, tranh luận:

- Các anh đừng có bắt nạt người vùng ngoài, tội danh nguy hại tới an ninh công cộng không phải có thể tùy tiện chụp lên đầu người khác. Chúng tôi chụp ảnh đây, chụp ảnh gây nguy hại à? Cô ta cướp đường, chặn xe, sao các anh không nói.

- Chúng tôi làm việc cần các người dạy à?

Cảnh sát trẻ rất nóng tính, lấy dùi cui chìa vào mặt tên lái xe:

- Ngoan ngoãn một chút, ai mà biết các người có cố tình gây sự cố giao thông hay không?

- Chúng tôi phải chấp pháp nghiêm minh, đưa bọn chúng về cục, lấy băng ghi hình xem có cướp đường hay không thì biết.

Hai tên đi chiếc Camry hoảng rồi, chưa nói bọn chúng cướp được trước, trong máy ảnh có hình chụp Minh Tuyết, cảnh sát muốn ghép tội thì quá thừa chứng cứ, quan trọng nhất là bọn chúng biết người bọn chúng điều tra có thể lực lớn thế nào ở Tỉnh Hải, chẳng may lộ ra không khéo mất luôn cả mạng.

- Chúng tôi sai rồi, chúng tôi sai rồi.

Tên nam nhân chụp ảnh chỉ muốn tát cho bản thân một cái, mỹ nữ trên đời nhiều như vậy, lại đi đụng vào sao chổi, hoảng hốt nói với Minh Tuyết:

- Thấy xe của cô vấn đề không nghiêm trọng lắm, chúng ta giải quyết riêng nhé.

Minh Tuyết thấy hai người này lên điều tra Lâm Tuyền, tốt nhất là đưa bọn chúng tới cục công an cho Vương Hiểu Dương giải quyết, nhưng trước lúc rời nhà Trương Tiểu Bân, Lâm Tuyền có nói câu kia, chứng tỏ là y đã dự liệu trước chuyện này, đại khái không muốn có thêm nhiều người biết cơ mật trong đó, đang do dự thì có điện thoại gọi tới, lấy ra xem thì là số điện thoại lạ.

- Là tôi, Lâm Tuyền đây, tôi hỏi số di động của cô ở chỗ Quách Tử, chuyện này tôi biết rồi, tốt nhất đừng để bọn chúng biết là tôi đã biết.

Thì ra Lâm Tuyền sớm biết có kẻ theo dõi mình, cũng phải thôi, Lâm Tuyền mà dễ bị qua mặt thì không có ngày hôm nay, bất kỳ sự thành công nào cũng không đơn giản.

Minh Tuyết cúp điện thoại, lạnh lùng nói:

- Giải quyết riêng? Chỉ riêng bộ dạng thối tha của người lúc chụp ảnh đã đủ để giải quyết riêng ...

“Sầm” một tiếng, ném chiếc mảnh ảnh vào cửa kính xe Camry, Minh Tuyết trông thì mảnh mai tinh tế, nhưng rất khỏe, cú ném này làm vỏ ngoài hợp kim của máy ảnh long ra, Minh Tuyết lấy danh thiếp ném vào trong xe:

- Các người muốn giải quyết kiểu gì thì mai tới chỗ tôi giải quyết.

Minh Tuyết lên xe phóng vút đi, để lại hai tên vừa hoảng sợ vừa hoang mang, viên cảnh sát già thương hại vỗ vai:

- Hai người đi được rồi đây ...

- Đồng chí, đồng chí ơi ...

Nam nhân chụp ảnh cầm lấy danh thiếp Minh Tuyết ném lại:

- Cô gái đó là ai, chúng tôi tìm cô ấy thế nào, trên danh thiếp này không có địa chỉ.

- Các người muốn tìm cô ấy cứ tùy tiện tìm một cái hộp đêm, nói là mình xô vào xe cô ấy, thế nào cũng tìm được.

Viên cảnh sát trẻ không thèm quay đầu lại, khởi động xe moto, chầm chọc:

- Xô xe mà không xem biển, định gây phiền toái cho chúng tôi à?

Hai chiếc xe cảnh sát đi xa, hai tên theo dõi Lâm Tuyền vẫn ngớ ngẩn đứng bên đường, mất một lúc mới đi nhặt cái máy ảnh lên, cô gái kia không sợ chúng bỏ chạy, chúng tỏ có chạy vô ích, may mắn nhất là chuyện theo dõi chưa bị lộ ra.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tuyền giống như mọi ngày, bỏ từ bồn tắm ra, bên cạnh bồn tắm có một cuốn sổ tay chữ viết chằng chịt, nước bắn lên dính vào, cơ bản nhìn không rõ viết gì. Lâm Tuyền thay y phục xuống lầu thì Quý Vinh đang giúp mẹ y bê bữa sáng ra bàn, cùng ăn sáng xong tới công ty thì chưa có mấy người. Phương Nam đưa Tiểu Tư Vũ đi học rồi mới tới công ty, đám Trương Bích Quân có cái “thói quen xấu” đúng giờ mới tới công ty, Lâm Tuyền chỉ gặp được Lý Lệ:

- Thông báo cho toàn bộ các giám đốc, 10 giờ về Nam Cảng dự họp.

- Tất cả các giám đốc?

Lý Lệ ngạc nhiên:

- Ủm, các nhân viên cấp bậc phó giám đốc ở Tỉnh Hải và Kiến Nghiệp kể cả Tỉnh Hồ và tập đoàn Tứ Quý.

Lâm Tuyền chuẩn xác lặp lại mệnh lệnh rồi vào văn phòng.

Đám Cố Lương Vũ, Tiền Vi, Lạc Tình, Lý Mai đồng loạt từ Kiến Nghiệp tới Tỉnh Hải, ở bãi đỗ xe đi ra, vừa vặn gặp được Trương Tiểu Bân mang tâm trạng phật phồng thấp thỏm đi vào tòa nhà Nam Cảng.

- Nghe nói hôm qua tổng giám đốc gặp cậu hả?

Cố Lương Vũ khoác vai Trương Tiểu Bân, hỏi:

- Vâng, ngài Lâm bảo hôm nay tôi tới gặp.

Tiền Vi trêu:

- Tổng giám đốc triệu tập mọi người gấp gấp như vậy, không phải để hoan nghênh anh quay về chứ?

Trương Tiểu Bân cười gượng gạo không trả lời, hắn tự biết mình chưa đủ tư cách này, cùng đám Cố Lương Vũ đi thang máy lên tầng tám. Ở đại sảnh công ty đã rất đông người rồi, Trương Bích Quân, Phương Nam, Từ Kiến, Trương Thừa Lộc, Thiệu Bình, Dương Đắc Chí ...v...v... đứng trò chuyện với nhau, bàn tán không biết việc gì khiến tổng giám đốc triệu tập mọi người khẩn cấp như thế, thấy hắn tới, Đới Minh là người đầu tiên đi tới siết chặt tay nói:

- Hoan nghênh trở về.

Những người còn lại người chào hỏi, người gật đầu, bất an trong lòng Trương Tiểu Bân bị sự kích động thay thế, lúc rời đi tuy tiếc nuối nhưng không nhiều quyến luyến lắm, lúc này mới cảm giác đây mới là nơi thực sự thuộc về mình.

Theo cùng mọi người vào văn phòng Lâm Tuyền, Lâm Tuyền đang xem tài liệu, ngẩng đầu lên hỏi:

- Thế nào, muốn về làm trợ thủ cho tôi chứ?

Trương Tiểu Bân hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, đáp:

- Làm tướng quân vẫn tốt hơn làm binh sĩ, chỉ có làm việc bên cạnh tổng giám đốc mới thấy mình có khả năng tiến bộ.

Chức danh của Lâm Tuyền là chủ tịch HĐQT, tổng giám đốc là Trương Bích Quân, nhưng những người cũ đều gọi y là tổng giám đốc quen rồi, người tới sau cũng học theo cách xưng hô đó.

Lâm Tuyền gật đầu, gấp tài liệu lại, xem đồng hồ, nói:

- Anh tới đúng lúc lắm, cùng tôi tham gia cuộc họp sắp tới, tôi sẽ thành lập văn phòng chủ tịch, do anh làm giám đốc.

Lâm Tuyền có mấy thư ký hành chính giúp đỡ công việc, song không có cơ cấu hỗ trợ chuyên môn, có điều không ảnh hưởng tới việc y không chế công ty. Trương Tiểu Bân rời công ty hơn một năm, không quen thuộc tình hình mới, chỉ còn cách chấp nhận an bài của Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền rời phòng, thấy mọi người đã tề tụ đông đủ, vỗ tay thu hút sự chú ý:

- Thông báo một chút, Trương Tiểu Bân sẽ làm trợ thủ cho tôi, mọi người hãy hết sức phối hợp.

Đới Minh vỗ tay đầu tiên, tiếp đó tất cả nhiệt liệt hoan nghênh Trương Tiểu Bân trở về.

Lâm Tuyền nghiêm mặt nói:

- Sao, phần khởi như thế có phải thấy hã hê khoan khoái lắm không? Chửi xéo tôi à?

Thấy mọi người sững ra, Lâm Tuyền hừ một tiếng:

- Mọi người vỗ tay đầu tiên tối nay bỏ tiền túi mở tiệc hoan nghênh, tự giác một chút, đừng để tôi điểm danh.

Rồi hướng về phía Phương Nam chỉ đồng hồ đeo tay, y nói sắp tới cuộc họp 10 giờ rồi.

Đới Lâm Tuyền quay về văn phòng, đám Đới Minh những người theo học Nghiêm Lập Hoàng đều ủa tới chúc mừng Trương Tiểu Bân. Tiền Vi thì lẩm bẩm:

- Mọi người hiếm có lập mới tập trung được thế này, buổi tối chắc chắn phải mở tiệc, tổng giám đốc lại tính thành tiệc hoan nghênh Tiểu Bân, thế là thiếu một bữa, đồ cơ hội keo kiệt ...

Mọi người đều buồn cười lắm, nhưng không phải ai cũng có thể công khai nói xấu Lâm Tuyền như thế, vả lại đều nghĩ tới nội dung cuộc họp sắp tới, không biết có chuyện gì mà cần tất cả tập trung thế này?

411. Q.9 - Chương 37: Bày Ra Để Giấu Kỵ Hơn

Lâm Tuyền đúng giờ bước vào phòng họp, đứng lại nhìn những đồng nghiệp cùng y xông pha mấy năm qua, Diệp Kính Cường ở Tân Bắc, Viên Hâm ở Frankfurt, Tôn Phi Phi ở California đều xuất hiện trên màn hình. Lâm Tuyền đặt quyển sổ tay lên bàn, nói:

- Nội dung cuộc họp ngày hôm nay thực ra tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi, đột xuất triệu tập mọi người là vì thời cơ ngẫu nhiên quyết định ...

Không ai biết gần đây xảy ra chuyện gì mà trong mắt Lâm Tuyền được gọi là thời cơ ngẫu nhiên.

- Chỉ có lớn mạnh hơn, mới có thể nắm chắc thời cơ tốt hơn, không chỉ Tứ Quý và Tú Thủy Các sát nhập mà Tinh Hồ, Thiên Tinh Hồ, Hào Thành, Giai Thành chính hợp, Liên hợp Tinh Hải, Đông Đô và Hòa Hoàng cũng cần tiến hành liên hợp ở tầng cấp chiến lược cao hơn nữa. Để trở thành thực thể cường đại hơn, nghênh tiếp khiêu chiến trong tương lai.

Liên hợp với Đông Đô và Hòa Hoàng để tập trung sức mạnh vượt qua hạn chế của một xí nghiệp, tiến vào vùng trời rộng lớn hơn, hình thành sức ảnh hưởng rộng khắp, không chỉ là tập đoàn đơn lẻ nữa, Lâm Tuyền nghiêm nghị nói:

- Trước hành động lớn này, kết cấu cổ phần, tài vụ của chúng ta phải đơn giản hóa, minh bạch hóa. Kết cấu quản lý phải tập trung, trước kia gián tiếp nắm cổ phần, sẽ thông qua chuyển nhượng, đầu tư, mua lại thành Liên hợp Tinh Hải trực tiếp nắm cổ phần ...

Nói tóm lại, ý của Lâm Tuyền chỉ có một, Liên hợp Tỉnh Hải không che giấu gì nữa, thông qua cải biến này, sẽ tăng cường sức khống chế của Liên hợp Tỉnh Hải với công ty phía dưới, trở thành cơ cấu hạch tâm của cả thực thể kinh tế khổng lồ.

Cuối cùng Lâm Tuyền đã để cho Liên hợp Tỉnh Hải xuất đầu lộ diện, mọi người đều nín thở, người kích động người lo lắng, khiến y đưa ra quyết tâm lớn như thế, thời cơ ngẫu nhiên kia tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Liên hợp Tỉnh Hải có nên công khai hay không, khi nào nên công khai sớm đã gây nên tiếng nói bất đồng trong nội bộ, có điều do kết cấu tài vụ và quản lý phức tạp chưa thể hiện tẽ nạn rõ ràng, thái độ Lâm Tuyền lại không rõ ràng, không ai chính thức đề xuất ra.

- Điều trọng yếu nhất là cổ phần của các vị ngồi đây, chúng ta phải nghiêm túc thảo luận.

Trương Bích Quân đầu tiên có cổ phần ở Thực nghiệp Tỉnh Hồ, Tỉnh Hồ lại khống chế cổ phần của Tứ Quý, rồi Tú Thủy Các sát nhập vào Tứ Quý, kết cấu cổ phần của cô liền trở nên phức tạp, nếu bảo cô tự tính toán tài sản của mình, đúng là không tốn một khoảng thời gian khó mà làm rõ được.

Cổ phần của mình ở các công ty thuộc Liên hợp Tỉnh Hải tồn tại dưới hình thức nào, Trương Bích Quân không cho rằng cần phải tranh luận, trước khi cô lên tiếng thì Cố Lương Vũ đã đề xuất Lâm Tuyền nói phương án bản thân ra, dù sao mọi người nhận thông báo đột ngột, chưa suy xét kỹ về vấn đề ngày.

Lâm Tuyền mở cuốn sổ tay chẳng chịt chữ viết mơ hồ của mình ra:

- Tôi hi vọng có một hội ủy viên nắm giữ hoàn toàn Liên hợp Tỉnh Hải, cổ phần mọi người trong Liên hợp Tỉnh Hải sẽ thể hiện trong hội ủy viên này, tránh sức khống chế bị phân tán.

Đối với đám người Trương Thừa Lộc, chuyện cổ phần dàn xếp thế nào lại mang ý nghĩa quan trọng.

Trải qua hai lần tăng số cổ phiếu phát hành, cổ phần của Trương Thừa Lộc ở Điện khí Tỉnh Hải còn 12%, bằng 1/3 Liên hợp Tỉnh Hải, là cổ đông số hai, đồng thời là đại biểu tăng quản lý, ông ta vẫn có quyền quyết sách nhất định, một khi giao hoán cổ phần với Liên hợp Tỉnh Hải, ông ta chỉ có 2% cổ phần trong Liên hợp Tỉnh Hải, sẽ mất đi tiếng nói. Đến khi cùng Đông Đô, Hòa Hoàng sát nhập lại thành tập đoàn tài chính thực sự, trừ vài ba tiếng nói chủ yếu ra, sẽ càng không cho phép tiếng nói nhỏ lẻ xuất hiện.

Lâm Tuyền mắt quét qua tất cả mọi người, chậm rãi mà rõ ràng:

- Cổ phần của tôi ở hội ủy viên sẽ chia thành hai bộ phận, một dưới danh nghĩa quỹ gia tộc Trần thị, bộ phận còn lại sẽ nằm quỹ gia tộc Lâm thị tại Hà Lan, chủ tịch hội ủy viên do tôi nắm giữ.

Thông qua được lần điều chỉnh này, kết cấu cổ phần và quản lý của Liên hợp Tỉnh Hải sẽ trở nên rất gọn gàng, từ hai công ty có mặt trên TTCK là Điện khí Tỉnh Hải và tổng cty XD Tỉnh Hải, sẽ dễ dàng tra ra quy mô của Liên hợp Tỉnh Hải, con quái thú sẽ hoàn toàn hiện diện trước mặt mọi người, thành tiêu điểm người đời chú ý, Lâm Tuyền cũng sẽ xuất hiện trước mặt mọi người với tư thái của người quản lý tập đoàn.

Nhưng Lâm Tuyền không thay đổi tác phong của y, kết cấu tài vụ của Liên hợp Tỉnh Hải sẽ càng giấu sâu hơn, đặc biệt Lâm Tuyền chia cổ phần của mình ra làm gai, như thế trừ thành viên hội ủy viên và Đông Đô, Hòa Hoàng, bên ngoài sẽ không thể biết được ai mới là người thực sự khống chế Liên hợp Tỉnh Hải.

Kết quả cuộc họp buổi sáng tất nhiên không thể hình thành quyết định gì, mọi người ăn cơm nhà hàng tăng dưới, tất cả kích động bàn tán tin động trời này. Lâm Tuyền gọi Trương Tiểu Bản vào văn phòng, nói:

- Hôm qua từ chỗ anh về, Minh Tuyết vì tôi mà bị hỏng xe, nhờ anh giúp tôi chọn một chiếc xe để cảm ơn cô ấy.

Trương Tiểu Bản không hiểu tối qua đã xảy ra chuyện gì, song hần còn chưa đủ tư cách hỏi tới chuyện riêng của Lâm Tuyền, nhớ ra một việc, hỏi:

- Bữa tiệc hôm nay tôi mời Minh Tuyết tới có được không?

Lâm Tuyền không hề do dự, cười nói:

- Đây là tiệc hoan nghênh anh, mời ai thì là do anh quyết định, dù sao có cần tôi bỏ tiền đâu.

Trương Tiểu Bàn rời văn phòng Lâm Tuyền, gọi điện cho Minh Tuyết, đề cập tới chuyện tặng xe. Minh Tuyết đang ở cùng với Trương Ngọc, cười nói:

- Hôm qua e là tôi làm chuyện thừa thãi rồi, mấy năm qua anh ấy sợ là chối bỏ liên quan với loại người như tôi còn không kịp, tôi làm gì, dám nhận xe của anh ấy.

Trương Tiểu Bàn đoán trước được câu trả lời này rồi, hẳn cũng hiểu phần nào tính cách của Minh Tuyết:

- Được, tôi đem nguyên văn chuyển lại cho tổng giám đốc của chúng tôi, hôm nay công ty tổ chức một bữa tiệc, danh nghĩa là hoan nghênh tôi, tôi mời cô tham gia.

Không hiểu vì sao, Minh Tuyết trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu anh ấy thực sự có thành ý, tôi sẽ cho tài khoản của một cô nhi viện, anh hỏi anh ấy xem có thể gửi tiền xe vào tài khoản đó không?

Cô nhi viện mà Minh Tuyết nói được lập nên dành cho thiếu nữ vị thành niên và trẻ em bị lừa tới Tĩnh Hải, giúp đỡ bọn họ trở về quê hương, đó là cô nhi viện do Minh Tuyết dồn tâm tư lập ra.

Thái độ của Minh Tuyết với nam nhân rất đậm bạc, dù công việc của cô luôn phải tiếp xúc với nam nhân, nhưng giữ khoảng cách vi diệu, không ai vượt qua nổi, nếu không nhờ Trương Ngọc, Trương Tiểu Bàn chẳng có cơ hội có quan hệ với Minh Tuyết, giờ thì hẳn nhận ra, thái độ của Minh Tuyết với Lâm Tuyền hoàn toàn khác với những người khác.

Trương Tiểu Bàn thuật lại lời Minh Tuyết không thiếu một chữ, Lâm Tuyền lập tức rút chi phiếu ra viết vào rồi đưa Trương Tiểu Bàn:

- Chuyện này anh xử lý đi, tiệc tối cứ để cho đám Đới Minh lo.

Trương Tiểu Bàn nhìn con số trên chi phiếu mà giật mình:

- Bỏ 5 triệu đồng ra mua xe thể nào cũng gây nên phong ba ở Tĩnh Hải.

Chứ còn sao nữa, tặng Minh Tuyết một chiếc xe 5 triệu, sẽ gây phong ba không hề nhỏ ở Tĩnh Hải, Lâm Tuyền chỉ cười không đáp. Trương Tiểu Bàn rời văn phòng, tìm Phan Xuân Bình nói an bài buổi chiều, hẳn phải về công ty cũ để làm thủ tục thôi việc. Trong tầng cấp giám đốc của Liên hợp Tĩnh Hải, năng lực Phan Xuân Bình xếp hàng đầu từ dưới lên, làm việc đôi khi rất bê bối, nhưng sự trung thành xếp hàng đầu từ trên xuống, nên luôn được đi theo bên Lâm Tuyền.

412. Q.9 - Chương 38: Liên Hợp Tĩnh Hải Sẵn Sàng Đón Địch

Phan Xuân Bình đang ở trong văn phòng nhìn cô con gái tròn một tuổi, cười toe toét, thấy Trương Tiểu Bàn vẫy tay rồi rút:

- Xem xem con gái tôi thế nào, may mà nó giống mẹ, chứ đen giống tôi thì thảm rồi.

Trương Tiểu Bàn tấm tắc khen:

- Cái mũi giống giám đốc Phan này, lại trùng ngay ưu điểm không nhiều trên người anh, lớn lên thế nào cũng là tiểu mỹ nữ.

- Ha ha ha.

Phan Xuân Bình cười lớn hết sức đắc ý:

- Lời này tôi thích nghe, được, tổng giám đốc bảo phòng hành chính phân phối xe cho cậu, không uống tôi quyết định cho cậu dùng xe tiêu chuẩn chủ quản cấp hai. Giá xe 400.000, tôi thấy cậu chọn chiếc A4 được đấy, báo tiền xăng lên. Còn các phúc lợi khác, theo tiêu chuẩn chủ quản cấp ba. Nhà ở có thể chọn phòng thuê phòng của Tỉnh Hồ, giá thuê tuyệt đối phải chăng, phí quản lý tôi nói bỏ giúp cậu, rảnh cùng Lão Tiền

đi chọn, cậu không thuê sẽ bù đắp vào tiền lương. Chi phí xã giao quá 20.000, vượt quá bảo lên với phòng hành chính, quá 10.000 báo với tổng giám đốc Trương. Xét khả năng cậu có thể đang thiếu tiền, tôi giúp cậu rút 20.000, đây là thẻ ngân hàng và thẻ hội viên CLB Danh Sĩ. Cậu là trợ thủ tổng giám đốc mới có thẻ vàng, những người khác chỉ có thẻ bạc thôi, còn phải bỏ tiền túi đóng lệ phí năm.

Nếu không phải là trợ thủ của Lâm Tuyền thì chủ quản cấp ba không cần tới Phan Xuân Bình an bài, Trương Tiểu Bân lúc rời công ty là chủ quản cấp ba, lần này bắt đầu từ cấp bậc cũ, hỏi:

- Đãi ngộ của công ty đề cao rồi sao?

- Ừm, so với lúc cậu rời đi thì tăng không ít rồi, giờ chủ quản cấp ba ở công ty một năm không kiếm được tiền triệu thì chỉ có thể nói công tác của anh quá kém, chuẩn bị nghỉ việc là vừa.

Tới tầng cấp nhất định, tiền là thứ yếu, Trương Tiểu Bân quay về là để thi triển tài hoa, một năm qua làm hần bức bối nhất là việc phải làm những công việc dưới tầm.

Trương Tiểu Bân về công ty xe hơi xin thôi việc, tổng giám đốc công ty biết hần sang Liên hợp Tỉnh Hải, vỗ vai n ói:

- Tôi đánh giá rất cao chú em, đang định đưa lên làm giám đốc tiêu thụ, nếu như cậu có đường ra tốt hơn, tôi không giữ nữa, chỉ hi vọng sau này chiếu cố cho công việc làm ăn của người anh này.

Mất nửa tiếng làm thủ tục thôi việc, Trương Tiểu Bân lái xe tới quán trà ở đường Đông Thanh, quán trà này là một bộ phận của viện bảo tàng, tuy ở giải phồn hoa, nhưng hoàn cảnh u nhã, sân trồng cây trúc thân nhỏ, có ao nước nhỏ đắp bờ đá xung quanh, cả đường Đông Thanh không tìm được kiến trúc dân quốc thứ hai nào như vậy nữa.

Buổi chiều quán trà rất vắng vẻ, Trương Tiểu Bân đi vào đã bị Minh Tuyết và Trương Ngọc ngồi trên tầng hai nhìn thấy, Trương Tiểu Bân lên lầu, đặt chi phiếu trên bàn, đẩy tới mặt Minh Tuyết:

- Đây là khoản tiền Liên hợp Tỉnh Hải cấp cô nhi viện ...

- Một hai ba bốn ...

Minh Tuyết lấy ngón tay đếm:

- 5, 6 số không đằng sau, Lâm Tuyền thật khảng khái, tôi không biết đi đâu mới kiếm được số tiền lớn thế này.

Trương Ngọc cười:

- Không biết bao nhiêu người sẵn lòng bỏ số tiền nhiều hơn, vậy mà chị chỉ khen tiền của Lâm Tuyền.

Minh Tuyết cầm chi phiếu phẩy lên má Trương Ngọc:

- Cùng là tiền, nhưng tâm tư sạch sẽ không có.

Lâm Tuyền cho Trương Tiểu Bân nghỉ xử lý chuyện cá nhân, hần không vội về công ty, tới 4 giờ nhận được điện thoại của Phương Nam, hỏi hần ở đâu. Phương Nam vừa từ Quốc Tế Tỉnh Hải ra, nghe nói Trương Tiểu Bân ở quán trà đường Đông Thanh, liền lái thẳng xe tới đó, có chuyện không tiện bàn bạc ở công ty.

Mặc dù ở trong cùng thành phố, nhưng Phương Nam mới chỉ gặp Minh Tuyết một lần, khi đó cô ngồi trong chiếc Volvo, Minh Tuyết đứng trên thềm cửa Kim Sắc Niên Hoa, hai cô gái chỉ nhìn thấy nhau trong khoảnh khắc, song vẫn nhớ trong lòng.

Phương Nam gật đầu với Minh Tuyết:

- Tối qua may nhờ Minh Tuyết tiểu thư giải vây, Lâm Tuyền không muốn em gái biết chuyện này, cho nên không xuống xe xử lý, mong cô thông cảm.

Minh Tuyết cũng có thắc mắc này, giờ mới hiểu Lâm Tuyền không tự mình xử lý là vì sao.

Trương Tiểu Bân đứng dậy nhường chỗ, Trương Ngọc bưng ấm Tử Sa, pha trà cho Phương Nam, dùng hai tay đưa chén trà tới:

- Một năm qua em và Tiểu Bân luôn nhớ chị Phương Nam.

- Lâm Tuyền đôi khi rất ngang ngạnh, làm việc lại không thêm giải thích với ai, một năm qua để hai người chịu khổ, mong hai người không trách cậu ấy.

Minh Tuyết chăm chú nhìn Phương Nam, Phương Nam đang ở độ hoàng kim của nữ nhân, gò má trắng mịn màng, chiếc cằm uốn lượn tuyệt mỹ, từ mũi tới môi, không chỗ nào không toát lên phong tình đậm thắm của phụ nữ trưởng thành. Sinh hoạt riêng tư của Lâm Tuyền chưa từng có tin đồn xấu nào, nhưng trực giác nhạy bén nói cho Minh Tuyết, cô gái xinh đẹp độc thân đưa con nhỏ tới Tỉnh Hải kiếm sống này không bị hồng trần nuốt chửng, đại khái nhờ quan hệ phức tạp với Lâm Tuyền.

Minh Tuyền vịn bàn đứng dậy:

- Mọi người nói chuyện nhé, có gì cứ gọi một tiếng là được.

Minh Tuyết và Trương Ngọc ra ngoài khép cửa lại, Phương Nam dùng hai ngón tay nhắc chén trà, nhấp một ngụm:

- Hoàn cảnh nơi này không tệ, mấy ngày trước Lâm Tuyền than vãn cả Tỉnh Hải không kiếm được chỗ tĩnh tâm uống trà, còn nói phải chuyên môn làm phòng trà ở Thế Kỷ thành, nhàn rồi tới đó ngồi.

Phương Nam chưa bao giờ phụ trách chuyện Tân Năng Liên Hợp, đa phần ở bên Lâm Tuyền, Trương Tiểu Bân không phải quen thuộc cô lắm, đặc biệt là rời Liên hợp Tỉnh Hải rồi, giờ gặp lại không tìm được chủ đề để nói, liền hỏi tới chuyện buổi tối:

- Phía Đới Minh có cần giúp gì không?

- Chuyện bữa tiệc không cần cậu phải lo, địa điểm là CLB Danh Sĩ, trừ người cậu mời còn có một số cao tầng Đông Đô, Hòa Hoàng. Trước kia cậu làm việc ở Châu Âu, lần này phải làm quen với họ. Đới Minh đã tới Kiến Nghiệp đón giáo sư Nghiêm ...

Phương Nam chuyển dần vào chủ đề chính:

- Có vài việc không tiện nói ở công ty, nên tôi nghe nói cậu ở quán trà, liền tới tìm.

Trương Tiểu Bân gật đầu, đợi Phương Nam nói tiếp, không hiểu ngoài công việc thì còn chuyện gì nữa?

- Lâm Tuyền tin nhiệm cậu, cậu ấy bảo tôi kể cho cậu một vài việc, đây tuy là chuyện riêng của Lâm Tuyền, nhưng Lâm Tuyền và Liên hợp Tỉnh Hải thì có gì khác nhau? Đặc biệt, lần này tuy là chuyện riêng của cậu ấy nhưng ảnh hưởng nghiêm trọng tới công ty, nên tất cả cao tầng đều phải biết một vài việc ...

Trương Tiểu Bân đoán chắc chắn liên quan tới rắc rối mà Lâm Tuyền nói hôm qua.

- Tất cả là vì thân thế của Lâm Tuyền, ai cũng hâm mộ cậu ấy trẻ tuổi mà dễ dàng có được thành tựu mà mình cả đời không với tới, nhưng nếu biết rõ hơn về cậu ấy, sẽ thâm nhận mình may mắn vì có cuộc đời bình thường. Lâm Tuyền là đứa bé bị bỏ rơi được dì Trần Tú nhật về nuôi, khi đó cậu ấy bốn tuổi còn về người phụ nữ bỏ rơi cậu ấy vì nguyên nhân gì thì chắc chỉ bà ta mới biết. Khả năng khi ấy đất nước mới đi vào quỹ đạo bình thường, trí thức xuống nông thôn bắt đầu trở về thành phố, mang theo một đứa bé là gánh nặng. Cũng có khả năng cha của Lâm Tuyền mất sớm, người phụ nữ đó một mình nuôi con khó khăn, hoặc dù bà ta và cha Lâm Tuyền tới với nhau chỉ là bị kích do thời đại tạo thành, bà ta muốn vứt bỏ quá khứ. Người phụ nữ đó để Lâm Tuyền lại, về Kiến Nghiệp kết hôn, sinh con, chồng của bà ta không phải ai khác mà lại chính là chú ruột của Lâm Tuyền

Thân thế này Lâm Tuyền không muốn đem nói ra, nhưng thân thế của y thành chương ngại lớn nhất cho sự phát triển của Liên hợp Tỉnh Hải, thì mọi người phải biết, thế nên Phương Nam làm thay y:

- Có câu Diêu Khê Cố, Hoàn Đỉnh Thảm Lục, đó là số ít gia tộc lâu đời còn sót lại sau thời lập quốc. Những gia tộc này trước thời lập quốc đa phần đã ra nước ngoài định cư, những người ở lại là vì muốn cống hiến cho quốc gia mới. Cha Lâm Tuyền là con trưởng của Thảm gia Hoàn Đỉnh, tên Thảm Vi Dân, mấy chục năm trước, gia tộc này giống thành phần trí thức khác, bị đả kích gần như tan rã, gia trưởng đều vào tù, chưa được giải oan đã có rất nhiều người chết. Lúc đó Thảm Vi Dân bị chết đuối, Thảm lão tiên sinh lập di chúc để tài sản cho Lâm Tuyền. Người phụ nữ kia sau khi bỏ về Kiến Nghiệp tiếp quản tài sản gia

tộc đã phát triển nó lớn mạnh, không thể phủ nhận bà ta có nhân quang và thiên phú thương nghiệp ít ai bì kịp

Đó là người phụ nữ cực kỳ nổi tiếng trong nước, Trương Tiểu Bân trong lúc kinh ngạc buột miệng nói ra:

- Là Lục Băng Thiển.

413. Q.9 - Chương 39: Liên Hợp Tỉnh Hải Sản Sàng Đón Địch (2)

- Chính là bà ta.

Phương Nam khẽ gật đầu, cố gắng khống chế cảm xúc không để lộ ra sự cảm hận:

- Một trong số nhân vật có ảnh hưởng lớn nhất giới tài chính Châu Á, nằm trong số 20 người giàu nhất toàn quốc, khống chế số tài sản ở xã nghiệp liên quan lên tới trăm tỷ. Nếu nói toàn bộ thuộc về Lâm Tuyền thì hơi quá, nhưng dù sao số tài sản đó phát triển lên dựa vào tài sản đáng lẽ thuộc về Lâm Tuyền.

Phương Nam thông thả uống trà, đợi cho Trương Tiểu Bân tiêu hóa tin tức chấn động này, cô theo Lâm Tuyền bao nhiêu năm như vậy, thứ lớn nhất học được ở y là sự trầm tĩnh kín đáo, như Tiền Vi đã nói Phương Nam là người cô không muốn đắc tội nhất trong công ty.

- Lâm Tuyền chưa bao giờ muốn đoạt lại cái gì cả, nhiều năm qua cậu ấy luôn cẩn thận tránh có dính líu tới Thẩm thị. Giống như cậu ấy, người phụ nữ đó cũng biết sự tồn tại của Lâm Tuyền. Phải nói thế nào đây, con người không thể trốn thoát vận mệnh của mình, sau khi sự kiện Xuân Giang, tôi đã có dự cảm không lành ...

Chính quyền Xuân Giang kiểm soát giới truyền thông rất tốt, Trương Tiểu Bân không biết Phương Nam nói tới chuyện gì, Phương Nam kể sơ qua thẩm án ở nhà khách Tây Viên:

- Tuy không có chứng cứ trực tiếp, nhưng nghi vấn rõ rệt như thế, Lâm Tuyền không may gặp phải, nội tâm cậu ấy đấu tranh, chịu đựng thế nào không ai tưởng tượng hết ...

Ai muốn đem bị kịch cuộc đời mình phơi bày trước, đặc biệt là người lòng tự tôn cực cao.

Chỉ nghe kể thôi, Trương Tiểu Bân thấy máu nóng sôi sùng sục, có loại người coi rẻ mạng sống của kẻ khác như thế sao, thì thoảng hần đọc tin này tin nọ trên báo, song cảm thấy xa vời, lần đầu tiên có cảm nhận sâu như thế, cũng đoán ra cốt kỵ sâu xa của Lâm Tuyền. Nếu vụ án đó bị cuốn vào ân oán hào môn, sẽ trở nên cực kỳ phức tạp, lúc đó công chúng và truyền thông không còn ai quan tâm bản thân vụ án nữa, cũng không ai tin vào chân tướng vụ án nữa, tất cả sẽ bị suy diễn thành sơ kê giữa các thế lực.

- Hôm qua Lâm Tuyền từ nhà cậu ra, phát hiện bị người ta theo dõi, Minh Tuyết giúp đỡ chặn chiếc xe theo dõi, làm hỏng xe. Cậu hãy liên hệ với người này, đó là phóng viên báo Tây Kinh, lần trước hần theo dõi tôi và Lâm Tuyền, Trần Phi Lăng ăn khuya, chụp lên thành công, thiếu chút nữa gây scandal lớn, tốn nhiều công sức mới áp xuống được. Lâm Tuyền rất tán thưởng năng lực của người này, cậu liên hệ với hần, điều tra kẻ điều tra Lâm Tuyền ...

Trương Tiểu Bân đoán ra người điều tra Lâm Tuyền còn ai khác ngoài Lục Băng Thiển? Sống lưng lạnh toát, trên đời này có người làm mẹ như thế sao?

Phương Nam đưa danh thiếp của phóng viên cho Trương Tiểu Bân:

- Tình thế rất phức tạp, nhưng chúng ta cần phải đối diện.

- Quyết định mà tổng giám đốc đưa ra trong cuộc họp hôm nay.

Trương Tiểu Bân ngần ngừ nói:

- Liệu ...

- Không, sẽ không có chuyện đó ...

Phương Nam dứt khoát phủ nhận suy đoán của Trương Tiểu Bân, so với việc nói đó là phán đoán lý trí của cô, không bằng nói cô không dám tưởng tượng nếu xảy ra khả năng đó.

Toàn bộ Liên hợp Tỉnh Hải thiết lập hội ủy viên nắm cổ phần, bề ngoài là ba nhà liên hợp, nhưng không bài trừ khả năng Lâm Tuyền gặp phải chuyện chẳng lành, như thế Liên hợp Tỉnh Hải do hội ủy viên nắm giữ không dễ dàng bị tan rã.

Phương Nam lấy từ trong ví ra một tấm thẻ ngân hàng:

- Cty xưa nay không bài trừ việc lợi dụng nhược điểm của con người để làm một vài việc, nhưng tuyệt đối không được làm việc vượt giới hạn lương tâm. Tấm thẻ này không có chút liên quan gì tới công ty, sau này cậu cần chỉ dùng gì, cứ nói với tôi một tiếng là được.

Phương Nam đi rồi, Trương Tiểu Bân vẫn ngồi ngây tại chỗ, sóng gió trong lòng không sao bình phục lại được. Minh Tuyết và Trương Ngọc đi vào, nhìn thấy tấm thẻ, Minh Tuyết không tích góp được bao tiền, nhưng không thiếu kẻ khoa khoang tài phú trước mặt cô, tấm thẻ đó đại diện cho cái gì, cô nhìn một cái là rõ, vì sao Phương Nam để lại, chẳng lẽ vì sự kiện theo dõi kia?

Trương Ngọc gọi tới lần thứ ba Trương Tiểu Bân mới giật mình tỉnh lại, bỏ thẻ ngân hàng và danh thiếp vào ví.

- Trong mắt anh, Lâm Tuyền là người thế nào?

Minh Tuyết nghiêm túc hỏi:

- Hả?

Trương Tiểu Bân ngó ra, không rõ ý của Minh Tuyết, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Trong lòng tôi, ngài Lâm là người đáng tôn kính và bảo vệ.

- Vậy còn Tiểu Ngọc?

Minh Tuyết quay sang Trương Ngọc:

- Có đáng anh yêu và bảo vệ không?

Trương Tiểu Bân gật đầu.

- Tôi không biết ẩn chứa sau sự việc này là cái gì, nhưng hai người kia hôm nay quay về Kiến Nghiệp, lập tức đi gặp người phụ nữ này ...

Minh Tuyết xòe lòng bàn tay ra, bên trong có một tờ giấy gấp gọn gàng, mở ra liền xuất hiện bức ảnh màu:

- Đừng hỏi sao tôi làm được, rần chuốt đều có lối đi của riêng mình, tôi tự có phương pháp của tôi, bà ta là chương môn nhân của tập đoàn Thẩm thị, vì sao lại điều tra Lâm Tuyền? Chỉ vì cạnh tranh thương nghiệp thôi sao?

Khiến Liên hợp Tỉnh Hải phải dàn trận ứng phó như thế, đâu đơn giản là cạnh tranh thương nghiệp được.

Trương Ngọc đem toàn bộ tình cảm đặt lên người Trương Tiểu Bân, không có nghĩa cô là cô gái mộng mơ không hiểu chuyện đời, nghe cuộc đối thoại giữa Minh Tuyết và Trương Tiểu Bân, nhận thức được họ nói tới một chuyện nghiêm trọng. Cô yên tĩnh ngồi xuống bên Trương Tiểu Bân, đưa tay nắm tay hắn, nhìn ảnh người phụ nữ trên tờ giấy, ung dung cao quý, phong vận chưa phai, có thể nhìn ra thời trẻ bà ta là mỹ nhân, có điều mày quá cứng rắn thiếu sự mềm mại của nữ tính, cảm giá âm u lạnh lẽo, có lẽ do máy ảnh kỹ thuật số chụp không có flash gây ra cảm giác này.

Trương Ngọc rất lo lắng, song không hỏi gì cả, không muốn làm Trương Tiểu Bân khó xử.

Minh Tuyền nhìn hai người họ tình chàng ý thiếp, cười nói:

- Trông hai người thế này, đúng là tôi lo thừa rồi. Lâm Tuyền là con rắn, bất kể người phụ nữ kia lợi hại ra sao, chưa chắc đã nắm được nhược điểm chí mạng của anh ta, tôi lo làm gì?

Lời này của Minh Tuyết khiến Trương Tiểu Bân nhớ lại quyết định của Lâm Tuyền, Lâm Tuyền một tay sáng lập Liên hợp Tỉnh Hải, nhưng lại mượn lần trọng tổ này của tập đoàn, đặt nó dưới sự khống chế của hội ủy viên, thống nhất toàn bộ cao tầng dưới một lợi ích tổng thể, lại phân cổ phần của bản thân vào hai quý gia tộc, như thế kết cấu cổ phần trở nên rõ ràng. Nhưng Lâm Tuyền ẩn vào sau màn sương dày hơn,

nhìn bề ngoài y chỉ là người quản lý được hai gia tộc đưa ra, có lẽ làm thế vì suy tính khác, cũng có dụng ý che mắt người phụ nữ kia.

Trương Tiểu Bân nhếch miệng, cố gắng cười thoát khỏi tâm trạng nặng nề:

- Thời gian không còn sớm nữa, chuẩn bị dự tiệc thôi.

Minh Tuyết kéo tay Trương Ngọc:

- Liên hợp Tỉnh Hải đúng là coi trọng nam nhân của em đó, đi nào, chúng ta chọn y phục, trang điểm thật đẹp cho đám nam nhân thối ngựa này.

Trương Ngọc cười tủm tỉm trên:

- Sao chị lại nảy ra suy nghĩ chủ động quyến rũ nam nhân thế, không phải là nhắm vào ai đó chứ? Có cần em gọi điện hỏi chị Phương Nam tối nay mặc gì để hai người tránh đụng hàng không?

Minh Tuyết đưa tay vỗ má Trương Ngọc:

- Con bé lằng lự, em còn chưa hiểu cách tán thưởng nam nhân đâu, theo chị đây học nhiều vào.

Trương Tiểu Bân rùng mình vì làm bộ chịu không thấu bỏ đi trước, chưa từng có nam nhân nào lọt vào thế giới nội tâm của Minh Tuyết, nhưng lại cứ làm về phóng đảng, từng trải lắm vậy.

414. Q.9 - Chương 40: Chúng Ta Cùng Tiến (1)

Nhận được điện thoại thúc giục của Đới Minh, Trương Tiểu Bân cùng Trương Ngọc, Minh Tuyết lái xe tới CLB Danh Sĩ. Đây là CLB tư của Khổng Lập Dân, lệ phí hàng năm không cao, song chỉ có ba người Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Lâm Tuyền có tư cách tiên cử hội viên.

Trương Tiểu Bân không ngại thơ coi mình là nhân vật chính thật, khi hân tới nơi ngoài đám sư huynh theo học Nghiêm Lập Hoàng như Đới Minh, Hứa Hồng Phát thì chưa có mấy người tới. Hỏi Đới Minh mới biết Nghiêm Lập Hoàng vừa tới Tỉnh Hải đã bị Lâm Tuyền mời đi, đám Vệ Tư Minh, Trương Nhã, Cố Lương Vũ đều ở tòa nhà Nam Cảng, một lúc nữa mới tới.

Liễu Diệp Thiên xuống huyện, không dứt ra được, bảo Trần Tấn đại diện ông ta quay về, Trần Tấn qua một năm quá độ, thành thư ký của Liễu Diệp Thiên, đồng thời là phó trưởng phòng phòng thư ký số một.

Trần Tấn cùng Lương Cập, Đới Minh đứng nói chuyện với nhau, thời gian Trương Tiểu Bân ở Liên hợp Tỉnh Hải thì là lúc Lâm Tuyền cố ý lạnh nhạt với người Trần gia, cho nên không biết nhau. Nghe Đới Minh giới thiệu, Trần Tấn cười gật đầu chào, ánh mắt không kìm được lướt qua dung nhan tuyệt mỹ của Minh Tuyết và Trương Ngọc.

Đám Đới Minh thuộc loại học giả, không quan tâm lắm tới đời sống bình thường ở Tỉnh Hải, không biết về Minh Tuyết, nhìn cô mặc váy lễ phục lụa tay trần, kết hợp âu á, nửa trên là váy cúp ngực kiểu tây, bộ ngực đầy đặn của cô cảm tưởng có nội y bên trong, bầu ngực trắng ngần phơi bày tới một phần ba, hết sức kêu gọi, nửa vá dưới là kiểu sườn xám, xẻ một bên, nổi bật vòng eo thon thả, cặp mông căng tròn, làm cho người ta không thể không đem hết ánh mắt tập trung lên đường cong uốn lượn trên cơ thể cô.

Minh Tuyết chẳng hề cảm thấy thiếu tự nhiên trước những cặp mắt có phần thiếu kiềm chế chiếu vào, đôi mắt long lanh đọng đưa, song vẻ mặt lạnh như tuyết khiến không ai dám khinh nhờn.

Trần Tấn tặc lưỡi, khẽ nói với Lương Cập:

- Nhìn thấy mỹ nữ chân chính chưa hả? Trần Sở nhà cậu chỉ còn đường giấu mặt đi thôi, thế nên Tiểu Thanh nhà tôi ghét nhất là tham dự tiệc của Liên hợp Tỉnh Hải, mỹ nữ quá nhiều ...

- Anh nói gì?

Ngụy Tiểu Thanh cắt mái tóc ngắn đang thịnh hành năm nay, nhảy cảm nhận ra nụ cười bất thường của Trần Tấn, đi tới hỏi:

Trần Tấn đổi giọng ngay lập tức được:

- Nói bộ váy này tôn lên vẻ đẹp của em.

- Anh thần kinh à?

Ngụy Tiểu Thanh nghi hoặc một lúc rồi quay đi tiếp tục nói chuyện với Trần Sở, cô cũng nhìn thấy Minh Tuyết đi vào, nhưng không có ý tới ứng phó khách sáo.

Mặt trời ngả dần về phía tây, người dự tiệc cũng lục tục có mặt, danh nghĩa là tiệc hoan nghênh Trương Tiểu Bân, mọi người đều khách khí nói với hân vài câu, thời gian nhanh chóng tới 7 giờ, Lâm Tuyền sắp tới. Ngụy Tiểu Thanh nói nhỏ với Trần Sở:

- Cô đoán xem Lâm Tuyền sẽ nắm tay mỹ nữ nào xuất hiện.

Trần Sở lườm một cái:

- Ngoài Phương tiểu mỹ nữ ra, còn ai có tư cách đó chứ?

Đang nói chuyện thì cửa được phục vụ mở ra, quả nhiên Lâm Tuyền nắm tay Tiểu Tư Vũ, cô bé mặc bộ chanel trắng, tay đeo chiếc túi xách nhỏ viền vàng, mặt hơi nghênh lên, ánh mắt tự tin đi cùng đám Nghiêm Lập Hoàng, Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, không có chút sợ sệt nào, trông như một quý cô sành điệu.

Lâm Tuyền thấy đám Trần Sở và Ngụy Tiểu Thanh che miệng nhìn mình cười, không hiểu họ cười cái gì, Trần Sở còn vẫy tay với Tiểu Tư Vũ, chỉ chỉ tay vào khay thức ăn vặt, Tiểu Tư Vũ tức thì để lộ bản tính trẻ thơ, liếm môi thèm thuồng, Lâm Tuyền phì cười, liền buông tay ra để cô bé chạy đi chơi.

Trương Tiểu Bân càng thấy Lâm Tuyền cười nói tự nhiên, càng cảm thấy long chua chát, trước kia hân kính trọng, ngưỡng mộ Lâm Tuyền, giờ đây có chút thương cảm, dưới nụ cười kia che dấu biết bao bi thương? Lâm Tuyền tới gần, môi hân mấp máy song không nói được gì, làm Minh Tuyết lạ vô cùng.

Lâm Tuyền lại thành người vỗ vai an ủi hân:

- Thầy Nghiêm tới đây, đi chào một tiếng đi, chủ tịch Khổng, chủ tịch Lạc chắc không cần tôi giới thiệu nữa.

Rồi quay sang cười với Minh Tuyết:

- Lần này Tiểu Bân mời Minh Tuyết tiểu thư tới, có cơ hội tôi sẽ tự mình cảm ơn cô.

Minh Tuyết mắt thấy Phương Nam, Tiểu Sơ cùng hai cô gái xinh đẹp đi vào, một người tuổi chừng 30, trông bảy phần giống Tiểu Sơ, chắc là Lâm Tĩnh Di chị Lâm Tuyền rồi, ngoài ra còn có cô gái xinh đẹp khác, chắc là đối tượng kết hôn của Lâm Tuyền, theo đánh giá của Minh Tuyết, Thư Nhã không phải là cô gái tuyệt sắc, không có nét đẹp nào thực sự nổi bật, nhưng toàn thân hài hòa tự nhiên, khiến người ta cảm giác thoải mái khi nhìn vào, không thể không thừa nhận đó cũng là một loại khí chất, tạo ra sức hút riêng biệt.

Minh Tuyết nhếch khóe môi, nhìn thẳng vào mắt Lâm Tuyền:

- Tôi đã nhận chi phiếu của anh, lời cảm ơn của anh, miễn đi cũng chẳng sao.

Lâm Tuyền khẽ gật đầu, với những cô gái ngôn từ sắc bén mà nói, cách ứng phó tốt nhất không gì ngoài giữ bình tĩnh và ít đáp lại, đang định nói gì thì cửa bị người ta đẩy mạnh ra, va cả vào tường. Lâm Tuyền quay đầu lại thấy Quách Bảo Lâm xông vào như cướp, còn đứng ở cửa gọi y, vờ như không nghe thấy. Quách Bảo Lâm hầm hầm xông tới, xô bay luôn cả khay của một người phục vụ, tới thẳng trước mặt Lâm Tuyền, mắt trợn trừng trừng, ánh lửa nhấp nháy trong đó, giọng oang oang:

- Sao mày còn có thể đóng kịch như không có chuyện gì xảy ra, mày muốn trốn tránh đến bao giờ, sao không đoạt lại thứ thuộc về mày?

- Quách Tử.

Phương Nam chạy tới quát ngang, không cho hân nói tiếp:

- Chị cứ mặc em, đừng dung túng nó.

Quách Bảo Lâm gạt tay Phương Nam ra:

- Mày biết bà ta là con rắn độc, sao ngồi im đợi bà ta tới cắn mày?

Quách Bảo Lâm lớn tiếng chất vấn Lâm Tuyền làm khách khứa không hiểu ra sao, quay cả sang nhìn.

- Đủ rồi, loại chuyện này đừng có nói chỗ công cộng.

Lâm Tuyền mặt đanh lại, Quách Bảo Lâm đột nhiên phát tác làm y tức giận, thấy mọi người nhìn mình thì hừ một tiếng, đi vào phòng nghỉ.

Phương Nam định đuổi theo, nhưng vừa dợm bước liền dừng lại, quay đầu nhìn Thư Nhã, bảo Thư Nhã đi theo, lần đầu tiên cảm thấy thống khổ vì lựa chọn của mình, không được tự nhiên thể hiện sự quan tâm với nam nhân yêu thương trước mắt người khác.

Thư Nhã mặt đầy lo lắng đuổi theo Lâm Tuyền, mọi người ở đại sảnh đều như đi trong sương mù, chuyện gì khiến Quách Bảo Lâm và Lâm Tuyền trở mặt trước đám đông như thế này?

Trương Tiểu Bân đoán Quách Bảo Lâm cũng mới biết thân thế của Lâm Tuyền ngày hôm nay, hấn kích động như thế là vì lo lắng cho Lâm Tuyền. Lục Bằng Thiên không có tình cảm mẹ con gì, từ chuyện Xuân Giang đủ thấy thủ đoạn của bà ta, lại thêm đứa con trai không có tính người kia, thật sự không hiểu chuyện gì sẽ giáng xuống đầu Lâm Tuyền.

Khổng Lập Dân và Lạc Ích Đồng đi tới vỗ vai Quách Bảo Lâm, chàng trai này tuy lỗ mãng, nhưng chân tình đáng quý. Đại sảnh rơi vào im lặng đáng sợ, người biết thân thế của Lâm Tuyền thì im lặng trong bí ai, người không biết thì bị sự im lặng và biến cố bất ngờ làm hoảng sợ.

Cửa phòng nghỉ lại mở ra, ánh mắt mọi người đổ dồn vào, Thư Nhã đi tới trước mặt nhóm Khổng Lập Dân:

- Chú Khổng, Lâm Tuyền mời chú, cả ông Lạc, chị Phương Nam cũng vào đi.

Đưa tay gọi Quách Bảo Lâm:

- Anh tới đây.

Tiếp đó lần lượt gọi Cố Lương Vũ, Trương Bích Quân, Phan Xuân Bình, Từ Kiến, Vệ Tư Minh, Trương Tiểu Bân vào.

Phan Xuân Bình tuy không có năng lực nổi bật gì, nhưng hấn luôn giúp Lâm Tuyền xử lý sự vụ cá nhân, Trương Tiểu Bân là trợ thủ của Lâm Tuyền, trừ hai người họ, những người khác đều là nhân vật cấp tổng giám đốc trở lên, người ở lại đại sảnh đều ý thức được Liên hợp Tỉnh Hải phát sinh biến cố cực lớn.

415. Q.9 - Chương 41: Chúng Ta Cùng Tiến (2)

Trương Tiểu Bân theo ngòi người vào phòng nghỉ trang trí xa hoa, thấy Lâm Tuyền chống tay lên bệ cửa sổ, nhìn cây cây khô trước mắt, cũng có thể y không nhìn gì cả.

Lâm Tuyền xoay người lại, nhìn Quách Bảo Lâm, giọng rất trầm:

- Tao không muốn gì cả, không định làm gì cả, không thích có bất kỳ dính dáng nào tới bà ta, nhưng bà ta có khả năng thành chương ngại cho Liên hợp Tỉnh Hải, tao phải làm vài việc.

- Còn bản thân mày.

Quách Bảo Lâm mắt đỏ hoe:

- Sao mày không nghĩ tới bản thân?

- Tao có chuyện gì được?

- 40 tỷ có thể tiêu diệt tất cả, bọn họ căn bản là những kẻ vô nhân tính, mày đừng trốn tránh nữa, trong lòng mày đủ khả năng biết sẽ xảy ra chuyện gì? Sao không chủ động ra tay, nhổ răng, bẻ chân bọn chúng, cho bọn chúng trắng tay? Có thể bọn họ mới không làm gì mày được, mày sáng lập Liên hợp Tỉnh Hải không phải vì ngày đó sao?

Thấy Lâm Tuyền định nói, Quách Bảo Lâm khoát tay:

- Đừng chối, nếu mày muốn kiếm tiền thì có thể kiếm bất kỳ lúc nào, tại sao lại quyết tâm sau khi gặp Lục Nhất Mạn?

- Trước kia đúng là tao từng nghĩ thế, nhưng hiện giờ Liên hợp Tinh Hải không phải là của một mình tao.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Nếu tao làm thế, chính tao mới là chướng ngại cho sự phát triển của Liên hợp Tinh Hải. Mày phải hiểu tao.

Lâm Tuyền rất tự tôn, y sẽ không để ân oán gia tộc bại lộ trước tầm mắt công chúng, trừ phi vạn bất đắc dĩ, y sẽ không dùng tâm di chúc kia, y không cần người khác thương hại mình.

Lợi ích của Liên hợp Tinh Hải và Thẩm thị hiện chưa có xung đột với nhau, đại bộ phận đều ở sản nghiệp khác, tấn công vượt lĩnh vực, phe chủ động gây hấn sẽ phải trả giá nặng, trừ khi ở cùng lĩnh vực có xung đột lợi ích không thể điều hòa, biện pháp tốt nhất không gì hơn là thiết lập cạm bẫy ở lĩnh vực mình am hiểu.

Quách Bảo Lâm quay đầu đi, hắn không thấy lý do của Lâm Tuyền thuyết phục chút nào.

- Phải để cho đối phương biết, tất cả chúng ta là một chỉnh thể lợi ích, chúng tôi sẽ không để họ chĩa mũi giáo vào một mình Lâm Tuyền đâu ...

Khổng Lập Dân trấn an Quách Bảo Lâm, quay sang nhìn Lạc Ích Đồng:

- Không chỉ Tinh Hồ và Thiên Tinh Hồ phải mau chóng sát nhập, mà Hòa Hoàng, Đông Đô và Liên hợp Tinh Hải cũng phải tuyên bố với bên ngoài, chúng ta sẽ liên hợp chặt chẽ với nhau hơn nữa, cả ba không phải là cá thể đơn lẻ, mà sớm kết nối với nhau như máu thịt. Phải để đối phương biết, tay đau sẽ truyền tới tim, chúng ta không cho phép chúng dùng thủ đoạn âm hiểm vô si gây tổn hại tới Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền cảm động nghẹn lời, mấy năm qua quan hệ giữ y và Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng theo kiểu nửa t hầy nửa bạn:

- Đây là vận mệnh của tôi, tôi không có dũng khí đứng ra thừa nhận, càng không có lý do gì để ảnh hưởng tới người khác. Tôi an bài như thế là không hi vọng ảnh hưởng quá lớn, sao có thể khiến Hòa Hoàng và Đông Đô cuốn vào. Chúng ta sẽ tiến thêm một bước hợp tác chặt chẽ, song hiện giờ thời cơ không thích hợp, tôi mong mọi người cho tôi hai năm để xử lý chuyện cá nhân.

- Gặp phải người mẹ như thế là bất hạnh của cậu, có lẽ chúng tôi không nên trực tiếp can dự vào, nhưng giờ nó chỉ là ân oán cá nhân của cậu sao?

Lạc Ích Đồng nói rất chậm, nam nhân không rơi lệ chẳng qua chưa đủ thương tâm, vận mệnh của Lâm Tuyền thật quá nhiều tai kiếp:

- Liên hợp Tinh Hải do cậu sáng lập đã ảnh hưởng sâu sắc tới nhiều người, cổ vũ rất nhiều người, những người đó đều coi cậu như nhân vật linh hồn. Không biết Đông Đô thế nào, nếu cậu tới Hòa Hoàng vùng tay hiệu triệu, thế nào cũng có nửa tầng quản lý đi theo, lão già tôi nếu khoanh tay mà nhìn, thế nào bị người ta mắng chửi sau lưng. Nhân tâm tan rã, Hòa Hoàng có còn là Hòa Hoàng không? Hòa Hoàng, Đông Đô không muốn can thiệp vào, nhưng chúng tôi không thoát thân được nữa. Ba nhà chúng ta trước giờ đều lấy Liên hợp Tinh Hải làm hạch tâm, trừ khi không muốn tiến thủ, nếu không phải bắt tay chiến đấu.

Lý do của Lạc Ích Đồng có hơi khiên cưỡng, song không dễ phản bác, Khổng Lập Dân nắm tay Lâm Tuyền:

- Cậu phải đối diện với vận mệnh không thể né tránh của mình, ba nhà chúng ta nếu phát triển lên, ắt sẽ xung đột với tập đoàn truyền thống như Thẩm thị, đó cũng là điều không thể né tránh. Nếu ba nhà liên hợp, có thể thiếu tôi và lão Lạc, song không thể thiếu cậu. Chúng tôi không thể khoanh tay ngồi nhìn, cũng sẽ không khoanh tay ngồi nhìn, phải giai quyết vấn đề ngay từ bây giờ, không nên để hai năm sau. Tôi nghĩ người trong căn phòng này đều đồng cảm.

Khổng Lập Dân bản tính hòa nhã, nhưng những lời này nói rất mạnh mẽ kiên quyết, đánh thẳng vào tiếng lòng của mọi người, không ai tưởng tượng được Liên hợp Tinh Hải nếu thiếu Lâm Tuyền sẽ ra sao, bọn họ

tất nhiên hi vọng cả ba nhà liên kết lại thành một thực thể gắn kết hơn, để người phụ nữ ác động kia kiêng kỵ, không dám có âm mưu quỷ kế nhắm vào Lâm Tuyền, bọn họ theo Lâm Tuyền nhiều năm có đủ tự tin, chỉ cần đối phương không phá vỡ quy tắc cuộc chơi thái quá, bọn họ chẳng sợ tập đoàn Thẩm thị gì hết.

Người trong đại sảnh không ai còn tâm trạng nghĩ tới chuyện khác, mọi sự chú ý để dồn vào cánh cửa đóng kín, không khí rất áp lực, túm tụm lại thì thầm một cách bất an, không còn chút gì giống bữa tiệc hoan nghênh nữa.

Cửa phòng nghỉ bật mở, tất cả lại nhìn về đó, Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng mỗi người đứng ở một bên cửa, Lâm Tuyền đứng giữa, sắc mặt hơi nhợt nhạt, quay sang nói nhỏ với Khổng Lập Dân:

- Chú công bố đi.

Khổng Lập Dân nhìn khắp đại sảnh, ho khẽ một tiếng, để tâm tình kích động lắng xuống:

- Bữa tiệc ngày hôm nay, một là chúc mừng Trương Tiểu Bân trở về, thành trợ thủ của Lâm Tuyền, tiến bước cùng chúng ta. Hai là chúc mừng ba nhà Liên hợp Tinh Hải, Đông Đô, Hòa Hoàng bắt đầu từ ngày hôm nay sẽ tiến vào tầng cấp mới, tôi vô cùng vinh hạnh công bố tin tức này, Đông Đô sẽ mua lại cổ phần của tầng quản lý Tinh Hồ, thúc đẩy tiến trình Tinh Hồ quay lại Thiên Tinh Hồ. Lấy đây làm thời cơ để Liên hợp Tinh Hải, Đông Đô, Hòa Hoàng thông qua hình thức trao đổi cổ phiếu, hình thành quan hệ chiến lược chặt chẽ hơn, với mục đích cuối cùng là sát nhập làm một thực thể ...

Tin tức này quá mức đột ngột, làm người trong đại sảnh thất kinh, trước đó ba nhà đã có hợp tác trong nhiều lĩnh vực, tầng quản lý hợp tác chặt chẽ, người biết nội tình ít nhiều đoán được ba nhà liên hợp, nhưng không ngờ lại vào lúc này.

Thời gian quá gấp gáp, người biết nội tình như Lưu Hoa Đông đều cho rằng ít nhất phải đợi Tinh Hồ trở về, sau đó Hào Thành, Giai Thanh sát nhập vào Thiên Tinh Hồ mới tính đến chuyện ba nhà liên hợp, không ngờ Khổng Lập Dân lại tuyên bố tin tức như thế trong ngày hôm nay.

Bữa tiệc kết thúc sớm hơn dự định, trong lòng mọi người quá nhiều cảm xúc, Lâm Tuyền muốn ở một mình, rời tiệc bảo Quý Vinh lái xe tới nhà ông ngoại, chiếc xe Volvo bạc âm thầm đi trong bóng đêm, rẽ vào trạch viện cũ nằm ở phía đông Đh Tinh Hải, động cơ dừng lại, chút náo động chớp mắt bị bóng đêm nhấn chìm, tiếng côn trùng râm ran trong hồ nước yên lặng trong chốc lát lại bắt đầu ồn ào.

Lâm Tuyền đẩy cửa xe, nhưng không vội vào nhà, vẫn dựa cửa hút thuốc, con chó già Tiểu Vĩ chắc ngủ rồi, không ra đón chào y như mọi khi.

- Tiểu Ba, có phải Tiểu Ba không?

Trong sân không có đèn, trăng sao lác đác, Trần Nhiên nhìn không rõ, lên tiếng hỏi:

- Vâng, là cháu ạ.

Lâm Tuyền đáp lời, ném điều thuốc vừa hút được vài hơi xuống đất, lấy chân dập tắt.

Trần Nhiên mở cửa phòng, ánh đèn bên trong chiếu ra, ông đứng ở cửa, ánh mắt dừng trên mặt Lâm Tuyền một lúc rồi thở dài:

- Vào nhà nói.

416. Q.9 - Chương 42: Chân Tướng Bị Thời Gian Che Lấp

Đi giúp việc nghe thấy tiếng cũng đi tới, đánh dấu cuốn Tam Quốc Diễn Nghĩa mà Trần Nhiên đang xem, gấp lại cho lên giá sách, mang trà nước tới.

Lâm Tuyền không muốn không khí nặng nề, chỉ cuốn Tam Quốc nói:

- Cháu nhớ khi còn nhỏ ông bảo cháu: Nhỏ không đọc Thủy Hử, già không đọc Tam Quốc. Sao bây giờ ông lại đọc Tam Quốc.

- Thiếu niên khí thịnh, dễ kích động, không nên đọc Thủy Hử; khi già đủ giảo hoạt rồi, không cần đọc Tam Quốc nữa. Còn ông ở nhà tu tâm dưỡng tính, có gì lại đọc hay không nên đọc, ông thì còn có thể tính kế ai?

Trần Nhiên xoa tay, trêu:

- Cháu cũng không nên đọc Tam Quốc nữa, bao năm qua bao nhiêu người trúng bẫy của cháu rồi.
- Sách có thể dạy người, những cuốn sách năm xưa cháu đọc đều do ông ngoại chọn mà.

Lâm Tuyền cười hì hì, nhìn bóng cây lay động dưới ánh trăng ngoài sân:

- Cây cối trong vườn nhiều quá, ông chăm sóc không xuể, có cần thêm một công nhân nữa không ạ?
- Có thêm bao nhiêu người nữa thì vẫn do ông già này sửa sang, sân vườn gọn gàng là một loại cảnh trí, tiêu điều cũng là một loại cảnh trí, chỉ xem tâm cảnh người thưởng thức mà thôi, cái sân này ông cố ý không chăm sóc, chính là để bản thân có thể nhớ lại lúc nó lụi bại. Tiếc là đạo lý này ông hiểu hay không chẳng còn quan trọng, quan trọng là đám nhóc các cháu có hiểu không.

Trần Nhiên đi vào chủ đề:

- Ông nghe Trần Tấn nói cháu chuẩn bị lập quỹ gia tộc Trần thị, cháu có tính toán gì?
- Gia tộc và hệ thống quản lý xí nghiệp hiện đại phải giữ khoảng cách thế nào mới là thích hợp? Chúng ta đều rõ? Hiện ở xã hội kết cấu mạng tính phân tán, làm sao có thể giữ được sức ngưng tụ của gia tộc?

Lâm Tuyền mày hơi nhíu lại:

- Đó là phương diện cháu suy nghĩ thời gian qua, trừ tiền, cháu còn chuyển một phần cổ phần vào quỹ, người có lợi ích tương quan ở trong danh sách này, mong ông ngoại quyết định thay cháu ...

Lấy ra cuốn sổ tay đưa cho ông ngoại.

Trần Nhiên đeo kính lão vào, nhận lấy cuốn sổ tay trông rất bình thường đó, ông, Lâm Minh Đạt, Trần Tú, Lâm Tinh Di, Lâm Tinh Sơ ở hàng đầu tiên, không có gì phải lạ, chỉ vào tên Thư Nhã, hỏi:

- Hai đứa bao giờ mới định tổ chức đây.

Lâm Tuyền cười:

- Giờ nhiều việc, cái này không gấp ạ.

Trần Nhiên lại chỉ cái tên dưới Thư Nhã, khẽ đọc:

- Tiểu Tư Vũ, Tiểu Tư Vũ, con bé này luôn làm người ta yêu thích, mấy ngày rồi không tới chơi với ông.

Ngẩng đầu lên hỏi:

- Cháu không sợ người Thư gia có ý kiến à?
- Tư Vũ coi cháu là cha, coi Trần gia Lâm gia là người nhà, nó nên công khai được lợi ích từ gia tộc, cháu tiếng làm cha mà chưa làm được gì nhiều cho Tư Vũ, ít nhất phải làm chuyện này, cháu sẽ giải thích với bên đó.
- Thế cũng được, danh sách ông nhớ rồi, hôm khác sẽ mời thầy Thư sang bàn bạc.

Trần Nhiên trả cuốn sổ cho Lâm Tuyền:

- Cháu an bài chuyện này từ bây giờ, rốt cuộc cháu định ứng phó với nữ nhân kia ra sao? Nghe nói vì chuyện này mà cháu có xung đột với thằng bé nhà họ Quách.

Lâm Tuyền cười khổ, nhắc tới đề tài này với y chưa bao giờ dễ dàng, tiềm thức lấy thuốc lá ra, vừa đưa lên môi thì nhớ ông ngoại không được hút thuốc, cất thuốc lá vào túi:

- Quách Tử nhất thời nghĩ không thông, mấy ngày nữa nó sẽ hiểu dụng ý của cháu thôi.
- Cho ông một điếu đi.

Trần Nhiên đưa tay ra:

- Nghe lời bác sĩ cái này không nên hút, cái kia không nên uống, sống thế chẳng bằng chết cho xong. Ông thành lão già rồi, không sợ chết, không cai thuốc nữa, chẳng qua là không hút trước mặt bác sĩ, nếu không bà ta cần nhần, nghe bà ta cần nhần khó chịu hơn bị roi quất.

Lâm Tuyền cười, châm thuốc cho ông ngoại, rồi cũng châm inh một điếu:

- Đôi khi cháu nghĩ, năm xưa cháu bị bỏ rơi giữa đường, nói không chừng bà ta có nỗi khổ trong lòng, thực tình trong ký ức còn sót lại của cháu thì trước khi bỏ rơi cháu, bà ta cũng không tệ ... nếu đã không muốn nhận thì thôi. Cháu có ông ngoại, có ba mẹ, có chị Tình Di, có Tiểu Sơ, còn có cả con gái nữa, cuộc đời không thể mong muốn sự trọn vẹn, con người vùng vẫy sống trên đời này không phải chỉ một, lòng cháu vốn bình lặng rồi Thời gian trước trải qua chuyện Xuân Giang, làm cháu phải nghĩ lại, cháu không thể biện hộ cho bà ta được nữa. Bọn họ là hạng người như thế thì không có tư cách hưởng thụ tài phú, tài phú nằm trong tay bọn họ không biết sẽ còn gây ra bao nhiêu tội nghiệt. Tuy bọn họ ra sức che giấu sự kiện Xuân Giang, nhưng nếu cháu không từ thủ đoạn, vẫn còn khe hở chỉ mọ để len vào, có điều cháu không muốn phá vỡ quy tắc, trà đạp lên chính nghĩa bề ngoài mà pháp luật duy trì. Quách Tử trách cháu quá mềm lòng, nhưng nếu cháu cũng bất chấp thủ đoạn như họ thì còn lập trường gì nữa? Tài sản với cháu đâu có ý nghĩa gì.

- Ông vẫn nhớ cái năm cháu bị bỏ rơi đó, mùa xuân năm ấy lạnh vô cùng.

Trần Nhiên hồi tưởng:

- Khi Tiểu Tú bế cháu về nhà, ông nghĩ, phải khổ sở cỡ nào người ta mới đành lòng vứt bỏ đứa con của mình.

- Đáng tiếc chân tướng năm xưa trừ bà ta ra thì không ai biết được nữa rồi.

Lâm Tuyền cười thầm:

- Ô, cháu quên mất một nhân vật, năm xưa cha cháu vì cứu người mà bị chết đuối, người được cứu đó hẳn vẫn luôn chú ý tới cháu và nữ nhân kia, cháu không xuống nông trường tìm manh mối à?

- Hai mấy năm đã trôi qua, người ở nông trường không còn nhớ nhiều nữa, cha để cháu đối xử với người khác hòa nhã, tính tình bà ta thì lãnh đạm, năm xưa ở nông trường không qua lại với người khác, chẳng còn mấy người nhớ được bà ta nữa. Chỉ nhớ năm đó nông trường mới khởi sắc, cuộc sống không còn gian nan nữa, trí thức về nông thôn vội vã trở lại thành thị phồn hoa, ai ai cũng không từ thủ đoạn tranh giành hạn ngạch, để phòng người khác. Một phụ nữ thân cô thế cô nuôi con nhỏ lại tranh được một hạn ngạch trở về, người nông trường đều thấy bất ngờ, cháu lấy ảnh con bà ta ra, người nhớ chuyện cũ đều nghĩ rằng chính là cháu, thế thì sao biết được chân tướng. Cháu cũng dò hỏi tin tức người ngã xuống sông đó, chỉ biết là một cán bộ già, hẳn là người bị cải tạo đợt đầu, song những năm đó bọn họ đều được về hết rồi, về đâu chẳng ai rõ. Tra hồ sơ nông trường cũng không có manh mối gì.

- Năm đó xuống nông trường Tĩnh Hải cải tạo có hơn nghìn người, thời gian đó đúng là không ai muốn nhớ lại, ai cũng hận không thể vĩnh viễn xóa đi ký ức đó khỏi trí nhớ, đám trẻ các cháu dù đọc sách cũng không tưởng tượng cảnh năm đó đâu, đi hỏi chuyện năm xưa tất nhiên họ không muốn nói kỹ, manh mối này khó tìm ...

Trần Nhiên thở dài:

- Có điều ký ức thủy chung vẫn nằm trong lòng, có những người đủ mạnh mẽ lấy ký ức xấu thành lời răn dạy cuộc đời, ông còn nhớ năm đó làm công tác ở ủy ban cải cách khu Bắc Quan, có chiếu cố một số đồng chí già, về sau rất được bọn họ nâng đỡ, họ là những người ghi nhớ quá khứ. Có người tỏ thái độ công khai, có người âm thầm giúp ông, đôi khi ông bất ngờ nhận ân huệ từ họ. Ví như cái năm bộ giám sát chuẩn bị tiếp tục điều tra tình huống của ông, liền có người bên trên lên tiếng, nói ông có công trong sự phát triển của Tĩnh Hải, tiếp đó điều tra dừng lại. Con người ông thù hận không quá để trong lòng, có điều ơn nghĩa của người khác nhất định ghi nhớ, năm đó rốt cuộc là ai nói giúp ông, ông điều tra mà không ra manh mối.

Nói tới đó đứng dậy, vẫy tay gọi Lâm Tuyền theo ông vào phòng trong:

- Ông xem lại hết một lượt mối quan hệ cũ của mình, thực sự không tìm ra được người đó. Đây là những lãnh đạo đã từng tới Tĩnh Hải thị sát, cháu xem giúp ông, có người ấy bên trong không?

Trần Nhiên lấy một cuốn album mở ra, những bức ảnh được xếp theo thời gian, mới đầu là đen trắng, sau dần có màu, tất cả đều được lưu trữ rất tốt, ghi lại cuộc đời của Trần Nhiên.

- Mười mấy năm trước tâm tư của mọi người còn tương đối đơn thuần, cháu lại không sống qua thời kỳ đó, khó đoán được.

Lâm Tuyền thuận tay lật xem, cuốn album dày này y đã xem nhiều lần rồi, mỗi lần lại có một cảm xúc khác nhau:

- Cháu còn nhớ có tấm ảnh chụp cả cháu mà, lúc đó phó thủ tướng Diêu tới Tỉnh Hải thị sát, nó ở trang nào ạ?

Trần Nhiên lúi húi lật album:

- À, lúc đó cháu mới 12 tuổi, thích tới thành ủy làm bữa, dù văn phòng hay là phòng họp cũng bấp chập, hôm đó xông vào đúng lúc phó thủ tướng đang chỉ thị mọi người, nó ở trang ...

Trần Nhiên chỉ tấm ảnh hơi ố vàng, Lâm Tuyền nhìn mình ngửa đầu lên, mang sự ngông nghênh của thiếu niên tưởng mình số một trên đời, giờ vẫn xấu hổ:

- Hồi đó cháu không hiểu chuyện, gây cho ông ngoại bao nhiêu rắc rối, lúc đó cháu xông vào phòng còn làm đổ nước lên cả người phó thủ tướng Diêu, trừ ông ngoại còn trấn định một chút, đám Chu Bình, Dương Văn đều sợ vỡ mặt, tới giờ cháu vẫn không quên ánh mắt bọn họ khi đó.

- Phó thủ tướng Diêu cũng giật mình, có điều người có khí độ, ai lại để chuyện này trong lòng. Phó thủ tướng Diêu chẳng những không phạt ý, còn rất thích cháu, nên chụp tấm ảnh này, về sau còn gọi điện hỏi thăm tình hình học tập của cháu. Có điều ông sao nói ra nổi, ha ha ha ...

Trần Nhiên cười vui vẻ:

- Phó thủ tướng Diêu lui về mấy năm rồi, cháu tới thủ đô có cơ hội bái phỏng một chút, nói không chừng ông ấy còn nhớ chuyện năm xưa, sức ảnh hưởng của những ông già đó người thường không bì nổi đâu.

Người có tư cách lên tiếng trong vụ án đó chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng Lâm Tuyền xem hết lượt mà không đoán ra được là ai, có lẽ chỉ là người không liên quan đứng nói một câu công bằng, thành tích ông ngoại y làm được không ai có thể phủ nhận, chuyện cũng do mấy đứa con gây họa, những người thế hệ năm đó mang tinh thần cách mạng chính nghĩa, người thời đại này không lý giải nổi.

417. Q.10 - Chương 1: Quân Bài Domino Đầu Tiên

Trong mấy ngày tiếp theo đó, Đông Đô nhanh chóng dùng hình thức trao đổi cổ phiếu, mua cổ phần của đám Trương Bích Quân, Cổ Lương Vũ tại Thực nghiệp Tinh Hồ, chuẩn bị cho bước cuối cùng Tinh Hồ quay về.

Ngày 24 tháng 5, CK Liên Hợp bỏ 210 triệu, mua lấy 51% cổ phiếu Cty Thiên Tế từ trong tay công ty quản lý tài chính tỉnh, đồng thời tung ra phương án trọng tổ Thiên Tế. Trước đó do Tinh Hồ và cty quản lý tài chính tỉnh đàm phán, kế hoạch là để Thực nghiệp Tinh Hồ mượn xác của Thiên Tế lên TTCK, sau đó mới dần dần từng bước đem tài sản của Thiên Tinh Hồ, Hào Thành, Giai Thanh nhập vào Thiên Tế.

Nhưng để đẩy nhanh tốc độ sát nhập, đành phải do CK Liên Hợp ra mặt thu mua, trong phương án trọng tổ, Liên hợp Tinh Hải, Hòa Hoàng, Đông Đô nhượng bộ cực lớn, lấy giá trên 30% giá cổ phiếu hiện tại, để Thiên Tế phát hành cổ phiếu mới cho ba nhà, sau khi trọng tổ sẽ đổi tên thành Cty Cổ phần Tinh Hồ - St Tinh Hồ, do ba nhà khống chế 90% cổ phần.

Tháng 5 - 6 năm 2005, TTCK trong nước rơi xuống mức thấp nhất trong vài năm qua, trước khi có tin trọng tổ, giá cổ phiếu của Thiên Tế giảm xuống con 1.71 đồng, giá cổ phiếu mới phát hành là 2.22 đồng. Nhưng lần trọng tổ này sẽ thay đổi hoàn toàn kết cấu tài sản của Thiên Tế, mặc dù sau khi trọng tổ chưa thể gỡ cái mũ cũ đi được, nhưng không gây trở ngại cho nó tiến vào hàng ngũ cty địa ốc ưu tú nhất trong nước.

Tinh Hồ tuy thời gian thành lập chưa lâu, nhưng có cơ sở từ địa ốc Hòa Hoàng, tới nay nhiều hạng mục được trong nghề truyền tụng là tác phẩm kinh điển. Quan trọng nhất từ năm 2002 - 2004, với sách lược đúng đắn khai phát tòa nhà đang dở chu kỳ ngắn, trở thành công ty địa ốc phát triển nhanh nhất, thành vũ khí sắc bén của Tinh Hồ, với danh tiếng ông vua những tòa nhà đang dở.

Trong thời gian UBCK thẩm duyệt phương án trọng tổ của ST Tinh Hồ, cổ phiếu Tinh Hồ ngừng giao dịch, nhưng chuyên gia phân tích trong nghề nhận định, không có sức mạnh nào có thể ngăn cản cổ phiếu ST Tinh Hồ bùng nổ trong ngày giao dịch trở lại.

Địa ốc Thẩm Thị có quy mô tương đương, tài sản của nó nhiều hơn ST Tinh Hồ, nhưng năng lực doanh lợi lại kém ST Tinh Hồ một quãng xa, thêm một năm trời liên tục xuống giá, cổ phiếu Địa ốc Thẩm Thị giao động mức 4 đồng/ cổ phiếu.

Sau khi trọng tổ, Liên hợp Tinh Hải cổ đông lớn nhất của ST Tinh Hồ trở thành tiêu điểm của TTCK, chuyên gia trong nghề không quên gần một năm trước Liên hợp Tinh Hải bỏ ra 500 triệu mua 45% cổ phần Tổng cty XD trong tay Lê Cảnh, sau đó dùng tư thái cực kỳ mạnh mẽ, tung ra phương án trọng tổ tổng cty XD, không những khiến chủ nợ miễn giảm một phần lãi suất, còn tiếp tục huy động được khoản tiền lớn xây dựng Thế Kỷ thành, xoay chuyển tức thì tuyệt cảnh của tổng cty XD, cổ phiếu 00601 đã tăng gấp 5 lần so với mức thấp nhất trong lịch sử.

Cùng lúc đó, Liên hợp Tinh Hải tiến hành cải tổ lớn, đem nó hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của ủy viên hội, Quý gia tộc Trần thị khống chế 18% cổ phần hội ủy viên, quý gia tộc Lâm thị đăng ký ở Amsterdam Hà Lan nắm 51% cổ phần.

Trước đó Liên hợp Tinh Hải mua lấy 20% cổ phần của Từ Kiến ở Thiên Tinh Hồ, 12% cổ phần của Trương Thừa Lộc ở Điện khí Tinh Hải. Cả nhà Quách Đức Toàn đem cổ phần của họ ở Tú Thủy Các chính hợp vào tập đoàn Tứ Quý.

Ba nhà tiếp tục thành lập Tập đoàn khai phát Thanh Long Hồ Tân Bắc, đem tất cả hạng mục ngoài Tân Bắc Khuê Nghiệp quy hoạch vào Tập đoàn Thanh Long Hồ, ngoại trừ thành phố Tân Bắc, còn phụ trách kiến thiết địa ốc ở thành phố loại hai, ba ở vùng trung, tây. Mặc dù hiện giờ xu hướng chính của TT địa ốc vẫn là thành phố loại một ở phía đông, nhưng dưới sự ổn định vĩ mô ngày càng chặt chẽ của quốc gia, thì các thành phố loại hai, loại ba ở trung tây có cơ hội phát triển lớn hơn.

Trước khi mọi người suy đoán bộ mặt thật của Liên hợp Tinh Hải thì nó đã chủ động điều chỉnh tài vụ bước ra trước ánh sáng.

Liên hợp Tinh Hải khống chế bốn công ty lớn trên TTCK là ST Tinh Hồ, tập đoàn Tứ Quý, Điện khí Tinh Hải, tổng Cty XD, từ báo cáo giao dịch liên quan, người ta còn nhìn thấy các sản nghiệp khác, gồm: Ck Liên Hợp, Sáng nghiệp Liên Hợp, Tân năng Liên Hợp, Tân Bắc Khuê Nghiệp, Tập đoàn Thanh Long Hồ, đó còn chưa kể tới tập đoàn vận tải đường biển Thông Hải do ba nhà thành lập đồng tháng 5.

Bộ mặt thật của Liên hợp Tinh Hải vừa hiện ra, chấn động trên TTCK không thể dùng từ ngữ nào hình dung được.

Ba trên bốn công ty trên TTCK kể trên, trừ tổng Cty XD Tinh Hải thì cổ phần của Đông Đô, Hòa Hoàng. Hòa Hoàng năm 2004 đã chuyển đăng ký từ Kiến Nghiệp sang Tinh Hải.

Mặc dù trong thời gian ngắn chưa thể có tài liệu chi tiết hơn, nhưng không trở ngại cho chuyên gia phân tích nhận định, ba công ty Liên hợp Tinh Hải, Đông Đô, Hòa Hoàng thực tế là thực thể thống nhất, trong quá trình phát triển mạnh mẽ của Tinh Hải mấy năm qua, bọn họ đã hình thành quan hệ chặt chẽ.

Dưới cờ của Hòa Hoàng có công ty chế tạo cao su, vi điện, giấy. Hòa Hoàng mấy năm qua tập trung chủ yếu ở đầu tư cơ sở hạ tầng, khi đường cao tốc, đường sắt Tinh Hải - Thông Nam thiếu tài chính phải đưa vào vốn dân doanh, Hòa Hoàng đầu tư lớn, hiện nắm giữ 27% đường sắt, 31% đường sắt. Công ty vận tải đường biển mới thành lập do Hòa Hoàng dẫn đầu, nắm 51% cổ phần.

Như vậy chỉ một góc tài sản lộ ra ngoài mặt nước của Liên hợp Tinh Hải đã lên tới trên 10 tỷ, đó còn là tính toán ở thời điểm bí quan nhất của TTCK.

Thẩm Tại Tinh bỏ chạy, chạy thực mạng, nhưng mỗi lần quay đầu lại vẫn thấy người kia lững thững đi sau mình mấy bước, ông ta lại bỏ chạy, rồi vấp ngã, không ngờ phía trước là khoảng không, ông ta rơi xuống, rơi xuống, tiếp tục rơi xuống, vực sâu tựa như không có điểm kết, linh hồn như vị một vòng xoáy nuốt chửng ...

Thẩm Tại Tinh giật mình tỉnh dậy từ trong ác mộng, đưa tay lau mặt, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, sức lực như bị cạn kiệt, không ngừng thở dốc, nhìn sang không thấy Lục Bằng Thiên ở bên cạnh, ánh mặt trời chiếu qua tấm rèm mỏng, Thẩm Tại Tinh giật tung rèm cho ánh sáng chiếu lên người mới trấn tĩnh một chút, khoác áo đi xuống lầu.

Lục Bằng Thiên ngồi trên ghế sofa phòng khách, đầu gối ra sau dựa vào lưng ghế, mắt nhắm nghiền, trên người còn đặt một tờ báo.

Thẩm Tại Tinh ngồi xuống bên vợ, định nói với bà ta chuyện gặp ác mộng, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Anh dậy rồi à?

Lục Bằng Thiên mở mắt ra, mấy ngày qua bị dày vò về tinh thần khiến hai mắt bà ta không che dấu được sự mệt mỏi, mở tờ báo đặt trước mặt chồng:

- Ubck thông qua phương án trọng tổ của ST Tinh Hồ, hôm nay sẽ giao dịch trở lại, báo chứng khoán còn đặc biệt dùng trang nhất để khai thác tin về ST Tinh Hải, giới thiệu Liên hợp Tinh Hải, còn tường tận hơn tài liệu mà chúng ta thu thập được.

Thẩm Tại Tinh nhận lấy tờ báo, đọc qua một lượt:

- Liên hợp Tinh Hải là cổ đông lớn nhất của ST Tinh Hồ, nhưng chủ tịch HĐQT của ST Tinh Hồ do Lạc Ích Đồng đảm nhận, xem ra suy đoán bài báo kia có chỗ dựa xác thực ... Đông Đô, Hòa Hoàng thực tế cùng Liên hợp Tinh Hải là một, thực lực không yếu.

- Thế càng tốt, nếu đối phương không có chút uy hiếp nào thì em lấy gì thuyết phục HĐQT...

Giọng Lục Bằng Thiên hơi khàn, không được dễ nghe như mọi ngày:

- ST Tinh Hồ đã uy hiếp tới địa vị của Địa ốc Thẩm Thị, xem ra dã tâm của đám người Tinh Hải đó không nhỏ, lại còn tập đoàn Thanh Long Hồ cũng sẽ xung đột với chiến lược tiến về phía tây của Thẩm Thị.

418. Q.10 - Chương 2: Quân Bài Domino Đầu Tiên (2)

- Nhưng ST Tinh Hồ chỉ có thể tính là uy hiếp tiềm tàng, chưa gây trở ngại trực tiếp tới Thẩm Thị, e HĐQT không đồng ý ra tay với ST Tinh Hồ...

Thẩm Tại Tinh ngần ngại nói:

- Vì sao không đồng ý?

Lục Bằng Thiên mắt hạnh trợn trừng, lóe lên ánh hàn quang:

- Tinh Hải từ năm 2003 đã tiến hành ổn định thị trường địa ốc, thị trường địa ốc tăng trưởng kém xa các thành phố khác xung quanh, trong khi tốc độ phát triển kinh tế không hề tụt lại. Trong nước đang ầm ĩ nói địa ốc bong bóng, song chúng ta đều rõ, chỉ cần kinh tế trong nước duy trì tăng trưởng tốc độ cao, cái bong bóng này sẽ không vỡ. Đem so với các thành phố khác, Tinh Hải mới có điều kiện để tạo nên quả bong bóng khổng lồ, em nghĩ những quỹ đầu cơ chỉ cần có chút nhãn quang sẽ nhắm vào Tinh Hải, dù ST Tinh Hồ không phải sự uy hiếp của Thẩm Thị, e có người trong HĐQT cũng sẽ không bỏ qua con mồi béo bở như thế.

- Em định giật dây đám đầu cơ tràn vào Tinh Hải, khuấy loạn thị trường địa ốc.

- Đợi tới khi giá nhà ở tại Tinh Hải tăng lên, chẳng phải bọn chúng hưởng lợi lớn nhất à?

Thẩm Nhạ từ trên lầu đi xuống, qua khúc quanh thì nghe thấy tiếng cha mẹ bàn luận, không nhịn được nói:

- Rốt cuộc mẹ muốn hạ Liên hợp Tỉnh Hải hay muốn giúp nó.
- Thương chiến như quốc chiến, đánh bại một thế lực lớn như Liên hợp Tỉnh Hải không phải có thể xong ngay được.

Lục Băng Thiên kiên nhẫn giải thích:

- Những năm qua Liên hợp Tỉnh Hải trốn ánh mắt công chúng, đã trở thành tài phiệt ẩn hình cấm rề ở Tỉnh Hải, theo tài liệu thu thập được, nó có mối quan hệ chính trị rất sâu trên tỉnh, địa vị ở Tỉnh Hải càng không có tập đoàn ngoại lai nào bì được. Nếu không có diệu kế không thể lay động căn cơ của nó, mà căn cơ của Liên hợp Tỉnh Hải là gì? Số tư liệu đó con cũng xem rồi, ai đứng sau nó, từ năm 99 Cảnh Nhất Dân thúc đẩy thành lập tân khu, Thiên Tinh Hồ xây dựng Tân thành Nam Cảng giúp ông ta hoàn thành một nửa nhiệm vụ. Năm 2000, phó thị trưởng Lưu Thanh Sơn khởi động công trình thị chính bờ bắc phủ Thanh Hà, hai tòa nhà đồ sộ bao năm là Bằng Nhuận, Thiên Tế giúp ông ta lên thường vụ phó thị trưởng. Năm 2002 - 2003, Lưu Thanh Sơn đề xuất trong vòng hai năm giải quyết vấn đề nhà xây dổ ở Kiến Nghiệp, cuối cùng thu lợi lớn nhất là Tinh Hồ. Năm 2004, tuyển cử Tỉnh Hải, Liễu Diệp Thiên nhảy phiếu thành thị trưởng, Trương Quyền tràn máu não thành người thực vật, Lê Cảnh hệ thất thế, Liên hợp Tỉnh Hải mua lại Tổng cty XD, nắm hạng mục Thế Kỷ Thành. Triệu Tăng làm bí thư thị ủy Thông Nam, trong vòng nửa năm Liên hợp Tỉnh Hải mua Năng lượng Tây Phục, thúc đẩy xây dựng đường sắt, cảng nước sâu ... Tất cả những điều đó nói lên cái gì, Liên hợp Tỉnh Hải không đơn độc, nó là con nhện đứng trong một tấm lưới dày, muốn diệt được nó, phải xé tấm lưới xung quanh.

- Nhưng mà ...

Thẩm Nhạc không tiếp xúc mấy chuyện kinh doanh, suy nghĩ không tránh khỏi quá đơn giản, lòng hẩn lo chuyện khác hơn:

- Nếu y không chịu bỏ qua chuyện Xuân Giang thì sao?

- Bình tĩnh đi.

Lục Băng Thiên sắc mặt khó coi, lúc trước không có gì để so sánh không nói, hiện giờ đứa con này càng ngày càng khiến bà ta thất vọng, có điều về tình cảm thì không hề thay đổi:

- Giai đoạn điều tra đã kết thúc, sắp xét xử rồi, bọn chúng muốn dùng việc này gây khó dễ, phải dựa vào nguồn lực chính trị, lợi dụng thượng tầng gây sức ép với Xuân Giang, cho nên chúng ta phải đánh loạn bố trí của chúng. Năm 2004 Liễu Diệp Thiên trúng cử thị trưởng là sự kiện rất mẫn cảm, sơ dĩ không gây chấn động là nhờ tấm lưới kia vững chắc, Liễu Diệp Thiên nhờ quán triệt việc ổn định địa ốc giành được thanh danh lớn, ngồi vững ở ghế thị trưởng. Nhưng khi chính sách ổn định ngày càng thắt chặt, thị trường địa ốc Tỉnh Hải lại chấn động, tăng trưởng vùn vụt thì sao? Lúc đó lòng dân phẫn nộ, sẽ có người bên trên nhắc lại sự kiện nhảy phiếu, đó chính là quân bài domino đầu tiên xô đổ đế chế của bọn chúng.

Thẩm Nhạc luôn mồm khen mẹ mình, còn Thẩm Tại Tinh rất bối rối, không biết vợ mình làm thế có đúng không, dù sao mọi cái sai đều bắt đầu từ họ, Lâm Tuyên là cháu ông ta, con con trai của anh ruột ông ta, có điều bản tính ông ta có phần nhu nhược, trong nhà xưa nay lấy vợ làm chủ, rốt cuộc không nói gì ...

Cùng lúc đó Thư Kính Côn cũng đang ngồi xem bài báo chuyên đề về Liên hợp Tỉnh Hải, trải ra trước mặt Thư Nhã:

- Thật sao, Liên hợp Tỉnh Hải có nhiều tiền đến thế sao?

Thư Nhã bĩu môi:

- Tầm tầm như thế, hiện giờ báo chí nhạy lắm, bọn họ tính toán khá chuẩn. Chuyện Liên hợp Tỉnh Hải con chẳng hỏi tới, cả đồng số với má, nhảm chán.

- Con đó ...

Thư Kính Côn chỉ con gái, cười không nói gì, ông ta biết con rể tương lai rất giàu, nhưng không ngờ giàu tới mức độ này. Tuy quỹ gia tộc Trần thị mời ông ta quản lý, song ông ta cũng biết giữ bốn phận của mình, không hỏi lung tung.

Bên ngoài đều suy đoán Lâm Thị rốt cuộc là gia tộc nào, vai trò tới đâu trong Liên hợp Tỉnh Hải, Thư Kính Côn thì biết Lâm Tuyền chính là người sáng lập, tất cả chỉ là bom khói do y tung ra, ông ta ngồi đó nghiền ngẫm một lúc, lại ngồi nhìn con gái đang bình thản xem tạp chí, thở dài:

- Có một số chuyện nhìn thì tốt, nhưng thực chất không phải là tốt, như cái tính của con, không biết là tốt hay là xấu..

- Ba, ba nói cái gì thế?

Thư Nhã không để ý lắm, hỏi lại:

- Không có gì.

Thư Kính Côn đặt báo xuống:

- Lâm Tuyền mấy ngày rồi không tới nhà ta ăn cơm.

- Ủm, anh ấy bận lắm, lại không ở Tỉnh Hải, chưa chắc hôm nay đã về.

- Mau gọi điện cho nó, nếu nó tới ăn cơm phải chuẩn bị trước.

Thư Nhã lườm ba cô một cái:

- Cần thế không ạ, làm gì có chuyện cha vợ lấy lòng con rể chứ.

- Ăn với nói.

Thi Tổ Lan từ đằng sau đi tới, đánh con gái một cái:

- Ba con quan tâm tới hai đứa thì sai à?

Thư Kính Côn cười híp mắt, có đứa con rể như thế, lấy lòng một chút có sao? Hai nhà Lâm Thư đã bàn bạc, lễ đính hôn định mời Cảnh Nhất Dân chủ trì, hiện ở cục giáo dục, Thư Kính Côn được coi trọng chưa từng có, vẫn là phó chức, song lên chính chức cũng không còn ý nghĩa gì nữa, ngược lại còn có thể bịt miệng thế gian, đời không thiếu những kẻ ghen ăn tức ở.

Thời gian qua Thư Kính Côn rất nhàn nhã, Trương Đạt ở cục cũng không lên mặt cục trưởng, chuyện gì cũng tìm ông bàn bạc, tuy hơi phiền hà, song trong lòng rất khoan khoái. Có câu vạ dậm làm quan vì cầu tài, nay ông ta chẳng cần bận tâm tới tiền tài nữa, đột nhiên ngộ ra cái lợi của việc làm một vị quan thanh bạch, từ đó dần nhiệt tình lại với sự nghiệp giáo dục, nhiệt tình mà ông ta đánh mất từ thời trai trẻ, suốt ngày ngâm nga câu :” Muốn làm quan tốt, trước tiên phải có tiền.”

Thoát ra được khỏi ganh đua tranh đấu, tâm cảnh tức thì trở nên rộng rãi, nhớ tới Lâm Minh Đạt mấy chục năm chính trực như một, càng thêm bội phục, năm xưa không giữ được nguyên tắc đẩy Lâm Minh Đạt đi, ít nhiều thấy áy náy.

Lâm gia mua sắm cái gì, Trần Tú đều sai người đưa cho Thư gia một phần, đôi khi lo chồng mắng xa xỉ, đồ tặng Thư gia còn tốt hơn nhà mình dùng.

Điều kiện nhà ở của Thư gia rất tốt, kiểu nhà vườn phong cách phương tây, song từ lúc hai nhà đã ước định ngày đính hôn cho Lâm Tuyền và Thư Nhã, Trần Tú còn chuẩn bị một căn nhà rộng 60 mét vuông ở công trình kỳ hai của Tiểu khu Tây Trạnh, có điều do Lâm Tuyền và Thư Nhã chưa chính thức thành hôn, Thư gia không tiện vào đó ở. Căn biệt thự đó riêng chi phí bảo dưỡng hàng năm tốn mấy trăm nghìn, Lâm gia ở trong cùng tiểu khu lại chỉ ở nhà bình thường, Thư Kính Côn cũng thấy ở đơn giản một chút thì tốt hơn.

Lâm Tuyền đã 28 tuổi, tính cả tuổi mụ là 30, cách tính tuổi của người Tỉnh Hải hơi đặc biệt, tuổi mụ cộng thêm 2, cho nên Lâm Tuyền tới tuổi tam thập nhi lập rồi, phải lập gia đình thôi, chưa có gia đình chưa thực sự coi là trưởng thành.

419. Q.10 - Chương 3: Minh Tu Sạn Đạo, Âm Độ Trần Thương (1).

Thư Nhã thấy cha mình hết sức sốt sắng, có khi đích thân xuống bếp làm thức ăn, đành phải gọi điện cho Lâm Tuyền, máy tắt, chắc là xuống máy bay quên bật, liền gọi điện cho Phương Nam, biết Lâm Tuyền đang ngủ trên xe. Thư Nhã đang định gấp máy thì nghe thấy tiếng Lâm Tuyền lẩm bẩm hỏi Phương Nam điện thoại của ai, nhận điện thoại giọng còn chưa tỉnh táo hoàn toàn.

- Trước khi lên máy bay đã gọi điện rồi cơ mà, sao nhớ anh nhanh thế.

Mắt díp lại mà mồm vẫn leo lẻo được, Thư Nhã hứ một tiếng:

- Ai thèm nhớ anh, ba em nhớ anh thì có, tối tới nhà em ăn cơm, nhìn bộ dạng ba em có khi sẽ xuống bếp đó.

- Tốt quá, anh nhớ món thịt kho tàu của ba em lắm.

Lâm Tuyền tức thì tỉnh táo hẳn:

Thư Nhã phì cười:

- Trông anh kìa, chỉ biết ăn, trình độ của ba em làm sao cao hơn của đầu bếp Tú Thủy Các được?

- Tất nhiên là khác, cảm giác ăn ở nhà thì làm sao có thể so sánh được? Trình độ nấu nướng của mẹ anh mấy chục năm vẫn tệ như ngày nào, chị em anh chịu đựng mấy chục năm, trong nhà lại không dám mời đầu bếp, sợ tổn thương mẹ anh.

Trong nhà rất yên tĩnh, Thư Kính Côn cũng nghe thấy rõ ràng, biết thân thế đặc thù của Lâm Tuyền, khiến y càng quẩn luyến càng có trách nhiệm với gia đình.

Thư Nhã cười khúc khích, thấy cha mình giương tai nghe trộm, trừng mắt lên cầm điện thoại chạy qua một bên, hăm dọa:

- Lần sau em tới nhà anh sẽ đem nguyên văn kể cho dì biết, lúc đó anh đừng có mà chối ...

- Ấy chớ, em làm thế chẳng phải phá hỏng ổn định đoàn kết gia đình anh sao?

Lâm Tuyền đổi giọng hết sức nghiêm túc, đề nghị:

- Để đề phòng bị kịch lặp lại trong tương lai, yêu cầu em nâng cao trình độ nấu ăn, anh thì không sao, dù gì cái miệng cũng bị ngược đãi quen rồi, nhưng mấy chục năm nữa lại có đứa con nói mẹ nó những lời tương tự ...

- Biến, muốn bà cô đây hầu hạ á, không có cửa đâu.

Thư Nhã lòng ngọt lịm, nhưng miệng không chịu:

- À, anh phải về công ty xử lý một vài việc đã, nếu em nhớ anh quá thì tới công ty đón anh nhé.

- Mơ đi, ai nhớ anh.

Thư Nhã nói tới đó giọng nhỏ xuống:

- Tối đó không lý do, người ta cười cho.

- Thì cứ nói là bàn hạng mục Đại Khê.

- Mặt em không dày như anh.

Thư Nhã cúp điện thoại luôn, lúc này không thấy gì, nói chuyện một hồi đột nhiên nhớ nhung, cái mặt cười cợt đó làm cô vừa yêu vừa tức, trước mặt người khác rõ nghiêm chỉnh, với cô thì mồm leo lẻo không biết lừa bao nhiêu cô gái mới luyện được bản lĩnh đó, nói ra không ai tin mới tức.

Ước tính Lâm Tuyền ở công ty chừng nửa tiếng rồi, Thư Nhã liền lấy túi sách tới Tòa nhà Nam Cảng, trên đường đi thấy Trung tâm Tân Liên Hợp đã xây tới tầng thượng, đang trang hoàng bên ngoài. Đi thang máy lên tầng tám, thấy Phương Nam và Trần Thần từ văn phòng Lâm Tuyền đi ra.

- A, Em về nước rồi đấy à?

- Vâng, em không đợi làm lễ tốt nghiệp, về trước lo chuyện công tác.

Trần Thần đầu năm tới Liên hợp Tỉnh Hải làm việc, đảm nhận chức trợ lý cho Lâm Tuyền, tháng 5 quay lại Anh để chuẩn bị tốt nghiệp, mấy ngày trước chính thức nộp đơn xin vào Liên hợp Tỉnh Hải.

- Vẫn là trợ lý hành chính à?

Thư Nhã đánh miệng về phía văn phòng của Lâm Tuyền:

- Lần này em phải qua ải của giám đốc Trương trước, vừa mới phỏng vấn xong, không biết anh ấy đánh giá thế nào.

Trần Thần tỏ ra không tự tin lắm:

- Em vừa tới chào tổng giám đốc, đang chuẩn bị về.

Trợ lý hành chính thuộc biên chế văn phòng chủ tịch, thuộc quản lý của Trương Tiểu Bàn. Lần trước Trần Thần thực tập, công ty từ trên xuống dưới rất hài lòng, ả Trương Tiểu Bàn thật ra chỉ là hình thức cho có để thể hiện tôn trọng với hần thối, cô bé ngây ngô này không biết gì cả vẫn lo lắng.

Thư Nhã đưa tay sờ gò má hơi gầy của Trần Thần:

- Sao mới hai tháng không gặp mà da đã biến thành màu lúa mạch thế này, không phải đi chỗ nào tắm biển lừa mọi người là về Birmingham học chứ?

- Thời gian này trong năm mặt trời ở Birmingham độc lắm.

Trần Thần chột dạ nói:

Trần Thần mặc chiếc quần jean trẻ cạp, áo thun ngắn tay, lộ ra một đoạn eo thon nhỏ, bầu ngực tròn đầy đặn, hơi thở thiếu nữ thanh xuân tỏa khắp xung quanh, Thư Nhã vuốt má Trần Thần một cái, hăm mộ nói:

- Chạy cả ngày mà da còn tốt thế này, hăm mộ chết đi được, chẳng giống chị và chị Phương Nam, mặt trời hơi gắt một chút là không dám ra đường ...

Trò chuyện thêm mấy câu nữa rồi đẩy cửa vào văn phòng Lâm Tuyền:

- Tiểu mỹ nữ trở về bên cạnh, ai đó toại nguyện rồi.

Lâm Tuyền kể những lời ghen tuông của Thư Nhã, chỉ cái ghé trước mặt, đầu cũng chẳng ngẩng lên:

- Em đợi một chút đi, anh chưa làm việc xong.

Thư Nhã quen thái độ “vô nhân tính” của Lâm Tuyền khi làm việc rồi, ngồi xuống xem sách, khi cha cô gọi đến ba cuộc điện thoại thì Lâm Tuyền mới xong việc, cùng cô về nhà ăn cơm.

Ăn tối xong, Lâm Tuyền ngồi lại phòng khách hỏi han chuyện ở cục, Thư Kính Côn biết ý, trả lời qua loa rồi bảo cả hai ra ngoài tản bộ. Đi tới con ngõ nhỏ nền xi măng, Lâm Tuyền ôm lấy vòng eo nhỏ của Thư Nhã, lúc này hơi nóng đã tan, gió mát tự nhiên thổi mái hơn điều hòa rất nhiều.

Tính toán còn mấy ngày nữa là đính hôn rồi, Thư Nhã giữ Lâm Tuyền lại, mắt dào dạt tình cảm nhìn y:

- Tình nhân lớn nhỏ của anh đều ở Tỉnh Hải, anh chuẩn bị làm thế nào.

Câu này Thư Nhã không chỉ hỏi một lần, đáp án tốt nhất là không trả lời, Lâm Tuyền đưa tay che đi ánh mắt Thư Nhã, Thư Nhã thè lưỡi ra liếm lòng bàn tay của y, buồn buồn ngửa ngửa, đưa tay giữ lấy lưỡi của cô, ghé tới khê mút lấy, ả Thư Nhã lên tường ngõ, ngấu nghiến đôi môi, cảm giác ngọt ngào ẩm áp đó thật khiến người ta ngất ngây, tay trái chầm chậm chạm vào đôi ngực căng tròn vuốt ve một hồi rồi bàn tay lại từ từ dời xuống phía dưới, đỡ lấy, xoa nắn cái mông mềm mà đàn hồi, cảm thụ da thịt chỉ cách lớp vải mỏng.

Hơi thở Thư Nhã dần mê loạn, đáp lại mỗi lúc một nhiệt tình, người dán sát vào Lâm Tuyền. Lâm Tuyền luôn tay qua hông vào quần cô, muốn trực tiếp cảm thụ sự mịn màng mê hồn trong đó, nếu là lúc khác, Thư Nhã sẽ lên tiếng ngăn cản không cho Lâm Tuyền tiếp tục, lần này khi tay Lâm Tuyền luôn qua khe mông

của cô, Thư Nhã cũng không lên tiếng ngăn cản, cơ thể không ngừng run rẩy, cả người như không còn chút sức lực dựa hẳn vào trong lòng Lâm Tuyền...

Tuy nói tình cảm của Lâm Tuyền quen bị người khác thúc đẩy, nhưng y hết sức yêu thích Thư Nhã, dục phát từ tình, chẳng có tự giác kiềm chế bởi lễ, thấy Thư Nhã không từ chối, tay tiến thẳng tới lạch nước giữa hai chân, Thư Nhã rên lên một tiếng, hơi vùng vẫy một chút:

- Dừng ở đây.

- Vậy đi đâu?

Lâm Tuyền nghe thấy cô nói câu này, tưởng chừng muốn bay lên, ngón tay gãi nhẹ nhẹ, hai chân Thư Nhã run rẩy, má đỏ rực, kéo tay Lâm Tuyền ra, cắn y một cái:

- Anh theo em vào sân, sau đó leo cửa sổ vào.

Lâm Tuyền ngạc nhiên:

- Vừa mới từ nhà em ra, lại leo vào như trộm, chúng ta có cần làm như vụng trộm vậy không?

- Không thì anh về đi.

Thư Nhã đẩy Lâm Tuyền ra, mặt thẹn đỏ như say rượu, thời gian qua, Lâm Tuyền tinh thần rất kém, làm tâm tình của Thư Nhã cũng xung động kịch liệt, bất kể từ tình yêu nam nữ hay là xuất phát bản năng làm mẹ, làm cô không do dự nữa. Chương ngại trong lòng không còn, nữ nhân tích cực hơn cả nam nhân.

Cùng Thư Nhã từ lúc gặp lại tới giờ, mặc dù có khoảng thời gian yêu đương êm ái, nhưng do Thư Nhã vẫn do dự, dù hai nhà định ngày đính hôn, họ vẫn không vượt qua ranh giới mà nam nữ thời nay xem nhẹ, Lâm Tuyền thời gian qua nhin đến khổ, nhìn khuôn mặt hồng rực lên một tia đỏ lựng dụ hoặc của cô, rồi rít gât đầu:

- Được, được, em nói sao thì làm thế ...

420. Q.10 - Chương 4: Minh Tu Sạn Đạo, Âm Độ Trần Thương (2)

Cả hai lén lút quay về mở cửa vào sân, Lâm Tuyền vừa mới rẽ ra sau nhà thì nghe thấy Thư Nhã nói chuyện với cha mẹ cô ở tiền sảnh, sợ tới tìm đập thành thịch.

- Hai đứa đi tản bộ cơ mà, sao về nhanh thế?

Thư Nhã trả lời:

- Dạ, Lâm Tuyền nhận được điện thoại có chuyện gấp phải đi, nên con về.

Lâm Tuyền không dám nghe nữa lên ra phía sau nhà, ngồi im thín thút dưới cửa sổ, đợi chừng mười lăm phút không thấy có chút động tĩnh gì, đang vừa sốt ruột vừa thất vọng vì cơ hội tốt như thế lại hỏng mất, thì Thư Nhã mở cửa sổ gọi khẽ, y vội leo vào như trộm chuyên nghiệp:

- Đây không phải là phòng của giúp việc nhà em à?

- Em bảo đi chỗ khác rồi, anh nói nhỏ thôi.

Thư Nhã bảo Lâm Tuyền cởi giày ra, he hé mở cửa, thấy cha mẹ cùng bà nội xem TV ở phòng khách không nhìn về phía này, vậy tay bảo y đi nhanh.

Vừa mới vào phòng, cả hai không còn khống chế được tình dục nữa, ôm siết lấy nhau, tiếng chút chút vang lên không ngớt, Lâm Tuyền kéo áo Thư Nhã lên, chẳng kịp cởi áo lót của cô, cứ thế ấn mặt vào hôn hít cắn mút loạn xạ, Thư Nhã còn tỉnh táo một chút, đẩy y ra:

- Đi tắm trước đã, hôm nay nóng chết đi, người toàn mồ hôi.

Lâm Tuyền chỉ vào phía dưới đã dựng lên thành cái lều, Thư Nhã phì một cái mắng “lưu manh”, rồi quay ngoắt đi vào phòng tắm, Lâm Tuyền tiu ngủ nằm xuống giường, Nghe tiếng nước róc rách bên trong, nhịp tim Lâm Tuyền đột nhiên đập rộn, mừng tượng cảnh tiên nữ giồn nước, trong đó, đột nhiên Thư Nhã thò đầu ra gọi:

- Sao còn chưa vào?

Lâm Tuyền mừng muốn phát điên, thoáng cái cởi sạch quần áo chạy vào, nhưng Thư Nhã vẫn ăn mặc chỉnh tề, bĩu môi:

- Trông kia, háo sắc tới độ ấy ...

Lúc này rồi chẳng nam nhân nào đi để ý chuyện khác, đưa tay cởi quần áo Thư Nhã, mắt hau háu nhìn cơ thể trần truồng của cô, chỉ cảm thấy trái tim mình như muốn bay ra, hơi nước nóng từ bồn tắm bốc lên khiến cảnh tượng có phần mờ ảo, làn da trắng sáng, cặp vú tròn mịn màng, núm vú vênh vênh run run đầy kêu gọi, rón nhỏ ngay chính giữa cái bụng phẳng lì quyến rũ.

Thư Nhã xấu hổ che hạ thân, làn da như tàn tuyết được chiều tà chiếu vào, trong trắng có hồng, Lâm Tuyền không kìm được thốt lên:

- Đẹp quá.

Thư Nhã không muốn để Lâm Tuyền thấy mình sợ hãi, hất mặt nói:

- Bản cô nương còn cần anh khen à, nhìn thứ xấu xa của anh là biết bản cô nương đẹp thế nào, hôm nay để anh hưởng lợi rồi.

- Sao lại muốn tắm uyên ương với anh?

- Anh tưởng em muốn lắm à, ba mẹ em không ngốc, chia nhau ra tắm, ai chẳng biết có vấn đề.

Thư Nhã thấy Lâm Tuyền đưa tay ra ôm, người cứng lại, hơi ảm từ lòng bàn tay y truyền ra làm cô thấy dễ chịu, tim nhũn dần, người cũng nhũn dần, khao khát bùng lên, song miệng không chịu yếu thế.

Lâm Tuyền kê, ấn cơ thể đầy đặn trắng trẻo của Thư Nhã lên tường, kề môi ngậm nhẹ vành tai Thư Nhã, dùng đầu lưỡi ươn ướt khiêu khích, tay đặt lên vú cô, lưng cô, vuốt ve, nắn bóp, chỉ hận tay không đủ nhiều, không đủ lớn để chạm vào toàn bộ tắm thân mê người đó, miệng dần kéo xuống, qua cổ, ngậm lấy núm vú. Thư Nhã vươn cần cổ thanh tú, môi run rẩy, rên lên từng tiếng nho nhỏ, hai tay ôm lấy đầu Lâm Tuyền, người run lên không ngừng.

Lâm Tuyền tách chân cô ra, ai múi thịt non mềm đã tràn ra dịch thể óng ánh rưới ướt lớp cỏ mềm xung quanh, chuẩn bị tiến vào thì Thư Nhã cảm nhận được, người thoáng cứng đờ rồi run rẩy rõ rệt, nhưng Lâm Tuyền lúc này chìm sâu vào dục vọng sao nhận ra được, chỉ biết xông tới công thành chiếm đất ...

Hai chân Thư Nhã quắp chặt lưng Lâm Tuyền, lưng dựa vào vách tường, nơi sâu nhất trong tâm hoa vị quấy động, kích thích chỉ muốn hét lên, song phải cắn răng nhịn, chống vai Lâm Tuyền, muốn thứ kia kéo ra một chút:

- Sâu quá chịu không nổi ...

Nhưng tay mềm nhũn, mộng tuột xuống, khiến thứ đó đâm vào sâu hơn, không kìm được tiếng kêu tiêu hồn, thấy Lâm Tuyền nhìn mình cười xấu xa, ôm chặt lấy đầu y, kích thích này quá mạnh, chẳng mấy chốc bị đẩy lên tận mây xanh, hai mép thịt siết chặt, giọt nước không ngừng chảy ra.

- Đứng im đi, em không chịu được nữa.

Lâm Tuyền bị môi dưới của Thư Nhã hút chặt lấy hạ thể, nước chảy theo đùi xuống chân, hai tay nâng cặp mông lớn của cô, nói:

- Sao mới một chút đã đầu hàng, nếu là nam bị gọi là xuất tinh sớm đấy.

- Tư thế này kích thích quá, vả lại người ta cũng lâu lắm rồi không làm.

Lâm Tuyền gian ác nảy mộng, Thư Nhã không tìm được kêu lớn, sợ làm cha mẹ dưới lầu nghe thấy, vội bịt chặt lấy miệng, vùng vẫy rời người Lâm Tuyền, néo y một cái:

- Còn dám giở trò em đuổi anh đi đấy, tắm thôi.

- Vậy anh phải làm sao?

Thư Nhã đưa tay ra nắm lấy, dính dính khó chịu, nhú mào lau tay, Lâm Tuyền thừa lúc cô xoay người, bôi lên cặp mông trắng trẻo của cô, Thư Nhã ré lên:

- Đáng ghét, ghê chết đi được.

- Cửa em chảy ra mà.

- Vẫn ghê.

Thư Nhã vịn vôi nước cho thêm nước lạnh, cúi xuống thử độ ấm, từ đằng sau nhìn đường cong mê người của Thư Nhã, tư thế đó còn nam nhân nào chịu thấu, lửa dục cháy bùng bùng, vừa tiến tới thì Thư Nhã quay đầu lại nói:

- Em tắm trước.

Lâm Tuyền muốn kéo cô xuống tắm cùng, nhưng nhìn thấy khoe mắt cô long lanh nước.

- Sao thế?

- Em biết nam nhân không nhịn được như nữ nhân, anh muốn, em mới cho anh, nhưng lần đầu tiên đau kinh khủng, lại chảy bao nhiêu máu, trong lòng không oán anh, song sợ vô cùng, lúc vừa ngồi xuống, tim còn đập dữ dội, không ngờ vượt qua được ...

Thư Nhã áp mặt vào ngực Lâm Tuyền, nước mắt lã chã ..

Lâm Tuyền không ngờ năm xưa lỗ lã để lại ám ảnh trong tâm lý cô, ôm cơ thể đầy đặn mỹ miều, lòng vừa yêu vừa thương, đợi Thư Nhã thu tiếng khóc lại mới nhớ ra một việc, nâng đầu cô lên:

- Nói như thế bao năm qua vì anh mà em không tìm bạn trai khác?

- Anh mơ đấy à? Bản cô nương chẳng phải muốn thủ tiết vì anh, chỉ không ngờ chuyện này lại thích như thế ...

Thư Nhã mạnh miệng, nhưng tính ý trong mắt làm sao không nhìn ra được Lâm Tuyền yêu thương vô cùng, lấy nước rửa đi nước mắt trên người cô, để Thư Nhã ngồi lên người mình, Thư Nhã nhú mào:

- Vẫn quá sâu ...

Không dám ngồi hẳn xuống, Lâm Tuyền bảo cô nhúc nhích, Thư Nhã đã lấy sữa tắm xoa lên người, còn ngân nga hát, Lâm Tuyền tức giận ngồi dậy giúp cô xoa cặp vú vừa to vừa trắng.

Vắt vả lấm mới tắm xong được, Thư Nhã quấn khăn tắm đi ra, không ngờ nhìn thấy Thư Sướng đang ngồi ở đầu giường, cười tủm tỉm nhìn mình.

Thư Nhã hoảng hồn ẩn vội đầu Lâm Tuyền vào trong, y vẫn còn đang trần truồng:

- Sao em lại ở nhà?

Thư Sướng nói tỉnh queo như không:

- Liên hoan tốt nghiệp kết thúc rồi, nên về nhà, rõ ràng nghe thấy tiếng nam nhân vào phòng chị, hỏi ba thì ba bảo anh về ăn cơm xong về rồi, đang định vào bắt gian giúp anh về, ai ngờ hai người mình tu sạ đạo, ầm độ Trần Thương, trốn trong phòng tắm làm chuyện đó, có tình thú thật đấy.

Thư Nhã muốn phát điên, không cách nào diễn tả đứa em gái này nữa rồi:

- Em vào bao lâu rồi?

- Chưa lâu lắm, mới nghe được có một lúc à, lúc chỉ bảo sâu quá ấy ...

Thư Nhã thấy Thư Sướng còn định nói tiếp, cuống lên nhào tới bóp miệng, Thư Sướng rói rít cầu xin, hai chị em lẩn lộn, khăn tắm tuột xuống, Thư Sướng nói với Lâm Tuyền đầu thập thò đầu ở cửa phòng tắm:

- Chị em mê người không?

Lâm Tuyền gật đầu cái rụp, tỏ ra hết sức tán đồng, Thư Nhã nhặt khăn lên, rồi nhặt quần áo của Lâm Tuyền đưa cho y, Lâm Tuyền mặc quần áo xong đi ra, hối hận vừa rồi quá nóng vội, quên cả đóng cửa.

421. Q.10 - Chương 5: Điều Phải Tới Đã Tới.

Thư Sướng thấy Lâm Tuyền ra khỏi phòng tắm, mặt lấm la lấm lét nhìn xuống cầu thang thì phì cười nói:

- Không cần sợ, ba mẹ chưa biết gì cả đâu, đêm nay anh cứ ngủ lại đi, mai dậy sớm chuẩn về là được.

Lâm Tuyền yên tâm rồi, dù quan hệ hai người được xác lập, chỉ còn thiếu một thủ tục thành hôn nữa thôi, nhưng giấu diếm làm chuyện này ngay trong nhà người ta, ai biết Thư Kính Côn đuổi ra khỏi nhà không? Giờ không phải lo nữa, mặt dầy ôm Thư Nhã vào lòng, cầm đặt lên vai thơm của cô, trò chuyện với Thư Sướng:

- Con gái bây giờ đều bạo dạn như em à, có cả sở thích nghe trộm người ta nữa.

- Ai bảo hai người không đóng cửa, lại làm ra tiếng động làm người ta nghi ngờ có trộm. Đương nhiên tiếp đó phát hiện có kẻ trộm sắc vẫn ở lại nghe là do em quan tâm chị em có được hạnh phúc không, sinh hoạt tình dục là phương diện rất quan trọng.

Thư Sướng ghé bên tai kia của Thư Nhã, thì thầm:

- Chị, hình như chị quá kém, không làm anh rể thỏa mãn, cẩn thận anh ấy đi ăn vụng, nhưng mà phải nói anh rể quả thật không thể trông mặt mà bắt hình dong, sức chiến đấu thật mạnh mẽ ...

Thư Nhã người vẫn bủn rủn, dư âm chưa tan hết, đẩy Thư Sướng ra:

- Em quan tâm tới bản thân ấy, nghe nói em lại đổi bạn trai.

- Thế nào gọi là lại đổi, quen nhau hơn một năm còn gì, tốt nghiệp chia tay chẳng phải là quá bình thường à? Anh ta không chịu ở lại Tỉnh Hải, mỗi người một nơi, cô nam quả nữ, sớm muộn cũng có một bên xảy ra vấn đề, chẳng bằng chia tay nhanh gọn đỡ lãng nhãng, không tới lúc đó có người đau khổ.

Lâm Tuyền tặc lưỡi, tỏ ra khâm phục Thư Sướng, Thư Nhã đẩy y một cái:

- Em đừng có đánh trống lảng, chàng trai đó không tệ, lần trước đã dẫn về nhà, sao nói chia tay là chia tay ngay được?

- Không tệ thì không tệ, nhưng sao so được với anh rể? Chị bây giờ có anh rể rồi, lòng rộng rãi, nhìn ai cũng thuận mắt, sao không nhớ lại xem trước kia chị kén chọn ra sao ...

Thư Sướng háy mắt:

- Có cần em kiểm cho anh chị chút đồ lót dạ không? Xem tình hình này hai người sẽ tác chiến suốt đêm, phải chuẩn bị thể lực.

Thư Nhã tức điên muốn đánh, Thư Sướng cười khi khi chạy khỏi phòng, Lâm Tuyền nói:

- Đúng là phải ăn chút gì đó thật.

- Cái gì, anh muốn tiếp tục thật à?

- Cái đồ tiểu dâm phụ, anh đói thật rồi.

Thư Nhã mặt đỏ dừ, không dám nhìn Lâm Tuyền nữa, chuẩn ra ngoài trộm rượu vang và thức ăn, biết Lâm Tuyền thích ăn thịt, còn xẻo một miếng thị bỏ to tướng. Hai người ăn no, lại làm một lần, nửa đêm thức

dậy làm lần nữa, rạng sáng tình dục dư dật làm lần nữa, ngủ rất ít, tới tận khi cha mẹ Thư Nhã đi làm, Lâm Tuyền mới xuống ăn sáng cùng chị em Thư Nhã, tới văn phòng ngủ suốt cả buổi sáng, đến giờ cơm trưa gọi điện cho Thư Nhã thì cô vẫn đang ngủ, giọng uể oải trách Lâm Tuyền, người nhà cô tưởng cô bị bệnh.

Lâm Tuyền hẹn tối gặp nhau, Thư Nhã do dự rồi gật đầu, tinh lực hoàn toàn khôi phục, Lâm Tuyền bị Thư Nhã nháy mắt hai cái, ba hồn bảy vía bay mất một nửa, lần này có Thư Sướng giúp đỡ, rất thuận lợi lên vào phòng Thư Nhã.

Ngày tháng tiêu diêu của Lâm Tuyền chẳng được bao lâu, trong không khí liên truyền tới mùi khác lạ, TTCK tháng 5 tụt xuống mức thấp nhất trong mấy tháng qua, luồng gió ẩm chính sách đột nhiên thổi tới, nhưng phản ứng của TTCK tất nhiên là do dự, lòng tin của các cơ cấu đầu tư và người chơi chứng khoán đầu thể phục hồi dễ dàng như vậy, có điều cổ phiếu 00601 đi vào đà tăng trưởng mạnh mẽ, chưa tới một tháng mà đã tăng tới 50%.

Thế Kỷ Thành tiếp tục xây dựng được nửa năm rồi, tuyệt đại đa số các kiến trúc đã xây tới tầng cao nhất, một số đã trang hoàng xong mặt ngoài, tiến triển rất nhanh, nhưng hồ nhân tạo cùng hệ thống sinh thái đất trũng và rừng rậm mới hình thành quy mô sơ bộ.

Chu kỳ công trình khả năng sẽ kéo dài, phải tới mùa xuân năm 2007 mới thấy được vẻ đẹp thực sự của Thế Kỷ thành.

Mặc dù con phải thiếu mấy trăm triệu nữa mới hoàn thành được Thế Kỷ Thành, nhưng hiện giờ xem ra tài chính không phải vấn đề, dưới tình huống đó, cổ phiếu 0601 tăng mạnh không quá bất ngờ, thậm chí Liên hợp Tỉnh Hải bán ra một phần cổ phiếu kiếm lời. Nhưng khi giá cổ phiếu 00601 đột phá mức 6 đồng, Đan Nguyên nhận ra sự khác thường trong đó.

Do nguyên nhân lịch sử, kết cấu cổ phần của tổng cty XD có hơi phức tạp, Liên hợp Tỉnh Hải vốn có 45% cổ phần, gần đây do tăng phát hành cổ phiếu huy động vốn, cổ phần giảm xuống còn 40%, nếu là lúc khác, căn bản không ai có thể gây nguy hiểm cho địa vị khống chế cổ phần của Liên hợp Tỉnh Hải được, nhưng cổ phiếu 00601 tăng mạnh như thế, rất có khả năng có người đang hấp thụ lượng lớn cổ phiếu 00601.

Lâm Tuyền nhận lấy văn kiện trong tay Đan Nguyên, nghe hẩn giải thích:

- Đã phát hiện có hiện tượng hấp thụ cổ phiếu 00601 quy mô lớn, nhưng không tra ra là hành động của cơ cấu nào, sau hạng mục Thế Kỷ Thành, tổng cty XD đã tuyên bố rõ sẽ chuyển sang chú trọng hạng mục cơ sở hạ tầng, điều này hạn chế khả năng đầu cơ vào nó. Dù có cơ cấu đầu cơ, ít nhất cũng đánh tiếng cho chúng ta biết, chắc chắn lần này có kẻ hấp thụ cổ phiếu không đơn giản là đầu cơ.

Lâm Tuyền xem qua một lượt, đưa cho Trương Tiểu Bân:

- Dù sao cũng phải đợi đối phương ra chiêu đầu tiên chúng ta mới biết phải ứng phó thế nào. Giá cổ phiếu cao thế này cũng thuận tiện cho chúng ta lừa tiền của chủ nợ, việc xây dựng cần tăng tốc, có điều tôi không thích cái tên Thế Kỷ Thành, phải thay đổi.

Trương Tiểu Bân nhắc:

- Chuyện này có nên cùng thương lượng với chị Phương, giám đốc Thiệu không?

Trương Tiểu Bân nhiều tuổi hơn Phương Nam, nhưng vì tôn trọng, hẩn luôn gọi Phương Nam là chị Phương, Lâm Tuyền không có mặt, Phương Nam còn quyết đoán hơn cả Trương Bích Quân, Phương Nam là chủ tịch HĐQT tổng cty XD, cô muốn để Thiệu Bình kiêm nhiệm, chỉ là quá nhiều việc chưa mở được cuộc họp HĐQT, chuyện đổi tên tất nhiên cùng Phương Nam, Thiệu Bình bàn bạc.

Lâm Tuyền cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi, đâu phải là chuyện khẩn cấp gì, quay về chủ đề chính:

- Trừ cổ phiếu lưu thông, thực sự ảnh hưởng tới tỉ lệ cổ phần là cổ phiếu mới phát hành trong tay chủ nợ, ngoài ra còn có 8% cổ phần của Lệ Cảnh, các chủ nợ thì tựa hồ có ý kiến không nhỏ ...

- Thế Kỷ Thành xây dựng tới giai đoạn này đã đủ tiêu chuẩn để bán ra, chúng ta cứ trì hoãn, bọn họ tất nhiên có ý kiến.

- Ha ha ha, bọn họ tưởng rằng bán sớm ngày nào sẽ được thanh toán nợ sớm ngày đó, hai năm miễn lợi tức đúng là gây áp lực khá lớn lên họ, cổ phiếu mới của bọn họ tuy có thời hạn cấm bán hai năm, nhưng không cấm chuyển nhượng giữa các cơ cấu, đầu đầu đây chả lẽ phải đánh một trận chiến cổ phiếu nữa?

Dan Nguyên nhíu mày:

- Chúng ta cùng Đầu tư Nam Cảng chỉ nắm 46% cổ phiếu, muốn tranh đoạt 5% cổ phiếu còn lại, ít nhất phải chuẩn bị 1 tỷ mới chắc chắn.

Trương Tiểu Bân thăm thán thị trường vốn đúng là biến ảo vô thường, trước kia Liên hợp Tỉnh Hải trả cho Lệ Cảnh có 500 triệu mua lấy 45% cổ phiếu, giờ vì 5% cổ phiếu có thể hao tổn 1 tỷ.

Lâm Tuyền khoát tay:

- Muốn lôi kéo hết các chủ nợ không phải chuyện đơn giản, huống hồ muốn lôi kéo cả Lệ Cảnh, bọn chúng phải trả giá đắt, bọn chúng muốn tranh, cứ để cho bọn chúng thi triển hết thủ đoạn ra cũng không muộn. Vẫn câu nói đó, đợi đối phương xuất chiêu đầu tiên, chúng ta nhìn rõ hẵng ứng phó. Bảo bên tổng cty XD giữ kín vào, không cho truyền thông tùy tiện đăng tin về Thế Kỷ thành.

422. Q.10 - Chương 6: Mâu Thuẫn Trong Nội Bộ Lệ Cảnh (1)

Lâm Tuyền phong tỏa tin tức về Thế Kỷ Thành không hề gây trở ngại cho người biết nổi tình mong đợi nó, với Điền Lệ mà nói Thế Kỷ Thành là nơi được xây đúng mơ ước của cô ta, nơi cô ta khao khát mê mẩn.

Điền Lệ chống tay lên bàn làm việc của Trương Đào, hỏi:

- Rốt cuộc bao giờ mới bán, xây tới tầng thượng rồi sao không có dấu hiệu gì, chẳng lẽ đợi tới khi hoàn thành toàn bộ sao?

- Làm sao anh biết, suy nghĩ trong đầu Lâm Tuyền ai mà đoán nổi? Chủ nợ lại không ép trả nợ, lợi tức miễn rồi, hai quý liên kinh doanh có lãi, cổ phiếu thì tăng giá ổn định, giờ đem bán nếu có khâu nào không đúng dự đoán, lại còn gây nguy hiểm, xem tình hình sẽ trì hoãn tới cuối năm.

Trương Đào phân tích tới đó mày nhíu lại:

- Lần này cổ phiếu tăng vọt nói ra cũng lạ, nói không chừng Lâm Tuyền ngầm có hành động gì đó, cổ phiếu mới phát hành trong tay chủ nợ còn hơn một năm nữa mới được bán ra, chưa phải lúc kéo giá cổ phiếu.

Hiện Liên hợp Tỉnh Hải là địa đầu xà hùng mạnh, cho nên Trương Đào chỉ nghĩ tới Lâm Tuyền có hành động, không nghĩ có kẻ lại chạy tới Tỉnh Hải ra tay với Liên hợp Tỉnh Hải.

Điền Lệ cầm bút chì trên bàn gõ lên đầu Trương Đào:

- Anh đang nghĩ cái gì thế?

- Không có gì.

Trương Đào lắc đầu, nội tâm hấn sợ hãi Lâm Tuyền rất sâu, mấy năm qua Lâm Tuyền gây cho hắn một ấn tượng thâm sâu khó lường, khó mà đem nguyên nhân lần này quy kết lên đầu người khác.

- Em đã xem sa bàn của Thế Kỷ Thành rồi, nếu như thực sự phục chế được viên lâm tư gia Đan Sơn ở Thế Kỷ thành thì có chết em cũng phải vào đó ở.

- Em tính lại đi, mỗi mét vuông ở viên lâm tư gia Đan Sơn có giá kiến tạo hơn 1500, còn hồ nhân tạo, sinh thái đất trồng của Thế Kỷ thành mới 400, dải rừng cảnh quan chỉ tới 1.000, còn kém xa.

Trương Đào thở dài, trong hoàn cảnh chung, dù là khu biệt thự mỗi mét vuông xanh hóa cũng đầu tư không tới 300, hào quang của Thế Kỷ Thành đúng là hút hồn người khác.

- Dù sao viên lâm Đan Sơn có hơn 40 mẫu, còn toàn bộ khu vực cảnh quan của Thế Kỷ Thành tới 1300 mẫu, xa xỉ cũng có hạn thôi chứ, em nghe nói sẽ chuyển tới hơn 20.000 cây đại thụ, trong đó có mấy trăm đại thụ trăm năm, tưởng tượng trong thành phố mà có hươu nai xuất hiện, vô số chim chóc quy tụ trong hồ, sống trong đó khác nào ở thánh địa, đúng là thiên đường nhân gian. Hết giờ làm chúng ta kiếm có tới công trường xem đi, thuận tiện hỏi bao giờ bán ra.

Trương Đào cười thâm, thiên đường nhân gian với nam nhân là chốn đèn màu xanh đỏ chớp tắt. Mà thì nhieu lại, hoàn cảnh cư trú của Thế Kỷ Thành thì không cần phải nói, nhưng giá nhà khiến người ta chùn bước, ở đó toàn là căn hộ cỡ lớn, dù là căn nhà bình thường nhất cũng có giá ngót nghét cả triệu.

- Anh nhieu mà cái gì?

- Đâu có, anh đang nghĩ lấy có gì xuống công trường đây, dù sao chúng ta thoát ly khỏi hạng mục đó rồi, tùy tiện tới công trường của người ta không hay.

- Có gì mà không hay, Lệ Cảnh vẫn là cổ đông của tổng cty XD cơ mà, anh không đi thì em đi với Trần Vũ.

Nói tới đó Điền Lệ không kìm được than:

- Anh nói xem rốt cuộc Lâm Tuyền có bao nhiêu tiền, trước kia ở trường chẳng nhìn ra anh ta có khả năng thành đạt ...

Trương Đào gãi đầu:

- Em hỏi tới tài sản của Liên hợp Tỉnh Hải hay là Lâm Tuyền, anh ta rốt cuộc có bao nhiêu thì khó nói, một tỉ, hay chục tỷ? Mà có thể tất cả là của gia tộc, anh ta có bao nhiêu người ngoài khó đoán lắm, em không xem báo à, không chế Liên hợp Tỉnh Hải là quỹ gia tộc Lâm Thị ở Hà Lan.

- Hay gọi Trần Thần tới hỏi, hiện cô ấy là trợ lý của Lâm Tuyền, chắc chắn biết tường tận hơn.

Trương Đào gạt phắt đi, hẳn không thích Trần Thần, không rõ vì sao:

- Hỏi gì chứ, cô ta và chúng ta không phải là người cùng thế giới, mà Trần Thần về rồi à, đã tới thoả gian tốt nghiệp đâu.

- Về mấy ngày rồi, nói là không tham gia lễ tốt nghiệp, đã tới Liên hợp Tỉnh Hải xin việc.

Điền Lệ than vãn:

- Bọn họ thật lắm tiền, cả hạng mục lớn như thế mà không thêm bán ra, còn Lệ Cảnh giờ tài chính khó khăn, không thấy bọn họ giúp ột chút.

Tuy vào thời khắc quan trọng Trần Minh Hành quyết đoán cắt bỏ tổng cty XD, nhưng Lệ Cảnh khó tránh khỏi đi vào đường suy thoái. Đặc biệt khi Trần Sơn, Trần Minh Kiến thay thế Trần Minh Hành tiếp nhận Lệ Cảnh, vấn đề tiềm ẩn bao năm bên trong bị bộc lộ.

Khoảng thời gian Trương Giai Minh ôm tiền bỏ trốn, sĩ khí nội bộ Lệ Cảnh giảm mạnh, từng có thời điểm quản lý trung tầng từ chức quy mô lớn. Lệ Cảnh trước giờ luôn ỷ lại vào tài nguyên chính trị của Trương Quyền, giờ Trương Quyền thành người thực vật, mà trong nước có cái thói xấu ném đá xuống giếng. Ở trên có cuộc kiểm tra gì như an toàn, vệ sinh, quyền lợi lao động đều có phần của Lệ Cảnh. Lệ Cảnh muốn được phê duyệt thủ tục gì đều vô cùng nghiêm khắc, chưa nói bao năm qua Lệ Cảnh hệ đắc tội với người ta, mà trong chính nội bộ không còn Trần Minh Hành, không có ai đủ năng lực và khí phách xoay chuyển được cục diện khó khăn này.

Trần Vũ từng đề xuất bán đi một phần tài sản của Lệ Cảnh, đem tinh lực tập trung vào một số sản nghiệp chính không bị ảnh hưởng từ tổng cty XD như bán lẻ, khách sạn, tinh giảm quy mô tài sản, chỉ cần qua được một cơn đau trọng tổ, sẽ thoát khỏi nguy cơ.

Nhưng Trần Minh Hành rời chức vị rồi không muốn đứng ra nữa, tiếng nói của Trần Vũ không được HĐQT chấp nhận, nửa đầu năm 2005 tiếp tục thua lỗ lớn, chỉ có cổ phiếu 00601 tiếp tục tăng mạnh làm bọn họ có thể thở nhẹ một hơi.

Lệ Cảnh còn nắm 8% cổ phần của tổng cty XD, giá trị ước đạt 600 triệu.

Trước kia vì giải quyết vấn đề của tổng cty XD, Trần Vũ đã bỏ 35% cổ phần của mình, thúc đẩy quá trình trọng tổ, cô đã phải hi sinh cực lớn giúp Lệ Cảnh thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng hiện giờ nhìn cổ phiếu 00601 tăng giá ầm ầm như thế, nội bộ có người đứng ra chỉ trích rằng Trần Vũ đã ném đi một nửa Lệ Cảnh, Trần Sơn nổi nóng quát tháo một trận, những tiếng nói tương tự mới lắng xuống.

Một vấn đề khác bộc lộ ra là Lệ Cảnh là xí nghiệp gia tộc, Trần Minh Hành trước giờ là nhân vật hạch tâm và linh hồn, mấy năm qua Lệ Cảnh gặp trở ngại và sai lầm, khiến uy tín của ông ta tụt dốc nghiêm trọng, Trần Sơn là nhân vật được Trần Minh Hành đưa lên, song không xoay chuyển được cục diện, thành viên gia tộc chỉ nhìn thấy tài sản trên sổ sách đang sụt giảm từng ngày, bất tín nhiệm với ông ta cũng tăng dần.

Trần Minh Kiến là em út của Trần Minh Hành, không được làm chủ môn nhân thực sự của Lệ Cảnh sau khi anh trai rút về, lòng sinh bất mãn, vì chối bỏ trách nhiệm, đã đẩy mọi sai lầm lên đầu Trần Minh Hành và Trần Sơn, ra sức tiêu trừ ảnh hưởng của Trần Minh Hành, hòng đoạt quyền.

Sau nửa năm vật lộn với khó khăn, nguy cơ của Lệ Cảnh không còn che giấu được nữa, còn cách máu chông bán đi 4% cổ phần được bán trong số 8% cổ phần ở tổng cty XD.

Điền Lệ từ khe cửa văn phòng thấy có người nườm nượp đi qua, xem đồng hồ thì đã tới 4 giờ, từ khi rơi vào nguy cơ, gần như tuần nào Lệ Cảnh cũng họp HĐQT, lần này càng dài hơn mọi lần, họp suốt từ 9 giờ sáng tới tận bây giờ, buổi trưa cũng chỉ nghỉ nửa tiếng.

Đợi thành viên HĐQT vào thang máy, Trương Đào, Điền Lệ sang phòng Trần Vũ. Trần Vũ về nước được một năm, trải qua nhiều việc như thế, trở nên thành thực kiên cường hơn nhiều, mái tóc dài mượt mà giờ đã cắt ngắn ngang vai, khoác lên mình bộ véc công sở trung tính, vẻ già dặn từng trải ấy giám đi vẻ đẹp chần chừ lòng người của cô.

423. Q.10 - Chương 7: Mâu Thuẫn Trong Nội Bộ Lệ Cảnh (2)

Điền Lệ rót một cốc nước cho Trần Vũ, hỏi:

- Đã có kết luận chưa?
- Tạm thời không bán cổ phiếu 00601, song chuyển sang sở hữu của tập đoàn.

Điền Lệ bực tức nói:

- Trước kia nhờ có sự hi sinh của bạn mà tổng cty XD mới cải tử hoàn sinh, nếu không số cổ phiếu đó giờ thành rác rồi, còn chỉ trích bạn nữa, đám người vô ơn ...

Trần Vũ cười nhẹ;

- Đó không phải thứ thuộc về mình, có ình cũng không lấy, giờ mình làm tròn trách nhiệm là được, còn cổ phần đặt dưới tên ai không quan trọng.

Trương Đào do dự một chút rồi nói:

- Tình thế tổng cty XD mặc dù sẽ không xấu đi, nhưng tỉ lệ nợ lên tới 100% không được cải thiện trong năm nay, cổ phiếu sẽ mất giá, hiện là thời cơ bán ra, vì sao không bán?

Trần Vũ lắc đầu:

- Trên cuộc họp rất nhiều người đề nghị bán cổ phiếu lấy tiền mặt, nhưng Lệ Cảnh có trách nhiệm của mình, không thể như đám đầu cơ chỉ biết kiếm lời, huống hồ tình hình cổ phiếu 00601 hiện đang có dấu hiệu lạ, càng không nên quyết định vội vàng.

Trương Đào nghĩ, cổ phiếu 00601 lên giá như vậy có phải thủ đoạn ngầm thao túng của kẻ nào đó hay không ai mà biết, chắc gì giá giữ nổi mức cao như thế, Lệ Cảnh không bán, nhưng sao đảm bảo được người khác

có thể kiểm chế? Giờ thì đem cổ phần chuyển sang sở hữu của tập đoàn để được HĐQT nhượng bộ, nhưng Trần Vũ cũng mất quyền chủ động rồi còn đâu.

Trương Giai Minh ôm tiền bỏ trốn, Trương Đào thân là trợ lý của Trương Giai Minh, giám đốc phòng hạng mục, không kịp thời phát hiện ngăn cản, nếu không nhờ thể diện của Trần Vũ thì sớm bị tổng cổ đi rồi, hiện hẳn cũng chẳng được ủy thác trọng trách gì nữa, chỉ giúp Trần Vũ xử lý sự vụ thường ngày.

Hiện địa vị Trần Minh Hành, Trần Vũ cũng nguy ngập, Trương Đào càng không có ngày vươn lên ở Lệ Cảnh, nghĩ lại giờ mình còn đau đầu vì phí xăng dầu đi lại hàng ngày, trong khi Lâm Tuyền thản phú hào hàng đầu Tỉnh Hải, cảm xúc trong lòng khó nói sao cho hết.

Điền Lệ tranh thủ thời cơ Trần Vũ nhắc tới Thế Kỷ thành, đề nghị xuống công trường xem. Trần Vũ khẽ day huýt thái dương nhưng nhúc, gật đầu đồng ý.

Hôm nay nay là cuối tuần nên nghỉ làm sớm hơn nửa tiếng, Trần Vũ dọn dẹp xong là đi luôn, xe đi qua cầu Ngũ Nhất, có thể nhìn thấy mảng rừng sam đỏ quý giá, toàn bộ là những cây sam trên 10 năm tuổi, trông cứ như rừng đỏ đốt cháy nửa bầu trời.

Có con đường rải đá đi sâu vào trong rừng sam, ba người đỗ xe lại bên đường, theo con đường nhỏ tĩnh lặng đi qua rừng sam, đang cảm khái vì màu xanh biếc đột ngột hiện ra trước mắt thì có mấy bóng trắng vụt qua, Điền Lệ không nhận được thốt lên:

- Đan đỉnh hạc.

*** Gọi là hạc trắng, hay sếu đầu đỏ, để hán viết cho sang.

Mấy con Đan đỉnh hạc bay qua vùng nước cạn, còn mấy con chim lông đỏ rục tranh nhau thức ăn, đảo chim chừng 100 mẫu ở phía nam đã hiện ra, trên đảo cây xanh ngút ngàn, vô số chim chóc bay qua bay lại. Khu hồ rộng 500 mẫu, nơi sâu nhất tám chín mét, ngoại trừ đường đi cho duy thuyền, đa số là bãi nước nông, cùng đất trũng, đầm lầy nối liền thành một mảnh, mặt nước long lanh, đảo xanh biêng biếc, cùng rừng sam đỏ rục, tạo nên phong cảnh tuyệt vời ngay giữa thành phố tấp nập.

- Bạn biết cái hồ này tên là hồ gì không?

Trần Vũ hỏi:

- Tên gì thế, không phải là Thế Kỷ hồ à?

- Ừm, sẽ gọi là Tiên Nữ hồ, hôm qua Trần Thần mới tiết lộ.

- Thôi tục.

Điền Lệ nhăn mặt, tỏ ra ghét cay ghét đắng cái tên làm hỏng thiên đường hoàn mỹ của mình:

- Chị

Trần Thần từ sau đi tới, thân thiết khoác tay Trần Vũ:

- Em thấy xe chị đỗ ở bên đường, sao chị lại tới đây?

- Hết giờ làm không có việc gì, nên tới đây xem, em đến đây có việc à?

Trần Vũ quay lại nhìn còn đường Trần Thần vừa đi tới, nhưng không có bóng người cô mong đợi xuất hiện.

Trần Thần vươn vai:

- Ồi, hạp suốt cả buổi chiều, mệt chết đi được, tới đây đi dạo cho thoải mái.

Trương Đào thở phào, sợ Trần Thần đi cùng Lâm Tuyền tới đây thì không biết phải đối diện thế nào.

Điền Lệ nhéo cằm Trần Thần:

- Vừa tới đó công tác được đi Tây Cương một chuyến, gây nhiễu rồi, không cần giống chúng tôi suốt ngày lo giảm béo.

Trần Thần là cô gái tâm tư đơn giản, Trần Vũ, Điền Lệ không hiểu lắm Lâm Tuyền nữa, chuyện cũ cũng không để trong lòng, ghé vào bên tai Điền Lệ, nói nhỏ:

- Nhưng mà ngực cũng nhỏ hơn, đau lòng chết đi.

Điền Lệ phì cười:

- Cô ở bên đó suốt ngày đóng giả thực nữ, mới ra ngoài đã lộ nguyên hình rồi hả?

Không nhịn được nói tới Thế Kỷ thành:

- Rốt cuộc chỗ này bao giờ mới bán? Sao mãi chẳng thấy có động tĩnh gì, báo chí cũng không tuyên truyền.

- Quý hai có tới 2 tỷ tiền nóng tràn vào Tỉnh Hải, các phương diện liên quan đều tỏ ra thận trọng, ai mà dám lấy Thế Kỷ thành kích thích thị trường địa ốc chứ?

Trần Thần nói nhỏ:

- Những hai tỷ?

Trương Đào ngạc nhiên:

- Liên hợp Tỉnh Hải khổng chế nửa giang sơn thị trường địa ốc, lại thêm quan hệ với chính quyền, giờ tiền nóng đổ vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải không phải tìm đường chết à?

Trần Vũ lại nghĩ tới một vấn đề khác:

- Đột nhiên có 2 tỷ đổ vào thị trường, giá địa ốc Tỉnh Hải phải biến động rồi chứ, sao mấy tháng qua không thấy có động tĩnh gì?

- Chỉ có thể nói là yên lặng bề ngoài thôi, may mắn là từ tháng 4 có cơ quan hữu quan tiên hành kiểm tra giao dịch nhà đất, nếu không đã chẳng phát hiện ra.

Trần Thần đám nhẹ hai bên thái dương:

- Không nói chuyện này nữa, em họp cả ngày rồi, để em thay đổi đầu óc một chút.

Trần Vũ trầm tư, chuyện này hết sức cổ quái, những 2 tỷ đổ vào, nếu không có người đứng sau thao túng chính thể, thì không thể giữ thị trường yên lặng, đám đầu cơ đó tiến vào mà không đẩy giá thị trường lên, phải chăng ẩn chứa kế hoạch to lớn hơn nữa? Trần Vũ lòng lo lắng, song không tiện hỏi.

Điền Lệ thì chỉ còn nghĩ tới Thế Kỷ Thành, hỏi Trần Thần:

- Thế Kỷ Thành tới năm sau mới bán, tài chính trong tay Liên hợp Tỉnh Hải dư dả thế à?

- Kỳ miễn lợi tức là cuối năm 2007 mà, trước thời gian đó thì chuỗi tài chính của tổng cty XD không có vấn đề gì. Chuyện chẳng mấy liên quan tới Liên hợp Tỉnh Hải, sao cô lại quan tâm?

- Thế Kỷ thành có cho nội bộ nhận mua không?

Trần Thần nghi hoặc nhìn Điền Lệ:

- Cô định mua à, nhưng căn hộ bình thường thì không có hạn ngạch nội bộ.

- Vậy thì nhà cỡ nào mới có hạn ngạch nội bộ?

Điền Lệ quyết tâm hôm nay phải hỏi cho ra nhẽ:

- Dây cửa hàng kinh doanh hai bên đường cảnh quan, các kiến trúc hội sở, trung tâm mua sắm đều ưu tiên nội bộ, à, còn cả 48 biệt thự kiểu trang viên có thể mua trước.

- Biệt thự trang viên.

Nghe thấy cái từ này, Điền Lệ chảy nước miếng, kế hoạch ban đầu của Lệ Cảnh là xây hơn 100 biệt thự độc lập, sau khi Liên hợp Tỉnh Hải tiếp nhận giảm quy mô xuống 2/3, 48 biệt thự này xây kê 300 mẫu rừng tùng, chiếm diện tích bình quân 5 mẫu, có đường nước nối liền với hồ nhân tạo, Điền Lệ biết không có hi vọng gì, song vẫn hỏi:

- Định giá bao nhiêu?
- Ừm ... Tôi không xem kỹ bảng biểu, hình như từ 40.000 đến 70.000 một mét vuông ..
- Không phải thứ người bình thường có thể mơ tưởng tới ...

Điền Lệ liếc nhìn Trương Đào, Trương Đào vờ quay đầu đi ngấm chim.

Trần Thần cũng gật gù tán đồng:

- Tôi cũng thấy đắt quá, một trang viên ít nhất phải chục triệu rồi.
- Người giàu ở Tỉnh Hải nhiều lắm, Thế Kỷ thành sau khi xây xong chắc biến thành khu nhà giàu của Tỉnh Hải rồi.

Điền Lệ cảm khái nói:

Thấy Trần Vũ lúc mới đầu tới đây còn rất hào hứng, hiện hồn vía cứ để đâu đâu, hôm nay lại không có chuẩn bị kỹ lưỡng, đi giày cao trên đường rải đá không dễ chịu gì, Điền Lệ liền đề nghị đi đường Trần Thần vừa tới để về chỗ đỗ xe.

424. Q.10 - Chương 8: Đòn Bẫy Thúc Đẩy Địa Ốc

Bốn người đi qua rừng thủy sam, tới con đường xi măng chạy quanh phía bắc biệt thự trang viên, trong rừng lá cây rậm rạp, mặt trời ngả bóng, càng tối hơn bình thường.

Xa xa có người đứng dựa vào chiếc Volvo xám bạc hút thuốc, trái tim Trần Vũ khẽ nảy lên một cái:

- Buổi chiều em họp ở đây à?

Trần Thần gật đầu:

- Vâng đúng thế.

Lâm Tuyền cũng đã nhìn thấy đám Trần Vũ, dập tắt thuốc, đi tới hỏi:

- Mọi người tới ngắm cảnh à?

Trần Vũ không nhìn thấy bất kỳ xung động tình cảm nào trong mắt Lâm Tuyền nữa, lòng nhói đau, chỉ khẽ gật đầu.

Điền Lệ bóng gió nói:

- Tỉnh Hải không còn nơi nào cảnh đẹp miễn phí như thế nữa, tiếc rằng sau khi xây xong không được tùy tiện ra vào nữa rồi.

Lâm Tuyền chỉ cười, không đáp lại lời nói gài gai nhọn của Điền Lệ, đưa cho Trương Đào một điếu thuốc, nghiêng đầu đi châm lửa, do dự một chút rồi hỏi Trần Vũ:

- Anh được tin Lệ Cảnh tiếp xúc với tập đoàn An Thái, em biết chuyện này không?
- Tập đoàn An Thái?

Trần Vũ ngạc nhiên, lần đầu tiên cô nghe thấy cái tên này:

- Trừ đầu tư Nam Cảng và Liên hợp Tỉnh Hải ra, An Thái tiếp xúc với toàn bộ người nắm cổ phần của tổng cty XD, bao gồm Lệ Cảnh.

Trần Thần giải thích:

- Sao?

Trần Vũ ngẩn ra, lập tới liên tưởng tới chuyện 2 tỷ tiền nóng gom nhà mà Trần Thần vừa nhắc tới:

- Bọn họ định lấy Thế Kỷ thành để bẫy thị trường địa ốc Tỉnh Hải lên sao? Nhưng em chưa bao giờ nghe nói tới An Thái, em tin ba Trần Thần cũng chưa từng nghe thấy. Hôm nay Lệ Cảnh hợp HĐQT còn vừa quyết định nắm cổ phiếu 00601 thời gian dài nữa.

Trương Đào và Điền Lệ nhìn nhau, Lâm Tuyền hoàn toàn không cần nói dối, y đã nói ra điều gì, cơ bản đó là sự thật rồi.

Trần Vũ gọi điện ngay cho cha, hỏi liệu có phải chú mình tiếp xúc riêng với An Thái hay không?

Trần Minh Hành trầm mặc một lúc đáp:

- Rất có khả năng là chú út của con giờ trò.

Lâm Tuyền vỗ trán, té ra là nội bộ Trần gia tranh đoạt quyền khống Lệ Cảnh, tảng đá trong lòng được gạt bỏ, nhẹ nhõm hẳn:

- Các chủ nợ này càng tin vào Thế Kỷ Thành, tin vào kiến thiết tập đoàn xây dựng, bọn họ đã đề xuất yêu cầu chuyển nợ thành cổ phần.

Trần Vũ không rõ lắm:

- Phương án này một năm trước Đầu tư Nam Cảng đã đề xuất ra, nhưng các chủ nợ khác dứt khoát phủ quyết, sao giờ lại nhắc lại chuyện cũ.

- Một năm trước đưa ra phương án này là vì giải quyết khốn cảnh của tổng Cty XD.

Lâm Tuyền cười nhạt:

- Hiện giờ nói lại chuyện đó là muốn kiếm lợi kếp khi thị trường địa ốc và cổ phiếu có bất thường.

- Thị trường địa ốc Tỉnh Hải sẽ có biến động sao?

- Rất khó khống chế, đã có 2 tỷ tiền nóng tràn vào trong quý hai rồi, những kẻ đầu cơ địa ốc khác sẽ còn tiếp tục tiến vào, Thế Kỷ Thành sẽ là đòn bẩy thúc đẩy địa ốc Tỉnh Hải.

Tại sao lại có kẻ mạo hiểm khiêu chiến Liên hợp Tỉnh Hải như thế, đây không giống hành vi thương nghiệp bình thường, Trần Vũ đang định hỏi kỹ hơn thì một chiếc xe Polo màu đỏ đi tới thu hút sự chú ý của cô.

Thư Nhã xuống xe đi tới, dù chưa bao giờ gặp Trần Vũ, nhưng cô nhận ra ngay khuôn mặt vài phần giống với Trần Thần đó, tự nhiên đi tới bên cạnh Lâm Tuyền.

Trần Vũ mắt cứ nhìn chăm chú vào Thư Nhã, tới tận khi Thư Nhã ôm cảnh tay Lâm Tuyền mới giật mình tỉnh lại, phát hiện ra mình thất thố.

Tất cả mọi người đều nhận ra không khí ngột ngạt, Điền Lệ hối hận vì kéo Trần Vũ tới công trường.

Thời gian qua áp lực quá lớn, Lâm Tuyền không sao buông lỏng được, Thư Nhã ngày nào cũng cố hoàn thành sớm công việc về ở công ty, để có thêm thời gian cùng Lâm Tuyền, không ngờ hôm nay gặp được cô gái đã nghe nhiều mà chưa được gặp mặt.

Thư Nhã rất thoải mái bảo Lâm Tuyền:

- Thế nào, không giới thiệu cho em à?

Lâm Tuyền sờ mũi, ấp úng giới thiệu hai cô gái cho nhau, tất nhiên chỉ có tên và chức danh công việc.

Chỗ thị phi không nên ở lâu, Lâm Tuyền cáo từ, kéo Thư Nhã về chiếc Volvo. Lúc này Trương Đào mới nhận ra có một thanh niên véc đen này giờ luôn đứng ở bên cạnh họ mà không ai chú ý, thanh niên đó vào chiếc Polo màu đỏ bám theo chiếc Volvo, điều này khác với phong cách trước nay của Lâm Tuyền, hẳn chưa bao giờ thấy Lâm Tuyền đi đâu lại có vệ sĩ theo bên cạnh như thế.

Lâm Tuyền đi rồi, Trần Vũ nhận được điện thoại của Trần Minh Hành nói tới nhà Trần Thần ăn cơm, biết Trương Đào, Điền Lệ cũng ở đó, liền bảo bọn họ qua luôn.

Dù thế nào Trần Minh Hành thực tế vẫn là người khổng chế Lệ Cảnh, hơn một năm qua Trương Đào bị gạt sang bên lề, dù biết ông ta mời mình và Điền Lệ là vì chuyện Lâm Tuyên vừa đề cập tới, song trong lòng không khỏi có chút vui mừng cùng mong đợi.

Khi tới nhà Trần Thần thì đã tới giờ ăn cơm rồi, Trần Minh Hành và Trần Sơn mới đầu không nói gì cả, giữa bữa cơm Trần Minh Hành đột nhiên hỏi:

- Cháu biết chuyện đám chú út tiếp xúc với An Thái lâu rồi phải không?

Trần Thần đang nuốt dở miếng cơm, nuốt nửa thì nghẹn, uống cốc nước, thấy cha mặt đầy hồ nghi nhìn mình, nói:

- Chuyện con đã nói hết với chị rồi, còn điều không thể nói, mọi người nhìn con cũng vô ích.

- Sao lại vô ích, nuôi con bao nhiêu năm cũng vô ích à? Tiết lộ chút tin tức thì chết hay sao?

Trần Sơn không khỏi tức giận, đặt bát xuống:

- Con coi mình là người Trần gia nữa hay không?

- Tiểu Thần nói cũng có lý, nó làm việc cho người ta thì không thể tùy tiện tiết lộ cơ mật thương nghiệp bên đó được.

Trần Minh Hành cười gượng:

- Cháu vừa về bên đó làm chưa lâu đã gây đi nhiều rồi, ăn thêm vào.

Nụ cười không thể che được lo lắng trên mặt, Trần Minh Hành gấp một miếng thịt bỏ vào bát Trần Thần, bảo mọi người ăn tiếp, bản thân lại thở dài:

- Anh đã là người lui về rồi, bọn chúng có bản lĩnh cho bọn chúng làm đi, không cần thiết làm người nhà trở mặt thành thù, để người ngoài cười cho.

- Anh, không phải em nói lời khó nghe, chúng ta coi nó là người nhà, nhưng nó có nghĩ vậy không, với người nhà mà nó cũng chơi trò lá mặt lá trái, hôm nay họp HĐQT mà coi như trò đùa.

Nhớ tới khuôn mặt giả dối của Trần Minh Kiến là Trần Sơn giận sôi gan:

- Dù gì em là chủ tịch HĐQT, vậy mà tin tức lớn như thế lại do người ngoài nói cho. Nhìn nó chủ trì đại cục chẳng bằng chia ra, còn hơn để gia sản lui bại hết trong tay nó.

- Đừng hành động theo cảm tính.

Trần Minh Hành lắc đầu:

- Những năm qua Lệ Cảnh đắc tội với không ít người, tụ lại thì mạnh, nếu chia ra không biết có bao nhiêu kẻ leo lên đầu lên cổ chúng ta đâu.

- Nhưng đám lão Nhị dứt khoát muốn hợp tác với An Thái thì sao? An Thái là cơ cấu gì thì em không biết, nhưng cái công ty này muốn tiền vào phá rồi, không phải là thứ tốt đẹp, bọn họ rõ ràng là chĩa vào Liên hợp Tỉnh Hải, quan hệ giữa chúng ta và bên đó khó lắm mới hòa hoãn lại, vì sao muốn gây căng thẳng?

Trong lòng Trần Minh Hành rất tán đồng Trần Thần làm việc ở Liên hợp Tỉnh Hải, như thế quan hệ hai bên hòa hoãn hơn, quan hệ ám muội đó cũng khiến kẻ thù của Lệ Cảnh cố kỵ phần nào.

- Ủm, đám Minh Kiến đúng là không biết nặng nhẹ.

Trần Minh Hành nhìn Trần Thần:

- Cháu biết An Thái ra giá bao nhiêu không?

- 8.

Trần Thần cũng không mong quan hệ giữa hai bên tan vỡ, lên tiếng khuyên:

- Liên hợp Tỉnh Hải cũng không thể bỏ ra được nhiều tiền như thế, nhưng lúc này Lệ Cảnh ủng hộ bên con thì bên con tuyệt đối không khoanh tay ngồi nhìn khi Lệ Cảnh khó khăn.

- 8?

Trần Minh Hành hít sâu một hơi, ông ta hiểu vì sao đám Trần Minh Kiến tiếp xúc với An Thái rồi, 800 là hơn 10% so với giá thị trường, có 800 triệu này, Lệ Cảnh sẽ thoát khỏi rất nhiều rắc rối, chỉ cần vận dụng thỏa đáng, thậm chí có thể xoay chuyển đà tụt dốc. Nhưng làm ăn không phải cứ có tiền là được, còn nhiều phương diện phải cân nhắc, vì 800 triệu đặc tội với địa đầu xà như Liên hợp Tỉnh Hải chưa chắc đã có lợi, đám Trần Minh Kiến có nghĩ tới vấn đề này không?

425. Q.10 - Chương 9: Đệ Nhất Gia Tộc (1)

Trần Minh Hành khẳng định Trần Minh Kiến có suy xét tới khả năng mất long Liên hợp Tỉnh Hải, song biết đắc tội với Liên hợp Tỉnh Hải mà vẫn giấu bọn họ tiếp xúc với tập đoàn An Thái không rõ ràng kia thì chỉ có một khả năng, An Thái không sợ Liên hợp Tỉnh Hải, thế nên Trần Minh Kiến muốn ôm công lao vào mình.

Trần Minh Hành hỏi:

- Vậy là cái An Thái này nhắm vào Liên hợp Tỉnh Hải?
- Bác đừng thăm dò cháu nữa, Lệ Cảnh ngấm tiếp xúc với An Thái, khó mà khiến người ta cho rằng là hành vi thiện chí được, còn may Lâm Tuyền nói nội bộ Lệ Cảnh có mâu thuẫn, nên không để bụng.
- Lâm Tuyền có tiếng nói quyết định ở Liên hợp Tỉnh Hải sao?

Trần Minh Hành vẫn hỏi:

Trần Thần không ngốc, trợn mắt lên:

- Bác tiếp tục thăm dò cháu đấy à?

Trần Minh Hành mỉm cười:

- Là thật đấy, Lâm Tuyền tuổi trẻ thành đạt, nhưng lại quá kín đáo, thi thoảng xuất hiện trước giới truyền thông lại đeo kính râm. À bác nhớ ra một chuyện, mấy ngày trước, chủ tịch Thẩm Thị còn hỏi bác về Lâm Tuyền.
- Cái gì?

Trần Thần đứng bật dậy, tay hất đổ cả bát cơm của Trần Vũ.

Trần Vũ không biết chuyện xảy ra ở Xuân Giang, nhưng cố biết Lục Băng Thiển là người vứt bỏ Lâm Tuyền hai mấy năm trước, vì chuyện gia sản không nhận lại Lâm Tuyền, không hiểu vì sao bà ta lại thông qua con đường không liên quan gì nghe ngóng tin tức về Lâm Tuyền.

Trần Thần chẳng để ý tới bát cơm của Trần Vũ, hỏi:

- Lục Băng Thiển hỏi cái gì?
- Sao cháu phản ứng mạnh thế?
- Bác nói gì với bà ta?

Trần Thần không trả lời, nóng nảy lặp lại câu hỏi:

Trần Minh Hành ngạc nhiên lắm, song vẫn đáp:

- Thì còn có thể nói gì, đương nhiên có sao nói vậy, dù sao tin tức bác biết cũng ít, cũng không đem tin đồn thổi vô căn cứ nói ra với bà ta làm gì.

Trần Thần ngồi thừ mặt ra một lúc, đột nhiên nhớ ra việc gì lại đứng bật dậy, cầm di động chạy sang phòng bên, chẳng kịp nói gì với ai.

Trần Minh Hành thấy hết, lòng thầm nghĩ :” Lâm Tuyền có liên quan gì tới Thẩm Thị đây?”

Lúc sau Trần Thần quay lại, Trần Sơn thấy con gái sắc mặt không bình thường, quan tâm hỏi:

- Sao vậy, Liên hợp Tỉnh Hải và Thẩm Thị có xung đột à?

Lâm Tuyền là người khiến người ta nhìn không thấu, ông ta không mong con gái dính líu quá sâu.

- Không có gì ạ.

Trần Thần không nói, chỉ hỏi:

- Lục Bằng Thiên hỏi bác về Lâm Tuyền, có phải Lê Cảnh có nghiệp vụ gì qua lại với Thẩm Thị hay không?

- Trước kia có chút nghiệp vụ qua lại, năm nay Lê Cảnh thu hẹp nghiệp vụ rồi, không liên hệ mấy nữa. Vì vấn đề tổng cty XD, chị cháu có tìm Địa ốc Thẩm Thị song bị từ chối. Tuy Liên hợp Tỉnh Hải luôn kín tiếng, song tập đoàn lớn như Thẩm Thị lại biết về họ ít như thế thì đúng là có vấn đề không bình thường ở đây ...

Giống như với Đông Đô, dù không có xung đột hay nghiệp vụ qua lại gì, Trần Minh Hành vẫn rất hiểu Đông Đô.

Trương Đào chợt nhớ lại năm ngoái cùng Trần Vũ đi tìm Trần Lập, Lục Nhất Mạn lúc đó hi vọng Thẩm Thị tiếp nhận hạng mục Thế Kỷ Thành, Lục Nhất Mạn đã thẳng thừng tuyên bố không dính líu vào chuyện của Liên hợp Tỉnh Hải, giọng điệu đó nghĩ lại chứng tỏ hai bên có quan hệ không tầm thường, vậy vì sao Lục Bằng Thiên lại phải đi đường vòng nghe ngóng tin tức của Lâm Tuyền? Trương Đào biết chắc Lục Nhất Mạn hiểu Lâm Tuyền hơn bất kỳ người ngoài nào khác.

Trương Đào ghé tai Diên Lệ hỏi nhỏ:

- Lục Bằng Thiên chính là dì út của Lục Tiểu Mạn đúng không?

Diên Lệ gật đầu, Trương Đào càng không hiểu:

- Em nhớ năm kia Lục Nhất Mạn cùng cha, ông nội cô ấy đến Tỉnh Hải tìm Lâm Tuyền không?

- Cái gì?

Trần Minh Hành quay sang Trương Đào:

- Cậu quen người của tập đoàn Thẩm Thị.

- Vâng, cháu có hai người bạn làm việc ở Thẩm Thị, quan hệ với Thẩm Thị không tầm thường.

Trương Đào đem quan hệ của Lục Mạn, Lục Bá Uyên, Lục Tinh Viên với Thẩm Tại Tinh, nói một lượt:

- Tôi biết quan hệ giữa Lục gia và Thẩm gia Hoành Điểm, kỳ thực quyền lực ở Thẩm Thị đều nắm trong tay người Lục gia. Nói như thế Lục Bằng Thiên càng không thể không biết Lâm Tuyền, đúng là kỳ quái.

Trần Minh Hành nhìn Trần Thần, Trần Thần vờ cúi đầu ăn cơm không để ý.

Trần Vũ nghĩ, Lục Bằng Thiên cho dù không muốn nhận Lâm Tuyền, cũng không cần hỏi về Lâm Tuyền thông qua người ngoài, chẳng lẽ vì việc khác? Xem ra Trần Thần biết nội tình, Trần Vũ tuy khao khát muốn biết tất cả về Lâm Tuyền, nhưng cô hiện giờ không có lập trường gì yêu cầu Trần Thần nói ra.

Không khí có chút quái dị, mọi người đều bị quan hệ khó hiểu giữa Lâm Tuyền và Thẩm Thị thu hút. Trần Thần làm ra vẻ bình thường, hỏi:

- Bác, Lê Cảnh định xử lý cổ phần của tổng cty XD thế nào?

Trần Minh Hành hơi trầm ngâm:

- Cuộc họp HĐQT hôm nay đưa ra quyết định nắm cổ phiếu 00601 thời gian dài, không ngờ đám chú út của cháu có tính toán khác, lòng người tảo tảo, giờ nói gì cũng không chắc. Khó khăn hiện giờ của Lê Cảnh không phải ở kinh doanh, Liên hợp Tỉnh Hải hiện là ông vua không ngai ở Tỉnh Hải, đám chú út cháu dù có ngàn vạn lý do, nếu không thấu triệt điểm này thì quá thất sách.

- Ai không tận mắt nhìn thấy sự quật khởi của Liên hợp Tỉnh Hải khó mà hiểu hết sức mạnh của nó.

Trần Sơn nhìn con gái:

- Bọn ba cũng biết vài chuyện đấy, Triệu Tăng có khả năng tới cực năng lượng làm phó chủ nhiệm văn phòng năng lượng mới, tuy cấp bậc hạ xuống một, nhưng quan viên địa phương trực tiếp điều lên TW như thế rất hiếm.

Văn phòng năng lượng mới cấp phó ty, Triệu Tăng hiện là cấp phó sở, làm chức phó chủ nhiệm này thuộc về giáng cấp sử dụng. Tuy chuyện chưa được quyết định, nên chỉ có những người luôn theo sát động tĩnh của Cảnh hệ như đám Trần Minh Hành mới biết chút tin đồn.

Trần Thần bĩu môi:

- Tin tức của ba cũng linh thông quá nhỉ?
- Tin tức này đâu phải là tuyệt mật, chỉ cần để ý là rõ.

Trần Sơn có vẻ cố ý khoe khoang trước mặt con gái:

- Liên hợp Tỉnh Hải trừ nghiệp vụ truyền thống ra thì đang mở rộng rất mạnh, dù mấy năm qua bọn họ kiếm được nhiều tiền từ địa ốc, nhưng không đủ cho bọn họ mở rộng quy mô lớn như thế. Ba lấy làm lạ, Liên hợp Tỉnh Hải lấy đâu ra nhiều tiền như thế?

Trần Thần làm việc sát bên Lâm Tuyền khá lâu rồi, tất nhiên biết rất rõ. Thực nghiệp Tinh Hồ một dạo là bầu sữa của Liên hợp Tỉnh Hải, nhưng sau khi Lâm Tuyền ra quyết định hạn chế mở rộng đầu tư địa ốc, củng cố quản lý, thì phải nhường ngôi cho Tân Năng Liên Hợp đang cùng Điện khí Tỉnh Hải lũng đoạn thị trường năng lượng mới phát triển bùng nổ.

Song vũ khí sắc bén nhất của Liên hợp Tỉnh Hải là bản hợp đồng cung cấp nguyên liệu 10 năm với MSMM, bản hợp đồng này thuộc về Cty Khuê nghiệp Frankfurt, mà công ty này bị Quý gia tộc Lâm thị nắm 100% cổ phần, nói cách khác lợi nhuận khổng lồ của nó do một tay Lâm Tuyền thao túng.

Liên hợp Tỉnh Hải chưa thể so sánh với tài phiệt lịch sử lâu đời, nhưng địa vị ở Tỉnh Hải không ai lay động được.

Trần Minh Hành thừa nhận tài hoa thương nghiệp của Lâm Tuyền, song không bao giờ đoán ra được y dùng hai bàn tay trắng lập nên đế chế tài chính khổng lồ này, ông ta luôn cho rằng có thể lực lớn hơn đứng sau, Lâm Tuyền chỉ là người đại diện bên ngoài. Cảnh Nhất Dân bất ngờ lên làm bí thư thành ủy cải biến số phận của Trần gia, làm Trần gia có cơ hội quật khởi, tiếc rằng Trần gia không có nhân vật kiệt xuất, vì thế Lâm Tuyền được lựa chọn.

Trần Minh Hành hỏi Trương Đào:

- Cậu học với Lâm Tuyền bốn năm, có nhận xét gì?

426. Q.10 - Chương 10: Đệ Nhất Gia Tộc (2)

Trương Đào nghĩ cái này phải hỏi Trần Vũ mới đúng, dù sao hai người họ có thời gian yêu nhau, Trần Minh Hành đâu phải không biết, vẫn trả lời:

- Lâm Tuyền là người cực kỳ cần kỳ, dù ở trường trọng điểm như Đh Đông Hải cũng hiếm có người như thế, thiên phú của anh ta rất cao, nói chuyện với anh ta, mọi người sẽ thấy suy nghĩ của mình bị anh ta tác động, mà người khác mãi mãi không theo kịp suy nghĩ của anh ta, cảm thấy mình ngốc nghếch, thành ra tâm lý sinh bài xích. Tính cách của Lâm Tuyền lãnh đạm, nên càng ít mối quan hệ. Tài hoa của Lâm Tuyền không cần nói, tuy duy nhạy bén, khả năng kiểm chế cực cao, ở lâu bên cạnh anh ta sẽ nhận ra trên người anh ta có sự kìm nén về tình cảm. Ngay từ thời đại học, Lâm Tuyền có tư tưởng cực kỳ thành thực, nhận thức tỉnh táo về hiện thực. Lâm Tuyền cư xử rất ôn hòa, nhưng người bên cạnh bị hào quang chói mắt của anh ta làm không mở mắt ra được, ghen tỵ, chính xác là ghen tỵ khiến đa phần xa lánh anh ta.

- Một người phức tạp và thú vị đây.

Trần Minh Hành gật gù, kinh nghiệm nhân sinh mấy chục năm khiến ông ta nhanh chóng có cái nhìn khái quát hơn về Lâm Tuyền:

- Vậy liên quan gì tới Thẩm Thị, có lẽ các cậu chưa rõ hết về nó. Thẩm Thị trông có vẻ mới quật khởi hai ba chục năm qua, thực chất nó là một trong số thế lực tài phiệt lâu đời trong nước. 30 năm trước, chủ nhân của Thẩm Thị là Thẩm Tinh Phục dính vào phong ba chính trị, gia nghiệp khổng lồ của Thẩm Thị bị sung công, qua vụ án oan đó, gia tộc tàn mạt, chỉ còn Thẩm Tại Tinh sống sót. Chuyện này rất lạ, gia sản Thẩm Thị không giao cho Thẩm Tại Tinh, mà lại giao cho anh em họ Lục tiếp quản. Về sau nhà nước dần dần trả lại tài sản, song tai kiếp này ảnh hưởng lớn tới việc Thẩm Thị khuếch trương, không thể so sánh với Điều Khê Cổ được nữa.

Nhìn từ quy mô khổng lồ về tài sản, Liên hợp Tinh Hải chưa thể so sánh được với những tài phiệt lớn đó, Thẩm Thị cũng chỉ là tài phiệt xếp hạng phía dưới, Điều Khê Cổ càng lớn mạnh hơn, gần như chạm vào giới hạn sự lũng đoạn rồi.

Trần Thần lại nghĩ sức sống của Liên hợp Tinh Hải thì mấy tài phiệt kia cũng không thể so sánh.

Lệ Cảnh cũng từng một thời phong quan, Trần gia có hi vọng thành tài phiệt đương đại, có điều mấy năm qua bị chặt đầu trói tay, quy mô gia sản không ngừng thu hẹp, không còn khả năng nữa rồi.

Đôi khi Trần Minh Hành nghĩ, nếu quan hệ giữa Trần Vũ và Lâm Tuyền phát triển thuận lợi, không biết Lệ Cảnh hiện nay sẽ thế nào?

Có điều nghĩ cũng chỉ là nghĩ thế thôi, Cảnh Nhất Dân, Lâm Minh Đạt, Triệu Tăng đều đã chứng minh họ là người chính trị liêm khiết, sẽ không dễ dàng bỏ qua vết đen Lệ Cảnh, cho nên lúc này Lệ Cảnh chỉ có thể càng cẩn thận hơn.

- Liên hợp Tinh Hải, Đông Đô và Hòa Hoàng hình thành một thực thể kinh tế gắn kết chặt chẽ, có thể nói đã có dáng dấp cơ bản của một tài phiệt ...

Trần Sơn nhìn con gái, lòng lo lắng vô cùng, Trần Thần chẳng những bỏ Lệ Cảnh sang Liên hợp Tinh Hải làm việc, mà trong cuộc sống hàng ngày cực kỳ bảo vệ Lâm Tuyền. Hiểu con không ai bằng cha, tâm tư con gái thế nào ông cũng hiểu, chính vì hiểu nên ông lo lắng, thế nên chuyện con gái làm thư ký cho Lâm Tuyền khiến ông không thể chấp nhận, có điều đụng tới chuyện này thì Trần Thần cực kỳ ương bướng, chỉ hơi bóng gió nói tới là phản ứng mạnh mẽ, có yêu cầu chuyển công tác khác ở Liên hợp Tinh Hải cũng không đồng ý.

Nghĩ tới đó, Trần Sơn chỉ có biết thở vắn than dài, đôi khi ông ta cũng có suy nghĩ giống Trần Minh Hành, nếu quan hệ giữa Lâm Tuyền và Trần Vũ phát triển thuận lợi, có lẽ hiện Trần gia là đệ nhất gia tộc ở Tinh Hải.

.....

Núi cao bao nhiêu thì vực sâu bấy nhiêu, phồn vinh đồng thời cũng mang tới nguy hiểm, tuy nguyên tắc này hiện được coi là kiến thức thông thường, nhưng chớ mong người ta tỉnh táo nhìn vào nguyên tắc đó, vì tham lam là bản tính của con người.

Lâm Tuyền và nhiều người cùng chí hướng mong sản nghiệp địa ốc ồ ạt nóng, như thế mới có thể kiếm lợi ích lâu dài từ sản nghiệp, nhưng tuyệt đại đa số chủ đầu tư địa ốc trong nước không có ý muốn đó, bọn họ chỉ định xông vào thị trường cướp bóc một phen rồi rút lui, bọn họ lúc nào cũng chỉ nghĩ tới cách kiếm lợi ích lớn nhất, dù mai thị trường sụp đổ, thì bọn họ cũng chỉ hi vọng làm sao có thể bán được nhà với giá cao trong hôm nay.

Năm 2004, khi giá nhà ở thành phố ven biển miền đông tăng trưởng trung bình 15%, trong khi Tinh Hải chỉ tăng 8%, tuyệt đại đa số chủ đầu tư địa ốc cho rằng Liên hợp Tinh Hải cấu kết với chính phủ chặn đường tài lợi của bọn họ.

Đến khi ở Tinh Hải đưa ra một loạt nhà quy mô nhỏ, hắt chậu nước lạnh lên thị trường nhà sang tay đang tấp nập, quý cuối cùng năm 2004, có nhà đầu tư xuất hiện tình trạng thua lỗ, tới nửa đầu năm nay không có chút chuyển biến nào.

Liên hợp Tỉnh Hải hùng mạnh, nhưng không ít kẻ căm hận, vì thế tiền nóng đổ vào Tỉnh Hải dễ dàng kiếm được con đường tắt che giấu, đó là nguyên nhân tới tháng 6 Lâm Tuyền mới phát giác ra điều khác thường. Hai cơ cấu môi giới địa ốc lớn nhất Tỉnh Hải tích cực mở đường cho khoản tiền nóng này đổ vào, thậm chí sau khi biết được kế hoạch chinh thể của Thẩm Thị, còn bỏ ra lượng tiền lớn tham dự kế hoạch phá loạn thị trường.

Ban ngành giao dịch địa ốc tra ra được 2 tỷ tiền nóng đổ vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải, song có những cơ cấu bản địa Tỉnh Hải yểm hộ, hiển nhiên còn có một phần tiền nóng chưa bị phát giác.

Nhiều tiền như thế tiến vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải không phải quá lớn, nhưng có thể giữ được thị trường ổn định, hiển nhiên bọn họ còn muốn liên lạc thêm với nhiều nhà đầu tư địa ốc bản địa hơn nữa.

Tình hình nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng rất nhiều.

Trần Minh Hành từng là doanh nhân thành đạt nhất thành phố này, đương nhiên ông ta nhìn thấy sự nguy hiểm ẩn dưới bề ngoài tĩnh lặng đó.

Có lẽ Trần Minh Hành có lý do căm hận Lâm Tuyền và Liên Hợp Tỉnh Hải, càng có lý do thừa loạn đánh cướp một phen. Lệ Cảnh thời gian qua tổn thất lớn đều liên quan trực tiếp gián tiếp tới Liên hợp Tỉnh Hải, 8% cổ phiếu của tổng cty XD, là quân bài giúp kiếm được lợi ích lớn trong loạn cục này.

Trần Minh Hành lui về phía sau, không thể tránh khỏi sức khống chế Lệ Cảnh yếu đi, nhưng ông ta vẫn cực lực tránh đứng về phía đối lập với Liên hợp Tỉnh Hải, sau khi biết Trần Minh Kiến rất có khả năng bí mật tiếp xúc với An Thái, liền thông qua Trần Sơn, tiếp xúc với Liên hợp Tỉnh Hải, biểu thị sẵn sàng ưu tiên bán cổ phiếu cho Liên hợp Tỉnh Hải với điều kiện tương tự An Thái.

Tiếp đó trao đổi với HĐQT Lệ Cảnh về điều kiện này, các thành viên khác trong HĐQT Lệ Cảnh cũng cho rằng ở điều kiện tương tự, tránh đắc tội với Liên hợp Tỉnh Hải là kế sách thích hợp, ngay cả Trần Minh Kiến cũng không thể phủ nhận đề nghị của Trần Minh Hành.

Cái giá An Thái đưa ra là 800 triệu, cao hơn giá trên thị trường 20%, là cái giá không bình thường cũng không hợp lý.

Lâm Tuyền từ chối cái giá Lệ Cảnh đưa ra, Liên hợp Tỉnh Hải có thể miễn cưỡng bỏ ra được 800 triệu, nhưng đây không phải cách có thể hóa giải nguy cơ.

- Lâm Tuyền đứng là khiến người ta nhìn không thấu.

Đứng trước bức tường kính ở độ cao 60 mét, Trần Sơn nhìn ngấm ánh chiều tà đằng xa:

- Hiện giờ dù chúng ta bán cổ phần cho An Thái thì từ đạo nghĩa không ai chỉ trích được gì nữa.

Trần Minh Hành không đáp lời, hiện giờ ông ta rất ít khi tới văn phòng từng thuộc về mình, tới nơi này chỉ tăng thêm quyền uyển và thương cảm, nhưng vấn đề của tổng cty XD qua bất thường, ông ta không thể không phá vỡ lời hứa không trực tiếp can dự vào chuyện của công ty, tới Lệ Cảnh cùng Trần Sơn và các cao tầng khác thảo luận.

427. Q.10 - Chương 11: Lệ Cảnh Chia Rẽ

- Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, chả lẽ ngay cả làm ngư ông anh cũng không còn dùng khí nữa?

Trần Minh Kiến người nhỏ thó, mặt thì dài gầy, nhưng cơ thể thì phát phì, trong lòng ông ta vẫn hơi sợ Trần Minh Hành, nói ra những lời nghiêm trọng như thế lại dùng giọng rất ôn hòa:

- Như anh Hai đã nói, từ đạo nghĩa không ai chỉ trích gì được chúng ta nữa, chúng ta đâu muốn thừa lúc lửa cháy hôi của.

Trần Minh Hành dùng khước mắt liếc nhìn đứa em mình, miệng nói thế tức là lòng có ý đó rồi:

- Tôi vẫn phản đối bán cổ phiếu không rõ nội tình thế nào.

- Vì sao?

Giọng Trần Minh Kiến không kìm được cao lên mấy phần:

- Cần gì biết nội tình của họ, ai lại đi đem nội tình của mình tiết lộ cho người khác. Họ mua, ta bán, cần gì làm rõ ý đồ của họ.

Trần Minh Hành không thèm để ý, nhìn Trần Sơn:

- Ý cậu thế nào?

Trần Sơn không rõ, song đáp lại không có gì do dự:

- Anh cả đã phản đối thì em phản đối.

- Cái gì mà cũng phản đối.

Trần Minh Kiến bị thái độ của hai bọn họ làm nổi khùng:

- Các người đã không nói lý do, được, đi mà giải thích với HĐQT ...

Nói xong hầm hầm đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa đánh sầm truyền đi rất xa, hành động thô bạo của Trần Minh Kiến làm Trần Sơn tức giận:

- Nó không còn để anh vào mắt nữa rồi.

- Doanh nhân cũng cần có nhân quang như chính trị gia mới được.

Tâm tình Trần Minh Hành tựa hồ hoàn toàn không bị ảnh hưởng:

- Tranh đoạt quyền khống chế tổng cty XD chỉ là bước đầu, bão tố sắp kéo tới thị trường địa ốc Tỉnh Hải, ngay cả chúng ta cũng nhìn rõ, sao Lâm Tuyền lại có thể bị che mắt?

- Sao y ngay cả bỏ thêm chút tiền cũng không muốn?

Trần Sơn không phải không có oán trách:

- Cậu nói xem, biến động ở thị trường địa ốc Tỉnh Hải rốt cuộc có lợi hay hại với Liên hợp Tỉnh Hải?

- Đơn thuần nhìn từ góc độ kinh tế thì nhất thời không thể nói là lợi hay hại, nhưng Cảnh Nhất Dân, Liễu Diệp Thiên thì chẳng khác gì bị tát thẳng mặt, hiện Liễu Diệp Thiên còn chưa ngồi vững ở cái ghế thị trường, không cẩn thận là bị trận bão này quét xuống, Liên hợp Tỉnh Hải sao có thể chấp nhận kết cục này? Lợi ích kinh tế chưa rõ mà chính trị thì đã tổn thất lớn rồi.

- Đúng thế, mấu chốt là lợi ích chính trị.

Trần Minh Hành gật đầu:

- Cho dù thị trường địa ốc Tỉnh Hải bị cơn bão này thổi tan, Liễu Diệp Thiên không giữ được ghế, nhưng căn cơ của Cảnh hệ không thể bị phá sập hoàn toàn. Đối phương có xét tới cái này không? Hay xét tới mà vẫn đâm đầu vào? Anh thấy lần này không phải là những nhân vật nhỏ oán hận Liên hợp Tỉnh Hải liên kết với nhau đâu, Tiểu Thần biết nó lại không chịu nói.

- Lâm Tuyền không thể không nghĩ tới những điều này, vì sao y từ chối đề nghị của chúng ta?

- Ai biết được chứ, một là đầu tư An Thái không rõ gốc tích, một là Liên hợp Tỉnh Hải đã va chạm nhiều năm, chúng ta phải đứng bên nào đây?

Trước khi Lê Cảnh khôi phục nguyên khí, nhất quyết không thể chọn sai đội ngũ được, Trần Minh Hành thở dài.

Nội bộ Lê Cảnh nổ ra tranh cãi quyết liệt việc xử trí số cổ phần kia, mẫu thuẫn đã công khai hóa, Trần Sơn kiên trì giữ cổ phần, Trần Minh Kiến dứt khoát muốn bán, đặc biệt An Thái tăng thêm giá mua, tiếng nói của Trần Minh Kiến ở HĐQT càng thêm dữ dội, cuối cùng khiến Lê Cảnh mau chóng chia rẽ.

Lúc này nghiệp vụ của Lệ Cảnh chủ yếu tập trung ở ba mảng, vận chuyển hàng hóa, vận hành khách sạn và trung tâm mua sắm, hệ Trần Minh Hành được chia tập đoàn vận tải Bắc Quan, tòa nhà Lệ Cảnh, trung tâm mua sắm Tỉnh Hải, còn hệ Trần Minh Kiến chia hệ thống khách sạn và 8% cổ phần tổng cty XD.

Lệ Cảnh phân chia hết sức nhanh chóng, gần như chia tới nửa tháng đã lần lượt kinh doanh trở lại với hai cái tên Lệ Cảnh và Lệ Tinh, làm người ta hoài nghi đây là kế hoạch chuẩn bị trước.

Trần Thần lấy báo đưa cho Lâm Tuyền xem, Lâm Tuyền nhìn công bố trên báo sáng Tỉnh Hải, đọc qua là thấu ảo diệu trong đó, cười nói:

- Bác cả của em đúng là gian như quỷ.

Rồi mỉm cười với Trần Thần:

- Thế cũng tốt, em không cần quá khó xử nữa.

Trần Thần lên bữu mô, so với việc nói cô, chẳng bằng Lâm Tuyền nói thẳng ra là chị cô không phải đặt vào vị trí quá khó xử.

Trần Minh Hành đúng là gian xảo, Lệ Cảnh chia tách, khiến Trần gia danh nghĩa chứng tỏ không muốn đối đầu với Liên hợp Tỉnh Hải, đám Trần Minh Kiến chỉ là nhóm nhỏ không đại biểu được cho Trần gia, ở mức độ nhất định, Trần Minh Hành còn đáng được Liên hợp Tỉnh Hải đồng tình.

Vì sao? Vì ông ta có thể nói:

- Tôi thà để Lệ Cảnh chia rẽ chứ không muốn đối địch với các vị.

Nhưng thực chất hưởng lợi vẫn là Trần gia, khi tính tài sản của Lệ Cảnh, hệ Trần Minh Hành được chia phần của 8% cổ phần kia.

Đúng là được cả tiếng lẫn miếng.

Cơ cấu tính gọn đúng như mong muốn của Trần Vũ, Trần Minh Hành và Trần Sơn yên tâm chính đồn, một khi thế lực đứng sau An Thái thất bại, Lệ Cảnh không phải không có cơ hội sát nhập trở lại.

Tóm lại lần này Lệ Cảnh mau chóng chia tách, trong mắt nhiều người chỉ là vở kịch mà thôi.

Với Lâm Tuyền mà nói, Trần Minh Hành tỏ thái độ như vậy là đủ, dù sao hai bên đối địch với nhau bao năm, Lệ Cảnh không giương cờ cổ vũ cho An Thái đã cực hạn mà ông ta làm được.

An Thái muốn lấy Thế Kỷ thành làm đòn bẩy thúc đẩy địa ốc Tỉnh Hải, không phải chỉ cần Liên hợp Tỉnh Hải nắm quá bán cổ phần là ngăn cản được, luật công ty quy định rõ ràng, cổ đông khống chế cổ phần không được phép xâm phạm lợi ích các cổ đông khác, trì hoãn bán Thế Kỷ thành khả năng bị trọng tài kinh tế xử là hành vi xâm phạm lợi ích, đến lúc đó Liên hợp Tỉnh Hải sẽ bị gạt ra khỏi biểu quyết ở trong sự vụ liên quan.

Đương nhiên, pháp luật chẳng qua là trò chơi văn tự của cường quyền, quan trọng là ở so kè sau lưng, vì thế Lâm Tuyền quyết không bỏ ra tới 800 triệu mua lấy cổ phần trong tay Lệ Cảnh, số cổ phần này tác dụng với Liên hợp Tỉnh Hải không lớn, nhưng là thủ đoạn trọng yếu đoạt lấy tiếng nói của An Thái. Lâm Tuyền không thể yêu cầu Lệ Cảnh bỏ cấm đồ lợi ích lớn như thế.

Ttck vừa âm trở lại, Lâm Tuyền lệnh các công ty dưới quyền chuyển lợi nhuận nửa đầu năm vào CK Liên Hợp, dùng đầu tư TTCK, tổng lượng tài chính vượt quá 1 tỷ.

Suốt cả tháng bảy nóng như đổ lửa, thị trường địa ốc Tỉnh Hải bình tĩnh một cách quỷ dị, Lâm Tuyền phải đem một phần tinh lực đặt vào Thuận Nghĩa. Cảnh Thiên Sương tới Thuận Nghĩa đã được hai tháng, hai tháng này chỉ đủ hiểu sâu hơn tình hình cơ bản của Thuận Nghĩa.

Kế hoạch phát triển chính thể của Thuận Nghĩa vẫn đang khẩn trương trù tính, điều này quyết định tới mô hình và quy mô đầu tư của Liên hợp Tỉnh Hải. Kế hoạch hạng mục Đại Khê của Thư Nhã cũng được quyết định, sơn trang điện gió quy mô ban đầu giảm xuống còn chừng 20 triệu.

Trong tầm mắt chỉ có màu xanh mượt của lá cây, cùng màu xanh biếc của biển, đây là vùng đất xử nữ hoàn toàn chưa được khai phá, một năm nữa mới có đường thông tới đây, từ Tỉnh Hải đến chỗ này mất chừng một tiếng rưỡi, chỉ xa hơn khu phong cảnh Bắc Sơn một chút.

- Vì sao em lại thu hẹp quy mô đầu tư.
- Trong mắt anh 20 triệu chỉ là trò chơi, nhưng em không coi như vậy.

Thư Nhã nghiêm túc nói:

- Em rất nghiêm chỉnh đây, bọn em không có nhiều kinh nghiệm, quy mô quá lớn, trong lòng có chút bất an, dù với quy mô hiện tại, lòng còn chưa nắm chắc.

Gió biển thổi lồng lộng, chẳng hề thấy chút nóng nực nào của tháng bảy, Lâm Tuyền ôm Thư Nhã trong lòng, vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ của cô, tháng sáu bận rộn làm cái cầm gậy đi trông thấy, trong lòng rất thương.

- Tài nguyên du lịch xung quanh Tỉnh Hải hơi thiếu, đặc biệt là du lịch hành trình ngắn cuối tuần, nên anh đánh giá rất cao hạng mục Đại Khê, em sợ không thể giải thích với đám Vụ Giai chứ gì.

Lâm Tuyền vuốt mũi Thư Nhã:

- Anh còn nói được nữa, chị Tĩnh Di bỏ 5 triệu vào công ty bọn em, còn tính là nợ công ty, nhưng anh nói đám Vụ Giai, Vương Lệ nhìn nhận thế nào, em không giải thích được nữa. Ban đầu chỉ định đầu tư có 3 triệu, không ngờ thành lớn như thế.
- Trời, thân phận của anh có phải là cái gì tuyệt mật đâu, chẳng qua là ngay từ đầu không nói ra, nên về sau không có cơ hội nói rõ, thực ra anh đánh giá cao năng lực của Lưu Quân, anh ta có kinh nghiệm ở việc quản lý, chỗ thiếu sót có thể vừa làm vừa học tập từ thực tiễn, công ty bọn em lớn mạnh rồi, có thể mời anh ta qua. Dù sao sau này anh cũng thường tới Thuận Nghĩa, có thể chiều cổ em chút nào, tất nhiên sẽ làm, ngoài ra Lý Tân Nghĩa cũng có thể giúp em chút việc vặt.

Lâm Tuyền nói tính toán của mình:

- Hay là thế này, khi chúng ta đính hôn, em mời họ dự tiệc, dù sao chỉ có người trong nhà, ngoài cha mẹ nên có thêm bạn bè chứ.

428. Q.10 - Chương 12: Đính Hôn (1)

Ngày 28 tháng 7, Lâm Tuyền đi máy bay từ Tân Bắc về Tỉnh Hải, tới thẳng Thư gia, ăn trưa xong mới cùng Thư Nhã về tiểu khu Tây Trạch, cháu ngoại của y đã gần ba tuổi, đang bi bô học nói. Chị Tĩnh Di của y không biết chăm con, cha mẹ Dương Minh đã nghỉ hưu tới Tỉnh Hải sống, vừa khéo chăm sóc cháu đích tôn. Cha Dương Minh sức khỏe tốt hơn Lâm Minh Đạt, tính cách thoáng đạt, không hút thuốc, không uống rượu, không bài bạc, ở nhà cũng buồn, nên mỗi ngày làm công ích trong tiểu khu.

Quy mô của Liên hợp Tỉnh Hải ngày càng lớn mạnh, gia tộc vốn tản mác khắp nơi bị tiền tài thu hút tụ tập vào một chỗ, bốn anh em Trần Tú, năm anh em Lâm Minh Đạt, cùng đám anh chị em họ của Lâm Tuyền có 11 người, những người này không có chuyện gì cũng thường xuyên qua lại Lâm gia, Lâm Minh Đạt một năm tới 10 tháng không có ở nhà, ít về nhà hơn cả Lâm Tuyền, chuyện gia tộc toàn do vợ quản lý thay.

Trần Tú bận rộn việc gia tộc, không rảnh vào bếp nữa, Lâm Tĩnh Di chẳng giúp được gì, thêm vào quét dọn vệ sinh nhà cửa, không mời giúp việc là không xong. Có điều rất nhiều việc Trần Tú vẫn tự mình làm, cũng yêu cầu Tĩnh Di không được quá nhàn nhã, hai nhà chỉ có 3 giúp việc.

Khi Lâm Tuyền và Thư Nhã vào nhà thì mọi người đang ở trong phòng khách trên Tiểu Tiểu, hình như không một ai nhớ hôm nay là ngày đặc biệt, Lâm Tuyền không biết họ mưu tính gì, dù sao chỉ mới gia trưởng hai nhà, thêm vào đám Vụ Giai, Vương Lệ, chẳng làm gì phức tạp lắm.

Lâm Tuyền buổi chiều không có an bài gì, thấy người trong nhà không để ý đến mình, liền đưa Thư Nhã về công ty. Cty du lịch đặt quầy tiếp đãi nghiệp vụ ở trong tòa nhà Tỉnh Hải. Thư Nhã tới quầy tiếp đãi

bàn việc với Vương Lệ, Lâm Tuyền bỏ xoài lên bàn xem giới thiệu tuyến đường du lịch. Vưu Giai vừa ăn chocolate vừa hỏi Lâm Tuyền:

- Bọn anh khi nào định kết hôn?
- Chuyện này phải xem tâm tình của cô ấy.

Lâm Tuyền chỉ Thư Nhã:

- Trước kia ba em cho em sơ trung đã tới Nhất Trung học, khi đó em nhất gan, sợ Nhất Trung xa nhà nên không học, không ngờ vì thế bỏ lỡ một nam nhân cực phẩm ...

Vưu Giai nhìn Lâm Tuyền như muốn nuốt chừng y, thật không có dấu hiệu nào cho thấy cô gái này khi còn nhỏ lại nhút nhát.

Thư Nhã ngẩng đầu lên nói:

- Đừng khen anh ấy, anh ấy dễ kiêu lắm, hơn nữa còn kém xa tiêu chuẩn cực phẩm, mình bảo anh ấy công lên lầu mà anh ấy không làm.
- Anh muốn lắm chứ.

Lâm Tuyền đưa ngón tay ấn mũi Thư Nhã xuống, kêu oan với Vương Lệ, Vưu Giai:

- Công cô ấy tới phòng hạng mục tận tầng ba, mệt tới đứt cả hơi, sồn chưa vào động phòng, cô ấy đã muốn mưu sát chồng rồi. Cổ ngữ nói rất hay, hết thầy nghe phu nhân, lệnh bầy xin được miễn.
- Làm gì có cái cổ ngữ đó?

Trương Nhã há miệng cắn tay Lâm Tuyền.

Vưu Giai làm bộ si mê nói:

- Nếu có anh chàng nào lắm tiền nhiều của, đẹp trai phong độ, bảo em công lên tầng tám em cũng chịu.

Thư Nhã phì cười mắng Vưu Giai, mấy cô gái cười đùa quên cả việc chính.

Cùng Thư Nhã đi tới ngày hôm nay, chẳng bao lâu nữa thành vợ chồng thực sự, không cần thiết phải giấu diếm gì bạn của cô, chỉ là ngay từ đầu đã không nói, nên trì hoãn mãi không giải thích gì cả, sau khi qua lại với Thư Nhã, Lâm Tuyền rất thích hưởng thụ không khí bạn bè tự nhiên như thế này.

Vưu Giai, Vương Lệ đều biết Lâm Tuyền rất có tiền, hỏi Thư Nhã, song Thư Nhã tôn trọng ý nguyện của Lâm Tuyền, biết y không thích khoe khoang, và lại cô cũng là cô gái cá tính, không muốn lấy địa vị Lâm Tuyền ra khoe khoang, huống hồ thời gian dài cô rất mâu thuẫn, mâu thuẫn vì quan hệ giữa Lâm Tuyền và Phương Nam, mâu thuẫn vì Lâm Tuyền quá chói mắt, còn bản thân chỉ là cô gái rất bình thường, cho nên lần nào cũng chỉ nói :” Lâm Tuyền mở công ty, có vài đồng tiền thôi.”

Lâm Tuyền suốt cả buổi chiều ở công ty du lịch chuyện phiếm với đám Vưu Giai, đến giờ tan tầm mới tụ họp cùng Lưu Quân, Trương Bằng. Sáu người đi ba chiếc xe về tiểu khu Tây Trạch, cha Dương Minh đứng ở cổng tiểu khu làm bảo vệ nghĩ vụ, thấy xe Lâm Tuyền đi vào, nói:

- Lại dẫn bạn về à, ở nhà không còn chỗ để xe nữa rồi?

Lâm Tuyền nghe chữ “lại” là biết chuyện hỏng rồi, vốn định hai nhà tụ họp ăn một bữa, xem tình hình này mẹ y tổ chức thành kiểu tiệc cưới, vậy mà giấu y không nói một lời.

Nhà của Lâm gia trong tiểu khu Tây Trạch trông không có vẻ gì là phú hào, thậm chí dùng xe chẳng bằng chiếc Volvo của Lâm Tuyền, đám Vương Lệ biết Lâm Tuyền không thích phô trương, không ngờ Lâm gia cũng thế, đại khái là truyền thống gia tộc.

Lâm Tuyền ngồi trên xe, nhìn qua hàng rào sắt, trong sân rất vắng, tuy có tiếng nói trong nhà vọng ra, song không lớn, thở phào, vừa định xuống xe thì nghe thấy giọng ông ổng của Phan Xuân Bình:

- Đây là hội trường phụ, hội trường chính ở nhà A1 ..

Phòng yến tiệc trong nhà Phan Xuân Bình dù nhét 50 người vào cũng không chật, chưa tính bể bơi, sân vườn, trội ạ đúng là tổ chức thành tiệc cưới rồi. Lâm Tuyền nhìn Thư Nhã, cười quý dị, xem trước mặt bao người cô đổi cách xưng hô ra sao, theo phong tục Tỉnh Hải, sau khi đính hôn là phải đổi cách xưng hô rồi.

Phan Xuân Bình vừa thấy Lâm Tuyền đi vào, chạy ra hỏi:

- Sao bây giờ mới về, còn nhiều việc đợi cậu định đoạt đấy.

Lâm Tuyền hỏi nhỏ:

- Quy mô thế nào?

- Tiệc rượu, do đích thân lão gia tử quyết định, lão gia tử nói hiêm khi có cơ hội náo nhiệt như vậy.

Lâm Tuyền giang tay ra với Thư Nhã:

- Ông ngoại cố ý đem chuyện này làm thiên hạ đều biết đây mà, anh hết cách.

Rồi giới thiệu đám Lưu Quân cho Phan Xuân Bình.

Lâm Tuyền lần nào đi La Nhiên cũng kéo Phan Xuân Bình theo, hẳn muốn báo cũng không nổi nữa, trông khỏe khoắn tinh thần hơn nhiều, đứng cạnh Lâm Tuyền càng có khí thế ông chủ. Lâm Tuyền dẫn Thư Nhã đi gặp ông ngoại, Trần Nhiên thời gian qua không còn chuyện gì phải bận lòng nữa, râu tóc bạc trắng, nhưng da dẻ càng hồng hào, ngồi đợi Thư Nhã đổi cách xưng hô, gọi là ông ngoại.

Nhiều người nóng ruột đến sớm, Lâm Tuyền không có thời gian tiếp đám Vương Lệ nữa, khi Quách Bảo Lâm tới nơi, Lâm Tuyền bảo hẳn thay mình, còn y và Thư Nhã ứng phó với khách khứa ùn ùn kéo tới. Thư Nhã trở tay không kịp, không thể nào nữ chủ nhân lại mặc quần jean áo thun tiếp khách được, nhân lúc thoát thân được một lúc, nhờ Vương Thúy chuẩn bị bị ba bộ lễ phục cho cả Vương Lệ, Vương Giai còn đám Lưu Quân, Trương Bằng đã mặc vest sẵn nên tạm ổn.

Thư Nhã luôn mồm trách Lâm Tuyền:

- Sao lại biến thành thế này, nhìn bọn họ kia, ai cũng cười gian tà, cứ như chúng ta bị bắt gian trên giường vậy.

Lâm Tuyền cười ngốc nghếch, bị Thư Nhã hăm hực đá ột phát, y vừa cười vừa chạy. Lâm Tuyền chạy qua chỗ Lưu Quân, thấy hẳn nhìn chiếc Mercedes 760i không chớp, liền bảo:

- Thích lái chiếc nào thì bảo Quách Tử một tiếng, lúc này đường đông, lái chậm một chút là được.

Lưu Quân mừng khắp khởi:

- Tôi làm sao dám lái nhanh, xước một cái đèn quá nửa năm lương.

Trương Quân cẩn thận hơn chỉ chiếc Nissan ở gần đó:

- Tôi lái chiếc đó được không?

- Được.

Quách Bảo Lâm cười ha hả:

- Tôi đi bảo anh Dương, có điều phải giấu bí thư Cảnh.

- Bí thư Cảnh, Cảnh Nhất Dân sao?

Trương Quân há hốc mồm, bí thư thành ủy cũng tới đây? Hẳn không dám tin chạy ra xem biển số xe đúng là biển H00001 thật, đứng ngây ra đó như tên ngốc.

Lâm Tuyền bảo Thư Nhã:

- Bọn em cứ vào nhà chơi đi, tiệc 6h 30 mới bắt đầu, bọn họ vội cái gì chứ.

Rồi dặn Quách Bảo Lâm:

- Tư Vũ sắp tan học rồi, mày nhớ đi đón hộ tao.

429. Q.10 - Chương 13: Đính Hôn (2)

Lâm Tuyền vừa đi, Vương Lệ không cố kỵ nữa, truy hỏi Thư Nhã:

- Rốt cuộc Lâm Tuyền mở công ty gì, người tham dự tiệc hôm nay toàn nhân vật quyền quý. Ôi bọn mình nhất định phải về cuối cùng, bạn biết vì sao không, không mặt mũi nào lái chiếc santana rách kia trước mặt bọn họ.

- Nói nhảm.

Thư Nhã vờ giận:

- Lâm Tuyền không thích người khác biết thân phận của anh ấy, vì không muốn người khác đối xử với anh ấy khác đi chỉ vì tiền, hai bạn là ngoại lệ, song đừng có nói ra ngoài đấy. Anh ấy là chủ tịch HĐQT đầu tư Liên hợp Tỉnh Hải.

Vương Lệ như bị điểm huyết, mắt trở ra không chớp cái nào, nếu như trước khi vào tiểu khu Tây Trạch, Thư Nhã mà nói câu này, cô còn nghĩ là nói đùa, tuy Lâm Tuyền cho bọn họ vay 5 triệu, song so với việc làm chủ tịch HĐQT Liên hợp Tỉnh Hải đang oanh động cả Tỉnh Hải thì là chuyện khác nhau.

Mấy hôm trước Vương Lệ xem báo còn nói muốn làm vợ bé cho vị chủ tịch thần bí của Liên hợp Tỉnh Hải không uống kiếp này, khi đó Thư Nhã còn háy mắt với Lâm Tuyền, Vương Lệ giờ mới hiểu vì sao?

- Bạn nói trưa nay bọn mình ăn cơm trưa với người giàu nhất Tỉnh Hải?

Vưu Giai vỗ vỗ ngực một hồi, rồi làm bộ đi tìm Lâm Tuyền:

- Đừng ngăn mình, mình đi ngả vào lòng anh ấy ngay mới được.

Thư Nhã kéo Vưu Giai lại:

- Đừng phơi bày sự phóng đảng của bản thân ra nữa, mà mỹ nữ trong Liên hợp Tỉnh Hải nhiều lắm, cẩn thận Trương Bằng nhà bạn hoa mắt ..

- Bạn biết Lâm Tuyền có tiền từ bao giờ?

- Từ ngày gặp lại ở Quốc Tế Tỉnh Hải đã biết rồi ...

Thư Nhã còn chưa nói hết, Vưu Giai nắm tay lại thành hình micro, đưa tới bên miệng cô, bắt chước kiểu phóng viên, hỏi:

- Xin hỏi cô Thư Nhã, làm người yêu của một tỷ phú có áp lực tâm lý gì đặc biệt không?

Thư Nhã đánh bật tay Vưu Giai đi:

- Bạn nhìn cái bộ dạng của anh ấy, gây được áp lực ỉnh không? Minh không gây áp lực cho anh ấy là may.

- Chỉ giỏi mạnh mẽ.

Vương Lệ bĩu môi:

- Mỗi lần Lâm Tuyền đi công tác ai khẩn trương cầu khẩn ấy nhỉ? Nghe nói các ông chủ đều có những cô thư ký xinh đẹp, Lâm Tuyền cũng thế phải không?

Lâm Tuyền đi công tác, một là tới phía tây, đi đường còn nhiều hơn ngồi xe, điều kiện gian khổ, cơ bản không để nữ giới đi theo. Phan Xuân Bình thể hình hơn 90 kg, chỉ đi với Lâm Tuyền năm ba chuyến còn chưa đầy 70 rồi. Các nơi khác tham gia hội nghị, chỉ có Phương Nam và Trần Thần bên cạnh, Trần Thần là cô gái mà người ta có muốn ghét cũng khó ghét nổi, Phương Nam thì thân phận đặc thù như thế, lòng Thư Nhã càng lo Lâm Tuyền làm việc không biết ngày đêm:

- Bạn nhìn anh ấy làm việc sẽ hiểu, còn bạn đó, trông chặt nam nhân của mình vào.

- Lâm Tuyền có tiền như thế, còn để bạn cùng bọn mình mở công ty nhỏ xíu là sao?

- Anh ấy có tiền là việc của anh ấy, chúng ta cũng phải tay trắng lập nghiệp, không thể thua nam nhân, nếu không cả đời là thứ phụ thuộc vào họ.

- Đúng, chúng ta tuyệt đối không phụ thuộc vào họ!

Vương Lệ và Vương Giai đồng thanh hô câu này còn nhìn chăm chăm vào Lưu Quân, Trương Bằng.

Quách Bảo Lâm thở dài:

- Sao đi đâu cũng toàn mấy cô chủ nghĩa nữ quyền, Tiểu Ba nó điên rồi à? Không biết chọn bạn mà chơi.

Tài chính Tây Trạch có nghiệp vụ khoản vay nhỏ cũng phủ yếu thiên về các phụ nữ phía tây, giúp họ nâng cao địa vị trong xã hội, gia đình. Quách Bảo Lâm luôn cho rằng địa vị của phụ nữ ở cái quốc gia này đã cao lắm rồi, cao hơn nữa thì leo lên đầu nam nhân mất.

Quách Bảo Lâm lôi Lưu Quân, Trương Bằng đi thử xe, trong tay hắn có một chiếc chìa khóa, đó là chiếc Bentley mới mua, có điều thân phận và địa vị hiện tại chưa đủ khoe khoang như thế, nên vẫn lái A8 là chính.

Nhìn trang trí nội thất cực kỳ xa hoa của chiếc Bentley, Lưu Quân hâm mộ vô cùng, cảm thấy ngồi một lần giá trị con người tăng lên không ít, ba người cùng đi đón Tiểu Tư Vũ.

Trương Bằng tới giờ vẫn còn thấy lâng lâng vừa phấn khích vì quen biết người giàu nhất Tỉnh Hải, cảm giác khó tin, không thể không tin, nếu không Ngô Quốc Tân sao lại đặc biệt bồi dưỡng hắn như thế, hỏi Quách Bảo Lâm:

- Sao Lâm Tuyền không kiếm chiếc Bentley để đi, suốt ngày để chiếc Volvo thường đón?

- Sở thích quái đản thôi, ngoài chiếc Volvo còn đi mấy cái xe thương vụ xấu mù, tôi muốn bảo cậu ta làm hai cái máy bay, đi Bắc Sơn săn thú mới là phê, không lo bị người khác cướp đường. Mẹ, thằng lái Passat kia láo quá, không chịu nhường đường cho Bentley! Người Tỉnh Hải đúng là ngang.

Quách Bảo Lâm nhìn chiếc Passat cố ý chắn đường trước mắt.

Xe tới cửa Tiểu học Tinh anh Tây Trạch, Tiểu Tư Vũ đứng ở cổng trường đợi Lâm Tuyền, thấy chiếc Bentley đỗ bên cạnh mình, gõ gõ cửa xe, nhìn Quách Bảo Lâm thò đầu ra, hỏi:

- Sao lại là chú, ba cháu đâu rồi?

Quách Bảo Lâm trừng mắt lên:

- Chú thì sao hả, dùng cả Bentley tới đón cháu, cháu còn kén người à?

Tiểu Tư Vũ vờ vịt nhìn ngó chiếc xe, nói:

- Tạm tạm, nhưng còn kém chiếc Phantom của ba cháu.

Quách Bảo Lâm lấy di động gọi cho Lâm Tuyền:

- Tiểu Ba, mày dạy con kiểu gì thế hả, tí tuổi đầu đã biết xe nào đắt xe nào rẻ rồi là sao?

Lâm Tuyền tỉnh queo:

- Ai bảo mày lấy xe ra khoe, tự làm tự chịu.

Nói xong cúp máy luôn.

Quách Bảo Lâm tịt hần, thò đầu ngoài xe làm mặt giận, Tiểu Tư Vũ cười khanh khách chui vào xe, giọng trong veo chào Lưu Quân, Trương Bằng. Lâm Tuyền, Thư Nhã thường đem Tiểu Tư Vũ đi chơi, nên bọn họ cũng biết.

Lễ phục được đưa tới, Thư Nhã liền dẫn Vương Lệ và Vương Giai đi thay, không có thời gian tới cửa hàng chuyên doanh chọn, đành phải họ đem tới để thử, vừa để lại, còn dư thì do nhân viên công tác đi trả.

Vương Lệ nhìn nhân viên công tác đem từng bộ lễ phục nhãn CK bày ra, hỏi Thư Nhã:

- Chẳng lẽ phú hào đều đi mua đồ như thế này? Khỏi phải vất vả đi lại, mình thấy tạp chí đều viết thế ..

- Làm gì có, ai dám làm như thế, ngày hôm sau thẻ ngân hàng bị thu ngay, gia phong của Lâm gia nghiêm lắm, em gái của Lâm Tuyền ở Anh học mấy năm, thói quen sinh hoạt khó tránh khỏi giống người phương

Tây, về Tỉnh Hải hai tháng, ngày nào cũng bị giáo huấn, hiện giờ ba anh ấy ít ở nhà, mọi người mới thoải mái một chút đấy.

Vưu Giai nhìn chỗ ở của Lâm gia, không có chút nào liên hệ tới một tỷ phú, từ đó có thể hiểu tác phong của nhà y rồi, đường đường chủ tịch HĐQT, nhà ở kém hơn cả mấy cấp dưới, tổ chức tiệc còn mượn chỗ, hỏi chỉ là vui miệng mà hỏi thôi.

Mặc lễ phục hoa lệ vào, Vương Lệ soi gương mà hoa cả mắt, kiểm chế lắm mới không kêu lên, để người ta khỏi cho rằng mình không có kiến thức. Lòng thầm hạ quyết tâm nhất quyết phải làm một phú bà.

Vưu Giai thì suy nghĩ tới phương diện khác, hỏi:

- Xí nghiệp của Liên hợp Tỉnh Hải có bao nhiêu nhân viên, phải có phục lợi du lịch nghỉ ngơi chứ?
- Bên đó không có yêu cầu thống nhất ở phương diện này, đều tự liên hệ với các công ty du lịch, toàn là công ty hàng đầu, các bạn có tự tin cạnh tranh với họ không?
- Năm nay không được, năm sau cũng không được, nhưng năm sau nữa không phải không được.

Vưu Giai trầm nghĩ, dù Liên hợp Tỉnh Hải có công bằng thế nào, con người vẫn con người, đường đường bà chủ chẳng lẽ không có ưu đãi, không tin Lâm Tuyền nở để Thư Nhã quá vất vả, mỗi nhếch lên cực gian.

Thư Nhã không biết suy nghĩ Vưu Giai, vỗ đầu cô, nói:

- Tỉnh lại đi, năm sau còn tuyển nhân viên mới, đừng mơ mộng chuyện bốn năm năm sau nữa.

430. Q.10 - Chương 14: Cuộc Sống Nhàn Nhã

Lâm Tuyền quanh co đủ đường, không chịu tuyên bố ngày hôn lễ ở bữa tiệc, chỉ nói là vì chúc mừng ngày cuối cùng tuổi 26 của Thư Nhã. Bữa tiệc tuy chắn bị hơi gấp gáp, nhưng Phần Xuân Bình chuyên gia mặt này rồi, vẫn khiến đám Vương Lệ, Vưu Giai mở rộng tầm mắt, kết thúc bữa tiệc, thay lễ phục ra, cảm giác như Lọ Lem sau 12 giờ lại phải về cái phòng tồi tàn của mình.

Suốt cả bữa tiệc, Thư Nhã mặc lễ phục đắt tiền, đeo bộ trang sức đắt giá, tóc vấn cao, ung dung cầm ly rượu, ưu nhã qua lại giữa đám đông, cười nói thân thiết đúng mực như một quý phu nhân, ai cũng nói Thư Nhã xứng đôi với Lâm Tuyền. Thế nhưng bữa tiệc vừa kết thúc, chẳng thềm để ý tới giữ gìn hình tượng nữa, đá văng cái giày cao gót đi, lấy đôi dép nhung có hình nhân vật hoạt hình đi vào, gục lên vai Lâm Tuyền, kêu ca mệt mỏi. So với việc giữ vẻ trang nhã quý phái trước mặt người khác, Lâm Tuyền thích Thư Nhã tính cách tùy tiện hơn, thấy cô mệt như thế thì thương lắm.

Lâm Tuyền thì tinh thần sáng láng, chẳng có chút vẻ mệt mỏi nào, kê vỗ tay Thư Nhã an ủi, mời đám Vương Lệ ở lại chơi thêm lúc nữa.

Lâm Tuyền nhận lấy bình nước trong tay giúp việc, rót nước cho đám Vương Lệ, nếu là trước kia bọn họ thoải mái tiếp nhận, lúc này khỏi khỏi có chút hoảng hốt, cùng đứng dậy, tranh nhau nhận rót nước.

Lâm Tuyền rút tay lại, cười nói:

- Ngồi xuống cả đi, đừng xa lạ như vậy.

Tiếp tục rót nước vào cốc, ngồi lại ghế sofa, thấy bọn họ cai cũng tỏ ra câu nệ, nói:

- Nếu vì ngại thân phận của tôi, làm quân hệ của mọi người với Thư Nhã thành xa cách, cô ấy có khi bỏ tôi mất. Mọi người cứ coi tôi như trước kia là được, tôi là Lâm Tuyền, trừ đẹp trai ra thì chẳng có gì đặc biệt. Mọi người đều không nhìn được cười, Thư Nhã néo tay Lâm Tuyền bảo y mặt dày, kỹ năng giao tiếp của Lâm Tuyền rất tốt, chỉ nói vài câu không khí thoải mái hơn, lúc ấy Lâm Tuyền mới nói:

- Không phải tôi cố ý giấu mọi người, mà cái thân phận này cũng chẳng có gì đang khoe, công tác thì mệt, thời gian giành cho thú vui nhỏ nhất cũng chẳng còn, mọi người chắc không thích cuộc sống gấp ai cũng phải lên kế hoạch trước đầu. Tôi rất hâm mộ cuộc sống tự do tự tại của Thư Nhã, cho nên không muốn cô ấy ép buộc bản thân thái quá.

Vương Lệ hâm mộ nói:

- Thư Nhã có anh thật là hạnh phúc:

Lâm Tuyền ôn nhu vuốt tay Thư Nhã:

- Cũng không hẳn như thế, không được ngày ngày ở bên người mình yêu, cũng là một sự dày vò. Nếu cô không tin bảo Lưu Quân một tháng mất nửa tháng không ở Tỉnh Hải mà xem.

- Vậy vì sao không để Thư Nhã làm việc bên cạnh anh?

Lâm Tuyền giải thích:

- Công việc của tôi có tính xâm lược rất mạnh, nếu cô ấy làm việc ở bên cạnh tôi, cuộc sống và công việc bị hòa trộn, không còn không gian cá nhân nữa, tôi quen với loại phương thức sinh tồn này rồi, nhưng với Thư Nhã mà nói thì không công bằng.

Lưu Quân tặc lưỡi nói:

- Vì không hiểu nên chúng tôi hâm mộ, dù sao tôi vẫn có cơ hội muốn thử.

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Các anh rồi sẽ có cơ hội thử thôi, tới khi đó có hâm mộ cuộc sống hiện tại thì đừng oán trách người khác, nhiều khi nhiều tài phú chỉ có nghĩa là nhiều trách nhiệm hơn mà thôi.

Lưu Quân và Trương Bằng nhìn nhau, ý tứ của Lâm Tuyền rất rõ ràng, trên con đường sự nghiệp được nhân vật hàng đầu như vậy trợ giúp đúng là may mắn vô cùng.

Tùy ý hàn huyên một lúc, đám Vương Lệ cáo từ, Lâm Tuyền cầm hộp bọc vải đỏ từ người giúp việc đưa cho, tặng hai cô gái:

- Nhân quang các cô rất tốt, cái váy này mà để người khác mặc thì đúng là ném mình châu vào gầm giường, nó nên thuộc về hai cô. Các cô mơ ước cuộc sống xa hoa, nhưng sẽ đánh mất nhân nhả mà tôi khao khát.

Vưu Giai háy mắt với Thư Nhã:

- Nam nhân của bạn miệng ngọt quá đấy.

Vừa mới vào trong xe của Trương Bằng, Vưu Giai vội vàng mở hộp quà ra, xem, Trương Bằng còn chưa cho chìa khóa vào ổ bị tiếng thét của Vưu Giai làm giật mình, quay sang nhìn thấy một viên kim cương lấp lánh đặt trên lớp lụa tím. Vưu Giai vội hạ cửa kính xuống, quả nhiên bắt gặp ánh mắt Vương Lệ nhìn sang, trong khoang xe mờ tối cũng có thứ tỏa sáng óng ánh.

Lâm Tuyền không chỉ tặng cho bọn họ váy lễ phục, còn tặng luôn cả đồ trang sức trị giá trăm ngàn đeo kèm. Nhớ lại câu cuối cùng Lâm Tuyền nói, Vương Lệ đúng là không hiểu, song cô biết, tới khi có thể đường đường chính chính mặc bộ lễ phục này thì sẽ không còn cuộc sống nhân nhả nữa.

Với Lưu Quân, Trương Bằng mà nói đêm nay chắc chắn là đêm khó ngủ rồi, trước khi tạm biệt ở chỗ rẽ, Trương Bằng hỏi Lưu Quân:

- Anh có tính toán gì?

Lưu Quân bình tĩnh nói:

- Tiểu Lệ luôn khuyên tôi từ chức tới cùng cô ấy làm công ty du lịch, tôi băn khoăn mãi, trực giác phụ nữ đúng là đáng sợ.

Trương Bằng trầm ngâm:

- Tôi thì muốn học thêm một thời gian, nếu không ngồi ở vị trí chủ nhiệm chi nhánh này là hết cỡ rồi.

Biết thân phận thực của Lâm Tuyền rồi, cho nên đến khi Thư Nhã lấy ra kế hoạch hạng mục, Vương Lệ và Vưu Giai không kinh ngạc lắm nữa, trước lễ đính hôn của Thư Nhã, bọn họ chỉ có ấn tượng mơ hồ về Liên hợp Tỉnh Hải, nhưng sau đó thu thập một số tài liệu mới biết quy mô của nó không chỉ là một cái công ty rất lớn nữa, mà lớn tới mức hai cô khó hình dung nổi.

Được Lâm Tuyền, Thư Nhã chính thức đưa ra lời mời, Lưu Quân từ chức ở công ty cũ, gia nhập công ty du lịch, hạng mục Đại Khê xem như chính thức khởi động. Tài chính cần thiết do quỹ gia tộc Trần thị cung cấp.

Tài chính thoải mái lại khiến Thư Nhã mang áp lực thành công nặng nề.

Ngày tháng bị nhấn chìm trong công việc bận bịu, song mỗi ngày có hoàng hôn, Lâm Tuyền vẫn cùng Phương Nam đứng bên nhau trước bức tường kính, ở bên cô có thể quét sạch mọi mệt mỏi của một ngày làm việc.

- Trước kia em thường nghĩ có khi em là đứa bé rất đáng ghét cho nên mới bị vứt bỏ, tính cách có phần quá khích cực đoan, giống như thù hận cuộc đời vậy, về sau lớn lên rồi, dù phá phách cỡ nào cũng được ông ngoại bao che, em mới dần tỉnh ra ...

Lâm Tuyền tay kẹp điều thuốc, mắt nhìn xa xăm:

- Rồi từ đó có ý nghĩ, trách nhiệm còn quan trọng hơn tình cảm, nên tính cách cũng lạnh nhạt, may mà bao năm qua có chị ở bên cạnh.

Dung nhan kiều diễm của Phương Nam hiện lên trên tường kính, ánh mắt thâm tình nhìn khuôn mặt gầy gò của Lâm Tuyền, nghe y nói tới đó oán trách:

- Vậy mà trách nhiệm của cậu với Tư Vũ chẳng khác gì vô trách nhiệm, tôi rất sợ nó bị chiều hư. À, lần này tôi đi thu đồ gặp Phi Lăng, cô ấy quyết định vào Đh Tỉnh Hải học ba năm, khoa nghệ thuật hiện đại, cậu nghe tin này có phải thở phào không?

Lâm Tuyền thì biết tin từ Quách Bảo Lâm rồi, thấy Phương Nam lấy Trần Phi Lăng ra trêu mình, nói:

- Em có lẽ sẽ từ chức ở Đh Tỉnh Hải thôi, họ muốn phong em làm giáo sư, mẹ ơn, nghe mà giật mình. Không bỏ đi chẳng biết bị chửi rửa sau lưng thế nào.

- Cậu cũng tự biết mình đấy.

Phương Nam chế nhạo:

- Có điều dạy học ba năm rồi, đã đủ nói lên nghị lực của cậu, hiện giờ công ty đã công khai lộ diện, cậu cũng thường xuyên xuất hiện trước giới truyền thông, nếu còn tiếp tục ở lại Đh Tỉnh Hải, có lẽ sẽ có chuyện cậu không thích xảy ra.

Tới đó quay lại chuyện cũ:

- Phi Lăng còn nói tới Tư Vũ đấy, nói nó có thiên phú âm nhạc, muốn mỗi tuần bồi dưỡng một buổi thanh nhạc cho nó, cậu thấy sao?

Lâm Tuyền gãi đầu:

- Tiền dạy học chắc cao lắm nhỉ, em thật sự không thích Tư Vũ có ý hướng nghệ thuật, môi trường đó phức tạp lắm, dễ hư người.

- Chuyện đó còn xa, mấy năm nữa tới tuổi dậy thì, ai biết nó sẽ thay đổi thế nào? Cậu không phản đối là được rồi, Tư Vũ rất lo cậu có ý kiến, mấy ngày qua chẳng thiết tha gì cơm nước cả.

- Em có ý kiến gì được chứ.

Lâm Tuyền lại hỏi:

- Lần này chị dẫn nó đi gặp Tiêu Quân à?

- Ủ, chỉ cần có cơ hội, dù sao cũng phải đưa Tư Vũ về quê.

431. Q.10 - Chương 15: Thời Cơ

Nhân khoảng thời gian Lâm Tuyền và Thư Nhã đính hôn, Phương Nam đã quay về Xuân Khê, cùng Tiêu Quân giải trừ quan hệ hôn nhân, lại dần xếp chuyện bên đó. Quay lại Tỉnh Hải, tâm tình nhẹ nhõm hơn

không ít, tuy cô quyến luyến tình cảm với Lâm Tuyền, nhưng càng gửi gắm nhiệt tình lên người con gái nhiều hơn.

Lâm Tuyền cưng chiều Tiểu Tư Vũ tới độ làm cô vừa ngọt ngào lại vừa lo âu, có điều cô cũng phải thừa nhận quan điểm của Lâm Tuyền, Tiểu Tư Vũ không thể lớn lên giống như những đứa bé bình thường được nữa, sống ở bên Lâm Tuyền sẽ không có gì bình thường được cả, thay vì giữ nó tránh xa cám dỗ, không bằng để nó cách nhận thức đúng giá trị tiền bạc, tài phú và tình cảm.

Có điều Lâm Tuyền và cô đều rất bận rộn, thời gian bên cạnh Tiểu Tư Vũ không nhiều, môi trường giáo dục sẽ là yếu tố quan trọng ảnh hưởng tới sự hình thành nhân cách của Tiểu Tư Vũ.

Phương thức giáo dục trong nước luôn là vấn đề khiến các bậc cha mẹ ưu tư, dù hệ thống giáo dục Tây Trạch cũng không thể thoát được những thói xấu mà hoàn cảnh xã hội cùng cách thức giáo dục trong nước tác động lên, trút vào tâm linh non nớt của trẻ con những ý thức không tốt, làm Phương Nam một thời gian muốn đưa Tiểu Tư Vũ ra nước ngoài học, Lâm Tuyền không cho Phương Nam đưa Tiểu Tư Vũ rời khỏi bản thân, y mời một chuyên gia giáo dục trẻ em tên là Ngô Thục Trinh lập ra trường học gia đình, chỉ có mỗi lớp một cấp.

Ngô Thục Trinh hoàn toàn quyết định cách dạy học, song học sinh muốn vào trường phải được Lâm Tuyền đồng ý, tiếp đó Triệu Tăng, Cảnh Thiên Sương, Cố Lương Vũ cũng cho con mình vào đây.

Lâm Tuyền, Phương Nam bớt đi được một mối lo, nhưng tương lai Tiểu Tư Vũ còn xa, trước mắt bọn họ có nguy cơ không nhỏ.

Số tiền nóng đỏ vào thị trường địa ốc mà ban ngành giám sát giao dịch địa ốc thăm dò được đã lên tới con số khiếp người, tiêu điểm của số tiền nóng này tập trung vào nơi tiếp nối giữa tân khu và khu thành phố cũ của khu Tỉnh Nam, nhà ở tại nơi này đa phần thông qua hình thức nhận mua nội bộ lọt vào tay kẻ đầu cơ.

Không ai biết thùng thuốc nổ này sẽ bùng phát vào lúc nào.

Trần Tấn mấy tháng qua thay Liễu Diệp Thiên chú ý tới nhất cử nhất động của thị trường địa ốc, thu thập từng hành động khả nghi, hẩn biết nguy hiểm tới rất gần rồi, đến hẹn hò với Ngụy Tiểu Thanh tâm tư vẫn không rời khỏi động tĩnh của thị trường địa ốc.

Ngụy Tiểu Thanh sớm nghe quán trà nghệ thuật của Minh Tuyết, nhưng chưa có cơ hội đến qua, lần trước ở bữa tiệc của Liên hợp Tỉnh Hải, chỉ liếc qua nữ nhân tuyệt sắc đó, ấn tượng rất sâu sắc.

Trương Ngọc bê dụng cụ pha trà vào, bày từng món lên chiếc bàn trà thấp, cười nói:

- Hôm nay đầu phải là ngày nghỉ, bí thư Trần sao lại rảnh cùng tiểu thư Ngụy đi uống trà.
- Tôi cứ nghe Tiểu Bân khoe khoang trà nơi này ngon lắm, buổi chiều tranh thủ không có nhiều việc, cùng Tiểu Thanh tới thưởng thức xem sao, Minh Tuyết tiểu thư đầu rồi, sao không thấy cô ấy?
- Giám đốc Quách và ngài Lâm tới uống trà tỉnh rượu, chị Minh Tuyết tiếp bọn họ, chưa biết thư ký Trần tới đây.

Trần Tấn nghe nói Lâm Tuyền cũng ở đây thì hơi sợ, dù Liễu Diệp Thiên cho hắn nghỉ nửa ngày, song không phải ngày nghỉ thật sự, sợ Lâm Tuyền có ấn tượng không tốt.

- Vậy tôi và Tiểu Thanh qua chào hỏi một tiếng.

Trần Tấn và Ngụy Tiểu Thanh theo Trương Đình đi qua giếng trời, chào trợ lý an toàn, đẩy cánh cửa trúc ra thì nghe thấy Quách Bảo Lâm nói:

- Nếu nói tới đầu cơ địa ốc thì bảo bọn chúng học thêm vài năm nữa cũng chẳng đủ tầm chơi với Tiểu Ba, không xem xem trước kia Tiểu Ba ra tay ở Kiến Nghiệp đẹp thế nào. Minh Tuyết, không phải tôi thổi phồng Tiểu Ba, cô chưa được thấy thiên tài là thế nào đâu.

Minh Tuyết nhoen miệng cười:

- Chẳng phải sắp có cơ hội được thấy rồi sao?

Trần Tấn không rõ lịch sử phát triển của Thực nghiệp Tinh Hồ lắm, nhưng biết Liên hợp Tinh Hải phát tích từ địa ốc, ắt trong ngành nghề này có tâm đắc của mình.

Còn chưa đợi Trần Tấn và Ngụy Tiểu Thanh kịp nói gì thì Quách Bảo Lâm quay sang ngạc nhiên nói:

- Hiếm có lắm mới được nghỉ nửa ngày, sao không cùng Tiểu Thanh thuê một gian phòng trong khách sạn mà tâm sự, tối đây uống trà làm cái gì?

Trần Tấn làm bộ thản nhiên như không, song Ngụy Tiểu Thanh mặt đỏ dừ rồi.

Hai người bọn họ tuy đã đính hôn, nhưng gia giáo Ngụy gia rất nghiêm, không cho phép làm việc vượt giới hạn, tất nhiên đôi lứa yêu nhau lại chỉ đợi ngày thành vợ chồng làm sao mà nhịn nổi, có lần tới khách sạn thuê phòng, không may gặp phải Quách Bảo Lâm, Quách Bảo Lâm cũng cùng một cô nghệ sĩ đi tâm sự, lại còn không kiêng dè gì đem chuyện Trần Tấn và Ngụy Tiểu Thanh bị gia giáo phong kiến độc hại phải ra ngoài thuê phòng, tuyên dương khắp mọi nơi, làm Ngụy Tiểu Thanh vừa tức và hận, song chẳng làm gì nổi.

Lâm Tuyền cười ha hả, chuẩn bị thêm chỗ cho bọn họ. Trần Tấn hỏi Lâm Tuyền:

- Dương Quang tân thành của Tô Kiến hôm nay mở cửa giao dịch, anh nghĩ bọn họ sẽ định giá ra sao?
- Trời nóng bức thế này mà tụ tập khai trương với khai mạc, chịu bọn họ thật.

Lâm Tuyền cầm chén trà nhỏ, thong thả thưởng thức:

- Có tin tức rồi, giá cơ bản là 5.200.
- Cái gì, cao hơn 20% giá chung ở vùng đó.

Trần Tấn hít sâu một hơi:

- Đây là một tín hiệu nguy hiểm, đà tăng giá năm nay khó không chế được rồi.

Lâm Tuyền cười nhạt:

- Lấy tiền nóng đầu cơ nhà, trước tiên là mua số lượng lớn, sau khi tích lũy số lượng nhất định, cuối cùng sẽ bán ra trong vòng ba tháng tới nửa năm, đẩy giá tăng cao, đơn giản mà khó phòng. Giá của Dương Quang tân thành tuy kéo vọt lên, song khả năng chỉ là đòn thăm dò của bọn chúng. Chúng cũng sợ năng lực khống chế giá nhà của Liên hợp Tinh Hải, nên liên tục ra đòn thăm dò thái độ, có lẽ số lượng nhà bọn chúng hấp thụ ở Tinh Hải còn chưa đủ lượng thao túng giá.

Minh Tuyết thắc mắc:

- Nhưng nếu không có biện pháp ngăn cản, đợi chúng tích trữ đủ số lượng nhà như anh nói, chẳng phải không gì ngăn cản được nữa sao?
- Rất nhiều chuyên gia bày kế cho TW nhận định rằng thời cơ ổn định là lúc sau khi đám đầu cơ tung nhà ra bán với giá cao cho người dân. Hiện bong bóng đã hình thành rồi, đám đầu cơ vay tiền từ ngân hàng, kiếm một vụ xong rồi đi, tiền đã trả lại cho ngân hàng, ổn định lúc đó không gây ra nguy hiểm tài chính, nhưng lại đả kích trực tiếp người dân, nói mỹ miều là bình ổn thực ra là né tránh, bỏ qua cho kẻ đầu cơ, mặc người dân bị tổn thất.

Lâm Tuyền giải thích:

- Những lời này tôi không bao giờ phát biểu ở trường hợp công khai, cho nên thành phố ra chính sách gì, phải đợi giá nhà đất tăng tới một độ cao nhất định, đánh là trúng, bọn chúng biết rõ trong tay Liên hợp Tinh Hải có quân bài này, cho nên mới tìm cách khiêu khích chúng ta lộ bài trước, giờ vẫn chưa tới thời cơ, cứ để bọn chúng đắc ý đi.

- Vậy bao giờ mới là thời cơ?

Ngụy Tiểu Thanh thấy đáng vẻ đầy tự tin của Lâm Tuyền, không kìm được, hỏi tới:

- Thế Kỷ Thành, không phải tôi tự khen, Thế Kỷ Thành hiện là khu nhà ở tốt nhất Tinh Hải, địa ốc xưa nay do nhà cao cấp quyết định giá nhà cấp thấp, giá cả của Thế Kỷ Thành sẽ ảnh hưởng sâu sắc tới toàn

bộ thị trường, Liên hợp Tỉnh Hải có thể đưa ra quân bài này bất kỳ lúc nào, bọn chúng sao dám tổng tấn công?

Lâm Tuyền bình tĩnh nói:

- Dù không thể tranh được quyền khống chế Thế Kỷ Thành, bọn chúng cũng nhất định tìm trăm phương ngàn kế hạn chế thời gian mở cửa giao dịch, ít nhất đến khi không thể tạo thành uy hiếp cho bọn chúng.

432. Q.10 - Chương 16: Hé Lộ Chân Tướng (1)

Cho tới tận cuối tháng 8, Lục Thúc Cung chủ tịch tập đoàn đầu tư An Thái lại lịch bất minh mới hiện diện, vừa ra mắt đã tuyên bố bỏ 1.4 tỷ mua 15% cổ phần của tổng cty XD trở thành cổ đông thứ hai.

Trước đó địa ốc Thẩm Thị ra công bố, trong vòng hai tháng nữa sẽ mua 12% cổ phiếu lưu thông của tổng cty XD. Nhưng Lâm Tuyền tin số cổ phiếu bọn họ khống chế không kém mình là bao.

Tổng cty XD phải triệu tập đại hội cổ đông, tuyển chọn thành viên HĐQT mới.

Tổng bộ của tổng cty XD hơi cũ kỹ, tường ký nhiều chỗ không còn sáng nữa rồi, nơi này từng là tòa nhà cao nhất Tỉnh Hải xây lên trong tay Trần Nhiên, song mất địa vị mười năm trước, trải qua mười năm mưa gió, trông càng ảm đạm.

Tuy nhiên thời gian qua cổ phiếu 00601 lại tăng giá mạnh mẽ, chỉ trong vòng 2 tháng đã tăng lên gấp đôi, đạt tới mức giá chưa từng có từ năm 1999 tới nay.

Lâm Tuyền ngồi ở phòng nghỉ nhỏ bên cạnh phòng họp, vừa lật xem tài liệu vừa nói:

- An Thái bỏ giá ua cổ phiếu, trong đó một bộ phận là cổ phiếu cấm bán thời hạn cuối năm nay, bọn họ không chỉ vơ vét ở thị trường địa ốc, còn định lợi dụng chênh lệch thời gian kiếm một mẻ nữa ở TTCK, lòng tham không phải nhỏ

- Bọn họ đã khống chế tuyệt đại bộ phận cổ phiếu lưu thông rồi, trong kỳ hạn ba tháng này, chỉ cần bỏ cái giá rất nhỏ cũng đủ kéo giá cổ phiếu tăng gấp đôi, khi đó chỉ cần tin tức có lợi ở tổng cty XD phối hợp để bọn họ xuất hàng. Quan trọng tới cuối năm TTCK sẽ khôi phục lòng tin, nói không chừng lại có quãng thời gian mù quáng quá đà như thông lệ, chỉ nghĩ thôi đã không cam tâm.

Thiệu Bình đắm nhẹ bàn nói:

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Ttek khôi phục là tất nhiên, nhưng trong nước liên tục đưa ra chính sách ổn định, có tác dụng ức chế mẫn địa ốc này, dù cuối năm thị trường lạc quan tới đâu cũng không đủ để cổ phiếu 00601 nâng lên giá 10 đồng. Tôi lập cho tổng cty XD quy hoạch phát triển chu kỳ tương đối dài, lợi nhuận cuối năm nay sẽ cực mỏng, chỉ cần trì hoãn tới giữa năm sau, tuyệt đại bộ phận cổ phiếu tới kỳ giao dịch, xem bọn họ còn cười nổi không?

Liên hợp Tỉnh Hải có được 40% cổ phần của tổng cty XD chỉ với giá 1.6 đồng, nếu chẳng phải cố kỵ kẻ đứng sau An Thái muốn lấy Thế Kỷ Thành ra phục vụ mục đích bất lương, Liên hợp Tỉnh Hải chẳng buồn để ý tới hành động của bọn chúng.

Đúng lúc này Trương Tiểu Bân đi vào, nói:

- Đại biểu của địa ốc Thẩm thị đã tới, nghe nói là bạn học của tổng giám đốc.

- Trần Lập sao?

Lâm Tuyền vỗ trán:

- Đúng là khiến người ta bất ngờ.

Rồi đứng dậy đi sang phòng họp.

Trần Lập thấy Lâm Tuyền từ phòng nghỉ bên cạnh đi ra cũng sửng sốt, đi tới hỏi:

- Sao anh ở đây, đại hội cổ đông của tổng Cty XD sao cần anh ra mặt.

Lâm Tuyền thấy vẻ ngạc nhiên của Trần Lập không giống đóng kịch, đoán hẳn không biết nội tình, bắt tay cười:

- Bên Liên hợp Tỉnh Hải không tìm được người thích hợp, tôi đành chịu khổ.

Trần Lập không phải kẻ ngốc, hẳn và Lục Nhất Mạn luôn mang nghi hoặc cực lớn chuyện Địa ốc Thẩm Thị bất chấp mọi giá nhảy vào tổng cty XD, ai chẳng biết Liên hợp Tỉnh Hải do Lâm Tuyền lãnh đạo mới là người khống chế thực sự của tổng cty XD, nếu Thẩm Thị không muốn Lâm Tuyền được hưởng gia sản thì nên tránh xa y mới đúng. Hai bọn họ nói cho Lục Bá Uyên, Lục Bá Uyên ngạc nhiên lắm, đi hỏi Lục Bằng Thiên thì bà ta trả lời đây là quyết định của HĐQT, thị trường địa ốc Tỉnh Hải ẩn chứa cơ hội làm ăn lớn, không thể vì vấn đề cá nhân mà bỏ qua.

*** Thiên trong thiên ảnh là bóng hình xinh đẹp.

Chuyện đương nhiên không thể đơn giản như vậy, nếu nói cơ hội làm ăn thì khắp toàn quốc có chỗ nào không có? Lục Bá Uyên nghiên cứu kinh tế không sâu, nhưng cũng biết cả TTCK đang đối diện với thời cơ phục sinh rất lớn.

Trần Lập thấy Lâm Tuyền hôm nay xuất hiện trong phòng họp càng tin chuyện không hề đơn giản, ít nhất hai mẹ con mấy chục năm không gặp nhau lúc này đứng ở hai phía đối lập.

Trần Lập quay lại nhìn Lục Thúc Cung, Lục Thúc Cung đứng ở cửa neoh mắt đánh giá Lâm Tuyền một lúc mới đi tới:

- Cậu muốn làm chủ tịch HĐQT tổng cty XD?

Lục Thúc Cung là anh họ của Lục Bằng Thiên, đứng hàng thứ ba trong số anh em cùng bối phận của bà ta, năm nay 51 tuổi, vóc dáng khá cao, khuôn mặt trầm lắng nghiêm nghị, tính cách xu hướng tấn công chủ động.

Lâm Tuyền tin rằng ông ta biết mình là ai, khóe môi nhếch lên, nhưng không phải là nụ cười ôn hòa, ánh mắt càng ác liệt:

- Ông biết tôi?

- Cậu tưởng rằng làm như vậy có thể đoạt lại được cái gì sao?

Hai mắt Lục Thúc Cung cực nghiêm, giọng lạnh như băng:

Lâm Tuyền mỉm cười, y sớm biết máu mủ trước tài phú cực lớn còn nhạt hơn cả nước lã mà, ẩn dưới nụ cười bình tĩnh đó là chua chát vô cùng:

- Xem ra ông cũng biết chuyện xảy ra ở Xuân Giang đấy.

- Chúng tôi chỉ tin vào pháp luật.

Lục Thúc Cung miệng co giật:

- Song bất kỳ hành vi nào gây tổn hại cho Thẩm Thị đều không được tha thứ.

- Lời nghi vấn của cha mẹ người bị hại cũng không được tha thứ phải không? Không tha thứ càng tốt.

Lâm Tuyền mỉa mai đáp trả:

- Vậy ông cũng nên hiểu rằng, đừng bao giờ nên trông đợi vào sự tha thứ của người khác.

Rồi nhìn một vòng:

- Đại biểu các nhà đã đông đủ, đừng để tốn thời gian nữa.

Trọng tâm của cuộc họp lần này là tuyển cử HĐQT, các nhà bỏ phiếu theo tỉ lệ cổ phần, Liên hợp Tỉnh Hải có bốn hạn ngạch, Đầu tư Nam Cảng có một, không biết An Thái bỏ ra bao nhiêu tiền mua được quyền ủy thác bỏ phiếu của ba cổ đông nữa, thêm vào địa ốc Thẩm Thị, cũng chiếm 4 hạn ngạch, thêm vào một

thành viên HĐQT độc lập thuê bên ngoài, trong mắt Lục Thúc Cung, dù Lâm Tuyền có tự mình làm chủ tịch HĐQT cũng không thể tiếp tục kiểm soát được HĐQT nữa.

Buổi trưa nghỉ ngơi một lúc, Trần Lập không có thời gian nói chuyện với Lâm Tuyền, buổi chiều sẽ mở cuộc họp toàn thể HĐQT mới lần đầu tiên, xem xét thời gian mở cửa giao dịch Thế Kỷ Thành.

- Trước kia khi ước hẹn với các chủ nợ khi nào Thế Kỷ Thành đem bán thu hồi tiền, sẽ trả nợ trước tiên, Thế Kỷ Thành trì hoãn thời gian giao dịch, đã xâm hại lợi ích các chủ nợ, tôi nghĩ điểm này ngay cả đồng minh thân thiết của Liên hợp Tỉnh Hải cũng không thể phủ nhận.

Vừa mở đầu cuộc họp, Lục Thúc Cung đã gay gắt chỉ trích Liên hợp Tỉnh Hải:

Liều Trí lần này là đại biểu của Đầu tư Nam Cảng, cô không phủ nhận quan hệ hai bên:

- Liên hợp Tỉnh Hải có thành tích không ai sánh bằng ở thị trường địa ốc, chúng tôi đồng ý với phương án của họ. Tất cả xuất phát từ lòng tin với Liên hợp Tỉnh Hải, không ngờ tới lúc này lại khiến các vị hoài nghi.
- Vua của những tòa nhà đang đổ, cái danh hiệu này quả nhiên làm người ta tin tưởng.

Lục Thúc Cung kéo dài giọng, vẻ chế nhạo quá rõ ràng:

- Nếu trì hoãn thời gian giao dịch, vậy tôi nghĩ Liên hợp Tỉnh Hải phải có lý do thuyết phục HĐQT chứ.

Lâm Tuyền đương nhiên đã có tư liệu về Lục Thúc Cung, người năm 20 năm qua là chuyên gia thu mua và giải quyết tài vụ của tập đoàn Thẩm Thị, hẳn đã có nghiên cứu tường tận về thị trường địa ốc Tỉnh Hải. Lý do trì hoãn giao dịch để ổn định thị trường địa ốc không phải là lý do, dù sao đó không phải là nghĩa vụ của Liên hợp Tỉnh Hải.

- Chẳng có lý do nào cả.

Lâm Tuyền thích ngồi dựa hẳn vào lưng ghế, tay chống lên cằm:

- Nhưng cũng chẳng có lý do nào nhất định phải mở cửa giao dịch bây giờ, chủ nợ đã được bồi thường lớn khi cổ phiếu lên giá trong thời gian qua. Không có lý do gì yêu cầu nhiều lợi ích hơn nữa, nếu muốn biểu quyết hãy đợi các chủ nợ chuyển nợ thành cổ phần rồi hẵng nói.

Hiện cổ phiếu 00601 đã tăng tới cao điểm, trước kia 7 đồng nợ đổi được 2 cổ phiếu, giờ chỉ được 1, Lâm Tuyền không tin các chủ nợ đồng ý đề án này.

433. Q.10 - Chương 17: Hé Lộ Chân Tướng (2)

- Chuyển nợ thành cổ phần à?

Lục Thúc Cung cười lạnh lạnh:

- Tôi thấy đề án này không được thông qua đâu, nếu đầu tư Nam Cảng thấy khó xử, An Thái sẵn lòng mua lấy hết nợ của các vị ở tổng cty XD.

Lúc này mà thực hiện kế hoạch chuyển nợ sang cổ phần, đầu tư Nam Cảng sẽ gánh chịu nguy hiểm cực cao, dù sao cổ phiếu 00601 đã lên tới mức bất hợp lý, Liều Trí không biết đáp lại thế nào, nhìn phản ứng của Lâm Tuyền.

- Kiến nghị của An Thái thật khó từ chối.

Lâm Tuyền ngồi thẳng dậy:

- Liên hợp Tỉnh Hải có thể bỏ ra nhiều hơn An Thái 1 đồng.
- Liên hợp Tỉnh Hải có được số tiền này sao?
- Nếu chỉ là khoản nợ của Đầu tư Nam Cảng thì chúng tôi cố gắng cũng miễn cưỡng có thể.

Lâm Tuyền chẳng sợ ánh mắt dồn ép của Lục Thúc Cung:

- Còn An Thái nếu không muốn mất trắng ở địa ốc Tỉnh Hải thì mau từ bỏ đi.

Nếu Đầu tư Nam Cảng đem khoản nợ trong tay chuyển cổ phần, thì bất kỳ phía nào có được số cổ phần này, cộng thêm cổ phần vốn có, sẽ chiếm vị trí khống chế cổ phần.

- Hừ, tôi muốn xem xem, Liên hợp Tỉnh Hải có cái thực lực này không?

Lục Thúc Cung chẳng hề tỏ ra yếu thế.

- Dù sao cũng không thua các vị đâu, trong thời gian gần sẽ đấu giá khoản nợ 1.8 tỷ này, mong An Thái đừng vắng mặt.

Khẩu khí của Lâm Tuyền nghiêm nhiên thay Đầu tư Nam Cảng định đoạt chuyện đấu giá khoản nợ 1.8 tỷ, khiến Lục Thúc Cung không thể nói gì, đành nuốt cục tức vào bụng. Cuộc họp HĐQT đầu tiên không hình thành được bất kỳ quyết định nào đã kết thúc.

Đi rời đi, Trần Lập lên làm động tác gọi điện thoại, rồi đi cùng với Lục Thúc Cung. Liễu Trí tới bên cạnh Lâm Tuyền nói:

- Các anh thực sự có ý mua khoản nợ 1.8 tỷ này, tôi sẽ lập tức đi báo tin mừng cho chị Cố.

Trước năm 2007, Đầu tư Nam Cảng chẳng được một xu lợi tức nào từ khoản nợ 1.8 tỷ này, giờ đem bán đi được đúng là tin không thể tốt hơn.

- Cô đừng có làm bộ dạng mượn gió bẻ măng ấy.

Lâm Tuyền cười:

- Nói không chừng An Thái sẽ ra giá cao hơn chúng tôi.

- Anh chắc chắn An Thái sẽ mua khoản nợ này?

- Không biết, quyết định ở việc rốt cuộc bọn họ đầu tư vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải bao nhiêu.

Lâm Tuyền ngẩng đầu nhìn mọi người:

- Nếu chúng ta bỏ 100 triệu kéo cổ phiếu 00601 lên 10 đồng, không biết An Thái có bán cổ phiếu ra để áp giá không nhỉ?

Trương Tiểu Bân đáp:

- Sợ bọn họ không dám, chúng ta chỉ cần mua thêm một ít là có cổ phần quá bán, bọn họ không dám mạo hiểm đâu.

- An Thái cũng có thể dễ dàng kéo giá cổ phiếu lên trên 10 đồng, bất kể là ai mua khoản nợ này đổi sang cổ phần, sẽ phải chịu mức giá cao thôi.

- Xem ra tôi chuẩn bị muốn dời ỏ rồi.

Thiệu Bình thở dài:

- Tổng giám đốc căn bản không định tranh với An Thái.

- Vì sao phải tranh, bọn họ muốn quyền khống chế tổng cty XD sao, cho bọn họ đấy, sao tôi phải tranh?

Lâm Tuyền giang tay ra:

- Sao anh chắc chắn An Thái sẽ tranh?

Liễu Trí thắc mắc:

- Câu hỏi phải là, vì sao họ không tranh, quan hệ giữa hai công ty chúng ta, không phải họ không biết, cổ phần nằm trong tay Đầu tư Nam Cảng hay Liên hợp Tỉnh Hải có khác gì nhau? Cho dù trong quá trình đấu giá đột nhiên An Thái rút lui, Liên hợp Tỉnh Hải mua được khoản nợ này thì chỉ cần không đổi ra cổ phần thì có mất gì đâu?

Tới giờ cơm tối, Lâm Tuyền nhận được điện thoại của Trần Lập.

- Tiểu Mạn sắp sinh rồi, cậu không ở nhà còn tới đây tham gia vào vũng nước đục làm gì?

- Thẩm Thị đột nhiên quyết định tham gia vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải, em ở nhà chẳng phải bị tò mò hành hạ chết à?

Trần Lập nói đùa:

- Ba Nhất Mạn gửi lời hỏi anh, có muốn công khai chuyện di chúc không. Còn tài sản phân chia ra sao thì bác ấy hi vọng hai bên ngồi lại đàm phán.

- Cậu tưởng tôi chủ động gây sự à?

- Không không, anh đừng hiểu lầm.

Trần Lập sợ Lâm Tuyền hiểu lầm thật, vội nghiêm túc nói:

- Em tin anh chưa bao giờ thêm số tài sản của Thẩm gia, lão gia tử cũng luôn nhớ tới anh. Bọn em không hiểu sao chuyện tới mức này, cho nên giấu diếm ông, nhưng sợ không giấu được lâu nữa đâu.

Nhớ tới dáng vẻ Lục Tinh Viên, vẻ mặt Lâm Tuyền trầm xuống:

- Cậu biết gì về vụ án nhà khách Tây Viên?

- Sao anh lại biết vụ án đó?

Trần Lập ngạc nhiên hỏi ngược lại:

- Xem ra cậu không biết mấy.

Lâm Tuyền nắm chặt điện thoại:

- Ngày hôm đó tôi cũng ở trong nhà khách Tây Viên, Trương Thiêm thừa nhận mình cưỡng bức người bị hại khiến cô gái nhảy lầu tự sát, nhưng Trương Thiêm đi cùng Thẩm Nhạc, cậu nghĩ khả năng này lớn cỡ nào, bên Thẩm Thị có cần phải nhảy dựng lên vì một tên Trương Thiêm nhỏ bé không?

- Cái gì ...

Trần Lập mắt hồi lâu không nói được gì:

- Anh nói thật chứ, anh tận mắt nhìn thấy?

- Cậu nghĩ thế nào?

- E là thật rồi, nếu không vì sao bà ấy lại chủ động gây hấn với anh được.

- Không có chứng cứ trực tiếp, sơ thẩm kết thúc như thế.

Lâm Tuyền kiềm chế tình cảm nói:

- Bà ta không từ thủ đoạn che giấu vụ án, tất nhiên sợ tôi không từ thủ đoạn vạch trần chân tướng, bà ta dùng 10 triệu bịt miệng Trương Thiêm thì cũng lo tôi dùng 100 triệu cạy miệng Trương Thiêm. Huống hồ ngoài Trương Thiêm còn có một nhân chứng nữa là phó thị trưởng Xuân Giang Tạ Cung Hòa, Liên hợp Tỉnh Hải đủ thực lực đưa một phó thị trưởng vào tù, ông ta không giữ nổi thân làm gì có chuyện giữ bí mật cho người khác.

Lâm Tuyền cười lớn, bất kỳ ai nghe thấy cũng sởn gai ốc.

Trần Lập đầu kia điện thoại không rét mà run, Lục Băng Thiển chủ động ra tay, không có kỳ chuyện di chúc nữa rồi, chỉ muốn Lâm Tuyền mất đi năng lực vạch trần chân tướng. Lâm Tuyền đã nghĩ tới khả năng này mà thị trường địa ốc Tỉnh Hải tổ ra không có chút đề phòng nào, chẳng lẽ đây là một cái bẫy?

- Đừng để ông cụ biết chân tướng đấy.

Lâm Tuyền dặn dò:

- Cậu biết tôi không thêm gì tài sản của Thẩm gia, đừng bao giờ nói với tôi chuyện di chúc nữa.

- Vâng.

Trần Lập nhận lời, rồi hỏi:

- Nếu tối nay em rời Tĩnh Hải, anh có mắng em là đồ khôn lỏi không?
- Cậu cứ thoải mái đi, nghe nói Tiểu Mạn ra sức tác hợp Hoàng Vĩ và Lý Ngọc, Hoàng Vĩ tuyên bố âm mưu đòi làm cha nuôi của đứa bé sắp chào đời, tôi không tranh với cậu ta nữa, hỏi thăm Tiểu Mạn hộ tôi.

Trần Lập vừa dập máy thì chuông điện thoại lại reo vang, là giọng của Lục Thúc Cung:

- Cơm tối xong rồi, Tiểu Lưu gọi điện thoại cho cậu mấy lần, sao điện thoại trong phòng đều bận?
- À, tôi có người bạn ở Tĩnh Hải, nên nói chuyện một chút.

Trần Lập giải thích, giọng hơi run lên, mang phần nộ khó kìm nén, tới khi tâm tình ổn định lại một chút mới xuống lầu ăn cơm.

Trên bàn trừ thư ký của Lục Thúc Cung ra thì không còn ai khác, Trần Lập do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói:

- Tôi nghĩ nên phái người khác tới Tĩnh Hải thì hơn, tôi không thích hợp làm tổng giám đốc tổng cty XD.
- Cậu vừa mới được chọn đã muốn đổi người là vì sao?

Lục Thúc Cung nhíu mày lại:

- Nhất Mạn sắp sinh rồi, ở đây tôi đứng ngồi không yên.
- Là vì nguyên nhân này sao?

Lục Thúc Cung nhướng mày nhìn Trần Lập, không thấy vẻ mặt hấn thay đổi gì, gật đầu:

- Được, vậy đợi bên kia phải người tới thì cậu có thể về.
- Tôi sẽ về ngay tối nay.
- Gấp vậy sao?

Lục Thúc Cung dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn hấn:

- Dù sao không có chuyện gì, cậu muốn về thì về đi.

Ăn cơm xong, Trần Lập lên xe ngay, gọi điện cho Lục Nhất Mạn:

- Em làm gì đấy, không phải chơi trộm game trên máy vi tính chứ.
- Đâu có, em đang đọc sách.

Giọng Lục Nhất Mạn có chút uể oải:

- Mẹ em ở bên cạnh này, em nào dám.
- Ừ thế thì tốt, anh về ngay giờ đây.
- Hả, vì sao? Mới đi một ngày mà, thôi để mai hẵng về, đừng vất vả quá.
- Không ở lại đây được nữa, anh cũng không ở lại địa ốc Thẩm Thị nữa, về là anh tìm việc khác.
- Vì sao?

Lục Nhất Mạn ngạc nhiên vô cùng:

- Về anh sẽ giải thích.

434. Q.10 - Chương 18: Vậ Thì Chiến Tranh Đi (1)

Trần Lập gấp điện thoại lại, khởi động xe rời bãi đỗ xe của Quốc Tế Tĩnh Hải, lòng không biết phải nói sự thực cho Lục Nhất Mạn thế nào, thời gian này tất nhiên không thể nói, tránh làm cô kích động ảnh hưởng thai nhi, nhưng lòng hấn chìm vào sự phẫn nộ cần phát tiết, để trong lòng bức bối không chịu được. Đột

nhiên phía trước có một người định leo qua rào chắn sang đường, Trần Lập giật mình đạp phanh, nhưng phanh không có chút phản ứng nào, y vội vàng đánh tay lái sang một bên, xe húc thẳng vào rào chắn ...

Khách sạn Lệ Tinh vốn là một trong số sản nghiệp của tập đoàn Lệ Cảnh, hiện là tài sản chủ yếu của Lệ Tinh, vào năm 98 nó là kiến trúc mang tính tiêu chí của khu Tỉnh Nam, lúc này vẫn đèn màu rực rỡ, mang theo sự huy hoàng chưa từng suy bại. Bốn chiếc Santana lặng lẽ đỗ lại ngoài cửa, tiếp tân có phần ngạc nhiên, song không hề chậm chễ, đi ới chuẩn bị mở cửa, không ngờ hơn mười cảnh sát mặc đồng phục hùng hổ xuống xe, người cầm đầu gặt tiếp tân ra, giọng lạnh như tiền:

- Cảnh sát kiểm tra đột xuất, mong các vị phối hợp một chút.

Tiếp tân trở mặt, hẩn làm việc ở đây mấy năm, chưa bao giờ nghe tới chuyện cảnh sát kiểm tra, bị đẩy sang một bên, lúc sau mới vội vàng đuổi theo.

- Chúng tôi không nhận được bất kỳ thông báo nào, các anh không thể vào như thế được.

Giám đốc trực ban nghe tin chạy vội tới đại sảnh, khi hẩn nhìn thấy cảnh sát cầm đầu thì lú lẫm lại:

- Cục ... Cục trưởng Vương ...

- Hôm nay tôi lần đầu dẫn đội kiểm tra, ông cứ thoải mái bắn tin, để tôi đi một chuyến uống công mà về.

Wương Hiểu Dương lạnh nhạt nói, hiện hẩn là cục trưởng cục công an kiêm phó bí thư chính pháp ủy. Ở các thành phố khác, cục trưởng cục công an do thường ủy, bí thư chính pháp ủy kiêm nhiệm, trong trường hợp này không phải địa vị cục công an giảm sút, mà do địa vị cá nhân của Vương Hiểu Dương không tầm thường.

Giám đốc trực ban cứng người, không hiểu khâu nào có vấn đề, cười gượng gạo:

- Có thể cho tôi gọi điện thông báo được không, cục trưởng Vương không thể để Lệ Tinh hồng trong tay nhân vật nhỏ như tôi chứ ạ?

- Trần Minh Kiến?

Wương Hiểu Dương nhướng mắt lại:

- Hôm nay ông ta chưa rời tòa nhà này.

- Vâng ạ.

Giám đốc trực ban lau trán, không có mồ hôi chỉ thấy lạnh toát:

- Tổng giám đốc Trần có căn phòng riêng ở đây, đợi tôi đi thông báo.

Bị Vương Hiểu Dương nhìn chăm chăm, giám đốc trực ban không dám nhiều lời, lát sau Trần Minh Kiến xuống lầu, mặt tái nhợt, An Thái vừa mới công khai mua cổ phiếu từ tay mình, phiền phức đã tìm tới cửa, lại do chính Vương Hiểu Dương dẫn đội, đây chẳng phải là thị uy sao? Nhưng Liên hợp Tỉnh Hải ngang ngược đấy, ông ta làm gì được nào? Vẫn phải cười tươi roi rói:

- Cục trưởng Vương sao có hứng trí tới đây thế này?

Wương Hiểu Dương mặt không có chút biểu cảm nào:

- Giám đốc Trần hi vọng chúng tôi kiểm tra toàn diện không sót một căn phòng nào hay là chỉ kiểm tra một hai phòng?

Nếu kiểm tra toàn diện thì danh tiếng nơi này hủy hết rồi, Vương Hiểu Dương đã đích thân dẫn đội thì lúc này cầu viện ai cũng vô ích. Nghe giọng điệu của hẩn không giống nhắm vào Lệ Tinh mà tới, Trần Minh Kiến nheo mắt hỏi:

- Không hiểu cục trưởng Vương muốn kiểm tra phòng nào?

- Vây phải xem đăng ký của Lệ Tinh.

Wương Hiểu Dương đi vòng quay quây tiếp tân, bảo giám đốc trực ban:

- Ông kiểm tra cho tôi, người của đầu tư An Thái ở phòng nào?

- Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Trần Minh Kiến thất kinh, nếu không phải chuyện nghiêm trọng, hai bên tuyệt đối không thể làm chuyện trở mặt công khai thế này.

Vương Hiểu Dương nhìn chỗ treo đồng hồ thế giới, nói:

- Tin tức cập nhật buổi tối đã qua rồi, còn phát sinh chuyện gì à? Ông đợi sáng mai xem tin tức là rõ, nếu ông không muốn tôi tiến hành kiểm tra triệt để Lệ Tinh thì dẫn mấy cảnh sát tới phòng của đám người An Thái xem một chút, nếu bọn họ có hành vi bất lương gì, cũng mong ông phối hợp với cảnh sát.

- Hành vi bất lương.

Trần Minh Kiến run lên:

- Hành vi bất lương gì chứ?

Vương Hiểu Dương cười khẩy quay đầu đi, một cảnh sát bên cạnh nghiêm trọng nói:

- Mãi đêm, ông đừng nói Lệ Tinh không cung cấp phục vụ này.

Trần Minh Kiến nhìn hai người mặc thường phục phía sau đoàn cảnh sát, nếu không nhầm thì hẳn bọn họ là phóng viên, trán lấm tấm mồ hôi, Vương Hiểu Dương ép ông ta đắc tội với người Thẩm gia, song ông ta không cả dám yêu cầu Vương Hiểu Dương kiểm tra toàn diện.

Vương Hiểu Dương thấy Trần Minh Kiến dờ dẩn đứng đó thì nói:

- Không phiền đại giá của giám đốc Trần nữa, tôi tự mình đi một chuyến vậy, thuận tiện biết đâu moi ra được đường dây mại dâm lâu năm nào đó ...

- Không, cục trưởng Vương ở đây đợi tin là được rồi.

Trần Minh Kiến vội quyết định, so với việc đắc tội với Thẩm gia, lúc này giữ lấy khách sạn Lệ Tinh quan trọng hơn:

- Giám đốc Vương, đi mời Tiểu Phượng lại đây, bảo cô ấy thành thật khai báo chuyện xảy ra mấy ngày qua, làm một tờ khai cho cục trưởng Vương ...

Nếu đã làm thì phải làm triệt để:

- Không biết hôm nay vì sao Lục Thúc Cung không gọi Tiểu Phượng vào phòng.

Giám đốc trực ban năng lực linh hội không kém, nói vội:

- Hôm nay có một cô gái tự xưng là thư ký của Lục Thúc Cung, được an bài ở phòng sát bên cạnh phòng của ông ta, nghe phục vụ nói, cô thư ký này từ tối tới phòng ông ta tới giờ chưa ra ...

Vương Hiểu Dương thấy Trần Minh Kiến biến theo gió trở cờ như thế thì không phiền tới ông ta nữa, bảo bốn cảnh sát đi cùng giám đốc trực ban lên lầu, những người khác ở lại đại sảnh chờ đợi.

Trần Minh Kiến ngồi đó như có lửa đốt đít, cuối cùng không sao kìm được hỏi nhỏ:

- Cục trưởng Vương, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, anh cho tôi biết một chút.

Vương Hiểu Dương gật đầu:

- Chừng tám giờ 30 có một chiếc Audi từ Lệ Tinh đi ra, tới đường cao tốc Bắc Quan xảy ra tai nạn, theo điều tra sơ bộ, hệ thống phanh bị người ta giờ trò, đi bình thường không vấn đề, chỉ khi phanh gấp mới tạo ra lực đủ lớn khiến hệ thống phanh mất tác dụng, tôi hoài nghi đây là vụ mưu sát có chủ mưu.

Trần Minh Kiến không hiểu lúc đó ai rời khách sạn, song từ lúc tai nạn tới giờ mới hai ba tiếng đã điều tra tới mức này, ít nhất nói lên người bị tai nạn rất trọng yếu, hơn nữa trọng yếu với Cảnh hệ. Nhưng nếu có nhân vật như thế tới khách sạn này thì ông ta phải biết, giám đốc trực ban sẽ thông báo ngay, còn nữa, sao người đó dính lúu tới Lục Thúc Cung?

Loại chuyện này cho dù biết rõ ràng là ai làm cũng chẳng thể tìm ra chứng cứ có lợi, chẳng trách Vương Hiểu Dương đích thân dẫn đội tới đây thu thập lời khai bất lợi.

Đth Tĩnh Hải kịp thời cho đăng hiện trường vụ tai nạn thảm khốc vào tin tức đêm khuya, chiếc Audi đâm lõm hàng rào chắn, thân xe hoàn toàn bẹp dúm, có thể thấy tốc độ va chạm lớn thế nào mới khiến nó tan tành như thế, khiến người nhìn thấy phải than, không nên mua xe, xe đắt tiền mà không chịu nổi va chạm tí nào.

Nhìn mức độ hủy hoại của chiếc xe, người lái xe còn sống được họa chăng có là quỷ, ông kính lướt qua biển số xe, còn chưa đợi Lục Thúc Cung nhìn thấy biển số, ông kính chiếu vào vết máu ở buồng lái, kết thúc tin tức, phóng viên hiện trường nói lúc này vẫn chưa biết thân phận chủ xe bị tai nạn.

Lục Thúc Cung xem tin xong khẽ mỉm cười lạnh lùng, tắt TV lên giường ngủ, khi một mình ở ngoài, ông tha thích ôm cơ thể trần truồng của các cô gái trẻ để ngủ, đêm nay cũng không phải ngoại lệ. Đang mơ màng thì bị ánh đèn bất ngờ làm tỉnh dậy, chưa kịp thích ứng với ánh sáng trong phòng, chỉ thấy bóng người lay động, thư ký bên cạnh hét lên rúc vào lòng ông ta, đúng lúc đó có hai ánh sáng mạnh lóe lên, Lục Thúc Cung choàng tỉnh, có kẻ đang chụp ảnh, vợ vội chặn đắp lên người cô thư ký, quát:

- Các người là ai, làm cái gì thế hả?

435. Q.10 - Chương 19: Vậ Thì Chiến Tranh Đi (2)

- Chúng ta phải dùng lời mở màn thế nào đây nhỉ?

Một cảnh sát hỏi nhỏ đồng nghiệp, hai người thì thầm một lúc, cảnh sát đó nghiêm mặt nói với Lục Thúc Cung:

- Ông có quyền giữ im lặng, tất cả những gì ông nói có thể thành bằng chứng trước tòa ...

Nói tới đó lại bảo đồng nghiệp:

- Nói thế có ổn không? Bọn họ đều hạng lắm tiền, nói sai họ kiện cho bỏ mẹ.

Viên cảnh sát còn lại hiển nhiên không có nhiều tế bào hài hước lắm, thấy Lục Thúc Cung định cướp lấy máy ảnh trong tay phóng viên thì giữ lấy tay ông ta, kéo cơ thể trần truồng của ông ta xuống giường:

- Có người báo cáo ở đây có giao dịch tình dục phi pháp, mời các vị tới cục giải thích hành vi vừa rồi.

- Chúng tôi đều là nhân viên của đầu tư An Thái, chúng tôi có thể cung cấp CMND, ở cùng tầng còn có đồng nghiệp của tôi, họ có thể làm chứng...

Nói tới đó Lục Thúc Cung nhận ra chuyện không bình thường:

- Tôi muốn gọi điện thoại.

- Nể mặt ông, ông lại còn được voi đòi tiên à?

Cảnh sát kia trừng mắt:

- Đừng rề rề, mau mặc quần áo vào, hay muốn tôi mặc giúp đây?

Lục Thúc Cung hiểu tranh cãi với cảnh sát hạ tầng vô ích, quyết định mặc quần áo đã, nhưng hai cái máy ảnh chớp liên tục, muốn tránh cũng không được, mặt tím tái, không hiểu có vấn đề ở đâu.

Có nhân viên khách sạn phối hợp, trang bị cách âm của khách sạn lại tốt, Lục Thúc Cung bị đưa tới đại sảnh rồi mà những nhân viên khác của An Thái không hề hay biết.

Đưa Lục Thúc Cung và cô thư ký xinh đẹp cùng với cả cô gái tên Tiểu Phương vào hai chiếc xe riêng biệt, đợi những cảnh sát khác vào xe cả rồi Vương Hiểu Dương quay lại nhìn Trần Minh Kiến:

- Tai nạn hôm nay khả năng không truy ra dấu vết, song có người rất tức giận, vì thế có kẻ phải trả giá.

Vương Hiểu Dương vào xe, vì tránh bị người Lệ Tĩnh phát hiện trước, bọn họ còn đổi sang dùng Santana bình thường, nhìn Lục Thúc Cung bị hai cảnh sát kẹp ở giữa, lạnh lùng nói:

- Vụ tai nạn xảy ra trong địa phận Tỉnh Hải có phải nằm ngoài dự liệu của ông?

Lục Thúc Cung nhắm mắt lại, mặt mày hơi tái đi, song vẫn nói:

- Anh nói gì, tôi không hiểu.

- Ông có thể không hiểu.

Vương Hiểu Dương cười nhạt:

- Song chắc ông biết mai những bức ảnh trần truồng của ông xuất hiện trên báo, sẽ không mất bao lâu để nó truyền khắp toàn quốc đâu, lúc đó ông nổi tiếng rồi.

- Các người cẩn thận hậu quả.

Lục Thúc Cung nghiêng răng ken két:

- Sau này anh sẽ hiểu, có người anh không đắc tội nổi đâu.

Vương Hiểu Dương nhổ phì một cái:

- Chẳng bao lâu ông cũng sẽ hiểu, có người ông không đắc tội nổi.

Đèn trần tắt đi, trong xe chìm vào bóng tối, chỉ có ánh huỳnh quang bên ngoài chiếu vào bức tranh sáng tối trong xe.

Trần Minh Kiến nhìn bốn chiếc Santana hòa vào dòng xe mới sục tỉnh, nếu người của đầu tư An Thái hỏi tới Lục Thúc Cung thì phải ứng phó ra sao, đáng lẽ phải hỏi Vương Hiểu Dương vấn đề này.

Thần thờ quay về đại sảnh, ngồi xụp xuống ghế sofa, toàn thân Trần Minh Kiến vẫn run run về sự việc mới xảy ra, thầm nghĩ nếu anh cả gặp phải loại chuyện này liệu có dễ bị động như thế không? Trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại, mất rất lâu mới dạn dò giám đốc trực ban đứng bên cạnh chờ đợi này giờ:

- Đi dạn dò nhân viên, đừng nói năng lung tung. Người An Thái có hỏi thì bảo cảnh sát mời Lục Thúc Cung điều tra vấn đề, điều tra cái gì thì bảo họ đi hỏi cảnh sát.

Đợi giám đốc trực ban đi rồi, Trần Minh Kiến lại ngồi thừ ra một lúc rồi gọi điện cho Trần Minh Hành.

Từ tiếng cầu nhàu nhỏ bên kia, có thể nghe ra Trần Minh Hành bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, đang đợi ông ta nói câu đầu tiên.

- Anh cả, là em.

Trần Minh Kiến thấy khó mở miệng, mới tách ra chưa bao lâu đã gọi điện thoại tới nhờ vả, thực mất mặt:

- Em là Tiểu Lục đây.

- Ủ, Tiểu Lục, mấy giờ rồi còn gọi điện ...

Trần Minh Hành lâu bầu:

- Có chuyện gì không để mai được à?

- Liên hợp Tỉnh Hải khả năng muốn chơi cứng với Thẩm Thị.

- Cái gì?

Trần Minh Hành giọng cao vút lên, bị tin tức này làm tỉnh hẳn:

- Có người từ Lệ Tinh lái xe đi, bị xảy ra tai nạn, cục công an nghi Lục Thúc Cung giả trò, Vương Hiểu Dương đích thân bắt ông ta đi rồi.

- Vì sao, có chứng cứ không?

Trần Minh Hành hỏi vội:

- Tính thời gian thì là một nhân viên công tác của địa ốc Thẩm Thị, không hiểu vì sao Thẩm Thị lại ra tay với loại nhân vật tôm tép này? Chứng cứ thì không, Thẩm Thị đâu phải loại mới vào đời, làm chuyện này sao có thể để lại chứng cứ?

- Tôm tép, nói không chừng là nhân vật chí mạng với Thẩm Thị. Liên hợp Tỉnh Hải lại động can qua vì một nhân vật nhỏ à? Tên là gì?

Trần Minh Hành cảm thấy kỳ lạ vì hành vi của Vương Hiểu Dương:

- Vương Hiểu Dương dựa vào cái gì mà bắt người, chẳng lẽ bức cung? Chiêu này làm sao dùng với Thẩm Thị được.

- Lấy danh nghĩa mãi dâm, còn có phóng viên đi theo. Bọn họ khả năng không truy được tận gốc vụ tai nạn, nên giờ thủ đoạn vô lại ấy.

Trần Minh Kiến xem đăng ký mà nhân viên đưa cho, tìm thấy tên muốn tìm:

- Người bị tai nạn tên Trần Lập, rất trẻ, tới đây cùng Lục Thúc Cung tham gia HĐQT tổng cty XD...

Trần Minh Kiến chưa nói hết, Trần Minh Hành hét lên kinh hãi:

- Trần Lập à?

- Sao thế? Anh biết cậu ta?

Trần Minh Kiến run run, nếu đúng là nhân vật trọng yếu Lệ Tinh không tránh được tai bay vạ gió:

- Trần Lập là bạn học của Lâm Tuyền, nhưng đồng thời cũng là cháu rể Lục Bằng Thiên, sao lại là hắn? Chẳng lẽ hắn bán đứng Thẩm Thị? Nhưng là lợi ích cỡ nào khiến Thẩm Thị ra tay tàn độc với cả người nhà?

- Ai mà biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trần Minh Kiến sốt ruột:

- Mai chuyện này lên báo thì tên tuổi Lệ Tinh hủy mất, sau này còn ai dám vào Lệ Tinh ở nữa?

- Chắc chắn là không giấu nổi khách hôm nay rồi, cậu bảo nhân viên khách sạn phát tán tin đồn rằng Lục Thúc Cung phạm tội nghiêm trọng, cho nên cảnh sát lấy cớ mua dâm bắt về quy án. Nhưng đừng nói gì tới vụ tai nạn, chuyện này cực kỳ mẫn cảm, hiện giờ cần bản không rõ giữa Liên hợp Tỉnh Hải và Thẩm Thị có chuyện gì, chúng ta đứng ngoài là hơn.

Trần Minh Hành căn dặn:

- Để tôi gọi điện cho Lâm Tuyền, xem xem khi lên báo có thể không nhắc tới Lệ Tinh không?

Trần Minh Kiến chỉ biết vâng dạ làm theo.

Trần Minh Hành đặt điện thoại xuống, vợ ông ta ngồi đều giường hỏi:

- Có chuyện gì mà anh cười vui vẻ thế?

- Anh có cười đâu?

Trần Minh Hành chỉ vào mũi mình, nghi hoặc hỏi:

- Anh mà gặp chuyện vui, mày bên trái không ngừng rung rinh, sống với anh mấy chục năm rồi, chẳng lẽ điều này em không rõ.

- Ha ha ha, Tiểu Lục phải gọi điện cầu tới anh, em nói xem có phải chuyện vui không?

Trần Minh Hành không che giấu nữa, cười vui vẻ, vỗ má vợ:

- Em ngủ đi, anh tới thư phòng gọi điện thoại.

Lâm Tuyền nhận được điện thoại của Trần Minh Hành có hơi bất ngờ, nhưng chớp mắt hiểu ra dụng ý của ông ta, im lặng đợi ông ta lên tiếng.

- Lâm tiên sinh, chuyện liên quan tới thanh danh của Lệ Tinh, khi truyền thông cho đăng sự kiện này, liệu có thể không nhắc tới Lệ Tinh không?

- Thanh danh của Lệ Tinh?

Lâm Tuyền cười lạnh:

- Thanh danh gì có thể ngang nhiên mua bán dâm trong khách sạn.

Trần Minh Hành không hiểu tình cảm cá nhân giữa Lâm Tuyền và Trần Lập thế nào, không rõ giọng điệu này của y là vì cảm hận Thẩm Thị hay vì oán hận vẫn chưa tiêu tan với ông ta, song không cảm thấy có gì xấu hổ:

- Tuy không hay, song tôi phải thừa nhận, ở một vài phương diện Lệ Tinh không thể thoát tục, dù sao nước quá trong không có cá.

436. Q.10 - Chương 20: Vậ Thì Chiến Tranh Đi (3)

- À, thế à?

Lâm Tuyền giọng hòa hoãn hơn, song vẫn lạnh băng:

- Trí nhớ của tôi không tồi, Lệ Cảnh và Lệ Tinh mới tách ra cơ mà, sao chuyện vừa xảy ra, chủ tịch Trần đã vội gọi điện thoại tới chỗ tôi, chẳng lẽ ông nghĩ tất cả do tôi đứng sau bày ra.

- Không không, tôi tuyệt đối không có ý đó, chỉ là nghe nói Lâm tiên sinh và cục công an có quan hệ tốt, vì cục trưởng Vương đích thân bắt nười, tôi sợ mất cả chủ kiến nên mới gọi điện cho Lâm tiên sinh, nếu anh thấy khó xử, tôi tìm người khác.

Trần Minh Hành khéo léo nói:

- Vì sao chủ tịch Trần khẳng định tin tức này ngày mai sẽ lên báo? Phải biết rằng trong quá trình chấp pháp, cảnh sát có nghĩa vụ bảo vệ bí mật.

Trần Minh Hành đặt điện thoại xuống mới nhớ ra, đúng thế, vì sao truyền thông đưa tin ra để Thẩm Thị có cơ công kích? Đây là cái bẫy, nếu Thẩm Thị được tin giới truyền thông sắp tung tin Lục Thúc Cung chơi gái sẽ có phản ứng gì?

Lục Thúc Cung đưa đi không kinh động tới nhân viên khác của Thẩm Thị, hay, trò này hay đây.

Chuyện đúng như ý nguyện của Trần Minh Hành, hơn 1 giờ sáng, khách sạn Lệ Tinh náo loạn, nhân viên của An Thái phát hiện không thấy Lục Thúc Cung đâu, biết tin từ Lệ Tinh, trong số bọn họ có một luật sư, vội vàng tới cục công an, được chính thức thông báo Lục Thúc Cung mãi dâm bị câu lưu. Viên luật sư được gặp Lục Thúc Cung dưới sự giám sát của cảnh sát, chỉ đem về một câu của Lục Thúc Cung “đây là cạm bẫy”.

8 giờ sáng trời đã có vài phần nóng nực rồi, Trần Minh Hành đang ăn sáng thì thư ký đưa một tờ báo cho ông ta, đó là báo sáng Kiến Nghiệp, ngay trang đầu là tuyên bố của Thẩm Thị: “Bày bố hãm hại, có kẻ cố tình hủy hoại danh dự Thẩm Thị.”, toàn văn giải thích chuyện Lục Thúc Cung mãi dâm và kháng nghị với cảnh sát Tỉnh Hải.

Trần Minh Hành hỏi thư ký:

- Truyền thông Tỉnh Hải có cho đăng tin chuyện này không?

- Không có, một chút động tĩnh cũng không, lạ quá.

Thư ký lấy làm lạ nói:

- Nghe giám đốc Tiểu Trần nói, hôm qua hai phóng viên chụp rất nhiều anh, sao hôm nay lại không có tin gì?

- Ha ha ha, đây là bẫy trong bẫy, cao, quả thật chiêu này quá cao, Thẩm Thị chỉ rtích có kẻ ở Tỉnh Hải cố tình hủy hoại danh dự của họ, xem đi, làm gì có ai.

Trần Minh Hành cười sảng khoái:

- Thẩm Thị chưa đánh đã khai rồi, đợi xem đi, tiếp theo là hành động quyết liệt của truyền thông Tỉnh Hải, Thẩm Thị ngược lại mất lập trường giải thích. Chắc chắn, đây thành cuộc chiến sống mái rồi.

Trần Minh Hành phát hiện ra, ngồi ngoài xem Lâm Tuyền bố cục đúng là chuyện thú vị nhất trên đời. Có điều cười xong lại thở dài, tiếc rằng năm xưa đi lệch một nước cờ, nếu xử lý tốt hơn, đứa con rể này không phải là của người khác.

.....

- Vì sao lại như thế?

Thẩm Tại Tinh ném tờ fax lên bàn, nổi giận nhìn trợ lý:

- Không phải luật sư Lưu bảo sáng nay báo Tỉnh Hải sẽ cho đăng tin à? Vì sao bọn chúng không có động tĩnh gì?

Báo chí Tỉnh Hải bất ngờ không hề cho đăng sự kiện Lục Thúc Cung mua dâm, khiến những lời thanh minh và khiển trách của tập đoàn Thẩm Thị thành trò hề chưa đánh đã khai.

- Chúng ta hiểu lầm ý anh Ba rồi, đám người Tỉnh Hải gian xảo hơn chúng ta nghĩ.

Lục Băng Thiển nhíu mày:

- Thôi, nghĩ cách phải ứng phó ra sao đi.

Nếu Thẩm Thị đã tung ra lời khiển trách trước, cảnh sát Tỉnh Hải mở cuộc họp báo công bố sự kiện này là hoàn toàn phù hợp với trình tự, tiếp đó truyền thông Tỉnh Hải có thể mặc sức rêu rao chuyện này mà không ai nói họ rắp tâm bôi nhọ.

Lục Băng Thiển suốt một đêm chưa ngủ, mắt hơi thâm, phải dùng không ít phấn che giấu, song vẫn hiện lên vẻ mệt mỏi, chuyện tới mức này, bà ta có linh tính không lành, song rốt cuộc vấn đề ở đâu thì không sao nghĩ ra được.

- Tổng giám đốc Lục đang họp, ông không vào được.

Trợ lý hành chính hình như đang ngăn cản ai đó ở ngoài, Lục Băng Thiển chưa kịp phản ứng thì cửa phòng họp vị người ta xô văng, Lục Bá Uyên mặt đỏ gay như uống rượu, đẩy cô trợ lý nhỏ nhẩn ngã vào:

- Tập đoàn Thẩm Thị không có chỗ nào tôi không thể vào.

- Anh ...

Lục Băng Thiển thấy không kịp giấu tài liệu trên bàn, vội đứng dậy che tầm mắt Lục Bá Uyên:

- Sao anh lại tới công ty?

Anh Cả là người nhả nhận, nổi giận tới mức này nói không chừng chuyện kia lộ rồi?

- Sao tôi không tới được, cô còn mặt mũi mà hỏi à?

Lục Bá Uyên dựng ngược mày:

- Trần Lập và Tiểu Tam cùng tới Tỉnh Hải, Tiểu Tam bị cảnh sát bắt, hành tung của Trần Lập không đáng để các người hỏi tới à?

- Trần Lập ...

Lục Băng Thiển có chút hốt hoảng, không dám nhìn thẳng vào anh trai:

- Không phải tới qua nó về rồi à?

- Đừng giấu diếm nữa, tôi đã cho cảnh sát lục soát nhà các người rồi, các người thật sự không nên lưu trữ tin tai nạn vào băng.

- Không thể nào, bọn em đâu có lưu lại tin đó...

Thẩm Tại Tinh kinh hoàng:

- Anh, anh có quyền gì cho cảnh sát lục soát nhà bọn em.

Lục Tại Tinh thống khổ nhắm mắt lại, tuy không có chứng cứ, nhưng sự thực rành rành bày ra trước mặt rồi, nước mắt trào ra, không muốn nhìn những kẻ không tính người này thêm lần nào nữa, không thèm nói thêm một lời, quay người bỏ đi.

Lục Băng Thiển chết lặng, ngồi ngây ra một lúc mới vợ lấy điện thoại gọi về biệt thự.

- Sao thế?

Thẩm Tại Tinh nhìn vợ sừng sờ ôm điện thoại, hỏi:

- Cảnh sát không tới nhà chúng ta, không ngờ anh cả cũng biết lừa người.

Lục Băng Thiển chua chát nói, song mắt ánh lên sự bình tĩnh khác thường.

- Giờ phải làm sao?

- Anh Ba chẳng nói rồi sao? Đây là cạm bẫy, Trần Lập không sao hết, nếu không Tinh Hải không có phản ứng nhanh như thế.

Lục Băng Thiển cười tự trào:

- Nó là con rắn độc, nó muốn người thân rời bỏ chúng ta.

Bà ta đau đớn nhắm mắt, nhớ lại cảnh tượng hiện trường vụ tai nạn, lúc này mới nhận ra có quá nhiều điểm đáng nghi, đáng hận lúc đó không phát hiện ra.

- Mẹ, chuyện tới nước này rồi, kệ những kẻ khác đi, giải quyết y không phải là xong hết mọi chuyện à?

Thẩm Nhạc thời gian qua đi theo mẹ hẩn, một phần là để học chuyện kinh doanh, một phần là để kiểm soát không cho hẩn làm xằng làm bậy, hẩn không rõ lắm chuyện là sao, nhưng thấy cả mẹ mình vốn bình tĩnh quyết đoán cũng suy sụp như thế, xem chừng chuyện ở Tinh Hải hỏng rồi, hoảng sợ thúc giục:

- Mẹ, con không muốn vào tù, trong đó rất khủng khiếp, mẹ xử lý y là xong mà.

- Câm mồm.

Lục Băng Thiển quát lớn, nhưng bà ta không phủ nhận, trong tích tắc có một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, khiến chính bản thân bà ta cũng phải run sợ.

....

Trong phòng máy điều hòa bật hết cỡ, bên ngoài mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa kính, khiến người ta cảm giác kỳ quái về mùa.

Quách Bảo Lâm hai tay ôm đầu đầy thống khổ, mày nhíu chặt.

- Cục công an sắp tường thuật trực tiếp cuộc họp báo phản ứng lại chỉ trích của tập đoàn Thẩm Thị, tổng giám đốc có muốn xem không?

Trương Tiểu Bân đi tới bên cạnh Lâm Tuyền hỏi:

- À, bật lên xem.

- Có gì hay mà xem, bản sơ thảo không phải là mày chưa xem.

Quách Bảo Lâm nói thế, nhưng lại đứng dậy đi bật TV, điều chỉnh kênh 2, đang có quảng cáo:

- Sắc mặt bọn họ nhất định rất khó coi, không biết phóng viên Báo sáng Tinh Hải có chạy tới Kiến Nghiệp không, thật muốn xem cái mặt của bọn chúng.

- Mày cau có nửa ngày, đột nhiên lại hớn hờ thế.
- Tao tiếc cái xe, còn mua chưa bao lâu đã tan nát thành như vậy rồi.
- Đáng đời.

Lâm Tuyền vô lương tâm nói:

- Bảo mày đi Toyota mà đâm không nghe.
- Con Audi ngon lành của tao còn tan nát như thế, đi chiếc Toyota đồng nát thì còn sống nổi à? Tên nhóc Trần Lập đó đúng là mạng lớn, dợi hấn lên đường cao tốc thì khỏi sống rồi.

437. Q.10 - Chương 21: Vậy Thì Chiến Tranh Đi (4)

Đúng lúc này Trần Lập ở phòng bên cạnh đi vào, mặt mày xức xát, trán còn quần băng trắng, hôm qua vì tránh người vượt đường, phanh xe khẩn cấp khiến phanh mất hiệu quả, manh là lúc đó đi không nhanh, đâm vào rào chắn trên đường, chỉ bị thương nhẹ.

Trần Lập ý thức được xe có vấn đề, vì hấn mới đi bảo dưỡng chưa lâu, liền gọi điện cho Lâm Tuyền, Lâm Tuyền an bài cảnh sát dùng chiếc xe khác làm giả hiện trường tai nạn, còn xe của Trần Lập đem đi kiểm tra. Nếu đúng là phát sinh tai nạn tới độ phần trước xe hoàn toàn bị phá hủy thì ngay cả điều tra viên có kinh nghiệm nhất cũng đừng hòng phát hiện ra dấu vết phá hoại, có lẽ Trần Lập đã chết ở một vụ tai nạn hoàn mỹ rồi.

Trần Lập giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy rợn xương sống, không dám gọi điện cho Lục Nhất Mạn, sợ cô lo lắng ảnh hưởng không tốt tới đứa bé trong bụng, tối sáng sớm mới gọi cho Lục Bá Uyển kể chuyện đã xảy ra.

Lâm Tuyền không hi vọng xa vời bằng chứng cứ ít ỏi có thể làm gì được đám Lục Thúc Cung, nhưng cũng không cho phép bọn chúng tiếp tục hoành hành, khi biết tin tai nạn xe đúng là do nguyên nhân con người gây ra, liền thông báo cho Vương Hiểu Dương tới bắt Lục Thúc Cung, quyết bố trí cạm bẫy, khi nào Thẩm Thị diệt vong mới thôi.

Chúng muốn chiến tranh, vậy thì chiến tranh đi.

Tv chuyển cảnh, là hiện trường cuộc họp báo của cục cảnh sát, một cảnh sát trung niên tướng mạo đường đường chính nghĩa, giọng vang mà nghiêm khắc:

- Tập đoàn Thẩm Thị ngang nhiên chỉ trích vụ án 8.22 là sự kiện vu cáo hãm hại với toán tính khó lường, chia thẳng vào cục công an Tỉnh Hải, chúng tôi bày tỏ sự phẫn nộ mạnh mẽ, đồng thời lần này công khai trả lời với giới truyền thông. Hành động thanh trừ mại dâm này đã được cục cảnh sát bố trí một tháng, rạng sáng hôm qua ở khách sạn X, phát hiện trong phòng có một nam nhân trung niên và cô gái trẻ trần truồng trên giường, khi bị bắt, người trung niên nói mình là nhân viên tập đoàn Thẩm Thị, còn có những lời lẽ đe dọa nhân viên chấp pháp. Nhân cuộc họp báo này, chúng tôi muốn tuyên bố, không một thế lực nào có thể tác động tới tình nghiêm minh của pháp luật, không đồng tiền có thể bóp méo được sự thật, chính nghĩa sẽ ..

Phản ứng của Thẩm Thị không thể quá mau chóng được, Lâm Tuyền tắt TV đi, dựa vào ghế sofa, lấy thuốc lá ra hút, hộp thuốc ném trên bàn rồi, Trần Lập đi tới lấy phát hiện ra bên trong chỉ còn một điếu. Quách Bảo Lâm lấy trong túi ra một bao thuốc lá màu trắng, không hề có ký hiệu nào bên trên ném lên bàn, hiện phú hào chê xì gà phiền phức, đa phần thích hút thuốc lá đặc chế, mỗi nhà máy thuốc lá đều cung cấp loại này, người có được đều hạng phú quý.

Trần Lập không khách khí, lấy một điếu ra hút, mới hút được một nửa thì đặt thuốc lá vào gạt tàn, nhìn Lâm Tuyền nói:

- Em nói chuyện với ba Tiểu Mạn, bác ấy nhờ em bảo với anh, nếu anh cần, có thể công khai chuyện di chúc với giới truyền thông.
- Tôi sẽ không vì việc này mà xuất hiện trước giới truyền thông.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Nếu có thể, tôi mong Tiểu Mạn và ông cụ ở Hoành Điểm ở ngoài chuyện này, hiện chưa phải thời cơ công khai di chúc.

Trần Lập nhìn làn khói xanh chưa tan trên đầu điều thuốc:

- Em thay Tiểu Mạn cảm ơn anh, tình lực lão gia tử không được như trước nữa, trong lòng ông luôn day dứt, khả năng không chịu nổi đả kích lớn như thế. Qua năm nay, sợ lão gia tử có thể ra đi bất kỳ lúc nào, làm lại di chúc mới, do ba Tiểu Mạn phụ trách giám sát tài sản Thẩm Thị, em và Tiểu Mạn cùng là người giám sát thứ hai. Xin lỗi, chưa được sự đồng ý của anh, em và ba Tiểu Mạn đã cùng đám người Thẩm Thị thảo luận cách phân chia tài sản, định hóa giải ân oán trước khi lão gia tử qua đời, mong ông có được những ngày tháng thư thái cuối đời. Nhưng xem ra bọn em quá tin vào con người rồi ...

- Phân chia Thẩm Thị?

Quách Bảo Lâm cười lạnh:

- Đám bọn chúng là lũ ăn cướp, dựa vào cái gì được chia phần?
- Muốn hoàn toàn kế thừa tài sản không đơn giản, luật pháp có khoảng trống ở chuyện này.

Trần Lập nói:

- Trừ khi có thể để tòa án tối cao ra mặt.
- Hừ, đợi đến lúc đó chẳng phải vẫn cần đấu một trận.

Quách Bảo Lâm đi đi lại lại trong phòng:

- So với việc làm ầm ĩ lên, chẳng bằng mọi người âm thầm đâm nhau.

Quay ngoắt lại nhìn Lâm Tuyền:

- Trong đầu mày nghĩ như thế chứ gì?
- Tao không định đi theo con đường luật pháp.

Lâm Tuyền thản nhiên nói:

- Nếu Liên hợp Tỉnh Hải có thể mua được Thẩm Thị thì ân oán bao năm sẽ tiêu tan, tôi không muốn người không liên quan dính vào, thật xin lỗi.

Quách Bảo Lâm chỉ Trần Lập:

- Mày nhìn thấy rồi đấy, bọn chúng dám để Liên hợp Tỉnh Hải lớn mạnh nữa à? Tên gốc này, còn đi thảo luận với bọn chúng phân chia Thẩm Thị, có khác gì chọc vào chỗ đau của bọn chúng, bọn chúng không diệt trừ cậu ta mới là lạ. Ha ha ha, thiếu chút nữa thôi là có vụ tai nạn hoàn mỹ, tiểu mỹ nữ và ông già chắc mất thời gian dài không tâm tư nào đi thảo luận chuyện phân chia tài sản nữa. Tôi lúc đầu còn thấy là lạ, nhân vật bé tẹo như cậu, sao có thể khiến bọn họ quyết định làm chuyện mạo hiểm như thế?

Trần Lập cười ngược:

- Hôm qua trước khi quyết định rời khỏi Tỉnh Hải tôi có gọi điện cho Lâm Tuyền, đại khái khiến bọn họ nghi ngờ, nghĩ tôi luôn liên hệ với anh ấy.
- Kể ác luôn có tật giết mình, hiện giờ chắc bọn chúng đang vô cùng hoảng sợ cho rằng chúng ta mật mưu chuyện di chúc, mặc dù tôi không muốn bọn chúng có được một xu nào, nhưng lúc này thảo luận phương án phân chia Thẩm thị, đúng là làm loạn tâm tư của bọn chúng. Chẳng trách bọn chúng vội vàng tràn vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải như thế.

Lâm Tuyền nghiêm túc hỏi Trần Lập:

- Cậu quyết định muốn lui ra chưa?
- Nhất Mạn mà bị tổn hại mảy may thôi còn hơn cả giết em.

- Tốt lắm.

Lâm Tuyền vỗ vai Trần Lập:

- Cậu lập tức rời địa ốc Thẩm Thị, tôi bảo Tỉnh Hồ thuê cậu làm cố vấn cộng đồng. Nếu bọn chúng hoài nghi cậu cấu kết với tôi, không bằng công khai ra ít nhất bọn chúng không nghĩ tới việc dùng thủ đoạn ngầm.

Sau khi cục công an thành phố công khai một phần chi tiết cuộc bắt giữ, trong đó có cả ảnh chụp, vô số phóng viên đổ tới tổng bộ Tập đoàn Thẩm Thị ở Kiến Nghiệp, yêu cầu xác thực việc này. Thẩm Thị bị dồn vào góc tường, vợ Lục Thúc Cung là Vệ Mỹ Hoa xuất hiện ở cuộc chiêu đãi truyền thông buổi chiều, lần nữa tuyên bố Lục Thúc Cung bị cảnh sát Tỉnh Hải hãm hại, đồng thời nói quan hệ vợ chồng bọn họ hài hòa, Lục Thúc Cung không bao giờ làm chuyện trái đạo nghĩa vợ chồng.

Có phóng viên lập tức lấy ra ảnh chụp Lục Thúc Cung và cô thư ký trần truồng ôm nhau trên giường, hỏi:

- Thưa bà, cô gái này tuy không phải gái mại dâm, nhưng ít nhất nói lên quan hệ giữa bà và ông Lục không hài hòa, phải không?

Vệ Mỹ Hoa không nói một lời, phóng viên đưa nhau chìa máy ảnh vào mặt bà ta, bà ta không ngẩng đầu lên được nữa, cố gắng che giấu khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng phóng viên thời nay chỉ quan tâm “sự thật”, tình cảm đặt qua một bên, tuy hỏi:

- Bà Vệ, nếu bà nói ông Lục bị cảnh sát Tỉnh Hải hãm hại, vậy bà có tới phòng giam thăm ông Lục không? Có tiến hành khởi tố không?

Vệ Mỹ Hoa suốt bữa tiệc không nói gì, đến cuối buổi lại đột ngột tuyên bố:

- Tôi tin rằng cảnh sát Tỉnh Hải đã nhận thức được sai lầm của mình, tôi không cần tới đó thăm chồng.

438. Q.10 - Chương 22: Cạm Bẫy Liên Tiếp

Thẩm Thị ý đồ dùng nguồn lực chính trị của mình gây sức ép khiến phía cảnh sát Tỉnh Hải phải thả người, phó bí thư Vạn Dũng gọi điện nói địa phương chú ý ảnh hưởng, không nên dọa chạy nhà đầu tư, bộ công an có một vị cục trưởng gọi điện xuống Tỉnh Hải, nhắc nhở công tác địa phương nên chú ý ảnh hưởng toàn diện.

Gần như sau khi kết thúc buổi chiêu đãi của tập đoàn Thẩm Thị, cảnh sát Tỉnh Hải lần nữa mở cuộc họp báo, người phát ngôn cục cảnh sát tuyên bố, hiện chứng thực Lục Thúc Cung có quan hệ với gái mại dâm dùng thân phận giả, tuổi thật chưa tới 16, cô gái mại dâm nói trước khi phát sinh hành vi giới tính với nhau, Lục Thúc Cung đã biết cô chưa đủ tuổi vị thành niên. Vì chuyện liên quan tới quan hệ với trẻ vị thành niên, vụ án Lục Thúc Cung giao cho viện kiểm sát tiến hành thẩm tra.

Tin tức này vừa công bố, chuyện âm ỉ nhỏ đã biến thành giông tố lớn, chuyện Lục Thúc Cung chắc chắn thành tâm điểm giới truyền thông cả nước săn tin, những thế lực ý đồ chìm sự việc xuống lập tức im lặng tránh xa.

Buổi tối, Trương Tiểu Bân đại biểu Lâm Tuyền phát biểu trên ĐTH Tỉnh Hải, tuyên bố Lục Thúc Cung vừa được chọn làm thành viên HĐQT tổng cty XD đã cuốn vào sự kiện bê bối, ảnh hưởng nghiêm trọng tới lòng tin công chúng, quyết định trừ bỏ tư cách thành viên HĐQT của ông ta.

Trong trại tạm giam lạnh ngắt như tờ, cách lớp kính, Lâm Tuyền nhìn chăm chú vào Lục Thúc Cung:

- Thẩm Thị nhất quyết nói ông bị cảnh sát Tỉnh Hải hãm hại, có điều đến giờ chẳng có một ai đến thăm ông, kể cả vợ con ông. Tôi vừa mới được tin, Vệ Gia Hoa em trai vợ ông thay thế ông làm tổng giám đốc Đầu tư An Thái, cùng thay ông làm thành viên HĐQT tổng cty XD, đây là một tín hiệu nguy hiểm, Vệ gia không dễ dàng tha thứ cho lỗi lầm của kẻ khác đâu.

- Cậu làm như thế, chẳng phải vì muốn ly gián Thẩm Thị với các thành viên khác trong HĐQT sao?

Lục Thúc Cung đáng vẻ có phần nhếch nhác, nhưng vẫn rất trấn tĩnh:

- Cậu sợ rồi, cho nên cũng học cách không từ thủ đoạn. Yên tâm đi, hiện giờ tình hình địa ốc Tỉnh Hải như một sân khấu đường ngọt ngào, chút thủ đoạn đó của cậu không đánh lui được chúng tôi đâu.

- Ha ha ha, tôi đánh giá thấp ông rồi.

Lâm Tuyền cười lạnh lạnh:

- Có điều riêng chuyện quan hệ với trẻ vị thành niên, dù Thẩm Thị có phải ra từng đội luật sư giỏi nhất, ông cũng phải ở trong trại cải tạo nửa năm, sống qua được nửa năm hạnh phúc đó rồi hãy bình luận thị trường địa ốc nhé.

Rồi xoay người bỏ đi.

Quách Bảo Lâm đứng hút thuốc ở cửa, thấy Lâm Tuyền ra thì đi theo, hỏi:

- Tiếp theo làm sao đây?

- Tao hận không thể khiến ông ta bị trừng phạt tương ứng.

Lâm Tuyền thở dài:

- Song khả năng khởi tố ông ta với hành vi gian dân trẻ em không cao, có điều chỉ cần cho ông ta vào trại cải tạo nửa năm là đủ ... Trước kia hơi xem thường sức mạnh truyền thông rồi, Liên hợp Tỉnh Hải phải thành lập phòng quan hệ công khai, trong thời gian tới thị trường địa ốc sẽ không kiềm chế nổi, nhưng chúng ta phải có nghĩa vụ cho người dân biết ai là kẻ có tội. Hiện giờ giới truyền thông rất hứng thú khai quật đề tài về Thẩm Thị, bọn họ sẽ không bỏ qua bởi móc chân tướng đâu ..

Quách Bảo Lâm cười ha hả:

- Nghe nói mày chuẩn bị chấp tay dâng tổng cty XD lên.

- Không dâng lên bọn chúng lấy gì tổng công kích thị trường địa ốc.

Lâm Tuyền nhếch môi:

- Hiện TW đang cực kỳ lo lắng về việc địa ốc vượt kiểm soát, bọn chúng lại lấy sức mạnh một tập đoàn nâng giá địa ốc của cả một thành phố, sẽ khiến một số cơ cấu lo lắng cho an toàn kinh tế trong nước chú ý ...

Vương Hiểu Dương nói vào:

- Nhưng thị trường địa ốc mất kiểm soát, chính phủ không thể tránh khỏi trách nhiệm. Hiện tiền nóng bên ngoài đang tăng tốc đổ vào Tỉnh Hải, xem ra bọn chúng quyết không lui bước, thời khắc mấu chốt phải để chính phủ ra mặt nhanh chóng văn hồi cục diện, nếu không áp lực bí thư Cảnh và thị trưởng Liễu đều rất lớn.

Lâm Tuyền cười tủm tỉm:

- An Thái nếu mua khoản nợ của Đầu tư Nam Cảng thật, chẳng phải trong tay thị trưởng Liễu có ít nhất 1.8 tỷ sao, khi đó có tiền, giải quyết vấn đề có nhiều cách lắm ...

Những ngày tiếp theo, bài báo ảnh hưởng không tốt dồn dập đổ vào Thẩm Thị, không chỉ giới hạn ở sự kiện Lục Thúc Cung chơi gái, thậm chí có cơ cấu chuyên môn tiến hành đào bới tin tức quá khứ liên quan tới tập đoàn Thẩm Thị, tức thì có bài viên chỉ trích gay gắt hạng mục điện giải nhôm quy mô lớn của Tập đoàn Thẩm Thị ở Xuân Giang mang tới nguy hại môi trường cực lớn. Trung tuần tháng 9, báo Đô thị Đông Phương cho đăng toàn bộ trang nhất chuyên đề về địa ốc Tỉnh Hải, vạch trần hành vi ngấm đầy giá địa ốc của tập đoàn Thẩm Thị, kiến nghị cơ quan hữu quan của nhà nước tiến hành điều tra hành vi thao túng thị trường của tập đoàn Thẩm Thị.

Những thông tin xấu này khiến hình ảnh công chúng của tập đoàn Thẩm Thị bị tụt dốc nghiêm trọng, đặc biệt trong bối cảnh người dân phản nộ vì giá nhà ở leo thang, bọn họ tìm được chỗ phát tiết, trên mạng tràn lan bài viết chửi bới Thẩm Thị, thậm chí ở những nơi chẳng liên quan, cứ như Thẩm Thị khiến giá nhà ở toàn quốc tăng lên vậy. Điều này ảnh hưởng trực tiếp tới cổ phiếu của Thẩm Thị ở công ty trên TTCK nước ngoài.

Ngày 21 tháng 9, Lục Thúc Cung sau một tháng bắt giam, bị tòa án trung cấp thành phố Tĩnh Hải phán nửa năm cải tạo giáo dục, trừ đi thời gian bị giam giữ trước đó, ông ta phải ở trong trại cải tạo số một Tĩnh Hải 5 tháng.

Tất nhiên dư luận không thể ảnh hưởng tới quyết định nội bộ của tập đoàn Thẩm Thị, bọn họ vẫn muốn kiếm một mẻ lớn ở thị trường địa ốc Tĩnh Hải, trong tư tưởng tuyệt đại bộ phận thành viên HĐQT Thẩm Thị, chơi gái có là gì, giới truyền thông chuyện bé xé ra to, hiển nhiên có kẻ cố ý an bài.

- Bọn chúng bố trí như thế với mục đích gì?

Lục Băng Thiên ngồi ở một đầu bàn bầu dục, ánh mắt sắc như dao nhìn thành viên HĐQT:

- Bọn chúng muốn chúng ta rút khỏi địa bàn của chúng, bọn chúng run sợ rồi. Trong một năm qua nguyên Thiên Tinh Hồ mua tới 8 nghìn mẫu đất ở Tĩnh Hải, tới nay mới chỉ khai phát được một nửa. Bọn chúng không muốn chúng ta làm loạn bước tiến của chúng, cho nên lợi dụng dư luận, dùng thủ đoạn chính phủ ép chúng ta rút lui, nhưng bọn chúng không toại nguyện được, nhất là thời điểm thu hoạch sắp tới.

Tiền nóng như napan chấu chấu, đi qua nơi nào là để lại cho địa phương vết thương khắc sâu. Giao dịch địa ốc tăng vọt, giá nhà cũng lên theo, chủ đầu tư cũng hùa nhau đẩy cao giá bán. Nhưng đối với chủ đầu tư lớn như ST Tinh Hồ, khi tiền nóng rút ra, lượng giao dịch sụt giảm, thị trường địa ốc sẽ rơi vào chu kỳ ảm đạm, việc tiêu thụ ảnh hưởng cực lớn, lợi nhuận kèch sù trước đó không đủ bù đắp nỗi tổn thất.

Các xí nghiệp đầu tư cỡ lớn, chỉ có thị trường tăng trưởng ổn định mới là phương thức tốt kiếm lợi ích lớn nhất.

Không sai, nhìn tất cả biểu hiện mặt ngoài đều có thể cho rằng, thị trường địa ốc Tĩnh Hải do ST Tinh Hồ khống chế không hoan nghênh tiền nóng tràn vào, thậm chí phải dùng cả thủ đoạn vô sỉ để giải tỏa áp lực, điều đó chứng tỏ Thẩm Thị cách thành công không xa nữa, toàn bộ thành viên HĐQT đều tán đồng lời giải thích của Lục Băng Thiên, tiếp tục ủng hộ bà ta tiến vào thị trường địa ốc Tĩnh Hải.

439. Q.10 - Chương 23: Khoản Nợ 1.8 Tỷ

Dưới bối cảnh đó, chuyện bán đấu giá khoản nợ 1.8 tỷ của Đầu tư Nam Cảng được mở màn, cuộc bán đấu giá này được Nhật báo Tĩnh Hải cho công bố trước nửa tháng, mặc dù được tuyên truyền rộng rãi, song vào hội trường bán đấu giá lại chỉ có lác đác vài người.

Đại biểu cho tập đoàn Thẩm Thị không phải là Vệ Gia Hoa, mà là Lục Kiến Huy, con trai Lục Trọng Đạt phó tổng giám đốc tập đoàn Thẩm Thị phụ trách sản nghiệp địa ốc, Lục Kiến Huy năm 2002 lấy bằng thạc sĩ ở nước ngoài trở về nước, gia nhập địa ốc Thẩm Thị trước đám Trần Lập một năm, là giám đốc phòng kế hoạch, thay thế Trần Lập vừa từ chức. Lục Kiến Huy tuy là con trai Lục Trọng Đạt, song lại không được coi trọng bằng Trần Lập gia nhập sau một năm.

Lục Kiến Huy năm nay 30 tuổi, có vẻ ngoài điển trai diễm đảm, lời ăn tiếng nói bất phàm, được coi là lớp dự bị kế cận ở Thẩm Thị, khi quốc gia mỗi lúc một nghiêm khắc hơn trong việc ổn định thị trường địa ốc, song hắn vẫn quả quyết trong vài năm tới thị trường địa ốc sẽ tăng trưởng mạnh mẽ, ngân hàng thu hẹp tài chính cho vay, lại chính là cơ hội tuyệt hảo cho tập đoàn lớn tài chính dư dả.

Đại biểu của Liên hợp Tĩnh Hải là phó giám đốc phòng đầu tư Lý Lệ, có điều Lâm Tuyên vẫn xuất hiện ở hội trường bán đấu giá, y ngồi ở góc hội trường, chỉ nhìn thấy mặt bên của Lục Kiến Huy, nhỏ giọng trò chuyện với Trương Tiểu Bân:

- Lục Kiến Huy cũng có tài đấy, nhưng trước giờ an bài chức vị nhàn nhã khiến trong lòng có chút bất mãn, lần này được đặc ý rồi. Đầu tư An Thái và Địa ốc Thẩm Thị tiếng là hai nhà, thực chất đều thuộc tập đoàn Thẩm Thị, tuy nhiên không biết chuyện này bọn chúng có tranh nhau cái hư danh chủ tịch HĐQT tổng cty XD không nhỉ?

- Địa ốc Thẩm Thị mua lấy khoản nợ này chuyển cổ phần thì sẽ hơn cổ phần của An Thái, nhưng Vệ Gia Hoa chưa chắc đã chịu để người địa ốc Thẩm Thị làm chủ tịch HĐQT đâu, bọn họ tuy hai là một, thực ra tuy một lại là hai. Đặc biệt khi tiền nóng rút lui, thứ tự trước sau rất quan trọng, kẻ đi trước tất nhiên

hưởng lợi lớn hơn, đến lúc lợi ích không nhất trí sẽ có tranh chấp, cái ghế chủ tịch HĐQT này lúc ấy thành mẩu chốt, tôi nghĩ bọn chúng sẽ tranh thôi.

Lâm Tuyền gật gù, y hiểu người phụ nữ đó có uy tín cực cao ở Tập đoàn Thẩm Thị, qua lần đả kích này vẫn chưa đủ khiến tập đoàn Thẩm Thị tan rã, nhưng chỉ cần khiến uy tín của bà ta sút giảm, khiến nội bộ có vết nứt, chuyện sẽ ngày càng đơn giản.

Cố Hiểu Linh và Liễu Trí đi vào cuối cùng, bọn họ đứng ở cửa nhìn hội trường một vòng, thấy Lâm Tuyền liền đi tới đó ngồi.

Lâm Tuyền phóng túng nhìn cơ thể thành thực gợi cảm của Cố Hiểu Linh, tặc lưỡi nói:

- Mỗi lần thấy chị Cố là một lần phải ngạc nhiên, tôi phải bảo Thư Nhã theo chị học cách chăm sóc dung nhan mới được.
- Không cần cậu nịnh, tôi tự biết mình, tôi phải dùng không biết bao nhiêu mỹ phẩm núp giữ thanh xuân, đâu được như cá cô gái trẻ.

Cố Hiểu Linh đẩy Liễu Trí tới trước mặt Lâm Tuyền:

- Nếu cậu thích tán tỉnh thì Tiểu Liễu ở đây, tôi già rồi, xin kiểu ..

Lâm Tuyền giơ tay đầu hàng, Liễu Trí mặt đỏ dừ, không dám ngồi cạnh Lâm Tuyền.

Giá mở đầu cuộc bán đấu giá là 1.7 tỷ, chỉ cần có người theo, dù không ai cạnh tranh, cuộc đấu giá vẫn hiệu lực. Với Đầu tư Nam Cảng mà nói, bỏ ra 100 triệu, đổi lại chu kỳ một năm vẫn lãi chán.

Dựa theo kế hoạch định sẵn, Lý Lệ căn bản không xem phản ứng của đoàn người Thẩm thị, người chủ trì đấu giá vừa báo giá là lập tức giờ biến lên, Lục Kiến Huy ngồi mân mê biến đấu giá, đợi tới khi người chủ trì hô lần thứ hai mới giờ biến cạnh tranh, chỉ tăng lên 1 triệu. Hành vi của Lục Kiến Huy hoàn toàn không tạo ra áp lực với Lý Lệ, hắn vừa hạ biến xuống, Lý Lệ nhanh chóng nâng giá lên 1 triệu nữa, biểu hiện cấp thiết của Lý Lệ cũng chẳng tác động gì tới hắn, Lục Kiến Huy cứ đợi người chủ trì hô lần thứ hai mới đứng đỉnh giờ biến đấu giá lên.

Cuộc đấu giá nhằm chán nhất lịch sử tiến hành tới lần thứ 361, người chủ trì hô đi hô lại mấy câu nhằm chán, giọng của ông ta khiến người phía dưới nghe đã thấy buồn ngủ, giá đã bị đẩy lên tới 2 tỷ 1 trăm 62 triệu, Lý Lệ vẫn nhanh chóng giờ biến, tốc độ không hề giảm sút.

Lâm Tuyền thò tay ra cho Cố Hiểu Linh xem:

- Chị Cố xem này, lòng bàn tay tôi đầm mồ hôi rồi, nếu đám người kia đột nhiên từ bỏ, Liên hợp Tỉnh Hải lỗ mấy trăm triệu.

Cố Hiểu Linh lườm y một cái:

- 560 triệu cổ phiếu trong tay Liên hợp Tỉnh Hải rốt cuộc lãi bao nhiêu, cậu có tính không? Giờ tôi còn thấy oan ức cho Lệ Cảnh, giờ cậu có mất đi ít tiền cũng là lẽ công bằng. Tôi mong bọn họ không theo nữa, cứ thể hòa hoãn buông tay, hai bên đều có lợi rồi, phong ba này cũng khép màn.

Lục Kiến Huy lại lần nữa giờ biến tăng thêm 1 triệu, Lâm Tuyền tức tốc ra hiệu cho Lý Lệ dừng tay, y không muốn trò chơi này khép màn sớm như thế.

Người chủ trì bán đấu giá gõ búa, tiếng búa rõ ràng truyền vào tai mỗi người, Lục Kiến Huy tới lúc này mới quay đầu nhìn Lâm Tuyền với vẻ mặt đắc thắng, có điều Lâm Tuyền quay đầu đi, gạ gẫm Cố Hiểu Linh mời cơm:

- Tôi ngồi chưa nóng chỗ bị người ta đuổi đi rồi, Đầu tư Nam Cảng phải an ủi chút chứ nhỉ?

Như vậy một năm trước khoản nợ đầu tư Nam Cảng mua từ NH thương nghiệp, giờ mang về lợi nhuận 360 triệu.

Một khi Cố Hiểu Linh và Lục Kiến Huy ký nghiệp nghị chuyển giao nợ, một khi Địa ốc Thẩm thị thực thi kế hoạch chuyển nợ thành cổ phiếu, bọn chúng giám tiếp khống chế trên 50% cổ phần, Lâm Tuyền mất chức chủ tịch HĐQT, Thiệu Bình cũng mất ghế tổng giám đốc.

Quá nhiều sự kiện quá khứ làm dẫn chứng rồi, Cổ Hiểu Linh không tin vào bộ dạng tội nghiệp của Lâm Tuyền lúc này:

- Cậu cam tâm để bọn họ lấy Thế Kỷ thành làm địa ốc Tỉnh Hải thành gió tanh mưa máu à?

Lâm Tuyền giang tay ra:

- Quyền chủ động trong tay họ, tôi biết làm sao?

- Vậy tối nay bí thư Cảnh gọi chúng ta tới đường Hoa Viên làm gì, chân tướng chỉ đơn giản vậy sao?

Lâm Tuyền cười hì hì:

- Đầu tư Nam Cảng bán khoản nợ được giá tốt, chắc gọi chúng ta tới ăn mừng.

Từ khi Liễu Diệp Thiên lên làm thị trưởng, Cảnh Nhất Dân rất ít khi can thiệp vào công việc cụ thể của chính phủ, hơn một năm qua, nhà số năm đường Hoa Viên thanh tĩnh hơn một chút. Khi Lâm Tuyền lái xe tới thì nhận được tin Thẩm Thị và An Thái tổ chức tiệc mừng ở khách sạn Ngân Thành, cười hết sức âm hiểm.

Dã Chiếu thư ký của Cảnh Nhất Dân và Trần Tấn đợi ở sân, Lâm Tuyền xuống xe nói:

- Thị trưởng Liễu tới sớm thế?

Trần Yến và Quả Quả cũng có mặt, Triệu Tăng chuẩn bị nhậm chức ở cục năng lượng, suốt ngày chạy khắp Thông Nam, Tỉnh Hải, thủ đô, một thời gian rồi chưa thấy bóng dáng đâu. Đinh Hưởng Dương cũng đến, Triệu Tăng đi rồi, Cảnh Nhất Dân có ý để Đinh Hưởng Dương tới thay, nguyên thị trưởng Thông Nam làm bí thư thị ủy, Đinh Hưởng Dương làm thị trưởng. Hôm nay không còn người nào khác nữa, dù sao mọi đều phải ăn cơm tối, liền quyết định tới đây liên hoan.

Lúc Lâm Tuyền vào nhà thì Trần Yến đang thảo luận với Cảnh Nhất Dân chuyện công việc, cười nói:

- Chị Trần Yến, có cần em giúp liên hệ trường học cho Quả Quả không, thời gian này anh Tăng nhất định không rảnh để lo chuyện riêng đâu.

- Nhà ở Thông Nam vừa trang trí xong, chưa ở được một năm đã phải đi.

Trần Yến than vãn:

- Sớm biết thế này chẳng mua nhà nữa, dù sao cũng phải theo anh ấy chạy đông chạy tây, chị chỉ sợ không thích hợp với khí hậu phương bắc.

- Hay là chị để Quả Quả ở lại Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền xoa đầu Quả Quả:

- Nó mười tuổi rồi, là nam tử hán nho nhỏ rồi, có thể học đập lập.

- Đám nam nhân các cậu đều có cùng ý nghĩ đó, cho rằng con trai phải có trách nhiệm. Không nghĩ xem Quả Quả mới chừa đó tuổi đầu, sao tôi nỡ để nó lại Tỉnh Hải.

440. Q.10 - Chương 24: Mật Mưu Trong Thư Phòng

Lâm Tuyền gơ tay đầu hàng, không tranh luận với Trần Yến nữa, để nội bộ vợ chồng họ cãi nhau về việc này là đủ rồi. Vợ Cảnh Nhất Dân đi ra gọi Trần Yến vào dọn bàn, Lâm Tuyền ngồi xuống bên Cảnh Nhất Dân, để Cổ Hiểu Linh báo cáo tình hình cuộc đấu giá.

- Quyết tâm của Thẩm Thị không nhỏ, trong khi quyền hạn lập pháp của địa phương rất nhỏ, tất cả phải theo quy tắc cuộc chơi chính phủ cấp trên định ra, xem ra bọn họ có đánh giá kỹ càng về thị trường địa ốc mấy năm tới rồi.

Cảnh Nhất Dân thở dài:

Lâm Tuyền mỉm cười:

- Có một vài việc, có thể làm, không thể nói ra. Chính sách tăng cường lượng cung ứng nhà ở tại Tỉnh Hải nhất không có tiếng phản đối ở TW và tỉnh ...

Còn chưa nói hết câu thì Trần Yến đã đi ra đuổi mọi người đi ăn cơm, cơm xong, cùng Cố Hiểu Linh, Liễu Diệp Thiên vào thư phòng của Cảnh Nhất Dân. Trương Tiểu Bản ở lại phòng khách.

Lâm Tuyền tiếp tục đề tài bị cắt ngang lúc nãy:

- Cháu thấy mặc dù một số chuyện không có tiền lệ trong nước, nhưng Tỉnh Hải vẫn có thể âm thầm làm trước. Dù không có luật pháp tương quan ủng hộ, chỉ cần không trái với luật pháp, lại phù hợp với lợi ích của người dân, dù tổn hại tới lợi ích của kẻ nào đó cũng chẳng có gì to tát. Mọi người đều đang nói toàn dân đang phải chịu nỗi đau giá địa ốc tăng mạnh, thực ra hãy nhìn kỹ hơn vào vấn đề mới thấy cách ứng phó, xã hội này có 20% giàu có, giá nhà tăng ảnh hưởng rất ít tới họ, có 20% thì vùng vẫy dưới tầng chót xã hội, bọn họ không có khả năng mua nhà, nên cũng chẳng ảnh hưởng gì. Chúng ta không cần nghĩ tới loại thứ nhất, nhưng cần đảm bảo cho 20% nghèo khổ kia ít nhất không phải sống lẩn lóc ở đầu đường xó chợ, một số học giả sớm đã lên tiếng nói chính phủ địa phương phải gánh trách nhiệm chuẩn bị điều kiện cư trú cho bộ phận này, ngoài ra chính phủ cũng cung cấp chính sách nhà ở thích hợp cho giai tầng trung và bình dân. Chính sách ổn định địa ốc hiện nay, chỉ dừng ở giai đoạn khống chế tài chính, chưa đưa ra phương pháp giải quyết thực chất, Tỉnh Hải nên có bước đi mạnh bạo ở phương diện này.

Liễu Diệp Thiên cảm chén trà trầm ngâm một lúc rồi gật đầu tán đồng:

- Chính phủ thu được lượng lớn tài chính từ chuyển nhượng đất đai, lấy từ dân dùng cho dân là trách nhiệm không thể chối từ, nhưng giờ sắp vào quý bốn rồi, thay đổi dự toán chính phủ là rất khó, năm sau đưa ra được dự toán bao nhiêu chưa biết, nhưng hắt bát nước lạnh vào đám đầu cơ là chuyện bức thiết, cần có hành động kiên quyết mới được. Chỉ cần cung cấp đủ nhà ở giá rẻ cho người dân, đảm bảo lợi ích nhà ở của họ, dù giá nhà ở Tỉnh Hải có đẩy lên tận trời cũng không phải vấn đề.

- Quan trọng là phải xem thành phố có được bao nhiêu tiền.

Cảnh Nhất Dân nhìn Lâm Tuyền:

- Hiện cháu định làm gì, dâng tổng cty XD ra thật sao?

Cố Hiểu Linh cũng rất muốn biết vấn đề này, có điều Lâm Tuyền cứ quanh co mãi.

- Trừ khi có biện pháp hiệu quả tức thì, nếu không thì không thể khiến bọn chúng thu tay.

Lâm Tuyền không trả lời thẳng, Cảnh Nhất Dân đành chịu, tài đi đôi với tật mà, không chấp nhận cũng chẳng còn cách nào, quay sang Liễu Diệp Thiên:

- Năm nay phải đầu tư bao nhiêu tiền mới tạm thời hóa giải được mâu thuẫn nhà ở?

- Tỉnh Hải còn chưa xây dựng lên được chính sách cho thuê nhà giá rẻ, chính sách nhà ở trước kia chỉ hỗ trợ cho các hộ giải tỏa, chưa tính hộ thu nhập thấp vào.

Liễu Diệp Thiên vừa nghĩ vừa nói:

- Hiện tỉ lệ người có nhà ở tại Tỉnh Hải lên tới 85%, song trong đó có một bộ phận tương đối có điều kiện cư trú rất kém, thêm vào dân số trẻ, thanh niên tuổi kết hôn nhiều, nhu cầu nhà ở giá rẻ chiếm 20% tổng nhân khẩu, chưa tính tới tăng trưởng dân số, muốn giải quyết vấn đề này trong vòng năm năm, ít nhất năm sau phải đưa ra 2.000 nghìn căn nhà giá rẻ ...

- Tức là cần khoảng 2.5 -30 tỷ.

Lâm Tuyền tính nhanh:

- Thành phố có thể bỏ ra bao nhiêu?

Liễu Diệp Thiên cười khổ:

- Dự toán toàn năm sau chỉ có 500 triệu, nên mới cần mời hai vị đại tài chủ tới.

- Đừng xếp tôi ngang với tên quỷ hút máu này.

Cố Hiểu Linh vội phân rõ giới tuyến với Lâm Tuyền:

- Liên hợp Tỉnh Hải có bao nhiêu bí thư Cảnh rõ hơn tôi, lần này bán nợ công ty, trước tiên trả khoản vay cho ngân hàng phát triển tỉnh, bổ xung tài chính lưu động, chỉ còn lại chưa tới 400 triệu có thể sử dụng.
- Liên hợp Tỉnh Hải có áp lực tài chính không?

Cảnh Nhất Dân hỏi:

- Quỹ Lâm Thị có thể xin ngân hàng Hà Lan khoản vay tín dụng khoảng 1.5 tỷ USD, tài chính không phải là vấn đề.

Đến lúc này Lâm Tuyền mới chịu lộ đề, nhún vai nói tỉnh queo:

- Hải?

Cố Hiểu Linh kinh hãi, 1,5 tỷ đồng đã là lớn đừng nói tới 1.5 tỷ USD, tức là tương đương 150 tỷ đồng, có số tiền này nguy cơ trượt mất không còn là gì nữa, song chỉ mới kinh ngạc còn chưa kịp vui mừng vì không phải là không có vấn đề:

- Nhưng làm thế nào để mang số tiền này về nước?

Không cần nói cũng biết Lâm Tuyền lấy hợp đồng cung ứng nguyên liệu với MSMM ra thế chấp, hiện mỗi kg si tinh thuần có giá 50 USD, tăng gấp ba so với năm 2003, nhưng mâu thuẫn cung ứng Si tinh thuần càng gay gắt.

- Đúng là làm sao đưa số tiền này về nước mới là chuyện đau đầu, do chênh lệch mậu dịch giữa trong nước và phương tây, các quốc gia phương Tây đều gây áp lực muốn đồng NDT tăng giá, để cân bằng cán cân mậu dịch hai bên. Dù nước ta cố gắng chống lại song đồng NDT tăng giá là không thể tránh khỏi, cho nên tôi cũng tính làm sao chuyển số tài sản này sang NDT trước khi nó tăng giá so với USD.

Lâm Tuyền nhìn Liễu Diệp Thiên:

- Hiện thành phố đầu tư vào bác vật tương đối lớn, tôi có thể mua cổ phần của khu bác vật, thậm chí mua lại toàn bộ cũng không vấn đề, nhưng có một điều cần nói trước, tiếp đó tôi sẽ lấy nó đi thế chấp vay ngân hàng, bên CK Liên Hợp sắp tới sẽ cần rất nhiều tiền.

Lâm Tuyền đem khoản vay 1.5 tỷ USD lấy phương thức đầu tư hạng mục chuyển thành tài sản trong nước, lại thông qua thế chấp ngân hàng, biến USD thành NDT đầu tư vào TTCK, đây mới là mục đích cuối cùng của y. Trong quá trình này, thành phố có thể lấy tiền dùng xây dựng nhà giá rẻ.

Khu bác vật là hạng mục trọng điểm của chính phủ năm 2004, tới này đã đầu tư 600 triệu, còn phải đầu tư thêm 500 triệu, nếu Lâm Tuyền dùng USD mua cả khu bác vật, thành phố có được 600 triệu lại dôi ra 500 triệu dự toán đầu tư.

- Thắm Thị mà biết được tin này chắc hối hận lắm đây.

Mây đen trong lòng Liễu Diệp Thiên mấy ngày qua tan sạch, cười lớn:

- Kế hoạch này mà thực thi, thành phố lập tức có ngay 1.5 tỷ rồi.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Khu bác vật sao đáng giá 1 tỷ, tôi giúp thành phố giải quyết vấn đề, thành phố không thể cắt xẻo của tôi.
- Ô, cậu nghĩ tôi tính cả 400 triệu dự toán vào à, nhầm rồi, tôi chỉ tính giá trị khu bác vật, trừ đi 600 triệu đã đầu tư, 400 mẫu đất đông Thanh Khâu Sơn chỉ tính 800 triệu, thế này không phải cắt xẻo cậu chứ?
- Chỗ đất đó mà được khai phát nhà ở bỏ 1.8 tỷ tôi cũng chịu.

Lâm Tuyền cười khổ:

- Mua khu bác vật tôi đã chuẩn bị kinh doanh thua lỗ rồi, vì thể diện thành phố, đầu tư hậu kỳ không ít, nếu bỏ chừng đó tiền mua một cái khu bác vật, người trong nghề biết, chẳng phải cười tôi thối mũi à? Có khi một hàng dài chính phủ địa phương đem hạng mục xấu tới tìm thăng tiến tiền tôi đây.

441. Q.10 - Chương 25: Tiệc Mừng

Liều Diệp Thiên không để Lâm Tuyền đánh trống lảng:

- Thành phố mà ra giá thấp thì người ta bảo chúng ta quan thương câu kết.
- Chúng ta chính là quan thương câu kết còn gì nữa.

Lâm Tuyền giang tay ra:

- Hay là mang nó ra đấu giá công khai, tôi sẽ trả hơn người cao nhất 100 triệu.
- Đem đấu giá công khai, chưa chắc được nổi 1 tỷ.

Cố Hiểu Linh cười trên đau khổ của người khác:

- Có điều phải xem ai bức thiết hơn.
- Cậu có lòng tin với TTCK trong nước như thế thì đem tiền chuyển về nước thật nhanh mới là điều cậu quan tâm nhất. Giá thấp thì bị người ta công kích, giá cao thì cậu di chuyển được nhiều tài sản, lợi thế còn gì. Huống hồ nếu thành phố hành động nhanh, cậu chưa chắc mất quyền khống chế tổng cty XD, 1.5 tỷ là cái giá phải chăng rồi còn gì.

Cảnh Nhất Dân thông thả uống trà, nghe bọn họ mặc cả với nhau.

- Nói thực, nếu có thể giữ được tổng cty XD thì cứ nên giữ thì hơn, tổng cty XD có cơ sở tốt ở việc kiến thiết hạ tầng, đó là điều tôi cần. Đương nhiên nếu có khó khăn, hai ba năm sau lấy lại quyền khống chế nó cũng không thành vấn đề.

Lâm Tuyền kiến nghị:

- Thêm vào 30 quyền kinh doanh nhà máy xử lý nước thải ở khu Thành Nam thì được.
- Mà máy xử lý nước thải?

Liều Diệp Thiên nghi hoặc:

- Liên hợp Tỉnh Hải định chuyển hưởng sang sản nghiệp bảo vệ môi trường?
- Tài chính không thể ở mãi trong TTCK, cho nên phải nghĩ cách chuyển sang thực nghiệp, ở sản nghiệp truyền thống có tập đoàn thế lực lâu đời, tiến vào sẽ bị họ o ép bài xích, nên chỉ còn nguồn năng lượng mới và bảo vệ môi trường thôi, nhà máy xử lý nước thải là điểm tiến quân tốt.

Lâm Tuyền giải thích:

- Với tình hình trong nước hiện nay, trong thời gian dài cái nghiệp xử lý nước thải sẽ không có lợi nhuận nhiều. Nhưng xét tới tiềm lực thị trường cực lớn trong nước, tôi muốn tiến vào trước, ít nhất sẽ kinh doanh kiến thiết nhà máy xử lý xả thải ở thành phố ven biển phía đông. Lợi nhuận ở mảng này tương đối ổn định, lại còn giúp chính phủ tiết kiệm đầu tư vào nó ...

Cố Hiểu Linh nói với giọng có chút thương hại:

- Thẩm Thị giờ còn đang tổ chức tiệc mừng nữa, bọn họ không hiểu rằng mình đã lựa chọn một chiến trường sai lầm, còn lựa chọn một đối thủ sai lầm ...

Lâm Tuyền nhếch môi lên, không hề cười ...

Khách sạn Ngân Thành, bữa tiệc do Địa ốc Thẩm Thị và Đầu tư An Thái liên hợp tổ chức đang tới cao trào, bữa tiệc mới rất nhiều doanh nhân xây dựng, vật liệu. Trong mắt những người này, ST Tinh Hồ cùng với công ty liên quan đều là hóa thân của tội ác cực lớn, bọn họ lợi dụng quan hệ mật thiết với chính phủ, lũng đoạn tài nguyên địa ốc Tỉnh Hải, khống chế nó tăng trưởng, để chiếm lợi nhuận ổn định, gây trở ngại cho người khác kiếm lợi kếch sù, còn chuyện nào khiến người ta căm hận hơn thế? Nhưng từ khi Liên hợp Tỉnh Hải âm thầm quật khởi tới nay, ít nhất không có chủ đầu tư địa ốc nào dám công khai đứng ở phía đối diện với Liên hợp Tỉnh Hải, nếu không phục, nhìn tấm gương Lệ Cảnh.

Sự xuất hiện của Địa ốc Thẩm Thị và đầu tư An Thái khiến rất nhiều chủ đầu tư địa ốc Tỉnh Hải nhìn thấy ánh sáng le lói, song không dám công khai, chỉ bí mật tụ tập dưới lá cờ. Lần này địa ốc Thẩm Thị không tiếc tiền mua lấy khoản nợ của tổng cty XD, sẽ khống chế được Thế Kỷ thành, khu nhà ở lớn nhất Tỉnh Hải, thắng lợi tới rất gần rồi, tất cả không e dè nữa, cùng nhau tới đây dự tiệc.

Lục Kiến Huy mặt bộ véc trắng tinh suốt từ đầu tới chân, cầm ly rượu đi lên bục nói chuyện, khề gõ gõ vào micro, rồi hắng giọng nói:

- Trong nửa năm qua, địa ốc Thẩm Thị được các vị phối hợp, đã khống chế khu vực đông nam Tỉnh Hải, đẩy giá nhà nơi này lên 6.000 đồng, nhưng lượng giao dịch không lý tưởng, nguyên nhân thì mọi người biết rồi, có một khu nhà thu hút toàn bộ ánh mắt của người dân Tỉnh Hải, nơi đó không có chút tuyên truyền nào ở truyền thông, không có lấy một tấm biển quảng cáo nào, cũng chẳng có biển chỉ đường, tôi tới đó hai lần đều lạc đường, nhưng không cần phải tranh cãi, nó sẽ là tiêu điểm thành phố này, người mua nhà đều đợi nó xuất hiện. Hôm nay tôi tuyên bố, Địa ốc Thẩm Thị và Đầu tư An Thái sẽ đưa nó ra ánh sáng trong thời gian sớm nhất, đưa thị trường địa ốc Tỉnh Hải vào thời đại bùng nổ đích thực

Hết sức hài lòng vì tiếng vỗ tay như sấm rền phía dưới, Lục Kiến Huy nâng ly rượu lên mời, trong lòng hẳn, khi tòa nhà rực rỡ hào quang đó đưa ra bán, sẽ là thời khắc đặc ý nhất trong cuộc đời, đi tới phía Vệ Gia Hoa đứng ở góc tường:

- Chú Vệ, chú khuyên thím Ba của cháu đi, chuyện nhà không thể để người ngoài chê cười, hiện chẳng ai nói đỡ cho chú Ba một tiếng.

- Chuyện này tôi không khuyên được.

Vệ Gia Hoa lạnh nhạt nói:

- Hiện chúng ta hợp lực làm tốt chuyện ở Tỉnh Hải là tốt rồi, còn chuyện Lục Thúc Cung làm chẳng lẽ không có lỗi tới Vệ gia, ông ta cứ ở trong trại cải tạo đi.

Lục Kiến Huy cười thâm, hẳn cố tình đổ dầu vào lửa, vì nếu Lục Thúc Cung ra sớm, có khi hẳn phải nhường chỗ, trong số những người nhà họ Lục, Lục Thúc Cung được đánh giá chỉ đứng sau Lục Băng Thiển, thấy thái độ Vệ Gia Hoa cứng rắn như thế, lòng yên tâm hẳn, chuyển sang đề tài khác:

- Dù nói thế nào thì đứa em họ này của tôi có tài hoa không ai bì kịp, từ chung cư Đàn Sơn, Bằng Nhuận gia viên, giờ là Thế Kỷ Thành, thật không ai có thể nghĩ một khu nhà ở thành phố cấp hai lại thu hút người trong nghề như thế.

Vệ Gia Hoa nhếch môi cười khẩy:

- Lục gia, Thẩm gia các người đã bao giờ nhận đứa bé bỏ rơi đó, còn dám gọi là em họ ...

Lúc này có người đi tới, ông ta vội dừng chủ đề không thể tiết lộ này:

- Các người muốn giữ gia sản, song Vệ gia không có nghĩa vụ giúp đỡ các người, những chuyện thối tha các người âm thầm làm tốt nhất là cẩn thận một chút, Lâm Tuyền là khúc xương dễ gãy.

- Nắm được Thế Kỷ Thành rồi còn cần làm việc gì khác nữa.

Lục Kiến Huy cười hòa hoãn không khí, song nụ cười rất gượng:

- Trước khi tới Tỉnh Hải, cháu đã khảo sát kỹ lưỡng tiềm lực thị trường địa ốc nơi này rồi, cũng đã làm nhiều công tác dọn đường, Chung cư cao tầng ở Thế Kỷ Thành giá hươu 6.000, căn hộ nhà vườn giá trên 7.000 là hoàn toàn không thành vấn đề. Thế Kỷ Thành đầu vào đó rồi, lượng giao dịch các nơi khác sẽ nhanh chóng tăng trở lại, địa ốc Tỉnh Hải khi ấy đang đà tăng trưởng nóng, các nhà đầu tư khác sẽ tiến vào, đó chính là lúc chúng ta rút đi ...

Hắn cực kỳ tự tin nói:

- Giờ chúng ta có thể xem xét vấn đề rút khỏi tổng cty XD rồi, sau hạng mục Thế Kỷ thành, tổng cty XD rút khỏi sản nghiệp địa ốc, phòng địa ốc của nó có thể sát nhập vào Thẩm Thị, nhưng như thế cổ phiếu 00601 không thể giữ giá cao như bây giờ được. Có điều rút đúng lúc là đủ rồi, Lâm Tuyền đúng là thiên tài, từ hồ Tiên Nữ tới hệ sinh thái đất trũng, quá nhiều không gian thao tác, riêng hạng mục Thế Kỷ Thành

này có thể kiếm lợi ròng 2 tỷ, khi đó địa ốc Tỉnh Hải sẽ tới mức điên cuồng nhất, đẩy giá cổ phiếu 00601 lên 20 đồng chẳng phải là chuyện khó, đủ thời gian mất giá cho cũng ta rút lui.

- Tiếp đó địa ốc Tỉnh Hải có thành một mảnh hoang tàn hay không cũng chẳng liên quan tới chúng ta nữa chứ gì?

Vệ Gia Hoa cười, xưa nay chính sách can dự của chính phủ luôn chậm một bước, muốn có hiệu quả càng phải đợi một thời gian, biện pháp có hạn. Cho dù hiện giờ chính phủ có biện pháp can dự, ít nhất giữa năm sau mới có hiệu lực, Vệ gia rút lui ở đợt thứ hai, thời gian hẳn là đủ rồi.

442. Q.10 - Chương 26: Muốn Tiền Hay Cổ Phiếu?

Lục Kiến Huy nhìn chăm chú vào ly rượu đỏ như máu, tiền nóng qua đầu, nơi đó xác chết chồng chất, không chỉ những người mua nhà, còn những chủ đầu tư ngu xuẩn đang cười nói vui vẻ đằng kia.

Chuyện gì có cao trào thì cũng có xuống đáy, Liên hợp Tỉnh Hải cũng có lợi nhuận nhất thời đấy, song phải chịu cơn đau kéo dài. Tw sắp đưa ra chính sách, hạn chế hành vi tích trữ, yêu cầu chủ đầu tư địa ốc phải khai phát đất trong thời gian quy định, phải hoàn thành trong thời hạn quy định, 4000 mẫu đất chưa khai phát của ST Tỉnh Hồ, một khi chính sách mới ra đời, chỗ đất đó phải hoàn thành trong vòng ba tới bốn năm, có điều đó là ba bốn năm thị trường xuống đáy, thị trường địa ốc Tỉnh Hải bị vơ vét sạch sẽ, chưa phục hồi.

Lục Kiến Huy uống một ngụm rượu, cảm giác giống thưởng thức men say chiến thắng hơn:

- Hiện Liên hợp Tỉnh Hải đầu tư trong nước quy mô quá lớn, đã tiêu hao hết lợi nhuận thu được từ Tân Năng Liên Hợp và địa ốc, nghe nói bọn chúng còn chuẩn bị đầu tư vào Thuận Nghĩa cho Cảnh Thiên Sương lấy chính tích nữa. Hà, xem tình hình thì y bị buộc vào xe ngựa của Cảnh Nhất Dân rồi, không những phải ủng hộ cha, giờ phải đi vô móng cả con, đợi khi tiền nóng rút đi, Tỉnh Hải tan hoang, ngân hàng phải thắt chặt tài chính, cháu muốn xem xem Liên hợp Tỉnh Hải lấy đâu ra tiền để khai phát 4.000 mẫu đất kia, các sản nghiệp khác làm sao có thể vận hành thông suốt khi chuỗi tài chính đứt một mắt xích.

Vệ Gia Hoa tuy cười, nhưng lòng vẫn lo lắng, vì Lâm Tuyền bị buộc vào Cảnh Nhất Dân, nên Cảnh Nhất Dân ủng hộ Liên hợp Tỉnh Hải cũng rất kiên quyết. Có điều ở thị trường vốn, kẻ có tiền mãi mãi là vua, tiền Liên hợp Tỉnh Hải kiếm được từ Tân Năng Liên Hợp làm người ta thêm nhỏ giải, nhưng vì mở rộng quá điên cuồng, cho nên một khi tình thế nghịch chuyển, chuỗi tài chính không theo kịp, tất cả vấn đề sẽ bùng phát.

Trong thế giới tư bản, một công ty liên tục có lãi, cũng có khả năng phá sản trong sớm chiều.

Thẩm Thị lợi dụng hiệu ứng nước chảy chỗ trũng, kéo tiền nóng vào địa ốc Tỉnh Hải, chính là tình thế nghịch chuyển, chỉ cần địa ốc Tỉnh Hải rung chuyển kịch liệt rồi suy thoái, vừa có thể để lại lỗ hổng trong hệ thống chính trị của Tỉnh Hải, còn có thể khiến Liên hợp Tỉnh Hải xuất hiện nguy cơ tài chính.

Bất kể nhìn ở góc độ nào, kế hoạch này cũng hết sức hoàn mỹ, dù chính phủ Tỉnh Hải ra tay, cũng không thể ngăn được cơn bão tiền này.

Thẩm Thị biết trong tay Liên hợp Tỉnh Hải có bản hợp đồng với MSMM, song MSMM không tự bêu cái xấu của mình ra, Liên hợp Tỉnh Hải cũng cố ý che giấu, còn đem hợp đồng đó đặt dưới danh nghĩa công ty nước ngoài, bên ngoài căn bản không thể biết được Liên hợp Tỉnh Hải kiếm được bao nhiêu từ hợp đồng này.

Thẩm Thị từng có ý đồ thông qua đối tác kiêm đối thủ của Tân Năng Liên Hợp trong sản nghiệp năng lượng mới, như Nam Điện, Uy Điện để thăm dò nội tình Liên hợp Tỉnh Hải. Nhưng bị đối phương từ chối không chút do dự, cứ như bọn họ là chiến hữu sinh tử vậy.

Nguyên liệu nằm trong tay Liên hợp Tỉnh Hải, chẳng khác gì bị bóp cổ, bọn họ dám làm mất lòng Liên hợp Tỉnh Hải sao? Uy Điện và Nam Điện vì mua số si tình thuần của Liên hợp Tỉnh Hải tích trữ ở Frankfurt đã cho Liên hợp Tỉnh Hải ứng trước 4 tỷ, số tiền này nói trắng ra là lách luật tránh thuế, càng không thể tự lộ ra.

Thẩm Thị không hề hay biết gì.

Trong kế hoạch hoàn mỹ của Thẩm Thị, đó là sơ hở trí mạng, bọn chúng không ngờ Liên hợp Tỉnh Hải có nguồn cung ứng tài chính cực kỳ khổng lồ. Ngoài ra Thẩm Thị nghĩ tới đánh chặt đường vay tiền từ ngân hàng của Liên Hợp Tỉnh Hải, thậm chí dùng tới lực lượng HĐND tỉnh ngăn cản Tỉnh Hải lập pháp đưa ra chính sách mới về địa ốc, phó bí thư tỉnh ủy chủ nhiệm HĐND tỉnh Vạn Dũng luôn phản đối chính phủ Tỉnh Hải một mình một đường, đi ngược xu thế chung, chỉ là Tỉnh Hải không dùng thủ đoạn hành chính đột phá giới hạn lập pháp mà chỉ dùng thủ đoạn kinh tế, khiến ông ta không tìm được cơ công kích.

Khi Lâm Tuyền thông báo trong nội bộ có được khoản vay cực lớn từ tập đoàn tài chính dưới cờ của Stambachr, thành viên hạch tâm mới không lo lắng nữa. Hiện quan trọng nhất trước khi Thẩm Thị phát động tổng tấn công, thông qua đầu tư, mua tài sản, đem số USD kia chuyển về trong nước.

Cuộc họp bí mật ở thư phòng kết thúc, bên trong thư phòng hình thành quyết định gì, người ngoài thư phòng không thể hay biết, có điều chỉ nhìn vẻ mặt khoan khoái, tiếng cười sang sảng của Liễu Diệp Thiên là biết có kế hoạch không tệ.

Nói ra thì trong những ngày qua áp lực của Liễu Diệp Thiên là lớn nhất, từ khi trúng tuyển thị trường tới nay, ổn địa ốc Tỉnh Hải là công tác chủ yếu của ông ta, dù thu được nhiều thành tích, song từ lần tuyển cử đó giới truyền thông vẫn chăm chăm nhắm vào Tỉnh Hải, một khi thị trường địa ốc mất kiểm soát, sẽ bị truyền thông công kích, thêm vào có kẻ cố ý đổ dầu vào lửa, khó mà ngồi vững trên ghế thị trường được.

Tạm biệt vợ chồng Cảnh Nhất Dân, Trần Yến quen đưa Quả Quả tới nhà cậu. Dã Chiếu nói:

- Tôi không cùng đường với anh Dương, đi ké xe với anh Lâm vậy.

Dã Chiếu thường ngày rất chú ý chừng mực, hôm nay đề nghị thế này, ắt có chuyện muốn nói. Lâm Tuyền đưa một ngón tay lúc lắc:

- Muốn tôi mời ăn khuya à? Không có cửa đâu.

Mọi người cười rộ lên nói Lâm Tuyền keo kiệt.

Rời nhà số 5 đường Hoa Viên, Lâm Tuyền mở cửa sổ xe chống tay hút thuốc, bảo Quý Vinh lái xe chậm một chút, đợi Cố Hiểu Linh, nhưng không thấy trong xe chỉ có Liễu Trí, đoán Cố Hiểu Linh lên xe của Liễu Diệp Thiên rồi, Liễu Trí đang nghe điện thoại, đợi cô cúp điện thoại rồi, Lâm Tuyền nói:

- Cô nói với chị Cố, mai tôi gọi điện có chuyện bàn với chị ấy.

- Bữa tiệc ở khách sạn Ngân Thành vừa kết thúc đấy, nghe nói bọn họ tự tin lắm.

Lâm Tuyền cười ha hả:

- Vậy chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ, tặng bọn họ một món quà.

Xe đi qua khu ăn khuya trên đường Hồng Giang, Lâm Tuyền, Dã Chiếu, Trương Tiểu Bân, Quý Vinh xuống xe, Lâm Tuyền ăn rất khỏe, ở nhà Cảnh Nhất Dân tuy toàn là người thân quen, dù thế nào vẫn phải giữ thân phận không thể ăn uống thoải mái, hiện khá đói rồi. Xe của vệ sĩ đỗ bên ngoài, họ tuy không đi theo, nhưng cửa xe mở sẵn, chuẩn bị ứng phó với tình huống đột phát.

Dã Chiếu ngồi xuống đã hỏi:

- Anh Lâm, nghe nói Liên hợp Tỉnh Hải muốn tổ chức ban cố vấn đầu tư chứng khoán gì đó?

- Ủ, có chuyện này, mới chuẩn bị ở Kiến Nghiệp, ở Tỉnh Hải chưa có, tên cũng chưa quyết định.

Lâm Tuyền không chú ý lắm, y đang ngửa cổ nhìn thực đơn dán trên tường:

- Sao?

- Hi hi, không chỉ em nghe ngóng chuyện này, cả anh Đình, anh Vương đều rất chú ý, không thiếu phần chị Trần Yến đâu.

Diệp Chiếu dè dặt:

- Liệu được không?

- Cậu soạn danh sách, mai đưa cho tôi xem, có điều giúp tôi nói với mọi người một tiếng, phía Đan Nguyên chỉ cung cấp một số ý kiến mang tính chỉ đạo, sẽ tổ chức hội thảo nghiên cứu định kỳ, ọi người biết số tin tức miễn cảm về hướng đi tài chính, vì mỗi báo cáo đều do Liên hợp Tỉnh Hải tốn nhiều tiền bạc công sức nghiên cứu ra, cho nên tham dự không những phải đóng phí, mà còn phải có nghĩa vụ bảo mật. Ngoài ra không còn gì nữa đâu, nếu không thì thành vi phạm pháp luật rồi.

- Cái này em biết, không thể làm việc loạn pháp kỷ được.

Dã Chiêu cười hì hì:

- Thời buổi này cuộc sống của ai cũng khó mà.

Lâm Tuyền gật đầu, mắt liếc nhìn đôi vợ chồng trung niên ngoài quán, không nói gì thêm nữa, lên tiếng gọi món.

Ngày hôm sau trao đổi điện thoại với Cố Hiểu Linh xong, Lâm Tuyền hội kiến Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên, ngoài ra có Lạc Ích Đồng, Khổng Lập Dân, đợi Trương Tiểu Bản đóng cửa ra ngoài, Lâm Tuyền nói:

- Thị trường địa ốc Tỉnh Hải chấn động là khó tránh khỏi rồi, bất kể kết quả ra sao thì thị trường cũng tan nát, tôi muốn mua Hào Thành, Giai Thành ngay bây giờ ...

Chu Vân Thiên vẫn thói quen cũ, Lâm Tuyền nói gì ông ta nghĩ nát nước ra mới phát biểu, quay sang nhìn Lưu Hoa Đông. Lưu Hoa Đông ngọt nhạt nói:

- Đông Đô, Hòa Hoàng đã cùng Liên Hợp Tỉnh Hải thành một thể, tôi tưởng tổng giám đốc Lâm quên mất công ty nhỏ nhỏ của chúng tôi rồi.

Chu Vân Thiên theo sát Lưu Hoa Đông, thấy ông ta nói thế rồi, vội gật đầu:

- Thời điểm nguy cơ thế này, có dù che mưa chắn gió, làm sao từ chối được.

Lâm Tuyền chống tay lên bàn, nhìn hai bạn họ:

- Mọi người muốn tiền mặt hay cổ phiếu?

443. Q.10 - Chương 27: Tranh Quyền Khổng Chế

Lưu Hoa Đông tò mò hỏi lại:

- Hiện Liên hợp Tỉnh Hải còn có tiền mặt hay sao?

Lâm Tuyền trả lời:

- Đông Đô, Hòa Hoàng, Liên Hợp Tỉnh Hải sẽ thành lập tập đoàn kiến thiết Tinh Hồ (KT Tinh Hồ) , đem hết cổ phần ở ST Tinh Hồ, tập đoàn Thanh Long Hồ vào đó, chuyển mua Hào Thành, Giai Thành sẽ thực hiện thông qua KT Tinh Hồ, còn vấn đề tiền mặt sẽ có cách giải quyết.

- Cậu lúc nào cũng rất chặt miệng, thôi, không chấp, tôi là người xuất thân kiến trúc, cần tiền mặt làm gì?

Lưu Hoa Đông còn khúc mắc:

- Vậy cậu chuẩn bị bỏ quyền khống chế tổng cty XD thật a?

- Bỏ, vì sao, sao lại làm thế?

Lâm Tuyền nói mập mờ:

- Có lẽ đôi khi tạm thời từ bỏ là do hết cách, có điều, biện pháp luôn luôn xuất hiện thôi.

Sau khi Địa ốc Thẩm Thị mua nợ của Đầu tư Nam Cảng, từng ý đồ dùng cổ phiếu lưu thông trong tay, áp giá cổ phiếu 00601 xuống, nhưng vừa mới bán ra với giá hơi thấp một chút là có cái miệng lớn nuốt chửng, khiến cổ phiếu 00601 không thể hạ xuống dưới mức 10 đồng. Theo luật pháp trong nước, một cơ cấu nắm trên 5% cổ phần, khi muốn mua thêm hoặc bán ra cổ phiếu phải thông báo trước, Địa ốc Thẩm Thị có 12%

cổ phiếu lưu thông, quân bài trong tay có hạn, căn bản không thể ép giá cổ phiếu xuống, thậm chí cổ phiếu 00601 có xu thế tăng thêm.

Lâm Tuyền lợi dụng thời gian không chế HĐQT ít ỏi còn lại, yêu cầu tổng công ty XD tiến hành tuyên truyền cho hạng mục Thế Kỷ thành với quy mô lớn.

800 mẫu rừng sinh thái đất trồng, 500 mẫu hồ nhân tạo, dòng sông uốn lượn quanh co bao quanh, báo chí không tiếc bút mực tuyên dương đây là mỹ cảnh thiên đường của tự nhiên và hiện đại, sánh ngang với kỳ tích Chung cư Đàn Sơn, Bằng Nhuận gia viên ...

” Đã điên cuồng, sẽ càng điên cuồng hơn”, đây là danh ngôn chí lý của TTCK, tất nhiên Lâm Tuyền lệnh CK Liên Hợp ngăn cản hành vi áp giá cổ phiếu của Địa ốc Thẩm Thị, nhưng cổ phiếu 00601 vượt qua giá 11 đồng, tiếp tục tăng lên chỉ có thể nói do sự điên cuồng phi lý trí của TTCK gây nên.

Dưới chỉ đạo của Lâm Tuyền, toàn bộ tờ báo địa ốc trong nước ra sức tuyên truyền rầm rộ cho Thế Kỷ Thành, tiếp tục cổ vũ cho cơn điên của TTCK, tới tháng 10, cổ phiếu 00601 có đạo tăng lên tới 16 đồng.

Rất nhiều chuyên gia phân tích nhận định giá cổ phiếu 00601 tăng tới mức phi lý là do địa ốc Thẩm Thị ngầm thao túng, từ khi Địa ốc Thẩm Thị đột ngột bỏ giá lớn nhảy vào tổng cty XD, tiếp đó lấy 2.16 tỷ mua khoản nợ 1.8 tỷ trong tay Đầu tư Nam Cảng, nhiều truyền thông nhận định rằng, số cổ phiếu Địa ốc Thẩm Thị không chế cao hơn số con số họ công bố.

Địa ốc Thẩm Thị thấy rất oan uổng, giá cổ phiếu càng cao, chuyển chuyển nợ sang cổ phần càng kém hiệu quả, số cổ phiếu thu được quá ít, thực hiện phương án chuyển cổ phần trong thời điểm hiện tại, chưa được nổi 10%, kết quả khiến tỉ lệ cổ phần của Địa ốc Thẩm Thị còn có khả năng không vượt nổi Liên hợp Tỉnh Hải.

Lúc này Địa ốc Thẩm Thị không dám dùng cổ phiếu chưa công khai áp giá cổ phiếu nữa, không thể nào đoán được Liên hợp Tỉnh Hải hấp nạp bao nhiêu từ thị trường, lúc này áp giá chẳng khác nào đem tặng cho tổng cty XD, nhưng càng có phản ứng mạnh mẽ từ các phía, tập đoàn Thẩm Thị càng tin tưởng vào kế hoạch của mình, Liên hợp Tỉnh Hải không phản kháng mới là lạ.

Ngày 9 tháng 10, Địa ốc Thẩm Thị tuyên bố mua được 8% cổ phiếu lưu thông từ hai công ty khác, ai cũng biết thực chất là công ty do Tập đoàn Thẩm Thị khống chế, hiện cùng với cổ phần của Đầu tư An Thái, và cổ phần chuyển từ khoản nợ 1.8 tỷ sang, bọn họ sẽ hơn Liên hợp Tỉnh Hải 2% cổ phiếu.

Thế nhưng không ai dám chắc trong tay Liên hợp Tỉnh Hải có bao nhiêu cổ phần chưa công bố, lúc này tranh đoạt trên TTCK chỉ có mắc bẫy, hiện hai bên gần như nắm hết cổ phiếu lưu thông rồi, số cổ phiếu bên ngoài rất có hạn, chỉ cần có chút hành động nào, rất có thể mắc bẫy.

Ttck điên cuồng dồn Địa ốc Thẩm Thị vào thế tiến thoái lưỡng nan, cho dù bây giờ thực thi kế hoạch chuyển cổ phần, tỉ lệ chưa chắc hơn được Liên hợp Tỉnh Hải.

Dưới tình huống đó, Lục Kiến Huy lần đầu tiên tới trại cải tạo thăm Lục Thúc Cung.

- Vì sao lại như thế này, trong tay Liên hợp Tỉnh Hải rốt cuộc có bao nhiêu tiền.

Lục Kiến Huy kể khả năng có người của Lâm Tuyền nghe trộm, hỏi thẳng:

- Các người không phải giám sát tất cả con đường tài chính của Liên hợp Tỉnh Hải rồi sao?

Lục Thúc Cung ngoại trừ cách ăn mặc ra thì không có gì thay đổi nhiều, vẻ mặt bình tĩnh, con trai của anh Hai vì gặp khó khăn mới đến tìm ông ta, song dù sao đây là người thân đầu tiên tới thăm, nụ cười của Lục Thúc Cung bớt lạnh đi phần nào:

- Cũng không nhất thiết là do Liên hợp Tỉnh Hải, các cơ cấu khác nhìn thấy tình cảnh của chúng ta, nên chen một chân vào cũng chưa biết chừng.

- Nếu lúc này thực hiện chuyển cổ phần, chúng ta có mấy phần thắng?

Lục Kiến Huy lúc này còn chú ý gì tới sĩ diện nữa, thành tâm thỉnh giáo:

- Hay là mua khoản nợ của các cơ cấu khác?

Tổng Cty XD có tổng cộng 3.7 tỷ nợ công ty, hiện còn 2.9 tỷ nắm trong tay mấy công ty đầu tư nữa.

Lục Thúc Cung nhếch môi cười:

- Y đồng ý cho khoản nợ của Đầu tư Nam Cảng chuyển sang cổ phần chẳng qua là phần mộ đào sẵn cho chúng ta, cháu nghĩ rằng HĐQT do y khống chế cũng đồng ý cho các chủ nợ khác chuyển cổ phần à?

- Chú Ba, vì sao chú lại bình tĩnh như thế, nếu nói là phần mộ, chẳng phải chúng ta chôn chung à?

Giọng Lục Kiến Huy không khỏi trở nên kịch liệt hơn:

- Chẳng lẽ chú nghĩ mình có thể ngoại lệ?

- Chúng ta coi thường y rồi, sau khi y thành công lý gián quan hệ giữa anh Cả và chúng ta, thậm chí Trần Lập sang cả ST Tinh Hồ làm việc, chúng ta chỉ lo lắng y sẽ lợi dụng khoản di chúc gây khó, không nghĩ tới y còn thực lực sắp đặt cạm bẫy ở mặc khác.

Lục Thúc Cung không giận, vẫn tỉnh táo phân tích:

- Ánh mắt của chúng ta không nên giới hạn ở Liên hợp Tinh Hải, Đông Đô và Hòa Hoàng nữa, chỉ cần hạng mục có chút liên quan tới ba nhà này, đều phải tra tận gốc nguồn tài chính, phải nhớ rằng, thông qua hạng mục cỡ lớn di chuyển tiền là điều dễ dàng, con đường dễ dàng thế mà chúng ta không nhận thức được.

- Chú Ba nói có cơ cấu khác cung cấp tiền cho bọn chúng à?

Lục Kiến Huy cười nhạo:

- Bọn họ có tiền, việc gì phải liên thủ, tiền thẳng vào là xong, di chuyển qua hạng mục làm gì?

- Ttck và thị trường địa ốc trong nước không phải là nguồn tiền nào cũng được tự do tham dự.

Lục Thúc Cung không để ý tới thái độ của Lục Kiến Huy:

- Liên hợp Tinh Hải vốn có bối cảnh nước ngoài, trước kia chúng ta chỉ coi đó là bom khói do y tung ra, nhưng giờ phải nhìn nhận nghiêm túc.

- Chú Ba nói cái quỹ Lâm Thị ấy à, Hà Lan là quốc gia cho phép lập quỹ đầu tư thoải mái, dù thông qua con đường ngoại giao cũng không kiểm được tài liệu đăng ký của chúng đâu.

Lục Kiến Huy nóng nảy nói:

- Chú ba, nên nói tới khó khăn hiện nay đi, chẳng lẽ ngừng phương án chuyển cổ phần? Phương án đã nộp lên cho UBCK rồi, bên UBCK cũng không thể trì hoãn quá lâu.

- Muốn ngừng phương án này cần UBCK phủ quyết ..

Lục Thúc Cung nhắm mắt lại ngẫm nghĩ:

- Một khi bỏ phương án này, chúng ta còn cách nào khác tốt hơn lấy Thế Kỷ thành thúc đẩy giá địa ốc sao? Đã không còn đường lui, vì sao còn lo trước sợ sau? Phải biết rằng y cũng có cổ kị của mình, tội danh thao túng TTCK không nhỏ, y chưa dám mạo hiểm như thế, để UBCK mau chóng phê duyệt đi, còn trì hoãn là không có cơ hội nữa đâu.

444. Q.10 - Chương 28: Quyết Chiến

Ngày 18 tháng 10, UBCK thông qua phương án chuyển giao cổ phần do tổng cty XD nộp lên, tổng cổ phiếu 00601 nâng lên 1.56 tỷ cổ phiếu, cổ phần của Liên hợp Tinh Hải bị giảm còn 36%, cổ phần Đầu tư Nam Cảng còn 5.4%, Đầu tư An Thái còn 16.2%, Thẩm Thị nắm 27%, thực tế chiếm 43.2 % hơn 41.4% của Liên hợp Tinh Hải, nhưng Thẩm Thị không có mấy niềm vui chiến thắng, bọn họ đã không còn nhiều quân bài chưa lật nữa, còn thực lực Liên hợp Tinh Hải vẫn bí ẩn, không dám đề xuất chọn lại HĐQT nữa, chỉ yêu cầu HĐQT mau chóng đem Thế Kỷ thành ra tiêu thụ.

Khi Địa ốc Thẩm Thị mua lấy khoản nợ của Đầu tư Nam Cảng, tất cả mọi người đều cho rằng quyền không chế tổng cty XD sẽ chuyển người, không ngờ sự điên cuồng của TTCK khiến cổ phần của Địa ốc Thẩm Thị chỉ hơn Liên hợp Tỉnh Hải một cách hết sức mong manh.

Trong phòng làm việc, khói thuốc lượn lờ, thời gian gần đây Lâm Tuyền hút thuốc hơi nhiều, thêm vào cái ống khói Đan Nguyên tới báo cáo công tác, thuốc đốt hết điều nọ tới điều kia, chuyện còn chưa bàn xong một nửa thì bao thuốc đã hút hết, Lâm Tuyền xòe tay đòi thuốc lá của Đan Nguyên, Đan Nguyên giang tay ra:

- Trước khi lên lầu tôi hút hết điều cuối cùng rồi, trong văn phòng của anh chẳng lẽ chỉ có một bao thuốc lá?

- Gần đây hút hơi nhiều nên bị quản chế, đúng là có mỗi một bao.

Lâm Tuyền giải thích:

- Con gái Lão Phàn gần đây hơi ho, hạ quyết tâm cai thuốc, nếu không có thể kéo anh ta vào bàn việc.

Đan Nguyên không dám nói tới chuyện lấy thuốc nữa, tránh ra khỏi cửa bị Phương Nam cảnh cáo, liền chuyên tâm thảo luận kế hoạch của Liên hợp Tỉnh Hải trên TTCK, đây là báo cáo chuyên môn phi chính thức trước cuộc họp HĐQT. Chỉ số CK một dạo tăng từ 1.000 điểm tới 1.3000, nhưng từ trung tuần tháng 9 tới nay, lại rơi xuống nằm trong khoảng 1.100.

Đối diện với diễn biến này, đa phần trong nghề cho rằng gió xuân của TTCK còn chưa tới, đương nhiên đó chỉ là phát biểu công khai thôi, một số nhà phân tích có tiếng còn cho rằng chỉ số sẽ hạ xuống dưới mức 1.000. Nhưng cơ cấu như Liên hợp Tỉnh Hải tất nhiên nắm được tương đối chuẩn xác dòng chảy tài chính trong nước, báo chí chẳng qua là công cụ do cơ cấu lớn khống chế, tung tin bị quan để bọn chúng tiện bề ra sức hấp thụ cổ phiếu để đầu cơ.

1.5 tỷ USD mà Liên hợp Tỉnh Hải vay được của Stambachr lục tục chuyển dời vào trong nước, hiện đã đổi ra được gần 5 tỷ tiền mặt đổ vào TTCK, chuẩn bị kiểm một chén canh khi TTCK quật khởi.

Đương nhiên Liên hợp Tỉnh Hải không phải cơ cấu duy nhất làm việc này, chỉ bằng tư liệu có được đã cho thấy trong tháng 9 có 20 tỷ USD thông qua nhiều con đường vào trong nước, không cần nghi ngờ, ngoài thị trường địa ốc còn chưa có dấu hiệu giảm nhiệt thì TTCK là mục đích của đại bộ phận số tiền này.

Phương Nam bê một chồng tài liệu vào, bị mùi thuốc lá nồng nặc làm ho sặc sụa, bỏ tài liệu xuống, vội vàng đi mở cửa sổ, mũi thò ra ngoài hít liên mấy hơi đổi khí.

Đan Nguyên không cho Phương Nam có cơ hội phát tác, xem đồng hồ, nói:

- Sắp tới giờ rồi, tôi phải đi đây, tình hình cụ thể ngày mai sẽ thảo luận cụ thể ở cuộc họp HĐQT ...

Lời chưa dứt người đã nhanh chóng lui ra ngoài cửa rồi.

Thấy Lâm Tuyền giơ tay đầu hàng trước, Phương Nam không mắng nữa, cô sao không hiểu, gần đây áp lực của Lâm Tuyền lớn thế nào, mà đối thủ không phải người bình thường, chỉ biết thở dài nói:

- Kết quả xét xử có rồi, nghi vấn của cha mẹ Vạn Ngọc không được tòa án tiếp nhận, quan tòa giữ nguyên phán quyết sơ thẩm, Trương Thiêm chỉ bị gán tội danh cưỡng dâm không thành, xử 6 năm tù giam, đồng thời phụ trách bồi thường dân sự ... Cậu có gọi điện cho La Dân không, thời gian qua cậu ta sống ở Xuân Giang không dễ dàng gì.

Vì sự kiện nhà khách Tây Viên, La Dân từ chức ở xã giáo dục, cùng những luật sư nhiệt huyết của văn phòng luật sư Trương Triệu Hòa bôn ba vì vụ án này, hơn nửa năm qua đi, kết quả vẫn như thế, làm người ta không cam tâm.

Lâm Tuyền cho tay vào túi, phát hiện bao thuốc lá sớm bị y vo thành một nắm ném vội đi lúc nãy rồi, Phương Nam đi tới vuốt ve khuôn mặt xương xương của y, nhỏ nhẹ nói:

- Hút ít thuốc lá thôi, đừng để người ta đau lòng nữa.

Lâm Tuyền khẽ gật đầu, hôn nhẹ lên lòng bàn tay Phương Nam:

- Kết quả này không có gì bất ngờ cả, em là người lãnh đạm với cái ác rồi, dù chuyện tồi tệ hơn cũng chịu được, chỉ là đám La Dân chắc thất vọng lắm. Thôi đi, cú điện thoại này em không gọi nữa, tránh bọn họ mất đi lập trường công chính.

- Hành vi của bọn chúng tới mức độ làm người ta phẫn nộ như thế, cậu chẳng lẽ còn bận tâm sự chỉ trích của bọn chúng.

- Không phải như vậy.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Trước vụ án Tây Viên, em thà cả đời không muốn dính dáng gì tới bọn chúng, so với việc nói hành vi của bọn chúng khiến người ta phẫn nộ, chẳng bằng nói hiện trạng trong nước khiến người ta thất vọng. Vụ án Tây Viên còn nhiều người rõ nội tình hơn chúng ta, nhưng bọn họ ở đâu? Bọn họ hoặc sợ hãi, hoặc bị mua chuộc, hoặc đã lãnh đạm, tội ác trên đời này nhiều tới mức không khiến bọn họ phẫn nộ nữa rồi ...

Ngày hôm sau, Lâm Tuyền chấp nhận yêu cầu mở cuộc họp HĐQT đột xuất của địa ốc Thẩm Thị, song Lâm Tuyền kiên quyết từ chối đưa Thế Kỷ Thành ra bán trong thời gian gần, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Lục Kiến Huy, Vệ Gia Hoa:

- Ngay lúc mới đầu Liên hợp Tỉnh Hải đã hứa, Thế Kỷ Thành không hoàn thiện, không đưa ra tiêu thụ, tôi khuyên các người bỏ cái tâm tư này đi. Bày trước mặt các người có hai con đường để đi, một là yêu cầu trọng tổ HĐQT để hội đồng mới thảo luận phương án này, hai là yêu cầu mở đại hội cổ đông đột xuất, bỏ phiếu quyết định phương án này, nhưng chỉ cần tôi đứng ở đây, các người đừng mong toại nguyện.

Lục Kiến Huy nhìn Vệ Gia Hoa, bọn chúng đã dự liệu được Lâm Tuyền sẽ có thái độ đối kháng quyết liệt, tuy bọn chúng không chế cổ phần nhiều hơn của Liên hợp Tỉnh Hải, song không rõ đối phương có quân bài nào chưa lật, tất nhiên không thể làm theo cả hai phương án Lâm Tuyền nói, thấy Vệ Gia Hoa không phản ứng, Lục Kiến Huy đành lên tiếng:

- Liên hợp Tỉnh Hải tiếp nhận tổng cty XD từ Lệ Cảnh vào năm ngoái, sau đó phát hành cổ phiếu mới huy động được gần 1 tỷ, tới giờ số tiền này đã dùng hết. Các vị từ chối đưa Thế Kỷ Thành ra bán, vậy xin hỏi tiếp theo lấy tiền đâu ra để xây dựng?

Lâm Tuyền nhếch môi, cũng như y từ chối mở cửa giao dịch sớm, y đề xuất phương án huy động vốn nhất định bị Thẩm Thị phủ quyết, dù sao hai bên cũng có thể lực cân bằng, gãi đầu hỏi:

- Các vị có kiến nghị gì không?

- Phương án của chúng tôi đã bị anh phủ quyết, tất nhiên tới anh đưa ra phương án.

Lâm Tuyền cười khê:

- Liên hợp Tỉnh Hải được quỹ Lâm Thị ủy thác, có ý muốn mua góc đông nam Thế Kỷ Thành bao gồm hồ nhân tạo, rừng đất trũng...

Mắt Vệ Gia Hoa nheo lại, không tin lời Lâm Tuyền nói.

Lâm Tuyền đầu tư lớn xây dựng một hệ sinh thái đất trũng cho Thế Kỷ Thành, nâng tầm hoàn cảnh cư trú của nó tới mức cực kỳ xa hoa, với nhà đầu tư mà nói, có giá trị là các khu nhà của Thế Kỷ Thành, chứ không phải hệ sinh thái kia, đầu tư vào hệ sinh thái thu hồi lại bằng cách đẩy cao giá nhà.

Lục Kiến Huy cười lạnh:

- Quỹ Lâm Thị bỏ ra được bao nhiêu tiền chứ?

- 240 triệu USD, bao gồm chi phí 1.500 mẫu đất, chi phí kiến tạo hệ sinh thái và chi phí xây dựng 40 biệt thự trang viên ...

Lâm Tuyền bảo Trương Tiểu Bân phát tài liệu cho các thành viên HĐQT:

- Đây là hiệp ước ủy thác thu mua của quỹ Lâm Thị, tôi mong HĐQT sẽ biểu quyết vào sáng mai, cuộc họp hôm nay kết thúc, nếu mai HĐQT không thông qua, tôi hi vọng có thể mở đại hội cổ đông đột xuất biểu quyết việc này.

445. Q.10 - Chương 29: Đêm Trước Khi Sụp Đổ

Lâm Tuyền nói xong là đứng dậy đi luôn, đám Liễu Trí, Thiệu Bình, Dương Tiểu Bân đi theo, để lại đám người Lục Kiến Huy còn chưa hết sững sờ.

Sắc mặt Lục Kiến Huy hơi nhợt nhạt, lắp bắp nói:

- Hay là y cố ý kiểm soát kéo dài thời gian ...

Cho dù là Thẩm Thị hiện giờ cũng không lấy ra được 240 triệu USD, Liên hợp Tỉnh Hải sao có thực lực cường đại như thế? Chẳng lẽ đúng như chú ba đã nói, quỹ Lâm Thị không phải là hành động hư trương thanh thế của Lâm Tuyền, mà là cơ cấu đầu tư thực sự tồn tại?

Thẩm Thị nếu phủ quyết phương án này, rồi tiếp đó đại hội cổ đông lại lần nữa phủ quyết, trì hoãn vấn đề, nhưng cũng có nghĩa là nguyện vọng lấy Thế Kỷ Thành làm đòn bẩy thúc đẩy địa ốc Tỉnh Hải cũng thành vọng tưởng.

Vệ Gia Hoa ngồi sững ra một lúc, mãi mới lên tiếng:

- Báo cho chủ tịch chuyện này đi.

Chuyện đã tới mức này không phải nhân viên biệt phái cao cấp như Lục Kiến Huy và Vệ Gia Hoa có thể giải quyết nữa, bọn họ về khách sạn Ngân Thành, tổ chức cuộc họp trực tuyến qua truyền hình, đem tình hình địa ốc Tỉnh Hải thời gian qua cùng thái độ cứng rắn của Liên hợp Tỉnh Hải ở vấn đề đưa Thế Kỷ thành ra giao dịch báo cáo lên trên.

Từ Địa ốc Thẩm Thị và Đầu tư An Thái trực tiếp đầu tư vào tổng cty XD 4 tỷ, các cơ cấu đầu tư do Tập đoàn Thẩm Thị chủ đạo tiến vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải hơn 8 tỷ, gần như chiếm hơn 40% tổng lượng giao dịch địa ốc ba quý trước ở Tỉnh Hải, tính thêm những số tiền nóng khác vào hùa, chiếm tới 70% tổng giao dịch địa ốc. Đây là con số cực kỳ khủng bố, giá nhà ở bình quân ở Tỉnh Hải bị kéo vọt lên tới 40%.

Tất cả chuyên gia trong nghề đều cho rằng chỉ thiếu một chút nữa thôi thị trường địa ốc Tỉnh Hải sẽ đón nhận một cơn bão điên cuồng, nhưng khi đám đầu cơ đang hân hoan ulla vào theo lời cổ động của Thẩm Thị thì cơ bão bị chặn đứng.

- Thế Kỷ Thành không được đem ra bán à?

Một người trung niên xuất hiện trên màn hình, lớn tiếng chất vấn:

- Trước kia Thẩm Thị đảm bảo chắc chắn, vì sao lại có chuyện nằm ngoài tầm khống chế?

Lục Băng Thiển lúc này còn chưa tiêu hóa được tin tức Lục Kiến Huy báo về, đối diện với những lời chất vấn liên tiếp, không còn trấn định và tự tin như thường ngày, do dự một lúc với nói:

- Cũng không thể trì hoãn việc đem bán vô thời hạn được, đương nhiên, trì hoãn cũng không phải là không có ích lợi gì với chúng ta. Tất cả chúng ta đều tin chính sách ổn định địa ốc sẽ không mang lại hiệu quả như mong đợi, nhưng người dân vẫn tin, cần thời cho họ thấy, cho nên chúng ta cũng cần thời gian để bọn họ mất lòng tin.

- Ai mà biết Liên hợp Tỉnh Hải trì hoãn có phải là để chính phủ Tỉnh Hải chuẩn bị các biện pháp đối phó hay không?

Một người khác trực tiếp chỉ trích Lục Băng Thiển:

- Chủ tịch Lục, bà đã suy xét tới điểm này chưa, hay là bà đã mất năng lực khống chế toàn cục rồi.

- Đây có thể là kế hoãn binh của Liên hợp Tỉnh Hải.

Lục Trọng Đạt để máy quay quá gần, góc độ lại từ trên chiếu xuống, khiến đôi mắt hờn sâu như phóng đại trên màn hình, làm người ta nhìn mà khó chịu:

- Chúng ta đều biết, lấy 240 triệu USD đi mua khu biệt thự trang viên, hồ nhân tạo và rừng đất trung đứt khoát là vụ mua bán lỗ vốn. Nhưng giá trị khu vực này không phải ở bản thân nó, mà là tác dụng nâng cao giá trị các khu vực khác ở Thế Kỷ Thành, có sự tồn tại của nó mới khiến giá nhà tại Thế Kỷ thành nâng

lên mức cực đại. Mà phân bố nhà ở của Thế Kỷ Thành nằm ở phía tây bắc, phía đông bắc chỉ có 40 biệt thự trang viên.

Nếu có Lâm Tuyền ở đây, chắc chắn không một ai nghi ngờ quan hệ máu thịt của bọn họ, Lục Trọng Đạt trầm tĩnh ít nói, Lục Thúc Cung nghiêm nghị khắt khe, Lục Bằng Thiên lãnh đạm xa cách, tuy mỗi người một vẻ khác nhau, song giống Lâm Tuyền, tính cách có phần trầm, khó tiếp xúc, tính cả Lục Bá Uyên chuyên tâm vào học vấn, cũng là người có cá tính tương đồng.

Lập tức có người lên tiếng nghi ngờ:

- Vậy vì sao Liên hợp Tỉnh Hải không tiếp tục xây dựng nhà ở cao cấp tại khu vực đó, nó có tiềm lực như thế cơ mà?

Lục Trọng Đạt lắc đầu:

- Liên hợp Tỉnh Hải đã bỏ rất nhiều công sức cải tạo khu vực đó, hạn chế bởi hoàn cảnh địa lý, quy mô khai thác không thể quá cao, lại bị luật khai phát nhà ở cấp biệt thự khống chế, doanh lợi hữu hạn. Với kinh nghiệm khai phát địa ốc của bọn họ, dùng 240 triệu USD (tương đương 2 tỷ tệ), có thể đem đầu tư nơi khác thu lợi nhiều hơn ...

Lục Bằng Thiên nghe mà thấy ớn lạnh từng cơn, cũng giống như Thẩm Thị bấp chấp nguy hiểm đàn áp Liên hợp Tỉnh Hải, vì sao Liên hợp Tỉnh Hải lại không thể bấp chấp hậu quả đàn áp Thẩm Thị? Nhưng vấn đề quay lại một điểm mấu chốt, trong tay Liên hợp Tỉnh Hải có khoản đầu tư đó không? Hay là vì y đoán được HĐQT sẽ ngăn cản phương án thu mua này nên bày ra đòn hỏa màu? Giống như đám Lục Trọng Đạt suy nghĩ, đây chỉ là chiêu hư trương thanh thế kéo dài thời gian thôi.

Lượng giao dịch địa ốc ở Tỉnh Hải vì Thế Kỷ Thành chưa đem ra bán nên không thể phát triển được, nếu muốn giữ nhà ở giá cao, thậm chí tiếp tục đẩy giá lên, phải bỏ thêm rất nhiều tiền đầu tư. Khi đó thời gian trì hoãn khiến kẻ đầu cơ mất đi kiên nhẫn, đặc biệt là đám đầu cơ nhỏ ăn theo sẽ hạ giá nhà bán để kiếm lời nhanh. Phải biết rằng hiện giá nhà ở tại Tỉnh Hải chưa đủ đạt tầm cao như thế, tất cả hoàn toàn là do tiền nóng đẩy lên, kẻ đầu cơ nhỏ lẻ bán nhà ra với giá thấp hơn giá thị trường, sẽ gây áp lực lớn cho tập đoàn tài chính lớn, khiến người dân càng thêm do dự. Một khi chính phủ Tỉnh Hải chọn đúng thời cơ tung ra nắm đấm mạnh mẽ, chục tỷ tiền nóng sẽ mắc kẹt ở thị trường địa ốc Tỉnh Hải.

Đương nhiên nguy cơ thực sự là khi Lâm Tuyền không phải hư trương thanh thế, mà thực sự có 2 tỷ mua phần đông nam Thế Kỷ Thành, như thế giá nhà ở các khu vực khác trong Thế Kỷ thành sẽ bị kiềm chế.

Đến lúc đó khu vực thiên đường nhân gian thực sự kia không còn thuộc về chủ nhà sống tại Thế Kỷ Thành nữa, nó sẽ thành sở hữu tư nhân, dù có thể đưa Thế Kỷ Thành ra giao dịch trước cuối năm, cũng không thể có giá cao như bọn họ dự tưởng để thúc đẩy thị trường địa ốc Tỉnh Hải. Hơn nữa lượng nhà lớn của Thế Kỷ Thành tung ra bán, lượng cung ứng độ nhiên tăng vọt, đây cũng là hậu quả khó lường.

Có điều lợi nhuận tổng cty XD thu được từ hạng mục Thế Kỷ Thành không thấp hơn, nên phương án của Lâm Tuyền không phải là không thể thông qua đại hội cổ đông.

Đối với Thẩm Thị mà nói, đã không còn đường lui cho bọn họ nữa rồi, bọn họ đã tiến vào quá sâu, rút lui lúc này không chỉ là tổn thất tiền bạc, những cơ cấu khác bị bọn họ cổ động sẽ mất tín nhiệm vào bọn họ, ảnh hưởng lớn tới chuyện kinh doanh sau này, cho nên bọn họ chỉ còn có thể đặt cược chuyện quỹ Lâm Thị ủy thác thu mua là do Lâm Tuyền hư trương thanh thế.

Ngày hôm sau ở cuộc họp HĐQT, Địa ốc Thẩm Thị và Đầu tư An Thái bỏ phiếu tán đồng thông qua phương án ủy thác thu mua của Quỹ Lâm Thị, nhưng đồng thời cũng ra điều kiện trong vòng năm ngày làm việc Quỹ Lâm Thị phải cung cấp tài chính đảm bảo, trong vòng mười ngày phải có tín dụng ngắn hạn toàn ngạch.

Từ sự kiện Lục Thúc Cung bị bắt tới nay, liên tiếp chuyện nợ chuyện kia dồn tới làm Thẩm Thị ứng phó không xuể, nhưng vẫn rơi vào thế hạ phong, phải bị động đưa ra lựa chọn này.

446. Q.10 - Chương 30: Sụp Đổ

Phân tích cho kỹ thì một phần nguyên nhân là do tập đoàn truyền thống kinh thường tập đoàn mới nổi, tiếp cận vấn đề với thái độ cao ngạo bề trên, cho nên khi hành động quá cầu thả.

Thẩm Thị tốn rất nhiều tâm cơ mới điều động được gần 10 tỷ, trong suy nghĩ của bọn họ, tất nhiên Liên hợp Tỉnh Hải không lấy ra được 1/2 số tiền như thế để chống lại bọn họ. Lục Bằng Thiên thậm chí còn hi vọng Lâm Tuyền ương ngành chọi cứng với Thẩm Thị, khiến hai bên lưỡng bại câu thương, vì sao? Ví dụ như anh làm giàu 20 năm, trong nhà mua sắm đủ tiện nghi, có tích góp, tuy hiện giờ mỗi năm anh chỉ kiếm được 10 triệu, đối phương mới phát lên 1,2 năm dù mỗi năm kiếm được 20 triệu, thậm chí nhiều hơn nữa, khả năng chịu đả kích sẽ không thể bằng anh được.

Thẩm Thị điều động hơn 10 tỷ vẫn duy trì được chuỗi tài chính của mình, còn Liên hợp Tỉnh Hải bỏ thêm ra 3, 4 tỷ có thể rơi vào tình trạng nguy ngập ngay.

Đến khi Liên hợp Tỉnh Hải đề xuất dùng USD mua khu vực đông nam Thế Kỷ Thành, Lục Bằng Thiên lơ mờ nhận ra, bà ta khả năng thua triệt để rồi.

Cơ hội chỉ có một lần, sai là sẽ tiếp tục sai, trừ khi quyết đoán chịu lỗ rút về.

Tất nhiên sau khi phương án thu mua của Quý Lâm Thị được thông qua, cổ phiếu 00601 được tin tức này cổ vũ tiếp tục tăng lên, Thẩm Thị thừa cơ bán cổ phiếu lưu thông ra rút lui cũng là cơ hội không tệ, nhưng với niềm tin kiên hân của một tập đoàn truyền thống, cùng với cả danh tiếng, không cho bọn họ rút lui trước khi chính thức bại trận được.

Trong năm ngày công tác theo yêu cầu của HĐQT tổng ty XD, kế hoạch sát nhập từ tính từ lâu với sự tham gia của ST Tinh Hồ, Kiến thiết Hào Thành, Kiến thiết Giai Thành, tập đoàn Thanh Long Hồ chính thức tuyên bố thành lập tập đoàn kiến thiết Tinh Hồ, quy mô tài sản lên tới trên 30 tỷ, chính thức chen chân vào hàng ngũ tập đoàn siêu lớn.

Trong ngày thành lập KT Tinh Hồ tuyên bố, tranh cạnh tranh nội bộ ở Tỉnh Hải, nguyên Hào Thành và Giai Thành sẽ thành lập tập đoàn khai phát mới, chuyên khai phát nhà ở tầm trung và nhỏ. Cùng ngày chính phủ Tỉnh Hải mở cuộc họp báo tuyên bố ký hợp đồng khai phát 600.000 mét vuông nhà ở giá rẻ cùng với tập đoàn khai phát mới, ngoài ra chính phủ sẽ có biện pháp ổn định kinh tế nghiêm ngặt nhắm vào tình trạng tăng giá nhà phi lý hiện nay, sẽ dùng 2 tỷ đồn trực tiếp mua hơn 400.000 mét vuông nhà ở cỡ vừa và nhỏ với giá thấp hơn giá thị trường hiện nay 25 % từ KT Tinh Hồ, dùng bổ sung lượng cung ứng nhà ở giá rẻ.

Số nhà ở giá rẻ này bán ra với giá bằng giá trước khi giá nhà tăng vọt vào cuối tháng tư, cung cấp cho các hộ gia đình thu nhập trung và thấp, thêm vào miễn giảm thuế giao dịch và chi phí phát sinh cho số nhà giá rẻ này.

Tất cả mọi người đều nhận định, đây là đêm trước khi thị trường địa ốc Tỉnh Hải đổ vỡ.

Khủng hoảng của thị trường địa ốc Tỉnh Hải thể hiện đầu tiên ở cổ phiếu 00601, trước 10 giờ sáng khi chính phủ Tỉnh Hải mở cuộc họp báo, cổ phiếu 00601 tuy khựng lại, nhưng trong thời gian rất ngắn, thế tăng mạnh mẽ không đổi, sau 10 giờ cổ phiếu 00601 đang từ đỉnh cao rơi thẳng xuống đáy.

Nói ra thì các biện pháp ứng phó của chính phủ Tỉnh Hải không ảnh hưởng mấy tới tổng công ty XD, mà do Liên hợp Tỉnh Hải kiên trì, Thế Kỷ Thành tới mùa xuân sang năm mới mở cửa giao dịch sẽ bình an vượt qua mùa đông của thị trường địa ốc, nhưng vết nhơ quá khứ của tổng ty XD đã quá nhiều, chỉ cần một cọng cỏ nhỏ dè bẹp con lừa già, không cần tin tức chấn động nào cả.

Không còn biện pháp nào nghiêm khắc và trực tiếp hơn chính phủ Tỉnh Hải nữa, mấy tháng qua địa ốc Tỉnh Hải tăng giá ảo, thực chất lượng giao dịch không hề tăng, lúc này bị chính phủ Tỉnh Hải rút củ dưới đáy nồi, tình hình càng trở nên thê thảm, rất nhiều nhà đầu tư vừa và nhỏ vội vàng liên hệ với công ty môi giới địa ốc liên lạc với người có ý mua nhà, giá cả có phù hợp không không quan trọng, chỉ mong mau chóng thoát thân.

Các nhà đầu tư vừa và nhỏ tranh nhau bán nhà ra, vội vàng bỏ chạy tháo thân song thị trường nhà sang tay nhỏ như vậy, muốn thoát cho nhanh chỉ có cách hạ giá thấp hơn người khác. May mắn là đám đầu cơ do Thẩm Thị cầm đầu vẫn còn lý trí, chưa tham gia cuộc hỗn loạn này, nếu không thị trường địa ốc Tỉnh Hải sẽ trực tiếp sụp đổ.

Sự hỗn loạn ban đầu khiến cho giá nhà sang tay xuất hiện giao động lớn, cùng một khu nhà mà treo tới mấy chục loại giá khác nhau, mức thấp nhất đã thấp hơn giá hiện tại 20%, nếu không phải chính phủ tuyên bố mua nhà của ST Tinh Hồ với giá thấp hơn giá thị trường 25%, không ai biết giá nhà có tụt xuống ngưỡng đó không, nhưng nhiều người cho rằng theo quán tính thị trường, khả năng này sẽ xảy ra.

Trừ đám đầu cơ tiền nóng kia thì ngân hàng thương nghiệp của Tỉnh Hải cũng rơi vào khủng hoảng, ngân hàng kiến thiết xưa nay có quan hệ mật thiết với chính phủ năm nay đã đặc biệt thu hẹp ngân quỹ, thẩm tra nghiêm ngặt từng khoản vay, vậy mà tới quý 3 năm nay vẫn cho vay ra 1.5 tỷ tiền vay mua nhà ở cá nhân, tin rằng trong đó có một bộ phận tương đối do đám đầu cơ vay, một khi thị trường địa ốc sụp đổ, số tiền đó sẽ thành tài sản xấu.

Lý Tín giám đốc ngân hàng kiến thiết chi nhánh Tỉnh Hải tham gia vào trong hành động ổn định địa ốc của chính phủ, nhưng ông ta không dự đoán đầy đủ tình đầu cơ trong thị trường địa ốc Tỉnh Hải, nên uy lực của biện pháp ổn định vừa thể hiện ra, ông ta cũng hoảng loạn. Vội vàng cùng Ngô Quốc Tân đi tìm Lâm Tuyền hỏi:

- Rốt cuộc cậu có nắm chắc không, thế này thì ảnh hưởng lớn quá.

Lâm Tuyền mỉm cười:

- Thị trường địa ốc Tỉnh Hải không hề phức tạp chút nào, trừ những kẻ đầu cơ vừa và nhỏ, thì tuyệt đại bộ phận do đám tiền nóng kia đều có tổ chức, trong đó hạch tâm là hai ba tập đoàn tài chính, tổ chức của bọn họ không kém đâu, dù có thất bại cũng rút lui trong trật tự, lúc này còn chưa bại tới mức toàn quân tan ra, không cần lo ... Huống hồ cơ sở kinh tế Tỉnh Hải rõ ràng ra đó, cùng sản nghiệp địa ốc trong nước 10 năm tới sẽ không rơi vào kỳ đóng băng, nên thị trường địa ốc Tỉnh Hải dù tạm thời rơi xuống vực cũng sẽ mau chóng leo lên thôi.

Trương Tiểu Bân ở bên bổ xung:

- Giá nhà cũng không có khả năng tụt xuống quá thấp, khi tụt xuống một giới hạn nhất định, đám đầu cơ đa phần sẽ chọn cách cho thuê để nuôi khoản vay, chờ thị trường ấm lại. Giá nhà có thể quay lại mức độ đầu năm là được rồi.

Lý Tín thở dài:

- Mong là như thế, nhưng nếu có gì bất ngờ, Liên hợp Tỉnh Hải không thể khoanh tay ngồi nhìn đâu đấy.

Lâm Tuyền giang tay ra:

- Sao ai cũng đổ trách nhiệm lên tôi thế nhỉ?

- Tinh Hồ liền một lúc bán cho thành phố 400.00 mét vuông nhà ở, bề ngoài thành phố lỗ lớn. Cậu thử nghĩ xem mấy ngày này thành phố mua nhà của chủ đầu tư khác với giá thấp hơn 25%, chỉ e được họ vãi lạng là cha mẹ tái sinh rồi.

Đại bộ phận chủ đầu tư mang tâm thái đầu cơ, tích trữ lượng lớn nhà, chuẩn bị đón bữa tiệc thịnh soạn điên cuồng, ai ngờ khi nó sắp lên cao trào lại bị đánh nằm bẹp xuống, thành thử bọn họ chẳng hề kiếm được bao nhiêu lợi nhuận trong suốt quá trình tăng giá vừa qua.

Ngô Quốc Tân hỏi:

- Trong tay Liên hợp Tỉnh Hải còn có cả khu nhà Công quán Tỉnh Hải chưa đem ra bán phải không?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Hiện khu nhà này chưa thích hợp đem ra bán, chuỗi tài chính không có vấn đề gì, có thể trì hoãn tới năm sau.

Công quán Tĩnh Hải vốn là khu chung cư do ba nhà cùng nhau phai phát gần trung tâm thương mại mới, ngay gần kiến trúc tiêu chí Tân Liên Hợp, vốn là công trình để ba nhà phối hợp, chuẩn bị sát nhập.

Khu nhà này nắm sát với Thế Kỷ Thành, song lại được phân chia thành hai khu vực khác nhau, vì vùng hồ nhân tạo và sinh thái đất trũng từ nay thành khu vực tư nhân tuyệt đối, mong đợi của người dân với Thế Kỷ Thành cũ hạ xuống, Công quán Tĩnh Hải đem ra bán sẽ hình thành sự cạnh tranh.

Trước đó nội bộ Liên hợp Tĩnh Hải còn chưa hề thảo luận thời gian tiêu thụ Công quán Tĩnh Hải, Trương Tiểu Bân nghe Lâm Tuyên nói muốn trì hoãn tới năm sau, liên hiểu y không buông tha cho địa ốc Thẩm Thị, không chỉ khiến tài chính của Thẩm Thị bị sa lầy ở Tĩnh Hải không thể thoát thân, mà khiến chúng không thể bán cổ phiếu 00601 rút lui.

Hơn 10 tỷ đồng bị kìm chân trong một khu vực nhỏ, với một tập đoàn mà nói, chắc chắn là sự đả kích nặng nề.

447. Q.10 - Chương 31: Chiến Tranh Cổ Phiếu

Góc đông nam Thế Kỷ Thành mặc dù chỉ là khu phong cảnh nhân tạo, nhưng chắc chắn là nơi đẹp nhất Tĩnh Hải, trải qua một năm khẩn trương kiến thiết, nay đã có quy mô sơ bộ, trong độ cuối thu này càng hiện ra một vẻ đẹp trắng lẹ nào nùng, lay động lòng người.

Hiện đây đã thành khu vực tư nhân tuyệt đối, chỉ mới mấy ngày thôi mà đội ngũ thi công đã dựng lên hàng rào ngăn cách ở phía bắc, Điền Lệ chẳng bận tâm tới bão tố ở thị trường địa ốc, chỉ mong muốn trước khi nơi này cấm chỉ người ra vào, lần nữa tới ngắm nhìn thiên đường trong mơ của mình.

Chính vì trong lòng mang khát khao mạnh mẽ với Thế Kỷ Thành, nên khi giá nhà tăng vọt, Điền Lệ và Trương Đào kìm chế được kích động mua nhà, không trở thành vật hi sinh của đám đầu cơ địa ốc. Trước đó Trương Đào còn oán trách Điền Lệ cứ đợi mãi thế này, tiền trong tay chẳng đủ mua cái nhà vệ sinh, giờ thì thở phào vì thoát được kiếp nạn.

Một con nai nhỏ từ sâu trong rừng sam đỏ chui ra, cái đầu ngơ ngác nhìn mấy vị khách không mời.

- A, có nai thật kìa ...

Điền Lệ khẽ hô lên trong hưng phấn khôn tả.

Trần Vũ khẽ che miệng kiềm chế tiếng kêu, con nai thật quá đáng yêu, cô đưa tay ra vẫy con thú nhỏ đột nhiên xuất hiện, nhưng con nai nhảy tung tung, lao vào rừng, khiến một đám chim trắng dáo dác bay tứ tán.

- Mẹ ơi xem kìa, nhận trắng đấy ...

Cách đó không xa có tiếng hô trong trẻo, tiếp sau đó nghe thấy có mấy người vừa nói chuyện vừa đi tới bên này, một lúc sau Tiểu Tư Vũ nắm tay Phương Nam và Trần Phi Lăng xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Ô, mọi người cũng ở đây à?

Phương Nam ngạc nhiên lên tiếng chào:

Điền Lệ nghĩ mình thi tới đây nhìn lại lần cuối, còn đám Phương Nam thì lại tới xem lãnh địa mới của mình, lòng không khỏi thấy chua chua. Trần Vũ gật đầu mỉm cười với Phương Nam, chỉ rừng sam đỏ nói:

- Rừng sam năm nay đã có quy mô khá lớn rồi, năm sau chắc chắn sẽ còn đẹp hơn nhiều, có điều lúc đó không thể tùy tiện ra vào được nữa.

Trương Đào không hiểu rõ lắm chỗ nguy hiểm trong lần thị trường địa ốc chao đảo lần này, chỉ đoán được phần nào qua TTCK, Lâm Tuyên đúng là một người luôn khiến người khác phải kinh ngạc, trước đó có ai ngờ Liên hợp Tĩnh Hải bỏ ra 2 tỷ mua lấy nơi này.

- À, còn chưa giới thiệu ọi người.

Phương Nam nói với Trần Phi Lăng:

- Trần Vũ là bạn của Lâm Tuyền.

Trần Phi Lăng nở nụ cười tuyệt mỹ, người hơi gập xuống, cô không biết chuyện quá khứ giữa Lâm Tuyền và Trần Vũ, nói:

- Tôi chỉ có thể xem là bạn một nửa của Lâm Tuyền thôi, không ngờ anh ấy lại tạo nên một khu phong cảnh đẹp thế này ở Tỉnh Hải, nhưng mà anh ấy lại đem nó biến thành tài sản riêng, đúng là keo kiệt .

Trần Vũ biết những tin đồn giữa Lâm Tuyền và Trần Phi Lăng, lần này Trần Phi Lăng vào Đh Tỉnh Hải khiến báo chí xôn xao, song phía Liên hợp Tỉnh Hải không chế rất tốt, không để Lâm Tuyền bị cuốn vào, có điều người biết nội tình khó tránh khỏi có chút liên tưởng. Nghe Trần Phi Lăng thoải mái phê bình Lâm Tuyền như thế, trong lòng Trần Vũ có chút u ám, nụ cười trên môi phai nhạt phần nào.

- Mẹ, con muốn đi xem thác nước ...

Tiểu Tư Vũ đứng một chỗ là không chịu nổi, đòi đi xem thác nước bắt đầu chim.

Mọi người đi vòng qua rừng sam, nhìn thấy hai cánh quạt gió, diện tích hai cánh quạt gió này tạo ra đủ duy trì diện tích cho cả đảo chim. Vùng phía bắc này địa hình chênh nhau hơn mười mét, ở giữa hồ Tiên Nữ hình thành một cái hồ nhỏ, từ hồ nhỏ này phân thành hơn trăm thác nước nhỏ đổ xuống, khung cảnh hết sức tráng lệ.

Diễn Lệnh nhìn cảnh này hết sức tán đồng lời của Trần Phi Lăng, Lâm Tuyền quá keo kiệt rồi.

.....

Cổ phiếu 00601 từ mức tối cao là 18.7 rớt xuống còn 12.4, khiến cổ phiếu rất nhiều công ty liên quan tới Thẩm Thị liên tục mất giá mạnh trong ba ngày. Đám đầu cơ cổ trấn tỉnh lại, thông qua truyền thông do bọn chúng thao túng chỉ trích chính phủ Tỉnh Hải can thiệp thô bạo vào thị trường, chất vấn bản hợp đồng mua nhà của chính phủ Tỉnh Hải với Liên hợp Tỉnh Hải cao tới 2 tỷ có thành phần không minh bạch, cho rằng đây chỉ là trò chơi văn tự chính phủ lừa gạt người dân, chính phủ Tỉnh Hải căn bản không có năng lực thực hiện bản hợp đồng này.

Hôm nay là thứ bảy, là ngày nghỉ công của cơ cấu chính phủ, chính phủ Tỉnh Hải không đáp trả những lời chất vấn của giới truyền thông.

Ngày hôm sau trang nhất báo tối Tỉnh Hải cho đăng tin quỹ Lâm Thị bỏ ra 140 triệu USD mua hạng mục khu vực của thành phố Tỉnh Hải, chính phủ sẽ lấy số tiền đầu tiên thu được từ hợp đồng này mua nhà trong tay KT Tỉnh Hồ. Ở trang 8 còn có bài viết “đầu tư quá độ”, toàn văn vạch trần chi tiết nội tình của số tiền nóng đổ vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải, tuyên bố theo điều tra của các cơ quan hữu quan, Tập đoàn Thẩm Thị là cơ cấu tổ chức các tập đoàn khác tiến vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải, khuấy loạn thị trường ổn định ban đầu, các chứng cứ có được sẽ nộp lên cơ cấu quản lý kinh tế quốc gia, để phạt nặng tập đoàn Thẩm Thị.

Đặc biệt trong bài viết còn chỉ ra cổ phiếu 00601 mất giá khiến cổ phiếu các công ty có liên quan tới Thẩm Thị bị mất giá theo, song nguyên nhân căn bản là lượng lớn tài chính của Thẩm Thị bị kẹt ở Tỉnh Hải, khiến chuỗi tài chính đã xuất hiện vấn đề.

Nội bộ tập đoàn Thẩm Thị ngay trong đêm triệu tập cuộc họp khẩn cấp, muốn phản kích lại suy đoán ác ý của phía Tỉnh Hải, phương án tốt nhất là huy động tiền mua cổ phiếu, ngăn đà tụt giá.

Không ngăn được cổ phiếu tiếp tục mất giá thì giải thích thế nào cũng là vô nghĩa, không thể tiêu trừ khủng hoảng trong lòng người.

Chuyện này không thể hi vọng vào các tập đoàn khác, bọn họ đang cầu mong cổ phiếu các công ty có tên trên TTCK của Thẩm Thị mất giá thật nhanh, để bọn họ mua lấy tài sản của Thẩm Thị với giá thấp. Nhưng trong thời gian ngắn muốn vay tiền từ ngân hàng để ngăn giá cổ phiếu đi xuống không phải chuyện dễ, bốn ngân hàng lớn của tỉnh đồng loạt từ chối yêu cầu vay tiền của Thẩm Thị.

Đa phần các cơ cấu đầu cơ khác đều tin, chính phủ Tỉnh Hải thành công chặn được tiền nóng tập kích là dựa vào quỹ Lâm Thị thần bí đứng đằng sau, vì Quỹ Lâm Thị bỏ tiền lớn mua khu vực, chính phủ Tỉnh Hải mới có tiền đưa ra đòn phản kích mạnh mẽ hiệu quả nhất. Trước đó Quỹ Lâm Thị cũng đã thông qua

Liên hợp Tỉnh Hải mua một phần tài sản của Thế Kỷ Thành, thành công ngăn cản tập đoàn tiền nóng lợi dụng nó làm công cụ đẩy giá địa ốc lên cao.

Cả hai vụ thu mua này của quỹ Lâm Thị đều là tài sản khả năng thu lợi không lý tưởng, nên các cơ cấu trong nước hiển nhiên suy diễn, quỹ Lâm Thị thực chất nhắm vào Tập đoàn Thẩm Thị.

Nếu không ở thời điểm mẫn cảm như thế, cơ cấu tài chính nào lại muốn dính líu vào phong ba khó lường như vậy?

Tới tối chủ nhật, tập đoàn Thẩm Thị mới gom được chưa tới 1.6 tỷ, dưới sự khống chế trực tiếp của Tập đoàn Thẩm Thị có 5 công ty trên TTCK, trong đó tài sản hạch tâm nhất là tập đoàn năng lượng Hoàn Điện có tổng trị giá cổ phiếu lưu thông đạt tới 20 tỷ, địa ốc Thẩm Thị có cổ phiếu lưu thông là 8 tỷ. Nếu như tuần sau tiếp tục mất giá, 1.8 tỷ này có giữ nổi giá cổ phiếu hai công ty đó không sẽ thành vấn đề.

- Cổ phiếu mất giá sẽ làm sụt giảm lòng tin của các nhà đầu tư vào Thẩm Thị, một khi lòng tin đổ vỡ, phiên toái thực sự của chúng ta sẽ tới.

Trong mắt Lục Băng Thiển có chút tơ máu, chứng tỏ gần đây không nghỉ ngơi tốt, tuy Tỉnh Hải phản kích nhanh chóng mà mạnh mẽ, song còn chưa đủ đánh bại ý chí của bà ta:

- Tất cả mọi người tham dự cuộc họp này đều có sứ mạng giải cứu công ty khỏi nguy hiểm, tôi mong tối nay có thể thông qua một nghị án, quản lý cao cấp công ty tập thể tăng tỉ lệ cổ phần, đáp trả nghi ngờ của truyền thông với chúng ta.

448. Q.10 - Chương 32: Chiến Tranh Cổ Phiếu (2)

- Công ty gặp khó khăn, chúng ta đều có trách nhiệm đứng ra gánh vác.

Một người trung niên tóc hoa râm đứng thẳng dậy, tay chống lên bàn, nghiêng đầu nhìn Lục Băng Thiển:

- Nhưng mong chủ tịch giải thích về chuyện Quỹ Lâm Thị, vì sao trước khi tiến vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải, chủ tịch lại không nhận ra sự tồn tại của nó?

- Nhìn từ văn kiện thì đây hẳn là người khống chế thực sự Liên hợp Tỉnh Hải, nhưng nhìn từ quỹ tích phát triển của Liên hợp Tỉnh Hải thì không hề có sự hiện diện của nó, quỹ Lâm Thị giống như sự hư trương thanh thế?

- Hư trương thanh thế?

Người trung niên đó giọng lớn hơn:

- Trong vòng năm ngày Quỹ Lâm Thị mua khối tài sản gần 400 triệu USD từ thành phố Tỉnh Hải, đây mà là hư trương thanh thế à? Bất kể Quỹ Lâm Thị có liên hệ gì với Liên hợp Tỉnh Hải, cho dù là hư trương thanh thế đi, vì sao Liên hợp Tỉnh Hải lại có tài chính khổng lồ như vậy, vì sao chủ tịch không phán đoán được tình hình này, hay gần đây chủ tịch đã quá mệt mỏi, mất đi năng lực phán đoán của người lãnh đạo rồi?

Thấy những người khác cũng rục rịch phát biểu, Lục Trọng Đạt nheo mắt lại nói trước, nếu không để chất vấn tiếp diễn, hôm nay đừng mong hình thành được quyết định gì:

- Trước kia quyết định tiến vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải là kết quả cuộc thảo luận toàn bộ HĐQT, trong kế hoạch chủ tịch đưa ra, không né tránh sự tồn tại của Quỹ Lâm Thị, chẳng qua là mọi người xem nhẹ, không thể đổ hết trách nhiệm lên chủ tịch.

- Địa ốc Tỉnh Hải đột nhiên nghịch chuyển, tin rằng đó là điều các vị ở đây không dự liệu được.

Lục Kiến Huy thuận theo khẩu khí của cha, tiếp tục làm hòa hoãn không khí, bản thân hẳn chưa đủ tư cách tham gia cuộc họp HĐQT, nhưng hẳn và Vệ Gia Hoa là người chịu trách nhiệm chủ yếu ở phương diện Tỉnh Hải, nên được đặc cách tham gia:

- Tuy chính phủ Tỉnh Hải chơi một đòn hiểm, nhưng đầu tư của chúng ta ở Tỉnh Hải về sổ sách có không gian thao tác rất lớn, chúng ta mua cổ phiếu 00601 chỉ với 9 đồng, sổ sách còn loại nhuận 35%. Chúng ta

tập trung đầu tư vào địa ốc Tỉnh Hải chủ yếu ở quý 2, chi phí chưa tới 4.600 một mét vuông, tới nay còn 20% lợi nhuận, tới giờ chưa thể nói là chúng ta thất bại.

Có người “hừ” một tiếng, Lục Kiến Huy nhìn tới, nhưng không phát hiện ai phát ra tiếng động gây sự đó.

Không đổi được sang tiền mặt thì có ích lợi gì? Doanh lợi sổ sách sẽ mau chóng thành con số 0, với thể cục hiện nay mà xét, cổ phiếu 00601 căn bản không thể đứng ở mức giá trên 9 đồng, nói không chừng hạ xuống giá giữa năm nay mới có cơ hội thoát ra. Nhà đất tài Tỉnh Hải càng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, lượng giao dịch thấp như vậy, căn bản không thể bán được số lượng nhà quá lớn, e đợi đến khi giá giảm xuống mức không thu lợi được đồng nào mới bán ra nổi.

Quan trọng nhất là một khoản tài chính quá lớn đã bị sa lầy ở Tỉnh Hải, một khi chuỗi tài chính đứt đoạn, hậu quả không sao lường hết, đây mới là căn nguyên nguy cơ thực sự, vậy mà Lục Kiến Huy còn nói tới lợi nhuận sổ sách, lời lẽ ngu xuẩn như thế không trách có người cười khẩy.

Thẩm Nhạc giơ tay xin phát biểu, nhưng Lục Băng Thiển phẩy tay bảo hẩn không nói, bà ta có vẻ không tin đứa con này có được cao kiến gì, lúc này đứng lên nói lung tung như Lục Kiến Huy chỉ càng mất mặt lên. Thẩm Nhạc bực bội ngồi đó, được một lúc điện thoại trung túi rung lên, nhìn quanh chừng không ai chú ý tới mình, liền lên ra ngoài, bấm nút nghe, một lúc sau mừng rỡ nói:

- Ha ha ha, có được anh Trương giúp đỡ, phen này Lâm Tuyền điều đứng rồi.

Mặc dù cuối cùng dựa vào số đông thành viên Lục gia trong HĐQT, cuối cùng thông qua được quyết định chủ quản cao cấp tăng cổ phần, nhưng bọn họ có tích cực chấp hành quyết định hay không thì Lục Băng Thiển không chắc chút nào, bà ta chỉ có thể dùng tài chính hữu hạn trong tay giữ lấy Năng lượng Hoàn Đỉnh và Địa ốc Thẩm Thị.

Thứ hai, báo chứng khoán cho đăng bài viết (quan sát thị trường địa ốc Tỉnh Hải), trong đó dùng rất nhiều các con số của bài (Đầu tư quá độ), mũi giáo lần nữa chĩa thẳng vào tập đoàn Thẩm Thị. Năm công ty có tên trên TTCK của tập đoàn Thẩm Thị đồng loạt ngừng giao dịch, đưa ra công bố tập thể chủ quản cao tăng nâng tỉ lệ nắm giữ cổ phần, nhưng đối diện với chất vấn mạnh mẽ từ báo chứng khoán, hành động này không có tác dụng gì, chỉ mười phút sau 1 tiếng ngừng giao dịch, giá cổ phiếu tụt xuống mức tới hạn, trong đó địa ốc Thẩm Thị càng thảm, chỉ mất 5 phút đã đạt kỷ lục này rồi.

Lúc này Lục Băng Thiển phải tính tới khả năng 1.6 tỷ không đủ để dùng, nếu là là tình huống khác, Lục Băng Thiển tin tưởng không thành vấn đề, nhưng bà ta không tin Lâm Tuyền bỏ qua cơ hội đả kích này, trước đó y đã có thể điều động tới 400 triệu USD, không gì đảm bảo không có nhiều tiền hơn ngậm ầm trong bóng tối. Đại khái y thông qua Trần Lập để nắm tình hình của Thẩm Thị rồi.

Cổ phiếu 00601 cũng bị đẩy xuống tới hạn ngay khi mở cửa giao dịch, một lượng lớn đơn bán ra áp nó không cơ hội ngóc lên. Mặc dù chuyên gia phân tích nhận định rằng cơ bản tổng cty XD không có bất kỳ thay đổi nào, thậm chí qua hợp đồng với Quỹ Lâm Thị còn kiếm được khoản tiền mặt lớn, nhưng giá cổ phiếu thối phòng quá độ so với giá trị thực gây ra giao động lớn này, song giá cổ phiếu 00601 vẫn còn cao hơn cổ phiếu địa ốc ưu tú nhất của TTCK là cổ phiếu ST Tinh Hồ gấp đôi, phải biết rằng ST Tinh Hồ sở hữu nguồn lực tốt hơn tổng cty XD rất nhiều.

Đương nhiên cổ phiếu của ST Tinh Hồ khó tránh khỏi bị ảnh hưởng của chính sách ổn định, cổ phiếu cũng liên tục mất giá, có điều sau khi KT Tinh Hồ tuyên bố tăng nắm giữ cổ phần, mau chóng ngăn được đà giảm giá.

Lâm Tuyền chăm chú theo dõi màn hình, CK Liên Hợp bỏ vào thứ đồ công nghệ cao này tới 400.000, Lâm Tuyền cứ kêu xa xỉ, nhưng không ngăn cản, dù sao công ty cần tô vẽ cái mặt tiền cho đẹp.

- Thẩm Thị dứt khoát không dám để cổ phiếu tiếp tục mất giá, bọn chúng sẽ ra tay, chúng ta cứ đợi giá rút chậm lại là tung cổ phiếu ra, khiến giá cổ phiếu chấn động kịch liệt hơn, để sự khủng hoảng lan đi, tiêu hao tiền của bọn chúng ...

- Tất nhiên phá hoại bao giờ chẳng dễ hơn, huống hồ chúng ta chỉ cần tập trung công kích Năng lượng Hành Đỉnh, sẽ khiến cổ phiếu cả năm công ty rớt giá, chúng muốn bình ổn lại, phải tiêu hao gấp đôi mới được ..

Đan Nguyên đặc ý nói:

Chiếm cứ ưu thế về mặt tin tức, lợi dụng tâm lý khủng hoảng của người chơi cổ phiếu, Liên hợp Tỉnh Hải chỉ cần dùng một lượng nhỏ tài chính đánh tan biện pháp tự cứu của Thẩm Thị, đương nhiên muốn tránh được những điều khoản chống thao túng giá cổ phiếu của UBCK thì trình tự rất phức tạp.

Thẩm Thị là một hợp thể của lợi ích khổng lồ chằng chịt, mặc dù Thẩm Tại Tinh và anh em họ Lục ở địa vị hạch tâm, nhưng tuyệt đối không phải chỉ có bọn họ. Là một tài phiệt, Thẩm Thị tự có căn cơ sinh tồn của mình, Lâm Tuyền không ảo tưởng có thể đánh bại được nó, mục đích của y là đánh tan uy tín của đám người Thẩm Lục trong nội bộ tập đoàn, giống như một tảng đá có vết nứt, dù tác động nhẹ, nhưng kiên trì liên tục cũng sẽ khiến nó nứt vỡ.

Tuy nói sau khi Lục Thúc Cung bị vào trại cải tạo, Lục Trọng Đạt đích thân tọa trấn hành động tự cứu, nhưng Lục Bằng Thiên ngày nào cũng ngồi trong phòng quan sát, theo dõi xu hướng của năm công ty chứng khoán. Sau khi mở cửa giao dịch Năng lượng Hoành Điểm và Địa ốc Thẩm Thị nhanh chóng bị đẩy xuống giá tới hạn, lo lắng Liên hợp Tỉnh Hải sẽ còn có kế hoạch gì đó, Lục Trọng Đạt cẩn thận lựa chọn quan sát tình thế, dù sao tài chính trong tay hết sức hữu hạn, không thể tiêu hao quá độ, chỉ tới khi còn 5 phút nữa là đóng cửa giao dịch mới ra lệnh mua vào, kéo giá cổ phiếu Năng lượng Hành Điểm lên.

Gần như cùng lúc đó cổ phiếu Năng lượng Hoành Điểm kéo lên, gần như cùng lúc các cổ phiếu các công ty còn lại cũng đồng loạt bật ngược, mức độ gần như nhất trí với Năng lượng Hoành Điểm.

449. Q.10 - Chương 33: Người Yêu Thương

Nhìn đuôi của năm cổ phiếu đồng loạt kéo vọt lên, sắc mặt Lục Trọng Đạt rất khó coi, có cơ cấu đang theo dõi sát động tĩnh bên này, cơ cấu đó khả năng chính là Liên hợp Tỉnh Hải, như thế làm sao ông ta có sắc mặt dễ coi cho được?

- Mai bọn chúng sẽ có thao tác gì?

Lục Bằng Thiên mặt âm trầm, tri thức của bà ta với TTCK không phải tinh thông lắm, song Liên hợp Tỉnh Hải rõ ràng không có ý che giấu hành tung.

- Cả năm loại cổ phiếu cùng tăng giá, bên ngoài sẽ nghĩ thế nào?

Lục Trọng Đạt mày nhíu thành một cục, khiến nếp nhăn trên mặt càng dày:

- Bọn họ cho rằng chúng ta đồng thời mua vào cả năm loại cổ phiếu, đến khi ngày mai mở cửa giao dịch, Liên hợp Tỉnh Hải lại đồng loạt bán ra cả năm loại, họ lại cho rằng đây mới là phản ứng chân thực của thị trường, niềm tin tiếp tục sẽ sồi mòn, chúng ta phải đối phó thế nào đây?

Nó sao có thể nắm rõ tâm lý con người như thế, cảm giác tất cả bị vờn trong lòng bàn tay của nó vậy, Lục Bằng Thiên nhắm mắt hỏi:

- Nếu làm theo sách lược định sẵn sẽ có hậu quả gì?

- Sẽ khiến người ngoài hiểu lầm, Thẩm Thị chúng ta vừa mới tham gia cuộc chiến bảo vệ một ngày đã phải thay đổi sách lược, sẽ khiến nghi ngờ về chuỗi tài chính của Thẩm Thị sâu thêm, khiến cổ phiếu càng trượt mạnh.

Lục Trọng Đạt phân tích:

- Hiện chúng ta đứng là thiếu tiền, đang ở vào thế kém, lại cần nhiều tài chính hơn bọn chúng để tiến hành phòng ngự.

- Tài chính, tài chính, tài chính ...

Lục Bằng Thiên có chút nóng nảy nói:

- Hai ngày qua em bị từ này làm phát điên rồi, chẳng lẽ không có cách nào khác hay sao?

Do Thẩm Thị đợi tới cuối ngày mới hành động kéo giá cổ phiếu lên, cho nên Liên hợp Tỉnh Hải có thời gian để hấp thụ năm loại cổ phiếu của Thẩm Thị, Lâm Tuyền không yêu cầu CK Liên Hợp có sách lược gì, tất cả thao tác cứ xem Thẩm Thị có phản ứng gì mới làm.

Lâm Tuyền rời phòng quan sát ở CK Liên Hợp, khẽ xoa hai mắt nhìn chăm chăm màn hình suốt cả ngày không dễ chịu chút nào, nhìn ánh tích dương ngoài cửa kính cho Trương Tiểu Bân và Trần Thần về trước, rồi gọi điện cho Phương Nam:

- Chị, chúng ta lâu lắm rồi không ăn cơm riêng với nhau.
- Để tôi đi đón Tư Vũ.
- À, em vừa gọi điện cho cô giáo Ngô rồi, bảo cô ấy buổi tối dạy thêm cho Tư Vũ hai tiết.

Phương Nam ở đầu kia điện thoại phì cười:

- Thế mà Tư Vũ còn suốt ngày nói cậu tốt hơn tôi.

Lâm Tuyền cười hì hì, cúp điện thoại xong bảo Quý Vinh chuẩn bị xe, đẩy cửa ra thấy Trần Thần vẫn còn ở trong phòng thư ký bên ngoài:

- Sao còn chưa về? Ai mà cũng tăng ca thì công ty trả tiền tăng ca tới phá sản mất.
- Tiểu Sơ vừa mới về ạ, bọn em hẹn nhau tới Quốc Tế Tỉnh Hải mua sắm.

Tiểu Sơ rời tổng bộ Liên hợp Tỉnh Hải tới Sáng nghiệp Liên Hợp rồi, văn phòng làm việc ở khu khoa kỹ ngoại ô Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền nghe câu này thì có linh cảm không lành, quả nhiên nhìn thấy Tiểu Sơ kéo Phương Nam từ văn phòng đối diện đi ra, Phương Nam nháy mắt ra hiệu với y, xem ra Tiểu Sơ cố ép Phương Nam đi mua sắm rồi, Lâm Tuyền gõ trán Tiểu Sơ, cảnh cáo:

- Trước khi mua cái gì thì hãy nghĩ tới xem ba nói gì, đừng có để mọi người bị liên lụy.

Trước kia chưa đính hôn với Thư Nhã, quan hệ của y với Phương Nam ở trạng thái bán công khai, trước mặt người gần gũi càng ít che giấu, song mọi chuyện đã khác, y gần như có thể xem như là người có gia đình, tuy tình cảm với Phương Nam không thay đổi, nhưng chuyện bề ngoài cần chú ý hơn, nếu công khai thể hiện có quan hệ với Phương Nam là không tôn trọng Thư Nhã, nên y mắng Tiểu Sơ mấy câu phát tiết rồi hậm hực bỏ đi, vào thang máy gọi điện cho Thư Nhã thì cô đang họp, chỉ nói qua loa vài câu rồi cúp máy.

Lâm Tuyền cầm điện thoại đứng ngây ra đó, đột nhiên nhận ra tối này chẳng có việc gì làm, đưa điều thuốc là lên, nhớ tới Phương Nam, hôm nay Phương Nam nhắc tới chuyện gặp Trần Vũ ở Thế Kỷ Thành, đặt điều thuốc lên mũi ngửi, cảm thấy nó có mùi vị xưa cũ thoang thoảng.

Cửa thang máy mở ra, Quý Vinh và hai vệ sĩ đã đợi sẵn.

Lâm Tuyền rất ghét vệ sĩ đi theo, nhưng không phải mệnh lệnh của y đều được công ty chấp hành, ngồi vào xe rồi mới nhớ tới châm thuốc, lòng cũng muốn Thế Kỷ Thành xem sao, liên bảo với Quý Vinh. Xe dừng ở phía đông hồ Tiên Nữ, Lâm Tuyền một mình xuống xe, đi dọc theo mép hồ, trời còn chưa tối hẳn, thấp thoáng nhìn rừng cây bờ đối diện.

Hiện đã là cuối tháng 10, gió đã hơi lạnh, Lâm Tuyền định quay về xe thì thấy bên bờ hồ có bóng người đứng dựa vào lan can nhìn xa xăm, một cơn gió thổi qua, mái tóc dài này chỉ còn chấm ngang vai, phất phơ theo làn gió vi vu, mỹ lệ vô ngần, song sao cô đơn đến vậy ...trái tim nảy lên một cái, lòng do dự nhưng chân vẫn bước tới, vừa tới gần, nhìn thấy nụ cười rạng ngời bùng nổ từ trong tim, nụ cười bao phen làm y chao đảo, lâu lắm rồi mới được thấy:

- Muộn thế này em vẫn còn ở đây à?
- Em có việc đi qua đây.

Trần Vũ chỉ xe của cô đỗ đằng xa:

- Dừng lại lại xem, phía tây sắp quây lại rồi, không vào được nữa.
- Ồ, cuối đường Ngũ Nhất sẽ xây một cánh cổng, tới lúc thích hợp sẽ công bố mở cửa với công chúng.

Trần Vũ vui mừng nói:

- Thực sự sẽ mở cửa à?

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào Lâm Tuyền vọt miệng nói:

- Ít nhất sẽ không bao giờ đóng cửa với em.

Trần Vũ muốn cười, nhưng nước mắt cứ chảy ra, mím môi quay đầu đi, không muốn để Lâm Tuyền nhìn thấy. Nương theo ánh hoàng hôn dần mờ tối, Lâm Tuyền nhìn chăm chú bên mặt Trần Vũ, hàng mi dài run run, vẫn khiến lòng y xao động như ngày nào.

- Đi cùng em một lúc được không?

Một lúc sau Trần Vũ xoay người lại nhìn Lâm Tuyền bằng đôi mắt sang long lanh của cô:

- Ừ.

Lần đầu tiên từ khi chia tay, Lâm Tuyền thấy ở bên Trần Vũ nhẹ nhàng như thế, tự nhiên cởi áo khác ra, đưa cho cô:

- Tối gió hồ lạnh lắm đấy, em mặc vào đi.

Trần Vũ nhận lấy, cười khúc khích:

- Bây giờ anh cũng già rồi, biết cần phải chịu lạnh lắm quý ông nữa, trước kia anh ở bên em, chưa bao giờ thấy anh chủ động cởi áo ột cô gái.

- Thế à, sao anh không nhớ nhỉ?

Lâm Tuyền vỗ trán:

- Ngày đầu tiên gặp em ấy, anh bị lạnh tới mức phải vào viện nằm, mà anh lại rất ít đau ốm, thế nên sợ lạnh, không có phong độ quý tộc cũng có thể thông cảm được. Hiện giờ da mặt mỏng rồi, trong lòng muốn em từ chối lắm đấy.

Lâm Tuyền run run ôm chặt hai cánh tay, Trần Vũ lại cười khúc khích, khoác chiếc áo vest lên cơ thể nhỏ nhắn của mình.

Có lẽ đã trải qua quá nhiều kiếp nạn, đôi tình nhân ngày xưa gặp lại nhau, không còn sự nặng nề như lúc chia tay nữa, mọi bi thương áp trong lòng bị ngọn gió bên hồ quét sạch.

Hai người lặng lẽ sóng vai nhau đi bên hồ, nói chuyện không nhiều song cảm giác êm đềm, Trần Vũ chợt hỏi:

- Sao anh lại nghĩ tới việc trồng cả khu rừng ở đây?

Lâm Tuyền gãi đầu:

- Thành phố này thiếu một lá phổi xanh, hơn nữa năm ngoái chính phủ lên kế hoạch tăng diện tích phủ xanh thành phố, giảm ảnh hưởng môi trường của quá trình đô thị hóa, công nghiệp hóa, anh làm sao có thể đi ngược lại được, nên mới muốn kiến thiết một rừng tùng đất trũng ở đây, hệ sinh thái này yêu cầu môi trường rất cao, như vậy anh có cái cơ yêu cầu thành phố triệt bỏ hạng mục ô nhiễm nặng rồi.

- Ô, em biết, khu hóa chất công nghiệp giờ đây đã thành khu khoa kỹ.

- Đúng thế, Liễu Diệp Thiên gian như ma, vì chuyện này Liên hợp Tỉnh Hải bị ông ấy bóp cổ đòi phải sang đó thành lập công ty sáng nghiệp ..

- Hi hi hi ...

Trần Vũ khẽ cười, trong mắt người ngoài, Lâm Tuyền và Liễu Diệp Thiên cùng là “một bọn”, không tưởng tượng ra được bọn họ uy hiếp đối phương nhượng bộ mình thế nào:

- Dù giới truyền thông đánh giá gì về anh, em biết anh hết lòng vì thành phố này.

- Sao không hết lòng cho được, người anh yêu thương đều ở thành phố này.

Trần Vũ cố nén lòng, nhưng hơi thở vẫn trở nên gấp gáp, nhìn ra hồ nước u ám, nhất thời không biết phải nói gì.

450. Q.10 - Chương 34: Trương Giai Minh Trở Về (1)

- Em có thể giúp anh chuyển đạt lời mời cho ba em không?

Lâm Tuyền nhìn Trần Vũ một lúc, rồi quay ra hồ nước:

- Sân golf ngoại ô vừa mới xây xong, anh nhận được lời mời tham gia nghi thức gì đó, em cũng biết đấy, anh chưa bao giờ chơi golf, nghe nói ba em chơi golf kém lắm, có ông ấy, anh đỡ bị cười một mình.

Trần Vũ quay đầu lại bĩu môi:

- Ba em không bêu xấu cùng anh đâu.

Lâm Tuyền làm bộ mặt đau khổ:

- Tại vì anh động cơ không thuần khiến, mong ba em chịu khó.

Trần Vũ thu vẻ cười đùa lại, khẽ hỏi:

- Vì sao?

- Nếu chúng ta gặp lại nhau có thể thoải mái trò chuyện thế này thì tốt biết bao.

Lâm Tuyền chân thành nói, quá khứ tuy nhiều tiếc nuối song không thể lấy lại được nữa, nhưng không thể khiến bị thương vương vấn mãi trong lòng.

- Cảm ơn anh.

Trần Vũ nói nhỏ, xoay người đi về phía xe:

- Em sẽ chuyển lời mời của anh cho ba em.

Lâm Tuyền nhìn chiếc xe chậm chậm chìm vào bóng tối, tuy không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt của Trần Vũ trong gương chiếu hậu cũng nhìn y.

Trần Minh Hành chơi golf đúng là tẹt hết chỗ nói, Lưu Hoa Đông làm ầm lên đòi ông ta đền thảm cỏ, Trần Sơn thì lại chơi rất tốt, động tác cực kỳ chuẩn mực, làm mẫu cho Lâm Tuyền vô số lần, nhưng Lâm Tuyền quá nửa cho bóng đi tằm. Trần Thần có thiên phú vận động, song lại không có kiên nhẫn dạy Lâm Tuyền, thêm vào gió hơi lớn, nên sớm bỏ cuộc trốn sang bên tránh gió rồi.

Trần Minh Hành chơi tệ hại, nhưng lại cực kỳ hưng phấn, cười nói oang oang, trông qua giống như một người trung niên tính cách sáng khoái, nhưng nhìn mái tóc hoa râm, người ta biết sự vất vả của ông ta mấy năm qua. Trần Minh Hành nhìn đám Trần Sơn, Chu Vân Thiên đứng đợi Lâm Tuyền đánh đằng xa, ở phía này nhìn Lâm Tuyền, mặt trời chiếu vào hơi chói mắt, một tuần qua, lượng giao dịch nhà đất ở Tỉnh Hải rơi xuống mức thấp nhất trong lịch sử, giá nhà cũng đã rơi xuống mức giá tháng bảy, nếu lượng giao dịch không tăng lên, giá nhà sẽ còn tiếp tục giảm. Nhìn sang TTCK, cổ phiếu Thẩm Thị càng mất giá trầm trọng, tổng mức độ đã tới 30%.

Liên hợp Tỉnh Hải nắm 36% cổ phần của tổng cty XD, nhưng trông Lâm Tuyền chẳng có vẻ gì là buồn bã khi cổ phiếu 00601 đã giảm xuống còn 8 đồng.

- Tôi rất ít khi tham gia những hoạt động thể này.

Lâm Tuyền đưa gậy cho người giữ gậy, cười nói:

- Mọi người đều có gậy riêng của mình, tôi dùng cái gậy này chẳng thuận tay chút nào, xem ra cũng không phải hoàn toàn do tôi chơi kém.

- Nếu Lâm tiên sinh không ngại, tôi chọn gậy giúp Lâm tiên sinh.

Trần Sơn chủ động đề nghị.

- Chủ tịch Trần không ngại tôi đem về làm đồ trang trí chứ.

Lâm Tuyền cầm hai đầu cái gậy, lấy sức bẻ:

- Bỏ đi, không nên để đồ tốt bị chà đạp trong tay tôi.

- Lâm Tuyền không phải người biết hưởng thụ cuộc sống.

Chu Vân Thiên cười ha hả:

- Cấp dưới có một đám phú ông cũng không biết chơi bởi là gì, tôi rất hoài nghi lão Lưu làm phó tổng giám đốc Kiến thiết Tỉnh Hồ còn nhân nhả được như trước kia không?

Sau khi Hào Thành và Giai Thành sát nhập vào Kiến thiết Tỉnh Hồ, Lưu Hoa Đông nhậm chức phó tổng giám đốc, tuy Liên hợp Tỉnh Hải không mất quyền khống chế tổng cty XD, có điều Thiệu Bình vẫn từ chức để Dương Đắc Chí kế nhiệm, hẳn tới KT Tỉnh Hồ làm phó tổng giám đốc thường vụ.

Lâm Tuyền hiện đặt tinh lực vào CK Liên Hợp và Sáng nghiệp Liên Hợp, chủ tịch KT Tỉnh Hồ do Khổng Lập Dân đảm nhiệm, Lạc Ích Đồng làm tổng giám đốc, Lưu Hoa Đông, Thiệu Bình, Từ Kiến, Trần Chí Lập làm phó tổng giám đốc.

Chỉ xét từ quy mô tài sản, ba công ty lớn dưới cờ KT Tỉnh Hồ còn lớn hơn cả tổng cty XD vào lúc đỉnh thịnh. Hiện các công ty chứng khoán của Thẩm Thị đều bị đả kích nặng nề, người sáng mắt đều nhìn ra do Liên hợp Tỉnh Hải ngầm giở trò, nói không chừng định đùa chơi thành thật, KT Tỉnh Hồ hiện đã có quy mô lớn hơn Địa ốc Thẩm Thị, có thể nhân cơ hội cổ phiếu địa ốc Thẩm Thị tụt giá thảm hại để mua vào.

Tin tức Lâm Tuyền mới anh em Trần Minh Hành, Trần Sơn đi đánh golf mau chóng truyền khắp Tỉnh Hải, sau đó không lâu, Diêu Tân An phó thị trưởng phụ trách vệ sinh giáo dục nhận lời mời tham dự nghi thức quyền tặng của tập đoàn Lệ Cảnh, đánh dấu quan hệ giữa Lệ Cảnh và chính phủ đã tan băng. Một mặt khác, Trần Sơn đại biểu cho Lệ Cảnh tuyên bố sẽ nhiệt tình tham gia sự nghiệp công ích, Diệp Tân An cũng đại biểu chính quyền thành phố, mong Lệ Cảnh tiếp tục cống hiến nhiều hơn sự nghiệp công ích.

Mới chia tách chưa được nửa năm, nhưng Trần Minh Kiến phải thừa nhận trước kia mình tách ra khỏi Lệ Cảnh là bước đi sai lầm, giờ Lệ Cảnh đã chỉnh đốn lại sự hỗn loạn trước đó, quan hệ với chính phủ đã hòa hoãn, tin rằng không lâu nữa sẽ quay lại quỹ đạo bình thường.

Không biết còn ai nhớ tới Trương Quyền nằm trong bệnh viện không, nhưng Trần Minh Hành không quên người bạn cũ, ông ta không cho bệnh viện tháo máy thở của Trương Quyền, toàn bộ chi phí chữa trị cũng do cá nhân Trần Minh Hành gánh vác.

Tham dự xong nghi thức quyền tặng của tập đoàn Lệ Cảnh, Trần Minh Hành một mình đi vào phòng bệnh của Trương Quyền, nhìn người bạn quen biết gần 30 năm, lẩm bẩm:

- Thời đại của chúng ta đã qua rồi, nhưng xí nghiệp vẫn phải tồn tại, ông bạn già à, không biết bao giờ anh mới có thể tỉnh lại, Tỉnh Hải đã đẹp hơn xưa nhiều rồi.

Trần Minh Hành ngồi ở bên giường chừng nửa tiếng, đến khi rời đi đã là 10 giờ, không hề biết rằng ngã rẽ hành lang có một đôi mắt oán hận nhìn mình.

Ngày hôm Trương Giai Minh nhập cảnh, Lâm Tuyền đã nhận được báo cáo, chỉ là số tiền hẩn cuôm lấy mang đi được Lệ Cảnh gánh hết, cảnh sát không thể làm gì, có điều dưới sự bố trí của Vương Hiểu Dương, nhất cử nhất động của hẩn đều bị giám sát chặt chẽ.

Lâm Tuyền vừa nhận được điện thoại của Vương Hiểu Dương, biết Trần Minh Hành và Trương Giai Minh gần như cùng tới bệnh viện Nam Thụy một lúc, y ngồi xuống bình tĩnh suy nghĩ, thấy Trần Minh Hành và Trương Giai Minh không có khả năng hàn gắn quan hệ, chắc chỉ là trùng hợp, nói không chừng muốn hoàn toàn cắt đứt quan hệ chưa biết chừng, cân nhắc một lúc bảo Trương Tiểu Bản gọi điện mời Trần Minh Hành tới CLB Danh Sĩ tụ họp, muốn phán đoán một người có nói dối hay không, tốt nhất là đối diện trò chuyện.

Lâm Tuyền là thế, y tỉ mỉ và cẩn trọng, nếu không bị tình cảm tác động, y không bao giờ xem nhẹ dù chỉ là tình tiết nhỏ, một khả năng mơ hồ, vì vậy đầu óc y lúc nào cũng chặt kín suy nghĩ, nhưng cũng vì thế đối

thủ của y chỉ cần một chút lơ là sẽ thảm bại.

Trần Minh Hành trên đường từ bệnh viện Nam Thụy về thì nhận được điện thoại của Trương Tiểu Bân, có chút bất ngờ, song vui vẻ nhận lời ngay. CLB danh sĩ là nơi tụ hội của những thành viên chủ chốt trong Liên Hợp hệ, Trần Minh Hành nghe danh từ lâu, song chưa có cơ hội tới đó.

Trần Minh Hành tới CLB Danh Sĩ thì Lâm Tuyền đã đợi từ trước ở phòng nghỉ, chứng tỏ y có việc tìm mình, không phải đơn giản là tụ họp. Từ thần sắc của ông ta, Lâm Tuyền biết ông ta chưa biết chuyện Trương Giai Minh đã trở về, không nói khách sáo nhiều, đi thẳng vào chủ đề:

- Tôi vừa nhận được báo cáo, sáng nay Trương Giai Minh trở về Tĩnh Hải, hiện đang bị cảnh sát giám thị, trước 10 giờ hẳn tới bệnh viện Nam Thụy, tới giờ vẫn chưa thấy ra.

- Hả, tôi vừa mới từ bệnh viện Nam Thụy ra, đâu thấy hắn ...

Trần Minh Hành ngạc nhiên lắm:

- Phía cảnh sát hỏi ý kiến tôi, có cần áp dụng một số biện pháp hạn chế hành động của Trương Giai Minh không?

Lâm Tuyền tôn trọng hỏi:

- Ý ông Trần thế nào?

451. Q.10 - Chương 35: Trương Giai Minh Trở Về (2)

- Tôi còn tưởng cả đời này hắn không về Tĩnh Hải nữa.

Trần Minh Hành khẽ thở dài:

- Xem ra tôi không hiểu được tâm tư những người trẻ tuổi, tôi nghĩ nếu không ngại, để tôi gặp hắn rồi quyết định được không, phía cảnh sát cho phép chứ.

- Ông Trần nên cẩn thận một chút thì hơn.

Lâm Tuyền nhắc:

- Phía cảnh sát thì không có vấn đề, chỉ là không biết ý đồ hắn về Tĩnh Hải làm gì, rất đáng lo ngại. Còn một điểm nữa tôi muốn nói, chưa được ông Trần cho phép song tôi đã an bài mấy cảnh sát thường phục tại nơi ở của Trần Vũ.

- Cảm ơn cậu suy nghĩ chu toàn giúp tôi.

Trần Minh Hành kiên trì nói:

- Tôi vẫn muốn gặp Trương Giai Minh một lần cho yên tâm, cậu không cần phải lo, khí lực đám thanh niên bây giờ làm sao so với được lớp người rèn luyện trong quân đội, vật lộn với khó khăn như chúng tôi? Huống hồ giờ tôi là ông già vô dụng rồi, còn sợ gì nữa.

Lâm Tuyền nghĩ có lẽ Trần Minh Hành khuyên Trương Giai Minh vĩnh viễn rời khỏi Tĩnh Hải, thăm thở dài, gật đầu đồng ý yêu cầu của ông ta. Không ngờ Trần Minh Hành vừa rời CLB Danh Sĩ, Lâm Tuyền nhận được điện thoại của Vương Hiểu Dương:

- Trương Giai Minh đã thoát khỏi sự giám thị của chúng tôi, người giám sát phát hiện ra, sau khi hắn rời bệnh viện, máy đường khí của Trương Quyền đã bị tháo ra.

Nhớ tới gần 20 năm hô phong hoán vũ của Trương Quyền, Lâm Tuyền buông một tiếng thở dài, không biết ông ta có khôi phục chút ý thức trước khi lâm chung không, có khóc vì kết cục bi thảm của mình không?

Lâm Tuyền gọi điện thoại cho Trần Minh Hành, nói hết chuyện cho ông ta nghe:

- Trương Giai Minh sẽ không chủ động xuất hiện trước tầm mắt của cảnh sát nữa ông, ông Trần hãy hết sức cẩn thận.

Trương Giai Minh đã tháo máy thở của Trương Quyền, tiền cha hắn đi, đại khái đã chuẩn bị cho đây là lần cuối cùng trở về Tỉnh Hải rồi, mục đích của hắn rất đáng lo ngại.

Bệnh viện từng kiến nghị Trương Quyền gần như không còn khả năng phục hồi, hãy để ông ta chết tự nhiên, chỉ là Trần Minh Hành kiên trì chữa trị không chệch, như vậy không thể gán tội danh mưu sát truy nã Trương Giai Minh, ngẫm nghĩ một lúc, Lâm Tuyền lại gọi cho Vương Hiểu Dương.

- Tôi sẽ phái nhân thủ truy lùng hành tung của Trương Giai Minh, trước khi làm rõ ý đồ hắn trở về Tỉnh Hải, tôi thấy cứ nên không chế là hơn.

Lâm Tuyền tán đồng, y rất lo lắng cho Trần Vũ, lại dặn dò Vương Hiểu Dương lần nữa. Trương Giai Minh nhất định đoán ra được trước kia y và Trần Minh Hành ngầm phối hợp đẩy tổng cty XD vào tuyệt cảnh, Trần Vũ nếu có chuyện gì, cả đời Lâm Tuyền sẽ không tha thứ cho bản thân.

Lâm Tuyền lại gọi thêm vài cú điện thoại nữa, ngồi đó suy ngẫm, thậm chí tính đến khả năng Thẩm Thị liên lạc với Trương Giai Minh, Trương Giai Minh tới Tỉnh Hải từ Kiến Nghiệp, còn trước đó Lâm Tuyền không nhận được báo cáo gì.

Lâm Tuyền đứng dậy ra khỏi phòng, Trương Tiểu Bản, Phan Xuân Bình, Quý Vĩnh, Tiền Vệ Quốc đều ở trong phòng thư ký. Phan Xuân Bình nói:

- Đã phái người đón chị Phương và Tiểu Sơ về, Trần Thần đã được đưa về nhà Trần Sơn, tiểu khu Tây Trạch cũng tăng cường cảnh vệ.

Quách Bảo Lâm đẩy cửa đi vào:

- Tao đã đánh tiếng với Cửu Thúc, chỉ cần Trương Giai Minh xuất hiện ở Tỉnh Hải thì ngay cái bóng cũng không thể giấu được, tao thấy tốt nhất chúng ta cho cảnh sát chặn đường kiểm tra.

Cửu Thúc là đại lão xã hội đen của Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền nhìn xung quanh một vòng:

- Trương Giai Minh vừa mới trở về chúng ta đã như gặp đại địch, thậm chí là loạn lên, nếu để hắn biết, chắc chắn sẽ rất đắc ý. Trương Giai Minh là kẻ cực kỳ ích kỷ, hắn vì bản thân vứt bỏ cha mình nằm liệt giường bỏ chạy. Trước khi hưởng thụ hết mấy trăm triệu, mày cho rằng hắn có thể làm ra hành vi quá khích gì chứ?

Quách Bảo Lâm không nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Lâm Tuyền trong phòng làm việc, nói:

- Nói thì nói thế, nhưng ngày nào không bóp cho thằng chó má này thành cứt chó, ngày đó người ta không yên tâm. Ít nhất phải tống hắn vào tù cả đời mới hả giận.

- Mày có hận gì để hả?

Lâm Tuyền khoác vai Quách Bảo Lâm ngồi xuống:

- Muốn hắn tù chung thân thì khó gán tội đấy, song phải nghĩ cách, để loại người này tiêu điều khoái hoạt bên ngoài là có lỗi với lương tâm.

Lòng thầm nghĩ nếu ngày mai vẫn không tìm thấy hành tung của Trương Giai Minh thì khả năng Thẩm Thị liên quan vào việc này sẽ cao thêm một phần, như thế muốn bắt được hắn sẽ cực kỳ khó khăn trừ khi là phong tỏa mọi lối ra vào Tỉnh Hải như Quách Tử nói.

Chuông đồng hồ gõ 11 tiếng, Trương Đào khoác áo lên, chui ra khỏi chăn ấm áp, chuẩn bị đi pha sữa cho con, cái thằng nhó này đúng 11 giờ là thức dậy, không cho ăn là nó khóc văng nhà. Con hắn đã 2 tháng rồi, trước kia do mẹ Điền Lệ trông giúp, mấy ngày trước cha của Điền Lệ bị trọ chân, nhiệm vụ pha sữa liền rơi lên đầu Trương Đào.

Trương Đào ngáp dài, thấy Điền Lệ trở mình nhưng không tỉnh lại, liền kéo chăn lên đắp kín cho cô ta, đứa bé nằm trên giường nhìn mình không chớp, cười yếu ớt, mẹ Điền Lệ mới đi vài ngày, hắn đã bị thằng nhóc hành cho sức cùng lực kiệt.

Căn nhà thuê rất nhỏ, để đặt thêm chiếc giường cho đứa bé trong phòng ngủ, hẳn phải chuyển tủ quần áo ra ngoài phòng khách. Phòng khách chỉ còn đủ đặt thêm một cái ghế sofa, bàn cũng phải chuyển thành bàn gấp, khi nào ăn cơm mới mang ra dùng. Giờ hẳn và Điền Lệ chỉ là nhân viên bình thường, tình hình kinh tế không tốt lắm, tuy nhiên cộng lại cũng được hơn 10.000, nhà Điền Lệ điều kiện khá hơn nhà của hẳn còn đỡ, cha mẹ hẳn đều sống ở nông thôn, chẳng có bảo hiểm y tế gì cả, chẳng may cha mẹ đau bệnh gì là phải tiêu phí rất lớn, nên mỗi tháng hẳn phải dành dụm một ít, may nhờ giá nhà hiện hạ xuống còn thấy chút ít hi vọng, chứ cứ tăng vùn vụt như trước chắc cả đời phải sống trong căn nhà thuê tồi tàn này.

Trương Đào pha sữa xong, thử độ ấm, nhét bình sữa vào miệng đứa bé, đợi nó ăn no hẳn cũng tỉnh hẳn ngủ, liền ra phòng khách hút thuốc. Có tiếng gõ cửa nho nhỏ, Trương Đào còn tưởng là cửa nhà hàng xóm, một lúc sau lại cộc cộc hai tiếng nữa, lần này nghe rất rõ ràng, trong lòng Trương Đào lấy làm lạ, giờ này còn ai tới nữa:

- Ai đấy?

- Tôi.

Tiếng này nghe rất quen, song không nhớ ra là ai, Trương Đào đi ra mở cửa, thấy Trương Giai Minh đứng trước mặt thì thất kinh:

- Sao anh lại quay về?

- Vì sao tôi không thể quay về?

Trương Giai Minh toàn thân vest đen, trong phòng chỉ có một cái đèn nhỏ, trông mặt hẳn cực kỳ âm u.

Trương Đào há miệng, song không nói được gì, số tiền Trương Giai Minh chiếm đoạt được Lệ Cảnh gánh nợ cho rồi, không hề phạm pháp, đúng là hẳn chẳng hề có lý do gì không về được?

- Không mời tôi vào sao?

Trương Giai Minh nhếch mép nói:

- Nhà nhỏ quá, đứa bé lại ngủ không say, có tiếng động là tỉnh ngay, có gì chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.

Trương Đào đi ra, đóng cửa lại, số di động của hẳn không thay đổi, tin rằng Trương Giai Minh không quên, nửa đêm tìm đến đây, trong lòng hẳn rất bất an cũng khó chịu, song không tiện lơ đi, lấy thuốc lá mời Trương Giai Minh:

- Anh có chuyện gì thì nói ở đây đi.

Trong lòng nghĩ, lúc đó anh ôm tiền bỏ chạy có nghĩ tới hoàn cảnh của tôi không?

- Cậu vẫn hận tôi à?

Trương Giai Minh cười:

- Lâm Tuyền ép sát như thế, chỉ muện một chút thôi là không đi nổi nữa, tôi lo thân chưa xong, không có thời gian nghĩ cho cậu.

Trương Đào hừ một tiếng:

- Loại nhân vật nhỏ như tôi dù sao vẫn phải vật lộn sống thôi.

- Trước giờ tôi luôn coi trọng năng lực của cậu, nếu không phải là Lâm Tuyền khinh người thái quá, tôi đã chẳng rời Tỉnh Hải, thậm chí tôi xét tới việc đưa cậu lên làm trợ thủ riêng cho tôi.

Trương Đào chỉ ậm ừ, hẳn không tin mấy loại lời này.

452. Q.10 - Chương 36: Lâm Tuyền Quá Nhiều Địch..

- Cậu có thấy cái xã hội này bất công không, năng lực của cậu có lẽ không hề kém tôi, cũng không thua kém Lâm Tuyền, vì sao lại phải ở trong căn nhà nhỏ không xứng tầm này, thậm chí không mời được cả giúp việc, phải tự mình pha sữa cho con.

Trương Giai Minh làm bộ thông cảm:

Trương Đào thấy Trương Giai Minh hiểu tình hình của mình như thế, cảnh giác hỏi:

- Anh muốn gì, nói thẳng ra đi.

- Lâm Tuyền ở Tĩnh Hải vênh vênh vào vào, vậy mà không nể tình bạn học cũ với cậu, nghe nói bạn trai cũ của vợ cậu lại được y chiếu cố...

Trương Giai Minh giọng đầy hằn học hung ác:

- Lâm Tuyền đối xử với cậu ra sao, hằn lòng cậu hiểu rõ, trừ khi cậu rời khỏi Tĩnh Hải, nếu không cả đời không ngoi lên được. Tôi muốn cậu giúp tôi đoạt lại thứ thuộc về mình, cậu không cần ở trong căn nhà nhỏ tẹo này nữa.

- Thứ thuộc về anh? Anh mang đi 500 triệu còn chưa đủ à?

- Toàn bộ tổng cty XD là của tôi, cậu nhìn xem, giờ nó đáng giá bao nhiêu, 1 tỷ, hay 10 tỷ, tôi chỉ lấy 500 triệu thì làm sao mà đủ?

Trương Giai Minh nhìn xoáy vào Trương Đào:

- Cậu cam tâm rúc ở cái ổ chó này cả đời?

Trương Đào liếm môi, tránh ánh mắt của Trương Giai Minh, không nói gì cả?

- Cậu hoài nghi năng lực đoạt lại tổng công ty XD?

Trương Giai Minh vỗ vai hắn:

- Lâm Tuyền quá nhiều kẻ địch, đừng ở phía bên tôi không chỉ một người. Cậu nghĩ đi, mai tôi sẽ liên lạc với cậu.

Trương Đào cắn môi, đó là hành động khi hắn do dự. Trương Giai Minh cười thâm, xoay người xuống cầu thang, nghe tiếng bước chân đi xa, Trương Đào dựa vào cửa hút thuốc, hút liên mấy điều thuốc, đến khi vào nhà thấy Điền Lệ khoác áo ngồi trên ghế sofa.

- Em nghe thấy cả rồi hả?

Trương Đào khó khăn nói:

- Hiện Liên hợp Tĩnh Hải đấu với Thẩm Thị rất dữ, chắc hẳn được Lục Kiến Huy mời về, song một tên tiểu lâu la như anh thì làm được gì.

- Có lẽ bọn chúng chỉ cần một người hiểu Lâm Tuyền hơn bọn chúng thôi.

Điền Lệ bĩu môi:

- Lâm Tuyền thực sự khiến người ta cảm hận tới độ đó à ...

Lúc này đứa bé trong phòng khóc ré lên, Điền Lệ vội chạy vào phòng, chẳng để ý trời lạnh buốt, vén áo đút núm vú cắn phồng vào miệng nó, tiếp tục nói:

- Sáng nay mẹ em gọi điện, chân trái ba em bị rạn xương, khả năng phải nghỉ hơn một tháng, nếu nhà mà to một chút có thể đón ba mẹ em tới, để mẹ em chăm sóc cả ba và đứa bé ... Thôi, anh đi ngủ đi, mai anh phải họp mà, để em trông đêm. Ôi cái thằng nhóc này, chịu không thấu, ngày ngủ như chết, đêm lại thức, muốn ba mẹ nó điên sao ...

Trương Giai Minh xuống lầu, một chiếc Mitsubishi rất bình thường đợi sẵn, cửa mở ra, hắn chui nhanh vào. Xe không khởi động ngay, Trương Giai Minh ngẩng đầu nhìn ánh đèn trong căn hộ của Trương Đào rất lâu vẫn còn sáng.

Thẩm Nhạc lấy thuốc lá ra mời:

- Hẳn sẽ giúp chúng ta chứ?

- Chắc chắn, hần ở Tỉnh Hải bao năm, Lâm Tuyền chẳng thèm coi hần ra gì, nếu anh là hần có chịu nổi không?

Trương Giai Minh cười nhạt:

- Bên anh căn bản không hiểu con người Lâm Tuyền, không hiểu nhược điểm của y ở đâu, trước khi có đủ thực lực, y vĩnh viễn nấp trong bóng tối, tránh để người khác chú ý. Một khi y phát động tấn công, là tuyệt đối không dễ dàng dừng lại, cần phải đánh loạn bố trí của y mới được.

Thẩm Nhạc gật đầu:

- Tiếc là ý kiến của tôi ở HĐQT không được coi trọng, nếu tìm anh Trương về sớm hơn đã không cần luống cuống thế này. Anh xem, hôm nay toàn bộ cảnh sát Tỉnh Hải ra quân rồi, người giới giang hồ Tỉnh Hải cũng đang tìm anh, chắc chắn, muốn nhìn cái bộ dạng sợ hãi của y lúc này quá.

Trương Giai Minh hừ lạnh một tiếng:

- Đã thấy thế lực của Lâm Tuyền ở Tỉnh Hải là thế nào chưa, muốn nhỏ bắt gốc Liên hợp Tỉnh Hải không dễ đâu.

- Anh Trương yên tâm, chỉ cần nắm lấy nhược điểm trí mạng của Lâm Tuyền thì Liên hợp Tỉnh Hải cũng sập thôi, Thẩm Thị nhất định giúp anh đoạt lại tổng cty XD, anh sẽ không hoài nghi thực lực của Thẩm Thị chứ?

- Lâm Tuyền sáng nghiệp năm 99, trong thời gian ngắn như thế có được thế lực hiện nay, làm gì không có chuyện khuất tất, cứ tìm kỹ là sẽ phát hiện ra thôi. Thẩm Thị hiện giờ cần có một điểm phải thay đổi ngay, Liên hợp Tỉnh Hải lập bộ phận quan hệ cộng đồng, chuyên xử lý sự vụ liên quan tới giới truyền thông, một tài phiệt lớn như Thẩm Thị lại không có, đúng là thất sách, chẳng lẽ xưa nay Thẩm Thị không chú ý quan hệ với giới truyền thông?

Thẩm gia, Lục gia là gia tộc lâu đời, tự coi mình thuộc tầng lớp quý tộc, đâu chú ý tới chuyện này, khi có việc cần luôn thông qua chính quyền kiểm soát truyền thông, rất bị động, Thẩm Nhạc gật gù:

- Tôi nghĩ thời gian qua Thẩm Thị nhận đủ bài học về mặt này rồi, nếu nói tới nguồn lực ở giới truyền thông, Thẩm Thị đâu thua kém ai?

Trương Giai Minh cười gằn:

- So với Thẩm Thị, thành phố Tỉnh Hải có nhiều chỗ để tấn công hơn nhiều, chỗ dựa lớn nhất của bọn chúng là Cố Hiến Chương, bên trên Liên hợp Tỉnh Hải còn có thể có người nữa, nhưng nếu Tỉnh Hải liên tiếp có tin xấu xôn xao dư luận, những vị lão đại đứng phía sau kia phải nghĩ tới lợi ích chính trị của mình trước.

Thẩm Nhạc cũng cười theo, nhưng Trương Giai Minh thu nụ cười lại, giọng oán độc:

- Tôi giúp các người cũng được, tôi mong y có kết cục bi thảm hơn bất kỳ ai, nhưng các người nhất định phải giúp tôi tìm đôi cẩu nam nữ kia, bọn chúng dám đồng lõa ôm tiền của tôi bỏ trốn, không băm chúng thành trăm mảnh làm sao cam tâm được.

- Anh Trương cứ yên tâm, Thẩm Thị ở New Zealand còn có chút sức ảnh hưởng, tìm hai người không khó.

- Vậy thì tốt, đi thôi, rời khỏi cái thành phố mốc meo này đi.

Thẩm Nhạc nhìn lên căn phòng còn sáng đèn:

- Anh Trương không đợi hần trả lời à?

- Ha ha ha, thế nào cũng phải cho hần thời gian suy nghĩ chứ, vả lại nếu hần đồng ý, cũng đâu cần chúng ta ở đây đợi. Cứ yên tâm, khi chúng ta ra đòn, hần thấy tôi có năng lực thực hiện lời mình nói sẽ ngã theo thôi.

Một tuần sau đại sứ quán ở New Zealand nhận được đơn xin bảo hộ của một đôi nam nữ, hai người này hộ tịch Tỉnh Hải, là đôi tình lữ, nói bọn họ bị thế lực xã hội đen uy hiếp, mong đại sứ quán trợ giúp bọn họ trở về. Đại sứ quán liền liên hệ với chính phủ Tỉnh Hải, mới biết đôi nam nữ này là tổng giám sát tài vụ và

thư ký của Trương Giai Minh, đã giúp Trương Giai Minh bí mật chuyển tiền trong tài khoản tổng cty XD ra nước ngoài.

Bọn họ sẵn sàng đầu thú với cảnh sát Tỉnh Hải để được về nước, hẳn thế lực đen tại New Zealand uy hiếp tới tính mạng của họ rồi.

Lúc này Lâm Tuyền mới biết số tiền Trương Giai Minh lấy trộm không chuyển vào tài khoản của Trương Giai Minh, hai người kia lập tài khoản riêng, chia khoản tiền 500 triệu thành ba phần, chuyển vào tài khoản của họ, vừa mới tới New Zealand, liền trốn khỏi Trương Giai Minh. Nhưng bọn họ dùng giấy phép du lịch, mau chóng mất thân phận hợp pháp, lại không dám tùy tiện sử dụng số tiền kia, đến khi xã hội đen New Zealand tìm tới tận nơi mới biết đại họa tới rồi, chịu khổ biết bao nhiêu đau khổ trong tay đám xã hội đen đó mới thoát được, bọn họ không cần biết là dẫn độ hay trục xuất, chỉ cần mau chóng rời khỏi New Zealand là được.

Thì ra từ đầu đến cuối Trương Giai Minh không sờ được tới số tiền kia, chẳng trách hẳn lại mò về, thì ra là chó cùng giết nhau, Lâm Tuyền liền thông qua chính phủ Tỉnh Hải, yêu cầu nhất quyết đảm bảo cho hai người đó an toàn về nước.

Lâm Tuyền trực tiếp ra tận sân bay gặp hai người có lẽ khiến Trương Giai Minh cảm hận nhất đó vào đầu tháng 11, nam thì tuần tú, nữ tuy tiểu tụy song không che giấu được dung nhan diễm lệ vô tận, Lâm Tuyền biết cô gái này là tình nhân công khai của Trương Giai Minh, rất được hắn tín nhiệm, không ngờ nữ nhân phản bội luôn lạnh lùng dứt khoát hơn bất kỳ ai.

Tay trắng, Trương Giai Minh nhất định đã biến thành một con chó điên, cảnh sát vẫn chưa tìm được hành tung của hắn, Lâm Tuyền nhìn đôi tình lữ gặp nạn này, cố gắng mỉm cười nói:

- Tôi muốn hai người phối hợp với cảnh sát khai báo vấn đề rõ ràng, cảnh sát sẽ bảo vệ hai người, không cần cố kỵ gì cả, khi cảnh sát không bảo vệ hai người nữa, đó là lúc Trương Giai Minh sa lưới pháp luật.

453. Q.10 - Chương 37: Hồi Lộ Kinh Động

Vương Hiểu Dương sai cảnh sát đưa hai người đó đi, nói với Lâm Tuyền:

- Xem ra Trương Giai Minh nguy hiểm hơn sự tưởng tượng của chúng ta, cậu phải chú ý an toàn đấy.

Lâm Tuyền vỗ vai Vương Hiểu Dương:

- Chỉ cần anh bảo vệ an toàn cho hai người đó, bọn họ là người Trương Giai Minh cảm hận nhất, bọn họ vẫn còn yên lành, làm sao Trương Giai Minh làm chuyện mạo hiểm được.

- Nói thì nói thế, song phía cậu cũng không được lơ là.

- Được rồi, được rồi, người cảm hận tôi nhiều lắm, tránh sao hết.

Lâm Tuyền than vãn:

- Mỗi khi đi đến đâu đều có một đồng người bám theo, mệt, tôi thấy các anh mau chóng bắt ông chủ Môi giới Trí Thiên mới được.

Sự phồn vinh giả tạo của thị trường địa ốc Tỉnh Hải đã bị một loạt biện pháp của chính phủ Tỉnh Hải phá vỡ, lượng giao dịch và giá nhà đều đồng loạt giảm xuống, do các gia đình có thu nhập cao đều hướng ánh mắt vào Thế Kỷ thành và Công quán Tỉnh Hải mở cửa giao dịch vào năm sau, gia đình thu nhập vừa và thấp thì đợi nhà kinh tế do chính phủ đưa ra.

Lượng giao dịch lập tức hạ xuống bằng thời điểm trước năm 99 rồi, đám đầu cơ không phải kẻ nào cũng chịu nổi khảo nghiệm của thời gian, ông chủ của Môi giới địa ốc Trí Thiên có tới hơn 60 chi nhánh ở Tỉnh Hải từ tháng 7 lợi dụng đơn đặt nhà của người mua nhà để tích trữ nhà ở, khi biện pháp ổn định đưa ra, nhà trong tay không cách nào bán nổi, cầm cự tới cuối tháng 11 thì chuỗi tài chính không duy trì được nữa, liền ôm hơn 10 triệu của công ty bỏ trốn, trở thành doanh nghiệp môi giới địa ốc cỡ lớn đầu tiên đổ bể từ khi thị trường địa ốc nóng lên cho tới nay.

Không chỉ một mình Môi giới Trí Thiên, cả sản nghiệp này đều sống cực kỳ gian nan, đại bộ phận phải đóng cửa nghỉ kinh doanh, đợi qua mùa đông của thị trường địa ốc.

Lâm Tuyền tạm biệt Vương Hiểu Dương quay về xe, gọi điện cho Trần Vũ:

- Bọn họ đã được cảnh sát bảo vệ, tin rằng vấn đề sẽ nhanh chóng được làm rõ, phía ba em ra sao?
- Chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Trần Vũ giọng rất buồn:

- Ba em buổi sáng có căn dặn vài việc, mẹ em khóc ngắt mấy lần.
- Chỉ cần giải quyết rõ vấn đề lịch sử sót lại của tổng cty XD, Trương Quyền không còn sống nữa, không ai tóm lấy chuyện này làm khó đâu.

Lâm Tuyền an ủi:

- Nếu như không giải thích vấn đề cho rõ ràng, phải trả khoản tiền lớn kia cho Trương Giai Minh, ai tin ba em không cam tâm đâu.
- Em hiểu, lát nữa em sẽ cùng ba em tới văn phòng điều tra của cục ...

Trần Minh Hành nhìn con gái đặt điện thoại xuống, hỏi:

- Lâm Tuyền hả?
- Vâng, chuyên cơ dẫn độ vừa đáp xuống sân bay Tỉnh Hải, anh ấy đích thân ra sân bay xác nhận.
- Vậy chúng ta tới cục thôi, làm rõ vấn đề, dù có ngồi tù vài năm ba cũng ngủ ngon, mười mấy năm rồi, cứ giấu trong lòng không yên được.

Trần Minh Hành nhẹ nhõm nói:

- Không có chuyện gì đâu.

Trần Vũ dứt khoát nói:

- Chỉ cần ba giải thích rõ ràng vấn đề sót lại của lịch sử thôi mà.
- Ha ha ha, chuyện do ai làm thì người đó phải gánh trách nhiệm, con đừng lo, ba chưa bao giờ thấy lòng nhẹ nhõm hơn thế.

Trần Vũ không nói gì thêm, cùng cha tới cục cảnh sát thành phố, tới tận đến khuya mới trở về, không nhìn thấy một đôi mắt âm trầm ở đằng xa quan sát.

- Quả nhiên là thế.

Giọng Trương Giai Minh lạnh lẽo như băng:

- Các người vô tình đừng trách tôi vô nghĩa.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tuyền xem tài liệu trong văn phòng, thấy sắp đến giờ chuẩn bị tới công ty, nhưng nghe thấy tiếng Trương Tiểu Bân xuất hiện dưới lầu, đi xuống thì hắn đưa ột tờ báo, không ngờ tiêu đề bằng chữ lớn màu đỏ " Vụ hối lộ kinh động 1 tỷ đồng, con gái hi sinh hôn nhân làm đồng lõa".

Đây là một tờ báo Lâm Tuyền nhớ không ra tên, trong ấn tượng của y, không biết Tỉnh Hải có cái tờ báo này, có điều báo chí trong nước nhiều như lông trâu, ai mà nhớ nổi. Lâm Tuyền nhận lấy tờ báo, mặt càng xem càng tái nhợt, không nói một lời đọc qua bài báo khiến người ta không chịu nổi ấy.

Báo báo vạch trần chi tiết Trần Minh Hành và Trương Quyền lợi dụng hôn nhân che giấu giao dịch quyền tiền, vạch trần quá trình suy thoái hơn mười năm của tổng công ty xây dựng, còn miêu tả tỉ mỉ cuộc hôn nhân giả giữa Trần Vũ và Trương Giai Minh, trong đó Trần Vũ được miêu tả như cô gái tham lam thủ đoạn, chủ động phối hợp với cha mình thực hiện vụ hôn nhân giả tạo đó, tính số cổ phần Trần Minh Hành tặng cho Trương Giai Minh từ năm 2002, số tiền vào khoảng 1 tỷ.

Nhìn cái tiêu đề hết sức ngứa mắt, Lâm Tuyền không ném được lửa giận xuống bàn, Trần Tú đang chuẩn bị bữa sáng ở phòng trong, thấy có tiếng động ở phòng khách thò đầu ra nhìn, tưởng Lâm Tuyền giáo huấn Trương Tiểu Bàn, không can thiệp.

- Một nhân viên của phòng quan hệ cộng đồng phát hiện ra tờ báo này trước tiên, tôi nhận được tin, ngay lập tức mời cảnh sát hiệp trợ tra xét nơi phát hành của tờ báo này ở Tỉnh Hải, nhưng đối phương có chuẩn bị rồi mới làm, khả năng hiệu quả không được rõ ràng, trước khi tới đây tôi đã liên hệ với cục tin tức, đảm bảo truyền thông chính trong nước không cho đăng loại tin tức gây dư luận này.

Trương Tiểu Bàn giới thiệu sơ qua các biện pháp ứng phó nhanh chóng trước đó.

Lâm Tuyền không nói gì cả, chấp tay đi lại trong phòng khách, hai bàn tay bóp vào nhau tới trắng bệch, mắt nheo lại, ẩn đi ngọn lửa phần nộ rực cháy.

Trương Tiểu Bàn trầm mặc đứng đó, mặc dù hắn đã có một số biện pháp khẩn cấp, nhưng những biện pháp này chỉ ngăn cản tốc độ truyền bá trong công chúng, không thể ngăn nó tiến vào tầm mắt của thượng tầng, bài báo này rất có thể khiến Lệ Cảnh hoàn toàn hủy diệt.

Lâm Tuyền thỉnh linh lấy điện thoại ra gọi:

- Thần Thần, là anh đây, em hãy lập tức tới chỗ chị em, bất kể hôm nay xảy ra chuyện gì thì em cũng phải ở bên chị ấy.

Trương Tiểu Bàn không ngờ mệnh lệnh đầu tiên của Lâm Tuyền lại là như vậy, vì hắn không hiểu quan hệ giữa Trần Vũ và Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền đặt điện thoại xuống, bảo Trương Tiểu Bàn:

- Anh lập tức thông báo với luật sư Chương Lập, bảo ông ấy tới ngay Tòa nhà Nam Cảng hội họp với tôi, trước khi ông ấy tới, nói với ông ấy đọc bài báo này, cho ông ấy biết, tuyệt đại bộ phận chi tiết trong bài báo này là sự thực. Trước buổi trưa tôi sẽ gặp bí thư Cảnh và thị trưởng Liễu, ngoài ra thông báo Cổ Lương Vũ đến văn phòng của tôi trước buổi trưa, tất cả an bài của tôi trong ba ngày tới hủy bỏ, anh đi chuẩn bị xe đi.

Trương Tiểu Bàn chưa bao giờ thấy Lâm Tuyền nghiêm túc đến như vậy, theo hắn thấy bài báo này không đủ gây ảnh hưởng tới Liên hợp Tỉnh Hải, chỉ khiến tổng Cty XD lần nữa bị đẩy vào tâm bão, trấn áp giá cổ phiếu 00601. Nhưng sắc mặt Lâm Tuyền hết sức khó coi, Trương Tiểu Bàn không dám hỏi gì cả, khi Lâm Tuyền rời khỏi phòng khách, hắn vội vàng liên hệ với những người mà Lâm Tuyền yêu cầu.

Trước khi Trung tâm Tân Liên Hợp xây dựng xong, Tòa nhà Nam Cảng vẫn là tổng bộ của Liên hợp Tỉnh Hải, năm nay không khí lạnh về sớm, vừa mới vào tháng 11 mà nhiệt độ đã xuống tới 0 độ, mặt trời lơ mơ, chẳng cung cấp được chút nhiệt lượng nào, khiến lòng người như trầm xuống theo, người qua người lại trên đường ai cũng dựng cao cổ áo, bước chân vội vã.

Trong văn phòng thư ký, lúc này ngoại trừ Trương Tiểu Bàn, Phương Nam và Phàn Xuân Bình cũng có mặt, vừa mới nhận được điện thoại của Cổ Lương Vũ là đang trên đường tới, càng khiến Trương Tiểu Bàn lấy làm lạ là Thư Nhã sau khi biết tin về bài báo kia cũng thông báo đang trở về Tỉnh Hải, Trương Tiểu Bàn đây có phải là cơ mật cấp cao hơn của Liên hợp Tỉnh Hải không, nhưng từ thời gian tới nhân sự đâu có liên quan gì?

454. Q.10 - Chương 38: Cục Tin Tức

Khi Thư Nhã tới Tòa nhà Nam Cảng thì mới là 9 giờ, chính là giờ công ty làm việc. Phương Nam nhìn thấy Thư Nhã thì đi nhanh tới, khoác tay Thư Nhã hỏi nhỏ:

- Em đọc bài báo đó rồi à?

- Vâng, anh ấy thế nào rồi ạ?

- Đang cùng luật sư Chương Lập thảo luận một chút vấn đề về pháp luật.

Thư Nhã lắc đầu nói:

- Chị Phương Nam, có thể cùng em ra ngoài nói chuyện không?

Nhìn thấy người yêu của mình lại vì một nữ nhân khác mà như gặp đại địch ở tuyệt cảnh, đối lại là ai trong lòng cũng không dễ chịu chút nào, Thư Nhã bỏ việc ở Thuận Nghĩa về, chứng tỏ cô quan tâm tới Lâm Tuyền hơn cảm xúc của bản thân rồi. Phương Nam gật đầu, cùng Thư Nhã đi lên tầng thượng, không khí bên ngoài lạnh căm, có thể khiến người ta tỉnh táo hơn.

- Anh ấy sẽ tìm mọi cách cứu Trần Minh Hành chứ?

- Ừ.

Phương Nam không có gì phải giấu:

- Khả năng là thế.

Thấy ánh mắt quan tâm của Phương Nam, Thư Nhã nhoẻn miệng cười:

- Em không sao đâu, nếu có ghen thì chị mới là người được ghen trước, em chỉ lo cho Lâm Tuyền, tình cảnh của Trần Vũ thật khổ, em cũng không muốn anh ấy khoanh tay ngồi nhìn, anh ấy là người lương thiện, trước kia đi học em đã nhận định như vậy, nếu chẳng phải vì thế em đã chẳng thích một tên lưu manh ...

Cảnh sát tuy tra xét đóng cửa nơi phát hành tờ báo, song đối phương nhiên nhiên đã có chuẩn bị kỹ càng, thiết lập hơn mười điểm phát hành tạm thời trong thành phố, rất nhiều công viên đi vào tòa nhà điều trần luận sự kiện này, vì đương sự Trương Quyền đã qua đời, cho nên mọi người chĩa hết mũi nhọn vào Trần Minh Hành.

Mặc dù mấy năm qua đề tài Trần Minh Hành và Trương Quyền câu kết đã nhát dân, nhưng thời kỳ Lệ Cảnh hưng thịnh nhất, loại tin đồn này truyền khắp hàng cùng ngõ hẻm, chẳng qua là quá nhiều phiên bản, người dân chỉ coi như phát tiết chút bất mãn thôi, khôn ngờ bài báo này chỉ ra chi tiết trong đó, đa phần cho rằng bài báo là sự thực.

Cố Hiểu Linh lúc này còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của bài báo này thế nào, hiện trong tay cô ta cũng cầm tờ báo đó, tới lầu tám, đang chuẩn bị tìm Lâm Tuyền, thấy các phó tổng giám đốc đều tề tụ trong phòng thư ký thì hơi ngạc nhiên, rồi tự giải thích:

- Ô Liên hợp Tỉnh Hải vừa mới hòa hoãn quan hệ với Lệ Cảnh liền xuất hiện bài báo này, đúng là khiến người ta tức giận.

Lúc này Lâm Tuyền mở cửa tiến luật sư Chương Lập ra về, nhìn thấy Cố Hiểu Linh cũng có mặt, nói:

- Giám đốc Cố cũng ở đây thì tốt rồi, thị trưởng Liễu sắp tới đây họp mặt, chị cũng tham gia đi.

Rồi bảo Trương Tiểu Bân:

- Nối điện thoại với bí thư Cố tới văn phòng của tôi.

Cố Hiểu Linh giờ mới ý thức tầm nghiêm trọng của vấn đề, thu lại vẻ thản nhiên, nhìn trái nhìn phải, trừ đám Cố Lương Vũ mặt mày trầm tư thì những người khác rõ ràng cũng kìm nén sự ngạc nhiên, hỏi Đan Nguyên:

- Ttck sắp mở cửa giao dịch rồi, sao anh lại ở đây?

- Tổng giám đốc vừa hạ lệnh, hôm nay công ty ngừng mọi hoạt động.

Ttck biến bảo khôn lường, sao Lâm Tuyền có thể ra mệnh lệnh này? Còn muốn liên hệ với cả bí thư tỉnh ủy? Nhìn thấy luật sư Chương Lập mặt nặng nề, Cố Hiểu Linh rất quen thuộc ông ta, nhưng giống như những người khác đều không tiện hỏi.

Phương Nam và Thư Nhã từ tầng thượng đi xuống, thấy phòng thư ký sắp không còn chỗ đứng rồi, khẽ nói với Phương Nam:

- Em về trước đây, chị nói với Lâm Tuyền một tiếng.

Thấy Thư Nhã tới tận đây rồi mà không vào gặp Lâm Tuyền, Cố Hiểu Linh càng lúc càng thấy chuyện bất thường.

Cảnh Nhất Dân và Liễu Diệp Thiên cùng tới, với nhân viên làm việc trong Tòa nhà Nam Cẩn đây là sự kiện oanh động, có điều cả hai mặt nặng như chì, không ai dám tới chào hỏi. Cố Lương Vũ đi ra nghênh đón, nói:

- Tổng giám đốc đang gọi điện cho bí thư Cố.

Cảnh Nhất Dân gật đầu, không nói thêm gì, cùng Cố Lương Vũ đi vào phòng Lâm Tuyền, Liễu Diệp Thiên vào sau đóng chặt cửa lại, Dã Chiêu và Trần Tấn đều ở lại phòng thư ký.

-Cháu muốn bảo vệ Trần Minh Hành.

Lâm Tuyền không đợi hai người kia ngồi xuống đã, đề xuất thẳng thắn.

- Hả?

Liễu Diệp Thiên tưởng nghe nhầm:

- Trước kia chúng ta chỉ thiếu chứng cứ quan trọng này, vì sao giờ cậu lại muốn bảo vệ ông ta? Vụ án quan trọng như vậy, thành phố cũng không chủ đạo được.

Cảnh Nhất Dân không hỏi gì, trực tiếp nói:

- Cháu muốn bảo vệ tới mức độ nào.

- Thành phố tranh chủ chút chủ động, giữ lấy Lệ Cảnh trước.

Lâm Tuyền trình bày:

- Hoàn toàn thoát khỏi trách nhiệm là không thể, nhưng thành phố tham dự vào toàn bộ quá trình điều tra, đảm bảo vụ án điều tra và xét xử ở Tỉnh Hải.

Liễu Diệp Thiên nóng ruột nói:

- Cậu có nghĩ tới những nguy hiểm về pháp luật và chính trị trong đó không? Nhìn từ bài báo này thì trên khả năng sẽ trực tiếp phái người xuống, trước đó tôi và bí thư Cảnh không dám rời văn phòng là vì không biết lúc nào đột nhiên nhận được điện thoại ở bên trên.

Cửa văn phòng gõ nhẹ, Cố Lương Vũ đi vào:

- Vừa nhận được thông báo của cục tin tức, bọn họ nói bài báo này không có gì phạm pháp, sẽ không ngăn cản tờ báo khác chuyển tải ...

- Cái gì?

Liễu Diệp Thiên ngạc nhiên:

- Loại tin tức gây dư luận này sẽ mang tới hậu quả rất xấu cho Tỉnh Hải, liên quan tới vụ án lớn như vậy, chưa liên hệ với cơ cấu tư pháp của thành phố Tỉnh Hải mà bài báo này đã cho đăng, đây không phải vi phạm quy định thì là cái gì? Có còn tổ chức kỷ luật nữa không?

Một bài báo như vậy nếu đưa lên những tờ báo tầm quốc gia, lại thêm vào cơn bão địa ốc thời gian qua ở Tỉnh Hải, Cảnh Nhất Dân và Liễu Diệp Thiên khó tránh khỏi có kẻ lên tiếng chỉ trích khả năng nắm giữ đại cục.

Cảnh Nhất Dân vẫy tay, bảo Cố Lương Vũ ra ngoài, hỏi Lâm Tuyền:

- Cháu đã đánh tiếng trước với cục tin tức rồi à?

- Vâng.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Chú cũng thấy đấy, bị từ chối rồi.

- Cục tin tức sao có thể tùy tiện từ chối Liên hợp Tỉnh hải, vả lại yêu cầu này không có gì quá đáng.

Cảnh Nhất Dân chau mày:

- Chuyện không đơn giản.
- Có kẻ đang gây áp lực cho cục tin tức.

Lâm Tuyền cười nhạt;

- Chi tiết trong bài báo này, trừ Trần Minh Hành chỉ có Trương Giai Minh là biết thôi, nhưng Trương Giai Minh không có năng lực để bài báo này được cho đăng cũng như gây áp lực lên cục tin tức, vậy nhất định là Thẩm Thị đã vận dụng tới những thế lực thượng tầng của chúng.

- Vụ án này thì liên quan gì tới công ty cậu?

Liều Diệp Thiên vẫn không hiểu:

- Không liên quan gì cả ...

Lâm Tuyền khó khăn lên tiếng, y không biết phải giải thích quan hệ với Trần Vũ ra sao, có lẽ nếu nói ra, còn bị chỉ trích là chưa chín chắn, rõ ràng Trương Giai Minh nhìn thấy nhược điểm của y, nên nhắm vào hòng đánh loạn bố trí của y, Vụ án lớn thế này không áp xuống được, chính phủ Tỉnh Hải sẽ bị chất vấn trước, thời cơ Thẩm Thị lựa chọn rất chuẩn xác, đúng lúc Trần Minh Hành tới cục công an khai báo vấn đề thì tung hê ra, trừ khi xóa bỏ toàn bộ lời khai hôm qua, nếu không không có khả năng lật nhào vụ án, như thế Trần Minh Hành sẽ cực kỳ nguy ngập, chỉ có thể bị động phòng ngự, không thể phản kích.

Cảnh Nhất Dân thấy Lâm Tuyền do dự, cầm tờ báo lên nói:

- Bài báo này trông thì nói tới Trần Minh Hành, song dùng nhiều thủ đoạn để trọng điểm công kích con gái ông ta, là đồng lõa lấy hôn nhân giúp cha hồi lộ ..

Liều Diệp Thiên được Cảnh Nhất Dân nhắc nhở mới choàng tỉnh, đúng là Lâm Tuyền lúc này không cần đứng ra bảo vệ Trần Minh Hành, điều đầu tiên y phải suy nghĩ là làm sao trừ bỏ những ảnh hưởng bất lợi cho Tỉnh Hải mới đúng.

455. Q.10 - Chương 39: Lựa Chọn Của Trương Đào

Lâm Tuyền không né tránh ánh mắt của bọn họ, mỉm cười lại, môi nứt nẻ đau buốt:

- Đây là nguyện vọng ương bướng của cháu, nếu như có thể giúp cô ấy tránh bị tổn thương, cháu sẵn lòng gánh chịu thay cô ấy.

Cảnh Nhất Dân mắt sắc bén, giọng nói nghiêm khắc:

- Cháu không quên trên người mình còn những trọng trách khác chứ?
- Cháu không quên.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Cháu chỉ muốn làm gì đó giúp cô ấy thôi, nếu cháu buông tay bỏ mặc sẽ không thể đối diện với bản thân.

Cảnh Nhất Dân nhìn Liều Diệp Thiên, muốn ông ta tỏ thái độ trước. Liều Diệp Thiên hoàn toàn không ngờ Lâm Tuyền và con gái Trần Minh Hành có một đoạn tình cảm, Trần Vũ và Trương Giai Minh kết hôn từ năm 2002, Lâm Tuyền lý trí như thế, không phải người dễ dàng bị tình cảm dắt mũi. Nói như vậy Lâm Tuyền và Trần Vũ phải quen nhau trước năm 2002, đó khả khoảng thời gian đấu với đám Trương Quyền dữ dội nhất, đúng là làm khó y. Sau khi Trương Quyền rút dài, Lâm Tuyền ra sức hòa hoãn quan hệ với Lê Cảnh, Liều Diệp Thiên khí ấy không nghĩ nhiều, dù sao ông ta không định đuổi cùng giết tận một xí nghiệp lớn của Tỉnh Hải, không ngờ Lâm Tuyền lại có nỗi khổ tâm trong đó.

Liều Diệp Thiên nhớ đến quan hệ giữa mình và Cố Hiểu Linh, khẽ thở dài, nói:

- Nơi này bí thư Cảnh là gia trưởng, tôi nghe theo bí thư.

Cảnh Nhất Dân đứng dậy vỗ vai Lâm Tuyền:

- Đối diện với khiêu khích thế này, đúng là không thể biết mà bỏ mặc, dù cho bài báo này nói có chứng cứ, cục tin tức cũng không cho báo chí toàn quốc sử dụng loại tiêu đề gây kích động dư luận như thế, trừ khi kẻ đứng sau Thẩm Thị không sợ nguy hiểm chính trị, chúng ta bỏ qua chuyện bài báo đi, tập trung vào vụ án, tranh thủ được chủ động xử lý, tranh thủ trước ngày mai thành phố có câu trả lời với tỉnh.

Liễu Diệp Thiên ngần ngừ:

- Chẳng may truyền thông toàn quốc đăng tải.
- Không đâu.

Cảnh Nhất Dân trấn định nói:

- Đây là tiền lệ rất nguy hiểm, người khác không sợ loại chuyện này cổ vũ kẻ khác dùng phương thức tương tự sao? Cho dù bài báo này được chuyển đăng đã sao, tôi tới tuổi này rồi, cũng đã tới lúc nghỉ hưu, bọn chúng phá hoại quy tắc cũng không có trái ngọt đâu ...

- Chú Cảnh.

Lâm Tuyền không nỡ để Cảnh Nhất Dân gánh chịu nguy hiểm chính trị lớn như thế.

Cảnh Nhất Dân cười:

- Mùa đông năm nay tới hơi sớm, có điều gió lạnh tới sớm thì đi cũng sớm, có gì đáng sợ đâu, chú cũng không muốn tuổi già thành một chính khách trơn như trạch, muốn giữ lập trường của mình vốn không phải đơn giản. Chỉ cần cháu biết trách nhiệm của bản thân mình là được.

Lúc này Lê Cảnh đã hoàn toàn rối loạn, cho dù là trước kia lúc Liễu Diệp Thiên bất ngờ lên làm thị trưởng cũng không hỗn loạn như thế, bài báo đó đẩy Lê Cảnh đang trên đà phục hồi tới sát mép vực.

Trần Vũ mới đầu chẳng hiểu vì sao sáng sớm ngày ra Trần Thần đã tới nhà mình, đến khi tới công ty mới hiểu, báo do Điền Lệ đưa cô xem, nhìn tiêu đề nhức mắt đó, tức thì lão đảo suýt ngã, đứng đó như người mất hồn, rất lâu sau mới kêu lên:

- Ba ... Ba tôi đâu, chuyện này không được để ba mình biết.

Trần Minh Hành được Trần Sơn đỡ vào, có kẻ ném báo vào trong nhà, không những thế ném hơn chục tờ, ông ta không muốn đọc cũng không thể, vừa xem tiêu đề đã vấp ngã đập mông, nghĩ tin tức này lan đi sẽ khiến công ty hỗn loạn, nên nhịn đau bảo lái xe đưa tới công ty.

- Anh Cả hôm qua vừa tới cục công an khai báo, hôm nay liền có bài báo này, Lâm Tuyền thật hèn hạ.

Trần Sơn thù hận nói:

- Đủ rồi, đừng đoán bừa, tuyệt đối không phải là Lâm Tuyền.

Trần Minh Hành thấy mông trái đau buốt, đoán chừng rạn xương rồi, có điều mặt vẫn còn trấn tĩnh:

- Làm thế không có lợi gì với họ.

- Anh, sao anh còn nói đỡ cho y?

Trần Sơn tức giận:

- Không phải anh tin y mới tới cục công an khai báo vấn đề sao?

- Lâm Tuyền không hề có ý định đánh gục Lê Cảnh, nếu không làm sao chúng ta thoát được khỏi bãi lầy tổng công ty XD, làm sao vượt qua được khó khăn năm ngoái?

Trần Minh Hành bảo Trương Đào đóng cửa lại:

- Cậu đừng nghi ngờ lung tung, Trương Giai Minh về Tỉnh Hải rồi.

- Hả, hăc trở về?

Trần Sơn kinh ngạc:

- Đúng, hẳn về rồi, số tiền hẳn lấy lại bị kẻ khác lừa mất, hiện hẳn chỉ có hai bàn tay trắng, nên đã thành con chó điên cắn loạn khắp nơi.

Trần Minh Hành kể ra:

- Hai người lừa hẳn là người trước kia giúp hẳn chuyển tiền, hôm qua về Tĩnh Hải đầu thú với cảnh sát, thế nên anh mới quyết định khai báo vấn đề.

Trần Sơn cảm thấy như bị rút mất gân, nếu không phải trước giờ luôn thể hiện là người cha mạnh mẽ với con gái, ông ngồi sụp xuống rồi, không ai ngờ vừa qua được những ngày tháng gian khó, lại đón nhận tai họa lớn hơn.

Nhân viên công ty đều tập trung ở đại sảnh, song không khí rất trầm mặc, nhìn ánh mắt của bọn họ đều thấy chung một suy nghĩ: Công ty này xong rồi. Trương Đào thấy Trần Minh Hành đi lại tập tễnh, bèn ghé cho ông ta ngồi, thấy Trần Vũ hồn xiêu phách lạc, lòng không dễ chịu gì, Trần gia lần này khả năng không gượng dậy được nữa. Lúc này có điện thoại gọi tới, lấy ra xem thì ra số lạ, Trương Đào ra khỏi phòng, tới chỗ vắng vẻ mới ấn nút nghe, giọng đặc ý của Trương Giai Minh truyền tới:

- Tình hình Lệ Cảnh ra sao, cậu nghĩ kỹ chưa?

- Bài báo đó là do anh?

- Đúng, dù là tờ báo địa phương nhỏ, song đảm bảo giờ ai cũng biết rồi, ngày mai các tờ báo chính trong nước sẽ chuyển đăng, cậu thấy sao?

Trương Giai Minh cười rợn người:

- Cậu nói xem Trần Vũ có phải là điểm yếu của Lâm Tuyền không, cậu gia nhập chúng tôi chứ?

Nghe tiếng chân sau lưng, Trương Đào vội gấp điện thoại lại, thì ra là Điền Lệ.

- Là hẳn phải không?

Linh tính mách bảo Điền Lệ là Trương Giai Minh gọi tới:

- Ủ, đúng là hẳn.

- Vậy anh định làm thế nào? Xem tình hình này Lệ Cảnh không chống đỡ được nữa rồi.

Điền Lệ tiếp tục hỏi:

- Anh nghĩ nếu Thiên Thiên lớn lên, phải sống trong một căn nhà nhỏ bé, có lẽ nó sẽ rất xấu hổ với người khác, có điều nếu ba nó là một thằng hèn, nó còn xấu hổ hơn.

Điền Lệ cười nhẹ, năm xưa cô ta để sai thành sai luôn chính vì cái tình hiền lành chân thật của Trương Đào:

- Bất kể thế nào, em không nỡ rời Lệ Cảnh, Tiểu Vũ sẽ không chịu đựng nổi. Anh xem, có nên đi tìm Lâm Tuyền không?

Trương Đào do dự rồi nói:

- Ý của Trương Giai Minh hình như là muốn kéo cả Liên hợp Tĩnh Hải vào việc này, bọn chúng muốn đối phó với Liên hợp Tĩnh Hải, Trương Giai Minh nói Trần Vũ là điểm yếu của Lâm Tuyền. Chúng ta vào xem thế nào đã, chuyện lớn thế này Lâm Tuyền không thể không biết, có lẽ chú Trần cũng sẽ liên lạc trực tiếp với Lâm Tuyền.

Điền Lệ nghĩ cũng phải, hiện giờ mọi chuyện cứ như mớ bòng bong, phải trấn định lại mới quyết định được. Hai người bọn họ vừa với quay về thì cô thư ký hành chính hoảng hốt chạy vào phòng, lấp ba lấp bắp nói:

- Phóng .. Phóng viên, có mười mấy phóng viên tới công ty, đang đi đến đây.

- Bảo vệ đâu?

Trần Sơn quát lớn:

- Bảo vệ đầu, mau đuổi bọn họ đi.
- Bảo vệ đứng lý ở đại sảnh, tôi nói bọn họ không nghe, giám đốc Lý dẫn vài người ngăn phóng viên, những người khác chỉ đứng nhìn ...
- Cô thư ký gấp đến độ suýt bật khóc:
- Bình tĩnh đi.
- Trần Minh Hành nhìn đau bảo Trương Đào:
- Cậu ra đó không cho nhân viên công ty tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, đuổi họ đi, khách khí một chút.

456. Q.10 - Chương 40: Xông Vào Lệ Cảnh

Trương Đào gạt đầu, mở cửa định đi ra thì chợt có luồng sáng cực mạnh lóe lên, tiếp đó mấy cánh tay đẩy hẳn ngã ra đằng sau, va phải máy đun nước, chân còn bị đám phóng viên dẫm lên.

- Đây rồi, cô con gái đồng lõa cũng ở đây, mọi người mau vào ...
- Có kẻ đứng ngoài la lớn, Trương Đào bỏ chạy, định chặn trước phóng viên, chỉ là có một mình không chống nổi số đông, lại bị đẩy ngã dúi dụi.
- Các người không được vào, các người tự ý xông vào văn phòng người khác là phạm pháp...
- Giám đốc Lý bị đám đông đẩy ra sau đang ra sức kéo đám phóng viên lại, tìm cách chen vào, nhưng giọng ông ta bị số đông át đi, bên cạnh rất nhiều nhân viên đứng xem náo nhiệt, khiến phóng viên xông vào như chỗ không người.
- Hội lộ quan viên, bòn rút tài sản quốc gia, hút máu người dân, bóc lột mồ hôi nước mắt của nhân viên có phải phạm pháp không?

Một kẻ trong đám đông ra sức kích động:

- Còn lợi dụng hôn nhân di chuyển tài sản có phải phạm pháp không? Đứa con gái đó kia kia, mọi người mau mau chụp ảnh.
- Tám thân mỏng manh của Trần Thần, Điện Lệ cố sức che chắn cho Trần Vũ, nhưng đám phóng viên kia chẳng khác gì một đám lưu manh, kéo hai cô gái ra, ánh đèn flash chớp lên liên tục, Trần Vũ hoảng sợ xoay người che mặt, song có tên phóng viên giật tay cô ra giữ lấy vai chia mấy ảnh thẳng vào mặt, Trần Thần vừa lồm cồm bỏ chạy trông thấy thể nào cả người cào cào cẩu.
- Các người định làm gì, mau tránh con gái tôi ra.

Trần Sơn cuống lên, nhìn quanh quất định vợ lấy thứ gì đó làm vũ khí, đúng lúc này tiếng còi cảnh sát vang lên liên tục, nghe rất gần, hình như là ở đại sảnh, lập tức có mười mấy cảnh sát xông vào, người trong văn phòng đều sững sờ, Vương Hiểu Dương từ đằng sau đi tới, nhìn khung cảnh hỗn loạn, mắt quét qua đám người tự xưng là phóng viên, lạnh lùng nói:

- Tôi nhận được báo cáo, có kẻ ý đồ tấn công công ty Lệ Cảnh, mời các người tới cục cảnh sát điều tra.
- Chúng tôi đang phỏng vấn đúng luật.

Một kẻ ý đồ phản kháng:

- Cảnh sát bao che cho tội phạm của nhân dân sao, định bưng bít thông tin sao?

Có kẻ cố tình kích động đám đông:

Wang Hieu Duong la ai chứ, đối phó hạng người này cho chúng thấy sức mạnh, hẳn ta không thềm để ý, ra lệnh cho cảnh sát cấp dưới:

- Kiểm tra giấy phép phóng viên, liên hệ với đơn vị của họ, không có giấy phép phóng viên cùng thủ tục phỏng vấn thì đều bắt giam, trước tiên đưa bọn chúng đi.

Đám phóng viên ra sức kêu gào, song không chống lại được cảnh sát, hơn 20 tên gọi là phóng viên bị đuổi ra đại sảnh.

Vương Hiểu Dương nhặt một cái bị dẫm gãy gọng, nhìn quanh rồi đưa cho Trương Đào, đỡ hấn dậy, xin lỗi:

- Chúng tôi tới muộn quá ... Theo ý kiến của cục công an thành phố, mong ông Trần và cô Trần tới cục khai báo vấn đề ...

- Không được ...

Trần Thần tóc tai quần áo xộc xệch hết cả nhưng không để ý, tức thì nhảy tới giang tay đứng trước mặt Trần Vũ, mắt thù địch nhìn Vương Hiểu Dương:

- Các người không được đưa chị tôi đi, chị ấy không làm gì sai, tôi sẽ nói với Lâm Tuyền.

- Chỉ là hỗ trợ cảnh sát điều tra thôi.

Vương Hiểu Dương cảnh giác nhìn cái chân sắt sừng tung ra của Trần Thần, ở lập trường cảnh sát, hấn không thể nói là đưa họ tới cục cảnh sát bảo vệ được, sáng nay những kẻ tự xưng phóng viên tràn vào mục đích làm loạn là chính, nhưng có kẻ đi đầu, chiều phóng viên của tờ báo lớn tràn tới thì không dễ đối phó.

- Tôi biết rồi, có thể cho tôi thời gian nói vài câu không?

Trần Minh Hành tựa mình đứng dậy, tập tễnh đi tới bàn làm việc, sống mũi toát mồ hôi lạnh:

- Ba, ba làm sao thế?

Trần Vũ như hoàn hồn la lớn, mặt mày tái mét:

- Không sao, trượt chân ngã thôi.

Trần Minh Hành xua tay bảo con gái không cần lo:

- Phía bên Tiểu Lục không được yên bình đâu, mọi người phải đoàn kết không để bọn chúng đắc ý, Lệ Cảnh nhất định vượt qua được khó khăn này.

Vương Hiểu Dương quay đầu đi cho họ nói chuyện, một lúc sau có cảnh sát đi vào báo cáo:

- Không tới 1/3 có giấy phép phóng viên, chỉ có 3 phóng viên có thủ tục phỏng vấn.

Vương Hiểu Dương lệnh:

- Cho ba phóng viên kia vào, những kẻ khác giải tới cục, ngoài ra gọi xe cấp cứu tới đây, nơi này có người bị thương.

Ba phóng viên kia được mời vào, hoàn toàn không dám hung hăng như lúc nãy, Vương Hiểu Dương nhìn chúng, lớn tiếng nói:

- Các người tuy có thủ tục phỏng vấn chính quy, nhưng hành vi vừa rồi của các người là phạm pháp, nhìn đám gọi là đồng nghiệp của các người xem, trò hề hay là âm mưu? Vụ án hồi lộ của tổng cty XD Tỉnh Hải luôn trong tầm mắt cảnh sát, hôm qua ông Trần chủ động tới cục công an khai báo, khiến vụ án được đột phá, nhưng có kẻ xem thường tổ chức kỷ luật, tiết lộ nội dung điều tra, lại được tờ báo kia thổi phồng vô căn cứ, cố tình gây ảnh hưởng xấu tới Tỉnh Hải. Hôm nay tôi đại biểu cho cảnh sát Tỉnh Hải, mời ba người cho đăng tin công bằng sự kiện này, không chỉ vụ án hồi lộ, mà cả sự kiện tấn công Lệ Cảnh vào sáng nay.

Ba tên phóng viên đưa mặt nhìn nhau, nghe Vương Hiểu Dương nói thế, Trần Minh Hành thở phào, tinh thần vừa buông lỏng, cảm thấy mất tối xâm, ngất xỉu.

- Ba ...

Trần Vũ vội lao tới đã cha dậy, nhưng người yếu ớt không đỡ nổi, lúc này nhận ra mình vẫn thật vô dụng:

- Xe cấp cứu tới chưa?

Vương Hiếu Dương bực bội hỏi trợ thủ, rồi quát ba tên phóng viên:

- Các người tấn công vào đây, khiến Cty Lệ Cảnh có người bị thương, xem ra cần đưa cả ba người về cục hỗ trợ điều tra.

Đội ba tên phóng viên được đưa đi, hần nói nhỏ vào tai Trần Vũ:

- Lâm Tuyền nhờ tôi chuyển lời, cậu ấy không tiện trực tiếp ra mặt, mong cô thông cảm.

Lời của Vương Hiếu Dương vừa này đã biểu thị thái độ của chính phủ muốn bảo vệ Tỉnh Hải, đem chuyện Trương Giai Minh cố ý tung hê mọi chuyện thành có kẻ cố ý tiết lộ nội dung điều tra, như thế vừa bảo vệ được Trần Minh Hành, lại chữa mũi giáo vào truyền thông, đây thuộc loại cảnh cáo cực kỳ nghiêm khắc rồi.

Ở các quốc gia không có tự do báo chí, dù là chỉ trích nghiêm khắc của chính phủ địa phương, đủ để tờ báo đó không thể tồn tại được nữa, đương nhiên chính phủ Tỉnh Hải cũng có thể vì thế bị phản kích. Những câu từ nghiêm khắc vừa rồi cũng không phải là do Vương Hiếu Dương đột xuất nghĩ ra.

Trần Sơn vẫn cảm thấy lạ lùng, hiện giờ Lệ Cảnh cực kỳ hấp bệnh, chính phủ phải sạch mọi liên quan còn không kịp, thì ra Lâm Tuyền đã sử dụng tới thế lực to lớn của y để bảo vệ cho Lệ Cảnh và Trần Vũ. Lâm Tuyền sẽ không trực tiếp đứng ra, đó là chuyện bất đắc dĩ, không thể để kẻ địch nhân cơ hội đốt lửa sang Liên hợp Tỉnh Hải.

Xe cứu hộ mau chóng tới nơi, được cảnh sát hộ tống, Trần Vũ, Trần Thần theo Trần Minh Hành cùng lên xe, tạm thời rời cái vùng đất thị phi này, Vương Hiếu Dương định đi thì Trần Sơn gọi lại:

- Chuyện này sẽ tới mức độ nào?

Vương Hiếu Dương quay lại, nhìn áo Điền Lệ rách toạc, đang phải một tay che giữ, Trương Đào thì mặt xước xước, môi dập, do dự một lúc rồi cuối cùng cũng nói ra:

- Nếu ông Trần khai báo vấn đề rõ ràng, luật pháp sẽ cho ông ấy phán quyết công bằng, nhưng không thể liên lụy tới người hi vọng, cũng mong chuyện này không tác động trực tiếp tới Lệ Cảnh.

Trần Sơn gật đầu tỏ ý đã hiểu, đây cũng là thái độ của Lâm Tuyền, giữ lấy Lệ Cảnh, không được để Trần Vũ tổn thương thêm.

Trương Đào thấy Vương Hiếu Dương không bảo mình đi chỗ khác, thể hiện sự tín nhiệm với hần, nói:

- Cục trưởng Vương, tôi có chuyện muốn báo cáo.

457. Q.10 - Chương 41: Phản Ứng Của Thường Ủy

9h30, tổng Cty XD công bố có chuyện khác thường, xin dừng giao dịch một tiếng.

10h30 tổng cty XD mở cửa giao dịch, lượng bán ra cực lớn khiến cổ phiếu 00601 tụt xuống mức tới hạn, Địa ốc Thẩm Thị và Đầu tư An Thái đồng thời tuyên bố, vì vấn đề lịch sử của Lệ Cảnh khiến tổn hại lợi ích của tổng Cty XD, bọn họ sẽ kiện ra tòa, yêu cầu Lệ Cảnh bồi thường tổn thất.

Liên hợp Tỉnh Hải tiếp đó ra công bố, tổng cty XD từ sau tháng 10 năm ngoái trọng tổ đã vận hành bình thường, còn Lệ Cảnh đã hi sinh lớn trong lần trọng tổ đó, cổ phiếu 00601 thời gian qua dao động quá lớn hoàn toàn do có cơ cấu đầu tư có hành vi phạm pháp, yêu cầu của An Thái và Lệ Cảnh là hoàn toàn vô lý, không có chỗ dựa pháp luật, Liên hợp Tỉnh Hải sẵn sàng mua lại tài sản của bọn họ với giá 20% lãi ròng của mảng địa ốc, yêu cầu thu mua này sẽ có hiệu lực trong sáu tháng, giá ngang với giá trước khi Thẩm Thị và An Thái vào địa ốc Tỉnh Hải.

Tất nhiên Thẩm Thị không thể chấp nhận yêu cầu này, vì như thế đầu tư của chúng bào tổng công ty XD mất trên 50%, từ chối thì hiển nhiên càng không có chỗ dựa để công kích Lệ Cảnh.

Công bố đó thậm chí dẫn dắt dư luận ọi người thấy An Thái và Thẩm Thị có hiềm nghi thao túng giá cổ phiếu 00601. Tuyên bố của cả ba công ty đều được in ra, bày lên bàn trên cuộc họp thường ủy Tỉnh Hải.

Sắc mặt Cảnh Nhất Dân rất khó coi, lấy ánh mắt bén nhọn ít có để nhìn từng thường ủy ngồi trước mặt.

- Đây là sự khiêu khích với chính quyền Tĩnh Hải.

Hương Nghĩa Sơn hung hổ tuyên bố:

- Có kẻ muốn phá hỏng cục diện đoàn kết ổn định của chúng ta.

Trước đó Hương Nghĩa Sơn là đối thủ của Cảnh Nhất Dân, nhưng lúc này đây ông ta tuyệt đối đứng về phía Cảnh Nhất Dân, người thâm hiểu tàn khốc của đấu tranh chính trị đều hiểu rõ nếu báo bài với tiêu đề gây sốc kia lan đi sẽ tạo thành ảnh hưởng ác liệt thế nào với Tĩnh Hải.

Trong tư duy của Hương Nghĩa Sơn cũng như đa phần thường ủy, lấy kính lúp mà soi quan trường thì chẳng có chỗ nào sạch sẽ, bài báo này tung ra, chẳng khác gì cho truyền thông toàn quốc kính hiển vi soi quan trường Tĩnh Hải, thường ủy ngồi đây ai cũng bất an. Hương Nghĩa Sơn càng sợ vụ án Trương Quyền sẽ bị đào bới sâu thêm đến lúc đó nói không chừng đào luôn phần mộ cho ông ta, đặc biệt khi Cảnh Nhất Dân thông báo Trương Giai Minh trở về Tĩnh Hải, nhất định do hắn giở trò đằng sau.

Cảnh Nhất Dân còn tưởng thường ủy sẽ có một phen tranh chấp, không ngờ lần đầu tiên bọn họ đứng chung cùng chiến tuyến đối đầu với kẻ thù, mặc dù mỗi người mang một tâm tư, một toan tính khác nhau, nhưng có một điểm chung là không ai muốn bài báo này xuất hiện ở truyền thông toàn quốc.

Rất nhanh thường ủy thảo luận ra ý đồ của đối thủ, Hương Nghĩa Sơn cảm phần nói:

- Những biện pháp của chính phủ thời gian trước đã đụng chạm tới lợi ích một số tập đoàn, khiến hàng chục tỷ của bọn chúng bị mắc kẹt ở Tĩnh Hải, bọn chúng đang định dùng mọi thủ đoạn phá hỏng đoàn kết ở Tĩnh Hải, để thành phố phải từ bỏ biện pháp ổn định thị trường địa ốc, để bọn chúng thoải mái thao túng, nếu chúng ta bỏ qua hành vi này, thì đó là phạm tội với người dân.

Cảnh Nhất Dân và Liễu Diệp Thiên nhìn nhau, chỉ cần thường ủy có ý kiến thống nhất, thì thành phố đưa ra biện pháp chủ động là khả thi, Lâm Tuyền chưa vì tình cảm cá nhân mà mất tỉnh táo và năng lực phán đoán, thành phố phải nắm quyền thẩm tra vụ án trong tay, nếu không sẽ bị những kẻ có mưu đồ mở rộng vô hạn, rơi vào bị động cực độ.

Đấu tranh mãi mãi không đơn giản như bề ngoài, kẻ gây ra chuyện này quá hiểm ác xong cung quá ấu trĩ, không đủ tầm cao suy xét vấn đề toàn diện.

Lâm Tuyền và Chương Lập cùng Lưu Hoài Sơn chủ nhiệm phòng nghiên cứu chính sách pháp luật cùng ở trong văn phòng Cảnh Nhất Dân, 11h30 cuộc họp thường ủy kết thúc, Cảnh Nhất Dân và Liễu Diệp Thiên đi vào:

- Thường ủy quyết định do thành ủy tích cực tranh thủ thẩm tra vụ án hối lộ, trước khi tỉnh ủy và bộ giám sát có hành động, thành ủy cần có thái độ tích cực.

Lúc này Vương Hiểu Dương đi vào báo cáo sự kiện phóng viên xông vào tổng bộ Lệ Cảnh, con người của Lâm Tuyền co lại, lạnh lùng nói:

- Kẻ địch độc ác song quá ngu xuẩn.

Cảnh Nhất Dân gật đầu:

- Đúng là quá ngu xuẩn, chúng không cần kích động tình thế, nếu để mọi chuyện diễn biến tự nhiên hơn dẫn dắt tố cáo lớn chúng ta sẽ rất bị động, cục trưởng Vương, hãy mau chóng làm ra một báo cáo hoàn chính, tốt nhất là trước trưa nay phải xong, chỉ cần có chứng cứ chứng minh bài báo đó có cơ cấu mang âm mưu khó lương tham dự, chúng ta càng dễ nắm quyền chủ động trong tay.

Liễu Diệp Thiên thì để ý tới Lâm Tuyền bề ngoài tỏ ra lạnh lùng, nhưng hai tay giấu dưới bàn đang siết chặt lại, vai hơn run run, nhìn từ điểm này thấy được đối phương đã đánh trúng điểm yếu của Lâm Tuyền, hẳn hành động xông vào Lệ Cảnh đã tạo thành tổn hại cho người mà y ra sức bảo vệ.

.....

Tổng bộ của Thẩm Thị đặt ở tòa nhà Quảng Văn, trên tầng 28, tường kính màu lam ánh chiếu khuôn mặt đặc chí của Thẩm Nhạc:

- Chiêu này của anh Trương quả nhiên lợi hại, đám người ở Tỉnh Hải lúc này đang loạn hết cả lên rồi, tiếc là không được chứng kiến.

Lục Trọng Đạt nhíu mày lại ngồi một bên không nói, ông ta đang bận cân nhắc từng chi tiết trong sự việc này, Thẩm Nhạc giấu mọi người tìm Trương Giai Minh từ New Zealand về lại còn làm ra trò vừa rồi, mặc dù đáng mừng, nhưng không phải không có chỗ cần chú tâm.

Lục Băng Thiển mắng:

- Nhạc Nhạc, con làm xằng làm bậy như thế sẽ mang tới phiền toái cho bác Hạ đấy, những tin bài thế này, trừ khi có chứng cứ chắc mười phần, nếu không thì không thể làm như vậy. Huống hồ dùng tiêu đề khoa trương như thế thu hút sự chú ý, con tưởng rằng bộ giám sát sau khi xử lý xong đám người Tỉnh Hải, không truy cứu trách nhiệm người cho đăng bài báo sao?

- Không gây ảnh hưởng oanh động thì làm sao bộ giám sát nhúng tay thẩm tra được.

Thẩm Nhạc bỏ ngoài tai:

- Y và tình quan hệ mật thiết như thế, nếu thông qua cấp tỉnh, khẳng định không thể thẩm tra rõ vụ án này.

Lục Băng Thiển không nói nữa, đứa con của bà ta chỉ có chút thông minh vặt, va chạm cuộc đời chưa nhiều, đi đâu cũng được người ta nhường nhịn, luôn nghĩ mình là đúng, giải thích vô ích, chuyện đã gây ra rồi, giờ phải tìm cách sao để tận dụng tối đa.

Lục Trọng Đạt trầm ngâm hỏi Trương Giai Minh:

- Cậu chắc chắn Lâm Tuyền sẽ bảo vệ Trần Minh Hành?

- Nếu y bảo vệ Trần Minh Hành, nhất định lộ ra nhược điểm cho chúng ta công kích, nếu y không bảo vệ, chúng ta tiếp tục đào bới sâu hơn đào tới tận xương máu của bọn chúng ...

Trương Giai Minh cười âm hiểm:

- Cha tôi ở trong quan trường Tỉnh Hải 20 năm, nếu tôi muốn khiến cả Tỉnh Hải chó chạy gà bay thì không khó khăn gì, đây chẳng phải điều các vị muốn à?

- Không hoàn toàn như thế, chúng tôi không thể không nghĩ tới ảnh hưởng chính trị đằng sau.

Lục Trọng Đạt bình tĩnh nói, ông ta nhận thấy Trương Giai Minh là một chiến hữu nguy hiểm, kiến nghị của hắn tuy có thể đả kích mạnh Tỉnh Hải, nhưng cũng kéo Thẩm Thị vào hoàn cảnh bất lợi. Có điều hiện giờ ưu tiên của Thẩm Tại Tinh, Lục Băng Thiển lại là làm sao đả kích người đó không còn tỉnh táo suy nghĩ sâu xa nữa, đụng vào điểm yếu một người phải xem người đó ra sao, là kẻ hèn yếu sẽ những như con chi chi, song nếu vượt đuôi một con sư tử sẽ khiến nó nổi khùng, ông ta hết sức lo lắng:

- Nếu chúng ta dồn ép, khiến Tỉnh Hải không thở được, song nếu Tỉnh Hải bày ra tư thái đáng thương của kẻ bị hại, thượng tầng sẽ có thái độ gì khó nắm bắt. Nhất là dùng ảnh hưởng thế lực thương nghiệp bên ngoài tác động vào một thành phố, đã vượt qua quy tắc của cuộc chơi.

458. Q.10 - Chương 42: Cạm Bẫy Diên Cuồng (1)

- Trước trưa Liên hợp Tỉnh Hải không có chút phản ứng gì, dù cổ phiếu 00601 liên tục tụt xuống, nhưng hôm nay chúng ngừng hành động, năm cổ phiếu của chúng ta đều tăng lên với mức độ nhỏ.

Thẩm Tại Tinh có suy nghĩ khác, gần đây ác mộng triền miên khiến ông ta chỉ muốn mau chóng dứt điểm cái mầm họa kia, không quan tâm đúng sai gì nữa:

- Điều này chẳng nói lên hành động của Nhạc Nhạc đã đánh trúng điểm yếu của chúng sao? Hi sinh một tờ báo nhỏ có gì đáng tiếc? Bao nhiêu tiền bị mắc kẹt ở Tỉnh Hải, không phải chỉ của chúng ta, còn có những cơ cấu đối tác khác, áp lực của Băng Thiển và em cũng rất lớn. Anh Hai đừng lo, cục tin tức chỉ mời Lão Hạ tỏ thái độ, kiên trì công tác đấu tranh chống tham nhũng, chứ không chỉ thị gì cả. Tất cả cứ xem phía Tỉnh Hải có hành động gì đã.

Lục Trọng Đạt nhướng mày nhìn Thẩm Tại Tinh, ông ta chưa bao giờ ưa đứa em rể này, năm xưa chính vì hắn đã khiến Lục gia vào vụ án oan không liên quan gì, trong khi Thẩm Vi Dân đẹp trai, quang minh lỗi lạc như thế em gái mình không chọn, lại đi thích kẻ hèn nhất bất tài này, chẳng lẽ vì như đám trẻ giờ hay nói nam nhân không xấu phụ nữ không yêu, có điều hiện không phải lúc nghĩ chuyện đó :

- Nếu bọn chúng cũng hi sinh một tờ báo không quan trọng để tung hệ chuyện Xuân Giang ra thì các người ứng phó thế nào? Cuộc chơi nào cũng có quy tắc của nó, những thứ dù chỉ là biểu hiện bề ngoài cũng phải ra sức giữ gìn, các người vượt qua quy tắc, tiếp tới không còn cơ sở nào dự đoán hành động của các phía nữa rồi.

Nụ cười trên mặt Thẩm Tại Tinh cứng lại, Lục Bằng Thiên cũng bưng tỉnh, Thẩm Nhạc há hốc mồm, Trương Giai Minh thấy vẻ mặt bọn họ như thế thì lòng máy động, xem ra phải tìm hiểu chút cái sự kiện Xuân Giang này là gì khiến bọn chúng phản ứng lớn như thế.

Tốc độ của Tỉnh Hải hết sức mau chóng, trước 1 giờ chiều, đem tài liệu chuẩn bị hoàn thiện, Cảnh Nhất Dân fax lên tỉnh, báo cáo với toàn thể thường ủy tỉnh ủy trước, sau đó trực tiếp lên tỉnh báo cáo, Lâm Tuyền là người chứng kiến trọng tội của tổng cty XD cũng tham gia với tư cách người làm chứng.

- Trong cuộc cải cách “nước lui dân tiến” năm 95 đúng là tồn tại một số vấn đề, khiến tài sản quốc hữu thất thoát, nhưng không thể phủi hết thành tích của cuộc cải cách. Trong cái gọi là vụ án hối lộ kinh động kia, đúng là có hiện tượng tài sản quốc hữu chảy sang Lê Cảnh, đồng thời Lê Cảnh nắm giữ tổng cty XD thời gian dài, trách nhiệm chủ yếu thuộc về Trương Quyền thị trưởng và tổ trưởng tiểu tổ lãnh đạo cải cách khi đó và Trần Minh Hành chủ tịch Lê Cảnh. Bắt đầu từ năm 2000, thành ủy năm công tác làm rõ chiếm dụng tài sản quốc hữu, năm 2001, Lê Cảnh chủ động trọng tổ tổng cty XD, đem tài sản địa ốc dưới quyền sát nhập vào tổng cty XD, đã trả được một phần khoản nợ lịch sử, quốc tư ủy thuận lợi rút lui.

Cảnh Nhất Dân báo cáo với thường ủy tỉnh ủy tường tận vụ án hối lộ:

- Sau đó tổng cty XD đã thành công ty tư nhân hóa, cái gọi là “lợi dụng hôn nhân tiến hành hối lộ” xảy ra sau trọng tổ, lấy cổ phần của Trần Minh Hành lần lượt tặng cho con gái Trần Vũ, con rể Trương Giai Minh. Tổng cty XD do Trương Giai Minh phụ trách quản lý. Năm 2004, do Trương Giai Minh quản lý yếu kém khiến công ty rơi vào nguy cơ phá sản, hắn đem tiền xây dựng Thế Kỷ Thành chuyển vào tài khoản bí mật ở nước ngoài rồi bỏ trốn. Trước khi đi, Trương Giai Minh để lại thư chuyển nhượng cổ phần, vì đề phòng tin tức lộ ra khiến tổng cty XD rơi vào khốn cảnh, Trần Minh Hành đã gánh lấy khoản nợ 500 triệu đó. Tiếp đó để tổng cty XD được trọng tổ thuận lợi, Trần Vũ chủ động từ bỏ cổ phần của mình, giúp trọng tổ thành công, thoát khỏi nguy hiểm.

Nói tới đó Cảnh Nhất Dân dừng lại quan sát sắc mặt các thường ủy rồi tiếp tục nói:

- Ngày đồng phạm vụ án ô nhiễm tiền bỏ trốn từ New Zealand về đầu thú, Trần Minh Hành chủ động tới cục công an khai báo vấn đề, chính lúc thành ủy đang định thẩm tra vụ án này thì xuất hiện bài báo kích động dư luận kia. 9 giờ sáng hôm nay, gần 30 kẻ không nghề nghiệp giả mạo phóng viên cùng ba phóng viên báo kinh tế không rõ chân tướng xông vào tổng bộ Lê Cảnh, khiến Trần Minh Hành bị ngã, móng trái bị gãy xương, khiến tài sản của Lê Cảnh tổn thất ..

Lâm Tuyền bình tĩnh nhìn hết phản ứng của các thường ủy vào mắt, trưởng phòng tổ chức Dương Thiên Hoa thì mỉm cười, cũng đang quan sát sắc mặt những người khác, Đoạn Kính Hồng thì nhìn đầu gối của mình, bọn họ giống Cố Hiến Chương đều ủng hộ Tỉnh Hải không chế sự kiện, song thời khắc này họ không muốn phát biểu ý kiến trước.

Cố Hiến Chương hỏi phó bí thư Vạn Dũng:

- Bí thư Vạn, ông nhận định sự kiện này thế nào?

- Sự kiện này rất nghiêm trọng cần cân nhắc cho kỹ, không thể quyết định vội vàng.

Vạn Dũng neho mắt lại dùng giọng nước đôi, trong lòng đang nổi khùng, ông ta ăn tiền của Trương Quyền đâu có ít: Rất cuộc là kẻ nào muốn kiếm chuyện? Mắt liếc xéo sang Lâm Tuyền ngồi dự thỉnh, lòng rất cảm khái, trước kia Trương Quyền bị y chỉnh thẩm như thế mà không ai làm được gì, liệu đây có phải là trò do

y tự biên tự diễn? Vạn Dững suy nghĩ miên man, đầu óc rối loạn, ông ta còn chưa liên hệ thị trường địa ốc Tỉnh Hải chấn động thời gian qua với bài báo này.

Tỉnh Hải không có chứng cứ xác thực, Cảnh Nhất Dân tất nhiên không thể dẫn chủ đề xa hơn, tất cả phải xem khả năng lĩnh ngộ của các thường ủy.

Lúc này có nhân viên công tác đi vào báo, có điện thoại khẩn ở văn phòng thành ủy Tỉnh Hải gọi tới, Cảnh Nhân Dân xin lỗi ra ngoài, theo nhân viên công tác đó đi nhận điện thoại, một lúc sau quay về báo cáo:

- Tỉnh Hải vừa nhận được báo cáo, trang web Tân Đào chuyển đăng toàn bộ bài báo đó, Tỉnh Hải nên có phản ứng thế nào?

Cố Hiến Chương nhíp tay trên bàn:

- Ý kiến của thường ủy Tỉnh Hải ra sao?

- Báo cáo bí thư và toàn thể các lãnh đạo, sáng nay thường ủy Tỉnh Hải đã tổ chức cuộc họp khẩn cấp về sự kiện này, nhất chí cho rằng, chính quyền Tỉnh Hải không nên can thiệp giới truyền thông đăng tải tin tức tương quan, dù sao tiếp nhận giám sát dư luận là trách nhiệm của chúng ta. Nhưng Tỉnh Hải không chấp nhận những bài viết xáo trộn sự thực, cố ý giật tiêu đề quá khích để câu khách, làm người dân hiểu nhầm, toàn thể thường ủy Tỉnh Hải cho rằng nếu giới truyền thông chính cho đăng tin tức vô trách nhiệm này, sẽ tạo ảnh hưởng xấu tới hình ảnh thành phố Tỉnh Hải, khó khăn cho chính sách mời gọi đầu tư. Nếu có kẻ muốn lợi dụng bài báo mở rộng sự kiện, rất có khả năng gây ảnh hưởng sự đoàn kết của Tỉnh Hải, khiến chính sách ổn định thị trường địa ốc gần đây của chúng tôi trôi theo dòng nước ...

Đến rồi, đến rồi đây, nhiều vị thường ủy nghĩ thế, sắc mặt của mỗi người hết sức thú vị, lời Cảnh Nhất Dân tuy không nói rõ, nhưng ám chỉ tập đoàn Thẩm Thị. Tức khắc có người không vui, trưởng phòng tuyên truyền Dương Húc đứng dậy lời lẽ gay gắt:

- Phía Tỉnh Hải dựa vào chứng cứ nào nói bài báo này mục đích là mở rộng sự kiện, hiện nhiều tờ báo không có lương tâm nghề nghiệp, chỉ thích tin gây chú ý, không thể nói là nhắm vào ai, gây mất ổn định cả thành phố là tội nghiêm trọng, đồng chí Cảnh Nhất Dân nên cẩn trọng lời nói.

Cảnh Nhất Dân bình tĩnh đáp:

- Phía Tỉnh Hải cũng chỉ lo lắng tới khả năng có thể thôi, trước khi vụ án làm rõ, bài báo thiếu trách nhiệm này cho truyền thông chính đăng tải, sẽ ảnh hưởng trình tự điều tra của chúng tôi.

Đoạn Kính Hồng lập lời nói:

- Một tiêu đề gây chú ý như thế, nếu cho đăng, e cần bộ giám sát ra mặt mới có sức thuyết phục.

459. Q.10 - Chương 43: Cạm Bẫy Điền Cuồng (2)

Vạn Dững như mèo bị dẫm phải đuôi, quyết không thể để bộ giám sát xuống, lúc này không ốm ờ được nữa:

- Tw có chuyện của TW, động một chút làm phiền tới bộ giám sát xuống, không thích hợp, cho thấy chúng ta bất lực.

Bất kể thế nào không thể để sự kiện khuếch đại, đó là nguyên tắc Vạn Dững kiên trì trong cuộc đời chính trị của mình:

- Liệu tỉnh có thể thông qua phòng dân chính đề xuất kháng nghị với cục tin tức? Yêu cầu truyền thông đăng tải khách quan sự kiện, đồng thời yêu cù tin tức nghiêm khắ điều tra tờ báo cho đăng tin trái nguyên tắc. Ngoài ra Tỉnh Hải phải chính thức đưa ra phát biểu, để người dân có cái nhìn chính xác.

Trước đó Cố Hiến Chương đã trao đổi với Lâm Tuyên và Cảnh Nhất Dân, ông ta tin có kẻ cố tình thao túng sự kiện này, chỉ có điều với thân phận của ông ta, không thể tỏ thái độ khi thiếu chứng cứ xác thực. Vạn Dững không muốn vụ án này đào sâu thêm, hẳn là sợ bị dính liêu vào, huống hồ như ông ta nói đệ bộ giám sát xuống, tỉnh sẽ rất bị động, thể diện chẳng đẹp đẽ gì.

Cố Hiến Hương nhìn Dương Húc:

- Chuyện rất khẩn cấp, không thể trì hoãn được, trưởng phòng Dương, đồng chí quản lý mảng tuyên truyền, có kiến nghị gì không?

Dương Húc tuy bảo vệ Thẩm Thị, song trong lòng cũng thầm hận, không rõ Thẩm Thị bày trò gì, chuyện này phơi bày ra, thể diện tỉnh mất kết, chẳng lẽ đấu tranh với Tỉnh Hải đã tới mức sống chết rồi sao? Bị nhiều người nhìn vào, Dương Húc đành nói:

- Đề nghị của bí thư Vạn rất đúng.

Chỉ đúng một câu như thê rồi im miệng.

Cố Hiến Chương bấy giờ mới chính thức phát biểu:

- Tôi tán thành kiến nghị của bí thư Vạn, song môi trường thông tin thoải mái một chút không phải là chuyện xấu, không cần phải yêu cầu cục tin tức điều tra tờ báo kia nữa.

Ông ta vừa bảo vệ lợi ích của Tỉnh Hải, lại không muốn khiến mâu thuẫn phức tạp hóa.

Được tỉnh ủy ủng hộ, do phòng dân chính chính thức kháng nghị với cục thông tin, trừ khi đối phương muốn sự kiện tới mức không thể văn hời, nếu không tờ báo khác chuyển đăng cũng không là gì, Cảnh Nhất Dân gọi điện Liễu Diệp Thiên, để cảnh sát Tỉnh Hải công bố tình hình điều tra thất thoát tài sản quốc hữu từ năm 1996 - 2001, không phải là vụ án hồi lộ như tờ báo kia nói.

Thực ra ngay từ khi Cảnh Nhất Dân làm bí thư thành ủy năm 1999 đã bắt đầu sai người xử lý, công tác điều tra luôn bí mật, vì Trương Quyền tại nhiệm nên tiến độ không nhanh, vấn đề chủ yếu là khoản nợ của Lệ Cảnh, năm 2001 Lệ Cảnh trọng tổ tổng cty XD đã hoàn thành trả khoản tiền chiếm dụng của tổng cty XD, theo thông lệ tư pháp trong nước, đã không phải chịu trách nhiệm luật pháp về tội xâm chiếm tài sản nữa. Có lẽ có người hô lớn bắt công, ăn cắp xong trả lại tức là vô tội? Nhưng vì thuận lợi giải quyết vấn đề tồn tại của lịch sử, cần dùng phương án nới lỏng, chỉ khi nào tình tiết nghiêm trọng mới đưa lên tòa.

Mặc dù không có được những câu chuyện ngoắt ngoéo thu hút người đọc như bài báo kia, nhưng những con số cảnh sát Tỉnh Hải thu thập nhiều năm qua vẫn rất có sức thuyết phục.

Bài báo kia không được tờ báo chính trong nước đăng tải, không gây oanh động trong công chúng, nhưng với truyền thông lớn, đây là đề tài rất có sức hấp dẫn, có điều vì sự miễn cảm của nó, nên tất cả đều có thái độ cẩn trọng, nên chủ động liên hệ với Tỉnh Hải để được chuyển tài, khiến giấy điện thoại tới chính phủ Tỉnh Hải muốn cháy luôn.

Nói thật, không có đủ lợi ích dụ hoặc, cả tờ báo nào tự tiện cho đăng một tin như thế, Tỉnh Hải thời gian qua thu hút ánh mắt toàn quốc, gần nhất vì những biện pháp nghiêm khắc với thị trường địa ốc đã gây oanh động, đặt biệt sự kiện này lại liên quan tới tổng cty XD, giới phóng viên mũi thính ngửi ra rất nhiều chuyện vòng vèo bên trong để khai thác. Những tòa báo ở thành phố sát Tỉnh Hải hoặc có chuyến bay thẳng tới Tỉnh Hải đều mau chóng gửi phóng viên tới sẵn tin. Cuộc họp báo của cảnh sát Tỉnh Hải mở nửa tiếng sau khi TTCK đóng cửa thu hút gần 100 phóng viên các nơi.

Trước tiên Vương Hiểu Dương đại biểu cảnh sát Tỉnh Hải công bố sự kiện buổi sáng có những kẻ không nghề nghiệp giả mạo phóng viên xông vào tổng bộ Lệ Cảnh, tuyên bố Trần Minh Hành bị thương trong sự kiện đó, hiện không thể tiếp nhận thẩm vấn của cảnh sát, khiến quá trình điều tra chậm lại. Tiếp đó là công bố điều tra tình hình thất thoát tài sản quốc hữu.

- Thưa cục trưởng Vương, theo lời cảnh sát Tỉnh Hải, ông Trần Minh Hành hôm qua đã chủ động tới cảnh sát khai báo vấn đề, hôm nay báo XX lại đưa ra tài liệu như thế, khiến người ta cảm giác trong này ẩn chứa âm mưu lớn, nhắm vào ông Trần Minh Hành, đặc biệt là sự kiện tấn công tổng bộ Lệ Cảnh càng gây thêm ấn tượng này, tôi muốn hỏi, liệu đây có phải là cảnh sát Tỉnh Hải cố ý an bài?

Wương Hiểu Dương nhướng mắt, tên phóng viên này lời lẽ thật sắc xảo, trả lời:

- Cảnh sát chỉ lấy mức độ phức tạp của sự kiện đưa ra trình tự thông báo, cho dù gây ra ấn tượng như thế, đó là vì liên quan của hai sự kiện, còn điều khác cảnh sát sẽ điều tra thêm.

Phóng viên đó không buông tha:

- Nhưng trong tay tôi lại có chứng cứ chứng minh trong sự kiện này có âm mưu, vì một ngày trước khi ông Trần Minh Hành đi khai báo với cảnh sát đã tới bệnh viện Nam Thụy, tôi có tấm ảnh chụp xác thực, mà trong ngày đó bệnh viện Nam Thụy thông báo ông Trương Quyền, một người khác liên quan tới vụ án đột ngột qua đời. Xin hỏi cục trưởng Vương, hai sự kiện này có liên quan không?

Tên phóng viên đó vừa lấy ra một xấp ảnh, tức thì khiến phóng viên xung quanh nổ tung, nhao nhao xin ảnh, hồi lộ liên hệ với mưu sát, thêm vào hôn nhân mỹ nữ, đúng là đề tài tuyệt vời, rất nhiều phóng viên đứng xa sợ không lấy được tài liệu quý giá, chen lấn xô đẩy nhau cướp ảnh, tức thì cục diện mất kiểm soát.

Nhân viên ĐTH đang tường thuật trực tiếp cuộc họp báo nhanh chóng cắt cảnh, chiếu thông báo mất tín hiệu, nhưng trong cảnh cuối cùng hiện lên phóng viên kia giơ cao tấm ảnh.

Diên rồi! Tên Trương Giai Minh đó hoàn toàn diên rồi, hấn giết cả cha mình để hãm hại người ta, sao lại có thứ cạm bẫy diên cuồng như thế được? Đó là suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Trương Tiểu Bân khi xem buổi tường thuật trực tiếp.

- Thật là ngu xuẩn.

Lâm Tuyền lại hết sức lạnh lùng đánh giá, đưa tay tắt TV đi, đứng đây đi trước tường kính, ở chỗ nào đó bên hồ đối diện, có một tòa biệt thự là của Lục Băng Thiên, có lẽ bọn chúng đang rất hả hê khi xem tin vừa rồi. Sau cuộc họp thường ủy tỉnh ủy đột xuất, Lâm Tuyền và Cảnh Nhất Dân báo cáo riêng tình hình với Cố Hiến Chương rồi quay lại căn hộ tầng thượng Bằng Nhuận, Cảnh Nhất Dân thì lên xe về thẳng Tỉnh Hải.

Đây là căn hộ trước kia mua vì nói đùa làm láng giềng với Trần Phi Lăng, hiện giờ thuộc về Tiểu Tư Vũ rồi, Lâm Tuyền không mấy khi tới đây ở.

- Nhân viên ĐTH khả năng sơ xuất, tường thuật trực tiếp luôn chậm mấy giây so với sự kiện thực để có thời gian ứng phó với đột biến.

Trương Tiểu Bân hỏi:

- Ở đó hiện chắc hỗn loạn lắm, có cần gọi điện hỏi thăm tình hình không?

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Vậy cứ để nó hỗn loạn đi, chuyện chúng ta cần làm rất nhiều, cứ cho bọn chúng biểu diễn một hồi trước. Ngày mai là lễ khởi công khu trung tâm thương mại, vốn định ở lại đây một đêm, chúng ta về Tỉnh Hải ngay trong đêm vậy.

HẾT và cũng HẾT luôn quyển 10.

460. Q.11 - Chương 1: Muốn Bắt Phải Thả (1)

Thị trường địa ốc Tỉnh Hải tiến vào thời kỳ đóng băng đó chỉ là với nhà ở thôi, còn nhà thương nghiệp thì không ảnh hưởng, trước đó vì khai phát nhà ở mang lại siêu lợi nhuận, chủ đầu tư không muốn bỏ tiền và công sức xây nhà thương nghiệp, KT Tinh Hồ cũng không ngoại lệ. Khai phát nhà ở rơi vào đình trệ, di chuyển sang nhà thương nghiệp là phương hướng dịch chuyển hiện nay của thị trường địa ốc Tỉnh Hải.

Chủ đạo cho hướng đi này là Liên hợp Tinh Hải, KT Tinh Hồ đã đi trước một bước quơ lấy mảnh đất quy hoạch khu trung tâm thương mại vào túi. Một điều không có bất ngờ là quy hoạch khu trung tâm thương mại kỳ thực còn có tòa nhà Tân Liên Hợp đang được xây dựng, nơi này là hạch tâm của tân khu.

Trở về Tỉnh Hải ngay trong đêm trừ Lâm Tuyền và Trương Tiểu Bân còn có Cố Lương Vũ, hiện Tỉnh Hải thành tiêu điểm chú ý, là chiến trường chủ yếu của hai bên. Lâm Tuyền khẩn cấp điều Cố Lương Vũ tới bên cạnh mình, chuyện ở tập đoàn Từ Quý do người khác phụ trách, cả Thiệu Bình cũng ngày ngày tới tổng bộ làm việc, tạm thời không đảm nhận chức vụ mới ở tập đoàn kiến thiết Tinh Hồ.

Ở trên xe, Lâm Tuyền gọi điện thoại cho Trần Thần, hỏi thăm tình hình của Trần Vũ, giọng Trần Thần rất kiệt quệ:

- Mọi thứ vẫn tốt, cục trưởng Vương tới kịp thời, hiện giờ bọn em ở bệnh viện, không bị đám phóng viên quấy nhiễu.

Đến Trần Thần còn bị ảnh hưởng như thế, có thể tưởng tượng tình trạng của Trần Vũ ra sao, Lâm Tuyền nhắm mắt lại, ngọn lửa phẫn nộ đang cháy rừng rực, không thể nương tay với đám người này nữa rồi.

- Bảo chị em nhận điện thoại đi.

Lâm Tuyền vẫn không yên tâm về tình hình của Trần Vũ, một lúc sau Trần Vũ mới nhận điện thoại, giọng rất khàn, nói chuyện tỏ ra vất vả:

- Lâm Tuyền, tin trên TV nói là sự thật à?

Lâm Tuyền nhú mày, bật ống nghe nói với Trương Tiểu Bản:

- Không phải tôi bảo an an bài để cô ấy không tiếp xúc được với tin tức bên ngoài à?

Trương Tiểu Bản xấu hổ nói:

- Lúc ấy Trần tiểu thư kiên trì, tôi lại không ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề ...

Hiện hẳn đã nhận ra đối tượng muốn đả kích trong cuộc phong ba này là Trần Vũ, người có địa vị cực kỳ trọng yếu trong lòng Lâm Tuyền, tự trách bản thân làm việc không đủ cẩn thận.

Lâm Tuyền cầm điện thoại gõ lên đầu mình, không trách Trương Tiểu Bản nữa, buông ống nghe ra, nói:

- Trong tay cảnh sát đã có đầy đủ chứng cứ chứng minh cái chết của Trương Quyền không liên quan tới ba em. Nhưng muốn đối phương tiếp tục biểu diễn, tạm thời không làm sáng tỏ, ngôn từ trả lời hàm hồ một chút.

Rồi quả quyết nói:

- Tiếp tới những bài báo đưa tin không hay về Lệ Cảnh sẽ rất nhiều, em phải có chuẩn bị tâm lý, tuy nói ba em có trách nhiệm không thể chối bỏ, nhưng anh sẽ cố hết sức không để những kẻ mang tâm địa bất lương đạt được ý nguyện, không để Lệ Cảnh chịu tác động không đáng.

Trần Vũ bên kia chỉ “ừm” một tiếng, Lâm Tuyền chẳng biết nói gì hơn, tắt máy rồi mà hồi lâu không nói.

Trương Tiểu Bản hỏi:

- Hay là thông báo bên phía bệnh viện, ngăn cản tin tức truyền vào?

- Không cần đâu, cô ấy là người rất ương ngạnh.

Lâm Tuyền thở dài:

- Nếu không cho cô ấy biết bất kỳ chút gì, cô ấy càng bị dày vò.

Rồi bảo Cố Lương Vũ ngồi đối diện:

- Khả năng cần anh đi gặp Trần Sơn ngay đêm nay, thương lượng cách ổn định lại Lệ Cảnh, đảm bảo Lệ Cảnh vận hành bình thường trong thời gian này. Về công hay về tư chúng ta cũng phải bảo vệ Lệ Cảnh không bị tác động quá mức, ý kiến của chính phủ và thành ủy cũng như vậy, Lệ Cảnh mà sập sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ tới kinh tế Tỉnh Hải, lượng người lớn thất nghiệp khiến phát sinh vấn đề xã hội ...theo lịch trình ngày kia Tần Minh tới tham quan nhà xưởng của Lệ Cảnh, xem có thể an bài sớm một ngày không?

Tần Minh hiện là phó khu trưởng chủ quản công nghiệp khu Tỉnh Nam, lúc này có lãnh đạo cấp cao hơn ra mặt càng có tác dụng ổn định lòng người, nhưng có lẽ trong mắt kẻ khác sẽ thành chính quyền Tỉnh Hải công khai bao che Lệ Cảnh, Tần Minh phận lượng còn chưa đủ lớn, song đủ vỗ về lòng người rồi.

Lâm Tuyền hiện chỉ mong Lệ Cảnh có thể duy trì được, qua phong ba này, sẽ có cách tốt hơn.

Ngày hôm sau vụ án thất thoát tài sản quốc hữu ở Tổng Cty XD lên trang nhất rất nhiều báo, tuy không có tiêu đề giật gân như của báo XX hôm nọ, nhưng qua biên tập khéo léo, những nhân tố liên quan như thị trường địa ốc Tỉnh Hải, Tập đoàn Thẩm Thị, Liên hợp Tỉnh Hải, đã thành đề tài tuyệt vời. Tất nhiên chuyện thời gian cái chết của Trương Quyền rất trùng hợp không báo nào bỏ qua, số ít tờ báo trực tiếp liên hệ với Trần Minh Hành, đại đa số chỉ nói lơ mơ, song ý đồ rất rõ ràng.

Tin tức Trần Minh đi tham quan nhà máy đóng giày của Lệ Cảnh ở trấn Lục Hồng được đăng ở góc ít chú ý trên báo tối Tỉnh Hải. Cùng tờ báo này lại cho đăng tin quy mô lớn về nghi thức khởi công trung tâm thương mại, đồng thời đăng tin Đông Đô, Hòa Hoàng lần Liên hợp Tỉnh Hải đều tăng đều tư vào Sáng nghiệp Liên Hợp, do Cổ Lương Vũ làm tổng giám đốc.

Bị tin bài vụ án hồi lộ lần át, tin Thẩm Thị bị điều tra về hiềm nghi đầu cơ thao túng giá cổ phiếu 00601 chỉ được cho đăng ở báo Quan sát kinh tế và Chứng khoán ngày nay, đặc biệt trong nửa tháng qua, cổ phiếu 00601 đã mất giá tới 65%, khiến thị trường thêm lo lắng về chuỗi tài chính của tập đoàn Thẩm Thị. Thẩm Thị ra sức muốn nâng giá cổ phiếu của Năng Lượng Hoàn Đỉnh, nhưng vừa mới đẩy lên một chút bị hàng loạt đơn bán ra ép xuống, tiếp đó bắt đầu từ từ hạ xuống, Liên hợp Tỉnh Hải sau một ngày ngừng công kích, hôm nay đã quay lại, hơn nữa chẳng hề có dấu hiệu mất lý trí.

- Không phải anh nói Trần Vũ là người quan trọng nhất của y sao?

Thẩm Nhạc không có kiên nhẫn, hẳn cũng có chút thông minh, song được chiều chuộng quá mức, muốn cái gì là phải có ngay lập tức, không chịu được nhìn Liên hợp Tỉnh Hải vẫn nhàn nhả như thế sau sự công kích của mình:

- Tôi không thấy biểu hiện nào y bị đả kích cả.

- Lâm Tuyền mà dễ dàng bị đánh bại như thế thì đã đâu phải là đối thủ của Thẩm Thị. Nhưng một tảng đá sẽ vỡ nát vì một vết nứt nhỏ.

Trương Giai Minh hừ khê một tiếng:

Thẩm Nhạc nhận ra ngữ khí của mình không tốt, khắc chế nói:

- Không phải là tôi trách anh mà hiện giờ áp lực của Thẩm Thị rất lớn, không ngờ y và phía Tỉnh Hải đem vấn đề ra thường ủy tỉnh quyết định, chẳng phải kế hoạch để bộ giám sát tới tra án hồng rồi sao?

- Vẫn câu nói đó, không thể đánh bại Liên hợp Tỉnh Hải ngay được.

Trương Giai Minh nhếch mép:

- Y đặt bẫy các người tốn bao nhiêu thời gian, chẳng lẽ các người không kiên nhẫn bằng y?

Thẩm Nhạc trầm nghĩ chẳng biết tổng Cty XD suýt nữa thì sập trong tay ai? Có điều hiện giờ chỉ có chủ ý Trương Giai Minh nghĩ ra có hiệu quả, nên hẳn kiểm chế không lên tiếng nhạo báng:

- Tối trung tâm chứng khoán xem tình hình ra sao?

Trương Giai Minh liền đeo chiếc kính râm lớn lên, gần như che đi nửa khuôn mặt, trừ khi là người cực kỳ quen thuộc với hắn, nếu không thì không thể nhận ra được.

Thẩm Nhạc tỏ ý không hài lòng:

- Ở tổng bộ của Thẩm Thị có cần làm thế này không?

- Lâm Tuyền nhất định đoán được bài báo hôm đó do tôi làm ra, hai đứa gian phu dâm phụ kia đã về Tỉnh Hải tự thú rồi, được không bằng mắt, cứ cẩn thận là hơn.

461. Q.11 - Chương 2: Muốn Bắt Phải Thả (2)

Trương Giai Minh và Thẩm Nhạc đi qua đại sảnh, tới phòng theo dõi chứng khoán mà tổng bộ chuyên thiết lập cho cao tầng, Lục Băng Thiên, Thẩm Tại Tinh, Lục Trọng Đạt luôn túc trực ở nơi này, theo dõi xu thế của cổ phiếu Năng lượng Hoàn Đỉnh, nhìn biểu đồ đủ thấy tranh đoạt kịch liệt, có điều Trương Giai

Minh hiểu thực tế Thẩm Thị kháng cự rất yếu ớt. Tuy hấn không rõ tình hình tài vụ cụ thể của Thẩm Thị, nhưng báo chí nói chuỗi tài chính của Thẩm Thị có vấn đề không sai sự thực là báo, Thẩm Thị đúng là đã tổn hao quá nhiều ở Tỉnh Hải.

Thẩm Tại Tinh thấy Trương Giai Minh đi vào thì chất vấn:

- Kế hoạch của cậu chẳng có tác dụng gì cả, hôm qua bọn chúng ngừng tấn công một ngày, song khó khăn lắm kéo được cổ phiếu lên hôm qua đã thất thủ vào sáng nay. Nhìn cổ phiếu 00601 đi, chẳng lẽ Thẩm Thị phải chấp nhận phương án mua lại của chúng à?

Thẩm Tại Tinh ấn điều khiển chuyển qua biểu đồ cổ phiếu 00601, cả sáng đều chạm đáy, chiều có ít đơn mua tiến vào, song chịu không nổi áp lực đơn bán ra.

Lục Trọng Đạt trấn tĩnh hơn:

- Đầu tư vào tổng công ty XD chắc chắn sẽ tổn thất một phần, không thể trách chú em đây.

Trương Giai Minh cười nhạt:

- Từ chuỗi tài chính có chút vấn đề ra thì công ty thuộc Thẩm Thị không có vấn đề gì lớn, cổ phiếu liên tục giảm xuống nhất định thu hút các cơ cấu đầu tư nhảy vào, đạo lý tương tự tiền nóng đổ vào thị trường địa ốc Tỉnh Hải. Chỉ là hiện giờ các cơ cấu khác đang đợi thời cơ tốt nhất thôi, chẳng lẽ các vị sợ Liên hợp Tỉnh Hải dọa được các cơ cấu đầu cơ trực lợi đứng ngoài.

- Nói thế cũng không sai ...

Lục Trọng Đạt gật đầu:

- Có điều áp lực của Thẩm Thị rất lớn, trước giờ Ngân Hàng Trí Tín là nơi cung cấp tài chính chủ yếu của Thẩm Thị, nhưng bọn họ vừa phát tới công hàm nói, nếu giá cổ phiếu của Năng lượng Hoành Điếm, địa ốc Thẩm Thị tiếp tục hạ xuống, bọn họ sẽ giảm đánh giá tín nhiệm với Thẩm Thị.

Giảm thấp tín nhiệm tức là hạn ngạch cho vay cũng giảm, tiền lệ này xuất hiện, các cơ cấu tài chính khác sẽ nhanh chóng làm theo, khiến tài chính giật gấu vá vai của Thẩm Thị càng nguy ngập.

Lục Băng Thiên hiện có khổ không nói ra nổi, hôm qua sau cuộc họp thường ủy tỉnh trưởng phòng tuyên truyền Dương Húc đã tức giận gọi điện thoại tới, chất vấn quan hệ giữa báo XX và Thẩm Thị, còn yêu cầu Thẩm Thị xem xét khả năng hòa giải với Liên hợp Tỉnh Hải, hôm nay Trí Tín đưa ra công hàm này.

Công hàm, tức là có người muốn thông qua phương thức này gây áp lực với Thẩm Thị, muốn Thẩm Thị hòa giải.

Nhưng nếu hòa giải được đã chẳng làm mấy chuyện khiến hai bên thành kẻ thù không kẻ cởi bỏ này.

Mất Lục Băng Thiên ánh lên oán độc, lòng nghĩ, Thẩm Thị nhất định chống lại được áp lực, dù sao tiền bị kẹt ở Tỉnh Hải đâu phải chỉ có một mình Thẩm Thị, những tập đoàn kia tuy trách Thẩm Thị dẫn họ vào lầm đường, nhưng lúc này chỉ có thể đoàn kết với nhau, nếu không chẳng thể thoát thân được. Có điều những tập đoàn đó cũng gian xảo vô cùng, bọn họ nhìn thấy chuỗi tài chính của Thẩm Thị có vấn đề, liền lộ ra bộ mặt đối khát, muốn ngoạm Thẩm Thị một cái thật lớn, bù đắp tổn thất ở Tỉnh Hải. Đúng là càng nghĩ càng tức, Lục Băng Thiên hít sâu mấy hơi, nhưng ngực vẫn phập phồng, cơn giận không sao lắng xuống được.

Lục Trọng Đạt nhớ tới lời Lục Thúc Cung nhờ luật sư chuyển về :” Đây là cạm bẫy.”

Cứ đi mỗi bước lại cảm giác tiến thêm một bước vào cạm bẫy khủng khiếp, có lẽ Liên hợp Tỉnh Hải không đáng sợ, song Thẩm Thị quá khinh địch chọn chiến trường là Tỉnh Hải là sai lầm chí mạng, nơi đó giống như một cái đầm lầy, càng vùng vẫy càng lún sâu.

Làm sao thoát khỏi khốn cảnh này đây? Lục Trọng Đạt nhìn Trương Giai Minh, gửi gắm vào kế hoạch nguy hiểm của kẻ này hay thí xe giữ tướng? Quan trọng là hiện giờ không thấy Liên hợp Tỉnh Hải có dấu hiệu bị cuốn vào kế hoạch của hấn, nhưng thế công với Thẩm Thị ngày càng mãnh liệt.

- Chú em Trương có phương án nào tốt hơn không? Nếu không chúng tôi chỉ còn cách giảm cổ phần ngoại vi, tập trung bảo vệ công ty CK do Thẩm Thị trực tiếp khống chế thôi.

- Giảm cả cổ phần ở tổng cty XD?

Trương Giai Minh hỏi lại:

- Đúng bao gồm cả cổ phần của Tổng cty XD.

Từ ánh mắt bình tĩnh của Lục Trọng Đạt, Trương Giai Minh không nhìn ra bất kỳ điều gì, so với Lục Bằng Thiên mặt mày nhăn nhó khó coi ngồi kia, trong mắt hắn, Thẩm Thị có quy mô ngày nay, e đa phần nhờ công Lục Trọng Đạt.

Giảm cổ phần của tổng cty XD mặc dù sẽ tạo thành tổn thất cực lớn, nhưng thể hiện Thẩm Thị chủ động hòa giải với Liên hợp Tỉnh Hải theo ý của chính quyền, nếu Thẩm Thị chịu lép, Liên hợp Tỉnh Hải còn không buông tha, áp lực sẽ chuyển sang Liên hợp Tỉnh Hải.

Mặc dù kế hoạch của Trương Giai Minh gây ra áp lực bên ngoài cực lớn cho Thẩm Thị, nhưng cũng tạo thành bước ngoặt giúp Thẩm Thị rút quân mà không lo bị truy sát.

Thẩm Thị rút rồi, hai bên mà hòa giải thì Trương Giai Minh còn có tác dụng gì nữa đây, Thẩm Nhạc lôi hắn về từ New Zealand chỉ vì mục đích này, hắn cũng đã làm không ít việc phạm pháp, không khéo khi đó có chuyện gì, hắn bị lôi ra làm ma thể mạng, Trương Giai Minh do dự mất một lúc rồi nói:

- Ai cho tôi mượn điện thoại.

.....

Ở trong khoang chiếc xe thương vụ trông rất bình thường, Trương Đào gấp điện thoại lại, trán toát mồ hôi, hỏi Vương Hiểu Dương:

- Có phải vừa rồi giọng tôi không được tự nhiên không?

Wương Hiểu Dương ngồi đối diện khoát tay:

- Đừng lo, chúng tôi đã nghĩ tới điểm này trước rồi, nên đã gây nhiễu tín hiệu, vừa rồi cậu không thấy chất lượng đối thoại không tốt à?

Trương Đào gạt đầu thở phào.

Lâm Tuyền đứng dậy vỗ vai Trương Đào:

- Lần này cảm ơn cậu nhiều lắm.

Trương Đào hơi bối rối, không biết bao lâu rồi Lâm Tuyền mới có hành động thân thiết như thế với hắn, hiện giờ chẳng những tình cảm thời đại học đã vì chuyện quá khứ phai nhạt, mà ngay địa vị hai người cũng cách nhau quá xa:

- Tôi chỉ mong có thể giúp được Trần Vũ, hướng hồ công việc hiện giờ cũng không tệ, tôi không muốn mất việc.

Rồi hỏi Vương Hiểu Dương:

- Có tác dụng không?

- Thời gian nói chuyện quá ngắn, nên nếu như Trương Giai Minh không có mặt ở vị trí chúng ta dự đoán sẽ không tìm được, phải đợi điện thoại của đồng nghiệp ở tỉnh thôi. Cho dù lần này không tìm ra cũng không sao, chỉ cần cậu báo cáo “đúng sự thực” với hắn tình hình ở Tỉnh Hải, hắn sẽ gọi điện cho cậu lần nữa.

Wương Hiểu Dương cười lớn:

Một lúc sau điện thoại của Vương Hiểu Dương vang lên, hắn lấy ra xem, nói:

- Điện thoại của cục trưởng Lưu, xem ra có tin rồi.

Nhận điện thoại xong, quay sang hỏi Lâm Tuyền:

- Đúng như cậu dự liệu, nguồn tin hiệu phát ra từ tổng bộ Thẩm Thị, sim thuộc về một nhân viên ở đó, có nên áp dụng hành động không?

Trương Đào khẩn trương nhìn Lâm Tuyền, từ câu cuối cùng của Vương Hiểu Dương, hắn nhận thấy ảnh hưởng mạnh mẽ của Lâm Tuyền tại quan trường.

Lâm Tuyền suy nghĩ:

- Nếu bắt bây giờ thì có chắc không? Tổng bộ tập đoàn Thẩm Thị lớn như vậy, cảnh sát có đủ lực lượng không?

- Nếu muốn bắt bây giờ, cảnh sát tỉnh phải bố trí.

- Không kịp nữa rồi.

Lâm Tuyền chỉ đồng hồ:

- Sắp tới giờ tan tầm, sẽ ảnh hưởng tới hành động. Trương Giai Minh nếu đã tin tưởng Trương Đào, Trương Đào cũng báo cáo “đúng sự thật” về tình hình của Tỉnh Hải, vậy tôi muốn xem bọn chúng có hành động gì. Muốn bắt Trương Giai Minh phải chắc chắn 100%, nếu để hắn thoát sẽ càng nguy hiểm hơn.

462. Q.11 - Chương 3: Bắt Đầu Rút Lui (1)

Vương Hiểu Dương đi báo cáo tình hình cho Cảnh Nhất Dân còn Lâm Tuyền tới nhà Thư Nhã, hôm nay là sinh nhật của mẹ vợ Thư Kính Côn, không mời khách khứa gì, chỉ mời y tới ăn cơm, quá sinh nhật còn do Thư Nhã lên đưa cho y trước khi vào nhà, Lâm Tuyền cười ngượng ngùng:

- Thiếu chút nữa thì quên ...

Thư Nhã không nói thêm gì, sóng gió ở Tỉnh Hải bề ngoài không có liên quan gì tới Liên hợp Tỉnh Hải, nên Thư gia, Lâm gia, Trần gia đều không cảm thụ được nguy hiểm vờn quanh.

Cách thời gian ăn cơm còn sớm, Lâm Tuyền ngồi ở phòng khách bàn chuyện quỹ gia tộc Trần Thị với Thư Kính Côn, tuy Liên hợp Tỉnh Hải đặt một bộ phận tương đối cổ phần vào quỹ Trần Thị, nhưng quản lý thực tế lại không thuộc về quỹ Trần Thị, chỉ khi nào liên quan tới đầu tư sự nghiệp trong gia tộc, hạn ngạch nhỏ mới có quyền, làm thế để ngăn cản tương lai thành viên trong nội bộ gia tộc muốn can thiệp vào sự vụ của Liên hợp Tỉnh Hải, Lâm Tuyền không muốn xây dựng một xí nghiệp gia tộc kiểu gia đình trị như Thẩm Thị.

Không chỉ công ty du lịch của Thư Nhã được đầu tư, mà công ty của Trần Sở, Lương Cập cũng được, khiến những người khác trong gia tộc cũng muốn có phần, khiến Thư Kính Côn tăng không ít áp lực, may còn có ông ngoại y tọa trấn, mà tới tuổi già ông càng yêu cầu nghiêm khắc với thành viên trong gia tộc.

Lâm Tuyền muốn ném hết mọi chuyện đi, tối nay giành cho Thư Nhã, bù đắp cho cô do khoảng thời gian qua ít quan tâm, nhưng đang ăn cơm thì nhận được điện thoại của Dương Đắc Chí nói UBCK thông báo phi chính thức, mong tổng cty XD tiến hành tự điều tra chuyện cổ phiếu 00601 dao động biên độ quá lớn thời gian qua.

Thông báo phát đi thời gian này đương nhiên là không thể chính thức, chỉ là không rõ ẩn sau nó là cái gì đây, Lâm Tuyền bảo Dương Đắc Chí liên hệ với người khác nghiên cứu trước, y ăn tối xong sẽ tới công ty, lại nghĩ nữa đem thương lượng ở công ty không ổn, bảo Dương Đắc Chí tập trung mọi người tới nhà y đợi.

Thư Nhã thấy Lâm Tuyền có việc không muốn làm bà mình mất hứng vẫn ngồi xuống nói cười vui vẻ, lòng cũng được an ủi rồi, ăn tối xong, cô tiễn y ra cửa. Lâm Tuyền áy náy nói:

- Không có thời gian ăn bánh sinh nhật với bà, em ăn thêm một miếng hộ anh nhé.

Thư Nhã đưa tay chỉnh lại cổ áo cho Lâm Tuyền, căn dặn:

- Anh chú ý nghỉ ngơi đi, gần đây em sẽ tạm gác chuyện Thuận Nghĩa qua một bên.

Từ lúc xảy ra chuyện bài báo kia, Lâm Tuyền vì Trần Vũ bận ba suốt ngày, Thư Nhã không một lời oán trách, Lâm Tuyền ghi nhớ trong lòng, song vướng bận chuyện tổng Cty XD không có tâm trạng tình cảm, nắm nhẹ tay cô rồi lên xe. Thư Nhã đứng ở cửa, cho tới khi xe rẽ qua ngõ mới thu hồi ánh mắt về nhà.

Chỉ người trong cuộc mới hiểu, cái giá phải trả khi làm vợ một tỷ phú, tiền bạc nhiều, áp lực cũng lắm, cuộc sống không phải đều là màu hồng.

Lâm Tuyền có ham muốn hưởng thụ vật chất lắm, nhưng nếu quá khắc khổ, sẽ kiếm chế cao tầng khác trong công ty hưởng thụ, nước quá trong không có cá, người quá khát khe không ai theo, Lâm Tuyền hiểu đạo lý này, cha y cũng hiểu, Lâm gia mà cứ ở mãi căn nhà nhỏ trong tiểu khu Tây Trạch sẽ không hay.

Quý Tây Trạch mua lấy góc đông nam Thế Kỷ Thành, nơi đó có 48 biệt thự trang viên bên rừng tùng, Tiểu Sơ và Tinh Di sớm đã chọn mỗi người một biệt thự kề nhau, tất nhiên sợ cha nên không dám chọn căn xa xỉ nhất, chỉ chọn cái nhỏ nhất, song là khu nhà giàu đỉnh cấp của Tinh Hải, nên diện tích cũng tới 600 mét vuông.

Sau khi Lâm gia chọn biệt thự xong, các cao tầng khác của ba nhà cũng tự chọn lấy biệt thự vừa ý, gần như chia bảy tám phần rồi, lấy lời của Quách Bảo Lâm là năm nay Liên hợp Tinh Hải không cần chia hoa hồng nữa, trả bằng nhà luôn là được.

Năm ngoái Quách Bảo Lâm bị ép kết hôn, hắn kiếm cơ hội Thế Kỷ Thành xây xong mới an gia lập nghiệp để trì hoãn, lần này chính thức chuẩn bị hôn sự, tất nhiên phải chọn căn nhà đẹp nhất.

Tháng vừa qua thế cục Tinh Hải biến hóa liên tục, vì ứng phó với thế công của Thẩm Thị, quý Lâm Thị đã mua lấy toàn bộ số biệt thự, Quách Bảo Lâm thấy Lâm Tuyền là xuông nước, chỉ sợ Lâm Tuyền quít không cho biệt thự mà hắn nhìn trúng nữa.

Lâm Tuyền về tới nhà thì Tiểu Tư Vũ đang chơi với Tiểu Trần Tiểu, Tiểu Sơ và Tinh Di ngồi thảo luận chi tiết trang trí nhà cửa, Lâm Tuyền không có thời gian quan tâm tới bọn họ, Cố Lương Vũ, Phương Nam, Thiệu Bình, Đan Nguyên, Dương Đắc Chí, Trương Tiểu Bản đang thảo luận trong thư phòng của y ở tầng hai.

Thư phòng rất rộng rãi, có điều nhiều người như thế vẫn hơi chật chội, Lâm Tuyền cởi áo đưa cho Phương Nam, hỏi:

- Mọi người đã thảo luận được gì chưa?
- Chúng tôi đã xem lại tất cả thao tác với cổ phiếu 00601, hắn có thể qua được những điều khoản chống thao túng giá cổ phiếu, ở phương diện này Thẩm Thị cũng rất cẩn thận, không để ý tới thông báo này của UBCK cũng không lập tức gặp phiên toái gì.

Cố Lương Vũ phân tích:

- Đương nhiên, với tình hình trong nước, một cơ cấu vừa là lập pháp vừa giáp sát như UBCK, nếu đối phương thế lực mạnh hơn, khó nói được bọn họ có ra điều khoản gây chướng ngại cho chúng ta không?
- Vậy mọi người cho rằng đằng sau thông báo này có ý gì?
- Tất cả chúng tôi đều nhận định đây là yêu cầu chủ động hòa giải của Thẩm Thị.

Lâm Tuyền nhận lấy cốc nước Phương Nam đưa cho, chống tay lên ghế suy nghĩ, ra hiệu:

- Anh cứ nói tiếp đi.
- Thẩm Thị truyền tín hiệu hòa giải không có nghĩa là bọn họ đã tiêu hao hết mọi lực lượng, rất có khả năng bài báo kia gây ra động tĩnh quá lớn, có người muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ biến mất nên gây áp lực với Thẩm Thị, yêu cầu bọn họ chủ động đề xuất hòa giải.
- Nếu chúng ta không đồng ý hòa giải, người muốn chuyện lớn hóa nhỏ kia sẽ gây áp lực lên chúng ta.

Lâm Tuyền cười nhạt:

- Nếu như phán đoán của mọi người thành lập, sáng sớm mai Thẩm Thị sẽ đưa ra tín hiệu rõ ràng.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tuyền đứng giờ tới văn phòng, y không thích tới văn phòng làm việc, gò bó giờ giấc, song gần đây không thể thoát khỏi chỗ này. Hiện là 9 giờ, nửa tiếng nữa TTCK mới mở cửa giao dịch, Liên hợp Tỉnh Hải nhận được tin Địa ốc Thẩm Thị đã nộp đơn giảm cổ phần ở tổng cty XD lên UBCK.

Đám Cổ Lương Vũ báo cho Lâm Tuyền tin này, y trầm mặc rồi bảo bọn họ là y sẽ xuống tầng 7. Lâm Tuyền và Trương Tiểu Bân vừa vào văn phòng làm việc của CK Liên Hợp, Đan Nguyên đã hỏi:

- Chúng ta sẽ hòa giải chứ?

Thiệu Bình cười khẩy một tiếng, làm hấn lập tức nhận ra mình nói sai rồi, sửa vội:

- Tạm thời hòa giải?

Lâm Tuyền gật đầu:

- Chúng ta phát công bố tăng cổ phần, đồng thời mua cổ phiếu của Địa ốc Thẩm Thị và Năng lượng Hoàn Hảo.

Tập đoàn Thẩm Thị muốn lấy được đủ tiền trong quá trình giảm cổ phiếu thì cần thời gian tương đối dài, thế nhưng công bố giảm cổ phiếu chẳng khác nào xác nhận chuỗi tài chính của bọn họ có vấn đề, khiến cổ phiếu của 5 công ty chứng khoán phía dưới tiếp tục mất giá, đám đầu cơ đang nhắm nhè tài sản chất lượng của Thẩm Thị tất nhiên không bỏ qua cơ hội này.

Đan Nguyên nhanh chóng nộp đơn tăng cổ phần lên UBCK, đồng thời tạm dừng giao dịch, tới 10h 30 mở cửa giao dịch trở lại, hai thông báo bất ngờ làm dân chơi cổ phiếu nhất thời không nắm bắt được hàm ý trong đó, cổ phiếu 00601 lên lên xuống xuống liên tục, tới trưa thị trường mới có phản định tích cực.

Thẩm Thị giảm cổ phần đương nhiên do chuỗi tài chính bắt đầu có trục trặc nên mới ra quyết định này, còn Liên hợp Tỉnh Hải tăng cổ phần, đương nhiên là tự tin vào lợi nhuận của tổng cty XD.

Thẩm Thị bán cổ phiếu 00601 lấy tiền, tất nhiên dùng để tăng cổ phần của mình ở những công ty phía dưới, cũng có nghĩa là cổ phiếu tài sản hạch tâm như Năng lượng Hoàn Hảo sẽ tăng giá trở lại, nhưng cũng gia tăng lo lắng về chuỗi tài chính của Thẩm Thị, khiến cổ phiếu của năm công ty hạch tâm của Thẩm Thị hình thành đồ thị hết sức quái lạ.

Các phương diện tương quan nhìn thấy Thẩm Thị và Liên hợp Tỉnh Hải chủ động hòa giải, đều tỏ ra hài lòng.

463. Q.11 - Chương 4: Bắt Đầu Rút Lui (2).

Thế nhưng với Thẩm Thị mà nói lúc này phải giảm cổ phần là bất đắc dĩ và thảm bại, chi phí đầu tư mỗi cổ phiếu 00601 là 9 đồng, còn lúc giảm cổ phần, giá cổ phiếu tụt giảm điên cuồng còn 5.6 đồng, Liên hợp Tỉnh Hải có ra công bố tăng cổ phần cũng không thể khiến giá cổ phiếu lên được vị trí cao trước đó, do lượng cổ phiếu Thẩm Thị bán ra quá nhiều.

Lợi nhuận toàn năm của Thẩm Thị ít nhất có một nửa đã tan biến sạch trong cuộc chiến này, còn chưa tính đầu tư trực tiếp của Địa ốc Thẩm Thị vào Tỉnh Hải.

Còn Liên hợp Tỉnh Hải lúc này này tăng cổ phần trừ tránh bị Thẩm Thị đùn đẩy trách nhiệm sang mình, cũng để sáng tạo cơ hội cho Đầu tư Nam Cảng chuẩn bị bán 1 triệu cổ phiếu sản quá hạn cấm giao dịch, cũng suy xét tới lợi ích đầu tư không thể để cho cổ phiếu 00601 trượt giá mãi được.

Mặc dù thị trường tỏ ra lo lắng về chuỗi tài chính của tập đoàn Thẩm Thị, nhưng giá cổ phiếu lại không tụt xuống quá nhiều, chứng tỏ có nguồn tiền đang hấp thụ cổ phiếu của bọn họ. Mà lúc này thì số tiền Thẩm Thị chuẩn bị trước đó đã tiêu hao sạch, tiền mới huy động chưa tới, nhìn cổ phiếu của 5 công ty phía dưới bị người ta thoải mái mua vào với giá thấp, Thẩm Thị nhìn nghiêng răng ken két:

- Liên hợp Tỉnh Hải nhất định sẽ thừa lúc cháy nhà hôi của.

Lục Trọng Đạt thở dài:

- Đành vậy thôi, có thể ngăn cản đà mất giá ở vị trí này, ít nhất không cần lo chúng tôi tranh đoạt quyền khống chế cổ phần.

Lục Bằng Thiên lặng thinh, từ khi cuộc chiến bà ta phát động bất lợi, bà ta ngày càng ít nói.

Cổ phiếu của các công ty CK thuộc Thẩm Thị mặc dù chưa tới ba tuần đã mất đi nửa giá trị, nhưng Thẩm Thị vẫn là người khổng lồ, 50% cổ phiếu lưu thông của Năm lượng Hành Điểm giá trị đạt chừng 10 tỷ, còn 74% cổ phiếu lưu thông của Địa ốc Thẩm Thị đạt tới 8 tỷ. Khi tranh đoạt quyền khống chế, cổ phiếu sẽ tăng giá mạnh, trừ khi đối phương không hề có chút sức phản kháng nào. Giống như Thẩm Thị bây giờ không đủ tiền kéo cổ phiếu lên vị trí an toàn, chỉ đành trơ mắt nhìn các cơ cấu khác thông thả mua vào.

Nếu là trước kia Thẩm Tại Tinh khịt mũi cười khẩy vào lo lắng của Lục Trọng Đạt, song linh giáo sự lợi hại của Lâm Tuyền rồi, trừ lo lắng ra không còn chút xem thường nào nữa.

Cổ phiếu sụt giảm, khiến tài sản Thẩm Thị trực tiếp khống chế cũng thu hẹp, chỉ còn chừng 20 tỷ, theo tính toán số tài sản Liên hợp Tỉnh Hải trực tiếp khống chế cũng chừng 20 tỷ. Thẩm Thị do hai nhà Thẩm Lục gần như khống chế toàn bộ, chỉ không biết Lâm Tuyền nắm giữ bao nhiêu phần trăm tại Liên hợp Tỉnh Hải, cho dù không cao thì sức khống chế của y rõ ràng rất mạnh, nếu không đã chẳng thể bố trí cạm bẫy trùng điệp như thế.

Nhưng nếu so ra Liên hợp Tỉnh Hải có thể chỉ là một góc tảng băng, quỹ Thẩm Thị ẩn đằng sau mới đáng sợ, Lục Trọng Đạt thời gian qua trọng điểm điều tra tình hình tài chính các hạng mục của Liên hợp Tỉnh Hải, Đông Đô, Hòa Hoàng, manh mối phát hiện ra càng khiến ông ta khiếp hãi, trong nửa năm qua ít nhất quỹ Lâm Thị đã cung cấp từ 600 - 800 triệu USD cho những hạng mục đó.

Mật độ đầu tư lớn tới mức khủng khiếp.

Quan trọng nhất là số USD đó thông qua thủ đoạn vay tín dụng, nhanh chóng chuyển thành tiền trong nước. Lục Trọng Đạt tuy có tay trong ở hệ thống ngân hàng, song không đủ tìm hiểu cơ mật tài chính của hệ thống ngân hàng kiến thiết, nhưng đủ để ông ta biết quỹ Lâm Thị đang chuẩn bị dùng tài sản mua được từ chính phủ Tỉnh Hải thế chấp cho ngân hàng kiến thiết xing vay trong cộng 2.6 tỷ.

Trước đó Lục Trọng Đạt luôn lo lắng Lâm Tuyền sẽ không thỏa hiệp, vì quỹ Lâm Thị đã thể hiện có thực lực tài chính mạnh hơn Thẩm Thị, mà Lâm Tuyền thể hiện bản thân có đủ sức ảnh hưởng tới quỹ Lâm Thị.

Lục Trọng Đạt còn chưa đem tài liệu mình điều tra được nói với Lục Bằng Thiên và Thẩm Tại Tinh, theo ông ta thấy hai người này căm ghét thù hận Lâm Tuyền tới một mức độ bệnh hoạn rồi, gần đây tên Trương Giai Minh mà Nhạc Nhạc tìm từ New Zealand về cũng tương tự. Ông ta không thiện cảm gì với Trương Giai Minh, vừa nghĩ cách giúp em gái thoát khỏi cảnh, cũng đồng thời tìm cách đuổi Trương Giai Minh đi, lại lo đối phó với Liên hợp Tỉnh Hải, có thể nói ông ta là người đau đầu nhất trong thời gian qua.

Với Lục Trọng Đạt xoay chuyển thế cục bị động hiện giờ mới là quan trọng nhất, chứ không phải dùng thủ đoạn quá khích.

May mà tất cả tạm dừng rồi.

Hiện giờ Thẩm Thị phải đối phó tiếng la ó phẫn nộ của các cổ đông vì vụ đầu tư thua lỗ quá lớn vừa rồi, mặc dù Thẩm Thị khống chế các công ty phía dưới đều từ 30 - 40% cổ phần, hơn xa các cổ đông khác, nhưng không thể xem thường các cổ đông vừa và nhỏ liên hợp yêu cầu cải tổ HĐQT, còn phải đề phòng Liên hợp Tỉnh Hải tấn công.

Lục Trọng Đạt mang theo lo lắng sâu sắc rời công ty, nếu hôm nay nhìn bề ngoài sóng yên biển lặng rồi thì không cần ở lại nữa, ông ta cần tìm một chỗ yên tĩnh để suy nghĩ thấu triệt tất cả.

Xe đi qua đường Bắc Kinh, hai bên không có tòa nhà chọc trời san sát như cái hộp, chỉ có cây cổ thụ xum xuê, những kiến trúc Dân Quốc thấp thoáng, tất nhiên là Chung Cư Đàn Sơn. Lục Trọng Đạt sau này mới mới biết người thực sự tạo ra kỳ tích này là đứa cháu không được thừa nhận kia.

Đẹp, Thẩm Thị có công ty địa ốc 20 năm trong nghề, song chưa có công trình nào khiến Lục Trọng Đạt chỉ có thể thốt lên một chữ duy nhất như thế.

Nhìn thấy Lục Bá Uyên nách kẹp một cuốn sách đi trước mặt, Lục Trọng Đạt vội bảo lái xe đuổi theo, hạ cửa sổ xuống gọi:

- Anh Cả ..

Lục Bá Uyên quay ngược đầu lại, Lục Trọng Đạt vội xuống xe nắm lấy tay ông.

- Tôi và ba anh em các người giờ là người xa lạ, đừng chạm vào tôi.

Lục Bá Uyên phần nộ cầm cuốn sách phật ngang khiến Lục Trọng Đạt phải luống cuống lui ra tránh:

- Anh Cả, Bằng Thiên không nhận Lâm Tuyền, em có thể làm gì được? Anh nói muốn chia Thẩm Thị ra làm ba, nhưng anh có nghĩ bọn em đem mấy nhà máy rách nát năm xưa của Thẩm Thị phát triển tới ngày hôm nay phải bỏ bao nhiêu mồ hôi nước mắt không, ai có thể cam tâm cắt thịt cho người thậm chí chưa từng gặp mặt.

Giọng Lục Trọng Đạt cao vút lên, lại kéo tay Lục Bá Uyên:

- Ba ngoan cố như vậy, nhưng anh phải hiểu khổ cực của bọn em chứ?

- Tôi biết các người khổ cực, cho nên tôi mới tránh xa các người, cũng không muốn ba bị các người làm tức chết.

Lục Bá Uyên hất tay Lục Trọng Đạt ra, không để ý tới quyển sách rơi xuống đất, bỏ đi.

Lục Trọng Đạt nhặt cuốn sách lên, phủi bụi đi, bên trên chỉ có hai chữ “vỡ lòng”, thở dài về nhà, thấy Lục Kiến Huy từ Tĩnh Hải về, hỏi:

- Rốt cuộc trước khi ba về nước đã xảy ra chuyện gì? Bác Cả con hơi ngoan cố, song vì sao bác gái, Tiểu Mạn cũng bỏ Thẩm Thị, trước kia không phải họ thân thiết với dì út các con lắm à?

Lục Kiến Huy gãi đầu:

- Con cũng không biết, nhưng bác Cả mấy năm qua tính khí càng ngày càng giống ông nội.

- Con ở Tĩnh Hải đã gặp Lâm Tuyền, cảm thấy con người y ra sao?

- Có chuyện gì vậy ba?

Lục Kiến Huy giật mình:

- Ba muốn gặp y.

Lục Trọng Đạt trầm ngâm:

- Với gia sản của y hiện nay, cũng chưa chắc thềm muốn cái gì của Thẩm Thị, trong lòng y hận là hận gì út con năm xưa vứt bỏ, sau này biết mà không nhận lại. Nhưng y quản lý một gia sản lớn như thế, ắt hẳn có khí độ hơn người, ba muốn gặp y một lần, con an bài được không? Chỉ con thôi, không được cho ai biết.

464. Q.11 - Chương 5: Gặp Cũng Vô Ích..

Thẩm Thị nếu đã chọn sách lược của kẻ yếu, Lục Kiến Huy cũng chẳng cần ngày ngày giám sát Tĩnh Hải, chỉ người đã tới Tĩnh Hải mới thấy được thế lực nơi này mà người khác vĩnh viễn không thấy.

Lúc Trương Giai Minh từ New Zealand về làm ra chuyện âm ỉ kia, Lục Kiến Huy cực kỳ tức giận, Thẩm Thị vốn đã cưới hổ khó xuống rồi, Trương Giai Minh làm cái chuyện phá hoại quy tắc cuộc chơi chẳng phải chọc cho con hổ điên thêm sao, may mà cha hắn đưa ra diệu kế này, khiến Thẩm Thị có thể rút vốn khỏi tổng cty XD.

Lục Kiến Huy vốn định về nhà một thời gian, đợi Thẩm Thị bán gần hết cổ phần rồi mới tới Tĩnh Hải bàn giao qua quýt cho xong thủ tục, hiện cha hắn yêu cầu giấu người khác an bài gặp mặt Lâm Tuyền, hắn đành trở lại cái nơi đã lấy hết tự tin của mình. Tới Tĩnh Hải rồi, hắn không kiếm được cơ hội gặp Lâm Tuyền, tất nhiên không thể nói chuyện gặp mặt, trong lòng hắn thực ra cũng không muốn, thế là trì hoãn liên nửa tháng.

Cổ phiếu 00601 dao động ở mức 5 đồng, không có khả năng tăng lên, cũng không sụt xuống, còn cổ phiếu 5 công ty của Thẩm Thị sau thời gian khủng hoảng đã nhanh chóng tăng trở lại. Thẩm Thị vấp ngã ở Tỉnh Hải, nhưng thu hồi được kha khá tài sản khi hấp thụ cổ phiếu của 5 công ty kia ở mức giá thấp. Hai bên giống như hòa giải thật, nếu thế cục cứ bình ổn như thế, nói không chừng toàn bộ đầu tư cổ phần của Thẩm Thị vào tổng cty XD có thể vẫn hồi.

- Trương Giai Minh thời gian qua không thấy xuất hiện ở tổng bộ Thẩm Thị.

Cổ Lương Vũ nói:

- Có lẽ đám người Thẩm Thị cảnh giác rồi.

- Bọn chúng tất nhiên phải cảnh giác, vừa mới rút khỏi Tỉnh Hải, để rửa sạch hiềm nghi phá hoại ổn định, tất nhiên không dám có hành động gì. Nhưng có kẻ còn chưa thoát khỏi ảo tưởng với Trương Giai Minh.

Lâm Tuyền căn dặn:

- Chúng ta càng phải cẩn thận hơn, kiên nhẫn hơn.

Tối tận tháng 12 Lục Kiến Huy mới có dịp gặp lại Lâm Tuyền ở cuộc họp HĐQT, trước đó cũng họp hai lần rồi, có điều Lâm Tuyền không có mặt, Lục Kiến Huy lại không biết cách liên hệ trực tiếp với Lâm Tuyền, trong lòng hẳn cũng chẳng muốn cha mình gặp Lâm Tuyền nên kiếm cớ trì hoãn thôi.

Trong cuộc họp Lâm Tuyền tinh ý nhận ra Lục Kiến Huy có chuyện muốn nói với mình, hơn nữa còn là nỗi riêng, nhưng y vờ như không biết, kết thúc cuộc họp là đi ngay, không cho Lục Kiến Huy cơ hội nói. Song Lục Kiến Huy bị cha hấn thúc giục nhiều lần không kéo dài được nữa, nên đuổi theo Liễu Trí xin số điện thoại của Trương Tiểu Bân.

Lâm Tuyền chuẩn bị bảo Quý Vĩnh lái xe thì Trương Tiểu Bân xuống xe chạy tới, đưa di động cho Lâm Tuyền. Lâm Tuyền không hỏi cũng đoán được điện thoại của ai, do dự một lúc vẫn nhận điện thoại.

- Ba tôi muốn gặp mặt cậu một lần.

Lâm Tuyền nhiều năm qua luôn ẩn mình trong chỗ tối quan sát Lục gia, ấn tượng của y về Lục Trọng Đạt rất mơ hồ, vì ông ta phụ trách nghiệp vụ ở nước ngoài, sự vụ trong nước rất ít tham dự.

- Chuyện đã tới mức này rồi, gặp cũng vô ích.

Lâm Tuyền dứt khoát cúp điện thoại trả cho Trương Tiểu Bân, kéo cửa sổ xe lên.

- Điện thoại của ai thế?

Phương Nam ngồi bên cạnh, không rõ điện thoại của ai khiến Lâm Tuyền thẳng thừng từ chối như vậy:

- Lục Trọng Đạt muốn gặp em.

Lâm Tuyền nhếch mép, giọng lạnh băng:

- Chẳng lẽ ông ta nghĩ hai bên có thể vui vẻ vứt bỏ trở ngại cũ, đúng là nực cười.

- Có thể chỉ đại biểu cho ông ta thôi.

Phương Nam không hi vọng gì Lục Băng Thiên, Thẩm Tại Tinh muốn hòa giải:

- Lục Trọng Đạt nhờ ai gọi điện?

- Còn ai được nữa, Lục Kiến Huy, trên cuộc họp em nhìn ra tôi, nhưng không thêm đề ý.

- Vậy đúng là ông ấy muốn gặp riêng cậu rồi.

Phương Nam suy đoán, nếu thực sự Thẩm Thị muốn hòa giải sẽ tìm một người trung gian đủ trọng lượng khiến Lâm Tuyền khó từ chối.

- Vậy thì sao nào, chúng ta muốn gì ở ông ta chứ? Chẳng lẽ hai bên thỏa hiệp được?

Phương Nam thương hại nói:

- Đừng tàn khốc với bản thân như thế.

- Đó là không cho đối phương cơ hội tàn nhẫn với bản thân, có lẽ chỉ nghĩ, khả năng Lục Trọng Đạt vừa về nước không hiểu tình hình trong nước ...

Lâm Tuyền nắm tay Phương Nam, vuốt ve làn da láng mịn của cô:

- Thật nực cười, ông ta đã về nước 3 tháng, chẳng lẽ không rõ tình hình? Chẳng lẽ muốn em tới trước mặt ông ta khóc lóc kể khổ ông ta mới biết?

Phương Nam rút tay lại, đặt lên tim Lâm Tuyền, xoa nhẹ nhẹ:

- Đau lắm phải không?

- Không đau nữa, nó được lửa tôi luyện, vừa lạnh vừa cứng rồi.

Lâm Tuyền nhìn thấy góc tờ báo lộ ra phía trước:

- Chị xem tờ báo đó.

Phương Nam cầm lấy tờ báo nhưng không xem, chỉ thờ dài, sự kiện báo XX tung hê không tổn hại cho Trần Minh Hành nhiều, vì ông có chuẩn bị tâm lý rồi, người bị đả kích lớn nhất là Trần Vũ. Nói cho cùng Trần Vũ bỏ Lâm Tuyền, chấp nhận cuộc hôn nhân đó là vì gia tộc, đúng đó là cuộc trao đổi sắc mùi tiền bạc, cô không thể biện bạch lại trước những bài báo liên tục xé toạc vết thương lòng của mình.

Vụ án đang điều tra, Trần Vũ không thể ra nước ngoài, ở lại trong nước, vết thương mỗi ngày sẽ khoét sâu thêm.

Làm sao mới có thể dập tắt lửa giận trong lòng Lâm Tuyền? Chi e không có cách nào hết, thế nên cũng không còn bất kỳ khả năng hòa giải nữa.

Phương Nam nắm nhẹ tay Lâm Tuyền an ủi:

- Tới bệnh viện thăm cô ấy đi, tôi liên hệ với Trần Thần.

Lâm Tuyền không nói gì, y đồng ý. Xe đi qua đại học thành phố, không tới 30 phút đã tới bệnh viện ngoại ô, Trần Thần mặc chiếc áo khoác hồng đứng chờ trong gió lạnh đợi trước cổng. Phương Nam đi xuống nắm tay Trần Thần truyền hơi ấm:

- Con bé ngốc này, đứng đợi ở đây làm gì, bọn chị có phải không biết đường đâu.

- Cảnh sát Vương vừa mới đi, hôm nay bắt đầu hỏi tới chuyện kia rồi. Tinh thần của chị em rất kém, em ra đây là để nói với mọi người trước.

Trần Thần ôm lấy Phương Nam, mùa đông năm nay tới sớm, mọi năm lúc này còn chưa lạnh như thế, nghe gió bắc ù ù, mây trời âm u thế kia, không khéo có tuyết.

Lâm Tuyền đi gặp Trần Minh Hành, nói cho ông biết tình hình hiện thời của Lệ Cảnh có thể miễn cưỡng duy trì được, đợi phong ba lần qua đi, có thể trở về quỹ tích cũ. Trần Minh Hành không lo cho bản thân, chỉ lo cho con gái. Lâm Tuyền ở lại ăn cơm, tuy nói là bệnh viện ngoại ô, song Lâm Tuyền bảo Tú Thủy Các chuyên môn mang thức ăn tới, vật dụng ở bệnh viện cũng được lâm thời trang bị thêm nên điều kiện rất tốt.

Đến giờ cơm Trần Vũ mới từ phòng ra, mặt nhợt nhạt như người ốm bệnh lâu năm, má hốc hác, nhất là đôi mắt không còn chút sức sống nào, khiến trái tim Lâm Tuyền như bị cào cào.

Trần Vũ nói rất ít, lại chỉ nói chuyện với Phương Nam, như không dám đối diện với Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền rất muốn an ủi cô, nhưng không biết phải làm sao, y càng sợ không cẩn thận làm vết thương của Trần Vũ sâu hơn, y càng quan tâm càng tỏ ra không để ý chuyện cũ, liệu có khiến Trần Vũ nghĩ bản thân tội tệ không? Hiện giờ Trần Vũ không thể lấy tâm tư bình thường suy diễn nữa, như lớp băng mỏng manh, không khéo chạm vào sẽ khiến nó tan vỡ, Lâm Tuyền thương cô, song chỉ có thể đứng nhìn.

Ăn cơm xong cùng Phương Nam ra về, Lâm Tuyền im lặng rất lâu, đến khi xe qua đại học Tĩnh Hải mới gọi điện cho Vương Hiểu Dương:

- Đám người Thẩm Thị thời gian tới rất có khả năng liên lạc với Trương Giai Minh, chỉ cần bọn chúng gặp nhau là bắt, nhất định cho bọn chúng dính líu vào, không thể trở mình được.

465. Q.11 - Chương 6: Cái Chết Của Trương Giai Minh (1).

Lục Trọng Đạt từ chỗ con trai biết Lâm Tuyền không hề có ý hòa giải, lòng thầm nghĩ chắc Lâm Tuyền đang toan tính cuộc tấn công tiếp theo, song không nói với Lục Bằng Thiên. Có điều chẳng biết Lục Bằng Thiên và Thẩm Tại Tinh từ đâu biết tin Lục Trọng Đạt muốn gặp riêng Lâm Tuyền, lòng vừa sợ vừa phẫn nộ.

- Anh Hai, anh bỏ cái vọng tưởng đó đi.

Lục Bằng Thiên chống tay lên bàn, mặt đỏ bừng bừng:

- Nó biết Thẩm Thị, biết bản di chúc, nó biết hết, nhưng nó ẩn nấp một nơi, người kiên nhẫn như thế có lựa chọn hòa giải được không? Anh còn làm như thế là ép nội bộ chúng ta tan vỡ.

Lục Trọng Đạt nhìn Lục Kiến Huy, thấy hắn tỏ ra vô tội, quay sang hỏi Lục Bằng Thiên:

- Cô có tin từ đâu?

- Ở công ty ai cũng biết.

Thẩm Tại Tinh vung mạnh tay:

- Đó là tin do Liên hợp Tỉnh Hải công bố, anh xem nó có âm mưu gì khi công bố tin này. Nội bộ chúng ta tranh chấp vì chuyện này không có ý nghĩa gì nữa, phải biết rằng bọn chúng đang chuẩn bị cuộc tấn công tiếp theo.

Dù sao mình cũng đã tận lực rồi, Lục Trọng Đạt thông thả nói:

- Tôi đúng là muốn gặp Lâm Tuyền một lần, dù sao ác chiến kinh tế kiểu này không phải là chuyện doanh nhân làm, chuyện đã thế rồi chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng. Nên nhớ, trong thương chiến xuất kích trước chưa chắc đã nắm được chủ động, còn gây ra kinh động lớn. Xem ra chúng ta phải nghĩ thật kỹ, một khi đã ra tay là không cho y cơ hội trở mình.

Câu cuối cùng của ông ta vô tình giống hệt lời Lâm Tuyền nói với Vương Hiểu Dương, bảo bọn họ không phải là máu mủ cũng khó.

.....

” Quan lớn tử vong thần bí, cha con cự phú là hung phạm”, Trương Giai Minh nhìn tiêu đề bài báo, khóe miệng nhếch lên cười lạnh lùng. Loại tin này chỉ có thể xuất hiện ở trên những tờ báo nhỏ, có điều toàn quốc luôn có rất nhiều hành khách buồn đợi chờ ở các bến xe, rất nhiều người thích mua loại báo này đốt thời gian, vụ án hồi lộ kinh thiên không được truyền thông chính đăng tải, nhưng là đề tài nóng để báo nhỏ theo đuổi.

Trương Giai Minh gấp tờ báo lại nhét vào túi áo khoác, mấy ngày trước có một tay viết nói với hắn loại tin bài này tốt nhất có thêm chút tình cảm ướm át sẽ càng đặc sắc.

Trương Giai Minh đi ngược dòng người, tới đường Hồ Nam, một tên lang thang chắn đường hắn, Trương Giai Minh lấy tờ báo cùng tờ 100 đồng ra, chỉ vào cổng tòa nhà Trung Hưng:

- Anh cầm số tiền này đưa báo tới đó, tôi thấy bảo vệ của bọn họ có vẻ rảnh rỗi.

Lâm Tuyền từ tòa nhà Trung Hưng đi xuống, ST Tinh Hồ sắp tổ chức cuộc họp HĐQT cuối năm, Lâm Tuyền tới Kiến Nghiệp xem tình hình chuẩn bị của Từ Kiến. Ở đại sảnh bảo vệ tụ tập nói chuyện, thấy cửa thang máy mở ra mới về vị trí của mình. Không khí nóng máy điều hòa thổi ra làm một tờ báo bay tới trước mặt mọi người, Lâm Tuyền chẳng thèm bận tâm bước qua, chân dẫm lên cạnh bốn chữ “cha con cự phú”, mặt cũng chẳng có chút biểu cảm nào.

Từ Kiến tiến đám Lâm Tuyền, Thiệu Bình đi rồi, cùng giám đốc khác về đại sảnh, nhật tờ báo trên sàn nhà lên, khoe mắt giật giật, đi tới thùng rác, xé tan nát ném vào, quát trường phòng nhân sự:

- Nhân viên phía dưới nhân nhả quá nhỏ, cần lấy loại báo này ra đốt thời gian à? Cậu làm cho tôi bản kế hoạch cắt giảm nhân viên.

Ánh mắt quét ngang đám bảo vệ này vừa tụ tập bàn tán:

- Kể nào muốn tôi ăn Tết không yên, tôi cho kẻ đó không có Tết mà ăn.

Trường phòng nhân sự không hiểu cái gì đụng chạm vào thần kinh tổng giám đốc, khiến ông ta nổi điên vì chuyện nhỏ như thế, thấy Từ Kiến đi rồi, trút giận vào đám bảo vệ, lòng lo sốt vó, cuối năm rồi, ai mà muốn chuyện giảm nhân viên này, làm không khéo nhân viên mất việc tới tận nhà gây chuyện.

Khoang sau chiếc Phantom có bốn chỗ ngồi, qua lại giữa Kiến Nghiệp và Tĩnh Hải, Lâm Tuyền thích ngồi chiếc xe này, có thể thảo luận công việc với nhiều người, đương nhiên y cũng thích ngồi trong chiếc xe đắt tiền thoải mái, hỏi Thiệu Bình:

- Phía tỉnh có phát hiện Trương Giai Minh và Thẩm gia liên hệ không?

Muốn theo dõi Trương Giai Minh không có nơi ở cố định, hành tung bất thường đã khó, huống hồ Lâm Tuyền càng muốn chứng cứ hắc câu kết với Thẩm Thị, cảnh sát Kiến Nghiệp theo kiến nghị của Lâm Tuyền phái người giám sát ngoài nhà Lục Băng Thiên và tập đoàn Thẩm Thị, có điều thời gian qua hai bên không có dấu hiệu tiếp xúc với nhau.

Gần tới cuối năm rồi, nhưng tập đoàn Thẩm Thị thời gian này không sung sướng gì, tuy thu nhập chính tương đương năm ngoái, nhưng phải bù vào khoản lỗ lớn ở thị trường địa ốc Tĩnh Hải. Lâm Tuyền tuân tin cổ động các cổ đông nhỏ của địa ốc Thẩm Thị và Năng lượng Hoành Điểm tố cáo với UBCK, Thẩm Thị dùng tài sản của hai công ty này đem thế chấp, vay khoản tiền lớn ở Ngân hàng Trí Tín, tiến hành đầu tư trái quy định vào thị trường địa ốc Tĩnh Hải, làm tổn hại nghiêm trọng lợi ích các cổ đông vừa và nhỏ, yêu cầu UBCK tiến hành thẩm tra tài vụ của hai công ty đó.

Trung tuần tháng 12, Liên hợp Tĩnh Hải chính thức xuất hiện ở danh sách cổ đông của Năng Lượng Hoành Điểm và Địa ốc Thẩm Thị, lần lượt đứng thứ tám và thứ chín, cổ phần không là gì so với Thẩm Thị, nhưng chứng thực suy đoán của Lục Trọng Đạt, Lâm Tuyền đã phục kích từ rất lâu rồi.

Lục Trọng Đạt biết kiểm toán tài vụ năm nay chỉ e không dễ dàng qua ải, đi sai một bước, chuyện gì cũng bị động. Tuy cổ phiếu 00601 dần đi vào ổn định, Thẩm Thị thu tiền về ổn định lại được cổ phiếu các công ty dưới quyền, nhưng Liên hợp Tĩnh Hải cũng tục có hành động, khiến Thẩm Thị không có lấy một giây lơ lửng.

Vào tháng 12, Tạ Cung Hòa phó thị trưởng chủ quản công nghiệp thành phố Xuân Giang, là một trong số đương sự trong vụ án nhà khách Tây Viên tới thành phố Nam Phong là phó bí thư thành ủy. Nam Phong và Xuân Giang vốn đều thuộc về Xuân Giang, về sau vì xúc tiến kinh tế phát triển nên tách làm hai, nên quan viên hai bên thường xuyên nhậm chức vắt chéo. Tạ Cung Hòa lần này coi như tiến một bước nhỏ, Thẩm Tại Tinh hay tin còn đặc biệt gọi điện chúc mừng, thời gian qua ông ta và Lục Băng Thiên ngấp trong đủ thứ việc, không thoát thân tới Xuân Giang được.

Trước đó cha mẹ Vạn Ngọc đã bỏ việc tiếp tục kiện cáo, chấp nhận bồi thường dân sự tòa án tuyên bố, Trương Thiêm bị phán 6 năm tù giam. Mặc dù Lục Băng Thiên, Thẩm Tại Tinh biết Lâm Tuyền sẽ không vì thế mà buông tay, nhưng cuộc độ sức thực sự đã hoàn toàn chuyển hướng sang bên này, dù đám Lâm Tuyền có chứng cứ trong tay cũng không thể lật lại vụ án Tây Viên nữa rồi.

Trước lễ Giáng Sinh năm 2005, con số tài vụ sơ bộ đưa ra trong nội bộ, nhìn bản báo cáo trong tay, Lục Trọng Đạt chỉ muốn xé tan nát.

Từ tháng 4 tới tháng 8, tập đoàn Thẩm Thị lợi dụng ngạch tín dụng các công ty chứng khoán phía dưới, đem thế chấp đi vay, lấy gần 5 tỷ từ các công ty dưới, đầu tư trực tiếp vào Tĩnh Hải, gần một tháng qua, tuy bán cổ phiếu 00601 thu hồi 2.5 tỷ, nhưng không lập tức bù vào lỗ hồng mà đem đi ổn định cổ phiếu các công ty phía dưới, giờ nhân đà TTCK đón đợt gió ấm, cổ phiếu đã quay lại mức giá cũ.

Nếu như Lâm Tuyền chấp nhận hòa giải thì Lục Trọng Đạt không lo lắng gì, trước khi báo cáo tài vụ năm đưa ra có thể bù được vào chỗ thiếu hụt, chỉ cần chú ý thao tác là được, nhưng Lâm Tuyền ngay cả một lần gặp mặt cũng không muốn, y đã quyết liệt như thế, sao có thể bỏ qua nhược điểm chí mạng của Thẩm Thị?

- Hay là tìm Trương Giai Minh, có lẽ hẳn có cách làm loạn bước tiến của bọn chúng.

Thẩm Tại Tinh xem báo cáo xong, sợ hãi đề nghị:

Lục Trọng Đạt luôn đánh giá Trương Giai Minh là con dao hai lưỡi, nhưng thế cục hiện giờ, không thể để Lâm Tuyền ung dung bố trí, phải có biện pháp nào đó làm loạn thế trận của y mới được. Lục Trọng Đạt do dự, không nói, Thẩm Tại Tinh coi như ông ta đã ngầm chấp nhận, bảo Lục Bằng Thiên:

- Em gọi điện cho Nhạc Nhạc đi, bảo nói liên hệ với Trương Giai Minh, quân cờ này đôi khi cũng hữu dụng.

466. Q.11 - Chương 7: Cái Chết Của Trương Giai Minh (2)

Liên hợp Tỉnh Hải cố tình có hành động thể hiện ra đang nhắm vào Thẩm Thị, Lâm Tuyền đoán chắc Thẩm Thị sẽ không bỏ qua quân cờ hiểm Trương Giai Minh, chỉ cần hai bên tiếp xúc, sẽ tiến hành bắt giữ Trương Giai Minh đồng thời Thẩm Thị tự bước vào cái hố muốn kêu oan cũng vô nghĩa, trực tiếp kéo Thẩm Thị vào cơn phong ba báo chí.

Trung tuần tháng 12, Cảnh Nhất Dân tiếp tục báo cáo tiến triển vụ án thất thoát tài sản quốc hữu, tiếp đó cảnh sát tỉnh và cảnh sát Tỉnh Hải báo cáo nguyên nhân cái chết của Trương Quyền, trước đó vụ án điều tra bí mật, cảnh sát Tỉnh Hải không lên tiếng đính chính tin đồn, để hung thủ thực sự lơ là.

Trước khi bắt giữ, báo cáo tình hình với lãnh đạo liên quan là trình tự tất yếu.

Ngày 24 tháng 12, đêm trước lễ Giáng Sinh, ngày lễ này trong nước dần được coi trọng, không khí trở nên sôi động nhộn nhịp, khắp nơi nơi trang hoàng phong cách giáng sinh, những ông già râu trắng áo đỏ xách bao to tướng chạy khắp nơi. Trong ngày đó Trương Giai Minh nhận được điện thoại của Thẩm Nhạc mời hẳn tối biệt thự hồ Vị Danh ăn tối.

Thẩm Nhạc đích thân ra mở cửa cho Trương Giai Minh, hai tên đều là hạng công tử ăn chơi, tuy biểu hiện bên ngoài Trương Giai Minh giữ gìn hơn nhiều, song bản chất giống nhau nên cực kỳ hợp khẩu vị, Thẩm Nhạc cho rằng Trương Giai Minh là người bạn không tệ, phải tỏ ra nhiệt tình một chút.

Trương Giai Minh rất cẩn thận, hẳn mặc chiếc áo khoác cao cổ, không đeo kính râm song lại dùng khăn quàng quần kín nửa mặt, xuống xe taxi rồi còn cảnh giác đảo mắt nhìn một vòng, thấy Thẩm Nhạc bước chân ra mở cửa thì cười mỉa mai, hẳn biết Thẩm Thị sớm muộn cũng phải tìm tới mình, vì hẳn biết Lâm Tuyền không phải hạng người dùng tay giữa chừng, trong tay hẳn còn quân át chủ bài nữa, chưa vội tung ra, tất cả xem thành ý Thẩm Thị tới đâu, hẳn không cam tâm làm một quân cờ bị người ta dùng xong rồi vứt.

Nhưng Trương Giai Minh không ngờ một điều khi hẳn vừa mới bước vào cửa nhà họ Thẩm thì “đoàng” một tiếng, đêm bình an bị tiếng súng đánh gọn phá vỡ, Trương Giai Minh trúng phát đạn vào đầu, lăn lông lốc trên bậc thềm, Thẩm Nhạc đang đóng cửa thì bị máu phọt lên đầy mặt, hẳn mất nửa giây sững sờ còn theo bản năng đưa tay sờ mặt, nhìn bay tở máu mới hét lên kinh hoàng, chỉ sợ có phát súng nữa sẽ bắn vào mình, chân mềm nhũn, cửt đái không kìm được cứ thoải mái tuôn ra, song hẳn không nhận thấy.

Sáu cảnh sát thường phục bao vây xung quanh đang chuẩn bị bắt giữ Trương Giai Minh bị tiếng súng bất ngờ làm giật mình, nhìn bốn xung quanh không rõ ai nổ súng, bọn họ không dự định trước tình huống này, không ai mang súng còi, do dự một lúc mới chạy tới.

Đám Lục Trọng Đạt, Lục Bằng Thiên ở trong nhà nghe thấy tiếng súng thì vội cùng vệ sĩ chạy ra sân, nhìn thấy sáu người đứng quanh Trương Giai Minh, Thẩm Nhạc, máu me đầy đất, vội vàng chạy tới, một cảnh sát giơ giấy tờ ra:

- Chúng tôi là cảnh sát, nơi này phát sinh án mạng, mời các vị trấn tĩnh, phối hợp điều tra ...

Lục Trọng Đạt đi tới một bước, đầu Trương Giai Minh có một lỗ thủng, song còn chưa chết hẳn, đang co giật trong vũng máu, Thẩm Nhạc ngồi bệt dưới đất, trông như tên ngốc.

.....

Muộn hơn một chút, Lâm Tuyền nhận được tin Trương Giai Minh trúng đạn tử vong, lúc đó y đang ăn tối ở Tú Thủy Các với Thư Nhã. Thư Nhã thấy Lâm Tuyền ngơ ngác gấp điện thoại lại, như người mất hồn bỏ tay xuống, đụng vào đĩa khiến nó rơi xuống đất.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Thư Nhã hỏi:

- À, không có gì?

Lâm Tuyền nhanh chóng trấn tĩnh lại, cúi xuống nhặt đĩa, đang định ăn tiếp thì phục vụ mang đĩa mới tới:

- Ngài Lâm, cho phép tôi giúp ngài đổi đĩa.

- Ừ.

Lâm Tuyền giơ đĩa lên nhìn:

- Đúng là hơi bẩn.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đợi phục vụ đi rồi, Thư Nhã lo lắng hỏi:

- Trương Giai Minh chết rồi.

Lâm Tuyền cầm đĩa lên lại đặt xuống:

- Hắn đang bước vào nhà họ Thẩm, cảnh sát chuẩn bị bắt giữ thì có người bắn chết ...

Rồi lấy khăn ăn trải trên đùi ra, đứng dậy nói:

- Anh xin lỗi, anh không còn tâm trạng nào nữa, để anh bảo chú Quý đưa em về trước.

- Không sao đâu, em tự bắt xe về.

Lâm Tuyền kiên trì đưa Thư Nhã về nhà rồi mới đi xe tới công ty, người biết tin không nhiều, do sự kiện này rất nhạy cảm, cảnh sát phong tỏa tin tức, trừ Cố Lương Vũ, Thiệu Bình, Trương Tiểu Bân chỉ thông báo cho Đan Nguyên biết. Trương Giai Minh bị bắn chết trong sân biệt thự Thẩm gia, tuy mục đích kéo Thẩm gia vào đã thành công, nhưng kết quả làm người ta quá bất ngờ.

- Là ai ra tay?

Thiệu Bình nhú mày:

- Trước khi cảnh sát có kết luận, chúng ta đừng suy đoán lung tung.

Lâm Tuyền ngăn bọn họ lại, sự tồn tại của Trương Giai Minh đã trở thành mối nguy hiểm rất nhiều người, nhất là khi cảnh sát Tỉnh Hải đã có chứng cứ Trương Giai Minh giết cha. Chỉ cần bị bắt, trong lúc không còn hi vọng gì nữa, ai nói chắc hẳn sẽ cắn càn, đem toàn bộ bí mật lộ ra.

Có kẻ sợ rồi.

Chuyện này gây ảnh hưởng nhất định với Vương Hiểu Dương, dù sao dưới yêu cầu của Lâm Tuyền, hắn mới trì hoãn thời gian bắt giữ Trương Giai Minh, mới để xảy ra sự kiện ác liệt này. Có điều chút trách nhiệm đó dưới loại quy tắc ngầm hiện nay sẽ dễ dàng che giấu được.

Bỏ đi các loại nghi vấn, cái chết của Trương Giai Minh làm Lâm Tuyền nhẹ nhõm hẳn, Trần Vũ không cần phải đối chất với hắn ở tòa nữa, nếu không cô chịu áp lực tinh thần quá lớn rồi, làm sao chịu nổi nữa?

Cái chết của Trương Giai Minh với nhiều người mà nói đây là sự giải thoát, Lâm Tuyền nghĩ thế, song chuyện không thể qua đi một cách đơn giản, vụ án thất thoát tài sản quốc hữu ở tổng cty XD đã được lập hồ sơ ở bộ giám sát, một nhân vật quan trọng trong vụ án bị bắn chết trước khi bắt, nói không chừng bộ giám sát phải người đích thân xuống phá án, không tra ra rõ ràng ai giết Trương Giai Minh vụ này không qua được, rốt cuộc kẻ này là ai, nếu lòi ra liệu có gây ra trận động đất trên quan trường không?

Lúc này không ai có thể lường trước được hậu quả.

- Sở công an tỉnh đã phái người phong tỏa hiện trường, cục trưởng Vương đang trên đường lên tỉnh, muốn biết thêm tin tức e phải đợi tới sáng, mặc dù khác xa so với dự tưởng của chúng ta, nhưng Thẩm Thị đúng là bị cuốn vào rồi. Hiện nên thảo luận phải đối phó với nguy cơ trước mắt ra sao đã.

Lâm Tuyền kiệt sức ngồi xuống ghế sofa, tay trái kẹp điều thuốc, phun ra làn khói che đi đôi mắt mệt mỏi của y.

Qua 12 giờ đêm đám Lâm Tuyền vẫn đang thảo luận thì Vương Hiểu Dương truyền tin về, hung thủ nổ súng cách cửa biệt thự Thẩm gia chưa tới 100 mét, giết chết Trương Giai Minh xong đã vút súng vào trong bãi cỏ rồi bỏ trốn. Súng là loại bị mất trong vụ án thất thoát đồ quân dụng ở Tây Cương thời gian trước, phán đoán sơ bộ là thông qua giao dịch phi pháp tới tỉnh Đông Hải. Nhưng hung thủ có thể bắn một phát trí mạng ở khoảng cách 100 mét, thủ pháp lão luyện, sau đó thoát khỏi hiện trường thể hiện có ý thức chống trình sát, rất có thể là sát thủ chuyên nghiệp. Trương Giai Minh bị giết chết đúng lúc Thẩm Nhạc mở cửa mời vào nhà, hắn bị hoảng sợ, chấn động tâm lý, đang được kiểm tra ở bệnh viện, khi đó Lục Trọng Đạt cũng ở trong biệt thự Thẩm gia, cùng Lục Băng Thiển, Thẩm Tại Tinh bị đưa tới cục công an hỗ trợ điều tra.

Không biết bọn họ sẽ chối bỏ liên quan tới Trương Giai Minh ra sao đây.

Có điều Trương Giai Minh bị bắn chết, kẻ sợ sự tồn tại của Trương Giai Minh nói không chừng sẽ bỏ qua Thẩm Thị, dù sao giết Trương Giai Minh là để dẹp mọi chuyện, chẳng ai muốn chuyện bị bối tung lên nữa.

467. Q.11 - Chương 8: Thẩm Thị Hồn Loạn..

Lâm Tuyền ở văn phòng suốt đêm, tới rạng sáng nhận được tin Ngân hàng Trí Tín chuẩn bị công bố tin tức, ngừng cho tập đoàn Thẩm Thị vay ở tất cả mọi hạng mục. Lâm Tuyền lòng có chút nghi hoặc, chắc là ai đó nổi giận vì chuyện Thẩm Thị và Trương Giai Minh cấu kết với nhau.

Tới phòng nghỉ rửa mặt qua loa, về phòng làm việc thì Đan Nguyên đẩy cửa đi vào:

- Cổ phiếu Năng lượng Hành Điểm và Địa ốc Thẩm Thị ắt sẽ rơi xuống mức giá thấp trước đó, chúng ta bán ra thôi, bán ít nhiều, chúng ta không bán, kẻ khác cũng liên thủ áp giá cổ phiếu xuống.

Lâm Tuyền gật đầu, bọn họ có chưa tới 5% cổ phần, bán ra không bị hạn chế của UBCK, chỉ cần tránh điều khoản thao túng giá cổ phiếu là đủ.

Tuy có công bố của Ngân hàng Trí Tín nhắm vào tập đoàn Thẩm Thị, có điều trước đó TTCK dần ảm lên, thu hút một bộ phận lớn nhà đầu tư tham dự, nên cổ phiếu không tiếp tục hạ xuống, mà dừng ở mức ổn định, khiến nhân viên thao tác do dự, Đan Nguyên đứng sau dứt khoát ra lệnh:

- Dừng ôm chút ảo tưởng nào cả, đây là do thị trường còn chưa có tin tức xác thực, tin tức xấu về Thẩm Thị chưa ào ào xuất hiện, chúng ta thừa lúc các cơ cấu khác do dự, bán ra chút nào hay chút đó ...

Tới trưa, tin tức cao tăng tập đoàn Thẩm Thị hiềm nghi liên quan vụ án nghiêm trọng truyền ra, chỉ chưa tới năm phút cổ phiếu đã bị đẩy tới giới hạn, Liên hợp Tỉnh Hải đã tuần được nửa số cổ phiếu.

Đan Nguyên toát mồ hôi, song ngẫm lại thì lấy làm lạ vô cùng, thị trường làm sao lại phản ứng chậm chạp như thế, chỉ riêng tin tức Ngân hàng Trí Tín đủ làm cổ phiếu liên quan của Thẩm Thị sụp đổ rồi, huống hồ bọn họ bán ra một lượng lớn. Xem ra buổi chiều không bán ra được nữa, Đan Nguyên liền tới văn phòng của Lâm Tuyền, thấy trên bàn của y đặt một tờ giấy đánh máy.

- Anh tới xem đi, đây là công bố in từ trên web site của tập đoàn Thẩm Thị.

Lâm Tuyền chỉ tờ giấy:

- Do chúng ta có được tin tức xác thực, nên không xem công bố của bọn họ phát ra, thông báo này mang hàm ý nói là Ngân hàng Trí Tín đã cho vay hết hạn ngạch với Thẩm Thị. Cao tầng Thẩm Thị tự ý bày trò che mắt này, nhất định buổi sáng đã có người thừa cơ bán cổ phiếu rồi.

-Ồ ...

Đan Nguyên cầm lấy tờ giấy đọc thật kỹ, đúng là có chỗ khiến thị trường hiểu lầm, chẳng trách mà họ phản ứng chậm như thế. Cao tầng công ty có tên trên TTCK mua vào hoặc bán ra cổ phiếu đều bị hạn chế nghiêm ngặt, cao tầng Thẩm Thị lúc cổ phiếu mất giá thống nhất tăng cổ phần, lúc này hưởng lợi khá lớn, có người không muốn thấy lợi ích đó biến thành con số 0, nên mới bày trò hỏa mù này để lấy thời gian bán cổ phiếu ra. Đây là hành vi vi phạm nghiêm trọng, cả UBCK cũng không dám nường nhẹ. Điều này cũng chứng minh tập đoàn Thẩm Thị trừ anh em họ Lục thì không còn ai chủ trì đại cục rồi.

Lâm Tuyền cười khế:

- Thẩm Thị chệch phiên toái còn chưa đủ nên bày ra trò này chọc giận người chơi cổ phiếu, chỉ riêng nước bọt của bọn họ đủ nhấn chìm chúng rồi.

- Ròng đã mất đầu bọn tà ma yêu quái sẽ tự tung tự tác.

Đan Nguyên bình luận:

Lâm Tuyền gọi điện cho Vương Hiểu Dương, muốn tìm hiểu tình hình vụ án, điện thoại do trợ thủ Vương Hiểu Dương nhận, hẳn đi họp trên tỉnh từ 9 giờ, không được mang theo điện thoại. Chỉ biết vụ án đã được báo lên bộ, bộ rất coi trọng vụ án này, người bộ giám sát đã đáp máy bay tới tỉnh, đi thẳng vào phòng họp chưa ra, cho nên không rõ tin tức.

Lâm Tuyền lấy làm lạ, bộ giám sát phản ứng nhanh như vậy chắc chắn có người đứng sau thúc đẩy, người trên bộ xuống sẽ có lợi hơn cho tập đoàn Thẩm Thị. Nếu người đứng sau ra lệnh giết Trương Giai Minh ở tỉnh thì vụ án này sẽ không thể làm rõ, đám Lục Trọng Đạt sẽ bị liên lụy trong thời gian dài, người cầm hận Thẩm Thị sẽ thừa loạn cướp bóc, nếu người bộ giám sát xuống, vừa có lợi cho việc nhanh chóng phá án, lại khiến một số kẻ phải dè chừng.

Lâm Tuyền đang suy nghĩ thì nhận được điện thoại của Trần Vũ:

- Trương Giai Minh chết thật rồi à?

Không biết Trần Vũ biết tin từ đâu, có lẽ Trần gia vẫn còn nguồn tin tức khác, Lâm Tuyền “ừ” một tiếng, nghĩ Trần Vũ cuối cùng được giải thoát rồi. Tiếp đó cả hai cùng im lặng, có điều nghe nhịp thở rất nặng nề của Trần Vũ biết tâm tình của cô vẫn rất bất ổn:

- Bất kể thế nào thì chuyện đã không còn liên quan tới em nữa, em hãy ra nước ngoài đi, đợi phong ba lắng xuống rồi hẵng về.

- Vậy ba em thì sao?

- Ba em cũng không mong em ở trong nước khi ông ấy bị xét xử đâu, em biết mà.

Lâm Tuyền khuyên nhủ:

- Phong ba rồi sẽ mau chóng lắng xuống thôi.

- Để em suy nghĩ đã.

Trần Vũ cúp điện thoại rồi, Lâm Tuyền cầm di động đứng đó, Trương Giai Minh chết thì sao, hẳn gây ra vết thương không bao giờ lành được ...

- Do vụ án thất thoát tài sản quốc hữu, Trần Minh Hành luôn nằm trong tầm giám sát của cảnh sát Tỉnh Hải. Từ năm 2004, Trương Quyền tràn máu não biến thành người thực vật, có điều Trần Minh Hành luôn định kỳ tới bệnh viện chăm nom, hôm Trương Quyền bị người ta tháo máy thở đúng là Trần Minh Hành có tới bệnh viện, song cùng thời gian đó Trương Giai Minh được tập đoàn Thẩm Thị giúp đỡ cũng trở về từ New Zealand tới Tỉnh Hải. Mặc dù không có chứng cứ hẳn chiếm đoạt tiền của tổng cty XD, nhưng hẳn

là một trong số người liên quan chủ yếu của vụ án thất thoát tài sản, Trương Giai Minh vừa về tới Tỉnh Hải liền bị chúng tôi theo dõi hành tung, hấn vào bệnh viện Nam Thụy sau Trần Minh Hành. Người giám sát của chúng tôi tức trực ở ngoài bệnh viện, Trần Minh Hành đi ra liền bị chúng tôi theo dõi, còn Trương Giai Minh thì biến mất, theo ghi chép của bệnh viện máy dưỡng khí bị tháo ra sau khi Trần Minh Hành rời bệnh viện.

Trong phòng họp của tỉnh, Vương Hiểu Dương báo cáo với người của bộ giám sát về công tác điều tra cái chết của Trương Quyền:

- Khi đó cảnh sát Tỉnh Hải không lường được đây là vụ giết người có chủ mưu, phía bệnh viện cũng liệt cái chết của Trương Quyền vào sự cố chữa trị, đến khi báo XX cho đăng bài vô trách nhiệm về vụ án thất thoát tài sản tổng cty XD, có phóng viên chất vấn khả năng Trần Minh Hành mưu sát Trương Quyền cùng công bố chứng cứ Trần Minh Hành tới bệnh viện, chúng tôi mới coi cái chết của Trương Quyền là vụ mưu sát cấp một, Trương Giai Minh là kẻ hiềm nghi chủ yếu. Trong quá trình điều tra, chúng tôi phát hiện bà Lục Băng Thiến chủ tịch Thẩm Thị và Thẩm Nhạc phó tổng giám đốc phụ trách phòng đầu tư Thẩm Thị có liên hệ mật thiết với Trương Giai Minh, từng truy lùng được dấu vết của Trương Giai Minh ở tòa nhà Trung Hưng, song vì đúng giờ cao điểm tan tầm, lỡ thời cơ bắt giữ. Sau đó Trương Giai Minh lại biến mất khỏi tầm mắt của cảnh sát.

Báo cáo một lần buổi sáng rồi, chiều người bộ giám sát tới lại lặp lại lần nữa, Vương Hiểu Dương phải ngừng uống nước:

- Cảnh sát Tỉnh Hải luôn bí mật điều tra, nên không công bố nguyên nhân cái chết của Trương Quyền, trán đánh cổ động rần. Trong sự kiện báo XX đăng bài, cảnh sát phát hiện Tập đoàn Thẩm Thị có liên hệ mật thiết với Trương Giai Minh, nên chúng tôi tin bọn họ sẽ còn liên hệ nữa. Đối diện với Trương Giai Minh giao hoạt, chúng tôi áp dụng sách lược ôm cây đợi thỏ, tới khi Trương Giai Minh xuất hiện ngoài biệt thự Thẩm gia, bắt ngờ xảy ra chuyện nổ súng.

468. Q.11 - Chương 9: Bộ Giám Sát.

Cảnh sát của bộ giám sát lấy La Chí Cương làm đầu, ông ta có kinh nghiệm phong phú trong việc điều tra vụ án hình sự trong đại, hồi chi tiết việc bắt giữ do cảnh sát Tỉnh Hải và Kiến Nghiệp phối hợp. Trước khi ông ta xuống đây, bộ đã họp khẩn cấp, vụ nổ súng này rất có thể liên quan tới vụ án tài sản quốc hữu thất thoát, ông ta đọc kỹ tài liệu có lời khai của Trần Minh Hành, bài trừ khả năng Trần Minh Hành muốn che giấu chân tướng, nói như vậy cái chết của Trương Giai Minh liên quan tới âm mưu sâu xa hơn.

Còn về phần Trương Giai Minh câu kết với tập đoàn Thẩm Thị lợi dụng những tờ báo thiếu trách nhiệm công kích tập đoàn Lệ Cảnh không nằm trong phạm vi điều tra, song La Chí Cương nghĩ tới một khả năng, do bài báo kia đã phá vỡ các quy tắc ngầm, rất có thể sự việc hai bên câu kết bại lộ, Thẩm Thị khả năng sai người giết Trương Giai Minh che giấu liên quan, nhưng Trương Giai Minh lại bị giết trong sân vườn biệt thự Thẩm gia, giả thiết này lại không đứng vững.

Rốt cuộc là ai, đây là hành vi khiêu khích cảnh sát hay chỉ là sự trùng hợp? Hay hung thủ biết được hành tung của Trương Giai Minh từ cảnh sát, nghĩ như thế La Chí Cương thấy lạnh lưng, giết người diệt khẩu ngay trước khi cảnh sát bắt người, phạm vi nghi can không lớn, nhưng ảnh hưởng thì phải xem xét.

Trương Giai Minh rốt cuộc nắm được điểm yếu của ai? Năm 2004 Trương Quyền vẫn còn là thị trưởng Tỉnh Hải, ở tầng cấp đó nắm trong tay tử huyệt của vài người là rất bình thường.

Phụ trách điều tra vụ án này ở phía tỉnh là phó sở trưởng sở cảnh sát tỉnh Giang Đào, bộ giám sát nhanh chóng cử người xuống như thế làm ông ta rất khó chịu, thế này rõ ràng là bộ giám sát không tin tỉnh. La Chí Cương tìm hiểu tình hình từ phía cảnh sát Tỉnh Hải thì ông ta chỉ ngồi đó neho mắt quan sát.

- Sở trưởng La.

La Chí Cương đột nhiên quay sang nói với Giang Đào:

- Tôi có thể gặp mấy người đương sự khác không, bọn họ có liên quan tới sự kiện báo XX, có lẽ tìm được manh mối khác từ phía họ.

- Không kiểm tra hiện trường trước sao?

Giang Đào mở mắt ra:

- Ô không, các đồng chí ở tỉnh đã làm rất tỉ mỉ rồi, trước khi trời tối tôi bỏ thời gian xem qua một chút là được.

Giang Đào chỉ khẽ hừ một tiếng, không nói gì nữa, các người không tin chúng tôi thì cũng đừng mong chúng tôi phối hợp.

Lục Trọng Đạt, Lục Bằng Thiên, Thẩm Tại Tinh tới cục công an hỗ trợ điều tra được 18 tiếng, đến giờ chưa rõ tình hình cụ thể của công ty. Buổi sáng gọi điện cho Hạ Gia Phú, biết vụ án nổ súng không do tỉnh điều tra, mà do bộ giám sát trực tiếp phái người phá án, tin tức bọn họ câu kết với Trương Giai Minh công khai, tức là đã đắc tội với toàn bộ thế lực tỉnh Đông Hải này rồi, tuy người bộ điều tra xuống có thể thở phào đôi chút, song tình hình tiếp theo vẫn rất nguy ngập.

- Bộ trưởng Hạ và phó bộ trưởng Trương của chúng tôi gửi lời hỏi thăm các vị.

La Chí Cương mỉm cười nói:

Giang Đào thấy La Chí Cương trắng trợn nói thế biết ông ta hàm ý nhắc nhở mình chỗ dựa của Thẩm Thị bên trên, lòng thầm cười nhạt, Thẩm Thị có thể lực ở TW thì sao nào? Đã đắc tội với cả tỉnh Đông Hải rồi còn muốn làm ra vẻ ta đây là quý tộc lâu đời à? Ngay cả người không liên quan như Giang Đào còn cực kỳ phản cảm với việc làm của Thẩm Thị nữa là, cứ cho là song gió này qua đi thì về sau Thẩm Thị làm thế nào vẫn hồi cục diện, nếu không chỉ có cách rời khỏi Đông Hải thôi.

Lục Trọng Đạt gật đầu:

- Vậy phiền sở trưởng La cho tôi gửi lời cảm ơn, không biết tới khi nào chúng tôi mới kết thúc hiệp trợ điều tra?

La Chí Cương nhìn Giang Đào, Giang Đào ngoảnh mặt đi không đáp, một người phụ trách khác của tỉnh không muốn làm không khí quá căng, nói:

- Hiện chỉ có ông Lục, bà Lục và ông Thẩm có thể cung cấp tài liệu kỹ càng hơn, vả lại anh Thẩm Nhạc con bà Lục có quan hệ mật thiết với người chết, chúng tôi hi vọng từ liên hệ trong quá khứ của các vị phát hiện ra manh mối giúp đỡ quá trình điều tra.

La Chí Cương dù sao chỉ là quan viên bộ giám sát phái xuống với danh nghĩa đốc thúc vụ án, công tác điều tra chủ yếu vẫn do tỉnh phụ trách, sở công an tỉnh đã tỏ rõ lập trường, những kẻ Thẩm gia này có quan hệ rối rắm với người chết, hướng hồ Thẩm Nhạc có hiềm nghi trực tiếp trong vụ án cái chết của Trương Quyền. La Chí Cương không thể nói gì, Thẩm Thị dính líu vào bài báo kia đúng là thiếu lý trí, khiến toàn bộ tỉnh Đông Hải phẫn nộ rồi, tuy báo XX chỉ nhắm vào thành phố Tĩnh Hải, nhưng đào bới sâu hơn vụ án Trương Quyền có trời mới biết sẽ đụng chạm tới lão đại nào, đây là hành vi phá hỏng quy tắc ngầm, làm người ta không giận sao được. La Chí Cương trầm ngâm, nghe phó bộ trưởng Trương giới thiệu thì Lục Trọng Đạt không giống người làm ra loại chuyện ngu xuẩn này.

Cuộc nói chuyện không thu được mấy kết quả, không rõ có phải vì đám Giang Đào có mặt bên cạnh không, La Chí Cương quyết định xem hiện trường, Giang Đào nói địa chỉ xong rồi thôi, cũng chẳng thèm phái người đưa đi, thái độ bất hợp tác ra mặt.

Nửa đường La Chí Cương nhận được cú điện thoại của cấp dưới, thực chất ông ta đã biết sẽ không được chào đón ở Đông Hải, nên chia hai nhóm một đi tới tỉnh ủy làm việc, một âm thầm điều tra.

- Chúng tôi tới hai nơi ở đầu tiên của Trương Giai Minh thì mọi giấy tờ tài liệu đã bị đốt hết, đến nơi thứ ba tìm được một số tài liệu hết sức trọng yếu, liên quan tới một vị thường ủy tỉnh Đông Hải ...

.....

Trước đó sở công an tỉnh chưa tiến hành thẩm vấn đám người Lục Trọng Đạt, chỉ ném bọn họ ở một chỗ, cho gọi đúng hai cuộc điện thoại liên hệ với bên ngoài, Lục Trọng Đạt gọi điện cho Hạ Gia Phú, ba nhà Hạ Thẩm Lục là thế giao, năm xưa Lục Trọng Đạt xuống nông thôn cùng một nơi với Hạ Gia Phú, có tình hữu

ngộ sâu sắc, trong quá trình phát triển của tập đoàn Thẩm Thị, được Hạ Gia Phú giúp đỡ, bọn họ cũng có qua có lại, hình thành quan hệ phức tạp.

Thẩm Thị lần này định sẵn không thoát khỏi vòng xoáy, làm sao tránh tổn thất không cần thiết, đành gửi gắm hi vọng vào thượng tầng, khiến người ở tỉnh không thể gỡ trò được.

Cuộc điện thoại thứ hai thông báo cho luật sư, có điều thái độ trên tỉnh rất cứng rắn, dù La Chí Cương tới, cũng không hề thay đổi.

Đám Lục Trọng Đạt bị giam giữ tới 6 giờ chiều mới được thả đi, tới lúc này Lục Trọng Đạt mới biết Trương Giai Minh không ngờ làm ra chuyện ngu xuẩn mưu sát cha đỡ tội cho người khác, chỉ thầm mong Thẩm Nhạc không có liên quan gì. Trương Giai Minh trở về do Thẩm Nhạc liên hệ muốn thoát khỏi hiểm nguy cũng khó.

Tìm hiểu thêm càng khiếp sợ, thì ra Trương Giai Minh vừa mới trở về đã bị cảnh sát Tỉnh Hải giám thị, như thế cái chết của Trương Quyền đã nằm trong sự điều tra của bọn họ, nhưng lại chần chừ không bắt, mùi cạm bẫy quá rõ ràng.

Lục Trọng Đạt rùng mình, nghĩ ra vì sao Lâm Tuyền không đồng ý hòa giải, nếu trong tay mình có kỳ chiêu đẩy đối phương vào chỗ chết, sao chịu hòa giải? Cái chết của Trương Giai Minh tuy là sự bất ngờ nhỏ, nhưng chắc không gây trở ngại cho hành động của y. Dù sao y đã thành công đẩy Thẩm Thị về phía đối địch với toàn bộ quan trường tỉnh Đông Hải rồi, còn kéo cả Thẩm Thị vào vụ mưu sát Trương Quyền. Nếu không có chút bất ngờ nhỏ này, sáng mai thôi giới truyền thông điên cuồng công kích Thẩm Thị, nhưng giờ chút bất ngờ đó trước khi vụ án được điều tra ra, giới truyền thông phải giữ im lặng.

Do người trực tiếp liên hệ với Trương Giai Minh là Thẩm Nhạc, đám Lục Trọng Đạt không biết rõ tình hình cụ thể, nên cuộc điều tra triển khai không thuận lợi. La Chí Cương nói có chuyện gấp phải về bộ xác minh, báo kết quả sau, có điều đám Giang Đào, Vương Hiểu Dương cũng chẳng ngại ngồi đợi kết quả.

469. Q.11 - Chương 10: Tinh Thần Sụp Đổ.

Lục Băng Thiển lúc này chỉ lo cho Thẩm Nhạc, khi Trương Giai Minh bị bắn chết, Thẩm Nhạc ở ngay bên cạnh, cảm giác tử thân sượt qua bên cạnh đó năm xưa bà ta trải qua rồi, không bao giờ muốn nếm trải lần nữa, đứa con này càng yếu đuối càng ích kỷ hơn bà ta năm xưa, là loại xưa nay coi thường mạng sống của kẻ khác, nhưng cực kỳ quý trọng bản thân, rất có thể khiến thần kinh nó đẩy tới giới hạn.

Khi bị cảnh sát đưa đi Lục Băng Thiển đã nhìn ra thần kinh Thẩm Nhạc không bình thường rồi, lo tới độ một tay luôn nắm chặt, cảm giác không thở nổi. Mấy lần hỏi cảnh sát, chỉ được biết Thẩm Nhạc liên quan tới một vụ mưu sát khác, nhưng do hoảng sợ sau vụ nổ súng, tâm tình cực kỳ bất ổn định, đang được trị liệu dưới sự giám sát của cảnh sát.

Lục Kiến Huy phải xe tới sở cảnh sát đón bọn họ, ra khỏi sở cảnh sát, Lục Trọng Đạt lúc này mới có cơ hội nói chuyện riêng với đám Lục Băng Thiển, trước đó bọn họ được giữ cách lý để tránh thông cung với nhau. Tất nhiên Giang Đào muốn giữ người nhà họ Thẩm ở lại sở cảnh sát thêm vài ngày nữa cho bỏ ghét, nhưng không có chứng cứ nào chứng minh bọn họ có liên quan vụ án, vả lại bên trên có điện thoại gọi xuống gây sức ép, sau khi hỏi ý kiến Cố Hiến Chương, Giang Đào phải thả họ ra.

- Tất cả đều do an bài của phía Tỉnh Hải, may nhờ cái chết của Trương Giai Minh mà chúng ta còn một đường sống, mau lập tức an bài luật sư đi gặp Nhạc Nhạc, Trương Giai Minh đã chết, cảnh sát Tỉnh Hải không có chứng cứ trực tiếp kéo Thẩm Nhạc vào vụ mưu sát Trương Quyền, quyết không thể để Nhạc Nhạc bị bọn họ dụ cung, nếu không thì xong hết cả.

Lục Trọng Đạt bảo thư ký, sau đó mới quay sang hỏi Lục Kiến Huy:

- Tình hình ở công ty ra sao rồi?

Lục Kiến Huy mặt mày ủ ê:

- Hiện những tin đồn nhắm vào chúng ta đã lan đi khắp nơi, NH Trí Tín có phản ứng trước tiên, ngừng khoản vay cấp cho hạng mục Xuân Giang, tuyên bố một khi có chứng cứ Thẩm Thị dùng tiền vay được vào

mục đích khác, sẽ đòi lại khoản cho vay trước đó. Các ngân hàng lớn khác cũng đưa ra tuyên bố tương tự. Vệ gia thông qua đầu tư An Thái công bố, tạm dừng hợp tác với chúng ta, tập đoàn Mỹ Hóa ngừng hợp tác với chúng ta ở đông bắc. Còn nữa cục CK tỉnh phát công hàm, điều tra giao dịch cho vay giữa tập đoàn Thẩm Thị và Năng lượng Hoành Điểm, với cả hôm nay ...

Nói tới đó Lục Kiến Huy do dự không dám nói tiếp nữa.

Lục Trọng Đạt tưởng chừng như có những tảng đá lớn liên tiếp chất lên người, phải cố gắng lắm mới đứng vững được:

- Nói, còn chuyện gì nữa?

Ông ta không còn nghĩ được có chuyện gì nghiêm trọng hơn nữa rồi, Vệ gia và Tập đoàn Mỹ Hóa là hai trong số đối tác thân cận nhất của Thẩm Thị bao năm qua, Vệ gia còn là thông gia với Thẩm gia, Thẩm gia đã mất vận rồi sao, tới lúc chúng bạn lìa bỏ rồi sao?

- Cục chứng khoán sẽ điều tra sự kiện công ty công bố hôm nay.

Lục Kiến Huy vẫn ngập ngừng:

Lục Trọng Đạt sốt hết cả ruột, nói gần như quát lên:

- Sự kiện công bố gì?

- Nh Trí Tín tuyên bố ngừng cho hạng mục của chúng ta vay vốn, chúng ta cũng đưa ra công bố, chẳng qua có hàm ý khiến người khác hiểu lầm không phải là NH Trí Tín không cho chúng ta vay nữa mà là chúng ta đã dùng hết hạn ngạch được vay trong năm nay rồi, cục CK tỉnh tuyên bố điều tra việc này.

- Có, có phải là cổ ý?

Lục Trọng Đạt run rẩy, lòng cổ vớt vát lấy một tia hi vọng cuối cùng:

- Trong công ty đúng là đã có vài người bán ra cổ phiếu trước khi nó tụt giá ...

Lục Trọng Đạt loạng choạng, hết rồi, cái đám người ngu xuẩn ích kỷ đó, bọn chúng muốn bán à? Bán nổi bao nhiêu chứ? Thẩm Thị có vấn đề bọn chúng sẽ mất hết, đúng là ngu không gì bằng nữa, nếu là bình thường có thể coi là sự cố thao tác, mất nhăm mất mớ cho qua là được, nhưng vào lúc mẫn cảm thể này, còn mong kẻ địch nương tay hay sao? Đây sẽ là nhược điểm đẩy Thẩm Thị một bước gần hơn tới vực tử vong.

Thẩm Tại Tinh tuy cũng có chút tài hoa, song ông ta là kẻ nhu nhược, tới thời khắc mấu chốt thì không thể đứng vững được gì cả, nghe Lục Kiến Huy nói xong đã hoảng hốt tới không còn chủ ý gì nữa rồi, Lục Băng Thiển chỉ quan tâm tới tình hình Thẩm Nhạc, suy nghĩ không lý trí, Lục Trọng Đạt đành cố ép mình phải bình tĩnh lại, dựa lưng vào ghế nhắm mắt trầm tư.

Lục Trọng Đạt nghĩ không ra, cái chết của Trương Giai Minh là có người không muốn hấn cấn càn, Trương Giai Minh chết rồi, người có hiềm nghi và động cơ phải ẩn mình tránh chú ý mới phải, tuyệt đối không thể nhảy ra công kích Thẩm Thị. Đặc biệt là bộ giám sát phải người xuống, bọn chúng chả lẽ không sợ chuốc họa vào thân? Hay là bọn chúng không liên quan gì tới cái chết của Trương Giai Minh cho nên mới dám thoải mái trút giận lên Thẩm Thị.

- Em không yên tâm, chỉ để luật sư Điền tới thì em không yên tâm, em phải đi gặp Nhạc Nhạc, từ nhỏ tới giờ nó chưa bao giờ gặp chuyện đáng sợ như thế, chưa bao giờ chịu khổ, em phải đi thăm nó, nếu không nó làm sao vượt qua nổi.

Lục Băng Thiển đột nhiên nói:

Toàn bộ Thẩm Thị lúc này chỉ còn Lục Trọng Đạt là có thể tính là vẫn trấn tĩnh có thể ra quyết định, ông ta nghĩ dù sao Thẩm Nhạc có liên quan tới vụ án mưu sát Trương Quyền hay không cực kỳ quan trọng, liền bảo lái xe đưa tới bệnh viện cảnh sát. Thông qua thẩm tra nghiêm ngặt, đến khi qua cổng chính, đám Lục Trọng Đạt đi sát qua vai Trần Lập, Trần Lập chỉ có một mình, thấy bọn họ cũng không nói một lời.

Lục Băng Thiển mới đầu không để ý, đến khi đi qua mới ý thức được, giật mình quay lại, nghiêm khắc hỏi:

- Cậu tới đây làm gì, các người định làm gì Nhạc Nhạc.

Trần Lập chẳng nói chẳng rằng, ra ngoài vào xe rời đi, tất nhiên là hắn tới xem tình hình của Thẩm Nhạc, vừa lái xe vừa bấm điện thoại, một lúc sau giọng Lâm Tuyền ở đầu kia vang lên:

- Thế nào rồi?

- Hắn bị kích thích không nhỏ, người cuộn lại góc tường, run lên bần bật, chỉ cần có người khác vào phòng là la hét “đừng giết tôi”, đại khái đây là sự trừng phạt thích đáng với hắn.

- Vậy cứ giao cảnh sát xử lý đi, tin rằng hắn sẽ được hưởng đãi ngộ công bằng.

Trần Lập mỉm cười, đợi Lâm Tuyền cúp điện thoại trước mới tắt máy, chuyên tâm lái xe.

Lục Băng Thiên theo người bệnh viện tới phòng theo dõi Thẩm Nhạc, ngoài phòng có cảnh sát đứng gác, phải đưa chứng minh mới được vào, Thẩm Nhạc nằm co ro trong góc tường, ánh mắt lộ rõ sự kinh hoàng, tưởng chừng chỉ gặp thêm chút áp lực nữa thôi, tinh thần sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Bác sĩ khẽ nói với Lục Băng Thiên:

- Bà Lục, hiện tinh thần người bệnh thác loạn, tôi nghĩ mọi người không nên vào.

- Không tôi, phải vào, là con tôi, nó sẽ nhận ra tôi.

Lục Băng Thiên nói trong nước mắt, đưa tay về phía Thẩm Nhạc bước từng bước cẩn thận:

- Nhạc Nhạc, là mẹ đây mà, đừng sợ có mẹ không ai làm hại con nữa đâu.

- Không, không, đừng lại gần tôi, tôi không muốn chết, đừng đừng..

Thẩm Nhạc nói thều thào, người dựa sát vào tường:

- Là mẹ mà, đừng sợ.

Lục Băng Thiên vẫn nỗ lực đi tới:

- Không, không, cứu tôi với ai cứu tôi với ...

Thẩm Nhạc hét lên điên cuồng, hai tay cào cấu tường như muốn kiếm lối bỏ chạy, bác sĩ vội vàng gọi y tá vào phòng, giữ lấy Thẩm Nhạc tiêm cho hắn mũi thuốc an thần. Lục Băng Thiên ngồi bệt dưới đất, nước mắt giàn dụa:

- Tất cả đều là tại nó, nó là con rắn độc, không có nó Nhạc Nhạc không tới nông nỗi này ...

470. Q.11 - Chương 11: Công Viên Hồ Tiên Nữ.

Vụ án nổ súng mãi không thu được tiến triển hữu hiệu, tập đoàn Thẩm Thị cuốn vào tâm bão, cực kỳ nguy ngập.

Lâm Tuyền cũng có cơn đau đầu nho nhỏ của mình.

Chính phủ Tỉnh Hải tiến thêm một bước tăng cường chính sách ổn định địa ốc, tuy các khu nhà cao cấp không bị ảnh hưởng thực chất, nhưng theo quán tính của thị trường, sau trận tai họa, ai ai cũng dừng lại chờ đợi quan sát, khiến tiêu thụ nhà ở cao cấp không có khởi sắc, điều này làm hạ thấp kỳ vọng của TTCK vào Tổng cty XD, khi mà TTCK đón gió xuân ấm áp, sức sống hồi sinh, thì cổ phiếu 00601 lại không tăng lên được.

- Liệu Thế Kỷ Thành mở cửa giao dịch có thành công được không?

Chuyện liên quan tới kế hoạch bán 100 triệu cổ phiếu, Cổ Hiếu Linh cực kỳ quan tâm, gần như mỗi lần gặp Lâm Tuyền là hỏi câu tương tự.

Lâm Tuyền vỗ trán cười méo xẹo:

- Tôi bây giờ chẳng phải chủ tịch cũng chẳng phải tổng giám đốc tổng cty XD nữa, câu này chị đi hỏi Thiệu Binh và Dương Đắc Chí mới thỏa đáng.

- Bọn họ cuối cùng chẳng phải nghe anh à?

Liều Trí nói giúp:

- Tổng giám đốc Lâm, anh lộ chút tin tức đi, chị Cố mấy ngày qua ăn không ngon ngủ không yên vì kế hoạch giảm cổ phần, gây sứt đi rồi.

Lâm Tuyền bĩu môi:

- Nói ra không hợp quy củ, UBCK sẽ kiểm tôi điều tra mất.

Cố Hiểu Linh trợn mắt:

- Có chuyện đấy được à?

Lâm Tuyền xua tay:

- Chị hỏi tôi chẳng bằng hỏi thẳng thị trưởng Liều, về mặt này dùng với tôi vô ích.

Cố Hiểu Linh thở dài:

- Già rồi, năm nay đã 37 rồi, Tiểu Trí còn gọi tôi là chị Cố, chị Cố. Nghe mà thấy thiếu tự nhiên.

Cố Hiểu Linh đột nhiên nói thế khiến Lâm Tuyền lúng túng, đại khái đang cảm thán quan hệ của bản thân với Liều Diệp Thiên.

Phương Nam đi tới đá khẽ Lâm Tuyền một cái;

- Không có gì không hợp quy củ cả, tin tức không được truyền ra bên ngoài, nhưng trong nội bộ mấy công ty vẫn thông báo, hướng hồ chị Cố còn là thành viên quản lý quỹ Tây Trạch cơ mà, Lâm Tuyền vừa mới ký một tài liệu, sẽ cắt một phần tài sản hồ Tiên Nữ và rừng đất trung giao cho quỹ Tây Trạch.

Liều Trí kinh ngạc nói:

- Thật sao?

Lâm Tuyền kéo Phương Nam ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Không được tiết lộ nữa, không được tiết lộ nữa.

Nhìn hai người họ đi khỏi đại sảnh, Liều Trí mới sực tỉnh nhìn Cố Hiểu Linh:

- Em cứ luôn nghĩ Lâm gia lắm tiền nhiều của sẽ biến nơi đó thành tài sản riêng, không ngờ giao cho quỹ Tây Trạch, đổi lại là người khác chắc không nở đâu.

- Gia phong Lâm gia là như thế, bên trên có Lâm Minh Đạt áp xuống, bọn họ có muốn hưởng thụ cũng không được.

Cố Hiểu Linh cười khẽ:

- Có điều không biết quỹ Tây Trạch dùng thế nào?

- Chắc là làm công viên.

Liều Trí suy đoán:

- Nếu hoàn toàn miễn phí tiền duy trì hàng năm cũng kinh người, không biết quỹ Tây Trạch bỏ hay là chính phủ cấp.

- Ai mà biết chứ, nơi đó tới giữa năm sau mới xong, quan tâm tới chuyện đó làm gì. Miễn phí là tốt, Thế Kỷ thành rất cuộc có thể mở cửa giao dịch rồi.

Đầu tháng 4, sinh thái quanh hồ Tiên Nữ được hoàn thiện, mặc dù không công khai quan hệ tài sản trong đó nhưng không gây trở ngại Thế Kỷ Thành lấy nó tuyên truyền để định vị thành khu nhà cấp cao, tại buổi lễ khánh thành còn mời Trần Phi Lăng tham dự.

Qua buổi lễ đơn giản, tiếp đó ở trên bữa tiệc, Trần Phi Lăng tới bên cạnh Lâm Tuyền nói:

- Tôi còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi đã chẳng hề khách khí phê bình phong cách của Chung cư Đàn Sơn, khi đó không biết anh là người lên kế hoạch, thật xin lỗi.

- Ô, tôi còn nhớ, khi đó cô nói những cây cổ thụ chọc trời kia là bảo vệ đại tự nhiên ban cho nhân loại, nhưng lại bị kẻ hào phú lợi dụng tiền bạc trong tay biến nó thành của riêng, còn chất vắn tôi đám nhà giàu đó thì hiểu gì về thưởng thức cái đẹp.

Lâm Tuyền gật gù nói:

Trần Phi Lăng hơi ngửa mặt lên, cô thấp hơn Lâm Tuyền một chút, đôi mắt tuyệt mỹ tỏa ra ánh sáng khác thường:

- Còn tôi nhớ câu trả lời của anh ” biết thưởng thức cái đẹp hay không thì tôi không biết, nếu có tiền tôi có thể độc chiếm nó”, vậy bây giờ anh có tiền rồi, vì sao lại mở cửa cho người dân.

Lâm Tuyền chỉ:

- Khả năng tôi không quen làm một người có tiền, bọn họ thích hợp xuất hiện ở trường hợp thế này.

Trần Phi Lăng nhìn theo hướng Lâm Tuyền chỉ, Thiệu Bình đang đứng trên bục nói chuyện, áo vest đắt tiền thẳng tắp, giọng trầm bổng diễn cảm nói về trách nhiệm xã hội của doanh nghiệp :

- Theo đuổi lợi nhuận là thiên tính của doanh nhân, nhưng phải tuân thủ luật pháp, theo đuổi lợi nhuận hợp lý là trách nhiệm xã hội lớn nhất của doanh nhân...

Vì chứng minh cho trách nhiệm của doanh nhân, tiếp đó Dương Đắc Chí bắt đầu nghi thức quyên tặng, đại biểu tổng công ty xây dựng tặng số vật dụng trị giá 40.000, chủ yếu cho người gia neo đơn không nơi nương tựa ở viện dưỡng lão.

Nhìn Dương Đắc Chí đứng trên bục có vẻ ngượng ngùng, khi trao quà ột vị viện trưởng viện dưỡng lão, như sắp khóc, Trần Phi Lăng phì cười thành tiếng:

- Tôi nghĩ giám đốc Dương hận không thể bỏ thêm mấy trăm nghìn vào.

- Trước kia lúc thảo luận xem ai chủ trì quyên tặng thì anh ta tranh đứng ra mà.

Phương Nam đứng bên che miệng cười:

- Có điều thật bẽ mặt, nếu mà tưởng thuật trực tiếp chắc anh ta tự sát luôn quá.

- Số tiền quyên tặng mà quỹ phúc lợi mỗi năm nhận được chưa tới 4 triệu, trong đó quá nửa là do người dân quyên góp, chúng ta góp 40.000 là hợp lý rồi, nếu không người khác nhìn chúng ta thế nào?

Lâm Tuyền đằng hoàng nói:

- Mấy hôm trước lão Phàn chẳng làm một buổi lễ quyên tặng trợ học à? Hình như có vài nữ doanh nhân mỗi năm góp cho nhi đồng thất học chục triệu, vì không được người nhận quyên góp mang ơn, từ chối tiếp tục quyên góp chả khiến báo chí ầm ĩ lên là gì ... À buổi lễ đó còn có một học sinh lên hát, bài hát đó tôi còn nhớ “mẹ Dương là người vĩ đại nhất trên đời, nhân cách cao thượng nhất trên đời”, nữ doanh nhân họ Dương đó hình như góp 20 triệu, khi nghe bài hát đó mặt thản nhiên như không, thi thoảng quanh sang thì thăm công việc với thư ký, tôi thấy mà đau lòng.

Thế Kỷ thành đem ra bán, đại biểu thị trường nhà cao cấp của Tỉnh Hải hồi sinh, hôm đó sáng lập kỷ lục một ngày tiêu thụ hơn 300 triệu, đem lại tác dụng trực tiếp kéo cổ phiếu tổng cty XD. Nhưng sau hạng mục Thế Kỷ Thành, tổng cty XD dừng nghiệp vụ địa ốc, tập trung vào xây dựng cơ sở hạ tầng.

Thị trường nhà cao cấp Tỉnh Hải hồi sinh không có nghĩa là tiền nóng mắc kẹt ở Tỉnh Hải có thể thoát thân, Thế Kỷ Thành là tác phẩm đỉnh cao của địa ốc cao cấp, sớm thu hút ánh mắt của những gia đình thu nhập trung cao của Tỉnh Hải, đặc biệt hơn một năm qua khi các công trình thương nghiệp và thị chính ngày càng hoàn thiện, lại lần nữa mãi không chịu đem bán, ham muốn bị đè nén, một khi đưa ra những nơi khác làm sao tranh nổi. Thế Kỷ Thành không đưa ra giá bán cao vượt dự liệu, chỉ hơn các khu nhà cùng

loại 10%, giá bình quân chưa tới 5.000, ít hơn hẳn 1.000 so với kế hoạch cũ của thẩm Thị, nên người mua nhà tranh giành nhau.

Dưới hào quang của Thế Kỷ Thành, Công quán Tỉnh Hải đành phải kéo dài thời gian khai trương, trừ những khu nhà ở xa, còn khu nhà khác gần đó kinh doanh ảm đạm, nói gì tới thị trường nhà sang tay. Thêm vào quy mô của Thế Kỷ thành cực lớn, các chuyên gia phân tích cho rằng lượng tiêu thụ nhà quý 2 của thị trường địa ốc Tỉnh Hải tăng trưởng 50% so với cùng kỳ năm ngoái, trong đó Thế Kỷ Thành chiếm 40% thậm chí nhiều hơn. Tuyệt tác như vậy chỉ bán với giá chênh 10% so với khu nhà khác, chẳng khác gì bán khuyến mãi, các khu nhà khác trì hoãn tới quý 3 là quyết định sáng suốt.

Số tiền nóng kia muốn thoát thân chỉ có thể dựa vào giao dịch nhà sang tay, thị trường này muốn hồi sinh sẽ càng mất nhiều thời gian hơn.

471. Q.11 - Chương 12: Dừng Tay Đi

Tập đoàn Thẩm Thị vay trái quy định từ công ty phía dưới tới 5 tỷ, trong đó lợi dụng Năng lượng Hành Điểm vay của NH Trí Tín và NH phát triển tỉnh gần 3 tỷ, NH Trí Tín xin đóng băng cổ phiếu lưu thông nằm trong tay Năng lượng Hành Điểm, yêu cầu lấy đó trả khoản tiền đã vay.

Liên hợp Tỉnh Hải một đạo biến mất trong danh sách đại cổ đông của Địa ốc Thẩm Thị và Năng lượng Hoành Điểm đã lần nữa xuất hiện với 4.8% và 4.9% cổ phần, lúc này chính thức đề xuất yêu cầu mua cổ phiếu lưu thông bị đóng băng của tập đoàn Thẩm Thị.

Lần này đến lượt Liên hợp Tỉnh Hải tranh đoạt quyền khống chế công ty dưới quyền tập đoàn Thẩm Thị rồi.

Trong quý một danh sách cổ phiếu của các công ty trên TTCK thuộc Liên hợp Tỉnh Hải lần lượt lộ diện, tới thời điểm cao nhất, tài sản của Liên hợp Tỉnh Hải có giá 20 tỷ, được người trong nghề dự đoán là tài sản đáng giá đầu tư nhất.

Bóng dáng của người khổng lồ đang dần dần hiện ra, do Địa ốc Thẩm Thị sa sút, ST Tinh Hồ thành công ty địa ốc đứng đầu phía đông, năm 2005 sáng tạo lợi nhuận gần 1.5 tỷ, đang tích cực mở rộng sang thành phố tuyến hai ở trung bộ.

Năng lượng mới gần đây trở thành điểm nóng của thị trường vốn, chỉ riêng tập đoàn năng lượng thái dương dưới Tân Năng Liên Hợp tiêu thụ pin quang điện và lắp ráp kính khiên đã sáng tạo ra lãi ròng 3 tỷ, song do mở rộng sản lượng, tỉ lệ lợi nhuận đã giảm xuống so với năm 2004, đến nay sau khi sản lượng mở rộng tới 6.000 tấn dự đoán lợi nhuận đạt tới 70%.

Được lợi từ TTCK hồi sinh, chỉ riêng tài sản cổ phần ở các công ty trên TTCK mà Liên hợp Tỉnh Hải khống chế đã trên 25 tỷ.

Nếu là một năm trước, Liên hợp Tỉnh Hải đề xuất yêu cầu mua cổ phiếu đóng băng của Thẩm Thị, sẽ khiến rất nhiều người khịt mũi coi thường, hiện nay Thẩm Thị lao đao, Liên hợp Tỉnh Hải như mặt trời giữa trưa, những phương diện liên quan không thể không nghiêm túc nhìn nhận vấn đề này.

Còn với nội bộ tập đoàn Thẩm Thị, đây chẳng khác gì một tin dữ kinh hoàng.

Lục Trọng Đạt mặt mày rầu rĩ, với một tập đoàn lớn, sai lầm chí mạng có khi chỉ cần một cái là đủ, trong một năm thôi tài sản Thẩm Thị teo lại quá nửa, gông cùm tài chính trên cổ lại càng siết chặt. Năm ngoái Thẩm Thị không chỉ vay 5 tỷ từ các công ty phía dưới, còn trực tiếp vay 4 tỷ từ cá cơ cấu tài chính.

Khác với đám tiền nóng đầu cơ còn lại, Thẩm Thị tiến vào thị trường địa ốc không mua nhà, mà trực tiếp mua cổ phần của những hạng mục địa ốc, với Thẩm Thị mà nói có lẽ còn đường sống, chính là đem hạng mục kia trọng tổ vào địa ốc Thẩm Thị, do địa ốc Thẩm Thị bỏ tiền mua lại những hạng mục đó, giúp tập đoàn thoát bấy.

Nhưng thị trường địa ốc Tỉnh Hải vẫn cứ ảm đạm, mà Địa ốc Thẩm thị đã bị trọng thương trong cuộc chiến cổ phiếu, hành vi chuyển nguy cơ này của tập đoàn Thẩm Thị tất nhiên không được thị trường chấp nhận,

huống hồ tập đoàn Thẩm Thị không phải khổng chế cổ phần tuyệt đối ở địa ốc Thẩm Thị, quan trọng nhất là Liên hợp Tỉnh Hải không cho bọn họ cơ hội.

- Nếu Liên hợp Tỉnh Hải đem tài sản năng lượng mới nhập vào Điện khí Tỉnh Hải thì quy mô đã vượt qua Thẩm Thị rồi, chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy Thẩm Thị thực sự sụp đổ?

Lục Trọng Đạt chặn Lục Bá Uyên ở cửa nhà, đối diện với sinh tử tồn vong, ân oán gì cũng thành phai nhạt.

Năm ngoái Lục Trọng Đạt tuy muốn gặp Lâm Tuyền, khi đó Thẩm Thị dù thất thế nhưng hổ uy vẫn còn, ông ta vẫn muốn nắm quyền chủ động, lúc này Thẩm Thị bị áp chế không nhúc nhích gì nổi nữa, Lục Trọng Đạt gần như cầu xin rồi.

- Chẳng phải Liên hợp Tỉnh Hải đề xuất mua cổ phần của Năng lượng Hoành Điểm và Địa ốc Thẩm Thị rồi sao?

Lục Bá Uyên đứng chặn ở cửa, không có ý mời em trai vào nhà:

- Nếu Bằng Thiên và Tại Tinh chấp nhận, em tới đây cầu xin anh làm gì. Huống hồ Lâm Tuyền mua xong cổ phiếu lưu thông là dừng tay à?

- Dừng tay? Vậy khi các người công kích nó thì định dừng tay vào lúc nào, khi các người phá xe của Trần Lập thì các người định dừng tay vào lúc nào? Bảo Lục Bằng Thiên, Thẩm Tại Tinh và thằng con bảo bối của chúng dừng tay trước đi, đừng gây họa cho người khác nữa.

Lục Bá Uyên lui vào trong cửa, nhìn ánh mắt lạnh như băng của ông, Lục Trọng Đạt không dám theo vào, thần thờ nghe tiếng cửa đóng sầm lại.

Lục Nhất Mạn thấy cha hầm hầm tức giận đi vào nhà, hỏi:

- Ba, xảy ra chuyện gì mà ba đóng cửa mạnh thế, thiếu chút nữa làm Tiểu Tuyền tỉnh này.

Cô sinh đứa con trai nặng hơn 3kg rất khó khăn, tên chính thức chưa đặt cũng chưa quyết định cho nó theo họ mẹ hay họ cha, nhưng Lục Nhất Mạn gọi nó là Tiểu Tuyền, ý nghĩa trong đó không cần nói cũng biết, nhưng có lẽ chỉ riêng một mình cô mới hiểu hết được nguyên nhân chọn cái tên này.

- Không có gì, ba đuổi Lục Trọng Đạt đi thôi.

Lục Bá Uyên chỉ có một đứa con gái tất nhiên cực kỳ yêu thương đứa cháu này, làm bộ mặt áy náy, thấy Trần Lập từ cầu thang đi xuống, hỏi:

- Hôm nay sao con về sớm thế?

- Hôm nay Lâm Tuyền đi Đức, còn vừa tiễn anh ấy ra sân bay, thấy sắp hết giờ làm nên về luôn.

- Ừm, vậy chuyện mua cổ phiếu lưu thông là sao?

Lục Bá Uyên gọi Trần Lập ngồi xuống ghế sofa phòng khách, nghiêm túc hỏi:

- Thẩm Thị đã đắc tội với không ít người, anh ấy không ra mặt, ngân hàng rất có thể lấy cổ phiếu đóng băng bán ra siết nợ, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, hiện anh ấy ra mặt có thể trì hoãn thời gian.

- Lâm Tuyền có dừng tay không?

Lục Bá Uyên lo lắng hỏi:

- Nếu bọn họ chịu trách nhiệm vì việc mình làm thì anh ấy vì sao lại không dừng tay.

- Bảo bọn chúng chịu trách nhiệm à?

Lục Bá Uyên thở dài:

- Con vẫn để bụng chuyện tai nạn sao?

- Sao quên được chứ ạ.

Lục Nhất Mạn sau khi sinh con xong đã được Trần Lập đem nguồn cơn mọi việc kể cho nghe:

- Trong mắt bọn họ, mạng bọn họ là mạng người, mạng người khác là sâu kiến cho bọn họ trả đáp à?
- Khi Trương Giai Minh bị bắn chết, Thẩm Nhạc bị kích thích quá mạnh để lại di chứng, chỉ cần tiếng động mạnh một chút là hoảng sợ, xem ra khó khôi phục bình thường, coi như là trừng phạt rồi.

Lục Bá Uyên lòng vẫn muốn tập đoàn Thẩm Thị tiếp tục duy trì, chỉ là không biết mở miệng ra sao:

- Vụ án đó vẫn chưa có manh mối à?
- Đến tháng hai bộ giám sát đã tiếp nhận hoàn toàn vụ án rồi, phía tỉnh không có chút tin tức nào cả.
- Vì sao lại giấu tỉnh?

Lục Nhất Mạn tò mò hỏi:

- Vụ án đó chẳng lẽ có liên quan tới người ở tỉnh?
- Khó nói lắm, Trương Quyền khi tại vị thì thông đồng trên dưới, vấn đề này ai cũng biết, nhưng không ai nói ra, xem bộ giám sát nói thế nào, nói sao thì nó sẽ là như thế, ngoài ra chúng ta không thể biết được gì đâu.

Trần Lập lắc đầu:

Vụ án nổ súng có được đột phá từ tháng hai, khi đó hai cảnh sát có được chứng cứ quan trọng đã báo cáo cho La Chí Cương, vì người liên quan có cấp bậc rất cao, lại có thể lôi ra vụ án kinh động hơn nữa, La Chí Cương không thông báo cho tỉnh và quay về bộ giám sát báo cáo tiến triển. Tới trung tuần tháng 2, bộ giám sát phát công hàm, thu quyền điều tra vụ án, trực tiếp điều tra. Hành động này của bộ giám sát khiến tỉnh chấn động, Cố Hiến Chương cũng không có được nhiều thông tin hơn.

472. Q.11 - Chương 13: Xoay Chuyển Kinh Người

18 tháng 4, khí trời đã ấm dần, nhưng gió tối vẫn rét run, Cố Hiến Chương ăn tối xong khoác áo choàng ngồi ở phòng khách nhấm trà, chưa được nhàn nhã uống hết cốc trà thì điện thoại trong phòng khách vang lên, giúp việc chạy vào nghe, nhưng Cố Hiến Chương xua tay, tự mình nhắc điện thoại, do phóng trực ban văn phòng tỉnh ủy gọi tới:

- Bộ giám sát và kỷ ủy liên hợp phái người tới, 9 giờ tới văn phòng tỉnh ủy ...

9 giờ tới nơi, tức là 2 giờ chiều đã xuất phát rồi, đến giờ mới thông báo ình, chẳng lẽ có chuyện lớn xảy ra? Cố Hiến Chương lòng thất kinh, cúp điện thoại ngồi đó suy nghĩ, khi bộ giám sát trực tiếp nắm lấy quyền điều tra vụ nổ súng, ai sáng mắt cũng nhìn ra có người trên tỉnh phạm án rồi, nhưng bên trên không có chỉ đạo hạn chế hành động của ai, nên không dễ đoán, song dù gì ông ta là bí thư tỉnh, bên trên che giấu cả ông ta làm Cố Hiến Chương hết sức khó chịu, đồng thời có một cảm giác không lành, khiến hai tháng qua ông ta làm gì cũng hết sức cẩn trọng.

Cố Hiến Chương gọi điện thoại thông báo cho thư ký Đào Can, sau đó tới tỉnh ủy, vừa mới 9 giờ, đợi một lúc người trực ban dẫn đoàn người tới, có cả La Chí Cương, có điều dẫn đội là phó bộ trưởng Trương Văn Phong.

- Bộ trưởng Trương, là ai, dính líu cỡ nào mà khiến anh phải đích thân dẫn đội?

Cố Hiến Chương giọng không che giấu sự bất mãn:

Vốn theo ý Trương Văn Phong tiếp tục giấu tỉnh tới khi tra rõ ràng vụ án, có điều không được tỉnh trợ giúp thì khó mà tra tiếp được, mà Cố Hiến Chương không phải không có người trên cao hơn để tìm hiểu.

- Các đồng chí kỷ ủy cũng có mặt, để các đồng chí ấy giải thích cho anh.

Trương Văn Phong giới thiệu:

- Đây là xử trưởng Kim Tiểu Mã.

Cố Hiến Chương khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi.

Kim Tiểu Mã tuổi chừng trên 30, đeo kính, dáng vẻ rất nghiêm túc:

- Trong quá trình điều tra vụ án nổ súng, phát hiện chứng cứ quan trọng chứng minh Dương Thiên Hoa thường ủy Đông Hải, trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy tham ô hối lộ. Kỷ ủy hi vọng tỉnh ủy phối hợp tiến hành song quy Dương Thiên Hoa, ngoài ra Dương Thiên Hoa hiềm nghi là người sai phái vụ nổ súng, bộ giám sát yêu cầu bắt giữ.

Với tu dưỡng bao năm của Cố Hiến Chương mà không khỏi tái mặt:

- Sao có thể, sao có thể là Dương Thiên Hoa?

- Tại sao lại không thể?

Trương Văn Phong mặt nghiêm nghị nói:

- Trương Giai Minh có ba nơi ẩn náu tại Kiến Nghiệp, sau vụ án nổ súng, chúng tôi tới 2 nơi thì đã có người tới trước một bước, chứng cứ quan trọng đã bị tiêu hủy, có lẽ Dương Thiên Hoa không ngờ Trương Giai Minh biết chỗ ẩn náu của ba hang, chỗ cuối cùng bị xử trưởng La tìm thấy. Khi đó phát hiện chứng cứ Dương Thiên Hoa phạm tội, xử trưởng La thậm chí còn hoài nghi có kẻ ngụy tạo, nên cẩn thận báo cáo lên bộ. Sau hai tháng điều tra, chúng tôi xác nhận chứng cứ phù hợp, trong thời gian làm bí thư thành ủy Thanh Trì, Dương Thiên Hoa nhận hối lộ gần chục triệu ... Chúng tôi còn phát hiện trước khi bị bắt chết, Trương Giai Minh có liên lạc với Dương Thiên Hoa, cho nên ông ta là hiềm nghi chủ yếu..

Cố Hiến Chương lờn nổi sóng âm ỉ, song mặt nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh, nói:

- Tin tức này đúng là kinh người, trước khi Dương Thiên Hoa điều lên tỉnh, ban bộ thành phố Thanh Trì có ba người phạm án tham ô, nên việc dùng đồng chí này khiến tình bản khoản nhiều. Dương Thiên Hoa làm trưởng phòng tổ chức nhưng hai năm sau mới được lên làm thường ủy, trong hai năm đó chúng tôi đã khảo nghiệm cẩn thận, không ngờ không phát hiện vấn đề. Trong thời gian làm trưởng phòng tổ chức, Dương Thiên Hoa nhiều lần từ chối nhận hối lộ, tới giờ tôi vẫn nửa tin nửa ngờ chuyện này ...

- Theo điều tra của chúng tôi, vụ án không đơn giản như thế.

Trương Văn Phong tựa hồ nhận định chắc chắn về Dương Thiên Hoa, lời lẽ có phần ác ý:

- Thời điểm bắt Trương Giai Minh có rất nhiều điểm đáng nghi, thời gian lên tỉnh, Dương Thiên Hoa tuy không tiếp tục tham ô, nhưng với một phần tử phạm tội ẩn mình trong nội bộ nhân dân, sao có thể ngừng hành vi phạm tội, chẳng qua là ẩn giấu sâu hơn mà thôi.

Cố Hiến Chương cảnh giác nhìn Trương Văn Phong, ngôn từ chuẩn mực nghiêm khắc:

- Tỉnh sẽ toàn lực phối hợp với bộ điều tra, tuyệt không bao che dung dưỡng, nhưng với suy đoán vô căn cứ, tỉnh không ủng hộ.

Mặt Trương Văn Phong thoáng qua một nụ cười nhạt:

- Bí thư Cố nói đúng, suy đoán không chứng cứ chẳng phải khuếch đại vô hạn sao? Có điều tỉnh phải giữ kỷ luật nghiêm ngặt, trước khi vụ án tra rõ, đừng tiết lộ ra ngoài ...

Cùng lúc đó Lục Băng Thiển, Thẩm Tại Tinh cũng hay tin Dương Thiên Hoa bị song quy, Lục Băng Thiển mừng phát điên, bà ta không ngờ Trương Giai Minh nói làm cho Tỉnh Hải long trời lở đất là chỉ việc này, không biết hẳn kiếm đâu ra chứng cứ phạm tội của Dương Thiên Hoa, nếu hẳn kịp thời đưa ra thì năm tháng qua Thẩm Thị đầu có thể thắm như vậy, nhưng nghĩ tới Trương Giai Minh vì việc đó mà mất mạng, bà ta bớt oán trách phần nào.

Ai có thể ngờ biến hóa kịch tính như thế?

- Vụ này chắc rồi, Dương Thiên Hoa đừng mong trở mình, đã tham ô hối lộ còn giết người bịt miệng, theo ý bộ trưởng Trương thì vụ án này có giá trị đào bới sâu thêm, Cảnh Nhất Dân lên làm bí thư thành ủy ra sao, chẳng phải do Dương Thiên Hoa nói giúp à? Con trai Cảnh Nhất Dân là con rể Dương Thiên Hoa. Còn thằng kia khi phát tỉnh ở Kiến Nghiệp dựa vào ai? Một thằng sinh viên thì có nổi mấy tài năng chứ, chắc chắn Dương Thiên Hoa ngầm trải đường cho y ... Ra thế, ra thế, thì ra lịch sử phát triển của Liên hợp Tỉnh Hải chẳng qua là lịch sử phạm tội trần trụi mà thôi.

Thẩm Tại Tình hưng phấn hả hê vô độ, bước đầu tiên Trương Giai Minh công kích Trần Minh Hành, khiến Thẩm Thị thành kẻ địch của toàn tỉnh, lại chẳng khiến Liên hợp Tỉnh Hải tổn thất mấy may, khiến ông ta cực kỳ buồn bực, không ngờ, thật không ngờ có ngày này, ông ta tưởng chừng đột nhiên chạy tới mép vực thì có người kéo lại, đã cho kẻ đuổi theo mình một cái.

- Chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Lục Thúc Cung trấn tĩnh phân tích:

- Tình thế tuy có lợi cho chúng ta, nhưng cũng không thể nhận định rằng phần thắng thuộc về chúng ta, phải biết rằng Cố Hiến Chương là chỗ dựa của Cảnh hệ, trước kia con trai Cảnh Nhất Dân là thư ký của ông ta, căn cơ Cố Hiến Chương rất sâu, con người cũng không bối mớ được, huống hồ bên trên sẽ không đụng tới tầng cấp như ông ta, ông ta muốn bảo vệ Liên hợp Tỉnh Hải thì tình thế còn phức tạp ..

Lục Thúc Cung tới hạ tuần tháng 2 mới được thả khỏi trại cải tạo, khi đó Thẩm Thị gần như sụp đổ, may Thẩm Thị mấy chục năm căn cơ, vẫn còn chống đỡ được, không ngờ có cơ hội chuyển biến này.

Được Lục Thúc Cung nhắc nhở, Lục Bằng Thiên bình tĩnh hơn, song đây là cơ hội hiếm có, bà ta không thể bỏ qua:

- Vậy chúng ta phải làm sao?

- Ép Cố Hiến Chương thì xe giữ tướng.

Lục Thúc Cung cười âm hiểm:

- Ông ta là chỗ dựa của Cảnh hệ chứ không phải người Cảnh hệ, khi lửa có thể cháy đến thân, ông ta nhất định sẽ bỏ Cảnh hệ thôi. Mọi người quên những năm qua Cảnh Nhất Dân đắc tội bao nhiêu người sao? Có điều chúng ta phải cẩn thận, quyết không thể làm việc ngu xuẩn trực tiếp nhúng tay vào như lần trước.

Thẩm Tại Tình xấu hổ nói:

- Tỉnh Hải lại có thêm hai công ty môi giới địa ốc phá sản, chuyên gia phân tích dự đoán, địa ốc Tỉnh Hải tiếp tục ảm đạm, nên nhiều người cảm hận thảng đố lăm, có điều con đường lấy tin của bọn em rất có hạn.

- Chúng ta có thể cung cấp thông tin, chỉ giới hạn ở đó thôi.

Lục Thúc Cung lần nữa dặn dò:

- Dương Thiên Hoa bị song quy, không chỉ là tiếng sét giữa trời quang với đám người Tỉnh Hải, mà cả tỉnh ủy cũng trở tay không kịp, chúng ta phải tranh thủ hồi phục.

- Anh Hai thấy sao?

Lục Trọng Đạt từ đầu tới giờ không nói gì, nghe Thẩm Tại Tình hỏi mới thở dài:

- Tạm thời nghe theo lão Tam mà làm, có điều vấn đề nội bộ Thẩm Thị chưa được giải quyết, mọi người bỏ thêm công sức vào việc này đi.

473. Q.11 - Chương 14: Có Về Hay Không?

Tựa hồ không ai ngờ được Trương Giai Minh nắm chứng cứ phạm tội của Dương Thiên Hoa, không ai biết hắn lấy được chứng cứ ở đâu ra, nhưng có một điều khẳng định được, mấy mươi năm làm quan cẩn thận của Dương Thiên Hoa đã hỏng trong vụ này rồi.

Ngày Dương Thiên Hoa bị song quy, Lâm Tuyền đang ở Frankfurt thảo luận hạng mục điện gió với Cty Stambachr, qua gần một năm điều tra, xác định Thuận Nghĩa có cơ sở lập hạng mục điện gió, một khi thực thi hạng mục này, sẽ hình thành hành lang điện gió dài 40 km dọc bờ biển, quy mô hơn đầu tư điện gió ở Thông Nam gấp 6 lần, đạt tới 4.4 tỷ. Hạng mục này một khi khởi công, hiệu ích kinh tế sản sinh đủ kéo tất cả chỉ số kinh tế của Thuận Nghĩa lên vài bậc.

Tuy có người sẽ đánh giá đây là hạng mục chính tích Liên hợp Tỉnh Hải làm vì Cảnh Thiên Thương, nhưng trên lịch sử phát triển của Liên hợp Tỉnh Hải dù có liên quan tới bước tiến của một số quan viên, nhưng

tuyệt đối không hi sinh lợi ích của bản thân, tài hoa của Lâm Tuyền khiến Liên hợp Tỉnh Hải luôn kiểm được con đường đôi bên cùng có lợi.

Nếu không có vụ án Trương Thiên Hoa, mọi chuyện sẽ phát triển theo quỹ tích thuận lợi, nhưng lúc này quỹ tích đó bị gãy.

Ngày 18 tháng 4, bầu trời Frankfurt có mưa nhỏ, Lâm Tuyền ở trong sân khách sạn, đây là kiến trúc truyền thống của Đức, ở thành phố công nghiệp như Frankfurt căn nhà thế này không còn nhiều, dùng làm khách sạn càng ít.

Trương Văn Phong tuy luôn mồm nhấn mạnh phải giữ tổ chức kỷ luật không tiết lộ tình tiết vụ án, song chỉ một ngày mà những người liên quan đều biết, bao gồm cả công ty Stambachr.

Steve Phùng đại biểu của Stambachr liên hệ với Liên hợp Tỉnh Hải trong ba năm qua, ông ta mời Lâm Tuyền tới cty Stambachr thăm quan thời gian dài:

- Ngài Tiểu Stambachr cho rằng anh Lâm là nhân vật am hiểu quy tắc cuộc chơi, nếu có vùng trời rộng hơn, sẽ có phát triển lớn hơn nữa.

Nghe Trương Tiểu Bân phiên dịch xong, Lâm Tuyền chỉ con chim nhỏ trên tường:

- Chỉ bay thôi, chẳng lẽ có thể bay tới mặt trăng? Cảm ơn ngài Stambachr, tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng.

Steve Phùng đi rồi, Lâm Tuyền hỏi Trương Tiểu Bân:

- Anh cho rằng tôi có nên nhận lời mời này không?

- Tình hình trong nước rất phức tạp, lại có tin đồn bộ giám sát muốn đào sâu hơn.

Trương Tiểu Bân cẩn thận nói:

- Còn có tiếp nhận hay không, hẳn tổng giám đốc tự có phán đoán rồi.

Lâm Tuyền cười lớn:

- Đại bộ phận cổ phần của Liên hợp Tỉnh Hải thuộc về Quý Lâm Thị tại Hà Lan, tôi không về cũng chẳng sao. Nhưng tôi lập ủy viên hội ở trên Liên hợp Tỉnh Hải không phải vì đường lui cho bản thân, để chứng minh việc này, tôi phải về.

- Nghiệp vụ bên Đức cũng rất nặng, tổng giám đốc có thể xử lý xong nghiệp vụ bên này hãy về, tôi nghĩ khi đó vụ án Dương Thiên Hoa cơ bản đã xong.

- Nghe anh nói như thế, xem ra rất nhiều người hi vọng tôi tạm ở ngoài.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Liên hệ với trong nước cho tôi, lúc này ở ngoài không phải là quyết định tồi, song bọn họ quá xem thường Lâm Tuyền này rồi.

Dương Thiên Hoa bị song quy vào đêm 18 tháng 4, không chỉ ông ta mà con cả Dương Côn, con thứ Dương Luân, con út Dương Oánh cũng bị đưa đi điều tra. Tuy chưa có thêm tin tức gì, nhưng kỷ ủy làm tới mức này chứng tỏ có chứng cứ chắc chắn.

Lâm Tuyền gọi điện thoại video với Phương Nam, thấy sắc mặt cô không tốt, an ủi:

- Em sẽ về thật nhanh, mọi người đừng vì vụ án đồ mà rối loạn.

- Cảnh Thiên Sương đã bị yêu cầu tạm dừng toàn bộ chúc vụ, về tỉnh điều tra.

Phương Nam lo lắng nói:

- Còn yêu cầu Cảnh Thiên Sương khai báo tài sản lần nữa, xem ra bọn họ đúng là định bới móc sâu hơn...

- Đừng suy nghĩ lung tung, kỷ ủy muốn làm rõ vấn đề cũng là có lý, chị theo em bao năm, em làm bao nhiêu chuyện xấu, bụng dạ có bao nhiêu mưu mô, chị còn không rõ à?

- Lúc này rồi cậu còn tâm tình mà nói đùa à?

Phượng Nam nóng ruột nói:

- Người ta lấy kính lúp soi, không vấn đề cũng thành vấn đề, cậu cứ muốn về làm gì?
- Không về vấn đề càng không nói rõ được, không về chị sẽ lo lắng gầy đi, em sẽ đau lòng.

Lâm Tuyền cố làm ra vẻ thoải mái, đúng là nếu có kẻ muốn phóng đại vấn đề thì sẽ rất nghiêm trọng:

- Xem ra vấn đề sẽ phức tạp hóa, chị cho Thư Nhã biết phần nào đi, đừng để cô ấy lo nghĩ, hiện giờ em còn chưa già tới 70 tuổi, dù gặp chút trở ngại vẫn gánh được.
- Cậu bàn với ông ngoại đi, ở phương diện này ông ngoại có kinh nghiệm.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Được, tình hình ở công ty có ổn định không?
- Tạm ổn, chúng tôi quyết định để Cố Lương Vũ lên kiến nghiệp chủ trì, còn các công ty khác không ảnh hưởng mấy, chủ yếu tin tức quá hữu hạn.

Một lúc sau Khổng Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Từ Kiến, Lưu Hoa Đông, Chu Vân Thiên, Trương Bích Quân, Thiệu Bình ...v.. Điều tập trung trong phòng họp tại tổng bộ Liên hợp Tỉnh Hải, chẳng nói những lời cổ động tinh thần, Lâm Tuyền chỉ nói sớm nhất tới tối mai y mới có thể về Tỉnh Hải.

Khổng Lập Dân ở trên mà hình mặt mày nghiêm trọng:

- Khả năng chúng ta phải trải qua một cơn bão kiểm toán.
- Mặc dù tiểu nhân kia tạo sóng gió gì, Liên hợp Tỉnh Hải có thể vượt qua khảo nghiệm.

Lâm Tuyền bình tĩnh nói:

- Tốt.

Khổng Lập Dân cười đầy hào khí:

- Mai mà về kịp tôi mời cậu đi ăn khuya, cậu về vội vàng như thế, phải có chút gì đó.

6 giờ chiều ngày 20 tháng 4, Lâm Tuyền xuống máy bay ở ngoại ô Kiến Nghiệp, ra đón có Cố Lương Vũ và Quý Vĩnh. Tuy có liên hệ với trong nước qua điện thoại và mạng internet, song luôn làm người ta cảm giác không chân thực, Lâm Tuyền tự tin là dựa vào quan sát và đánh giá tỉ mỉ của y với người khác.

Được Cố Lương Vũ an bài, Lâm Tuyền gặp mặt Trương Thanh Sơn, Trương Thanh Sơn phát tích liên hệ mật thiết tới Liên hợp Tỉnh Hải, Dương Thiên Hoa, có muốn tránh cũng không kịp.

- Kỷ ủy và bộ giám sát thậm chí không báo tình huống tỉ mỉ cho bí thư Cố, xem ra họ không tin tình.

Cố Hiến Chương không đề cập tới gặp mặt, Lâm Tuyền không lỗ mắng, song trong lòng hơi thất vọng, chỉ ở lại Kiến Nghiệp ăn bữa cơm lót dạ với Trương Thanh Sơn liền về Tỉnh Hải ngay trong đêm. Chưa kịp đi ăn khuya với Khổng Lập Dân đã bị Cảnh Nhất Dân gọi tới.

Lâm Tuyền có chút bất an, tới số 5 đường Hoa Viên không lái thẳng vào nhà mà dừng xe trước cửa đi bộ vào, Cảnh Nhất Dân đứng trong vườn, thấy Lâm Tuyền không nói gì cả, đi thẳng vào trong, Lâm Tuyền cũng im lặng theo vào thư phòng.

Sắc mặt Cảnh Nhất Dân rất tệ, nhìn y chăm chăm:

- Thiên Sương và Dương Oánh báo tài sản lên có tới 15 triệu là sao? Dương Oánh rốt cuộc có bao nhiêu lương bổng ở Liên hợp Tỉnh Hải.
- Không tính cổ phần, lương mỗi năm khoảng 1 triệu 2, cụ thể cháu không nhớ.
- Cháu làm thế khiến người ta chửi sau lưng chú.

Cảnh Nhất Dân cầm tờ báo trên bàn lên, giọng bi thương:

- Cháu bảo người ta nhìn Cảnh Nhất Dân này ra sao?

Lâm Tuyền cầm báo lên, đó là bản mẫu chưa phát hành, tiêu đề không ngờ là :” Phát hiện đại tham ở Đông Hải, con cái đại tham gia tài hàng chục triệu”, y hít sâu một hơi, không ngờ chuyện nghiêm trọng như thế.

Không nói tới hai người anh của Dương Oánh, tài sản bị đóng băng của vợ chồng Cảnh Thiên Sương bao gồm cổ phiếu, tiền mặt, nhà cửa hơn 30 triệu, so với số tiền một năm trước Cảnh Thiên Sương báo lên trước khi làm huyện trưởng đã tăng gấp đôi, số tăng này chủ yếu nhờ sự hồi sinh của TTCK năm 2006, nhưng tài sản tích lũy trước đó phải qua một quá trình kiểm toán cực kỳ phức tạp mới có thể làm rõ vấn đề. Bất kể là thanh bạch hay không, truyền thông tung tin này là trái quy tắc, có kẻ đã tiết lộ tin tức nội bộ, tờ báo kia cũng thông minh không nói tên tuổi cụ thể, nhưng ý đồ ám chỉ rõ ràng, chưa nói tới ảnh hưởng đến tiền đồ của Cảnh Thiên Sương, ngay công tác của Cảnh Nhất Dân ở Tỉnh Hải cũng rơi vào bị động.

Đây chỉ là bước đầu tiên của bọn chúng, bước thứ hai là nhắm thẳng vào Liên hợp Tỉnh Hải.

474. Q.11 - Chương 15: Cội Nguồn Sự Việc.

Lâm Tuyền đặt tờ báo xuống:

- Tờ báo này xử lý ra sao?
- Là trắng hay đen do bọn chúng giải thích, chú làm được gì?

Giọng Cảnh Nhất Dân hơi cao:

- Chỉ mong Thiên Sương qua được khảo nghiệm.

Lâm Tuyền có chút râu rĩ cùng áy náy, gửi gắm cả đời của Cảnh Nhất Dân một là thành phố này, hai là con trai, trong lòng ông ta không coi đây là tranh đấu chính trị nữa mà là cửa ải khảo nghiệm trắng đen, phải bước thẳng qua cửa chứ không được đi vòng. Có lẽ người khác nghĩ Cảnh Nhất Dân hành động cảm tính, song Lâm Tuyền hiểu tâm tình của ông, không thể nói được gì.

Quan trọng là tới lúc này Lâm Tuyền không biết trong tay kỷ ủy và bộ giám sát nắm được những chứng cứ gì.

- Liên quan tới vụ án Ngân Đô mười năm trước.

Lâm Tuyền đợi một lúc nhưng Cảnh Nhất Dân không nói tiếp nữa, biết ông giữ nguyên tắc không tiết lộ thêm, hơi khom người, rời khỏi thư phòng. Ra đường thì đã là hơn 10 giờ, nhưng muốn nghỉ cũng không được, chuyện hôm nay xử lý không xong, ai biết ngày mai sẽ thế nào.

Lâm Tuyền không lạ gì vụ án Ngân Đô, năm 2000 khi Liên hợp Tỉnh Hải và tổng cty XD có tiếp xúc nghiệp vụ lần đầu, chính là nhận tòa nhà đang dở Cao ốc Tỉnh Hải, Ngân Đô là chủ khai phát đầu tiên của nó.

- Cục trưởng Vương, là tôi đây.

Lâm Tuyền gọi điện cho Vương Hiểu Dương:

- Có thể an bài cho tôi gặp Trần Minh Hành không, đừng kinh động tới người khác.

Wương Hiểu Dương vẫn một mình ở lại văn phòng, vì không biết Lâm Tuyền sẽ tìm mình lúc nào, di động luôn cầm sẵn trong tay, trước đó có hai cuộc điện thoại, đều không phải của Lâm Tuyền nên nói qua loa là tắt luôn tránh lỡ cuộc điện thoại của Lâm Tuyền, vừa nghe đề nghị của Lâm Tuyền liền luôn miệng nói được, tránh người khác chú ý Lâm Tuyền ngồi xe của Vương Hiểu Dương đi thẳng vào nơi giam giữ.

Trần Minh Hành đã khai báo rõ ràng, theo lý có thể về nhà để chờ phát quyết, nhưng ông không cho bảo lãnh, mấy tháng qua luôn ở trong khu tạm giam, không rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì. Đang ngủ ngon trong phòng giam đơn thì Trần Minh Hành bị đánh thức, lúc này vẫn không ai biết Lâm Tuyền muốn gặp ông ta nên không ai chuyển lời, đi tới một gian phòng kín, đang thối mốc thì Lâm Tuyền và Vương Hiểu Dương đi vào, ngạc nhiên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì mà tới muộn thế này?

Đồng hồ điện tử treo trên tường đã báo 10h30.

Vương Hiểu Dương định lui ra, Lâm Tuyền giữ hắt lại, nói:

- Không việc gì cần giấu diếm cả, anh ở lại đi.

Rồi nói với Trần Minh Hành:

- Vụ án nổ súng đã có chút tiến triển, kết quả không ai ngờ, bộ giám sát tìm được chứng cứ hồi lộ của Dương Thiên Hoa tại nơi ở của Trương Giai Minh, ông ta đã bị song quy ...

Trần Minh Hành cũng ngỡ ngàng, một lúc sau nói:

- Song quy trực tiếp à, không điều động trước đó?

- Không, rất đột nhiên, nói lên bộ giám sát có tiêu liệu cực kỳ chắc chắn.

Dương Thiên Hoa nhìn qua thì không có gì nổi bật, làm việc rất lặng lẽ, nhưng là nhân vật rất quan trọng với Liên hợp Tỉnh Hải, không có ông ta đã không thể phát triển lớn như vậy ở Kiến Nghiệp.

Có điều Trần Minh Hành không hiểu vì sao Lâm Tuyền tới tìm mình, ông ta và Dương Thiên Hoa đâu có liên quan gì tới nhau:

- ... Chẳng lẽ tài liệu bộ giám sát nắm được liên quan tới tôi ...

Lâm Tuyền lắc đầu, lắc một cái dừng lại:

- Cũng không thể nói là hoàn toàn không liên quan, lần này bộ giám sát và kỹ ủy nhận mệnh kỹ luật, tin tức cụ thể không ai biết, chỉ biết liên quan tới vụ án Ngân Đô mười năm trước, hơn nữa tài liệu rất có thể do Trương Giai Minh để lại trước lúc chết, nên tôi mới tới hỏi chú Trần xem có manh mối gì không?

Trần Minh Hành ngồi im như hóa đá, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, không phải nhìn Lâm Tuyền mà nhìn vào hư vô, suy nghĩ rất lâu đưa tay ra:

- Có thuốc lá không?

Lâm Tuyền sờ túi, lấy bao thuốc lá lên, chỉ còn một điếu, đưa bật lửa cho Trần Minh Hành, nhìn ông ta hút thuốc lại lên cơn thèm, Vương Hiểu Dương thấy Lâm Tuyền liếm môi ra ngoài lấy thuốc lá cho y.

- Vụ án Ngân Đô do Trương Quyền làm, có điều do tình phái người giám sát, vì tiện phá án, còn điều bí thư thành ủy lúc đó là Chu Bình tới Thanh Trì làm thị trưởng, xem như là giám chức. Mới đầu điều tra bí mật, nghe nói nắm được chứng cứ hữu dụng, có điều Chu Dật tổng giám đốc Ngân Đô là kíp ôm tiền bỏ chạy trước khi thành phố kịp bắt giữ, vụ án vì thế chẳng đi tới đâu. Ngân Đô do Chu Bình nâng đỡ, quan hệ giống tôi và Trương Quyền, Chu Dật bỏ trốn, Chu Bình an toàn, song ông ta không dùng tay, sau đó tham ô vô tội vạ bị phán chung thân.

Trần Minh Hành nhả mấy hơi khói, nhớ lại một lúc rồi nói tiếp:

- Nếu nói có liên quan tới vụ án Ngân Đô, rất có khả năng Trương Quyền lúc phá án nắm được chứng cứ Dương Thiên Hoa nhận hồi lộ. Khi đó Trương Quyền có thể xem là người của Chu Bình, giao vụ án Ngân Đô cho Trương Quyền là một sai lầm không nhỏ, cụ thể tôi cũng không rõ, không phải Trương Quyền chuyện gì cũng thảo luận với tôi, có điều thời gian đó có tin đồn Chu Dật là Trương Quyền thả cho chạy, như thế khi đó Trương Quyền hẳn đã tra rõ ngọn nguồn vụ án rồi.

Có điều là nếu như Trương Quyền đã nắm chứng cứ phạm tội của Dương Thiên Hoa, vì sao không dùng? Nhất là trong giai đoạn đầu đấu tranh với Cảnh Nhất Dân, Dương Thiên Hoa là chỗ dựa lớn nhất, có thể ông ta định dùng nó như cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, nhưng đã mười năm tại sao chưa tận dụng.

Nói ra thì do Dương Thiên Hoa sau khi làm trưởng phòng tổ chức, nhưng rất cẩn thận chú ý, không mấy khi phát biểu chủ kiến, hay chủ động tranh đoạt, gần như là một vị thường ủy ít ảnh hưởng nhất. Vả lại Trương Quyền cũng không ngờ Thế Kỷ Thành ở lần khai trương đó bị đá kích mạnh như thế, khiến sau khi tràn máu não thì không khôi phục ý thức được nữa.

Lâm Tuyền cười lạnh:

- Trương Quyền hẳn cho rằng nắm những tài liệu này có thể an nhàn hưởng tuổi già với số tiền cướp được từ tổng cty XD.

Trần Minh Hành thở dài:

- Con người dù sao cũng không thể đấu với trời.

Trương Giai Minh khi rời Tĩnh Hải dù lòng tràn ngập oán hận, bất quá hẳn là kẻ yêu bản thân, biết tung ra những tài liệu này có thể đả kích trí mạng tới Lệ Cảnh, Liên hợp Tĩnh Hải, nhưng phá hỏng quy tắc ngầm, hẳn sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

Trương Giai Minh một lòng muốn hưởng thụ cuộc sống phú quý, quyết không định ném ra tài liệu này để chết chum. Có lẽ chính bản thân hẳn cũng không tin vào tài liệu này nếu không có thể lực đủ mạnh có thể vượt qua nổi quy tắc ngầm, cho nên khi bị tình nhân phản bội lấy hết tiền, Trương Giai Minh cũng không tung ra, đến khi Thẩm Nhạc tìm tới nơi, hẳn mới thấy cơ hội.

Lâm Tuyền nhận lấy thuốc lá từ tay Vương Hiểu Dương, lẩm bẩm:

- Trương Giai Minh đúng là ngu xuẩn

Nếu như đã có manh mối rồi, Lâm Tuyền không cần tốn thời gian ở đây nữa, hiện với y mà nói, thời gian rất khẩn cấp, cần phải làm rõ tình hình, nếu không thậm chí chẳng biết ứng phó với sự công kích của đối phương ra sao?

Rời trại tạm giam, lên se Vương Hiểu Dương rồi, Lâm Tuyền kể chuyện vừa nói với Trần Minh Hành cho hẳn.

- Trương Giai Minh về nước, không rõ nội tình của Thẩm Thị, chỉ e tới chết cũng không biết ân oán giữa cậu và Thẩm Thị ra sao.

Vương Hiểu Dương lắc đầu thương hại:

- Có lẽ hẳn muốn kiếm được nhiều ích lợi hơn từ Thẩm Thị, nên khuấy động Lệ Cảnh trước, không ngờ Trần Minh Hành lại quyết đoán như thế, nếu là người khác, e do dự một thời gian. Nếu Trần Minh Hành khai báo vấn đề muộn mất một ngày thôi thì tình thế đã chuyển biến theo chiều hướng ngược hẳn.

Lâm Tuyền gật đầu:

- Bài báo đó cho đăng trước khi Trần Minh Hành khai báo dù không hợp quy củ, cũng có thể tính là dũng cảm vạch trần tội ác giấu kín, chứ không phải là mang dụng tâm bất lương như bây giờ.

Xe của Quý Vĩnh từ phía sau đuổi theo, hai xe dừng lại bên đường, Lâm Tuyền xuống xe nói với Vương Hiểu Dương:

- Tình huống khả năng sẽ còn diễn biến phức tạp, nhưng không có gì đáng lo cả.

475. Q.11 - Chương 16: Chân Tướng Mơ Hồ

Lúc này Phương Nam mở cửa xe cho Lâm Tuyền vào, Lâm Tuyền bảo cô:

- Chị gọi điện thoại trước đi, vụ án Ngân Đô không chỉ liên quan tới Cao ốc Tĩnh Hải, còn có khả năng dính dáng tới hạng mục ở Thanh Trì, bảo bọn họ thu thập tài liệu của vụ án Ngân Đô, giờ chúng ta về công ty.

- Công ty đang bị chú ý, mọi người tập trung bên hồ Tiên Nữ cả rồi.

- Vậy cũng tốt.

Lâm Tuyền lấy di động ra:

- Để em gọi điện thoại cho Thư Nhã, từ lúc về tới giờ mới ảnh, không biết cô ấy nghĩ gì? Hạng mục Đại Khê cũng dừng lại rồi?

Cảnh Thiên Sương bị triệu tập về Kiến Nghiệp điều tra, tin đồn liền truyền khắp Thuận Nghĩa, đội xây dựng liền đình công đòi trả tiền trước, đám Thư Nhã không biết phong ba này lớn cỡ nào, không dám can rằng cầm cự tiếp, liền quyết định để Lưu Quân ở lại trông coi công trường, đám Thư Nhã quay về Tĩnh Hải.

Tiếng chuông đầu tiên còn chưa dứt máy đã thông, chắc Thư Nhã luôn đợi điện thoại của mình, Lâm Tuyền nghĩ mà thương:

- Em còn chưa ngủ à?

- Nghe được tiếng của anh là chuẩn bị ngủ.

Thư Nhã nhẹ nhàng nói:

- Không hỏi gì à?

- Không cần, muốn biết gì chị Phương Nam đều nói cho em biết rồi, chỉ muốn nghe giọng của anh thôi, nếu không ngủ không ngon. Được rồi, em phải ngủ đây, anh chú ý bản thân đấy.

Lòng cảm thấy an ủi vô cùng, có người vợ như thế làm chỗ dựa đằng sau, sóng gió bên ngoài có đáng kể gì, làm nam nhân vốn phải xông pha, không khó khăn này sẽ gặp trở ngại khác thôi.

Công viên Hồ Tiên Nữ và biệt thự Thế Kỷ Thành sớm đã bị phân tách ra, có điều với người chọn biệt thự nơi này không trở ngại mấy, từ sau Tết đã lục tục chuyển vào rồi. Biệt thự nhà Lâm Minh Đạt ở góc phía nam, tuy không lớn nhất, nhưng lại có vị trí ưu việt nhất, vườn rộng năm mẫu, nhà chính ba tầng, tầng hầm tới bảy trăm mét, còn có nhà phụ cho công nhân, còn gần bến thuyền, có thể tới thẳng đảo chim.

Xe đi vào sân, nhìn thấy xe Khổng Lập Dân, Lâm Tuyền nói:

- Không biết chú Khổng có mang thức ăn khuya tới không nhỉ?

Tiểu Sơ đứng đợi ở cửa sổ, vừa thấy xe Lâm Tuyền vào sân liền chạy ra đón, nói:

- Sao có thể là bác Dương chứ, hay là ...

Tiểu Sơ năm đầu ở Kiến Nghiệp rất thân với Dương Oánh, thường xuyên tới nhà Dương Thiên Hoa chơi, với cô đó là vị trưởng bối hiền hòa dễ mến, không có chút quan cách nào.

- Em đừng nghĩ nhiều, làm sai thì thế nào cũng phải gánh vác.

Lâm Tuyền khẽ vỗ má Tiểu Sơ:

- Bác ấy không nên ra sức che dấu...

- Ý anh nói vụ nổ súng cũng do bác Dương làm?

Tiểu Sơ mặt trắng bệch, mím môi nói:

- Trương Giai Minh chết trăm lần cũng đáng đời.

- Đúng vậy, nhưng chúng ta không đại biểu cho pháp luật, chúng ta không có tư cách thẩm phán người khác.

Không chỉ Tiểu Sơ, bản thân Lâm Tuyền cũng khó chấp nhận kết quả này, y tiếp xúc với Dương gia thời gian khá dài, hiểu vài phần kinh tế của bọn họ, song y chẳng phải là thánh đồ, tất nhiên giả ngốc, vạn lần không ngờ sơ hở lại nằm ở đó, càng không ngờ lời từ người Trương Quyền ra, căn bản không có cơ hội bù đắp.

Dương Thiên Hoa lựa chọn thủ đoạn che dấu quá kịch liệt, chuyện tới mức này, đúng là không cách nào vãn hồi được, Lâm Tuyền thấy Tiểu Sơ khổ sở như thế, kéo cô vào lòng, nhẹ nhẹ vuốt lưng cô, giống như hồi xưa vẫn an ủi cô bé hay khóc nhè:

- Vụ án còn chưa tra rõ, ai biết còn ẩn chứa bí mật gì, chúng ta chỉ cần tránh cho Liên hợp Tĩnh Hải khỏi bị tác động không đáng là được, chúng ta phải tin quốc gia này đa phần trường hợp vẫn có công chính vô tư.

Tiểu Sơ không nói gì cả, với sự ỷ lại của cô từ bé vào Lâm Tuyền, không phản bác lại lời nói của y, vòng tay ôm lấy hông Lâm Tuyền, hồi nhỏ:

- Vậy chị Oánh với anh Cảnh thì sao?

Đêm đã khuya, song ánh sáng từ cửa sổ chiếu ra vẫn thấy rõ khuôn mặt kiên cường của Lâm Tuyền:

- Em phải tin tưởng, anh chị ấy sẽ vượt ra được khảo nghiệm.

Ôm vai Tiểu Sơ cùng vào nhà, tới phòng họp nằm sát thư phòng, Không Lập Dân, Lạc Ích Đồng, Quách Bảo Lâm, Trương Bích Quân, Phan Xuân Bình .. Những người vừa là đồng nghiệp và là bạn bè trưởng bối thân thiết nhân của y đều có mặt. Trần Nhiên tóc trắng bạc phơ cũng đang ngồi đó, trông còn có tinh thần hơn cả đám Quách Bảo Lâm.

Tiểu Sơ lúc này mới buông Lâm Tuyền ra, Quách Bảo Lâm đi tới đấm một phát:

- Có người lo mày không về.

Phan Xuân Bình nghiêm túc nói:

- Tôi không lo, mà tôi không muốn tổng giám đốc về.

Lâm Tuyền xua tay:

- Không nói chuyện này nữa, không ý nghĩa gì cả, sao tôi có thể không về chứ.

Trần Nhiên gật đầu:

- Về là tốt, có điều không nhẹ nhàng đâu, những năm qua Liên hợp Tỉnh Hải đắc tội không ít kẻ, bọn ngu quỳ xà thân này nếu tràn cả tới thì khó ứng phó xuể.

- Vâng ạ, ở trên máy bay cháu đã suy nghĩ một số vấn đề, vụ án Dương Thiên Hoa khiến chúng ta bị động, kẻ có dụng tâm tận dụng vụ án này tấn công là rất bình thường, chúng ẽ lợi dụng ảnh hưởng dư luận tới quá trình thẩm tra vụ án, từng bước kéo Liên hợp Tỉnh Hải vào vòng xoáy.

- Vậy cậu chuẩn bị làm thế nào?

Khổng Lập Dân hỏi:

- Vụ án vẫn đang trong tình trạng bảo mật, trừ biết liên quan tới vụ án Ngân Đô mười năm trước, không thể biết thêm tin tức gì.

Lâm Tuyền đem suy đoán sau khi nói chuyện với Trần Minh Hành kể ra:

- Tài liệu và chứng cứ của vụ án rất có thể luôn nằm trong tay Trương Quyền, chỉ là ông ta chưa kịp dùng, Trương Giai Minh chưa đủ tầm lấy nó ra trao đổi lợi ích, vì nguy hiểm cũng lớn. Cũng có khả năng Trương Giai Minh lần này về Tỉnh Hải mới có được tài liệu.

Khổng Lập Dân chỉ Lưu Hoa Đông:

- Chúng tôi đều không lạ gì Chu Dật, song Lão Lưu quen thuộc hơn.

Lưu Hoa Đông kể:

- Nghe nói mấy năm qua Chu Dật sống ở New Zealand, tôi đã gọi điện cho bạn bè ở bên đó, nếu liên hệ được với ông ta, vấn đề sẽ rõ ràng.

- Chu Dật cũng ở New Zealand?

Lâm Tuyền rất ngạc nhiên:

- Vậy thì rất có khả năng Trương Giai Minh gặp Chu Dật ở đó.

Không Lập Dân nói:

- Chúng tôi cũng nghĩ tới khả năng này, nhưng có thể không giúp gì được cho vụ án.

Lâm Tuyền lắc đầu:

- Tôi luôn thắc mắc, vì sao Trương Giai Minh lại chết ở cửa Thẩm gia? Mặc dù rất nhiều người muốn hấn chết, chắc chắn không ít người sẵn sàng ra tay, song có thể khiến hấn chết một cách im lìm, làm người khác

nghĩ hẳn lại bỏ trốn cơ mà? Trước đó tôi luôn cho rằng phía cảnh sát lộ tin, một khi Trương Giai Minh bị bắt, người này mất đi cơ hội ra tay. Nhưng người này lại tìm được hai nơi ẩn thân của Trương Giai Minh ... Mà trừ tài liệu hối lộ, trong tay cảnh sát lại còn có chứng cứ Trương Giai Minh đã liên lạc với Dương Thiên Hoa trước đó một ngày, trong một ngày, kiếm được súng bị mất từ Tây Cương, tìm được sát thủ lão luyện, an bài đường rút lui, rồi giết ngay trước mặt bao người như vậy, hiển nhiên là rất vô lý.

Mọi người đều gật đầu, trong số họ không ít người hoài nghi tình tiết này, hành động không giống kiểu giết người bịt miệng chút nào.

Dương Thiên Hoa nhận hối lộ, tuy số tiền lớn, nhưng khi phán xử, xét tới ảnh hưởng xã hội, đặc biệt sau khi rời Thanh Trì, không để lại ấn tượng xấu trong lòng người dân, trong thời gian làm trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy không có tình tiết tiếp tục phạm tội, đó là yếu tố nương nhẹ.

Nhưng một khi xác thực Dương Thiên Hoa phạm án mưu sát, vấn đề sẽ cực kỳ nghiêm trọng, dẫn tới ảnh hưởng đến Liên hợp Tỉnh Hải, khiến Lâm Tuyền không thể không gửi gắm hi vọng vào khả năng mong manh.

- Hậu quả xấu nhất có thể tạo thành là gì?

Lâm Tuyền đưa ra câu hỏi mà ai cũng muốn nắm rõ:

476. Q.11 - Chương 17: Nên Để Trắng Đen Lẫn Lộn?

Ở đây Trần Nhiên là người có tư cách nhất trả lời câu hỏi này của Lâm Tuyền:

- Cháu về đây là muốn làm trắng đen rõ ràng, nhưng mới đầu đã lo tới kết quả cuối cùng rồi, tâm không vững thì làm việc gì cũng khó. Mà dù sao làm rõ trắng đen cũng không phải dễ, có điều muốn trộn lẫn trắng đen trong quan trường cần cân bằng kiềm chế lẫn nhau thì dễ dàng hơn nhiều.

Lâm Tuyền hơi trầm ngâm, nếu nói tới tình hình trong nước, chỉ có thể hình dung là “hỗn loạn”, chẳng có chuyện gì có thể làm ra kết quả rõ ràng. Bọn họ thảo luận rất lâu, đến khi Phương Nam vào mời ra ăn khuya mới tạm dừng. Ăn khuya xong, Lâm Tuyền để mọi người về nghỉ:

- Tình hình bị động, cần tất cả toàn lực ứng phó, nên phải giữ gìn sức khỏe, mọi người về nghỉ đi.

Bên này phòng rất nhiều, còn có phòng ngủ chuẩn bị riêng cho ông ngoại. Ông ngoại ngủ rồi, Lâm Tuyền ngồi ở bệ cửa sổ phòng ngủ tầng hai, nhìn đằng xa, nhà Phương Nam vẫn sáng đèn, di động vang lên, là điện thoại của Phương Nam:

- Không nhìn thấy cậu, có điều tôi đoán cậu đang ngồi ở cửa sổ suy nghĩ.

- Tuy mọi người không nói, nhưng lòng em hiểu rõ, với chứng cứ hiện giờ không thể khép tội Dương Thiên Hoa mưu sát, nhưng nhanh chóng kết án, không thể cho những kẻ có mưu đồ lợi dụng khuếch đại ảnh hưởng mới phù hợp với lợi ích của Liên hợp Tỉnh Hải. Nhưng em không cam tâm, muốn bộ giám sát tra tận gốc vụ án, lại ở khiến Liên hợp Tỉnh Hải rơi vào vòng xoáy điều tra vô tận.

Lâm Tuyền ngồi lại cửa sổ, cảm giác đè nén không dễ chịu chút nào:

- Có lẽ như ông ngoại nói không sai, để sự việc kết thúc không rõ ràng sẽ tốt hơn.

- Loại chuyện thế này tôi nghĩ không thông, chẳng thể trả lời cậu, song tôi luôn ở bên cậu.

Lâm Tuyền mỉm cười, dù không chắc Phương Nam có nhìn thấy không vẫn đưa tay ra vẫy, thu điện thoại lại, nhìn đồng hồ đã hơn 3 giờ sáng, hai tiếng nữa thôi là trời sáng rồi, phải cố gắng chớp mắt một chút, mai lại là một ngày khó khăn.

Ráng tỉnh dậy, báo đã cho đăng vụ án Dương Thiên Hoa, tuy xem báo thảo ở chỗ Cảnh Nhất Dân, nhưng khi tờ báo thực sự đặt trước mắt, tự hồ sinh ra sức ảnh hưởng lớn hơn nhiều.

Theo sách lược định sẵn, Liên hợp Tỉnh Hải không đáp lại truyền thông, công ty vẫn hoạt động theo quỹ đạo thường nhật, nhưng tới chiều ngày 20, báo tối Đông Hải lấy tiêu đề (Lương cả triệu của con gái tham quan do ai trả?), chĩa thẳng mũi giáo vào Liên hợp Tỉnh Hải.

- Bộ giám sát đang tạo thanh thế để điều tra chúng ta ...

Lâm Tuyền nói với Tiểu Sơ là đất nước này đa phần có công chính chỉ để an ủi cô, y mà tin vào điều đó thì chẳng bằng đầu hàng sớm cho xong chuyện:

- Chúng ta có thể không trả lời truyền thông, song không thể tránh bộ giám sát.

Quách Bảo Lâm bĩu môi:

- Bọn chúng phải làm nhiều công tác lắm, cao tầng Liên hợp Tỉnh Hải dễ chọc vào sao? Bọn chúng muốn điều tra thì cứ tới đi, Trương Thừa Lộc, Trần Minh Hiến, Dương Đắc Chí, Từ Kiến tổng giám đốc của bốn công ty lớn chỉ có Dương Đắc Chí lương hàng năm 6 triệu, ba người kia đều trên chục triệu, tính cả thưởng thì một đồng trên chục triệu, Dương Oánh lương một năm hơn 1 triệu đã là cái gì? Dù là ở công ty nước ngoài bình thường, chức vụ cao cấp lương khởi điểm cũng cực cao, vậy mà trong nước coi thành chuyện nghiêm trọng đăng báo, chủ yếu do lương quá thấp, thấy người ta phát lương cao không cần ăn của dút như bọn chúng thì ngứa mắt ...

Lâm Tuyền cắt ngang:

- Mà xem kỹ lại chuyện chỗ mày đi, xảy ra chuyện gì tao không che nổi đâu.

Quách Bảo Lâm cười hô hố:

- Dừng rồi, ngày Dương Thiên Hoa bị song quy là tao cho nghỉ ngay, mày không nghe thấy bao linh hồn lưu lảng phần nộ vì chốn giải trí lớn nhất Tỉnh Hải đóng cửa sao? Nói ra Kim Sắc Niên Hoa còn đóng góp không nhỏ cho trị an thành phố, mẹ, vậy mà chưa được cái bằng khen nào ...

Lâm Tuyền và Quách Bảo Lâm trò chuyện trong phòng làm việc, nói Quách Bảo Lâm lạc quan cũng được, nói hần phỉ bò cũng không sai, có điều không thể không thừa nhận, những lúc gặp chuyện thế này, nói chuyện với hần sẽ thoải mái hơn nhiều.

Một lúc sau Trương Tiểu Bàn gõ cửa đi vào, trong tay có tờ fax:

- Công hàm của bộ giám sát, yêu cầu chúng ta hiệp trợ điều tra thu nhập của Dương Oánh.

Quách Bảo Lâm cười giễu cợt, Lâm Tuyền thì cười lạnh, nhận lấy tờ fax có ký tên của phó bộ trưởng Trương Văn Phong:

- Anh cũng soạn một bản thông báo, ngôn từ thật cứng rắn, chỉ ra bộ giám sát đã tra rõ thu nhập của Dương Oánh, không cần chúng ta chứng minh gì cả ... Anh viết xong đưa cho tôi xem.

Trương Tiểu Bàn đi rồi, Quách Bảo Lâm hứng thú hỏi:

- Mày định chọi cứng với bộ giám sát à?

- Chọi cứng, giờ không ai đứng ra nói đỡ cho bọn tao, có tư cách gì mà chọi cứng với họ? Song nếu thái độ mà mềm xuống càng không ai dám đứng ra nói giúp nữa.

Trong văn phòng lâm thời của bộ giám sát thiết lập ở tỉnh ủy, Trương Văn Phong nhận được fax của Liên hợp Tỉnh Hải, mặt không có biểu tình gì đặc biệt, đặt tờ fax sang bên, hỏi Kim Tiểu Mã:

- Tiểu Kim thấy sao?

- Có nên báo cáo với tỉnh Đông Hải chuyện này không, dù sao Liên hợp Tỉnh Hải là tập đoàn lớn có ảnh hưởng không nhỏ ở địa phương, chúng ta muốn bọn họ phối hợp điều tra nên để tỉnh ủy Đông Hải ra mặt hợp hơn.

Vụ án Dương Thiên Hoa do kỷ ủy và bộ giám sát liên hợp phụ trách, nhưng trong đó có khác biệt nhỏ, kỷ ủy coi trọng vụ án hối lộ, bộ giám sát thì phụ trách vụ nổ súng, có điều Trương Văn Phong vì lòng riêng

đem hết lực lượng điều tra vụ án hối lộ, Kim Tiểu Mã ngoài không nói, nhưng trong lòng không phục, nên muốn nhìn thấy tiếng nói của tỉnh ủy Đông Hải trong tổ điều tra.

- Vậy à ...

Trương Văn Phong khẽ gật gù:

- Nói với tỉnh ủy Đông Hải một tiếng cũng được, không biết họ có khiến Liên hợp Tỉnh Hải cúi đầu được không?

Kim Tiểu Mã hơi nhíu mày, chưa điều tra ra kết quả đã mang định kiến sẵn trong người rồi, thế này sao có đánh giá chính xác được, song vẫn theo lệnh ông ta đi báo cho văn phòng tỉnh ủy.

Fax của Liên hợp Tỉnh Hải trả lời bộ giám sát mau chóng được đặt lên bàn làm việc của Cố Hiến Chương, Cố Hiến Chương đọc tờ giấy mỏng manh đó trong chốc lát, cầm điện thoại gọi cho thư ký:

- Nối điện thoại với Lâm Tuyền cho tôi.

Ông ta đợi cái có này lâu lắm rồi.

Giọng Lâm Tuyền ở đầu kia nghe rõ ràng và bình tĩnh, thậm chí không nghe ra những lời phẫn nộ và phản kháng biểu đạt trong tờ fax.

- Tôi là Cố Hiến Chương đây, câu trả lời của Liên hợp Tỉnh Hải chuyển tới bộ giám sát tôi đã đọc được, tôi đại biểu cho tỉnh ủy giải thích lập trường ...

Cố Hiến Chương nghĩ câu từ thích hợp:

- Có sai thì sửa, Liên hợp Tỉnh Hải nên phối hợp với bộ giám sát, vấn đề của Cảnh Thiên Sương và Dương Thiên Hoa về tính chất là khác nhau.

Nge câu này của Cố Hiến Chương là Lâm Tuyền yên tâm rồi, Cố Hiến Chương không đủ yên tâm về Liên hợp Tỉnh Hải nên không liên lạc với y, nhưng đối với Cảnh Thiên Sương thì một mực bảo vệ.

- Chúng tôi sẵn sàng phối hợp điều tra, quan trọng là bộ giám sát điều tra tới mức nào.

Cố Hiến Chương nghe câu này của Lâm Tuyền có chút bất mãn, ngữ khí nặng hơn:

- Không phải là vấn đề tra tới đâu, mà là tra cho rõ.

- Tức là vụ án nổ súng không có tiến triển gì?

Lâm Tuyền đột ngột hỏi:

Cố Hiến Chương hơi sửng sốt:

- Sao cậu biết?

- Tôi luôn nghi ngờ vụ án này.

Lâm Tuyền kiên định nói:

- Liên hợp Tỉnh Hải chịu được khảo nghiệm, nhưng bên trên phải có quyết tâm làm cho ra nhẽ vấn đề.

Cố Hiến Chương nghe Lâm Tuyền nói thế thì hơi hối hận không gặp mặt y, dù sao phải gặp mặt qua chỉ tiết nhỏ nhất mới nhìn thấu nội tâm một người. Lâm Tuyền tuyên bố rõ lập trường không sợ phạm vi điều tra cuốn Liên hợp Tỉnh Hải vào, song ông ta lại do dự, không ngờ Lâm Tuyền quyết đoán như vậy.

477. Q.11 - Chương 18: Dòng Chảy Ngầm

Từ khi cải cách mở cửa tới nay, rất nhiều doanh nghiệp trong thời kỳ đầu phát triển dùng những thủ đoạn trái quy định để truy cầu tốc độ phát triển, điều này có nguyên nhân do lịch sử quốc gia ở giai đoạn đó. Một số công ty phát triển lên rồi quay lại bù đắp một số việc mình đã làm, nhưng không thể hoàn toàn xóa bỏ mọi dấu vết.

Đặc biệt là loại tập đoàn lớn có liên hệ mật thiết với quan trường khó tẩy thoát hết hiểm nghi.

Lâm Tuyền đợi mãi bên đầu kia không có tiếng đáp lại, chỉ có hơi thở của Cố Hiến Chương, nói thêm:

- Tình huống hiện giờ không phải là Liên hợp Tỉnh Hải muốn tránh là có thể tránh được.

Giọng hòa hoãn hơn, tỏ rõ ý không có ý yêu cầu Cố Hiến Chương phải tỏ rõ lập trường.

Vụ án Dương Thiên Hoa có sự tồn tại khách quan, nhưng người phá án mang thành kiến thậm chí nói là có ý đồ khác, Lâm Tuyền nghĩ Cố Hiến Chương thừa biết, ý không cần nói những lời đó ra.

Cố Hiến Chương không chần chừ nữa:

- Tôi biết rồi, sẽ gọi lại cho cậu sau.

Ông ta cũng cần thời gian cân nhắc thiệt hơn.

Chứng cứ Dương Thiên Hoa nhận hối lộ rất đầy đủ, trường phòng tổ chức tỉnh ủy đang tại nhiệm bị song quy trực tiếp khiến tỉnh rơi vào bị động, rốt cuộc có nên ủng hộ Liên hợp Tỉnh Hải hay không rất khó quyết định. Quan trọng là tiếng nói của tỉnh trong sự việc này hơi yếu, thậm chí ảnh hưởng tới tiến trình thẩm tra vụ án rất hữu hạn.

Cố Hiến Chương cân nhắc rồi cầm điện thoại lên:

- Thư ký trưởng Đoàn, tôi là Cố Hiến Chương, có rảnh qua chỗ tôi một lát.

Sau vụ án Dương Thiên Hoa, Đoàn Kính Hồng chưa thảo luận sâu với Cố Hiến Chương, không rõ thái độ Cố Hiến Chương ra sao.

- Bộ giám sát yêu cầu Liên hợp Tỉnh Hải phối hợp vụ án Dương Thiên Hoa, gặp phải phản kháng, nên đá bóng sang chỗ tôi.

Đoàn Kính Hồng chủ yếu phụ trách công tác đảng, công hàm chuyển thẳng tới văn phòng tỉnh ủy, ông ta chưa xem toàn văn, không rõ Cố Hiến Chương muốn nói gì, chỉ thuận động tác của Cố Hiến Chương, ngồi xuống ghế sofa.

- Lâm Tuyền nói với tôi, Liên hợp Tỉnh Hải chịu được khảo nghiệm.

Cố Hiến Chương lại nói:

- Bọn họ có thể phối hợp điều tra, chỉ yêu cầu phải làm rõ vấn đề.

Đoàn Kính Hồng nghĩ, vụ án Dương Thiên Hoa qua bao năm thực chất không còn trọng yếu rồi, nó chỉ chứng minh một suy đoán, có kẻ muốn lấy vụ án này ra làm việc khác.

Lâm Tuyền rất thông minh, biết tranh thủ chủ động, song lại khiến tỉnh bị động. Đoán Kính Hồng không nghĩ Cố Hiến Chương đem tiền đồ chính trị của mình buộc vào Liên hợp Tỉnh Hải, tuy ông ta có bảo vệ Liên hợp Tỉnh Hải ở mức độ nào đó, song sẽ không tỏ rõ lập trường lúc Liên hợp Tỉnh Hải bị sóng gió tập kích thế này.

Đoàn Kính Hồng can nhắc một chút rồi phát biểu:

- Liên hợp Tỉnh Hải phối hợp kiểm tra, nhưng không phải là chủ thể tiếp thụ điều tra, phía Lâm Tuyền có chút bất mãn, đại khái nhìn thấy bộ giám sát nhắm vào Liên hợp Tỉnh Hải.

Chuyện tới bước này thế cục đã rõ, vụ án Dương Thiên Hoa không phải trọng tâm. Ý đồ mượn vụ án công kích Liên hợp Tỉnh Hải quá rõ ràng.

Trong lòng Cố Hiến Chương rất không thoải mái, cùng Liên hợp Tỉnh Hải không chế ảnh hưởng vụ án tựa hồ thích hợp hơn, trước khi Liên hợp Tỉnh Hải bộc lộ ra vấn đề rõ ràng, không thể tùy tiện vứt bỏ, Liên hợp Tỉnh Hải hiện đang có xu hướng dịch chuyển về phía tây và ra nước ngoài, ông ta bỏ rơi Liên hợp Tỉnh Hải lúc này, đến khi không tra ra vấn đề gì, Liên hợp Tỉnh Hải bỏ đi thì lấy gì bù đắp được, lên chức vào mặt đám người TW kia sao?

Nếu Liên hợp Tỉnh Hải có vấn đề nghiêm trọng, thì không cần nói gì nữa.

Cố Hiến Chương nghĩ thế, hỏi ra:

- Liên hợp Tỉnh Hải rất cuộc có qua được khảo nghiệm không?

Đoạn Kính Hồng nhướng mi mắt lên, ông ta đã xác định được sức ảnh hưởng của Liên hợp Tỉnh Hải đủ mạnh khiến Cố Hiến Chương phải coi trọng, không thể vứt bỏ trước khi có kết luận rõ ràng:

- Tôi xem báo hôm nay, thấy sức mạnh giám sát của dư luận rất lớn, TW đầu năm còn yêu cầu chính phủ các cấp tăng cường giám sát dư luận.

Được Đoạn Kính Hồng nhắc nhở, lòng Cố Hiến Chương sáng lên, có kẻ muốn mượn truyền thông tấn công Liên hợp Tỉnh Hải, xem ra tỉnh không cần hạn chế truyền thông, chỉ cần Liên hợp Tỉnh Hải qua được ải này, tỉnh suy nghĩ lập trường cũng không muộn.

Đoạn Kính Hồng đi rồi, Cố Hiến Chương gọi điện cho Lâm Tuyền:

- Tôi tin tưởng Liên hợp Tỉnh Hải qua được khảo nghiệm, có điều hiện tỉnh không có lập trường yêu cầu bộ giám sát không chế phạm vi điều tra.

Lâm Tuyền nghe thế là hiểu rồi:

- Bất kể là loại khảo nghiệm nào, Liên hợp Tỉnh Hải đều sẵn sàng làm sáng tỏ.

- Ngoài làm sáng tỏ, những cống hiến của Liên hợp Tỉnh Hải nhiều năm qua nên được tuyên truyền, không chút che giấu ...

Lâm Tuyền đợi Cố Hiến Chương cúp điện thoại trước, những chi tiết nhỏ này y rất chú ý, Cố Hiến Chương mặc dù chọn vị trí khéo léo đó là vì thân phận bí thư tỉnh ủy, có điều nằm trong dự liệu của y rồi, câu cuối cùng là xuất phát từ lập trường cá nhân.

Lâm Tuyền lấy một tờ giấy viết lên đó bốn chữ “không chút che giấu”.

Liên hợp Tỉnh Hải phát triển thần tốc, không thể không có tỳ vết, che giấu không giải quyết được vấn đề, nhưng tỳ vết cũng không thể che lấp cống hiến.

Trương Văn Phong chuyển câu trả lời của Liên hợp Tỉnh Hải cho tỉnh ủy Đông Hải, không bao lâu sau ông ta nhận được điện thoại của bộ trưởng Diêu Hưng An, tìm hiểu tiến trình vụ án, cuối cùng hỏi tới liên quan giữa Dương Thiên Hoa và Liên hợp Tỉnh Hải.

Cúp điện thoại rồi, Trương Văn An không khỏi trở nên đa nghi, vì sao Diêu Hưng An đặc biệt hỏi tới Liên hợp Tỉnh Hải? Hay là Liên hợp Tỉnh Hải đã đi đường thượng tầng, vòng qua cả tỉnh ủy Đông Hải? Xem ra thế lực của chúng không phải nhỏ, song thế cục chưa rõ sẽ chẳng ai tùy tiện tỏ thái độ, chỉ bằng nhân mạch Liên hợp Tỉnh Hải kiến lập mấy năm qua mà đủ à? Trương Văn Phong lắc đầu, ông ta càng cho rằng Liên hợp Tỉnh Hải cuống rồi.

Diêu Hưng An tìm hiểu được tình hình cơ bản từ chỗ Trương Văn Phong, đem theo sổ tay, bảo thư ký chuẩn bị xe.

Hiện ở thủ đô đã không còn nhiều từ hợp viện nữa, nhưng sâu trong con đường rợp bóng lá phố Tĩnh Hiền, vẫn tọa lạc viện tử cổ xưa, cùng con ngõ nhỏ tải đá chính tề.

Xe Diêu Hưng An tiến vào một viện tử trong số, khác với từ hợp viện bình thường, đi qua hành lang dài, còn có hậu viện rộng rãi, một ông già tóc trắng bạc phơ từ sân vườn đi tới, nhìn Diêu Hưng An, giọng trầm vang:

- Có hỏi anh chút việc thôi, sao anh lè mề tới lúc này mới đến?

- Chuyện ở bộ con cũng không thể nói bỏ là bỏ được.

Diêu Hưng An giải thích:

- Ba tìm hiểu vụ án Dương Thiên Hoa làm cái gì?

- Đám già bọn ta ở nhà không có việc gì làm, quan tâm một chút tới thời cuộc thì các người chê vướng chân vướng tay à?

Ông già nghiêm khắc nói:

- Vụ án Dương Thiên Hoa ảnh hưởng rất lớn, bộ giám sát phải điều tra tỉ mỉ, có vấn đề phải tra cho rõ. Ta chỉ quan tâm tới tiến trình vụ án, nghe nói Dương Thiên Hoa liên quan tới Liên hợp Tỉnh Hải là sao?

Diêu Hưng An thấy cha già nổi nóng thì phải thua:

- Vụ án Dương Thiên Hoa do Trương Văn Phong điều tra, khi song quy thời cơ không đúng lắm, khi ấy chủ tịch HDQT của Liên hợp Tỉnh Hải ở nước ngoài, bộ cũng lo y trốn không về, có điều hôm sau y đã quay về, hiện Trương Văn Phong thông qua tỉnh ủy Đông Hải yêu cầu Liên hợp Tỉnh Hải phối hợp điều tra, còn chưa có tiến triển.

- Bộ nắm được những tư liệu nào về Liên hợp Tỉnh Hải rồi?

Ông già mắt sáng quắc nhìn đứa con tuổi quá 50:

- Tỉnh Hải mấy năm qua phát triển rất nhanh, ta muốn trở về xem.

478. Q.11 - Chương 19: Thế Công Truyền Thông

Diêu Hưng An hiện là cán bộ cao cấp quốc gia, song trước mặt cha già vẫn có chút sợ, nói:

- Vụ án Dương Thiên Hoa phải truy tới 10 năm trước, con nhớ khi đó vụ án Ngân Đô do bí thư chính pháp ủy Trương Quyền chủ trì, sau Chu Dật bỏ trốn nên vụ án thành dang dở. Trương Quyền lên làm thị trưởng Tỉnh Hải, dính tới vụ án thất thoát tài sản quốc hữu, hai năm trước trần máu não thanh người thực vật, năm ngoái Trương Quyền nghi mưu sát, hiềm nghi là Trương Giai Minh, Trương Giai Minh bị bắn chết vào ngày 24 -12 năm ngoái, dấu vết để lại hướng tới Dương Thiên Hoa và vụ án Ngân Đô. Vụ án này dật lên một tấm lưới dày, không chỉ liên quan tới một số quan viên tỉnh Đông Hải còn hai tập đoàn dân doanh lớn nhất tỉnh, muốn trã chân tướng đâu dễ dàng gì?

Ông già hừ một tiếng:

- Nói như thế có gì mà phức tạp, Liên hợp Tỉnh Hải liên quan tới ai? Chủ tịch của nó là cháu ngoại Trần Nhiên, người ngoài nhất định cho rằng Lâm Tuyền tuổi trẻ như thế đã có thành tựu lớn là nhờ hưởng hơi ấm của ông ngoại. Nhưng 15 năm trước Trần Nhiên vì vấn đề con cái bị thẩm tra, ta đã nói: Có sai phải phạt, nhưng không thể xóa bỏ công lao. Con vì sợ vụ án Dương Thiên Hoa đào sâu hơn, có người lật lại chuyện ông già này năm xưa, nên mới giả câm giả điếc, không có lập trường của mình. Ta già tới sắp xuống lỗ rồi, còn sợ ảnh hưởng gì nữa, câu nói năm xưa của ta cũng thực sự cầu thị, không phải vì đứa bé kia khả năng là con của Thẩm Vi Dân. Nói đi nói lại, Thẩm gia và lão già họ Lục đều không nhận đứa bé đó, chưa tới lượt ta bận tâm. Dù hiện giờ ta vẫn nói, phải phá án đúng sự thực ...

Diêu Hưng An đầu đầu vô cùng:

- Tình huống của Liên hợp Tỉnh Hải khả năng rất phức tạp, có lẽ gián tiếp điều tra tốt hơn.

- Phức tạp cái gì?

Ông già nhướng mày:

- Các người không phải lo đứa bé đó trốn ở nước ngoài không về à? Nó về rồi các người lại không cho nó cơ hội nói rõ vấn đề, lại quanh co vòng vèo đả kích, chẳng lẽ phải để anh chủ đạo thẩm tra vụ án à?

- Đâu phải thế.

Diêu Hưng An kiên nhẫn giải thích:

- Chỉ vì điều tra Liên hợp Tỉnh Hải có lợi cho vụ án, song lại không phải chủ thể vụ án, mà quan hệ Liên hợp Tỉnh Hải lại lớn, xét tới giảm thiểu ảnh hưởng nên mới định gián tiếp tìm hiểu...

- Giảm thiểu ảnh hưởng? Các người trực tiếp song quy Dương Thiên Hoa còn lo ảnh hưởng, tưởng ta già lú lẫn à?

Ông già dùng dùng nổi giận:

- Đừng có nói lời dối trá với ông già này, anh phải biết cái gọi là gián tiếp tìm hiểu sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào, các người định dây dưa vấn đề khiến dư luận kéo sụp nó chứ gì?

Dương Hưng An trái cũng khó phải cũng khó:

- Bộ chưa có ý kiến thống nhất.

- Có sai phải phạt, nhưng không thể xóa bỏ công lao, nếu Liên hợp Tỉnh Hải phạm án, theo quốc pháp mà làm, đường đường chính chính, nếu không phải thanh minh cho rõ, anh là bộ trưởng bộ giám sát mà không làm nổi chuyện công chính vô tư à?

- Chuyện này ...

Diêu Hưng An đau đầu, nghĩ ông cụ ương lên đúng là không cố kỵ gì cả.

- Chuyện này chuyện kia cái gì?

Ông già lấy ra một bức ảnh:

- Anh còn đùn đẩy, ta sai người phóng to bức ảnh này treo ở phòng khách.

Trong bức ảnh thời ông già mới hơn 60, Trần Nhiên câu nệ ngồi sau, Lâm Tuyền mới mười bốn mười lăm đứng trước ông già, ngông nghênh nhìn vào máy ảnh, bất kể thế nào nhìn đáng vẻ đó không ai ngờ y có thành tựu ngày nay.

Diêu Hưng An không tinh thông kinh tế, sau khi vụ án thất thoát tài sản phanh phui, ông ta mới tìm bài phát biểu về kinh tế những năm qua của Lâm Tuyền, ấn tượng cảm thấy y giống một học giả hơn.

Nghe cha già uy hiếp, Diêu Hưng An toát mồ hôi lạnh:

- Công chính đối đãi với mỗi một vụ án là chức trách ...

- Đừng có giả giọng quan trường ra đây.

Ông già khoát tay:

- Ba anh năm xưa nói nhiều rồi, ta hỏi anh một câu, anh từng nghĩ tới chưa? Ba mươi năm qua tài phú của xã hội này phân phối trong tiến trình thế nào? Quyền lực đóng vai trò gì trong đó, bộ giám sát phải đối đãi công chính với hiện tượng này ra sao?

.....

Tiếp nhận kiến nghị của Cố Hiến Chương, Liên hợp Tỉnh Hải quyết định thử kiến lập quan hệ mới với giới truyền thông.

Tỉnh đã có ý thả lỏng cho truyền thông cho đăng tin về vụ án Dương Thiên Hoa, nhiệt tình bởi mớ chuyện xấu của truyền thông, mau chóng khiến Liên hợp Tỉnh Hải cảm thụ được khảo nghiệm là gì.

Trước đó Liên hợp Tỉnh Hải rất coi trọng quan hệ với giới truyền thông, như Tuần san kinh tế mới, Nhà quan sát kinh tế đều có liên hệ mật thiết, phòng quan hệ cộng đồng do văn phòng chủ tịch trực tiếp lãnh đạo, nhưng Lâm Tuyền cực kỳ né tránh truyền thông, làm trong thời gian dài phóng viên hợp tác thân thiết với bọn họ cho rằng y có vấn đề, mang cảnh giác đặc biệt với giới truyền thông.

Năm ngày sau hồ sơ vụ án Dương Thiên Hoa chính thức thành lập, Trương Thanh phóng viên của Tuần san kinh tế mới nhận được thông báo của văn phòng chủ tịch Liên hợp Tỉnh Hải, Lâm Tuyền sẽ có một buổi diễn giảng kinh tế ở ĐH Tỉnh Hải vào cuối tuần, sau diễn giảng có thể an bài phỏng vấn riêng hai tiếng.

Đây là buổi diễn giảng đầu tiên sau khi Lâm Tuyền rời ĐH Tỉnh Hải, nội dung là vấn đề địa ốc mà toàn quốc chú ý, Trương Thanh lần đầu tiên được gặp Lâm Tuyền, kinh ngạc phát hiện ra Lâm Tuyền hoàn toàn khác so với tưởng tượng của mình, sau đó trên báo Tuần san kinh tế mới, cô viết :” Tôi không muốn che dấu điểm này, hào quang học thức và tài hoa do anh ấy phát ra, còn mạnh hơn cả vẻ ngoài anh tuấn nho nhã, giọng nói của anh ấy êm dịu dễ nghe, câu chữ đơn giản đầy trí tuệ và tình người. Anh ấy là một nhà diễn giảng xuất sắc nắm bắt được tâm lý người nghe, chỉ cần ngừng lại tiếng vỗ tay vang lên như sấm”

Đương nhiên để gây ấn tượng bình dị dễ gần, sau buổi diễn giảng, Lâm Tuyền hẹn gặp Trương Thanh ở thư viện, trả lời chất vấn của giới truyền thông về mức lương cao của Dương Oánh:

- Truyền thông trước khi đăng tin hãy điều tra kết cấu lương bổng của chúng tôi, chúng tôi không vì cô ấy là con của Dương Thiên Hoa mà lập mức lương riêng ...

Theo điều tra của Tuần san kinh tế mới, lương cơ sở của Liên hợp Tỉnh Hải cao hơn trung bình 60% cùng ngành, lương chủ quản cấp 2 như Dương Oánh, cao hơn trung bình 50% cùng ngành. Lâm Tuyền không hề che dấu bất mãn với kết cấu lương hiện giờ của Liên hợp Tỉnh Hải:

- Chênh lệch lớn ở kết cấu lương, tỏ rõ chênh lệch về phân phối, tôi luôn nỗ lực giảm bớt lương tăng quản lý, tăng thêm thu nhập cho nhân viên cơ sở.

Đương nhiên truyền thông không chịu dừng ở mức độ này, bài báo còn chưa thanh minh được cho vấn đề lương của Dương Oánh, liền có bài báo chĩa mũi dùi vào lợi nhuận siêu ngạch mà Liên hợp Tỉnh Hải thu được ở khai phát địa ốc.

Tuần san Đông Phương không chút nể nang chỉ ra, từ năm 1999 tới nay thực hiệp Tinh Hồ luôn đi đầu trong việc phá giới hạn giá thị trường, mở đầu là Chung cư Đàn Sơn vượt mọi mức giá người dân tưởng tượng ra, tiếp đó Bằng Nhuận gia viên định hình mức giá siêu cao cho nhà ở tại Kiến Nghiệp. Còn chỉ ra Thực nghiệp Tinh Hồ luôn truyền truyền chủ đầu tư phải theo đuổi lợi nhuận hợp lý, nhưng các chi nhánh phía dưới của Thực nghiệp Tinh Hồ là công cụ đẩy cao giá nhà, thông qua phương thức cho nội bộ đặt mua, đặt trước, cấu kết với kẻ đầu cơ, đẩy giá nhà lên cao cực điểm, thành công của Thực nghiệp Tinh Hồ xây dựng trên máu và nước mắt của những người cố gắng kiếm được một căn nhà để sống, là thứ thành công tanh máu.

479. Q.11 - Chương 20: Chuyển Lữ Hành Công Ích.

Liên hợp Tỉnh Hải bay cao như ngày nay lập trên cơ sở lợi ích cực lớn thu được từ địa ốc, đó là điều không thể chối cãi, giới truyền thông không giới hạn ở bối mớ lịch sử còn nỗ lực kéo sự phát triển của Thực nghiệp Tinh Hồ và Dương Thiên Hoa vào nhau, khiến Trương Thanh Sơn bị cuốn vào vòng xoáy.

Hai hạng mục quan trọng nhất với Thực nghiệp Tinh Hồ là Chung cư Đàn Sơn, Bằng Nhuận gia viên là do chính phủ tích cực phối hợp với việc cải tạo thị chính. Với loại bài báo này Liên hợp Tỉnh Hải không cần lên tiếng, chính phủ Kiến Nghiệp lên tiếng tích cực, từ giúp xử lý tòa nhà đang dở giúp cải tạo trị an ngõ Bích Tinh, kéo dài phố thương nghiệp, mở rộng công viên cho người dân, đều là công trình vì dân mà chính phủ xưa nay luôn kiêu ngạo, với chính phủ mà nói, đây là điều không cho phép giới truyền thông nghi ngờ, dù Cổ Hiến Chương cũng vì chuyện này mà lên tiếng:

- Quan thương câu kết chưa chắc không thể làm chuyện tốt.

Nhưng đã nói lỏng không chế dư luận, chính phủ cũng không thể dùng thủ đoạn hành chính ngăn cấm giới truyền thông cho đăng bài tương tự, chỉ lệnh cho tờ báo phía dưới tỏ rõ lập trường, khiến những tờ báo ác ý kia phải cổ kị.

Khách quan mà nói những công trình thị chính đó khiến giá nhà tăng lên, nhưng đó là ảnh hưởng của quá trình phát triển, chính phủ và chủ đầu tư kết hợp không phải là chủ đề kiêng kỵ mà hoàn toàn ngược lại nó là chủ đề nghiêm túc đáng đi sâu phân tích. Chưa nói tới trong lòng dân chúng ra sao, ít nhất trong thể chế, tuyệt đối không tạo ra ấn tượng xấu, trừ khi lấy được chứng cứ xác thực làm loạn kỷ cương.

Có hình tượng tốt với công chúng sẽ trực tiếp xúc tiến doanh thu, trong bài phỏng vấn chuyên đề với báo Nhà quan sát kinh tế, Lâm Tuyền khéo léo so sánh địa ốc Tỉnh Hải và Kiến Nghiệp, Liên hợp Tỉnh Hải đã không lợi dụng Thiên Tinh Hồ đẩy cao giá nhà ở thị trường lũng đoạn, càng không có khả năng gây sóng gió ở thị trường lớn hơn, giá nhà ở tại chung cư Đàn Sơn, Bằng Nhuận gia viên cao như vậy không phải do Tinh Hồ tạo thành, mà là bản thân nó có giá trị cực cao, là giá thị trường quyết định. Ngược lại để ổn định giá nhà, hạ thấp áp lực của người mua nhà, Liên hợp Tỉnh Hải còn đi đầu làm gương cho chủ đầu tư.

Giới truyền thông ra sức công kích, trong đó có rất nhiều tin tức sâu đến mức khó ai điều tra ra được trong thời gian ngắn từ khi Dương Thiên Hoa bị song quy, chứng tỏ có kẻ âm thầm cung cấp thông tin, mục đích bôi nhọ hình tượng của Liên hợp Tỉnh Hải, song điều đó không quan trọng. Câu trả lời mang tính chuyên

nghiệp cầu thị từ hai tờ báo lớn tạo thành hình tượng chính diện ở cao tầng, một khi tâm tư người nắm quyền đã kiên định, thể công của đám báo chí ác ý kia sẽ nhanh chóng tan vỡ, Liên hợp Tỉnh Hải đủ thời gian gây dựng lại hình tượng chính diện.

Lâm Tuyền cũng tin tình (thậm chí là bộ giám sát) đều đã nhẫn nhịn những bài báo kích động quá lâu rồi, y đường hoàng nói với cô phóng viên Trương Thanh:

- Đối với sự kiện đào bới quá khích, tin rằng bản thân bọn họ không muốn chẳng qua áp lực công việc phải có tin bài hút khách, tôi tin họ với lương tâm nhà báo của mình cũng muốn thoát ra.

- Chủ tịch Lâm quả là độ lượng.

Trương Thanh mỉm cười nói:

- Qua thời gian tiếp xúc vừa rồi, tôi còn biết có hai cơ cấu tồn tại trong Liên hợp Tỉnh Hải, không biết những đồng nghiệp của tôi có ý bỏ qua, hai là vì hai cơ cấu này luôn nằm ngoài tầm mắt công chúng và truyền thông, khiến người dân không hề hay biết. Nếu có thể tuần san kinh tế mới hi vọng đăng bài về hai cơ cấu này.

- Tuyên truyền rêu rao không phải là ý của tôi.

Ánh mắt Lâm Tuyền dừng ở tờ báo đặt tại góc bàn:

- Tôi tin có tờ báo sẽ mau chóng tấn công cái gọi là sơ hở tài vụ của các vị, khi đó bị động đáp lại, không bằng chuẩn bị trước.

Trương Thanh thiện chí nói:

- Tôi biết chủ tịch Lâm sắp tới có kế hoạch đi tới tỉnh Tây Cương, liệu tôi có thể đi theo viết bài, nếu không được phép, báo sẽ không cho đăng.

Lâm Tuyền không thể từ chối yêu cầu này của Trương Thanh, trong danh sách tới Nam Phong ngày 6 tháng 5, y thêm vào tên Trương Thanh.

Vụ án nổ súng vẫn không có tiến triển gì, Dương Oánh quay trở lại công tác bình thường, nhưng Cảnh Thiên Sương vẫn bị tạm dừng mọi chức vụ, tổ chức không nói khi nào được phục chức, Lâm Tuyền liền mời hẳn đi Nam Phong để giải khuây.

Trong quá trình tích lũy khối tài sản lớn của Cảnh Thiên Sương và Dương Oánh, trừ 200.000 đầu tiên mua nhà được lấy từ anh cả Dương Côn, còn lại đều có chứng minh thu nhập hợp pháp, bộ giám sát kết luận, đó là do Dương Oánh lợi dụng ưu thế tin tức nội bộ, cùng với phương thức nhận mua nội bộ kiểm lấy lợi ích vượt giới hạn bọn họ đáng nhận.

Đó chỉ là ý kiến của riêng bộ giám sát, không thể nói là vi phạm, càng chẳng nói tới tham ô hối lộ. Bộ giám sát mặc dù không chứng minh được bất kỳ điều gì theo mong muốn của bọn họ, nhưng sự kiện này ảnh hưởng chí mạng tới tiền đồ của Cảnh Thiên Sương.

Cảnh Thiên Sương hổ thẹn không dám gặp cha, bộ giám sát tạm thời ngừng điều tra hẳn, hẳn liền theo Lâm Tuyền đi Nam Phong.

Trừ vợ chồng Cảnh Thiên Sương ra còn có Thư Nhã cùng với đám Tiêu Ly Ly, đám Tiêu Ly Ly mùa hè năm nay sẽ tốt nghiệp, Lâm Tuyền muốn cả ba ở lại bên cạnh mình làm việc, dù sao mấy năm qua bọn họ không chỉ quan hệ thân thiết, mà y sai phái cũng quen tay rồi.

Có điều Trương Giới lựa chọn tới tài chính Tây Trạch làm việc, Văn Nhân kết đôi với y cũng đi theo, Tiêu Ly Ly lại lên kế hoạch du học ở Mỹ, ba học sinh xuất sắc nhất mà y dạy được trong cuộc đời dạy học đều không làm việc bên cạnh, Lâm Tuyền không giấu được sự thất vọng.

Kế hoạch tới Nam Phong sau đó đi xe tới Khai Nguyên, thị trưởng Khai Nguyên là Tẩy Lai đi xe tới đón, không hề né tránh mưa gió truyền thông, ít nhiều làm người ta thấy an ủi. Mọi người từ Khai Nguyên tới Loan Huyện, đường quốc lộ từ Loan Huyện tới La Nhiên đã thông xe, đi lại rất tiện.

Từ trạm đầu tiên, Trương Thanh đã lấy tên cho bài viết của mình ” chuyển lữ hành công ích Tây Trạch”, theo yêu cầu của Lâm Tuyền cô chỉ được ghi chép những điều mắt thấy tai nghe, không được chụp ảnh cũng không được chủ động phỏng vấn.

Gặp được Lâm Minh Đạt, ông mặc bộ đồ Trung Sơn cũ, tinh thần rất tốt, giọng trầm vang, nhìn Lâm Tuyền với ánh mắt phức tạp, vỗ vai y:

- Con gầy hơn lần trước.
- Không muốn gầy cũng không được ạ.

Lâm Tuyền cười, giới thiệu Trương Thanh:

- Đây là phóng viên Tuần san kinh tế mới, muốn tìm hiểu tình hình xã giáo dục.

Lâm Minh Đạt quanh năm bên ba bên ngoài, trông già hơn tuổi thật một chút, Trương Thanh gần như không tin ông già ăn mặc giản dị này lại là cha Lâm Tuyền, quan sát ông để tiện đi đường núi, chân đi đôi giày leo núi phổ thông, ống quần xắn lên một đoạn, thật khó liên hệ với một Lâm gia giàu có.

Lâm Tuyền giải thích:

- Sự vụ ở quỹ công ích Tây Trạch mấy năm qua đều do ba tôi, ông Lạc, ông Khổng phụ trách, tôi chỉ có cái hư danh thôi ..

Chẳng ở lại Loan Huyện lâu lại tới La Nhiên, đó là nơi xuất hiện đầu tiên của xã giáo dục, ngủ lại ở La Nhiên một đêm, sáng hôm sau Thư Nhã mang cho Trương Thanh một đôi giày thể thao:

- So với diễn giảng ở ĐH Tỉnh Hải thì Lâm Tuyền muốn tới trường học ở đây giảng bài hơn. Hôm nay phải đi bộ, cô xem giày này có hợp không?

Không để lãnh đạo huyện tháp tùng, rời nhà chiêu đãi, lên xe đi vào sâu trong núi, Phàn Xuân Bình kể với Trương Thanh, hai năm trước đây nơi này không có lấy một con đường hoàn chỉnh, người dân tới huyện thành đi về mất cả ngày.

Tới bãi đá trắng nổi tiếng ở La Nhiên, còn chưa được thưởng thức phong cảnh đặc sắc ở lòng sông đã thấy Trần Thần hưng phấn vỗ xe, reo lên:

- Tối qua nghe nói anh tới La Nhiên, em thiếu chút nữa trở về luôn trong đêm, có điều xe bị Trương Đào lái tới xã Lưu Đường rồi nên mới thôi.

Đội mọi người xuống xe liền nhiệt tình nói với Trương Thanh:

- Cô tới phỏng vấn tiểu học Bãi Đá Trắng của chúng tôi à, trường chúng tôi có học sinh đáng yêu nhất, có cô giáo xinh đẹp nhất.

Lâm Tuyền bật cười:

- Đừng dát vàng lên mặt nữa, em về nghỉ đi còn lên lớp.

Từ khi xảy ra hàng loạt sự kiện kia, Trần Vũ bị hạ chế ra nước ngoài, nhưng không thể tiếp tục ở lại Tỉnh Hải nữa, Lâm Tuyền an bài vợ chồng Trương Đào, Điền Lệ cùng cô tới La Nhiên dạy học, để sự thuận phác nơi đây làm lành vết thương lòng của cô cũng để tránh xa chốn thị phi ngoài kia.

480. Q.11 - Chương 21: Đáp Trả.

Trương Thanh hưng phấn đánh máy dưới ánh đèn, tâm tư sôi trào hòa hết vào những dòng chữ, xem ra Lâm Tuyền có cảnh giác cao độ với truyền thông, tựa hồ trong mắt y, nếu đem truyền ra ngoài, sự nghiệp này sẽ bị nhìn với con mắt méo mó, nhưng Trương Thanh quyết tâm thuyết phục y để Tuần san kinh tế mới đăng bài.

Quốc gia chẳng phải đang lập pháp cổ vũ các quỹ công ích tư nhân sao? Ở vùng đất này đã có người đi đầu, còn một lòng một dạ bỏ bao nhiêu tâm huyết vào đó.

Thi thoảng Trương Thanh ngừng tay, nhìn bóng đêm bên ngoài, với Liên hợp Tỉnh Hải lúc này mà nói, tự hồ bị một bóng đêm như thế bao phủ.

Trước đó Trương Thanh đã đọc qua những bài báo hôm nay nói về Liên hợp Tỉnh Hải, có bài báo chỉ ra một năm qua Liên hợp Tỉnh Hải thông qua những con đường bí mật chuyển hơn 1 tỷ USD vào nước, đầu tư vào TTCK và địa ốc, đây là hành vi làm trái với quản lý ngoại hối quốc gia, số tiền kia là nguyên nhân chủ yếu khiến giá nhà đất tăng vọt.

Lúc này công chúng tin rằng chính quyền Mỹ ép đồng NDT tăng giá ẩn chứa âm mưu cực lớn, ít nhất khiến tiền tuần USD để hưởng lợi kép khi NDT tăng giá, cho nên bài báo đó khiến công chúng tin rằng Liên hợp Tỉnh Hải là kẻ đồng lõa cho đám đầu cơ nước ngoài chà đạp chính sách pháp luật và lợi ích trong nước.

Thậm chí có báo báo lớn tiếng nói Liên hợp Tỉnh Hải làm tay sai cho tư bản nước ngoài, dấy xé đồng bào, lời lên án cực kỳ nghiêm trọng, sự việc đã đẩy tới giới hạn không ai nghĩ tới.

Trương Thanh muốn đưa bài báo đó cho Lâm Tuyền xem, tin rằng y sẽ có lời giải thích để cô viết bài báo xuất sắc phản công. Do tuyệt đại đa số báo chí công kích Liên hợp Tỉnh Hải, nên Nhà quan sát kinh tế và Tuần san kinh tế mới thành trận địa đáp trả hiểm hoi của Liên hợp Tỉnh Hải, lượng phát hành tăng vọt, tên tuổi Trương Thanh cũng bay cao, vì mỗi bài cô phỏng vấn riêng đều có thể là chứng cứ ở tòa sau này, mỗi một câu một chữ phải cân nhắc kỹ càng.

Lúc này Lâm Tuyền và Phần Xuân Bình đều không ở nhà khách, Trương Thanh lấy làm lạ, muộn thế này rồi ở Nam Phong còn có chuyện gì phải xử lý? Giải thích bài báo đó do Trương Tiểu Bân làm, mọi người ở trong phòng họp vừa nghe Trương Tiểu Bân giải thích sự kiện tranh đoạt thị trường Châu Âu năm 2003 đợi Lâm Tuyền về.

- Tối giờ thì chúng tôi không cần che giấu gì về Tân Năng Liên Hợp nữa, người trong nghề đều biết chúng tôi có quyền đại lý phân phối Si tinh thuần ở thị trường Á Thái. Vào năm 2003, thị trường này chỉ có quy mô 500 triệu USD, năm 2005 đã tăng lên tới 1.6 tỷ USD. Có điều cái giá để chúng tôi có được thị trường này là bao nhiêu thì bên ngoài không rõ, chúng tôi không tuyên bố vì như thế sẽ gây ra sóng gió lớn. Hiện trong nghề có tiếng nói chỉ trích chúng tôi lợi dụng quyền khống chế nguyên liệu, đàn áp xí nghiệp trong nước mưu cầu địa vị lũng đoạn. Năm 2003 nước Đức thi hành chính sách năng lượng mới khiến thị trường quan điện tăng trưởng bùng nổ, nhưng chúng tôi có hợp đồng từ trước thời điểm đó đã phải huy động toàn bộ nguồn lực bản thân ...

Trương Tiểu Bân nói tới đó dừng lại một chút:

- Chúng tôi dùng nhiều con đường đưa tài sản USD vào nước không phải là tiền nóng như tờ báo kia nói, mà là lợi ích chúng tôi có được nhờ bản hợp đồng mạo hiểm kéo dài mười năm kia. Chúng tôi cũng không lợi dụng ưu thế nguồn vật liệu để đàn áp xí nghiệp trong nước, ngược lại chúng tôi cung cấp Nam Điện, Uy Điện lượng lớn nguyên liệu, thậm chí còn sẵn sàng cùng doanh nghiệp đủ tiêu chuẩn quốc tế khác dùng chung cơ sở sản xuất Si tinh thuần mà chúng tôi đầu tư xây dựng.

Trương Thanh vốn xuất thân từ kinh tế, biết Si tinh thuần trong nước khan hiếm phải tới sau năm 2008 thậm chí muộn hơn mới có thể khắc phục, từ đó đủ hiểu Tân Năng Liên Hợp có địa vị độc nhất vô nhị trong nghề, nhưng không muốn chiếm cứ ưu thế lớn như vậy.

Lúc này Liên hợp Tỉnh Hải công khai hợp đồng dài hạn không phải là khoe khoang, mà là chắn niếp, cảnh cáo đám đầu cơ thừa loạn định công kích cổ phiếu của công ty chứng khoán phía dưới Liên hợp Tỉnh Hải, cảnh cáo bọn chúng đừng lợi dụng vụ án Dương Thiên Hoa mà đốt nhà hôi của, bọn họ có đủ thực lực kinh tế phản kích bất kỳ sự gây hấn nào. Uy hiệp tập đoàn Thẩm Thị, khiến bọn chúng sợ hãi không dám có hành động sau lưng. Uy hiệp kẻ trong nghề ra sức bôi nhọ, cho chúng biết trước kia Liên hợp Tỉnh Hải đã nung tay lắm rồi, nếu không với thực lực của họ có thể đánh cho chúng không ngóc đầu lên được..

- Hợp đồng dài hạn này do công ty hải ngoại chấp hành, chúng tôi đem lợi nhuận ở nước ngoài chuyển về trong nước không phải là chuyện gì chê trách, số tiền này không phải đều đem đi đầu tư quy mô lớn hơn mà còn một bộ phận khá lớn đầu tư vào sự nghiệp công ích, những điều này tin rằng thực tế mấy ngày qua phóng viên Trương đã thấy, sẽ có lời nhận xét công tâm không cần chúng tôi nói thêm. Không thể phủ nhận chúng tôi tận dụng tốt thời cơ địa ốc trong nước phát triển mạnh để thu được lợi nhuận cao, song giới

truyền thông công kích cái gì? Đây là hiện tượng phổ biến trong nước, không phải do một mình chúng tôi có thể thao túng hay thay đổi được. Vả lại khi tiền nóng thừa cơ đẩy giá địa ốc ở Tỉnh Hải chúng tôi giúp chính phủ ổn định lại giá nhà, khi thị trường đều cho rằng Thế Kỷ Thành sẽ bán với giá thấp nhất 6.000, chúng tôi kiềm chế dục vọng truy cầu lợi ích, bán ra với giá thấp hơn 15% so với thị trường, kết quả được người dân hưởng ứng, chỉ một tháng bán ra được số căn hộ trị giá trên 4 tỷ.

Trương Tiểu Bàn nói đầu vào đó:

- Chúng tôi có lợi nhuận cao, tranh thủ cho công nhân viên có được lương bổng phúc lợi cao, đó là phân phối tài sản công bằng, mọi người cùng chung hưởng thành tựu thu được, có gì báo chí chất vấn chúng tôi? Còn như theo một số báo chúng tôi câu kết chính phủ để chiếm lấy ưu đãi thuế quan, song đó chỉ là cái nhìn một phía của bọn họ, là suy diễn kiểu lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, năm 2005, sản lượng khu công nghiệp khoa kỹ đột phá 8 tỷ, thu nhập địa phương riêng hạng mục này đã tăng lên 400 triệu, chúng tôi cung cấp gần 10.000 công ăn việc làm, dù chúng tôi có hưởng chút ưu đãi thuế nhất định, nhưng so với thành tích và đầu tư chúng tôi bỏ ra, thậm chí sự nghiệp công ích chúng tôi đầu tư thì có đáng gì.

Tới đó hần xua tay:

- Lời phía sau chỉ là câu nói bất bình của tôi, tổng giám đốc của chúng tôi không muốn báo chí trực tiếp tuyên truyền chuyện công ích, mong cô xóa đi.

Trương Thanh mở to mắt hỏi:

- Vì sao, anh ấy sợ xã hội có cái nhìn không đúng?
- Tổng giám đốc Lâm không ngại báo chí có suy đoán ác ý.

Trương Tiểu Bàn giải thích:

- Khi phóng viên tràn tới vùng đất bình yên này sẽ đi trái với ý nguyện ban đầu của anh ấy, sự nghiệp công ích không phải để khoe mẽ ...

Lúc này đã hơn 12 giờ rồi mà chưa thấy bóng dáng của Lâm Tuyền đâu, trong lòng Trương Thanh thắc mắc vô cùng, nhìn những người khác đều tỏ ra bình tĩnh, hình như dự liệu được Lâm Tuyền không về. Trương Thanh quay về phòng, không vì ý tứ từ chối của Trương Tiểu Bàn mà thất vọng.

Ngoài một viện tử ngoại ô thành phố Nam Phong đỗ mấy chiếc xe cảnh sát, nơi này quê của Lưu Vũ Cường viện trưởng viện kiểm soát thành phố Nam Phong, Lưu Vũ Cường đi xe cảnh sát về quê là chuyện bình thường, có người cùng quê biết tin ông ta về nhà còn tới làm thân, không ngờ trước khi vào cửa bị cảnh sát ngăn lại, nói viện trưởng Trần về quê mời khách.

Tới khuya lại có hai chiếc xe cảnh sát nữa tới Lưu gia, hình như là mời khách thật.

Lúc này đêm đã về khuya, mấy chiếc xe cảnh sát còn chưa đi, trong nhà cũng chẳng nghe thấy tiếng chén chén hay đánh mặt chược khiến hàng xóm xung quanh tò mò.

Trong sân chỉ có gian phòng hướng đông là sáng đèn, mấy cảnh sát đi cùng Lưu Vũ Cường ngồi ngoài sân, bên trong phòng Lưu Vũ Cường mặt mày nghiêm túc, đối diện là Chu Quốc Cường bí thư thành ủy Nam Phong, Lâm Tuyền, Phan Xuân Bình và một thanh niên chừng 30 tuổi. Nếu Trương Thanh ở đây có lẽ nhận ra thanh niên đó là ai, đó chính là phóng viên chụp ảnh Lâm Tuyền và Trần Phi Lăng đi ăn khuya năm 2004, về sau không ai rõ phóng viên đó rồi tòa báo đi đâu.

481. Q.11 - Chương 22: Âm Độ Trần Thương.

- Hiện giờ chỉ có sự thực rõ ràng, từ năm 94, Tạ Cung Hòa làm phó bí thư huyện ủy Tây Giang tới nay, anh họ ông ta Trương Chính thay ông ta nhận quà cáp gần 1 triệu, Trương Chính có một cuốn sổ tay ghi hết số quà cáp nhận được trong 12 năm qua, điều này có lẽ Tạ Cung Hòa cũng không hay biết. Còn một điều nữa, Yến Thế Phi nguyên cục trưởng cục tài nguyên đất đai Giang Tây trước năm 94 là tiểu thương, được Trương Chính giới thiệu, Yến Thế Phi nhiều lần tới nhà Tạ Cung Hòa bái phỏng. Tạ Cung Hòa an bài cho hần chức vụ ở cục tài nguyên đất đai, khi Tạ Cung Hòa lên làm bí thư huyện ủy, Yến Thế Phi cũng thành

cục trưởng, sau Tạ Cung Hòa điều tới Xuân Giang làm phó thị trưởng vẫn rất chiều cố hân, còn ra mặt giải quyết hân đãi ngộ cấp phó xử. Theo lời nhân viên cục tài nguyên đất đai Giang Tây, Yến Thế Phi hoàn toàn không có năng lực gì, năm ngoái vì vấn đề chấp pháp mà bị tạm đình chỉ chức vụ. Lúc này Tạ Cung Hòa cũng điều tới Nam Phong làm phó bí thư thành ủy, Yến Thế Phi đến nhà báo phỏng, mong ông ta giúp đỡ để hủy bỏ xử phạt, Tạ Cung Hòa đồng ý, thậm chí còn đề xuất ở thường ủy Nam Phong điều Yến Thế Phi tới làm phó cục trưởng cục tài nguyên đất đai thành phố, song qua khảo sát của thành phố Nam Phong, Yến Thế Phi không đủ năng lực, đề nghị của Tạ Cung Hòa bị phủ quyết. Yến Thế Phi thấy Tạ Cung Hòa ở Xuân Giang người đi trà lạnh, ở Nam Phong không có tiếng nói, nhiều lần tới nhà đòi tiền, bị Tạ Cung Hòa chửi mắng. Mùa xuân năm nay, vụ án chấp pháp đất đai ở huyện Giang Tây bị tỉnh ủy Tây Cương chú ý, ủy thác viện kiểm sát Nam Phong điều tra, Yến Thế Phi vì chủ động lập công, khai báo hối lộ Tạ Cung Hòa hơn 300.000.

Chu Quốc Cường nói với Lâm Tuyền:

- Đây là kết quả điều tra nửa năm qua của viện kiểm sát Nam Phong, với chứng cứ hiện giờ đủ báo lên tỉnh ủy áp dụng hành động với Tạ Cung Hòa.

Lâm Tuyền mỉm cười:

- Giờ ngoài kia mưa to gió lớn, tôi tới Nam Phong chỉ để tránh mưa gió, coi như nghe viện trưởng Lưu kể chuyện thôi, Tạ Cung Hòa vừa tới Nam Phong, kịp thời lôi ông ta ra cũng là có trách nhiệm với quần chúng.

Mặc dù mọi người ở đây đều hiểu điều tra vụ án Tạ Cung Hòa do Lâm Tuyền một tay thúc đẩy, thậm chí quyền sở của Trương Chinh cũng là do Lâm Tuyền sai người tốn bao tâm cơ mới lấy được, nếu không chỉ bằng vài lời của y còn chưa đủ thuyết phục tỉnh ủy Tây Cương bí mật hành động với Tạ Cung Hòa. Có điều bề ngoài giả hồ đồ là chuyện nên làm.

Lâm Tuyền thấy đã muộn liền cáo từ, vắn ngồi xe cảnh sát rời đi, trừ Phan Xuân Bình còn có cả tay phóng viên kia. Ước chừng khoảng 2 giờ sáng tới nội thành Nam Phong, thả phóng viên kia xuống, Lâm Tuyền nói:

- Có thể lấy được chứng cứ phạm tội của Tạ Cung Hòa nhanh như thế thật cảm ơn anh, tin rằng vụ án nhà khách Tây Viên sẽ nhanh chóng làm rõ, tôi không thể trả công cho anh, nếu không tính chất sẽ thay đổi, có điều tôi sẽ nhớ kỹ người bạn này.

Phóng Viên kia cười gian:

- Hãy nhớ, một con mắt của tôi luôn chú ý tới Liên hợp Tỉnh Hải.

Lâm Tuyền cũng cười, bắt tay hân rồi bảo cảnh sát đưa về nhà khách.

Hôm sau Trương Thanh vẫn không thấy tung tích Lâm Tuyền và Phan Xuân Bình đâu, đến cả Trương Tiểu Bân cũng đột ngột biến mất, cô liền ở lại phòng viết bài.

Tới sáng ngày thứ 3, Trương Thanh đánh răng rửa mặt xong ra nhà ăn sáng, hôm nay tựa hồ vẫn không an bài hành trình, Trương Thanh bắt đầu thắc mắc, cô còn tưởng hôm nay phải đi Xuân Giang vì đầu năm xã giáo dục bắt đầu mở rộng tới Xuân Giang, lúc thức dậy đã là 9 giờ, cũng không ai đánh thức.

Trương Thanh ngồi trong nhà ăn suy nghĩ miên man, đột nhiên thấy Lâm Tuyền và Thư Nhã tay trong tay đi vào. Nhìn thấy Trương Thanh lẻ loi một bóng trong nhà ăn, Lâm Tuyền vừa gọi đồ ăn sáng vừa hỏi:

- Phóng viên Trương trông có vẻ cô đơn, có phải nhớ bạn trai không?

Trương Thanh chỉ mỉm cười không đáp, hình như tinh thần Lâm Tuyền hôm nay tốt hơn nhiều.

Vừa ăn vừa trò chuyện một lúc Trương Tiểu Bân cầm di động tới đưa cho Lâm Tuyền, Lâm Tuyền xem số nói chuyện trực tiếp trước mặt Trương Thanh:

- La Dân à, cậu và Trương Hàm đã tới Nam Phong? Được, chúng ta gặp nhau ở khách sạn Nam Phong, còn có cả phóng viên Tuấn san kinh tế mới.

Trương Thanh nghe thấy mấy cái tên lạ chỉ bản thân:

- Liên quan gì tới tôi?

- Có một sự thực sắp bị vùi lấp, không biết phóng viên Trương có hứng thú giúp moi lên không?

Lâm Tuyền hỏi:

Trương Thanh cứ như đi trong sương mù, trước khi La Dân tới, Lâm Tuyền lại không chịu giải thích, ăn sáng xong về phòng sốt ruột chờ đợi, rồi Trương Tiểu Bân mời tới phòng họp, thấy Lâm Tuyền đang nói chuyện với một đôi nam nữ:

- Hai người lén lút lút lút đăng ký rồi hả? Không thông báo cho tôi cũng được đi, con người tôi bị nhiều người ghét, nhưng sao không báo cho anh Đinh và chị Từ Lan?

Thấy Trương Tiểu Bân dẫn Trương Thanh vào, Lâm Tuyền ngừng câu chuyện, giới thiệu:

- Năm 2004, ở Xuân Giang phát sinh vụ án, một nhân viên cao cấp của Tập đoàn Thẩm Thị cưỡng bức một cô gái phục vụ, khiến cô gái nhảy lầu tự sát, cuối cùng người đó tự thú với cảnh sát, bị phạt 6 năm tù, đây là luật sư mà cha mẹ người bị hại mời ..

Trương Thanh nghi hoặc:

- Tôi đã đọc qua tài liệu về Thẩm Thị nên có ấn tượng về vụ án này, hình như cha mẹ người bị hại còn có nghi ngờ về phán quyết vụ án, song không có báo chí nào đưa tin.

- Vụ án đã làm đơn giản sáng tỏ nhất rồi, báo chí sẵn tin làm gì nữa, hướng hồ nếu sẵn tin, khả năng chịu áp lực rất lớn.

Lâm Tuyền nói:

- Cha mẹ người bị hại không tiếp tục tố cáo lên trên, nhưng phóng viên Trương có muốn viết bài về một phiên bản câu chuyện tương đối chân thật không?

- Phiên bản tương đối chân thật?

- Đúng, chỉ là tương đối thôi, vì chúng tôi trừ có thể chứng minh hôm đó phó thị trưởng Tạ Cung Hòa và phó tổng giám đốc Thẩm Nhạc có mặt thì không có chứng cứ nào nữa.

Trương Thanh chớp mắt liên tục, với trí thông minh cô tự phụ và khứu giác nhà báo sao không nghĩ ra vấn đề:

- Ý anh Lâm nói vụ án này có ẩn tình khác, liên quan tới nhân vật trọng yếu hơn?

- Đúng thế, nguyên phó thị trưởng thành phố Xuân Giang, phó bí thư thành ủy Nam Phong là Tạ Cung Hòa vì tham ô hối lộ bị viện kiểm sát Nam Phong hạn chế hành động, thành phố Nam Phong mở cuộc họp thường ủy khẩn cấp đình chỉ mọi chức vụ của ông ta, nghe tin này một nhân viên nhà khách Tây Viên sẵn sàng đứng ra làm chứng ông ta và Thẩm Nhạc khi đó có mặt ở hiện trường.

Vì nắm được chứng cứ xác thực Tạ Cung Hòa nhận tham ô, viện kiểm sát Nam Phong liền hợp cục cảnh sát lấy danh nghĩa buôn lậu bắt anh họ của Tạ Cung Hòa là Trương Chính trên đường mang rượu thuốc đi bán, tra xét công ty của Trương Chính tại huyện Tây Giang, lấy được ghi chép nhận rượu thuốc suốt 12 năm qua của Trương Chính, cùng lời khai của Trương Chính ngay trong đêm.

Yến Thế Phi biết tin viện kiểm sát có bằng chứng tham ô của Tạ Cung Hòa, vì chỗ dựa không còn cùng oán khí tích tụ bao năm, đem hết chuyện Tạ Cung Hòa nhận tiền của hắn kể ra, cùng ra nhiều tình huống phía viện kiểm sát chưa nắm được.

Viện kiểm sát Nam Phong không có thời gian xác thực, song với chứng cứ trong tay đã đủ đưa Tạ Cung Hòa vào tù, sợ để lâu ông ta sẽ cảnh giác, lập tức báo lên tỉnh ủy, có được phê duyệt, tức thì hạn chế tự do đi lại của Tạ Cung Hòa thẩm tra thêm.

Tin tức Tạ Cung Hòa bị viện kiểm sát Nam Phong khống chế nhanh chóng truyền tới tai Lục Băng Thiên, tay chân Lục Băng Thiên lạnh băng, một cán bộ cấp phó sở nếu không có điều tra tỉ mỉ trước đó, không thể đột nhiên bị khống chế được, nhưng nửa năm qua có quá nhiều chuyện, khiến bà ta lơ là chú ý phía Tạ Cung Hòa và tỉnh Tây Cương.

Lục Bằng Thiển ngay trong đêm đáp máy bay tới Xuân Giang, yêu cầu được gặp bí thư thành ủy Dư Quang Khôi, nhưng được cho biết ông ta bị bệnh đau thắt lưng phát tác, đã đi điều dưỡng.

482. Q.11 - Chương 23: Khốn Cảnh Tù Đồ.

Dư Quang Khôi lúc này đừng nói đau lưng mà dù đau tim cũng chẳng có tâm trạng đau mà đi điều dưỡng, song ông ta cần gạt bỏ mọi dính líu tới Thẩm Thị, ông ta biết tin Tạ Cung Hòa bị khống chế trước cả Lục Bằng Thiển, gọi điện tới thành ủy Nam Phong hỏi thăm thì bị từ chối khéo léo, vòng qua quan hệ nội bộ viện kiểm sát mới biết tình phái một phó viện trưởng viện kiểm sát xuống cùng tỉnh bình lựa chọn từ viện kiểm sát Nam Phong phụ trách vụ án Tạ Cung Hòa, nghiêm cấm nhân viên liên quan tiết lộ tin tức.

Có điều Dư Quang Khôi vẫn có cách của mình biết được Tạ Cung Hòa mười hai năm qua nhận số tiền rượu thuốc qua anh họ Trương Chính tới một triệu, trong thực tiễn pháp luật bình thường nhận rượu thuốc không bị coi là hối lộ, nhưng nhân viên công vụ quốc gia mà nhận lễ vật đáng nộp lên mà không nộp lên, lại có số lượng lớn, sẽ coi là tham ô. Thường lễ tết nhận chút rượu thuốc ngay cả mức kỷ luật khiến trách cũng chẳng đáng, song quan trọng là những 12 năm tích lũy thành con số lớn bị viện kiểm sát nắm được thì tính chất khác hẳn.

Mức độ phát triển đông tây trong nước khác nhau, khung hình phạt tham ô chênh nhau rất lớn, ở phía tây tham ô gần 1 triệu, bên trên không có người thì có khả năng phán tử hình. Ngoài tham ô ra thì cảnh sát Nam Phong còn có chứng cứ Tạ Cung Hòa hối lộ hơn 300.00 nghìn, đương nhiên đây chỉ là một góc tảng băng chìm.

Dư Quang Khôi cẩn thận xem xét lại thời gian bốn năm Tạ Cung Hòa làm việc với ông ta ở Xuân Giang, trừ lễ tết có thu lễ vật thì không có chuyện gì quá mức, ông ta cũng chẳng có người anh họ ngu xuẩn ghi chép lại quá cấp.

Trước khi Lục Bằng Thiển tới Xuân Giang, Lâm Tuyền và Trương Thanh cũng đã tới Xuân Giang, tiếp đó gặp mặt cùng cô gái sẵn sàng đứng ra chứng minh Tạ Cung Hòa và Thẩm Nhạc có mặt ở hiện trường vụ án Tây Viên. Sau đó đại biểu cho Tuần san kinh tế mới trực tiếp tới văn phòng thành ủy Xuân Giang, đem bản thảo viết tội vàng chuyển cho Dư Quang Khôi.

Tạ Cung Hòa bị viện kiểm sát khống chế nghiêm ngặt, như vậy có khả năng khai ra bất cứ điều gì, theo lời kể của Trương Thanh khi trở về, Dư Quang Khôi khi đó thậm chí vỗ bàn chỉ lên trời nói:

- Không ngờ giữa Xuân Giang này lại xảy ra chuyện khiến người ta phẫn nộ như vậy, thành ủy Xuân Giang tuyệt đối không cho phép xảy ra án oan! Nhất định phải tra tới cùng.

Lục Bằng Thiển xin gặp Dư Quang Khôi bị từ chối đại khái không ngờ ông ta ở ngay trong văn phòng của mình báo cáo với tỉnh ủy vụ án Tây Viên có khả năng tồn tại sai lầm trọng đại về tư pháp, khiến hung thủ thực sự vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật, đồng thời kiến nghị tỉnh ủy cách ly thẩm tra nhân viên tư pháp và nhân viên nhà khách Tây Viên, phái đồng chí có thể tin cậy xuống phá án.

Dư Quang Khôi không muốn tranh cái công đầu này, song chẳng may Tạ Cung Hòa không chịu nổi khai ra trước thì ông ta bị động rồi. Mặc dù khi đó ông ta rất cẩn thận tránh liên quan trực tiếp, nhưng án oan phát sinh dưới vành mắt ông ta, mà khi vụ án Tây Viên làm xảy ra sự kiện quần chúng, do ông ta đứng ra dẹp đi, nếu truy cứu, ông ta chịu trách nhiệm không nhỏ.

Thành ủy Xuân Giang ít nhất có một thái độ tích cực chủ động, để khi đó còn dễ ăn nói với tỉnh ủy.

Với Dư Quang Khôi mà nói, kết quả tốt nhất tất nhiên là chứng minh phán quyết ban đầu không hề sai.

Song một năm qua Tập đoàn Thẩm Thị trải qua sự chấn động hỗn loạn lớn nhất trong lịch sử, vào cái thời đại người ta tích cực ném đá xuống giếng này, tuy nói lạc đà gãy còn to hơn ngựa, nhưng Tạ Cung Hòa vừa bị khống chế hai ngày đã có người khơi ra vụ án cũ, chứng tỏ có con lạc đà khỏe mạnh sung sức can dự vào. Giữa con lạc đà gãy và con lạc đà khỏe, Dư Quang Khôi quyết định không chọn con nào hết, ông ta cứ đứng sự thực báo lên, kết quả thế nào thì mặc hai con lạc đà đánh nhau, trước tiên cứ đứng vào thế bất bại đã.

Có điều Tuần san kinh tế mới muốn cho đăng việc này, Dư Quang Khôi không thể không tỏ thái độ tích cực, thậm chí yêu cầu văn phòng thành ủy giúp đỡ Trương Thanh tẩy xóa bài viết. Nghe Trương Thanh kể lại, Lâm Tuyền cười, nụ cười âm u lạnh lẽo:

- Khốn cảnh tù đồ.

Trương Tiểu Bân nói thêm:

- Nếu có thể để báo chí đương địa Xuân Giang cho đăng bài này hiệu quả càng tốt hơn.

- Đúng thế.

Lâm Tuyền tán thành:

- Xem ai truyền đạt ý tứ này với thành ủy Xuân Giang thì thích hợp nào.

Dư Quang Khôi vẫn chọn thái độ ồm ồm, dù sao ông ta đã sớm biết vụ án nhà khách Tây Viên là cái bẫy, dù Thẩm Thị có thể lực lớn đến đâu, ông ta cũng không muốn cuốn vào đó. Lúc xảy ra vụ án ông ta đúng là nghi ngờ, song tham đầu tư của Thẩm Thị và Xuân Giang, lại lo bối cảnh lớn của Thẩm Thị cho nên vờ hồ đồ mặc Tạ Cung Hòa và Tập đoàn Thẩm Thị thao tác, thậm chí ông ta còn ra nước ngoài khảo sát thời gian dài.

Tạ Cung Hòa rơi vào khốn cảnh thậm chí có thể nói là tuyệt cảnh, khi nhân viên phá án đem tờ báo đăng tin ông ta và người kế thừa Thẩm Thị có khả năng liên qua vụ án cưỡng dâm nhảy lầu ở nhà khách Tây Viên, nhân viên tương quan bị cách ly điều tra, tinh thần thiếu chút nữa sụp đổ.

Bài báo được đăng ở Nhật báo Xuân Giang chứng tỏ thành ủy Xuân Giang ủng hộ điều tra vụ án, năm đó từ nhân viên pháp y, cảnh sát, quan tòa tham gia che giấu vụ án rất nhiều, chẳng may có một người không chịu nổi áp lực khai ra thì sao?

Trước đó Tạ Cung Hòa luôn nghĩ tới bước cuối cùng Thẩm Thị sẽ cứu ông ta một mạng, nhưng chỉ mới qua ba bốn ngày tình thế diễn biến mỗi lúc một xấu, làm ý chí kháng cự của ông ta gần dập tắt.

Ngày 10 tháng 5, Lâm Tuyền về Tĩnh Hải, Liên hợp Tĩnh Hải đang trong thế công dồn dập của truyền thông. Trên máy bay Trương Thanh hỏi Lâm Tuyền chuyện cung cấp viện trợ pháp luật cho dân chúng của quý Tây Trạch có phải vì vụ án nhà khách Tây Viên làm xúc động? Lâm Tuyền cười:

- Nguyên nhân chân tướng xấu xí bị vạch trần thường không phải vì chính nghĩa mà vì thù hận.

Trương Thanh hơi ngần người, song tất nhiên chỉ liên tưởng tới ân oán giữa hai công ty mà thôi.

Nghe Lâm Tuyền nói vậy, Thư Nhã lòng chua xót, xuống máy bay rồi vào xe mới nói:

- Sao anh cứ tàn nhẫn phủ định bản thân? Anh biết bản thân làm thế không phải vì thù hận.

- Một khi chân tướng công khai, công chúng sẽ nhìn vào thế nào?

Lâm Tuyền ôm Thư Nhã vào lòng, ánh mắt đau khổ:

- Chẳng qua là một âm mưu được sắp đặt sẵn, chẳng qua là đứa con bị vứt bỏ phát tiết thù hận trong lòng thôi.

- Không đâu.

Thư Nhã ôm mặt Lâm Tuyền, nhìn chăm chú vào ánh mắt mâu thuẫn và thống khổ của y:

- Dù tất cả mọi người hiểu lầm anh thì em vẫn tin anh, từ nhỏ em đã hiểu rồi, anh tỏ ra xấu xa đến đâu, nhưng anh mang trái tim lương thiện, em tin chị Phương Nam cũng thế, rất nhiều người trong công ty cũng vậy.

- Mong là như thế.

Lâm Tuyền cười gượng:

- Dù có bị hiểu lầm thì cũng là số mệnh của anh, cắn răng lại thì cũng qua thôi, dù sao còn nhiều chuyện phải làm.

Xe vừa mới ở sân bay ra thì Lâm Tuyền nhận được điện thoại của Trần Sở, giọng vừa nhanh vừa sốt ruột:

- Tiểu Ba, anh về Tỉnh Hải chưa ... Không biết sao, ông nội đột nhiên lên cơn, mới sáng sớm đã gọi người tới rờ trạch viện cũ, ai khuyên thế nào cũng không được.

- Cái gì?

Lâm Tuyền ngạc nhiên:

- Ông ngoại rờ nhà làm gì?

- Làm sao em biết, không ai ngăn được ông, tường bao ngoài bị phá đổ một đoạn rồi, anh về Tỉnh Hải thì đến mau.

- Mấy đứa giữ lấy chân tay ông ngoại thì ông làm được gì?

- Lúc này anh còn nói mẩu câu mát mẻ vậy à?

Trần Sở nghiêng răng nghiêng lợi:

- Em sẽ sai người giam ông vào phòng, cứ nói là do anh bảo.

- Đứng, đứng, đứng ...

Lâm Tuyền vội vàng cầu xin:

- Phá xong tường còn mất một lúc nữa, mấy đứa cứ kệ ông phá, ông nhiều tuổi rồi, muốn phá nhà chơi thì tùy ông thôi

483. Q.11 - Chương 24: Rờ Nhà.

Lâm Tuyền mang một bụng nghi vấn bảo Quý Vĩnh lái xe thẳng tới trạch viện cũ, đi mất 30 phút, từ xa đã nhìn thấy đám đông vây quanh trạch viện cũ, còn có người cầm máy quay đứng trong đám đông. Lâm Tuyền xuống xe, cùng Thư Nhã đi tới, mẹ y và chị Tĩnh Di nhìn thấy gạc đám đông đi tới, vừa giận vừa lo nói:

- Ông ngoại con bị điên rồi, trạch viện đang yêu lành lại mời người tới phá, còn mời cả người ĐTH tới quay phim.

Lâm Tuyền không kịp hỏi nhiều chen qua đám đông đi vào, tường bao chính diện đã bị đổ một đoạn, ông ngoại y đang chỉ uy công nhân rờ mái nhà, hiện đã thấy cả xà ngang đen xỉ, cậu Cả cậu Hai của y đều đứng bên cạnh, song không dám khuyên.

Trần Kiến Quốc thấy Lâm Tuyền thì chạy ngay tới:

- Ông cụ hôm nay đột nhiên phát bệnh, nói rờ nhà, nhường đất cho khu khoa kỹ, bảo là năm xưa Đh Thành Phố phải quy hoạch vòng qua trạch viện, giờ sao không thể nhường cho khu khoa kỹ, chính phủ bồi thường bao nhiêu được bấy nhiêu. Trong nhà ta ai mà thêm số tiền bồi thường đó, mọi người từ nhỏ lớn lên ở ngôi nhà này, ai chẳng có tình cảm? Ông cụ nổi hứng lên không nghĩ tới cảm thụ của người khác, vẫn cái tính độc đoán như hồi làm bí thư thành ủy ...

Trần Nhiên quay đầu lại trừng mắt nhìn hai đứa con trai:

- Tao phá nhà chúng mày chắc?

Rồi vẫy tay gọi Lâm Tuyền tới.

Lâm Tuyền nhìn hai công nhân trèo lên xà ngang đen bóng, thở dài:

- Trạch viện 200 năm, sáu bảy đời Trần gia sống nơi này, bốn mươi năm trước thiếu chút nữa bị hủy, ông ngoại tốn bao công sức mới giữ được, thực ra hiện giờ có thể không rờ.

- Rờ cho thanh tịnh, hai thằng súc sinh kia mấy ngày hôm nay lèo nhèo với ông chuyện tài sản, ông rờ nhà ra chia cho bọn chúng, để bọn chúng khỏi suốt ngày tới làm phiền.

Trần Nhiên khoát tay nói:

- Đó là bọn con chỉ thuận miệng nói thôi, ai chẳng biết Tiểu Ba không thêm cái trạch viện cũ này, cho dù bọn con sai, thì nhận sai không được à? Không cần cái nhà này nữa, ba, ba bảo công nhân dừng tay đi, một hòn gạch một tấm ngói bọn con cũng không cần. Trần Kiến Quốc nài nỉ:

- Bọn mày cho rằng gạch ngói gỡ ra không đáng tiền à?

Trần Nhiên cười nhạt:

- Giờ chúng mày nói thế, lát nữa đợi mà hối hận chết đi.

Lâm Tuyền ngồi xổm xuống đất, lấy thuốc lá ra, gọi Lương Cập tới, Trần Nhiên cướp lấy thuốc lá của Lâm Tuyền, cũng ngồi xuống hút.

Lâm Tuyền bảo với Lương Cập:

- Đi nói với đội trưởng công nhân, nếu có thể giữ từng viên gạch, từng tấm ngói không bị vỡ, anh trả tiền gấp mười.

Lương Cập ngó người, Trần Sở hàm hàm đi tới:

- Anh lên cơn gì thế, mọi người trông chờ anh ngăn ông lại chứ không phải là hùa theo.

- Đã rõ tới mức này rồi mà ...

Lâm Tuyền nhếch môi, muốn cười mà không cười được, nghĩ tới tuổi thơ sống trong ngôi nhà này, thực sự không nỡ nhìn nó bị phá bỏ.

- Vì khu khoa kỹ gì sao?

Trần Sở phần nộ hỏi:

- Bên này chỉ vướng một góc nhỏ của khu khoa kỹ, chúng ta lại chẳng cần chính phủ bồi thường, cùng lắm chúng ta bồi thường cho chính phủ, có cần phá trạch viện không? Có ai là không lớn lên từ nhỏ ở đây, anh còn nhớ anh đứng trên bờ đày Trần Tấn xuống nước, còn không cho bọn em nói với người lớn, anh còn nói là che giấu tội chứng, tuổi thơ của chúng ta ở đây, anh, anh ...

Nói tới đó Trần Sở bật khóc.

Lâm Tuyền cười gượng:

- Anh suýt quên đấy, trong ngôi nhà này anh toàn bắt nạt bọn em.

- Vì sao phải phá?

Trần Tấn cũng rất bất mãn:

- Trần gia có câu nói xưa truyền lại, khi nghèo khó rẽ nhà ra bán, hai đứa không muốn biết ý nghĩa của câu này à?

- Đây là lúc cần rẽ nhà ra bán sao?

Trần Sở vừa khóc vừa quát:

- Hơn nữa rẽ đóng ngói nát gỗ mục này đi bán được bao tiền, ai mà thèm.

Đúng lúc này công nhân ngồi trên xà ngang hô lớn:

- Là gỗ Kim tinh tử đàn, được hai trăm năm rồi.

Công nhân đó hô rất lớn, xung quanh im lặng, song không mấy người hiểu gỗ kim tinh tử đàn là cái gì, có người trung niên từ trong đám đông đi tới trước mặt Trần Nhiên:

- Cụ Trần nói đúng không sai, vậy cứ quyết định theo giá chúng ta đã bàn, có điều căn nhà cổ đẹp thế này mà rẽ đi thì thật đáng tiếc.

- Ném xuống nước xem có phải là gỗ kim tinh tử đàn chìm không?

Trần Nhiên phát tay không nói thêm gì cả, sắc mặt không dễ coi.

- Chỉ cần nhìn thấy vân của nó là biết nó đáng tiền rồi, không cần kiểm nghiệm.
- Cứ thử xem xem, loại vật liệu này bao năm mới thấy một lần, để bọn nhỏ nhìn mở rộng tầm mắt.

Trần Nhiên kiên trì nói:

Đội công nhân hết sức cẩn thận tháo thanh xà ngang xuống, tới gần mọi người nhìn thấy nó không giống chất gỗ, bên trên phủ lớp sơn mỏng, tỏa mùi hương thoang thoảng. Người Trần gia lớn lên ở đây đều quá quen với mùi này, vốn không suy nghĩ nhiều, giờ mới hiểu cái xà ngang đặt biệt này, lúc này không ai nói gì chuyện rõ nhà nữa, đợi xem diễn biến.

Chiếc xà ngang đem tới bên hồ thả xuống, nhưng không nổi lên, trong đám đông có người hét lên:

- Chìm rồi, chìm rồi, lấy cả một khúc gỗ kim tinh từ đàn này ra làm xà nhà, đừng nói thấy, mà cũng chưa ai từng nghe qua.

Chuyện rõ trạch viện cũ được đưa tin trên ĐTH Tỉnh Hải.

Trương Văn Phong nhìn cảnh tượng trên TV, lấy điều khiển từ xa tắt đi, đẩy cửa đi tới gian phòng bên cạnh, đây là văn phòng làm việc bộ giám sát đặc ở Tỉnh Hải, giống như văn phòng ở trên tỉnh, có quyền lực đặc thù. Những nhân viên bộ giám sát đang vui đùa chính lý tư liệu thấy ông ta bước vào đều đứng dậy, La Chí Cương nói:

- Với tình huống hiện giờ mà xét, nói chính xác thì hai khoản tiền thế chấp đi vay đầu tiên của Liên hợp Tỉnh Hải năm 1999 đều có vấn đề, có điều so với quy mô lúc này, có thể coi là không phải vấn đề gì.

Có quan viên bên cạnh nói:

- Bộ trưởng Diêu chẳng phải đã nói bất kể là vấn đề gì cũng phải tra rõ ràng sao? Chỉ cần tra tới, bọn chúng không thoát được tội danh lừa gạt khoản vay, hai tội danh này không áp được lên đầu chúng thì chúng ta sẽ ra tay ở phương diện khác.

Trương Văn Phong nhướng mày, quát:

- Chúng ta tới Tỉnh Hải là để tra xét vấn đề, không phải là để bôi mốt tội trạng, bỏ hai cái đó khỏi báo cáo.

Quan viên kia im re, thường ngày Trương Văn Phong có ý đối địch với Liên hợp Tỉnh Hải nên hẳn vỗ mông ngựa, không ngờ mò phải dái ngựa.

- Nhưng bỏ đi hai điểm này thì báo cáo không còn sức nặng nữa.

La Chí Cương cũng len lén nhìn Trương Văn Phong, thực sự nghĩ không ra vì sao ông ta thay đổi thái độ lớn như thế, nhưng lãnh đạo đã lên tiếng thì phải làm theo thôi.

Trương Văn Phong không giải thích gì cả, đi vào phòng trong, đóng kín cửa lại cầm điện thoại lên:

- Bộ trưởng Hạ, tôi là Trương Văn Phong, tôi báo cáo với anh chuyện điều tra, Liên hợp Tỉnh Hải không có vấn đề gì lớn ...

Một lúc sau lại gọi cho Diêu Hưng An:

- Bộ trưởng Diêu, đúng như anh dự đoán, Liên hợp Tỉnh Hải đã qua được khảo nghiệm, chúng tôi đã nghiêm túc xác thực tin tức mà báo chí cho đăng, tất cả đều là thổi phồng, tuy có chút vấn đề, nhưng mấy chục năm cải cách mở cửa đều khó tránh khỏi vấn đề, tôi thấy không cần dây dưa nữa, tôi nay tôi dẫn tổ điều tra về tỉnh, tiếp tục thẩm tra vụ án Dương Thiên Hoa.

Vừa đặt điện thoại xuống thì tiếng chuông điện thoại lại reo lên, là tiếng của viên thư ký:

- Ông Thẩm của tập đoàn Thẩm Thị muốn tìm bộ trưởng, có nói máy không ạ?
- Không cần, nói với ông ấy là hôm nay tôi bị đau thắt lưng, phải vào bệnh viện khám rồi.

Diêu Quang Khôi là quan viên bị đau thắt lưng đầu tiên Thẩm gia gặp phải, nhưng Trương Văn Phong không phải là quan viên thứ hai vì đau thắt lưng phải đi bệnh viện.

Thẩm Tại Tinh nổi trận lôi đình, đập tan điện thoại:

- Vì sao chứ, chẳng lẽ tất cả đều cho rằng Thẩm gia hết rồi sao?

484. Q.11 - Chương 25: Đến Lúc Kịch Hết Người Tan.

Trương Văn Phong lúc này hoàn toàn không bận tâm Thẩm Thị có phản ứng gì, mở máy tính lên mạng, tìm kiếm gỗ kim tinh tử đàn”, đây không thể tính là loại đặc thù, ít nhất không khác gì loại tử đàn khác về bản chất, từ màu sắc hay kết cấu vân hoa đều giống nhau, có quan sát bằng kính hiển vi cũng không thấy khác. Khác nhau mỗi ở chỗ bề mặt phát ra màu vàng nhạt hình tơ, như ẩn như hiện, rất giống cái bóng của đồ gốm, đây tình thú, nhìn dưới kính hiển vi sẽ thấy vật chất màu vàng nhạt huỳnh quang đó. Kim tinh tử đàn là loại gỗ trồng trong đất chứa khoáng vật, trong quá trình hút nước vào thân cây hình thành kim tinh.

Tối hôm đó Diêu Hưng An nhận được điện thoại của Hạ Gia Phú:

- Lão Diêu, xem ra chúng ta đều bị Lục Bằng Thiên, Thẩm Tại Tinh bịt mắt rồi, tôi vừa nhận được điện thoại của tỉnh ủy Tây Cương, nói vụ án nhà khách Tây Viên có đột phá trọng đại, tin rằng bộ giám sát các anh có tin sớm hơn chúng tôi, trước kia tôi hi vọng bộ giám sát thận trọng đối đãi với vấn đề liên quan tới Thẩm Thị, có điều bọn họ vi phạm luật pháp quốc gia cũng cần nghiêm túc đối đãi.

Diêu Hưng An cúp điện thoại, khước miệng nhếch lên thành nụ cười tựa có tựa không, nhìn bóng đêm bao la bên ngoài, vụ án nhà khách Tây Viên đã có kết quả, song vụ nổ súng và vụ án Dương Thiên Hoa chưa kết thúc, đúng là đau đầu.

Ngày 12 tháng 5, lại là một tuần lễ mới, Thẩm Tại Tinh dậy sớm chuẩn bị liên lạc với vợ ở Xuân Giang, nhưng không liên lạc được, không phai tắt máy, cũng không phải không có người nghe, mà là không có tín hiệu, ông ta gọi cho nhân viên công tác đi theo vợ mình, vẫn không liên lạc được. Thẩm Thị Tinh nghĩ chắc vợ mình ở chỗ không có sóng, song lòng có dự cảm không lành.

Thẩm Tại Tinh nói chuyện điện thoại với Lục Trọng Đạt, vụ án nhà khách Tây Viên hôm nay sẽ được các báo lớn chuyển đăng, Lục Trọng Đạt định cho các công ty có tên trên TTCK của Thẩm Thị ngừng giao dịch một ngày để ứng phó, khiến nhà đầu tư hòa hoãn lại, sau đó mới cải chính tin đồn.

Trước khi rời nhà Thẩm Tại Tinh gọi điện cho Lục Bằng Thiên lần nữa, vẫn không có tín hiệu, cảm giác bất an càng mạnh mẽ.

Cửa biệt thự tự động mở, chiếc Lincoln từ từ đi ra, nhưng đầu đường có một chiếc xe cảnh sát đi tới, hai cảnh sát xuống xe đi về phía ông ta, Thẩm Tại Tinh nhắm mắt lại :” Giờ phút này cuối cùng cũng tới.”

Chủ tịch tập đoàn và tổng giám đốc của Thẩm Thị lần lượt bị cảnh sát Xuân Giang và Kiến Nghiệp đưa đi hiệp trợ điều tra, Thẩm Nhạc người kế thừa Thẩm Thị bị bắt giữ ở viện điều dưỡng Sơn Tây, tin tức từng cái nhanh chóng truyền khắp TTCK. Cơ chế ứng phó tình huống khẩn cấp cho phép ngừng giao dịch của Thẩm Thị phát huy tác dụng.

Cùng lúc đó tổng cty XD Tỉnh Hải tuyên bố dự kiến mỗi cổ phiếu 00601 tăng giá 400% trong nửa đầu năm 2006, cũng ngừng giao dịch một tiếng.

10h30 cổ phiếu 00601 mở cửa giao dịch trở lại, giá cổ phiếu nhanh chóng tăng tới giới hạn, qua hơn một tháng qua, cổ phiếu 00601 đã quay lại mức giá 12 đồng, cả TTCK cứ như ăn phải xuân dược, thể tăng mạnh mẽ của nó chưa có dấu hiệu dừng lại.

Chỉ tiếc không thể ngừng giao dịch mãi được, Thẩm Thị phải ứng phó với thế công như mưa sa gió táp vào ngày mai. Lục Trọng Đạt lúc lâm nguy kể tục chức vụ của Thẩm Tại Tinh và Lục Bằng Thiên, song về mặt không có chút vui vẻ nào, ông không hiểu vì sao đứa em Lục Thúc Cung lúc này lại bỏ gánh, không chia sẻ trọng trách.

Lục Trọng Đạt tới nhà Lục Bá Uyên ở đường Bắc Kinh, thời gian qua Lục Bá Uyên ở nhà viết sách, nghe tiếng đập cửa sầm sầm thì nhìn qua cửa sổ, thấy Lục Trọng Đạt hùng hổ đi vào, vội chạy ra phòng khách đứng chặn ở cửa, bày ra thái độ không hoan nghênh.

- Anh nhẩn tâm nhìn Thẩm Thị đổ như thế sao?
- Thẩm Thị có đổ hay không, cậu tìm tôi có tác dụng gì?
- Bảo Lâm Tuyền dừng tay, y cần Thẩm Thị trả giá thế nào?

Khuôn mặt từng trải sương gió của Lục Trọng Đạt nghiêm túc chưa từng có:

- Trần Lập có thể liên hệ với Lâm Tuyền, em phải đàm phán xong điều kiện với nó trước ngày mai.
- Nó sẽ không gặp người của Lục gia đâu.

Lục Bá Uyên nói:

- Trần Lập tuần trước đã thôi việc ở ST Tinh Hồ, tôi nghĩ cậu tính cách khác đi.

Lục Trọng Đạt đang định bảo Lục Bá Uyên nói dối thì Trần Lập từ cầu thang đi xuống, mặc đồ ở nhà, rõ ràng không đi làm nữa, ông ta mím môi nói:

- Chả lẽ thù hận này không thể cởi bỏ được sao?

Trần Lập đột nhiên nói:

- Ông nội bảo chú Hai lên lầu.

Lục Trọng Đạt kinh ngạc:

- Ba về rồi à?
- Ba về đêm hôm qua.

Lục Bá Uyên không nói gì nữa, nhường đường cho Lục Trọng Đạt lên lầu.

Chỉ mấy năm không gặp, ông già mạnh mẽ ngày nào nay gần đất xa trời, tóc thưa thớt, mặt đầy vết nám, hai mắt lơ đãng. Lục Bá Uyên, Lục Trọng Đạt đi lên ông phải nhìn một lúc mới nhận ra, cầm lấy một tờ báo ném tới, toàn thân run rẩy, không rõ vì tức giận hay bệnh tật.

Lục Trọng Đạt đứng đó không nói được một lời.

- Mày, mày là thằng súc sinh, mày còn có mặt mũi nào đứng trước mặt tao.

Lục Tinh Viên trừng mắt lên, đôi mắt không còn ánh sáng, song lộ rõ sự tức giận:

- Nếu không phải Minh Lệ tới gặp tao, chúng mày còn định giấu tao tới bao giờ?

Mấy năm trước từ Tinh Hải trở về, Lục Tinh Viên nằm bẹp trên giường, tinh thần mỗi ngày một xuống, mấy năm qua còn sinh bao ân oán như vậy, bất kể đám Lục Băng Thiển hay Lục Bá Uyên đều tìm đủ mọi cách giấu ông. Lục Bá Uyên sợ cha nóng tính, không chịu nổi mà hại thân. Lục Băng Thiển sợ cha biết chuyện, càng ngả về phía Lâm Tuyền.

Lục Trọng Đạt mũi phẩm phồng, cứng đầu nói với giọng có chút giận dữ:

- Ân oán mà thôi, Thẩm Thị thua trong cạm bẫy mà nó sắp đặt, ba chẳng phải nói tài sản là của nó à, giờ gia nghiệp bị hủy trong tay nó, bọn con chẳng có gì để nói.
- Ba đưa súc sinh chúng mày đáng tội.

Môi Lục Tinh Viên run bần bật:

- Hai nhà Thẩm Lục nuôi dạy ra hạng con cháu thế này thật mất mặt.
- Câm mồm.

Lục Bá Uyên thấy Lục Trọng Đạt còn định gân cổ cãi, mặt âm trầm ngăn lại, an ủi cha:

- Băng Thiển và đám Thẩm Tại Tinh làm chuyện quốc pháp khó dung, nhà nước sẽ cho chúng phán quyết công bằng, chúng ta không lo cho chúng nữa.
- Ài ..

Lục Tinh Viên thở dài đầy bi ai, đôi mắt mở đục cổ mở to nhìn Lục Trọng Đạt:

- Tao chẳng còn sống được bao lâu nữa, không sợ chúng mày hành chết, hai nhà Thảm Lục mấy đời anh danh, hôm nay hủy hết rồi, chúng mày bảo tao làm sao đi gặp ông bạn già Tinh Phục, phải làm sao đây?

Hai hàng nước mắt cứ vậy tuôn ra.

Trần Lập không nỡ nhìn quay đầu đi, Âu Dương Minh Lệ kéo hắn ra ngoài cửa, hỏi:

- Bên đó không gặp thật à?
- Ban đầu nói không gặp, về sau thì không liên lạc được.
- Nó cũng là đứa trái tim sắt đá.

Âu Dương Minh Lệ thở dài:

- Thảm Thị đã như vậy rồi, ân oán này còn chưa cởi bỏ được sao?

Trần Lập không nói gì, tựa hồ không ai nhắc tới chuyện hắn bị tai nạn xe ở Tĩnh Hải nữa, hắn đương nhiên cũng không lấy chuyện này ra xúc động thêm thần kinh của lão gia tử, song oán khí trong lòng không tan được, thầm nghĩ :” Cái Thảm gia như thế, chẳng bằng sụp hoàn toàn cho rồi.”

485. Q.11 - Chương 26: Người Có Tình.

Đảo chìm giữa hồ, một chiếc du thuyền nhỏ đỗ bên bến tàu đơn giản dùng đá xếp thành, mới trung tuần tháng năm trời đã phần nóng nực, nhưng ra giữa hồ, từng cơn gió thổi mát lạnh tận tim. Lâm Tuyền ngồi trên thềm đá, Thư Nhã đứng bên cạnh, hỏi:

- Anh thực sự không để ý tới à?
- Gặp nhau thì có tác dụng gì? Nói với bọn họ anh không oán hận chút nào à?

Lâm Tuyền bĩu môi:

- Bao nhiêu năm không qua lại, giờ gặp lại, họ nghĩ anh lấy tư thái của kẻ thắng trận tới áp họ.
- Rồi sẽ có một ngày họ hiểu anh.

Thư Nhã kiên trì nói:

- Bỏ đi, anh cũng chẳng trông mong họ hiểu, không gặp thôi mà, bây giờ anh còn thiếu thứ gì nữa?

Lâm Tuyền bình tĩnh nói:

- Vừa được tin ở phía Xuân Giang, Tạ Cung Hòa biết Trương Thiên khai ra với cảnh sát thiếu chút nữa ngắt xủ, cũng khai báo chân tướng suýt nữa bị vùi lấp. Loại người như bọn chúng luôn cho rằng nắm quyền lực trong tay, có thể coi thường tính mạng người khác ... Thôi, không nói chuyện phiền lòng nữa, buổi tối em cùng anh tới nhà chú Cảnh ăn cơm, phong ba cuối cùng đã qua, lâu lắm rồi không vui vẻ ăn cùng bữa cơm.

Vợ chồng Cảnh Thiên Sương từ Xuân Giang về Tĩnh Hải, tuy Dương Thiên Hoa phạm án, song Cảnh Nhất Dân chẳng vì thế giận lây con dâu. Vợ chồng Cảnh Thiên Sương đề xuất muốn đem tài sản chuyển giao quỹ Tây Trạch, chẳng cần khôi phục danh dự, chỉ mong không thẹn với lòng. Bất kể nói thế nào với hoàn cảnh chính trị trong nước, quan viên gia sản chục triệu không thể được lòng dân chúng, khi chuyện này bị truyền thông vạch trần, sự nghiệp chính trị của Cảnh Thiên Sương trở nên nguy ngập, có điều hắn còn trẻ, dù chính trị không còn tiền đồ cũng có thể thành đạt ở lĩnh vực khác.

Cảnh Thiên Sương ở lại Tĩnh Hải hai ngày trò chuyện cùng cha, Cảnh Nhất Dân cho rằng tới quỹ Tây Trạch làm việc mặc dù có thể tránh thị phi, song là một loại né tránh, Liên hợp Tĩnh Hải không định bỏ hạng mục ở Thuận Nghĩa, chuyển biến từ huyện trưởng sang vai trò nhà đầu tư cũng là một loại khảo nghiệm.

Lâm Tuyền và Thư Nhã chấp tối mới tới nơi, trong bữa cơm được Cảnh Nhất Dân cho biết đã nộp đơn nghỉ hưu lên tỉnh:

- Liên hợp Tỉnh Hải phải tiếp tục đi lên, chú nên về rồi, phải có người chịu trách nhiệm cho trận phong ba này. À, Liễu Diệp Thiên cũng lui, tỉnh hi vọng Tỉnh Hải an bài như thế, cậu ta còn trẻ, năm nay mới 48 thôi, thật đáng tiếc.

Cảnh Thiên Sơn và Dương Oánh tích lũy được gia sản chục triệu, tuy có chứng minh thu nhập hợp pháp, nhưng không thoát khỏi cái tiếng lợi dụng tin tức nội bộ kiếm lợi, trong đó có mấy khoản tiền kiếm được là nhờ hình thức nhận mua nội bộ ở khu nhà do Thực nghiệp Tỉnh Hồ khai phát.

Lợi ích này nếu bị cơ quan tư pháp nhận định là không chính đáng, có thể xem như một dạng nhận hối lộ. Cho dù Cảnh Thiên Sơn có không bị xét xử thì hiềm nghi vẫn còn nguyên đó.

Là Một quan viên chính phủ, tuy về pháp luật không có vấn đề, song trong hoàn cảnh người dân căm hận quan thương câu kết đẩy cao giá nhà trục lợi, tạo thành ảnh hưởng rất ác liệt! Huống hồ Dương Thiên Hoa nhận hối lộ có chứng cứ không thể chối cãi càng khiến Cảnh Thiên Sơn không thể ở lại quan trường.

Trong lòng Cảnh Nhất Dân hiểu rõ, loại quan hệ giữa con trai mình và Lâm Tuyền nhất định được y đem mô phỏng với rất nhiều quan viên, Liên hợp Tỉnh Hải cho dù cuối cùng qua được khảo nghiệm cũng khiến một số quan viên phản cảm, khó nói sau này lực cản sẽ lớn cỡ nào, có thể sẽ có một quãng thời gian khó khăn. Nhưng Cảnh Nhất Dân không lo, Lâm Tuyền sẽ ngày càng trưởng thành, Liên hợp Tỉnh Hải vẫn tiến về phía trước.

Với Cảnh Nhất Dân mà nói, ông cần chịu một số trách nhiệm.

Lâm Tuyền sớm có chuẩn bị chuyện Cảnh Nhất Dân thôi chí lui về, nhưng nghe nói cả Liễu Diệp Thiên cũng lui thì thất kinh, chẳng kiên kỳ nói:

- Ít nhất thì Lão Liễu cũng làm hết khóa này chứ, chỉ cần hai ba năm nữa, tỉnh sẽ có lòng tin vào chính phủ khóa này.

Nói ra thì Liễu Diệp Thiên không có lỗi lớn, mấy năm qua đích thực cống hiến không ít cho Tỉnh Hải, có điều chuyện nhảy phiếu năm 2004 là điều kỳ hựu, chẳng qua khi đó Trương Quyền quá mất lòng người, thêm vào ảnh hưởng của Liên hợp Tỉnh Hải nên tỉnh mới phải chấp nhận Liễu Diệp Thiên. Thời gian qua hết địa ốc Tỉnh Hải gặp phong ba tới vụ án thất thoát tài sản rồi Liên hợp Tỉnh Hải rơi vào tâm bão, không ai cần biết đúng sai, địa phương bất ổn như thế, lãnh đạo phải chịu trách nhiệm, có kẻ lỗi chuyện cũ của Liễu Diệp Thiên ra phản đối.

Cả bí thư thành ủy lẫn thị trưởng đều cùng lui về, với Liên hợp Tỉnh Hải mà nói, ảnh hưởng tương đối ác liệt, như vậy xem ra tỉnh không tin tưởng vào đội ngũ chính trị ở Tỉnh Hải, sẽ điều người ngoài tới, Lâm Tuyền mày mỉm cười:

- Cháu nghĩ bí thư Cố là người có nguyên tắc, ông ấy sẽ không vì những ngôn luận không công bằng mà có ý kiến với Tỉnh Hải.

- Bí thư Cố rất hi vọng thị trưởng Liễu thay thế vị trí của chú, song trên tỉnh lời dị nghị rất lớn, có điều vẫn nên hỏi ý kiến cá nhân thị trưởng Liễu đi.

- Hải?

Lâm Tuyền ngạc nhiên:

- Lão Liễu cũng muốn lui?

- Cháu tự đi hỏi đi.

Ăn tối xong, Cảnh Thiên Sơn và Dương Oánh tiễn Lâm Tuyền ra tận xe, nói:

- Sau này làm công cho cậu rồi.

Lâm Tuyền vỗ vai Cảnh Thiên Sơn:

- Đại hội thường vụ HĐND Thuận Nghĩa còn chưa mở mà, cái mũ ô sa của anh còn đội vài ngày nữa, tôi không dám sai phái anh, có việc gì cứ bảo Tiểu Bàn, Lão Phàn đều được.

Rồi vào xe hỏi Thư Nhã:

- Em đi cùng anh tới nhà thị trưởng Liễu nhé?
- Dù sao cũng không việc gì làm, đi cùng anh vậy.

Tới nhà Liễu Diệp Thiên vừa khéo gặp vợ ông ta là Giang Tiểu Mân lái xe ra, cách cửa sổ gật đầu với y. Người thân cận đều biết vợ chồng Liễu Diệp Thiên chỉ còn tồn tại danh nghĩa, trong nước quan viên nuôi tình nhân, kiếm vợ bé thì đã thành chuyện ai ai cũng thấy bình thường, song lại không cho quan viên ly dị lấy người khác, đúng là hiện tượng kỳ quái.

Lâm Tuyền suy nghĩ lời Cảnh Nhất Dân muốn y nghĩ tới ý kiến cá nhân của Liễu Diệp Thiên, đột nhiên bảo Quý Vinh:

- Chú Quý, về thôi.
- Sao đến đây rồi còn về?

Thư Nhã ngạc nhiên hỏi:

- Thị trưởng Liễu muốn ở lại vị trí này vài năm không phải là không thể, dù sao công hiến của ông ấy không bị phong ba này đánh tan, nhưng ông ấy muốn lui thì thuận ý ông ấy đi.
- Sao anh biết ông ấy muốn lui?

Lâm Tuyền háy mắt:

- Đợi ông ấy lui rồi em sẽ biết.

Trong nhà Liễu Diệp Thiên đứng sau rèm cửa sổ, nhìn chiếc Phantom của Lâm Tuyền quay trở ra, thở phào nói vào điện thoại:

- Lâm Tuyền không vào, anh sợ cậu ta vào không từ chối được.

Phía đầu kia là giọng Cố Hiếu Linh:

- Vậy em từ chức ở Đầu tư Nam Cảng, có thể để Tần Minh tiếp nhận vị trí của em quá độ một thời gian.
 - Thế cũng được, dù sao anh cũng cần vài tháng mới có thể hoàn toàn lui về, chuyện ở Đầu tư Nam Cảng sẽ an bài thỏa đáng. Có điều cả bí thư Cảnh và anh đều lui về, không biết trên tỉnh sẽ phái ai xuống, Liên hợp Tỉnh Hải sẽ rất bị động.
 - Lâm Tuyền tinh như ma ấy, cần gì chúng ta phải lo lắng hộ.
- Cố Hiếu Linh cười khúc khích:
- Thôi em phải viết báo cáo, cúp điện thoại trước đây.

486. Q.11 - Chương 27: Vĩ Thanh

Ngày hôm sau Liên hợp Tỉnh Hải lần nữa nộp đơn lên UBCK xin tăng cổ phần Năng lượng Hoành Điểm và Địa ốc Thẩm Thị, thậm chí nói :” Nếu có khả năng sẽ mua toàn bộ Năng lượng Hoành Điểm và Địa ốc Thẩm Thị.” Công bố này đã cứu vãn tập đoàn Thẩm Thị ở thời khắc sắp sụp đổ, TTCK không vì chuyện Lục Bằng Thiên và Thẩm Tại Tinh bị bắt mà bán tổng bán tháo cổ phiếu, làn sóng khủng hoảng bị ngăn lại.

Lâm Tuyền dùng công bố này để nói với Lục gia rằng y không có dụng tâm độc ác kéo sập Thẩm Thị.

Đương nhiên Lâm Tuyền cũng dùng công bố này để ngầm gây áp lực với thế lực nào đó cho bọn họ thấy Liên hợp Tỉnh Hải không có dã tâm như bọn họ nghĩ.

Vài ngày sau Cố Hiếu Linh nộp đơn từ chức chủ tịch HĐQT Đầu tư Nam Cảng, Tần Minh chạy vào văn phòng Lâm Tuyền nói:

- Chị Cố muốn rời Đầu tư Nam Cảng, thành phố mau chóng phê duyệt rồi, cậu có biết không?
- Vừa nghe anh nói đây thôi.

Lâm Tuyền bình tĩnh nói:

- Mấy năm qua chị Cố cứ luôn nói tuổi nhiều rồi, nếu không kiếm người gả đi thì không gả được nữa, tôi nghĩ chị ấy đã chuẩn bị lâu rồi, quan trọng ai sẽ thay chị ấy.

- Cái này, hình như chị Cố tiến cử tôi.

Tần Minh ngại ngần nói:

- Tôi không vui mừng gì đâu, thấy chị ấy từ chức là tổn thất quá lớn.

- Vậy thì anh mừng thầm đi.

Tỉnh Hải mấy năm qua có quá nhiều phong ba, đặt biệt từ sự kiện nhảy phiếu năm 2004, khiến Tỉnh Hải bị nhiều người chú ý, đánh giá về Tỉnh Hải cũng có tranh luận không nhỏ trong cả nước.

Một căn trạch viện sâu trong ngõ Tỉnh Hiền, Diêu Hưng An mỗi lần tới gặp người cha tính tình cổ quái của mình cảm thấy rất thiếu tự nhiên. Ông già nhìn đứa con trên 50 rụt rụt rè, cười mắng:

- Không cần phải sợ ta như thế, ta là cha anh, còn ăn sống nuốt tươi anh được hay sao? Báo cáo của bộ giám sát đã nộp cho thủ tướng, thủ tướng phê thế nào?

- Thủ tướng nói giáo sư Lâm Cẩm Nam am hiểu tình hình kinh tế chính trị cùng hiện trạng địa ốc trong nước 20 năm qua, yêu cầu bộ giám sát đưa báo cáo cho ông ấy xem qua cho ý kiến trước.

- Lâm Cẩm Nam ... Có phải là Lâm Cẩm Nam của ĐH Đông Hải?

Ông già nheo mắt lại:

- Nếu thủ tướng đã bảo giáo sư lâm cho ý kiến thì hẳn ông ấy đánh giá khách quan hơn lão già này, thôi vậy, già rồi lười đi lại, anh hay đi lại một chút cho ta.

Đầu tháng 7, trên báo cáo điều tra của bộ giám sát, thủ tướng phê :” Chính phủ Tỉnh Hải hai năm qua nỗ lực bình ổn địa ốc, đây là điều đáng tham khảo, đại biểu chính phủ có trách nhiệm với người dân ...”. Cùng lúc đó Lâm Tuyền cũng tới thủ đô tham gia hội nghị ổn định địa ốc.

Hạ tuần tháng 7, Cảnh Nhất Dân và Liễu Diệp Thiên lần lượt từ chức vụ trong đảng, hành chính, tỉnh ủy sau khi nhận nhiều ý kiến từ các phương diện điều Trương Thanh Sơn tới làm bí thư thành ủy Tỉnh Hải.

Ngày 1 tháng 8, Liễu Diệp Thiên và Giang Tiểu Mân ly hôn, cùng Cố Hiểu Linh đăng ký, tối hôm đó tổ chức lễ thành hôn bán công khai ở CLB Danh Sĩ, kết thành vợ chồng.

Ở hôn lễ của Liễu Diệp Thiên và Cố Hiểu Linh, Lâm Tuyền nâng ly chúc mừng:

- Chị Cố đợi ngày này đã lâu, chúc hai người hạnh phúc. Hiện hai người có thể tính là thất nghiệp rồi, sau này tính sao?

Liễu Diệp Thiên mỉm cười không nói, Cố Hiểu Linh đáp thay:

- Vất vả bao nhiêu năm tôi chỉ muốn nghỉ thoải mái một thời gian mới có tâm tình suy nghĩ chuyện sau này.

- Cũng phải.

Lâm Tuyền cười:

- Mấy ngày trước nghe Liễu Trí tiết lộ hai người định đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật, có điều nhìn hai người chưa có chuẩn bị gì, tôi tự ý quyết định bảo Phương Nam an bài thay rồi.

Cố Hiểu Linh không ngờ Lâm Tuyền nhanh tay như vậy, vội xua tay:

- Ảnh hưởng không tốt.

- Đúng là hơi có vấn đề, Liên hợp Tỉnh Hải bây giờ phải khép mình một chút, công khai mời tiền công vụ viên chính phủ đi du lịch nước ngoài không thích hợp, nên tìm danh nghĩa gì để lừa gạt đám truyền thông nhỉ?

Lâm Tuyền quay đầu hỏi Phương Nam:

- Liên hợp Tỉnh Hải ủy thác anh Liễu và chị Cố đi khảo sát thị trường năng lượng Âu Mỹ.

- Ô danh nghĩa này tốt lắm, chúng tôi đúng là định lập phòng đầu tư hải ngoại, danh nghĩa này không có sơ hở gì rồi.

Nghe Lâm Tuyền nói thế, mọi người biết y không dễ dàng buông tha cho Liễu Diệp Thiên.

Thượng tuần tháng 8 năm 2006 tại thủ đô tổ chức hội chợ năng lượng mới quốc tế, phó thủ tướng Giang Hành Sơ tham dự lễ khai mạc, được Lâm Tuyền tháp tùng tới tham quan khu triển lãm của Tân Năng Liên Hợp, tới đây chính thức kết thúc nửa năm phong ba.

Liễu Diệp Thiên và Cố Hiểu Linh sau ba tháng du lịch Âu Mỹ nhận được điện thoại của Lâm Tuyền:

- Lão Liễu đã kết thúc kỳ nghỉ chưa? Trương Tiểu Bân đã làm phó tổng giám đốc phòng đầu tư quốc tế mấy tháng rồi, hôm nay hỏi tôi bao giờ mới có thể báo cáo với anh.

Liễu Diệp Thiên về nước làm tổng giám đốc phòng đầu tư quốc tế Liên hợp Tỉnh Hải, một năm sau thành lập tập đoàn đầu tư hải ngoại Liên Hợp, Lâm Tuyền làm chủ tịch, Liễu Diệp Thiên làm phó chủ tịch, do Trương Tiểu Bân làm tổng giám đốc.

Cố Hiểu Linh chọn tới quỹ Tây Trạch làm việc, vẫn cuộc sống gặp ít xa nhiều với Liễu Diệp Thiên.

Cảnh Thiên Sương cũng tìm được vị trí thích hợp làm tổng giám đốc phòng điện gió ở Tân Năng Liên Hợp, phụ trách hạng mục điện gió chục tỷ ở Thuận Nghĩa.

Trải qua ba tháng điều tra, Thẩm Nhạc với tội danh cưỡng bức, Trương Thiêm với tội danh bao che đã bị viện kiểm sát Nam Phong khởi tố, còn Lục Băng Thiển và Thẩm Tại Tinh trong vụ án này liên quan tới hành vi bao che, hối lộ, cùng Tạ Cung Hòa sẽ xét xử ở vụ khác.

Tòa án Nam Phong sau đó phán quyết Thẩm Nhạc cưỡng bức khiến nạn nhân tự sát, tạo thành hậu quả và ảnh hưởng xã hội cực kỳ nghiêm trọng, phán tử hình hoãn thi hành hai năm. Trương Thiêm giúp Thẩm Nhạc che giấu tội ác, sau bao che nhận tội thay, nhưng trong quá trình thẩm tra lại, có biểu hiện lập công, phán 10 năm tù.

Lâm Tuyền xem ảnh Thẩm Nhạc bị đưa ra tòa án, từ sau khi Trương Giai Minh bị giết, thần kinh Thẩm Nhạc lúc nào cũng bị kích động, nửa năm thôi mà gầy tới không ra hình người, có điều đó là kết cục hẳn đáng phải nhận.

Thẩm Tại Tinh và Lục Băng Thiển chắc chắn tội không nhẹ hơn Trương Thiêm, lại còn thêm vào hối lộ cực lớn, xem ra phải sống hết đời trong tù rồi. Nghe Trần Lập nói tóc Lục Băng Thiển đã bạc cả, Thẩm Tại Tinh vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Tập đoàn Thẩm Thị tuy bị viện kiểm sát tỉnh lập tiểu tổ điều tra trú ở tổng bộ, song vẫn miễn cưỡng duy trì được kinh doanh. Cuối cùng Thẩm Thị và Liên hợp Tỉnh Hải đạt thành hiệp nghị, mua 10% cổ phiếu lưu thông của Năng lượng Hoành Điểm, Địa ốc Thẩm Thị với giá 3 tỷ. Ngoài ra còn mua lấy toàn bộ số tài sản mà Thẩm Thị đầu tư vào địa ốc Tỉnh Hải năm 2005, giúp tập đoàn Thẩm Thị thoát thân, còn KT Tỉnh Hồ tiến thêm một bước khống chế thị trường địa ốc Tỉnh Hải, với năng lực tiêu thụ của mình, chỉ cần một tới hai năm có thể giải phóng hết số tài sản mua từ Tập đoàn Thẩm Thị.

Thẩm Thị hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp nhận gần 6 tỷ từ Liên hợp Tỉnh Hải, giải quyết được vấn đề chuỗi tài chính. Đó là tin tức công bố bên ngoài, sau lưng hiệp nghị giữa Thẩm Thị và Liên hợp Tỉnh Hải là bí mật chấp hành di chúc của Thẩm Tinh Phục để lại 27 năm trước. Thẩm Tại Tinh, Lục Băng Thiển bị tước quyền thừa kế, tập đoàn Thẩm Thị chia làm hai, 30% cổ phần của Năng lượng Hoành Điểm chuyển giao cho Quỹ Tây Trạch, Trần Lập làm tổng giám đốc điều hành Năng lượng Hành Điểm. Địa ốc Thẩm Thị do Lục Trọng Đạt, Lục Kiến Huy và thành viên khác có công hiến cho tập đoàn quản lý. Trả giá cho việc không truy cứu vụ tai nạn ở Tỉnh Hải nữa, Lục Thúc Cung từ bỏ lợi ích của mình, song vẫn ở lại tập đoàn Thẩm Thị làm việc.

Trong toàn bộ quá trình, Lâm Tuyền không lộ diện, y giữ lời hứa “không gặp lại”, sự vụ phía Liên hợp Tỉnh Hải đều do Phương Nam đứng ra xử lý.

Lục Tinh Viên ở lại Kiến Nghiệp tới khi di chúc chấp hành xong mới quay về Hoành Điểm, có điều ông nằm trên giường bệnh rồi đi, Lục Bá Uyên lo cha có vượt qua được ba tiếng hành trình trở về này không, Lục Tinh Viên dứt khoát nói:

- Cho dù nhắm mắt cũng phải nhìn bầu trời Hoành Điểm, nơi này quá ngọt ngào, chết cũng khó chịu.

Trước khi kết thúc năm 2006, giáo sư Nghiêm Lập Hoàng ở nhà bị trúng gió qua đời, bảy giờ sáng vợ ông là Dương Ly Bình (cũng là giáo sư ĐH Đông Hải), đẩy cửa vào thư phòng, phát hiện Nghiêm Lập Hoàng gục trên bàn không dậy được nữa. Mười giờ đêm hôm trước, Nghiêm Lập Hoàng cùng vợ chuẩn bị đi ngủ thì ông nói nãy ra ý tưởng mới, sợ ngủ dậy quên mất nên khoác áo ra thư phòng làm việc.

Theo di chúc Nghiêm Lập Hoàng để lại, toàn bộ di sản cá nhân của ông quyên tặng dùng lập quỹ công ích nghiên cứu năng lượng mới, bao gồm 0.5% cổ phần ở Liên hợp Tỉnh Hải.

Ở buổi lễ truy điệu giáo sư Nghiêm Lập Hoàng, Vệ Tư Minh mời Lâm Tuyền lên phát biểu, Lâm Tuyền đeo kính râm che đi nước mắt, nói vào micro:

- Chính những người lương thiện chính trực này ngăn thế giới rơi vào bóng đêm ...

Câu đầu tiên của y có chút không thích hợp, sau đó mới hồi tưởng cống hiến trác tuyệt của Nghiêm Lập Hoàng về sự nghiệp năng lượng mới cho quốc gia, gọi ông là cha của quang điện trong nước.

Đứng ở trong một góc Phương Nam nghiền ngẫm câu nói đầu tiên của Lâm Tuyền, ám chỉ thế giới nội tâm của y, buông tay tay Tiểu Tư Vũ ra lấy khăn giấy lau nước mắt. Tiểu Tư Vũ một tay nắm tay Thư Nhã ngẩng đầu nhìn mẹ, cũng cảm thấy bị thương không lời.

Lâm Tuyền phát biểu xong, vái lạy di ảnh của Nghiêm Lập Hoàng ba cái, đi tới bên Phương Nam, Thư Nhã, Tiểu Tư Vũ:

- Chúng ta nên tới Hoành Điểm thăm ông cụ, không thể để ông cụ ra đi trong tiếc nuối.

Dưới sự nỗ lực của bộ giám sát, New Zealand đồng ý dẫn độ Chu Dật về nước. Ngày 28 tháng 12, một ngày trước khi Chu Dật về nước. Anh em Vệ Gia Hoa, Vệ Mỹ Hoa trước khi lên máy bay đi Canada bị cảnh sát bắt giữ vì hiềm nghi thuê người bắn chết Trương Giai Minh ...

(Hết toàn bộ)

Vậy là mình hoàn thành một tác phẩm nữa của tác giả yêu thích, công bằng mà nói truyện không để lại nhiều cảm xúc như khi dịch xong Quan Lộ Thương Đồ, dấu sao với một tác phẩm gần như đầu tay thế là chấp nhận được.

Cho đến giờ mình vẫn đánh giá Kiêu Thần là đỉnh cao của Canh Tục, là truyện hay nhất trong thể loại Giá không lịch sử, tiếc là nó bị dang dở ở vip, nếu các bạn thích Canh Tục hoặc giá không lịch sử thì không nên bỏ qua truyện này, mình rất muốn dịch, có điều nó được dịch khá nhiều mất rồi.

Giờ mình kiếm truyện khác dịch, sau đó thị sẽ là một truyện lịch sử giống thường lệ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-thuong>